

Cô gái
Amor
muốn

QUIT NO

BỘ ĐẠNG TIỀN SÂM

Mục lục

<u>Chương 1:</u>
<u>Chương 2:</u>
<u>Chương 3:</u>
<u>Chương 4:</u>
<u>Chương 5:</u>
<u>Chương 6:</u>
<u>Chương 7:</u>
<u>Chương 8:</u>
<u>Chương 9:</u>
<u>Chương 10:</u>
<u>Chương 11:</u>
<u>Chương 12:</u>
<u>Chương 13:</u>
<u>Chương 14:</u>
<u>Chương 15:</u>
<u>Chương 16-17</u>
<u>Chương 18:</u>
<u>Chương 19:</u>
<u>Chương 20:</u>
<u>Chương 21:</u>
<u>Chương 22:</u>
<u>Chương 23:</u>
<u>Chương 24:</u>
<u>Chương 25:</u>
<u>Chương 26:</u>
<u>Chương 27:</u>
<u>Chương 28:</u>
<u>Chương 29-30</u>
<u>Chương 31:</u>
<u>Chương 32:</u>
<u>Chương 33:</u>
<u>Chương 34:</u>
<u>Chương 35:</u>
<u>Chương 36:</u>
<u>Chương 37:</u>
<u>Chương 38:</u>
<u>Chương 39-40</u>
<u>Chương 41:</u>
<u>Chương 42:</u>
<u>Chương 43:</u>
<u>Chương 44:</u>
<u>Chương 45:</u>
<u>Chương 46:</u>

Chương 47-48
Chương 49:
Chương 50:
Chương 51-52
Chương 53:
Chương 54:
Chương 55:
Chương 56:
Chương 57-58
Chương 59-60
Chương 61:
Chương 62:
Chương 63:
Chương 64:
Chương 65:
Chương 66-67
Chương 68-69
Chương 70-71
Chương 72-73
Chương 74-75
Chương 76:
Chương 77:
Chương 78:
Chương 79:
Chương 80:
Chương 81-82
Chương 83-84
Chương 85-86
Chương 87-88
Chương 89-90
Chương 91-92-93
Chương 94-95-96
Chương 97:
Chương 98:
Chương 99:
Chương 100:
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112

Chương 113

Chương 114: Hoàn chính văn

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124: Hoàn toàn văn

Chương 1:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tác phẩm mới xuất bản [Diamonds and Stones] của nhà thơ Leon Wagner được dịch sang tiếng trung sẽ là cuốn sách chủ chốt của nhà xuất bản trong năm tới. Trong đó vị trí tên người dịch đứng đầu tiên trên trang bìa trong không phải là Thịnh Nịnh, mà là cháu gái của thầy hướng dẫn Đới Xuân Minh.

Trong cuốn sách mẫu trước đó, chỉ có tên của cháu gái Đới Doanh Doanh là trên cột người dịch.

Dịch thuật là một công việc mệt mỏi, không chỉ cần khôi phục lại quan niệm nghệ thuật của văn bản gốc mà còn phải sử dụng ý nghĩa uyên thâm của chữ Hán để nâng cao nội hàm của tác phẩm lên một bậc. Để dịch tập thơ này, Thịnh Nịnh không ngừng tra cứu sửa đổi suốt ròng rã mấy tháng liền để có thể giao ra bản dịch tiếng Trung hoàn hảo nhất.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Độc giả trên trang web sách đều khen “Thần tiên dịch thuật”, “Tiếng Trung đã nâng quan niệm nghệ thuật của nguyên tác lên không chỉ là một bậc”, nhất là sau khi biết danh tính của dịch giả.

"Nghe nói dịch giả chỉ mới học Đại học năm tư, có thể tự mình dịch được như vậy, đúng là trâu bò."

Thịnh Nịnh trực tiếp đi tìm Đới Xuân Minh để nói chuyện.

"Chuyện này hả, là do thầy không nói chuyện với nhà xuất bản. Thầy xin lỗi nhé. Doanh Doanh sẽ bồi thường tiền nhuận bút cho em. Em thấy thế nào?" Đầu tiên Đới Xuân Minh an ủi cô sau đó chuyển chủ đề "Không

phải gần đây em bận tham gia kỳ thi lấy chứng chỉ thông dịch sao? Thầy thấy em vẫn nên tập trung vào những việc lớn, đừng cố chấp vào mấy chuyện ký tên nhỏ như vậy."

Thị Nịnh cảm thấy thầy giáo của cô chỉ làm phiên dịch thôi thì quá uổng phí tài năng rồi.

Mấy chuyện thành quả của mình bị dùng để dát vàng lên mặt một số "Hoàng thân quốc thích" không chỉ có Thị Nịnh gặp phải mà hầu hết tất cả mọi người đều chọn cách ngậm đắng nuốt cay.

Cô rất muốn trở thành một phần nhỏ không sợ cường quyền mà đấu tranh nhưng thật đáng tiếc, cô không có bản lĩnh đó.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đi ra khỏi tòa nhà giảng dạy, học viện Cao Phiên đều đắm chìm trong cái lạnh cuối thu. Một cơn gió lạnh thổi qua, giống như hiện thực đang sống sờ sờ, lại giống như tiếng một cái tát mạnh vả vào mặt Thị Nịnh.

Cô rút cổ lại theo bản năng, quấn chặt áo khoác, điện thoại trong túi không ngừng rung. Cần lên xem, là đàn anh đàn chị gửi tin nhắn đến.

Mấy đàn anh đàn chị đều khuyên cô nên nhẫn nhịn, đừng gây xích mích với Đới Xuân Minh, ông ta có người chống lưng.

Tâm trạng vô cùng buồn bực, gần đến buổi trưa nhưng Thị Nịnh hoàn toàn không có tâm trạng ăn cơm.

Nhưng người hẹn cô đi ăn cơm đã đến rồi.

"Chị."

Một chiếc xe oto mini chạy đến rồi dừng lại trước mặt cô, người ngồi ở vị trí ghế lái hạ cửa kính xe xuống.

Thịnh Nịnh không còn cách nào khác, chỉ đành nén suy nghĩ vào trong bụng: "Sao em lại đến sớm vậy? Buổi sáng không đi học hả?"

"Có á, môn tự chọn. Em sợ chờ tới lúc tan học mới đi thì đến trễ, vì vậy đã nhờ người điếm danh giúp." Thịnh Thi Mông vỗ vỗ vào nệm ghế phó lái: "Lên xe, em đã chọn được chỗ rồi, đi ăn mừng với chị."

Thịnh Nịnh trực tiếp lên xe.

Xe chạy ra khỏi học viện Cao Phiên, cách xa khuôn viên trường huyền ảo, xung quanh đều là tiếng xe cộ, cuối cùng cô mới tụ khí đan đi lên, tức giận mắng lớn: "Đm, cmn Đới Xuân Minh! Chờ đó! Chờ tôi công thành danh toại, vượt bậc trong sự nghiệp, tôi sẽ trở về trường xxx cmn ông!"

Thịnh Thi Mông mím chặt môi, không cần hỏi cũng biết kết quả.

Cô ấy đợi Thịnh Nịnh mắng xong mới hỏi: "Vậy thì cần nhuận bút thì sao?"

Thịnh Nịnh bình tĩnh lại: "Đưa rồi."

"Vậy thì được... Được bao nhiêu vậy?"

"Không nhiều. Nếu nhiều như vậy, sao ông tácó thể sẵn lòng bõ thường cho chị thay cho cháu gái được?" Thịnh Nịnh không nhịn được mất mát nói: "Nếu muốn mua một nhà ở vườn hoa Bác Thấn, ngay cả con số lẻ cũng không mua được."

Trong mấy năm học Đại học, cô đi làm thêm kiếm tiền cộng với số tiền sinh hoạt khổng lồ mà mẹ cô bố thí, Thịnh Nịnh đã dành dụm được một kho tiền nhỏ, định chờ làm việc ở đây mấy năm sẽ đi đăng ký hộ khẩu, có tư cách mua được nhà. Mua được nhà, cô có thể coi như có một tổ ấm nhỏ của riêng mình ở thành phố này.

Đôi khi làm thêm mệt mỏi, cô sẽ ôm tâm lý mơ mộng lên trang web mua nhà xem nhà.

Có đi đâu cũng không trông mong sớm như vậy mua được nhà, đương nhiên chỉ là chọn mấy khu xa xỉ.

Trong đó, vườn hoaBác Th ần chính là khu cực phẩm trong số tất cả khu mà cô từng xem. Cho dù là vị trí, giao thông, sạch đẹp, cây cối nhiều, chỉ cần là đi đâu tiện mà người mua nhà cân nhắc thì ở đây hoàn toàn được tròn điểm.

Tất nhiên, giá cả cũng hoàn toàn không thua kém.

Thịnh Nịnh nhớ mãi không quên chỗ này, luôn thích dùng giá cả của vườn hoaBác Th ần để làm đơn vị đo lường tiền tệ.

Trước khi bước vào xã hội, sinh viên mới tốt nghiệp nào cũng mơ mộng hảo huyền, chẳng hạn mua nhà dưới chân thiên tử.

Đột nhiên Thịnh Nính hỏi: "Có cách nào kiếm tiền nhanh không nhỉ?"

Ngập ngừng một chút, cô lại bổ sung: "Ngoại trừ câu rùa vàng."

Thịnh Thi Mông nhẹ nhàng nói: "... Vậy thì không có. Chỉ có mỗi cách đó thôi."

Thịnh Nịnh nhìn Thịnh Thi Mông với biểu cảm "Chị biết rồi".

Thịnh Thi Mông rất giống mẹ ruột. Mẹ ruột cô ấy từng là giáo viên Tiểu học. Bộ dạng lúc còn trẻ tri thức đầy người, lại giống như một con thỏ nhỏ trong trắng thuần khiết, lại giống như một cô gái c ần ô giấy trong thơ của Đới Vọng Thư.

Đàn ông thường rất khó từ chối một người phụ nữ có khí chất ngoại hình như vậy. Vì vậy mẹ ruột của Thịnh Thi Mông đã thành công trở thành mẹ kế của Thịnh Nịnh. Và Thịnh Thi Mông lớn lên thừa hưởng những ưu

điểm của mẹ ruột cô ấy, cũng rất thành công trong việc giao lưu với người khác giới.

Cùng lúc cô nhìn Thịnh Thi Mông, Thịnh Thi Mông cũng liếc nhìn cô.

Thịnh Nịnh thì khác. Cô giống bố. Mặt mũixinh đẹp dịu dàngnhưng cũng trong trẻo lạnh lùng, nhất là lúc này vừa mới lái xe qua, nhìn thấy cô đứng trong tiết trời mát lạnh này, cơ thể gầy gò của cô giống như cây ngô đầng bên đường rơi xuống những hạt sương vậy.

Dưới góc độ của người cùng giới tính, Thịnh Nịnh có vẻ ngoài lạnh lùng, đối xử với ai cũng không nhiệt tình, kể cả người nhà. Vì vậy cô không có bạn cùng giới đặc biệt thân thiết. Nhưng gương mặt cũng đủ xinh đẹpnên rất hợp làm h ồly tinh kiều lạt mềmbuộc chặt. Đối với đàn ông mà nói,Thịnh Nịnh sẽ mang lại một cảm giác xinh đẹp tương phản.

Nhưng bây giờ chị gái cô ấy chỉ một lòng muốn mua nhà, không có tâm tư kia.

Tâm trạng Thịnh Nịnh đang không vui, Thịnh Thi Mông nhanh chóng chuyển chủ đề

"Chị, chị thấy chiếc xe này của em đẹp không?"

Thịnh Nịnh hỏi: "Ừm. Bạn trai tặng cho em hả?"

"Bingo." Thịnh Thi Mông nhấn mạnh: "Độ rộng lượng hoàn toàn không cùng đẳng cấp với mấy phú nhị đại của trường học chúng ta nhỉ?"

Mặt Thịnh Nịnh không biểu cảm trêu chọc: "Vậy bây giờ em cảm thấy câu được câu ta là một tổn thất lớn hả?"

"Chắc chắn là một tổn thất lớn. Nếu người câu được anh trai của Ôn Chinh, đừng nói chiếc xe ô tô mini này, cho dù là căn hộ ở vườn hoa Bác Thầnmà chị muốn, em chỉ cần nũng nịu mấy câu thôi là có thể giúp chị mua được."

Nói đến duyên phận của Thịnh Thi Mông và bạn trai hiện tại của cô ấy cũng phải bắt ngu ần từ ngôi nhà mà Thịnh Nịnh muốn mua.

Thịnh Thi Mông nhìn thấy tờ quảng cáo vườn hoa Bác Th ần trong túi xách của cô, mặc dù vẫn còn là học sinh nhưng ở nơi đ ế đô danh giáo h ỗn tạp này, xung quanh không thiếu phú nh ị đạicho nên cũng có hơi hơi hiểu biết bất động sản nổi tiếng.

Lúc đó cô ấy hỏi Thịnh Nịnh, phải phấn đấu bao nhiêu năm mới có thể mua được nhà ở đó?

Thịnh Nịnh nói ra một con số, Thịnh Thi Mông hít một hơi lạnh.

Thịnh Thi Mông khuyên cô nếu cô thực sự muốn mua căn nhà ở đó thì cô hãy đi xin tài trợ của mẹ cô, bà ấy có tiền như vậy mà.

Không muốn.

Thịnh Nịnh nhú m ày, trực tiếp từ chối.

Thịnh Thi Mông tròn tròn mắt, đột nhiên mỉm cười hỏi, hay là đ ể em nghĩ cách r ồi tặng chị nha?

Thịnh Nịnh cũng cười, hoàn toàn không xem trọng.

Em làm được gì? Đừng nói là em muốn tặng chị căn nhà, mà em muốn đi gặp ông chủ của vườn hoa Bác Th ần chứ.

Tiên đoán như th ần, Thịnh Thi Mông đã thực sự nhờ vả bạn cùng phòng của mình đến làm thực tập tại tập đoàn Hưng Dật chủ bất động sản vườn hoa Bác Th ần, mà với tư cách là thực tập chính thức của tổng bộ, cô ấy bắt đ ầu hành trình tấn công với "khí phách" hiên ngang hùng dũng oai vệ của mình.

Nhưng mà cô ấy làm việc ở đó hai tháng, ngay cả cái m ếp qu ần của ông chủ cũng không sờ được.

Cũng là do Thịnh Thi Mông quá ngây thơ. Ông chủ lớn ngoài đời khác hoàn toàn với trong phim. Máy tình huống thực tập sinh cấp thấp tình cờ đụng phải ông chủ đến công ty họp như đi thang máy, bên ngoài tòa nhà, bình thường đâu không có khả năng xảy ra.

Sau đó, em trai của tổng giám đốc Ôn của bọn họ đến công ty họp cố gắng cho nên mới có đoạn đối thoại như hôm nay.

"Em nghe Ôn Chính nói sức khỏe bố anh ấy không tốt. Bây giờ anh ấy chỉ là cỗ đồng trên danh nghĩa, cháu gái duy nhất của ông ấy cũng giống như anh ấy, đều không có ý chí muốn kế thừa cơ nghiệp của gia đình cho nên từ chuyện từ trong nhà cho đến ngoài nhà, toàn bộ đều do một mình anh trai của anh ấy làm chủ."

Nói xong tình hình khó khăn, Thịnh Thi Mông đổi đề tài cuộc trò chuyện. Cô gái nhỏ giống như cười lên, giọng điệu trở nên lay động: "Lại nói, anh trai của anh ấy thực sự rất đẹp trai, không chỉ là ngoại hình. Ôn Chính nói trước khi anh trai thừa kế gia nghiệp, anh ấy đã tốt nghiệp học viện quân sự. Anh ấy còn cho em xem ảnh mặc quân phục của anh trai anh ấy lúc đó nữa. Chị đã từng xem nghi thức duyệt binh chưa?"

Chương 2:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh uể oải nói: "Ừm, đã từng xem rồi."

"Lời em nói chị không tưởng tượng nổi đâu." Nghe được thái độ cho có lệ của cô, Thịnh Thi Mông xua tay nói: "Ai da, dù sao thì sau khi chị nhìn thấy người thật, chị sẽ biết em không hề khoa trương một chút nào."

Cô không quan tâm anh trai Ôn Chính đẹp trai đến mức nào. Dù sao cũng chẳng liên quan gì đến cô. Cô chỉ quan tâm đến bất động sản Bác Thần của tập đoàn Hưng Dật mà vị anh trai kia hiện đang nắm quyền mà thôi. Nếu cô cố gắng phấn đấu thì vẫn có hy vọng mua được nhà ở đó.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

"Được rồi." Thịnh Nịnh nhắc nhở em gái: "Đừng có ăn trong bát lại còn nhìn trong nĩa nữa."

Thịnh Thi Mông lập tức lắc đầu kháng cự: "Tổng giám đốc Ôn ở công ty chưa bao giờ cho em sắc mặt tốt. Em còn muốn sống thêm mấy năm nữa." Cô ấy nửa đùa nửa thật nói: "Chị, hay là chị đến câu tổng giám đốc Ôn của bọn em đi?"

Thịnh Nịnh thấy lời nói này thật hoang đường, cực kỳ kháng cự: "Đừng, đừng có thích cái kiêu thân càng thêm thân kia."

Hai chị em có thái độ hoàn toàn trái ngược nhau về đàn ông, nhưng đối với anh trai của Ôn Chính lại không hện mà cùng e sợ tránh không kịp.

Khi đến chỗ ăn, Thịnh Thi Mông thành thạo gọi mấy món ăn rồi trò chuyện với Thịnh Nịnh trong lúc chờ đồ ăn mang ra.

Thẳng cho đến khi điện thoại của Đới Xuân Minh gọi tới, tâm trạng khó khăn lắm mới giải tỏa được lại bị phá hủy một lần nữa.

Giọng của Đới Xuân Minh rất gấp, hỏi cô đang ở đâu.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nghe thấy cô đang ở ngoài ăn cơm, ông lập tức ra lệnh: "Nhanh quay lại học viện Cao Phiên gấp."

Trong lòng cô mắng Đới Xuân Minh xối xả nhưng ngoài miệng chỉ có thể đồng ý.

Thịnh Nịnh cúp máy, siết chặt nắm đấm, gằn như nghiền răng nghiền lợi nói: "Chị đi về học viện Cao Phiên trước đây, Đới Xuân Minh tìm chị."

"Làm gì vậy?" Thịnh Thi Mông hơi sững sờ: "Thức ăn còn chưa dọn ra, ăn xong rồi về không được sao?"

Thịnh Nịnh lắc đầu, vẻ mặt bức bối: "Xin lỗi. Em gọi bạn của em đến ăn cơm với em nhé. Bữa này chị mời."

Nhìn thấy vẻ mặt không cúi đầu không được của Thịnh Nịnh, Thịnh Thi Mông lại hỏi: "Chị, hay là chị suy nghĩ lại chuyện câu rùa vàng đi đường tắt đi?"

Thịnh Nịnh nói qua loa lấy lệ: "Chờ em có thể sờ vào được mép quần của người ta đã rồi nói."

-

Cô vội vàng quay trở lại học viện Cao Phiên. Đúng lúc đi lên lầu thì cô bị đàn em cùng khoa bao vây.

Trông mấy đàn em rất phẫn khích.

"Đàn chị thật trâu bò! Đại boss đặc biệt điêm danh tên chị đấy!"

"Đại boss gì?"

Hiệu trưởng? Viện trưởng? Bí thư trường? Hay là chủ nhiệm khoa?

"Ôn Diễnđó!"

Thịnh Nịnh tưởng mình nghe nhầm: "Ai cơ?"

Có phải là cái người trùng tên trùng họ với ông chủ của vườn hoa Bác
Thần không?

Mắt đàn em mắt biến thành hai hình trái tim hơi mất hứng nói: "Chính là ông chủ của Hưng Dật, Hưng Dật đó chị. Ở trên lớp học thầy đã từng nói qua cho chúng em nghe!"

Đương nhiên làm phiên dịch phải học qua một vài kiến thức của các ngành nghề. Đối với những sinh viên chưa ra ngoài thực tập như mấy đàn em này thì việc nhận ra cái tên Ôn Diễn chủ yếu là từ tài liệu hội nghị của một số tập đoàn mà giáo viên giảng dạy cho họ, cũng giao bài tập về nhà để bọn họ dịch sang tiếng nước ngoài.

Trong đầu Thịnh Nịnh hiện lên một dấu chấm hỏi lớn.

Thật sự là anh trai của bạn trai hiện tại của Thịnh Thi Mông, máy bay chiến đấu trong đám kim cương Vương lão ngũ* - Ôn Diễn.

*Kim cương vương lão ngũ: Cụm từ này chỉ những người đàn ông độc thân có tiền, hoặc gia đình có tiền có thế. Kim cương tượng trưng cho sự cao quý và khan hiếm. Nên tóm lại, nó thường nhắc đến những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.

Tại sao người ta lại đến học viện Cao Phiên tìm cô?

Thịnh Nịnh cảm thấy cô và Ôn Diễn có thể xuất hiện cùng một lúc chính là giới hạn ở ước mơ cùng cực trong những năm cuối đời là mua

một căn hộ của vườn hoa Bác Th ần mà thôi, mà đúng lúc Ôn Di ễn lại chính là ông chủ của vườn hoa Bác Th ần.

Cô nửa tin nửa ngờ bước vào văn phòng. Ngoài giáo sư hướng dẫn của cô, còn có một người đàn ông đang ngồi trên ghế, trên tay cầm tách trà tử sa* của Đới Xuân Minh, anh đang uống những giọt trà Lục An Qua Phiến cực phẩm nhất không biết Đới Xuân Minh mua được ở đâu.

*Tử sa: Một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà

*Trà Lục An Qua Phiến: Là một trong mười loại trà xanh nổi tiếng nhất trung quốc. Trong tất cả các loại lá trà trên toàn thế giới, Lục An Qua Phiến là loại duy nhất không có ch ỉ hoặc thân và được làm từ các lá đơn. Nếu bạn bị mệt mỏi, nhiễm độc hoặc có nguy cơ đột quỵ, loại trà này có thể giúp bạn hạn chế được những việc trên.

Quả nhiên là khách quý.

Đới Xuân Minh nói: "Thịnh Nịnh, mau tới đây, để thầy giới thiệu với em, đây là Ôn Di ễn, em gọi là ngài Ôn."

Sau khi lẩn lộn sau môn Đới Xuân Minh hai năm, Thịnh Nịnh rất hiểu đạo lý đối nhân xử thế, vì vậy cô ngoan ngoãn chào: "Xin chào, ngài Ôn."

"Xin chào." Người đàn ông nói, giọng nói trầm thấp.

Giọng nói khá trẻ tuổi.

Dưới ánh mắt dò xét đảm bảo không mạo phạm người ta, Thịnh Nịnh ngược mắt lên, đối mặt với ánh mắt của người đàn ông.

Người đàn ông lão luyện với mái tóc ngắn, mặt mày anh tuấn, lông mày rõ nét, con ngươi sâu không thấy đáy. Cho dù vút cái ngoại hình anh tuấn, không nhìn mặt thì anh cũng rất đẹp trai.

Dựa vào ghế sô pha, lưng thẳng tắp, ng ời không cũng lộ ra sự cao lớn. Không phải là kiểu đẹp trai của mấy cậu bé, mà là đẹp trai cộng thêm mấy khí chất cao ngạo, chững chạc và cực kỳ tự phụ.

Thường thì sẽ không nhìn thấy một người đàn ông như vậy ở trường học, thậm chí ở nơi làm việc cũng là một cực phẩm hiếm thấy.

Thịnh Thi Mông thực sự không khoa trương tẹo nào.

Thịnh Nịnh sửng sốt một lúc. Chờ cô hoàn hồn lại, người đàn ông đã bình tĩnh dời ánh mắt khỏi cô, ba bốn câu đã gạt được Đới Xuân Minh rời đi.

“À được, vậy ngài với Thịnh Nịnh cứ nói chuyện đi.” Đới Xuân Minh cung kính cườisau đó quay người rời đi. Lúc đi qua người Thịnh Nịnh thì nhỏ giọng nghiêm khắc dặn dò: “Biểu hiện cho tốt vào, đừng làm mất mặt thầy.”

Trong nháy mắt trong văn phòng chỉ còn lại hai người.

Ngay khi Đới Xuân Minh rời đi, Ôn Diễm hơi rũ mắt xuống, ý bảo Thịnh Nịnh ng ời xuống đối diện với mình.

Đây còn là nhân vật quyền quý lần đầu tiên đến học viện Cao Phiên để tìm người, phớt lờ lời nịnh hót của Đới Xuân Minh và trực tiếp muốn nói chuyện một mình với một sinh viên còn chưa tốt nghiệp.

Thịnh Nịnh vừa ng ời xuống, người đó lập tức đi thẳng vào vấn đề

"Cô Thịnh."

"Hôm nay tôi đến gặp cô là vì chuyện của em gái Thịnh Thi Mông của cô."

Một người đàn ông nói một câu dài còn mang theo chút giọng điệu Bắc Kinh nhưng không quá kiêu ngạo, giọng nói trầm thấp kết hợp với uốn cong đầu lưỡi, nghe rất dễ hiểu nhưng lại rất xa cách.

Thị Nịnh vẫn ung dung thản nhiên, biết rõ còn hỏi: "Làm sao ngài biết em ấy?"

Không phải nói là ngay cả mép quăn cũng không sờ được sao? Sao bây giờ lại trực tiếp tìm đến người làm chị là cô hả?

Khá thật, cả hai anh em bọn họ đều không buông tha, đều muốn cả hai.

Thị Nịnh còn đang suy nghĩ về một bộ phim tình tay ba thì kết quả một giây tiếp theo, ngoài dự kiến của cô, Ôn Diễm không mẫn không nhạt nói.

"Một thực tập sinh nhỏ nhỏ, tôi biết cô ta thì cũng thật là buồn cười."

Ý tứ rất rõ ràng, đây không phải là thái độ của một người đàn ông nên có nếu rung động với Thị Nịnh.

"Em gái cô và em trai tôi quen biết nhau cách đây batháng. Ban đầu tôi cho rằng bọn chúng chỉ là những người trẻ tuổi, gần gũi chơi đùa nhau thôi. Em trai tôi không đứng đắn, tới tới lui lui với rất nhiều cô gái, vì vậy tôi cũng không quan tâm." "

Ôn Diễm nhíu mày, giọng nói không vui: "Nhưng gần đây nó định đưa em gái của cô về nhà gặp bố tôi."

Đưa bạn gái đến gặp bố mẹ, người gốc cũng biết là có ý gì.

"Em trai tôi còn trẻ, không hiểu chuyện. Cho rằng chỉ vài tháng là có thể quyết định chuyện hôn nhân trọng đại của cả đời. Là anh trai, tôi chỉ có thể đến tìm nhờ cô Thị Nịnh giúp đỡ. Mong cô Thị Nịnh có thể hiểu được nỗi khổ của tôi."

Thị Nịnh chờ người.

Khá, khá lắm.

Thị Nịnh, một người xem yêu đương là đồ chơi, đã khiến cho lãng tử quay đầu.

Mà vị vua kim cương Vương lão ngũ trước mặt này tự xưng dòng máu nhà họ Ôn của bọn họ cao quý, trong nhà có ngôi vị cậ̀n thừa kế, chượng mất thân phận thường dân của Thịnh Thi Mông, thế là đến tìm cô làm gậy đánh uyên ương.

Đơn giản là văn học hào môn phải dựa vào hiện thực.

Thịnh Nịnh nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, nhìn xuyên qua vẻ ngoài đẹp trai của anh, nhìn thấy được thứ càng hấp dẫn cô hơn.

Chiếc đ̣ồng hồ trên cổ tay của anh có thể đ̣ỡ được khoản tiền mua căn hộ của vườn hoa Bác Thậ̀n.

Bộ đ̣ồ tây trang trên người anh ta có thể bao hết toàn bộ vật dụng trang trí trong ngôi nhà của cô.

Ngay cả chiếc kẹp cà vạt màu bạc ghim vào cà vạt của anh cũng có thể được thay thế bằng một chiếc TV màn hình phẳng 65 inch.

Cô ở Yên Thành chờ sáu năm, nhìn tốc độ phát triển của Yên Thành mấy năm gần đây, đất đai ngày càng ít, mấy nhà tư bản thông minh đều đã ở trên cao, những tòa nhà cao tầng đều lần lượt được xây dựng, túi tiền của bọn họ thì càng ngày càng phình to ra mà cô lại không đủ tư cách sở hữu một mét vuông trong một vạn sáu nghìn ki-lo-mét vuông của thành phố này.

Đối với người đàn ông trước mặt, ngoại trừ cách cũ là "Bao*" ra, thì còn có một cách khác.

*Bao: Bao trong bao nuôi.

— — Bán em gái cậ̀u vinh.

Ôn Diệ̃nrũ mất xuống, cúi đầu nhấp một ngụm trà, để cho cô đủ thời gian để tìm từ ngữ, cậ̀u xin anh đừng chia rẽ đôi tình nhân.

Với kiểu con gái này có vẻ bên ngoài đi êm đạ lạnh lùng này, thông thường nhìn từ bên ngoài thì thấy không còn cách nào khác nhưng bên trong thì lại rất cứng đầ.

Cuối cùng, cô gái lên tiếng: "Vậy thì tôi được lợi gì?"

"...."

Người đàn ông với vẻ mặt lãnh đạ trước tiên là nhíu mi mê mang, nhưng sau khi hiểu lời cô nói, ở nơi khó phát hiện thì khóe môi anh nhếch lên.

Chương 3:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh lấy hết dũng khí mới nói ra câu nói đó.

Làm người thì phải có cái nhìn đạo đức cơ bản, đừng xen vào tình cảm của người khác, quản tốt bản thân là được rồi.

Nhưng tiền là con ma đưa đẩy, đạo đức không thể ăn được.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô hơi hột dạ. Thứ nhất, từ trước đến nay cô chưa từng làm chuyện như thế này bao giờ. Bình thường xem phim truyền hình, nhân vật phản diện trong phim uy hiếp nhân vật chính để đòi lợi ích thì mặt không đỏ tim không đập. Mà bây giờ cô học theo phim, mặc dù bên ngoài lạnh lùng bình tĩnh nhưng mà trong lòng đã sớm lo sợ bị nhìn thấu.

Thứ hai là cô không biết phản ứng của đối phương sẽ như thế nào.

Suy cho cùng thì người giàu dễ kiếm, nhưng người coi tiền như rác để chôn tùm lầy như một con dê con thì rất khó kiếm.

Mà người giàu có thường không ngốc.

Người đàn ông chậm chạp không đưa ra phản ứng rõ ràng nào nhưng đôi mắt của anh vẫn luôn nhìn vào gương mặt của cô.

Cô bị nhìn hơi hơi né tránh, lúc này Ôn Diễm mới lên tiếng.

Anh nói lời ít mà ý nhiều: "Nói con số đi."

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

"!!!!"

Dễ tóm như vậy?!

Thịnh Nịnh chậm chạp ổn định lại tinh thần, cố gắng hết sức duy trì giọng điệu bình tĩnh hỏi: "Cho dù tôi nói bao nhiêu anh cũng sẽ cho tôi?"

Ôn Diển hơi nhíu mày: "Cô nói xem?"

Người đàn ông lại đá quả bóng trở lại. Thịnh Nịnh cũng không hiểu, trong lòng tính toán muốn bao nhiêu.

Cô không thể nói là muốn một căn tứ hợp viện* trong vành đai ba được nhỉ, đoán chừng anh ta sẽ trực tiếp báo cảnh sát mất.

*Tứ hợp viện: Hay còn gọi là Tứ hợp phòng - một phong cách nhà cấp 4 kiểu Trung Quốc. Là mẫu nhà cổ Trung Quốc với bố cục xây bao quanh một sân vườn theo bốn hướng Đông - Tây - Nam - Bắc. Thông thường, nhà chính tọa Bắc hướng Nam, nhà ngang hai hướng Đông - Tây và nhà đối diện với nhà chính.

Dựa trên khoản thanh toán trước ba mươi phần trăm một căn hộ ở vườn hoa Bác Thẩn, quy đổi thành tiền mặt, trong đầu Thịnh Nịnh đã có được con số tốt nhất.

Toàn bộ tòa nhà thuộc về quý ông Ôn trước mặt này, hẳn là anh sẽ không để tâm đến khoản thanh toán trước của một căn hộ trong đó đâu nhỉ.

Nhưng mà....

"Ngài Ôn, tôi có thể đổi tiền thành thứ khác được không?"

Ôn Diển hướng mi, ra hiệu cho cô nói tiếp.

"Ngài xem, bây giờ lạm phát rất nghiêm trọng. Ví dụ, năm trăm vạn của hai mươi năm trước và năm trăm vạn của hiện tại không thể so sánh được với nhau. Bây giờ năm trăm vạn còn không mua nổi một căn hộ của vườn hoa Bác Thành." Trước tiên Thịnh Ninh uyển chuyển phân tích với anh, sau đó đưa ra kết luận: "Tiền sẽ ngày càng trở nên không có giá trị."

Ôn Diển đường đường là một ông chủ lăn lộn trong giới kinh doanh, làm sao anh không nghe hiểu cô được.

Sinh viên còn chưa bước ra khỏi cổng trường đã giả vờ chững chạc, run rẩy bàn đi điều kiện với anh, nghe hơi buồn cười.

"Cô Thịnh muốn một ngôi nhà?"

Thịnh Ninh mím môi, vẻ mông ngửa nói: "Nói chuyện với anh thật sự rất không tốn sức."

Dù sao lời nói này cũng có ý tứ "Lấy lòng", Ôn Diển hơi nheo mắt, trầm giọng hỏi: "Cô cho rằng em gái của cô đáng giá nhiều tiền như vậy?"

Đây là vấn đề đáng hay không đáng giá hả? Trong mấy bộ phim truyền hình đời đầu, nhân vật phản diện đòi tiền là đòi đến tận bảy con số lặn đó. Bảy con số đối với một người giàu có tầm cỡ như Ôn Diển thì giống như nhổ một sợi lông ra mà thôi.

Cô cười nhẹ, giả vờ khôn khéo như thật: "Con bé không đáng nhưng em trai của ngài thì đáng."

Bà không khí trầm xuống, Thịnh Ninh lặng lẽ đấu võ với bà không khí này

"Cô Thịnh rất biết cách nói chuyện." Ôn Diển mặt không biểu cảm nói.

"Ngài Ôn quá khen."

Mặc dù biết anh nói lời mỉa mai nhưng chỉ cần cô giả vờ ngây thơ nghe không hiểu thì anh cũng đành chịu.

Quả nhiên, cô nhìn thấy môi Ôn Diễm mím chặt hơn lúc nãy. Mặc dù mấy người giàu có như anh thường có mắt cao hơn đầu, coi thường thường dân, có đi đâu tố chất không tệ. Đối phương chơi xấu giả vờ ngu ngốc, lại còn là một cô gái nữa. Nhưng anh vẫn tiếp tục duy trì phong độ.

Cô nghe thấy anh nói: "Đưa số điện thoại, tôi sẽ liên lạc với cô sau."

Thịnh Nịnh nhanh chóng trả lời: "Được."

Cuộc trò chuyện kết thúc, Ôn Diễm đứng dậy, Thịnh Nịnh cũng lập tức đứng dậy theo.

Hôm nay anh đến tìm Thịnh Nịnh để nói chuyện cá nhân cho nên không mang trợ lý đi theo, người ngồi trong xe dưới lầu đợi anh. Thịnh Nịnh tự nhiên thay trợ lý của anh đứng sau lưng cách Ôn Diễm vài bước, giống như tùy tùng tiễn anh rời đi.

Tổng giám đốc tập đoàn Hưng Dật đến học viện Cao Phiên tìm người. Tin tức này đã lan truyền trong nhóm, toàn bộ trường từ giáo viên cho đến nhân viên như đi quét dọn đều biết chuyện này.

Khi Thịnh Nịnh tiễn Ôn Diễm xuống lầu, cả đoạn đường đầu là kiểu phong quang vô hạn.

Một số bạn cùng lớp đi ngang qua đầu giờ ngón cái lên với cô.

Một số người thì còn dùng khẩu hình nói với cô.

Làm phiên dịch, năng lực ngôn ngữ phải rất xuất sắc, Thịnh Nịnh nhìn hiểu hết nhưng hoàn toàn không thấy áp lực một chút nào.

Thịnh Nịnh trâu bò. Trâu bò!

Thịnh Nịnh nhướng mày nhìn bọn họ, hơi hơi sáng khoái. Nghĩ đến các cảnh trong phim truyền hình như giám đốc bệnh viện đi kiểm tra bệnh phòng, tổng tài mở cuộc họp thì sẽ có một đám người đi theo. Trong đó

người dẫn đầu đám người đó, cho dù chân chó thì cũng cực kỳ nở mày nở mặt nhất.

Mấy bạn học làm mấy động tác nhỏ này với cô đầu bị Ôn Diễm đi trước mặt nhìn thấy, quay đầu lại nhìn cô.

Thịnh Nịnh đổi lại nét mặt đơan chính ngay lập tức.

Nhà tư bản liệt mặt có tức giận cũng không để lộ ra ngoài, không biết anh cảm thấy như thế nào đối hành vi cáo mượn oai hùm của cô. Có đi đâu anh liếc mắt nhìn cô một cái, quay đầu lại rồi mặt không chút biểu cảm tiếp tục đi về phía trước.

Đưa người đến bên xe, buổi sáng không ăn sáng, buổi trưa thì đã qua, mà Thịnh Nịnh cũng chưa kịp ăn cơm trưa, vì vậy cuối cùng cái bụng cũng không chịu được bắt đầu kêu ầm ỹ.

Cô hơi xấu hổ, có đi đâu tiếng nhỏ, nghĩ rằng có lẽ người khác không nghe thấy.

Kết quả là Ôn Diễm nghe thấy, còn hỏi: "Đói bụng?"

Thịnh Nịnh hơi mơ hồ khi bị anh đột ngột hỏi như vậy, cô trả lời theo bản năng: "Ừm."

Không phải là muốn mời cô đi ăn tối đó chứ?

Ôn Diễm hờ hững nói: "Dù sao thì tiền cũng càng ngày càng mất giá trị. Lúc này cô Thịnh không cần phải tiết kiệm tiền ăn cơm như vậy đâu."

"..."

Cố nửa ngày là để chằm chọc cô.

Phim truyền hình thần tượng quá hại người mà.

Thịnh Nịnh tự xấu hổ thay bản thân mấy giây. Nhưng mà giàu sang thì quá cảm dỗ, trước khi cô cần được nhà trong tay, cô sẵn lòng dỗ ông chủ

lớn này.

Cô vừa mới tốt nghiệp, còn không có tư cách mua nhà ở Yên Thành, nhưng mà chắc chắn anh có thể làm được nhỉ?

Vì vậy muốn nhà mà không cần tiền, chính là bởi vì cái tư cách mua nhà chết tiệt đó. Quy định mua ở Yên Thành quá nghiêm khắc. Người có hộ khẩu ở nơi khác phải đóng bảo hiểm xã hội năm năm mới có tư cách mua nhà, hơn nữa có tư cách rồi còn phải bốc số chờ nữa.

Cô chưa bao giờ học qua cổ phiếu tương lai cũng giống đầu tư cổ phiếu, lợi nhuận hay là mạo hiểm cho nên không dám mạo hiểm. Mua một số sản phẩm tài chính xem như là đội ông trời rồi. Tiền trong tay không biết phải đầu tư như thế nào, cũng không biết gửi ngân hàng sinh lời.

Nhưng cô tự nguyện làm một kẻ keo kiệt. Tiền sinh hoạt mà mẹ cô cho cô mấy năm nay, trừ những khoản chi phí sinh hoạt cần thiết, còn lại cô đều dành dụm. Cô không yên tâm người khác, cô phải cầm chặt tất cả tiền bạc trong lòng bàn tay. Bởi vì bất cứ nhân tình nào dính vào tiền đều trở thành thử thách ý thức đạo đức bản chất của con người. Sau khi bản thân cô gặp Ôn Diễm cũng không vượt qua được thử thách đó cho nên cô càng không muốn mạo hiểm

Vẫn là muốn nhà là an toàn nhất, không có rắc rối gì, chỉ cần tên trên giấy chứng nhận bất động sản là tên của cô, vậy thì đó chính là của cô, huống chi nhà ở Yên Thành còn quý hơn tiền nữa.

Thịnh Nịnh chỉ muốn nhanh chóng có một tổ ấm nhỏ của riêng mình trong thành phố này, sau đó mới hoàn toàn tạm biệt ngôi nhà có bố và mẹ kế.

Không dám đòi hỏi gì thêm, nếu muốn nhiều hơn nữa, nhà tư bản sẽ tổ cô đe dọa uy hiếp, như vậy lợi bất cập hại.

Thịnh Nịnh thoáng hiện lên rất nhiều cách, cuối cùng những thứ này đều biến thành ý cười trong đôi mắt cô nhìn Ôn Diễm: "Cảm ơn ngài Ôn đã quan tâm. Ngài Ôn đi từ từ nhé."

Ôn Diển nhìn cô, vẻ mặt khiến cho người khác nhìn không rasau đó quay người ng ồi vào xe.

Tất nhiên Thịnh Nịnh có thể nghe ra Ôn Diển đang chế nhạo cô, nhưng người cùng đi tiễn Ôn Diển là Đới Xuân Minh thì không biết gì. Nghe tổng giám đốc Ôn và sinh viên của ông nói chuyện như nói chuyện nhà như vậy, trong lòng không khỏi cả kinh, điên cu ồng suy đoán rốt cuộc hai người họ quen biết nhau từ khi nào.

-

Chiếc xe thương vụ màu đen khiêm tốn lái trên đường, Ôn Diển ng ồi ở ghế sau tập trung suy nghĩ.

Đột nhiên anh mở miệng nói: "Tr ần Thừa."

Trợ lý ng ồi trên ghế phó lái quay đầu lại: "Vâng tổng giám đốc Ôn."

"Nói thư ký Trương đi tìm người phụ trách vườn hoa Bác Th ần đến đây." Ôn Diển nói: "Nói người đó c ần tài liệu nhà đất vườn hoa Bác Th ần đến đây."

"Vâng."

Hiệu suất làm việc của trợ lý rất cao, lập tức gọi điện thoại.

So với cô em gái Thịnh Thi Mông chỉ biết khoác lên bộ dạng đi ềm đạ đáng thương trước mặt anh và em trai của anh thì rõ ràng cô chị gái này chỉ mê ti ền, dễ giao tiếp hơn nhi ều.

Vừa nghe anh đ ồng ý với đi ều kiện của cô, đã nhìn thấy thái độ đang lạnh lùng của cô gái lập tức trở nên thân thiết hẳn.

Có đi ều dù sao cũng chỉ mà một sinh viên, thông minh thì thông minh đấy, thành thực thì cũng hơi hơi, khôn khéo lại đơn thu ần.

Tập đoàn Hưng Dật tham gia vào lĩnh vực bất động sản mấy năm nay, phát triển đến hiện tại đã có vô số thương hiệu bất động sản cao cấp trên

khắp các tỉnh thành, có các khu nhà ở giá trên một tỷ ở tỉnh lân cận, cũng có những khu dân cư cao tầng phù hợp kiến trúc sắt thép hiện nay.

Còn tưởng rằng sẽ đòi hỏi công phu sự tử ngạo, không ngờ nó chỉ là một căn hộ nhỏ.

Một sinh viên tay không tác sát, chỉ cần anh sắp xếp, cô không cần đi ra khỏi Yên Thành, làm con thiêu thân gì đó.

Trực tiếp đưa tiền còn sợ cô chỉ cần tiền không làm việc, đến khi hết tiền rồi, cho dù có ném vào cục cảnh sát thì cũng không cạy được tiền từ miệng côn trùng nhà thì khác.

Ngay dưới ánh mắt của anh, cho dù Ôn Chỉnh và Thịnh Thi Mông không chia tay, anh vẫn có cách lấy lại căn hộ.

Tính toán anh?

Ôn Diển nhàn nhã chỉnh lại cổ tay áo, khẽ cười giễu cợt.

“Tổng giám đốc Ôn, đã thông báo cho người đến rồi.” Trợ lý Trần Thừa ngẩng ở hàng ghế đầu, nói.

"Ừm, nói người trực tiếp đến phòng làm việc của tôi."

Chiếc xe nhàn nhã chạy qua cầu, Ôn Diển tùy ý liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, đập vào mắt là một tấm áp phích quảng cáo khổng lồ của một minh tinh nữ nào đó

Nụ cười rất ngọt ngào. Với sự hiểu biết của Ôn Diển về minh tinh nữ này, đây là nụ cười giả tạo điển hình chỉ xuất hiện trước ống kính.

Lại nhớ đến cô Thịnh vừa gặp ở học viện Cao Phiên lúc nãy.

Đôi mắt cong cong, xinh đẹp, không nghiêm túc nhưng rất giả tạo.

Không có người phụ nữ nào là không biết diễn kịch.

Ôn Diển nhíu mày, thu mắt.

Khi giám đốc phụ trách đến tòa nhà trụ sở, Ôn Diển đang bận việc khác ở trong phòng làm việc.

Cả mắt và tay anh đều không rảnh. Tay rê chuột, mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, chỉ có lỗ tai mới rảnh rỗi, để người đó trực tiếp nói tình hình.

Giám đốc cũng hơi ngạc nhiên khi đột nhiên sếp của họ hỏi về vườn hoa Bác Thành, lại không thiếu những căn nhà lầu nhỏ, sao lại chú ý đến căn hộ nhỏ nhỏ.

"Dãy D còn có một căn hộ ở tầng 33. Hồ sơ tín dụng của chủ căn hộ này có vấn đề Vay tiền ngân hàng nhưng chưa được phê chuẩn." Giám đốc nói: "Có đi đâu nhân viên chăm sóc khách hàng phụ trách căn hộ này vừa mới báo cáo với tôi, nói căn hộ này đã có người nhìn trúng, còn đang do dự, chờ quyết định rồi trả tiền."

"Ừm, không cần do dự nữa." Ôn Diển lãnh đạm nói: "Giữ căn hộ đó lại cho tôi."

Giám đốc tròn tròn mắt.

"Tôi muốn tặng người khác căn hộ này. Anh đi chuẩn bị các thủ tục và hợp đồng. Mấy ngày nữa tôi sẽ đưa người đến chỗ anh ký hợp đồng."

Giám đốc phản ứng nhanh nhẹn, mở điện thoại ra ghi chú lại, nói: "Vậy tôi phải ghi tên và số điện thoại, làm phiền tổng giám đốc Ôn nói cho tôi biết."

"Thịnh Nịnh." Ôn Diển dừng lại, nói: "Số điện thoại thì đợi lát nữa trợ lý của tôi đưa cho anh."

Giám đốc suy nghĩ nửa ngày, vẫn không nhận được sự tò mò, hỏi: "... Ông? Hay là bà?"

Ôn Diễn: "Bà."

Giám đốc tiếp tục thăm dò: "Vậy có cần giúp cô Thịnh chuẩn bị nội thất trang trí và các vật dụng thiết yếu hàng ngày cho căn hộ hay không?"

Suy nghĩ của Ôn Diễn đầu tập trung trên màn hình máy tính, ánh mắt chuyên chú, cũng không thèm liếc mắt nhìn ra bên ngoài, chần chừ đáp: "Sao cũng được, chi phí tính vào tài khoản cá nhân của tôi."

Nhà cũng đã cho rồi, ai lại quan tâm thêm chi phí trang trí này nữa.

Vườn hoa Bác Thành là một trong những bất động sản nổi tiếng nhất thuộc tập đoàn Hưng Dật, nằm trong khu vực đại sứ quán, chủ yếu là các căn hộ cao cấp. Cho dù phí điện nước và phí sửa chữa cao nhưng không cần lo lắng việc bán hay cho thuê là mất giá.

Có rất nhiều người nổi tiếng không phải là người địa phương mua nhà ở đây. Bọn họ đến Yên Thành quay phim hay ghi hình thì đều có thể sống tạm thời ở đây. Những người nổi tiếng trên Internet thường đến đây thuê. Mặc dù giá thuê cao nhưng ở đây rất đẹp, có thể thỏa mãn lòng hư vinh. Hai là hàng xóm không phú cũng quý, ai biết có thể quyến rũ được một hai người, có thể đưa bản thân lên được một tầng lớp khác.

Còn có khách hàng cao cấp khác, đó chính là những doanh nhân giàu có. Mua nhưng không ở, chỉ là đơn thuần mua để vậy chờ tăng giá hoặc là dùng để kim ốc tàng kỳ.

Tuy căn hộ không thích hợp để ở, cũng không thích hợp dưỡng lão nhưng trong thời đại thành phố phát triển với tốc độ nhanh thì đây lại là tổ ấm nhỏ lý tưởng nhất cho những người trẻ.

Trong lòng giám đốc không ngừng hiện lên vô số loại suy đoán.

Chức vị của anh ta không thấp nhưng không đủ để đến được trụ sở, thường xuyên lượn quanh trung tâm marketing, căn bản không có cơ hội gặp tổng giám đốc Ôn. Hôm nay bị gọi tới trụ sở, có chết cũng phải cố gắng thể hiện tài năng trước mặt tổng giám đốc Ôn.

Nhìn vị lãnh đạo trẻ tuổi trước mặt, nếu không phải chức vụ thì cỡ lẽ khi đi trên đường tổng giám đốc của anh ta phải gọi anh ta bằng một tiếng anh đấy.

Không có cách nào, dù sao thì xuất thân khác nhau, không có người nhà có vận khí tốt, đầu tai tốt cho nên chỉ có thể tìm cơ hội leo lên.

Anh ta còn phải trả nợ, phải nuôi vợ con, anh ta quyết định không được bỏ lỡ cơ hội này.

Sau khi cân nhắc hồi lâu, anh ta lấy hết can đảm nói: "Sếp Ôn."

May mắn, nhận được câu trả lời lạnh lùng từ ông chủ: "Ừm."

"Tôi mạo muội hỏi tuổi của cô Thịnh."

Ôn Diễn nghe vậy nghiêng đầu, liếc mắt nhìn qua, nhìn bộ dáng ham học hỏi của quản lý, cảm thấy không hiểu gì cả.

Làm sao anh biết được tuổi của cô.

Nhưng vẫn trả lời: "Còn đang đi học."

Nghĩa là anh tự đoán ra độ tuổi chính xác đi.

Lại, lại còn là sinh viên?

Tổng giám đốc Ôn thực sự là....

Tuy nhiên, thích các cô gái trẻ là đặc điểm chung của hầu hết đàn ông. Ôn Diễn vẫn còn trẻ, thích các cô gái nhỏ cũng là chuyện bình thường.

Dò hỏi nhiều lần, cuối cùng giám đốc cũng xác định được nguyên nhân tại sao tự nhiên ông chủ lại quan tâm đến căn hộ này như vậy.

Kim ốc tàng ki ầu.

Vị trí đắt đỏ, trang trí sang trọng, bất động sản cao cấp, từ trong ra ngoài đều đủ loại địa điểm check-in nổi tiếng trên mạng. Căn hộ này cũng cực kỳ thuận tiện đi làm và mua sắm. Ai thích nhất? Đương nhiên là các cô gái trẻ rồi.

“Vâng, tôi sẽ lập tức làm ngay.” Giám đốc tự tin nói: “Đảm bảo sẽ sắp xếp cho ngài hài lòng.”

Ôn Diển nhíu mày.

Không phải anh sống, liên quan gì đến việc anh có hài lòng hay không?

Nhưng anh không rãnh hỏi lại, anh đưa cổ tay lên phất phất ý bảo anh ta có thể rời đi.

Giám đốc nhanh chóng đáp lại: "Vậy nếu ngài không giao phó gì nữa thì tôi xin đi trước."

Đi thang máy xuống tầng dưới, gặp mấy lãnh đạo cấp cao của trụ sở, tất cả đều là tinh anh, quần áo chỉnh tề.

Trong lòng anh ta rất cao hứng, không giấu được nụ cười trên mặt, nghĩ rằng con đường thăng chức lên làm trụ sở cuối cùng cũng sắp đến gần rồi.

Sau khi ra khỏi cổng lớn của tập đoàn, anh ta lập tức gọi điện thoại.

Cuộc gọi vừa nối, giám đốc đã lớn tiếng nói: "Tiểu Cầm, nhanh tìm mấy cô gái đến đây, mấy người đi ra ngoài một chuyến, đi trung tâm thương mại mua sắm. Quần áo, giày dép, túi xách gì đó, mỹ phẩm, nước hoa,... Chính là những thứ mà các cô gái trẻ thích, để bọn họ chọn những thứ bọn họ thích mà đắt tiền một chút, tính vào hết cho tổng giám đốc của chúng ta. A? Tổng giám đốc nào hả? Lúc nhận việc cô không được đào tạo nói sẽ lớn nhất của chúng ta là ai hả?"

Không biết đầu bên kia nói gì, giám đốc cười giễu cợt.

"Mơ hả? Đây là công việc. Nói mấy người đi chính là tham khảo."
Giám đốc hướng mày, giọng điệu danh thép: "Một người đàn ông già như
tôi không hiểu mấy cô gái trẻ như mấy người thích nhất cái gì. Hãy tỉ mỉ
lựa chọn, đảm bảo phải dỗ được bạn gái nhỏ của sếp vui vẻ."

Chương 4:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiền nhà tư bản đi r ồi, Thịnh Nịnh thật sự là đói muốn chết, tính toán quay về ký túc xá gọi đ ờ ăn bên ngoài.

Kết quả là bị người gọi lại.

"Thịnh Nịnh."

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đ ồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đ ầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhi ều bộ hơn nhé.

Mỗi năm chuyên ngành của bọn họ chiêu sinh tổng cộng mười chỉ tiêu. Những người có thể vượt qua các cuộc viết và phỏng vấn trong và ngoài nước thì chắc chắn sẽ có một tương lai tươi sáng. Lúc đ ầu Thịnh Nịnh bước vào kỳ thi, mỗi ngày cô đ ầu học tập chăm chỉ, Đới Xuân Minh cũng coi trọng cô nhất, thường đưa cô đi dự thính những cuộc hội nghị quan trọng. Nhưng bây giờ cô bị vị giáo sư này chơi một vố, Thịnh Nịnh thực sự không còn cách nào để tôn trọng ông ta nữa.

Thịnh Nịnh rũ mi, không nói gì.

Mà Đới Xuân Minh thì cứ bla bla.

"Lúc này mới nói em nên tập trung vào kỳ thi phiên dịch, còn chưa tốt nghiệp thì đừng mãi nghĩ về danh lợi, mấy thứ giả dối. Sau khi tốt nghiệp, em có thể đi đâu, tất cả phụ thuộc vào năng lực chuyên môn của chính bản thân em. Nếu ngay cả một chứng chỉ phiên dịch không thi đậu, kết bạn với sẽ lớn như vậy có ích lợi gì chứ?"

Sau khi nói một đống, cảm thấy đủ r ồi, cuối cùng Đới Xuân Minh mới vào óy chính: "Làm sao em quen biết tổng giám đốc Ôn vậy?"

Thịnh Nịnh: "Chuyện này không liên quan gì đến thầy ạ."

Nhìn vẻ mặt không vui của Thịnh Nịnh, tựa như không hài lòng mấy lời dạy dỗ của ông ta, Đới Xuân Minh cũng hạ giọng, mang theo chút uy hiếp: "Thế nào? Thầy thường mang em đi xem thế giới bên ngoài, em tự hỏi xem học viện của chúng ta có ai có cơ hội đi thực tập hội nghị nhiều như em không? Vì một chuyện ký tên nho nhỏ mà em nhỏ mọn với thầy?"

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Gương mặt Thịnh Nịnh rất bình tĩnh, cô giấu cợt, trong lời nói mang theo sự châm chọc đáp trả: "Lấy tâm huyết của em để lót đường cho cháu gái, thầy vốn là một người không nói đạo lý rồi. Em hy vọng thầy đừng cảm thấy việc em thua thiệt là lẽ đương nhiên."

"Em có ý gì?" Đới Xuân Minh sầm mặt lại, giọng điệu trở nên gấp rút: "Buổi sáng còn tốt, tổng giám đốc Ôn vừa đến liền không phục muốn đối nghịch với thầy? Chẳng lẽ em nói ngài ấy đến tìm thầy nói chuyện?"

Cô biết Đới Xuân Minh cố ý nói những lời này, chỉ để lừa gạt hỏi cô có quan hệ gì của Ôn Diển.

Thịnh Nịnh cố ý trả lời: "Sao? Thầy sợ hả?"

"...."

Con người Đới Xuân Minh co rút lại, gương mặt biến sắc.

Ông chủ Tập đoàn Hưng Dật đặc biệt tìm tới cửa, còn chỉ tìm Thịnh Nịnh, chuyện này thật sự rất kỳ quái.

Thịnh Nịnh tốt nghiệp Đại học chuyên ngành phiên dịch. Sau khi cô đến Yên Thành, đại học viện Cao Phiên mới bắt đầu học phiên dịch hệ thống. Phiên dịch tại chỗ cho các hội nghị trong và ngoài nước đều phải được ông

ta đề cử cô mới được tham gia. Cô chưa từng được tham gia các hội nghị có tổng giám đốc Ôn tham gia, có bản lĩnh gì mà có thể quen biết được tổng giám đốc Ôn.

Về phần nguyên nhân, tổng giám đốc Ôn không để lộ một chút tin tức gì với ông ta, đúng là ông ta không biết cho nên mới hỏi Thịnh Ninh.

Ông ta sợ hãi không phải vì chuyện công, mà là vì chuyện riêng tư, sinh viên của ông ta có qua lại với Ôn Diển.

Biểu hiện của Đới Xuân Minh làm cho Thịnh Ninh biết, thì ra xuất thân từ học viện Cao Phiên, ngay cả một người có bối cảnh lý lịch giáo sư như Đới Xuân Minh cũng phải cúi đầu nhún nhường trước một nhà tư bản như Ôn Diển.

Khổ cực chăm chỉ mấy tháng, dựa vào thứ gì mà lấy làm bàn đạp cho cháu gái của Đới Xuân Minh.

Cô không cam tâm.

Chỉ là mập mờ hai ba câu thừa nước đục thả câu, vậy mà có được hiệu quả làm cho Đới Xuân Minh khiếp sợ.

Cô giống như một con hồ ly trong truyện ngụ ngôn, rõ ràng sợ hổ nhưng lại nhất định phải đi trước mặt con hổ, dựa vào uy thế của con hổ để giành lại được đờ của mình.

Từ trước đến nay, hồ ly trong các câu chuyện ngụ ngôn không phải là nhân vật tốt, cô cũng vậy.

Thịnh Ninh hạ giọng, âm trầm nói: "Thầy, chuyện vấn đề quyền tác giả, chưa xong đâu."

-

Dưới ánh mắt hơi sợ hãi nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ được của Đới Xuân Minh, Thịnh Ninh xoay người rời đi, đi thẳng về phòng ngủ ký túc

xá.

Trong phòng ký túc xá chỉ có một mình cô. Các bạn cùng phòng ký túc xá của cô đã bị Đới Xuân Minh phái đi thực tập trong kỳ nghỉ hè. Đáng lẽ là mọi người sẽ đi cùng nhau nhưng Đới Xuân Minh giữ cô lại, chính là vì để cho cô dịch bản thảo. Còn nói là ông ta đánh giá cao cô, đối xử tốt với cô. Chỉ cần sách bán chạy, chờ sau khi cô tốt nghiệp xin việc, chức danh phiên dịch trong hồ sơ xin việc của cô có giá trị hơn kinh nghiệm thực tập bên ngoài của cô.

Nghỉ hè mấy tháng, Thịnh Nịnh không làm việc gì khác, vui mình trước bàn làm việc cực khổ phiên dịch. Kết quả thì hay rồi, cô không có một quyên tác giả nào, mà thực tập cũng không đi nữa.

Ngồi trước bàn mấy phút đồng hồ, Thịnh Nịnh lại tiếp tục viết đơn kiện.

Công khai dọa Đới Xuân Minh không được, vẫn là phải làm một vài chuyện nữa, lỡ như trên thế giới này có công lý thì sao?

Hơn nữa cô không có năng lực để đổi lấy lợi ích, Ôn Diễm cũng không thể giúp cô được, cô không ngại thơ như vậy.

Viết luận văn cũng không đầu tư nhiều như viết đơn kiện, trau chuốt từng câu từng chữ, quên mất đến bây giờ cô vẫn chưa ăn gì.

Vẫn là Thịnh Thi Mông và bạn cùng phòng ăn cơm xong, nhắn tin bảo mang đồ đến cho cô thì cô mới thấy đói, sờ sờ bụng theo bản năng.

Thịnh Thi Mông: "Nhanh xuống dưới lầu ký túc xá của chị đi, chuẩn bị mở cửa đón khách."

Đột nhiên Thịnh Nịnh nhớ đến lúc cô học lớp mười hai, để không lãng phí thời gian học tập quý báu của mình, cô thường quên ăn trưa, vui mình trong phòng học làm bài thi. Sau đó mẹ kế của cô phát hiện, gọi điện thoại nhắc nhở cô rất nhiều lần nhưng cô không nghe thấy. Sau đó mỗi buổi trưa

sau giờ học, Thịnh Thi Mông đầu có thêm một nhiệm vụ nữa, đến canteen mua cơm trưa rồi mang đến cho Thịnh Nịnh.

Các bạn trong lớp đầu ghen tị vì cô có một người em gái tốt bụng nhưng thái độ của Thịnh Nịnh rất lạnh nhạt, Thịnh Thi Mông cũng không quan tâm, mỗi ngày vẫn đến đưa cơm.

Thịnh Nịnh suy nghĩ một lúc, vẫn là gửi một tin nhắn cho Thịnh Thi Mông.

"Chị có chuyện muốn nói với em."

-

Lại mấy ngày trôi qua, Thịnh Nịnh không có hành động gì ở trường, Đới Xuân Minh dần cảm thấy yên tâm, nghĩ rằng ngày đó cô nói mấy lời kia chỉ là con hổ giấy.

Lớp học vẫn diễn ra tốt đẹp như cũ, nhưng mỗi lần Thịnh Nịnh gọi ông ta là thầy, nụ cười trên môi cô khiến Đới Xuân Minh cảm thấy sợ hãi. Không biết tại sao lúc đối diện với một sinh viên không có bối cảnh, không có mối quan hệ mà ông ta dẫn dắt hai năm, ông ta lại cảm thấy sợ.

Mà cuối cùng Thịnh Nịnh cũng viết xong đơn tố cáo, trực tiếp gửi vào hòm thư của nhà trường.

Cho dù kết quả có ra sao thì ít nhất cô cũng không lựa chọn cách nhẫn nhịn giống như các đàn anh đàn chị mà là bước thêm một bước để bảo vệ quyền lợi của mình.

Sau khi viết đơn kiện, cô tê liệt ngã xuống giường. Thịnh Thi Mông mang đồ ăn cho cô.

Đúng lúc này, bạn cùng phòng Quý Vũ Hàm đi thực tập trở về

Câu đầu tiên mà Quý Vũ Hàm vừa mới bước vào cửa là: "Bạn học Thịnh Tiểu Nịnh! Tôi nghe nói trong nhóm nói mấy ngày trước vị lão đại

trong mấy bài tập phiên dịch của chúng ta đích thân tới tìm cậu?! Thành thật khai báo, làm sao mà cậu quen biết-- "

Lời còn chưa dứt thì nhìn thấy em gái của Thịnh Ninh.

Thịnh Thi Mông chào: "Chào chị Vũ Hàm."

"Xin chào, chị gái em đâu?"

Thị Thi Mông chỉ trên giường.

"Ngủ rồi ạ."

Quý Vũ Hàm liếc nhìn ánh sáng bên ngoài ban công. Mặc dù trời âm u nhưng quả thật là ban ngày, cô ấy biết Thịnh Ninh làm việc vất vả như thế nào nhưng tuyệt đối sẽ không ngủ giữa ban ngày ban mặt trời sáng bảnh mắt như thế này.

Thịnh Thi Mông vừa sắp xếp hộp cơm giữ nhiệt vừa nói: "Chị gái em đã nhịn mấy ngày này rồi."

"Nhịn cái gì?"

Thịnh Ninh đã sớm bị Quý Vũ Hàm đánh thức, cô nằm trên giường mở mắt, nhẹ nhàng nói: "Thư kiện."

"Thư kiện?" Quý Vũ Hàm suy nghĩ một chút, mới phản ứng lại: "Đm, ông thầy Đới thật sự chơi xấu cậu hả?!"

Thịnh Ninh ừ một tiếng.

"Tớ có dự cảm, lúc đầu ông thầy Đới nói cậu phụ trách dịch tập thơ, nói sẽ thêm tên cháu gái của ông ta vào. Cái này đi đâu kiện đính kèm này nghe là thấy quỷ quyệt rồi."

Đột nhiên Quý Vũ Hàm thở dài nói: "Trước đây tớ cảm thấy thật kém cỏi hơn cậu nhiều lắm, nhưng dù khoảng cách đó là bao nhiêu thì cũng không khác nhau là mấy. Cậu có thể đạt học bổng chính phủ, tớ cố gắng

cũng có thể đạt học bổng hạng hai. Cậu thi IELTS đạt điểm chín,tớ cũng có thể đạt điểm tám.Nhưng mà bây giờ ngay cả cậu cũng gặp phải khó khăn r ồi."

"Học tập có ích lợi gì? Lý lịch xuất thân của một người là khoảng cách mà hầu như tất cả người đều không thể vượt qua trong suốt cuộc đời này." Quý Vũ Hàm nói: "Ví dụ, Đới Doanh Doanh có một người chú là giáo sư, bố mẹ của cô ta đều là người có tiền, sao chúng ta có thể so sánh được?"

Thịnh Thi Mông không nhịn được nói: "Nhưng mẹ của chị em--"

Thịnh Nịnh ngắt lời đúng lúc: "Nghe người khác nói chuyện." Sau đó nhìn Quý Vũ Hàm, tùy ý hỏi: "Vậy Ôn Diển thì sao? Cậu cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta và anh ấy sâu đến mức nào?"

"Đó không phải là câu hỏi sâu hay không sâu." Quý Vũ Hàm nhún vai: "Anh ấy với chúng ta không cùng một loại."

Kỳ nghỉ hè này Quý Vũ Hàm đi thực tập, bất quá nghe được bên trong và bên ngoài trường không cùng một cấp độ.

Cũng giống như Ôn Diển, tất cả mọi người trong học viện đều biết lão đại này rất trâu bò nhưng rất cuộc trâu bò đến đâu, ai cũng không nói chính xác được.

Anh vừa sinh ra đã đứng trên vách đích, bề nghệ đứng trên cao liếc nhìn mọi người phía dưới.

Bố của Ôn Diển, Ôn Hưng Dật, là một trong những doanh nhân giàu có sớm nhất ở Trung Quốc đại lục, ông có tầm nhìn độc đáo. Cuối thế kỷ hai mươi phát hiện ra cơ hội kinh doanh hợp tác ngoại thương, vì vậy ông ấy bắt đầu kinh doanh trong và ngoài nước, cũng từ đó mà phát tài. Kinh doanh dựa vào cơ hội và cái đầu, Ôn Dật Hưng đều có cả hai. Ông ấy cũng có cả may mắn nữa, vì vậy mới phát triển cho đến ngày nay. Mối quan hệ giữa xí nghiệp và chính phủ đã đạt đến trình độ không thể tách rời. Vị thế của tập đoàn nhà họ Ôn trong nước là không thể lay chuyển.

Người vợ đầu tiên của Ôn Hưng Dật mất sớm, mãi vẫn không tái giá. Sau đó vì làm ăn mới lấy người vợ thứ hai.

Người vợ thứ hai là thiên kim nhà giàu hàng thật giá thật. Đời bố anh đã làm giàu từ thời Dân Quốc. Lúc đó đất nước chiến tranh cần tài trợ, bố anh đã góp tiền của và công sức. Sau này đất nước yên ổn, cả gia tộc về vang mang theo công trạng hiển hách. Đây cũng là lý do tại sao Ôn Dật Hưng không quên được người vợ đầu tiên, cho dù muốn hay không muốn cũng phải lấy người vợ thứ hai này vào cửa.

Đây chính là xuất thân của Ôn Diễn.

Cho dù ai nghe thấy xuất thân của anh cũng không khỏi thốt lên một tiếng tốt số.

Quý Vũ Hàm vỗ vai Thịnh Nịnh, kích động nói: "Tái ông thất mã, an tri họa phúc*. Vì vậy Thịnh Nịnh, quen biết được biết anh ấy, cậu quá trâu bò rồi đó."

*Tái ông thất mã, an tri họa phúc: Là câu thành ngữ đầy đủ của câu "Tái ông thất mã". Nghĩa của câu này là: họa là gốc của Phúc, Phúc là gốc của Họa. Họa Phúc luân chuyển và tương sinh. Sự biến đổi ấy không thể nhìn thấy được, chỉ thấy cái hậu quả của nó.

Trong lòng Thịnh Nịnh biết rõ cô và Ôn Diễn đến tột cùng là quen biết nhau như thế nào, vì vậy cô nhìn sang Thịnh Thi Mông.

Thịnh Thi Mông há to miệng, gương mặt ngu ngơ không biết gì.

Sau khi Quý Vũ Hàm nói xong mấy lời này, có lẽ mỗi miệng rồi, ngay cả cơ thể cũng thấy mệt mỏi.

"Cậu ngủ tiếp đi, tớ đi tắm nước nóng cái đã."

Chờ bạn cùng phòng rời đi, Thịnh Nịnh còn chưa mở miệng, Thịnh Thi Mông đã chủ động khai báo.

“Em cứ tưởng anh ấy chỉ là một phú nhị đại bình thường, không ngờ gia đình của anh ấy lại có thế lực lớn như vậy.” Cô ấy mím môi, hơi bu ãn phi ãn: “Thảo nào tổng giám đốc Ôn không cho em và anh ấy hẹn hò.”

Không phải không cho hẹn hò. Xã hội mở cửa, ai mà quan tâm đến chuyện yêu đương hẹn hò. Là không cho kết hôn, sợ là một chút xíu cũng không được.

Thịnh Nịnh nói muốn có một căn nhà, Ôn Diãn mắt không thèm chớp đã gạt đầu ãng ý.

“Thật ra mua nhà là chuyện của một mình chị, em không có nghĩa vụ phải giúp chị.” Thịnh Nịnh dừng một chút, rũ mắt nói: “Hành động hiện tại của chị nói rõ chị đang vợ vét ti ãn trên người kẻ có ti ãn, em xác định muốn làm ãng phạm cho chị?”

"Mục đích của tổng giám đốc Ôn là muốn chia tay với em trai của anh ta? Chỉ cần em cần được thù lao, em sẽ chia tay với em trai của anh ta theo như mong muốn của anh ta. Đây là giao dịch công bằng." Thịnh Thi Mông lắc đầu nói: "Vớ lại em vốn không có ý định hẹn hò mãi với Ôn Chinh, sáng hay tối gì cũng ãng giống nhau."

Thịnh Nịnh lại hỏi: "Rốt cuộc là em có thích cậu ấy hay không?"

Giọng điệu của Thịnh Thi Mông rồi rảm: "Tạm được thì sao?"

Đối với Thịnh Thi Mông mà nói, yêu giống như chơi ãn vậy. Lúc ãn cô ấy theo ãn Ôn Diãn không có kết quả nên mới thay ãn mục tiêu khác, vì vậy cô ấy không quan tâm ãn Ôn Chinh, cho nên hiện tại cũng không nói được là thích hay không thích.

Ông Chinh cũng rất giỏi lấy lòng các cô gái, Thịnh Thi Mông lại rất giỏi việc ãn dành cánh ãn ông. Hai người ãn là cao thủ tình trường, tránh né tất cả những ãn mà giữa nam nữ yêu nhau thường sẽ nói sai, làm sai. Không có bất kỳ mâu thuẫn gì. Bọn họ ở bên nhau sẽ rất vui vẻ nhưng sự vui vẻ này chỉ giới hạn trong mối quan hệ yêu đương giữa cô ấy và Ôn Chinh, mà không có thứ gì khác.

Đột nhiên Thịnh Ninh cảm thấy cắn rứt lương tâm. Cô và Thịnh Thi Mông, một người lừa tiền một người lừa tình. Hai anh em nhà họ Ôn thật sự hơi đáng thương đó.

Cô vượt ngục, cố gắng hết sức nuốt cảm giác tội lỗi này xuống đáy lòng.

So với Thịnh Thi Mông động một cái là nói muốn chia tay, giống như nhiệm vụ bất khả thi của cô vì tiền mà liều mạng, không biết sau khi bị nhà tư bản phát hiện ra thì sẽ có kết cục như thế nào.

Xã hội pháp trị, hẳn là không đến mức bị đánh què tay què chân đâu nhỉ.

Cùng lắm thì chạy trốn, chạy thật xa, cô không tin Ôn Diển có thể bắt được cô trở về.

"Chị, điện thoại của chị đổ chuông kia."

Mãi cho đến khi Thịnh Thi Mông cầm điện thoại đến trước mặt cô, cô mới khôi phục lại trí tưởng tượng chạy trốn đến chân trời của mình.

Cô liếc nhìn cuộc gọi, Ôn Diển gọi.

Nhất định là chuyện căn nhà rồi.

Thịnh Ninh hít một hơi thật sâu, rồi nhấc máy.

Không phải Ôn Diển, mà là giọng nói của trợ lý của anh.

Mấy ngày nay Thịnh Ninh bận việc thư kiện, Ôn Diển cũng phải đi làm, đúng lúc phải đi ra ngoài, có thời gian rảnh rỗi, ngồi trên xe nói trợ lý gọi điện thoại cho Thịnh Ninh.

Khả năng biểu đạt của trợ lý Trần rất tốt, chỉ hai ba câu đã giải thích rõ ràng tình hình cho Thịnh Ninh nghe.

Cô không có hộ tịch ở đây, không có tư cách mua nhà, không có cách nào đưa nhà cho cô.

Mới nghe được Quý Vũ Hàm nói về xuất thân của Ôn Diễm, nếu vẫn còn chế độ phong kiến, tập đoàn nhà họ Ôn tuyệt đối là quý tộc thế phiệt. Chắc chắn Ôn Diễm sẽ có cách, cô không muốn từ bỏ.

Thịnh Nịnh nhã nhặn nói với trợ lý Trầ, từ chối cúp máy.

Giọng nói của cô gái đầu dây bên kia nho nhã yếu đuối, trợ lý Trầ không lạnh lùng như sếp của mình, cúp máy cũng không được tốt.

Vừa vặn sếp ng ỡ ở ghế sau lên tiếng: "Còn chưa nói rõ với cô ấy à?"

"Tổng giám đốc Ôn, hay là sếp tự mình giải thích với cô Thịnh được không?"

Ôn Diễm cầm điện thoại, nói không khác gì trợ lý Trầ nhưng lời nói ngắn gọn hơn, cũng qua loa có lẽ hơn.

Thái độ của anh lạnh lùng không liên quan gì đến mình: "Cô Thịnh, tôi không phải Ngọc Hoàng đại đế, không tài giỏi như vậy. Muốn có nhà nhanh thì nhanh giải quyết chuyện hộ tịch đi."

"Tôi là người theo chủ nghĩa vô thần, không tin Ngọc Hoàng đại đế gì đó. Hơn nữa đối với tôi mà nói..." Thịnh Nịnh chân thành nói: "Cậu Ngọc Hoàng không bằng cậu ngài."

Ôn Diễm lạnh nhạt nói: "Cô Thịnh quá coi trọng tôi rồi."

Cách điện thoại, cho dù Thịnh Nịnh làm sai sự bị người khác biết nhưng giọng nói vẫn không lộ ra chút lo lắng nào, nghe hơn nịnh nọt: "Tôi nói thật lòng. Tổng giám đốc Ôn ở trong lòng tôi còn linh hơn cả Ngọc Hoàng."

Đại khái là trong cuộc đời này, Ôn Diễm chưa từng nghe qua lời nịnh nọt trơ tráo như vậy, lại còn từ trong miệng của một cô gái trẻ nói với anh nữ cho nên anh im lặng một lúc lâu.

Cô nghe thấy anh hỏi: "Cô có bạn trai chưa?"

Đột nhiên Thịnh Nịnh bị câu hỏi của anh làm cho đứng hình.

Trợ lý Trần và tài xế trong xe cũng bị câu nói của Ôn Diễm làm cho giật mình. Thậm chí tài xế còn không nhìn thấy lần giảm tốc độ phía trước mặt, trực tiếp tăng tốc lái qua, cả chiếc xe hơi chòng chành.

Phim thần tượng đang ở bên cạnh tôi đó hả?!!

Ôn Diễm hơi nói lỏng tay cầm điện thoại một chút, trầm giọng nói với người lái xe trước mặt: "Có nhìn đường hay không hả?"

Tài xế vội vàng xin lỗi, mắt chuyên tâm nhìn về phía trước nhưng lỗ tai lại gần như dán chặt vào người sắp.

Ở đầu bên kia, có khi Thịnh Nịnh thực sự cảm thấy mạch não của Ôn Diễm còn kỳ quái hơn của cô, luôn có thể hỏi một câu không quan trọng trong bầu không khí cực kỳ nghiêm túc, giống như đang chơi với một người lạnh lùng có khiếu hài hước, đánh người trở tay không kịp.

Cô mơ hồ trả lời: "Không có."

"Không có vậy thì hãy đi tìm một người đàn ông có hộ khẩu ở đây mà kết hôn đi." Ôn Diễm bình tĩnh nói: "Như vậy có thể viết tên cô lên bất động sản rồi."

"..."

Trợ lý Trần và tài xế lại ăn ý nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm.

Không phải hàng giả, là ông chủ hàng thật giá thật.

Chương 5:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dưới yêu cầu mạnh mẽ của Thịnh Thi Mông, Thịnh Nịnh trực tiếp chuyển sang chế độ loa ngoài.

Thịnh Thi Mông cũng nghe thấy câu hỏi có bạn trai hay không, hơn nữa còn vui vẻ nghĩ đã thành công rồi.

Vì vậy cách cái điện thoại, Thịnh Thi Mông đột nhiên nhìn Thịnh Nịnh nở nụ cười ngây ngốc mà xấu xa.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Dùng khẩu hình miệng nói.

"Phim thần tượng!! Còn giống phim thần tượng hơn cả em nữa!! Chị! Trâu bò!"

Sau đó, câu tiếp theo của Ôn Diễm đã ném thực tế lạnh lùng về lại cho Thịnh Thi Mông.

Ngược lại, người chị thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, mở miệng cảnh cáo: "Embớt xem phim thần tượng đi."

Tại sao sau khi gặp Ôn Diễm, một tình tiết trong thần tượng khắc sâu trong trí nhớ lại phát triển theo một hướng khác vậy?

Thịnh Thi Mông bị hiện thực đánh vào mặt, thất hồn lạc phách gật đầu: "Ừm."

Thịnh Nịnh thấy sắc mặt của Thịnh Thi Mông thay đổi từ cực kỳ vui vẻ thành cực kỳ mất mát, cảm thấy không thể để cho em ấy nghe tiếp nữa, vì vậy cô tắt loa ngoài, rồi nói với người trong điện thoại: "Cảm ơn lời đề nghị của ngài, có đi đâu vẫn là bỏ đi, tôi tự có cách của mình. Nhưng mà- "

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ôn Diển ừ một tiếng.

Cô hắng giọng ho một tiếng nói: "Không có lợi ích thích hợp thì tôi sẽ không làm."

"Giảm giá cho cô."

"Nếu việc giảm giá khả thi thì ngay từ đầu tôi đã không nói chuyện căn nhà với ngài rồi." Thịnh Nịnh cảm thấy cô quá cố chấp khi nói lời này, lại giải thích thêm một câu: "Tôi không muốn lấy cuộc sống của mình ra làm trò đùa. Tìm một người đàn ông không quen biết để kết hôn, quá mạo hiểm."

Nói cô tìm một người đàn ông kết hôn đổi lấy nhà, ai mà biết cô sẽ gặp phải yêu quái phương nào, vẫn là bỏ đi.

Cô quá rõ đàn ông có đức tính gì. Lấy người tiêu cực tiêu biểu nhất xung quanh cô, bố cô Thịnh Khải Minh làm ví dụ. Khi có tình cảm thì sẽ vào vai một người chồng tốt một người bố hiền. Mà sau khi quay đầu gặp tình yêu đích thực, ông sẽ trở mặt không quen người. Đàn ông á, chỉ cần tính xem ai tuyệt tình hơn ai mà thôi.

Căn nhà kia là thứ mà cô ngày đêm mong nhớ, cô tuyệt đối không bao giờ làm chuyện mạo hiểm, chia sẻ cho một người như vậy.

Có thể Ôn Diển sẽ cảm thấy cô đầu cơ trục lợi nhưng không sao cả, cô không trông mong anh hiểu cô.

Cô sắp tốt nghiệp rồi, sắp phải chuyển ra khỏi ký túc xá có giá thuê chỉ hơn một nghìn tệ một năm, cô vừa mong chờ vừa lo lắng.

Đám con cưng của bố mẹ ra trường, một số ít vẫn còn ánh sáng chói lọi, còn phần lớn sự xuất sắc đều bị nhuộm đen trở nên tầm thường, ý chí tiến thủ lụi tàn, trở thành bèo lục bình trôi dạt trong thành phố, lo lắng tiền lương, cuộc sống, nhà cửa, và đủ vấn đề nhỏ nhặt trong cuộc sống.

Thịnh Ninh cũng có hai luồng thái cực đối lập nhau đối với tương lai của bản thân mình. Suy nghĩ tích cực nhất là để cô có thể thúc giục bản thân không được lười biếng trễ nãi. Cô cũng bị quan dự đoán trước kết quả tồi tệ nhất trong cuộc sống của mình, khiến cho hy vọng của cô trong tương lai sẽ tệ đến mức thấp nhất. Cho dù sau này có vất vả cực khổ thì tâm lý cũng không quá tồi tệ, cũng không cảm thấy cuộc sống quá chật vật.

Nhưng để nhà tư bản hiểu được chấp niệm của cô về “căn nhà”, để cho anh hiểu được có một căn nhà chỉ thuộc về mình thì sẽ không phải lo lắng sợ hãi gặp phải chuyện chủ nhà hay người trung gian này nọ gì đó, không cần phải tính toán chi li xem tiền đất, tiền điện nước có phù hợp hay không, càng không cần phải dày công tính toán thời gian đi làm bị vắt kiệt sức ra sao. Thoải mái nhưng tuyệt đối là giấc mơ hảo huyền.

Vì vậy khi lời nói vừa ra khỏi miệng, Thịnh Ninh cảm thấy giao dịch giữa cô và Ôn Diễm có khả năng bị ngấm nước lạnh rồi.

Ngấm nước lạnh thì ngấm nước lạnh, làm gì có miếng bánh nào rơi từ trên trời xuống chứ.

Liên tiếp lời đề nghị đưa ra bị từ chối. Hiển nhiên người đàn ông không có kiên nhẫn lãng phí thời gian với cô, thuận miệng nói mấy câu liên lạc sau thì trực tiếp cúp máy.

Thịnh Ninh: "Thất bại rồi."

Vẻ mặt Thịnh Thi Mông không tin: "Thất bại? Tại sao?"

Thịnh Ninh vô vọng nói: "Không có tư cách mua nhà."

Sắc mặt Thịnh Thi Mông đông cứng lại, thật sự không nghĩ đến khả năng chuyện này thất bại, hơn nữa không phải là nhà tư bản giáng một đòn lên người chị gái mà là chính sách nhà nước.

"... Vậy thì em bắt tay với chị cũng quá không xứng đáng."

Thịnh Thi Mông gãi mặt, đúng lúc điện thoại của cô ấy reo lên.

"Ôn Chinh gọi." Cô ấy nói nhỏ.

Thịnh Nịnh: "Nghe đi."

Thịnh Thi Mông bấm nghe. Thịnh Nịnh có thể mơ hồ nghe thấy giọng nói trầm thấp mang theo ý cười: "Bé yêu, em đang ở đâu?"

Mặc dù trong ký túc xá đã bật hệ thống sưởi, nhưng đột nhiên Thịnh Nịnh lại rùng mình.

Giọng điệu quá tửm.

Sau đó, cô nghe thấy giọng Thịnh Thi Mông mềm mại như có thể vắt được ra nước: "Em ở chỗ chị gái của em. Cục cưng, anh có nhớ em không?"

Thịnh Nịnh: "..."

Được rồi, được rồi, hai người đều là bé yêu cục cưng, chỉ có tôi là nữ phụ độc ác.

Có thể là gương mặt buồn nôn của Thịnh Nịnh đã kích thích Thịnh Thi Mông, Thịnh Thi Mông cười khan hai tiếng, tự giác đi ra ngoài, tiếp tục trò chuyện với bạn trai.

Cô không rõ cảm giác hiện tại của mình là gì, đột nhiên Thịnh Nịnh cảm thấy đau đầu. Vốn cho rằng chỉ cần đảm nhận kịch bản của vai phụ phản diện ác độc thì sẽ may mắn có được căn nhà. Sau khi tốt nghiệp không cần phải làm một con chim Yến trôi nổi, nhanh chóng thực hiện được ước muốn. Kết quả là bị một cái tư cách mua nhà quấy nhiễu.

Bị hiện thực dội một gáo nước lạnh khiến cô không ngủ được nên dứt khoát ng ồi dậy, bật máy tính lên thì thấy đơn kiện "Chưa đọc" trong hộp thư đến.

Hai lần đã kích.

Thật là khốn nạn.

-

Mấy ngày sau, bởi vì thời tiết lạnh đột ngột, thậm chí còn có những hạt băng tuyết từ trên trời rơi xuống, cơ thể kiệt sức cộng thêm tinh thần mệt mỏi khiến Thịnh Ninh bị cảm lạnh, không thể đến lớp.

Ngủ trong ký túc xá mấy ngày, cuối cùng cũng khỏe lại.

Ngày hôm đó trong lớp có một cuộc họp, vốn dĩ là Quý Vũ Hàm định nói xin nghỉ giúp cô nhưng Thịnh Ninh cảm thấy lớp của bọn họ cộng lại chỉ có mấy người, một người không đến thì nhìn rất chướng mắt cho nên cô vẫn quyết định đi.

Cô quấn chiếc khăn quàng cổ dày quanh cổ mấy vòng mới yên tâm ra cửa.

Khi đến tòa nhà dạy học, cô không vội đi vào, vốn muốn đợi Quý Vũ Hàm đi từ thư viện qua r ồi vào cùng nhau thì cô lại đụng phải Đới Doanh Doanh.

Đới Xuân Minh là thầy hướng dẫn của cô, cô có ghét thì cũng phải đối mặt nhưng Đới Doanh Doanh thì khác. Sau vụ quy ền tác giả, cô coi như không quen biết con người này.

Cô bực người kín như vậy, mà Đới Doanh Doanh vừa liếc mắt một cái đã có thể nhận ra cô.

Đi từ xa đã gọi lớn một tiếng đàn chị, Thịnh Ninh giả vờ không nghe thấy.

Sau đó người này còn không biết xấu hổ, xông tới.

Lại bày đặt xấu hổ hỏi: "Đàn chị, chị còn giận em nữa sao?"

Một nửa gương mặt của Thịnh Ninh bị vùi trong chiếc khăn quàng cổ, chỉ có đôi mắt truyên cảm xúc, nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lùng.

Rõ ràng đó là một khuôn mặt trắng nõn mềm mại vô hại nhưng bây giờ lại cho người ta một cảm giác như thanh đao băng vậy.

Đới Doanh Doanh chột dạ né tránh ánh mắt của Thịnh Ninh, nghiêm túc cúi đầu, giọng điệu thành khẩn: "Em xin lỗi. Em thực sự không biết chú của em sẽ làm như vậy. Chú nói sẽ trả hết tiền thù lao cho chị nhưng mà em cảm thấy như vậy vẫn không đủ cho nên em nghĩ, chỉ cần đàn chị nói ra muốn gì, em cũng đồng ý hết."

"Thật không?" Thịnh Ninh hỏi: "Vậy cô để tôi tát một cái, tôi sẽ tha thứ cho cô. Thế nào?"

Nói xong cô đưa tay lên, tư thế muốn tát.

Đới Doanh Doanh lùi lại mấy bước theo bản năng.

Thịnh Ninh cười chế nhạo, thu tay lại.

Đới Doanh Doanh lúng túng cười cười, ân cần nhắc nhở: "Đàn chị, chị đừng kích động. Nếu bị người khác nhìn thấy chị đánh em, lỡ như để người ta hiểu lầm em, sẽ ảnh hưởng không tốt đến chị."

Thịnh Ninh bỏ qua "lòng tốt" của cô ta, hỏi lại: "Có quyên dịch giả, offer sẽ ổn nhỉ, đúng không?"

Đới Doanh Doanh phủ nhận ngay lập tức: "Em không..."

Đôi mắt cô ta đỏ hoe, trông rất đáng thương, không biết là xấu hổ hay tức giận, bộ dạng sắp khóc đến nơi.

Thịnh Thi Mông cũng biết làm về mặt này nhưng em ấy chỉ làm vậy với đàn ông, lần nào cũng thành công.

"Vậy cô có dám nói lúc cô nhìn thấy những lời khen ở trên mạng nói cô mới học Đại học năm bốn mà đã một mình dịch ra một tập thơ có độ khó cao thì trong lòng cô cảm thấy không may mắn một chút nào khi đoạt được quyền dịch giả của tôi không?"

Đới Doanh Doanh có cảm thấy áy náy vì đã ăn cắp quyền dịch giả của Thịnh Nịnh không? Đương nhiên là không rồi.

Nhưng làm sao cảm giác tội lỗi đó có thể so sánh với sự hư vinh và thỏa mãn mà chuyện này mang lại cho cô ta được.

Vì vậy, vừa nói xin lỗi để giảm cảm giác tội lỗi trong lòng, vừa tiếp tục chiếm quyền dịch giả của Thịnh Nịnh.

Thịnh Nịnh lại cười khê: "Người xấu có làm thì cũng làm rồi, đừng giả vờ nữa, giả vờ càng lộ ra sự kính tởm của cô mà thôi."

Bị nói trúng tim đen, Đới Doanh Doanh tái cả mặt.

Thời tiết quá lạnh, đứng bên ngoài lâu như vậy, Thịnh Nịnh không muốn lại bị cảm nữa, vừa định đi, lại có người gọi tên cô.

"Thịnh Nịnh."

Cô và Đới Doanh Doanh đang đứng ở lối vào của tòa nhà dạy học. Một chiếc ô tô đậu bên cây ngô đồng bên đường đối diện, cửa kính phía sau xe hạ xuống, lộ ra gương mặt lạnh lùng của một người đàn ông ngồi trong xe.

Anh mặc một chiếc áo khoác sẫm màu, lạnh lùng như muốn hòa tan vào bóng tối băng giá trong xe.

Có tiền lại có quyền thật tốt, xe riêng cũng có thể thoải mái lái vào khuôn viên trường của bọn họ.

Đới Doanh Doanh cảm thấy gương mặt này rất quen thuộc, không xác định lắm, nói: "Á, ngài không phải là..."

Vừa mới mở miệng, người đàn ông lại mở miệng.

"Đến đây, lên xe."

Đúng lúc Thịnh Nịnh không muốn lãng phí thời gian với Đới Doanh Doanh, lập tức bỏ rơi cô ta rồi đi về phía chiếc xe.

Chưa tới một phút đồng hồ, Đới Doanh Doanh nhìn thấy chiếc xe đen phóng đi rồi biến mất.

Phục hồi lại tinh thần, cô ta không chút nghĩ ngợi, lập tức chạy về hướng tòa nhà dạy học. Đi đến nơi, không kịp đóng cửa đã xông thẳng vào văn phòng của Đới Xuân Minh.

"Chú!"

Đới Xuân Minh bị giật mình, trách mắng: "Cháu sao vậy? Âm ỉ lên vậy."

"Cháu vừa mới gặp Thịnh Nịnh trên đường." Đới Doanh Doanh nói rất nhanh, trong lòng vừa hồi hoàng vừa lo lắng: "Cháu còn nhìn thấy tổng giám đốc Ôn. Thịnh Nịnh lên xe của ngài ấy. Chú nói xem có phải cô ta nhờ tổng giám đốc Ôn giúp cô ta lấy lại quyền dịch giả không? Nếu như chuyện này bị phát hiện, cháu vẫn có thể cần được offer đi ra nước ngoài chứ?"

Đới Xuân Minh siết chặt tay cầm bút, đúng lúc này điện thoại trên bàn rung lên hai lần.

Đây là một nhóm lớp thông dịch hội nghị, là nhóm có cả giáo viên và sinh viên.

Trước khi bí thư đoàn nói vào trong nhóm thì người phụ trách phải tập hợp mọi người lại trước.

Thịnh Nịnh: "@Bí thư đoàn"

Thịnh Nịnh: "Xin lỗi, em xin nghỉ phép, em tạm thời có việc riêng cần giải quyết."

Đới Xuân Minh hoảng sợ.

Cô đang giải quyết việc riêng với tổng giám đốc Ôn sao?

Chương 6:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Diễn nhìn cô chạy chậm đến.

Ăn mặc giống như một chiếc bánh ú, toàn thân quấn kín mít chỉ lộ ra gương mặt, sắc mặt hơi tái nhợt, may mà đôi mắt hạnh kia rất đặc biệt, có thể nhận ra là một cô gái thông minh.

Bánh ú lên xe, câu đầu tiên của Ôn Diễn là: "Điện thoại của cô đâu?"

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thịnh Nịnh: "Hả? Trong túi."

Ôn Diễn lạnh lùng nói: "Không phải rơi vào trong bồn cầu hả?"

"Ý của anh là gì?" Thịnh Nịnh khó chịu hỏi lại.

"Không rơi vào trong bồn cầu thì tại sao không nghe máy?"

"Ngài gọi cho tôi hả?"

Thịnh Nịnh vội vàng lướt lịch sử cuộc gọi, nhớ ra là mấy ngày trước cô bị cảm, tâm trạng vô cùng tồi tệ, thường nằm ngậy người trên giường, lúc nào cũng muốn tìm gì đó để trút giận. Dù sao thì cô cảm thấy sẽ không có cơ hội xuất hiện cùng một lúc với Ôn Diễn nữa, cho nên kéo số điện thoại của anh vào danh sách đen rồi.

"Bởi vì..." Thịnh Nịnh không dám nói cô đã kéo số điện thoại của anh vào danh sách đen, chỉ nói một nửa lý do: "Việc hợp tác giữa tôi với ngài đã đi tong rồi."

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ôn Diễn nhíu mày: "Ai nói với cô là đi tong r ấ?"

"Tự tôi cảm thấy như vậy."

Ôn Diễn không muốn nói gì thêm với cô. Đây là lần đầu tiên trong đời anh bị bên B đơn phương chấm dứt hợp tác. Nếu là chuyện công việc, phía sau sẽ có rất nhiều người xếp hàng đứng chờ thay thế, cô đã cuốn gói rời đi lâu r ấ.

Mỗi ngày gần đây bố anh đều cần nhân, nói anh làm anh trai thì nhanh chóng tổng khứ bạn gái của em trai đi. Mấy ngày nay vừa lo việc của công ty, vừa chuẩn bị cho hội nghị thượng đỉnh doanh nghiệp trong và ngoài nước, hôm qua lại phải ra khỏi thành phố để đi xã giao, uống rượu, trải nghiệm niềm vui sinh thái nhà nông gì đó. Ở bên ngoài cả một đêm, hôm nay mới trở về thành phố, vốn không có ý định đến công ty làm việc, chỉ muốn ở nhà nghỉ ngơi.

Lại cảm thấy lãng phí cả một ngày để ngủ thì rất là lãng phí cho nên tranh thủ có ngày nghỉ, đến tìm cô Thịnh mãi không chịu nghe điện thoại này, để xem thử điện thoại của cô rơi vào trong bồn cầu hay là người bị rơi vào trong bồn cầu.

Mặc dù gương mặt của Ôn Diễn không mang theo chút cảm xúc nào nhưng Thịnh Nịnh có thể thấy rõ bây giờ anh rất bức bối. Bởi vì lúc cô bức bối cũng giống như vậy. Im lặng, nhưng không khí xung quanh mang theo áp suất thấp "Người lạ chớ lại gần".

Đến trường tìm cô, vậy chuyện c ầm gây đánh uyên ương này chưa đi tong.

Đột nhiên Thịnh Nịnh thả lỏng người, thậm chí còn quan sát bên trong xe, ngoài cô và Ôn Diễn, ng ấ phía trước còn có hai người đàn ông.

Người lái xe là trợ lý Trần, Thịnh Ninh có gặp mặt qua một lần. Vị ngồi ở ghế phó lái thì cô chưa từng gặp qua, có đi đâu vị đó chủ động tự giới thiệu với cô là luật sư riêng của tổng giám đốc Ôn.

Vậy là muốn đi đâu vậy? Còn mang theo luật sư.

"Tổng giám đốc Ôn, ngài đưa tôi đi đâu vậy?"

"Vườn hoa Bác Thành."

Thịnh Ninh còn chưa kịp lên tiếng, Ôn Diễm đã châm chọc: "Nếu tôi đến muộn một chút, có phải là nên đến thăm công an tìm cô không?"

Anh ngồi trong xe hẳn là đã nhìn thấy bộ dạng muốn đánh người của cô rồi.

Nhưng Thịnh Ninh không muốn giải thích.

Cáo trạng với nhà tư bản thì có ích lợi gì, chẳng lẽ anh chủ trì công đạo giúp cô chắc?

Thật tệ, cô không muốn bán nó.

"Ồ, ngài thấy rồi? Vậy anh định đi cáo trạng với lãnh đạo trường học chúng tôi hả?"

Ôn Diễm nhướn mày nhìn cô.

Cô rất thẳng thắn, trực tiếp thừa nhận.

Mấy cô gái trẻ giống như cô mà anh thường gặp nhất, mỗi lần mắc sai lầm sẽ dựa vào người khác chống đỡ, không hề biết xấu hổ mặt trốn tránh, hơn nữa còn mang theo bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng. Anh cực kỳ không thích.

Ôn Diễm không biết anh ghét mấy cô gái phạm sai không chịu trách nhiệm, hay là cô gái đang ở trước mặt anh, là một người xấu xa phạm sai lầm nhưng lại thẳng thắn nhận sai.

“Tại sao ngài không nói gì?” Thịnh Ninh hỏi lại những câu anh vừa nói: “Không phải là ngài thật sự muốn đi cáo trạng với lãnh đạo trường tôi đó chứ?”

Rõ ràng giọng điệu của cô không còn thoải mái như trước.

Ồ, thì ra vẫn sẽ lo lắng.

Còn tưởng rằng cô kiêu ngạo không sợ trời sợ đất.

Ôn Diển thu mắt: "Cô làm gì cũng không liên quan đến tôi."

Thịnh Ninh nghe hiểu lời anh nói, chính là không thích quản mấy chuyện vớ vẩn.

Sau đó không nói chuyện gì nữa, xe chạy một lúc lâu, Thịnh Ninh ở trong một môi trường xa lạ như vậy, nhất là trên xe chỉ có một mình cô là phụ nữ, còn ba người còn lại đều là đàn ông, vốn cô không buồn ngủ chút nào, tinh thần phấn chấn, cũng không có tâm tư nghịch điện thoại, chỉ ngây người nhìn phong cảnh bên ngoài lướt qua cửa xe.

Cho dù ở trong xe người đàn ông bên cạnh cũng không rảnh rỗi, thỉnh thoảng phải trả lời điện thoại, nghe giọng điệu của anh là có thể biết được đâu là cuộc gọi công việc.

Cho đến khi anh bắt máy, mở miệng là--

"Bố."

"Ôn Chinh? Con không ở cùng nó."

Ôn Diển lơ đãng liếc mắt nhìn cái ót của người ngồi bên cạnh: "Con vẫn đang xử lý chuyện bạn gái của nó."

Lỡ tai con người luôn nhạy bén nắm bắt thông tin quan trọng, Thịnh Ninh không cố ý nghe, nhưng mà từng câu từng chữ Ôn Diển nói đều cứ bay vào tai cô.

Lúc này, đột nhiên giọng nói ở đầu bên kia điện thoại lớn hơn, tiếng hét tức giận truyền ra, Thịnh Nịnh nghe được một câu.

"Thằng nhóc thối vì cô gái kia mà nó dám thách bố đấy!"

Cô giật mình quay lại nhìn anh.

Ôn Diển bóp ấn đường, trầm giọng nói: "Bố bình tĩnh đi, đừng tức giận làm tổn thương cơ thể."

Sau đó lại nghe anh bảo đảm: "Vâng, bố đừng lo lắng, con sẽ không."

Ôn Diển cúp điện thoại, Thịnh Nịnh nhanh chóng quay đầu lại.

May mà Thịnh Thi Mông đang chơi trò bắt chước xây dựng cuộc sống gia đình, chuyện Ôn Diển giao cho cô cũng không khó, chờ nhà giao tới tay, làm xong chuyện thì cô sẽ lập tức phân rõ giới hạn với nhà họ Ôn, không còn quan hệ nào với nhà anh nữa.

"Sếp Ôn, đã đến vườn hoa Bác Thành rồi."

Thịnh Nịnh xuống xe, một người đàn ông trung niên dẫn đầu bước tới, phía sau dắt thêm vài người.

"Xin chào, tổng giám đốc Ôn." Trước tiên người đàn ông trung niên chào Ôn Diển sau đó nhìn Thịnh Nịnh, vẻ mặt tươi cười: "Đây là cô Thịnh đúng không? Trước đó tôi đoán cô Thịnh nhất định là một mỹ nữ, tôi đoán không sai mà."

Thật không ngờ có một ngày cô cũng có thể nhận được mấy lời vuốt mông ngựa của kiêu nhân viên bất động sản cấp cao như vậy.

Sau khi người đàn ông trung niên tự giới thiệu, cô mới biết anh ta là người giám đốc phụ trách. Phải nói vườn hoa Bác Thành đúng là chung cư cao cấp, ngay cả thái độ chân chó của người giám đốc cũng không chê vào đâu được, quả thực xứng đáng với danh hiệu bất động sản bán chạy nhất.

Căn hộ của vườn hoa Bác Thành đều có hai tầng. Bởi vì diện tích thang máy lớn hơn so với căn hộ bình thường, cho ngoại trừ giám đốc phải đứng trước Ôn Diển theo luật, luật sư và trợ lý của Ôn Diển đứng sau anh, thì còn lại đều cách một khoảng không nhỏ.

Quả là một cuốn sách giáo khoa thực tế về nghiệp vụ, Thịnh Ninh âm thầm nhớ lại sau đó đứng cùng hàng đầu tiên với bọn họ.

Ông chủ bị bệnh cảm và liệt mặt cho nên cấp dưới cũng học theo. Bên trong thang máy tráng gương màu vàng càng hiện rõ nét mặt nghiêm túc của mọi người.

May mắn mà thang máy chạy nhanh, chỉ chốc lát đã đến nơi.

Người giám đốc đi trước, nhấn mặt khẩu mặc định mở cửa, rồi nghiêng người để Thịnh Ninh vào trước.

"Cô Thịnh, cô xem qua đi, xem có chỗ nào không hài lòng thì cứ nói cho tôi biết."

Thịnh Ninh đã sớm xem qua phòng mẫu của vườn hoa Bác Thành trên trang web mua bán nhà, trang trí rất đẹp. Nhưng sao phòng mẫu giống với nhà thật được, cho nên cô đã chuẩn bị tâm lý cho căn phòng trống lâu rồi.

Kết quả là vừa bước vào cửa, hai mắt đã hoàn toàn bị trang thiết bị lấp đầy.

Vừa vào cửa là phòng bếp, từ các thiết bị nhà bếp lớn cho đến toàn bộ các vật dụng chén đĩa nhỏ tí, tất cả đều được sắp xếp gọn gàng, biến nhà bếp thành một căn phòng nghệ thuật.

Đi qua phòng bếp là đến phòng khách.

Hầu hết những người trang trí nội thất gia đình đều biết các cô gái trẻ ngày nay rất ít khi thích kiểu trang trí cung đình xa hoa lộng lẫy. Đây là từ những nghiên cứu và phân tích chuyên nghiệp của ngành trang trí nhà cửa.

Màu sắc của cả căn phòng khách giống như ánh sáng mặt trời buổi chiều ấm áp tràn vào từ khung cửa sổ.

Rèm cửa sáng màu, ngoài ban công trồng những chậu hoa và cây xương rồng, gần ban công còn đặt một chiếc ghế lười, phía dưới trải một tấm thảm mềm mại, thậm chí còn có thể tưởng tượng ra cảm giác bước đôi chân trần lên đó.

Thịnh Ninh nhận ra chiếc đèn trần phía trên phòng khách là của một nhà thiết kế nhà nổi tiếng người Thụy Sĩ. Sợ là mấy bản hàng nhái của nó trên mạng cũng có giá mấy nghìn tệ, nó lớn hơn hàng nghìn đô la, cũng nhận ra bức tranh nghệ thuật treo trên bức tường trên TV là của một họa sĩ người châu Âu nào đó. Các tác phẩm của vị họa sĩ này rất nổi tiếng trên instagram, bị in ấn làm nhái hàng loạt ở trong nước. Rất nhiều tác phẩm của ông đã trở thành đồ trang trí được ưa chuộng trong nước với giá chín tệ chín. Mà bức tranh này là tác phẩm mới nhất của ông, trong nước vẫn chưa bị làm nhái.

Cô thường mơ nếu có một ngày nào đó cô có căn nhà của chính mình, cô sẽ dán giấy dán tường màu gì, đặt đồ dùng gì trong nhà, dùng đồ vật trang trí xinh đẹp gì để trang trí căn nhà.

Cho dù giấc mơ này cách rất xa với hiện tại của cô nhưng nó không ngăn cản việc cô không ngừng mệt mỏi tìm kiếm trên Internet một số video roomtour, cho nên cô mới biết những thứ này.

Thịnh Ninh còn đang ngẩn người, Ôn Diễm đã lấy một tập tài liệu từ tay luật sư đưa cho cô.

"Xem đi, thấy ổn thì ký tên."

Thịnh Ninh hồi phục lại tinh thần, cầm lấy tài liệu.

Vừa mở ra, đầu tiên là cô nhìn thấy tên của mình, tên của cô ở sau dấu hai chấm của bên B, còn tên của Ôn Diễm ở là bên A.

"Hợp đồng?"

“Thỏa thuận hợp tác.” Ôn Diễm nói: “Căn nhà này đứng tên tôi, cô ở đây trước. Khi nào có tư cách mua nhà, tôi sẽ lập tức chuyển nhà sang tên cô.”

Thịnh Nịnh trợn to mắt không thể tin được nhìn anh.

Người đàn ông nhìn, hơi hợt nói: "Không tin đàn ông thì phải luôn tin vào luật pháp."

"... Anh có tính tiền thuê nhà không?" Cô yếu ớt hỏi.

Ôn Diễm hừ lạnh, giống như cô đang hỏi một câu hỏi rất ngu xuẩn vậy: "Không thu. Không cần lo lắng phí ở, điện nước thì cô tự giải quyết."

Sau khi xác nhận điều này, Thịnh Nịnh tiếp tục đọc bản hợp đồng, đọc từ chữ đầu tiên cho đến chữ cuối cùng, một chữ cũng không bỏ sót.

Vì vậy, đây không phải là một phòng trưng bày, đây là căn nhà cho cô?

Thì ra khoảng cách giữa người với người thật sự lớn như vậy. Nhìn như một giấc mộng xa vời. Cô không biết phải vất vả bao nhiêu năm mới có được những thứ này. Thì ra chỉ cần một câu nói của anh, tất cả những thứ này đều trở thành sự thực.

Cảm thấy hơi châm chọc, nhưng cô lại không thể không yêu ngôi nhà làm bằng tiền giấy này.

Tham tiền thì sao, nịnh nọt thì sao, cô chính là người phạm tục, cô thích như vậy.

Tâm trạng tồi tệ trong những ngày qua lập tức được chữa lành.

Đôi mắt cô ươn ướt, kích động bật khóc.

Ôn Diễm vẫn đang đợi Thịnh Nịnh đọc bản hợp đồng, nhìn thấy khoe mắt cô xuất hiện nước mắt.

Lúc này ở trường đối mặt với người khác thì kiêu ngạo, bây giờ thì lại yếu ớt thút tha thút thít, rất khó để người khác không thể hoài nghi cô có

phải là người hai mặt hay không.

"Khóc gì?"

Thịnh Nịnh khịt mũi, chép miệng nói: "Tôi không khóc, đây là nước mắt vui mừng."

Ôn Diễm cứng họng.

Thích căn nhà này như vậy? Thật đúng là kẻ hám tiền chưa nhìn thấy cảnh đời.

Lúc này, giám đốc bên cạnh cũng đang suy nghĩ.

Không phải chứ, này là khóc rồi, bạn gái nhỏ của tổng giám đốc Ôn quá dễ dãi. Nhìn thấy căn nhà mà kích động như vậy, vậy chờ lát nữa cô tiến vào phòng ngủ, nhìn thấy các tủ quần áo quây quần giày dép, túi xách của các hãng nổi tiếng, vậy chẳng phải là ngất luôn hay sao.

Giám đốc còn đang suy nghĩ vấn đề này thì đột nhiên nghe thấy bạn gái nhỏ của ông chủ ra lệnh: "Nhà đã xong rồi, đi thôi."

"À, ngài chờ đã." Bạn gái nhỏ chỉ hướng phía trên: "Tôi còn chưa có lên lầu xem phòng ngủ."

Giám đốc cảm thấy không ổn, lần này bạn gái nhỏ thật sự sẽ ngất mất.

Để đề phòng chuyện này, chẳng nhẽ phải gọi xe cứu thương đến trước?

Chương 7:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Diễn: "Nhanh chút."

Thịnh Nịnh gật đầu: "Ok."

Nói xong liền chạy lạch bạch lên lầu.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô lên lầu rồi, Ôn Diễn tùy ý quan sát trang trí tầng một. Anh không có cảm giác gì với phong cách trang trí này, nhưng không thể không thừa nhận là rất đẹp.

"Tổng giám đốc Ôn." giám đốc đến gần nói: "Tôi cũng cho người trang trí tầng hai, còn chuẩn bị không ít đồ cho cô Thịnh, đầu dày công lựa chọn."

Ý của lời này chính là ông chủ thấy tôi chuẩn bị nhiều đồ đẹp như vậy, có phải là nên được khen không?

Anh không quan tâm Thịnh Nịnh thích hay không. Hôm đó giám đốc hỏi anh có muốn trang trí sơ bộ hay không, anh cũng chỉ tùy ý trả lời một câu. Cho dù bây giờ căn phòng không được trang trí thì Thịnh Nịnh cũng sẽ ký hợp đồng.

Căn nhà đã đứng tên anh, thì nó phải luôn phát huy hết giá trị của nó.

"Cực khổ rồi." Ôn Diễn đồng tình nói một câu, sau đó ra lệnh: "Không được nói cho ai biết về căn hộ này và cô Thịnh."

giám đốc tận chức với công việc đầu tiên là hơi sảng sốt một lúc, sau đó trong lòng vui mừng như điên.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Đây có nghĩa là gì!

Có nghĩa đây là việc riêng của ông chủ! Và anh ta là một trong số ít người trong cuộc! Đi đâu này có nghĩa là ông chủ đã xem anh ta là tâm phúc mà đối đãi!

Chuyện thăng quan tiến chức chỉ là ngày một ngày hai!

giám đốc lập tức nghiêm túc, thể hiện sự trung thành: "Ngài yên tâm! Nếu có người hỏi, tôi nhất định sẽ ngậm chặt miệng."

Ông chủ và cấp dưới của mình ông nói gà bà nói vịt, mà Thịnh Ninh chiêm được tiện nghi đang ở tầng haigiò đã hèn lìa khỏi xác.

Cô tưởng rằng trang trí ở tầng một đã là tinh tế như thiên đường rồi, ai biết rằng tầng hai còn khoa trương hơn nữa.

Thần đất quý thần gì đó, toàn bộ đều được hoàn thiện, nội thất nhập từ châu Âu, đồ điện gia dụng đều là loại cao cấp nhất. Những thứ này thì bỏ qua đi, mấu chốt là--

Thịnh Ninh không thích đồng quần áo. Cô mở tủ quần áo ra, ban đầu chỉ muốn xem tủ quần áo có phải là loại có một tấm ván đơn thun hay không, có chỗ để móc treo hay không. Kết quả là thanh ngang hay móc treo đều có, hơn nữa ngoài ra còn treo đầy các loại quần áo.

Cô tùy tiện lấy một cái áo, nhìn vào cổ áo, ngay cả tag cũng chưa tháo, rõ ràng là đồ mới.

Trong đó còn có mấy ngăn tủ đựng túi, túi bọc in logo của các hãng lớn còn chưa tháo. Cô tiện tay lấy một túi Chanel ra xem, bên trong còn có giấy viết hàng giả thì đổi trả. Đây là túi Chanel đen charm vàng đang điên cuồng tăng giá mấy năm nay.

Nếu không phải vừa mới đọc kỹ hợp đồng, cô còn tưởng rằng Ôn Diễm yêu cầu cô ký hợp đồng bao nuôi.

Người chịu trách nhiệm trang trí và mua sắm những thứ này thực sự quá hiểu phụ nữ, đúng là hoàn toàn nắm bắt được tâm lý phụ nữ. Mỗi một món đồ ở đây đều giống như chiếc giày pha lê của cô bé Lọ Lem.

Những thứ này giống như giấc mơ mà cô từng mơ lúc nhỏ, bước vào lâu đài cổ tích hoặc là cung điện lộng lẫy, không có ai cưỡng lại được những cám dỗ này mà không hài lòng.

Đây là một căn nhà thiếu bất cứ thứ gì, thậm chí cô không cần phải đóng gói hành lý làm gì, chỉ cần vào ở.

Thịnh Nịnh đóng sập cửa tủ lại.

Thật là đáng sợ. Chủ nghĩa tư bản xa hoa lãng phí giây phút nào cũng có thể khiến lương tâm và tư tưởng của con người rơi vào sa ngã.

Sau khi bình tĩnh lại hơi thở, Thịnh Nịnh nhìn vào gương trang điểm với vẻ mặt lồm xồm xuống, để cho bản thân bình tĩnh lại một chút, không để lộ ra bộ dạng tham tiền.

Cô bình tĩnh đi xuống lầu, Ôn Diễm vẫn đang đợi cô ở dưới lầu.

"Xem xong rồi?"

"Ừm."

"Đi thôi."

"Ừ."

giám đốc hơi khâm phục cô gái này. Lúc này còn vui mừng đến rớt nước mắt, bây giờ đã đi đều chỉnh lại tâm trạng nhanh như vậy. Năng lực không chế tâm trạng quá trâu bò.

Viên đạn bọc đường to như vậy mà không bắn nổ tung cô được. Nếu đổi lại là bà xã của anh ta, đoán chừng đã sớm ôm anh điên cuồng hôn, không ngừng nói em yêu anh rồi.

Anh ta lại liếc nhìn Ôn Diển.

Phản ứng của bạn gái nhỏ lạnh lùng như vậy, ông chủ cũng không hề lộ ra một chút thất vọng nào.

Cũng đúng. Số tiền nhỏ này không là gì đối với anh cả. Nói không chừng anh còn cảm thấy chuyện này chỉ là một sự kinh ngạc nhỏ bình thường không thể bình thường hơn.

Có tiền thật tốt. Đàn ông phải chăm chỉ kiếm tiền, phấn đấu mỗi ngày tạo bất ngờ cho bà xã.

Anh ta lớn mật suy đoán đây mới chỉ là bắt đầu. Sau này ông chủ sẽ còn chuẩn bị rất nhiều điếu bất ngờ cho cô bạn gái nhỏ của mình. Mà người thực hiện những điếu bất ngờ này chính là tâm phúc của ông chủ, chính là anh ta, giám đốc lớn Ngô Kiến Nghiệp.

Lúc đi xuống lầu, giám đốc Ngô đặc biệt nói với Thịnh Nịnh: "Cô Thịnh đi từ từ, sau này có chuyện gì cứ liên lạc với tôi. Đây là danh thiếp của tôi."

Cuối cùng còn cung kính nhìn theo xe ông chủ rời đi.

"À, giám đốc." Đột nhiên nhân viên đi cùng với giám đốc nhớ ra điếu gì đó: "Không phải lúc này cô Thịnh quên đi xem nhà vệ sinh sao?"

Giám đốc Ngô sửng sốt.

Thật đúng như vậy.

May mắn anh ta đã đặc biệt chuẩn bị đồ vệ sinh cá nhân đôi, dĩa gội sữa tắm cho nam nữ riêng, thậm chí ngay áo choàng tắm và khăn tắm cũng là đồ đôi.

Thành thật mà nói, dịch vụ căn hộ mà anh ta phục vụ cho cô Thịnh còn chu đáo hơn một khách sạn năm sao nữa.

Giám đốc Ngô xoa tay, nhưng trong lòng lại không vui lắm: "Bỏ đi, tổng giám đốc Ôn đến qua đêm đây là có thể biết được sự dụng tâm của chúng ta, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

-

Xe đã lái đi xa, quay đầu nhìn lại chỉ có thể thấy những căn nhà nhỏ tầng cao nhất của chung cư cao cấp.

Mãi cho đến khi không thể hoàn toàn nhìn thấy được khu chung cư, Thịnh Nịnh mới ngẩng ngay ngẩn lại.

Cô tự cho là Ôn Diễm không phát hiện ra tâm trạng vui sướng của mình, khoe miệng cong lên với độ cong siêu nhỏ.

Ôn Diễm nhướn mày, thumắt.

Không cần hỏi cũng biết thái độ của cô.

Nhưng đối với những người kinh doanh, trước khi ký hợp đồng luôn không tránh khỏi mấy lời thừa thãi.

"Cô Thịnh." Ôn Diễm nhẹ giọng hỏi: "Cô hài lòng nơi này chứ?"

Thịnh Nịnh gật đầu: "Hài lòng!"

"Có thể làm việc r ấ?"

Hai mắt Thịnh Nịnh sáng lên: "Có thể! Cho dù bị vạn người phỉ nhổ, sau khi chết bị đày xuống mười tám tầng địa ngục thì tôi cũng làm!"

Ôn Diển cong môi: "Chỉ nhờ cô thuyết phục bọn họ chia tay, không nói cô đi giết người phóng hỏa."

"Nhưng tục ngữ có câu "Phá hủy mười ngôi đền, không phá một cuộc hôn nhân". Phá hỏng nhân duyên của người ta cũng là làm chuyện xấu."

*Phá hủy mười ngôi đền, không phá một cuộc hôn nhân: Đây là một tục ngữ của Trung Quốc, nghĩa là hủy hoại hôn nhân của người khác tội nghiệt rất lớn, thậm chí còn ác liệt hơn hành vi phá hủy mười ngôi đền. Vì hôn nhân ở thời cổ đại có địa vị cực kỳ cao quý, hôn nhân không chỉ là chuyện của hai vợ chồng, nó còn gánh vác trách nhiệm phụng bái tông miếu, tế tổ tiên, hạ phải truyền tông tiếp nối, trong thời cổ đại lấy tư tưởng nho giáo làm chủ, hôn nhân trở thành nền tảng của hệ thống xã hội thời bấy giờ. Vì vậy, phá hủy hôn nhân của người khác cũng là một loại phá hoại xã hội hài hòa.

"Vậy thì có thể xem cọc nhân duyên này chuyện xấu." Ôn Diển hỏi ngược lại: "Người yêu nhau, ngay cả lý trí cũng mất thì gọi là chuyện tốt hả?"

Thịnh Nịnh hơi nghi ngờ.

Thịnh Thi Mông thực sự có bản lĩnh như vậy? Vì muốn ở bên cạnh cô ấy mà ngay cả lý trí Ôn Chỉnh cũng để mất luôn hả?

Nhưng hiện tại cô và Ôn Chỉnh ở phía đối lập, cô nhất định phải đứng về phía Ôn Diển.

"Đó chắc chắn không phải là chuyện tốt rồi." Thịnh Nịnh gật đầu đồng ý: "Anh nói đúng. Em trai anh còn trẻ, chưa trải qua sóng to gió lớn cho nên mới cảm thấy tình yêu là là nhất, trời đất bao la tình yêu là lớn nhất. Đương nhiên không giống anh, trong chuyện tình cảm thì rất lý trí và thành thực. "

Lời của Thịnh Nịnh nghe có vẻ xấu hổ, nhưng lại mang theo một chút xu nịnh.

Ôn Diễn nhướng mày, nhàn nhạt đáp: "Ừm."

Trợ lý Trần đang lái xe và luật sư ngồi ở ghế phó cảm thấy rất khó chịu.

"À đúng rồi, ngài Ôn, đồ đạc trong nhà đâu cho tôi hết sao?"

"Ừ."

"Bao gồm cả những đồ trang trí đó? Và những thứ ở tầng hai-"

Còn chưa nói xong, Ôn Diễn đã trực tiếp cắt lời: "Tất cả đều là của cô."

Thịnh Nịnh mở miệng: "Thật sao? Vậy tôi có thể bán đồ cũ trên sân thượng không?"

Lảm nhảm lảm nhảm giống như sợ anh nuốt lời cướp lại. Anh, Ôn Diễn không hề quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt đó, ngay cả hóa đơn cũng không thèm nhìn đã trực tiếp ký tên.

"Đừng có vì mấy đồng tiền nhỏ nhặt đó mà hỏi này hỏi nọ."

Về mặt Thịnh Nịnh phức tạp: "Mấy đồng tiền nhỏ nhặt?"

Một cái túi cũng bằng tiền học phí nửa học kỳ của cô đấy.

Nghĩ lại, đối với Ôn Diễn thật sự là một số tiền nhỏ. Thịnh Nịnh không tự chủ lại liếc nhìn đồng hồ trên tay trái của Ôn Diễn, phát hiện anh đã đổi một chiếc đồng hồ khác, vẫn có giá trị xa xỉ, một chiếc đồng hồ giá trị bằng một căn hộ.

Xin lỗi, là do kiến thức của cô hạn hẹp.

Ôn Diễn đưa cô về đến cổng trường, Thịnh Nịnh nín nhịn cả quãng đường, đã sớm muốn trở về ký túc xá cười một tràng lớn cho nên lập tức xuống xe.

Sau khi đóng cửa xe, cô suy nghĩ mấy giây rồi xoay người gõ cửa sổ:
"Tổng giám đốc Ôn."

Cửa sổ xe hạ xuống, Ôn Diễm nhướng mi: "Còn có chuyện gì?"

"Ừm -" Thịnh Ninh chuẩn bị sẵn trong đầu, nghiêm giọng nói: "Tổng giám đốc Ôn, sau này nếu ngài có việc gì cần sự giúp đỡ của tôi, ngài cứ nói."

Trong mắt Ôn Diễm lóe lên một tia sáng.

"Giúp chuyện gì?"

Thịnh Ninh nói: "Tôi học phiên dịch, dịch giấy tờ hay phiên dịch miệng đều được. Tôi có bằng cử nhân ngoại ngữ một tiếng Tây Ban Nha, ngoại ngữ hai tiếng Đức và bây giờ tôi có thể nói song ngữ tiếng Trung và tiếng Anh. Tôi đã được luyện phiên dịch cùng lúc ở năm nhất Đại học. Nếu anh cần phiên dịch có thể tìm tôi."

Ôn Diễm lạnh nhạt từ chối: "Không cần. Cô chỉ cần làm chuyện tôi đã giao cho cô là được rồi."

Thịnh Ninh không hề ngạc nhiên trước sự từ chối của anh.

Tập đoàn Hưng Dật làm về mật dịch, phiên dịch viên đông đúc, tất nhiên không cần cô.

Nhưng người ta không cần, không có nghĩa là cô không cần thể hiện sự chân thành.

"Nếu sau này có công việc ngắn hạn tạm thời nào cần thì có thể đến tìm tôi, tôi không cần tiền lương, hoàn toàn miễn phí."

Miễn phí.

Đối với người khác, đó chính là một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, nhưng đối với Ôn Diễm mà nói, đó không là gì cả.

Không hiểu sao trong mắt anh lóe lên một cái gì đó, hoàn toàn bất động.

Chương 8:

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Rốt cuộc cô muốn làm gì?"

"Không làm gì cả, tôi chỉ muốn cảm ơn ngài hôm nay đã đưa tôi đi xem nhà. Nhưng ngoài chuyên môn của mình thì tôi không còn thứ gì để có thể cảm ơn ngài được hết." Thịnh Nịnh cúi người xuống, khó khăn đối mặt với người bên trong thông qua cửa sổ xe, giọng điệu chân thành và nụ cười cũng chân thành nốt: "Ở trong lòng tôi, ngài còn thần thánh hơn Ngọc Hoàng Đại Đế."

Các đường nét trên khuôn miệng rõ ràng, độ cong trên miệng giống như trăng khuyết.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Khéo léo dụ dỗ, nói giống như hát, rất dễ nghe.

Ôn Diễn nhìn chằm chằm cô nửa ngày, không có chút phản ứng nào với những lời nịnh bợ của cô, vẫn là gương mặt lạnh nhạt dẫu muối không tiêu.

Cuối cùng anh không nói gì, quay đầu, kéo cửa sổ lên.

Thịnh Nịnh nhìn chiếc xe lái đi, bất lực nhún vai.

Xem ra võ mông ngựa nhiều quá cũng không tốt, ngược lại còn khiến cho anh cảm thấy phiền nữa.

Dù sao lấy không của người ta một căn nhà không ra gì, ăn vạ của người ta, cật nhân thủ đoạn, nã nhân thủ nhuễn*, tiền bạc này đến không

quang minh chính đại, phải làm một chút gì đó mới được.

*Cật nhân thủ đoản, cật nhân thủ nhuyên: nhận được lợi ích từ người ta nên phải nể mặt người ta

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thực ra mức lương làm thêm theo giờ của cô khá cao, nhưng mà vị "Ngọc Hoàng Đại Đế" này không để mắt vào.

-

Trong xe thiếu mất một người, lập tức yên tĩnh hơn rất nhiều.

Trợ lý và luật sư của anh luôn giữ im lặng. Nghĩ như vậy, bình thường cấp dưới sẽ giao thiệp tương đối nhiều, tính cách vốn có của bọn họ là gì, anh không rõ lắm nhưng bọn họ đối mặt với anh thì đều rất ít nói.

Đó là lý do tại sao anh cảm thấy hôm nay trên xe cực kỳ yên.

Ôn Diển day day huyết thái dương, không hiểu tại sao người vừa xuống xe, những lời khen nịnh nọt của cô vẫn văng vẳng bên tai anh.

Chân thành hay giả tạo cũng được, dù sao gương mặt tươi cười kia thật sự không giả tạo là được rồi.

Nghĩ đến đây, anh liếc nhìn hai người đàn ông đang ngồi trước mặt.

Không biết có phải cấp dưới của mình cũng giống như Thịnh Nịnh không. Mặc dù thường ngày trông lạnh lùng nhưng khi tâm trạng vui vẻ thì ý cười dưới đáy mắt có muốn giấu cũng không giấu được.

Cảm nhận được ánh mắt của ông chủ, trợ lý Trần hỏi: "Tổng giám đốc Ôn sao vậy?"

Ôn Diễm híp mắt: "Không có gì, cuối cùng cũng được yên tĩnh rồi."

"À, vâng. Có đi đâu hôm nay trông cô Thịnh hoàn toàn khác với những lần gặp cô ấy ở trường." Trợ lý Trần thuận miệng nói: "Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi đã nghĩ cô ấy là kiểu con gái có tính cách lạnh lùng, không nghĩ đến vậy mà cô ấy có thể cười vui vẻ đến như vậy."

Gương mặt bên ngoài cửa kính xe lúc này lại hiện lên trong đầu anh, Ôn Diễm bình tĩnh nhếch khóe môi, đánh giá: "Đắc ý vênh vác."

Trợ lý Trần bật cười, không biết phải trả lời như thế nào.

Trước khi xe về đến nhà, Ôn Diễm định nhắm mắt nghỉ ngơi trên xe một lát.

Mỗi lần như vậy luôn có người đến làm phiền.

Anh lấy điện thoại đang không ngừng rung ra, liếc nhìn cuộc gọi đến, ý cười hơi mơ hồ hoàn toàn bị quét sạch.

"Tìm ra rồi?"

"Ừm, gửi vị trí quán bar qua cho tôi."

Cách đây không lâu Ôn Chinh nói với Ôn Hưng Dật làm ơn đưa bạn gái về nhà ra mắt bố. Ôn Hưng Dật biết Ôn Chinh có bạn gái nên đã nhờ con trai lớn Ôn Diễm đi điều tra bối cảnh gia đình của cô gái đó. Vì vậy Ôn Chinh vừa nói ra vấn đề, Ôn Hưng Dật đã từ chối mà không hề nghĩ ngợi.

Ai biết Ôn Chinh lại cứng đầu như vậy. Bố anh ta không cho anh ta đưa bạn gái về nhà, vì vậy anh ta la hét muốn dọn ra ngoài. Tối hôm qua, Ôn Diễm có tiệc xã giao phải ra khỏi thành phố nên không về nhà. Hai bố con lại cãi nhau to, Ôn Chinh trực tiếp bỏ xuống một câu "Con chân dài, bố cho rằng bố có thể ngăn cản con được sao?" rồi mở cửa đi ra ngoài.

Bố bị chọc giận, ra lệnh Ôn Diễm nhanh chóng bắt thằng nhóc thối đó về nhà.

Ôn Hưng Dật không ngừng thờ dài trong điện thoại, tại sao một đứa r ồi hai đứa con trong nhà đều như vậy, càng quản càng không nghe lời?

Có bao nhiêu người muốn có xuất thân như thế này nhưng lại không có mệnh. Tại sao người ở trong phúc lại không biết hưởng.

"Ôn Diển à, con nhất định đừng để bố thất vọng nhé."

Ôn Hưng Dật dùng giọng điệu già nua nhắc nhở anh.

Sẽ không.

Anh là một người con đạt tiêu chuẩn, những năm này anh vẫn luôn làm đúng theo mong muốn của bố.

Sao có thể chống lại mong muốn đó trong thời gian một sớm một chiều được.

Ôn Diển dặn dò trợ lý Trần chuyển hướng, không vội trở về nhà mà đi quán bar trước.

-

Trong nhịp sống hối hả ban ngày, ở một phía khác của thành phố ngựa xe như nước, mùi thuốc lá, rượu bia nồng nặc, cảnh tượng về đêm chưa bao giờ kết thúc.

Chỗ này luôn luôn đèn đuốc sáng trưng suốt hai mươi tư tiếng.

Hôm qua sau khi Ôn Chinh cãi nhau lớn với người lớn trong nhà, anh ta vốn dĩ muốn rủ bạn gái qua đêm cùng nhau nhưng bạn gái nói gần đây bận việc học nên từ chối.

Không còn cách nào, anh ta phải một mình đến quán bar mà anh ta thường xuyên lui tới và qua đêm ở đó.

Ngày hôm sau tỉnh lại, anh ta lại nhắn tin cho bạn gái, hỏi hôm nay cô ấy có rảnh không.

Sau đó, bạn gái của anh nói hôm nay cô ấy phải lên lớp đầy đủ.

"Em xin lỗi anh nha, cục cưng."

"Khi nào không có tiết, em nhất định sẽ đi với anh."

"Kitty bắn tim.jpg."

Nhìn những tin nhắn trả lời này, Ôn Chỉnh ngậm ly rượu, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Anh ta vẫn còn đang suy nghĩ thì bị người bạn bên cạnh đá vào chân: "Làm gì vậy, làm gì vậy? Hẹn tớ ra đây uống rượu, lại nhìn chăm chăm vào điện thoại, cậu đang làm gì vậy?"

"Không có gì." Ôn Chỉnh ngẩng đầu nhấp một ngụm rượu, sau đó ném điện thoại xuống, bởi vì tối hôm qua chơi suốt đêm nên giọng hơi khàn: "Bình thường tớ thấy Thịnh Thi Mông ở công ty rất rảnh rỗi, sao đột nhiên hai ngày nay trở nên bận rộn như vậy nhỉ?"

Người bạn không quan tâm: "Cô ấy bận thì để cô ấy bận đi. Không phải xung quanh đây đều có phụ nữ sao?"

Sau đó anh ta chỉ xung quanh, có rất nhiều cô gái đang chú ý đến bên cạnh họ.

Ôn Chỉnh ở bên ngoài nổi tiếng ăn chơi, dụ dỗ phụ nữ, hào phóng, đẹp trai. Gần đây có bạn gái mới, anh ta không còn muốn tiếp tục làm con ong nhỏ trong bụi hoa nữa.

Anh ta không quan tâm đến những ánh mắt đó, lười biếng nói: "Cậu cũng không phải không biết rằng gần đây tớ thủ thân như ngọc vì Thịnh Thi Mông."

"Cũng lâu rồi nhỉ." Người bạn hỏi: "Không thấy chán hả?"

Trong đầu hiện lên gương mặt của Thịnh Thi Mông, ánh mắt Ôn Chỉnh hơi tối sầm lại, tự rót cho mình thêm một ly rượu.

"Vở kịch đã diễn đến lúc này, có chán cũng phải tiếp tục."

Anh bạn cười trêu chọc: "Vậy thì cậu cũng rất nhập diễn nha, còn vì bạn gái mà bỏ nhà ra đi."

"Ông ấy không cho tôi tùy tiện tìm người để kết hôn, không phải là vì muốn tìm một cô con dâu cùng một giuộc với ông ấy sao, chờ sau khi kết hôn là có người có thể thay ông ấy quản lý tớ."

Ôn Chinh hừ một tiếng, ngả ngón chơi đùa ly rượu trong tay.

"Muốn kiên chế tớ, vậy thì tớ sẽ làm cho ông ấy xem. Ông ấy không cho tớ thoải mái, tớ cũng sẽ khiến cho ông ấy không thoải mái."

Anh bạn lắc đầu thở dài: "Em gái Thi Mông của chúng ta thật thảm."

Ôn Chinh lười biếng nói: "Có gì mà thảm. Tớ mua túi xách mua xe hơi cho cô ấy, đồ tặng cho cô ấy còn ít sao? Chờ chia tay, cô ấy đem mấy thứ đó đi bán cũng có thể trở thành một tiểu phú bà rồi."

"Nói vậy không được. Phụ nữ có người nặng nề tiền bạc, có người lại nặng nề tình yêu. Cậu đối xử tốt với em gái Thi Mông như vậy, lỡ như cô ấy thực sự rơi vào vũng lầy tình yêu của cậu, không có cách nào thoát ra được, vậy thì những thứ mà cậu tặng không trị được vết thương của cô ấy thì phải làm sao? Đến lúc đó cậu trở thành người đàn ông không biết xấu hổ đấy."

Ôn Chinh giống như đang nghe một câu chuyện cười, cà lơ phất phơ hỏi: "Cái gì? Trên đời này còn có vết thương không thể dùng tiền chữa khỏi?"

Anh bạn khẳng định: "Có. Vết thương tình yêu. Trong phim thần tượng đầu diễn như vậy."

Ôn Chinh lập tức cảm thấy hoang đường nhìn người bạn đó: "?"

Anh bạn tiếp tục phân tích: "Cậu là một cao thủ tình trường, còn em gái Thi Mông là một cô gái nhỏ ngây thơ, làm sao có thể chịu đựng được lòng tốt vô hạn của cậu đối với cô ấy được? Đến lúc đó cô ấy không quên được cậu, cả đời này không chịu cưới người khác, vậy không phải là cậu thiếu đức hạnh lắm sao."

"...."

Diễn kịch thì phải diễn cho trọn. Biết bố của anh ta thích theo dõi mấy người phụ nữ mà anh ta thường qua lại. Lúc anh ta ở cùng Thịnh Thi Mông thì biểu hiện đặc biệt chuyên tâm. Người không biết còn tưởng anh ta thực sự bị thua dưới tay Thịnh Thi Mông. Bình thường anh ta dễ dàng yêu thương cô ấy, lúc nhìn thấy bộ dạng thâm tình của mình trong gương, anh ta còn cảm thấy chân thật.

Mỗi lần Thịnh Thi Mông nhìn anh, đôi mắt như ngâm trong nước, dịu dàng mềm mại, khiến người khác nhìn vào mềm nhũn cả xương.

Mấy ngày trước lúc anh đưa Thịnh Thi Mông đi hẹn hò, không hiểu sao đột nhiên cô ấy bu ãn bã hỏi: "Anh có nghĩ chúng ta sẽ luôn ở bên nhau không?"

Trong lòng Ôn Chinh có suy nghĩ riêng nhưng ngoài miệng vẫn thản nhiên thốt ra những lời đường mật.

"Em trêu chọc người yêu thích như vậy, sao anh có thể chia tay với em được?"

"Em cũng không cam lòng." Thịnh Thi Mông dựa vào lòng anh ta nói: "Có đi đâu cho dù có một ngày nào đó chúng ta không thể không chia tay, anh cũng phải tin tưởng, em chỉ yêu một mình anh."

Thậm chí Ôn Chinh còn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Thịnh Thi Mông vào ngày hai người bọn họ chia tay, khóc hoa lê đài vũ cầu xin anh đừng chia tay.

Trái tim giống như bị cây kim đâm vào, vừa cảm thấy áy náy vừa cảm thấy luyến tiếc.

"Ôn Chinh, cmn cậu uống đến ngu người rồi sao? Tỉnh lại đi, anh trai cậu đến rồi!! Anh trai cậu đến bắt cậu về nhà kìa!"

Chương 9:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tưởng tượng bị cắt ngang, Ôn Chỉnh hung hăng trừng mắt nhìn bạn mình.

"Tới thì tới. Tớ cũng không trông là mình trốn lâu được."

Bản thân anh ta biết rất rõ, chỉ cần người còn ở Yên Thành thì trốn không thoát khỏi tầm mắt của Ôn Diển.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Anh bạn vội vàng cầm áo khoác lên: "Vậy thì cậu uống tiếp đi, tớ trốn trước đi, đừng nói với anh cậu là cậu đi cùng tớ đó."

Ôn Chỉnh cắt ngang, vẻ mặt khinh thường: "Cậu như thế này còn không biết xấu hổ nói chúng ta là anh em?"

"Tại sao tớ không phải là anh em tốt của cậu được? Chính là Diêm Vương đến tìm cậu. Anh em có thể đứng trước mặt cậu, không thương tiếc giúp cậu-"

Sau đó giọng nói chuyển hướng, anh bạn cười xấu hổ: "Nhưng thật sự tớ không dám trêu chọc anh trai cậu, hẹn hôm khác đi nha, tớ chuồn đi cửa sau đây."

"Cút đi, cút đi." Ôn Chỉnh đá mạnh vào mông cậu bạn thân: "Nói giống như anh trai tớ là Diêm Vương á."

Anh bạn sờ mông nghĩ, rõ ràng là còn đáng sợ hơn cả Diêm Vương nữa.

Ôn Chinh nghiêng đầu nhìn về phía cửa, một bóng người cao lớn không hòa hợp với bầu không khí của quán bar đang đi về phía anh.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nghe nhân viên nói Ôn Diển đến, chủ quán bar lập tức từ trong phòng bao chạy ra chào hỏi.

"Tổng giám đốc Ôn."

Ôn Diển: "Tắt nhạc và mấy đèn lộn xộn này đi."

Trong quán bar sôi động náo nhiệt, mọi người đều rất ngạc nhiên, chỉ vì một người đến mà bầu không khí vui vẻ đã nhanh chóng bị cưỡng chế đập tan.

"A, vâng." Chủ quán bar lập tức bắt đầu dọn sạch quán bar: "Xin lỗi mấy người đẹp và mấy anh đẹp trai, hôm nay chúng tôi đóng cửa, ngày mai quý vị hãy đến lại, đến lúc đó tôi sẽ mời mọi người uống rượu! Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi."

Ánh sáng trong quán vốn không tốt, không thể nhìn thấy được bên ngoài vẫn còn là ban ngày. Hiện tại đã tắt nhạc và đèn, ngay lập tức nơi ăn chơi trụy lạc trở nên yên tĩnh, hiện lên vẻ kỳ quái.

Người đàn ông đứng trước mặt Ôn Chinh, ngoại hình tuấn tú, đứng trong bóng tối càng lộ ra vẻ lạnh lùng cao ngạo. Ánh mắt lạnh lẽo, lại thêm áo khoác sẫm màu càng tôn lên bầu không khí áp suất thấp xung quanh anh.

Một tay Ôn Chinh cầm chairượu, một tay khác đặt lên mép sofa, khoanh chân, bộ dạng lười biếng ngả trên ghế sofa. Áo sơ mi đắt tiền bị anh ta làm cho nhàu nát, nhìn không hề có một chút đứng đắn nào

Hoàn toàn trái ngược với trang phục tỉ mỉ của vị anh trai đứng trước mặt.

Anh ta lười biếng cười một tiếng: "Không hồ là anh trai của em, tìm được em nhanh như vậy."

Ôn Diễm thản nhiên quét mắt nhìn chai rượu trên bàn, đây chỉ là số lượng uống ban ngày.

Ánh mắt anh tối sầm lại, trầm giọng hỏi: "Muốn tạo phản sao?"

"Em nào dám." Ôn Chỉnh nói.

"Bố bị em chọc giận không nhẹ." Ôn Diễm trực tiếp ra lệnh: "Về nhà."

Ôn Chỉnh không hề động, giọng nói kiên định: "Nếu ông ấy không đồng ý chuyện của em với bạn gái em, em sẽ không về nhà."

Ôn Diễm không nói lời vô ích với anh ta, đá văng chai rượu nằm ngổn ngang trên mặt đất, chúng phát ra một tiếng loảng xoảng.

Ôn Chỉnh bị tiếng thủy tinh loảng xoảng làm cho tỉnh rượu, kết quả là thấy anh trai đưa cánh tay lên, trực tiếp xách anh ta dậy.

Ôn Chỉnh, một người đàn ông thân cao một mét tám, theo lý mà nói sức lực không yếu nhưng thói quen sinh hoạt hàng ngày rất hỗn loạn, thức đêm, lại thích uống rượu. Một ngày ba bữa đều bỏ, cả người nhìn rất xanh xao ốm yếu, điển hình của loại đờm mặt trắng.

Ôn Diễm cao hơn anh ta, lại là quân nhân xuất ngũ, Ôn Chỉnh giãy giụa hai cái cũng không thoát ra được, trực tiếp bị xách vai rồi cưỡng ép đi ra khỏi quán bar.

Ông chủ đứng ở cửa quán bar, cung kính tiễn khách quý: "Tổng giám đốc Ôn đi thông thả, câu hai Ôn đi thông thả."

Ôn Chỉnh nghĩ thầm thật là mất mặt.

Sau khi bị ném lên xe, anh ta mới khẽ rít lên một tiếng, xoa xoa vai than thở: "Nhẹ một chút có được không? Em cmn là em trai của anh đấy, không phải là phần tử phản động."

Ôn Diễn mặc kệ anh ta, trực tiếp cho người lái xe.

Ôn Chinh tùy ý liếc nhìn hai người trước mặt.

Anh ta biết trợ lý, cũng biết người còn lại, đó là luật sư riêng của anh trai anh ta.

"Anh đến bắt em còn mang theo luật sư?" Anh ta vô cùng ngạc nhiên: "Đây là muốn chia tài sản hả? Anh dựa vào gì mà muốn phân chia tài sản, còn muốn quản lý em như mấy đứa nhỏ, anh bị bệnh hả?"

Ôn Diễn không nhin nổi nữa, tức giận mắng: "Không câm miệng được à?"

"Được." Ôn Chinh nhún vai: "Anh thả em xuống xe, em sẽ câm miệng ngay."

Ôn Diễn mím môi, không để ý đến anh ta nữa, trực tiếp lấy tai nghe chống ồn từ ngăn kéo đựng đồ trên xe ra, đeo vào.

Sau đó hất cằm nói: "Gào đi, tiếp tục gào thét đi."

Ôn Chinh hít sâu một hơi, kết quả là bị bộ dạng của anh trai chọc tức.

Tức giận thì liền nghĩ sao nói vậy.

"Em thực sự phục anh rồi đấy."

"Bố nói anh làm gì anh cũng làm. Trước đây ném anh vào Học viện Quân sự cũng vậy. Bây giờ quản lý công ty cũng vậy. Ôi, cuộc sống của anh không tự do, cho nên muốn kéo em vào vũng nước này luôn phải không?"

"Tại sao bố lại ngoan cố với anh như vậy. Em không làm theo lời của hai người là thì là không làm việc đứng đắn hả? Cháu gái ngoại làm diễn viên là chuyện không đứng đắn, em mở nhà hàng cũng là chuyện không đứng đắn, chỉ có anh với bố mới làm chuyện đứng đắn, đứng không? Đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi anh à, với tư cách là người đứng đầu mới của gia đình chúng ta, liệu bộ luật gia đình phong kiến lỗi thời đó có thể xóa bỏ được hay không? Mở mắt ra nhìn xã hội mới cởi mở này."

Nói đến chuyện này thì phải bắt đầu từ khi Ôn Chỉnh bắt đầu tự gây dựng sự nghiệp. Giống như những phú nhị đại trước khi tiến vào công ty nhà thì đều thích cầm tiền trong nhà tự đi gây dựng sự nghiệp. Nói dễ nghe là gây dựng sự nghiệp, nhưng làm sao sự cực khổ gây dựng sự nghiệp của người bình thường có thể đánh đờng được với mấy phú nhị đại làm việc không nghiêm túc đây. Khi người bình thường khởi nghiệp thất bại thì phải trả một cái giá quá lớn, nhưng ngược lại mấy phú nhị đại có thể chơi đùa đến khi mất hết tiền, thì lại về nhà cầm tiền nhà đi tiêu xài hoang phí tiếp.

Lúc đầu Ôn Chỉnh cũng chơi đùa mở nhà hàng, ai mà biết được nhà hàng càng ngày càng phát đạt, cuối cùng trở thành công ty tư nhân.

Những chuyện bản thủ trong này, đương nhiên trong lòng anh ta rất rõ ràng.

Thường xuyên qua lại kết giao bạn bè trong làng giải trí, bố và anh trai không thích những nghệ sĩ ra vẻ đạo mạo trong làng giải trí, cứ luôn muốn anh ta đóng cửa hoặc bán nhà hàng lại.

Làm sao anh ta có thể đồng ý được, làm ông chủ thật thoải mái, giờ làm việc tự do, muốn nằm thì nằm, muốn chơi thì chơi, cực kỳ vui vẻ. Chỉ có đồng gốc mới đồng ý trở về nhà để suốt ngày bị quản.

Nói một đồng đạo lý, cỡ hòng Ôn Chỉnh khô khốc, anh ta lại đổi giọng điệu, nhẹ giọng hỏi: "Anh à, anh mỗi ngày đầu bận thay bố làm người xấu, anh không mệt hả?"

Hỏi xong thì nghiêng đầu nhìn Ôn Diển, phát hiện anh trai anh ta vẫn đang nhắm mắt giả chết.

Ôn Chính thì thào nói, trực tiếp vươn tay rút tai nghe của Ôn Diển.

Ôn Diển nhú mày, quay đầu đi theo bản năng.

Ôn Chính đợi nửa ngày, không thấy nhúc nhích, lúc này mới phát hiện lồng ngực anh trai nhấp nhô lên xuống đều đặn, là thật sự đã ngủ say rồi.

Anh lại nhét tai nghe vào, phát hiện Ôn Diển đang nghe nhạc nhẹ nhàng giúp ngủ ngon.

Ôn Chính vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ: "Lúc này em lớn tiếng như vậy mà anh cũng ngủ được hả?"

Trợ lý Trần nói: "Tối hôm qua tổng giám đốc Ôn bạn đi xã giao, sáng nay mới trở về thành phố, vẫn chưa có thời gian về nhà nghỉ ngơi."

Ôn Chính khó hiểu: "Thế còn buổi sáng? Sáng nay anh ấy làm gì vậy?"

Tất nhiên trợ lý Trần không thể nói.

Trợ lý giữ im lặng, Ôn Chính hỏi lại luật sư.

Luật sư cũng ngập ngừng muốn nói lại thôi, cũng không nói gì.

Ôn Chính không nghĩ ra được nguyên nhân vì sao trợ lý và luật sư lại giữ bí mật lịch trình buổi sáng của Ôn Diển, cho nên chỉ có thể đoán mò.

"Không phải là sáng nay anh ấy ở cùng với một người phụ nữ đó chứ?"

Thực sự là một người phụ nữ.

Tuy nhiên, trợ lý và luật sư biết rõ sự thật vẫn chọn cách giả câm.

Ôn Diển rất bận, Ôn Chính biết chuyện này.

Tập đoàn nhà họ Ôn lớn như vậy, chỉ có một mình anh gánh vác và anh còn thường phải rút bớt thời gian rảnh rỗi để lo toan gia đình.

Không lâu trước là vì lo cho cháu gái ngoại, còn bây giờ là lo cho anh ta.

Ôn Chinh vừa yêu vừa sợ đối với người anh trai này. Một mặt là khâm phục năng lực của anh trai, một mặt là cảm thấy anh trai thật độc đoán.

Trong dịp Tết Nguyên Đán, cháu gái ngoại nói sẽ đi chùa cầu phúc, phù hộ cho kẻ máu lạnh vô tình này gặp phải oan gia, cho anh ném được mùi đau khổ, để cho anh dính chút khói lửa nhân gian, để nhìn anh trông giống như một người có tình cảm, đừng có suốt ngày trưng bộ mặt nghiêm nghị.

Ôn Chinh cũng không biết cầu như vậy có linh hay không, dù sao thì cho đến bây giờ cũng không thấy linh nghiệm.

Nhưng anh ta đã quyết định rồi, cho dù có linh nghiệm hay không thì mấy ngày nữa anh ta cũng phải tìm thời gian đi cầu một cái, cũng nhiều tiền hương hỏa, buff tăng gấp đôi, ngã phạt từ bi, không tin không được.

“Tốt nhất là phụ nữ.” Ôn Chinh nhướn mày, hừ nhẹ: “Đến lúc đó, bố sẽ đánh anh ấy một trận, tôi chờ xem kịch vui.”

Bình thường anh chị em trong nhà đều như vậy, một người gây họa muốn bị đánh, người còn lại thường ôm trạng thái đứng xem náo nhiệt không chê chuyện bé xé ra to, vui vẻ làm quen chúng đứng xem.

Trên xe đều là tâm phúc của Ôn Diễm, không ai dám hùa theo Ôn Chinh nói xấu anh trai của anh ta.

Đúng lúc tối hôm qua Ôn Chinh chơi suốt đêm không ngủ, anh ta dứt khoát ngã người lui sau, dựa vào lưng ghế, cùng ngủ trên ngủ với anh trai.

Đột nhiên Ôn Diễm mở mắt ra, lúc này xe chạy vào đường hầm. Ánh đèn đường hầm từ bên ngoài chiếu vào, lóe sáng rồi vụt tắt giống như cuộn phim nhựa, che khuất một nửa gương mặt của anh trong bóng tối, cũng phản chiếu tiêu cự chợt sáng chợt tắt trong đôi mắt thâm thúy của anh.

Ôn Diễn đưa bản hợp đồng cho Thịnh Ninh bảo cô mang về nhà từ từ đọc. Chờ sau khi chính thức ký hợp đồng, chia làm hai bản, một bản đưa cho luật sư của Ôn Diễn giữ, một bản đưa cho cô giữ, tự cô nghĩ cách xem giấu hay cất ở đâu.

Dù sao thì đó cũng là một hợp đồng mờ ám, cho nên nhất định sẽ phải giấu kỹ.

Chuyện hợp tác đã có hi vọng, đương nhiên Thịnh Ninh phải nói chuyện này cho Thịnh Thi Mông.

Lúc đầu Thịnh Thi Mông nghĩ chuyện này toang rã, nhưng ai mà biết được nó chuyển sang một tình tiết khác.

Chương 10:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cô ấy vốn đang ở trong lớp, khi nhìn thấy tin nhắn của Thịnh Ninh, cô ấy vui mừng đến mức trốn học, lạng lẽ chuồn bằng cửa sau, lái xe thẳng đến Học viện Cao Phiên.

Trường đại học ngoại ngữ Yên Thành* có hai cơ sở. Cơ sở mà Thịnh Ninh đang học chủ yếu dành cho nghiên cứu sinh và du học sinh. Thịnh Thi Mông là sinh viên đại học chưa tốt nghiệp cho nên học ở cơ sở khác. Trước đây chưa có xe, mỗi lần đến chỗ Thịnh Ninh, cô ấy phải ngồi xe bus. Sau này Ôn Chinh thấy cô ấy luôn chạy qua chạy lại giữa hai cơ sở cho nên tặng cho cô một chiếc xe mini.

*Trường đại học ngoại ngữ Yên Thành: bản raw là Yên Ngoại. Thông thường bên trung quốc người ta hay viết tắt để nói cho nhanh. Ví dụ trường đại học ngoại ngữ Bắc Kinh, sẽ gọi là Bắc Ngoại. Vì vậy Yên Ngoại ở đây chính là chỉ học viện Cao Phiên, là trường đại học ngoại ngữ của Yên Thành.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Thịnh Thi Mông vừa tiến vào cửa đã hỏi: "Chưa toang? Thật sự chưa toang?"

Cũng may là Quý Vũ Hàm đến thư viện, không ở trong ký túc xá, Thịnh Ninh thì đang đang suy nghĩ không biết nên giấu hợp đồng ở đâu.

Cô dứt khoát đưa cho Thịnh Thi Mông xem.

Đây không phải là một hợp đồng công việc chuyên nghiệp, phần lớn đều là chữ Hán vẫn có thể hiểu được, Thịnh Thi Mông lướt xem một lượt,

mắt miệng mở to càng ngày càng lớn.

Đây chính là một cái "Hợp đồng trong mơ" được dành riêng cho chị gái của cô ấy.

Thị Nịnh thì hỏi: "Vì vậy đó là căn nhà như thế nào?"

Ngày đó Thị Nịnh đã quay video căn nhà. Dựa theo hợp đồng, cô có thể dọn đến bất cứ lúc nào nhưng bây giờ cô vẫn còn ở ký túc xá. Dù sao thì chuyển đến đó sớm cũng rất lãng phí điện nước, cuối tuần đến đó ở lại một đêm thả lỏng tâm trạng cũng được.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Không thể ở đó mỗi ngày vậy thì quay video, thỉnh thoảng lấy ra xem thưởng thức một chút.

Đoạn video chỉ ngắn mười mấy giây nhưng Thị Nịnh cũng phải xem ít nhất là năm phút.

Xem hết lần này đến lần khác.

"Điều này quá..." Thị Nịnh làm động tác ấn huyệt nhân trung*:
"Quá đã."

*Huyệt nhân trung: là huyệt nằm ở vùng môi trên, ở chính giữa của vùng rãnh lõm nối liền sống mũi và môi. Đây là một trong những huyệt đạo nguy hiểm trên cơ thể (thập tam quý huyệt). Huyệt nhân trung thường được sử dụng phổ biến khi sơ cứu và có nhiều vai trò quan trọng với sức khỏe.

Thị Nịnh nhướn mày giả vờ lạnh nhạt.

"Em rất thích phong cách trang trí của căn phòng này. Còn có ghế sofa và thảm trông rất mềm mại, còn có ban công này nữa, chờ đến mùa xuân ng ỏ xích đu phơi nắng nhất định sẽ rất thoải mái. Còn có—"

Thị Thị Mông nói đông nói dài về những món đồ mà cô ấy thích trong căn nhà này.

Thị Nịnh thấy em ấy cười, cũng cười theo.

Cô muốn nói ở tầng hai còn có kính ngạc lớn hơn nữa. Có đi ầu lúc đó cô shock quá, không kịp quay video lại.

Xem video đỡ sốc hơn nhiều so với việc nhìn thấy tận mắt, vì vậy Thị Nịnh nói: "Thị Mông."

Thị Thị Mông ng ảng đ ầu: "Hả?"

"Căn nhà này chúng ta mỗi người một nửa, đến lúc đó cũng viết thêm tên của em nữa."

Thị Thị Mông trợn tròn mắt, ng ờ ngạc hỏi: "Thật sao?"

"Ừm." Thị Nịnh nói: "Không có em, đây cũng sẽ không phải là nhà của chị."

Thị Thị Mông sững sốt một lúc, bộ dạng giống như sốc quá sắp hôn mê đến nơi: "Vậy có nghĩa là sau này chúng ta có thể sống cùng nhau hả?"

Thị Nịnh suy nghĩ rồi nói: "Chờ sau khi em tốt nghiệp—"

Thị Thị Mông ôm Thị Nịnh, cả người vui vẻ phấn khích nhảy cẫng lên.

Thị Nịnh nghĩ rằng em ấy đã đ ồng ý, định thúc giục sau khi tốt nghiệp thì lập tức nộp tiền bảo hiểm xã hội, kết quả lại nghe nói: "Cảm ơn chị nhưng ngôi nhà này là giấc mơ của chị, vẫn là nên để một mình chị đứng tên tài sản."

Lần này đổi lại Thịnh Ninh sửng sốt.

Thật ra Thịnh Thi Mông không nói cho Thịnh Ninh biết lúc đầu Ôn Diễm đã đến tìm cô ấy, yêu cầu cô ấy chia tay với Ôn Chinh, chỉ có điều là lúc đó cô ấy đã không xem lời nói của Ôn Diễm là thật.

Cho dù anh không yêu cầu thì cũng có một ngày nào đó cô ấy sẽ chia tay với Ôn Chinh thôi.

Làm thực tập ở tập đoàn Hưng Dật lâu như vậy, ngay cả một ánh mắt Ôn Diễm cũng lười bố thí cho cô ấy nhưng giờ vì em trai mà anh tìm cô ấy nói chuyện.

Thịnh Thi Mông chưa bao giờ nghĩ đến lần đầu tiên cô ấy đặt chân vào văn phòng tổng giám đốc của Ôn Diễm không phải do sức hấp dẫn của chính cô ấy mà là do bạn trai của cô ấy.

Cô ấy đứng ở bên cạnh bàn, Ôn Diễm đang ngồi đối diện, tư thế như chuông, gương mặt lạnh lùng.

Gương mặt anh mày kiếm mắt sáng, chỉ đáng tiếc là gương mặt đẹp trai nhưng lại bị liệt mặt.

Hơn nữa thái độ trịch thượng từ trên cao nhìn xuống của anh khiến Thịnh Thi Mông rất không thoải mái.

Anh coi thường gia thế của cô ấy, coi thường con người của cô ấy, có thành kiến rất lớn đối với cô ấy.

Vì vậy cô ấy nổi lên tâm lý phản nghịch, giả vờ chân thành thâm tình, rơi nước mắt, bộ dạng không muốn chia tay.

Ôn Diễm lạnh lùng liếc nhìn cô ấy một cái, ý bảo cô ấy đừng hối hận.

Thịnh Thi Mông nghĩ, cô ấy không hề hối hận một chút nào, cũng may lúc đó cô ấy không đồng ý.

"Mặc dù căn nhà là của chị nhưng em cũng có công lao. Chờ học kỳ này xong, em sẽ dọn đến ở." Cô ấy cười nói, vẻ mặt thêm muốn: "Đến lúc đó chúng ta cùng nhau đến IKEA*, trang trí lại cho căn nhà càng thêm đẹp hơn."

*IKEA: là một doanh nghiệp tư nhân của Thụy Điển. Hiện nay, đây là tập đoàn bán lẻ đồ nội thất lớn nhất thế giới; chuyên về thiết kế đồ nội thất bán lắp ráp, thiết bị và phụ kiện nhà ở.

Thị Nịnh tưởng tượng ra hình ảnh này, gật đầu: "Được."

Cho dù là xem hợp đồng rồi xem video, Thị Mông vẫn cảm thấy không thể tin vào chuyện này được, bởi vì nó quá huyền ảo.

"Em cứ tưởng một người như tổng giám đốc Ôn nhất định sẽ cho một căn nhà thô, cho trang trí phần cứng* cũng chỉ là từ thiện. Không nghĩ đến anh ta hào phóng đến như vậy."

*Trang trí phần cứng: là căn nhà đã được sơn tường, lắp cửa, gạch nền,... mà chưa có nội thất.

Lúc đầu Thị Nịnh cũng nghĩ như vậy.

Cho dù Ôn Điển có cho một căn nhà thô, cô cũng sẽ đợi ơn anh lắm rồi.

Vì vậy cô mới tình nguyện, muốn dùng sức lao động của mình để bù đắp sự kinh ngạc này.

Thị Mông vẫn đang còn xem video thì bỗng dưng điện thoại reo lên.

Cô ấy nhìn thấy cuộc gọi, nháy mắt: "Tổng giám đốc Ôn gọi."

Trước khi trả lời điện thoại, Thị Nịnh bảo em ấy giữ im lặng.

Thị Mông cũng biết bây giờ hợp đồng vẫn chưa được ký chính thức, mọi chuyện còn chưa được quyết định cho nên cô ấy phải phối hợp với chị gái, nghe xong thì ngoan ngoãn dùng tay làm động tác "OK".

Thịnh Nịnh mới an tâm nhận cuộc gọi.

Kể từ lần trước trợ lý Trần và Thịnh Nịnh nói chuyện hơn nửa ngày trời về tư cách mua nhà, cuối cùng Ôn Diễm phải đích thân nói với cô về chuyện đó. Ôn Diễm cảm thấy rằng mặc dù năng lực làm việc của trợ lý của anh rất tốt, trên có thể thay anh đi giao tiếp xã giao công việc, dưới có thể giúp anh giải quyết những chuyện vụn vặt trong cuộc sống. Nhưng mà đối với phụ nữ thì quá mềm lòng. Vừa gặp cô sinh viên miệng mồm thì không làm được gì cả. Vì vậy mỗi lần liên lạc với Thịnh Nịnh qua điện thoại, đều phải để anh đích thân làm.

Ôn Diễm vẫn giống như mọi khi, lời ít ý nhiều, đi thẳng vào vấn đề, hỏi cô lúc nào ký hợp đồng để anh đưa luật sư tới.

Hợp đồng là thứ có hiệu lực pháp lý ngay khi vừa được ký, có luật sư ngồi bên cạnh nhìn, vẫn đảm bảo hơn một chút.

Thịnh Nịnh rất khách khí nói: "Không cần, ngài không cần phải tới đây. Ngài trực tiếp nói địa chỉ, tôi tự đến ký tên là được."

"Cần, là tôi cần phải như vậy."

"Công việc của ngài rất bận rộn, trăm công nghìn việc, tôi không thể lãng phí thời gian của ngài được."

Thịnh Thi Mông ngồi một bên, hai tay ôm mặt, nhú mào híp mắt nhìn Thịnh Nịnh vừa nghe điện thoại vừa đi đi lại lại trong phòng ký túc xá.

Từ ngày đầu tiên Thịnh Thi Mông quen biết Thịnh Nịnh, cô ấy có thể thấy chị gái là một người không hề nhiệt tình với bất kỳ ai. Ngay cả bố mẹ ruột cũng như vậy. Cô ấy cũng phải mất rất nhiều năm mới thành công chiếm giữ chị gái.

Nhưng sau khi quen biết Ôn Diễm, hình như chị gái bùng cháy lên tất cả nhiệt tình tích góp hơn hai mươi năm và dồn hết lên người Ôn Diễm.

Lúc đầu, cô ấy nói đùa là để Thịnh Ninh đi câu Ôn Diễn, kết quả là tình hình hoàn toàn phát triển theo hướng ngược lại. Mới quen biết không lâu, Thịnh Ninh đã sắp bị lật r ẽ.

Không hiểu sao Thịnh Thi Mông cảm thấy không vui lắm, không nhận được, b ữ môi nhỏ giọng nói: "Quá chân chó r ẽ..."

Tốt xấu gì thì lúc đó cô ấy cũng diễn vai nữ chính trong phim th ần tượng, đối mặt với Ôn Diễn kinh thường tình yêu chân thành của cô ấy, ai mà ngờ được chị gái cô ấy thấy ti ền là sáng mắt lại thành ra được như vậy.

Ngược lại Thịnh Ninh nghe thấy.

Cô lập tức bước đến bên cạnh Thịnh Thi Mông, đặt ngón trỏ lên môi em ấy, ra hiệu im lặng.

Thịnh Thi Mông bỏ ngón tay của Thịnh Ninh ra, dùng khẩu hình miệng lặp lại: "Chân chó."

Về mặt Thịnh Ninh ngưng trệ, cô cũng cảm thấy thái độ của mình đối với Ôn Diễn quá chân chó r ẽ.

Vì vậy cô cảm thấy có chút xấu hổ, một giây sau li ền thay đổi.

Sợ Ôn Diễn nghe thấy giọng nói của Thịnh Thi Mông, Thịnh Ninh lập tức đưa tay lên che màn hình điện thoại theo bản năng, nhỏ giọng cảnh cáo: "Vừa cho ti ền vừa cho nhà, chân chó một chút thì có làm sao? Anh ta muốn chị gọi anh ta là bố chị cũng đ ồng ý."

Thịnh Thi Mông dùng biểu cảm "Chị là đ ồhamti ền" nhìn Thịnh Ninh.

Thấy Thịnh Thi Mông không còn gây rối nữa, Thịnh Ninh lại đưa điện thoại lên tai, tiếp tục gọi điện thoại: "Alo, tổng giám đốc Ôn, tôi xin lỗi, lúc này tôi--"

Lúc này phản ứng theo bản năng của cô quá vội vàng, lúc cô nói chuyện với Thịnh Thi Mông chỉ che màn hình, Thịnh Ninh quên mất phần lớn điện

thoại thông minh bây giờ đều đặt micro ở bên phía dưới.

Giọng nói của người đàn ông luôn trầm thấp và nghiêm túc, cuối cùng lại pha chút ý tứ chế nhạo.

"Nào, gọi một tiếng tôi nghe xem."

"...."

Anh có cần mặt mũi không vậy? BỐ cô năm mươi tuổi, mà anh mới bao tuổi hả?

Chương 11:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Thi Mông không nghe được Ôn Diễm nói gì với Thịnh Nịnh, chỉ thấy mặt Thịnh Nịnh đỏ lên như gan lợn trong nháy mắt, cực kỳ tò mò.

Thịnh Nịnh trừng mắt nhìn cô ấy, giả vờ như không nghe thấy lời của Ôn Diễm, cứng đờ chuyển chủ đề.

Chuyện vui đưa đến tận cửa, nào có chuyện không thuận theo chứ.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nhưng Ôn Diễm không phải loại đàn ông không cho con gái một bậc thang đi xuống, đã nhận được hiệu quả của sự trêu chọc rồi, anh không nhắc đến việc anh vô tình nghe thấy cô muốn gọi anh bằng xưng hô gì đó.

Tiếp tục nói về hợp đồng, Ôn Diễm nói sẽ gửi địa chỉ cho cô, nói đến lúc đó cô không được đến muộn. Cuối cùng chờ cúp điện thoại, Thịnh Nịnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô liếc nhìn các lỗ nhỏ ở phía dưới cùng của điện thoại, cực kỳ ảo não vì sự bất cẩn của mình lúc này.

Thịnh Thi Mông hỏi cô lúc này Ôn Diễm nói gì, tại sao sắc mặt cô lập tức thay đổi như vậy.

Tất nhiên Thịnh Nịnh không thể nói sự thật, tùy tiện nói cho có lệ.

Thịnh Thi Mông cũng không hỏi thêm nữa, dù sao chắc chắn cũng không phải là lời hay ho gì.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

"Chủ nhật mới đây Ôn Chính rủ em đi chơi, em tìm có từ chối. Vốn muốn chờ đến lúc chị cần được nhà rồi thì em sẽ chia tay, nhưng hiện tại theo như hợp đồng, căn nhà vẫn thuộc sở hữu của tổng giám đốc Ôn, chị chỉ có thể dọn vào ở trước, vì vậy tình hình này thì tính sao đây? Nếu em chia tay với Ôn Chính, tổng giám đốc Ôn sẽ không hối hận đấy chứ?"

Lúc đầu Thịnh Ninh cũng có lo lắng chuyện này, vì vậy khi Ôn Diễm yêu cầu cô ký hợp đồng, cô không ký ngay. Dù cô có thông minh cỡ nào, sao có thể so sánh được với lão hồ ly nhiều năm trôi nổi trong thương trường được?

Thịnh Thi Mông: "Nếu không thì chị lại nghiên cứu kỹ hợp đồng xem sao? Dù sao em cũng không hiểu, lỡ như có sơ hở thì sao?"

Thịnh Ninh cảm thấy lo lắng của em ấy không phải là không có lý, lại cần hợp đồng ra, cẩn thận đọc lại. Trong các hợp đồng hợp tác bình thường sẽ ghi rõ các điều khoản, nếu bên A hoặc bên B phá vỡ hợp đồng sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, cũng bình thường thiệt hại.

Thường được gọi là tiền vi phạm hợp đồng.

Nhưng ở đây chỉ nói rõ tiền bồi thường thiệt hại của bên B. Nếu cô vi phạm hợp đồng thì không chỉ trả lại căn nhà mà còn phải trả tiền thuê nhà theo giá thị trường theo thời hạn hợp đồng, ngoài ra cũng phải trả tiền bồi thường phí mài mòn và dọn dẹp sạch sẽ căn nhà.

Mà bên A lại không hề có biên bản bồi thường do vi phạm hợp đồng.

Nói cách khác, hợp đồng này, Ôn Diễm có thể phá bỏ hợp đồng. Cho dù Thịnh Thi Mông hay Ôn Chính có đồng ý chia tay hay không, anh cũng vẫn có thể lấy tiền của Thịnh Ninh.

Tất cả phụ thuộc vào việc lời nói của anh có đáng tin cậy hay không. Thịnh Ninh siết chặt tờ giấy trong tay cho đến khi đầu ngón tay trắng nõn của cô đỏ lên. Thậm chí cô còn nở nụ cười âm thầm.

Thịnh Thi Mông hơi sượng sĩnh: "Chị?"

Đột nhiên Thịnh Ninh hỏi: "Em có nôn nóng chia tay với cậu ta không?"

"A? Cũng không vội, xem chị sao đã."

Thịnh Thi Mông nói: "Thật ra khẩu vị mấy tháng nay của em đều bị Ôn Chỉnh nuôi dưỡng quen rồi, chờ sau khi chia tay, em quen bạn trai khác có thể sẽ không quen lắm."

Cô ấy cảm thấy chia tay với Ôn Chỉnh thì hơi đáng tiếc. Cũng không phải vì nguyên nhân bất đắc dĩ, mà là vì không tìm được trò tiêu khiển nào tốt hơn người này.

Mặc dù Thịnh Thi Mông khá cởi mở về chuyện tình cảm, lúc giai đoạn mơ hồ thì nuôi tận mấy con cá nhưng lúc bắt đầu hẹn hò yêu đương thì rất có nguyên tắc. Cô ấy không bao giờ đụng tới đàn ông đã có đối tượng, bởi vì cô ấy không muốn cạnh tranh với người cùng giới. Đến lúc đó hai cô gái cãi nhau, ai cũng không xinh đẹp. Ngược lại sẽ càng khiến cho đàn ông gia tăng lòng hư vinh, cho rằng bản thân rất hấp dẫn.

Ôn Chỉnh rất khiến người khác yên tâm về mặt này. Anh ta không cần dùng cạnh tranh giữa các cô gái để chứng tỏ sức hấp dẫn của bản thân, mặc dù bình thường anh ta thích đi chọc ghẹo phụ nữ. Nhưng cũng giống như Thịnh Thi Mông, lúc yêu thì rất chuyên tâm vào một người, để tránh âm thầm khiến người khác nghe thấy chê cười. Cho nên nói Ôn Chỉnh yêu cô rất nhiều, Thịnh Thi Mông cũng không tin lắm.

Cô ấy chỉ cảm thấy một người đàn ông rất giống cô trong chuyện tình cảm thì sẽ không dễ dàng thua bởi cô như vậy được.

Có đi đâu những suy nghĩ này có nói với Thịnh Ninh cũng vô dụng, bởi vì cho dù có nói ra thì một người ngu ngốc trong chuyện tình cảm chỉ một

lòng kiếm tiền mua nhà cũng không hiểu.

-

Mấy ngày sau, thời tiết càng trở nên lạnh hơn. Hình như mùa đông năm nay đến sớm hơn, cũng không biết lúc nào trời sẽ ấm lên.

Mấy ngày sau cuộc gọi đó, Thịnh Ninh liên tục nói trường học có việc bận, vì để phối hợp với thời gian của cô, Ôn Diễm cũng lùi ngày ký hợp đồng. Cũng không phải là hợp đồng làm việc đứng đắn gì, vì vậy mới để cho Ôn Diễm lần đầu tiên tiếp xúc với bên B kêu gọi như vậy.

Ôn Diễm không có nhiều thời gian lãng phí mà gọi điện thoại với cô, anh cũng không phải là khách phục vụ của cô, anh không nhận được ném chuyện của Thịnh Ninh cho trợ lý.

"Cô Thịnh rất thận trọng."

Dựa theo phản ứng của Thịnh Ninh trong mấy ngày qua, trợ lý Trần kết luận: "Hình như cô ấy không hẳn tưởng luật sư của chúng ta lắm."

Thịnh Ninh không dám trực tiếp đưa ra ý kiến nào với Ôn Diễm, cho nên chuyện này cứ như vậy đổ lên người anh ta. Dù sao cô vẫn sống trong ký túc xá, cũng không vội chuyển đến căn hộ đó. Nhưng mỗi ngày Ôn Diễm đều bị bố nhắc, dần dần mất kiên nhẫn.

Ngày hôm đó sau khi đưa Ôn Chinh về nhà, hai cha con ương ngạnh cứ cả ngày ngẩng đầu không gặp, cúi đầu không nhìn, ai cũng không thèm quan tâm đến ai. Nhà họ Ôn lớn như vậy, cửa cũng đến có mấy cánh, Ôn Hưng Dật di chuyển không tiện, căn bản không ngăn được Ôn Chinh. Lần này cậu hainhà họ Ôn không bỏ trốn khỏi nhà nữa nhưng cũng chẳng khác gì bỏ trốn là bao.

Buổi tối mới trở về nhà ngủ, ban ngày thì không thấy người đâu cả. Ôn Hưng Dật hỏi anh ta đi đâu, không biết là anh ta có cố ý chọc giận ông bố của mình hay không, "thằng thẩn" nói đi hẹn hò. Đứa con nhỏ nổi loạn, chỉ

biết làm tổn thương người bố già nên đương nhiên áp lực đè nặng lên người con trưởng quản lý mọi việc.

Ôn Hưng Dật là một đồng sự phải tay nhàn nhã, bây giờ trên dưới tập đoàn đều không cần ông phải quan tâm và tất nhiên chuyện bây giờ ông có thể mở miệng ngậm miệng đều là những chuyện vặt vãnh của gia đình. Nhưng Ôn Diễm không làm được.

Anh là tổng giám đốc, giờ làm việc không so được với giờ làm việc hàng ngày của nhân viên nhưng cuối cùng vẫn phải đi làm. Kéo dài thời gian là kỹ năng ít kỹ thuật nhất trong đàm phán và cũng là cách dễ dàng giết chết sự kiên nhẫn của đối phương. Ví dụ, trên bàn tròn, hai bên đang án binh bất động, ngồi như vậy mấy ngày đêm, xem ai không nhịn được trước.

Trong phòng làm việc ấm áp, Ôn Diễm mặc một chiếc áo sơ mi mỏng xắn tay áo lên trên khuỷu tay, cổ tay gầy gò, một tay chống má, vốn đang rũ mắt, mặt không cảm xúc xem báo cáo quý của các công ty con. Trợ lý thấy anh nhướng mày. Bình thường lúc làm việc, anh rất ít khi làm các hành động nhỏ nhưng vậy mà hôm nay anh thả nhiên xoay bút trên ngón tay.

Hôm đó nói một đồng lời nịnh nọt anh nửa ngày, còn tưởng là một cô gái ngọc ngà. Không ngờ sau khi phát hiện ra mánh khéo hợp đồng thì liền lập tức thay đổi sắc mặt.

Xem ra vẫn là phải chi một ít tiền cho cô rồi.

"Cô ấy không đến công ty luật ký hợp đồng, vậy thì nói cô ấy đến công ty đi."

Ôn Diễm thờ ơ nói: "Nói cô ấy có ý kiến gì thì đến trước mặt tôi mà nói."

"Vâng." Trợ lý Trần gật đầu, sau đó chuyển nói sang nói chuyện công việc: "Người của Hiệp hội phiên dịch đã đến rồi." Ôn Diễm đứng dậy: "Đi thôi."

-

Thịnh Nịnh đứng trước gương soi, giống như một nữ vương đội vương miện, trịnh trọng đội chiếc mũ len lên đầu.

Trước khi đi tìm Ôn Diển, cô đã gửi tin nhắn báo cáo lịch trình cho Thịnh Thi Mông.

Thịnh Thi Mông: "Em đang ăn tối với Ôn Chinh."

Sau đó, Thịnh Thi Mông gửi một số hình ảnh thức ăn qua. Thịnh Nịnh trả lời bằng gương mặt vừa đói vừa khóc.

Thịnh Thi Mông: "Chờ chị sau khi mọi chuyện thành công thì mời em ăn một bữa lớn."

Thịnh Thi Mông: "Giương cao tư tưởng xã hội chủ nghĩa, nỗ lực chủ nghĩa tư bản."

Thịnh Thi Mông: "Xông lên."

Không biết phải chờ từ đâu. Không làm được chuyện gì tốt thì đừng có chà đạp chủ nghĩa xã hội.

Bước ra khỏi ký túc xá, may mắn là cô đã buộc chặt mũ, gió lạnh tạt thẳng vào mặt nhưng cô cũng không cảm thấy lạnh. Có đi đâu so với gió lạnh lẽo này thì phía sau vẫn có một thứ càng khiến người khác lạnh lẽo hơn.

Không có xe đi lại cho nên rất bất tiện.

Học viện Cao Phiên nằm ở đường vành đai baphía Tây, trụ sở chính của tập đoàn Hưng Dật ở đường vành đai số bốn phía Bắc, phải đi từ xe buýt cho đến tàu điện ngầm.

Khi bước ra khỏi lối ra tàu điện ngầm, xung quanh đều nhốn nháo người.

Đây là lối vào ga tàu điện ngầm nằm ở khu tài chính, vì vậy người đi trên đường, hơn một nửa là nhân viên văn phòng, người nào người nấy đều đang cầm trên tay cốc cà phê hoặc đang nói chuyện trên điện thoại. Chuông điện thoại reo lên, phải mất nửa ngày cô mới nhận ra là điện thoại của mình đang đổ chuông.

Khó khăn lắm cô mới lấy điện thoại từ trong túi ra được.

Tưởng là Ôn Diễm gọi đến thúc giục, nhưng hóa ra là cuộc gọi của Đới Xuân Minh.

Đới Xuân Minh cũng không nói lời vô ích với cô, trực tiếp hỏi cô.

"Thịnh Nịnh, em viết đơn kiện gửi lên trường hả?"

Thịnh Nịnh im lặng hai giây sau đó thừa nhận: "Đúng vậy."

Đới Xuân Minh cười hai tiếng, ngược lại giọng điệu rất bình tĩnh: "Hiện tại tôi có việc phải làm ở bên ngoài, em chờ tôi trở về học viện, hai chúng ta từ từ nói chuyện."

Nói gì? Chỉ sợ không phải nói chuyện, mà là uy hiếp để cô rút lại đơn kiện. Đã là nửa tháng từ lúc cô gửi thư kiện vào hộp thư của nhà trường.

Thư đã được đọc, cô cũng nhận được thư trả lời tự động "Cảm ơn đã phản hồi, mong kiên nhẫn chờ đợi xử lý".

Kết quả là không có hồi âm từ Học viện nhưng ngược lại lá đơn kiện này lại chuyển đến tay Đới Xuân Minh. Mặc dù cô đã sớm nghĩ đến kết quả này nhưng lúc Thịnh Nịnh nghe thấy Đới Xuân Minh nói đến chuyện đơn kiện, từ đầu đến chân cô liên tục đến một cơn ớn lạnh.

Tâm trạng thay đổi mấy ngày hôm nay của Thịnh Nịnh chỉ có thể dùng bốn từ "Thay đổi nhanh chóng" để hình dung. Không phải oan gia không gặp nhau, cô mới vừa bước ra thang máy đi lên tầng thì gặp phải Đới Xuân Minh đi ra khỏi phòng tiếp khách.

Đương nhiên Đới Xuân Minh cũng không ngờ tới chuyện này. Ông ta đang đi với mấy người đồng nghiệp. Còn có một vị đồng nghiệp nhắc nhở: "Ông Đới, đây không phải là học trò của ông sao?"

Thịnh Nịnh cũng không để ý đến giáo viên của mình, trực tiếp đi vòng qua. Đới Xuân Minh tức giận, chào hỏi đồng nghiệp rồi nắm lấy cánh tay của Thịnh Nịnh, đi về phòng tiếp khách lúc này.

Nhân viên phụ trách dọn trà kinh hãi, Đới Xuân Minh mượn cơ hội đi ra ngoài, ông ta đóng cửa lại, quay đầu nhìn chằm chằm Thịnh Nịnh. Kể từ lần trước cháu gái nói với ông là Thịnh Nịnh lên xe của Ôn Diển, Thịnh Nịnh còn xin nghỉ trong nhóm, nói có chuyện riêng cần giải quyết, ông ta đã kinh hồn bạt vía, sợ Ôn Diển nhúng tay vào chuyện này.

Cũng đúng lúc phó viện trưởng ném một cái email cho ông ta.

Đó là thư kiện của Thịnh Nịnh.

Phó viện trưởng trách cứ ông trong điện thoại: "Ông làm gì vậy hả? Không phải lần trước đã thương lượng xong với sinh viên rồi hay sao? Để cho sinh viên ồn ào đến bên phía hiệu trưởng?"

Đới Xuân Minh càng nghĩ càng tức giận, cảm thấy Thịnh Nịnh là đồ không biết tốt xấu. Chức danh nghề nghiệp của ông ta, còn có chuyện Doanh Doanh du học, nếu không nhờ phó viện trưởng ngăn cản đưa lá thư kiện này đến tay hiệu trưởng thì tất cả đều toang hết rồi.

Đới Xuân Minh tự cho rằng ông ta đủ coi trọng Thịnh Nịnh, vốn đã bồi thường đủ tiền bản thảo sau đó còn cho cô có cơ hội rèn luyện.

Chờ sau khi cô tốt nghiệp tìm công việc, nhân tiện viết thư giới thiệu cho cô, đưa cô đến làm việc ở một cơ quan tốt. Từ bỏ quyên tác giả để đổi lấy những thứ này, đối với Thịnh Nịnh tuyệt đối là đi đâu có lợi.

Bây giờ vì chuyện quyên tác giả nhỏ như vậy, mà cô muốn làm đến chuyện xé rách da mặt như vậy. Đới Xuân Minh rất muốn trực tiếp hung

hăng dạy cho Thịnh Ninh một bài học, nhưng ông ta không xác định được rốt cuộc Ôn Diễm và Thịnh Ninh có quan hệ gì.

Tình cờ gần đây có hội nghị thượng đỉnh doanh nghiệp trong và ngoài nước, hiệp hội dịch thuật chịu trách nhiệm công việc phiên dịch, Đới Xuân Minh là phó chủ tịch kiêm thành viên danh dự của hiệp hội cho nên tất nhiên công việc lần này cũng rơi vào tay ông ta.

Tập đoàn Hưng Dật là một trong những doanh nghiệp chịu trách nhiệm chính cho hội nghị thượng đỉnh, vì vậy Đới Xuân Minh cũng đúng lúc có cơ hội gặp Ôn Diễm.

Hội nghị cấp cao yêu cầu thông dịch viên tại chỗ, giáo viên có thể đưa sinh viên đến quan sát dự thính công việc phiên dịch ngay tại chỗ. Trước đây Đới Xuân Minh vẫn luôn đưa Thịnh Ninh đi. Thường là sinh viên nghiên cứu sinh năm hai mới có cơ hội ngồi bên cạnh nghe như thế này. Bây giờ cháu gái của Đới Xuân Minh mới học Đại học năm tư, có thể được chú của mình giới thiệu tham gia loại hội nghị quốc tế như thế này, có thể nói là kéo ra một khoảng cách lớn với các sinh viên khác.

Lúc này ông ta gặp Ôn Diễm, giới thiệu cháu gái của mình cho anh, cũng lấy cuốn sách [Diamonds and Stones] ra tặng cho Ôn Diễm, ý là muốn giới thiệu cho Ôn Diễm biết trình độ phiên dịch vượt trội của cháu gái ông.

Nhưng thật ra là thử thăm dò, xem xem rốt cuộc Ôn Diễm có biết chân tướng chuyện ký tên dịch giả hay không.

Ôn Diễm tùy tiện đặt cuốn sách lên trên bàn, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm liếc nhìn. Thấy Ôn Diễm không có phản ứng gì khi nhìn thấy tên cháu gái của ông trên cuốn sách, cuối cùng Đới Xuân Minh cũng yên tâm.

Hiện tại xem ra tổng giám đốc Ôn không biết. Thăm dò có kết quả, cuối cùng ông ta cũng yên tâm.

Nghĩ đến đây, giọng điệu của Đới Xuân Minh không tự chủ giương cao lên mấy phần: "Thịnh Ninh, đừng trách thầy không nhắc nhở em. Sau này

em muốn vào Bộ Ngoại giao đúng không?"

Thị Nịnh hờ hững cuối cùng cũng nâng mắt lên.

Nhìn thấy phản ứng của cô, Đới Xuân Minh tiếp tục với giọng nhẹ nhàng: "Cho dù là thi biên chế, hay là làm phiên dịch viên trong hiệp hội phiên dịch, hay thậm chí là làm phiên dịch viên cao cấp trong một doanh nghiệp nhà nước hay tư nhân, em muốn làm chỗ nào cũng được. Nếu không có người dẫn đường phía trước, con đường sẽ rất khó đi đấy."

"Thầy thừa nhận em rất xuất sắc, nhưng mà người xuất sắc có rất nhiều, chẳng lẽ người nào cũng có thể thuận buồm xuôi gió?"

Gương mặt Thị Nịnh dần trở nên lạnh lùng, hai tay đút túi vô thức siết chặt lại.

"Có đôi khi em phải biết học cách linh hoạt, biết không?" Giọng điệu của Đới Xuân Minh ôn hòa: "Em còn trẻ như vậy, có thầy dẫn dắt em, con đường tương lai của em càng dài hơn nữa."

Người không biết tình hình bên trong, nghe vậy còn cho rằng đây là một giáo viên tốt đang giúp cô lập kế hoạch nghề nghiệp.

"Linh cmm hoạt."

Đới Xuân Minh vẫn đang thao thao bất tuyệt tiến hành "Bài phát biểu của người thầy hiên từ" của ông tathì đột nhiên nghe thấy Thị Nịnh lạnh lùng mắng một câu tục.

Ông ta quay đầu, không thể tin được nhìn côsinh viên vẫn luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời này. Đúng lúc Ôn Diển tình cờ nghe thấy câu này.

Trợ lý Trầ: "Tổng giám đốc Ôn có muốn đi vào không?"

Ôn Diển lắc đầu, giọng điệu bình tĩnh: "Nghe cô ấy mắng."

Chương 12:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Anh vừa mới từ phòng tiếp khách trở lại phòng làm việc, nghe trợ lý Trần nói Thịnh Nịnh đã đến, Ôn Diễm lại đi xuống lầu.

Thường thì văn phòng của anh không tiếp người ngoài, ngay cả nhân viên của công ty cũng hiếm khi có người được phép vào.

Ngay khi nhân viên phụ trách dọn dẹp phòng tiếp khách nhìn thấy anh đi xuống, đã nói chuyện giáo sư Đới kéo một cô gái đi vào phòng tiếp khách.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Về việc cô gái kia là ai, nhân viên không biết, cũng chưa từng nhìn thấy trong công ty.

Trợ lý Trần phản ứng rất nhanh: "Có phải cô Thịnh không? Lúc này cô ấy gửi tin nhắn cho tôi nói đã đến rồi. Tôi đã nói bảo vệ gác cổng quét thẻ để cho cô ấy trực tiếp đi vào."

Vậy xác suất lớn chính là Thịnh Nịnh.

Kết quả là mơ hồ nghe thấy âm thanh.

"Thứ gọi là linh hoạt chính là lấy bản thảo mà tôi cực khổ dịch ra, cần đi làm lót đường cho cháu gái của ông đúng không?" Theo sự lên xuống của cảm xúc, lời nói của Thịnh Nịnh không ý thức được trở nên sắc bén và thẳng thắn: "Tôi nói thẳng luôn, cho dù Đới Doanh Doanh ra nước ngoài, cô ta cũng vẫn sẽ không thành công được, bởi vì danh tiếng và thành tích

của cô ta đều là do ông chúvi phạm đạo đức nhà giáo, không biết xấu hổ lừa gạt mà có được."

Đới Xuân Minh tức giận, trợn to mắt: "Em-"

Ai mà biết được một sinh viên bình thường khôn khéo như Thịnh Nịnh, lúc công kích người khác lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy. Bản thân cô là một sinh viên giỏi trong chuyên ngành liên quan đến ngôn ngữ. Mặc dù Đới Xuân Minh là thầy hướng dẫn của cô, lại còn là giáo sư ngành ngôn ngữ nhưng mà dù sao cũng đã lớn tuổi, đầu óc và miệng lưỡi không nhanh bằng cô gái trẻ.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Vừa thốt ra một từ, lại bị Thịnh Nịnh đè xuống.

Ông ta chỉ có thể dùng ngón tay run lên vì tức giận chỉ vào Thịnh Nịnh.

"Người trong bụng không có kiến thức, tưởng rằng mặc đồng phục cử nhân và đội mũ cử nhân là trở thành cử nhân hả? Nếu thật sự để cô ra nước ngoài, nước đậu nành trong não cô ta sẽ tràn ra, lại không có ông lót đường cho cô ta, ông đoán xem cô ta có thể ở lại đó được bao lâu." Thịnh Nịnh mỉm cười, bỗng dừng giọng điệu xuống, đổi thành giọng điệu ung dung: "Hơn nữa sẽ còn bị người khác nói trình độ của học sinh trường đại học ngoại ngữ Yên Thành chỉ có ngang vậy, ông không thấy sẽ làm cho trường Đại học ngoại ngữ Yên Thành mất mặt hả?"

"Ngay cả đạo lý này cũng không hiểu, tôi hờnghi ngờ mấy bài luận văn đại danh đỉnh đỉnh của ông trước đây có thực sự là do chính tay ông viết hay không nữa."

Nếu như mấy lời lúc nãy của Đới Xuân Minh nói còn mập mờ khó hiểu thì lời nói lúc này của Thịnh Nịnh hoàn toàn không thêm đếm xỉa đến trường hợp.

Đới Xuân Minh gần như gất lời Thịnh Nịnh ngay tức khắc, nghiêm nghị nói: "Thịnh Nịnh! Em đây là đang vu khống có biết hay không! Nếu làm chuyện này ần ã lên, em đừng nghĩ đến việc nhận được bằng tốt nghiệp!"

“Vậy thì cứ làm lớn lên đi. Gửi email cho trường cũng không có tác dụng, vậy thì tôi sẽ gửi lên cục giáo dục.” Về mặt Thịnh Nịnh kiêu bất cần đời, nhẹ giọng nhắc nhở: “Thầy, đừng vì tiền đ ồ của cháu gái mà ngay cả sự nghiệp của bản thân mình cũng không cần.”

Đới Xuân Minh tái xanh cả mặt, trong lòng vừa sợ vừa hoảng, không nhìn được đưa cánh tay lên về phía Thịnh Nịnh.

....

Trong phòng tiếp khách, ngoài tiếng cãi vã, động tĩnh dần dần trở nên lớn hơn.

"Thịnh Nịnh, thả tôi ra! Cô còn muốn đánh cả giáo viên hả!" Đới Xuân Minh hét lên.

Nếu giáo viên và sinh viên động tay động chân trong phòng tiếp khách, truy ền ra ngoài thì sẽ thành chuyện cười.

Trợ lý Trần do dự nhưng Ôn Diễm không có hành động gì, anh ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ôn Diễm khẽ hừ một tiếng, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

"Thịnh Nịnh."

Thịnh Nịnh dừng động tác, quay đầu, nhìn thấy Ôn Diễm đứng ở cửa phòng tiếp khách nhìn bọn họ.

Đới Xuân Minh giống như nhìn thấy cứu tinh, lập tức nói: "Tổng giám đốc Ôn, ngài đến thật đúng lúc. Con nhóc này điên r ồ! Ngay cả giáo viên cũng dám đánh!"

Đánh ở đâu?

Không nhìn thấy, chỉ thấy Thịnh Nịnh đưa tay lên vân vê một sợi tóc bạc màu trên đầu Đới Xuân Minh.

Trợ lý Trần trăm triệu lần không nghĩ đến tình huống như vậy, không nhìn được phì cười.

Ôn Diển nhíu mày, cũng lập tức ngơ ngác.

Hôm nay Thịnh Nịnh mặc một chiếc áo khoác cashmere sáng màu, trên đầu đội một chiếc mũ len màu trắng. Một vài sợi tóc tuột ra khỏi vành mũ, dính vào má cô.

Môi cô không còn tia máu. Không biết là đang tức giận hay là bị hệ thống sưởi xông, hai má ửng hồng, che đi gương mặt tái nhợt cực kỳ đột ngột, càng hiện rõ đôi mắt sáng ngời rạng rỡ.

Rõ ràng là một gương mặt lạnh lùng ngay thơ vô số tội, nhìn thấy anh đến mà không hề hoảng sợ một chút nào, cũng không hề che giấu sự ngang bướng trên gương mặt của mình. Thậm chí còn nhẹ nhàng nhíu mày nhìn anh, bộ dạng nếu anh xen vào chuyện của tôi, tôi sẽ giật hết tóc của anh.

Ôn Diển nhìn cô gái kiêu ngạo, nói: "Thịnh Nịnh, nhanh đến phòng làm việc của tôi."

Sau đó đóng cửa lại.

Tất nhiên trợ lý Trần còn chưa định thần kịp, mơ hồ gọi lên: "Tổng giám đốc Ôn?"

Ôn Diển nhíu lông mày, động đậy hầu kết, bỗng nhiên khóe môi tràn ra một nụ cười nhẹ.

Trợ lý Trần lập tức càng mơ hồ hơn.

Không biết Ôn Diển cười trên nỗi đau mái tóc của Đới Xuân Minh hay là đang cười cái gì nữa.

-
Người bên trong phòng hoàn toàn không có phản ứng gì cả.

Đặc biệt là Đới Xuân Minh.

Tổng giám đốc Ôn... Vậy mà đi r ồi?

Thừa dịp Thịnh Nịnh ngẩn người, ông ta nhanh chóng giật lại mái tóc yêu quý của mình thoát khỏi tay Thịnh Nịnh, dùng lòng bàn tay vuốt nhẹ, đồng thời mắng: "Đừng có đụng vào tóc của tôi!"

Lúc nãy Thịnh Nịnh nhìn thấy Đới Xuân Minh nâng cánh tay đưa về phía cô, nghĩ rằng Đới Xuân Minh định động tay với cô. Tuy Đới Xuân Minh không cao nhưng là một người đàn ông trung niên thân hình cường tráng, chắc chắn đánh chính diện sẽ đánh không lại nên cô dịch chuyển ra khoảng trống theo bản năng r ồi túm lấy tóc của ông ta.

Ai mà biết Đới Xuân Minh rất nhạy cảm với mái tóc của ông ta, trực tiếp hét lên.

Đới Xuân Minh trừng mắt nhìn cô, không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa, ôm đầu vội vàng đi ra khỏi phòng tiếp khách.

Ôn Diển đi ra vẫn chưa vào thang máy lên tầng trên. Đới Xuân Minh ôm một chút may mắn, đuổi theo phía sau lưng của anh hùng làm thân.

"Tổng giám đốc Ôn, về chuyện hội nghị thượng đỉnh..."

Ngay cả đầu mà Ôn Diển cũng không thèm quay lại.

"Mục đích của cuộc họp thượng đỉnh không phải là để giáo sư mở cửa sau cho người nhà."

Chỉ với một câu này của anh đã chặn được lời Đới Xuân Minh muốn nói, cũng tỏ rõ được thái độ của anh.

Thật ra thái độ của Ôn Diễm đối với Thịnh Nịnh hơi kỳ quái. Không biết được rốt cuộc là vì chuyện công, vì công việc phiên dịch của hội nghị thượng đỉnh mà nói như vậy hay là vì chuyện tư, vì những câu nói của Thịnh Nịnh.

Cho dù là công hay tư, thì tóm lại Ôn Diễm cũng đã nghe nội dung cãi nhau của Thịnh Nịnh và Đới Xuân Minh rồi.

Đới Xuân Minh cố gắng giải thích: "Thực ra, chuyện giữa tôi và Thịnh Nịnh không như ngài nghĩ đâu..."

Ôn Diễm không lạnh không nhạt nói: "Tôi thật sự không ngờ rằng trường Đại học ngoại ngữ Yên Thành vậy mà sẽ có kiểu sinh viên dùng thành tích của người khác để cần được offer."

Sắc mặt Đới Xuân Minh tái nhợt, lấy danh tiếng của cả trường Đại học ngoại ngữ Yên Thành ra nói, tội danh này thực sự khiến người nghĩ mà sợ.

Ông ta hoàn toàn không dám tưởng tượng ra được hậu quả.

Trợ lý Trần kíp thời mở miệng tiễn khách: "Giáo sư, mời về"

-

Thịnh Nịnh bình tĩnh một lúc mới đi ra khỏi phòng tiếp khách.

Bên trong quá nóng.

Lúc này cô quá kích động, cả người ướt đẫm mồ hôi, ngay cả sau lưng cũng có cảm thấy ẩm ướt.

Bây giờ cởi mũ lên ra nhất định sẽ không dễ nhìn, đoán chừng tóc mái đã dính vào trán rồi.

Thịnh Nịnh sờ sờ chiếc mũ, dứt khoát không cởi mũ.

Sau khi đi theo trợ lý Trần vào phòng làm việc, Ôn Diễm đã sớm đứng ở trên ghế cũng không nói lời vô ích với cô, trực tiếp hỏi: "Khi nào thì ký

hợp đ ồng?"

Nhưng thái độ của Thịnh Nịnh đối với Ôn Di ễn đã không còn chân chó như trước.

Bộ dạng nhú mày khi không kiếm được tiền của cô lúc này chính là bộ mặt thật của cô.

Cô rất kiêu ngạo hỏi lại: "Chẳng lẽ ngài không rõ nguyên nhân tôi không ký hợp đ ồng sao?"

Sau đó nghe thấy người đàn ông hừ nhẹ một tiếng.

Anh không dễ dàng mở miệng, Thịnh Nịnh nhận ra cuộc trò chuyện giữa cô và Ôn Di ễn sẽ không kết thúc trong chốc lát, nghĩ muốn cởi chiếc áo khoác dày cộp trên người ra để nói chuyện.

Nhưng không hiểu sao, cô liếc nhìn Ôn Di ễn, không hiểu sao lại cởi những chiếc nút sừng ra.

Hành vi này là một sự nhạo báng th ảm lạnh đối với phẩm hạnh của người đàn ông trước mặt.

Đương nhiên Ôn Di ễn cũng thấy vậy, giọng điệu bình thản: "Tôi không có hứng thú với cái bánh trôi có thể ra tay với thầy giáo của mình."

Thịnh Nịnh sửng sốt một chút, nhìn xuống trang phục của mình, tức giận cười nói.

"Thật trùng hợp, tôi cũng không hứng thú với gian thương gài bẫy hợp tác với sinh viên chưa ra đời."

Lời nói ẩn ý sự mỉa mai, từ nào cũng mang hàm ý, câu nào cũng châm biếm.

Trong phòng làm việc bật hệ thống sưởi, Ôn Di ễn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, còn Thịnh Nịnh thì võ trang đầy đủ, trên đầu còn đội mũ.

Anh thấy Thịnh Nịnh không ng ỡ yên, không ngừng chỉnh sửa mũ len trên đầu.

“Đừng có vuốt tóc mái nữa, vuốt nữa coi chừng chín đầu đấy.” Ôn Diễm kỳ quái liếc nhìn cô một cái: “Cởi mũ ra sẽ chết sao?”

Đội mũ trong nhà vốn là một chuyện không hợp lễ nghi. Cũng không biết là cô không biết đi đầu đó, hay là cô cố tình thô lỗ để cho anh thấy.

Thịnh Nịnh ngang ngạnh nói: "Tôi có nóng chết cũng không liên quan gì đến ngài."

“Đầu cô bốc hỏa thì sẽ thiêu rụi văn phòng của tôi.” Ôn Diễm hỏi ngược lại: "Cô nói xem chuyện này có liên quan hay không?"

Thịnh Nịnh nghiêng răng: "Tôi cũng không phải là que diêm!"

“Đúng, không phải que diêm.” Ôn Diễm nhìn cô một cái, gật gật đầu, nhấn mạnh: “Là bánh trôi.”

Thịnh Nịnh: "..."

Mười nhân viên bán hàng thì có đến chín người mặc tây trang, anh làm tổng giám đốc mặc tây trang cũng không có gì mới, vậy tại sao lại xem thường quần áo của cô?!

“Còn chưa tới Tết Nguyên Tiêu, đừng có mở miệng ngậm miệng là bánh trôi.” Thịnh Nịnh liếc mắt: “Nếu ngài đói bụng thì đặt mua đồ ăn bên ngoài đi, tôi mời.”

“Vắt cổ chày ra nước chi ti ền.” Mặt Ôn Diễm không biến sắc kinh ngạc: “Thật là ngạc nhiên.”

“Tôi vắt cổ chày ra nước?” Thịnh Nịnh vốn muốn phản bác, nhưng dừng lại, vậy mà gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy, ngài biết tôi keo kiệt bủn xỉn, mà còn gạt tôi?”

Nói đến vấn đề này, Ôn Diễm không đấu võ mồm với cô nữa, quay lại bộ dạng nhà tư bản nên có của ông chủ tập đoàn Hưng Dật.

"Nếu tôi thực sự chơi bầy hợp đồng với cô, cho dù cô có tìm luật sư khác, cũng chưa chắc có thể nhìn ra được vấn đề của bản hợp đồng."

Thịnh Nịnh cười nói: "Ý của anh là cố ý để tôi lại sơ hở cho tôi xem?"

Ôn Diễm hơi nhướn mày, ngấm ngầm thừa nhận.

Quả thực có cố ý, nói trắng ra là để thử thái độ của cô gái này.

Nếu cô thật sự muốn căn nhà đó, chắc chắn cô sẽ xem xét hợp đồng rõ ràng, nếu cô chỉ xem việc hợp tác giữa bọn họ là qua loa cho xong thì cô sẽ không có ý định nghiêm túc giúp đỡ anh, chỉ muốn trục lợi kiếm một căn nhà để ở, đến lúc đó anh cũng sẽ có cách để lấy lại tất cả những lợi ích mà anh đã cho cô.

Mà Ôn Diễm không cảm thấy trong bản hợp đồng không đề cập đến việc vi phạm hợp đồng với bên A là chuyện lớn.

Thịnh Nịnh cạn lời. Bây giờ ngay cả một ánh mắt nhìn đờ gian thương này cũng sợ ngại bản hai mắt của mình.

Không nhìn anh, mắt chỉ có thể nhìn loạn sang chỗ khác.

Kết quả là nhìn thấy quyển sách [Diamonds and Stones] được ném ở góc bàn của anh.

Với tác phẩm mà cô dùng cả tâm huyết để dịch, gần như Thịnh Nịnh hỏi theo bản năng: "Anh mua tập thơ đó hả?"

"Không phải." Ôn Diễm nhìn theo tay cô: "Thầy cô đưa tới đây."

Thịnh Nịnh không hề ngạc nhiên một chút nào, hỏi: "Có phải ông ta nói quyển sách đó do cháu gái của ông ta dịch không?"

Ôn Diễm không có trả lời, mà hỏi: "Là cô dịch?"

Thịnh Nịnh mím môi: "Ừ."

Sau khi trả lời, cô cụp mắt xuống, không nói gì.

Bỏ đi, mong đợi vào một nhà tư bản ký hợp đồng với cô mà còn giờ
thủ đoạn kinh doanh đến giúp cô?

Còn không bằng quỳ xuống dập đầu cầu Ngọc Hoàng Đại Đế trên trời
đến giúp cô.

Sau đó đờ keo kiệt bủn xỉn vắt cổ chày ra nước lúc này vừa cãi nhau
không hề chịu chút thua thiệt nào với người ta lại héo rũ.

Cục bông trên đỉnh cái mũ len của cô cũng giống như mào con gà
trống*, cũng héo rũ theo dáng vẻ của chủ nhân.

*Vắt cổ chày ra nước: tiếng trung là 铁公鸡拔毛 - Con gà trống sắt nhổ
lông - Nghĩa là con người keo kiệt bủn xỉn, không nhổ được một sợi lông.
Cho nên lúc này mới ví cục bông của cái mũ len trên đỉnh đầu của Thịnh
Nịnh giống cái mào gà trống.

Ôn Diễn hỏi: "Muốn tôi giúp cô không?"

Thịnh Nịnh không ôm hy vọng: "Tôi không có ngày thơ như vậy đâu."

"Tôi giúp cô giải quyết sẽ càng nhanh hơn." Anh nói.

"Vì vậy?" Thịnh Nịnh nghiêm giọng: "Có tiền thì giỏi lắm sao."

Đúng là có tiền rất giỏi.

Trong một giây tiếp theo, cô cực kỳ thức thời âm thầm bổ sung trong
lòng.

Nhưng mà tư thế của giai cấp vô sản vẫn còn đó.

Người đàn ông cũng không khách khí, hất cằm lên, không tiếng động
chỉ vào tập tài liệu trên bàn.

Ý là không phải giúp không, có đi ầu kiện.

Trong văn phòng im lặng đến quỷ dị.

Ôn Diển cười như không cười nhìn cô, giống như đang xem kịch vui thường thức sắc mặt của Thịnh Nịnh.

Sau đó, anh không nghĩ ngay ngăn nữa, thả lỏng hai chân, ngả người ra sau, vừa chỉnh lại cổ tay áo, vừa nghiêng đầu nhìn cô, cực kỳ kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cô.

"..."

Này!!!

Tên h ồly già nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!!!

Chương 13:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Với hợp đồng này bên A có thể thất hứa bất cứ lúc nào, nếu cô muốn ký vậy thì cô chính là đồng ngu ngốc.

Nhưng lúc này Thịnh Nịnh không thể không thừa nhận cô rất rung động trước lời đề nghị của Ôn Diển.

Gửi thư lên email trường không được, nếu dựa vào chính mình, khiếu nại lên cục giáo dục cũng phải mất cả một quá trình.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đăng lên mạng, chưa nói đến việc có giải quyết được quyền lợi hay không, cô còn phải lo lắng đến hậu quả có thể xảy ra khi danh tiếng nhà trường bị tụt dốc, sau đó nhà trường quy trách nhiệm về phía cô.

Tại sao mấy đàn anh đàn chị của cô lại chọn cách im lặng, Thịnh Nịnh biết rất rõ nguyên nhân.

Vì một quyền tác giả không quan trọng mà bọn ba khắp nơi, vứt bỏ thời gian và sức lực quý giá nhất, bọn họ không thể gánh nổi cái giá thất bại trong việc bảo vệ quyền lợi của mình.

“Nếu tôi đồng ý.” Thịnh Nịnh chưa từ bỏ ý định hỏi: “Vậy chuyện hợp đồng ngài không thay đổi chứ?”

Cô thực sự sợ anh sẽ hối hận.

Dù sao nhà tư bản là máu lạnh vô tình, cô không thể dùng căn nhà đó để đánh cược nhân phẩm của anh được.

“Làm sao cô có thể chứng minh được với tôi sự chân thành của cô?” Ôn Diễm hỏi: “Dù sao Thịnh Thi Mông cũng là em gái của cô mà.”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Thịnh Thi Mông không phải em gái của tôi.” Thịnh Nịnh dừng lại, nói: “Em ấy là con gái của mẹ kế tôi.”

Ôn Diễm thực sự không biết chuyện này, nhưng mày kinh ngạc.

Lúc đầu chỉ cho người đi tra bối cảnh gia đình của Thịnh Thi Mông, bố cô ấy là quản lý của một doanh nghiệp nhỏ, mẹ thì không có việc làm, còn có một chị gái hơn cô ấy ba tuổi, cũng đang theo học ở Yên Thành, chính là Thịnh Nịnh.

Những đi đầu này cũng đủ để Ôn Hưng Dật mở miệng ngăn cản rồi, còn những chuyện khác, nhà họ Ôn không có hứng thú.

Lý do bố mẹ Thịnh Nịnh ly hôn rất đơn giản.

Vốn là sau khi bố mẹ ly hôn, Thịnh Nịnh tạm thời được mẹ chăm sóc.

Nhưng bố cô nhanh chóng tái hôn sau khi ngoại tình khiến cho mẹ cô rất đau khổ. Để dứt khoát thoát khỏi cuộc hôn nhân thất bại này, mẹ cô ra nước ngoài để chữa lành vết thương, từ bỏ quyền nuôi dưỡng Thịnh Nịnh, mỗi năm gửi cho cô hai lần tiền sinh hoạt phí khá cao.

Lúc đó Thịnh Nịnh chỉ mới bảy tuổi, cô không tình nguyện cũng vẫn chỉ có thể sống cùng với bố.

Cô rất ghét mẹ kế, cũng rất ghét đứa em gái mà mẹ kế mang đến.

Ngay cả khi Thịnh Thi Mông thay đổi họ giống như của cô, thậm chí ngay cả tên còn thêm chữ Mông cân xứng với tên của cô, nhưng trong một

đoạn thời gian rất dài, cô vẫn không cho rằng Thịnh Thi Mông là em gái của cô.

*Thịnh Nịnh (盛柠) và Thịnh Thi Mông (盛诗檬): Hai chữ cuối cùng trong tên của hai người ghép lại là Ninh Mông (柠檬), nghĩa là quả chanh.

Bình thường cô còn bắt nạt Thịnh Thi Mông.

Không biết Thịnh Thi Mông có phải là người không tim không phổi hay không, cố chấp đi sau lưng cô, gọi chị chị chị.

Sau bao nhiêu năm, các tin nói xấu của mấy bà cô hàng xóm bàn tán đã sớm biến mất vào các con hẻm ngõ nhỏ. Chuyện này cũng dần dần bị lãng quên. Chỉ đến khi mấy người già tụ tập đánh bài cắn hạt dưa, không tìm thấy thú vui nào khác, mới nhắc lại chuyện trước đây.

Nhưng đối với những đứa trẻ trong gia đình câu chuyện đó, đó sẽ là một kỷ niệm khó quên trong suốt cuộc đời này.

Gặp được một người chị như cô, cũng may Thịnh Thi Mông lớn lên vẫn rất lạc quan.

Sau khi Thịnh Nịnh nói mối quan hệ thực sự của cô với Thịnh Thi Mông, cuối cùng bình tĩnh kết luận: "... Vì vậy quan hệ của tôi và em ấy không tốt lắm, vì vậy ngài không cần phải lo lắng tôi mềm lòng với em ấy."

Dù sao cũng là nói dối, lúc nói lời này cô rất chột dạ, ánh mắt dần dần rũ xuống.

Nhìn cô gái kiêu ngạo thanh cao, quen biết cô mấy ngày nay, Ôn Diễm đã nhìn thấy cô từ kẻ ham tiền, chân chó, trở mặt nhanh hơn cả lật sách, tính tình nóng nảy thích động tay động chân, mạnh mẽ đến mức ngay cả tóc của thầy giáo cũng dám túm, ngay cả anh cũng dám oán giận nhưng mà khi yếu đuối thì lại cực kỳ đáng thương hơn so với bất kỳ người nào.

"Hợp đồng sẽ đổi." Im lặng một lúc, Ôn Diễm nói: "Giao dịch giữa cô và tôi, hy vọng cô có thể nói được làm được."

Thị Nịnh lập tức ngược mắt lên nhìn anh.

Nhận thấy được đôi mắt hạnh nhân xinh đẹp của cô trong nháy mắt trở nên dịu dàng, Ôn Diễm cong môi: "Không túm tóc tôi đấy chứ?"

"Tôi nào dám." Thị Nịnh lập tức bày ra gương mặt tươi cười, gặp người cúi đầu chín mươi độ: "Ngài tiếp tục bận công việc của anh đi, tôi đi đây."

Ôn Diễm: "Chờ một chút."

Thị Nịnh: "Ngài còn cần dặn chuyện gì?"

Ôn Diễm liếc cô, nói móc không chút lưu tình: "Lần sau trước khi đến, nhớ tìm cô giáo mẫu giáo học cách cởi áo khoác."

Tránh cho cô khỏi bị nóng nướng chín.

"... Không cần học, tôi biết rồi." Thị Nịnh cười "Lần sau tôi sẽ cởi cho ngài xem."

Vẻ mặt của người đàn ông vụn vẹo quỵ dị.

Thị Nịnh cũng nhanh chóng nhận ra lời nói lúc nãy của mình hơi kỳ quái nhưng việc đã đến nước này, thời gian không thể quay ngược lại được.

Dưới ánh mắt phức tạp của Ôn Diễm, Thị Nịnh giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh ngẩng cao đầu bước ra khỏi văn phòng.

Cô nghe thấy Ôn Diễm cười rồi thở dài sau lưng cô.

Tiếng thở dài này lập tức làm cho Thị Nịnh nổi da gà, ngón chân co rúm lại, không thể ngẩng đầu lên, vùi đầu vào ngực, giống như một con đỉ điều nhỏ đáng thương rời khỏi cái xã hội chết chóc này.

Thị Thị Mông: "Thành công rồi?"

Thị Thị Nịnh: "Không biết"

Thị Thị Nịnh: "Ai biết được trong hợp đồng mới có bẫy hay không."

Thị Thị Mông: "Vò đầu bứt tai.jpg."

Thị Thị Mông: "Vậy em phải làm sao đây?"

Thị Thị Nịnh: "Trước tiên đừng chia tay."

Thị Thị Mông: "Không phải chứ sir."

Thị Thị Mông: "Em đã viết xong lời tuyên bố chia tay rồi."

Thị Thị Nịnh: "Chị cũng không có cách nào khác, madam."

Thị Thị Mông bày tỏ sự bất lực.

Không biết mỗi ngày chị gái cô ấy kì kèo mè nheo gì với tổng giám đốc Ôn, ngay cả bản thảo Thị Thị Mông đã viết xong, chỉ còn chờ Thị Thị Nịnh thông báo thôi. Bây giờ nửa vời, không biết khi nào mới tuyên bố chia tay.

Để không ảnh hưởng đến sự nghiệp bắt con dê của chị gái, mấy ngày nay Thị Thị Mông đâu đến tìm Thị Thị Nịnh để báo cáo chuyện tình cảm của cô ấy.

Tối hôm đó cô ấy và Ôn Chinh đi quán bar chơi, cô ấy cũng không quên báo cáo tình hình cho Thị Thị Nịnh.

Ánh sáng trong quán bar mờ ảo, tràn ngập một mùi hương nhàn nhạt.

Mấy người bạn tốt của Ôn Chinh chơi trò chơi súc sắc với mấy cô gái mà họ đưa đến, ai thua thì sẽ phải uống rượu.

Thị Thị Mông là bạn gái của Ôn Chinh nên tất nhiên không cần chơi. Hôm nay cô ấy không hào hứng lắm, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Ôn

Chinh, cũng không nói gì, chỉ cúi đầu lướt điện thoại.

“Hẹn hò với anh mà còn nói chuyện với người khác à?” Giọng người đàn ông mơ hồ, trong sự hài hước xen lẫn chút không vui.

Thịnh Thi Mông nhanh chóng cất điện thoại.

Cô ấy giải thích: "Không phải người khác, là chị gái của em."

Ôn Chinh khẽ hừ nhẹ, véo nhẹ vào mũi cô, coi như là trừng phạt cho sự không tập trung của cô khi hẹn hò.

Thực ra gần đây Ôn Chinh cũng cảm nhận được Thịnh Thi Mông không tập trung.

Chỉ là dạo này anh ta bận câu kính với ông già trong nhà, không có tâm tư quan tâm cô ấy.

Đối với chuyện đưa Thịnh Thi Mông về nhà, anh ta vẫn một mực đơn phương gây chiến với gia đình, không muốn tiết lộ cho cô ấy biết.

Yêu cô ấy là phải đối xử tốt với cô ấy. Nếu kéo đến gặp người lớn trong nhà, chắc chắn một cô gái ngây thơ như Thịnh Thi Mông sẽ nghĩ anh có ý kia với cô. Lỡ như cô sinh ra kỳ vọng không nên có, ví dụ như kết hôn gì đó, đến lúc chia tay sẽ càng thêm rắc rối.

Vì vậy Thịnh Thi Mông được anh chọn để nói chuyện yêu đương "nghiêm túc" này là bởi vì mặc dù cô dính anh tanhưng không hỏi chuyện gì khác ngoài chuyện của hai người.

Giống như trong thế giới của cô ấy chỉ có anh tavậy.

“Mông Mông.” Đột nhiên anh ta gọi cô ấy.

"Hửm?"

"Em ở bên anh có vui không?"

"Vui."

Ôn Chinh bĩu môi, đột nhiên châm một điếu thuốc, hút hai hơi, vừa phun khói vừa uể oải nói: "Nếu sau này chúng ta chia tay, em có tránh anh, cả đời không liên lạc với nhau không?"

Cô ấy không giống như những người phụ nữ khác, ngày ngày chia tay ở trước mắt anh ta nói không nỡ, nhưng thật ra là không nỡ tiền của anh ta ấy.

Thịnh Thi Mông gật đầu: "Ừm."

Không biết là chị gái của cô ấy đã chiếm được bao nhiêu lợi ích từ tổng giám đốc Ôn.

Nếu họ chia tay mà em trai của tổng giám đốc Ôn còn vương vấn, chắ chắn tổng giám đốc Ôn sẽ không vừa lòng.

Miệng đang ngậm điếu thuốc bỗng nhiên cắn chặt lại, Ôn Chinh nhướn mày, nở nụ cười khó hiểu.

Sau khi chia tay, nếu cô ấy gặp lại anh ta chắc sẽ rất đau khổ, cho nên mới cả đời không liên lạc với nhau.

"Vậy em sẽ lập tức quên anh đi?"

"Chỉ cần ở bên anh thôi cũng đủ để em nhớ suốt đời."

Ôn Chinh sững sốt, không nói gì.

Mỗi lần cô ấy đều nói với anh ta những lời ngọt ngào lại thoải mái, Ôn Chinh đã từng nghe rất nhiều lời âu yếm của những người phụ nữ nói với anh ta, nhưng không hiểu sao anh ta luôn cảm thấy lời nói của cô ấy giống như một cành lá hương bồ lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay. bất cứ lúc nào, mãi mãi lơ lửng giữa không trung. Cứ hễ lúc nào trong đầu anh ta có ý niệm chụp lấy, thì nó sẽ nhanh chóng biến mất, cào xé lòng người ngựa ngựa.

Ôn Chỉnh cúi người, hút mấy hơi rồi dụi điếu thuốc vừa hút vào gạt tàn.

Thị Thi Mông hơi khó hiểu: "Tại sao anh không hút tiếp?"

"Em không chê hôi?"

"Không sao đâu." Thị Thi Mông nói: "Em cảm thấy bộ dạng anh khi hút thuốc rất đẹp trai."

Dù sao có hôi cũng không ngửi được bao lâu.

"Ba hoa." Ôn Chỉnh đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cô ấy.

Thị Thi Mông nghiêng đầu, nhìn anh ta nở nụ cười ngọt ngào.

Nhìn thấy cô ấy cười, Ôn Chỉnh cũng vui vẻ cong khóe miệng.

Đột nhiên mấy người bạn bên cạnh hét lên: "Ai da, đôi tình nhân nhỏ đang kìa! Nói nhõng vậy? Còn đút cho mấy con chó độc thân chúng tôi một đồng thức ăn chó?"

Ôn Chỉnh trực tiếp đuổi người: "Cậu cmn cút đi."

Nhìn thấy anh ta ồn ào náo nhiệt với bạn bè uống rượu, Thị Thi Mông đứng dậy muốn gọi điện thoại cho Thị Ninh.

Kết quả là bị đám người tinh mắt phát hiện, hò hét với Ôn Chỉnh: "Ôn Chỉnh, tôi muốn tố cáo, em gái Thi Mông đang lén lút đùa giỡn với đàn ông khác sau lưng cậu kìa!"

Ôn Chỉnh liếc cô một cái, hơi thở nồng nặc mùi rượu: "Mông Mông?"

Thị Thi Mông giải thích: "Em đi gọi điện thoại cho chị gái của em."

"Gọi cho chị gái thì có gì mà phải trốn? Chúng ta đều là người một nhà, mở loa ngoài là được rồi! Vừa khéo để cho Ôn Chỉnh gọi một tiếng chị!"

“Cút qua một bên.” Ôn Chỉnh đá vào người bạn của mình, vừa cười vừa nói: “Chị gái của cô ấy còn nhỏ hơn tôi mấy tuổi.”

-

Thịnh Thi Mông rời khỏi phòng bao, tìm một góc yên tĩnh để gọi điện thoại.

Nghe giọng của Thịnh Nịnh không có tinh thần gì cả.

Gần đây cô rất bận, vừa phải chuẩn bị cho kỳ thi lấy chứng chỉ phiên dịch, vừa phải tiếp tục sắp xếp các tài liệu bằng chứng về quyên dịch giả.

Còn phải nghe Thịnh Thi Mông báo cáo tình hình bên phía em ấy mỗi ngày.

Lần trước Ôn Diển chơi xấu trong bản hợp đồng với Thịnh Nịnh, sao Thịnh Nịnh có thể nuốt trôi cục tức này, trước tiên nói Thịnh Thi Mông kéo dài chuyện chia tay, chờ động tĩnh của Ôn Diển.

Nếu việc hợp tác không thành, Thịnh Thi Minh không cần ngay lập tức chia tay với Ôn Chỉnh, cô ấy muốn chia tay lúc nào cũng được.

Cũng bớt đi một phần áy náy.

Thịnh Thi Mông hơi bất đắc dĩ: "Em không biết có phải vì gần đây em thường nói chuyện chia tay với Ôn Chỉnh hay không, mà anh ấy cứ hỏi nếu chia tay thì sẽ như thế nào như thế nào. Em không biết phải trả lời sao nữa."

"Vậy em trả lời sao?"

“Thì cứ tùy vào tình hình mà phát huy.” Thịnh Thi Mông lẩm bẩm: “Em cảm thấy hần là nên nói cho qua thôi, đúng không?”

Thịnh Nịnh thở dài.

Nếu hợp đồng được ký, thì tất cả các diễn viên đều vui vẻ hơn không thể*.

*Hơn không thể: Ví với việc viết xong một tác phẩm hoặc làm xong một việc gì đó. Ở đây có nghĩa là đã quay phim xong.

Nhưng mà nhà tư bản Ôn Diễm muốn giờ trò trên bản hợp đồng, cảm thấy bà chị gái này cần tiền nhưng không làm, phải dùng bản hợp đồng để thử lòng thành của cô.

Anh đã hứa tin tưởng cô, em trai của anh và em gái của cô sẽ sớm mỗi người một nhà.

“Hợp đồng phải đợi thêm một chút, lại làm phiền em và Ôn Chinh yêu nhau thêm một đoạn thời gian nữa vậy.” Thịnh Ninh nói: “Trong khoảng thời gian này, em cứ làm chuyện của em đi, chị còn phải giải quyết chuyện quyên dịch giả.”

Thịnh Thi Mông: "Lấy lại được quyên dịch giả?"

Giọng nói của Thịnh Ninh mang theo chút mệt mỏi: "Không dễ dàng như vậy, Ôn Diễm nói có thể giúp."

Phản ứng đầu tiên của Thịnh Thi Mông là không tin: "Tổng giám đốc Ôn giúp đỡ?"

"Anh ta có điều kiện mà. Nói như thế này không rõ, chị phải gặp em nói trực tiếp, bây giờ em đang ở đâu?"

Thịnh Ninh quay đầu nhìn ký túc xá vắng vẻ, thư viện của học viện Cao Phiên không lớn, cướp được chỗ tự học rất khó. Hôm nay cô không cướp được chỗ nào, nên chỉ có thể quay về ký túc xá để đọc sách.

Nếu Thịnh Thi Mông ở trường, vậy để con bé ở lại ký túc xá một đêm.

“Em đang ở Duyệt Sắc.” Thịnh Thi Mông giải thích: “Là quán bar của bạn Ôn Chinh mở.”

Ngày mai là cuối tuần, những sinh viên Đại học có mối quan hệ xã giao phong phú thường chọn đi chơi tối đêm.

Tối nay Quý Vũ Hàm không ở lại ký túc xá, đi chơi với những người bạn mà cô ấy quen biết trong kỳ nghỉ hè.

"Vậy không làm phiền em nữa."

Thịnh Nịnh đang định cúp điện thoại thì lại nghe Thịnh Thi Mông hỏi: "Chị, chị có muốn đến đây chơi không? Tối nay quán bar có tổ chức hoạt động, có tổ chức cho khách chơi trò chơi. Nếu thắng sẽ được giải thưởng. Chị với em có thể làm một đội."

Thịnh Nịnh không có hứng thú. Trước đây cô có đi quán bar với bạn bè, ánh đèn và âm thanh rất ồn ào, hơn nữa lại còn nặc mùi thuốc lá và rượu, cô không thích cho lắm.

Thịnh Thi Mông cũng không ép, nói nếu em ấy đoạt giải, thì sẽ cần giải thưởng đến cho cô xem.

Cúp máy, không lâu sau, điện thoại reo.

Tại sao lúc cô đang quyết tâm học hành thì điện thoại cứ reo lên vậy?

Thịnh Nịnh bực mình cầm điện thoại lên, phát hiện là Ôn Diễm gọi đến.

Nếu đặt học hành và tiền bạc lên cân tiểu ly, Thịnh Nịnh quyết định chọn cái sau. Dù sao thì cô học hành là vì để kiếm tiền mà.

Vẫn là giọng nói trầm thấp gọi người, khiến người nghe khó chịu.

"Bây giờ cô đi ra đây một chuyến."

Thịnh Nịnh liếc nhìn thời gian ở góc trên bên trái điện thoại.

Bây giờ là mười một giờ.

Có phải là một khi con người trở thành bên A, người đó sẽ có một khóa học "Làm thế nào để đoán được tâm lý của bên B" không?

Cô rất không tình nguyện, chậm rãi hỏi: "... Đi đâu vậy?"

"Quán bar Duyệt Sắc, biết nó ở đâu không?" Không đợi Thịnh Nịnh trả lời, Ôn Diễm lại nói: "Không biết, vậy tôi cho người gửi vị trí cho cô."

Thịnh Nịnh cảm thấy nghe hơi quen quen tai.

Đó không phải là quán bar mà lúc nãy Thịnh Thi Mông vừa nhắc đến sao?

Chương 14:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kí túc xá có quy định cấm cửa, nếu bây giờ ra ngoài thì tối nay đừng nghĩ đến chuyện quay về

“Nói nhanh.” Ôn Diễm thúc giục: “Không muốn ký hợp đồng nữa?”

Thịnh Nịnh: "..."

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thực sự là biết tùm lầy điểm đau của con người.

Dù sao thì ngày mai cũng là cuối tuần, tối nay cô có thể đi ngủ trong căn hộ mới ở vườn hoa Bác Thành.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Thịnh Nịnh mới nhẹ nhõm hơn hẳn.

"Biết rồi, gửi địa chỉ cho tôi."

Cô nhanh chóng thu sách, lấy đồ dùng vệ sinh cần thiết cho vào túi xách.

Lần trước đến xem nhà không kịp đi vào phòng vệ sinh và phòng tắm, không biết họ có chuẩn bị mấy thứ này cho cô hay không.

Nói tóm lại để phòng ngừa thì nên mang theo, dù sao cũng không nặng.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land

fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hôm nay Thịnh Nịnh vốn định ngủ lại ký túc xá, cho lên Quý Vũ Hàm ra ngoài không mang theo chìa khóa. Thịnh Nịnh nghĩ xuống lầu thì đưa chìa khóa cho dì quản lý ký túc xá, để tránh việc Quý Vũ Hàm đi chơi cả đêm sáng sớm về không vào được phòng.

Sắc mặt của dì quản lý ký túc xá hồng hào ngẩng ở trong phòng trực xem TV.

Nhìn thấy Thịnh Nịnh xách túi chuẩn bị đi ra ngoài, bà nhanh chóng đoán ra được cô gái này muốn đi ra ngoài qua đêm, nhiệt tình nhắc nhở: "Buổi tối ra ngoài phải cẩn thận."

Thịnh Nịnh nói lời cảm ơn, lúc này Ôn Diễm đã gửi định vị của quán bar đến.

Bên ngoài cửa ký túc xá là màn đêm băng giá. Cô đứng trong sảnh lớn, xem bản đồ trên điện thoại, tìm đường suy nghĩ nên đi như thế nào.

Dì quản lý ký túc xá của bọn cô cực kỳ có trách nhiệm. Bất kỳ người nào đi chơi đêm, dì ấy cũng sẽ hỏi thêm một câu.

Ánh mắt của dì quản lý ký túc xá sắc bén, thấy Thịnh Nịnh đang nhìn bản đồ, không nhịn được hỏi: "Bạn học, muộn như vậy mà đi chơi một mình sao?"

Thịnh Nịnh: "Sao ạ?"

"Một cô gái khuya như vậy mà đi bar." Dì trách móc: "Bạn trai của cháu đâu? Sao không đến đón cháu?"

Bạn trai lấy đâu ra.

Thịnh Nịnh nói: "Dì à, cháu không có bạn trai."

Dì quản lý càng nhíu chặt mày hơn.

Tin tức về các cô gái độc thân xảy ra chuyện vẫn còn ít lắm hả? Cô gái này cũng quá lớn mật.

Cô bé nhìn xinh đẹp mềm mại dịu dàng như vậy, vừa nhìn là biết nếu như gặp phải lưu manh thì sẽ không có sức chiến đấu, chỉ có thể mặc cho người ta làm thịt.

“Không được, một mình cháu đi ra ngoài quá không an toàn.” Dì quản lí nói: “Gọi điện thoại nói bạn đến đón. Trước đó cháu vào phòng ngủ xem TV với dì, chờ bạn đến đón.”

Thịnh Nịnh sửng sồ, không biết nên từ chối lòng tốt của dì quản lí như thế nào.

Dù sao thì dì quản lí lo lắng cũng không sai, tối khuya rồi, cô nên thận trọng một chút.

Không còn cách nào, Thịnh Nịnh đành phải gọi điện cho Ôn Diển.

Đầu bên kia vừa nhận cuộc gọi là: "Không tìm được chỗ?"

“Dì quản lí ký túc xá không cho tôi ra ngoài.” Thịnh Nịnh nói: “Dì ấy nói buổi tối không an toàn.”

Ôn Diển: "..."

Người đàn ông không nói, Thịnh Nịnh cũng cảm thấy xấu hổ, không biết nên tiếp tục nói như thế nào.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, dì quản lí đưa tay ra hiệu với Thịnh Nịnh: "Đưa dì nói chuyện với bạn của cháu."

Thịnh Nịnh luống cuống đưa điện thoại cho dì ấy.

"Ừm, cháu là bạn của con bé nhỉ, tôi là dì quản lí của con bé." Dì quản lí vừa đặt điện thoại lên tai là bắt đầu nói liền thoảng: "Không biết là một cô gái tối khuya đi ra ngoài một mình có bao nhiêu nguy hiểm hả? Chưa đọc tin tức gần đây hả?"

"..."

"Alo? Alo!" Dì quản lí liếc mắt nhìn điện thoại, thấy đầu bên kia chưa cúp máy, không biết gì hỏi: "Tại sao không có âm thanh?"

Đột nhiên trong điện thoại truyền đến giọng của một người đàn ông.

"Làm phiền dì nói cho Thịnh Ninh, nói cô ấy chờ ở trường học."
Người đàn ông nói: "Tôi sẽ cho người ở gần đó đến đón cô ấy."

Dì quản lí nghe thấy giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi, còn rất dễ nghe, sững sờ.

"... Vậy cậu nói người đó đến nhanh nhé." Dì quản lí cũng không tiện nói nhiều, dặn dò xong thì cúp máy.

Dì quản lí trả điện thoại lại cho Thịnh Ninh, trêu chọc: "Vậy mà còn nói không phải ban trai!"

Thịnh Ninh chỉ có thể giải thích: "Dì à, anh ấy là ông chủ của cháu."

"Tối như vậy mà ông chủ còn tìm cháu ra ngoài chơi hả?" Dì quản lí lập tức bày ra vẻ mặt ghét bỏ: "Vậy thì cháu càng phải cẩn thận hơn, biết chưa? Bây giờ có rất nhiều ông chủ lớn, đừng thấy ban ngày thân phận là con người nhưng lại hành xử như một con chó, thật ra không biết xấu xa ra sao, lại dùng chút tiền bản thủ của mình để lừa mấy cô gái nhỏ cắn câu. "

Thịnh Ninh mím môi.

Nếu nói là lừa, phải nói cô lừa Ôn Diển mới đúng.

Nhưng mà cũng tốt, có người đến đón, ít nhất cũng tiết kiệm được tiền đi lại.

Ngồi trong phòng trực ấm áp xem TV với dì quản lí không lâu thì Thịnh Ninh nhận được một cuộc gọi, nói là xe đến đón cô đã chờ sẵn ở cổng trường.

Cô nói cảm ơn dì quản lí, đẩy cửa ký túc xá đi về phía cổng trường.

Gió rạt sáng lạnh như dao cắt, Thịnh Nịnh đút hai tay vào túi áo khoác đệm thật chặt, co rụt cổ chậm rãi đi về phía trước.

Cuối cùng cũng đi đến cổng. Thịnh Nịnh tìm xe, nhìn thấy chiếc BMW X1 Ôn Diễm nói.

Chắc chắn không phải xe của Ôn Diễm, cũng không biết anh nói ai đến đón cô.

Cô còn chưa chạm vào cửa, tài xế ngồi trên ghế lái đã lập tức bước xuống chào đón cô.

"Thật xin lỗi, để cô phải chờ lâu."

Thịnh Nịnh nhìn kỹ, vậy mà người đến đón cô lại là giám đốc Ngô của vườn hoa Bác Thành.

Ôn Diễm nói cho người ở gần đấy đến đón cô, cô không ngờ người phụ trách đến đón cô vậy mà lại là giám đốc Ngô đưa cô đi xem nhà.

Bởi vì Thịnh Nịnh sắp tốt nghiệp, cho nên sau khi lên xe, cô rất tự nhiên hỏi giám đốc Ngô các vấn đề bên phía chỗ ở.

"Từ đây đến chỗ làm việc rất xa nhỉ?"

Dù sao thì chỗ này cách chỗ anh ta làm việc cũng xa.

"Cũng không xa. Nếu như xui gặp kẹt xe thì sẽ hỏng hết cả ngày, không bằng ngồi tàu điện ngầm." Giám đốc Ngô thở dài: "Haizz, nếu không phải vì thuận tiện cho việc học sau này của con cái, tôi cũng không cần phải mua nhà ở chỗ này."

Lúc tôi còn trẻ, mỗi ngày đều cực kỳ mệt nhọc chỉ để nuôi sống bản thân. Cố gắng mấy năm mới không để gì nuôi được bản thân, thì cuộc sống lại bước sang một giai đoạn mới, lập gia đình và sinh con. Lúc này phải bắt đầu nhịn ăn tiết kiệm tiền cho con. Từ đó tiền kiếm được không

còn giữ lại cho riêng mình, mà hơn một nửa là cống cho gia đình và con cái.

Ngay cả một người đã lẫn lộn trong đám giai cấp giám đốc như giám đốc Ngô cũng không khỏi hy sinh thời gian đi lại để ở một khu nhà có khu trường học tốt.

Vô số ví dụ sống sờ sờ nói cho Thịnh Nịnh biết không kết hôn có bao nhiêu tốt, sống một mình tự do tự tại, tiền kiếm được đều là của mình.

“Thực xin lỗi, tôi lại ai oán với cô nhiều như vậy.” Giám đốc Ngô thay đổi thái độ, cười nói: “Chắc hẳn là cô không hiểu được nhỉ.”

Thịnh Nịnh lắc đầu: "Tôi có thể hiểu được."

Giám đốc Ngô nhướng mày, nhìn về mặt chân thành của Thịnh Nịnh qua gương chiếu hậu.

Một cô gái chưa bước chân vào xã hội, chưa kết hôn chưa có con, mỗi một giây đều sống cho chính bản thân mình, đôi mắt sáng lấp lánh, xinh đẹp như vậy là lẽ đương nhiên.

Cô gái này thật may mắn làm sao, cô còn trẻ như vậy, chưa kịp chịu đựng gian khổ thì đã gặp được một người có tất cả như tổng giám đốc Ôn.

Cho dù sau này cô và tổng giám đốc Ôn không thể đi đến bước cuối cùng thì đoạn thời gian này cũng không thua thiệt.

Không giống như vợ anh ta, cưới một người bình thường như anh ta, mỗi ngày bận làm việc còn phải chăm sóc cho con cái nữa.

Giám đốc Ngô tự động hiểu thái độ của Thịnh Nịnh là một kiểu phụ họa và lễ phép, cười nói: "A, có tổng giám đốc Ôn của chúng ta ở đây, cô có vấn đề gì về căn nhà không?"

Thịnh Nịnh mím môi.

Giám đốc Ngô không biết sự thật. Cô đây gọi là gì nhỉ? Gọi là cầu phú quý trong nguyhiêm.

-

Quán bar Duyệt Sắc mở trên con phố bar Nhị Lý Đền nổi tiếng. Mặc dù đêm tối mờ mịt nhưng ở đây đèn đuốc sáng trưng, dòng người náo nhiệt. Chi phí ở đây tương đối cao, lúc Thịnh Nịnh và bạn học đi dạo phố có đến đây nhưng mà là ban ngày.

Vào ban đêm, nơi đây ngập tràn nhiều loại đèn neon khác nhau, nhìn náo nhiệt hơn rất nhiều so với ban ngày. Ngay cả hàng cây trên đường cũng được phủ một lớp áo đầy sao lấp lánh.

"Enjoy at night."

Bảng hiệu quán bar đầy tính mùi vị ám thị.

Một chiếc xe ô tô màu đen đậu ở cửa, nhân viên bãi đậu xe thấy vậy thì bước tới hỏi, lại bị tài xế từ chối.

Tài xế hạ cửa kính xuống nói: "Xin lỗi, ông chủ của tôi đang đợi người."

Nhân viên bãi đậu xe thành thạo nhìn vào hàng ghế sau.

Người đàn ông ngồi ở hàng ghế sau, gương mặt lạnh lùng, nhìn không giống như những vị khách đến quán bar tìm vui.

"Vậy nếu ngài cần thì có thể gọi tôi bất cứ lúc nào." Nhân viên bãi đậu xe lịch sự rời đi.

Lúc này, cách đó không xa, một chiếc BMW thong thả đi đến, cửa sổ phía tài xế hạ xuống, người ngồi bên trong hét lên: "Tổng giám đốc Ôn!"

Giám đốc Ngô vừa nhìn thoáng qua đã nhận ra xe của Ôn Diễn, đúng lúc cách đó có chỗ trống, anh ta nhanh chóng đậu xe rồi đưa Thịnh Nịnh tới.

"Tổng giám đốc Ôn, tôi đã đưa cô Thịnh đến."

"Vất vả rồi." Ôn Diễm nói: "Phiên anh ở bên ngoài chờ một lát, lát nữa phải đưa người trở về".

"A?" Giám đốc Ngô không hiểu: "Cô Thịnh còn phải về trường học hả?"

Cô Thịnh không qua đêm với tổng giám đốc Ôn sao?

Nửa câu sau chỉ là hỏi thăm trong bụng, giám đốc Ngô không nói ra.

Ôn Diễm: "Nếu không thì sao?"

Trong đầu giám đốc Ngô hiện lên một dấu chấm hỏi, nửa đêm bọn họ đến quán bar không vui chơi suốt đêm, trở về làm gì.

Ôn Diễm xuống xe, nói với Thịnh Nịnh: "Đi vào với tôi."

Nhiệm vụ đưa người đến đã hoàn thành, giám đốc Ngô gãi gãi gáy, định quay lại xe gọi điện thoại cho vợ, nói sẽ về muộn một chút.

Thịnh Nịnh không vội đi theo Ôn Diễm, mà là đi về phía giám đốc Ngô.

Cô nói gì đó, giám đốc Ngô tròn to mắt: "Bây giờ tôi có thể về nhà rồi sao? Vậy cô thì sao?"

"Anh về trước đi." Thịnh Nịnh nói: "Lát nữa tôi không trở lại trường học, mà trực tiếp về căn hộ luôn, cũng không xa lắm."

Vợ và con anh ta còn đang ngủ ở nhà, anh ta đi ra ngoài vội vàng như vậy, đúng là không yên tâm lắm.

Giám đốc Ngô cảm kích, hơi cúi đầu chào Thịnh Nịnh: "Cảm ơn cô Thịnh. Vậy tôi về nhà trước, cô và tổng giám đốc Ôn cứ chơi từ từ."

Sau khi tiễn giám đốc Ngô đi, Thịnh Nịnh quay người đi theo bước chân của Ôn Diễm.

Ôn Diễn biết cô không đi theo nên đứng lại chờ cô.

"Cô vừa nói gì với giám đốc Ngô vậy?"

"Không có gì." Thịnh Nịnh nhún vai: "Là sự quan tâm giữa người làm công với người làm công."

Ôn Diễn lập tức mất hứng thú với những lời cô nói với giám đốc Ngô.

Trước lối vào quán bar có hai vệ sĩ, họ làm việc ở đây đã lâu, tất nhiên có một số gương mặt mà bọn họ phải quen thuộc.

Nhìn thấy Ôn Diễn đi tới, trong mắt hai vệ sĩ hơi hiện lên chút ngạc nhiên, cung kính chào hỏi sau đó nhanh chóng cho qua.

Nhìn thấy cô gái đi phía sau Ôn Diễn, hai vệ sĩ nhìn cô nhiều hơn.

Thịnh Nịnh bị nhìn chằm chằm, chỉ có thể lễ phép mỉm cười nhìn hai người vệ sĩ.

Một trong hai vị vệ sĩ cũng mỉm cười lại: "Chào cô, chúc cô có một buổi tối vui vẻ."

Sau khi hai người bọn họ một trước một sau đi vào, người vệ sĩ còn lại nói: "Cậu nói xem tổng giám đốc Ôn có biết tối nay quán bar tổ chức hoạt động không?"

Vị vệ sĩ kia cười mập mờ: "Không biết tổng giám đốc Ôn đưa cô gái kia đến làm gì? Trò chơi này phải kết hợp cùng với người khác giới mới được."

-

Thịnh Nịnh đi theo sau lưng Ôn Diễn.

Quán bar này không giống như những quán bar bình thường. Mùi thuốc lá và rượu cũng không nặng. Mà ngược lại trong không khí tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt.

Mặc dù cô không quen với bầu không khí của quán bar nhưng đi theo sau ông chủ lớn, không hiểu sao cô cảm thấy thật yên tâm.

Hôm nay Ôn Diễm mặc một chiếc áo màu đen có hai hàng nút, đường cắt may kiểu Anh cổ điển và đơn giản, một đôi chân dài mạnh mẽ thẳng tắp bọc dưới lớp quần tây phẳng phiu, sải bước đi về phía trước.

Bờ vai của anh rộng, vóc dáng lại cao, mặc áo khoác trông rất đẹp.

Thị Nịh đi phía sau anh, không nhìn thấy mặt anh, chỉ là nhìn bóng lưng anh cũng cảm thấy rất hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Ít nhất là trong số những người đàn ông trên hành lang của quán bar, không ai trong số họ có thể so sánh được với khí chất của anh.

Thị Nịh còn đang âm thầm so sánh thì bỗng dừng người phía trước dừng lại.

Anh cao lớn, cản trở tầm nhìn của cô, vì vậy cô từ phía sau lưng anh thò đầu ra: "Sao ngài không đi tiếp?"

Họ đã đi qua hành lang dài hẹp, đến sảnh lớn của vũ trường quán bar.

Ở đây giống như đang chơi trò chơi gì đó, âm nhạc vang lên, có nam có nữ, mặt kề ề, giống như là...

Có đi ầu Thị Nịh đang đeo kính áp tròng, nhìn rõ những người bên trong không phải thực sự hôn nhau, giữa miệng của bọn họ có một lá bài.

Người dẫn chương trình đứng trên sân khấu hô: "Còn có soái ca mỹ nữ nào muốn tham gia trò chơi của chúng ta không! Chúng tôi có người phụ trách bấm giờ, tuyệt đối không cần lo lắng chuyện gian lận! Cặp đôi nào giữ được lá bài lâu nhất sẽ giành được giải thưởng lớn!"

Thị Nịh bừng tỉnh hiểu ra, thì ra đây chính là trò chơi mà Thị Nịh Thi Mông nói trên điện thoại. Trò chơi này không quy định giới tính của đội, cùng giới hay khác giới đều được.

Người bày ra trò chơi này rất hiểu biết. Trong thế giới người lớn, mượn danh trò chơi để làm những chuyện mập mờ. Mọi người ai cũng hiểu, chỉ là không nói ra mà thôi.

"... Chơi cái gì."

Ôn Diển nhíu mày, lạnh lùng trách.

"Hình như tôi nhìn thấy em gái tôi." Đột nhiên Thịnh Nịnh mở to mắt: "Cùng với em trai của ngài đúng không?"

Ôn Diển nhìn qua chỗ Thịnh Nịnh chỉ.

Ôn Diển vừa nhìn thấy liền lập tức ném tới ánh mắt ghét bỏ. Thịnh Nịnh hiểu rồi.

Chắc chắn là Ôn Chinh.

Mà lúc này, đôi tình nhân nhỏ còn đang chơi game chưa biết gì. Anh trai và chị gái của bọn họ đang đứng cách đó không xa, một người mang ánh mắt ghét bỏ, một người mang ánh mắt xấu hổ watching you.

Có phải bây giờ đi đến lôi kéo hai người họ ra là quá không biết tình thú lắm không?

Nếu không thì chờ bọn họ chơi xong đã rồi nói? Lỡ như bọn họ có thể nhận được giải thưởng thì sao?

Thịnh Nịnh còn đang suy nghĩ thì một người phụ nữ đi thẳng về phía bọn họ.

Người phụ nữ mặc một chiếc váy body màu đen mỏng manh, mái tóc dài gọn sóng và đôi môi đỏ mọng. Lúc cách bọn họ một đoạn không xa, Ôn Diển và Thịnh Nịnh đã ngửi thấy mùi nước hoa trên người cô ấy rồi.

Ánh mắt của cô ấy giống như con rắn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đẹp trai đứng trước mặt, mở miệng mời mọc.

"Chào anh, đi một mình hả?"

Ôn Diễn liếc cũng không thèm liếc cô ấy một cái, hơi hơi xoay người sang một bên để tránh người phụ nữ này.

Người phụ nữ nhào vào không trung, nhìn thấy một cô gái đứng cạnh người đàn ông.

"A, xin lỗi, hóa ra là đã có chủ." Người phụ nữ cũng không cảm thấy xấu hổ, nói lời xin lỗi.

Thịnh Nịnh biết Ôn Diễm nhất định không muốn bị người khác hiểu lầm về mối quan hệ giữa hai người, vì vậy cô chủ động giải thích: "Anh ấy là ông chủ của tôi."

Cô gái lên tiếng, người phụ nữ mới cẩn thận nhìn Thịnh Nịnh dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar. Mặc dù cô gái ăn mặc kín kẽ nhưng may là gương mặt lộ ra sự lạnh lợi.

Nhìn giống như là sinh viên, không trang điểm nhưng rất xinh đẹp.

Trong quán bar này, đôi mắt sạch sẽ của cô cực kỳ thu hút.

Xã hội bây giờ cởi mở, không phân biệt giới tính, ai bảo phụ nữ không bị vẻ đẹp của phụ nữ hấp dẫn.

"Em gái, có muốn thành lập đội chơi với chị không?" Người phụ nữ nhướn mày nhìn Thịnh Nịnh: "Hai chúng ta hợp tác chơi trò chơi, nếu thắng thì chúng ta chia phần thưởng mỗi người một nửa."

Trước đó gọi điện thoại, Thịnh Nịnh có nghe Thịnh Thi Mông nói có giải nhưng lúc đó cô không hỏi giải thưởng là gì.

Đến thì cũng đến rồi, cô nhân tiện hỏi: "Giải thưởng là gì vậy?"

"Sản phẩm iphone mẫu mới nhất, từ máy tính xách tay cho đến điện thoại, màu sắc kiểu dáng tùy ý lựa chọn." Người phụ nữ chỉ tay về phía cái

bàn đặt giải thưởng cho Thịnh Ninh nhìn: “Không muốn hiện vật thì có thể nhận hiện kim, năm vạn tệ. ”

Thịnh Ninh chớp mắt.

Cô còn tưởng đây sẽ là một loại rượu vang hay là phiếu quà tặng nào đó, nhưng không ngờ nó lại là... Thật sự như vậy!

Năm vạn tệ.

Người đàn ông bên nhếch môi, hừ khinh bỉ.

Sau đó anh nghe thấy giọng nói rất vui vẻ của Thịnh Ninh: "Được đó, đi thôi đi thôi."

Ôn Diển: "..."

Cô có nhớ cô đến đây để làm gì không?

Vậy mà cũng đừng ý lời mời của một người phụ nữ xa lạ? Thật sự là chạy măn gì cũng được.

Chương 15:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tất nhiên Thịnh Nịnh nhớ cô đến đây để làm gì, lúc này vừa đến đây Ôn Diễm đã nói cho cô biết.

Ôn Chinh ở cùng với em gái cô, bây giờ anh muốn đưa Ôn Chinh về nhà.

Anh gọi cho cô, để cô có trách nhiệm kéo Thịnh Thi Mông của cặp tình nhân nhỏ về.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nghe thì giống như ông bố già đi bắt con trai lên chuồn ra khỏi trường để đi bar hoặc là đi chơi game lúc hơn nửa đêm vậy.

Bất hòa thì bất hòa, "con trai" Ôn Chinh là một người đàn ông trưởng thành, còn "ông bố già" chính là anh trai chỉ lớn hơn Ôn Chinh mấy tuổi, vẻ mặt anh lạnh lùng xen lẫn chút không kiên nhẫn và chán ghét. không phải vì lo lắng cho Ôn Chinh mà đến quán bar đón anh ta, mà giống như là bắt đắc dĩ, phải tới đón anh ta.

Thịnh Nịnh bị năm vạn tệ làm cho mờ mắt, xin Ôn Diễm tạm thời nghỉ việc: "Ngài chờ tôi một chút, chờ tôi chơi xong sẽ lập tức làm theo lời ngài đưa Thịnh Thi Mông đi."

Người phụ nữ nắm tay Thịnh Nịnh, đang muốn kéo cô đến chỗ người dẫn chương trình đăng ký.

Đột nhiên, một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cẳng tay của Thịnh Nịnh, mà đối với đàn ông mà nói đó là một cẳng tay gầy gò tinh tế.

Mặc dù cô mặc quần áo dày nhưng vẫn không ngăn cản bị người đàn ông nắm lại, gần như không tốn bất kỳ sức lực nào, kéo cô lại rất dễ dàng.

Thịnh Nịnh còn chưa kịp nói gì, Ôn Diễm đã trằm mặt nói: "Tôi cho cô tiền để cô ăn không ngời rỗi hả?"

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

"...."

Tất nhiên là không. Thịnh Nịnh không có lựa chọn nào khác ngoài việc từ chối lời mời của người phụ nữ kia.

Người phụ nữ đó cũng cảm thấy thật đáng tiếc. Nhìn toàn bộ quán bar này, có thể tìm được một người đàn ông đẹp trai lại không mang theo bạn cặp đến chơi trò hơi này là rất khó. Chỉ có duy nhất người đàn ông trước mặt này là rất đẹp trai, nhưng mà ngay cả một ánh mắt anh cũng lườm cho cô ấy.

Tìm đàn ông không có, vậy thành lập đội với một em gái xinh đẹp cũng không tệ. Trông mặt mũi em gái này vô hại, chắc là kiêu con gái ngoan, không hút thuốc không uống rượu. Có lẽ chơi trò chơi với em gái này sẽ được hơn so với mấy người đàn ông miệng đầy mùi rượu thuốc lá.

Người phụ nữ bất đắc dĩ nhìn người đàn ông.

Người đàn ông này không những không hiểu phong tình, mà còn phá hỏng duyên phận của cô ấy với cô em gái xinh đẹp này nữa.

Đáng tiếc là người đàn ông này lớn lên đẹp trai, mặt mày nghiêm nghị, cả gương mặt vô cảm giống như khắc đầy dòng chữ "Đóa hoa cao lãnh". Con người đều là động vật thị giác, phụ nữ cũng không ngoại lệ, cho dù trong lòng không thỏa mãn cũng không dám oán trách.

Cô ấy bĩu môi, nói nhỏ với Thịnh Nịnh: "Em gái, em nhanh nhanh đi tìm máng khác ăn đi."

Trong lòng Thịnh Nịnh nghĩ nếu công việc này cô có thể tìm được máng khác, thì cũng không cần phải nửa đêm bị Ôn Diễm gọi đến đây.

Người phụ nữ nói muốn thêm WeChat, sau này Thịnh Nịnh có đến quán bar thì liên hệ với cô ấy.

Thịnh Nịnh nghĩ dù sao cũng là phụ nữ cho nên thêm wechat của người phụ nữ đó ngay tại chỗ.

Sau khi thêm WeChat, người phụ nữ lắc mông biến mất trong biển người.

Thịnh Nịnh không ngờ lần đầu tiên trao đổi WeChat với một người tại quán bar, lại là một người phụ nữ.

Trước đây cô đã từng đến các quán bar khác cùng bạn bè nhưng cô luôn đề phòng, có người khác giới đến hỏi cách liên lạc, cô không bao giờ mở miệng.

Ôn Diễm chứng kiến toàn bộ quá trình Thịnh Nịnh trao đổi WeChat với một người phụ nữ xa lạ, anh không mẫn không nhạt nói: "Rất biết chơi nhỉ."

Thịnh Nịnh mím môi, hơi bất mãn: "Vì ngài mà ngay cả năm vạn tôi cũng từ bỏ, ngài ít nói móc tôi hai câu không được hả?"

Ôn Diễm nhếch môi khinh thường, cũng không có ý định đôi co với cô mà đi thẳng về phía trước, vừa nhìn là biết sắp chia rẽ đôi tình nhân nhỏ.

"Chờ đã." Thịnh Nịnh lập tức gọi anh lại, liếc mắt nhìn phía bên kia rồi lập tức nhìn lại: "Bọn họ vẫn còn đang... Chơi trò chơi. Ngài qua cắt ngang bọn họ như vậy, không thấy xấu hổ hả?"

Ôn Diễm: "Tôi không có thời gian rảnh dành cho bọn họ đâu."

“Sẽ không lâu đâu.” Thịnh Ninh nói: “Bọn họ không giữ được lâu đâu.”

Chỗ ngồi có giá cao trong quán bar này có thể nhìn thấy mọi phía bằng mắt thường. Có không ít người giàu có đến đây chơi. Không có bao nhiêu người thực sự quan tâm thắng giải thưởng. Dù sao thì chút tiền này đối với bọn họ mà nói chỉ bằng số tiền khai một bình rượu mà thôi.

Nhưng mà vẫn có nhiều người chơi, nguyên nhân rất đơn giản, lòng dạ Tư Mã Chiêu.

Khoảng cách hai người gần nhau, giữa hai cánh môi chỉ cách một lá bài, hễ ánh mắt giao nhau, sóng vô tuyến ở một khoảnh khắc nào đó sẽ chạm nhau, dopamine trong cơ thể sẽ được tiết ra một cách điên cuồng, nhịp tim nguyên thủy nhất cũng đủ khiến cho con người không được tỉnh táo ngay lập tức, mượn kỹ năng diễn xuất vụng về để làm rớt lá bài, muốn làm chuyện xấu gì thì cứ làm.

Đây chính là sức hấp dẫn của trò chơi người lớn. Thắng hay thua không quan trọng. Quan trọng là mượn danh trò chơi làm chuyện mập mờ.

Vì vậy lúc này Thịnh Ninh mới không ngại chơi trò chơi với người phụ nữ kia. Cả hai đều hướng về giải thưởng, xác suất thắng rất cao.

Trò chơi diễn ra không được bao lâu thì nhiều người đã thua làm rớt lá bài.

Thịnh Ninh liên tục thở dài, còn phớt thêm câu than thở: "Năm vạn tệ của tôi...."

Ôn Diển nghe vậy thì hơi phìền.

"Cô tự tin có thể thắng như vậy?"

“Ừm.” Thịnh Ninh gật đầu: “Nếu ngài chơi với tôi, cơ hội chiến thắng của tôi càng lớn.”

Mí mắt Ôn Diễm giật giật khi nghe thấy câu nói giả dối của cô, quay đầu nhìn sang.

Đôi mắt xinh đẹp thâm sâu lạnh như băng của người đàn ông càng thêm u ám dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar. Con người cuộn trào sóng nước, hầu hết chuyển động không tự chủ.

Thịnh Nịnh cảm nhận thấy ánh mắt của anh, dùng ánh mắt rất chi là tiếc hận lại oán trách "Ngài b ồi thường năm vạn cho tôi như thế nào đây" để nhìn anh

Bỗng dưng khóe môi mím chặt của anh thả lỏng.

"Tôi thấy cô yêu ti ền đến mức mất cả lý trí."

Vô nghĩa, năm vạn t ệ!

Không yêu đúng là đ ồng ngu!

Tất nhiên có ti ền như anh là một câu chuyện khác.

Đúng là giống như lời Thịnh Nịnh nói, cuối cùng đôi tình nhân nhỏ cách đó không xa cũng không nhìn được nữa.

Không biết hôm nay Thịnh Thi Mông xịt nước hoa gì mà cả người cô ấy tỏa ra một mùi rất nhẹ, chủ yếu là mùi trái cây và mùi hoa, rất ít khi dùng mùi thơm nồng cay mũi. Bình thường không ngửi thấy nhưng hôm nay gần như vậy, mùi nước hoa hoàn toàn xông vào mũi.

Lúc đầu Ôn Chỉnh không có hứng thú với giải thưởng nhưng Thịnh Thi Mông nói cô ấy muốn chơi. Anh ta không thể để bạn gái mình chơi mấy trò chơi mập mờ này với người khác, vì vậy anh ta đành phải chơi cùng cô ấy.

Vốn cho rằng Thịnh Thi Mông chỉ là muốn mượn trò chơi này để chơi trò tình thú với anh ta. Ai ngờ trước khi bắt đầu trò chơi, Thịnh Thi Mông cực kỳ nghiêm túc nói với anh ta cô ấy muốn thắng trò chơi này.

Ôn Chinh nhìn người trước mặt, rõ ràng đã từng ôm qua cũng từng hôn quanhưng không hiểu sao bây giờ cách nhau gần như vậy, anh ta cách cô ấy một lá bài, kiên chế bản thân để chơi trò chơi.

Thịnh Thi Mông thấy anh ta hơi mất tập trung thì cách lá bài an ủi anh ta: "Anh yêu cực khổ rồi, chúng ta sắp thắng rồi, cố lên."

Tiếng "anh yêu" mềm mại của cô ấy khiến Ôn Chinh nheo mắt lại.

Cái trò chơi dẫn vật gì đây, không chơi nữa.

Nếu cô ấy thực sự muốn giải thưởng này, vậy ngày mai anh ta sẽ đi mua hai cái điện thoại iphone cho cô.

Ôn Chinh ngửa đầu ra sau, nghiêng đầu, cực kỳ dứt khoát nhả lá bài ra.

Ngay sau đó, người dẫn chương trình hét lớn: "Vậy mà cậu hai Chinh của chúng ta cũng làm rơi lá bài rồi!"

Xung quanh vang lên tiếng đùa cợt, Ôn Chinh cong môi, không thèm để ý đến chuyện thua trò chơi mà đưa tay nắm lấy cằm Thịnh Thi Mông, muốn hôn cô.

Thịnh Thi Mông chột lù về phía sau, khiến cho tay của Ôn Chinh nắm lấy không khí.

"Anh làm gì vậy!" Thịnh Thi Mông không thể tin được nhìn anh ta: "Em sắp thắng rồi!"

Cô ấy không ngờ đột nhiên anh ta lại nổi loạn, trong nháy mắt cả người đầu chìm trong bóng tối của sự thất bại, hoàn toàn quên mất ngày thường cô ở trước mặt Ôn Chinh trông như thế nào, oán trách anh ta theo bản năng.

"..."

Ôn Chinh đứng hình. Người dẫn chương trình nhìn thấy cậu hai Chinh hôn bạn gái không thành công nên ho khan một tiếng, lập tức cầm micro

đập bịch bịch thử mic, chuyển sự chú ý của người xem sang những người khác vẫn còn đang tiếp tục chơi trò chơi.

Sau khi hung dữ, Thịnh Thi Mông hoàn hồn.

Ôn Chinh vẫn còn đang ngơ ngác. Cô ấy bất lực vò đầu, đẩy đám người ra rồchạy khỏi ánh đèn sân khấu.

Hai người đứng nhìn từ xa không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng mà bọn họ nhìn thấy rõ ràng hai người kia tách ra.

“Kết thúc rồ.” Thịnh Nịnh nói với Ôn Diển: “Ngài có thể đón em trai của ngài về nhà rồ, tôi đi tìm em gái của tôi.”

-

Thịnh Thi Mông đi ra khỏi đám đông, mặc dù Thịnh Nịnh đi theo nhưng đúng là quán bar rất lớn, cô lại không quen thuộc đường đi, ánh sáng mờ ảo, đèn thì nhấp nháy đau cả mắt.

Đi một vòng mà không tìm thấy người cho nên cô đành phải tìm một nơi yên tĩnh, trực tiếp gọi điện cho Thịnh Thi Mông hỏi xem cô ấy đang ở đâu.

"Em đang ở trên xe taxi, chuẩn bị trở lại trường học."

Đây là sự khác biệt giữa biết đường và không biết đường. Cô vẫn còn lượn lờ trong quán bar, mà Thịnh Thi Mông đã trở về rồ.

“Em chơi trò chơi thua rồ.” Giọng điệu của Thịnh Thi Mông sa sút: “Không lấy giải thưởng về cho chị được.”

Thịnh Nịnh: "...."

Cô biết rồ, cô thấy rồ.

Thịnh Thi Mông lại hỏi: "Sao muộn như vậy mà chị còn chưa ngủ?"

"Không sao, giờ chị đi ngủ đây."

Thị Thị Mông đã trở về trường học, bây giờ cô nói cô đến quán bar thì không còn ý nghĩa gì nữa.

Cúp điện thoại, Thị Định định gọi xe, trực tiếp trở về căn hộ để ngủ.

Thật vất vả lắm mới tìm được đường ra khỏi quán bar, từng cơn gió lạnh thổi đến, cuối cùng mắt và não của Thị Định cũng tỉnh lại từ trong bầu không khí của quán bar.

Giờ này gọi taxi rất đắt, cô vốn đã sẵn sàng công tác tư tưởng phá sản, thì lúc này một chiếc xe bấm còi đi về phía cô.

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện là xe của Ôn Diễm.

Thị Định vội vàng đi tới, Ôn Diễm ngồi trên ghế lái hạ cửa kính xuống, hỏi: "Em gái cô đâu?"

Thị Định nói: "Tôi chậm một bước, em ấy đã bắt taxi về rồi." Cũng hỏi anh: "Em trai ngài đâu?"

Ôn Diễm nghĩ tới Ôn Chính thì nhú mày.

Vốn tưởng rằng kéo nó về thì phải cãi nhau ồn ào một trận, kết quả là nó như người mất hồn, vậy mà ngoan ngoãn đáp "Ừm".

"Tôi đã nói tài xế đưa nó trở về nhà rồi." Ôn Diễm hỏi: "Giám đốc Ngô đâu?"

"Tôi thấy thời gian đã muộn, cho nên cho anh ta trở về trước rồi."

".... Cô cũng là một người tốt nhỉ." Ôn Diễm nhú mày: "Lên xe, tôi đưa cô về"

Thị Định rất kinh ngạc: "Hả? Ngài đưa tôi về?"

“Bằng không thì sao?” Ôn Diễm trầm giọng nói: “Tôi không muốn mấy ngày sau nhìn thấy cô trên tin tức xã hội.”

Dì quản lý ký túc xá của cô đã nói đến mức này, nếu anh không đưa cô về vậy thì không đáng mặt đàn ông.

Thịnh Nịnh lên xe, vừa thắt dây an toàn thì nghe thấy Ôn Diễm hỏi: "Hai đứa kia cãi nhau à?"

Thịnh Nịnh nhú mày, không biết nên nói gì: "Không phải."

Thực ra lúc nãy sau khi cúp điện thoại, Thịnh Thi Mông đã gửi cho cô một tin nhắn thoại WeChat nhưng cô không hiểu nó có nghĩa gì.

"Lúc nãy em không nhận được hung dữ với Ôn Chinh, làm sao bây giờ? Chị ký hợp đồng với tổng giám đốc Ôn chưa? Phòng chưa tới tay mà em bị Ôn Chinh đòi chia tay trước thì sao hả chị?"

Có đi đâu cô nắm được ý chính, đó là Thịnh Thi Mông nói rất có thể em ấy bị Ôn Chinh bỏ trước.

Chuyện này rất khó giải quyết, đặc biệt là Ôn Diễm còn đang trong giai đoạn quan sát năng lực làm việc của cô.

Nếu anh phát hiện cô vô dụng, em trai của anh với Thịnh Thi Mông có thể chia tay thì sẽ không trực tiếp cách chức cô đó chứ?

Thịnh Nịnh ho khan, gọi anh: "Ngài Ôn."

Ôn Diễm đang lái xe, không rảnh nhìn cô, lãnh đạm ừ một tiếng coi như là trả lời.

".... Nếu bây giờ bọn họ chia tay, ngài vẫn giữ lời về căn nhà đó chứ?"

Ôn Diễm không nóng không lạnh nói: "Tôi còn tưởng rằng bây giờ trong lòng cô chỉ có năm vạn tệ, quên mất chuyện căn nhà."

Thịnh Nịnh lập tức biểu thị lòng trung thành: "Làm sao có thể."

“Không thể sao?” Ôn Diễm chế nhạo: “Vì năm vạn tệ mà dám chơi cái trò chơi không ra thể thống gì với một người xa lạ. Thịnh Ninh, cô cũng chỉ có chút tiền đờ này thôi.”

Trước sự châm chọc của anh, Thịnh Ninh hơi bực bội: "Trò chơi kiểu gì? Đừng có nói như tôi bán thân lấy tiền ấy."

Bán cũng không được giá đó.

Nhưng trong mắt Ôn Diễm rất phản cảm với những trò chơi bị người xem đùa giỡn ở trước mặt mọi người.

Ôn Chinh vốn không đứng đắn, đời tư thác loạn. Nếu như bây giờ có bạn gái, không nghĩ đến chẳng những không thành thật, mà bạn gái còn hòa vào làm xằng làm bậy.

Người đàn ông ngày thường kỷ luật nghiêm khắc, bình tĩnh lý trí, lại còn nghiêm khắc với người khác cho nên thật sự không nhìn nổi, ai mà biết được bây giờ người ở bên cạnh lại thích nổi loạn như vậy.

Ôn Diễm lạnh nhạt bình luận: "Con gái nhà cô đều giống như vậy"

"Vậy nếu như tôi đưa cô năm vạn tệ, cô có chơi không?"

Mắt Ôn Diễm nhìn thẳng, cả người không nhúc nhích.

Thịnh Ninh hơi tức giận.

Cô không quen nhìn bộ dạng này của anh, giống như anh không hề để tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện vào trong mắt.

Cô không tin anh sống trên đời này, đối mặt với chuyện gì cũng có thể duy trì bộ dạng thờ ơ bất vi sở động này.

"Năm trăm vạn?"

"...."

"Năm nghìn vạn?"

"..."

"Năm trăm triệu."

Cuối cùng Ôn Diễm cũng có phản ứng, quay đầu liếc nhìn cô một cái, cười như không cười.

Nếu một ngày cô có thể nhìn thấy người đàn ông này cũng có chấp niệm và khát vọng về một thứ gì đó giống như cô đối với tiền, cô có ý xấu phải cướp đò vật đó sau đó bắt anh bày ra bộ dạng yếu đuối, sợ hãi mới được.

“Anh xem đi, khi tiền đạt đến một số tiền nhất định, anh cũng sẽ động tâm mà.” Thịnh Nịnh cười đắc thắng: “Chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân thôi.”

"Không sai."

"?"

Câu trả lời này thật ngoài dự đoán. Chiếc xe xóc nảy, ánh mắt Thịnh Nịnh không tự chủ quét qua gò má của anh, nhìn thấy môi anh như có như không hiện lên một nụ cười nhạt.

"Bây giờ cô lấy ra năm trăm triệu, tôi lập tức chơi với cô." Người đàn ông hơi nhướng mày, giống như trêu chọc cô, lại giống như giễu cợt cô.

"Sao nào? Cô lấy ra được sao?"

Chương 16-17

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đột nhiên bàn tay trong túi nắm chặt, Thịnh Nịnh nhìn anh chăm chăm không nói gì, trong lòng âm thầm mắng anh.

Nếu cô có nhiều tiền như vậy, nhất định cô sẽ lấy ra, hung hăng đập vào cái bản mặt kiêu ngạo đáng ghét của anh.

Ôn Diển vẫn kiên trì, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn cô: "Trùng tôi làm gì?"

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Những lời nói ra ngoài miệng hoàn toàn trái ngược với những điểu nghĩ trong lòng. Thịnh Nịnh nghiêng răng nói: "Cảm ơn sự khích lệ của ngài. Bắt đầu từ hôm nay trở đi, mục tiêu cuộc sống của tôi chính là kiếm cho được năm trăm triệu."

Ôn Diển sừng sốt một chút, hỏi cô: "Vậy sau khi cô kiếm được năm trăm triệu rồi, cô muốn chơi trò chơi gì với tôi?"

Thịnh Nịnh cũng sừng sờ, lập tức phản bác.

"Không phải!"

Xe vừa đi qua ngã tư, phía trước là một con đường thẳng tắp, người đàn ông hơi thả lỏng, bỗng dừng tư thế lái xe trở nên lười biếng. Vốn bàn tay đang cầm vô lăng cũng nhàn nhã gõ đầu ngón tay vào bọc da bảo hộ vô lăng.

"Ồ." Anh liếc mắt nhìn cô, chậm rãi nói: "Vậy mà tôi cứ nghĩ cô chỉ có chút tiền đồ đấy."

Tinh thần chiến đấu của Thịnh Ninh chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này, còn hăng hái hơn lúc thi Đại học.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cô phải cố gắng lấy được chứng chỉ phiên dịch, sau khi tốt nghiệp thì tìm được một công việc tốt.

Sau đó cố gắng làm việc, tranh thủ phấn đấu đạt đến đỉnh cao sự nghiệp trong mấy chục năm nữa. Nếu đến lúc đó anh còn chưa chết già hay là bệnh chết thì cô sẽ cấn năm trăm triệu ném vào mặt người đàn ông này, sỉ nhục anh!

-

Thịnh Ninh không nói với Ôn Diễm rằng hôm nay cô định qua đêm tại căn hộ ở vườn hoa Bác Thầ.

Bởi vì thái độ kiêu ngạo của người đàn ông khiến cô tức giận cho nên cố ý để cho anh lái xe lâu hơn một chút. Cho dù là mấy chục km thì xăng từ học viện Cao Phiến cho đến vườn hoa Bác Thầ đối với Ôn Diễm mà nói không bằng nhỡ một sợi lông nữa, thì cô cũng không muốn giúp anh tiết kiệm một xu nào.

Ôn Diễm không hề hay biết về cô gái keo kiệt ng ẫ trên ghế phó lái có suy nghĩ báo thù trẻ con như vậy, đưa cô trở lại trường học.

Lúc này đã là rạng sáng, hầu hết các cửa hàng trên con đường đối diện cổng trường học đều đóng cửa, trừ một số quầy bán đồ ăn khuya và cửa hàng tiện lợi hoạt động 24/24.

Ôn Diễm kéo phanh tay: "Xuống xe."

"Ừm."

Thị Nịnh đưảng chuẩn bị xuống xe, lúc cỡi dây an toàn thì nhìn thấy Ôn Diễn bật đờn trong xe lên.

Rõ ràng là không có ý định lập tức lái xe đi ngay.

"Ngài không về nhà hả?"

"Về" Ôn Diễn xoa xoa chân mũi: "Tôi nghỉ ngơi một chút rồi mới lái xe về"

Thị Nịnh liếc mắt nhìn thời gian, lẩn qua lẩn lại, đã hơn ba giờ sáng.

Đoán chừng là lúc này anh đã mệt mỏi buồn ngủ lắm rồi.

Lúc này Thị Nịnh báo thù thành công, thì bây giờ lại bắt đầu ngập tràn tấm lòng đức mẹ Maria chết tiệt.

Nửa đêm lái xe trong tình trạng này lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao.

Lại nói Ôn Diễn sợ cô bị lên báo mới đưa cô về, chứ không đến lúc đó người lên báo ngược lại chính là anh.

Dù sao thì cô cũng là một sinh viên chuyên ngành ngôn ngữ, thậm chí cô còn nghĩ xong tiêu đề tin tức luôn rồi.

"Tổng giám đốc tập đoàn Hưng Dật bị tai nạn ô tô do mệt mỏi quá độ khi lái xe giữa đêm."

Thị Nịnh xuống xe, trước khi đóng cửa thì cúi người nói với người trong xe: "Ngài chờ tôi một chút."

Ôn Diễn không có phản ứng, cửa xe cũng đã đóng lại.

Anh liếc qua gương chiếu hậu, thấy ba lô của cô ở băng ghế sau.

Thật là bất cẩn, balo mà cũng quên.

Anh không còn sức để gọi cô lại, nhắm mắt, xoa xoa mí mắt.

Lúc này tâm trạng thả lỏng thì lại nhớ đến bố đang ở nhà.

Chắc là Ôn Chỉnh sắp gần về tới nhà, không biết hai bố con có lại cãi nhau hay không.

Nghĩ đến đây, Ôn Diễm lại bắt đầu đau đầu.

Chiến tranh lạnh mấy ngày nay của Ôn Chỉnh và bố đã ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, đặc biệt là tối hôm nay, nói chính xác là tối hôm qua. Tức giận tích tụ mấy ngày nay của bố anh bùng phát.

Bác sĩ gia đình theo thường lệ đến kiểm tra sức khỏe cho ông, nói rằng gần đây ông tức giận nhiều, còn quên uống thuốc rất nhiều lần, cứ tiếp tục như vậy thì sẽ phải nhập viện.

Không ngờ vừa nói xong, ông lại tức giận đến đỏ mặt tím tai gần lên.

"Nó quên họ của nó rồi hả! Bây giờ mà mấy giờ rồi! Bố nó ngày nào cũng ở nhà chích thuốc, uống thuốc, còn nó thì sao! Chỉ biết ở bên ngoài vui chơi đàn đúm với phụ nữ!"

"Bố là bố của nó! Bố không tin không quản được nó!"

"Kéo nó về đây! Khóa cửa phòng nó lại! Phải là loại khóa lớn có lấy gạch đập cũng không vỡ!"

Ông cụ mắng một tràng đến nỗi não thiếu khí, một đám người vội vàng đi tìm máy thở oxy.

Đối với chứng hysteria của bố, Ôn Diễm đã hơi chết lặng, lạnh lùng nhìn cảnh tượng gà bay chó sủa trước mặt.

Có lúc thật sự không muốn quan tâm nữa. Hầu như Ôn Diễm dành toàn bộ thời gian bên ngoài công việc để xoay quanh bọn họ, không có thời gian riêng cho bản thân. Căn nhà này lại còn là một mớ hỗn loạn.

Trước đây là cháu gái ngoại, bây giờ là Ôn Chỉnh.

Rõ ràng là người một nhà nhưng bọn họ luôn không có cách nào thấu hiểu được nhau, không khí giữa họ còn giương cung bạt kiếm hơn cả đối thủ nữa.

Nhiệt độ trong xe vừa phải, ánh đèn vàng dịu dàng từ trên nóc xe rọi xuống. Trước khi về nhà, luôn phải có một vài giây phút an tĩnh.

Lúc này, có người nhẹ nhàng gõ cửa kính xe. Ôn Diễm ấn hạ cửa kính xe xuống. Bỗng dưng người bên ngoài đưa một thứ gì đó.

Một ly trà gừng táo, còn bốc khói nghi ngút.

Là Thịnh Nịnh vừa mới mua ở sạp nhỏ bán thức ăn khuya.

"Uống chút cho ấm, đừng lái xe lúc mệt mỏi."

Ôn Diễm không động đậy. Mặt mày vốn đang nhú chặt lập tức thả lỏng mấy giây.

Sương mù trong đôi mắt thâm sâu biến mất, ánh lên gương mặt của Thịnh Nịnh.

"Tôi uống thứ này nhiều lần rồi." Thịnh Nịnh nghĩ anh ghét bỏ ly trà này: "Nó sẽ không làm hỏng cái dạ dày mạ vàng của ngài đâu."

Một người đàn ông đã từng phục vụ trong quân đội, sao mà dạ dày của anh lại trở nên quý giá được.

Chỉ là mấy năm nay mặc tây trang giày da, tay không dính nước chân không chạm đất, mới dần dần nhìn như không nhiễm khói lửa nhân gian.

Ôn Diễm lười giải thích, cầm lấy tách trà trên tay cô, cả lòng bàn tay lập tức ấm áp lên.

Thịnh Nịnh nhìn anh cúi đầu nhấp một ngụm, nắm chặt thái độ, tò mò hỏi: "Uống ngon không?"

Mặt Ôn Diễm không chút cảm xúc: "Cũng không phải là cô pha, ngon hay không ngon liên quan gì đến cô?"

Thịnh Nịnh lẩm bẩm: "... Không phải tôi pha, thì cũng là tôi mua mà." Không muốn so đo với anh nữa, cô lại nói: "Ngài uống đi, tôi đi đây."

Sau đó cô mở cửa ghế sau, không quên lấy balo của cô.

"Balo to như vậy, rốt cuộc là cô mang theo cái gì thế hả?"

Đeo cả đêm, chỉ khi lên xe mới cởi xuống vứt ở băng ghế sau, cũng không thấy cô mở ra.

"Không có gì." Thịnh Nịnh nói cho có lệ: "Tùy tiện mang theo thôi."

"Rảnh hả?" Tư duy theo quán tính của thằng nam khiến anh không hiểu: "Ăn mặc như một cái bánh trôi chưa đủ, còn mang trên lưng một chiếc bánh trôi nữa sao?"

Vốn ăn mặc đã rườm rà, còn mang thêm một thứ rườm rà nữa.

"Ngài cho rằng ai cũng như ngài hả, mỗi lần ra ngoài đâu có xe, bên ngoài chỉ bị gió thổi có vài giây thôi sao?" Thịnh Nịnh tức giận nói: "Chờ thời tiết ấm lên, tôi sẽ mặc ít lại, sẽ không cản trở tầm nhìn của ngài nữa."

Cô quá sợ lạnh, không lâu trước đó còn bị bệnh nữa, vì vậy mới mặc nhiều một chút.

Đợi thời tiết ấm dần lên, cô sẽ mặc váy.

Ôn Diễm liếc nhìn Thịnh Nịnh chỉ lộ ra mỗi gương mặt trong không khí. Gương mặt nhỏ nhắn, ngay cả miệng mũi cũng nhỏ nhắn xinh xắn.

Có lẽ là còn trẻ cho nên nền da rất tốt, nhìn giống như một chiếc bánh trôi nước mềm mại hơi trong suốt khi được nấu chín. Đôi mắt rất sáng, kích thước vừa vặn được khảm trên gương mặt xinh đẹp này.

“Cô không ngại đi đứng bất tiện là được.” Anh đảo mắt, thản nhiên nói: “Tiếp tục làm bánh trôi của cô đi.”

Uống hết nửa tách trà nóng, thói quen nói lời châm chích khiêu khích của Ôn Diễm quay trở lại.

Chờ anh đi rồi, Thịnh Nịnh đứng ở cổng trường, thở ra khói trong bóng đêm tịch mịch, cam chịu đi tìm khách sạn.

Gác công mỗi ký túc xá có nghiêm hay không tùy vào thái độ của toàn bộ khu ký túc xá đó, ví dụ như ký túc xá đại học Thịnh Thi Mông đang ở. Mặc dù dì quản lý khu ký túc xá Thịnh Nịnh đang ở rất nhiệt tình nhưng quy định cực kỳ nghiêm khắc.

Sau khi tỉnh táo lại, cô mới phát hiện hành động của mình thật ngu ngốc.

Đã thương đối thủ một nghìn thì mình cũng mất tám trăm. "Một nghìn" đối với Ôn Diễm mà nói chỉ là một hạt cát trong sa mạc, còn "Tám trăm" đối với cô mà nói là tiền cơm trong mấy ngày liên tiếp.

Còn cộng thêm ly trà gừng táo nữa chứ.

Chưa qua đêm được trong căn hộ mà cô nhớ nhớ mong mong. Hôm nào đó cô nhất định phải đến đó, chính thức hưởng thụ một đêm.

-

Hôm nào đó chính là hơn nửa tháng qua đi.

Ngoại trừ việc chuẩn bị cho kỳ thi và tài liệu kiện tụng thì còn những chuyện vụn vặt khác. Cuộc sống ở trường học gần đây của Thịnh Nịnh thực sự khá thoải mái.

Từ ngày bị Thịnh Nịnh tóm tóc trở về, Đới Xuân Minh rất đê phòng cô. Ngoại trừ lên lớp thì không tìm riêng cô. Mỗi lần nhìn thấy cô, ông ta vừa cảnh giác vừa sợ hãi.

Có đi đâu Đới Xuân Minh sợ cô là một chuyện, gây khó dễ cho cô lại là một chuyện khác.

Gần đây đám sinh viên nghe một số giáo sư đầu ngành trong Hiệp hội dịch thuật nói trung tâm tài chính sẽ tổ chức hội nghị thượng đỉnh quốc tế về giao lưu hợp tác giữa các doanh nghiệp trong và ngoài nước, một vài giáo sư suy nghĩ chờ hội nghị tổ chức không được bao lâu sẽ đưa các sinh viên của mình đến dự thính học tập.

Đới Xuân Minh là một trong những thành viên danh dự của Hiệp hội dịch thuật. Trước đây loại cơ hội học tập nghìn vàng khó gặp này Đới Xuân Minh luôn dành vị trí cho sinh viên mà ông ta thưởng thức nhất, chính là Thịnh Nịnh.

Nhưng bởi vì Thịnh Nịnh đã mê r ối, lần trước còn triệt để xé rách da mặt, cho nên cơ hội đi ra ngoài học tập lần này không thuộc về cô nữa.

Vốn là đám người kia nghe nói Đới Xuân Minh đưa cô cháu gái Đới Doanh Doanh đang học năm tư đi. Vì cô cháu gái này mà thậm chí ông ta còn mang tập thơ do cháu gái dịch để đi giới thiệu cho doanh nghiệp chịu trách nhiệm tổ chức chính hội nghị lần này nữa.

Tất cả mọi người trong ngành đều biết mối quan hệ của Đới Xuân Minh và Đới Doanh Doanh. Vì vậy khi chuyện tốt như vậy rơi xuống đầu Đới Doanh Doanh, mọi người trong khoa đều hâm mộ ghen tị người ta có mạng tốt. Người ta vất vả bao nhiêu, lại còn kiếm điểm kiếm thành tốt, nịnh nọt thầy hướng dẫn, kết cục là chuyện tốt chưa bao giờ rơi xuống đầu người có thân phận bình thường. Toàn bộ đều được con ông cháu cha hưởng.

Thái độ của Đới Doanh Doanh cũng cẩn thận. Trong đoạn thời gian này, hễ có ai đến hỏi cô ta thì cô ta đều nói cô ta không rõ.

Nhìn thì có vẻ là khiêm tốn, nhưng mọi người không phải là đ ồng gốc. Chuyện đã đóng thuyền mà còn bày đặt khiêm tốn, vậy thì quá giả tạo.

Bởi vì Thịnh Nịnh đã sớm dự đoán được cô không có cơ hội lọt vào danh sách, vì vậy ngay từ đầu cô đã không ôm nhiều kỳ vọng, cô vẫn trải qua cuộc sống của mình như bình thường vậy đó.

Gần đây Ôn Diển không sai sử cô nữa. Thịnh Nịnh đã thêm tài khoản WeChat của trợ lý Trần. Trợ lý Trần nói gần đây tổng giám đốc Ôn rất bận.

Có đi đâu cô đoán chuyện mà Ôn Diển và Đới Xuân Minh bận là cùng một chuyện, đầu là chuyện về hội nghị thượng đỉnh quốc tế về giao lưu hợp tác giữa các doanh nghiệp trong và ngoài nước.

Yên Thành vốn là một thành phố thích tổ chức các loại hội nghị to nhỏ khác nhau, đặc biệt là những hội nghị quốc tế liên quan đến chính sách của chính phủ.

Có đi đâu đây chính là nguyên nhân thứ yếu. Lý do chính mà gần đây Ôn Diển không sai sử cô, đó chính là đôi tình nhân nhỏ Không hiểu sao gần đây Ôn Chinh và Thịnh Thi Mông có chiến tranh lạnh.

Bởi vì ngày hôm đó ở trong quán bar Thịnh Thi Mông thua trò chơi, không cẩn thận hung dữ mắng Ôn Chinh một câu, mà bình thường ở trước mặt Ôn Chinh, cô ấy vẫn luôn xây dựng hình thường hiên lành, mềm mại. Lúc đó cô ấy không biết phải làm sao nên trực tiếp đẩy Ôn Chinh bỏ chạy.

Không biết bên phía Ôn Chinh có thái độ như thế nào, sau đêm hôm đó cũng không liên hệ với Thịnh Thi Mông.

Anh ta không liên lạc với cô ấy, Thịnh Thi Mông cũng không dám chủ động liên lạc với anh ta. Thịnh Thi Mông cũng xin nghỉ bên phía công ty, sợ đi làm gặp phải Ôn Chinh

Mấy người bên nhân sự đầu biết bạn gái của cậu hai của tập đoàn bọn họ là thực tập sinh nho nhỏ, vì vậy cũng không dám cho nghỉ.

Chủ yếu là Thịnh Thi Mông lo lắng sau khi liên lạc với Ôn Chinh, câu đầu tiên Ôn Chinh mở miệng là đòi chia tay, sau đó tổng giám đốc Ôn

không giữ lời hứa, rồi chuyện nhà cửa bị ngâm nước nóng, cô ấy và chị gái xem như công cốc, trực tiếp GAME OVER.

Vì vậy gần đây không có việc gì cần, Thịnh Thi Mông cũng đến tìm Thịnh Nịnh.

Trong thư viện, Thịnh Nịnh múa bút thành văn, Thịnh Thi Mông ngồi bên cạnh cô, miệng ngâm cây bút, như có đi đâu suy nghĩ.

“Không được, cứ kéo dài mãi như vậy sẽ trực tiếp biến thành anh ta vứt bỏ em mất, em phải chủ động.” Sau đó Thịnh Thi Mông lại vỗ vai Thịnh Nịnh: “Chị, chị cũng nên chủ động tấn công đi.”

Đầu Thịnh Nịnh cũng không thêm ngừng: “Chị còn chưa chủ động tấn công hả? Chị vượt mông ngựa tổng giám đốc Ôn của em đến nỗi miệng lở loét cả rồi ấy.”

"Hay là -" Thịnh Thi Mông liếc nhìn gương mặt của Thịnh Nịnh, bắt đầu đưa ra ba cái kế tào lao vớ va vớ vẩn: "Mỹ nhân kê?"

"..." Có chà đạp bản thân cũng không thể chà đạp thân phận của người ta, không nên, cũng không đến mức đó.

Chương 17

"Mỹ nhân kê? Cần năm trăm triệu ra đây, chị sẽ miễn cưỡng chơi với em."

Không biết tại sao trong đầu Thịnh Nịnh lại tưởng tượng đến mấy câu nói của Ôn Diển.

Vì năm trăm triệu mà cô có thể hôn mê bất tỉnh mất phương hướng, mà năm trăm triệu với anh chỉ là miễn cưỡng hạ thấp địa vị.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvealand. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy không có sự đồng ý của LuvEva land

fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nhà tư bản giàu có độc ác.

Thịnh Nịnh không nói gì, lặng lẽ cầm bút viết thàn "500 million" trên giấy.

Thịnh Thi Mông cũng tùy tiện nói, cô ấy chỉ là cảm thấy một người đàn ông như Ôn Diễm không có phóng túng thì thật đáng tiếc.

Cô ấy có nhiều kinh nghiệm, từng hẹn hò với rất nhiều người đàn ông có tính cách khác nhau. Những người đàn ông này nói tốt thì cũng tốt đấy nhưng nếu nói không tốt chỗ nào, vậy thì chính là quá không hiểu ý.

Ôn Chinh là người hiểu ý trong đám đàn ông này. Lúc đầu Thịnh Thi Mông và anh ta còn chưa ở bên nhau, hai người họ quăng lưởi cho nhau. Có lúc anh ta rất gần gũi, nói những lời rất mập mờ. Có lúc anh ta lại lùi lại cách rất xa, để cô ấy vò đầu bứt tai, lúc trêu chọc người thì cực kỳ hư hỏng. Hơi thở có mùi thuốc lá cũng có thể khiến cho trái tim người ta đập thình thịch, muốn dịu dàng có dịu dàng, lại còn thân sĩ, biết quan tâm nữa.

Hầu như anh ta không mắc sai lầm gì khi yêu nhau, mỗi một hành động đều hợp lý, ở cùng nhau quả thực rất vui vẻ.

Nhưng cô ấy chưa từng gặp một người đàn ông nào như Ôn Diễm.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về LuvEva land. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Kiều ngạo, lạnh lùng, cẩn thận tỉ mỉ, giống như một cái máy.

Ngay cả Ôn Chinh còn nói, lúc nào anh trai của anh ta cũng bày ra gương mặt thối. Lúc nhỏ thì còn tốt, độ cứng rắn không cao giống như cục đá nhỏ trong tủ lạnh, còn biết buồn vui yêu ghét. Bây giờ lớn tuổi, anh

cứng rắn giống như một tảng băng được vận chuyển về từ hai cực Bắc Nam, giống như tất cả mọi người trên thế giới này đều nợ tiền anh vậy.

Đàn ông có thể dùng sự chinh phục hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác để chứng minh sức hấp dẫn của bản thân. Phụ nữ cũng vậy, cũng có thể đơn giản xem đàn ông như con mồi trong chuyện tình cảm của bản thân.

Ôn Diển càng tạo ấn tượng không thể tiếp cận thì càng khiến nhiều người muốn tiếp cận. Anh càng biểu hiện khinh thường mọi thứ xung quanh, chán ghét người khác tiếp cận anh, thì lại càng thu hút người khác tiến đến trước.

Muốn nhìn đôi mắt xinh đẹp nhưng lạnh lùng của anh sa vào chuyện tình cảm, như vậy chắc chắn sẽ rất có cảm giác thành tựu.

Thị Nhi Mông ngậm cây bút trong miệng, nói mập mờ: "Em thực sự muốn biết lúc tổng giám đốc Ôn của bọn em yêu đương sẽ trông như thế nào."

Có dịu dàng và ân cần như Ôn Chính không nhỉ?

Thật là khó tưởng tượng.

"Đừng có pha trò nữa. Nếu em nói mấy lời yêu thương với anh ta, tám mươi phần trăm anh ta sẽ nói -" Thị Nhi bắt chước cái nhếch môi lạnh lùng của Ôn Diển, cố ý hạ thấp giọng nói: "Tôi rất cao quý, cô không xứng."

Đầu tiên Thị Nhi Mông sững sờ một lúc sau đó cười phá lên.

Các sinh viên trong thư viện ngồi bên cạnh bọn họ ném những ánh mắt không mấy thiện cảm về phía hai chị em cô ngay tức khắc.

"Xin lỗi." Thị Nhi Mông lập tức xin lỗi, nói nhỏ vào lỗ tai Thị Nhi, khen ngợi: "Quá trời quá đất, chị học quá giống đó."

Thị Nịnh không phản đối: "Tốt xấu gì chị cũng đã tiếp xúc với anh ta rất nhiều lần mà."

Liệt mặt không dễ học, nhưng cứ bày ra bộ mặt thối là được.

Lúc cô gái Thị Nịnh đối mặt với Ôn Diễm thì cung cung kính kính với vuốt mông ngựa, chỉ thỉnh thoảng Ôn Diễm quá độc miệng, cô không nhịn được mới phản bác lại một hai câu. Lúc không có anh, cô lập tức khôi phục lại bộ dạng nguyên thủy, cực kỳ giống mấy nhân viên vô dụng không dám làm trò trước mặt ông chủ, ngay cả rắm còn không dám thả, chỉ biết điên cuồng nói xấu sau lưng ông chủ.

Vì vậy trong lòng Thị Mông xác định chín mươi chín phần trăm giữa chị gái cô ấy và tổng giám đốc Ôn không hề bấn ra một tia lửa nào.

Không phải người nào cũng giống như cô ấy, đâu dám đối mặt với những người đàn ông có tính khiêu chiến như vậy.

Mặc dù kết quả thất bại thảm hại.

Chị gái của cô ấy càng không phải như thế, châm ngôn cuộc sống là "Quý trọng cuộc sống, tránh xa đàn ông."

Mặc dù thái độ đối đãi với đàn ông của hai cô hoàn toàn trái ngược nhau nhưng khi nói xấu đàn ông, hai chị em lại cùng chung quan điểm.

Kể từ khi Thị Nịnh học được cách nói chuyện của Ôn Diễm, Thị Mông cực kỳ kích động, cứ muốn cô nói mãi hai câu lời thoại kia.

Dù sao đây cũng là thư viện, Thị Mông không học thì phải để cho người khác học. Vì để không làm phiền người khác, Thị Nịnh chỉ có thể từ bỏ kế hoạch tự học tại thư viện, chuẩn bị về ký túc xá đọc sách. .

Ai mà biết Thị Mông hoàn toàn không có tính giác ngộ trở về ký túc xá của mình, tiếp tục đi theo cô.

“Em có thời gian như vậy sao không đi tìm bạn trai của em đi.” Thịnh Nịnh không chịu được nữa, muốn đuổi cô ấy đi: “Không phải nói phải chủ động sao?”

Lời này giống y hệt như lúc nhỏ cô hay nói với Thịnh Thi Mông mỗi khi con bé làm phiền cô.

"Em đi tìm bạn học của em chơi có được không? Chị còn phải làm bài tập nữa."

Thịnh Thi Mông cũng ý thức được bản thân hơi quẩn người, sờ sờ mũi: "Vậy em về đây."

Thịnh Nịnh nhìn bóng lưng cô đơn của Thịnh Thi Mông khi con bé quay đầu rời đi, không hiểu sao có cảm giác giống như chú chó lang thang bị chủ nhân bỏ rơi vậy

Cô chắt lưỡi, gọi Thịnh Thi Mông lại: "Cuối tuần này không có lớp, em đến căn hộ kia ở với chị hai ngày, có được không?"

“Không thành vấn đề” Thịnh Thi Mông lập tức quay đầu lại nhìn Thịnh Nịnh cười. Lúc này mới cam tâm tình nguyện rời đi: “Vậy thì em phải nhanh chóng trở về viết tiểu luận cảm nhận bộ phim mà thầy Chu đưa mới được.”

Con bé học tra* này, dám cá là con bé không viết xong bài tập thì sẽ chạy đến nhờ cô viết giúp cho xem.

*Học tra: Học cho có, điểm thấp

Trách không được mỗi năm đầu không nhận được học bổng.

Lúc đầu, Thịnh Nịnh cố ý đến Yên Thành học đại học chính là vì muốn thoát khỏi ngôi nhà đó.

Kết quả là vào năm thứ ba đại học, Thịnh Nịnh nhận được cuộc gọi từ mẹ kế, nói rằng Thịnh Thi Mông cũng đã đi đến nguyện vọng thi đại học vào

trường của cô, hơn nữa còn ghi r ấi.

Thành tích học tập của Thịnh Thi Mông luôn ở mức bình thường. Năm đó thi đại học không biết tốn bao nhiêu công sức mới thi đậu vào trường Đại học ngoại ngữ Yên Thành.

Thịnh Nịnh luôn cho rằng cô là một người rất ích kỷ. Có lúc cô thật sự không hiểu tại sao mình đối xử không tốt với em kế mà con bé vẫn muốn bám theo cô.

Mỗi lần hỏi Thịnh Thi Mông, con bé đều cười hahacho có lệ.

Cực kỳ giống như trong phim truyền hình, bị vai phụ độc ác ngược cả nghìn lần, mà con bé vẫn không hề ng ầi ngại, nhất định phải làm nữ chính ngu ngốc đi tẩy trắng cho vai phụ.

-

Chia tay Thịnh Nịnh, Thịnh Thi Mông trở về ký túc xá. Vừa quay đầu là đã quên làm bài tập, lập tức mở tủ quần áo, bắt đầu lựa chọn quần áo cuối tuần này mang về căn hộ mặc.

Thấy cô ấy hớn hở chọn quần áo, bạn cùng phòng cười chọc gheo: "Lại đi hẹn hò hả?"

Thịnh Thi Mông lắc đầu: "Không phải, là đi với chị gái tớ."

Cô ấy đang một lòng lựa chọn quần áo, may mà có bạn cùng phòng nhắc điện thoại của cô ấy đang đổ chuông.

Là mẹ cô ấy Thạch Bình gọi điện thoại đến.

Thịnh Thi Mông bấm nghe, theo thường lệ báo cáo cuộc sống gần đây cho mẹ nghe.

Mẹ nghe xong, trước tiên là hỏi cô ấy dạo này học tập như thế nào, sau đó mới nói mục đích chính của cuộc gọi lần này.

-

“Ở bên đó quá lạnh, mẹ mua áo len cho con và Ninh Ninh mỗi đứa một cái áo len, hai ngày nữa sẽ gửi chuyển phát nhanh đến cho con.” Nghe giọng của Thạch Bình có vẻ thật trọng: “Con giúp mẹ đưa áo len tặng cho Ninh Ninh được chứ? ”

Thịnh Thi Mông mím môi, do dự một lúc nhưng vẫn nói thật: "Mẹ, con nghĩ chị ấy sẽ không cần đâu."

Thạch Bình hơi mất mát nhưng vẫn nói: "Con hỏi con bé xem thử. Không cần thì thôi."

Thịnh Thi Mông không nhận được khi nghe thấy giọng điệu đó của mẹ, chỉ có thể đồng ý.

Thạch Bình hỏi cô ấy thêm vài câu nữa rồi cúp máy.

Thịnh Thi Mông nghĩ nếu không thì cứ đặt chuyện áo len sang một bên, chờ qua tuần này đã rồi nói. Nếu không nếu Thịnh Ninh nghe cô ấy nhắc đến mẹ, thì đoán chừng chị ấy sẽ không mời cô ấy đến căn hộ chơi nữa.

Cô ấy thở dài, nghĩ mẹ cô ấy thật ngốc.

Có lẽ cô ấy ngốc nghếch cũng là di truyền từ bà ấy.

Vốn dĩ cô ấy đang chọn quần áo, nhưng mà lúc này Thịnh Thi Mông cũng quên mất, ngồi trên ghế ngâ ngơ một lúc lâu.

Không lâu sau Thịnh Ninh gửi tin nhắn đến cho cô ấy, hỏi cô ấy đã chủ động tấn công chưa.

Lúc này Thịnh Thi Mông mới đột nhiên nhớ tới chuyện Ôn Chinh, nói chủ động tấn công nhưng trong lòng lại không dám.

Chia tay với người khác cô ấy không có rầu rĩ gì.

Đây là lần đầu tiên cô ấy sợ bị bỏ như vậy.

Nếu Ôn Chỉnh hung dữ với cô ấy vậy thì cô ấy sẽ im lặng chịu đựng, lại nhỏ thêm hai hàng nước mắt, cuối cùng khóc lóc xin lỗi. Nếu Ôn Chỉnh lạnh nhạt thì cô ấy sẽ bày ra bộ dạng nũng nịu.

Sau khi suy nghĩ các biện pháp đối phó, Thịnh Thi Mông tránh bạn cùng phòng đi đến ban công, cố ý đóng cửa lại, hít một hơi thật sâu, sau đó lấy hết can đảm gọi cho Ôn Chỉnh.

Cầu xin anh ta đừng quá tức giận, tóm lại là trăm nghìn lần đừng nói chia tay cô ấy là được.

Điện thoại được nhận rất nhanh, đầu bên kia truyền đến một tiếng cười trầm thấp: "Cuối cùng cũng hết tức giận rồi?"

Lời thoại bị cướp khiến cho cô ấy trở tay không kịp.

Thịnh Thi Mông nói nhỏ: "Em không tức giận."

"Không phải ngày đó ở quán bar em tức giận với anh sao? Mắt tròn to như vậy mà còn nói không tức giận?" Người đàn ông thở dài, lại hơi khó hiểu và bất lực: "Nếu em muốn giải thưởng, anh có thể trực tiếp cho em, có cần phải cãi nhau với anh như vậy không, em có cảm thấy đáng không? Hửm?"

Thịnh Thi Mông ngây ngốc, những lời mà cô ấy đã sớm nghĩ ra bây giờ không biết phải nói sao, chỉ có thể tự phát huy thôi.

"Em sợ anh tức giận không để ý gì tới em, vì vậy không dám gọi cho anh."

Lần này đến lượt Ôn Chỉnh ù ù cạc cạc: "Anh có tức giận với em hả?"

Thịnh Nịnh: "Nếu anh không tức giận, sao mấy ngày nay không liên lạc với em?"

"A, không phải vì em." Ôn Chỉnh chắt lưỡi, giọng nói không dịu dàng giống như trước, rõ ràng là rất buồn bực: "Anh bị bố nhốt ở nhà, điện

thoại cũng bị tịch thu. Thừa dịp ông ấy ngủ, anh lén lấy điện thoại lại. Vậy mà ông già chết tiệt này lại làm thật, không biết ông ấy lấy một cái ổ khóa lớn từ đâu ra khóa cửa của phòng anh lại."

Thịnh Thi Mông cố ý hỏi: "Tại sao bố anh lại nhốt anh lại?"

".... Mâu thuẫn nhỏ ấy mà, không phải chuyện gì lớn." Ôn Chinh nói: "Chờ hai ngày nữa bố anh bớttức giận, anh sẽ được thả ra ấy mà."

Anh ta không chịu nói ra thật ra là vì cô cho nên anh ta mới bị bố nhốt lại.

Nếu là một người đàn ông bình thường, không những phải nói cho cô ấy biết sự thật, mà còn phải nói cho cô ấy biết anh ta yêu cô ấy nhiều như thế nào. Vì em mà anh đã chống đối gia đình mình đến mức này.

Sau đó, cô ấy có thể bày ra bộ dạng cảm động khóc lóc, vở kịch này mới có thể tiếp tục diễn.

Nhưng Ôn Chinh không nói, còn khiến cho Thịnh Thi Mông không biết phải nói gì.

Cũng may, lúc này Ôn Chinh lại hỏi cô: "Mấy ngày nay không nghe thấy giọng nói của anh, em có nhớ anh không?"

Thịnh Thi Mông vốn muốn nói "Nhớ", đột nhiên bị mắc kẹt.

Cô ấy không trả lời, anh ta lại hỏi: "Em không lo lắng cho anh sao?"

"Lo." Lần này Thịnh Thi Mông nói sự thật, giọng điệu sợ hãi thật sự: "Sợ anh chia tay với em."

Đầu bên kia sững sờ mấy giây, mới cười nói: "Đồ ngốc."

Thịnh Thi Mông nghe thấy anh nói hai từ "Đồ ngốc" không rõ tâm tình kia, đột nhiên hơi bối rối.

Thật ra ngày đó ở quán bar, cô ấy không có ý định tức giận với Ôn Chỉnh. Cô ấy vốn cho rằng Ôn Chỉnh nhất định rất buồn bực, trách mắng cô ấy kiêu ngạo, chỉ vì một trò chơi mà cáu kỉnh, thậm chí là hơi hơi tuyệt tình, anh ta sẽ đòi chia tay cô ấy.

Nhưng không.

Dường như anh ta hơi dung túng cô ấy.

Điều này rất kỳ lạ, không nằm trong phạm vi dự đoán của cô ấy. Nhưng lúc này Thịnh Thi Mông không nghĩ ra được nguyên nhân khiến cho Ôn Chỉnh có thái độ bất thường như vậy.

Lại nói chuyện thêm mấy câu, Thịnh Thi Mông cúp điện thoại, vội vàng gửi tin nhắn WeChat cho Thịnh Ninh báo cáo.

Thịnh Thi Mông: "Hòa thuận rồi."

Thịnh Thi Mông: "Hình như là do em nghĩ nhiều rồi á."

-

Ôn Chỉnh đang suy nghĩ cái câu "Đồng gốc" lúc nãy mà anh ta nói nghe có hơi buồn bực quá không.

Ngày đó anh ta bị Thịnh Thi Mông dọa sợ. Lúc Ôn Diển đến tìm anh ta, anh ta vẫn còn chưa hoàn hồn, mơ mơ màng màng bị tài xế kéo về nhà.

Sau khi trở về nhà, ông già vừa thấy anh ta đã mắng to, Ôn Chỉnh cũng không đáp lại. Ông già tưởng anh ta sợ hãi, hừ lạnh một tiếng bảo anh ta trở về phòng đi.

Ôn Hưng Dật dành hơn nửa cuộc đời trong thương trường. Vận may không tệ, vừa làm một cái chính là mười mấy năm. Bây giờ ông ấy đã già, người phụ nữ có thể quản lý được ngôi nhà này đều đã qua đời. Mặc dù ông giao trách nhiệm và tập đoàn cho con trai lớn, nhưng khí thế chủ

tịch vẫn không thuyên giảm, không thừa nhận mình đã già không quản được mấy chuyện đông tây.

Ông không quản được cháu gái thành gia lập nghiệp dọn ra ngoài, Ôn Diển lại là đứa con trai hai tư tuổi hiếu thuận không cần ông phải bận tâm, vì vậy ông mới dãn hết tất cả thời gian rảnh rỗi sau khi nghỉ hưu dành cho con trai út Ôn Chính.

Rõ ràng ông rất tức giận, vậy mà lại dùng thủ đoạn ấu trĩ như vậy để đối phó với anh ta.

Nhưng không hiểu sao anh ta lại cảm thấy thật vui vẻ.

Giống như là quay trở lại mười lăm mười sáu tuổi, càng đối nghịch với người nhà, anh ta càng cảm thấy sung sướng, cho dù người khác coi anh ta không học vấn không nghề nghiệp, vẫn luôn bị đem ra so sánh với Ôn Diển, ai nghe thấy tên anh ta cũng phải lắc đầu thở dài.

Nhưng anh ta rất hưởng thụ, anh ta cảm thấy cuộc sống của anh ta vui vẻ hơn rất nhiều so với Ôn Diển.

Tất nhiên Ôn Chính hiểu hôn nhân có ý nghĩa gì đối với một người, chính là phải lựa chọn người chung sống với mình nửa đời còn lại. Ông già tìm vợ cho anh ta, khả năng rất cao là cho dù là anh ta và cô gái kia chán ghét nhau đến mức nào, cho dù không trung thành, cho dù là một đồng chuyện lông gà vỏ tỏi, thì nửa đời sau này đều sẽ phải bị trói buộc với cô gái kia.

Hơn hai mươi năm trước anh ta đã phản đối đi theo con đường mà bố già trải sẵn cho anh ta, vậy mà bây giờ ông ấy còn cố gắng dùng hôn nhân để nhốt anh ta vào lồng sắt một lần nữa.

Nghĩ hay ghê.

Anh ta vừa lấy được điện thoại, còn chưa kịp gọi cho Thịnh Thi Mông thì anh ta đã nhận được cuộc gọi của cô.

Tâm trạng của Ôn Chính không tệ, lại nhìn một đồng tin nhắn mấy ngày nay ùn ứ lại trên điện thoại, gọi lại cho bạn của mình.

"Mấy ngày không gặp cậu hai Chính rồi, ở nhà đóng cửa bế quan tu luyện hả?"

Ôn Chính kể cảnh ngộ của mình và chuyện nhàn lẩn xấu hổ của Thịnh Thi Mông cho bạn nghe.

"Ai da, tớ đã nói em gái Thi Mông không tức giận mà. Mấy cô gái nhỏ có tính hiếu thắng lúc chơi trò chơi là chuyện rất bình thường. Là do cậu t1nh trùng lên não, hôn người ta không nhất định phải lợi dụng lúc chơi trò chơi, cô ấy không vui không phải là chuyện bình thường sao?"

"Đậu xanh, hôn mà gọi là t1nh trùng lên não hả, vậy sao cậu còn chưa tinh tấn nhân vong* hả?" Ôn Chính nói xong câu thứ nhất, câu thứ hai lại thả nhẹ giọng, nghe giống như tự lẩm bẫm một mình vậy: "Quan trọng là trước đây cô ấy chưa từng nổi giận với tớ như vậy."

*Tinh tấn nhân vong: thường dùng cho phái nam bởi vì hoạt động tình d*ch quá nhiều mà dẫn đến tử vong. Dân gian cũng lưu truyền cách nói "Một giọt tinh, mười giọt máu". Giải thích câu này thì là: lấy t1nh dịch để theo dõi tinh hoa thân thể con người, có thể bù trừ cho mười giọt máu, vì vậy bản t1nh sẽ làm tổn thương sinh lực/nguyên khí. Vậy nên phái nam cần tiết chế tình d*ch, hoặc là nhịn không bắn, để bảo tồn t1nh dịch. Theo y học hiện đại, t1nh dịch có thể được bổ sung qua sự trao đổi chất trong cơ thể. Đối với người thường mà nói, trừ khi sinh hoạt tình d*ch quá thường xuyên hoặc kịch liệt, thì bắn ra cũng không làm tổn hại thân thể.

"Làm người ai chả có lúc tức giận. Nếu người ta không nổi giận với cậu, có nghĩa là yêu cậu, nguyện ý nhường nhịn cậu, cậu tưởng ai tức giận cũng thành cái túi trút giận hả?"

Ôn Chính nghĩ nghĩ, cảm thấy bạn nói rất có đạo lý.

"Hai ngày nữa tớ đưa cô ấy đến chỗ cậu chơi." Ôn Chính lười biếng nói: "Cậu lại cho người tổ chức hoạt động đó thêm một lần nữa, tớ chi tiền,

tớ muốn nghiêm túc chơi với cô ấy.”

"Vẫn muốn chơi hả? Vợ kịch này của cậu sắp giành được giải Oscars rồi. Cậu không sợ bản thân chìm vào trong đó luôn hả?" Cậu bạn này giống như Ôn Chinh vậy, đều là playboy nổi tiếng trong giới, cảm thấy làm đến mức này thì rất quá đáng: "Đừng để đến lúc đó, người muốn sống muốn chết lại không phải là em gái Thi Mông của chúng ta, mà là cậu hai Chinh cậu đó."

Ôn Chinh hừ mũi.

Vì một chuyện tình cảm, vì một người mà muốn chết muốn sống sao? Tất nhiên là không đáng rồi.

Anh ta hiểu rất rõ đi đâu này mới cảm thấy Thịnh Thi Mông là sự lựa chọn tốt nhất để anh ta chống đối lại ông bố già. Cô đủ đơn thuần, tình cảm của cô đối với anh cũng đủ đơn thuần. Yêu vẻ ngoài của anh ta cũng được, yêu tên của anh ta cũng được, cho dù là yêu con người anh ta, cho dù vợ kịch này có đi xa đến đâu thì anh ta cũng không phải là người ở thế hạ phong.

Mà trong đoạn tình cảm này, người kiểm soát thường thường dễ thoát ra hơn người bị kiểm soát.

Xu lợi tị hại* là bản năng của sinh vật, người đi tổn thương người khác lúc nào cũng sẽ sống tốt hơn người bị tổn thương.

*Xu lợi tị hại: Hướng tới những thứ có lợi và tránh xa những thứ bất lợi

“Cậu thì biết cái gì.” Ôn Chinh cười khê: “Cậu càng điên vì yêu, nghe càng đa tình càng vĩ đại.”

Chương 18:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh gửi lại cho Thịnh Thi Mông một chuỗi dấu ba chấm.

Nói gì mà bị Ôn Chinh bỏ chỉ là lo bò trắng răng mà thôi, làm hại trái tim của Thịnh Nịnh hai ngày nay như bị treo lên cao.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể hạ xuống được rồi, có thể tập trung chuẩn bị cho kỳ thi được rồi.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thịnh Nịnh sắp tốt nghiệp, theo quy định của chuyên ngành thì cô thi qua kỳ thi chuyên ngành, cần được chứng chỉ phiên dịch hội nghị chuyên nghiệp, mới có thể chính thức trở thành một phiên dịch viên hội nghị chuyên nghiệp được.

Vốn dĩ cô có ý định ở lại trường làm người hướng dẫn nhưng bây giờ cô và giáo sư hướng dẫn đã xé rách da mặt, đoán chừng là cô phải rút xéo khỏi học viện Cao Phiên ngay sau khi cô nhận bằng tốt nghiệp.

Đới Xuân Minh nói cô muốn thi vào bộ ngoại giao, điều kiện tiên quyết là cô phải có năng lực.

Chính là so với bảng báo cáo kinh khủng như địa ngục, mấy nghìn người đi cây cầu độc mộc, có thể thi vượt qua được kì thi hay không mới là vấn đề.

Nếu không vượt qua kỳ thi, vậy thì chỉ có thể nộp đơn vào công ty làm phiên dịch viên.

Nhưng những công ty bây giờ đều cạnh tranh khốc liệt. Học bá ở khắp nơi, nếu cô muốn vào một công ty lớn một chút, giống như tập đoàn Hưng Dật hay những công ty xí nghiệp thương mại đứng vị trí số một số hai, ngoại trừ chúng chỉ có thể chứng minh năng lực chuyên môn, tốt nhất vẫn là phải có kinh nghiệm thực tập.

Thịnh Nịnh lại bắt đầu đau đầu. Bởi vì dịch tập thơ, cô đã bỏ lỡ thời gian thực tập tốt nhất vào kỳ nghỉ hè.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Bây giờ những người khác trong lớp đều đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, đến lúc đó cô còn phải tìm một nơi thực tập trong kỳ nghỉ đông ngắn ngủi của mình, để bổ sung kinh nghiệm thực tập bị thiếu trong kỳ nghỉ hè.

Lên rất nhiều kế hoạch công việc, đột nhiên cô phát hiện không có con đường nào là dễ dàng.

Lúc này cô càng hâm mộ những người vừa sinh ra đã có tất cả, ví dụ như Ôn Diển.

Thịnh Nịnh thở dài, nằm dài xuống bàn.

"Sao vậy? Học đến nổi ngất đi luôn rồi hả?"

Quý Vũ Hàm ở trong ký túc xá đọc sách với cô, thấy vậy thì bị dọa sợ, lập tức quay đầu lại.

Thịnh Nịnh ngẩng đầu lên, không hơi sức lực nào: "Còn chưa chết."

Quý Vũ Hàm thở phào nhẹ nhõm: "Làm tớ sợ muốn chết đi được. Tớ nghe thấy tiếng bịch tường cậu bị gì nữa chứ."

“Tớ chỉ là hơi lo lắng cho tương lai mà thôi.” Thịnh Ninh nói: “Cuộc sống thật không dễ dàng mà.”

“Cậu buồn vì ông Đới không đưa cậu đi tham gia hội nghị thượng đỉnh lần này hả?” Quý Vũ Hàm nghiêng người nói: “Vậy để tớ nói cho cậu một tin tốt. Danh sách tham gia hội nghị thượng đỉnh vừa được công bố, ở trong nhóm trò chuyện á, cậu xem đi.”

“Tớ không đùa đâu.” Thịnh Ninh không có hứng thú: “Đã ồn ào đến bước này, nhất định Đới Xuân Minh sẽ mang cháu gái của ông ta đi.”

“Sai rồi.” Quý Vũ Hàm xua tay với cô: “Người được dẫn đi là một bạn nam lớp chúng ta, không phải Đới Doanh Doanh.”

Thịnh Ninh kinh ngạc: “Sao lại có thể như vậy được?”

Ngày hôm đó cô rõ ràng nhìn thấy Đới Xuân Minh cầm cuốn [Diamonds and Stones] đến tìm Ôn Diễm mà.

“Vậy thì tớ không biết.” Quý Vũ Hàm vui vẻ cười: “Đới Doanh Doanh đầu tiên khiêm tốn ở trước mặt người khác, nói gì mà không có đầu chuyện đó còn chưa quyết định. Cười chết mất. Thật sự là khiêm tốn biến cái vị trí của mình thành không có luôn.”

Thịnh Ninh mím môi, không biết đang suy nghĩ gì.

Quý Vũ Hàm nghiêng đầu nhìn cô: “Tin tốt này cũng không làm cậu vui vẻ lên hả?”

Thịnh Ninh: “Có vui hơn một chút.”

“Nếu có vui rồi thì đi canteen ăn cơm với tớ đi.” Quý Vũ Hàm cầm lấy phiếu ăn: “Học hành chết tế bào não, bụng còn dễ đói hơn so với chạy tám trăm mét nữa á.”

Trên đường đến canteen, đúng lúc tan học. Đồn trong canteen của học viện Cao Phiên ngon hơn khu Đại học chính quy. Rất nhiều sinh viên Đại

học đặc biệt chạy đến đây để ăn.

Đi ngang qua tòa nhà dạy học, tình cờ đụng phải Đới Doanh Doanh đi ra.

Đới Doanh Doanh là sinh viên Đại học chính quy, mỗi ngày đều chạy đến học viện Cao Phiên, có thể có mục đích gì, vậy chính là đến tìm chú của cô ta rồi.

Khi danh sách được đưa ra, có lẽ cô ta cũng không nghĩ đến. Cứ mỗi lần gặp người khác đều khiêm tốn nói cô ta không đủ trình độ tham gia hội nghị thượng đỉnh kia, chính là nghĩ đến chuyện sau khi danh sách được công bố, cô ta sẽ vừa giả bộ kinh ngạc vừa nhận được ánh mắt hâm mộ của người khác.

Phỏng chừng là cô ta đến náo loạn tử thân với chú của cô ta, không biết tại sao Đới Xuân Minh lại loại cô ta ra khỏi danh sách.

Bây giờ người trong danh sách không phải là cô ta, trên đường đụng phải Thịnh Nịnh, sắc mặt của Đới Doanh Doanh hơi phức tạp.

Đã gặp nhau thì không thể làm mất hình tượng được, cho dù không muốn thì cũng chỉ có thể cắn răng gọi Thịnh Nịnh một tiếng "Đàn chị".

Ai mà nghĩ ra được đàn em vây quanh Thịnh Nịnh mỗi ngày trước kỳ nghỉ hè lại là mặt hàng như vậy. Quý Vũ Hàm phỉ nhổ trong lòng, dứt khoát lờm Đới Doanh Doanh, kéo Thịnh Nịnh nói nhỏ: "Đừng cãi nhau với cô ta."

Ngay cả mặt mũi của Đới Xuân Minh mà Thịnh Nịnh cũng không cho, huống gì là cháu gái của ông ta.

"Đích thân thầy Đới đề cử cô với ban tổ chức, không giúp cô tranh được một vị trí tại hội nghị thượng đỉnh." Cô lạnh nhạt nói: "Thật đáng tiếc."

Nghe giống như an ủi, trong lời nói thì ẩn ý gì đó, người có chỉ số IQ bình thường đâu có thể nghe hiểu.

Đương nhiên Đới Doanh Doanh cũng nghe hiểu.

Cô ta nghe chú nói Thịnh Nịnh và ngài Ôn quen biết nhau. Kết quả là ngài Ôn đã loại cô ta, mà Thịnh Nịnh cũng không lọt vào được danh sách?

Nghĩ như vậy, Đới Doanh Doanh cảm thấy chuyện cướp thành quả dịch thuật của Thịnh Nịnh không mang đến hậu quả nghiêm trọng như chú cô ta nói.

Cô ta vừa tức giận vừa bực bội, trên mặt vẫn treo nụ cười. Cô ta bình tĩnh đáp: "Em không đi được là bởi vì em không đủ năng lực. Đàn chị không đi được mới là đáng tiếc."

Giọng điệu của Thịnh Nịnh rất bình tĩnh: "Tôi không đi được cũng không sao, dù sao trước đây tôi cũng đã tham gia đủ nhiều, tích lũy đủ kinh nghiệm. Ngược lại lần đầu tiên cô được tham gia mà không tham gia được, bên phía tổ chức không vừa ý cô. Chờ tới cơ hội giống như thế này thì không biết phải đến ngày tháng năm nào nữa."

Đới Doanh Doanh trầm giọng nói: "Lần này tôi không đi được không có nghĩa là sau này tôi sẽ không đi được."

"Thay vì nghĩ đến những điếu viên vòng này, không bằng trước tiên đọc sách nhiều vào, đổ đầy một đồng kiến thức vào bụng." Thịnh Nịnh lạnh lùng liếc cô ta một cái: "Như vậy lần sau chú của cô giới thiệu cô với ai đó, cũng không đến nỗi phải lấy đồ vật ăn cắp từ người khác ra khoe khoang."

Lại đến rồi.

Đới Doanh Doanh buồn phiền nhất là Thịnh Nịnh cứ lấy quyên dịch giả ra nói.

Tất cả đều là của cô ta. Sách cũng đã được xếp vào kệ sách, in ấn phát hành hàng loạt. Cô tức giận bất bình thì có tác dụng gì.

"Chú tôi muốn b ả thường thêm tiền nhuận bút cho chị, là do chị không muốn, nhất định phải sống chết cái quyền dịch giả kia. Đàn chị, tôi biết chị ấm ức." Đới Doanh Doanh cười khẽ: "Chị nghĩ chỉ vì một cái tên dịch giả nhỏ nhỏ mà nhà xuất bản sẽ thay đổi in ấn lại hả?"

Đới Doanh Doanh nhẹ nhàng nói: "Cho dù chị kiện đến cục giáo dục thì cũng vô dụng thôi. Mẹ tôi làm việc ở cục giáo dục đấy."

Cô ta thấy Thịnh Nịnh không chịu xã giao cho có lệ, cô ta dứt khoát nói lời thật.

Thịnh Nịnh hỏi ngược lại: "Tự tin như vậy? Lỡ như người chống lưng của tôi mạnh hơn mẹ cô thì sao?"

Đới Doanh Doanh mở miệng muốn nói gì đó, thì Thịnh Nịnh đã bị Quý Vũ Hàm kéo đi.

Con người cô ta co rút lại, rơi vào lo lắng giống như chú của cô ta vậy.

Chính là mối quan hệ giữa Thịnh Nịnh với núi dựa của Thịnh Nịnh có quan hệ sâu như thế nào, có sâu đến mức ra tay giúp đỡ Thịnh Nịnh giành lại quyền dịch giả hay không.

"Chị em tốt, bộ dạng lúc này của cậu quá ng ầu. Cô ta có người chống lưng, người chống lưng của cậu còn trâu bò hơn của cô ta nữa. Đối phó với loại dựa vào quan hệ đi cửa sau này thì càng quang minh chính đại càng không được, phải dùng phép thuật đánh bại phép thuật mới được." Đầu tiên Quý Vũ Hàm phân tích một lượt sau đó mới hỏi Thịnh Nịnh: "Nhưng người chống lưng của cậu là ai vậy? Có thể giải quyết được Đới Xuân Minh không?"

"Anh ấy có thể." Thịnh Nịnh nói: "Nhưng tớ lại không thể giải quyết anh ấy được."

Quý Vũ Hàm cạ lời: "... Vậy thái độ lúc này của cậu còn trâu bò như vậy?"

Thịnh Nịnh đoán chính nói: "Liên quan gì đến anh ấy đâu. Nói tóm lại trước tiên khí thế phải áp chế đối thủ đã rồi tính."

Dân gian thường nói đó là cáo mượn oai hùm.

"...." Quý Vũ Hàm không nhin được giờ ngón tay cái.

-

Đảo mắt đã đến cuối tuần. Tuần sau là hội nghị thượng đỉnh mà các giáo sư của hiệp hội dịch thuật mong chờ.

Dù sao Thịnh Nịnh cũng không cần phải đi, coi như tuần này được nghỉ ngơi, hẹn Thịnh Thi Mông cuối tuần đến căn hộ.

Tối thứ sáu, Thịnh Thi Mông và Thịnh Nịnh ngồi tàu điện ngầm đến căn nhà mới qua đêm.

Đây là lần đầu tiên Thịnh Thi Mông đến đây. Trước đó cô ấy đã xem đoạn video trên điện thoại, nghĩ rằng bản thân đã chuẩn bị tâm lý tốt nhưng trong nháy mắt Thịnh Nịnh mở cửa nhà ra, Thịnh Thi Mông vẫn khiếp sợ trước khung cảnh bên trong căn hộ giống như chiếc hộp Pandora.

Hiệu ứng chấn kinh nhìn thấy trên điện thoại hoàn toàn khác với nhìn thấy bằng mắt thường.

Thịnh Nịnh bật đèn lên, toàn bộ tầng một ngay lập tức được bao phủ trong một thứ ánh sáng màu vàng dịu dàng ấm áp.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, Thịnh Nịnh đã nghe không dưới mười lần hai chữ "Đm".

"Em chỉ mới nhìn thấy loại thiết kế trang trí này trong phim thôi." Hai mắt Thịnh Thi Mông đầy sao, cởi giày chạy ngay vào trong nhà: "Em cho rằng người bình thường không thể trang trí nhà cửa giống như phòng mẫu, thì ra trong phim cũng không phải là hoàn toàn lừa người, là em quá thiếu hiểu biết."

Thị Thị Mông cần đồ vật bày trên giá: "Tại sao còn có thể chuẩn bị cả nến thơm nhỏ như vậy luôn chứ?"

"Chị không biết." Thị Thị Nịnh nói: "Tặng luôn cả trang trí phòng."

"Đúng là làm từ thiện." Thị Thị Mông vẫn cảm thấy không thể tin được.

Nói thật Thị Thị Nịnh cũng cảm thấy những trang trí mềm này hơi quá nhưng có thứ càng quá hơn mà Thị Thị Mông chưa được nhìn thấy.

"Lên lầu hai với chị đi."

Thị Thị Mông ngỡ ngàng: "Em còn chưa thưởng thức tầng một xong đâu"

Thị Thị Mông sờ một lượt từ chiếc ghế sofa lớn cho đến những đồ trang trí nhỏ, dường như chỉ có sờ bằng tay mới có thể xác định những thứ trước mắt không phải là ảo giác.

Thị Thị Nịnh không nói nhiều, trực tiếp kéo Thị Thị Mông lên tầng hai.

Thị Thị Nịnh mở tủ áo quần.

Thị Thị Mông vốn đang bay bổng ngay lập tức hóa đá.

Cô ấy hóa đá đúng ba phút mới khôi phục lại hô hấp.

Những người như Thị Thị Nịnh không thường mua hàng xa xỉ cũng đã rất sốc hô hấp khó khăn khi nhìn thấy những nhãn hiệu nổi tiếng trong tủ quần áo này, huống chi là Thị Thị Mông gặp qua cảnh đời và ghé thăm các quầy, dạo quanh các tiệm áo quần. Cô ấy vừa nhìn liền biết cái nào là bản mới nhất trong năm nay, cái nào là phiên bản giới hạn.

".... Chị mua những thứ này khi nào vậy?" Thị Thị Mông nói cà lăm cà cặp: "Mẹ của chị cho chị sinh hoạt phí, không phải chị nói dè dặt để mua nhà sao?"

Vội vàng hưởng thụ như vậy? Giấy phép nhà đất còn chưa cần tới tay, đây không phải là cách làm của chị cô.

Thị Nịnh nói thật: "Không phải chị mua, nó đã có sẵn ở đó rồi."

Thị Thi Mông liếc qua, nghiêm túc nói: "Chị à, không phải tổng giám đốc Ôn đang bao nuôi chị đó chứ?"

Vẻ mặt của Thị Nịnh cũng rất nghiêm túc: "Trước đó chị cũng nghi ngờ như vậy." Rồi lại lắc đầu: "Nhưng mà chị thấy thái độ của anh ấy đối với chị, chị cảm thấy là chị tự mình đa tình."

".... Vậy đây là cái gì."

"Không biết. Vì vậy chị không có tháo mấy cái tag ra." Thị Nịnh nói: "Ai mà biết được đây có phải là một cái bẫy của nhà tư bản hay không."

Thị Thi Mông sờ mũi: "Không có khả năng vậy chứ."

Thị Thi Mông đi lên sờ sờ, lại ngửi ngửi, rồi nói: "Người không thấy giống như hạ độc."

Thị Nịnh nói: "Khi nào ký được hợp đồng, chị sẽ đem tất cả mấy thứ này đi bán lấy tiền."

"Không nhàn đó chứ? Bán mấy thứ này?" Thị Thi Mông lập tức cầm một cái túi xách lên: "Cái túi xách này là phiên bản giới hạn, có ra tiệm cũng không mua được."

Thị Nịnh nói: "Vậy thì có thể bán được với giá cao."

Thị Thi Mông cảm thấy trực tiếp bán đi thì thật lỗ vốn, liền thuyết phục: "Tốt xấu gì chị dùng trước đã, dùng chán rồi bán cũng không muộn."

Thị Thi Mông đặt túi xách xuống, lại lấy ra một chiếc váy khác, khoa tay múa chân trước mặt Thị Nịnh.

Thị Nịnh lùi lại một bước: "Làm gì?"

"Mặc nó."

"Em xem bên ngoài mấy độ hả?"

"Chị ra ngoài thì mặc đờ dầy, vào phòng thì cởi ra." Thịnh Thi Mông nói: "Không phải bình thường đâu như vậy sao?"

"Ừm, chị thường đến thư viện tự học. Chị mặc áo khoác lông vũ bên ngoài. Sau khi đến thư viện thì cởi áo khoác lông vũ ra, để lộ chiếc váy dạ hội nhỏ bên trong." Thịnh Nịnh nhìn Thịnh Thi Mông, bình tĩnh nói: "Em nói nhân viên quản lý đánh đuổi chị trước, hay là chị bị bêu rếu trước?"

"...."

Thịnh Thi Mông vẫn đang nghiên cứu tủ quần áo. Thịnh Nịnh nghĩ em ấy có nghiên cứu nửa ngày cũng không xong cho nên dứt khoát ngồi xuống bên cạnh chơi điện thoại.

Cô vào ứng dụng mua đờ bên ngoài.

"Tối nay chúng ta ăn gì?" Thịnh Nịnh vừa xem vừa nói: "Nếu không thì chọn—"

Hai từ "Giao hàng" còn chưa thốt ra, điện thoại trong túi của Thịnh Thi Mông vang lên.

Đại khái là Ôn Chinh gọi điện thoại tới, Thịnh Thi Mông hỏi: "Ăn cơm, ăn ở đâu?"

Thịnh Nịnh ngậm miệng, thu điện thoại lại.

Cúp điện thoại, Thịnh Thi Mông bất đắc dĩ nói tối nay Ôn Chinh rủ cô ấy đi ăn nhà hàng, chính là nhà hàng nhìn thấy phong cảnh trên cao của Quốc Mậu, phải đặt chỗ trước, vì vậy không dễ dàng từ chối.

Thịnh Nịnh sừng sốt một chút, nói: "Vậy em đi đi."

"Vậy em đi với anh ấy, tối về lại đây, chị nhớ để cửa cho em nha."

"Ừ."

Thị Minh Mông vội vàng rời đi, căn nhà ngay lập tức trở nên yên tĩnh hẳn.

Thị Minh vốn đã tìm một bộ phim có rating cao dự định xem cùng với Thị Minh Mông trên chiếc TV siêu mỏng 65 inch treo tường.

Bỏ đi, xem một mình cũng được, thuận tiện gọi đồ ăn bên ngoài.

Giao hàng trong thời tiết này thường hơi chậm. Thị Minh đặt gà rán cách căn hộ gần nhất.

Hôm nay cô muốn buông thả một chút, không chọn coca mà chọn bia.

Gà rán với bia, quả thực là phim truyền hình Hàn Quốc lãng mạn, thật không nghĩ tới có một ngày cô có thể sống một cuộc sống thoải mái như vậy.

Bên ngoài là thế giới đêm băng giá, cách cánh cửa kính thủy tinh giống như có thể nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo của dòng xe cộ tấp nập. Thị Minh ngồi trên tấm thảm ấm áp, tay trái cầm bia tay phải cầm gà rán, xem phim.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, Thị Minh thở dài thỏa mãn.

Đây chính là nhà, có thể mang đến cho con người sự ấm áp và yên lòng.

Nhưng luôn có người muốn phá vỡ hạnh phúc nhỏ của cô.

Tiếng chuông không đúng lúc vang lên, Thị Minh muốn lơnhưng nhìn người gọi đến, cuối cùng vẫn ấn nghe.

"Tổng giám đốc Ôn, buổi tối tốt lành."

Ôn Diên vẫn là bộ dạng không mặn không nhạt, giọng nói trầm thấp:
"Ừm, đang ở đâu?"

"Vườn hoa Bác Thành."

"Vừa vặn, ra đây một chuyến."

Thị Nịnh liếc nhìn ra cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ là từng bông tuyết nhỏ rơi xuống, rơi xuống cửa sổ kính trong suốt.

Thời tiết này muốn cô ra ngoài là muốn ép chết cô.

Anh thuê thám tử theo dõi em trai của mình đó hả?

Tại sao Ôn Chính chân trước hẹn Thị Nịnh đi ăn tối, thì chân sau Ôn Diễm đã gọi điện thoại đến.

Sớm biết rằng anh gọi điện thoại cho cô, thì một giờ trước cô đã lên đường cùng với Thị Nịnh rồi.

Nhưng dù sao thì cô cũng đang ngủ trong căn hộ dưới tên của ông chủ, dùng tiền của ông chủ để hưởng thụ thì phải làm việc.

Thị Nịnh phải thuyết phục bản thân, rốt cuộc gì thì chủ nghĩa tư bản cuối cùng sẽ bị chủ nghĩa xã hội đánh bại, sau đó ném gà rán xuống.

"Vậy ngài gửi cho tôi địa chỉ, tôi qua đó ngay."

"Cô ngủ ở xe buýt rồi tàu điện ngầm đến đây, hai người đó đã ăn xong rồi." Ôn Diễm nói: "Tôi đang đi trên đường. Mười phút nữa cô xuống lầu."

"Mười phút?" Thị Nịnh vừa nói vừa lau tay: "Nhưng tôi không nhanh được như vậy."

"Mười phút không đủ để cô mặc áo khoác, mang giày đi xuống lầu sao?" Ôn Diễm mất kiên nhẫn.

Thị Nịnh không nhận được nữa.

Cmn vừa nghe là biết anh là cái đờ Vương lão ngũ nghìn năm chưa từng chờ phụ nữ.

Cuối cùng cô cũng biết tại sao bên cạnh người đàn ông này từ thư ký cho đến trợ lý đầu toàn là đàn ông.

Cách bởi cái điện thoại, cô vậy mà cả gan cãi với ông chủ bên A của mình.

"Nhà hàng phong cảnh trên cao! Chẳng lẽ để tôi nhếch nhác lòi thối đi ra ngoài! Tôi không nên trang điểm hả!"

Sau khi hung dữ, cô lập tức sợ hãi, còn đồ hậu quả nghiêm trọng của việc không trang điểm lên đầu Ôn Diển: "Hình tượng của tôi quá nhếch nhác, đi cùng với ngài sẽ làm ngài mất mặt, ngài nói đúng không?"

Người đàn ông ở đầu dây bên kia hơi hơi ngạc nhiên như ong mày, không hiểu sao cảm thấy buồn cười.

Trong ấn tượng của anh, cô gái này suốt ngày bọc người kín mít chỉ để lộ ra gương mặt. Nếu không phải là con người cần phải nhìn đường và hít thở, thậm chí Ôn Diển còn cảm thấy rất có thể cô sẽ bọc luôn cả cái đầu của mình lại.

Bánh trôi cần phải trang điểm? Trang điểm như thế nào? Là đổi nhân bánh bên trong hả? Đổi từ nhân mè thành nhân đậu đỏ hả?

Chương 19:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đến vườn hoa Bác Thành ngủ qua đêm, ngoại trừ mang theo áo quần để thay thì Thịnh Ninh không mang thêm thứ gì nữa.

Cô đi lên phòng ngủ tầng trên, nhìn chăm chăm vào tủ quần áo mấy giây.

Đa số đều là những món đồ xa xỉ đến từ đại lộ Champs-Élysées ở Pháp, không nhất định sẽ phù hợp tính thẩm mỹ của mọi người, nhưng chúng đều là hàng "cao cấp".

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Những món đồ này có thể âm thầm tuyên bố đẳng cấp trong xã hội, sự giàu có và khiếu thẩm mỹ của chủ nhân cho tất cả mọi người biết. Những bộ quần áo này không phổ biến, cho dù ở trong xã hội hiện đại, nhưng nó lại giống như quý tộc được hưởng đặc quyền đặc biệt.

Đa số mọi người đều vừa khinh bỉ lại vừa hâm mộ nó, hy vọng có một ngày bọn họ có thể dùng một chân đá văng cánh cửa tư bản hào nhoáng đẹp nhoáng kia ra.

Thịnh Ninh thừa nhận cô là một người tầm thường từ đầu đến chân.

Nhưng cô thích những đồ vật này.

Vì vậy, viên đạn bọc đường của Ôn Diễm đã thành công khiến cô ném đạo đức sang một bên.

Trước đây lúc Thịnh Nịnh đi theo Đới Xuân Minh đến tham gia các hội nghị, cô cũng ăn mặc rất đoan chính. Có đi đâu thông thường các cuộc hội đó, để làm nổi bật sự nghiêm túc và trang trọng tuyệt đối của cuộc họp, cả nam và nữ đều mặc cùng một kiểu trang phục lịch sự, màu sắc và kiểu dáng đều không có nhiều sự khác biệt, vì vậy không có gì gọi là mới mẻ.

Giống như mặc đồng phục đi làm vậy.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Sau khi chọn một chiếc để mặc, Thịnh Nịnh nhìn mình trong gương mấy giây.

Cô rất mâu thuẫn, cái bẫy của nhà tư bản quá ngọt ngào.

Ai nói tiền không mua được hạnh phúc, chẳng phải hạnh phúc đang mặc trên người đây rồi sao?

Để phối với chiếc váy này, cô còn cố tình ngẩng trước gương trang điểm nữa.

Khoảng nửa giờ sau, Thịnh Nịnh đi xuống lầu.

Thực ra thì cô xem như là khá nhanh rồi. Trước đây bạn cùng phòng của cô hẹn hò với bạn trai của cô ấy, từ gọi đầu cho đến thay quần áo và cuối cùng là ra khỏi cửa, tính toán cũng phải mất một tiếng đồng hồ.

Thịnh Nịnh không dám ăn gan hùm để cho Ôn Diễm chờ lâu như vậy, vì vậy cô không dám sửa soạn lâu, trang điểm sơ sơ là được.

“Tổng giám đốc Ôn, cô Thịnh đến rồi.” Tài xế nhắc nhở.

Người đàn ông ngẩng ở ghế sau chuyển ánh mắt từ màn hình máy tính bảng nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe.

Thị Nịnh thực sự rất sợ lạnh. Cô là người miền Nam. Mặc dù mùa đông ở miền nam ẩm ướt và lạnh giá nhưng nhiệt độ không có dưới âm như vậy. Sau khi đến Yên Thành học Đại học, nhiệt độ ở miền Bắc giảm xuống âm mười mấy độ.

Ở Yên Thành sáu năm, hẳn có người hỏi cô đã quen hay chưa, cô đầu trả lời: Quen với thời tiết ấm áp, chưa quen với thời tiết lạnh giá.

Cô mặc một chiếc áo khoác lông vũ cực kỳ dày. Bởi vì bên trong mặc đồ quá mỏng cho nên vừa xuống lầu cô đã thấy lạnh cóng cả người, đành phải rút cổ lại, hai tay khoanh chặt, lưng còng xuống nhìn giống như một bà lão. Đầu vùi vào trước ngực, chống lại cái gió lạnh thấu xương đi đi đến bên cạnh chiếc xe.

Chiếc áo khoác lông vũ này có một chiếc mũ lớn, còn kèm một vòng lông xung quanh, nhìn rất to, có thể nhét được hai cái đầu của cô vào luôn ấy.

Cô thật sự rất sợ lạnh, đầu cũng được bọc kín.

May mà mắt của người tài xế tinh tường, nhận ra đó là cô Thị Nịnh.

Phản ứng đầu tiên của Ôn Diển lúc ngồi trong xe nhìn thấy Thị Nịnh là: Vỏ bánh trôi lại dày hơn rồi.

Thị Nịnh mang theo hơi thở của gió lạnh lên xe. Ôn Diển tránh sang một bên, im lặng tránh xa cô.

Cô không để ý, phui phui những hạt tuyết nhỏ đọng trên vai mình.

“Cô lãng phí nửa tiếng đồng hồ.” Ôn Diển hừ lạnh chế giễu: “Cô đổi mình từ bánh trôi vỏ trắng thành thành bánh trôi mè đen sao?”

Tiếng gió thổi bên tai còn chưa tan biến hoàn toàn, Thị Nịnh cởi chiếc mũ lông vũ đen to lớn xuống, nhìn anh: "Ngài nói gì cơ?"

Ôn Diển: "...."

Cô trang điểm nhẹ nhàng.

Khái niệm trang điểm đậm và trang điểm nhẹ của đàn ông rất đơn giản, đó là xem son môi đỏ hay không đỏ.

Thịnh Nịnh vẫn còn đi học, cho nên hầu hết son môi cô mua đều là những màu sắc dùng thường ngày. Người không biết trang điểm nhìn vào thì thấy là màu hồng, nhưng màu son mà cô dùng thực sự có một cái tên rất văn vẻ: Dry Rose.

Cả gương mặt cô trang điểm, kỹ năng trang điểm của Thịnh Nịnh đều học từ các beauty blogger, không chuyên nghiệp cho lắm. Trình độ trang điểm cũng được coi như là tạm được, dù sao thì cô soi gương thấy hài lòng là được rồi.

Dưới lớp áo khoác lông vũ màu đen, mắt ra mắt, mũi ra mũi, chỉ dùng cọ tô thêm một vài màu sắc nhẹ nhàng trên khuôn mặt vốn đã xinh đẹp, nhìn cô rất xinh đẹp và dịu dàng, giống như được bao phủ bởi một lớp kính lọc.

Ôn Diễn nhìn chằm chằm gương mặt của Thịnh Nịnh một lúc, yết hầu khẽ chuyển động, khóe miệng hơi mở nhưng không nói gì, cuối cùng hạ xuống.

Nghe ai cũng nói cháu gái ngoại của anh có gương mặt xinh đẹp nhất cả nước, nhưng anh ngày nào cũng nhìn, nhìn lâu thấy không có gì mới mẻ, cảm thấy vẻ ngoài của cháu gái ngoại cũng vậy thôi.

Thịnh Nịnh thấy anh lạnh lùng không đếm xỉa gì đến mình, trong lòng hơi thả lỏng.

Vốn tưởng sẽ bị châm chọc mấy câu, không nghĩ đến chờ hơn nửa ngày, thế mà nhà tư bản lại không mảy mĩa cô câu nào.

Trong xe bật hệ thống sưởi, Thịnh Nịnh chỉ mới lên xe mười phút đã cảm thấy hơi nóng.

Cô kéo khóa áo xuống, cởi chiếc áo khoác lông vũ bọc bên ngoài ra, vì không có chỗ để cho nên cô chỉ đành ôm trong lòng.

Nhìn giống như đang ôm một quả bóng bay lớn.

Nghe thấy động tĩnh, Ôn Diễm lại liếc nhìn cô. Lúc ánh mắt anh nhìn thấy cơ thể cô, mắt hơi mở lớn.

Một cô gái lúc nào cũng bảo thủ bịt kín mít lần đầu tiên mặc một chiếc váy màu đen. Chiếc váy tương đối mỏng, lộ ra cánh tay và cẳng chân trắng nõn. Hiếm khi cô không cột tóc đuôi ngựa gọn gàng như sinh viên mà buông xõa tóc, che lại bớt phần da thịt vùng xương quai xanh.

Thì ra cô gầy như vậy.

Vốn Thịnh Nịnh không cảm thấy cô cởi áo khoác là chuyện không thích hợp. Nhưng lúc này Ôn Diễm quay đầu nhìn cô, cô cảm thấy hơi xấu hổ.

Cô tưởng Ôn Diễm không thích cô mặc chiếc váy này. Trong lòng âm thầm khẳng định quả nhiên là cạm bẫy của nhà tư bản. Nhưng cô lại phát hiện ngoại trừ anh nhìn cô nhiều hơn hai lần thì anh hoàn toàn không có thêm phản ứng gì nữa.

Vậy chỉ là đơn giản nhìn cô cởi áo khoác?

"Thấy chưa?" Thịnh Nịnh rất mang thù, cố ý nói: "Tôi đã cởi áo khoác."

Ôn Diễm hơi ngờ ngác, nhớ tới lời chế nhạo cô trước đó.

Anh "A" một tiếng, hờ hững hỏi: "Tìm cô giáo dạy r ồi?"

Thịnh Nịnh ngoài cười nhưng trong không cười: "Đúng vậy. Đặc biệt cố ý vì ngài mà bỏ tiền ra đi học bổ túc đấy, có được thanh toán không?"

"Không thể." Ôn Diễm tuyệt tình cự tuyệt: "Cô không lo được cho cuộc sống của cô thì liên quan gì đến tôi?"

Khá lắm. Anh chế nhạo cô từ việc không cởi áo khoác cho đến công kích cá nhân không lo được cho cuộc sống của bản thân rồi.

“Đúng vậy, không so được với người có tiền như ngài.” Thịnh Ninh âm dương quái khí nói: “Nếu người bình thường như chúng tôi không thể tự lo được cuộc sống thì chỉ có thể nằm trên giường chờ chết, ngay cả đi đâu dưỡng cũng không mời được. Mà còn ngài, nếu như một ngày nào đó ngài gặp chuyện không may nằm liệt giường, không thể tự lo cho mình thì lúc đó ngài cũng đâu có cần phải lo không có ai hầu hạ ngài ăn uống ngủ nghỉ đi lại gì đó.”

Tài xế ngồi phía trước nắm chặt tay lái.

Sắc mặt của người đàn ông được "Chúc mừng" tối sầm lại: "Cô nói lại một lần nữa xem?"

Thịnh Ninh thực sự muốn nói lại lần nữa.

Nhưng mà người ở trong xe, không thể không cúi đầu. Để tránh hậu quả bị đá ra khỏi xe vì xúc phạm Ôn Diển, Thịnh Ninh nhanh chóng đi đầu chỉnh tâm trạng, âm dương quái khí giữa khốe môi biến mất ngay lập tức, thay vào đó là một nụ cười rất chân thành và chân chó.

"Tôi nói là chúc ngài Ôn sống lâu trăm tuổi."

"..."

Lật mặt còn nhanh hơn cả lật bánh tráng, không thể không khiến cho người bên cạnh tắt lửa.

Khốe môi người đàn ông cong lên, cười hai tiếng khó hiểu.

Bây giờ Thịnh Ninh giống như một đứa trẻ cực kỳ muốn bị ăn đòn, không làm người khác tức giận thì không chịu được, nhất định phải đụng tới giới hạn của bố mẹ. Chờ sắp chạm đến ranh giới thì vừa hài lòng vừa sợ hãi, sợ sẽ bị đánh cho nên lại biến thành bộ dạng thành thật không gì sánh được.

Tài xế ngồi phía trước nghe hết toàn bộ câu chuyện, muốn cười nhưng lại không dám cười.

Anh ta chưa từng nhìn thấy tổng giám đốc Ôn đấu võ miệng nói những lời vô bổ thiếu dinh dưỡng như thế này.

-

Nhà hàng cảnh quan cao cấp nằm trên tầng 79 của khách sạn Quốc Mậu. Nổi tiếng với quang cảnh dùng bữa giống như thành phố trên không. Dùng bữa bên cửa sổ kính trong suốt từ sàn đến trần nhà không chỉ ngăn cách với nhịp sống hối hả bên ngoài mà còn có thể nhìn ngắm cảnh quang ban đêm đầy màu sắc rực rỡ của toàn bộ Yên Thành.

Quả nhiên là nhà hàng mà Thịnh Thi Mông nói.

Chờ lát nữa không biết sẽ trở thành một vở kịch bốn người như thế nào.

Khi đi thang máy, rốt cuộc Thịnh Ninh cũng không nhịn được mà hỏi.

"Tôi không hiểu lắm. Em trai của ngài chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, ngài cần gì phải đích thân đến, bình thường ngài không bận hả?"

Cô đã nói chuyện nhiều lần với trợ lý Trần. Thịnh Ninh nghe được bình thường Ôn Diễm rất bận. Mặc dù anh không cần quẹt thẻ lúc đi làm nhưng so với nhân viên đi làm từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều thì còn bận rộn hơn rất nhiều.

Nhưng đối với Ôn Diễm, anh có thể rút ra nhiều thời gian như vậy để đến ngắm đường đôi tình nhân nhỏ đi nhà hàng ăn cơm, hơn nữa anh vậy mà còn có thể tận dụng triệt để, gọi cô đến cùng nhau làm chuyện phá hoại này.

Thịnh Ninh không hiểu, Ôn Chinh không phải là thiếu niên trong thời kỳ phản nghịch yêu sớm, đâu đến nỗi như vậy.

“Hôm nay khác.” Ôn Diễm nói: “Nó muốn c ầu hôn.”

"..."

Thịnh Nịnh trợn tròn mắt: "C ầu hôn?! Thật sao?"

Cô hoàn toàn không nghe Thịnh Thi Mông nhắc đến chuyện Ôn Chinh muốn c ầu hôn.

Nhưng có lẽ Thịnh Thi Mông là người được c ầu hôn cho nên không biết cũng là chuyện bình thường.

Ôn Diễm cười lạnh một tiếng: "Làm xằng làm bậy."

Hèn gì anh gọi cô đi cùng.

Vẻ mặt Thịnh Nịnh nhìn Ôn Diễm hơi phức tạp: "Vậy lát nữa ngài muốn làm gì?"

"Nói với em gái của cô, đừng có mơ mộng hảo huyền."

Thực ra Thịnh Nịnh rất rõ Thịnh Thi Mông có thái độ gì với Ôn Chinh. Căn bản Thịnh Thi Mông không muốn hẹn hò yêu đương lâu với Ôn Chinh, chứ đừng nói gì đến chuyện kết hôn.

Phụ nhị đại Ôn Chinh thật đáng thương.

Nếu anh ta thực sự đối với Thịnh Thi Mông một mảnh thâm tình, vậy chắc chắn lát nữa sẽ rất đau bu ồn.

Đột nhiên lương tâm của Thịnh Nịnh trỗi dậy, càng cảm thấy ti ền mà mình kiếm được quá vô đạo đức.

Đi đến cửa nhà hàng, đã sớm có người phục vụ đứng ở cửa.

Nhà hàng này có yêu c ầu ăn mặc đối với khách đến đây. Nhưng quy định là chết. Cho dù Thịnh Nịnh không thay áo quần, chỉ c ần cô đi sau

mông Ôn Diển đi vào thì người phục vụ cũng không ngăn cản cô. Cô thay quần áo hoàn toàn là vì để trông không giống như người hầu của Ôn Diển.

Ôn Diển cởi áo khoác ngoài, lộ ra quần tây trang trọng đơn giản bên trong. Anh cao ráo đẹp trai, bên ngoài lại được mặc một lớp cao quý ưu nhã.

Đứng hàng bên cạnh là một quý cô trẻ trung xinh đẹp, cũng mặc một chiếc váy đen đơn giản.

Hai người đứng cạnh nhau, người phục vụ gần như không hề do dự.

"Chúc hai vị một buổi tối tốt lành."

Thịnh Nịnh nghĩ, quả nhiên là người dựa vào quần áo. Nhìn đi, vừa mặc váy và trang điểm một chút, lại thêm một chút thực nữ, cô liền lập tức được thăng chức lên "hai vị" ngang hàng với Ôn Diển.

Cô không nhận được nổi lên lòng hư vinh hếch cằm.

"Đặc ý gì." Giọng nói của Ôn Diển trầm thấp: "Hôm nay đưa cô đến đây không phải để hưởng thụ sự phục vụ."

Đỉnh đầu như bị dội một gáo nước lạnh, Thịnh Nịnh hừ một tiếng.

Không biết là người đàn ông Ôn Diển này bối lung tìm vết cô, hay chỉ là đơn giản nhìn cô không vừa mắt. Cô vừa mới làm dáng một chút, anh đã không cho cô chút mặt mũi nào. Bây giờ cô đành thành thật làm người hầu nhỏ đứng sau lưng anh. Người đàn ông này nghĩ nghĩ, nắm lấy cánh tay của cô, kéo cô đến bên cạnh anh.

Anh dùng lực rất nhẹ, hoàn toàn chỉ là tiếp xúc bình thường, gần như Thịnh Nịnh không có cảm giác ginhưng lại phát hiện đầu ngón tay Ôn Diển co quắp lại, giống như không quen đụng chạm với cánh tay của cô, thậm chí anh còn xô tay vào túi quần nữa.

Thịnh Nịnh bực bội, cố ý dùng bàn tay khác chà xát phần cánh tay lúc này bị anh chạm vào.

Ôn Diễn hừ một tiếng, trừng mắt nhìn cô.

Không biết tại sao, khi đi cùng Ôn Diễn, cô luôn cảm thấy những nhân viên mặc đồng phục làm việc bên cạnh luôn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, mà trên mặt bọn họ cũng treo một nụ cười kỳ quái.

Chẳng lẽ thân phận vai phụ xấu xa của cô đã bị bại lộ?

-

Đôi tình nhân nhỏ sắp cầu hôn và được cầu hôn trong miệng Ôn Diễn đang ngổ ở vị trí của họ để dùng cơm.

Lúc này nhân viên nhà hàng đi đến, trước tiên là cười lễ độ với Thịnh Thi Mông sau đó đi đến bên cạnh Ôn Chính, nói nhỏ hai câu gì đó bên tai anh ta.

Ôn Chính cong môi, đứng dậy khỏi chỗ ngổ, dịu dàng dẫn dò Thịnh Thi Mông: "Em cứ ăn trước đi, anh vào nhà vệ sinh một chút."

"Anh đi đi." Thịnh Thi Mông gật đầu, sau đó cúi đầu tiếp tục xử lý hầu.

Ôn Chính đi đến phòng nghỉ ngơi cùng với nhân viên phục vụ.

"Anh trai tôi đến rồi?"

"Vâng." Nhân viên nói: "Đi cùng với một người phụ nữ."

Ôn Chính nhíu mày không tin.

Phụ nữ?

Mỗi lần Ôn Diễn ra ngoài đều thích mang theo trợ lý riêng, mà trợ lý riêng của anh lại là một người đàn ông.

Đổi trợ lý mới r ấ?

Bỏ đi, phụ nữ càng tốt.

Dù sao cũng là anh em ruột từ trong bụng mẹ chui ra, cũng không thể hãm hại nhau được.

“Ngài có muốn xác nhận thân phận của người phụ nữ đó không?” Nhân viên hơi do dự”“Tôi thấy biểu hiện của tổng giám đốc Ôn không giống như muốn c ầu hôn người phụ nữ kia....”

“Không c ần.” Ôn Chỉnh không thêm đề ý, nói: “Anh trai tôi tương đối muộn tao*. Mấy người không hiểu anh ấy đâu. Mặt càng thối chứng tỏ trong lòng càng lo lắng. Mà chuyện c ầu hôn là một chuyện lớn, chẳng lẽ anh ấy lại tùy tiện tìm một người đến c ầu hôn sao?”

*Muộn tao: Ý chỉ một người b ềngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa

Nhân viênbị hù dọa sửng sốt.

“Chờ lát nữa mấy người cứ dựa theo lời tôi mà làm.” Ôn Chỉnh cười híp mắt, nói: “Nếu anh ấy c ầu hôn thành công, tôi mời mọi người ăn cơm.”

Các nhân viên lập tức có tinh thần phấn chấn ngay, giống như đánh máu gà, nói: "Ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để tổng giám đốc Ôn và bạn gái của ngài ấy có một ngày c ầu hôn khó quên."

Ôn Chỉnh cảm ơn vồ vồ vai nhân viên, cười rất vui vẻ: "Được, được, cảm ơn. Tôi thay mặt anhtôi cảm ơn mọi người trước."

Giao phó mọi chuyện đã xong, Ôn Chỉnh mới rời khỏi phòng nghỉ ngơi.

Ông già có rất nhiều tai mắt, cho nên biết trước kế hoạch c ầu hôn này. Tự mình ông ấy ra tay không tiện, không thể nào đích thân đi ngăn cản được. Dù sao con trai c ầu hôn cũng là chuyện trong nhà, khẳng định không

thể gọi người ngoài đến, vì vậy nhất định ông già sẽ gọi người con trai lớn thân tín nhất của mình đến đóng vai ác này.

Lúc Ôn Chỉnh đặt chỗ chỉ đưa mỗi cái họ, nói là ngài Ôn của tập đoàn Hưng Dật hôm nay muốn cầu hôn ở đây, nói nhân viên sắp xếp giúp.

Anh ta họ Ôn, Ôn Diển cũng là họ Ôn.

Về phần ai cầu hôn, vậy đành xem người khác tự hiểu như thế nào rồi.

Sau khi giao phó xong mọi chuyện, Ôn Chỉnh quay lại chỗ ngồi, tiếp tục thưởng thức bữa tối.

Thịnh Thi Mông nhìn thấy nụ cười trên khóe miệng Ôn Chỉnh, tò mò hỏi: "Sao anh vào nhà vệ sinh, khi trở về lại vui vẻ như vậy?"

Vừa nghĩ đến cảnh lát nữa tảng băng trôi kia sẽ gặp phải, Ôn Chỉnh vui vẻ cong mày, thích thú nói: "Anh là vui vẻ thay người khác".

"Hôm nay, ngay tại chỗ này, cuối cùng người nào đó cũng giải quyết được chuyện lớn của mình."

Chương 20:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Người phục vụ phụ trách dẫn đường dẫn Ôn Diễm và Thịnh Ninh vòng qua khu bình dân chung r ỡi vòng qua hành lang đi đến phòng riêng.

Tuy rằng nhà hàng Michelin này phải đặt chỗ trước, Ôn Diễm không phải là khách hàng VIP thường xuyên nhưng quản lý cao cấp ở đây đều biết anh. Bình thường anh có thể hẹn ăn cơm riêng tư ở đây đã được xem là vẻ vang cho nơi này r ỡi, cho nên anh không cần phải đặt trước, muốn vào, nhà hàng cũng không thể không cho vào.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Vì vậy, Ôn Diễm không đặt trước nhưng được người phục vụ dẫn đến phòng bao tốt nhất, anh cũng không nghi ngờ gì.

"Mời hai vị vào."

Ôn Diễm bước vào trước, đèn trong phòng bao vẫn chưa bật. Nguồn ánh sáng duy nhất là cảnh đêm đèn neon bên ngoài cửa sổ thủy tinh được tô điểm thêm những bông tuyết.

Không thấy Ôn Chinh và bạn gái, Ôn Diễm cảm thấy có gì đó không đúng, nhíu nhíu mày theo bản năng.

Khu vực CBD* nòng cốt ở vành đai ba phía Đông tấc đất tấc vàng, diện tích phòng bao chính là tòa nhà Trung Tín, đèn đuốc sáng trưng không bao giờ tắt. Thịnh Ninh đã từng nhìn thấy một vài bức ảnh mà các blogger nhà giàu đăng lên đều là những tòa nhà cao tầng tương đương, nhưng cô không bao giờ nghĩ rằng nhà hàng cao cấp lại bị mất điện.

*CBD = Central Business District: Khu trung tâm thương mại

Thịnh Nịnh đi theo Ôn Diển vào phòng bao.

Cô hơi mông lung, nhìn Ôn Diển: "Bọn họ đâu?"

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Sắc mặt Ôn Diển bình tĩnh, nghiêng đầu chuẩn bị hỏi người phục vụ xảy ra chuyện gì thì đèn trong phòng bao lập tức sáng lên.

Cả hai người đều giật mình, cuối cùng cũng nhìn thấy trang trí của toàn bộ phòng bao.

Góc cầu hôn cổ điển. Toàn bộ phòng bao đều tràn ngập bóng bay màu hồng và đèn nhỏ, cánh hoa trải khắp sàn và vải lụa satin phủ lên các bức tường xung quanh và trên bức tường sắc sỡ nhất viết một câu tiếng Anh hoa mỹ:

"Will you marry me?"

Không biết ai là người đầu tiên phát minh ra lời cầu hôn này nhưng một khi nó được lan truyền thì sẽ kéo dài bất tận. Tình yêu là thói quen, không có gì mới mẻ, dùng vô số phương pháp, bây giờ tận mắt nhìn thấy, vẫn không khỏi thở dài trong lòng.

Cảnh cầu hôn này rất mang tính thiếu nữ, rất lãng mạn, rất ý nghĩa.

Con nhóc Thịnh Thi Mông này đúng là rất có năng lực.

Thịnh Nịnh vẫn còn đang sửng sốt, hai nhân vật phụ phản diện đã có mặt, mà nam chính nữ chính đâu?

Trên bàn có nến và đồ ăn phương Tây phong phú. Lúc này người phục vụ đẩy một chiếc xe thức ăn nhỏ đi vào, theo sau là mấy người phục vụ

mặc đồng phục, trên tay cầm các loại sâm panh và pháo chúc mừng.

Chiếc xe thức ăn nhỏ được trang trí tinh xảo và dễ thương, giống như một chiếc xe hoa, chở một chiếc bánh kem cầu hôn ba tầng. Tầng trên cùng của chiếc bánh kem đặt một hộp nhẫn màu xanh bạc hà.

Người phục vụ đi đến trước mặt Thịnh Nịnh mở chiếc hộp ra .

Chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh chói lóa, xung quanh không có viên kim cương nào tô điểm, chỉ có một viên kim cương chủ chốt, liếc mắt một cái có thể nhìn ra viên kim cương này cũng phải nặng năm cara.

Lúc này trong phòng bao vang lên tiếng nhạc, một giọng nam trầm thấp hát tiếng Anh.

"I see you standing there

And I can't help but stare

Im ready to bring

Your wedding ring

On the day that we met

I wanted to ask

If you'd be by my side forever."

"I love you three thousand."

*Bài hát: I love you 3000

Bài hát cầu hôn rất kinh điển. Trong cuộc đời này Thịnh Nịnh chưa bao giờ bởi vì bản thân là sinh viên ngành phiên dịch, nghe hiểu tiếng Anh mà cảm thấy xấu hổ như vậy.

Da đầu cô tê dại, mỗi một tế bào từ lòng bàn chân cho đến mái tóc đầu kêu lên hai chữ xấu hổ. Dù các loại phản ứng bất lực như sóng thủy triều d ùn lên não. Tuy lúc này cô tỉnh táo nhưng cô lại hận mình không phải là người chậm phát triển trí tuệ.

Thịnh Nịnh nhìn Ôn Diễn theo bản năng.

Lông mày của người đàn ông này không hề giãn ra kể từ khi anh nhìn thấy sự trang bày trong phòng bao này, đặc biệt là sau khi nhìn thấy chiếc nhẫn cầu hôn này.

Không hiểu sao phản ứng kịp.

Lúc này, người phục vụ lên tiếng: "Tổng giám đốc Ôn nói anh ấy là người hay xấu hổ, không biết mở miệng nói sao. Bài hát này đại biểu cho tấm lòng anh ấy dành cho cô."

Ôn Diễn: "?"

Con người của Thịnh Nịnh chấn động: "...."

Sau đó tất cả mọi người bắt đầu hét lên: "Gả cho anh ấy đi! Gả cho anh ấy đi! Gả cho anh ấy đi!"

Thịnh Nịnh sợ hãi lùi về sau mấy bước.

Hiểu làm gì không vậy?

Mà giữa tiếng hò hét đ òng thanh của những người phục vụ, sắc mặt của Ôn Diễn càng ngày càng âm trầm. Bởi vì ở đây có người ngoài, anh không thể phản ứng quá nóng nảy được.

Người đàn ông đưa tay lên, day day trán hít thở thật sâu mấy hơi, lồng ngực phập ph ùng dữ dội, đoán chừng là nhẫn nhịn một lúc lâu mới cố gắng khác chế được kích động muốn ném hết mọi thứ trong căn phòng này ra ngoài.

Thịnh Nịnh đi tới, nói nhỏ: "Có phải là nhầm người rồi không?"

“Nếu không thì sao?” Ôn Diễm tr ầ n m ặ c nhìn cô, lạnh lùng cười chế nhạo: “Ch ẳ ng l ẽ t ờ i đ ị c ầ u h ồ n c ồ ?”

Lúc này tất cả mọi người trong phòng bao đ ầ u bị ấ p suấ t không khí dưới không đ ộ toát ra từ Ôn Diễm mà cảm thấy xấu hổ. Mấy người phục vụ không hiểu tại sao sắc mặt của nam chính lại u ám, còn nữ chính thì lại mờ mịt như vậy.

Thịnh Nịnh: "..."

Hung dữ với cô làm gì. Cô cũng là người bị hại mà.

Ôn Diễm c ầ u h ồ n c ồ , vậy nhất định không phải anh điên thì cô cũng điên r ồ i.

Nếu không thì cả hai người bọn họ đ ầ u bị bệ n h tâm th ầ n hết.

Thịnh Nịnh hít sâu một hơi, đ ộ t nhiên dịu dàng nói: "Anh yêu."

Mí mắt Ôn Diễm ch ộ t nh ẫ y lên, tr ườ ng mắt nhìn Thịnh Nịnh hỏi: "Cô gọi tôi là gì?"

Cô bị anh nhìn ch ẳ m ch ẳ m hơi sợ hãi, nhưng lúc này cô lại nổi lên tính phản nghịch, đ ặ c biệt muốn dạy cho nhà tư bản kiêu ngạo này một bài học.

Thịnh Nịnh bày ra bộ mặt áy náy.

"Cảm ơn anh đã chuẩn bị cho em đi ầ u bất ngờ này, em thực sự rất vui."

"... Nhưng xin lỗi, em vẫn chưa sẵn sàng."

Đ ộ t nhiên Ôn Diễm mở mắt ra.

Nói xong mấy câu thoại này, Thịnh Nịnh không dám nhìn vào mặt Ôn Diễm, giả vờ bộ dạng khóc thành tiếng, hai tay ôm mặt, chạy khỏi phòng bao trong bộ dạng nữ chính truyện tranh Nhật Bản tiêu chuẩn.

"Thịnh Nịnh!"

Ôn Diển ở phía sau càng gọi cô, cô càng chạy nhanh hơn.

Mà người đàn ông bị cô bỏ lại trong phòng bao vẫn còn chưa hồi phục lại tinh thần trong cảnh ngộ ngỡ ngàng từ "Không hiểu sao trở thành người đi cầu hôn còn cmn bị từ chối", lại còn phải nhận lấy các loại ánh mắt phức tạp của những người phục vụ xung quanh theo dõi toàn bộ quá trình này, ví dụ như "Trời đất quỷ thần ơi, người phụ nữ kia từ chối lời cầu hôn của tổng giám đốc Ôn, thật sự là một người không chịu cúi đầu trước tiền tài", "Không ngờ Vương lão ngũ kim cương cao cấp như tổng giám đốc Ôn lại có một ngày bị từ chối lời cầu hôn", "Huhuhu chuyện tốt như thế này sao không rơi trúng đầu tôi chứ", "Đm thật muốn phát trực tiếp cảnh này lên vòng bạn bè ghê".

Cũng may Ôn Diển là người cần mặt mũi, nhưng anh là người đàn ông có giáo dục, cho dù có tức giận đến mấy vẫn nhịn được, không có hành động bạo phát với những đồ trang trí sắc sảo trong căn phòng này.

“Ôn Chỉnh đâu?” Ôn Diển xanh mặt nói: “Nói nó lăn ra đây giải thích!”

-

Làm sao Ôn Chỉnh có thể chờ anh trai đến tìm anh ta tính sổ được, tất nhiên là cao chạy xa bay lâu rồi.

Sau khi gọi một đĩa hàu tươi, Thịnh Thi Mông mới ăn hai con thì Ôn Chỉnh nói có việc gấp, buổi hẹn hò đành phải kết thúc sớm.

Thịnh Thi Mông luôn là một cô bạn gái nghe lời, mặc dù tiếc một bàn đồ ăn ngon nhưng cô ấy vẫn ngoan ngoãn rời khỏi nhà hàng với Ôn Chỉnh.

Trên đường, Ôn Chỉnh lái xe, ánh mắt tập trung nhìn con đường phía trước nhưng không biết đang suy nghĩ gì, thỉnh thoảng đột nhiên bật cười.

"Rốt cuộc là anh đang cười gì vậy?" Thịnh Thi Mông không hiểu hỏi: "Anh cười suốt cả quãng đường đi rồi đó."

Ôn Chỉnh vẫn cười, giọng điệu nhàn nhạt: "Không có chuyện gì."

Thị Thị Mông nhớ đến chuyện trước đó Ôn Chỉnh đã nói với cô ấy trong nhà hàng, tò mò hỏi: "Người sắp giải quyết được chuyện lớn cả đời là bạn của anh không? Cho nên anh mới vui vẻ thay cho anh ấy như vậy."

"Không phải bạn bè." Ôn Chỉnh dừng lại, nói: "Quan hệ còn sâu hơn cả bạn bè nữa."

Sau đó không hiểu sao lại bổ sung: "Là đàn ông."

"Em không hỏi giới tính." Thị Thị Mông cũng cười: "Vậy đó là cầu hôn đúng không?"

"A, em đoán ra rồi? Đó là cầu hôn."

"Vậy tại sao lúc này anh không qua đó chúc mừng?"

Ôn Chỉnh nhướn mày, lười biếng nói: "Không cần. Giữa anh và anh ấy không cần những phép tắc kia."

Thực ra anh ta không đến chúc mừng là vì không muốn chết ngay tại chỗ.

Thị Thị Mông hơi tiếc nuối nói: "Nếu anh đi, em cũng có thể thuận tiện chứng kiến chuyện đó."

Con người vốn yêu thích drama, cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy cảnh cầu hôn thực sự, trước giờ chỉ mới nhìn thấy trên TV thôi.

Không biết cầu hôn ngoài đời thực có lãng mạn như vậy không.

Ôn Chỉnh hỏi: "Em thích hả?"

Thị Thị Mông nói: "Không có cô gái nào lại không thích nó cả."

Ôn Chỉnh hỏi: "Vậy lần sau anh cũng sẽ chuẩn bị cho em."

"A? Không cần." Thị Thị Mông sáng khoái lắc đầu: "Anh đối xử với em đã đủ tốt rồi. Ở bên cạnh anh, em rất hạnh phúc, không cần những thứ

kia."

Ôn Chinh cười nhẹ, sau đó tiếp tục lái xe.

Cô ấy là một cô gái rất rõ ràng. Bình thường nói rất nhiều lời đường mật, cô ấy luôn nắm chặt điểm giới hạn, tuyệt đối không vượt quá đà.

Đối với một công tử phóng đảng vui chơi giữa nhân gian như Ôn Chinh, anh ta hưởng thụ tình yêu, hưởng thụ ánh mắt thâm tình của phụ nữ nhìn anh ta, nhưng lại không thích những người phụ nữ nhàn sự hưởng thụ này thành tình yêu độc nhất vô nhị, mà yêu cầu anh một thân phận cao hơn.

Đột nhiên anh ta nổi lên tâm tư muốn trêu chọc cô ấy, giọng điệu hơi thản nhiên: "Vậy nếu hôm nay anh cần hôn em thì sao? Em sẽ đồng ý chứ?"

Thịnh Thi Mông hơi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn anh ta. Ôn Chinh nhìn Thịnh Thi Mông cười, lặp lại câu hỏi: "Sao? Em đồng ý không?"

"Giữa chúng ta có quá nhiều khác biệt." Câu đầu tiên cô nói sự thật, câu thứ hai là tự đặt mình vào vị trí thấp hơn, nhẹ nhàng cầu xin anh ta: "Vì vậy anh đừng nói những lời khiến em mơ mộng nữa, được không?"

Ôn Chinh sững sờ một chút, sau đó ngón tay nắm chặt vô lăng, trái tim giống như bị một bàn tay nào đó bóp chặt, hơi đau nhức.

Anh ta mở miệng, giống như chuẩn bị nói một câu rất dài nhưng cuối cùng anh ta lại chỉ nhỏ giọng nói: "Được, không nói."

-

Từ cái giây phút Thịnh Ninh chạy đi, cô cực kỳ hối hận.

Bởi vì kết cục của trò đùa dai nhà tư bản khó mà đoán được.

Tính nóng nảy của con người đến nhanh mà đi cũng nhanh. Lúc gây rối, trong đầu đầu nghĩ làm thế nào để mạo phạm đối phương. Khi bình tĩnh lại mới nhận ra bản thân đã gây ra một tai họa lớn.

Mà đi đầu quan trọng nhất, là vì cô vội vàng chạy đi, cô đã quên cầm áo khoác lông vũ của cô lúc này đưa cho người phục vụ trong nhà hàng.

Cúi đầu nhìn xuống chiếc váy mình đang mặc, đẹp thì đẹp nhưng nhiệt độ bên ngoài là dưới 0 độ, cho dù có đẹp đến đâu cũng không thể mặc như vậy ra bên ngoài được.

Thịnh Nịnh thở dài, không còn cách nào khác ngoài việc quay lại lấy áo khoác.

"Ngài Ôn đi chưa?"

Nhân viên lễ tân nhẹ nhàng: "Xin hỏi ngài đang hỏi đến ngài Ôn nào?"

Ngày hôm nay nhà hàng của bọn họ tiếp đón hai ngài Ôn.

Thịnh Nịnh: "Hả?"

Cô nhanh chóng phản ứng lại, Ôn Chinh cũng là ngài Ôn.

Cô vừa định nói Ôn Diễn, thì nhìn thấy vị Ôn Diễn kia đang đứng cách cô không xa, gương mặt băng giá nhìn cô, trên cánh tay anh khoác chiếc áo khoác đen của anh và cả áo khoác lông vũ của cô.

Ôn Diễn thật sự rất tức giận. Trong một khoảng thời gian ngắn bị hai kẻ khốn đờu giỡn, đặc biệt là cái người trước mặt, vậy mà còn dám quay lại.

"Gan thật lớn, còn dám quay lại đây."

Lúc này hai chân cô không khống chế được, xoay người muốn bỏ chạy.

Anh sải bước đi đến phía trước, chân dài bước hai ba bước đã đuổi kịp, kéo lấy cánh tay cô, cưỡng chế cô xoay người lại.

Thịnh Nịnh bị anh túm lấy cánh tay, không chạy được, chỉ có thể cam chịu số phận nhận lấy ánh mắt lưỡi dao lạnh như băng của anh.

Người nhà họ Ôn đầu thuộc loại tướng mạo tuấn tú cường tráng đó, chủ yếu là bởi vì ông Ôn Hưng Dật cũng không tệ. Lúc còn trẻ là soái ca phương Bắc điển hình, mày rậm mắt to, cao ráo đẹp trai. Đôi mắt cũng mạnh mẽ thâm sâu. Mỗi lần quét mắt nhìn người khác đều khiến cho người đó có cảm giác áp lực đè nặng.

Mẹ của Ôn Diển và Ôn Chinh là người gốc Tô Hồ Hai đưa con trai đầu đi truy tìm một nửa gen của bố mẹ, vì vậy lại có cảm giác dụi dằng từ trong xương.

Mặc dù lúc này người đàn ông rất tức giận, trong mắt đều là sự phẫn nộ nhưng không phải là loại cảm xúc muốn giết người trước mặt.

Vì vậy hôm nay cô không chết được.

Thịnh Ninh nuốt một ngụm nước bọt, giãy giụa cánh tay, nói: "Ngài Ôn, nam nữ thụ thụ bất thân."

Người đàn ông ghét bỏ liếc nhìn cô một cái, lập tức buông cô ra.

"Đàng hoàng một chút, chạy gì mà chạy." Anh ném áo khoác cho cô: "Cô lại chạy nữa, để xem cô có thể chạy đến đâu."

Thịnh Ninh ôm áo khoác lông vũ, hỏi nhỏ: "... Vì vậy đã giải quyết xong hiểu lầm rồi?"

Ôn Diển hỏi ngược lại: "Cô nói xem? Nếu không chỉ biết bỏ chạy giống như cô?"

Đại khái là đã giải thích rõ ràng với những người phục vụ rồi.

"Coi như là anh được tập luyện trước đi." Dù sao thì hiểu lầm này cũng rất thực tế. Thịnh Ninh dứt khoát đập vỡ nỗi an ủi anh: "Dù sao thì sau này anh cũng phải cầu hôn bạn gái mà."

Ôn Diển không thèm để ý đến cô, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Nhìn thấy phản ứng của anh, Thịnh Ninh không tự chủ tưởng tượng ra cảnh c ầu hôn. Người đàn ông này ngay cả đ ầu gối cũng không quỳ xuống, thân cao đứng ở trước mặt đối tượng c ầu hôn như vậy, còn trưng bộ mặt lạnh lùng ngạo mạn nói với người ta-

Anh định kết hôn với em, nếu em đ ồng ý thì quỳ xuống khấu tạ thánh ân đi .

"...."

Bị trí tưởng tượng của mình làm cho cạn lời, cô không nói gì.

Lúc này trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Thịnh Ninh duy trì sự im lặng. Còn Ôn Diễm thì bởi vì chuyện hiểu lầm lúc nãy mà hơn nửa ngày vẫn chưa h ồi phục lại tâm trạng.

Sống nhi ều năm như vậy, anh chưa từng gặp chuyện hiểu lầm xấu hổ nào lớn như vậy.

Không biết thang máy dừng ở t ầng mấy, cửa mở ra cũng không có người đi vào. Người đàn ông tưởng đến nơi r ồi nêncất bước đi ra ngoài.

Thịnh Ninh: "Còn chưa đến!"

Cô nắm lấy cánh tay anh theo bản năng.

Ôn Diễm định th ần lại, mặt hơi xấu hổ r ồi lập tứchất tay cô ra.

"Đừng chạm vào tôi."

Thịnh Ninh thật sự phục anh luôn.

Lúc nãy anh nắm cánh tay cô, cô là một người phụ nữ mà phản ứng còn không lớn như vậy.

Anh là một người đàn ông, còn cách một lớp áo qu ần, anh vẫn cảm cái r ầm.

Cửa thang máy lại đóng lại, Thịnh Ninh híp mắt, cố ý bước mấy bước tới gần.

"Không phải ngài mắc chứng sợ phụ nữ đó chứ?"

Vì vậy cấp dưới thân cận của anh đều là đàn ông.

Cô ngẩng cao đầu nhìn anh. Trên cổ cô không có bất kỳ một trang sức đeo cổ tô điểm nào, lúc Ôn Diễm nhìn xuống, ánh mắt nhìn xuống dưới xương quai xanh sạch sẽ trắng như tuyết nổi bật dưới nền váy đen theo bản năng.

Người đàn ông nhanh chóng mở mang tầm mắt, bình tĩnh nói: "Tôi sợ một viên bánh trôi không có da, không cần mặt mũi, còn ăn mặc không đàng hoàng nữa."

Chương 21:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh biết Ôn Diển đang nói cô. Mấy lần trước cô đều nghe anh nói cô là bánh trôi.

Cô cúi đầu nhìn chiếc váy đen mà cô đang mặc.

Cổ váy thực sự ở vị trí vừa vặn, lộ ra cần cổ dài và xương quai xanh. Đường viền cổ áo bao bọc vừa phải, không quá hở hang.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa.

Nếu người khác nói, cô có thể sẽ thờ ơ không thèm đếm xỉa, hoặc là dứt khoát phản bác, nói ánh mắt của người đó quá bảo thủ.

Nhưng đổi lại là người đàn ông trước mặt, cô luôn cảm thấy giữa cô và anh chẳng liên quan đến chuyện gì khác ngoài trừ tiền bạc. Anh là bên A, là ông chủ, thậm chí nói anh là cấp trên hiện tại của cô cũng không ngoa.

Vì vậy, lúc anh chỉ ra sự khác biệt giữa nam và nữ, trong lòng cô không phải là xấu hổ, mà là xấu hổ và khó xử một cách khó hiểu, giống như cảm giác xấu hổ khi bị trưởng bối bắt tại trận khi đang xem "The Dream Boy*".

*The Dream Boy: là một bộ phim truyền hình Nam Gothic có chủ đề đồng tính nam năm 2008 được viết và đạo diễn bởi James Bolton và dựa trên cuốn tiểu thuyết cùng tên năm 1995 của Jim Grimsley về hai thanh thiếu niên đồng tính yêu nhau ở vùng nông thôn miền Nam vào cuối những năm 1970.

"..."

Thịnh Nịnh lùi lại, lập tức mặc áo khoác lông vũ vào, sau đó kéo khóa lên kín mít.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ôn Diễn thấy cô cuối cùng cũng bọc mình lại, mím môi, yết hầu đang siết chặt cũng chuyển động, nhìn giống như là thở phào nhẹ nhõm.

Cả quá trình hai người không nói chuyện gì với nhau nữa. Cũng may lúc này thang máy đã xuống, cuối cùng bầu không khí ngột ngạt cũng kết thúc.

Ôn Diễn đi tới trước, Thịnh Nịnh vẫn luôn duy trì khoảng cách hai bước chân với anh, đi theo phía sau anh.

Xe dừng lại ở vị trí cũ lúc này, Ôn Diễn gõ gõ cửa, không có phản ứng.

Anh đi đến phía trước, không thấy tài xế đâu.

"..." Ôn Diễn nhíu mày, không còn cách nào khác đành gọi điện thoại cho tài xế.

Tài xế lúc đầu vốn đợi ở dưới lầu, trong lòng nghĩ đoán chừng tổng giám đốc Ôn và cô Thịnh sẽ không giải quyết được chuyện giữa cậu hai và bạn gái của cậu ấy nhanh như vậy, kịch tính hơn nữa thì nói không chừng hai anh em sẽ còn trực tiếp động tay động chân ngay tại nhà hàng nữa.

Ý thức căn bản của cấp dưới là không nên nhúng tay vào việc nhà của ông chủ, vì vậy tài xế chỉ dám nghĩ trong lòng để anh ta xen vào chuyện của người khác, còn cố ý đi lên khuyên giải là chuyện không thể nào.

Anh ta ngồi trong xe vừa chờ vừa xem mấy video ngắn, cảm thấy rất nhàm chán, dự định xuống xe đi dạo một chút.

Ai ngờ lại nhanh như vậy, vừa mới đi nhà vệ sinh thì tổng giám đốc Ôn đã quay trở lại.

Tài xế liên tục nói xin lỗi qua điện thoại, nói sẽ quay lại ngay.

“Bỏ đi, hôm nay anh tan ca đi.” Ôn Diễm lãnh đạm nói: “Tôi tự lái xe.”

Nói về tính cách, Ôn Diễm tuyệt đối không phải loại ông chủ thân thiết, dễ gần. Nhưng mà dù sao ông chủ cũng là ông chủ. Đi khắp cả nước cũng không có mấy ông chủ có thể hòa thuận với cấp dưới. Mặc dù Ôn Diễm không dễ ở chung nhưng cũng không phải là loại người tùy tiện nổi nóng, cũng không phải là loại ông chủ tàn bạo không thông cảm cho cấp dưới.

Vì vậy, chỉ cần những người làm việc bên cạnh anh đứng đúng vị trí của mình, không muốn tạo mối quan hệ vượt quá mối quan hệ cấp trên và cấp dưới với Ôn Diễm, coi quan hệ với tổng giám đốc Ôn chỉ đơn thuần là công việc thì bọn họ sẽ phát hiện ra mặc dù ông chủ Ôn Diễm lạnh lùng, nhưng có một số việc, anh dễ hầu hạ hơn rất nhiều so với những ông chủ khác.

Tài xế biết rằng đi đâu này có nghĩa là cho anh ta về nhà nghỉ ngơi, tâm trạng của anh ta lập tức tươi sáng lên.

"Vậy tổng giám đốc Ôn, ngài đi đường cẩn thận."

Cúp điện thoại, tổng giám đốc Ôn hít thở về phía xe, nói với Thịnh Ninh: "Lên xe."

Lại có thể hưởng thụ được dịch vụ tài xế của ông chủ lớn?

Đột nhiên trong đầu Thịnh Ninh nảy ra ý tưởng, mở cửa ghế sau.

Giống như Ôn Diễm biết trong lòng cô có tính toán gì, lạnh lùng hỏi: "Tôi là tài xế của cô à?"

Thịnh Nịnh mím môi, đành phải ngồi ở ghế lái phụ.

Ôn Diễn hỏi cô có phải về trường học không, lần này Thịnh Nịnh rất tỉnh táo, không muốn vì để anh tốn chút tiền xăng mà khiến cho bản thân không thể ở căn hộ tận hưởng một đêm được.

"Tôi đến vườn hoa Bác Thành."

Ánh mắt Ôn Diễn tập trung, đánh tay lái quay xe, thản nhiên nói:
"Chuyển đến đó rồi?"

Thịnh Nịnh gật đầu: "Dù sao cũng là nhà ngài cho tôi, tôi không thể để nó lãng phí được."

Ôn Diễn nhướn mày: "Tôi thấy để cô sống ở đó mới là lãng phí."

Anh lại bắt đầu rồi.

Bởi vì lúc này ở nhà hàng đã khiến cho người đàn ông này bị mất mặt, vì vậy lúc này tâm trạng của Thịnh Nịnh rất tốt, không so đo với anh.

Cô nhe răng, bình tĩnh đáp: "Ừm."

Không cãi lại, giống như Ôn Diễn vô ý liếc nhìn cô một cái, thấy cô dùng cái ót đối mặt với anh, bộ dạng không muốn nhiều lời với anh.

Người đàn ông nhíu mày, không hiểu sao suốt cả quãng đường này, cô gái này không cãi lại anh thì khoảng thời gian lái xe này thật nhàm chán.

Xe lái đi không được bao lâu, Ôn Diễn nhận điện thoại công việc.

Thịnh Nịnh vẫn luôn im lặng, rất nhanh nghe thấy anh đang nói chuyện với người bên kia điện thoại về hội nghị thượng đỉnh.

Trong nháy mắt cô nhớ đến chuyện của mình. Chờ Ôn Diễn cúp điện thoại, Thịnh Nịnh suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định hỏi anh một chút.

“Trước đây ngài đồng ý qua hợp đồng của tôi, còn nói giúp tôi lấy lại quyền dịch giả.” Thịnh Ninh dừng lại một chút, không tự tin hỏi: “Ngài còn nhớ không?”

Ôn Diễn nhàn nhạt đáp: "Nhớ."

Hai mắt Thịnh Ninh lập tức sáng lên: "Vậy ngài—"

Sao còn chưa hành động? Chờ đợi cái quái gì nữa.

“Tôi nói là muốn giúp cô.” Ôn Diễn hỏi: “Nhưng cho đến bây giờ cô đã báo đáp được tôi chuyện gì?”

Thịnh Ninh mở miệng.

Đúng vậy. Cho đến bây giờ, tất cả sự cố gắng phá hoại cuộc hẹn hò của đôi tình nhân nhỏ, hình như lần nào cô cũng không cố gắng lắm.

Chẳng trách Ôn Diễn cảm thấy cô cần tiền không làm việc, cố ý kéo dài hợp đồng để anh an tâm.

Thịnh Ninh lập tức hứa hẹn với anh: "Cả hai lần đầu xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lần này em trai của ngài cầu hôn không thành, nhất định sẽ có lần cầu hôn thứ hai. Lần sau cậu ta cầu hôn, tôi sẽ nói với em gái tôi nếu nó đồng ý, tôi sẽ đánh gãy chân nó."

"..."

Còn cầu hôn?

Sợ là can bản đưa em trai kia của anh không có ý định cầu hôn gì đó, trò hề ngày hôm nay là cố tình bày ra để đùa giỡn anh trai của nó mà thôi.

Thái độ của Ôn Chính rất kiên định, vì để cưới Thịnh Thi Mông, thậm chí còn cãi nhau với người nhà nhưng mỗi một chuyện mà Ôn Chính làm cho đến nay đều giống như là càn quấy. Đột nhiên anh không đoán ra rốt cuộc là thằng nhóc này muốn làm gì.

“Hơn nữa...” Ôn Diễm nói: “Gần đây tôi rất bận, chuyện của cô nói sau.”

“Tôi biết anh đang bận chuyện hội nghị thượng đỉnh.” Thịnh Nịnh nói: “Tôi không thúc giục ngài, chỉ là ngài đừng quên là được.”

“Cô không bận chuyện hội nghị thượng đỉnh sao?” Ôn Diễm hỏi: “Lần này Đới Xuân Minh không đưa cô đi sao?”

Lần trước nói mấy lời kia với Đới Xuân Minh, theo lý mà nói, Đới Xuân Minh sẽ không dám lại đi cửa sau cho cháu gái của mình nữa.

Ôn Diễm biết sinh viên mà Đới Xuân Minh coi trọng nhất là Thịnh Nịnh, không đưa cháu gái đi được, vậy hẳn là nên đưa Thịnh Nịnh đi.

“Ngài quá coi trọng tôi rồi. Nếu ông ta không đưa cháu gái đi được thì cũng có thể không đưa tôi đi được.” Thịnh Nịnh mím môi nói: “Tôi không quan tâm tôi có được tham gia hội nghị thượng đỉnh lần này hay không. Bây giờ tôi chỉ muốn nhanh chóng lấy lại quyển dịch giả của tôi. Đàn em cướp mất quyển dịch giả của tôi không chỉ là cháu gái của thầy hướng dẫn của tôi, mà mẹ của cô ta còn làm việc ở bộ giáo dục nữa.”

Ôn Diễm: "Bộ giáo dục?"

Thịnh Nịnh gật đầu: "Ừm, có bối cảnh."

Ôn Diễm "A" một tiếng, khinh thường nói: "Vậy thì sao?"

“Cuốn sách đó sắp được phát hành. Lần xuất bản đầu tiên có mười mấy vạn bản.” Thịnh Nịnh cup mắt xuống, trầm giọng nói: “Chờ đến sau khi phát hành mới lấy lại được quyển dịch giả, vậy thì không còn tác dụng gì nữa.”

Dù là nhà xuất bản hay nhà phát hành, ai cũng không chịu được tổn thất nặng như vậy.

Đó là lý do tại sao Đới Xuân Minh và Đới Doanh Doanh mới có thể thờ ơ. Bọn họ không làm bất cứ chuyện gì. Cho dù Thịnh Nịnh làm ầm ĩ như vậy, chỉ cần chờ tập thơ đến ngày tập thơ được phát hành, quyên dịch giả sẽ không có đường sống.

Mặc dù sách là do người có trí thức viết nhưng bán sách là công việc của thương nhân.

Không một vị thương nhân nào muốn làm chuyện lỗ vốn là in lại một cuốn sách vì một lỗi sai tên dịch giả nho nhỏ.

Ôn Diễn là thương nhân, làm sao anh không hiểu cho được.

“Có tôi giúp cô, cô còn lo lắng gì?” Anh lạnh lùng nói: “Cô cứ đưa chứng cứ cho trợ lý Trần trước, cậu ta sẽ xử lý.”

Thịnh Nịnh nghe thấy giọng điệu ra lệnh giống như hoàng đế của anh, không hiểu sao bỗng dưng cảm thấy yên tâm.

“Cảm ơn ngài.” Cô do dự một chút, vẫn là quyết định nhận sai: “Chuyện đó, trò đùa dai lúc nãy ở nhà hàng, tôi xin lỗi ngài.”

Ôn Diễn mím môi.

Bánh trôi nước là đồ hai mặt.

Có sự đảm bảo của anh, thái độ của Thịnh Nịnh ngay lập tức khá lên, thẳng cho đến khi xe chạy vào cổng lớn của vườn hoa Bác Thôn.

“Sắp đến rồi.” Thịnh Nịnh lịch sự nói: “Ngài có muốn lên nhà ngõ một lát không? Tôi pha cho ngài một tách trà nha?”

Ôn Diễn nhướn mày, hừ một tiếng, nói: “Ừm, tôi lên ngõ một lát.” Sau đó anh đi tìm chỗ đậu xe, tắt máy.

Thịnh Nịnh đứng hình.

Lúc này cô chỉ mời khách sáo thôi, sao anh lại tưởng thật.

"... Ngài thực sự muốn lên ng ồi một chút hả?"

"Đó là nhà của tôi." Ôn Diễm không cho là đúng, cố ý hỏi: "Tôi đến nhà tôi ng ồi một lát thì sao?"

Đúng ha, bây giờ căn nhà vẫn là của anh.

Thịnh Nịnh đành phải lấy cớ khác: "Ngài Ôn, buổi tối ngài đến nhà một cô gái độc thân làm khách, không tốt nhỉ?"

Mượn cớ chuyện nam nữ, anh không thể kiên trì đòi lên nữa nhỉ.

Quả nhiên Ôn Diễm sừng sốt một chút, cổ họng tắc nghẹn, giọng nói cũng hơi khàn khàn.

".... Trong đ ầu cô chứa thứ gì vậy hả?"

"Tôi có thể làm gì cô?"

Thịnh Nịnh giả ngu: "Đ ầu tôi chứa thứ gì?"

"Trong đ ầu cô chứa thứ gì cô tự biết."

Thịnh Nịnh vẫn cứng đ ầu: "Tôi không biết."

Ôn Diễm khẽ hừ, chuyển đ ề tài: "Được r ồi. Cho dù tôi muốn làm gì cô, thì cô có thể làm gì?"

Nói đến đây, anh liếc xéo cô một cái, nhẹ giọng: "Cả mảnh đất này là của tôi, cô có thể trốn thoát sao?"

Kiêu căng, ngạo mạn, hơn nữa còn cố ý khoe khoang sự giàu có của mình.

Ôn Diễm luôn luôn nghiêm túc, rập khuôn, đột nhiên anh nói ra lời này, cho dù Thịnh Nịnh có thể nghe ra anh đang nói đùa, cũng hơi hoảng hốt.

Thấy đột nhiên cô trợn tròn hai mắt, người đàn ông nhướng mày, khóe môi vô thức khẽ cong lên.

“Tròng mắt cô sắp rớt ra ngoài rồi.” Tâm trạng Ôn Diễm rất tốt, được như ý nguyện, không trêu chọc cô gái nữa: “Được rồi, tôi chỉ đi nhờ nhà vệ sinh thôi.”

"...."

Trong lòng Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm.

Nhà tư bản âm hiểm dọa cô sợ chết khiếp. Chờ có ngày cô xuất sắc hơn người, việc đầu tiên cô làm chính là tìm một bác sĩ ngoại khoa giỏi, khâu cái miệng của anh lại.

Đáng tiếc là bây giờ cô vẫn chỉ là một xã súc nhỏ không có tiếng nói trước mặt ông chủ lớn.

*Xã súc: Là một thuật ngữ được dùng cho các nhân viên văn phòng tại Nhật Bản. 社 trong 會社 (Câu lạc bộ/ tập thể), 畜 trong 家畜 (Gia súc) có nghĩa là "Súc vật của công ty". Từ ngữ này xuất hiện từ những năm 1990 và dần trở nên phổ biến tại Nhật Bản, sau đó lan rộng ra các nước trong khu vực Đông Á. Xã súc dùng để chế giễu những người vì lợi ích của công ty mà gạt bỏ tôn nghiêm của bản thân họ. Từ việc ăn uống đến ngủ nghỉ đều rất qua loa, luôn sẵn sàng bán mạng vì công việc.

Vì vậy cô chỉ có thể tạm thời nhịn nhục, hết lòng nịnh nọt: "Ngài Ôn đại giá quang lâm, thật vinh hạnh cho phòng vệ sinh của tôi."

Người đàn ông kiêu ngạo ừ một tiếng.

Đột nhiên Thịnh Nịnh nhớ món gà rán mua ngoài còn đang ăn dở ở trong nhà vẫn chưa dọn dẹp.

Bỏ đi. Bỏ đi không dọn thì sao, anh có không thích cũng sẽ liên quan gì.

Cô đảo mắt, đột nhiên cảm thấy hơi hồi hận bởi vì mình quá thích căn nhà này, đến mức không đành lòng phá hoại sự ngăn nắp sạch sẽ của nó. Nếu sớm biết anh sẽ đến kiểm tra căn nhà thì cô sẽ làm cho căn nhà rối tung lên. Một người đàn ông ngay cả ăn mặc cũng tử tế nhất định sẽ không quen nhìn căn nhà bừa bộn, có lẽ lần sau sẽ không muốn đến kiểm tra căn nhà.

Cô đang suy nghĩ lung tung thì điện thoại trong túi rung lên.

Là tin nhắn của Thịnh Thi Mông.

Thịnh Thi Mông: "Sao chị không ở nhà? Đi đâu vậy?"

Tim Thịnh Ninh đập lệch một nhịp: "Em về căn hộ chưa?"

Thịnh Thi Mông: "Rồi, vừa mới về."

Thịnh Thi Mông: "Cũng may là khóa mật mã, nếu không em sẽ phải gõ gõ xồm ở trước cửa chờ chị quay về rồi."

Chương 22:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nếu như để Ôn Diễm nhìn thấy Thịnh Thi Mông ở nhà của cô.

Thịnh Thi Mông không những biết đến sự tồn tại của căn phòng này hơn nữa còn lựa luôn cả chuyện cô ấy sống ở chỗ này.

Bỗng dưng vô cớ có một căn hộ giá cả mấy trăm vạn đổ ụp lên đầu Thịnh Ninh, lại còn là một trong những căn hộ nổi tiếng dưới danh nghĩa của tập đoàn Hưng Dật, nếu như Thịnh Thi Mông thực sự bị lừa gạt, không hề biết đến việc hợp tác giữa chị gái và anh trai của bạn trai thì nhất định sẽ hoài nghi nguồn gốc của căn phòng này, tuyệt đối sẽ không thể nào yên tâm sống ở chỗ này.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ôn Diễm không ngờ, vì để thăm dò cô, thậm chí anh còn thể hiện bụng dạ của bản thân trên hợp đồng, anh nhất định có thể đoán ra được là chị em các cô bắt tay với nhau để lừa gạt anh.

Lúc này Ôn Diễm đang cùng đợi thang máy với cô.

Thịnh Ninh ngẩng đầu lên từ màn hình, cửa thang máy vừa hay mở ra.

Ôn Diễm đi lên phía trước một bước đi vào, quay đầu nhìn Thịnh Ninh đang sững sờ đứng nguyên tại chỗ, trầm giọng thúc giục.

“Ngây ngốc làm gì? Dẫn đường.”

Cản không kịp rồi, nếu như vào lúc này cản anh thì nhất định sẽ đắc tội với anh.

Thịnh Nịnh đi vào thang máy, ngón tay ở trên màn hình hoảng loạn vội vàng gõ chữ, bảo Thịnh Thi Mông nhanh chóng tìm chỗ trốn đi.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Thịnh Thi Mông biết Ôn Diển đến, qua màn hình cũng có thể cảm nhận được sự sụp đổ của cô ấy.

Thịnh Thi Mông: [Em trốn ở đâu đâyyyyyyyyy]

Thịnh Thi Mông: [Trốn ở nhà vệ sinh được không!!!!]

Thịnh Nịnh: [Anh ta đến thăm mượn nhà vệ sinh, em định đi tìm chết à]

Thịnh Thi Mông: [...]

Thịnh Nịnh: [Trốn ở tầng hai đi, anh ta nhất định sẽ không vào trong phòng ngủ của chị]

Thịnh Nịnh: [Nhanh chút, thang máy đến tầng ha mươi rồi]

Mặc dù tính tình Ôn Diển kiêu lời lại còn độc miệng nhưng tiếp xúc một thời gian dài về các phương diện khác của anh vẫn rất là thân sĩ.

Vì Thịnh Nịnh biết được đi đâu này mới có thể yên tâm cho người đàn ông này mượn nhà vệ sinh.

Thịnh Thi Mông: [Trốn xong rồi!!!]

Nhận được tin này, Thịnh Nịnh nặng nề thở nhẹ một hơi.

Từ lúc này đến giờ, Ôn Diển thấy cô vẫn luôn nhìn chăm chăm vào điện thoại, lúc thì nhíu mày lúc thì giãn ra, biểu cảm vạn vạn.

Anh nghi ngờ hỏi: “Có phải trong phòng cô giấu thứ gì mà không thể cho người khác nhìn thấy à?”

Thị Nịnh lập tức phủ nhận: “Làm sao có thể.”

“Thế cô hoảng loạn làm gì?” Ôn Diễm ghét bỏ nhìn cô: “Mặt mày nhăn nhó.”

Thị Nịnh xoa xoa mặt: “Làm gì có.” Thấy anh vẫn không hề thu hẫ ánh mắt đánh giá mà thì lại nói: “Chỉ là tôi làm cho phòng bừa bộn, sợ ngài nhìn thấy sẽ nghĩ tôi là người không thích dọn dẹp.”

“Cô còn biết sợ đi ầu này sao?” Ôn Diễm cảm thấy hơi buồn cười, liếc cô một cái lơ đễnh nói: “Coi như cũng có chỗ giống con gái.”

Thị Nịnh nhíu mày: “Lời này của ngài là có ý gì?”

Ôn Diễm giọng điệu bình thản: “Chẳng có ý gì, chỉ cần trong phòng không có thuốc nổ, bừa bộn thế nào cũng chẳng liên quan gì đến tôi.”

Thị Nịnh nói như vậy, anh cho rằng phòng có thể vô cùng bừa bộn.

Kết quả vừa mở cửa, trong phòng rộng rãi sáng sủa, bố cục từng một đơn giản, từ cửa ra vào có thể nhìn thấy phòng khách, không khác gì so với lúc đầu đến, trừ một vài thứ tự cô mang đến.

Thị Nịnh thì đang nghĩ Thị Mông cái con nhóc này, trốn đi cũng không biết đường giúp cô tắt điện.

Tiền điện, tiền nước Ôn Diễm cũng không trả cho cô, cô còn phải tự mình bỏ tiền ra.

Nhưng Ôn Diễm không chú ý đến chi tiết này, thậm chí đến giày Thị Mông chưa kịp cất, vẫn vất ở chỗ đổi giày anh cũng không chú ý đến.

Chắc là nhầm cho rằng đó là của Thị Nịnh.

Năng lực quan sát của người đàn ông rất tốt, nhìn thấy gà rán mua ở bên ngoài trên bàn trà mới ăn được một nửa.

Không có phản ứng đặc biệt gì, anh bình tĩnh rời ánh mắt đi.

Thịnh Nịnh cắn răng hỏi: “Tôi đi pha trà cho ngài nhé, ngài muốn tham quan không?”

“Không có hứng thú.” Anh trực tiếp nói “Không cần phải pha trà, tôi chỉ mượn nhà vệ sinh.”

Hóa ra thực sự là đến mượn nhà vệ sinh.

Vẫn may vừa nãy cô nhanh trí, không bảo Thịnh Thi Mông trốn trong nhà vệ sinh.

“Thế ngài đi đi, nhà vệ sinh tôi vẫn chưa dùng qua, rất sạch sẽ.”

Ôn Diển ừm một tiếng, đẩy cửa vào nhà vệ sinh.

Anh không hề định dùng phòng vệ sinh, vừa nãy chỉ đơn thuần là đột nhiên có hứng thú muốn xem bộ dạng giả dối khách sáo đó của cô có thể giả vờ đến lúc nào thì lòi ra, chính vì thế mới thuận theo lời của cô muốn lên phòng chơi.

Kết quả lúc thực sự lên rồi.

Tuy là khu nhà dưới tên của anh nhưng rốt cuộc hiện tại cũng là phòng của con gái đang ở, Ôn Diển không có sở thích biến thái đi thăm quan phòng ở của người khác giới đó.

Anh dự định ở trong này khoảng hai phút, sau đó đi rửa tay và đi ra.

Thế là ở trong này hai phút, người đàn ông không có việc gì thuận tiện đánh giá nhà vệ sinh một chút.

Bởi vì là kiểu dạng căn hộ gác lửng, vì để tiết kiệm diện tích nhất mà nhà vệ sinh và nhà tắm chung lại với nhau luôn.

Nhưng so với kiểu căn hộ bình thường, căn chung cư ở vườn hoa Bắc Thành rõ ràng có bố cục theo kiểu tiêu tư sản hơn chút vì vậy mà nhà vệ sinh và phòng tắm gộp chung với nhau.

Ôn Diễn nhìn thấy trên bệ rửa tay để hai cốc rửa và bàn chải đánh răng cùng với hai chiếc khăn tắm treo trên thanh treo.

Ngược lại giám đốc Ngô còn rất biết chuẩn bị, đến cả nhà vệ sinh cũng bày trí cẩn thận như vậy

Cả áo choàng tắm và dép trong phòng tắm cũng là cho hai người, hơn nữa còn to nhỏ khác biệt, phân giới tính rất rõ ràng.

Anh nhú mày lại cẩn thận xem xét mấy đồ dùng vệ sinh trên kệ.

Thậm chí còn có đồ chuyên dùng của đàn ông.

Nếu như chỉ là nhãn hiệu bình thường thì Ôn Diễn có thể sẽ không nghĩ đến trên người mình.

Nhưng mấy cái đồ dùng vệ sinh này đều là mấy đồ dùng anh thường hay dùng.

Nhưng có thể thấy người chuẩn bị mấy thứ này cũng rất dụng tâm cẩn thận đi nghe ngóng thói quen của anh.

Biết mấy thói quen cá nhân này của anh ngoại trừ người nhà ra thì chính là trợ lý riêng Trần Thừa, mà gần đây người luôn gần gũi với Trần Thừa là....

Ôn Diễn híp mắt.

Thịnh Nịnh vừa mới dọn dẹp gà rán mua ở ngoài xong, nhìn thấy Ôn Diễn đi ra từ trong nhà vệ sinh nên thuận miệng hỏi: “Ngài dùng xong rồi à?”

Sau đó vẫn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị người tóm lấy tay kéo vào trong nhà vệ sinh.

Cô nghe thấy Ôn Diễm trầm giọng hỏi: “Cô chuẩn bị mấy thứ này là có ý gì?”

Mặt Thịnh Nịnh mở hồ vôi nhìn cẩn thận, nhìn thấy trong phòng vệ sinh đầy đồ dùng dành cho hai người này, lúc lâu vẫn chưa phản ứng lại được.

Đây là cái gì?

Phản ứng của cô cũng không khác mấy của Ôn Diễm, thậm chí cầm lấy mấy đồ dùng vệ sinh cá nhân này lên xem, còn có đồ dùng của đàn ông.

Một mình Thịnh Nịnh sống ở đây, tuyệt đối không có khả năng cần đến mấy thứ đồ chuyên dùng của đàn ông.

Chắc là sớm chuẩn bị xong rồi, bao gồm cả nội thất bên trong của căn hộ.

“Tôi còn đang muốn hỏi ngài chuẩn bị mấy thứ này là có ý gì, ngược lại ngài còn đi trách cứ tôi?” Trong lòng Thịnh Nịnh cũng đầy ngờ vực: “Không chỉ có mấy cái này, còn có mấy đồ ở trên trên tầng hai đó.”

Ôn Diễm: “Tầng hai có cái gì?”

Thịnh Nịnh đang định nói anh tự đi lên mà xem thì đột nhiên nhớ ra Thịnh Thi Mông đang trốn ở trên tầng hai.

Bỏ đi, mấy cái bộ quần áo ở trên tầng hai đó thì coi là gì, chỉ độc mỗi mấy đồ dùng cho cặp đôi ở trong phòng vệ sinh này cũng đủ để có một người đàn ông và một người phụ nữ trưởng thành lập tức hiểu được là có ý gì.

“Cái này không phải do tôi chuẩn bị.” Giọng điệu Thịnh Nịnh kiên định: “Lúc tôi chuyển đến đã có mấy thứ này rồi.”

Ôn Diễm hơi sửng sò, lập tức nghĩ đến một người.

Ngô Kiến Nghiệp

Nhưng hiện tại Ngô Kiến Nghiệp không ở đây, không có cách nào tìm anh ta chứng thực

“Rõ ràng là ngài bảo người chuẩn bị.” Thịnh Nịnh nhìn anh không nói một lời, cho rằng anh không tin, nôn nóng đến mặt đỏ hừng hực: “Tôi còn cho rằng là ngài muốn— —”

Nói không ra lời.

Cô không mặt dày như vậy.

Giọng điệu Ôn Diễm trầm xuống, thấy cô có lời vẫn chưa nói hết, lại tiến lại gần mấy bước, nửa thật nửa giả thăm dò: “Cô nghĩ cái gì?”

Thịnh Nịnh bị bộ dạng đó của anh ép lùi về phía sau, trực tiếp chống lên tường, lúc này mới cắn răng nói: “Bao nuôi.”

Cô nói xong thì mím chặt môi, quay sang một bên không nhìn anh.

“Tôi bao nuôi cô?” Anh cười hai tiếng, giọng nói khàn khàn, xen kẽ rất nhiều tâm tư khiến người ta không thể hiểu rõ: “Chẳng lẽ không phải là cô chuẩn bị mấy thứ này để ngầm ám chỉ với tôi?”

“Không có.” Thịnh Nịnh cật lực phủ nhận: “Ngài phải tin tôi, tôi có tâm tư với ai cũng không thể nào có tâm tư với ngài được.”

Ôn Diễm: “...”

Sau khi nghe thấy cô chần chừ thành giải thích như vậy, ngược lại lông mày của người đàn ông càng nhíu chặt hơn.

Anh nghiêng răng, giọng nói giống như ngâm trong nước đá: “Thế là do tôi tự mình đa tình?”

Thịnh Nịnh muốn nói đúng nhưng lại không dám, chỉ có thể dẫu môi, mặt mày nhăn nhó, lẩm bẩm: “Tóm lại ngài đừng hiểu nhầm, tôi tuyệt đối không có ý đó.”

Mãi lâu mà Ôn Diễm không nói một lời, tại lúc Thịnh Ninh cho rằng trận phong ba bão táp này đã bình ổn rồi thì anh lại nói.

“Tôi nói cho cô biết, tôi dù có thực sự muốn bao nuôi phụ nữ.” Ôn Diễm lạnh lùng nói: “Cũng sẽ không tìm kiêu người như cô.”

Đột nhiên Thịnh Ninh ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt vừa tức giận vừa mỉa mai của anh.

“Kiêu người như tôi là ý gì? Anh không nhìn thuận mắt tôi, tôi cũng chẳng nhìn thuận mắt anh.” Thịnh Ninh cũng tức giận, mắt trợn tròn lớn giọng phản bác: “Cho dù tôi có lưu lạc đến mức cần đàn ông bao nuôi thì cũng không tìm kiêu người đàn ông như anh.”

Không khí giữa hai người đầu căng thẳng, tính tình đầu kém, ai cũng không muốn nhường đối phương.

Cuối cùng Ôn Diễm lạnh mặt nói: “Tốt nhất là như vậy, tôi cho cô phòng, cô phụ trách làm tốt việc tôi giao cho.”

Thịnh Ninh không chút suy nghĩ nói: “Tôi sẽ.”

“Nếu như dám dở trò với tôi.” Anh dừng lại chút, giọng điệu bình tĩnh, ý cảnh cáo càng mạnh “Đừng để tôi phát hiện ra, nếu không đến lúc đó cô dù trốn ở đâu cũng không có tác dụng.”

Đột nhiên cơ thể của cô cứng đờ, rét lạnh từ chân dâng lên.

Lúc đầu tự tin bản thân có thể lừa gạt được Ôn Diễm, tuy rằng trước giờ thỏa thuận của cô và Thịnh Thi Mông không bị phát hiện ra.

Nhưng rốt cuộc người nói dối cũng không thể làm trái sự thật được, cho dù có cẩn thận như thế nào thì cũng khó tránh khỏi cảm thấy chột dạ.

Có thể lừa dối đến ngày tạm biệt là tốt nhất, cô với Thịnh Thi Mông là bên được lợi nhiều nhất, nếu như bị phát hiện, không thể tưởng tượng được Ôn Diễm sẽ báo thù cô như thế nào.

“Nếu tôi đã đưa mấy đò vật nhỏ nhất này thì sẽ không lấy trở về” Ôn Diển về mặt vô cảm nói: “Đỡ lại mà dùng.”

Mãi cho đến lúc đóng cửa, người đàn ông rời đi, Thịnh Nịnh mới chậm rãi h ồi th ần lại.

Cô bu ồm bực tím tóc.

Cũng không biết qua bao lâu, Thịnh Thi Mông trên lầu sau khi xác nhận không có tiếng động của Ôn Diển nữa, lúc này mới rón ra rón rén từ trên lầu đi xuống.

Sau khi cô ấy đi xuống thì nhìn thấy Thịnh Nịnh đang đứng ở trước cửa phòng vệ sinh, tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, ngực phập phồng thở dốc.

“Tổng giám đốc Ôn đi r ồi?” Thịnh Thi Mông ngạc nhiên nhìn cô: “Chị làm sao vậy? Sao mặt lại đỏ như vậy?”

“... Bị chọc tức.”

Lúc Thịnh Thi Mông trốn ở trên lầu nghe thấy tình hình bên dưới, cô ấy rất lo lắng nhưng lại không dám xuống sợ rằng mình lộ ra mất nhiều hơn được.

Nhưng nguyên nhân chủ yếu mà cô ấy không xuống là vì trong lòng khẳng định, cho dù hai người Ôn Diển và chị gái có cãi nhau, theo như tính tình của tổng giám đốc Ôn, cho dù có tức giận như thế nào thì cũng chắc chắn sẽ không động tay động chân với phụ nữ.

Nhìn thấy dấu vết ở hiện trường, khẳng định không hề động tay, chị của cô ngoài mặt và cổ đỏ ửng ra thì không có vết thương bên ngoài gì.

Thịnh Thi Mông không hiểu: “Cãi nhau một trận thôi, anh ta có thể làm cho chị tức giận thành như vậy sao?”

Thực ra Ôn Diễm cũng không nói gì quá đáng, thậm chí đến cả mấy câu chửi thề mà người bình thường cãi nhau tức giận quá mà bật thốt ra anh cũng không hề nói, nhưng không hiểu vì sao Thịnh Nịnh lại cực kì tức giận như vậy.

Cô hít một hơi: “Không biết, chắc là bầm sinh xung khắc với anh ta.”

Ôn Diễm mạnh mẽ đóng sầm cửa xe.

Một đường phóng nhanh ra khỏi vườn hoa Bắc Thần, cố tình tối hôm nay thời tiết không được đẹp, cả thành phố đâu đâu có tuyết rơi nhỏ, lái xe không thể vượt quá tốc độ, không thể nhấn ga hết cỡ, thế là người đàn ông chỉ có thể kìm nén tức giận đi theo biển báo giới hạn tốc độ trên đó, lái xe quay về nhà.

Nhà họ Ôn nằm ở sườn núi phía ngoại thành, bên này đâu là khu biệt thự yên tĩnh, ban ngày thì yên tĩnh, ban đêm càng yên tĩnh hơn.

Tiếng động cơ bu ồn bực bên trong xe ở trong thời tiết tuyết rơi im lặng lộ rõ vẻ chói tai hơi.

Dì vẫn chưa đi nghỉ, thấy có xe đi vào, vội vàng khoác áo ngoài ra cửa đón.

“Cậu quay về rồi ă.”

Dáng người cao lớn, trên đầu và bả vai còn dính ít tuyết rơi, dần biến mất theo động tác đi vào bên trong phòng.

Lần đầu tiên Ôn Diễm không giống như bình thường lễ phép đưa áo ngoài cho dì, mà cởi ra vứt trực tiếp lên sofa.

Anh trăn mặt hỏi: “Ôn Chinh đâu?”

“... Đã quay về phòng nghỉ rồi ă.”

Ôn Diễm sai bước lên trên lầu, ngay sau đó, dì ở dưới lầu đã nghe thấy tiếng đập cửa.

Bà bị dọa nhảy dựng, sau đó nghe tiếng gào thét của cậu hai Ôn.

“Đệt Ôn Diễn anh mẹ nó là cướp à?! Người nhà mình thế mà mẹ nó còn chơi cái trò đập cửa này!”

Tiếp theo đó là tiếng kêu đau đớn của của cậu hai Ôn.

Hai anh em đánh nhau là chuyện nhà, dì giúp việc cũng không dám ngăn cản, đang nghĩ có nên gọi ông cụ đến khuyên một chút không.

Bà ấy không biết ông cụ vẫn chưa ngủ, đang thức nằm ở trên giường đợi con trai lớn quay về, báo cáo tình hình hôm nay cho ông, ai biết được con trai lớn vừa về thì đập cửa phòng con trai nhỏ, không nói một lời mà đánh luôn.

Ôn Hưng Dật đang nằm trên giường, vừa ngâm nga vừa vui vẻ nói: “Đánh hay lắm! Còn không đánh chết cái thằng con bất hiếu không nghe lời này à!”

Hộ lý phụ trách chăm sóc ông đen mặt, cũng bó tay khuyên nhủ: “Ông mau ngủ đi có được không?”

Người duy nhất ở trong nhà có thể khuyên Ôn Diễn dừng cũng lựa chọn ngoảnh mặt làm thinh, Ôn Chinh kêu trời không thấu, kêu đất đất không nghe, chỉ có thể bị anh trai đè xuống dưới đất chịu đựng cú đánh tàn nhẫn.

Ôn Diễn xuất thân từ trường quân đội, từng luyện tập không ít các kiểu chiến đấu, nếu thực sự động tay động chân thì Ôn Chinh không có sức đánh trả, hoàn toàn chịu đánh.

“Em sai rồi, em sai rồi.”

Ôn Chinh xoa gò má ashhh một tiếng, thất tha thất thiêu bò dậy từ dưới đất rồi bò lên trên giường nằm, thở hổn hển nhận lỗi: “Anh em sai rồi, anh bớt giận, đừng đánh chết em, nếu không tối nay mẹ của chúng ta sẽ bò từ dưới đất lên tìm anh tính sổ đấy.”

“Em bảo mẹ hiện lên đây bây giờ luôn đi.” Ôn Diễm lại đá người trên giường một cái, về mặt âm trầm nói: “Tiện thể kéo em xuống đó luôn một thể.”

“... Đừng trêu em trai ruột của anh như vậy thể chứ.” Ôn Chính yếu ớt nói: “Nãy chỉ đùa với anh thôi, lại nói anh không phải người miệng rộng, chắc chắn có thể giải thích rõ ràng với người trong nhà hàng, này có là gì.”

Đằng nào thì đánh cũng đánh rồi, tức giận cũng tiêu đi phần lớn, Ôn Diễm không muốn nói mấy lời thừa thãi với anh ta, thấp giọng cảnh cáo: “Sau này thành thật một chút.”

Nói xong thì muốn rời đi.

Ôn Chính vừa mới bị đánh cả người vẫn còn đau nhức, tuy vậy vẫn không sợ chết mà đi qua.

“Anh em nghe người ta nói hôm nay anh dẫn một cô gái đến nhà hàng.” Anh ta vô cùng tò mò: “Anh đổi trợ lý mới à?”

Ôn Diễm tiếc lời như vàng phủ định: “Không có.”

“Không phải trợ lý thể thì là ai? Anh cũng không có bạn khác giới” Bỗng dưng Ôn Chính nghĩ nghĩ rồi nói: “Bạn gái?”

Ôn Diễm nheo mắt nhìn anh ta, thấp giọng hừm một tiếng: “Em cho rằng ai cũng như em à?”

“Không phải bạn gái thì là ai?”

Ôn Diễm không kiên nhẫn nói: “Liên quan gì đến em?”

Ôn Chính ơ một tiếng: “Nếu như anh quản chuyện của em với bạn gái em, thể thì dựa vào đâu mà em không thể quản chuyện giữa anh và bạn gái của anh?”

“Em đã hỏi người khác rồi, là một cô gái trẻ, mặc dù em chưa từng trông thấy dáng vẻ của người ta như thế nào nhưng có thể bị hiểu nhầm

thành đối tượng kết hôn của anh thì chắc dáng vẻ cũng rất xinh đẹp đúng không? Lần đầu tiên nghe thấy anh dẫn một cô gái đến nhà hàng đó hửm? Có mục đích gì?"

"..."

Ôn Diển day day thái dương, vẫn duy trì trầm mặc.

Anh lại nhớ đến chuyện trong căn hộ vừa nãy, khoảnh khắc sững sờ và nghi ngờ lúc nhìn thấy mấy thứ đồ dùng cho cặp đôi trong nhà vệ sinh đó, mãi cho đến sau khi trách cứ hỏi cô và nhận được đáp án phủ nhận và cuộc cãi nhau, mĩa mai sau đó của hai người.

Sự phủ nhận kịch liệt cùng với ý chống cự kiên định trong ánh mắt của cô gái đó khiến cho đáy lòng người đàn ông dâng lên một sự buồn bực khó miêu tả thành lời.

Cho dù anh thực sự có ý đó thì sao, cô có tư cách gì mà cự tuyệt, anh rất kém?

Lại còn thề son sắt cái gì mà cho dù có sa ngã đến tìm đàn ông bao nuôi, cũng tuyệt đối không tìm anh.

Ôn Diển mĩa mai.

Con nhóc tham tiền, ai hiếm lạ gì.

Chương 23:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Liên quan đến cô gái đi cùng với Ôn Diển đến nhà hàng đó, cho dù Ôn Chinh bị đánh một trận cũng vẫn không có moi được thông tin gì từ trong miệng của anh trai.

Sớm biết vậy thì đã bảo người ở nhà hàng giúp đỡ chụp tấm ảnh của cô gái đó rồi.

Đáng trách vẫn là tại anh ta lúc đó quá nóng vội, một lòng nghĩ muốn để Ôn Diển phải khó chịu, thế nhưng lại quên mất tìm hiểu xem cô gái đó rốt cuộc là ai.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Anh trai anh ta không nói, cùng lắm thì anh ta tự tìm người đi điều tra.

Tốt nhất là cô gái đó với Ôn Diển hơi gì đó với nhau đi, tuy rằng khả năng này rất nhỏ.

Ôn Chinh bị đánh một trận vẫn không ngoan ngoãn, nằm ngửa trên giường lẩm bẩm.

Anh ta là con trai của Ôn Hưng Dật, tuy rằng bố mẹ là liên hôn không có tình cảm nhưng người lớn hai nhà đối với đứa nhỏ lại vô cùng cưng chiều, từ nhỏ cho đến lớn anh ta được bảo vệ rất tốt, bởi vì mọi chuyện đều có con trai cả Ôn Diển gánh ở phía trước, thế nên chưa từng chịu khổ gì.

Thông thường những đứa trẻ được cưng chiều như vậy thì khi lớn lên tính cách của chúng sẽ đi theo hai kiểu cực đoan, một là kiểu cởi mở vui

vẻ, là kiêu tính cách gặp người khác thì mỉm cười khiến cho người ta yêu thích, một kiểu khác đó là ương bướng, phản nghịch, thích làm gì thì làm.

Rõ ràng là Ôn Chinh lớn lên thành kiểu sau.

Dáng người anh ta cao lớn đẹp trai, đối với các cô gái mà nói khí chất và ngoại hình vừa đúng là công tử nho nhã, nhưng so với người anh trai vừa cao vừa biết đánh đấm hơn nữa còn từng tập luyện qua mà nói thì vẫn lộ rõ vẻ yếu ớt.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Sớm biết vậy lúc đầu em cũng đi học trường quân đội.” Anh ta mếu máo nói: “Bây giờ ông già cũng không cần phải dùng đến bảo vệ để bảo vệ mình nữa, trực tiếp có sẵn người con trai cho ông già sai sử, đúng là thật biết kinh doanh.”

“Em đi?” Ôn Diễm không chút lưu tình chọc thủng lời nói của anh ta: “Đoán chừng không chịu được nổi hai tháng đã kêu gào đòi bỏ học.”

Lời này hơi hơi làm tổn thương lòng tự tôn của người đàn ông, Ôn Chinh vô cùng không phục, nói một hơi mấy câu: “Như vậy là có ý gì? Chướng mắt em? Cùng một mẹ sinh ra, anh thì được chẳng lẽ em không được? Không phải chỉ là bị quản nghiêm sao? Anh xem chẳng lẽ hiện tại em đang trải qua cuộc sống tự do sao?”

“Người không chịu được khổ.” Ôn Diễm không trả lời trực tiếp, đập đập lên chân của Ôn Chinh, đứng dậy: “Cứ tiếp tục làm công tử ngây thơ của em đi, anh về phòng đây.”

Ôn Diễm muốn đi, Ôn Chinh vội vào ngăn dậy gọi anh: “Anh sẽ nói chuyện tối này với bà?”

Ôn Diễm quay người lại, nheo mắt nhìn anh ta: “Nói xong em còn con đường sống à?”

Ôn Chinh nhếch miệng cười: “Em biết mà.”

“Biết gì?”

Ôn Chinh ngửa ra sau, lại lười biếng nằm lên trên giường: “Anh đoán xem.”

Ôn Diễm không có rảnh giải đố với anh ta, rời khỏi phòng Ôn Chinh rồi thuận tay đóng cửa lại.

Anh đứng im ở cửa phòng của Ôn Chinh một lúc, mãi cho đến khi hộ lý của bố đến gọi anh vào phòng của bố anh nói chuyện.

Lúc này ông cụ vẫn chưa có ngủ, vừa mới nghe báo nhiệt nghe đến đầu óc tỉnh táo.

Ông không hỏi vì sao Ôn Diễm muốn đánh Ôn Chinh.

“Chuyện cậu hôn này xử lý như thế nào rồi?”

“Hiểu nhầm thôi.” Ôn Diễm nói: “Ôn Chinh không định cậu hôn.”

Qua loa miêu tả tất cả mấy chuyện hề xảy ra tối này, bao gồm cả mấy việc và người khiến người ta đau đầu đó.

Ôn Hưng Dật hơi nghi ngờ: “Thế là do bố hiểu nhầm?”

Ôn Diễm lạnh nhạt nói: “Cũng có thể là do bố nghe nhầm.”

Trước giờ Ôn Hưng Dật luôn yên tâm với con trai cả, nếu anh đã nói là hiểu nhầm thì đó nhất định chính là hiểu nhầm.

“Coi như nó vẫn còn có lương tâm, không có làm cho chuyện này cháy lớn quá.” Ông cụ hừ một tiếng: “Con nhìn chăm chăm nó cho bố, xem xem rốt cuộc nó muốn làm cái gì, có phải thực sự dự định vì cô gái đó mà

muốn cắt đứt quan hệ với ông già này không, nếu thực sự làm lớn, con cũng không cần phải lãng phí sức lực chơi mèo vờn chuột với nó làm gì, giữa anh em với nhau không cần phải nể mặt làm gì."

Ôn Diễn cau mày, không có lên tiếng trả lời bỗ ruột của mình.

"Tụi trẻ bọn nó nhìn không ra, bố có thể nhìn ra, thực ra trong lòng con không muốn quan tâm đến mấy chuyện tào lao của tụi nó." Ôn Hưng Dật thấy Ôn Diễn không kêu lên một tiếng, lại nói: "Nhưng hiện tại con là con trưởng trong nhà chúng ta, bố tin tưởng con mới yên tâm để con đi xử lý chuyện của em trai con."

Ôn Diễn: "Con biết."

Ôn Hưng Dật gật đầu, lại không nói nhiều, ánh mắt lại hòa nhã lại, dịu giọng nói: "Được rồi, nghỉ ngơi đi."

Ôn Diễn nhìn có vẻ thủ đoạn cứng rắn, làm việc quả quyết lại mạnh mẽ vang dội, phong cách làm việc như vậy đích thực có thể xử lý được rất nhiều chuyện, nhưng đối với những người anh quan tâm thì từ đầu đến cuối anh vẫn mềm lòng.

Vì vậy mà không quản được, hơn nữa còn có người và nhiều việc mà anh không khống chế được, suy cho cùng anh cũng không phải là thực sự là người máy bước ra từ phòng thí nghiệm.

Sao Ôn Hưng Dật lại không hiểu con trai cả của mình được.

Ôn Diễn cũng hiểu rõ bản thân, đương nhiên biết ý trong lời nói của bố

Sau khi cùng bố nói chuyện xong, anh coi như không xảy ra chuyện gì mà đi về phòng mình.

Chuyện tình tối hôm nay coi như hoàn toàn hạ màn.

Cũng không biết sáng sớm mấy giờ, anh xuống dưới lầu, làm dọa sợ đi giúp việc phụ trách trực ban.

“Sao muộn như vậy mà cậu vẫn chưa ngủ?”

“Không ngủ được.” Ôn Diễm nhíu chặt mày, giọng nói hơi buồn bực
“Phiên đi pha cho tôi một cốc cà phê, vắt vả cho đi rã.”

Đi giúp việc lo lắng nhìn anh một cái, người chủ gia đình nhà họ Ôn trẻ tuổi như vậy, vẻ mệt mỏi và buồn bực giữa hai đầu lông mày anh tuấn của anh lại khiến trông anh còn yếu ớt hơn của ông cụ Ôn.

Uống hết cả cốc cà phê, cảm giác mệt mỏi đó cũng không tiêu tan, Ôn Diễm cảm thấy bất lực, cuối cùng cảm giác thấy bản thân vì chuyện của Ôn Chính mà tìm cô gái Thịnh Ninh này đúng là chuyện sai lầm.

Bởi vì rất nhiều thứ đã không còn nằm trong vòng kiểm soát, thoát khỏi dự định ban đầu của anh, dường như vệ tinh đã đi chệch khỏi quỹ đạo và đang có xu hướng càng lúc càng lệch xa càng phi lý mà anh sắp không khống chế nổi.

Sau khi “chủ nhà” kiểm tra phòng xong, tâm trạng của “khách thuê” cả đêm đầu rất kém.

Stịnh Ninh gọi Thịnh Thi Mông, chị em hai người tốn chút thời gian, thu dọn hết tất cả đồ dùng của đàn ông trong phòng vệ sinh lại sau đó ném nó vào tủ cất đồ không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

“Mấy thứ đồ này còn rất đắt.” Thịnh Ninh Mông cảm thấy hơi lãng phí: “So với việc cất trong tủ không dùng, không phải cần đi bán càng tiện hơn sao?”

Chị của cô ấy vẫn giữ nguyên thái độ như vậy đối với quần áo và túi xách ở tầng hai, mấy thứ đồ dùng được đó chị ấy không nhất thiết phải bán, mấy thứ đồ của đàn ông hoàn toàn không dùng được thì chị ấy ngược lại lại thu dọn lại, thực sự không thể hiểu nổi.

“Ai biết được vào một ngày đẹp người người đàn ông kia đột nhiên đâm chị một nhát không, bảo chị mang mấy thứ đồ này trả lại cho anh ta.” Thịnh Ninh nói: “Đề phòng chẳng may vẫn là thu dọn lại thì hơn.”

Giọng điệu Thịnh Thi Môngphức tạp: “.....Tổng giám đốc Ôn, anh ta sẽ không đến mức như vậy đâu.”

Thịnh Nịnh hỏi ngược lại: “Em không phải anh ta, sao em có thể khẳng định như vậy được?”

Thịnh Thi Mông nói không ra lời.

Nếu như là trước tối hôm nay, Thịnh Nịnh nhìn mấy thứ đồ này trước Ôn Diển một chút, cô cũng sẽ cho rằng Ôn Diển không đến mức như vậy, nhưng sau tối nay cô không dám khẳng định.

Bây giờ Thịnh Nịnh rất buồn phiền, vốn lúc đầu chỉ đơn thuần là quan hệ hợp tác giữa bên A và bên B, tối nay cãi nhau một trận như vậy, cô cũng không biết sau này nên đối mặt với người đàn ông đó như thế nào nữa.

Suy cho cùng thì cái người đàn ông nhỏ mọn đến cả từ bao nuôi không phù hợp với giá trị quan của xã hội mà anh ta cũng có thể dùng cãi nhau với cô.

Giữa người với người, đặc biệt là giữa đàn ông và phụ nữ, một khi đã kéo vào mối quan hệ rất dễ khiến người khác hiểu nhầm, cho dù hai bên thực sự không có ý gì thì tâm trạng cũng khó tránh khỏi xảy ra chút thay đổi.

Thế là lúc tối ngủ, cô thành công mơ thấy Ôn Diển.

Trong giấc mơ Ôn Diển vẫn là vẻ mặt lạnh lùng của Trương Đông giết người không đền mạng, đứng ở trước mặt cô, lấy dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống nói với cô.

— Cho cô cơ hội.

Thịnh Nịnh hỏi cơ hội gì.

— Cơ hội bao nuôi cô.

Quan trọng là trong giấc mơ Thịnh Ninh không chịu nghe không chế, thế nhưng không hề trực tiếp cự tuyệt mà hỏi anh ta: “Thế một tháng tôi có thể lấy được bao nhiêu tiền phí bao nuôi?”

Ôn Diển lạnh nhạt cười hai tiếng, vẻ mặt anh tuấn lộ ra vẻ mặt dịu dàng, giống như trách mắng lại giống như than thở nói: “Đồ ham tiền.”

Thịnh Ninh bị giấc mơ rõ ràng này dọa tỉnh.

Cũng không biết có phải là thiết bị sưởi ở trong nhà bật cao quá không, trên trán vào sau ót của cô ra rất nhiều mồ hôi, tóc bết dính vô cùng khó chịu.

Thịnh Thi Mông là con mèo đêm, lúc này cô ấy đang nằm bên cạnh Thịnh Ninh chơi điện thoại, thấy người bên cạnh bỗng dưng có động tĩnh, lập tức nhìn sang.

Qua ánh sáng điện thoại thì nhìn thấy vẻ mặt trợn mắt và vô cùng kinh hãi đó của Thịnh Ninh.

“Chị làm sao thế?” Thịnh Thi Mông nhỏ giọng hỏi “Mơ thấy ác mộng à?”

“Còn đáng sợ hơn ác mộng.” Thịnh Ninh ôm ngực, nghĩ lại vẫn còn sợ nói: “Chị mơ thấy Ôn Diển.”

Thịnh Thi Mông đoán: “...Trong mơ tổng giám đốc Ôn Đuôi giết chị?”

Vẻ mặt Thịnh Ninh trắng bệch lắc đầu: “... Còn đáng sợ hơn bị đuôi giết rất nhiều.”

Thịnh Thi Mông thực sự không thể đoán ra được, nhưng Thịnh Ninh lại không định nói rõ với cô ấy trong mơ rốt cuộc Ôn Diển đã làm gì với mình, cô ấy chỉ có thể tự mình tưởng tượng, trong đầu gần như hiện lên hết tất cả các cảnh khủng bố trong phim ấn tượng sâu sắc mà cô ấy từng xem từ nhỏ đến lớn đầu nghĩ qua một lượt, xem xem có thích hợp với tình tiết mà Thịnh Ninh nói là “còn đáng sợ hơn bị đuôi giết hơn nhiều” không.

Kết quả chính là tự mình nửa đêm dọa sợ chính mình, hai chị em đầu mất ngủ, đau khổ kết thúc “đêm ở chung cư” mong đợi đã lâu này.

Cuối tuần khiến người ta đầy cảm xúc kết thúc, tiếp theo đó lại là một tuần làm việc ác liệt của các sinh viên và người đi làm.

Tuần trước Ôn Diển có từng nhắc đến chuyện liên quan đến việc ký tên chuyển quyền để cho Thịnh Nịnh và trợ lý Trần trao đổi, Thịnh Nịnh vốn cho rằng Ôn Diển là thuận miệng nói thôi, kết quả thứ hai trợ lý Trần thực sự gọi điện thoại đến cho cô, liệt kê rõ ràng tất cả các tư liệu và chứng cứ cần thiết để khiếu nại.

So với lá thư khiếu nại cô viết cho nhà trường yêu cầu còn cao hơn rất nhiều.

Trong lúc còn phải bận rộn tìm ra kẽ hở nghiên cứu còn phải bận rộn việc khiếu nại đã đủ khiến người ta đau đầu rồi, may mà có trợ lý Trần ra tay giúp đỡ, Thịnh Nịnh dành thời gian lúc không có tiết để chỉnh lý và thu thập, so với việc một mình cô xử lý tìm biện pháp giống như con ruồi không đầu thì hiệu quả hơn rất nhiều.

Tuần này Thịnh Nịnh thường không ở trong phòng ngủ, tần suất cô đi thư viện càng nhiều hơn, thứ nhất là có thể toàn tâm toàn ý làm chuyện của mình, thứ hai là cái đứa học sinh kém Thịnh Thi Mông này không thể nào yêu thương thư viện được, thế nên không cáchquấy rầy cô.

Trong thư viện yên tĩnh, tất cả mọi người đều cúi đầu, điện thoại của Thịnh Nịnh để chế độ im lặng, lúc màn hình sáng lên, cô lập tức đứng dậy đi ra bên ngoài nhận điện thoại.

Cô vốn cho rằng lại là trợ lý Trần gọi điện thoại đến, không hề suy nghĩ nhận điện thì nói luôn: “Trợ lý Trần, vừa nãy tài liệu khiếu nại tôi đầu đã xử lý và gửi vào mail cho anh rồi.”

Kết quả người nói chuyện hoàn toàn không phải trợ lý Trần bằng khiếu giọng điệu ôn hòa đó mà là một giọng nói trầm thấp: “Là tôi.”

Thịnh Nịnh sững sờ, cách vài ngày lại nghe thấy giọng nói lạnh nhạt này, cô hơi kháng cự trong vô thức.

Vì cuộc sống nên con người vẫn phải cần thỏa hiệp đối với một số người và một số sự việc.

“Sao ngài lại có thời gian rảnh để gọi điện thoại cho tôi?” Thịnh Nịnh chỉ có thể nghĩ đến một nguyên nhân: “Em trai ngài lại muốn cầu hôn à?”

Dường như quên mất lời thiếu tôn trọng hôm đó bản thân mình nói ra, cô lại hồi phục giọng điệu tôn trọng lễ độ với anh như bình thường.

Dường như Ôn Diễm cũng quên chuyện hôm đó, giọng điệu lạnh nhạt như bình thường.

“Không phải, không liên quan đến nó.” Anh nói: “Tuần này là hội nghị thượng đỉnh, cô chắc cũng biết chứ.”

Thế nhưng là chuyện hội nghị thượng đỉnh, Thịnh Nịnh lập tức nghiêm túc trả lời: “Biết.”

“Bây giờ cô đến chỗ tôi một chuyến.”

“Ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Ôn Diễm vẫn như cũ không nói rõ hết, chỉ nói: “Cô có muốn đi hội nghị thượng đỉnh không?”

Mặc dù trong lòng Thịnh Nịnh đã tiếp nhận sự thực là vì đắc tội với giáo viên hướng dẫn mà bị mất đi cơ hội dự thính học tập lần hội nghị thượng đỉnh này, nhưng đối với một sinh viên sắp tốt nghiệp mà nói, mỗi một cơ hội học tập như vậy đều vô cùng quý giá.

Nếu như thực sự có thể đi, cô không muốn bỏ lỡ bởi vì bất cứ nguyên nhân nào.

Điều này liên quan đến kế hoạch nghề nghiệp của cô ấy và có thể thêm kinh nghiệm thực tế cho cv xin việc của cô trong tương lai được đẹp đẽ

hơn.

Trước mắt thứ gì cũng không thể nào so sánh được kế hoạch tương lai của bản thân.

Thị Nịnh suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định nghe theo trái tim của mình: "...Muốn đi."

"Muốn đi thì đi qua đây tìm tôi." Ôn Diễm nói ở trong điện thoại: "Trong vòng hai tiếng mau chóng đến đây."

Giọng điệu lạnh nhạt nghiêm chỉnh, giống như cấp trên, quả thật khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng được dáng vẻ của người đàn ông này lúc cãi nhau với cô nói ra không ít lời sáo rỗng.

"Nếu như ngài đồng ý mở cửa sau này cho tôi, đến lúc đó trực tiếp để tôi đi hội nghị thượng đỉnh không được sao?" Thị Nịnh hơi nghi ngờ: "Vì sao còn muốn tôi đặc biệt đến chỗ công ty anh tìm ngài một chuyến?"

Thị Nịnh nghĩ không ra, bởi vì thực sự không cần thiết.

Bên Ôn Diễm im lặng hai giây, dùng thái độ cao ngạo hỏi cô: "Làm sao? Sợ gặp tôi à?"

Thị Nịnh phủ nhận: "Không có chuyện đó."

Anh giống như bị điếc lại hỏi: "Da mặt cô Thị Nịnh mỏng như vậy sao?"

"Tôi nói không phải anh không nghe thấy sao?" Thị Nịnh bị chọc tức, cắn răng nói: "Ngài cũng không phải yêu ma quỷ quái ăn thịt người gì, vì sao tôi phải sợ? Tôi đến, lập tức đến."

Chương 24:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Chỉ nghe mỗi giọng nói cũng có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ tức giận mà lại không cam tâm nhận thua đó của Thịnh Ninh.

Cúp điện thoại, Ôn Diễm đưa điện thoại cho trợ lý Trầ.

“Bây giờ tôi sẽ đi họp, sau khi cô Thịnh đến thì bảo cô ấy chờ trong phòng làm việc của tôi.”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Trợ lý Trầ: “Vâng thưa sếp.”

Ôn Diễm vừa định đứng dậy, vừa hay cửa phòng làm việc bị gõ, thư ký Trương đứng ở cửa.

“Tổng giám đốc.” Thư ký Trương nói “Mấy người trong hiệp hội dịch thuật đã ở dưới tầng đợi ngài rồi.”

“Tôi biết rồi, đi thôi.”

Ở chỗ sếp không nhìn thấy, thư ký Trương nhìn trợ lý Trầ với ánh mắt biểu ý vất vả rồi.

Bình thường thư ký Trương chỉ xử lý văn thư cho tổng giám đốc Ôn ở trong tập đoàn, trợ lý Trầ không giống vậy, Ôn Diễm càng tin tưởng anh ta hơn, có vài chuyện cá nhân cũng sẽ gọi anh ta đến xử lý, vì vậy mà công việc cũng vất vả hơn thư ký Trương rất nhiều.

Nếu như xét về mức độ thân thiết với cấp trên thì rõ ràng vị trí của trợ lý Trần càng cao hơn một chút.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Chỉ mỗi làm việc văn thư cho tổng giám đốc Ôn không cũng đã đủ mệt rồi, lại còn giải quyết cả việc cá nhân của tổng giám đốc, đi đâu đó tương đương với việc phải vây xung quanh tổng giám đốc, thế nên thư ký Trương cũng không mặn mà đối với chức vụ trợ lý số một của tổng giám đốc lắm, bởi vì bình thường quan hệ với trợ lý Trần cũng rất tốt, thỉnh thoảng cấp trên không có việc, hai người cũng sẽ tìm chỗ ra ngoài uống cà phê nói chuyện.

Cách đây không lâu vừa hay giám đốc Ngô ở vườn hoa Bác Thân tìm anh ta để thảo luận chuyện nội thất bên trong căn chung cư của tổng giám đốc Ôn, thuận tiện nghe ngóng sở thích của tổng giám đốc Ôn từ chỗ anh ta, anh ta vốn dĩ cũng không rõ căn hộ đó rốt cuộc là cho ai ở, giám đốc Ngô hỏi thì cứ cho rằng là bản thân tổng giám đốc Ôn ở.

Vừa khéo bình thường bản thân và trợ lý Trần hay trao đổi với nhau về mấy chuyện liên quan tổng giám đốc, ví dụ như tổng giám đốc Ôn thích dùng loại kem cạo râu nào, nếu như không đắt thì bọn họ cũng mua thử, thư ký Trương cũng biết một chút từ chỗ trợ lý Trần, cũng thành thật nói với giám đốc Ngô.

Gần đây giám đốc Ngô không có cơ hội đến trụ sở chính, thế nên hỏi thư ký Trương ở trong WeChat, quanh co hỏi tổng giám đốc Ôn có vừa lòng với căn hộ đó không.

Làm sao thư ký Trương biết được, lại đi hỏi trợ lý Trần, trợ lý Trần tỏ ý bản thân anh ta cũng không rõ lắm.

Thư ký Trương thành thật nói với giám đốc Ngô là không biết, giám đốc Ngô liền nhiệt tình hẹn anh ta ra, lại mời anh ta uống rượu mấy lần, để

anh ta giúp đỡ hỏi.

Nhân lúc cùng tổng giám đốc Ôn đi thang máy xuống dưới tầng, thư ký Trương nghĩ nghĩ vẫn là mở miệng nói: “Tổng giám đốc”

Ôn Diển: “Ừm.”

“Căn hộ vườn hoa Bác Thân đó tổng giám đốc còn nhớ không?”

Ôn Diển dừng một chút, giọng nói lạnh nhạt hơn khi nãy một chút: “Sao vậy?”

“Giám đốc Ngô nhờ tôi hỏi tổng giám đốc chút, không biết tổng giám đốc có vừa lòng với căn hộ đó không?” Thư ký Trương nói: “Nếu như có chỗ nào không vừa lòng, thì anh ta có thể gọi người sửa chữa lại.”

Lẽ nghĩa nơi làm việc.

Ai bảo anh ta uống rượu của Ngô Kiến Nghiệp, nên chỉ có thể cắn răng hỏi giúp thôi.

Sau đó anh ta nghe thấy tổng giám đốc Ôn không hiểu sao lại hừm một tiếng, đến mức tâm trạng của tổng giám đốc là gì anh ta cũng không nghe ra.

Ôn Diển: “Cậu bảo Ngô Kiến Nghiệp qua đây một chuyến, tôi tự mình nói với cậu ta là có vừa lòng hay không.”

Thư ký Trương mở miệng, phản ứng lại rất nhanh: “Vâng ạ.”

Sau đó trong lòng nghĩ, nhất định phải bắt Ngô Kiến Nghiệp mời lại mình một chầu rượu nữa.

Sau khi đối đáp mấy câu ngắn gọn, thang máy cũng đến tầng.

Hội nghị thượng đỉnh sắp được tổ chức, mấy quản lý của hiệp hội phiên dịch đến tìm đơn vị tổ chức hội nghị, cuối cùng lại xác nhận lần nữa quy trình và hạng mục công việc.

Mấy lần trước trong số những người đến đầu có Đới Xuân Minh, nhưng từ sau khi Đới Xuân Minh và học trò của mình gặp nhau ở tập đoàn Hưng Dật, ông ta đã không đi qua bên này chỗ cùng tổng giám đốc Ôn ở chức cuộc họp nữa.

Hôm nay coi như lần hội nghị cuối cùng trước khi hội nghị thượng đỉnh bắt đầu, thế nên người chủ của hiệp hội cũng đến.

Hội nghị thượng đỉnh lần này có sự tham gia của mười lăm quốc gia rải rác từ năm châu lục, liên quan đến công bố mới nhất của Liên Hợp Quốc về Công ước Liên Hợp Quốc về Hợp đồng mua bán hàng hóa quốc tế, chính vì vậy mà cả hai giới chức và doanh nghiệp đều rất coi trọng.

“Vì để tránh phiền phức do không cùng khẩu âm có thể sẽ gây ra, ở trong hội nghị ngoại trừ sắp xếp phiên dịch Trung Anh ra thì chúng tôi còn sắp xếp cả phiên dịch viên chuyên nghiệp tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha và cả tiếng Đức nữa.”

Người phụ trách thuyết minh nhắc nhở mọi người kiểm tra văn bản photo bên cạnh tay mình.

“Đây là danh sách những người sẽ phiên dịch cabin trong hội nghị, tổng giám đốc Ôn mời ngài xem qua.”

Công việc phiên dịch cabin là một công việc vô cùng vất vả, những hội nghị nhìn chỉ ngắn ngủi mấy tiếng đồng hồ, đặc biệt là kiểu hội nghị quốc tế như này, nội dung mang tính chuyên môn cao, tần suất của các từ vựng học thuật xuất hiện rất nhiều, đòi hỏi tính chuyên môn và tố chất tâm lý của người phiên dịch đều phải rất cao.

Chính vì điều này toàn bộ quá trình diễn ra hội nghị không thể chỉ dùng một người phiên dịch, kiểu công việc đòi hỏi năng lực ghi nhớ cao này, nhân viên phiên dịch cần phải thay đổi ca liên tục, để có thể đảm bảo cả quá trình làm việc nào bộ được cung cấp đầy đủ oxy, mạch suy nghĩ rõ ràng mà không được phân tâm, có thể trong quá trình làm việc nhanh chóng dịch ra ngôn ngữ gốc, đồng thời trong thời gian ngắn giải thích ngữ nghĩa, sau đó

lại chuẩn xác dùng ngôn ngữ gốc trong thời gian ngắn biểu đạt lại lời mà người nói muốn nói.

Những người ở đây đều là những người được chọn lựa kỹ lưỡng, không cần phải hoài nghi về trình độ chuyên nghiệp của họ.

Nếu thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cả hiệp hội phiên dịch đều không thể gánh nổi trách nhiệm này.

Ôn Diễn tin tưởng vào sự tuyển chọn của chủ tịch hiệp hội, ánh mắt không dừng lại nhiều trên tờ danh sách.

Bởi vì trước đó cả hai bên đã tổ chức mấy cuộc họp về vấn đề phiên dịch rồi, thế nên lần hội nghị cuối cùng thời gian họp cũng không quá dài.

Cuối cùng chủ tịch hiệp hội hỏi tổng giám đốc Ôn về các vấn đề sắp xếp sau hội nghị.

“Tiệc rượu sau khi hội nghị kết thúc, cậu xem để bên tôi sắp xếp phiên dịch đi theo cậu hay là bên cậu tự mình sắp xếp người?”

Tập đoàn Hưng Dật không thiếu nhân tài phiên dịch, đương nhiên đi đâu này không hề ảnh hưởng đến chủ tịch hiệp hội phiên dịch chủ động nhiệt tình sắp xếp cho anh.

“Bên này của tôi có người rồi.” Ôn Diễn lịch sự từ chối: “Làm phiền chủ tịch phí tâm.”

Chủ tịch hào phóng nói: “Làm gì có, thế tổng giám đốc Ôn, chúng ta hẹn gặp tại hội nghị thượng đỉnh nhé.”

Hội nghị kết thúc, đoàn người đang muốn rời đi, Ôn Diễn hất cằm với thư ký Trương, thư ký Trương hiểu ý lập tức đi lên phía trước mời chủ tịch ở lại.

Ngược lại, chủ tịch cũng không cần ngại đến phòng làm việc của tổng giám đốc Ôn uống trà, vui vẻ đồng ý.

Đương nhiên ông ta đoán ra được chắc là tổng giám đốc Ôn có chuyện muốn nói nên mới mời ông ta uống trà.

“Nhưng tổng giám đốc Ôn mời tôi đến phòng làm việc, chắc không đơn giản chỉ là uống cốc trà nhỉ?”

Ôn Diễn không giấu ông ta, trực tiếp nói: “Có một người muốn giới thiệu với ông.”

Lúc trở lại phòng làm việc sau cuộc họp, trợ lý Trần đang muốn xuống tầng đón người.

Ôn Diễn gọi trợ lý lại: “Người đến chưa?”

“Đến dưới tầng rồi.” Trợ lý Trần nhin không được nói: “Tôi nghe thấy tiếng thở hổn hển của cô Thịnh ở đâu bên kia điện thoại, có cần bảo người pha cho cô ấy cốc trà không ạ?”

Thịnh Nịnh là một người rất có khái niệm về thời gian, cô nói là lập tức đến thì đó tuyệt đối là phi như bay vội vàng đến.

Cho dù cô không hề biết rốt cuộc bản thân bị gọi đến là vì lý do gì.

Tuy bình thường cô thích nịnh nọt mấy cái không cần thiết, nhưng đích thực là một cô gái trẻ có thái độ làm việc nghiêm túc.

Ôn Diễn hơi nhướng mày, gật đầu: “Pha cho cô ấy đi.”

Tuy Thịnh Nịnh không muốn đối mặt với Ôn Diễn, nhưng dù thế nào anh cũng là bên A của cô, cho dù coi như là công việc bình thường, bên A muốn gặp mặt cô, cô cũng không thể không đến.

Cô vẫn không hề biết sự đúng giờ hôm nay của bản thân sẽ mang đến cho mình cơ hội gì, một lòng nghĩ đến chính là đừng đến muộn nếu không lại phải bị châm chọc một hồi.

Lúc trợ lý Trần dẫn cô lên lầu, vì văn phòng làm việc của Ôn Diễn và văn phòng làm việc của tổng tài ở cạnh nhau, lúc này vừa hay Ôn Diễn đang

đứng ở trước cửa phòng của tổng giám đốc.

Đúng lúc đụng phải.

Trong lòng Thịnh Nịnh nghĩ nhà tư bản này lại không ng ấ ở trong phòng làm việc của mình nhàn nhã uống trà đợi cô đến.

Rõ ràng cô vội vã đi đến, trên người vẫn còn mùi vị của gió lạnh, khuôn mặt từ trước đến giờ vốn trắng bệch không hơi máu giờ bị gió thổi đỏ ửng hai má.

Hai con người vẫn rất sáng như cũ, xem ra dường như không hề bối vì chuyện hiểu lầm lẫn trước với anh mà chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Có thể chuyện Ôn Diển tìm đến Thịnh Nịnh là một sai lầm.

Ôn Diển đã có thói quen xác định quan hệ rõ ràng đối với những người khác, nhưng mấy ngày nay, anh càng lúc càng khó có thể phân định được Thịnh Nịnh nên là kiểu quan hệ nào của anh.

Rõ ràng là để Ôn Chính và Thịnh Thi Mông chia tay có rất nhiều cách, cố tình anh lại do dự không quyết, lựa chọn phương pháp mất thời gian lại không bảo đảm này, tương đương với việc đặt thành công hay thất bại lên trên người Thịnh Nịnh, lại còn thêm vào một căn hộ.

Tuy rằng trước mắt căn hộ vẫn đứng tên anh nhưng cô gái này đã vào ở rồi, thậm trí ở trong phòng của anh nhàn nhã ăn gà rán.

Thậm chí, cấp dưới của anh Ngô Kiến Nghiệp hoàn toàn phục vụ cô như nữ chủ nhân.

Rất hoang đường buồn cười, đúng là giống như một vở hài kịch.

Hôm đó cô phủ định như thế, rất tốt, anh cũng không muốn có liên quan cá nhân quá nhiều với một cô gái trong mắt chỉ có tiền này.

Hội nghị thượng đỉnh cần phiên dịch, Ôn Diển cho cô cơ hội này, để cô làm phiên dịch cho anh.

Cái này hoàn toàn là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường trong xã hội, Thịnh Ninh cũng không khác mấy so với thư ký Trương, trợ lý Trần và mấy người cấp dưới.

Những hiểu lầm lúc trước là bởi vì các tình huống không hề biết trước dẫn đến và sự buồn bực quá nhiều mấy ngày gần đây không gặp mặt lại bỏ đi hết, cũng có thể sẽ theo mối quan hệ bình thường giữa hai người bạn họ mà dần dần biến mất.

Ôn Diển nghĩ tính toán rõ ràng với cô gái này ở trong lòng.

Thay vì không gặp mặt cũng khiến cho trong lòng buồn bực vì cô, vẫn không bằng kéo cô đến trước mặt mình, xem xem rốt cuộc cô có chỗ nào khiến anh buồn bực, dứt khoát lấy độc trị độc, xem bệnh kê đơn.

Hiện tại Thịnh Ninh đang đứng ở trước mặt anh, quả nhiên trong lòng không còn buồn bực như vậy nữa.

Thịnh Ninh đối mặt với Ôn Diển, thực ra vẫn hơi hơi khó xử, đặc biệt là gặp anh ngoài đời, lại khiến cho cô nhớ đến cơn ác mộng của mình vào tuần trước.

Đúng là mắc bệnh nặng mới mơ thấy giấc mơ vừa xấu hổ vừa đáng sợ đó.

Cách mấy ngày không gặp Ôn Diển, cô cố gắng đi đầu chỉnh tốt tâm tình của bản thân khi đối mặt với anh, giọng điệu bình thường: “Chào buổi chiều tổng giám đốc Ôn.”

Ôn Diển ừm một tiếng, rõ ràng còn bình thản hơn cô rất nhiều: “Vào đi.”

Thịnh Ninh cho rằng là phải đến văn phòng làm việc của Ôn Diển nói chuyện riêng, còn nghĩ hôm nay cho dù như thế nào vẫn phải khống chế cảm xúc cho tốt, cho dù Ôn Diển bên A này có mỉa mai cô, cô cũng phải bình thản, làm một bên B hoàn mỹ, đánh cũng không đánh lại, mắng cũng

không đáp lại, tôn kính bên A như trời, tóm lại phải hèn hạ bên A thật tốt rồi nói.

Ai biết thế mà bên trong phòng làm việc vẫn còn một người đang chờ.

Chủ tịch hiện tại của hiệp hội phiên dịch là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, dáng vẻ nho nhã, lúc đứng dậy thấy Thịnh Nịnh rõ ràng hơi ngạc nhiên.

“Tôi nhớ em là sinh viên của giáo sư Đới?”

“Vâng ạ, em tên là Thịnh Nịnh, xin chào.” Thịnh Nịnh cúi đầu chào, lại lập tức quay đầu nhìn Ôn Diễm: “Đây là?”

“Tôi đồng ý giúp cô, nhưng không đồng ý là sẽ giúp cô sắp xếp hết tất cả” Ôn Diễm lạnh nhạt nói “Tôi chỉ là cung cấp cho cô một cơ hội, còn cô có thể bắt được cơ hội này không không hoàn toàn dựa vào bản thân cô.”

Thịnh Nịnh sửng sốt nhìn anh một lúc.

Hóa ra anh gọi cô đến là có ý này.

Mãi cho đến khi Ôn Diễm bị cô nhìn chăm chăm đến mức nhìn ra chỗ khác, không kiên nhẫn thúc giục: “Còn đờ ra đó làm gì?”

Thịnh Nịnh lập tức tỉnh táo lại, gật đầu nói: “Tôi sẽ biểu hiện thật tốt.”

Tốt xấu gì mấy năm nay cũng làm thêm không ít việc, đi theo Đới Xuân Minh gặp không ít người, cô vẫn có vài phần kinh nghiệm, vì vậy tuy căng thẳng lại vẫn có thể duy trì được dáng vẻ thong dong.

Bởi vì liên quan đến giáo sư Đới, lúc trước chủ tịch cũng từng gặp Thịnh Nịnh.

Lúc trước giáo sư Đới vô cùng coi trọng sinh viên này, hễ có hội nghị có thể dẫn theo sinh viên theo học tập thì ông ta đâu sẽ dẫn Thịnh Nịnh theo

Gần đây không biết vì nguyên nhân gì mà ít đi, đặc biệt là lần hội nghị thượng đỉnh lần này, giáo sư Đới trực tiếp đề xuất muốn dẫn cháu gái của mình theo.

Người của hiệp hội cũng không có ý kiến gì, suy cho cùng cũng chỉ là có nhiều hơn một sinh viên ngồi bên cạnh nghe mà thôi, cũng chẳng ảnh hưởng gì, chỉ là sau này nghe nói bị tổng giám đốc Ôn bên này không đồng ý.

Danh ngạch của cháu gái không còn nữa, giáo sư Đới cũng vẫn không lựa chọn dẫn Thịnh Ninh.

Tóm lại là một học trò khác, những đống sự khác cũng ngại không hỏi nguyên nhân, sau khi danh sách được chốt, chuyện này cũng coi như là bỏ qua.

Chủ tịch không ngờ được rằng thế mà sự có mặt của Thịnh Ninh trong danh ngạch là do bên tập đoàn Hưng Dật sắp xếp.

Ông ta với Thịnh Ninh nói chuyện khoảng nửa tiếng, sau đó lấy lý do là có việc bận cần phải xử lý, rời khỏi phòng làm việc của Ôn Diển.

“Em là một sinh viên ưu tú.” Trước lúc rời đi, giọng điệu chủ tịch hòa nhã nói chuyện với Thịnh Ninh: “Cho những người trẻ tuổi như các em này cơ hội học tập là lẽ đương nhiên.”

Chủ tịch đi rồi, trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người.

Thịnh Ninh không xác định được nhìn Ôn Diển: “Biểu hiện vừa nãy của tôi ổn không?”

“Không tồi.” Ôn Diển nói: “Cô có thể đi hội nghị thượng đỉnh rồi.”

Thịnh Ninh hiểu ý của anh.

Một bên trực tiếp vượt qua Đới Xuân Minh, giới thiệu cô cho chủ tịch, coi như là giúp đỡ cô rồi; ngoài ra cũng là khảo sát trình độ chuyên nghiệp

của cô, xem cô có thể qua vượt qua được ánh mắt của chủ tịch không, nếu như chủ tịch khẳng định cô thì Ôn Diễm tìm cô làm phiên dịch cũng coi như không lỗ.

Cũng chính là nói nếu như cô vừa này không “phỏng vấn thành công” với bên chủ tịch đó, cho dù Ôn Diễm cho cô cơ hội này, cô cũng không thể đi hội nghị thượng đỉnh.

Đúng là người đàn ông không bao giờ chịu thiệt.

Trừ kinh ngạc vui mừng ra, không hiểu sao Thịnh Nịnh lại hơi tò mò hỏi: “Thế cái này tôi còn tính là đi cửa sau không?”

“Hả?” Ôn Diễm lạnh nhạt nói “Coi như là một nửa cửa sau.”

Một nửa cửa sau thì đó cũng là cửa sau.

Thịnh Nịnh không phải là người không biết đạo lý có ơn thì phải trả, thế nên cô rất dứt khoát nói với Ôn Diễm: “Cảm ơn ngài.”

“Ừm.” Lúc này Ôn Diễm đã cúi đầu nhìn văn kiện, xua tay đuổi người: “Cô quay về đi, hẹn gặp ở hội nghị thượng đỉnh.”

Thịnh Nịnh lại do dự muốn nói lại thôi: “Còn có chuyện.”

“Cái gì?”

“.....Tiền công.” Thịnh Nịnh mù mịt nói “Làm phiên dịch cho anh không có tiền công à?”

Ôn Diễm nhướng mi nhìn cô một lúc hỏi: “Có phải là cô quên mất cô từng nói cái gì với tôi không?”

Thịnh Nịnh sững sờ, cẩn thận nhớ lại từng câu bản thân nói với Ôn Diễm.

Ôn Diễm thấy gương mặt mờ mịt của cô, vẻ mặt hơi sầm xuống: “Đúng là cô Thịnh chỉ nịnh nọt xuôi, chỉ nói được cái miếu, thuận tay quên

luôn.”

Thị Nịnh vẫn không nhớ ra, ở trước mặt Ôn Diển, cô nịnh hót quá nhi ầu.

“Năng lực ghi nhớ của tôi không tốt bằng ngài.” Về mặt cô bởirồi: “Hay là ngài gợi ý cho tôi một chút?”

“Cô nói nếu như tôi cần phiên dịch tạm thời, lúc nào cũng có thể tìm cô.” Nói đến đây, Ôn Diển cố ý gia tăng ngữ điệu nhấn mạnh: “Miễn phí.”

Bỗng dưng Thị Nịnh tỉnh ngộ.

Cô nhớ ra rồi.

Đúng là lúc đó cô có nói như vậy, là trước khi Ôn Diển giở trò cạm bẫy hợp đồng với cô, là lúc cô cho rằng Ôn Diển thực sự là một tư bản cừu có thể dễ dàng cạo lông.

Thị Nịnh không muốn thừa nhận, thế là chỉ có thể tìm lý do thử lừa gạt nói đạo đức với anh: “Ngài có tiền như vậy, lại tiết kiệm tiền công của nhân viên tạm thời?”

“Tôi là đang cho cô bài học” Về mặt Ôn Diển vô cảm nói: “Để cô biết được sau này cùng người khác nói chuyện nhất định phải dùng não.”

Thị Nịnh không có cách nào phản bác, ôm hy vọng cuối cùng hỏi: “Ngài không trả công thật à?”

Người đàn ông công chính nghiêm minh: “Không cho.”

Thị Nịnh lại có ý đồ nói pháp luật với anh: “Nhưng anh như vậy là vi phạm luật lao động đó.”

Ôn Diển lại hoàn toàn không để tâm đến cô, tiếp tục làm thỉnh nói: “Cô có thể lựa chọn không đi hội nghị thượng đỉnh lãng phí sức lực lao động.”

"..."

Mỗi lần chỉ cần cô thay đổi ấn tượng với nhà tư bản một chút, anh lại lập tức dùng giày ném lên trên người cô một cái quay về thực tại, tàn nhẫn nói cho cô biết.

Mãi mãi không thể nào tin vào lương tâm của nhà tư bản, mọi nó đều là giả.

Thịnh Nịnh cúi đầu giọng điệu ừ rử nói: “Anh đây là bạch phiêu* tôi.”

Bạch Phiêu: Chơi xong không trả tiền, từ Phiêu (嫖) là gái điếm.

Ôn Diển bị lời buộc tội này của cô làm cho không hiểu sao ghen hòng, ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, giọng điệu nghiêm khắc trách cứ nói: “...Cô là một cô gái đó, có thể ăn nói dè dặt một chút được không.”

Thịnh Nịnh đang định giải thích với anh về hàm ý của từ “bạch phiêu” lại nghe thấy anh thấp giọng vì bản thân giải thích: “Còn chưa có chạm vào đầu ngón tay của cô, thì làm gì có chuyện chơi nhỉ?”

"..."

Chương 25:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Không khí hiện tại vô cùng căng thẳng.

Thịnh Ninh cũng là thực sự không nghĩ ra, thấy một người đàn ông trẻ tuổi như vậy, trước lúc chưa gặp mặt, ngày nào Thịnh Thi Mông cũng nhắc đi nhắc lại anh đẹp trai như thế nào ở bên tai cô, lần đầu tiên gặp nhau, không nghĩ rằng sếp tổng của tập đoàn Hưng Dật lại là một người trẻ như vậy.

Đầu đã cách thời ngâm kỹ tử, cần tròng hạt dưỡng sinh một khoảng cách r ỡ, sao tư tưởng của anh còn cổ hủ hơn bố cô thế.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thật là đáng tiếc cho một khuôn mặt đẹp như vậy.

Nếu như giải thích với anh là bạch phiêu của cô không phải là cái bạch phiêu đó mà anh nghĩ, đi đầu này tương đương với việc không nể mặt anh.

Bây giờ anh là bên A, là ông chủ tạm thời của cô, Thịnh Ninh tuyệt đối không muốn đắc tội với anh. Nhưng là không giải thích thì lại bị anh cho rằng là loại con gái vô liêm sỉ, ăn nói tùy tiện.

Hội nghị thượng đỉnh sắp đến, khó khăn lắm cô mới có thể đi, tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm giống như lúc trước ở trong chung cư được, nếu không lỡ như anh lại nuốt lời không cho cô đi thế thì phải làm sao, chẳng phải chuyển đi hôm nay trở thành công cốc sao?

Lại cân nhắc lại thêm chút nữa, Thịnh Ninh quyết định nhẫn nhịn trước đã.

Mặc dù cô không phải là kiểu người có tính nhẫn nhịn tốt nhưng cũng không phải là kiểu người ngu xuẩn vì chút mặt mũi mà đến cả công việc, tương lai đều không tiếc lấy ra chơi đùa.

Thịnh Nịnh cúi đầu, làm ra vẻ khiêm tốn nghe dạy bảo: “Vâng.”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thấy cô biết sai thì sửa, Ôn Diễm hờ phục vẻ lạnh nhạt, miễn cưỡng ừm một tiếng, trầm giọng dạy bảo: “Sau này nói chuyện chú ý một chút.”

“Cảm ơn sự chỉ dạy của sếp Ôn, tôi nhất định sẽ trình trọng ghi nhớ mỗi câu sếp nói vào tận trong tim.” Thịnh Nịnh không cảm xúc nói cảm ơn: “Thế tôi quay về trường trước nhé.”

Ôn Diễm nhướng mi nhìn cô: “Đi? Không tiếp tục đòi tiền công với tôi nữa à?”

Thịnh Nịnh hơi bó tay: “Không phải ngài không cho sao?”

Người đàn ông ừm một tiếng: “Cô cho rằng ai cũng giống như cô.”

Thịnh Nịnh mê muội nhìn anh.

Giọng điệu Ôn Diễm bình thản: “Trước khi đi nhớ nói với trợ lý của tôi một tiếng tiền lương mỗi giờ của cô là bao nhiêu.” Sau đó xua tay đuổi người: “Quay về đi, đứng ở đây vướng mắt tôi.”

Anh nói xong thì cúi đầu xuống, dáng vẻ tiếp tục làm việc.

Một lúc sau Thịnh Nịnh mới phản ứng lại, cô cứ im lặng đứng ở trước mặt anh như vậy, hai tay buông thõng nắm chặt, móng tay hận không thể đâm lòng bàn tay chảy ra máu.

Ôn Diển cảm nhận được ánh mắt oán hận của cô, ngẩng đầu nhìn lại, nhưong mày hỏi: “Còn không đi?”

“Ngài trêu đùa tôi?”

“Có qua có lại.”

Thịnh Nịnh tức đến mức mặt mũi nhăn nhó, nhưng dường như cô càng tức giận hơn,

Rõ ràng chính là anh có một lòng không muốn để cho cô được thoải mái!

“Đúng rồi, bạch phiêu mà tôi vừa nói không phải là cái kiêu mà ngài nghĩ đâu.” Cô cũng không dự định để lại mặt mũi gì cho anh, cố ý cười mỉa: “Anh có thời gian thì lên mạng nhiều một chút, học mấy từ đang phổ biến gần đây.”

Ôn Diển nhíu mày: “Có ý gì?”

“Ngài tự đi tìm người khác mà hỏi.” Thịnh Nịnh mỉm cười: “Tôi đi đây, tạm biệt sếp Ôn.”

Thịnh Nịnh ngẩng đầu thẳng eo, xoay người rời đi.

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, người đàn ông nhìn chăm chăm vào hướng cửa lúc lâu.

Mấy phút sau, anh vất vả kiện trong tay xuống, phạch một tiếng, cầan điện thoại ở bên cạnh lên.

Lướt lên lướt xuống thấy WeChat của cháu gái ngoại.

Là một minh tinh, ngày ngày hận không thể ở trên hot search, chắc là biết cái đó là ý gì.

Cháu ngoại trả lời lại rất nhanh: [Cậu có chuyện gì ạ?]

Ôn Diển trực tiếp hỏi: [Bạch phiêu là ý gì?]

Sau đó rất nhanh nhận được bức ảnh chụp màn hình giải thích bằng các từ bách khoa toàn thư, kèm theo đó là một câu hóng hớt: [Cậu bịa bạch phiêu à? Hay là cậu bạch phiêu ai? Cười xấu xa jpg]

Ôn Diển không kiên nhẫn đáp: [Liên quan gì đến cháu?]

Cách qua điện thoại không sợ bị giáo huấn, cháu gái ngoại vô cùng thiếu đôn oán hận trả lời.

[Có phải cậu cho rằng bạch phiêu là cái kiểu đĩ trụy kia không]

[Nhất định là như vậy rồi, nếu không cậu cũng không hỏi cháu]

[Ôi trời ơi, ai cứu lấy ông chú vừa cỡ hủ vừa cãi ngang của tôi đi]

"..."

Vẻ mặt người đàn ông cau có tắt điện thoại.

Mà trước khi Thịnh Nịnh đã nói với trợ lý Trần về tiền lương của mình cao hơn so với bình thường một bậc, công việc cao lương cừu, cũng giúp giải tỏa bớt mối hận hôm nay.

Mấy ngày trước hội nghị thượng đỉnh, Thịnh Nịnh nhận được file excel từ mới chuyên ngành, đầy mỹ trang.

Tuy bằng đại học của cô là phiên dịch nhưng không phải là chuyên ngành thông dịch, sau khi thi đỗ nghiên cứu sinh thì mới chân chính tiếp xúc với thông dịch, so với những người khác từ khi học đại học đã bắt đầu tiếp xúc với thông dịch thì cô giống như là kiểu sinh viên nhập học khá là muộn.

Tuy rằng Đới Xuân Minh nói cô có năng khiếu, não bộ cũng linh hoạt, nhưng giống như kiểu công việc khảo nghiệm phản ứng tức thời ở hiện trường, không nhắc đến sự chuẩn bị kỹ công trước khi lên sân khấu, hội nghị hôm đó cô sợ bản thân nói chuyện có khi còn căng thẳng đến mức không tìm thấy âm điệu.

Ghi nhớ các loại từ vựng, xem đi xem lại các video của các hội nghị có chủ đề tương tự, rồi cũng chẳng có thời gian để ý đến những cái khác.

Ví dụ như Thịnh Thi Mông.

Học sinh kém Thịnh Thi Mông là sinh viên năm tư, không thi nghiên cứu sinh, không xuất ngoại, ngày ngày ở trong trường giống như đón năm mới.

Cô ấy lớp 12 năm đó cũng rất gắng sức, chia tay người yêu, truyện tranh thiếu nữ và tiểu thuyết ngôn tình trộm mua cũng không xem, cuối tuần cũng không hẹn bạn bè ra ngoài chơi, mỗi ngày viết đề thi mô phỏng đến qua 12 giờ đêm, sáng sớm 4, 5 giờ dậy học bài, cắn răng kiên trì một năm, ông trời không phụ lòng người, kỳ tích thực sự chiếu đến trên người cô ấy.

Thịnh Thi Mông không chút do dự đi đến nguyện vọng một là Yên Ngoại, cô ấy không giống Thịnh Nịnh, đối với chuyên ngành của bản thân có mục tiêu rõ ràng, bởi vì lúc đó vô cùng thích xem manga thế là đi đến chuyên ngành tiếng Nhật.

Thời gian học đại học, ngoài việc lên lớp và nuôi cá, cô ấy sẽ làm phụ đề cho phim Nhật hoặc là dịch manga sang tiếng Trung, về mặt ngôn ngữ lý luận Thịnh Thi Mông tuy là học sinh kém thế nhưng khả năng cảm nhận ngôn ngữ của cô ấy rất tốt, chủ yếu vẫn là do hứng thú đối với ngôn ngữ lớn hơn so với học hành.

Nhưng hai năm gần đây ý thức về bản quyền ở trong nước cao hơn, có không ít nhóm dịch Trung hóa bị báo cáo mà liên tiếp giải tán, cô ấy cũng mất luôn phần công việc bán thời gian này.

Sau đó bởi vì liên quan đến Thịnh Nịnh, cô ấy mới nhờ vả bạn cùng phòng người bản địa người nhà có quan hệ sắp xếp cho cô ấy thực tập vào tập đoàn Hưng Dật.

Còn kết quả cũng không cần phải nói, không kéo được ông chủ lại kéo được em trai ông chủ.

Gần đây bởi vì mối quan hệ của anh em nhà họ Ôn đó, cơ hội cô ấy tìm Thịnh Nịnh cuối cùng cũng nhiều lên, kết quả hiện tại Thịnh Nịnh lại lần nữa cự tuyệt cô ấy ở ngoài cửa.

Gần đây có một bộ phim tình cảm mới được chiếu, cô ấy muốn hẹn Thịnh Nịnh đi xem một chuyến.

Thịnh Nịnh: [Phim tình cảm?]

Thịnh Nịnh: [Em tìm bạn trai em đi cùng với em đi]

Thịnh Nịnh Mông: [Anh ta trước giờ không xem phim cùng em]

Thịnh Nịnh: [?]

Thịnh Nịnh: [Thế bình thường các em đều hẹn nhau đi đâu]

Thịnh Thi Mông nghĩ nghĩ đáp [Quán bar, hộp đêm]

Thịnh Nịnh: [.....]

Thịnh Thi Mông không ý thức được chị của mình không nói lên lời, tiếp tục gõ chữ: [Hơn nữa gần đây chị không chỉ thị em cái gì, em rất lâu rồi không hẹn hò với anh ta]

Thịnh Nịnh: [?]

Thịnh Nịnh: [Chị không gây cản trở chẳng lẽ em sẽ không yêu đương à?]

Thịnh Nịnh sững sờ, không có chị của cô, cô ấy hình như không thực sự biết tiếp theo nên làm cái gì.

Yêu đương lấy chia tay làm mục tiêu, nên nói chuyện gì được?

Hóa ra là vì không có để trong lòng đoạn tình cảm này, hiện tại càng không cần để trong lòng, bởi vì đảng nào cũng chia tay.

Nhưng không thể không giả vờ để ý nếu không không dễ được Ôn Chỉnh, anh ta là một cao thủ tình trường, thế nên hề cô hơn bất cần một chút thì anh ta rất có khả năng nhìn ra được.

Thịnh Thi Mông hiểu rõ, đàn ông đều là sinh vật rất mâu thuẫn, tôi có thể chơi đùa bạn gái nhưng bạn gái không thể chơi đùa tôi.

Thế là cô tạo cho Ôn Chỉnh một loại cảm giác sai lầm là cô rất yêu anh ta, Ôn Chỉnh lại hoàn toàn không hề biết đi đâu này.

Hai người gần đây không hẹn hò gì, cô không chủ động hẹn Ôn Chỉnh, Ôn Chỉnh cũng không chủ động hẹn cô.

Ôn Chỉnh gần đây vô cùng cần mẫn tìm anh trai.

Chủ yếu là trò chơi vừa mới bắt đầu, Ôn Diễm gần đây cũng không nghe lời ông già đi quan tâm chuyện của anh ta với bạn gái nữa.

Ôn Diễm không quan tâm anh ta, anh ta tự mình dán lại hỏi.

Ôn Diễm trả lời anh ta đúng một từ, bạn.

Mỗi lần Ôn Chỉnh quay về công ty tìm Ôn Diễm, anh nếu không phải ở bên ngoài họp thì chính là có người ở trong phòng làm việc họp với anh.

Ôn Chỉnh ở phòng tiếp khách đợi, cafe không biết đã thêm mấy cốc rồi, sau đó thư ký đi qua về mặt xin lỗi nói với anh ta, nói chủ tịch Ôn ra ngoài xã giao rồi, sau khi xã giao xong sẽ trực tiếp quay về nhà, hôm nay không quay về công ty.

Không gặp được người, Ôn Chỉnh chỉ có thể gọi điện thoại cho Ôn Diễm, hỏi anh gần đây rốt cuộc đang bận cái gì.

“Anh nói với em em có thể giúp anh chia sẻ sao?” Ôn Diễm giọng điệu lạnh nhạt “Thành thật làm ông chủ vung tiền của em đi, sẽ không thiếu chút tiền hoa hồng đó của em.”

Anh trai không hổ là anh trai anh ta, làm việc liên tục với cường độ cao như vậy, trong giọng nói còn mang theo vẻ mệt mỏi khó có thể giấu được, mỗi từ nói ra lại có thể chuẩn xác mỉa mai anh ta.

Không có Ôn Diên giúp ông già theo mình, Ôn Chính đẩy một bụng nước cũng không có chỗ dùng, cảm thấy chẳng có gì thú vị.

Hẹn với Thịnh Thi Mông cũng chậm rãi hồi phục lại trạng thái bình thường.

Giống như công tử nhà giàu trong vòng tròn của bọn họ, thích nhất là tán kiểu sinh viên đại học đáng về thanh thuần, chưa va chạm nhiều, tâm tư đơn thuần, vô cùng dễ bắt nạt, cũng vô cùng dễ dỗ.

Bọn họ không thích kiểu phụ nữ dễ dãi với đàn ông, chơi thì còn được, yêu đương thực sự, ai biết được hôm nào đó bị đội nón xanh.

Ôn Chính thích dẫn Thịnh Thi Mông đi các hộp đêm, quán bar, giới thiệu cho cô các bạn bè của mình, cô không quen với nơi ăn chơi bay nhảy như vậy, luôn mang một vẻ mặt ngoan ngoãn dựa sát vào bên cạnh anh ta, người bên cạnh thấy đâu kêu lên, ngưỡng mộ anh ta có một người bạn gái giống như tiểu bạch thỏ như vậy, lòng hư vinh của người đàn ông có thể được thỏa mãn.

Nhưng từ sau chuyện cầu hôn lần trước, Ôn Chính không thích dẫn Thịnh Thi Mông đến mấy chỗ kiểu đó.

Không đi nơi đó, bọn họ lại chưa từng đi những nơi khác hẹn hò, Ôn Chính quen bừa bãi, nhất thời lúc lâu cũng không nghĩ ra được các cặp đôi bình thường, đặc biệt là sinh viên đại học giống như Thịnh Thi Mông, bình thường hẹn hò sẽ đi đâu.

Anh ta cẩn thận suy nghĩ lúc lâu, vẫn là quyết định gọi điện thoại cho Thịnh Thi Mông.

Nếu không cô ấy thấy anh ta mấy ngày rồi không liên lạc với cô ấy như vậy, sẽ cho rằng anh ta lại muốn đá cô không, sau đó một mình lo lắng

hãi hùng lại không dám gọi điện thoại hỏi anh ta.

Lúc Thịnh Thi Mông nhận được điện thoại của Ôn Chính, vừa đúng lúc cô tự mua cho mình một tấm vé xem phim.

Chương 26:

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Hôm nay em có lịch gì không?”

“Có.” Thịnh Thi Mông nói: “Em định đi xem phim.”

“Xem phim?” Giọng điệu của Ôn Chinh căng thẳng: “Đi với ai?”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thịnh Thi Mông: “Em đi một mình.”

Đột nhiên Ôn Chinh bật cười: “Em đi xem phim một mình?”

“Đúng vậy.”

“Thế em có bạn trai để làm gì?”

Thịnh Thi Mông sững sờ, nhanh chóng lý giải ý tứ của anh ta, hỏi: “Nhưng không phải anh không thích xem phim sao?”

Lúc trước cô ấy nói muốn xem phim, anh ta đầu trực tiếp chuyển tiền mấy tấm vé xem phim để cô ấy hẹn bạn học cùng đi.

Bên Ôn chinh im lặng mấy giây, hỏi: “Thỉnh thoảng cũng xem. Em có cần anh đi cùng em không?”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Bạn học đầu bạn, chị Thịnh Ninh cũng bạn, Thịnh Thi Mông cảm thấy đúng là một mình đi xem phim hơi tủ thân thật, vốn dĩ cũng không định đi xem, thế nhưng Ôn Chỉnh chủ động nói muốn đi cùng cô ấy, tất nhiên cô ấy không có lý do gì để từ chối rồi.

Cô ấy muốn xem một bộ phim tình yêu của Nhật Bản vô cùng văn học nghệ thuật.

Văn học nghệ thuật đến mức gì đó, gần như các cảnh trong phim đều là trạng thái tĩnh, người thích phong cách này sẽ cảm thấy rất đẹp, không thích phong cách này sẽ cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Trước khi xem phim cô ấy đã cảnh báo trước cho Ôn Chỉnh thế nhưng Ôn Chỉnh không để ý nhiều.

Sau đó quả nhiên, người đàn ông không có hứng thú đối với kiểu phim điện ảnh tình cảm văn học nghệ thuật.

Cùng xem không được nửa tiếng, Ôn Chỉnh hơi mệt mỏi.

Thịnh Thi Mông tự mình xem đến nhập tâm, thỉnh thoảng liếc người đàn ông bên cạnh, phát hiện thế mà anh ta đã chìm vào giấc ngủ rồi.

Cô ấy không nói lên lời lẩm nhai hơi buồn cười, không làm phiền anh ta đang ngủ, tiếp tục xem phim của mình.

Phim điện ảnh tình cảm văn học nghệ thuật, đến nhạc nền cũng không ồn ào, Ôn Chỉnh ngủ một giấc đến lúc kết thúc phim.

Xem xong phim ra ngoài, Ôn Chỉnh hỏi cô ấy vé xem phim bao nhiêu tiền, anh ta chuyển khoản cho cô ấy.

Thịnh Thi Mông lại nói: “Không cần, em mời anh.”

Trước giờ Ôn Chỉnh chưa từng được con gái mời, cảm thấy rất mới lạ: “Thật hay giả vậy?”

Thị Thị Mông gật đầu: “Là thật, lúc trước chúng ta hẹn hò, anh đầu dẫn em đi mấy chỗ rất đắt tiền, chắc chắn là em không thể mời nổi. Xem phim thì em vẫn có thể mời được.”

Sau đó cô ấy muốn mua cốc trà sữa uống, Ôn Chính nói muốn mua cho cô ấy, cô ấy cũng nói cái này rẻ, không cần anh ta trả tiền.

Thị Thị Mông hỏi anh ta có muốn uống trà sữa không, Ôn Chính nói không cần, anh ta không thích đồ ngọt.

Cũng đúng, anh ta cũng không phải sinh viên hơn hai mươi tuổi ngây thơ mới lớn.

Thị Thị Mông không để ý, đứng xếp hàng ở trước cửa quán trà sữa.

Dáng vẻ của cô ấy xinh đẹp, dáng người Ôn Chính lại cao, mặc cả người đồ hiệu, lúc xếp hàng có rất nhiều người âm thầm liếc nhìn hai người họ.

Cặp đôi xếp hàng rất nhiều, bu nhìn chán nhỏ giọng nói chuyện, Ôn Chính thấy khoảng cách giữa anh và Thị Thị Mông còn một ngón tay, thế là dán lại gần nắm lấy tay cô ấy, cô ấy kinh ngạc nhìn anh ta, người đàn ông chỉ cười cười với cô.

Xe của Ôn Chính đỗ ở bên đường đối diện với rạp chiếu phim, hai người họ phải đi qua cầu vượt để sang bên kia đường.

Sau khi Thị Thị Mông mua trà sữa, chậm rãi uống từng ngụm một, Ôn Chính thấy dáng vẻ cô cúi đầu hút trà sữa hơi khác với lúc bình thường uống rượu, giống như càng hưởng thụ càng thoải mái hơn, chính vì thế mà tò mò hỏi: “Uống ngon không?”

Cô ấy nói: “Rất ngọt.”

Đương nhiên Ôn Chính biết là ngọt, anh ta cúi đầu, cứ hút một ngụm của cô ấy như vậy.

Thế mà mùi vị cũng được, không hề ngọt đến phát ngấy.

Hai người hẹn hò với nhau mấy tháng, cũng không có gì phải ngại ngần, thấy hình như Ôn Chỉnh không phản cảm với trà sữa, Thịnh Thi Mông cũng vô cùng hào phóng, bản thân uống hai ngụm, lại đưa cho anh ta uống một ngụm, hai người cứ em hai ngụm, anh một ngụm uống sạch cả cốc trà sữa.

Sóng vai đi một đoạn đường ngắn với Thịnh Thi Mông, đột nhiên Ôn Chỉnh thức được.

Hóa ra yêu đương không đi quán bar hộp đêm là kiểu như vậy.

Như cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng cũng không cảm thấy nhàm chán gì.

Anh ta vẫn còn đang ngây ngẩn, đột nhiên nghe thấy Thịnh Thi Mông kêu lên một tiếng: “Tuyết rơi rồi ấ!”

Năm nay ở Yên Thành tuyết rơi vô cùng sớm, tuyết đầu tiên đã sớm qua, trận tuyết hôm nay đến đột ngột, mà còn rất to.

Chẳng mấy chốc bên đường đầu bị phủ tuyết trắng.

Ôn Chỉnh không hiểu nổi lắm, anh ta là sinh ra và lớn lên ở Yên Thành, sớm đã quen với khung cảnh trắng xóa thế này, mà cô là sinh viên đại học đã ở Yên Thành được ba năm rồi, vì sao mỗi lần nhìn thấy tuyết rơi còn vui vẻ như vậy.

Những người phương nam từ nhỏ đến lớn chưa từng nhìn thấy tuyết rơi đầu rất dễ đỡ, mấy bông tuyết từ trên trời rơi xuống đầu có thể khiến cho cô ấy cười vui vẻ như vậy.

Thịnh Thi Mông đi đến bên đường, nắm lấy một nắm tuyết sạch, nặn chúng thành cục, lại nặn một cục nhỏ hơn, cứ ở bên đường làm ra một người tuyết nhỏ như vậy.

Ôn Chinh cứ nhìn cô ấy như thế, nhìn cô ấy nở nụ cười hạnh phúc sau khi làm người tuyết.

Đương nhiên Thịnh Thi Mông biết Ôn Chinh sẽ không chơi trò chơi nặn người tuyết vô vị này với cô ấy cho nên sau khi đặt người tuyết cẩn thận, cô ấy lại đi quay về chỗ bên cạnh anh ta.

“Đi thôi.”

Cô ấy muốn mau chóng quay về trường học gọi bạn học đi sân vận động chơi ném tuyết đó.

Đột nhiên Ôn Chinh nhớ lại lúc anh ta vừa tỉnh dậy, đúng lúc trong phim chiếu đến một cảnh.

Người đàn ông và người phụ nữ hôn môi trong khung cảnh tuyết rơi bay bay.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, có thể là kiêng dè người qua người lại trên đường này, cho nên vẫn không thể bỏ mũi xuống làm chuyện buồn nôn như này được.

Thế là anh ta chỉ dán lên mặt cô ấy, khom người xuống, hơi nghiêng đầu, hôn nhẹ một cái ở trên má cô ấy.

Nháy mắt là rời đi, dường như còn nhẹ hơn so với bông tuyết rơi trên mặt.

Thịnh Thi Mông ngây ngốc sờ lên trên má mình, hơi lắp bắp hỏi: “... Sao đột nhiên anh lại như vậy?”

Lúc trước Ôn Chinh cũng từng hôn má của cô ấy nhưng đều ở trong ánh đèn mờ trong hộp đêm, thường là chơi trò chơi thua hoặc là người bên cạnh gào thét, anh ta mới khoác lên vai cô ấy rồi hôn một cái.

Không chơi trò chơi không có người kích, chỉ đơn thuần hôn trên má cô một cái như thế này thì đúng là lần đầu tiên.

Dường như Ôn Chỉnh cũng cảm thấy hành động này của bản thân hơi gộc ghech, cực kỳ giống như kiểu cô cậu học sinh trung học mới biết yêu rất ngây thơ, ngại ngùng.

Không cách nào giải thích sự xúc động nhất thời của bản thân, Ôn Chỉnh khụ một tiếng, xoa xoa đầu cô, lại quay lại dáng vẻ cà phơ cà phất như bình thường.

“Em là bạn gái của anh, hôn một cái có gì kỳ lạ chứ?”

Thị Thị Mông vẫn xoa xoa má, vừa nãy xuýt nữa thì cô ấy tưởng mình xuyên không quay lại thời cao trung, trong buổi hẹn hò đầu tiên với bạn trai.

Lúc đó cô ấy và tình đầu trốn tiết tự học, cả hai chạy ra ngoài xem phim.

Trước khi quay lại trường, bạn trai tự cổ vũ lấy dũng khí, hôn nhẹ lên trên má cô một cái, kết thúc buổi hẹn hò nhiên của tuổi trẻ này.

Thị Thị Mông nhớ về nụ hôn này rất lâu.

Mà trước lúc này, cái kiểu trải nghiệm khó quên này tuyệt đối không thể có khi ở bên cạnh Ôn Chỉnh.

Thị Thị Mông: [Em hẹn hò xong sẽ quay về!]

Thị Thị Mông: [Tuyệt rồi rồi!]

Thị Thị Mông: [Ra ngoài ném tuyết đi!]

Nhận được tin nhắn của wechat của Thị Thị Mông, Thị Thị Nịnh nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Bên trong thư viện ấm áp sáng sủa, mà buổi đêm ở bên ngoài một mảnh tuyết trắng.

Lúc trước ở quê làm gì nhìn thấy tuyết rơi lớn như vậy, cho dù đã ở Yên Thành nhiều năm như vậy rồi, mỗi khi tuyết rơi lớn vẫn khiến cho người ta kích động không thôi.

Cô nghĩ nghĩ, vẫn là miễn cưỡng từ chối.

Phải học trước đã, chuyện gì cũng không bằng kiếm tiền được.

Chỉ là trong lòng chỉ nghĩ đến tuyết bên ngoài, khó có thể tránh khỏi hơi mất hồn.

Đến cả việc bên cạnh đột nhiên có một người cũng không phát hiện ra.

“Đàn chị, chị đang nhìn gì vậy?”

Bống Thịnh Nịnh quay đầu qua, vẻ mặt sầm xuống trong nháy mắt.

Đới Doanh Doanh.

Vốn dĩ Đới Doanh Doanh cũng không muốn chào hỏi Thịnh Nịnh, nhưng là cô ta thấy Thịnh Nịnh giống như đang xem video hội nghị gì đó, thế là tò mò đi qua.

Cô ta đi qua, nhìn thấy rõ màn hình máy tính xách tay của Thịnh Nịnh đang phát, sắc mặt đanh lại.

Là đoạn video của mấy hội nghị thương mại quốc tế được tổ chức công khai gần đây ở Yên Thành.

“Không phải chị không có suất tham gia sao?” Đới Doanh Doanh dò hỏi: “Chẳng lẽ chị có thể tham gia hội nghị thượng đỉnh?”

Đen đui.

Thư viện không thể ở lại được rồi, quay về ký túc xem vậy.

Thịnh Nịnh gập máy tính: “Có liên quan gì đến cô à?”

Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc và rời khỏi thư viện, Đới Doanh Doanh vẫn không chịu từ bỏ, da mặt dày đi theo, dường như nhất định phải hỏi rõ chuyện hội nghị thượng đỉnh.

Bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng lớn, có mấy sinh viên ở dưới tầng chơi ném tuyết.

Thịnh Nịnh rất buồn bực, cô thực sự muốn đi sân vận động chơi ném tuyết.

Nhưng hội nghị thượng đỉnh sắp mở rồi, cô bắt buộc phải dốc toàn lực để chuẩn bị, vừa nãy đến cả lời mời của Thịnh Thi Mông cũng không đồng ý.

Đới Doanh Doanh đi theo cô mãi đến khi ra cửa thư viện, Thịnh Nịnh dứt khoát ngoảnh xồm xuống nắm tuyết, xoay người ném về phía Đới Doanh Doanh.

Đới Doanh Doanh hoàn toàn không phản ứng lại, mặt bị đập mạnh một cái.

Cô ta phủi tuyết ở trên mắt, tức giận nhìn Thịnh Nịnh: “Chị làm cái gì thế!”

Thịnh Nịnh lạnh lùng nói: ”Cô còn đi theo tôi, tôi sẽ làm một cái lớn hơn ném vào cổ cô.”

Đới Doanh Doanh không quàng khăn, vô thức lùi sau một bước lớn.

Thịnh Nịnh lạnh lùng hừ một tiếng, đeo cặp rời đi.

Đới Doanh Doanh không cam tâm nhìn Thịnh Nịnh rời đi, bây giờ trong đầu cô ta đều nghĩ đến việc vì sao Thịnh Nịnh lại xem mấy video hội nghị đó.

Không quan tâm đến điều gì khác, cô ta vội vàng chạy đến hướng tòa nhà dạy học bên đó, chạy thẳng đến văn phòng của Đới Xuân Minh.

“Chú ơi!”

Cửa phòng làm việc bị mạnh mẽ mở ra, Đới Xuân Minh đang viết tài liệu bị dọa nhảy dựng, sau khi hồn thần trở lại thì hơi bất đắc dĩ: “Cháu kêu to gọi nhỏ như thế làm cái gì?”

“Hội nghị thượng đỉnh này/” Đới Doanh Doanh hỏi: “Cháu thực sự không thể đi sao?”

Đới Xuân Minh không kiên nhẫn.

Sớm đã nói với cô ta rất nhiều rồi, thậm chí còn cầm theo cuốn sách có viết tên cô ta đó, là bên đó của tổng giám đốc Ôn vô tình nghe thấy tranh chấp giữa ông ta và Thịnh Ninh, thế nên hủy đi suất của cháu gái ông ta, thế nên lần hội nghị thượng đỉnh lần này dù thế nào thì cháu gái ông ta cũng không thể tham gia.

Kết quả đứa cháu gái này không ăn cần với chú thì thôi, ngược lại balần bảylượt lấy chuyện này kêu khổ, thực sự khiến người ta đau đầu.

“Cháu cho rằng hội nghị thượng đỉnh là trò trẻ con? Ai muốn đi thì đi?” Đới Xuân Minh nặng nề đẽbút xuống, vẻ mặt nghiêm khắc, cao giọng trách cứ: “Chuyện này cháu có ần ào với chú cũng chẳng có tác dụng! Không đi được chính là không đi được!”

Đới Doanh Doanh đột ngột bị mắng nên mắt ươn ướt, cô ta không cam tâm, cắn môi tức giận nói: “Nói chung cháu không đi được hội nghị thượng đỉnh, chú cũng tuyệt đối không thể để Thịnh Ninh đi!”

Đới Xuân Minh hỏi ngược lại: “Chú nói để nói đi lúc nào?”

Đới Doanh Doanh nói: “Cháu biết chú không để cho cô ta đi, nhưng cháu ở thư viện thấy Thịnh Ninh — —”

Lời còn chưa nói xong, Đới Xuân Minh giơ tay cắt đứt, không quan tâm nói: “Hội nghị thượng đỉnh này đàn chị của cháu không được đi, trong lòng

khó chịu, thế nên xem videohội nghị lúc trước như uống rượu độc giải khát, cái này có gì mà khiến cho cháu phải lo lắng?”

Nghe chú nói như vậy, Đới Doanh Doanh sững sờ, bỗng dưng trái tim buông lỏng, nhẹ nhàng thở nhẹ ra một hơi.

“Thế nênquả nhiên cô ta không được đúng không?”

“Trên danh sáchkhông có tên của nó, nó đi thế nào? Chẳng lẽ nó còn có thể trộm lên vào? Cháu coi bảo vệ ở hội nghị thượng đỉnh là ăn chay à?”

“Được rồi Doanh Doanh, cháu cũng đừng tủi thân, lần này cháu không đi được, lại đợi cơ hội lần sau, chú nhất định lại sắp xếp giúp cháu, đừng vì lần này mà chán nản.” Đới Xuân Minh dịu giọng an ủi, thậm chí còn lấy ví dụ về mặt trái: “Cháu nhìn Thịnh Ninh đi, vì quy ền dịch giả mà ần ào với chú, sau này có cơ hội tốt chút cũng sẽ không cho nó nữa, nó đã chặn conđường tương lai của nó mà nó còn không khóc, cháu có gì mà phải khóc?”

- Hết chương 26 -

Chương 27:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nghe thấy sự an ủi của Đới Xuân Minh, Đới Doanh Doanh hít hít mũi.

“Thế chú ơi.” Cô ta lại hỏi: “Vậy rốt cuộc khi nào quyền sách đó mới dự định bán ra?”

“Không biết, đang kẹt ở bước thẩm định cuối cùng, qua được thì lập tức có thể bán.” Đới Xuân Minh cũng khó hiểu khi nghĩ đến đi ều này: “Tác phẩm của tác giả này cũng đã từng được bán một lượt ở trong nước, bán rất chạy, nhà xuất bản mà chúng ta hợp tác lần này cũng là nhà xuất bản lớn, không biết vì sao thẩm duyệt bị kẹt mãi không được.”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Trang web sách đã đăng thông báo lâu rồi, số lượng sách cũng đặt rồi, bọc bên trong và bên ngoài đều đã được làm xong, hiện tại đến cả nhà sách online và offline cũng đều thương lượng xong hết doanh thu dự tính rồi, kết quả lại bởi vì vấn đề xét duyệt nên mãi mà sách vẫn chưa được lên kệ.

Giọng điệu Đới Doanh Doanh do dự: “Có phải phiên dịch của Thịnh Nịnh có vấn đề thế nên không qua xét duyệt?”

“Phiên dịch thì có thể có vấn đề gì? Cháu chưa từng đọc à?” Đới Xuân Minh nói: “Thịnh Nịnh học biên dịch chính quy, trình độ và văn phong đều rất tốt, nếu không chú cũng không để nó phiên dịch tập thơ này.”

Nếu như trình độ của Thịnh Nịnh không được, đương nhiên ông ta cũng sẽ không dùng bản dịch của cô làm hòn đá lót đường cho tương lai của đứa cháu gái mình.

Đới Doanh Doanh buồn phiền: “Thế là vì nguyên nhân gì?”

Bây giờ bọn họ đang đợi sách được tung ra thị trường, một khi được tung ra thị trường, số lượng xuất bản lên đến mấy chục vạn, nếu như doanh thu tốt, sau đó số lượng in ấn bổ sung sẽ đều đặn, đến lúc đó Thịnh Nịnh có muốn tiếp tục đòi quyền tác giả thì cũng không có cách nào xoay chuyển.

“Không rõ, ngày khác chú lại đến công ty bọn họ hỏi xem.”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đới Doanh Doanh biết mấy thứ này đều không phải là của mình.

Quan niệm nghệ thuật của tập thơ gốc là của tác giả, mà mấy câu từ dịch ra bay bổng là thuộc về Thịnh Nịnh.

Lấy trình độ của cô ta căn bản không thể dịch ra được tác phẩm như vậy, thế nên mới nôn nóng muốn lấy nó từ trong tay của Thịnh Nịnh.

“Chú ơi, chú nói kiểm duyệt vẫn luôn bị kẹt có phải là có liên quan đến tổng giám đốc Ôn không?”

Rốt cuộc thì cô ta cũng đã từng tận mắt nhìn thấy tổng giám đốc Ôn và Thịnh Nịnh lên xe cùng nhau, hơn nữa danh ngạch đi tham gia hội nghị thượng đỉnh của cô ta cũng là do tổng giám đốc Ôn gạch bỏ.

Thực ra Đới Xuân Minh cũng hơi hoài nghi, nhưng dù sao ông ta cũng là người từng trải, bình thường lời nói và hành động đều cẩn thận hơn so với cháu gái, vì thế ông ta cau mày trách cứ: “Chuyện không có chứng cứ thì đừng nói linh tinh, họa từ miệng mà ra có biết không?”

Thức đêm suốt một tuần, coi như Thịnh Nịnh cũng đợi được đến thứ sáu tuần này.

Sáng sớm chuông báo thức còn chưa reo, mắt của cô đã mở trước r ồi.

Đây là đặc điểm chung của người bình thường, lúc ngày thường ăn và trên giường thế nào cũng chẳng làm sao, vừa đụng đến chuyện thực sự quan trọng, đ ồng hồ sinh học trong cơ thể còn tận tâm hơn bất kỳ cái gì khác.

Bạn cùng phòng vẫn còn đang ngủ, bởi vì thế mà động tác của Thịnh Ninh vô cùng nhẹ nhàng, nhưng đáng tiếc là dù sao ở chung một phòng cũng có lúc không được tiện, cô vẫn đánh thức Quý Vũ Hàm.

Quý Vũ Hàm không có khó chịu vì bị đánh thức, dụi mắt thò đ ầu từ trong chăn ra, đôi mắt mờ mịt hỏi: “Cậu dậy r ồi à?”

Về mặt Thịnh Ninh xin lỗi: “Cậu tỉnh r ồi à? Xin lỗi nhé.”

“Không sao đ ằng nào tối qua tớ cũng ngủ sớm.” Quý Vũ Hàm bao dung không đ ể ý, lại hỏi cô: “Sao hôm nay cậu lại dậy sớm vậy? Lại vội vã đến thư viện chiếm chỗ à?”

Một bên Thịnh Ninh thu dọn một bên nói: “Không phải, đi kiếm ti ền.”

Mắt Quý Vũ Hàm chớp chớp: “Còn chưa đến nghỉ đông đã tìm chỗ thực tập à?”

“Không phải, công việc parttime.”

“Công ty nào vậy?”

“Hưng Dật.”

“Ồ Hưng Dật.” Đ ầu óc Quý Vũ Hàm chưa tỉnh táo gật gật đ ầu, sau đó bật chột phản ứng lại, mắt mở to: “Hưng Dật?! Là Hưng Dật của họ Ôn đó?”

“Đúng r ồi.”

“Được đó Thịnh Tiểu Ninh, thực sự ôm đùi lớn nha.” Quý Vũ Hàm lập tức tỉnh táo, làm dấu tay cô lên với cô: “Làm cho tốt! Cố Lên! Tranh thủ từ nhân viên partime chuyển thành nhân viên chính thức, sớm ngày trở thành người thân tín bên cạnh sếp Ôn, tăng chức, tăng lương một trăm vạn, ngoài ra còn tiền bảo hiểm và tiền thưởng cuối năm, mua nhà, mua xe, mua cửa hàng, đi đến đỉnh cao của cuộc sống.”

Thịnh Ninh nhận được sự cổ vũ lập tức hăng hái lên, nắm chặt tay nói: “Tớ sẽ tranh thủ.”

“Nhưng đúng là tập đoàn lớn cạnh tranh gay gắt, thế mà thời gian vào làm lại sớm như vậy.” Quý Vũ Hàm liếc điện thoại: “Fuck mới bảy rưỡi! Thời gian đi làm của họ muốn ép người thật mà.”

Thịnh Ninh giải thích: “Không phải, tớ phải đến tập đoàn Hưng Dật tìm sếp báo cáo trước, sợ muộn nên mới dậy sớm.”

“Là sao?” Quý Vũ Hàm không hiểu “Cậu phải đi làm ở tập đoàn sao?”

“Hôm nay tớ đi qua bên Quốc Mậu.” Thịnh Ninh nói: “Hội nghị thượng đỉnh tổ chức ở đó.”

“Hội nghị thượng đỉnh?” Biểu cảm của Quý Vũ Hàm hơi sững sờ, ngây ngốc hỏi: “Chính là cuộc hội nghị thượng đỉnh mà mấy giáo sư của trường mình bận rộn tối bụi hơn một tháng đó á?”

“Đúng thế.”

“WOW Không phải chứ — —” Quý Vũ Hàm do dự một lúc: “Không phải cậu và thầy hướng dẫn của cậu cạch mặt nhau sao?”

“Thế nên hôm nay tớ không lấy tư cách sinh viên của giáo viên hướng dẫn đi.” Thịnh Ninh cười với cô ấy: “Mà là lấy tư cách là người phiên dịch tạm thời cho sếp Ôn.”

Quý Vũ Hàm kinh ngạc há to miệng, ba giây sau mới kêu lên vì kinh ngạc.

“Nói như vậy là hôm nay cậu đi bên đó không phải là đứng bên cạnh nghe thực tập! Thực sự đi làm việc?”

“Thịnh Nịnh trâu bò!”

“Đỉnh quá trời!”

Thịnh Nịnh giật giật mày, làm ra vẻ khiêm tốn: “Bình thường thôi, xếp thứ ba của trường.”

Quý Vũ Hàm không kìm chế được vui vẻ, lập tức từ trên giường đi xuống, tâm trạng vui vẻ tỏ ý: “Thế hôm nay tớ phải đi nhà ăn của trường ăn sáng, thuận tiện chặn Đới Doanh Doanh, không phải bình thường cô tathích giả vờ nhã nhặn sao? Tớ xem hôm nay cô ta còn giả vờ như thế nào?”

Lúc này Thịnh Nịnh đã chuẩn bị xong xuôi, trước lúc đi còn làm dấu tay chiến thắng với Quý Vũ Hàm.

“Bên trường học giao cho cậu đó, tớ đi đây.”

“Đi đi, làm cho tốt, tranh thủ hôm nay khiến mọi người bất ngờ, để cho sếp Ôn lau mắt nhìn cậu.”

Vui vẻ tiễn Thịnh Nịnh rời đi, Quý Vũ Hàm dùng tốc độ nhanh nhất để vệ sinh cá nhân sạch sẽ cũng đi ra khỏi phòng, lao như bay thẳng hướng đến khoa của trường.

Cô ấy còn cố ý gửi tin nhắn wechat cho em gái của Thịnh Nịnh, gọi Thịnh Thi Mông ra ngoài ăn sáng.

Thịnh Thi Mông nghĩ không vì sao hôm nay Quý Vũ Hàm phải đặc biệt cất công đến khoa của trường tìm mình ăn sáng, ở trên giường lười biếng không định đi, Quý Vũ Hàm mới nói rõ mục đích của Thịnh Thi Mông.

[Trút giận cho chị của em, có đến không?]

Cũng khoảng mấy giây sau, bên kiên nhanh chóng trả lời lại: [Đến!]

Thịnh Thi Mông ra ngoài vội vã, còn không kịp trang điểm, mặc áo khoác bông to vội vã đi đến chỗ hẹn.

Cô ấy biết ký túc xá của Đới Doanh Doanh là tòa nào, thế nên cũng đoán được sáng nay Đới Doanh Doanh nhất định sẽ đi đến chỗ nhà ăn cách ký túc xá của cô ta gần nhất để ăn sáng.

Quả không ngoài dự đoán, Thịnh Thi Mông kéo Quý Vũ Hàm đi vào nhà ăn, hai người mỗi người nhìn một bên lập tức nhìn thấy Đới Doanh Doanh.

Võndĩ bởi vì chuyện sách xuất bản bị tắc chỗ khâu thẩm duyệt nên tâm trạng Đới Doanh Doanh không được tốt, sáng sớm đã trưng vẻ mặt u ám ng ẩ ăn cháo ở bên đó.

Đột nhiên bên cạnh có hai người đến, một trái một phải kẹp cô ta ở giữa.

Cô ta nhìn trái nhìn phải, nhận ra là em gái và bạn cùng phòng của Thịnh Nịnh, giọng điệu không được tốt: “Các người có chuyện gì sao?”

“Chị Vũ Hàm” Thịnh Thi Mông coi như không nghe thấy, vừa nhàn nhã ăn bánh quẩy của mình vừa hỏi: “Chị nói xem hôm nay chị của em ở hội nghị thượng đỉnh có thể biểu hiện tốt không?”

Quý Vũ Hàm cắn một miếng bánh bao nói: “Chị của em mà em còn không yên tâm sao? Em cho rằng cậu ấy giống như ai kia, trong bụng không có một giọt mực còn không biết xấu hổ muốn đi hội nghị thượng đỉnh sao.”

Biểu cảm Đới Doanh Doanh cứng đờ, trợn mắt nhìn hai người các cô: “Hai người nói cái gì? Đàn chị, hôm nay chị ấy đến hội nghị thượng đỉnh?”

“Đi rồi, cậu không biết sao?” Vẻ mặt Thịnh Thi Mông vô tội: “Tôi còn cho rằng cậu chắc chắn biết, suy cho cùng không phải lúc trước trường của chúng ta đồn tin là cậu cũng được đi sao?”

“Chỉ là lời đ̣n mà thôi, cũng không phải sự thật.” Quý Vũ Hàm tiếp lời: “Hay là đi không nổi?”

Thị Nhi Mông tiếc nuối gật đ̣u: “Cũng đúng, chẳng trách Doanh Doanh không biết.”

Đúng là biểu cảm Đới Doanh Doanh thay đổi trong nháy mắt.

“Kinh ngạc à đàn em?” Quý Vũ Hàm nói: “Em xem em đã kinh ngạc thành thế này rồi, không phải tḥy Đới sẽ kinh ngạc đến rớt cằm sao?”

Hiện tại chỉ cần nghĩ đến trong buổi hội nghị thượng đỉnh, biểu cảm không thể tin được của Đới Xuân Minh lúc nhìn thấy Thị Nhi Mông đ̣u khiến cho tinh thần của Thị Nhi Mông vô cùng thoải mái.

Đới Doanh Doanh vừa lắc đ̣u vừa lẩm bẩm: “Chị ta không có khả năng đi được.”

“Tḥy Đới không để Thị Nhi đi, em nghĩ ai cũng giống như ông ta, nội tâm xấu xa mắt mù cḥc.” Quý Vũ Hàm cười lạnh nói: “Đàn em à, nói cho em một đạo lý đơn giản, vàng để ở đâu cũng là vàng, đ̣ng gỉ sắt han có mạ thêm một lớp vàng cũng vẫn là đ̣ng gỉ sắt han, để ở trong môi trường hòa tan thì càng dễ xảy ra phản ứng hóa học hơn.”

Khó chịu, xấu hổ, nhục nhã, tất cả cảm xúc tiêu cực trong lúc này đã bao trùm lấy Đới Doanh Doanh.

Cô ta không còn tâm trạng bữa sáng nữa, sắc mặt trắng bệch rời khỏi nhà ăn.

Quý Vũ Hàm và Thị Nhi Mông liếc mắt nhìn nhau rồi vỗ tay với nhau.

“Quay về nhất định phải bảo chị của em mời chúng ta ăn một bữa.”

Thị Nhi ra khỏi cửa, thực ṛ không phải lần đ̣u tiên cô chen chúc trên tàu điện ngầm cùng những người đi làm, những mỗi lần chen trên tàu

điện ngầm là mỗi trải nghiệm mới.

Bên trong toa tàu người chen người, Thịnh Ninh đang tìm đường sống ở trong kẽ hở, đợi đến khi cuối cùng cô cũng đứng được, trong tàu điện đầu người đông đúc cũng nối đuôi nhau đi ra, cô quay đầu nhìn vào trong tàu điện, phần lớn bên trong cũng đã trống.

Đi làm chính là như vậy, càng là những khu công việc tốt, thì đến cả trạm tàu này cũng càng phải chen chúc.

Hết cách rồi, ai bảo trụ sở chính của Tập đoàn Hưng Dật cũng xây dựng ở chỗ này.

Thịnh Ninh xếp hàng mua một cốc cafe nóng ở chỗ quán cafe gần Tập đoàn, vừa hay trợ lý Trần cũng mua cafe ở chỗ này.

“Tổng giám đốc Ôn sẽ từ nhà qua.” Trợ lý Trần nói: “Chúng ta đợi chút nhé.”

Hai người trẻ tuổi đứng cạnh nhau vừa uống cafe vừa nói chuyện, so với việc cùng Ôn Diển, rõ ràng Thịnh Ninh càng hợp nói chuyện với trợ lý Trần hơn rất nhiều. Bởi vì giúp đỡ chuyện quyên tác giả, gần đây cô hay trao đổi với trợ lý Trần, mấy ngày này cũng dần quen thuộc hơn không ít.

Hiếm khi sếp không có mặt, cũng chưa đến thời gian vào làm, trợ lý Trần không muốn nói đến chuyện công việc, thế là nói chuyện về cuộc sống của mình với Thịnh Ninh.

Trợ lý Trần là người bản địa, là du học sinh tốt nghiệp thạc sĩ, tuổi tác vừa đẹp, thêm nữa vẻ ngoài anh tuấn, nếu như đặt trong thị trường xem mắt thì đây tuyệt đối là chiếc bánh bao thơm người người tranh giành.

Nhưng bình thường công việc của anh ta quá bận, ngày ngày đi theo Ôn Diển làm không nghỉ, vừa phải lo công việc của Ôn Diển vừa phải lo đến chuyện cá nhân của anh ta, thực sự không có thời gian để tìm bạn gái, từ khi vào làm ở Tập đoàn Hưng Dật vẫn luôn độc thân đến giờ.

“Bình thường giao tiếp đầu là đồng nghiệp, nếu có thể nhìn vừa mắt thì đã nhìn vừa mắt rồi.” Trợ lý Trần nói: “Nếu không cô Thịnh đây có thể xem giúp tôi trong trường của các cô có ai không? Đối với sinh viên các cô mà nói thì chắc tuổi của tôi cũng không tính là quá lớn nhỉ?”

Không lớn lắm, không ít cô gái chỉ mong ước tìm người đàn ông trưởng thành, tuổi tác vừa đẹp, công việc tốt, có nhà có xe như anh ta để yêu đương.

Đang nói chuyện, cách đó không xa có một chiếc xe ô tô màu đen đang chậm rãi chạy về phía hai người họ.

Lúc này tài xế cũng mở miệng nhắc nhở người đàn ông ngồi sau: “Tổng giám đốc Ôn, tôi nhìn thấy trợ lý Trần và cô Thịnh.”

Ôn Diển ngược mắt nhìn ra bên ngoài một cái.

Trợ lý Trần vẫn là cả người mặc âu phục, hôm nay hiếm có dịp Thịnh Nịnh không quấn bản thân thành bánh trôi, chỉnh trang lại thành áo khoác ngoài qua đầu gối, bên trong là váy công sở, trên mặt trang điểm nhẹ, tóc buộc bồng cao, tay ôm một tập tài liệu ở trong lòng, đứng ở bên đường nói cười với trợ lý Trần.

“Xe đến rồi.” Trợ lý Trần là người đầu tiên nhìn thấy xe đến, đi qua chào hỏi: “Chào buổi sáng tổng giám đốc Ôn.”

Thịnh Nịnh cũng hơi khom eo một chút chào hỏi: “Chào buổi sáng sếp Ôn.”

“Ừ.” Ôn Diển lời ít ý nhiều: “Lên xe.”

Hôm nay Thịnh Nịnh đến làm việc cho Ôn Diển nhưng bình thường trợ lý Trần ngồi quen phía trước, chính vì vậy mà vô thức lại để Thịnh Nịnh ngồi ở phía sau.

Thịnh Nịnh ngồi ở phía sau, thắt dây an toàn, hôm nay tâm thái của cô khi đối mặt với Ôn Diển khác với mọi khi, thái độ kính trọng, nói năng cẩn

thận, sau khi lên xe không nói một lời, im lặng uống cafe của mình và xem tài liệu chuyên ngành trong tay mình.

Trong xe tr`ân mặc, đột nhiên sếp mặt đơ vớigọng nói lạnh nhạt lên tiếng: “Vừa nãy hai người nói gì mà vui vẻ vậy?”

“Đang nói chuyện xem mắt.” Trợ lý Tr`ân cảm thấy không có gì phải kiêng kị, trực tiếp nói với Ôn Diễm: “Cô Thịnh nói đi ầu kiện giống như tôi sẽ rất được sẵn đónở trong thị trường xem mắt.”

Ôn Diễm giật giật mày, lạnh nhạt hỏi: “Cô còn hiểu về thị trường xem mắt?”

“Chưa từng ăn thịt heo cũng từng nhìn thấy heo chạy.” Thịnh Nịnh nói” “Trợ lý Tr`ân có đi ầu kiện tốt như vậy, không cần đoán cũng biết rất được sẵn đónở.”

Trợ lý Tr`ân được Thịnh Nịnh khen đến vui vẻ thỏa mãn, liên tiếp cười mấy tiếng.

Ôn Diễm còn chưa từng nhìn thấy trợ lý của anh có thể cười vui vẻ với ai như vậy nữa.

Đến cả nịnh hót trợ lý của anh cô cũng có thể nịnh hót đến không thay đổi sắc mặt như vậy, quả nhiên là nịnh nọt thành tinh.

“Thế cô nói xem.” Khoá môi Ôn Diễm giật giật, đột nhiên hỏi: “Đi ầu kiện này của tôi ở trong thị trường xem mắt, thì thế nào?”

Thịnh Nịnh: “Hả?”

Trợ lý Tr`ân cũng hả một tiếng.

Sau đó tài xế cũng hả theo một tiếng.

Ôn Diễm nhú màu: “Các người hả gì thế?”

“Hả” là vì sếp hỏi một câu tương đối là vô nghĩa.

Anh như này còn cần đi thị trường xem mắt à? Đây không phải là kiểu viên kim cương để ở đâu cũng sáng chói sao?

Trợ lý Trần lắc đầu: “Không có gì.”

Tóm lại cũng không phải hỏi anh ta, là hỏi cô Thịnh.

Tài xế không nói, tiếp tục nghiêm túc lái xe.

Thế là vấn đề khó liền đến bên chỗ Thịnh Ninh.

Cô nghiêng mặt đánh giá Ôn Diễm.

Điều kiện của trợ lý Trần ở trong buổi xem mắt bình thường cũng coi như là trên cấp trung bình rồi, càng đừng nói là sếp của anh ta.

Đẳng cấp này của Ôn Diễm đã không thể dùng có nhà có xe đi đâu kiện để đánh giá nữa rồi, lại thêm anh dáng cao ráo, dáng vẻ đẹp trai số một.

Thịnh Ninh xem không tin tin tức, các cô chú ở trong công viên để cho xem mắt thuận tiện, đều thích in điếu kiện của con gái nhà mình ra tờ giấy A4, còn đi tìm chỗ nào để thấy đón gió để treo lên, sau đó đi qua công viên giúp con nhà mình tìm hiểu bố mẹ của đối tượng, chỉ cần thấy điếu kiện trên tờ giấy, cảm thấy đứa trẻ này được, một cuộc xem mắt cứ như vậy được đặt ra.

Có thể nói là cuộc xem mắt tiết tấu nhanh chóng vô cùng bắt nhịp theo nhịp sống vội vã của thành phố.

Cô nghĩ nghĩ, nếu như in điếu kiện của Ôn Diễm vào tờ A4, lại treo ở trong công viên.

Đoán chừng tờ giấy đó không đến mấy giây sẽ bị tranh giành rúm ró như dưa héo.

Thịnh Ninh nghĩ nghĩ, thành thật nói: “Điều kiện của sếp, không có gì ngoài ý muốn chắc ở trong công viên xem mắt sẽ bị rất nhiều các chú các

dì vậy lấy muốn giới thiệu con gái của mình cho anh, là cực phẩm đỉnh nhất vô cùng được chào đón.”

Ừm, cực phẩm tuyệt thế vô cùng được chào đón.

Ôn Diển khẽ nhướng mày, khóe môi giương lên không tự chủ, giọng nói trong trẻo lại mang theo vẻ kiêu ngạo chế nhạo.

“Nịnh nọt thành tinh.”

- Hết chương 27 -

Chương 28:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh: “.....”

Cô không hề nịnh hót.

Cô và Thịnh Thi Mông đầu lón lên trong cái bóng của Thịnh Khải Minh - người đàn ông cặn bã lãbõ cô, Thịnh Thi Mông dứt khoát theo chủ nghĩa không kết hôn, cho rằng giữa nam và nữ yêu đương đơn thuần là được rỗi, còn về kết hôn, đó hoàn toàn đẩy mình vào trong nắm mồi với củi, gạo, dầu muối.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Mà Thịnh Nịnh thì không cực đoan như vậy, chỉ là cô không muốn trước khi cuộc sống vẫn chưa ổn định, lại phải dành sức lực để "kinh doanh" tình cảm, thành quả học tập và làm việc sẽ mang đến sự thỏa mãn về vật chất thực tế, mà tình cảm, niềm vui nhất cũng chỉ là sự vui vẻ về tinh thần, đương nhiên phải xếp ở phần sau cùng để suy xét.

Thịnh Thi Mông thích hưởng thụ sự vui vẻ về mặt tinh thần này, Thịnh Nịnh lại cảm thấy chăm chỉ kiếm tiền cũng có thể có được sự vui vẻ như vậy, đàn ông và tiền mang lại vui vẻ cho phụ nữ, trong mắt của cô không có khác biệt gì.

Đợi sau này khi bản thân ổn định rồi, cô có thể sẽ đi xem mắt, nếu như gặp được người đàn ông vừa ý, thế thì yêu đương, kết hôn, nếu như không gặp được ai, thế thì tiếp tục độc thân cũng chẳng sao cả.

Nhưng theo như xã hội hiện tại xét thấy chất lượng đàn ông vàng thau lẫn lộn, cô cảm thấy bản thân có khả năng cao sẽ độc thân dài dài.

Thế nên mấy lời nói với Ôn Diễm đó không phải nói quá.

Cô móc điện thoại ra âm thầm gửi tin wechat cho trợ lý Trầ, hỏi đáp án của nãy của cô có phải là quá giả tạo không.

Trợ lý Trầ: [Ngược lại không phải nói dối]

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvealand. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Trợ lý Trầ: [Bởi vì tình huống thực sự là đối với điều kiện như này của tổng giám đốc Ôn, cần bản không cần đi xem mắt]

Trợ lý Trầ: [Bởi lẽ bản thân vấn đề này đã vô nghĩa rồi, thế nên cho dù trả lời thế nào, từ góc độ thực tế mà phân tích thì đều không thật]

Ai biết ông chủ lại lên cơn gì, đột nhiên hỏi cấp dưới mấy kiểu câu hỏi này, trả lời thế nào cũng đều không đúng lắm.

Câu trả lời của trợ lý Trầ rõ ràng mạch lạc, Thịnh Nịnh gật gù đầu đáp: [Không hổ là trợ lý Trầ]

Người đàn ông như vậy ngoại trừ lấy tư cách là cấp trên hoặc là thân phận bên A tiếp xúc với cô ra, thậm chí đến việc xây dựng mối quan hệ bạn bè với anh cô cũng không dám ảo tưởng.

Thịnh Nịnh vô cùng lý trí loại trừ Ôn Diễm ra khỏi tưởng tượng của cô đối với người khác giới.

Cô lại quay đầu sang nhìn Ôn Diễm.

Lúc này đợi xe có nghe trợ lý Trầ kêu ca nói gần đây cường độ công việc rất lớn, ngày ngày vây quanh Ôn Diễm, bận rộn giống như con quay, có lúc nửa đêm không cần biết là mấy giờ vẫn có thể nhận được cuộc gọi đột xuất của Ôn Diễm.

Còn may Ôn Diễn không phải là kiểu cấp trên xấu xa đơn giản chỉ thích bóc lột sức lao động của của cấp dưới, đối với việc làm thêm ngoài giờ quá quy định, anh trả bù tiền lương cao hơn mức trung bình khiến cho trợ lý Trần cam tâm tình nguyện hy sinh thời gian làm việc cho anh.

Nguyên văn của trợ lý Trần là, chẳng nào tan làm rồi cũng không có bạn gái ở bên, vẫn không bằng nhân lúc độc thân phục vụ ông chủ kiếm chút tiền tăng ca.

Đổi một câu nói khác, lúc trợ lý Trần bận rộn thì chắc Ôn Diễn còn bận rộn hơn anh ta.

Người đàn ông trước mắt có phần mệt mỏi, đầu hơn ngả ra phía sau, nhân lúc thời gian đi đường này nhắm mắt nghỉ ngơi, chiếc cảm anh tuấn không chút tì vết, yết hầu tràn đầy nam tính lộ ra rõ ràng, đột nhiên di chuyển.

Anh không ngủ, cảm thấy có ánh mắt nhìn đến trên người mình, liếc nhìn Thịnh Nịnh hỏi: “Nhìn cái gì?”

Giọng nói mang theo chút khàn khàn mệt mỏi, giống như tờ giấy thô ráp, mỗi một từ phun ra đều mang theo âm thanh dòng điện thấp.

Lúc này mà Thịnh Nịnh còn giả câm giả điếc ngược lại sẽ lộ rõ ánh mắt có mục đích không đơn thuần của cô, dứt khoát nịnh nọt nói: “Nhìn dáng vẻ đẹp trai của sếp.”

Câu trả lời này là thực sự nịnh bợ.

"..."

Người đàn ông nhếch môi nhưng không để ý đến cô, quay đầu tiếp tục nghỉ ngơi, chỉ là lúc này đến bên mặt anh cũng không cho cô nhìn, keo kiệt dùng ót đối mặt với cô.

Thịnh Nịnh hơi hơi không vui mím mím môi, nhìn về hướng ngược lại, mặt quay ra hướng cửa sổ bên mình.

Hiện tại trên con đường sáng thứ bảy, trên cầu vượt đã mờ hồ có dấu hiệu tắc đường, lúc này Thịnh Ninh chỉ có thể thưởng thức các loại nhãn hiệu siêu xe.

Quả nhiên đợi đến khi xuống cầu vượt, tạm thời đường ra bị tắc một chút.

Chiếc xe con màu đen sáng loáng này của Ôn Diễm, nhìn có vẻ không rêu rao lắm, vừa hay bên cạnh có một chiếc xe thể thao mui trần vô cùng rêu rao đỗ ở bên.

Trong thời tiết này mà đi lái xe thể thao, nhìn vào cũng không khỏi cảm thán một tiếng dững dsi.

Thịnh Ninh vô cùng sợ lạnh nhưng lúc tâm trạng buồn bực, cô vẫn âm thầm ấn nút kéo cửa sổ xuống, muốn thử cảm giác vừa ng ửi trên xe vừa được gió thổi.

Bởi vì động tác nhỏ, ba người đàn ông trên xe đều không có bất kỳ phản ứng nào, họ cảm nhận được nhưng không có hứng thú đi dạy dỗ hay giễu cợt động tác nhỏ không ảnh hưởng gì lớn này của cô gái trẻ.

Chỉ một khe hở nhỏ, tóc của Thịnh Ninh bị gió thổi tung.

“Ồ” Qua tiếng gió, Thịnh Ninh nghe thấy người trên xe thể thao vừa hay cũng hướng bên này của cô rồi cảm thán: “Xe của đại gia.”

Cô chỉnh trang lại mái tóc, lại đóng cửa sổ lại.

Trước lòng chuộng hư vinh của mình, Thịnh Ninh không khỏi suy nghĩ bản thân mình sẽ phải phấn đấu bao nhiêu năm mới có thể có một chiếc xe như vậy, vừa mở cửa thì sẽ được người ta nhận ra thân phận đại gia.

Kết luận lại vô cùng phũ phàng, người có thể lái được loại xe này, là người sinh ra đã lái được xe này; mà người không lái được, chắc cả đời này cũng không lái được.

Trong suy nghĩ lung tung, cuối cùng xe cũng theo dòng xe tấp nập vào thứ bảy như cũ mà lái đến đích đến là Quốc Mật.

Hội nghị thượng đỉnh được tổ chức tại tầng hai mươi hội trường lớn của khách sạn, lúc này cũng đã có khá nhiều người đến.

Trước khi hội nghị bắt đầu, trong đây đúng là hiện trường xã giao quy mô lớn, người đông đúc, đến chỗ nào cũng có tiếng nói chuyện.

Ôn Diễn đi đầu tiên, Thịnh Ninh và trợ lý Trần đi sau anh hai bước, trên đường có không ít người chủ động qua chào hỏi anh, Ôn Diễn chỉ lạnh nhạt gật đầu, nhìn dáng vẻ nhà tư bản kiêu ngạo cao quý đó của anh mà một nhân viên cấp dưới như Thịnh Ninh muốn thay anh nhiệt tình đáp lại lời chào hỏi của mấy người đó.

Bên mấy giáo sư bên hiệp hội dịch thuật đã đến từ sớm, nghe có người nói tổng giám đốc Ôn trưởng ban tổ chức đến, đầu chuẩn bị đi lên phía trước để chào hỏi.

“Ừ này ông Đới.” Bỗng dưng một giáo sư kéo Đới Xuân Minh ở bên cạnh lại hỏi: “Cô gái phía sau tổng giám đốc Ôn đó, chẳng phải sinh viên của ông à?”

Đới Xuân Minh nhìn theo sang, nhất thời kinh ngạc mở to mắt.

Bên cạnh tổng giám đốc Ôn có mấy người đàn ông, chỉ có duy nhất một cô gái trẻ tuổi vô cùng thu hút ánh mắt người nhìn.

Cả người mặc bộ váy công sở, ăn mặc trang điểm đúng mực.

Đới Xuân Minh lẩm bẩm nói: “Làm sao có thể?”

Mà lúc này Thịnh Ninh cũng nhìn thấy thầy giáo hướng dẫn của mình, ánh mắt của cô bình tĩnh, chậm rãi nhìn lướt qua đỉnh đầu thưa thớt tóc của Đới Xuân Minh, hếch cằm lên, bình tĩnh mà đắc ý cười cười với ông ta.

Dù không nói lời nào, chỉ cười một cái cũng khiến cho Đới Xuân Minh không tự chủ cảm thấy khùng hoảng, sắc mặt trắng bệch, giống như bị sinh viên của mình giẫm vào chân.

Thời gian ngắn ngủi trước hội nghị cũng có thể bị nhóm doanh nhân này dùng làm xã giao.

Trợ lý Trần nói nhỏ ở bên tai Ôn Diễm: “Hiện tại người đang đi về phía sếp là phó chủ tịch của công ty vận chuyển Fawii ở Mexico.”

Ôn Diễm ừm một tiếng.

Vừa hay đụng vào chuyên môn của Thịnh Ninh.

Tiếng Anh là ngôn ngữ thông dụng trên thế giới, bởi vì vậy mà không ngoài dự đoán mà ngôn ngữ chính dùng trong hội nghị là song ngữ Trung - Anh, nhưng trừ cái này ra, các công ty đại diện của các quốc gia khác dùng tiếng Tây Ban Nha và tiếng Đức làm ngôn ngữ chính hoặc ngôn ngữ thứ hai thông dụng, cô đâu gần như ghi nhớ lại, tuy là không biết dáng vẻ người ta như thế nào nhưng có trợ lý Trần ở bên cạnh nhắc nhở, cô phản ứng lại cũng rất nhanh, lập tức có thể tiến vào trạng thái làm việc.

Sau đó lại có mấy công ty đại diện đến, trong đó trợ lý Trần hét quá nhiều thứ nên hơi đơ.

“.....Tôi nhớ là một công ty đến từ Hà Lan.”

Thịnh Ninh tiếp lời: “Có phải là hãng hàng không KLM Royal Dutch Airlines, cái công ty có trụ sở chính ở Amsterdam đó?”

“À đúng rồi.” Được nhắc nhở, trợ lý Trần lập tức nhớ ra: “Chính là nó.”

Ôn Diễm hơi kinh ngạc nhìn cô, lạnh nhạt hỏi: “Cô học thuộc lòng danh sách à?”

“Thuộc r ấ, nhưng không biết dáng vẻ của người ta như thế nào thôi.”Thịnh Nịnh nói.

Trợ lý Tr ầnh cũng kinh ngạc không kém, nhiều hơn là thở nhẹ một hơi.

Công việc của anh ta là ghi nhớ thông tin công ty đại diện, căn bản là anh ta không để Thịnh Nịnh- một phiên dịch viên thay anh ta giúp đỡ ghi nhớ, mấy ngày trước Thịnh Nịnh hỏi anh ta muốn có danh sách, anh ta cũng không nghĩ nhiều nên đưa cho cô.

Không nghĩ đến cô lại học thuộc danh sách.

Anh ta không nghi nhớ nổi tên người, Thịnh Nịnh cũng có thể nhớ ra giúp anh ta.

Ôn Diễn cong môi, lạnh giọng nói với trợ lý Tr ầnh: “May mà dẫn cô ấy theo.”

Trợ lý Tr ầnh: “Vâng ạ.”

Sau khi hội nghị bắt đầu, Thịnh Nịnh dựa theo công việc phụ trách hôm nay đi đến ng ỗ vị trí của mình.

Sinh viên đi theo mấy giáo sư của học viện đến ng ỗ nghe, ánh mắt họ sắc bén, kinh ngạc nói với giáo sư Đới.

“Giáo sư Đới, Thịnh Nịnh ng ỗ vào chỗ ng ỗ của phiên dịch viên kia.”

Sắc mặt Đới Xuân Minh hơi khó chịu, vốn dĩ ông ta không cho Thịnh Nịnh cơ hội đi, ai biết cô không chỉ đến mà còn lấy tư cách là người phiên dịch, chức vụ giống như ông ta mà đến.

Nhưng lúc này hội nghị đã bắt đầu, có muốn hỏi cũng không có cơ hội.

Người dẫn chương trình dùng tiếng quốc ngữ để mở màn, trong thời gian hội nghị, tiếng phiên dịch bên trong tai nghe mỗi mười phút thì sẽ đổi giọng một người.

Các phiên dịch viên lần lượt thay nhau tiến hành làm việc, Ôn Diển nghe giọng nói bên trong tainghe khác nhau, cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói quen thuộc của một cô gái.

“Chủ tịch nước của quý quốc từng ở trong diễn đàn hợp tác quốc tế cấp cao có sự tham gia của 150 quốc gia phát biểu nói hưởng ứng lời kêu gọi chính sách "một vành đai một con đường", chính sách này là để tập trung kết nối, trao đổi, hợp tác sâu rộng, cùng nhau ứng phó với các loại khó khăn và thách thức mà con người sắp phải đối mặt, hợp tác thương mại quốc tế vì lợi ích chung và sự phát triển chung — —”

Thịnh Ninh ngồi trong cabin phiên dịch, trên đầu đeo tai nghe, tập trung tinh thần vừa chú ý lắng nghe lời nói, vừa dùng bút viết những dòng chữ ngắn trườ tượng ở trên giấy, não bộ nhanh chóng đi ều chỉnh thứ tự câu văn hợp lý, lại dùng mic diễn đạt lại.

Đợi đến khi mười mấy phút kết thúc, lập tức có một phiên dịch viên đến thay khẳg định gậ đầu với cô.

Đầu cô đầy mồ hôi, ngón tay còn hơi run rẩy, cuối cùng cũng dành chút thời gian để uống một ngụm nước.

- Hết chương 28 -

Chương 29-30

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mấy sinh viên của trường Đại học phiên dịch đứng ở bên cạnh nghe đầu không khỏi bội phục nhìn cô, người không biết chuyện nội bộ còn nhìn không được liếc nhìn giáo sư Đới Xuân Minh, muốn xem vẻ mặt lúc này của giáo sư là như thế nào.

Vẻ mặt Đới Xuân Minh không được tốt, trò giỏi hơn thầy, sự thực này không làm cho ông ta cảm thấy tự hào và vui vẻ yên tâm chút nào.

Đợi đến khi hội nghị đến giai đoạn cuối, Thịnh Nịnh đi ra khỏi cabin, dự định đi ra bên ngoài hít thở không khí, trước lúc rời đi vô tình liếc nhìn thấy Ôn Diển vẫn còn đang họp.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Với tư cách là doanh nghiệp đứng ra tổ chức, Ôn Diển ngồi ở vị trí chủ trì, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng.

Lướt qua đám người trong hội trường này, Thịnh Nịnh cảm nhận được ánh mắt của anh quét qua.

Cô sửng sờ một chút, không xác định được có phải là anh đang nhìn mình không.

Biểu hiện vừa nãy của cô cũng coi như tạm ổn, chắc sẽ không khấu trừ lương đâu nhỉ.

Cũng không quan tâm có phải Ôn Diển đang nhìn mình hay không, người lao động cần phải bày nụ cười chân thành nhất với ông chủ, thế là cô

nở một nụ cười tràn đầy chân thành với người đàn ông đang ngồi trên ghế chủ trì.

Đối với nụ cười nịnh nọt của người lao động, ông chủ nhếch môi một cách khó hiểu, sau đó lại nhanh chóng di chuyển ánh mắt đi.

Hội nghị kéo dài gần bốn tiếng đồng hồ thì kết thúc, ngay sau đó chính là thiên đường của nhóm người mắc bệnh thích giao tiếp.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

— — Tiệc rượu.

o

Tiệc rượu được bố trí tại sảnh lớn phía đông của hội trường, vốn dĩ tầng này đặc biệt dùng để cho nhân sĩ các giới dùng làm hoạt động xã giao và mở hội họp thuê, vì vậy mà trang trí trang trọng, thiết bị cũng đầy đủ, tất cả các hoạt động đều có thể tiến hành ở tầng này.

Buổi tiệc rượu là hoạt động tự do, không nghiêm túc giống như hội nghị vừa nãy, vẻ mặt của mọi người cũng thoải mái hơn.

Thịnh Nịnh với tư cách là phiên dịch đi theo của Ôn Diễm, tất nhiên là cần phải ở bên cạnh anh.

Lúc hội nghị ghi một đồng bút ký lớn, cô còn chưa kịp báo cáo công việc, Ôn Diễm đưa một ly rượu đỏ cho cô.

Thịnh Nịnh hơi do dự: “Trong thời gian làm việc cũng có thể uống rượu sao?”

“Trường hợp đặc biệt có thể uống.” Ôn Diễm nhấp một ngụm nói: “Mùi vị cũng được.”

Thịnh Nịnh cũng nhấp một ngụm theo.

Cô với cái lưỡi của người bình dân, không nếm được vị ngon hay không ngon của rượu đỏ, cần rặng khen một câu: “Ngon.”

Ôn Diển cười, không chọc thủng cô.

“Cô có bị cận thị không?”

“Có, bình thường tôi đeo kính áp tròng.”

Hôm nay dậy sớm quá, mắt không thoải mái lắm, vì thế nên cô không cưỡng ép bản thân đeo kính áp tròng, vừa nãy lúc hội nghị muốn cúi đầu nhìn tài liệu, sợ phân tâm xảy ra sai lầm nên mới đặc biệt đeo kính gọng lên.

Ôn Diển chú ý đến cô là lúc cô đeo mắt kính trong hội nghị.

Chỗ ngồi của nhóm phiên dịch, Thịnh Nịnh ngồi ở bên trong nhóm phiên dịch, không chút nghi ngờ cô là người trẻ tuổi nhất trong số đó.

Dựa theo thẩm mỹ của từng người, cũng là người xinh đẹp nhất ở đó.

Đầu ăn mặc nghiêm chỉnh mà gọn gàng, Thịnh Nịnh đeo mắt kính, cúi đầu chuyên tâm phiên dịch cho người ở trong hội nghị, lúc cúi đầu, bởi vì bị ánh đèn của hội trường chiếu vào gọng kính màu bạc làm cho ánh sáng bị khúc xạ phát sáng, chặn lấy ánh sáng của một đôi mắt.

Hiện tại nhìn ở khoảng cách gần, vẫn là một đôi mắt sáng ngời.

Dáng người Ôn Diển cao hơn cô, nhìn từ trên cao xuống thấy lông mi của cô rất dài gần như chạm vào mặt kính.

Lông mi cọ vào mặt kính, chẳng lẽ không khó chịu sao?

Anh đang định hỏi, đột nhiên Thịnh Nịnh nói: “Có một người phụ nữ đang đi về phía ngài.”

Ôn Diển nhìn theo ánh mắt của cô.

Người phụ nữ đi về phía họ có vẻ mặt sâu xa, tóc nâu mắt nâu, màu da khỏe mạnh còn bóng láng, dáng người đầy đặn cao ráo, bộ quần áo nghiêm chỉnh cũng bị cô ta mặc thành trước lồi sau vênh.

Đến ngay cả một cô gái như Thịnh Nịnh cũng nhìn không được nhìn chăm chăm vào bộ phận nào đó nhiều hơn một chút.

Kích thước kinh thật.

Ôn Diển là một người đàn ông ngược lại còn bình tĩnh hơn cô, lúc nhìn người phụ nữ này ánh mắt anh cũng bình tĩnh giống như nhìn những người đàn ông khác.

Dáng người đàn ông rất cao, vai rộng chân dài, mặc trên người âu phục phẳng phiu, mỗi một chiếc cúc áo đều được khâu chắc chắn, quần áo cắt may vừa vặn ôm trọn làm nổi bật vòng eo của anh, không thua gì đàn ông châu Âu có gen ưu thế di truyền sẵn, khuôn mặt lại là vẻ anh tuấn văn nhã của người châu Á, lúc hội nghị diễn ra tâm tư người phụ nữ này đã kích động, cuối cùng cũng đợi được đến lúc hoạt động tự do của tiệc rượu, lập tức đi lên phía trước tìm anh để nói chuyện.

Cô ta nói tiếng Anh mang theo chút khẩu âm của Nam Mỹ, có thể lẫn lộn đến ngày hôm nay trong trường hợp này, rất nhiều sếp lớn có trình độ anh văn rất tốt, giao tiếp sẽ không gặp trở ngại.

Nhưng giống như trong trường hợp xã giao với nhiều người từ các quốc gia này, suy cho cùng bản thân là người chủ trì, nói tiếng phổ thông có thể làm nổi bật ưu thế của quốc gia, lại nói phiên dịch không thể cần tiên thiên không mà không làm việc, thế là Ôn Diển vẫn nói tiếng Trung, để Thịnh Nịnh phiên dịch cho anh.

Lúc đầu người phụ nữ toàn thảo luận mấy chuyện trong hội nghị, giọng điệu nghiêm chỉnh, từ ngữ chuyên ngành từng câu từng câu nối tiếp nhau.

Sau khi nói chuyện được mười mấy phút, đột nhiên chủ đề thay đổi theo một chiều hướng đi xuống.

Thị Nịh sững sờ, dùng tiếng phổ thông truyền đạt lại cho Ôn Diễn: “Cô ấy hỏi tối nay ngài có rảnh không?”

Còn chưa đợi Ôn Diễn nói, người phụ nữ lại mở miệng.

Ôn Diễn hơi kinh ngạc giật giật lông mày, mà Thị Nịh và người phiên dịch bên cạnh người phụ nữ này đều có biểu cảm hơi hơi xấu hổ.

“Cô ấy hỏi ngài có hứng thú không, tối nay ở cùng với cô ấy, ăn bữa tối?”

Người phụ nữ to gan nghe không hiểu quốc ngữ đang mời mọc, cũng đang đợi câu trả lời của Ôn Diễn.

Ôn Diễn nghe Thị Nịh truyền đạt lời nói hơi lấp bắp, đột nhiên nhếch môi, khách sáo từ chối: “Xin lỗi, tôi có hẹn rồi.”

Thị Nịh truyền đạt lại y nguyên, người phụ nữ vô cùng phóng khoáng, nhún nhún vai, cầm ly rượu đổ lại ưu nhã đi tìm người khác nói chuyện.

Đợi đến khi người đi rồi, lúc này Ôn Diễn mới nói với Thị Nịh.

“Tôi thấy biểu hiện của cô trong hội nghị cũng rất được, sao đến tiệc rượu cô phiên dịch tiếng Anh lại lấp bắp như vậy?”

Thị Nịh chỉ đơn thuần là bị sự to gan của người phụ nữ đó dọa sợ mà thôi.

Cô ta hoàn toàn có thể đợi sau khi tiệc rượu kết thúc, gặp mặt riêng với Ôn Diễn biểu đạt lời mời.

Bên cạnh còn có hai người phiên dịch đó, dù thế nào cũng phải suy nghĩ đến người phiên dịch chứ.

Vốn dĩ trong đầu cô nhồi nhét đầy các từ vựng học thuật, đột nhiên nhả ra từ kiêu diễm như này, ai mà không sửng sốt.

“Không phải ngài không nghe hiểu, trong lòng tự hiểu là được rồi, vì sao còn bắt tôi phiên dịch ra.” Thịnh Nịnh nhỏ giọng nói: “Có nhiều lãnh đạo, sếp lớn đầu đang ở đây như vậy, dù sao tôi cũng không thể nói ra lời lộ liễu như vậy.”

Ôn Diễm nhíu mày: “Ở một đêm với nhau cũng coi là lộ liễu?”

For The Night Together.

Đó là nguyên văn lời người phụ nữ nước ngoài kia nói, thực sự cũng không phải rất lộ liễu, đa phần là ám chỉ giữa những người trưởng thành với nhau, hiểu thì hiểu, không hiểu thì giả vờ hồ đồ là được, đối với người nước ngoài mà nói thì thế cũng là khá là dè dặt rồi, nếu như không phải là khách đến nước bạn mà là ở sân nhà của quốc gia cô ta, đoán chừng còn nói ra lời nói táo bạo hơn.

“Bỏ đi.” Thịnh Nịnh giống như bà lão thời phong kiến gật đầu: “Nếu như có người nói với tôi như vậy, tôi có thể bị dọa chết.”

Ôn Diễm hừm một tiếng: “Cô cũng chỉ có gan này.”

Tiệc rượu sắp kết thúc, theo phân phó của Ôn Diễm, trợ lý Trần rời đi trước để giải quyết mấy vấn đề sau hội nghị thượng đỉnh.

Thịnh Nịnh đi theo Ôn Diễm chuẩn bị rời khỏi hiện trường, cô tính thời gian, mắt thấy sắp được tan làm, giải thoát rồi.

Kết quả lúc ở thang máy, Ôn Diễm hỏi cô: “Hôm nay là thứ bảy, tối nay cô có việc gì không?”

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Không có.”

Cô dự định quay về phòng trọ tiếp tục xem nốt bộ phim lúc trước chưa xem xong, thuận tiện gọi thêm suất gà rán, lần này nhất định phải ăn cho

hết không được lãng phí.

Ôn Diễn gật đầu: “Được, thế cô đi theo tôi đến công ty một chuyến.”

Trong đầu cô toàn phim và gà rán, trong thời gian ngắn Thịnh Nịnh vẫn chưa suy nghĩ được gì, hỏi: “Làm gì?”

Hỏi câu gì vậy, quay về công ty thì có thể làm gì.

Về mặt người đàn ông vô cảm với trò chơi trò hài hước đen tối với cô.

“Ở một đêm cùng tôi.”

Cả người Thịnh Nịnh sững sờ ngay lập tức, mắt tròn tròn nhìn anh.

“Ngài có ý gì?”

Thấy bộ dạng con gà ngu ngốc bị dọa nửa chết của cô, Ôn Diễn nhếch nhếch khóe môi nói: “Hàng ngày trong đầu cô chứa gì vậy?”

Má!

Không phải nhà tư bản rầm rồ này nói là ở cùng một đêm trước sao?

Còn trách cô có suy nghĩ không trong sáng?

Thịnh Nịnh hít sâu một hơi, quyết định đầu tiên nhin đã, giọng điệu không vui tự hạ mình nói: “...Chứa sữa đậu nành được chưa?”

Ôn Diễn ha một tiếng: “Nhìn ra được.”

"..."

Thấy cô phồng má tức giận không nói chuyện, cuối cùng Ôn Diễn cũng miễn cưỡng mở lời vàng miệng ngọc giải thích với cô.

“Văn bản phiên dịch nội dung cuộc hội nghị hôm nay cần phải được chỉnh lý.”

“Cô làm thêm giờ.”

“Thế sẽ trực tiếp nói thẳng ra là được rồi, chơi chữ làm gì chứ.” Thịnh Nịnh âm thầm đảo mắt: “Tiền tăng ca là tăng gấp đôi?”

“Tiền tăng ca?” Ôn Diễm cảm thấy buồn cười: “Vừa nãy người phụ nữ đó tôi còn không đồng ý, được lúc nữa cũng quay về công ty tăng ca, cô có đưa tiền tăng ca cho tôi sao?”

“Cái này đâu giống nhau.” Thịnh Nịnh là người có đầu óc sáng suốt, logic rõ ràng, không cho anh cơ hội chiếm lợi một chút nào: “Người phụ nữ đó mời sếp cùng cô ta một đêm, là muốn con người của ngài. Tôi là tăng ca giùm ngài, thứ tôi muốn là tiền, đương nhiên ngài phải đưa tiền tăng ca cho tôi rồi.”

“Ồ, nếu như có thể tiết kiệm chút tiền tăng ca.” Ôn Diễm cup mặt nhìn cô, giọng điệu thoải mái trăn trở: “Cô cũng có thể mời tôi.”

Vừa nhắc đến vấn đề tiền bạc, Thịnh Nịnh không thể nào duy trì được bình tĩnh nữa, cô yêu tiền yêu đến chết như vậy, không có tiền thì cho dù có kéo Ngọc Hoàng Đại Đế đến trước mặt cô cũng không có tác dụng.

Ở trước mặt Ôn Diễm, cô lại phá vỡ phòng bị vì chuyện tiền bạc một lần nữa, tròn tròn hai mắt sáng ngời nhìn anh, đứng đắn trách cứ: “Ngài có nhiều tiền như vậy, còn cần tiết kiệm chút tiền tăng ca của người lao động là tôi sao? Sao trái tim ngài có thể xấu xa như vậy hả!”

- Hết chương 29 -

Chương 30

Quả nhiên lại tức rồi.

Mỗi lần chỉ cần vừa nhắc đến tiền là vẻ vừa đạo đức giả và xu nịnh đó của cô sẽ không thể giả vờ được nữa.

Da mặt còn dày hơn tường thành, duy chỉ có ti ền là xương sườn mềm.

Bên ngoài là vẻ mặt lạnh lùng văn nhã, bản chất lại là kẻ tham ti ền không hơn không kém.

Ôn Di ễn không tỏ rõ ý hờm một tiếng.

“Tôi thấy trong đ ầu cô không chỉ là sữa đậu nành thôi đâu.” Giọng điệu của anh bình t ĩnh, không chút khách khí châm chọc cô: “Là não bộ không phát triển.”

Vừa khéo lúc này thang máy cũng đến, Ôn Di ễn trực tiếp bước vào bên trong, không quan tâm đ ến Thịnh Nịnh nữa.

Thịnh Nịnh vội vào đi vào theo, nhân lúc trong thang máy chưa có ai, gan to bằng trời túm lấy cánh tay của Ôn Di ễn.

Ôn Di ễn quay mặt nhìn cô: “Làm cái gì thế?”

Thịnh Nịnh ngang ngược nói: “Cho anh phí tăng ca.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ôn Di ễn không làm gì cả, đ ể mặc cô kéo cánh tay mình.

“Tôi nói cho anh biết, tôi có thể nhẫn nhịn anh là bởi vì anh là bên A, là ông chủ của tôi, đi theo anh làm việc tôi phải được trả lương.” Thịnh Nịnh nói: “Chứ không phải là anh có gì đáng đ ể tôi tôn trọng, nếu như anh không trả lương cho tôi, thế đ ối với tôi anh cũng chẳng có giá trị, tất nhiên tôi cũng không cần phải khách khí với anh.”

Ôn Di ễn cười lạnh một tiếng, cúi đ ầu nhìn cô gái cuối cùng cũng đ ể lộ ra răng nanh của mình.

“Cuối cùng vua nịnh hót không giả vờ đ ược nữa à?”

Thịnh Nịnh cắn răng, tức quá đi lại gần anh mấy bước.

Không phải là cô muốn động tay, chỉ là tức giận đến hộc hộc, cảm thấy người đàn ông này thực sự rất thiếu đánh, hoàn toàn là động tác vô thức.

Mùi hương nhàn nhạt thuộc về cô gái trẻ tập kích, người đàn ông lập tức kinh ngạc, cảnh giác lùi về sau mấy bước.

“Dựa vào gần như thế làm gì? Cô còn muốn động tay động chân với tôi?”

Thịnh Nịnh nghe thấy lời này, còn thực sự giơ nắm đấm nhỏ như bông về phía anh.

“Nhìn thấy nắm đấm sắt xã hội chủ nghĩa của tôi không?”

“...”

Ôn Diển thực sự phục rở.

Anh mím chặt môi, sắc mặt khó coi, dường như là cắn răng nói: “Trêu cô thôi, chẳng lẽ tôi lại nuốt chút tiền tăng ca đó của cô?”

Lấy được đáp án, Thịnh Nịnh vừa lòng rở.

Cô còn ngửa mặt nhìn anh: “Cho dù tôi động tay, anh cũng không đánh lại tôi được.”

Ôn Diển như nghe thấy chuyện cười: “Tôi đánh không lại cô?”

“Ý của tôi là, cho dù tôi có đánh anh, anh cũng không ra tay.” Thịnh Nịnh nói: “Mặc dù bản chất anh gian thương, quỷ quyệt còn độc miệng — —”

Bị người ta nói xấu ở trước mặt, vẻ mặt của người đàn ông càng lúc càng đen, ánh mắt có thể đâm thủng cô gái không sợ chết trước mắt này.

“— — Nhưng chắc chắn anh không phải là kiêu đàn ông ra tay với phụ nữ, trong lòng tôi vẫn hiểu rõ đi ều này.”

Thế nên vừa nãy mới to gan như vậy.

Nếu như đổi thành người đàn ông khác, cô điên rồ mới dám giờ nắm nắm lại gần như vậy, còn cố ý chọc tức anh.

“...”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Mấy giây trước người đàn ông còn như núi lửa phun trào, lúc này đã lửa ngừng phun, một hơi khó chịu nghẹn trong cổ họng không trôi xuống được, sưng sờ bị lời đánh giá nửa khen nửa chê của cô ép đến tức cười.

Lưỡi chạm vào răng hàm sau, Ôn Diễm chậm rãi phun ra từng chữ: “Thế tôi thực sự phải cảm ơn cô vì đã tin tưởng tôi như vậy.”

“Sau này anh đừng lấy tiền lương ra trêu chọc tôi nữa, anh là ông chủ không cảm thấy ginhung người lao động để ý nhất chính là cái này.” Thịnh Nịnh nghe thấy được sự oán hận trong lời nói của anh, tận lực mềm giọng nói: “Sau này chỉ cần không động đến tiền thì sẽ không động tay, anh muốn thế nào thì nói với tôi là được, sức nhẫn nại của tôi rất mạnh, không liên quan đến điểm giới hạn là tiền thì bình thường tôi dễ không đáp trả, bảo đảm để anh trút giận thoải mái.”

Thịnh Nịnh không biết người đàn ông này biết cô để ý đến tiền nhất, mỗi lần chỉ cần nói không cho cô tiền, cô sẽ lòi đuôi, sau đó chủ động lộ ra răng nanh, người đàn ông cảm thấy rất thú vị, muốn nhìn thấy cô khó chịu nên lúc nãy mới cố ý dùng điếu này để chọc cô.

Ôn Diễm hờ phục lại hít thở, lạnh lùng nói: “Cô im miệng thì tôi sẽ thoải mái.”

Thịnh Nịnh chớp chớp mắt, lập tức nghe lời câm miệng không nói nữa.

Mãi cho đến khi lên xe trên đường quay về công ty, cô cũng không mở miệng, dường như giọng nói bị mất luôn rồi.

Mà nhìn ông chủ nói cô cảm miệng cũng không thoải mái vì đi đầu này lắm, ngược lại về mặt âm trầm suốt cả đoạn đường, làm cho tài xế và trợ lý Trầ đến cả việc hít thở cũng phải thận trọng, sợ chọc giận sếp.

Cô cãi nhau với anh, anh không vui.

Cô nghe lời cảm miệng không cãi nhau với anh, anh cũng không vui.

Không phải lúc trước Thịnh Nịnh làm part-time chưa từng gặp ông chủ khó hầu hạ, trước hay sau cô vẫn duy trì thái độ là tiền nhiều thì nhin, tiền không nhiều ai thích hầu hạ thì đi mà hầu hạ.

Giống như bên Acó cấp bậc như Ôn Diển, đổi lại lúc bình thường cho dù cô có cần vỡ răng rơi trong bụng cũng tuyệt đối không đắc tội với anh.

Tâm trạng ông chủ không tốt, ngay cả rắm cấp dưới cũng không dám thả, nhìn trợ lý Trầ và tài xế bị dằn nén, đến hít thở cũng không dám.

Cô có thể không thông cảm cho Ôn Diển nhưng không thể không thông cảm cho trợ lý Trầ và tài xế, vì họ đều là người lao động như cô.

“Sếp đừng tức giận nữa có được không?” Thịnh Nịnh cẩn răn nói: “Tôi sai rồi.”

Ôn Diển không liếc cô một cái, giọng điệu lạnh nhạt: “Sai chỗ nào?”

Thịnh Nịnh lầm bầm nói: “Không nên vì chút tiền tăng ca mà không biết lớn nhỏ với sếp.”

“Nếu tôi như không trả tiền tăng ca cho cô.” Ôn Diển nhếch khóe môi: “Có phải cô còn muốn cầm dao đâm tôi một nhát không?”

Thịnh Nịnh lập tức phủ nhận: “Làm sao có thể.”

Ôn Diển nhớ lại lúc vừa nãy, hừ một tiếng, không cho cô có cơ hội phản bác, giọng điệu lạnh như đá mà khẳng định: “Đừng giả vờ, tôi nhìn thấy dáng vẻ nhe nanh múa vuốt vừa nãy của cô thì biết cô có thể làm ra được chuyện đó.”

Thịnh Nịnh: “...”

Nghe thấy Ôn Diễm nói như vậy, trong thời gian ngắn cô cũng không dám xác định nếu như lúc đó trong tay bản thân có dao, không biết có quơ loạn về phía anh không.

Cô hơi xấu hổ nói: “Tôi đã nghiêm túc nhận lỗi lầm của bản thân rồi, thế rốt cuộc sắp có tratiền tặng cahay không? Tôi nghiêm túc đó.”

“Trả.” Ôn Diễm thực sự bị giày vò đến không tức nổi nữa, hít một hơi: “Cô có thể đừng có mở miệng ngậm miệng đầu là tiền được không, sợ người khác không biết cô tham tiền sao?”

Bầu không khí trong xe có thể thấy xảy ra thay đổi rồi.

Ông chủ đã được cô nhỏ dõ rồi, trợ lý Trần và tài xế cũng coi như có thể thở nhẹ một hơi, thuận tiện nhìn qua gương chiếu hậu đưa ánh mắt cảm kích nhìn cô Thịnh.

Có tiền tặng ca cấp đôi thì không còn tiêu cực như thế nữa.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đương nhiên kiểu hội nghị thượng đỉnh quốc tế này không phải là họp xong là coi như hạ màn, hôm nay đến hội nghị có nhiều doanh nghiệp đại diện như vậy, còn có vài quan chức chính quyền địa phương, nói thẳng ra hội nghị chính là làm đầu mối trung gian giới thiệu mấy người này, thông qua hội nghị để quan biết được nhiều người như này, hợp tác và trao đổi thực sự còn lại ở phía sau.

Bởi vì thế nên công việc sau hội nghị cần phải xử lý rất nhiều.

Thịnh Nịnh tạm thời bị kéo đến hội nghị thượng đỉnh làm phiên dịch, mặc dù Ôn Diễm sắp xếp vị trí phiên dịch trên hội nghị cho cô nhưng lại không có cho cô một vị trí công việc riêng ở trong Tập đoàn.

Thực ra cô hoàn toàn có thể quay về trường học hoặc là quay về phòng trọ của mình để tăng ca nhưng trong lòng người từng đi làm đâu hiểu rõ, hiệu quả của việc ở nhà làm việc đối với hiệu quả làm việc ở công ty mà nói chính là truyện cười viết hoa.

Đương nhiên Ôn Diễm không thể để Thịnh Ninh lấy không tiền tăng ca gấp đôi như này được.

Đương lúc trợ lý Trần hỏi anh sắp xếp cho cô Thịnh tăng ca ở đâu, Ôn Diễm nghĩ nghĩ trực tiếp nói.

“Ở trong phòng làm việc của tôi đi.”

Thế là Thịnh Ninh cầm theo tài liệu và quyển sổ của mình, thành thật ngồi trên sofa trong phòng làm việc của Ôn Diễm tăng ca.

Trong công ty có tai mắt của Ôn Chinh, để Thịnh Ninh ở chỗ nào cũng không an toàn, hôm nay Thịnh Thi Mông có đến công ty làm việc anh cũng không biết, lỡ như chạm mặt thì cũng không tốt.

Ôn Diễm không nhớ rõ thời gian đi làm của Thịnh Thi Mông, anh cũng không có hứng thú đi nghe ngóng chuyện sinh viên thực tập ỷ vào mình là bạn gái của cố đồng mà thường xuyên xin nghỉ, rốt cuộc hôm nay có đi làm hay không.

Thái độ làm việc của ông chủ thì không hề đơn giản là như vậy, bình thường nên đi làm thì đi làm, nên tăng ca thì tăng ca, đương nhiên nhìn không quen cái kiểu nhân viên làm việc đánh cá* của Thịnh Thi Mông này, nếu không phải nể mặt Ôn Chinh, Ôn Diễm đã trực tiếp bảo nhân sự đá cô ấy ra khỏi cửa lớn công ty rồi, còn về tiền bồi thường, đường đường là bộ phận tài chính của Tập đoàn Hưng Dật chẳng lẽ lại không trả được.

*Nếu mình nhớ/đoán không lầm thì đây là chỉ nhân viên lười biếng/làm việc riêng trong giờ làm việc/...

Cách nghĩ của Ôn Diễm không sai, thời gian đi làm của Thịnh Thi Mông thực sự không phải là kiểu mà người bình thường có thể đoán được, ví dụ

phần lớn nhân viên đều đang ở nhà nghỉ ngơi vào thứ bảy, còn cô ấy thì không biết bị cơn gió nào thổi, tự nhiên chạy đến công ty đi làm.

Thực ra là bởi vì từ sau lần Ôn Chinxem phim điện ảnh nghệ thuật đó cùng cô ấy, Thịnh Thi Mông cảm thấy giữa mình và Ôn Chinx có gì đó hơi sai sai nhưng cô ấy lại không nói ra được rốt cuộc là sai chỗ nào, chỉ có thể mượn lý do bận rộn học hành, tạm thời tránh mặt không hẹn hò với Ôn Chinx.

Bởi vì hôm nay là thứ bảy, cô ấy không thể nói bản thân phải lên lớp, thế nên không có thời gian hẹn hò, vì thế nên chỉ có thể nói hôm nay mình phải tăng ca.

Mồm nói không thì không có tác dụng, cô ấy còn cố ý đi đến công ty một chút, chính là vì tạo ra lý do vì công việc bận rộn mà không thể không từ chối chuyện hò hò với bạn trai được.

Kết quả là mấy đồng nghiệp nhìn thấy vua đánh cá Thịnh Thi Mông vạn năm toàn ăn chơi, hôm nay lại đến công ty tăng ca, vừa nghĩ hôm nay trời sập à vừa cảm thán cạnh tranh công ty đã đến mức nghiêm trọng như thấy này, vừa ra sức vùi đầu vào công việc.

Không thể không nói hoàn cảnh sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn đối với con người, mọi người đều đang liều mạng vùi đầu vào công việc, Thịnh Thi Mông cũng không biết xấu hổ mà chỉ biết bắt cá, chỉ có thể cùng vùi đầu vào làm việc theo.

Ai biết thế mà Ôn Chinx sẽ đến công ty tìm cô ấy, rốt cuộc cũng là công ty nhà anh ta, muốn đến thì đến muốn đi thì đi, không ai cản được, Thịnh Thi Mông không khỏi cảm thấy may mắn, may là bản thân sự sự đến công ty, nếu không lừa anh ta là hôm nay tăng ca, kết quả người lại ở trong trường thì không biết làm sao giải thích với anh ta đây.

Người cũng đã tăng ca, làm như vậy cũng xem như đã làm đầy đủ rồi, cô ấy chỉ có thể nói với anh ta rằng bản thân mình có việc phải làm, tạm thời không thể rời đi, Ôn Chinx thì ngược lại rất sẵn sàng.

“Em cứ tiếp tục đi, anh đợi em làm xong.”

May mà anh ta là cô đồng, mỗi tháng cũng có cỡ tức không nhiều không ít, bình thường người khác gọi anh ta là cậu hai Ôn, đương nhiên anh ta cũng không thể chuyển ghế ngồi bên cạnh bạn gái rồi đợi được, thế là anh ta dứt khoát lên lầu, dự định đi đến trong phòng làm việc của anh trưởng một vòng.

Hôm nay không có mấy người làm việc ở văn phòng tổng giám đốc, gần như vị trí làm việc đều trống, đến cả thư ký Trương cũng nghỉ, Ôn Chinh vừa nhìn là thấy được trợ lý Trần vẫn đang phấn đấu ở chỗ làm việc của mình.

Trợ lý Trần vừa nhìn thấy Ôn Chinh, vẻ mặt anh ta hơi hơi căng thẳng, vội vàng đứng dậy chào hỏi: “Cậu hai, hôm nay sao cậu...”

“Tôi đến tìm bạn gái tôi, cô ấy còn đang tắm ca, tôi đợi cô ấy.” Ôn Chinh cười hỏi: “Trợ lý Trần, hôm nay anh cũng tắm ca à?”

“Rốt cuộc tổng giám đốc Ôn còn đang làm việc, người làm trợ lý như tôi cũng không thể nghỉ ngơi được.”

“Vất vả rồi.” Ôn Chinh nói: “Anh tiếp tục làm việc đi, tôi không quấy rầy anh nữa, tôi tìm anh trai tôi.”

Nói xong thì muốn đẩy cửa vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Trợ lý Trần nhanh tay nhanh mắt, ngăn cản lại: “Bây giờ tổng giám đốc Ôn đang rất bận, nếu không cậu đợi một lúc hãy đến được không?”

Anh ta là thân tín của tổng giám đốc Ôn, người tổng giám đốc Ôn tin tưởng nhất, đương nhiên đầu óc cũng linh hoạt, lập tức nhớ đến lúc này cô Thịnh còn đang ở bên trong.

Cũng thật là không khéo, lúc này có một nhân viên nữ làm trong văn phòng tổng giám đốc bung cafe đến đi đến bên này.

“Trợ lý Trần, cafe đã pha xong, bây giờ tôi mang vào được không?”

Ôn Chinh liếc mắt thấy, hai ly cafe.

Một cốc màu sẫm, rõ ràng là cafe đen không bỏ thêm sữa, một cốc màu nhạt hơn, rõ ràng là cho thêm sữa.

Trợ lý Trần chỉ có thể để công nhân viên rời đi trước.

“Đỡ ở đây trước đi, cô đi làm việc đi, tôi đợi chút nữa sẽ mang vào.”

“Vâng ạ.”

Cô nhân viên nhìn trợ lý Trần, lại nhìn cậu hai, vẻ mặt người đầu tiên căng thẳng, người sau thì khoe miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười thân thiết với cô ta.

Cô ta không hiểu gì, để cafe xuống mang theo nghi ngờ rồi rời đi.

“Sao lại pha hai cốc cafe?” Ôn Chinh hỏi.

Vẻ mặt trợ lý Trần phức tạp.

“Anh không cần nói, trong phòng làm việc còn có một người nữa đúng không?” Ôn Chinh mỉm cười: “Là con gái đúng không?”

Trợ lý Trần: “...”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Lần trước anh trai tôi đi nhà hàng, không dẫn theo anh, là dẫn theo cô gái trong phòng làm việc này đúng không?”

“Chấn chấn cô ấy không phải trợ lý mới mà anh trai tôi tìm, nếu không sẽ không cần làm việc trong phòng làm việc của anh trai tôi.”

Lúc này Ôn Chinh giống như bị Sherlock Holmes nhập vào người, mỗi một câu suy đoán đều trúng đích, sắc mặt trợ lý Trần càng lúc càng không

bình tĩnh nổi, có phần vô lực mở miệng: “Cái đó— —”

Cũng không đợi trợ lý Trần nghĩ ra lý do, Ôn Chỉnh trực tiếp hỏi: “Anh ấy tìm bạn gái có đúng không?”

“...”

Đâu, dọa chết rồi.

Quá trình hoàn toàn đúng, còn kết quả sai nát bét.

Trái tim đã nhảy lên đến cổ họng rồi đột nhiên nặng nề rơi xuống, trợ lý Trần ngây ngốc một lúc, nặng nề thở nhẹ ra một hơi.

Ôn Chỉnh bu ãn cười nói: “Có bạn gái cũng không phải là chuyện không thể gặp người gì, sao anh lại phải giúp anh ấy lừa tôi như vậy?”

Trợ lý Trần bất đắc dĩ giải thích: “Không phải bạn gái.”

“Là vẫn còn đang theo đuổi?” Giọng điệu của Ôn Chỉnh càng cao hơn: “Lâu như vậy rồi mà còn chưa theo đuổi được? Anh ấy cũng quá kém rồi.”

Cậu nghĩ ai cũng như cậu sao, kiếm bạn gái như là sứt tập tem.

Trong lòng trợ lý Trần âm thầm giải thích thay sếp, bây giờ anh ta có lời khó nói nên chỉ có thể để mặc Ôn Chỉnh tự bỏ não, càng nghĩ càng sai, đằng nào thì cũng chỉ cần Ôn Chỉnh đoán ra được thân phận thực sự của cô Thịnh thôi, hiểu nhầm cô ấy thành người gì của tổng giám đốc Ôn cũng không phải vấn đề lớn gì.

Thấy trợ lý Trần không nói chuyện, Ôn Chỉnh cũng không vội ép, liếc mắt thấy quảng cáo xe hơi trên bàn làm việc của anh ta, dáng vẻ vô tình hỏi: “Trợ lý Trần àn đây anh có có dự định đổi xe không?”

Sau đó cần mấy tờ quảng cáo lên lật chúng.

Trợ lý Trần miễn cưỡng cười: “Bình thường tôi không có việc gì nên thuận tiện xem một chút thôi.”

Ôn Chinh vỗ vỗ bả vai của trợ lý Tr`ân, giọng điệu thản nhiên như đang nói chuyện phiếm: “Nói đến xe, g`ân đây trong gara xe của tôimới một bảo bối mới, vừa mới kiếm được, còn chưa từng lái l`ần nào, cho anh xem.”

Nói xong anh ta rút điện thoại ra cho trợ lý Tr`ân xem ảnh xe của anh ta, vừa cho trợ lý Tr`ân xem vừagiới thiệu tính năng của chiếc xe.

“Chặc, anh xem bảo bối này xem, đường nét này, kết cấu chiếc xe này, còn có bộ tăng áp tua bin và xi-lanh này, cái gì 718 cái gì 911 so với nói cũng chỉ là quả bóng.” Giọng điệu Ôn Chinh cảm khái:“Cảm giác người ng`õ lên đi`âu khiến thật là tuyệt.”

Mắt trợ lý Tr`ân nhìn không chớp, nhìn chăm chăm vào tấm ảnh, giọng điệu bất ổn: “Cậu nói với tôi cái này là có ý gì?”

“Chìa khóa xe đang để ở nhà tôi, trợ lý Tr`ân nếu không chê.” Ôn chinh c`à lơ phất phơ nghiêng đ`ầu, thấp giọng hỏi: “Hay là tôi nhường lại cho người hi`ên?”

Khoảng cách thời gian Ôn Diễm gọi cafe cũng đã qua nửa tiếng r`ồi.

Anh là ông chủ tương đối có ý thức với thời gian, thế nên đối với cấp dưới yêu c`ầu thời gian cũng phải chuẩn xác mà nghiêm khắc.

“Thịnh Nịnh.”

Thịnh Nịnh lập tức thò đ`ầu từsofara: “Có.”

Ôn Diễm dùng c`ằm chỉ ra cửa, giọng điệu không kiên nhẫn: “Cô ra ngoài hỏi xem, saovẫn chưa mang cafe vào?”

“Vâng ạ.”

Thịnh Nịnh vội vàng để tài liệu trong tay xuống, đi ra bên cửa, tay chạm lên cánh cửa, kéo hai cái, kéo không được.

Cô nghi ngờ chớp chớp mắt, lại dùng lực kéo mấy cái, vẫn là kéo không được.

Mãi cho đến khi Ôn Diễm chú ý đến cô vẫn luôn đứng ở cửa không đi ra ngoài.

“Cô đang l`em`ề gì thế?”

Thịnh Nịnh giải thích: "Hình như cửa mở không ra."

Ôn Diễm hơi cảm nín đối với lời giải thích này: "...Cô dùng sức một chút."

“Dùng r`ấ.” Thịnh Nịnh kéo hai cái: “Thực sự kéo không ra.”

“Ăn gì mà lớn lên vậy, chút sức lực mở cửa này cũng không có.”

Ôn Diễm trầm giọng hít một hơi, đứng dậy đi ra bên cửa, bảo cô tránh ra sau đó tự mình kéo hai cái, không chút động tĩnh.

Thịnh Nịnh mím môi, quái gở nhỏ giọng nói: “Xem ra sức lực của anh cũng không ra làm sao.”

“...”

Ôn Diễm không quan tâm đến cô, cầm điện thoại gọi cho trợ lý Trần.

Người bên ngoài giả vờ gõ cửa, cách cánh cửa hỏi người bên trong: “Tổng giám đốc Ôn? Cửa không mở được à?”

Ôn Diễm đáp lại: “Ừm, cậu mở cửa từ bên ngoài đi.”

Sau đó nghe thấy có tiếng đing đang lắc móc chìa khóa ở bên ngoài, như tiếng sột soạt của chìa khóa được tra vào ổ, lại sau đó thì không còn tiếng gì nữa.

“Tổng giám đốc Ôn, hình như cửa bị hỏng r`ấ, dùng chìa khóa cũng mở không ra.”

Thịnh Nịnh không khỏi thở dài: “Không phải chứ, cửa phòng làm việc của tổng giám đốc cũng bị hỏng sao?”

Ôn Diển im lặng mấy giây, sầm mặt ra lệnh: “Cậu mau chóng kêu người đến sửa.”

“Vâng ạ, tôi lập tức gọi điện thoại báo người đến, trước chết tổng giám đốc Ôn cứ kiên nhẫn một chút.”

Sau đó ngoài cửa không có bất kỳ tiếng động gì nữa, trợ lý Trần chắc là đi tìm người.

Cửa hỏng, người cũng không đi ra được, Thịnh Ninh mờ mịt nhìn Ôn Diển.

Tâm trạng của Ôn Diển còn không có gì để nói hơn là cô, anh dùng sức day day thái dương, giọng nói vẫn còn ổn định.

“Nhìn gì? Chẳng lẽ còn có thể khóa cô một đêm được à? Tiếp tục tăng ca.”

Trong phòng làm việc yên tĩnh lại, chỉ có chút tiếng động của ông chủ và nhân viên partime gõ gõ bàn phím lạt lạt tài liệu.

Thịnh Ninh đã hoàn toàn không có cảm hứng làm việc.

Trong lòng cô tràn đầy lời oán thán, đường đường là văn phòng tổng giám đốc của Tập đoàn Hưng Dật mà lại bị hỏng cửa, nói ra ai tin.

May mà không gian phòng làm việc cũng to, trang trí tinh tế, sáng rực, sưởi ấm đầy đủ, cho dù bị nhốt ở bên trong cũng vô cùng thoải mái, tạm thời sẽ không có cảm giác ng ẩ tù.

Chính tại lúc này, không biết là do cô hay là do Ôn Diển mà "đại nạn" đến, lạch cạch một tiếng, đèn chiếu sáng trên trần chớp một cái rồi vụt tắt, đi ù hòa bên trong phong tỏa ra hơi ấm nghẹn ngào cuối cùng, căn phòng làm việc có kích thước như một căn hộ nhỏ này hoàn toàn chìm vào trong bóng tối và yên tĩnh.

Ôn Diển: “?”

Thịnh Nịnh: "..."

Từ bên ngoài nhìn vào, tuy rằng thời tiết ngày hôm nay không quá thấp nhưng tòa nhà bên cạnh vẫn đèn đuốc sáng trưng, trên đường xe cộ đông đúc, trung tâm mua sắm và các cửa hàng trên phố đèn led sầm uất, ánh sáng chiếu từ bên ngoài vào, miễn cưỡng chiếu sáng bóng dáng mờ ảo của hai người trong phòng làm việc.

Hơi ấm trong phòng dần dần rút đi, Thịnh Nịnh ngồi trong bóng tối, thực sự nhịn không được hỏi một câu: “Gì đây, tôi to gan hỏi một câu, mấy năm nay số tiền mà họ Ôn các anh kiếm được đâu dùng đi đâu vậy?”

- Hết chương 30 -

Chương 31:

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Nhiều nhất là đóng hai tiếng?” Rõ ràng Ôn Chỉnh rất rất không vừa lòng với thời gian này: “Theo như tính cách thẳng nam chết tiệt đó của anh trai tôi, ít nhất là phải nhốt anh ấy với phụ nữ qua một đêm mới có thể phát triển được.”

“Cậu haicậu nghe tôi nói, tổng giám đốc Ôn cũng không có ngực, màn kịch vụng về này ngài ấy có thể tin được bao lâu chứ? Một khi hiệu quả công việc của chúng ta vượt quá trình độ kiên nhẫn của sếp, không chỉ có tôi, đến lúc đó người phụ trách sửa khóa cửa và sửa điện đều sẽ bị trách phạt.” Trợ lý Trần nhẹ nhàng giải thích: “Cậu cũng nên suy xét vì công việc của chúng tôi một chút chứ?”

Ôn Chỉnh sững sờ.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Cũng đúng, anh ta hồ Ôn Diển thì không sao, Ôn Diển cũng không thể thực sự làm gì anh ta.

Đám người trợ lý Trần phối hợp với anh ta để thực hiện màn kịch này thì không thừa nhận nỗi sự trách phạt này.

Đối với nhân viên mà nói, bọn họ chính là đang mạo hiểm trên đũa ông chủ, tuy Ôn Chỉnh là cố đông của Tập đoàn nhưng Ôn Diển mới là người trả lương nuôi cuộc sống của bọn họ.

"Công tử" Ôn Chỉnh là kẻ ăn chơi nhưng không phải người không hiểu đạo lý.

“Thế thì theo như cách làm của anh đi, nếu như anh ấy phát hiện.” Ôn Chỉnh dừng lại một chút, an ủi nói: “Không sao, tôi là người đầu tiên tìm ra chìa khóa này, đến lúc đó cho dù anh ấy phát hiện ra cũng có tôi chắn ở trước mặt cho các anh, yên tâm.”

Trợ lý Trần cảm kích nói: “Cảm ơn cậu có thể hiểu cho.”

Vốn dĩ Ôn Chỉnh tính là khóa hai người họ một đêm, kết quả bởi vì xem xét tình hình thực tế chung, phát hiện kế hoạch có một vạn lý do không thành công được.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Nhiều nhất là khóa hai tiếng, có chút thời gian như thế thì có thể làm được gì.

Đối với đàn ông khác thì có thể là đủ rồi, nhưng chỉ mỗi hai tiếng mà muốn Ôn Diễm phá vỡ phòng ngự thì đúng là nằm mơ.

Tố chất tâm lý của Ôn Diễm rất mạnh, vượt xa cả người bình thường.

Ôn Chỉnh nhớ lúc anh ta còn rất nhỏ, anh ta và Ôn Diễm hai anh em còn có đứa cháu gái bên ngoài cũng ngang ngang tuổi, lúc đó đi học trường tư, anh ta và cháu gái ngoài học Tiểu học, còn Ôn Diễm học Trung học cơ sở, vừa hay hôm đó Tập đoàn Hưng Dật tổ chức hoạt động thường niên, tài xế phụ trách đón bọn họ tan học tạm thời xin nghỉ, thế là chị cả Ôn Vicùng khác mẹ tạm thời thay công việc của tài xế để đi đón hai em trai và con gái tan học, dẫn bọn họ đi đến công ty tìm bố.

Bỗng dưng lúc lên lầu thang máy thì bị xảy ra sự cố, bị kẹt ở giữa hai tầng không lên không xuống được, Ôn Chỉnh và cháu gái bị dọa sợ muốn chết, trốn ở trong lòng của chị gái khóc không ngừng, còn hỏi chị ấy có khi nào đột nhiên thang máy bị rơi xuống không, có khi nào bốn người bọn họ phải chết ở đây không.

Chị cả không ngừng nhẹ giọng an ủi hai đứa nhỏ, ánh mắt lo lắng nhìn Ôn Diễm, hỏi anh có sợ không.

Ôn Diễm khinh thường liếc nhìn em trai và cháu gái khóc thành cả người đầm nước mắt, nói cái này có gì mà sợ.

Sau khi thang máy được sửa xong, bố Ôn Hưng Dật vội vàng đi đến, sau khi cháu gái nhìn thấy ông ngoại thì lại tủi thân khóc lớn, còn khóc to hơn trong thang máy vừa nãy, vốn dĩ Ôn Chinh cũng đã được dỗ cho không khóc nhưng thấy cháu gái khóc kinh như vậy, mũi cũng chua xót, lại gào lên không ngừng.

Hai đứa trẻ gào khóc khiến màng nhĩ các nhân viên như muốn chảy máu, mà Ôn Diễm cũng là trẻ con lại có vẻ mặt như thường.

Sau đó nhân viên sửa chữa đi đều chỉnh camera, trong một tiếng bị nhốt trong thang máy này, chị cả, em trai còn có cháu gái dựa g ãn lại nhau, chỉ có Ôn Diễm ng ấ ở một góc trong thang máy, lấy sách giáo khoa từ trong cặp sách ra r ấ cúi đầu bình tĩnh làm bài tập một tiếng.

Lúc đó có nhân viên mơ h ồ có dự cảm, tuy rằng trước mắt chủ tịch Ôn coi trọng con gái cả Ôn Vi nhất, nhưng nếu như mấy người bọn họ tiếp tục làm ở Tập đoàn lâu hơn nữa, nói không chừng tương lai một ngày nào đó sẽ nhìn thấy cậu cả này thay thế vị trí của bố Ôn Hưng Dật, chân chính ng ấ lên vị trí tổng giám đốc của tập đoàn.

Mà một ngày này đích thực cũng đến.

Cho dù bây giờ chị cả vẫn còn sống, cũng chưa chắc đã vượt qua Ôn Diễm được.

Suy cho cùng trong ba đứa trẻ bọn họ, chỉ có Ôn Diễm máu lạnh vô tình là di truyền giống nhất của ông già.

Trong hoàn cảnh thang máy vừa nhỏ vừa tối như vậy, lúc Ôn Diễm còn nhỏ đã không sợ, càng đừng nói là ở trong văn phòng làm việc rộng như vậy.

“Bỏ đi, bỏ đi.” Ôn Chinh rất tiếc nói nói: “Chuyện cũng đã làm rồi, thả họ ra nhanh như vậy cũng đáng nghi, chúng ta cứ thực sự coi như là khóa cửa bị hỏng, cộng thêm cúp điện đi, trợ lý Trần cảm thấy thời gian được rồi thì gọi người mở cửa ra, tôi đi trước đây.”

Chỉ có thể cầu khẩn gan người phụ nữ đó có thể nhỏ một chút, tốt nhất là giống như anh ta lúc nhỏ, sợ đến trốn vào trong lòng người khác khóc không thối, để anh trai của anh ta có cơ hội thương hoa tiếc ngọc một chuyến.

May mà Ôn Chinh dễ nói chuyện, trợ lý Trần không nhìn được thờ ơ ra một hơi.

Ánh mắt anh ta tỏ vẻ lo lắng về phía cửa phòng làm việc.

Tổng giám đốc Ôn và cô Thịnh ở bên trong, chắc là sẽ không có vấn đề gì nhỉ? Suy cho cùng cũng đều là người rất ổn trọng.

Còn về thứ gọi là tia lửa điện giữa cô nam quả nữ ở trong bóng tối đó mà cậu hai bỏ não...

Làm sao có khả năng.

Trợ lý Trần lắc lắc đầu, lẩm bẫm một mình: “Quá nực cười.”

Đường đường là phòng làm việc của tổng giám đốc lại liên tiếp gặp phải tình trạng mất điện, cửa không mở được, khéo đến mức khiến người ta không thể không nghi ngờ đây có phải là trò đùa Halloween muộn không.

Trợ lý lại giải thích trong điện thoại lần nữa, đúng là chuyện hôm nay làng ngoài ý muốn, đường dây điện ở tầng này của bọn họ bị nổ, đã gọi điện bảo người đến sửa.

Do là chuyện mất điện rất ít khi xảy ra, mà máy phát điện tạm thời để trong buồng máy, thế nên việc di chuyển máy phát điện để cung cấp điện khẩn cấp cũng cần mất chút thời gian.

“Biết rồi, nhanh tay nhanh chân lên chút.”

Ôn Diễm cúp điện thoại, đột nhiên cảm thấy đau đầu, nặng nề day day sống mũi để hòa hoãn tâm trạng.

Thị Nịh ngây ngốc ngồi trên sofa thò đầu ra tò mò hỏi: “Trợ lý Trần nói thế nào?”

“Cúp điện bất ngờ.” Giọng điệu Ôn Diễm lạnh nhạt nói “Chắc cũng không quá lâu đâu, đợi chút đi.”

Thị Nịh òm một tiếng.

Xem ra còn thực sự đụng hết tất cả các việc ngoài ý muốn.

Nhưng đúng là tình huống bây giờ cũng quá là kịch hóa rồi, khéo đến cô không cách nào không nghĩ đến theo hướng kịch bản hóa.

“Sếp Ôn, không phải chúng ta sẽ bị nhốt ở đây một đêm chứ?”

Vẻ mặt Ôn Diễm vô cảm nói: “Nếu thực sự bị nhốt một đêm, thế thì ngày mai sẽ có rất nhiều người khởi cấn đi làm nữa.”

Thị Nịh nghe hiểu ý ngoài lời nói của anh, nhỏ giọng phản bác: “Cái này cũng không phải do người ta tạo thành, không đến mức như vậy chứ.”

“Lấy tiền của tôi lại trả lại tôi hiệu suất làm việc như vậy.” Ôn Diễm hừm một tiếng: “Vẫn là đuổi người đi chỗ khác tìm việc còn tốt hơn.”

Thị Nịh im lặng không nói, dường như biết vì sao Ôn Diễm lại không nhìn thuận mắt em gái của cô như vậy.

Không chút nghi ngờ gì Ôn Chinh là nguyên nhân đầu tiên, mà bình thường Thị Mông làm việc hay công việc đầu là kiêu bất cá làm trò hề, đoán chừng thái độ chính là nguyên nhân thứ hai.

Chẳng trách công việc bình thường của trợ lý Trần lại áp lực lớn như vậy, mỗi lần nói chuyện với cô đều kêu khổ liên tục.

Nhưng đưng phải ông chủ như này cũng có chỗ tốt, đó là dưới sự “hành hạ” của anh, năng lực làm việc của bản thân sẽ đượcluyện tập nâng cao.

Thịnh Nịnh không dám phân tâm, nhân lúc laptop vẫn còn điện, lạch cách gõ không ngừng.

Vẫn may laptop của cô sạc đầy điện, có thể tiếp tục tăng ca, dịch hơn một trămtrang file tài liệu pdf, tuy rằng Ôn Diễm không bảo cô hôm nay phải hoàn thành, cũng không nói chỉ bảo một mình cô làm nhưng dù sao ở trong văn phòng cũng không có việc gì khác để làm, ở trước mặt ông chủ cũng không thể chơi điện thoại giết thời gian được, giữa cô và ông chủ cũng chẳng có chủ đề gì để nói, còn không bằng dứt khoát vùi đầu vào công việc.

Không giống với Thịnh Nịnh, máy tính làm việc của Ôn Diễm là máy tính để bàn,hiện tại màn hình máy tính đen ngòm, không thể không dừng công việc lại, anh lại không có ý định chơi điện thoại gì, chỉ có thể dựa vào ghế làm việc, nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ phát ngốc.

Trong phòng làm việc yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng cô gõ bàn phím.

Cúp điện còn biết làm việc, không quan tâm có phải làm cho anh ta xem hay không, cô gái này thực sự có tâm làm việc.

Dù cho cảnh đêm tòa cao ốc bên đối diện có sáng đẹp như thế nào bình thường cũng đều nhìn đến phát ngấy, người đàn ông cảm thấy không thú vị, ánh mắt lại nhìn vào phong cảnh tươi mới hơn ở trong văn phòng làm việc tối nay của anh.

Buổi tối ở Yến Thành không có máy sưởi thật sự rất khó chịu, không khéo là hiện tại cúp điện không có máy sưởi thật, nhiệt độ trong phòng nhanh chóng hạ xuống, tay gõ chữ của Thịnh Nịnh chậm rãi trở nên cứng đờ, không thể không xoa xoa lòng bàn tay ủ ấm, lại mặc lại áo khoác đã cởi ra để ở một bên lại trên người.

Bởi vì hôm nay liên quan đến hội nghị thượng đỉnh, cô mặc vest nghiêm chỉnh, bên dưới là chân váy bó, lộ ra chân nhỏ ở bên ngoài, lạnh

đến mức chân đi giày đế thấp của cô vô thức giẫm xuống đất, phát ra tiếng độ khẽ.

Chắc là không làm ồn đến Ôn Diển nhỉ? Nếu không lại bị anh mở miệng trào phúng.

Cô cẩn thận nghĩ.

Lúc này có một bóng người cao lớn bao trùm lên người cô, Thịnh Ninh ngẩng đầu, nhìn bóng dáng cao lớn của người đàn ông đứng bên cạnh mình.

Còn chưa đợi cô nói ra lời, Ôn Diển đã vứt áo khoác của bản thân cho cô.

“Đắp vào.”

Thịnh Ninh sững sờ hỏi: “Anh không lạnh à?”

Ôn Diển nhìn xuống dưới một cái, lại ngược ánh mắt lên, mắt không liếc nói: “Mùa đông mặc váy ngắn cô không lạnh à?”

Đôi chân dưới lớp váy trắng nõn như hai búp măng, dưới ánh sáng mờ ảo, đầu gối và mắt cá chân không cần nhìn kỹ cũng biết đã bị lạnh cứng đến đỏ ửng.

Thịnh Ninh cũng không khách sáo với anh, trực tiếp phủ áo khoác của người đàn ông lên chân, che đi đường cong mảnh mai.

Áo khoác của bản thân phủ lên trên cô gái, Ôn Diển khô khốc hơi nhấp nhấp môi, lạnh nhạt nói “Ý vào tuổi trẻ hở chân như vậy, cũng không sợ sau này già rồi trúng gió.”

Vẫn giống như bình thường quấn thành bánh trôi béo, chỉ ít không có chói mắt người như vậy.

“Tôi làm sao biết được văn phòng của anh hôm nay cúp điện?” Thịnh Ninh không phục nói “Sớm biết vậy tôi nhất định sẽ mặc quần bông dày

đến.”

Ôn Diễn không để ý đến cô nữa, lại ngồi vào ghế ngồi của mình.

Nhà tư bản cao quý ngón chân không chạm đất mùa đông cũng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, đến cả áo len cũng không mặc, trên chân của Thịnh Ninh đắp áo khoác của anh, trong lòng không yên được, sợ nếu lỡ như anh bị ốm, đem tội danh gắn lên người cô, đến lúc đó cô tìm ai nói lý?

Thịnh Ninh nghĩ nghĩ, tuy rất luyến tiếc chiếc áo khoác này của anh, nhưng vẫn quyết định trả lại cho anh.

Ôn Diễn cảm thấy cô đi qua chỗ mình: “Làm cái gì?”

“Tôi ấm rồi, áo trả lại cho anh.”

Ôn Diễn trực tiếp từ chối: “Không cần, cô đắp đi.”

Thịnh Ninh lười nói nhiều với anh, trực tiếp mở áo khoác ra đắp lên trên người anh.

Áo khoác dính mùi thơm nhàn nhạt, trong hoàn cảnh mờ tối, khứu giác của con người bị phóng đại vô hạn.

Ôn Diễn nhắm mắt, giọng nói của anh trầm thấp nói: “Cô đắp rồi tôi không cần” Anh dừng lại một chút, lại trầm giọng ra lệnh “Đi qua sofa bên kia thành thật ngồi đó, không có chuyện gì đừng đi qua chỗ bên tôi cọ sát.”

Cô đắp rồi thì không cần.

Lòng tốt bị coi thành lòng lang dạ thú, Thịnh Ninh có chút tức giận, không tự giác tranh luận lại với anh: “Tôi sợ anh bị lạnh cảm cúm, thế nên muốn trả lại áo cho anh, tôi cũng không thể vẫy tay bảo anh đi qua lấy, cái này cũng gọi là đi qua chỗ anh cọ sát?”

Sau đó cô tức giận không thôi cáu nói: “Bệnh sợ phụ nữ của anh có phải đến giai đoạn cuối à.”

“Nói linh tinh cái gì vậy” Ôn Diễm nhú màu, giọng điệu bình tĩnh: “Cô một cô gái trẻ tuổi như vậy, trong bóng tối đèn mờ của buổi đêm, chẳng lẽ không phải lên bảo trì khoảng cách với đàn ông sao.

Thịnh Nịnh sững sờ.

Ồ, hóa ra là vì cô nên mới duy trì khoảng cách với cô.

.....Cứu mạng, anh thực sự giống như giáo viên nam dạy thể dục an toàn cho các bạn nhỏ vậy.

Thịnh Nịnh âm thầm cười một cái, ho hai tiếng, nghiêm túc nói: “Anh không giống như vậy, đổi lại là cùng với người đàn ông khác bị nhốt ở trong văn phòng, tôi đương nhiên sẽ không yên tâm như vậy.”

Ôn Diễm ha một tiếng: “Tôi không phải đàn ông?”

“Không phải.”

Thế nhưng lại bị phủ nhận giới tính, giọng điệu của Ôn Diễm lập tức trầm xuống: “Cô nói lại lần nữa.”

“Ý của tôi là, anh không phải là kiểu đàn ông đó” Giọng điệu của Thịnh Nịnh nghiêm chỉnh: “Cho dù chúng ta có bị nhốt ở đây cả một đêm, tôi tin tưởng tôi cũng sẽ rất an toàn, cũng giống vậy, tôi cũng sẽ không có bất kỳ hành vi nào vượt quá giới hạn với anh, anh cũng rất an toàn.

Cân nhắc hoàn cảnh đúng lúc đúng chỗ, cô phủ nhận toàn bộ tất cả ảo tưởng và ái muội giữa nam và nữ có thể nghĩ ra.

Sự yên tâm và thản nhiên của cô nói cách khác là sự khẳng định đối với nhân phẩm của anh, hơn thế nữa còn là phủ nhận ở một số khía cạnh nào đó đối với anh xảy ra biến hóa.

Ôn Diễm đột nhiên có chút tâm phiêu ý loạn.

Rốt cuộc là anh lớn lên có khuôn mặt của Liễu Hạ Huệ hay là lúc bình thường đối với cô quá khách sáo?

Đây rốt cuộc có phải là phụ nữ hay không, cùng một người đàn ông, cô nam quả nữ bị khóa ở trong phòng làm việc, thế nhưng một chút cũng không biết sợ?

Anh có lòng tốt nhắc nhở cô, đây là phòng làm việc của anh, một khi anh có ý nghĩ gì đó trong đầu, đừng nói là phản kháng chạy trốn, chỉ cần anh muốn cô thậm chí đến cơ hội mở miệng cô cũng không có.

Cô căn bản không ý thức được đi đầu này, thế như còn yên tâm thoải mái như vậy.

Ôn Diển cũng không nói nữa, ngoài cửa lúc lâu cũng không có tiếng động, ng ồi không cũng không phải biện pháp, Thịnh Nịnh dự định đứng dậy đi ra bên cửa lại hỏi trợ lý Trần cần phải đợi bao lâu.

Vừa vừa đứng dậy, cánh tay bị túm chặt, bị người kéo lại, lại mạnh mẽ bị ấn người ng ồi lại lên sofa.

“Một cô gái như cô sao lại to gan như vậy?” Người đàn ông cau có trầm giọng ở bên tai cô nói: “Cô dựa vào cái gì mà cảm thấy tôi nhất định sẽ không làm gì cô?”

Thịnh Nịnh hoảng loạn mở to mắt, cô rõ ràng cảm nhận được anh dán lại gần, hai tay chống lên lưng dựa của sofa, chặn ở hai bên dái tai của cô, bóng dáng cao lớn lập tức trói buộc cô giữa cơ thể anh và sofa, hơi thở lạnh lẽo phả lên trên mặt cô khiến cho cơ thể cô vừa mới khó khăn mới ấm lên lại không tự giác rùng mình lạnh run.

“.....”

Giữa lúc cô đang sững sờ, Ôn Diển cúi đầu, ánh mắt khóa chặt lấy đồng tử của cô bởi vì tâm tình hoảng loạn mà không ngừng mở lớn.

Anh trầm giọng, bình tĩnh nói: “Cho dù tôi có nhìn không vừa mắt cô như thế nào, cô ở trong mắt tôi cũng là một người phụ nữ.”

Giọng điệu bình tĩnh mà xen vào đó có mấy phần ác độc, là lời phản bác lại với lời nói vừa nãy của cô, cũng là muốn cho cô gái trẻ trước mắt không có chút ý thức nguy hiểm một bài học, từ góc độ của cấp trên và người đàn ông xảy ra.

Giao tiếp lúc bình thường ở trong phạm vi an toàn, Thịnh Nịnh có thể không để tâm cùng anh lá mặt lá trái, nịnh hót.

Nhưng hiện tại trong tình huống này, trong khoảng cách như vậy, cô không có biện pháp duy trì được bình tĩnh, cũng không giả vờ bình tĩnh được.

Quá gần rồi.

Đã vượt qua khoảng cách xã giao bình thường.

Hương gỗ bao bọc trên người anh lại không quá nồng đậm, bá đạo theo khoảng cách dựa lại gần mà xâm nhập gần người.

Thịnh Nịnh dứt khoát nín thở, vô thức ngửa cổ ra sau, rõ ràng cơ thể còn đang run rẩy, mặt vatai lại nóng bỏng khác thường.

Ánh mắt Ôn Diển di chuyển, từ trong đôi mắt hạnh mở to của cô di chuyển xuống cánh môi đang run rẩy của cô.

Trong tâm nhìn mờ ảo, Thịnh Nịnh nhìn thấy đáy trong đáy mắt của anh mơ hồ có ý cười, hòa lẫn vào trong cảnh đêm nồng đậm xung quanh, tâm tình giữa hai đầu lông mày càng khiến cho người ta khó có thể đoán được.

Lúc cơ thể cô cứng đờ không dám cử động, người đàn ông vươn tay lấy mắt kính trên sống mũi cô xuống, để nó ở trong đầu ngón tay đùa nghịch, thuận tiện còn dùng gọng kính lạnh lẽo chọc chọc vào khuôn mặt nóng bỏng của cô.

“Lúc này biết sợ rồi?”

Thịnh Nịnh rõ ràng cảm nhận được sự chênh lệch rõ ràng về sức lực giữa cô và người đàn ông.

Cho dù bình thường anh có thân sĩ như thế nào, biểu hiện đối với cô có chán ghét như thế nào thì anh cuối cùng vẫn là người đàn ông.

Cắt đứt quan hệ bên A bên B, cấp trên cấp giới, bọn họ chính là đàn ông và phụ nữ.

Ý thức được đi đầu này Thịnh Nịnh đồng thời hối hận, trái tim không nhìn được đập thành thịch, vừa căng thẳng vừa sợ hãi, cô nhìn không được, muốn nhấc chân đá vào chỗ mềm yếu của anh.

Anh lại đột nhiên nói một câu: “Đừng chỉ nghĩ làm sao từ chỗ này của tôi moi tiền, tiền của tôi sẽ không cho không cô.”

Sau đó anh dùng mắt kính gõ vào đầu quả dưa nhỏ chỉ chứa đầy tiền là tiền của cô, khàng giọng nhắc nhở cô.

“Người đàn ông có tiền là xấu xa nhất, có biết không?”

“Tiểu tham tiền.”

Chương 32:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thực ra lúc hai người mới quen, lúc đó Ôn Diển chưa quen thuộc với Thịnh Ninh, đầu lễ độ gọi cô là “Thịnh tiểu thư”, cô cảm thấy tiếng gọi tiểu thư này mỗi lần từ trong miệng anh nói ra thái độ nghe như kiêu từ trên cao nhìn xuống, dường như là kiêu người bèn trên nhìn xuống kém hơn một cách xưng hô đạo đức giả mà khinh thường.

Sau này anh ít nhiều cũng hiểu được đức tính của cô, nói chuyện càng thêm âm dương quái khí, thỉnh thoảng lúc cãi nhau còn châm biếm gọi cô bằng biệt danh.

Thịnh Ninh là người tự biết lấy mình, cô cảm thấy biệt danh Ôn Diển đặt cho cô, bỏ qua việc anh cố ý mỉa mai ra thì nó thực sự nghe cũng hợp lý.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tham tiện, từ này đích thực vô cùng hợp với cô.

Nhưng trong tình huống này, trong khung cảnh này, trong một khoảng cách không thích hợp như vậy, bị anh gọi như vậy, cô cảm thấy đầu đầu cũng thấy khó chịu.

Rất giống lúc nhỏ cô đi học, lúc đó có đoạn thời gian đang giao mùa, thời tiết hôm nay cũng mưa, không khí hít thở cũng có mùi ẩm ướt, quần áo phơi mấy ngày không khô, cô thực sự không có cách nào thay được, sau đó mẹ mua cho váy công chúa.

Chiếc váy đó có rất nhiều tầng vải, trên mặt còn có đính kim cương giả và con bướm bằng ruy băng, đối với trẻ con mà nói ăn mặc như vậy là rất

long trọng.

Cô mặc đi đến trường, mấy bé trai nghịch ngợm ở trong lớp lập tức kinh ngạc ò lên mấy tiếng.

“Thịnh Ninh cậu cho rằng mình là công chúa bạch tuyết à? Mặc váy trắng như vậy.”

Công chúa bạch tuyết không mặc váy trắng.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thịnh Ninh giải thích như vậy, nhưng đám bé trai căn bản không nghe.

Từ lúc đó về sau cô bị bạn học trong lớp gọi là “công chúa bạch tuyết” rất lâu, biệt danh này thực sự rất khó nghe, cùng lắm cũng chỉ là một kiểu trêu chọc của bé trai đối với bé gái.

Nhưng là lại khiến người ta rất chán ghét, còn có rất nhiều xấu hổ không nói ra lời.

Thịnh Ninh hiện tại chính là cảm giác như vậy, Ôn Diển cho cô bài học này không hề khiến cô tăng thêm ý thức cảnh giác giữa nam và nữ, mà nó còn khiến cho trong lòng cô càng thêm khẳng định một chân lý.

— —Đàn ông đều không phải thứ tốt lành gì.

Cô bất giác cắn môi, lông mi sụp xuống vẫn đang run rẩy, giọng điệu mang theo căm tức, nhỏ giọng nói: “.....Biết rồi, thầy giáo Ôn.”

Người đàn ông bị gọi là thầy giáo hít thở đột nhiên ngừng lại, động tác nuốt xuống của yết hầu bất giác chậm hơn mấy phần.

Đột nhiên trong phòng làm việc sáng lên.

Có điện r ấ.

T ầm nhìn vốn dĩ mờ ảo đã trở lên sáng tỏ, cũng chiếu sáng hành vi vừa nãy bởi vì không nhìn rõ mà trở nên phóng đ ăng to gan.

Ánh mắt của Ôn Di ễn vẫn sâu xa, cho dù phản chiếu trong con người sạch sẽ như thủy tinh của Thịnh Ninh, cũng vẫn khiến người ta cảm thấy sâu không thấy đáy.

Maymà lúc này bên ngoài cửa có động tĩnh, là tiếng của trợ lý Tr ầ.

“Chủ tịch Ôn, có người đến mở cửa, hiện tại ở bên trong có tiện không?”

B ầu không khí khiến người ta ngột ngạt cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Thịnh Ninh mạnh mẽ thở nhẹ một hơi.

Biểu cảm như vừa thoát chết của cô khiến cho Ôn Di ễn tỉnh lại, hơi nhíu mày, lùi ra một chút, đứng dậy khỏi sofa, chỉnh lại áo sơ mi trên người, lạnh nhạt đáp lại người bên ngoài cửa: “Vào đi.”

Thịnh Ninh thẳng lưng, vì để che dấu sự ngại ngùng, giơ tay vuốt vuốt lại tóc mái không hề bị rối.

Ôn Di ễn trong thấy động tác nhỏ tự lừa mình dối người này của cô, hơi tr ề môi dưới, sau đó lại không tiếng động rời ánh mắt đi.

Phải nói là hiệu quả của nhân viên làm việc cho Ôn Di ễn chính là không đ ồng đ ầu, mở khóa và cấp điện thế nhưng cùng lúc.

Nhân viên sửa chữa giả vờ báo cáo nguyên nhân sự cố cho sếp, nhưng tâm tư của sếp bọn họ rõ ràng không để ở chuyện này, cũng không cần thận lắng nghe, chỉ đợi sau khi người ta tường thuật lại xong thì ừ một tiếng.

Trợ lý Tr ầ cũng nhẹ thở ra một hơi, ném một ánh mắt an tâm với các nhân viên sửa chữa.

Không cần biết như thế nào, chỉ cần chủ tịch Ôn không hoài nghi là được.

Anh ta thuận tiện còn liếc chủ tịch Ôn và Thịnh tiêu thư, phát hiện biểu cảm của hai người đều rất ổn định, quần áo trên người chỉnh tề, đến cả tóc cũng gọn gàng, trong lòng nghĩ quả nhiên là như vậy, 2 tiếng này chính là một cái nháy mắt, cái gì cũng không phát sinh.

Mở cửa, cấp điện, Thịnh Ninh suy cho cùng không phải nhân viên chính thức, có thể ở lại đến tận giờ này tăng ca cũng coi như là đã rất tận tâm rồi.

Cô dự định rời đi, Ôn Diễm để trợ lý Trần tiễn cô đi.

Đi cùng với trợ lý Trần một lúc, Thịnh Ninh cũng coi như là mở máy hát.

Trợ lý Trần cũng không phải là kiểu chỉ luôn oán hận về công việc của bản thân, anh ta đương nhiên cũng sẽ nghe Thịnh Ninh oán hận, thế nên hai người mới có thể nói chuyện với nhau.

“Cô nghỉ đông không về nhà à?”

“Năm mới sẽ về” Thịnh Ninh nói “Nghỉ hè tôi đã không đi thực tập, nghỉ đông này tôi định ở lại Yến Thành tìm công việc thực tập.”

“Thế cô tìm được chỗ thực tập chưa?”

Thịnh Ninh lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Công ty tốt không dễ vào, công ty không đủ tốt cô lại không thích.

Trợ lý Trần cảm thấy vấn đề này quá dễ giải quyết.

“Cô nếu như đồng ý, có thể viết đơn xin thực tập gửi cho tôi, tôi nói chuyện với bên nhân sự một tiếng là được.”

Không làm thời vụ, mà là thực tập sinh chính thức.

Thịnh Ninh ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chót vót ở trước mặt, là một tòa văn phòng được thiết kế tinh tế hiện đại, cả một tòa nhà đều là sản nghiệp của tập đoàn Hưng Dật, e rằng không người lao động nào có thể từ chối được môi trường làm việc như thế này, với bất kỳ công việc nào có tính chất là làm văn phòng.

Cô có chút nghi ngờ: “Như vậy có hợp quy tắc không?”

“Nếu như chủ tịch Ôn ra mặt, đến phỏng vấn cũng không cần phiền phức” Trợ lý Trần nói “nhưng tôi thì không được, tôi chỉ có thể giúp cô đưa đơn xin vào thôi, nếu muốn vào làm việc cô vẫn phải qua một vòng phỏng vấn thì mới được.”

Như vậy thì tốt quá, nếu không sau này cũng không biết trả nhân tình này cho anh ta như thế nào.

Thịnh Ninh vội vàng nói: “Không sao, cảm ơn anh” Cô lại cười bổ sung “Nếu như tôi qua được, nhất định sẽ mời anh ăn cơm.”

“Cái đó ngược lại không cần” Trợ lý Trần hài hước nói “Có thời gian, giúp tôi ở trong trường thăm dò có cô nào được, giới thiệu cho tôi là được.”

Đưa Thịnh Ninh đến cửa tàu điện, trợ lý Trần quay lại công ty.

Ôn Diển vẫn chưa tan làm, lúc này vẫn đang ngồi trong phòng làm việc.

“Đưa cô ấy đến cửa tàu điện?”

“Đưa rồi, tôi thấy cô ấy đi vào rồi, sắp yên tâm.”

Ôn Diển lạnh nhạt ừm một tiếng, mệt mỏi dựa lưng vào ghế, nghịch thứ gì đó trong tay.

Trợ lý Trần hiểu rõ chủ tịch Ôn, bình thường cho dù áp lực công việc có lớn hơn nữa, cũng rất ít khi chơi đờ chơi nhỏ giảm áp lực kiểu này.

Anh ta híp mắt cẩn thận nhìn, đó không phải là thứ đồ giảm áp lực gì, mà là một cái kính không gọng màu bạc, kiểu dáng thanh lịch đơn giản, nam nữ đều dùng được.

Nhưng chủ tịch Ôn không bị cận thị, hơn nữa anh ta nhận ra được, đây là cái kính mà Thịnh tiểu thư đeo trên sống mũi hôm nay.

“.....”

Sau khi rời khỏi văn phòng làm việc, trợ lý Trần móc điện thoại ra nhìn cuộc trò chuyện 10 phút trước của mình và nhĩ thiểu.

Ôn Chính: [Anh trai tôi ra chưa?]

Trợ lý Trần: [Ra rồi]

Ôn Chính: [Anh ấy có hoài nghi gì không?]

Trợ lý Trần: [Nhờ phúc của cậu, không có]

Ôn Chính: [Thế nhưng lại dễ lừa như vậy?]

Trợ lý Trần: [Thế rốt cuộc là cậu hy vọng chủ tịch Ôn phát hiện hay là không phát hiện ra? Vừa cười vừa khóc jpg]

Ôn Chính: [Đương nhiên là không phát hiện ra]

Ôn Chính: [Tôi chỉ là cảm thấy một người có tâm tư tỉ mỉ như anh ấy thế nhưng lại không lập tức phát hiện ra có người dở trò, có chút không bình thường]

Ôn Chính: [Thế trong phòng làm việc có xảy ra chuyện tốt gì không?]

Trợ lý Trần: [Hoàn toàn không có]

Ôn Chính: [.....]

Ôn Chinh: [Dù sao thì hôm nay cũng vất vả rồi, còn mấy nhân viên sửa chữa đó anh giúp tôi đưa họ về nhà nhé, còn về trợ lý Trần anh thì tìm thời gian đến gara xe của tôi một chuyến lái xe đó của tôi]

Ôn Chinh: [Chuyến khoản]

Suy cho cùng là cậu ấm của Ôn thị, không thiếu chút tiền đó, tuy rằng mục tiêu không đạt được, nhưng những lợi ích đã hứa với cấp dưới thì vẫn không thất hứa.

Không có cách nào chỉ dựa vào cặp kính mà có thể suy đoán ra xảy ra chuyện gì, nhưng càng không có cách nào xem nhẹ cặp kính đó, vì sao nó lại xuất hiện trong tay của chủ tịch Ôn, trở thành đồ chơi của chủ tịch Ôn.

Sự việc đột nhiên biến đổi trở lên khó có thể phân biệt được.

Sau khi Thịnh Ninh vào trong tàu điện, ngẩng đầu muốn nhìn xem còn mấy trạm dừng, kết quả lúc phát hiện ra nhìn không rõ chữ mới ý thức được sự thật là bản thân đã quên nó ở chỗ Ôn Diển.

Bình thường cô ít khi đeo kính, không ý thức được cái này, vừa nãy rời đi vội vã thế nên quên luôn.

Ngay cả vào giờ này, trong tàu điện ngấm vẫn đầy người, Thịnh Ninh và những người khác trong toa tàu bởi vì tầng ca hiện tại mới chuẩn bị quay về nhà, vẻ mặt mệt mỏi, vịn tay cầm, tai đeo tai nghe vừa nghe nhạc vừa nghĩ linh tinh.

Cô hiện tại cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn mau chóng quay lại phòng trọ nằm một cái.

Ngày không làm việc thì là ngày cô và Thịnh Thi Mông đều hẹn nhau đến căn hộ ngủ một đêm.

Cô gửi tin nhắn cho Thịnh Thi Mông, dự định hỏi con bé có muốn ăn bữa khuya không, nếu như nó cũng muốn ăn, cân nhắc thời gian giao hàng tương đối dài, lúc này đặt đơn là vừa.

Kết quả Thịnh Thi Mông lại trả lời: [Em vẫn còn đang vất vả tăng ca qwq]

Phản ứng đầu tiên của Thịnh Ninh là, thực sự là mặt trời mọc đằng tây, thành viên danh dự lâu năm của hiệp hội trốn việc thế nhưng lại đang thành thật tăng ca.

Thịnh Ninh: [?]

Thịnh Ninh: [Em ở Hưng Dật?]

Thịnh Thi Mông: [Vâng qwq]

Thịnh Thi Mông: [Hơn nữa Ôn Chinh đang đợi em, không biết phải mấy giờ mới có thể quay về được]

Thịnh Ninh cũng cạn lời: [.....Chị vừa từ Hưng Dật đi ra]

Thịnh Thi Mông còn cạn lời hơn cô: [.....Chị lại không nói với em]

Thịnh Ninh hít một hơi: [tăng ca, với hẹn hò của em đi]

Vì để Thịnh Thi Mông yên tâm hẹn hò, cô lại bổ sung một câu: [Mở hội nghị xong sếp Ôn bên đó có một đống công việc phải làm, hôm nay khẳng định không có ai phá vỡ buổi hẹn hò của hai đứa đâu]

Thịnh Thi Mông nằm sấp trên bàn.

Cô hôm nay lần đầu tiên đi làm, mới phát hiện hóa ra mấy ngày này công việc t ãn động lại có thể nhiều như vậy, chỉ bởi vì cô là bạn gái của Ôn Chinh thế nên không có ai dám thúc giục cô.

Tăng ca đến hiện tại, đến nhóm trưởng cũng đã làm xong chuẩn bị quay về

“Tôi về trước đây, Thịnh Thi Mông lúc nữa cô nhớ rút ngu ãn điện.”

Thịnh Thi Mông mệt mỏi đáp một tiếng, lại tiếp tục úp sấp trên bàn.

“Em vẫn chưa làm xong à?”

Giọng nói của người đàn ông mang theo ý cười truyền đến, Thịnh Thi Mông vội vàng ngẩng thẳng người, nghiêng đầu nhìn người đàn ông cười khan mấy tiếng: “Anh không phải đi tìm anh trai anh sao?”

Ôn Diển chuyển ghé lại gần bên cạnh cô ngẩng.

“Tìm xong rồi,

Anh ta nhìn máy tính của Thịnh Thi Mông, lại nhìn văn kiện ở bên cạnh cô ấy một cái, có chút giở khóc giở cười: “Lúc anh đi em đang làm cái này, anh quay về em vẫn đang làm cái này, em là con rùa sao?”

Thịnh Thi Mông bình thường ở trong trường chính là học sinh kém, giao cho bài tập quá dễ thì đều có thói quen trì hoãn đến phút cuối cùng, càng đừng nói là thái độ làm việc.

Cô ấy mím mím môi, nhỏ giọng nói: “Em đoán chừng còn phải làm rất lâu, anh đừng đợi em nữa, về trước đi.”

“Anh đã đợi em đến lúc này rồi em bảo anh quay về? Không dẫn em theo thì làm sao coi là bạn gái người ta.” Ôn Chính tiến người lại gần, lấy con chuột của Thịnh Thi Mông: “Em nói cho anh phải làm gì, anh giúp em làm hết.”

Thịnh Thi Mông có chút kinh ngạc: “Anh biết sao?”

Ôn Chính: “Mạnh hơn so với em.”

Thịnh Thi Mông: “.....”

Cũng đúng, cho dù thế nào cũng có bối cảnh, cậu ấm này cũng ăn nhiều cơm mấy năm hơn so với cô.

Ôn Chính tuy là công tử bột nhưng suy cho cùng cũng là ông chủ của mình, năng lực làm việc mạnh hơn so với Thịnh Thi Mông đó cũng không phải là có tí tẹo.

Công việc Thịnh Thi Mông mò cả một đêm, anh thế nhưng chỉ dùng 1 tiếng là làm xong.

Bình thường ở trước mặt chị mình, Thịnh Thi Mông chính là bị tôn lên giống như phế vật.

Sau khi quen biết anh em nhà họ Ôn, cô lại càng giống như một phế vật.

“Như thế này đã thừa nhận mình là con rùa chưa?”

Thịnh Thi Mông đành chịu nói: “Được rồi, em là con rùa, anh là hỏa tiễn.”

Ôn Chính cười nói: “Con rùa với hỏa tiễn không xứng đôi, em là con rùa, thế anh chắc là thỏ.”

Trong lòng Thịnh Thi Mông chửi bậy một vạn câu, trên miệng lại vẫn thuận theo lời anh ta nói: “Thế anh chạy nhanh hơn em, anh không biết nhường em sao?”

“Đã từng nghe cuộc thi chạy giữa rùa và thỏ chưa?” Ôn Chính nhẹ nhàng nói: “Bảo bối, thỏ cho dù có chạy nhanh thì vẫn không thắng nổi rùa.”

Thịnh Thi Mông sững sờ, bắt gặp ánh mắt trêu đùa của anh ta.

Câu chuyện ngụ ngôn cũng đâu có thể bị anh lấy ra để tán tỉnh.

Đỉnh.

Nhưng cô cũng không phải là ăn chay.

“Khôn phải em chưa từng nghe qua, em còn biết vì sao thỏ không thắng nổi rùa” Thịnh Thi Mông chớp chớp với anh ta, nghịch ngợm nói “Bởi vì anh bạn trai thỏ thân yêu của em nhường em nha.”

Người đàn ông cười lên, bẹo má cô.

“Thế bạn gái rùa tối nay có lịch gì không? Lâu lắm rồi không cùng anh qua đêm nhỉ?”

Lời ám chỉ đầy hàm ý, Thịnh Thi Mông sao lại nghe không hiểu.

Đây mới là Ôn Chỉnh mà cô quen biết.

Mà không phải cái người sẽ cùng cô đi xem phim, cùng uống trà sữa, ở trong trời tuyết rơi hôn lên má cô một cái, người đàn ông thuần khiết giống như một học sinh cấp ba.

Sự đối mặt với anh như thế nào vào lúc này đã chậm rãi bị đánh tan.

Cô ấy cúi đầu xuống, dùng giọng nói mềm mại nhỏ giọng lầm bầm: “Thế anh không được bắt nạt em.”

“Được, không bắt nạt em” Ôn Chỉnh mỉm cười, cúi đầu cắn lên cánh môi cô một cái, mơ hồ thì thầm nói: “Mới lạ.”

Khu văn phòng của tầng này chỉ còn lại hai người bọn họ, đèn cũng chỉ bật một khu nhỏ, màn hình máy tính dần dần tối xuống vì sự bỏ bê của chủ nhân trong thời gian dài.

Bên trong văn phòng rộng lớn, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng xèo xèo của máy tính chủ làm việc và tiếng hít thở nhẹ của hai người dùng môi trao đổi không khí.

Thịnh Thi Mông cảm nhận được sự thay đổi của anh, một nửa ý thức rút ra để đáp lại nụ hôn của anh, một nửa ý thức khác thì lại đang nghĩ đến chủ tịch Ôn và chị của mình.

Vừa khéo hai người họ công việc bận rộn, không có thời gian rảnh quan tâm cô ấy với Ôn Chỉnh.

Mà lúc cô phân tâm cũng không quên thể hiện biểu cảm đã muốn mà lại còn ngại một cách chuẩn xác, thể hiện biểu cảm vừa xấu hổ vừa hưởng thụ của cô gái diễn đến sâu sắc, khiến người đàn ông tương đối hưởng thụ,

ngón tay luồn qua mái tóc ôm lấy đầu cô vô thức siết chặt, hít thở cũng nặng nề hơn.

Cuối cùng anh ta cũng rời khỏi cô, thấp giọng nói: “Cảm ơn camera đi, nếu không em sẽ phải gặp tai họa ở đây.”

“Ai gặp tai họa còn không chắc đâu” Thịnh Thi Mông làm sao không biết ý của anh ta, ở bên tai anh ta cố ý nói “Sau tất cả em có thể từ chức, anh thì không thể.”

Ôn Chỉnh sững sờ, sau khi tỉnh táo lại thì cười haha, xoa xoa đầu Thịnh Thi Mông “Em đó, thật xấu xa.”

Thịnh Thi Mông: [Em hôm nay không quay về nữa]

Thịnh Thi Mông: [Sáng sớm mai lúc em quay về nhất định sẽ nhỏ tiếng, tuyệt đối không ồn đánh thức chị!]

Nhìn thấy tin nhắn wechat này, Thịnh Ninh không chút bất ngờ.

Suy cho cùng cái chuyện cùng bạn trai qua đêm ở bên ngoài này cũng rất bình thường.

Thịnh Ninh bình thường rất ít quan tâm chuyện giữa Thịnh Thi Mông và bạn trai, suy cho cùng tốc độ thay bạn trai của con nhóc này so với tốc độ đổi mùa của Yên Thành còn nhanh hơn, cô cũng không có nhiều thời gian rảnh như thế để tám chuyện về cảm tình của con bé.

Cũng chỉ có Ôn Chỉnh này, Thịnh Ninh đặc biệt quan tâm.

Thịnh Thi Mông và Ôn Chỉnh hai kẻ cao thủ tình trường này ngày ngày ở đó tranh giành ngôi vương, cũng không biết đợi đến lúc chia tay hai người đó sẽ kéo thành cái gì.

Tuy là vai phụ ác độc nhưng trong lòng Thịnh Ninh vẫn âm thầm cầu nguyện hai người bọn họ có thể dễ hợp dễ tan.

Đơn giản đáp lại Thịnh Thi Mông một câu, cô để điện thoại xuống, tiếp tục viết đơn xin thực tập của mình.

Thịnh Ninh làm việc rất có kế hoạch, cô dự định thời gian nghỉ đông sẽ chuyên tâm thực tập cho tốt, đợi sau khi vào học sẽ lấy chứng chỉ phiên dịch.

Còn về quyền chữ ký, đó không phải là chuyện có thể giải quyết trong một hai ngày, càng đừng nói là cô còn thông qua chuyện của Đới Doanh Doanh mà thuận theo nghĩ đến mấy luận văn đó của giáo viên hướng dẫn Đới Xuân Minh, không biết trong số đó có trò mèo nào không.

Cô nói nghi ngờ này cho trợ lý Trần, trợ lý Trần cũng không có lập tức trả lời lại ngay, suy cho cùng cũng là chuyện không có chứng cứ không thể nói bừa, chỉ có thể cười nói với cô sẽ đi tìm người đi điều tra, kết quả đi điều tra đương nhiên cũng không phải là chuyện một hai ngày có thể tra ra.

Thịnh Ninh uống một ngụm nước nóng, tiếp tục làm việc.

Điện thoại rung lên, cô nhìn vào màn hình một cái, tim đập nhanh một nhịp.

Trong căn hộ đang mở hệ thống sưởi, cả người cô thoải mái làm ổ trên giường, thế nhưng vẫn vô thức rùng mình một cái.

Thúc giục tiến độ công việc?

Không đến mức bóc lột một nhân viên thời vụ chứ.

Vừa nghĩ đến chuyện ngoài ý muốn xảy ra ở trong phòng làm việc mấy tiếng trước, cô có chút không muốn nhận.

Không muốn nghe giọng nói của anh.

Thịnh Ninh do dự một lúc, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

Người lao động vì tiền bạc mà khom lưng làm gì có tư cách gì.

Ấn nút nghe, mở loa ngoài, đưa điện thoại để ra xa, sợ nhiễm thứ gì đó không tốt.

“.....Anh có chuyện gì sao?”

“Kính của cô để ở chỗ tôi” Người đàn ông lờn ít ý nhị ầu “Bản thân tự tìm thời gian qua mà lấy.”

Thịnh Ninh đột nhiên nhớ ra lúc trước Ôn Diển đưa áo khoác cho cô đắp chân, lúc cô trả lại anh ta, giọng điệu đó của anh ta thực sự là muốn có bao nhiêu ghét bỏ thì có bấy nhiêu ghét bỏ.

Hiện tại tương tự mắt kính của cô bị anh ta chạm vào, thế cô cũng phải đem sự ghét bỏ này trả lại cho anh ta mới được.

Đẳng nào thì cũng chỉ là một cái kính mà thôi, chắc chắn là không quý bằng cái áo khoác của anh.

Mấy ngày nữa cô lại đi mua cái mới, thuận tiện đo lại thị lực của bản thân.

Quyết định xong, Thịnh Ninh - giọng nói mạnh mẽ đáp lại: “Đồ anh chạm vào rồi tôi không muốn.”

“Ồ, thế tối nay ở trong phòng làm việc, tôi cũng chạm vào cô rồi” Ôn Diển lạnh lùng nói “Cô tự mình hành quyết đi.”

“.....”

Chương 33:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Ninh nhin không được dùng suy nghĩ ác độc nhất để phỏng đoán về anh.

“Có phải là anh cảm thấy tôi chết rồi, phòng anh đừng ý cho tôi thì không phải cho nữa?”

“Hả?”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Bên kia phát ra giọng trầm nghi ngờ, tiếp theo rất nhanh giả vờ ngạc nhiên đáp lại: “Thực sự.”

Thịnh Ninh dùng giọng điệu ác độc nói: “Thế thì anh vẫn là đừng có hy vọng nữa, tôi nhất định sẽ tranh thủ sống đến đến ngày số đỏ về tay.”

“Thế cô cố gắng sống đến ngày đó đi” Ôn Diển không chút để ý nói: “Nhớ qua lấy mắt kính.”

Phòng ở!

Vì phòng ở cô nhin!

Giọng nói của Thịnh Ninh hòa hoãn lại, lại hồi phục vẻ khách sáo ngày thường với anh.

“Nếu không anh đưa mắt kính cho trợ lý Trần để anh ấy đưa lại cho tôi.”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Kết quả người đàn ông này còn không vui, trực tiếp phủ định ý kiến của cô.

“Cậu ta là trợ lý của cô hay là trợ lý của tôi? Tôi trả tiền lương cho cậu ta không phải là để cậu ta là chân sai vặt của cô.”

“Không phải là chạy vặt có được không?” Thịnh Ninh giải thích “Tuần tới trợ lý Trần sẽ đến trường học của tôi để tìm tôi thương lượng chuyện quyên ký tên, anh ta chỉ là thuận tiện mà thôi.”

Ôn Diển không vừa lòng: “Cô làm việc sao không có hiệu quả như vậy, chỉ là một cặp kính mà thôi, cần phải kéo dài đến lúc đó mới lấy?”

Sự nhần lại của Thịnh Ninh đã cạn kiệt, lạnh nhạt một tiếng: “Thế thì như này đi, mắt kính tôi không cần, tôi ngày mai đi mua cái mới, cái cũ đó tùy anh xử lý.”

Lần này người đàn ông cuối cùng không nói gì.

Thịnh Ninh kéo kéo môi, trong lòng nghĩ xem anh làm sao đấu với tôi.

Ôn Diển mở miệng, giọng điệu nghe có vẻ mang theo chút tức giận: “Bởi vì tôi từng chạm vào, cô thực sự không cần nữa?”

“Không cần nữa” Thịnh Ninh quật cường cự tuyệt, còn thêm vào một câu: “Còn có cái áo khoác anh cho tôi mượn đắp chân đó, nếu như anh chê thì đưa cho tôi đi.”

Ôn Diển: “.....Cô muốn áo của tôi làm gì?”

Thịnh Ninh: “Đăng lên trên khu đồ second-hand bán lấy tiền.”

“Có phòng còn chưa đủ, còn đánh chủ ý đến quần áo của tôi” Ôn Diễm hừm một tiếng, châm chọc nói: “Kiếm tiền trong mắt đúng không?”

“Đúng vậy” Thịnh Ninh giọng nói thản nhiên “Anh cũng không phải là ngày đầu tiên mới quen biết tôi.”

Cô hiện tại đang đợi kiếm tiền miễn phí từ chiếc áo khoác nam đắt tiền.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, người đàn ông đến căn hộ cũng đã cho cô thế nhưng về mặt quần áo lại keo kiệt với cô.

“Không cho, áo tôi còn mặc tiếp, cô đừng mơ tưởng chuyện đó.”

Thịnh Ninh giả vờ không hiểu: “Anh không phải chê áo đó bị tôi đắp lên chân rẫy à?”

“Tôi nói là ghét bỏ khi nào chứ?” Ôn Diễm giễu cợt nói “Cho rằng ai cũng như cô chắc, tiểu công chúa, đồ bị đàn ông chạm vào rẫy thì không cần, yếu ớt vô cùng.”

Suy nghĩ của Thịnh Ninh cũng không đi theo con đường bình thường, Ôn Diễm nói cô là tham tiền, cô không cảm thấy là đang mắng cô.

Anh nói cô là tiểu công chúa, không hiểu sao cô lại có cảm giác bị xỉ nhục.

Cô lập tức đáp lại một tràng dài lời bèn nhọn.

“Nếu như anh nhìn không vừa mắt tôi thì cũng không có cách nào, tôi chính là như vậy.”

“Tôi còn có chuyện bận, không nói với anh nữa, áo khoác của anh nếu như anh không muốn thì làm phiền trực tiếp gửi đến phòng tôi.”

“Trước cảm ơn anh đã cống hiến cho sự nghiệp từ thiện của nước ta, phí sinh hoạt sống của tôi mấy tháng này đều có chỗ trông cậy rẫy, chúc anh cuộc sống vui vẻ, gặp lại sau.”

Sau đó gan to bằng trời cúp điện thoại.

Ôn Diễn bị lời nói của cô chọc tức, trầm giọng cười mấy tiếng, trong miệng mắng: “Tham tiền.”

Điện thoại đã bị cúp, cãi nhau với điện thoại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Khó khăn lắm mới thả lỏng được tâm tình, đột nhiên lại trở lên không có hứng thú.

Trợ lý Trần đứng ở bên ngoài phòng làm việc, thấy chủ tịch Ôn gọi điện thoại cũng xong rồi, lúc này mới gõ cửa đi vào.

Liên quan đến chuyện Thịnh Ninh nghỉ đông muốn đến công ty thực tập, anh ta cảm thấy vẫn nên nhắc trước với chủ tịch Ôn một tiếng thì tốt hơn.

Trợ lý Trần gần đây có mối quan hệ cá nhân với Thịnh Ninh khá tốt, hiểu rõ cô gái này có năng lực tốt, cô bình thường bận rộn học hành, lại thêm việc đắc tội với giáo viên, những ngày trải qua ở trong trường cũng không dễ dàng, thế nên nghĩ ở phương diện công việc có thể giúp đỡ cô một tay thì giúp đỡ.

Nếu như chủ tịch Ôn nói với bên nhân sự một tiếng, Thịnh Ninh có thể trực tiếp đi vào, sẽ tránh được rất nhiều phiền phức.

“Cô ấy muốn đến thực tập thì đến” Ôn Diễn nói “Không cần phải nói với nhân sự, cũng không cần nói là ý của tôi, cô ấy không giống với em gái của mình.”

Tập đoàn phát triển đến ngày hôm nay, dù sao cũng không thể tránh khỏi mỗi một vài quan hệ nhân tình không từ chối được.

Bạn cùng phòng của Thịnh Thi Mông là con gái của đối tác làm ăn với anh có mấy phần giao tình, vì vậy Ôn Diễn hiểu rõ cô ấy tiến vào công ty như thế, anh cũng không có rảnh đi tìm đối tác thanh toán, cũng không để ý dùng một chức vụ của thực tập sinh đi đổi lấy nhân tình thế sự.

Lại thêm Thịnh Thi Mông hiện tại lại là bạn gái của em trai anh ta, Ôn Diển cho dù không chấp nhận cô ấy, cũng vẫn đồng ý để mặc cô ấy ở trong tập đoàn trốn việc.

Trợ lý Trần sửng sờ một lúc, hiểu rõ ý trong lời nói của chủ tịch Ôn.

Anh ta gật đầu: “Vâng ạ.”

Trợ lý Trần cũng chuẩn bị tan làm quay về nhà.

Chủ tịch Ôn chưa kết hôn, đến một người bạn gái cũng không có, muộn như vậy trong nhà cũng không có ai đợi anh.

Anh ta và chủ tịch Ôn về phương diện này thực sự là cùng chung nỗi khổ.

Trợ lý Trần đang cảm khán như vậy ở trong lòng, lúc này điện thoại giục Ôn Diển quay về nhà gọi đến.

Là ông cụ Ôn.

Trợ lý Trần trong lòng nghĩ, à đúng rồi, không có vợ, không có bạn gái nhưng còn có bố già.

Anh ta biết đi đâu rồi khỏi phòng làm việc.

“Con sao vẫn chưa về?”

“Con đang bận.”

“Muộn như vậy vẫn còn bận à?” Ông cụ ngập ngừng, dò hỏi: “Mỗi lần sắp xếp cho con cô gái đi đâu kiện bản thân tốt, gia thế cũng xứng với gia đình nhà ta gặp mặt, con đâu lấy lý do công việc của mình bận rộn, không có thời gian, hiện tại muộn như vậy còn không quay về, có phải con cũng định học theo thằng nhóc thối tha kia, trong nhà giới thiệu thì không muốn, cứ muốn bản thân ở bên ngoài tìm?”

“.....Ba cảm thấy con có thời gian rảnh thế à?” Ôn Diễm không kiên nhẫn cãi một tiếng, miễn cưỡng duy trì giọng điệu nói với bố mình “Con chính là còn thiếu mỗi bước là chuyên giường đến phòng việc.”

Ông cụ là quý nhân hay quên, sau khi rút lui để nghỉ ngơi, chút nữa thì quên mất vị trí hiện tại của con trai đang ng ỡ bạn rợn như thế nào.

“Cũng đúng, sắp cuối năm r ỡ” Ông cụ khụ một tiếng, có chút chột dạ lắm lắm: “Bạn rợn hơn so với bình thường một chút.”

Ông cụ vẫn chưa già đến mức ngoan cố không nghe.

Ôn Diễm vâng một tiếng.

Kết quả một giây sau ông cụ lại chửi bới vô lý.

“Sinh con trai đúng là đội cái mông mà.”

Ôn Diễm: “...”

Ông cụ nghĩ gì nói lấy: “Nếu không hay là gọi Lệ Lệ quay về ở cùng với ba một thời gian?”

Ôn Diễm trầm giọng phủ quyết: “Người cũng đã kết hôn r ỡ, ba còn bảo con bé quay về nhà mẹ để ở, phía ch ồng của con bé ba giải thích thế nào?”

Ông cụ lại bắt đầu tùy hứng: “Ta muốn gặp cháu gái ta, liên quan cái mông gì đến thằng nhóc Tống Nguyên kia?”

Ôn Diễm lười giải thích, trực tiếp chỉ thị nói: “Trong nhà có hộ sĩ ở với ba, sẽ không cô đơn, ba mau đi nghỉ đi.”

Ông cụ hừm một tiếng, giống như đứa trẻ miễn cưỡng nói: “Biết r ỡ.”

Nói chuyện với ông cụ xong, Ôn Diễm cảm thấy có chút đau đầu, lại gọi điện cho Ôn Chinh.

Điện thoại báo máy bận.

Không đến một lúc Ôn Chinh dùng wechat nhắn lại cho anh.

[Đang Hẹn hò đừng làm phiền]

Ôn Diễm suy t chút nữa thì cảm tức ném điện thoại, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài tuyết vẫn chưa ngừng rơi, đoán chừng rơi đến nửa đêm.

Tăng ca đến bây giờ, vẫn còn không biết lúc nào thì có thể quay về, em trai của anh lại ở bên ngoài hẹn hò qua đêm với bạn gái của nó.

Người đàn ông day day thái dương, từ trong cổ họng phát ra một tiếng than thở nặng nề, hồi lâu sau không biết thế nào, anh bỏ công việc trong tay, lại túm lấy mắt kính Thịnh Ninh để quên ở đây, cầm trong tay chơi đùa.

Người chủ tham tiền của nó nếu như không muốn đến lấy nó thì thôi, để ở chỗ này của anh làm đồ chơi giải tỏa áp lực cũng rất tốt.

Thịnh Ninh bên này cúp điện thoại, oán hận được giải tỏa rồi, trong lòng lại cảm thấy rất mê muội.

Vốn cho dù nói chuyện với tầng lớp ông chủ lớn như Ôn Diễm, mọi người đều sẽ cảm nhận người tri thức dạy dỗ, nói chuyện chắc càng ngắn gọn càng có hiệu quả, kết quả lại hoàn toàn ngược lại

Phí thời gian dài cùng người ta gọi điện thoại như vậy, thực ra thông tin hữu hiệu nhất chỉ có 2 câu Ôn Diễm nói với cô “mắt kính của cô rơi ở chỗ tôi”, “Tôi không cần”, mấy lời còn lại toàn bộ đều là mấy lời vô nghĩa lãng phí miệng lưỡi.

Thịnh Ninh ảo não túm tóc, cô thế nhưng lại vì cãi nhau với một người đàn ông mà lãng phí mất 20 phút cuộc đời của mình.

Đàn ông đúng là vương vãi.

Lúc này cũng không có tâm trạng gì tiếp tục viết đơn xin thực tập của cô, Thịnh Ninh dứt khoát từ trên giường đứng dậy, xỏ dép lê đi ra bên cạnh

cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra thẩn thờ..

Bên ngoài là cảnh đêm yên tĩnh, kèm theo đó là ánh đèn neon và bông tuyết rơi khắp nơi.

Nếu như Thịnh Thi Mông ở đây lúc này, con bé nhất định sẽ kêu cô ra ngoài, gọi cô xuống tầng cùng nó chơi ném tuyết.

Có vài bông tuyết rơi trên cửa kính, là hình lục giác đối xứng vô cùng đẹp, trong phòng ánh đèn vàng ấm áp bao phủ, cốc trà trong tay vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

Thành phố rất hiếm khi có tuyết rơi kia không phải nhà của cô.

Trong ngày mùa đông bận rộn là lạnh thấu xương, thoải mái ở trong phòng trọ ấm áp như vậy, nếu như có thể, cô muốn coi chỗ này thành nhà của mình, một nơi có thể rũ bỏ mọi mệt mỏi.

Thịnh Ninh sẽ không quên, sự thoải mái của lúc này là dùng tình cảm của Thịnh Thi Mông đổi lấy.

Nghĩ đến chỗ này, tâm trạng khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được lại lần nữa trầm xuống, không còn hứng thú ngay ngắn nhìn tuyết rơi nữa, Thịnh Ninh hít một hơi, vẫn là phải quan tâm một chút đến Thịnh Thi Mông đang ở bên ngoài qua đêm.

Nhưng là nghĩ một lúc, cô cũng nghĩ không ra làm thế nào để thể hiện sự quan tâm đối với người đang qua đêm với bạn trai của mình.

Cuối cùng chỉ có thể gửi một tin.

[Chú ý an toàn, làm tốt biện pháp]

“.....”

Lúc Thịnh Thi Mông nhận được tin nhắn này, có chút không biết nên trả lời lại làm sao.

Thị Ninh từ trước đến giờ chưa từng quan tâm đến chuyện giữa bạn trai của cô ấy và cô ấy, càng không cần nói đến loại vấn đề liên quan đến người lớn này.

Từ nhỏ đến lớn, Thị Ninh ở trong mắt mọi người phần lớn đến là một con mọt sách vẻ ngoài xinh đẹp.

Đến cả bản thân Thị Mông cũng đều cho rằng là như vậy.

Cô ấy còn nhớ bản thân lúc nhỏ, có một đợt thời tiết mưa dầm, quần áo của Thị Ninh đều không khô, chị ấy rất miễn cưỡng mặc váy công chúa mà mẹ mua cho chị ấy đi đến lớp.

Nhưng là chiếc váy đó Thị Ninh chỉ mặc có một ngày, sau đó chị ấy cũng chưa từng mặc lại nữa.

Có lần Thị Mông đi đến lớp của Thị Ninh tìm chị ấy, lúc đi xuyên qua hành lang cô ấy vô tình nghe thấy nam sinh của lớp Thị Ninh nói.

Thị Ninh mặc chiếc váy trắng đó rất đẹp, nhưng vì sao sau đó lại không thấy chị ấy mặc nữa? Có phải là bởi vì cái biệt danh “công chúa bạch tuyết” mà bọn họ đặt cho chị ấy đó, khiến cho chị ấy tức giận?

Thị Mông người nhỏ mà nhiều mưu ma lập tức biết được nguyên nhân.

Chính là bởi vì chiếc váy đó rất đẹp, thế nên Thị Ninh mới không mặc, bởi vì chị ấy không muốn để người khác chú ý đến những phương diện khác ngoài việc thành tích học hành của chị ấy.

Sau này Thị Ninh lên cấp 3, cấp 3 năm đó, Thị Mông có lần đến đưa đồ ăn cho Thị Ninh, bị nam sinh lớp Thị Ninh chặn lại.

Thị Mông biết nam sinh này, tên của cậu ta và tên của Thị Ninh đều được viết lên trên bảng danh dự của trường học.

Thị Thị Mông cho rằng cậu ta đến tỏ tình với mình, đang vui vẻ nghĩ nếu có thể yêu đương với bạn cùng lớp của Thị Thị Ninh thì có thể lấy lý do tìm bạn trai để ngày ngày đi tìm Thị Thị Ninh.

Kết quả là đàn anh này không có tỏ tình với cô, cậu ta chỉ thẹn thùng dò hỏi cô về sở thích của Thị Thị Ninh.

Hóa ra là thích Thị Thị Ninh.

Thế là Thị Thị Ninh Mông đem những gì mình biết nói cho cậu ta.

Cô cảm thấy đàn anh này thành tích tốt, vẻ ngoài đẹp trai, rất xứng đôi với Thị Thị Ninh.

Nhưng mãi cho đến khi Thị Thị Ninh tốt nghiệp cấp 3, bọn họ cũng không cùng một chỗ với nhau.

Vừa cảm thấy tiếc thay cho đàn anh, Thị Thị Mông lại cho rằng bản thân may mắn.

Nhìn đi, trái tim của Thị Thị Ninh khó có thể sưởi ấm như nào, bao nhiêu năm như vậy, chỉ có cô thành công.

Nghĩ đến đây, tâm tình Thị Thị Mông rất tốt, nhanh chóng đáp lại tin nhắn của Thị Thị Ninh.

[Yên tâm, em nhất định sẽ không phạm phải sai lầm cơ bản này!]

Ôn Chỉnh vẫn luôn là một người vừa đúng mực và cẩn trọng, chơi ra sinh mạng đối với anh ta cũng không tốt, thế nên Thị Thị Mông hoàn toàn không cần lo lắng mặt này.

Chỉ là anh ta vừa đi nhà vệ sinh rồi, không biết đang làm gì.

Đang tắm sao?

Thị Thị Mông để điện thoại xuống, từ trên giường bò xuống, đi đến cửa nhà vệ sinh, diễn mẫu người yêu trong sáng lâu như vậy rồi, cô đột

nhiên muốn trước lúc chia tay cùng anh chơi chút kích thích.

Nhưng Ôn Chỉnh hình như đang nói chuyện với bạn.

“Không đến, các cậu chơi đi.”

“Tớ với bạn gái đang ở cùng nhau.”

Người trong điện thoại không biết nói gì, Ôn Chỉnh cà lơ phất phơ cười mấy tiếng.

“Không ngại à, cậu cho rằng tôi cũng như cậu, sáng khoái một lần chính là xong chuyện, tôi đây là đầu tư dài hạn có hiểu không.

“Không sáng khoái thế tôi còn yêu đương làm gì?”

Thịnh Thi Mông dựa vào tường nghe hết lời anh ta nói với bạn mình, sau đó cup mắt cười cười, yên tĩnh nằm lại lên trên giường.

Sau khi Ôn Chỉnh gọi điện thoại xong, từ trong nhà vệ sinh đi ra, vô thức liếc mắt lên trên giường.

Một đồng gờ trong chăn vẫn là yên tĩnh, anh ta kéo chăn trên giường ra, moi người ra ôm vào trong lòng.

“Mông Mông, ngủ rồi à?”

Thịnh Thi Mông mệt mỏi đáp lại: “ừm.”

“Ngủ rồi còn có thể đáp lại lời anh?” Ôn Chỉnh khẽ cười “Lúc nào thì tỉnh?”

“Lúc anh ôm em.”

“Em thích anh ôm em ngủ sao?” Ôn Chỉnh đột nhiên nói “Lúc trước hình như anh chưa từng ôm em ngủ.”

Đàn ông khác phụ nữ, sau khi thỏa mãn xong chính là thế gian tất cả đều là hư vô, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn làm.

Vừa mới bán sức lao động cũng đã đủ chứng minh lực thu hút của cô đối với bản thân, không cần phải cái ôm sau khi xong chuyện để chứng minh tâm ý của anh ta vốn chính là gặp dịp mà chơi.

Suy cho cùng cũng không yêu đến mức đó.

Mà người phụ nữ không theo như nhận thức của Ôn Chính, phần lớn phụ nữ đều sẽ muốn được trao cái ôm săn sóc.

Anh chưa từng ôm người phụ nữ nào khác sau khi xong việc, thế mà hôm nay, lần đầu tiên anh hỏi Thịnh Thi Mông vấn đề này.

Thịnh Thi Mông nhỏ giọng đáp lại: “Thích.”

Tùy thời tùy lúc đều có thể nói ra từ thích và yêu, nghe thì mật ngọt, nhưng trong đó có bao nhiêu là thật lòng thì ai biết được.

Bọn họ không để tâm đến người này, thế nên mới có thể ngay khi người khác hỏi, mở miệng nói ra, chỉ cần đối phương thích nghe là được.

Anh ta giật giật lông mày, cố ý ở bên tai hỏi: “Không sợ anh lại bắt nạt em?”

Thịnh Thi Mông ngẩng đầu lên, cười thẹn thùng với anh: “Đây không phải là bắt nạt em, đây là thích em.”

Đôi mắt cô quá sạch sẽ.

Sạch sẽ đến mức dường như đến chút tạp chất cũng không có, lúc nhìn người khác, trong mắt đều là người đó.

Được một người con gái ngoan ngoãn, đơn thuần như vậy yêu thương, không có người đàn ông nào có thể chịu nổi.

Ôn Chinh hôn lên tóc cô, dịu giọng nói: “Không ần em nữa, anh ôm em, mau ngủ đi.”

“Ừm.”

Thịnh Thi Mông ngoan ngoãn nằm trong vòng ôm của anh ta.

Sau khi đoạn quan hệ này của bọn kết thúc, cô sẽ không có bất kỳ thương tổn nào.

Mà Ôn Chinh cũng có được vui vẻ từ chỗ cô.

Chỉ có Ôn Diển mất đi căn phòng không quan trọng, mà Thịnh Ninh có được căn phòng mà ngày đêm mong muốn.

Mỗi người đều sẽ có được thứ mà mình muốn.

Chương 34:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Thi Mông trong mơ màng ngủ mất

Cô mơ thấy tối hôm mình và Ôn Chinh đi xem phim đó.

Thời đi học mỗi một cô gái chắc đều sẽ ấn tượng sâu sắc đối với 2 kiểu nam sinh, một là kiểu nam sinh ương bướng không thích mặc đồng phục của trường, kiểu khác chính là học sinh ưu tú top đầu đồng phục của trường luôn sạch sẽ gọn gàng.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Lúc trước Thịnh Thi Mông quen bạn trai đầu là kiểu đầu, hai người ở cùng nhau, thực ra căn bản không hiểu làm thế nào để yêu đương, mỗi ngày ở ở trên mạng trao đổi qua lại mấy lời trích dẫn về tình yêu thanh xuân đau khổ vô cùng buồn nôn, mà cho rằng đó chính là biểu hiện của tình yêu sâu đậm.

Giống hệt như là tình cảm của mọi người, chỉ là vì để đón ý hòa theo cái gọi là tình cảm thanh xuân đơn thuần của tuổi đó.

Mãi cho đến khi cô gặp được mối tình đầu theo đúng nghĩa, người nam sinh này thành tích tốt, dáng vẻ cũng nổi trội, có rất nhiều nữ sinh đầu yêu mến ngưỡng mộ cậu ta.

Thịnh Thi Mông vốn cũng không liên quan gì đến cậu ta, là một lần nào đó bởi vì chơi trò đại mạo hiểm với bạn bị thua, không thể không đi tỏ tình với cậu ta.

Học sinh ưu tú không từ chối giống như là dự đoán của cô, mà là kinh ngạc hỏi cô, cậu thích tớ à?

Thịnh Thi Mông gật đầu nói đúng.

Sau đó học sinh ưu tú cười, thế mà thực sự đồng ý lời tỏ tình của cô.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Thịnh Thi Mông thuận nước đẩy thuyền yêu đương với cậu ta, cô biết cậu ta là học sinh tốt, thế nên tuân theo quy luật của yêu đương của học sinh giỏi, yêu đương một tháng, hai người đến tay cũng chưa từng nắm.

Người có tính cách càng không giống nhau thì thường ở phương diện tình cảm càng dễ dàng thu hút lẫn nhau.

Vào cái đêm bọn họ trốn tiết tự học đi xem phim, cô và nam sinh đó lần đầu tiên nắm tay nhau, nam sinh còn hôn lên mặt cô.

Cậu ta trong gió lạnh, tai đỏ ửng nói với cô, tớ sẽ mãi mãi cùng một chỗ với cậu.

Cái câu “mãi mãi” đó của nam sinh đột ngột mà dừng lại vào khoảnh khắc chuyện yêu sớm của bọn họ bị người lớn phát hiện.

Trong trường truyền ra tin đồn.

Bởi vì mẹ của Thịnh Thi Mông là tiểu tam, có mẹ như thế con gái chắc cũng giống thế, sau này Thịnh Thi Mông đoán chừng cũng sẽ đi làm tiểu tam.

Cậu học sinh ưu tú có thể khoan dung cho tính nổi loạn và tùy hứng của Thịnh Thi Mông, lại không thể khoan dung cho mấy cái tin đồn này, người nhà của cậu ta căn bản là kịch liệt phản đối chuyện cậu ta trong thời gian

học cấp ba yêu sớm, bây giờ lại nghe ngóng được rõ gia thế của Thịnh Thi Mông, càng làm ảm đạm đến trường học, yêu cầu bên phía nhà trường và thầy cô ép bọn họ chia tay.

Thịnh Thi Mông không muốn cậu ta bởi vì cô mà bị người ta chỉ trích, còn không đợi người lớn ra tay, cô đã sẵn sàng nói chia tay với cậu ta.

Biểu cảm của nam sinh trong khoảnh khắc đó, ngoại trừ không nở và khó chịu ra, còn có mấy phần vui mừng.

Thịnh Thi Mông lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác thất tình này có chút không thoát ra nổi, cô không muốn tìm bạn bè trong lớp khóc lóc kể lể, bởi vì cô biết, mấy nữ sinh đó tuy bên ngoài ngưỡng mộ cô được nam sinh yêu thích, sau lưng lại mắng cô là đ*, Mới mười mấy tuổi đã biết lên giường với nam sinh.

Nhưng cô thực sự quá cần người để dốc bầu tâm sự, thế là không ôm hy vọng gọi cho Thịnh Ninh lúc đó đang ở Yên Thành học đại học.

Trong điện thoại, sau khi Thịnh Ninh nghe cô nói hết chuyện thất tình của bản thân thì im lặng rất lâu, ngay lúc Thịnh Thi Mông cho rằng chị ấy muốn trực tiếp cúp điện thoại, thì Thịnh Ninh bình tĩnh mở miệng.

“Em không phải ngốc chứ?”

“Vào lúc không nên phân tâm nhất thì em lại dùng toàn bộ tâm tư của bản thân đặt lên trên người nam sinh, cùng cậu ta nói chuyện yêu đương có thể giúp em thi đỗ đại học sao? Cậu ta xếp thứ nhất của lớp thì sao, em không phải vẫn xếp thứ nhất đảo ngược?”

“Em yêu đương với ai chị không quan tâm, nhưng chị kiến nghị với em hiện tại tối thiểu phải làm cho rõ chuyện quan trọng và không quan trọng, tương lai của bản thân và chuyện yêu đương rốt cuộc cái nào quan trọng hơn.”

Thịnh Thi Mông lúc đó ngây ngốc ngẩn ngơ rất lâu.

Chị của cô luôn luôn tỉnh táo như vậy, biết bản thân muốn nhất là cái gì.

Chị ấy luôn là tấm gương của cô.

Cho dù kết cục của câu chuyện không tốt, nhưng tình yêu đầu trong thời thanh xuân đó trong ký ức vẫn vô cùng tươi đẹp, nói là khắc cốt ghi tâm cũng không quá, bởi vì cho dù đến hiện tại, Thịnh Thi Mông cũng sẽ thỉnh thoảng nhớ đến người nam sinh ưu tú đó.

Bởi vì như thế mà vào tối hôm tuyết rơi đó, bị Ôn Chính hôn lên má một cái mà tâm tình bấn loạn.

Dừng lại đúng lúc bốn từ này viết như thế nào, Thịnh Thi Mông biết rất rõ.

Đây là lần đầu tiên Thịnh Thi Mông ngủ trong lòng Ôn Chính ngủ, lòng ngực của người đàn ông suy cho cùng vẫn không thoải mái như gối đầu được, cô không kiên trì được bao lâu, đã vô thức lăn ra từ trong lòng anh, ôm lấy gối đầu lật người.

Ôn Chính lại mạnh mẽ kéo cô gái đang ngủ say quay lại, lại lần nữa ôm vào trong lòng, cúi đầu nhìn gương mặt đang ngủ của cô, dục vọng đã rút lui, vừa nãy quấn quanh trên người không biết từ lúc nào đã hóa thành sự mềm mại quấn trên đầu quả tim.

Anh ta cẩn thận nhìn một lúc lâu, sau đó không mang chút dục vọng hôn nhẹ lên trên trán của cô.

Thời tiết ở Yên Thành ngày càng lạnh.

Nhân dịp hoạt động lễ hội mua sắm, Thịnh Ninh ở trên mạng đặt mấy bộ quần áo mùa đông, đặc biệt là áo lông, bình thường đắt cắt cổ, lúc giảm giá mua là lợi nhất.

Thịnh Thi Mông đưa cho cô một chiếc áo len dày đen bằng tay, nói là mẹ đan cho hai chị em, mỗi người một cái.

Đối với mẹ kế Thạch Bình, Thịnh Ninh trước sau vẫn không có cách nào buông xuống được.

Cô đã từng rất thích Thạch Bình, lúc mà Thạch Bình vẫn lấy thân phận là cô giáo Thạch xuất hiện trong cuộc sống của Thịnh Ninh.

Không dịu dàng như là Thạch Bình, mẹ của Thịnh Ninh - Ninh Thanh tính cách mạnh mẽ, yêu cầu đối với Thịnh Ninh cũng rất nghiêm khắc.

Lúc Thịnh Ninh còn là một tiểu công chúa được gia đình nuôi nấng, không hiểu thế giới của người lớn, cách nghĩ cũng vô cùng ngây thơ, cô cảm thấy cô giáo Thạch so với mẹ dịu dàng hơn, thậm chí có mấy lần bởi vì không muốn đi đến lớp năng khiếu mà bị mẹ mắng, mà còn hét lên với mẹ, nếu như cô giáo Thạch là mẹ của con thì tốt rồi.

Ninh Thanh trước giờ chưa từng gặp cô giáo Thạch trong miệng của con gái, cũng không có coi lời nói trẻ con của con gái là thật.

Ai biết được một lời thành sấm, bởi vì công việc của Ninh Thanh bận rộn, trước giờ chưa từng xuất hiện trong buổi họp phụ huynh, họp phụ huynh của trường tư tổ chức nhiều hơn, mỗi lần đều là ba Thịnh Khải Minh đi.

Một năm học sau, cô giáo Thạch thật sự trở thành mẹ kế của cô.

Sau khi chuyện lếch bảnh bị vạch trần, lần đầu tiên Ninh Thanh động tay với con gái, tàn nhẫn tát Thịnh Ninh một cái.

“Vui vẻ chưa! Cô giáo Thạch sau này chính là mẹ mới của con rồi đó! Sẽ không có ai ép con phải đến lớp năng khiếu mỗi ngày đến cứng cả tay nữa!”

Thịnh Ninh bé nhỏ không biết phải làm sao, gào khóc nói mẹ ơi coi sai rồi, con không nên miệng qua, con không cần người khác làm mẹ của con, con chỉ cần mẹ làm mẹ của con thôi.

Nhưng không có tác dụng, Ninh Thanh vẫn không thèm ngoảnh lại đi ra nước ngoài.

Thị Ninh rời khỏi tòa biệt thự của mẹ, cùng với ba chuyển đến sống ở một con hẻm cũ.

Từ đó đến giờ trao đổi giữa mẹ con hai người, chỉ là tiền sinh hoạt phí nửa năm gửi đến một lần.

Gần cuối năm, tiền sinh hoạt phí của Ninh Thanh gửi đến và áo len Thạch Bình cùng lúc gửi đến tay cô.

Thị Ninh không muốn dựa vào việc xây dựng mối quan hệ thân thiết với người khác để đổi lấy sự ấm áp.

Cô không tin người khác.

Chỉ có sò vào tờ tiền mát lạnh mới có thể thay đổi cuộc sống của cô, mới có thể chân chính là liều thuốc an ủi của linh hồn của cô.

Cô theo thường lệ gửi tin nhắn cho Ninh Thanh.

[Cảm ơn mẹ]

Ninh Thanh không trả lời lại.

Thị Ninh không nhận áo len của Thạch Bình, Thị Thi Mông cũng đã sớm dự liệu đối với điếu này, cười nói thế hai cái áo len này đều là của em, có thể mặc thay đổi.

Đối với thái độ làm vừa lòng cả hai bên này của Thị Thi Mông, Thị Ninh trước giờ đều làm như không thấy, cũng không để tâm.

Suy cho cùng Thạch Bình cũng là mẹ của con bé.

Mẹ con hai người đều hèn mọn nịnh nọt cô như vậy, nếu như Thị Ninh lại có chút ác độc, đặt trong phim Quỳnh Dao, làm tốt vai trò chị kế độc ác đối với nhón nhân vật chính thiện lương “Không phải là phá hủy gia

đình này mà là gia nhập gia đình này” thực hiện đủ các loại hành vi ngược đãi hành hạ.

Nhưng cô không có rảnh để làm việc đó, cô còn có chuyện của mình phải làm, không có thời gian rảnh đi đóng phim đạo đức gia đình mỗi ngày.

Thị Ninh và trợ lý Trần hẹn gặp mặt ở quán cafe gần tập đoàn Hưng Dật.

Thực sự trợ lý Trần không muốn để Thị Ninh đặc biệt chạy đến, anh ta vốn dĩ dự định đến trường học tìm cô.

Anh ta một người đàn ông làm việc bao năm như vậy, Thị Ninh một sinh viên, chi phí liên lạc gặp mặt nhau của hai người nói thế nào cũng không nên là Thị Ninh bỏ ra.

Nhưng nguyên văn của chủ tịch Ôn là.

“Cậu rốt cuộc là trợ lý của ai? Cậu từ nơi xa đến trường học tìm cô ấy, công việc bên này ai giúp cậu xử lý?”

“Bảo cô ấy tự đến.”

Không còn cách nào, chủ tịch Ôn không rời anh ta được, anh ta cũng chỉ có thể để Thị Ninh thiết thời đi qua bên công ty tìm anh ta.

Tuy là Thị Ninh yêu tiền, nhưng vẫn chưa đến mức đến cả tiền ngửi xe điện ngầm cũng muốn tiết kiệm.

Trong quán cafe lúc này rất đông nhân viên công sở ăn mặc sáng sủa, đầu nhân thời gian nghỉ ngơi đến đây thả lỏng.

Trợ lý Trần biết Thị Ninh thích uống vị ngọt, thế nên gọi cho cô một ly cafe Caramel.

“Tôi tìm người đi đầu tra qua, một vài luận văn của giáo viên hướng dẫn của cô đích thực có vấn đề, còn về đề ký tên của một hai tác phẩm, hay là vấn đề bản quyền hoặc là đạo văn thì tôi không được rõ, nhưng

trọng điểm không ở trên người giáo viên hướng dẫn của cô” Trợ lý Trần nhập một ngụm cafe, nói đến đi đầu mấu chốt “Đới Doanh Doanh lúc trước có tham gia mấy cuộc thi phiên dịch, mấy bản dịch mà cô ta đạt được đó, đều không phải là của bản thân cô ta, Nhưng tất cả đều không bị lộ ra, là bởi vì mấy sinh viên bị cô ta lấy đi tư cách đoạt giải đó, Đới Xuân Minh sau khi xong chuyện đều b ồi thường cho bọn họ.

Thịnh Ninh vẻ mặt vô cảm cười một tiếng.

Trợ lý Trần lại nói tình huống thực tế.

“Thực ra nếu như lúc đầu cô lựa chọn nhịn xuống, không nắm lấy quyền tác giả không buông, chắc sau khi sách được phát hành Đới Xuân Minh sẽ bồi thường cho cô không ít.”

Suy cho cùng xã hội trước mắt chính là như vậy, lợi ích trao đổi luôn luôn không lỗi thời.

"Nếu như lúc thầy hướng dẫn của tôi tìm tôi dịch tập thơ này, nói trước với tôi một tiếng, nói là quyền tác giả dịch tập thơ này muốn để cho cháu gái ông ta, ông lại dùng đi đầu kiện khác để trao đổi quyền tác giả, tôi cũng sẽ không nói gì” Thịnh Ninh cũng không muốn giả vờ thanh cao, dứt khoát thành thật bày tỏ với trợ lý Trần “Bởi vì tôi chỉ là một sinh viên, không có bất kỳ bối cảnh nào, cho dù có bản lĩnh cũng không nhất định có bá Lạc* phát hiện ra tôi, một cái quyền tác giả so với việc giáo viên hướng dẫn vì tôi rải đá lót đường sau khi tốt nghiệp, cái nào đối với tôi có lợi hơn tôi biết rất rõ.”

Bá Lạc: Bá Lạc (người thời Xuân Thu, nước Tấn, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiên cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, "Bá Lạc" không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể.)

Trợ lý Trần hỏi: “.....Thế sao cô vẫn còn?”

“Trước khi chuyện quyền tác giả xảy ra này, Đới Xuân Minh trong lòng tôi vẫn luôn là giáo viên rất tốt” Thịnh Ninh hít một hơi “Trong những

ngày tôi học nghiên cứu sinh này, may mà nhờ ông ấy chỉ dẫn tôi, tôi mới có thể nhận thức được nhiều thứ như vậy, thực ra tôi rất cảm ơn ông ấy.”

Trợ lý Trần hiểu rõ ý của cô.

Chính là bởi vì quá tôn trọng và tin tưởng đối với một người, thế nên khoảnh khắc bị người đó đâm sau lưng mới vô cùng tức giận, không tiếc dùng tất cả cũng muốn xé rách mặt với người đó.

“Chuyện quyên tác giả này vốn chính là giáo viên của tôi và cháu gái ông ta sai, bọn họ còn có thể an tâm ở trước mặt tôi điều võ dương oai, làm người xấu chẳng lẽ là chuyện rất đáng tự hào sao?”

Nói đến đây, trên mặt của Thịnh Ninh bất giác xuất hiện biểu cảm bối rối không thể giải thích nổi.

Đây là một cô gái rất tinh táo và cũng rất hiểu đời, đồng thời cũng rất có cá tính, bị người khác âm thầm ngáng chân cũng tuyệt đối không dễ dàng nhận lấy.

“Bên phía nhà xuất bản tôi dùng danh nghĩa của chủ tịch Ôn đi chào hỏi, sách này tạm thời vẫn không thể xuất bản.” Trợ lý Trần cười nói “Cô xem, cô muốn giải quyết chuyện này như thế nào, cô là muốn tự mình giải quyết riêng với giáo viên của cô, hay là công khai giải quyết ra bên ngoài?”

Thịnh Ninh có chút kinh ngạc: “Tôi có thể tự mình lựa chọn giải quyết như thế nào sao?”

Trợ lý Trần làm một so sánh đơn giản với cô: “Có thể, minh tinh xã giao không phải cũng phải hỏi ý kiến của bản thân minh tinh sao?”

Thịnh Ninh mím mím môi.

Cảm giác ôm đùi lớn thật tốt.

Trợ lý Trần giọng nói ôn hòa: “Cô từ từ nghĩ, đảng nào thì quyên tác giả này nhất định có thể lấy về được.”

“Cảm ơn anh” Thịnh Ninh ngập ngừng nói “Vì mớ hỗn độn này của tôi mà làm lỡ dở thời gian của anh rồi.”

“Công việc mà thôi, suy cho cùng giúp cô xử lý chuyện này, tiền công của tôi vẫn sẽ được tính mà” Trợ lý Trần nói “Cô muốn cảm ơn thì phải cảm ơn chủ tịch Ôn.”

Thịnh Ninh sờ sờ mũi: “Làm sao để cảm ơn đây? Tặng quà?”

Oán hận anh thì ngược lại hạ bút thành văn, cảm ơn anh? Cô không biết.

“Tặng quà ngược lại không cần, chủ tịch Ôn lại không phải không biết cô vẫn là sinh viên.

Ý chính là biết cô nghèo, tặng không nổi quà lớn, thế nên miễn đi.

Thịnh Ninh: “.....”

Trợ lý Trần kiến nghị với cô: “Lúc này cô có bận không? Không bận hay là đi một chuyến đến công ty tự mình nói tiếng cảm ơn với chủ tịch Ôn?”

Ồ, nói cảm ơn ngoài miệng.

Thế thì quá đơn giản, cô có thể thuận tiện tặng Ôn Diễm một túi lớn lì xì nịnh nọt.

Thịnh Ninh sáng khoái gật đầu: “Có thể, tôi thuận tiện đi lấy mắt kính của tôi về”

Tuy rằng cô đã đi mua mắt kính mới, nhưng cái cũ vẫn còn rất tốt, cô vẫn không muốn cứ như vậy tặng không cho Ôn Diễm.

Lại nói nếu như cô thực sự không cần cái kính đó, Ôn Diễm nhất định sẽ quẳng cái kính vào trong sọt rác, hôm nay người cũng đã đến rồi, vẫn là lấy về thì tốt hơn.

Trợ lý Trần A một tiếng, cũng nghĩ đến mắt kính của Thịnh Ninh.

Mấy ngày này đoán chừng chắc cũng bị chủ tịch Ôn làm cho ra bã r ối.

Chủ tịch Ôn ngày ngày coi cái kính đó làm đồ chơi giải tỏa áp lực, cũng không biết Thịnh Ninh có để ý đến nó không, anh ta không chắc.

Lúc dẫn Thịnh Ninh quay lại công ty, trợ lý Trần ở trên đường thuận tiện hỏi mắt kính của Thịnh Ninh bao nhiêu tiền, trong lòng thực sự đã gáy bàn tính dùng tiền của mình để mua lại chiếc mắt kính này của Thịnh Ninh cho chủ tịch làm đồ chơi.

Lúc đến văn phòng làm việc lại không thấy chủ tịch Ôn, trợ lý Trần chỉ có thể tìm thư ký Trương hỏi thăm chủ tịch Ôn đi đâu.

Thư ký Trương nói: “Chủ tịch Ôn ở phòng tiếp tân dưới tầng.”

Trợ lý Trần không hiểu: “Tôi nhớ là chủ tịch Ôn lúc này không có lịch gì mà?”

“Không hẹn trước” Thư ký Trương giải thích: “Là giáo sư Đới của hiệp hội phiên dịch, cậu có quen biết, còn có cháu gái của ông ta cũng đến.”

Cũng không đợi trợ lý Trần nói gì, Thịnh Ninh đã quay người trước.

“Tôi xuống tầng tìm anh ta.”

Trợ lý Trần sững sờ, vội vàng đuổi theo, hai người lại đi thang máy xuống tầng.

Lúc đến cửa phòng tiếp tân, Thịnh Ninh vẫn còn chưa đi vào, trợ lý Trần nhỏ giọng nhắc nhở cô: “Cô bình tĩnh chút, đừng có ở nơi công cộng túm tóc giáo viên hướng dẫn của cô.”

Thịnh Ninh: “.....”

Cô bình tĩnh lại một chút, dán tai lại gần cửa phòng tiếp khách, dự định đầu tiên nghe lén bọn họ nói gì đã, sau đó lại quyết định bản thân nên làm

gì.

Vừa mới dán lại g ần thì đã nghe thấy giọng nói nức nở của Đới Doanh Doanh.

“Sếp phải tin tôi, Thịnh Ninh nhất định là có ý xấu với sếp.”

“Chị ta muốn mọi danh nghĩa của chú tôi tiếp cận sếp, sau đó dụ dỗ sếp.”

Ngay sau đó là giọng nói trách cứ của Đới Xuân Minh: “Doanh Doanh! ở trước mặt sếp Ôn chú ý câu từ của bản thân một chút!”

Trong phòng tiếp khách hai chú cháu này kẻ xướng người hoạ, Thịnh Ninh cười lạnh hai tiếng, sau đó càng thêm cẩn thận lắng nghe, muốn nghe Ôn Diễm nói thế nào.

Cô nghe thấy nhà tư bản lạnh lùng hừm một tiếng, giễu cợt nói: “Nói cô ấy có ý đồ xấu với t ền của tôi còn nghe được.”

Chương 35:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Ninh không nghĩ đến anh sẽ nói như vậy.

Dương nhiên anh nói như vậy đích thực không có vấn đề gì.

So với con người của anh, cô đích thực là càng có hứng thú với tiền của anh hơn.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hai bên liên quan tất nhiên biết rõ lời này của Đới Doanh Doanh vẫn vẫn ra sao, nhưng hai chú cháu Đới Xuân Minh lại không biết, đặc biệt là lúc nghe đến câu trả lời hỏi một đằng trả một nẻo này của Ôn Diễm, càng cùng lúc lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Gần như sắp xuất bản ra thị trường rồi, từ đầu đến cuối vẫn bị kẹt ở vòng thẩm duyệt, Đới Xuân Minh thực sự cảm thấy kỳ lạ, không thể không đi tìm bên phía nhà xuất bản dò la tin tức, tổng biên tập ngập ngừng muốn nói lại thôi, bởi vì Đới Xuân Minh và bản thân quan hệ cũng tốt, thế nên uyển chuyển nói với ông ta nguyên nhân.

Nội dung tập thơ không có vấn đề, tác giả không có vấn đề, biên dịch không có vấn đề, tất cả quy trình xuất bản đều không có vấn đề, nhưng vẫn có người ở bên trong ngáng một chân.

Giọng điệu của tổng biên tập cũng rất bất đắc dĩ.

“Lão Đới à, ông biết làm trong lĩnh vực này của chúng ta, làm sách nghe thì là một chuyện văn hóa, nhưng bản chất thì không có cao cả như thế, đâu vẫn là kinh doanh kiếm tiền, có lúc không thể không nhìn về mặt

của người khác để xem xét tình hình. Nhân lúc tác giả vẫn chưa hỏi đến trên đầu chúng ta, chuyện này ông tự mình đi tìm cái vị đó để thương lượng đi, người ta cũng không nói ấ chết cuốn sách này không cho bán, ông thương lượng với người ta cho tốt thì quyển sách này có thể đưa ra thị trường ngay."

Đới Xuân Minh vào ngành này đã mười mấy năm, là người có tiếng trong giới phiên dịch, hề là tác phẩm có tên của ông ta đều rất được chú ý, thuận lợi bao nhiêu năm, trước giờ chỉ có ông ta cho người khác cơ hội ngáng chân, đây là lần đầu tiên bị người khác ngáng chân.

Cho dù là ngành nào cũng sẽ khó tránh khỏi quy tắc ngầm, Đới Xuân Minh vẫn luôn ỷ vào bản thân đức cao vọng trọng mà coi thường sự công bằng trong ngành, đợi một ngày kia ông ta bị người có quyền thế hơn chèn ép, cũng chỉ có thể cắn gậy răng nuốt phần tử nhục này vào trong bụng.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hết cách, ông ta chỉ có thể tìm đến Ôn Diển.

Mà Đới Doanh Doanh vừa nghe thấy ông ta muốn đi tìm sếp Ôn, lập tức nhắc đến yêu cầu của bản thân.

"Con biết" Trên đường đến tập đoàn Hưng Dật, Đới Doanh Doanh một bên nghiêng răng một bên phẫn hận nói: "Con biết ngay là Thịnh Ninh giờ trò quý mà."

Đới Xuân Minh đầu đau muốn nứt ra, chỉ nói: "Sếp Ôn nhúng tay vào chuyện này cũng không nhất định có liên quan đến Thịnh Ninh, hôm đó cậu ta vô tình nghe được cuộc đối thoại của chú và Thịnh Ninh, hơn nữa cậu ta hủy đi suất của cháu trong hội nghị thượng đỉnh, cũng là bởi vì nghe được chuyện này, biết cháu không có năng lực."

Đới Doanh Doanh vừa nghe thấy lời này của chú, sắc mặt càng kém, giọng nói bèn nhọn phản bác.

“Trên hội nghị thượng đỉnh có nhiều phiên dịch đi như vậy, có bao nhiêu là người dựa vào mối quan hệ mà đi vào, sếp Ôn dựa vào cái gì nhằm vào một mình con? Hơn nữa Thịnh Ninh có thể đi hội nghị thượng đỉnh, không phải cũng chính là sếp Ôn mở cửa sau cho chị ta sao? Chị ta có thể tốt hơn con chỗ nào?”

Đới Xuân Minh tuy rằng thiên vị cho cháu gái của mình, nhưng giữa Thịnh Ninh và cháu gái của mình, ai có thể có tư cách đi hội nghị thượng đỉnh, đi đâu này trong lòng ông ta hiểu rõ.

Hầu như tất cả mọi người trong học viện phiên dịch đều biết ông ta gần đây cách mặt với Thịnh Ninh, ông ta vì đè ép Thịnh Ninh, trong tối ngoài sáng chèn ép cô không ít, suất trong hội nghị thượng đỉnh cũng là một trong những thủ đoạn chèn ép.

Mà Thịnh Ninh lại lấy thân phận là phiên dịch viên của công ty tổ chức xuất hiện ở hội nghị thượng đỉnh.

Biểu hiện của cô hôm đó chuanói có bao nhiêu xuất sắc, chỉ ít là không có quá kém, đây là công việc khảo nghiệm phản ứng tại chỗ, cho dù là nhân viên vào ngành nhiều năm cũng không thể đảm bảo cả quá trình không xảy ra chút sai lầm, cô là một sinh viên còn chưa tốt nghiệp, có thể làm việc trên hiện trường không xảy ra chút sai lầm, cũng đã đủ khiến người ta lú lẫm.

Hội nghị này là công khai, mấy sinh viên và đồng nghiệp không đến tận nơi cũng được xem video, cũng biết Thịnh Ninh tham gia hội nghị thượng đỉnh đó, không khỏi cảm thán biểu hiện của cô, cũng có không ít người đến tìm Đới Xuân Minh hỏi tình hình của Thịnh Ninh.

Về mặt Đới Xuân Minh cứng ngắc, đến cười cũng cười không nổi, lại vẫn phải nghe mấy người đó ở trước mặt ông ta không ngừng khen ông ta dạy dỗ được một sinh viên giỏi.

Mà đến hiện tại, Đới Doanh Doanh vẫn không giác ngộ được Thịnh Ninh so với cô ta càng có tư cách tham gia hội nghị thượng đỉnh hơn, thậm chí cô ta còn cảm thấy Thịnh Ninh cướp mất vị trí của mình trong hội nghị thượng đỉnh.

Cô ta híp mắt, dùng phỏng đoán ác độc nhất nói: “Chú nói xem, có phải Thịnh Ninh có mối quan hệ không thể cho người khác biết với sếp Ôn không?”

Đới Xuân Minh hoàn toàn không nghĩ đến đi ều này.

“Cháu có ý gì?”

Đới Doanh Doanh nói có sách mách có chứng: “Nếu như chị ta không có quan hệ gì với sếp Ôn, vì sao sếp Ôn phải giúp chị ta?”

Đới Xuân Minh do dự.

Thế là ở trong phòng tiếp khách lúc này, Đới Doanh Doanh nói ra phán đoán này, ông ta cũng không thực sự ngăn lại, là bởi vì bản thân ông ta cũng rất tò mò có phải là thật như vậy hay không.

Lúc trước ông ta chưa từng gắn mối quan hệ giữa Thịnh Ninh và sếp Ôn là mối quan hệ nam nữ đó, thứ nhất là ông ta hiểu rõ Thịnh Ninh, sinh viên này lúc ở trong trường vẫn luôn một lòng học tập, mấy nam sinh cùng khóa trong khoa cũng không liên lạc được với cô, hoàn toàn không giống như người sẽ lãng phí thời gian vào yêu đương.

Thứ 2 là ông ta đã tiếp xúc với sếp Ôn rất nhiều lần, biết người doanh nhân này một lòng chìm vào công việc, càng không giống như kiểu đàn ông sẽ vì chuyện riêng của một cô gái mà ra mặt.

Nếu như bọn họ thật sự có quan hệ đó, thế chỉ có thể nói là biết người biết mặt không biết lòng.

Nhưng ngay lúc trong lòng hai chú cháu đang sững sờ, Ôn Diển lại nói.

“Giáo sư Đới, hôm nay ông đến tìm tôi, là bởi vì muốn để cháu gái của ông nói luyện thuyên trước mặt tôi thế này à?”

Đới Xuân Minh tỉnh táo lại, lập tức nói: “Không phải, là liên quan đến chuyện xuất bản tập thơ đó.”

Ai biết Ôn Diễm trực tiếp cắt lời: “Thế không cần mất thời gian, vì sao sách không xuất bản, bản thân ông tự rõ.”

Nói xong anh đứng dậy, chỉnh lại vest trên người, chuẩn bị rời khỏi phòng tiếp khách.

Đới Xuân Minh bởi vì chột dạ, lúc này sắc mặt trắng bệch.

Mà Đới Doanh Doanh cắn chặt môi, càng nghĩ càng không cam lòng, lúc Ôn Diễm muốn mở cửa đi ra ngoài, chặn lên phía trước túm lấy tay áo của anh.

Người đàn ông lập tức nhíu chặt mày, giờ tay hất ra, liếc mắt cảnh cáo nhìn Đới Doanh Doanh một cái.

Đới Doanh Doanh sợ hãi đến nỗi cổ họng như thắt chặt lại, cô ta cúi đầu xuống, nước mắt rưng rưng nói: “Sếp Ôn, chú tôi nói thế nào cũng là người quen cũ với sếp, sếp vì chuyện tình cảm cá nhân của mình và Thịnh Ninh mà làm chuyện tuyệt tình như vậy, có công bằng với chú của tôi không?”

Thịnh Ninh ở bên ngoài nghe đến trợn mắt.

Tình cảm cá nhân cái mông, cơ hội ôm đùi lớn này là cô dùng sức lao động mạnh mẽ đổi lấy đó.

Lúc này nhắc công bằng, nếu nói đến khả năng phản công, vẫn là Đới Doanh Doanh mạnh mẽ.

Ôn Diễm lạnh lùng nói: “Trước khi cô đến, chú của cô chưa từng dạy cô chiêu nước mắt này không có tác dụng với tôi sao?”

“Thế anh nói của tôi biết, giữa Thịnh Ninh và chú của tôi, sao anh lại thiên vị Thịnh Ninh như vậy, là vì sao?” Đới Doanh Doanh ngược đôi mắt đăm lẹ nói: “Chẳng lẽ không phải bởi vì anh không chống đỡ nổi Thịnh Ninh, thế nên thích chị ta, thế nên mới thiên vị giúp chị ta như vậy.”

Cả người Ôn Diễm cứng đờ, tay nắm chặt tay nắm cửa, mím chặt môi, ánh mắt kinh ngạc nhìn cô ta.

“Doanh Doanh! Câm miệng!”

Đới Xuân Minh bị lời nói vô lý luyên thuyên này của cháu gái dọa cho da đầu tê dại, lập tức trách mắng.

Bình thường ông ta bình tiếp xúc với Ôn Diễm cũng không dám nói lời càn rỡ như vậy, đây cũng là do gia đình bọn họ vừa có bối cảnh vừa có quan hệ, Đới Doanh Doanh từ nhỏ đến lớn, người cùng tuổi gần như không ai dám đắc tội con bé, bây giờ đối mặt với Ôn Diễm, hoàn toàn không ý thức được cái loại lời nói liên quan đến chuyện tình cảm cá nhân của người ta là lời tuyệt đối không nên nói ở trước mặt, nhất là trước mặt người đàn ông này.

Về mặt Ôn Diễm cực kém phẩm nhận nói: “Cô nói linh tinh cái gì đó” Sau đó lại nói với Đới Xuân Minh “Mau chóng dẫn cháu gái của ông đi.”

Đới Doanh Doanh còn cho rằng bản thân vẫn có cơ hội cãi lại, lại lập tức đổi sang giọng điệu tủi thân nói với anh.

“Thế quyền sách đó của là công sức của tôi, anh cứ nghe lời nói một phía của Thịnh Ninh như vậy, anh còn nói anh không thiên vị sao?”

Đới Xuân Minh gật đầu hòa theo: “Đúng vậy, quyền sách đó đích thực là Thịnh Ninh và Doanh Doanh cùng hợp tác phiên dịch, thế nên quyền tác giả thực sự cũng không có vấn đề gì lớn....”

“Ông mẹ nó ăn không nói có cái mông gì thế!”

Cửa phòng tiếp khách bị đẩy mạnh, Thịnh Ninh thực sự không nghe nổi được nữa.

Vẻ mặt Ôn Diễm kinh ngạc, xoay người lại nhìn thấy trợ lý Trần đứng ở ngoài cửa.

Trợ lý Trần dùng khẩu hình miệng nói với anh “tôi ngăn không được”, anh lập tức cũng hiểu rõ.

Cô gái này chắc là đứng ở ngoài cửa rất lâu.

Đới Doanh Doanh nhìn thấy Thịnh Ninh đột nhiên xuất hiện, lập tức bị dọa đến cả nước mắt cũng rớt quay lại.

“Lúc tôi thức đêm, cô gửi cho tôi tin nhắn nói một câu “Đàn chị vất vả rồi” đó chính là tâm huyết của cô sao?” Thịnh Ninh vẻ mặt lạnh lùng vạch trần nói: “Đến cả mấy tài liệu lịch sử tham khảo đó cũng đều là tự tôi đến thư viện tìm từng quyển một, tập thơ này mỗi một chữ đều là đờ của tôi, cô mẹ nó bỏ ra tâm huyết gì? Nói xem, cô nói cho rõ với tôi, tôi xem xem rất cuộc cô đổ ra bao nhiêu mồ hôi.”

Đới Doanh Doanh vẻ mặt hoảng loạn “Đàn chị chị— —”

“Còn nữa, sếp Ôn ra tay giúp tôi là nhất thiết phải có tình cảm cá nhân với tôi à?” Thịnh Ninh hoàn toàn không cho cô ta có cơ hội nói “Cô cho rằng ai cũng như cô, không dựa vào quan hệ gì thì không làm được gì? Tôi có năng lực làm việc đó, không cần dùng mối quan hệ bản thân với người khác để có chỗ đứng đâu.”

Thịnh Ninh vừa nói vừa đứng ở trước người Ôn Diễm.

Cô cho tay ra phía sau, kéo lấy cúc áo vest của anh, nhẹ kéo một cái, không tiếng động yêu cầu sự hợp tác của anh.

Ý chính là chuyện hợp tác thực sự giữa hai người không thể lộ ra bên ngoài, chỉ dùng mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới làm vỏ bọc.

Ôn Diển cúi đầu nhìn bàn tay mảnh khảnh đó đang đặt trên bộ vest sẫm màu của mình, màu sắc tương phản rõ rệt.

“Giáo sư Đới, dẫn cháu của ông đi đi.” Anh hít một hơi, vẻ mặt khó chịu ra lệnh “Đừng ở chỗ tôi ồn ào, không có tác dụng.”

Vẻ mặt của hai chú cháu như tro tàn.

Sau khi đưa khỏi phòng tiếp khách này sẽ xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng đã mơ hồ đoán ra được, thậm chí còn không dám nghĩ nhiều trong lòng.

Nhưng tiếp tục ở đây cũng không thể thay đổi được kết quả gì, chỉ có thể thất bại hậm hực rời đi.

Trợ lý Trần không yên tâm, vẫn tiễn hai chú cháu một đoạn.

Kẻ gây rối rời đi rồi, Ôn Diển vẫn vô cùng đau đầu, khó khăn lắm mới từ trong công việc bận rộn rút ra chút thời gian nghỉ ngơi lại chết yếu ở đây, hiện tại anh đi nhiều hơn một bước cũng thấy mệt, thế là lại xoay người ngồi lại xuống sofa.

Thịnh Ninh thấy vẻ mặt anh kém như vậy, cẩn thận đi qua, hơi khom lưng nhìn anh.

“Anh ổn chứ? Có sao không vậy?”

“Cô ít nói vài câu thì tôi sẽ không sao.”

“Ồ.” Thịnh Ninh biết đi đâu “Thế tôi rút nhé.”

“Tôi bảo cô đi à?” Ôn Diển ngẩng đầu liếc cô, dùng cằm hất hất chỉ phía bên cạnh “Cô ở lại với tôi, ngồi cẩn thận.”

Thịnh Ninh nghe lời ngồi bên cạnh anh.

“Cô ở bên ngoài nghe lén bao lâu?”

“Cũng không lâu.”

Ôn Diễn hừm một tiếng: “Đầu nghe hết rồi đúng không?”

Thịnh Ninh thaanfh thật thừa nhận: “Ừ thì...hòm hòm.”

“Thế lời của cháu gái giáo sư Đới cô cũng nghe thấy rồi” Ôn Diễn dừng lại một chút, giọng điệu do dự nói: “Cô ta nói giữa tôi và cô — —”

Thịnh Ninh phản ứng rất nhanh, lập tức nói rõ: “Bởi vì côta không biết rõ nguyên nhân thực sự anh giúp tôi, dùng bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử, thế nên hoài nghi hai chúng ta có cái gì đó, anh không cần phải coi đó là thật, cứ coi như cô ta đánh rắm là được.”

Người đàn ông mấp máy môi, ừm một tiếng, sau đó dặn dò cô: “Cô hiểu rõ như vậy là tốt, không nên nghĩ đến thứ không nên nghĩ.”

“Anh yên tâm đi” Giọng điệu của Thịnh Ninh chân thành, còn giờ tay thè với anh “Tôi tuyệt đối sẽ không bởi vì mấy lời đánh rắm đó của Đới Doanh Doanh mà tự mình đa tình.”

“.....” Lòng mảy của Ôn Diễn vô thức nhú chặt, giọng điệu phức tạp vô cùng không vui: “Cô cũng đến từ chỗ nào thì trở về chỗ đó đi.”

Thịnh Ninh lại không rời đi ngay, cô vẫn có lời muốn nói: “Tôi cũng có chuyện thắc mắc.”

“Hỏi.”

“Anh chắc sẽ không tin lời nói đó của cô ta và giáo sư của tôi nói là tập thơ đó cô ta cũng có công sức chứ?”

Nếu như tin vừa nãy cũng sẽ không để mặc cô đứng ở trước mặt mình cáo mượn oai hùm.

Chỉ là lúc này Ôn Diễn vẫn bu ãn bực, thế nên không có ý định làm theo ý của cô, mà cố ý nói: “Ai biết.”

“Anh không tin? Như vậy đi,tôi chứng minh cho anh.”

Thịnh Ninh lấy ra điện thoại của mình, khi kéo đến file PDF bản dịch của tập thơ, sau đó đưa điện thoại của mình cho anh.

Ôn Diễn nhíu mày: “Làm gì vậy?”

Thịnh Ninh nghiêng người đối mặt với anh, tự tin vô cùng nói: “Thư mục ở trong đây, anh có thể đọc ra bất kỳ mục nào, tôi đảm bảo có đọc ngược cũng có thể đọc được.”

Ôn Diễn liếc mắt nhìn điện thoại, nhìn tiêu đề là có thể đoán ra đó là mấy bài thơ tình vừa chua chát vừa buồn nôn, trong tất cả các thể loại văn học, anh chán ghét nhất là mấy kiểu miêu tả tình yêu này.

Lúc trước Đới Xuân Minh đưa cho anh một bản, anh lật hai trang là ghét bỏ ném sang một bên.

Cũng không phải thực sự muốn kiểm tra mấy bài thơ này có phải là cô dịch hay không, Ôn Diễn không cố ý gây khó cô, thuận miệng nói bài thơ đầu tiên trong mục lục.

Nguồn gốc tên của tập thơ này là từ bài thơ đầu tiên.

Kim cương và đá.

“Đọc đi.”

Thịnh Ninh đáp một tiếng, bắt đầu đọc.

Giọng của cô rất đặc biệt, giọng trong trẻo mượt mà, mỏng mà không chói, giống như là thìa mật ong lấy ra từ hũ mật, lại cho thêm nước trộn đều thành nước mật ong ngọt mà không ngấy, làm người phiên dịch đặc biệt phải luyện phát âm, thế nên đọc câu từ khá là văn học tình cảm này cũng không làm người ta cảm thấy khó chịu.

Lúc trước ở trong hội nghị thượng đỉnh Ôn Diễn có qua tai nghe phiên dịch lập tức nhận ra giọng nói của cô.

Cánh môi của Thịnh Ninh đóng mở, từ trong đó nói ra từng câu thơ tình tê dại, người đàn ông nhìn chăm chăm vào điểm này, vốn dĩ là vẻ mặt không tập trung dần dần tập trung lại.

Vốn dĩ Thịnh Ninh chỉ coi bản thân là đang đơn thuần đọc thuộc, nhưng cô cứ cảm thấy có có ánh mắt không quá là đứng đắn đẩy cô đến ranh giới của sự xấu hổ.

Thế nên tốc độ nói của cô dần dần không lưu loát như thế nữa.

“...Em yêu anh, em cứ như vậy yêu anh.”

Sau khi miễn cưỡng dựa vào trí nhớ đọc thuộc xong, Thịnh Ninh thở nhẹ một hơi.

Ánh mắt của cô dừng lại trên tầm mắt, chỉ có thể nhìn thấy vết hằn đang chuyển động lên xuống của anh.

Sau đó Thịnh Ninh nghe thấy Ôn Diễm thấp giọng chặc một cái, không rõ ý gì.

Cô không rõ vì sao, dùng hết can đảm ngược mắt nhìn anh.

Ánh mắt chạm vào nhau trong thời gian ngắn, Ôn Diễm nhanh chóng quay đầu trốn tránh ánh mắt của cô.

Thịnh Ninh cũng không hiểu sao lại xấu hổ, cũng quay đầu sang một bên, nghiêm giọng nói: “Đọc xong rồi, anh đã tin cái này là một mình tôi dịch chưa.”

Bọn họ không ai nhìn ai, càng là cố ý kéo dài khoảng cách lúc này, cơ thể không có chút tiếp xúc nào, cảm giác xấu hổ vẫn không rõ lý do theo không khí xâm nhập vào trong tim, trong không gian nhỏ hẹp tung hoành.

“Đọc thơ tình với một người đàn ông giữa ban ngày ban mặt.”

Cầm Ôn Diễm căng chặt, giọng nói trầm khàn, giọng điệu giống như một ông lão cổ hủ không khai hóa dạy dỗ cô: “...Bản thân cô không thấy

xấu hổ sao?”

Chương 36:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh cạ lời với lời nói của anh, vốn chỉ là đọc thơ đơn thuần, bị anh nói như vậy trông giống như cô có nhiều động cơ không thuần khiết.

Ban đầu để bảo tồn tinh túy của bản gốc, cũng để làm nổi bật đầy đủ lợi thế của chữ Hán vì vậy cô đã dành rất nhiều công sức, mỗi câu được mài giũa cẩn thận nhiều lần, khi dịch thuật không cảm thấy gì thậm chí còn cảm thấy hơi kiêu ngạo tự hào, biến nó thành những câu thơ chữ Hán, cho dù là những Tống thể* phổ biến nhất ở trong sách cũng sẽ khiến người ta cảm thấy đẹp vô cùng.

*Tống thể (theo cách gọi của Trung Quốc Đại lục) hay Minh thể (theo cách gọi của Đài Loan, Hong Kong) là 1 phong cách chữ Hán được sử dụng trong in ấn.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Cô nhớ lại những dòng thơ mình mới đọc cho anh nghe, da đầu tê rần, thu hết biểu cảm lại, vẻ mặt cũng giống vẻ mặt người đàn ông trước mặt mình, đột nhiên trở nên gò bó câu nệ, trên mặt là một chút khó hiểu kèm một chút mất tự nhiên.

“Đọc thơ thôi mà.” Thịnh Nịnh rũ mi mắt xuống, há môi giải thích: “Sao phải ngại?”

Đáy mắt Ôn Diễm nặng nề những giọng nói ngữ điệu lại nhạt: “Vậy cô hẳn trưng làm gì?”

Giọng nói cô rất nhanh: “Đó là bởi vì tôi sợ mình đọc sai.”

“À.”

Dường như anh chấp nhận lý do này.

Thịnh Ninh thở phào nhẹ nhõm.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Mà giây tiếp theo, một tay người đàn ông chống ghế sofa, hơi nghiêng người về phía trước, nghiêng đầu cúi đầu, dùng ánh mắt nghiên cứu tìm tòi khoá chặt mặt cô rồi chần chậm hỏi: “Không ngại chút nào sao?”

Bất ngờ chạm phải đôi mắt này, Thịnh Ninh giống như bị kim đâm vội vàng dịch về phía sau.

Giọng điệu cô hoảng sợ, lúc này quay đầu không được, đứng lên cũng không xong, trực tiếp chạy lấy người càng không thể.

“Sao anh lại để ý tôi có ngại hay không như vậy chứ?”

Nếu như trong bầu không khí rất không thích hợp, nếu như nội tâm không biết làm sao nhưng nếu lúc này phát hiện đối phương còn bối rối hơn mình thì có thể chậm rãi bình tĩnh lại.

Lời này là thật.

“Không để ý, hỏi đại thôi.”

Ý cười xẹt qua đáy mắt người đàn ông không dễ phát hiện, hơi hợt nhẹ nhàng băng qua kết thúc đề tài.

Suy nghĩ của Thịnh Ninh vẫn còn dừng lại ở tình huống mình bị trêu chọc chưa quay trở lại thì Ôn Diễm đã đứng dậy, anh không nhanh không chậm cài cúc áo phục sau đó nhìn xuống cô nói: “Một người có thể dịch một bài thơ tình sến súa như vậy, cũng rất lợi hại.”

Cô đã khó chịu sẵn nên không phục hồi ngược lại anh: “Ban ngày ban mặt anh nghe thơ tình sến súa như vậy, chẳng lẽ anh không ngại à?”

Ôn Diễn đời tằm mắt, phủ nhận nói: “Cô cho rằng ai cũng giống cô à?”

Thịnh Nịnh đứng dậy theo, giải thích cho mình một lần nữa: “Cho dù ngại thì đó cũng là cảm giác bẩm sinh của con người, tôi không có ý gì, anh cũng đừng nghĩ nhiều.”

“Tôi nghĩ nhiều gì?” Người đàn ông dừng một chút, đột nhiên giọng nói trở nên không kiên nhẫn: “Cô rảnh nhỉ? Ban ngày không ở trường chạy đến chỗ tôi để làm gì?”

“Tôi đến gặp trợ lý Trần.” Thịnh Nịnh gằn nói từng chữ từng chữ: “Là anh không cho trợ lý Trần đến trường tìm tôi, tôi chỉ có thể tới đây tìm anh ấy.”

“...”

Ôn Diễn chặc một tiếng, phất tay đuổi người: “Vậy bây giờ cô đi tìm cậu ta đi, đừng vòng vo trước mặt tôi nữa.”

“Đã tìm xong rồi.” Thịnh Nịnh nói: “Tôi lên đây là muốn cảm ơn anh.”

“Cảm ơn?” Ôn Diễn nói: “Tôi thấy cô không giống như đến nói cảm ơn mà giống như đi trả thù hơn đấy.”

Anh khôi phục lại giọng điệu không cho người mặt tốt như xưa.

Ngược lại Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm, cũng không đấu võ mồm với anh nữa, giọng điệu hòa hoãn nói: “Anh nói sao cũng được, tóm lại quyên tác giả* đó, cảm ơn anh.”

*Hán việt là Thự danh quyên, tức là quyên tác giả 署名权

Nói lời cảm ơn xong, cô còn nghiêm túc cúi chào anh.

Mặt Ôn Diễm không thay đổi gì ừ một tiếng, xem như nhận lời cảm ơn của cô.

“Vậy tôi không quấy rầy anh nữa.” Cô nói: “Còn lại tôi nói với trợ lý Trần là được.”

Cô đang chuẩn bị đi, không biết tại sao Ôn Diễm lại gọi cô lại.

“Thịnh Nịnh.”

Cô dừng lại: “Anh có việc sao?”

Giọng điệu Ôn Diễm bình tĩnh: “Cô có từng nghĩ tới, nếu như không phải có tôi thuận đường giúp cô một phen, cô đắc tội Đới Xuân Minh sẽ có hậu quả gì không?”

Thịnh Nịnh không nói gì.

Làm sao cô không nghĩ chứ, cô cũng biết nhẫn nhịn mới là biện pháp xử lý tốt nhất.

Đây không phải là một xã hội thực sự chú ý đến sự công bằng, nói một cách tàn nhẫn rằng, bối cảnh và quan hệ luôn luôn đứng trước thực lực.

Thực sự cô cũng lo lắng, nếu như đắc tội với giáo sư, cuộc sống sau này của mình sẽ như thế nào.

Có lẽ ngay cả tốt nghiệp cũng không được.

Nhưng cô không hối hận vì đã làm đi ầu đó.

Có đôi khi con người cố chấp như vậy, biết rõ làm như thế nào mới là tốt nhất nhưng như vậy thì càng muốn làm ngược lại.

Có thể bị hiện thực giẫm đạp, có thể trở nên lỗi đời dối trá nhưng không thể cho rằng thứ áp bách mình từ những người trên là đi ầu đương nhiên.

Ôn Diển nhìn thấy trong mắt cô toát ra sức mạnh mãnh liệt, giống như một con bê không sợ hãi.

Đôi khi cô hơi giả dối nhưng đôi khi cũng rất chân thật.

Để tay lên ngực tự hỏi, Ôn Diển không làm được như cô.

Anh đã từng có lần phản nghịch, cũng là lần phản nghịch duy nhất rồi bị bố cứng rắn bẻ gãy cánh chim, về sau đó anh cũng chậm rãi phát hiện, thật ra theo quy tắc cũng không có gì là không tốt, vừa lúc sẽ không phạm sai lầm, cũng sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào, dù sao anh cũng đã may mắn có được xuất thân người người ngưỡng mộ, gì cũng có, không thiếu thứ gì, cho nên có vẻ tự do cũng không quan trọng như vậy.

Thịnh Nịnh thành thật gật đầu: “Đã nghĩ. Cho nên tôi cảm thấy vận may của tôi còn khá tốt, có thể gặp anh.”

“Vậy chắc cô cũng biết, trên đời này không có cái gọi là cân bằng chân chính nghiêng về phía người thường.” Ôn Diển nhướn mày, giọng nói trầm thấp thanh bình thản: “Khi cô đứng ở chỗ cao, cho dù không gặp tôi, công bằng cũng sẽ nghiêng về phía cô.”

Anh đang nói lời thực tế.

Đối với một số người mà nói có lẽ là canh gà độc nhưng đối với Thịnh Nịnh mà nói đây lại là năng lượng tích cực không kém.

Bên miệng Thịnh Nịnh nở nụ cười, giọng điệu cũng trở nên ngoan ngoãn hơn: “Tôi biết, cho nên tôi thật lòng cảm ơn anh.”

Ôn Diển ừ một tiếng, lại hỏi cô: “Cho nên thật lòng cảm ơn của cô chỉ có vậy?”

Là trợ lý Trần nói, cô vẫn còn là sinh viên, nói lời cảm ơn là được.

Thịnh Nịnh đáp ứng: “...Tôi vẫn chưa tốt nghiệp, tôi nghèo xơ xác.”

Không hiểu sao bộ dáng quý keo kiệt gom tiền của cô thật sự khiến người ta buồn cười.

Ôn Diển im lặng: “Tôi có thể thiếu chút tiền đó của cô sao?”

“Vậy anh muốn quà gì?”

Anh ngẩn người, trong lúc nhất thời cũng biết mình muốn gì từ cô.

“Nếu không thì như vậy đi.” Thịnh Nịnh đưa ra một gợi ý cho anh: “Nếu anh cảm thấy năng lực làm việc của tôi ổn, có thể lọt vào mắt anh thì nghỉ đông tới đây tôi sẽ ở lại Yên Thành giúp anh làm việc, dùng lao động của tôi báo đáp anh.”

Về chuyện nghỉ đông Thịnh Nịnh muốn tới chỗ anh làm thực tập sinh, trước đó trợ lý Trần đã nói trước với anh, chỉ là Thịnh Nịnh không biết, cho nên lấy chuyện này để cố ý lấy lòng anh.

Ôn Diển không dễ dàng gì gạt đầu, mà hỏi: “Muốn lương không?”

“Hả?” Thịnh Nịnh đảo mắt đảo mắt: “... Muốn chứ ạ.”

“Tôi biết ngay.” Ôn Diển giật giật môi, lạnh lạnh nói: “Vậy cô báo đáp tôi kiểu gì?”

“Đó là lẽ thường mà, có lao động thì sẽ có lương.” Thịnh Nịnh nói thẳng thắn: “Đến lúc đó anh cũng không muốn bị tôi kiện lên tòa vì tội áp bức lao động chứ?”

Ôn Diển buồn cười nói: “Uy hiếp tôi?”

Thịnh Nịnh lập tức lắc đầu, kiên định phủ nhận: “Không, đây là lời khuyên.”

Ôn Diển híp mắt nhìn cô, hừ lạnh hai tiếng nói: “Yên tâm, cho dù tương lai hai chúng ta ra tòa, cũng là tôi kiện cô lừa gạt vợ vét tài sản.”

“...”

Thiếu chút nữa cô quên mình còn nhược điểm kia trên tay anh mất.

Cô không dám nói tiếp nữa, làm công miễn phí thì làm công miễn phí đi, coi như tích góp kinh nghiệm thực tập.

Nhìn cô giống như một con gà con suy sụp, rốt cục Ôn Diển không trêu chọc cô nữa.

“Nếu cô có thể trải qua phỏng vấn đến đây làm việc, trong thời gian thực tập tôi sẽ trả lương, không vợ vét lừa gạt tài sản như cô.” Anh nhướn mày nói: “Hài lòng chưa, tham tiền nhỏ?”

Trong nháy mắt, đôi mắt Thịnh Nịnh phát sáng, có thể là chỉ lo vui vẻ, cũng không chú ý tới người đàn ông lắc đầu thờ dài, từ khoe môi vẫn có ý cười nhợt nhạt...

Thật ra nếu không có Ôn Diển giúp đỡ, thậm chí Thịnh Nịnh còn có nghĩ tới việc đăng Weibo, làm lớn chuyện này trên mạng.

Dù sao thời buổi này tác dụng chân chính của Weibo không chỉ có hai cái, ăn dưa và bảo vệ quyền lợi.

Nhưng cô cũng rất rõ ràng, nhà trường coi trọng vinh dự mặt mũi, tuyệt đối sẽ không cho phép loại vết nhơ học thuật này bị phơi bày trên mạng, hàng năm nhiều người bảo vệ quyền lợi* như vậy nhưng người thực sự bảo vệ quyền lợi thành công lại có được mấy người chứ, phần lớn đều bị tư bản và quyền thế cho ngấm mồm, rồi sau đó theo tác dụng của thời gian, dần dần chìm ngấm trong đồng tin tức mạng cập nhật hàng ngày.

*Thuật ngữ "bảo vệ quyền" đề cập cụ thể đến văn hóa tranh tụng vì lợi ích công cộng và quyền cá nhân, được hình thành dưới sự cải cách và mở cửa hệ thống của Trung Quốc vào năm 2000. Phạm vi bảo vệ quyền có thể bao gồm các tranh chấp dân sự như thương tích cá nhân, tranh chấp đất đai, sơ suất y tế, hôn nhân, gia đình, thừa kế, v.v., cũng như các thủ tục hành chính và tư pháp.

“Cho dù tôi đưa chuyện này lên trên mạng.” Dương nhiên Thịnh Nịnh không ngại thốt như vậy: “Đừng nói lên hot search, không chừng mới hai giây đã bị xoá.”

“Có tôi ở đây.” Ôn Diển lại không cho là đúng: “Cho dù không lên hot search thì tôi cũng sẽ giúp cô mua một cái.”

Cho dù có câu hứa hẹn này của Ôn Diển, Thịnh Nịnh vẫn không đặt hy vọng vào việc đưa chuyện này lên mạng mà nhắm mục tiêu vào đại hội cuối năm diễn ra hằng năm của học viện Cao Phiên.

Học viện Cao Phiên có tên đầy đủ là Học viện Dịch thuật cao cấp của Đại học Ngoại ngữ Yên Thành, vì vậy tại đại hội cuối năm diễn ra hằng năm, một số lãnh đạo của trường cũng sẽ tham dự.

Thường thì những cuộc hội nghị được tổ chức trong trường học này có một điểm không tốt, đó là an ninh không được tốt lắm, nhà trường không quản lý sinh viên chặt chẽ, nếu sinh viên muốn cố ý quấy rối, cũng có thể dễ dàng lẻn vào như trở bàn tay.

Trong phòng hội nghị, một bàn lãnh đạo còn đang bàn bạc nói chuyện, Thịnh Nịnh trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Dương nhiên Đới Xuân Minh sắp được thăng chức năm sau cũng có ở đó, vừa nhìn thấy Thịnh Nịnh thì ông ta lập tức trách cứ lớn tiếng: “Thịnh Nịnh! Sao em lại mở cửa! Ai cho phép em vào! Đi ra ngoài đi!”

Mà người xông vào không chỉ có một mình cô mà còn có các bạn học trong lớp chuyên phiên dịch.

Rất ra dáng các sinh viên đứng dậy khởi nghĩa làm cách mạng.

Sinh viên đông mà bảo vệ chỉ có hai người, còn là người thân của lãnh đạo nhà trường nhờ quan hệ mà nhét vào.

Một đám lãnh đạo đứng đầy ra đó, không thể làm gì nên chỉ có thể trừng mắt nhìn đám sinh viên phản nghịch này.

Mấy sinh viên đi cùng với cô để “khởi nghĩa” đứng dưới bục nhìn cô nói chuyện, về mặt ai nấy đều phức tạp.

“Học viện Cao Phiên Yến Ngoại là cái nôi đào tạo nhân tài dịch thuật hàng đầu cả nước, từ khi dự án phiên dịch bắt đầu vào năm 2002 tới nay, đã tuyển dụng được mười chín khoá sinh viên, bồi dưỡng và vận chuyển gần hai trăm nhân tài phiên dịch ra bên ngoài, mà giáo sư Đới Xuân Minh, vì thay cháu gái của ông ta lấy được danh sách đề cử giới thiệu đi du học mà bất chấp ý kiến của em, mạnh mẽ cướp đoạt quyền tác giả thuộc về em.”

“Theo “Biện pháp phòng ngừa và xử lý sai phạm học thuật trong các cơ sở giáo dục Cao đẳng Đại học” do Bộ Giáo dục ban hành, trong đó làm rõ sáu hành vi đạo văn, sao chép, chiếm đoạt thành quả học thuật của người khác, quyền tác giả không đúng, mua bán hoặc viết luận văn giùm sẽ phải đối mặt với việc cách chức, sa thải, thu hồi bằng cấp theo quy định của pháp luật và các cách xử lý khác.”

Thịnh Nịnh biết rõ vì sao thư tố cáo của mình không được ban giám hiệu coi trọng, vì ban giám hiệu coi trọng nhất chính là danh dự mà cô lại nhiều lần nhấn mạnh danh dự của Học viện Cao Phiên, dùng điểm này để gây áp lực cho ban giám hiệu nhà trường, khiến cho họ không thể không đứng ra xử lý chuyện này.

“Em xin khẩn cầu các lãnh đạo nhà trường đang ở đây xử lý một cách công bằng, đừng để hành vi sai trái một mình giáo sư Đới mà ảnh hưởng đến danh tiếng của cả Học viện.”

Thịnh Nịnh gằn từng chữ nói những lời này xong rồi đi sang một bên rời khỏi bục giảng, cúi chào tất cả mọi người dưới bục.

Để phòng ngừa nhà trường cắt câu lấy nghĩa, sáng sớm Thịnh Nịnh đã bàn bạc với Quý Vũ Hàm, bảo cô ấy ghi hình lại toàn bộ quá trình thuyết trình của mình, và để phòng sau này nhà trường không nhận tội, cô cũng có thể trực tiếp công khai video này ra ngoài.

Quý Vũ Hàm giơ tay làm dấu “Ok” cho cô.

“Giáo sư Đới.” Hiệu trưởng nhíu mày nhìn về phía Đới Xuân Minh: “Phiên này giải thích chuyện này tốt một chút.”

Đới Xuân Minh ngồi bên cạnh hiệu trưởng, ông ta không nói lời nào, mặt như tro tàn.

Giải thích gì nữa, chuyện đằng này rồi còn có gì mà giải thích nữa.

Lại giải thích thì chỉ sợ những luận văn ông ta xuất bản trên các tạp chí học thuật uy tín phải truy xét nguồn gốc lại, trong đó có bao nhiêu bài là cướp đoạt ăn cướp quyền tác giả của sinh viên sẽ bị lôi ra mà chịu trách nhiệm hết.

Ông ta biết Thịnh Nịnh chứng cứ, bởi vì chỉ dựa một mình cô đương nhiên không thể tra ra những chứng cứ chi tiết như vậy được.

Nhưng có tiên sinh Ôn đã giúp đỡ ở phía sau, kết quả rất khác nhau.

Nếu như chỉ có Thịnh Nịnh thì trường học có thể còn do dự lựa chọn, dù sao Đới Xuân Minh cũng là giáo sư, ông ta sẽ được thiên vị hơn sinh viên nhưng bây giờ có thêm tiên sinh Ôn, cho dù có người muốn giải quyết xử lý không công bằng thì cũng không được.

Quyền lực đàn áp con người, nếu không công bằng vậy thì đơn giản thôi, lấy quyền lực áp bức quyền lực.

Vì vấn đề quyền tác giả của tác phẩm “Diamonds and Stones”, cuốn sách này trước đây đã được làm marketing trên mạng, phần dịch giả vẫn để là Đới Doanh Doanh, hiện tại quyền tác giả đã được lấy về, tất nhiên phải làm sáng tỏ cho phù hợp, không thể trao danh tiếng cho người khác một cách vô ích.

Cần nhắc suy tính mấy lần, Quý Vũ Hàm vẫn giúp Thịnh Nịnh đăng video này lên mạng, về phần nổi trôi hay chìm ngấm thế nào thì tùy duyên, có lẽ sẽ bị nhà trường cho out liền.

Vậy nên khi có đề tài liên quan Yên Ngoại, ngay từ đầu đã bị nhà trường đề ép nên số lượt đọc không hề tăng lên nhưng trong vòng một ngày, một số tài khoản tiếp thị đã đăng lại video sau đó đề tài lên vèo vèo.

Thịnh Nịnh thề rằng cô không biết gì cả, thậm chí cô còn không biết số điện thoại của dịch vụ chăm sóc khách hàng tiếp thị Weibo nữa là.

Về mặt Quý Vũ Hàm đầy dấu chấm hỏi: “Trường học đang áp hot search mà, sao đề tài tăng vèo vèo thế nhỉ?”

Thịnh Nịnh nhanh chóng nghĩ đến một người.

Để xác minh, cô đã gọi ngay cho người này.

“Anh mua hot search cho tôi thiệt hả?”

“Không có.” Ôn Diễn nói.

Thịnh Nịnh càng khó hiểu hơn: “Vậy tại sao lại có nhiều lượt đăng lại và bình luận trên video của tôi thế?”

Video này được lan truyền nhanh chóng, một phần là vì nó đã khơi dậy sự đồng cảm của nhiều sinh viên Đại học. Xét cho cùng, cướp đoạt xâm chiếm thành quả học thuật không phải là chuyện nhỏ trong các trường Cao đẳng Đại học.

Một phần khác cũng là do cô gái trong video tố cáo hành vi vi phạm đạo đức nhà giáo có đôi mắt sáng, ăn nói lưu loát, logic rõ ràng.

Ngoài ra cô gái còn rất xinh đẹp, nghe nói cô học phiên dịch, liệu có thể gặp cô ng ồi trong ghế phiên dịch viên của một số hội nghị quốc tế công khai trong tương lai không?

Bởi vì vấn đề này cũng có liên quan đến anh một chút nên hiếm khi nhà tư bản lướt mạng, cũng hiếm khi dạo một vòng trên mấy ứng dụng “chống khí mịt mù”.

Nhìn một số bình luận dần dần lệch hướng, từ thảo luận việc bảo vệ quyền lợi đến “Nói gì thì nói chị gái này đẹp gái quá đi”.

Thấy người đau mắt, Ôn Diễm đóng app lại.

Cứng ngắc vút máy tính bảng đi, anh cười lạnh nói: “Không biết.”

Chương 37:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Rõ ràng là Ôn Diển trả lời rất lạnh nhạt, hơn nữa hoàn toàn không có hứng thú với video của cô.

“Cô còn có việc gì sao?”

Ít nhiều gì thì chuyện quyền tác giả vẫn có nhờ anh nên Thịnh Nịnh muốn nói lời cảm ơn với anh một tiếng nhưng lại cảm thấy nói cảm ơn bằng miệng hơi qua loa, đành phải nói thêm: “Về quà cảm ơn, anh nghĩ kỹ chưa?”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Lần trước Ôn Diển nói với cô cái này chỉ là nhất thời hứng thú, buột miệng trên cô chút thôi

Bình thường anh không nói nhiều lắm, kiên nhẫn với người cũng có hạn nhưng anh lại có một cô cháu gái ngoại cực kì thích nói nhảm, nói bậy và hơi thô lỗ, dường như mỗi lần cháu gái nhìn thấy cậu đều biến thành đứa trẻ gấu*, vừa sợ anh vừa thích chọc anh tức giận.

*Hùng hài tử: Chỉ những đứa trẻ nghịch ngợm, ngỗ nghịch, phá phách, nói năng khó chịu, ai khuyên bảo sẽ tức giận.

Cũng không có lý do gì, chỉ là cháu gái thích nhìn khuôn mặt lạnh người sống chơ lại gần của cậu mình, chỉ khi nói chuyện với cháu gái, anh mới quên mất tính tình xa cách của mình, hai cậu cháu cứ cãi lui cãi tới, toàn mấy lời vô bổ.

Cho nên đối với ai Ôn Diễm cũng ít nói, chỉ có mỗi đứa cháu này là nói nhiều.

Ở mặt này thì Thịnh Ninh và cháu gái của anh rất giống nhau, hai cô bé này chưa bao giờ biết hai chữ dụi dụi ít nói viết thế nào, suốt ngày chỉ biết cãi tay đôi.

Vì cô Thịnh này cũng là một cô gái nên cho dù Ôn Diễm có tức giận cũng không có cách nào động tay động chân dạy dỗ cô.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Hơn nữa cô gái này còn ỷ vào phong độ quý ông khắc trong xương Ôn Diễm nên thỉnh thoảng cũng không biết lớn nhỏ với anh.

Ôn Diễm không thể động tay động chân thì anh động miệng, nói năng chẳng nề mặt gì cả.

Vì thế anh cứ trả lời ba phải kiểu sao cũng được: “Tự cô cân nhắc đi.”

Tặng quà cho cấp trên là vấn đề nan giải, quà nhỏ thì thiếu tâm ý, quà to thì quá phô trương, hơn nữa còn không có tiền mà mua.

Quả nhiên, ở đầu dây bên kia Thịnh Ninh bắt đầu phiền não

Đạt được mục đích, Ôn Diễm cũng cúp điện thoại.

“Tổng giám đốc Ôn.” Đúng lúc này thư ký Trương gõ gõ cửa phòng làm việc đang khép hờ: “Giám đốc Ngô tới rồi.”

Bình thường là gần cuối năm, tất cả các công việc khẩn động thành đồng đều cần phải xử lý trong vòng một tháng ngắn ngủi này, không riêng gì tổng bộ bận rộn, các chi nhánh cũng đều bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

Hiện nay địa ốc* ở vườn hoa Bác Thành đã mở bán lần thứ sáu, thời gian bắt đầu mở bán cũng chọn xong xuôi rồi, là vào dịp lễ Giáng Sinh, bởi vì đa số đối tượng mua nhà là những người trẻ tuổi, vì vậy thương hiệu cũng ấn định thời gian vào lễ hội phương Tây mà giới trẻ thích.

*Địa ốc hay còn có tên gọi khác là nhà đất hoặc bất động sản, bao gồm đất đai và tài sản gắn liền trên đất như nhà cửa, gara, kiến trúc ở trên,...

Tuy nhiên, với những thứ có thể tháo dỡ, tách rời như nhà di động, lắp ghép, lều,... thì không được xem là địa ốc.

Là giám đốc hạng mục này, Ngô Kiến Nghiệp đã bận đến nỗi không gặp con mình suốt một tháng trời.

Mỗi lần anh ta về nhà, con đã ngủ mà lúc anh ta còn ngủ, con đã dậy đi học rồi.

Cho nên thư ký Trương liên lạc với anh ta nói Ôn tìm, anh ta mơ ước năm sau mình sẽ thăng chức, không nói hai lời lập tức thoát thân từ một đám khách hàng có ý định tư vấn ở trung tâm tiếp thị rồi chạy về tổng bộ như bay.

Nhưng mà tổng giám đốc Ôn nhìn thấy mặt của anh ta cũng không vui vẻ lắm.

Trên tay tổng giám đốc Ôn là tờ hoá đơn cá nhân chi tiết của mình vào mấy tháng trước.

Lúc trước không nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại thì đúng là khiếp hẳn, giám đốc Ngô này đúng là to gan lớn mật.

“Có biết vì sao tôi tìm anh không?”

Rất nhiều cấp trên đều thích hỏi những câu hóc búa như vậy, cứ làm cho cấp dưới hẳn vía lên mây.

Giám đốc Ngô đành phải suy đoán: “Là vì chuyện của căn hộ sao?”

Ôn Diễn: “Ừm.”

Giám đốc Ngô lại suy đoán: “Là cô Thịnh có bất mãn gì với căn hộ sao?”

Ôn Diễn giật giật môi, mặt không có biểu cảm nói: “Giám đốc Ngô tử mỉ chuẩn bị nhiều đồ cho cô ấy như vậy, cô ấy dám không hài lòng sao?”

Giám đốc Ngô không đoán được ý của tổng giám đốc, chỉ đành co quắp dõn dập hả miệng: “Vậy sếp không hài lòng hả?”

“Phần trang trí nội thất tôi không nói, tôi chỉ hỏi anh.” Ôn Diễn nhíu mày, đưa tay khẽ chỉ vào hóa đơn: “Túi xách và quần áo phụ nữ là gì đây? Còn có cả đồ dụng vệ sinh hàng ngày cho nam và nữ, anh suy nghĩ rất chu đáo, còn nghĩ đến việc Thịnh Ninh sẽ dẫn đàn ông về nhà qua đêm nữa.”

Không đợi giám đốc Ngô giải thích, lông mày Ôn Diễn càng nhíu chặt hơn, anh trầm giọng bổ sung: “Anh lấy tiền của tôi giúp cô ấy nuôi đàn ông đúng không?”

Giám đốc Ngô sửng sốt, hỏi theo bản năng: “Không phải người đàn ông của cô Thịnh là ngài sao?”

Sắc mặt Ôn Diễn thay đổi trong nháy mắt, kinh ngạc nói: “Gì cơ?”

“Vâng.” Giám đốc Ngô mê mang nói: “Không phải sếp và cô Thịnh là bạn bè trai gái sao?”

“...”

Dưới ánh mắt cạn lời của tổng giám đốc, giám đốc Ngô phản ứng lại rất nhanh.

Đậu xanh, là anh ta suy nghĩ nhiều rồi, cô Thịnh và tổng giám đốc không phải là loại quan hệ mà anh ta nghĩ.

Má nó còn thẳng chức, không cho anh ta bay màu sang “biên ải” là anh ta cúi lạy trời đất rồi.

Chỉ trong nháy mắt mà giám đốc Ngô suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến chiếc xe thể chấp xe của anh ta, nghĩ đến người mẹ già khăng khăng đòi đánh bài thua tiền ở quê, nghĩ đến vợ con anh ta, gần đây vợ anh ta vừa mua một cái túi mới, con anh ta cũng mới đăng ký một lớp dạy kèm sau giờ học với chi phí không rẻ.

Anh ta nào biết tổng giám đốc Ôn hào phóng tặng cô gái kia căn hộ trị giá vài trăm vạn như vậy, mà mục đích lại không phải để cura cầm con gái người ta đâu.

Bởi vì trong nhận thức của anh ta, một người đàn ông chịu chi nhiều tiền cho phụ nữ như vậy, chắc chắn là muốn trái tim lẫn thân thể người phụ nữ này.

“Sếp Ôn.” Giám đốc Ngô nuốt nước miếng: “Chuyện này là tôi có mắt không trông... Tóm lại là tôi sai, hại sếp phí tiền. Số tiền đó tôi sẽ làm việc đền lại cho ngài.”

Nói dễ nghe, một năm anh ta kiếm có vài đồng đâu, chỉ riêng áo quần và túi xách kia cũng đủ anh ta xỉ ngang xỉ dọc rồi.

Trong sự sảm hối tuyệt vọng của giám đốc Ngô, tổng giám đốc Ôn đã lên tiếng.

Anh thở dài: “Thôi quên đi.”

Hai mắt giám đốc Ngô mở to, không thể tin nổi nói: “Ngài, ngài nói quên đi, ý là?”

“Cứ như vậy đi.” Làm rõ ngọn nguồn, Ôn Diển cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, vung tay đuổi người: “Anh về đi.”

“Những thứ đó...”

Ôn Diển thản nhiên nói: “Nếu cô ấy không muốn sẽ tự mình bán lại đổi lấy tiền, anh không cần quan tâm đâu.”

“...”

Cứ cho không như vậy luôn hả?

Lúc giám đốc Ngô đi ra từ trong phòng làm việc, cả người vẫn còn sưng sờ.

Thư ký Trương thấy vẻ mặt hèn vía lên mây của anh ta, vội vàng tiến lên hỏi: “Lúc tối còn vui vẻ phấn chấn mà, xảy ra chuyện gì vậy? Sếp mắng cậu à?”

“... Cái đó thì không có.” Giám đốc Ngô lấy lại tinh thần lại, dùng vẻ mặt thăm dò tìm tòi hỏi thư ký: “Tôi hỏi cậu, có phải tổng giám đốc Ôn rất hào phóng với phụ nữ không?”

“Sao tôi biết được chứ.” Thư ký Trương lắc đầu.

“Cậu là thư ký của tổng giám đốc mà, bình thường tổng giám đốc có tặng đồ cho ai cậu có biết không?”

“Đó đâu là công việc của trợ lý Trần á.” Thư ký Trương giải thích xong, lại nói rất nhỏ: “Chỉ có đi đâu tôi biết một chuyện, năm ngoái ngài ấy tặng một bộ lễ phục định chế hơn trăm vạn cho một minh tinh nữ, là trợ lý Trần lên nói với tôi đó.”

Giám đốc Ngô nhỏ giọng kêu lên: “Minh tinh nữ? Tình nhân của tổng giám đốc Ôn sao?”

Thư ký Trương phủ nhận: “Không phải đâu, minh tinh nữ kia đã kết hôn rồi, tổng giám đốc Ôn không đến mức tìm một người phụ nữ đã kết hôn làm tình nhân đâu.”

Giám đốc Ngô: “Thế à.” Dừng một chút, anh ta lại tò mò hỏi: “Vậy cậu nói xem, trên đời này thật sự có loại đàn ông hào phóng với phụ nữ mà không cần sắc đẹp thân thể các kiểu sao?”

“Không bao giờ.” Thư ký Trương nói như chặt đinh chặt sắt: “Nếu đàn ông không cần những thứ đó thì một là đầu óc có bệnh, hai là liệt dương rồi.”

Giám đốc Ngô hoảng sợ há to miệng: “...”

*

Cuối cùng thời gian cuối năm đã đến.

Cuối năm có một bầu không khí khá lãng mạn cho một lễ Giáng Sinh.

Đối với một số người, đây là một kỳ nghỉ tuyệt vời nhưng một số người khác lại nghĩ, ngày này cũng không khác ngày bình thường là bao.

Một nhóm người hào hạo đây chỉ là lễ của người nước ngoài mà thôi nhưng trong lòng thì không phục mấy lão già chạy theo một nên nhất định phải tổ chức bữa tiệc vào đêm Giáng Sinh, trên bàn cơm cứ ăn áo lễ của người nước ngoài choá má, thanh niên trẻ tuổi và trẻ con đầu la hét không thích, thật ra là đang làm bộ làm tịch đòi quà đòi tiền thôi.

Ôn Diễm là người trẻ nhất trong nhóm người này.

“Lạ quá, sao hôm nay sếp Ôn không đi hẹn hò? Lại đây uống rượu với đám già hẻm hẻm chúng ta này?”

Ôn Diễm thản nhiên trả lời: “Chỉ là lễ Giáng Sinh.”

“Sếp Ôn của chúng ta vẫn còn cô đơn lắm đấy.” Một ông già say khướt nói: “Ngài cũng giống tui tui đó, nuôi bao nhiêu người cũng không ngại nhieu, lão già Ôn Hưng Dật kia chỉ biết mặc kệ chuyện này, cứ đê gánh nặng lên vai nó, nên làm sao mà có thời gian đi tìm phụ nữ đây.”

Vừa mới nói xong, mấy người có con gái lập tức hô hoán muốn giới thiệu cho Ôn Diễm.

Đối với những tình huống như thế này, Ôn Diễm khá thành thạo, từ trước đến nay luôn là “thi hành” nguyên tắc “ba không”: Không nói thật,

không từ chối, không để ý.

Chờ bữa tiệc kết thúc, Ôn Diễm đưa những ai có vai vế là người lớn của anh lên xe rồi trở về xe của mình.

Ứng phó mấy lão già trong bữa tiệc xong, lại phải ứng phó với người trong nhà.

Hôm nay nhà họ Ôn không có ai nên bố già mới gọi điện thoại tới oán giận.

“Người Trung Quốc có lễ của người Trung Quốc! Cứ mãi mê sùng ngoại miệt! Giáng Sinh Giáng Sinh, bố thấy sớm muộn gì nhà mình cũng xong đời!”

Ôn Diễm biết đây cũng chỉ là lễ Giáng Sinh nhưng không cực đoan như bố già.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, các tủ kính của các cửa hàng đều bày trí Giáng Sinh, khắp nơi đều là bầu không khí ấm áp lãng mạn, cũng khó trách ông già nhà mình bị vút ở nhà sẽ tức giận.

Bố già oán giận xong lại hỏi: “Chuyện Ôn Chinh thế nào rồi? Tại sao nó vẫn chưa chia tay với cô gái đó? Tối nay lại ra ngoài đi chơi lâu lẳng nữa rồi.”

“Bố cảm thấy gần đây con có thời gian quản nó sao?”

“Bố thấy chẳng những con không có thời gian quản nó mà cũng không quản được chính con nữa là.” Ông già cũng không nói rõ: “Bố đã xem qua hóa đơn cá nhân của con rồi.”

Giọng điệu Ôn Diễm trầm xuống: “Bố đi đâu tra con?”

“Con là con trai bố, bố không tra được à? Đừng nói là hóa đơn cá nhân của anh trong năm nay, ngay cả hóa đơn cá nhân của anh trong năm trước bố cũng đã kiểm tra rồi.”

Ông già nói tới đây, cười ý nhị hai tiếng: “Con tiêu tiền cho phụ nữ bố không có ý kiến, dù sao bình thường em trai con cũng phải đồng tiền, nhưng con làm anh, con không thể không biết chừng mực giống nó, đúng không?”

“Không phải như bố nghĩ.” Ôn Diễm nhú chặt mày: “Số tiền đó cũng không phải ý đó.”

“Không phải là tốt nhất. Dù sao năm sau bên ngoài con cũng tính toán giới thiệu mấy cô gái cho con gặp mặt, bố xếp người cho con gặp con không gặp, bây giờ bên ngoài con giới thiệu, con cũng không có cách nào từ chối đâu.” Bố già thở dài, khuyên một câu: “Tuy mẹ con đã mất nhiều năm nhưng trưởng bối bên mẹ con vẫn nhìn chăm chăm con, lúc trước con gây họa ở trường Quân đội, nếu không phải bố lau mông cho con thì con đã bị xách giò trói tới trước mặt bài vị tổ tông bên đó mà quỳ gãy chân rồi.”

So sánh với Tập đoàn họ Ôn, bắt đầu phát đạt từ thế hệ Ôn Hưng Dật, tuy rằng làm ăn lớn nhưng tóm lại cũng chỉ là một thương nhân khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, nào so sánh được với bên nhà mẹ của Ôn Diễm, là trâm anh thế gia danh môn vọng tộc, rõ ràng đã là xã hội hiện đại nhưng tư tưởng không thấy chuyển biến, trong lòng vẫn cảm thấy mình là nhất, mình tài trí hơn người và những thứ ràng buộc, chỉ nhiều không ít.

Cúp điện thoại, Ôn Diễm mở cửa sổ xe, cơn gió lạnh thổi làm anh tỉnh rượu.

Càng thổi càng tỉnh táo, cũng càng không muốn tỉnh.

Năm đó ở trong trường Quân đội cũng có rất nhiều bạn bè tốt nhưng từ khi bị bố ép xuất ngũ trở lại Tập đoàn nhà họ Ôn, những bạn bè kia cũng dần dần mất liên lạc, hiện giờ cũng chỉ còn lại có một người.

Anh đã gọi cho người bạn làm việc trong hệ thống cảnh sát sau khi tốt nghiệp.

“Không rảnh, mới nhận điện thoại báo cáo có người tụ tập đông người cản thuốc, phải nhanh chóng đi qua một chuyến.” Bạn bè mắng trong điện

thoại: “Giáng Sinh, bình an cái rắm.”

Ôn Diển ném điện thoại đi, ngón tay xoa mạnh giữa mày, như hận không thể xoa rách lớp da kia.

Tài xế thấy vẻ mặt của anh thông qua gương chiếu hậu nên cẩn thận hỏi: “Tổng giám đốc, bây giờ là về nhà sao?”

“Không về” Ôn Diển nhắm mắt lại, hơi rượu đậm đà tràn ngập phân phó: “Đi dinh thự* Kinh Bích.”

*Dinh thự Kinh Bích theo tiếng anh là Jingbi Mansion, mà Mansion là dinh thự, trên mạng có rất nhiều bài viết phân biệt dinh thự, biệt thự, biệt phủ, villa, chalet (Biệt thự gỗ trên núi), estate (Điền trang).

Mỗi tối bình thường Ôn Diển sẽ trở về nhà họ Ôn, bố già lớn tuổi rồi cần có người bầu bạn, hộ lý bầu bạn thì ông không vui, chỉ muốn bên cạnh người nhà, cháu gái lấy chồng đã chuyển ra ngoài, đứa con bất hiếu Ôn Chính lại cứ hai ba ngày lại lêu lổng ngoài đường, vì thế cũng chỉ còn lại đứa con trai lớn Ôn Diển thường xuyên về nhà với bố già.

Dinh thự Kinh Bích là nơi nhà riêng của anh, bình thường anh không thường xuyên trở về nhưng nhiều khi thật sự phiền, muốn đi ra ngoài trốn tránh thì sẽ lên đây qua đêm.

Còn lại một người xem như hiểu rõ anh, cũng khá tương đối thân cận.

Trợ lý Trần?

Trong đầu anh sàng lọc một lần, không có người nhà bạn bè mà lại chỉ có một cấp dưới.

Ôn Diển tự giễu nhếch môi.

Tất nhiên trợ lý Trần không ngờ tối nay lại nhận được điện thoại của Ôn Diển.

“Tổng giám đốc?”

“Cậu đang ở đâu?”

Ngày mai là thứ bảy, đêm nay các đồng nghiệp của tổng giám đốc đều đi đến thị trấn suối nước nóng ở ngoại ô kết bạn với bộ phận hành chính.

Mọi người đều biết bộ phận hành chính có rất nhiều mỹ nữ, mấy đồng nghiệp nam của tổng giám đốc đều háo hức chịu không nổi.

Dương nhiên các cô gái trong bộ phận hành chính cũng không ngoại, trên dưới tập đoàn đều biết kim cương vương lão ngũ* đáng chú ý nhất trong công ty là cấp trên - tổng giám đốc Ôn của bọn họ, tuổi trẻ độc thân, gia đình nhiều tiền nhiều vàng, quan trọng nhất là rất đẹp trai, nhưng ngại tầng lớp chênh lệch, dù có cực phẩm thì họ cũng không dám vọng tưởng mời tổng giám đốc Ôn tới đây kết bạn đâu.

*Nó thường nhắc đến những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.

Mà trợ lý Trần bên cạnh tổng giám đốc Ôn, cũng là một người độc thân, ngoại hình không tệ, hơn nữa còn là trợ lý bên cạnh tổng giám đốc, tương lai xán lạn, mấy cô gái trong bộ phận hành chính đều dòm ngó anh ta lâu rồi, thừa dịp kết bạn này, nên bảo mấy anh đồng nghiệp, tốt xấu gì cũng rủ rê khuyên trợ lý Trần tới kết bạn.

Trợ lý Trần cảm thấy ng ẩ một mình buồn chán trong đêm Giáng Sinh còn không bằng đi kết bạn náo nhiệt, vì thế cũng nhận lời mời của đồng nghiệp.

Lúc này anh ta đang chào hỏi đồng nghiệp, đồng nghiệp thấy anh ta nhận điện thoại thì lập tức bất mãn hô: “Trợ lý Trần ới ời ới, cậu nghe ai gọi đó.”

Anh ta bất đắc dĩ làm khẩu hình nói với đồng nghiệp: “Tổng giám đốc Ôn.”

“...”

Đông nghiệp bảo trợ lý Trần ra ngoài nghe đi, đừng làm lỡ việc sếp.

Ngay khi trợ lý Trần đi ra ngoài, mấy cô gái trong bộ phận hành chính lập tức hỏi: “Sao tan sở rồi mà vẫn bị tổng giám đốc Ôn tìm gặp vậy?”

“Nếu không thì sao? Em cho rằng trợ lý tổng giám đốc sướng lắm sao?” Đông nghiệp không cho là đúng: “Tổng giám đốc Ôn rất ỷ lại cậu ấy, đừng nói là tan sở, cho dù đi nghỉ ở những nơi khác, tổng giám đốc Ôn gọi một cú là chạy tới liền, nếu trợ lý Trần là nữ thì e chủ tịch Ôn chìm đắm trong đó rồi.”

Trợ lý Trần đang trả lời điện thoại bên ngoài, khi lần đầu tiên nhìn thấy sếp Ôn gọi điện anh ta đã linh tính có gì đó không tốt rồi.

Thực tế đã chứng minh rằng trực giác của đàn ông đôi khi không kém hơn phụ nữ đâu.

Tổng giám đốc Ôn mời anh ta đến thăm nhà.

Trợ lý Trần vẫn do dự nên đồng ý hay là không.

Ôn Diên thấy anh ta ngậm ngừ cũng bất đắc dĩ hỏi: “Buổi tối cậu cũng đi hẹn hò sao?”

“... Không phải hẹn hò, chỉ là tụ tập đồng nghiệp thôi.”

“Vậy thì đến đây ngay.” Tổng giám đốc Ôn chặc một tiếng, bắt đầu sử dụng “thủ đoạn” thường ngày: “Lương làm thêm giờ sẽ được tính là phụ cấp nghỉ lễ theo luật định.”

Lễ Giáng Sinh không phải là một ngày lễ hợp pháp, nhưng nó thực sự đáng giá để được trợ cấp ngày lễ.

Nhưng mỗi năm chỉ có một lần, trợ lý Trần thật sự không muốn hai thằng đàn ông ở chung, cho dù đó là tổng giám đốc Ôn.

Sau khi cúp máy, anh ta đứng ở cửa hộp suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định gọi Thịnh Ninh đến nhờ giúp đỡ.

Thị Nịnh đã vượt qua cuộc phỏng vấn của Tập đoàn Hưng Dật cách đây không lâu, cô luôn nghĩ rằng trợ lý Trần đã đánh tiếng trước với bộ phận nhân sự trước rồi nên cô vượt qua vòng phỏng vấn một cách dễ dàng. Trợ lý Trần cũng không thể nói rằng vì tổng giám đốc Ôn phân phó nên anh ta hoàn toàn không giúp được gì cho cô, cho nên cô thông qua phỏng vấn là cô có năng lực thật sự.

Nhưng Thị Nịnh nghĩ rằng trợ lý Trần chỉ đang lịch sự thôi nên cô muốn mời anh ta đi ăn tối nhưng vì đến cuối năm nên trợ lý Trần quá bận, cứ thế bữa ăn đã bị trì hoãn cho đến nay.

Vậy thì, hãy để cô ấy cảm ơn như vậy đi, dù sao, theo như anh ta biết Thị Nịnh cũng không có bạn trai.

Sau khi nghe điện thoại, đầu tiên là Thị Nịnh chúc anh ta Giáng Sinh vui vẻ sau đó hỏi anh ta tìm mình có chuyện gì không.

Trợ lý Trần giải thích tình huống của mình.

“Hiện tại tôi không ở thành phố, trong thời gian ngắn sẽ không về được. Tôi muốn hỏi cô là có thể giúp tôi đến nhà sếp Ôn được không?”

Ở đầu bên kia, Thị Nịnh do dự mấy hồi.

Vào đêm Giáng Sinh, ai lại đi tới nói chuyện với ông chủ tư bản chứ, ngay cả một công nhân làm công cũng không muốn nữa là.

Trợ lý Trần nói thêm: “Sếp nói thêm làm thêm cho đêm nay được tính là tiền phụ cấp cho những ngày nghỉ lễ theo luật định.”

Thị Nịnh trả lời ngay tức khắc: “Tôi đi.”

Trợ lý Trần: “...”

Chương 38:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thái độ của Thịnh Nịnh tích cực hẳn: “Anh đưa địa chỉ cho tôi đi, tôi đi qua liền đây.”

Thấy cô tích cực như vậy, ngược lại trợ lý Trần lại do dự.

“Cô đừng ý đi một chuyện thật hả?”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Không phải đơn giản chỉ là giao hàng chuyên phát nhanh hoặc đi đưa cơm, ai biết tổng giám đốc Ôn có phân phó gì chứ, nói không chừng là tặng cả cả đêm đấy.

“Đồng ý chứ.”

“Tối nay cô không hội họp với bạn bè chơi lễ Giáng Sinh hả?”

Ngay cả anh ta cũng không muốn tối nay đi tặng ca cho tổng giám đốc Ôn nữa là, huống chi là một sinh viên còn chưa tốt nghiệp như Thịnh Nịnh chứ, theo lý mà nói hẳn là rất thích chơi lễ hơn nhân viên văn phòng như anh ta mới đúng.

Thịnh Nịnh cười nói: “Không sao đâu, mấy người bạn của tôi cũng chơi vui rồi, thiếu tôi cũng không sao đâu.”

Quả nhiên là đang tụ tập với bạn bè.

Thế mà lại bỏ cuộc vui tới nhà tổng giám đốc Ôn một chuyến.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Trợ lý Trần thần nghĩ lấy sự tự giác này của Thịnh Ninh, nói không chừng cô còn thích hợp làm trợ lý của tổng giám đốc Ôn hơn anh ta nữa.

“Được, vậy tôi gửi địa chỉ cho cô, làm phiền cô rồi.”

Thịnh Ninh thấy trợ lý Trần sắp cúp điện thoại, vội vàng hỏi mau: “Tôi có cần mang laptop theo không?”

“Không cần đâu, tổng giám đốc Ôn không phân phó thì không cần mang theo.” Trợ lý Trần giải thích: “Trước đây tổng giám đốc Ôn tìm tôi cũng không nhất định là bàn chuyện công việc, có đôi khi tôi cũng sẽ giúp tổng giám đốc xử lý một số chuyện sinh hoạt riêng tư.”

Thịnh Ninh do dự: “Chuyện riêng tư? Vậy tôi đi thay anh thì có thuận tiện lắm không?”

Giọng nói trợ lý Trần dịu dàng: “Rất ít khi sắp để người khác xử lý loại chuyện riêng tư bất tiện này giúp ngài ấy đâu, cô đừng lo.”

Thịnh Ninh yên tâm.

Sau khi cúp điện thoại một lát, trợ lý Trần gửi một địa chỉ tới cho cô.

Đột nhiên cô lại nhớ tới trước kia mình nghe Thịnh Thi Mông nhắc tới, Ôn Diễn sống chung với bố và em trai.

Nếu lỡ cô tới, vậy thì không phải chủ tịch Ôn đã thoái vị làm thái thượng hoàng trong truyền thuyết kia và Ôn Chính sẽ biết cô sao?

Như vậy có nguy hiểm không?

Ngay sau đó, lời nói của trợ lý Trần đã xua tan băn khoăn của cô.

Trợ lý Trần: “Đây là nhà riêng của tổng giám đốc Ôn, chỉ có một mình ngài ấy ở thôi.”

Nhân tiện, cô còn gửi một dãy số mật mã an ninh của cửa chính cho cô, để cô đến đó rồi trực tiếp bấm mật mã là vào được.

Thịnh Nịnh ok một cái rồi trở về phòng riêng, chuẩn bị bai bai bạn bè đang ăn cơm tối để đi trước.

Vừa trở lại phòng riêng, Quý Vũ Hàm lập tức lắc lắc mũ ông già Noel của cô kêu lên: “Thịnh Tiểu Nịnh! Về đúng lúc lắm, tụi mình đang lướt Weibo này. Những bình luận dưới video của cậu kìa, quá chi là đặc sắc luôn, tại đây tớ đọc cho nghe này.”

Tối nay mấy bạn học trong lớp phiên dịch tổ chức tiệc tùng, Quý Vũ Hàm phụ trách tổ chức, chủ yếu là vì chúc mừng Thịnh Nịnh bảo vệ quyền lợi thành công mỹ mãn.

Nên khi lúc ấy cô tới nói với Quý Vũ Hàm rằng mình định sẽ công khai náo loạn chuyện này vào cuộc họp cuối năm của các lãnh đạo, tuy rằng Quý Vũ Hàm giơ hai tay hai chân ủng hộ cô nhưng vẫn không khỏi hơi lo lắng.

Chỉ có hai cô gái các cô, kiểu gì khi đứng dậy “khởi nghĩa” cũng sẽ chịu thiệt vì thế Quý Vũ Hàm lập tức đi tìm các sinh viên cùng lớp.

Trong thực tế, khi tất cả mọi người đọc được điếu này, đối diện với hiện tượng lợi dụng đặc quyền bất công trong trường học, chắc chắn có bất mãn và oán giận nhưng chỉ là sức mạnh cá nhân nhỏ bé, một sinh viên nhỏ nhoi có thể dấy bao nhiêu bọt nước đây.

Không phải không có thầy cô hướng dẫn tốt nhưng nếu gặp trúng người có nhân phẩm không được tốt lắm, thường thường cũng chỉ có thể cắn răng mà nén uất ức vào bụng, vất vả khổ cực vượt qua mấy năm nay.

Họ giúp Thịnh Nịnh, thật ra cũng là đang giúp chính bản thân mình, nếu Thịnh Nịnh có thể lấy công bằng lại từ chỗ Đới Xuân Minh vậy thì ít nhất từ khóa này của họ rồi đến mấy khóa sau, hẳn là cũng sẽ không có thầy cô

hướng dẫn nào dám trắng trợn xâm chiếm thành quả học tập của sinh viên như vậy.

Cũng may Thịnh Ninh có quý nhân “phù hộ”, không chỉ chuyện bảo vệ quyền lợi này lưu truyền trong giới đại học Yến Thành mà còn có độ thảo luận trên mạng.

Mà sự thật cũng chứng minh, thật là hiệu suất xử lý sự việc của nhà trường rất nhanh, chỉ cần họ để tâm thôi.

Kết quả cũng tới mau, trong trường phát hành thông báo, Đới Xuân Minh bị tạm thời đình chỉ công tác để đi điều tra, danh sách tác phẩm đoạt giải trong các cuộc thi dịch thuật không phải do Đới Doanh Doanh phiên dịch cũng bị thu hồi, danh sách đề cử giới thiệu đi du học cũng bị hủy bỏ.

Ngay cả mẹ của Đới Doanh Doanh đang làm lãnh đạo trong Cục Giáo dục cũng được người của Ban Kỷ Luật Thanh Tra mời đi uống trà, còn có bố của cô ta làm ăn ở bản địa cũng được Cục Công Thương gọi đi nói chuyện.

Mấy năm gần đây nơi gió lửa* chặt chẽ, chính sách cũng nghiêm, một khi có “khí thoát ra” sẽ tra ra rất nhiều chuyện dơ bẩn, tìm ra ngu ồn gốc thì có thể điều ra rất nhiều chuyện.

*Chú thích ở cuối trang, giống như kiểu tham nhũng, hối lộ ăn chặn các thứ ấy, chỉ cần bị lộ ra là tiêu đời. Mọi người hiểu mà đúng hông?

Đới Xuân Minh ngã ngựa, các đàn anh đàn chị bị ông ta chèn ép, lấy thành quả dịch thuật mấy lần trước đầu vui mừng tìm Thịnh Ninh mà chúc mừng

Ít nhất chuyện lúc trước họ không dám làm, bây giờ Thịnh Ninh thay họ làm được.

Lớp phiên dịch của họ cũng không tới mười người nên thật ra mỗi người mời Thịnh Ninh một ly rượu cũng không có bao nhiêu ly nhưng từ

lượng của Thịnh Ninh không tốt được lắm, một ly rượu cũng phải uống mấy lần mới xong, uống xong thì hơi rượu cũng lên trên đầu.

Cô nhận được điện thoại của trợ lý Trần, vừa lúc lấy cốc đi ra ngoài mà hít thở một chút.

Bây giờ vừa trở về, Quý Vũ Hàm lại lập tức quấn lấy cô.

“Nhìn chị bé này đi, tui tin tin đồn Yến Ngoại nhiều mỹ nữ là thật đấy.” Quý Vũ Hàm vừa lướt điện thoại đọc câu đấy vừa hừ một tiếng: “Hạn hẹp, Yến Ngoại chúng ta không chỉ có nhiều mỹ nữ mà cũng có rất nhiều anh chàng đẹp trai được không.”

Các chàng trai phụ họa ngay: “Đồng ý!”

Quý Vũ Hàm cười đến cả người run rẩy, là đọc thêm mấy cái nữa.

“Tui muốn hỏi chị bé này thẳng hay cong thía, nếu là cong là tui báo danh còn thẳng thì tui đi chuyên giới đây.” Về mặt tìm tòi nghiên cứu của cô ấy nhìn về phía Thịnh Ninh, vượt cằm hỏi: “Đừng nói họ ngay cả tớ cũng không biết, cậu thẳng hay cong đó?”

Thịnh Ninh vẫn còn rõ khuynh hướng giới tính của mình.

“Thẳng.”

“Tớ không tin đâu, trừ phi cậu tìm bạn trai chứng minh cho tớ xem đi.” Thậm chí Quý Vũ Hàm còn làm vẻ mặt xấu hổ ngại ngùng: “Nếu không tớ sẽ cho rằng ở chung phòng ngủ với cậu sẽ rất nguy hiểm.”

Thịnh Ninh: “...”

Cô không muốn nói chuyện nữa, chào hỏi một số bạn cùng lớp không say rượu khác, nói có việc phải đi trước.

Các bạn cùng lớp cười thâm sâu: “Đêm Giáng Sinh còn có chuyện gì nữa, không phải là đi hẹn hò chứ?”

“Không phải.” Thịnh Nịnh nói: “Đi tặng ca.”

“...”

Quá liêu mạng rồi.

Trong nháy mắt mấy bạn học nhìn cô với vẻ đồng tình.

Quý Vũ Hàm thấy cô muốn đi nên lập tức tỉnh táo rồi chủ động nói: “Tớ tiễn cậu, đưa cậu lên xe.”

Hai cô gái ra khỏi cửa hàng và đứng ở trạm xe buýt gần cửa tiệm chờ xe buýt.

Quý Vũ Hàm nín cả nửa ngày, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Có phải cậu muốn đi tìm tiên sinh Ôn không?”

Thịnh Nịnh chớp chớp mắt: “Sao cậu biết hay thế?”

“Bà mịa nó đúng thật hả chời.” Nhất thời biểu cảm Quý Vũ Hàm phức tạp hẳn: “Tớ hỏi cậu này, chuyện quyên tác giả á, sao tiên sinh Ôn lại giúp cậu thế?”

Thịnh Nịnh lại không thể nói lý do thật sự với cô ấy, chỉ có thể nói qua loa: “Không phải là tớ đi làm công cho người ta à? Thấy cấp dưới đáng thương nên thuận tay giúp một phen chứ có gì đâu.”

“Cái cơ này của cậu cũng quá tệ đó.” Quý Vũ Hàm bĩu môi: “Phàm là một người trưởng thành có tâm trí bình thường sẽ tin đây ắt có mờ ám.”

Vẻ mặt Thịnh Nịnh không sao cả: “Cậu không tin tớ cũng chịu nha.”

Quý Vũ Hàm cười xấu xa một tiếng, khoác lên vai cô rồi lặng lẽ kề sát vào tai cô hỏi: “Có phải cậu và tiên sinh Ôn có chuyện gì đó đúng không?”

Thịnh Nịnh cả kinh, lập tức phủ nhận: “Cậu nghĩ nhiều rồi đấy.”

Quý Vũ Hàm lại phân tích nói có sách mách có chứng cho cô nghe: “Sao không thế? Trai chưa vợ gái chưa chồng, cậu đẹp gái anh ta đẹp trai, hơn nữa cậu còn mê ti ền, mà anh ta lại vừa hay có rất rất nhiều ti ền.”

Nói xong cô ấy còn vỗ vỗ tay: “Trời đất tạo nên đó ghen.”

“...”

Thịnh Nịnh thở dài: “Bây giờ lý do cụ thể tớ không thể nói với cậu nhưng tớ có thể đảm bảo, tớ với anh ta không thể có bất cứ khả năng nào như cậu nghĩ cả.”

Quý Vũ Hàm nhướn mày, nhún vai hừ một tiếng: “Tớ cũng có nói khả năng gì đâu, rõ ràng là chính cậu cũng có suy nghĩ như vậy mà.”

Thịnh Nịnh ngẩn người.

Đúng là có nghĩ tới thật, thậm chí còn mơ một lần nữa,

Người đàn ông trong mơ nở nụ cười dịu dàng cướp đoạt với cô, cười đến mức da đầu cô tê dại.

Cũng không phải thật sự cô đoạn tình tuyệt ái*, người bình thường nên có thất tình lục dục*, đương nhiên cô cũng có, có đôi khi ở trường gặp sinh viên nam nào có ngoại hình xinh xắn một chút thì cũng liếc mắt vài lần, lên mạng lướt được một vài video của mình tinh nam cũng sẽ lạng lẽ thả like.

*Dứt tình, không yêu đương

*Thất tình lục dục là một câu nói thường được dùng trong Phật giáo. Theo Phật pháp, thất tình chính là 7 sắc thái biểu cảm khác nhau của con người như vui, buồn, giận hờn, tủi... Còn lục dục là 6 nguyên nhân khiến cho con người đem lòng yêu mến một ai đó. Do đó, thất tình lục dục có nghĩa là chỉ những cảm xúc của con người trong cuộc sống thường ngày.

Công bằng mà nói Ôn Diễm là một người đàn ông có đi ều kiện rất tốt, tốt đến nỗi thậm chí cô còn không dám nghĩ về mặt đó.

Thị Nịnh không giống Thị Thi Mông, có thể không chế tình cảm tự nhiên, trong quan niệm của cô cô không thể không chế nó được, nếu may mắn gặp đúng người thì đó là trúng vé số còn nếu không may mắn thì cũng chịu nhận thua chịu ngược thôi.

Chênh lệch giữa cô và Ôn Diển quá lớn, lớn đến mức không thể dùng nhân tố không thể không chế để hình dung, cô không gánh nổi hậu quả nếu như nó lệch khỏi quỹ đạo cho nên còn không bằng cắt đứt mầm mống ngay từ đầu.

Chỉ cần coi Ôn Diển là bên A hoặc cấp trên, thậm chí là quý nhân trong hành trình của cuộc đời này, có những thứ khác thì đừng trong mong nghĩ ngợi gì nữa.

Thị Nịnh ho một tiếng, giọng điệu bình tĩnh nói: “Tớ nghĩ là tuyệt đối không có khả năng.”

“Cậu còn trẻ mà tâm tư thiếu nữ này cũng không có à.” Đột nhiên Quý Vũ Hàm cảm thấy rất chán nản: “Năm mơ sáng khoái một giấc cũng không phạm pháp mà.”

“Năm mơ có thể lấy tiền không?” Thị Nịnh quấn khăn quàng cổ chặt lại, phóng khoáng vung tay lên với cô ấy: “Xe đến rồi, đi đây, đi tặng ca kiếm tiền thôi.”

Trạm xe buýt cách đó không xa chậm rãi chạy thêm một chiếc xe buýt nữa.

Quý Vũ Hàm nhìn cô lên xe rời đi, nhún nhún vai.

Đúng lúc này tuyết lại bắt đầu rơi, các đôi tình nhân sóng vai nắm tay ôm vai kễ sát nhau, trong bầu không khí lễ hội thân mật say mê này, họ không ngần ngại biểu lộ tình yêu dành cho nhau.

Nếu thật sự dựa theo lời Thị Nịnh nói, cô và tiên sinh Ôn là quan hệ cấp dưới cấp trên đơn thuần vậy thì đêm Giáng Sinh này, họ trải qua với nhau, thật sự là thảm kịch thuần khiết nhất trên đời.

Quý Vũ Hàm đ ồng tình l ắc đ ầu, không cách nào cảm thụ Thịnh Ninh đ ược nên đành phải xoay người trở v ềtiếp tục uống rượu của cô ấy.

Chương 39-40

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dinh thự Kinh Bích nằm ở vị trí khu chữ thập vàng của Trung tâm Thương mại Thế giới Trung Quốc, định vị thương hiệu là một nơi ở siêu cao cấp, vừa phồn hoa vừa yên tĩnh, tính riêng tư cực tốt, mỗi khi Ôn Diển không về nhà họ Ôn thì anh thường đến đây nhất.

Đây là dinh thự hai phòng ngủ hơn hai trăm mét vuông, trong phòng chỉ bật một ngọn đèn sáng mờ mờ, người đàn ông dựa vào ghế nằm bên cạnh cửa sổ ngắm cảnh, ánh mắt không yên tâm mà nhìn xuống, cảnh đêm của thành phố còn sáng ngời hơn cả màn đêm.

Trợ lý Trần đã làm việc với anh lâu rồi, đương nhiên Ôn Diển cũng biết anh ta vất vả.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tuy thái độ bình thường của anh đối với trợ lý Trần không tính là thân thiết nhưng cũng không đến mức quá lạnh lùng, thỉnh thoảng vẫn dẫn trợ lý Trần đi công tác bên ngoài, nếu bên đối tác tặng quà gì đó, không kể là cần hay không thì bình thường Ôn Diển cũng sẽ đưa cho trợ lý Trần.

Ví dụ như trợ lý Trần có mấy bình rượu vang đỏ quý giá, đến tận bây giờ anh ta vẫn chưa nở uống, chính là Ôn Diển đưa cho.

Tối nay anh gọi trợ lý Trần đến nhà anh một chuyến không phải là vì công việc mà chỉ đơn giản là uống say hơi chệnh choáng buồn phiêu trong bữa tiệc, sau đó lại nghe điện thoại của ông già rồi tài xế đưa anh về nhà, ngay cả đèn đường bên đường cũng được trang trí sắc sảo bắt mắt trong đêm Giáng Sinh, làm cho tâm tình người ta buồn bực.

Gọi trợ lý đến để uống một ly à, cái suy nghĩ này hơi xàm, cũng không phù hợp với tác phong làm việc thường ngày của Ôn Diển cho nên trong điện thoại anh không nói rõ với trợ lý Trầ, cứ nói là tăng ca làm thêm giờ.

Nhưng đã rất lâu trôi qua kể từ khi Ôn Diển gọi điện thoại cho trợ lý Trầ.

Vừa lúc điện thoại trên bàn trà nhỏ trong tay rung lên, Ôn Diển dụi dụi mắt, cũng không nhìn là ai gọi, cứ mặc định là Trợ lý Trầ nên trực tiếp bắt máy. “Sao cậu còn chưa tới?”

“Dạ?”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đó là giọng nói ngốc nghếch của cô gái trẻ.

Không phải giọng nói của trợ lý Trầ.

Ôn Diển nhìn điện thoại, hơi không hiểu vì sao: “Cô gọi tôi có chuyện gì không?”

Giọng nói Thịnh Nịnh do dự: “À, cái kia của tôi, ừm...”

Ôn Diển không kiên nhẫn nói: “Cô có chuyện thì nói mau.”

“... Tôi bị lạc.” Nghe giọng nói của cô có vẻ xấu hổ: “Quá vòng vèo, tôi đi tới đi lui... xong đi đâu tôi cũng không biết nữa.”

Rõ ràng là đi theo hướng dẫn, đi trên đường lớn còn đi rất tốt nhưng mới vừa vào con đường nhỏ rợp bóng cây thì hướng dẫn lẫn cô đều loạn xạ ngẫu, càng đi càng mù tịt.

“Cô là trẻ con à?” Giọng nói Ôn Diển lãnh đạm: “Lạc đường thì gọi 110, gọi cho tôi làm gì?”

Thịnh Nịnh khó chịu nói: “Nhưng bây giờ tôi đang ở dinh thự Kinh Bích, dưới lầu nhà anh đó, chẳng lẽ tìm cảnh sát thuận tiện hơn tìm anh hả?”

Ôn Diển sững sốt một chút, nhíu mày hỏi: “Cô tới làm gì vậy?”

“Thì trợ lý Trần không ở trong nội thành, cũng không kịp trở về cho nên tôi thay anh ấy tới.”

“...”

Ôn Diển hít sâu một hơi, miễn cưỡng duy trì giọng điệu bình tĩnh hỏi: “Cô miêu tả hoàn cảnh xung quanh đi.”

Thịnh Nịnh nói thật: “Tôi đang ở trong một cái đình, bên cạnh toàn là bụi cây xanh.”

Anh ừ một tiếng, tiếp tục chỉ đường cho cô: “Bây giờ cô đi ra khỏi đình, sẽ nhìn thấy biển báo bãi đậu xe sau đó đi về phía bắc, đi xuống tòa nhà dưới lầu rồi đi thẳng về phía nam...”

Đột nhiên Thịnh Nịnh ngắt lời: “Anh từ từ đã.”

“Sao hả?”

“Phía bắc là phía nào? Trước hay sau?”

Ôn Diển cạn lời.

“... Cô có học địa lý không đấy? Phía bắc là phía nào mà cũng không biết?”

“Tôi chỉ biết bắc ở trên, nam ở dưới, tây ở bên trái, đông ở bên phải thôi, sau đó sao Bắc Cực ở chính bắc nhưng giờ tuyết rơi, tôi không nhìn thấy sao.”

“...”

Bái phục.

Ôn Diển đứng dậy, trở về phòng ngủ lấy áo khoác, lúc mặc áo khoác thì điện thoại còn mở loa ngoài ném lên giường, cô gái trong điện thoại vẫn đang rối rắm đông nam tây bắc.

“Được rồi đừng làm phiền nữa. Trở về đình chờ, tôi sẽ xuống lầu đón cô.”

Thịnh Nịnh ừm liền: “Ừm, vậy anh nhanh lên nha.”

Ôn Diển thở dài.

Đây là người mà trợ lý Trần tìm tới thay anh ta đây.

Đúng là lạ đời, nào có đạo lý cấp trên xuống lầu đón cấp dưới đâu.

Trận tuyết này đến bất ngờ không kịp về phòng, ngay từ đầu chỉ là tuyết nhỏ thôi, bây giờ là thành tuyết lớn rồi, lúc Ôn Diển xuống lầu tìm được cô, cô ngồi trong đình đưa lưng về anh, cả người cuộn tròn thành một cục muốn sưởi ấm, ngay cả chân cũng co lại, ôm đầu gối cuộn mình chỉ chừa mỗi bả vai mảnh khảnh gầy yếu.

Lại ăn mặc như bánh trôi.

Ôn Diển nhìn chăm chăm bóng lưng kia vài giây, lúc đến gần thì thấp giọng cười nhạt nói: “Không phân biệt đông nam tây bắc, đáng đời.”

Thịnh Nịnh nghe thấy giọng nói của anh thì quay đầu lại liền, ánh mắt tròn tròn cực đại.

“Anh nói gì?”

Ôn Diển nhìn cô rụt cổ, nửa khuôn mặt đầu vùi trong khăn quàng cổ, hai má và lỗ tai lạnh đến đỏ bừng, tóc và lông mi cũng dính ướt sương.

Anh dừng một chút, không biết sao lại sửa miệng: “Tôi hỏi cô có lạnh không?”

Bả vai Thịnh Nịnh run rẩy, cô cười nói: “Còn ngon, động tác của anh nhanh, tôi không đợi bao lâu cả.”

Mặc dày thế mà cũng lạnh tới mức này, xem ra là cô bé siêu sợ lạnh.

Ôn Diển thúc giục nói: “Đi thôi, nhanh lên một chút.”

Cô đi theo anh thuận lợi tìm được tòa nhà trong mục tiêu, mới phát hiện thì ra con đường này không lắc léo chút nào, là do chỗ này nhiều cây xanh quá, tính riêng tư quá tốt cộng thêm buổi tối, mắt nhìn cũng nhỏ hẹp nên cô mới tưởng mình lạc đường,

Đi vào lầi một, Thịnh Nịnh vội vàng vỗ tuyết trên người.

“Đúng r ấi.” Khoảng cách giữa hai người chờ thang máy, cô hít mũi, lấy một cái hộp nhỏ tinh tế trong túi ra, nói: “Giáng Sinh vui vẻ nè, tặng anh một quả táo bình an.”

Dù sao cũng là trường học phát, miễn phí không cần tiền, lấy ra để lấy lòng ông chủ là vừa đẹp.

Ôn Diển đưa tay nhận lấy, anh mở hộp ra r ấi lấy quả táo từ trong ra.

Trên quả táo còn in một dòng chữ bằng tiếng anh, một hình trái tim lớn, ở giữa là ba chữ “I LOVE YOU”.

Thịnh Nịnh sửng sốt.

Táo này là đoàn sinh viên thống nhất chuẩn bị cho sinh viên, mỗi người đều có một trái, chữ in trên táo cũng là ngẫu nhiên, không có ý nghĩa khác, chủ yếu là để táo bắt mắt hoa hòe hơn thôi.

Ai ngờ cô bóc trúng ba chữ tiếng anh này.

Ánh mắt của người đàn ông phức tạp liếc nhìn cô.

Thịnh Nịnh sợ anh hiểu lầm nên giải thích ngay và luôn: “Đây là trường học phát, chữ trên đó cũng là ngẫu nhiên, không phải tôi in, tôi chưa từng

mở hộp ra, tuyệt đối không có ý đó đâu.”

Càng giải thích rõ ràng nhưng dường như ông chủ càng tức giận hơn.

Sắc mặt Ôn Diễm cực kỳ khó coi, nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ: “Cô lấy táo trường phát để tặng tôi?”

Thịnh Nịnh đành phải nói: “Vậy thì tôi ăn trái này, lát tôi đi ra cửa hàng trái cây mua một túi táo không có in chữ tặng cho anh hey.”

Hơn nữa dòng tiếng anh kia cũng quá vi diệu, cho dù là tặng bố cô cũng không xấu hổ như vậy.

Sau đó, cô đưa tay ra muốn lấy lại táo.

Ai ngờ người đàn ông đưa hai tay ra sau lưng, giấu quả táo ở phía sau.

Nên cô chụp vào không khí, hơi kinh ngạc nhìn người nào đó.

Giọng nói Ôn Diễm thản nhiên nói: “In hay không in cũng không sao cả, tặng cũng tặng rồi không có đạo lý nào tặng rồi đi đòi lại, tôi nhận trái táo này.”

Thịnh Nịnh tỏ vẻ không sao cả, vậy thì càng tốt, không cần tốn tiền mua táo không in chữ nữa.

Thịnh Nịnh theo Ôn Diễm lên thang máy đến nhà anh.

Lần đầu tiên tới nhà ông chủ, cô tương đối khách sáo, chỉ thành thật đứng ở phía sau anh, chờ anh thay giày xong mới tự mình đi vào.

“Đêm nay là Giáng Sinh, ngay cả trợ lý Trần cũng không muốn đến, sao cô lại đồng ý đến vậy?” Anh vừa thay giày vừa thờ ơ hỏi: “Không tụ họp với bạn bè à?”

Vô nghĩa, đương nhiên là vì tiền tăng ca gấp ba lần rồi, hơn nữa trợ lý Trần còn cố ý nói với cô, tiền tăng ca là sau khi gặp ông chủ mới có thể bắt

đầu tính, cô còn giành giật từng giây từng phút, đáng lẽ là có thể nhanh hơn, ai ngờ lại bị lạc đường thành ra mất nhiều thời gian.

“Trợ lý Trần nói anh ở nhà một mình, tôi sợ anh chờ lâu.”

Để thể hiện thái độ làm việc tích cực của mình trước ông chủ, Thịnh Nịnh còn cố ý nhấn mạnh: “Tôi chỉ sợ đến trễ một phút thì anh sẽ không vui, còn cố ý kêu taxi, hơn nữa tài xế kia còn không chịu giảm giá cho tôi một ít, đòi thêm tôi năm mươi đồng nữa nhưng vì anh, tôi vẫn xài năm mươi đồng này đó.”

Lời nói hàm ý rất rõ ràng đơn giản.

... Phiền anh trả phí xe cộ.

Nhưng dường như ông chủ không hiểu hàm ý của cô.

“... Cô bị ngốc à?”

Anh cúi đầu mắng cô một câu rồi kéo cô vào trong phòng sưởi ấm, giọng điệu mờ ám: “Tôi cũng không phải là đứa bé ba tuổi, không nhìn thấy cô chậm một phút thì sẽ quấy khóc đâu.”

* 风口 có những nghĩa sau:

(1) [khe gió]

(2) [cổng không khí]: Một lỗ thông qua đó không khí đi vào và đi ra.

(3) [một nơi là gió lùa]: Khi gió thổi, khe hở nơi trú ẩn mạnh hơn gió hai bên, gọi là "gió lùa".

(4) [tuyere]: Van điều tiết hoặc lỗ thông hơi của phần ghi nhiều lớp của lò hơi.

Chương 40

Thị Nịnh lảm bảm: “Tôi không có ý đó.”

Cũng không biết Ôn Diển có nghe thấy không, anh không phản ứng gì hết mà chỉ lấy đôi dép lê trong tủ giày giùm cô thôi.

Rõ ràng là kích thích dép của đàn ông, Thị Nịnh hỏi: “Không có dép dùng một lần sao?”

“Không có.” Ôn Diển nói: “Chỗ này của tôi không phải là nhà khách, không mang thì đi chân trần đi.”

Bình thường căn phòng này không có người, ngay cả chủ nhân cũng không thường xuyên đến thăm, đương nhiên sẽ không chuẩn bị những thứ đồ như thế.

Thị Nịnh đành phải mang đôi dép lê dài trượt vào chân rồi đi theo Ôn Diển đi vào nhà anh.

Người đàn ông cởi áo khoác của mình và bật đèn tường.

Phòng khách to đùng sáng bừng lên, lấp đầy ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của Thị Nịnh.

Bởi vì có một giấc mơ mua nhà ở Yên Thành cho nên Thị Nịnh sẽ chú ý đến một số tin tức bất động sản.

Biệt thự cao cấp giá trên trời không phải là một số ít, mua không nổi là một chuyện, xem hình ảnh trên mạng để đỡ thèm lại là chuyện khác,

Dinh thự Kinh Bích chính là một trong những dinh thự khá nổi tiếng, đây là thương hiệu sản phẩm cao cấp đầu tiên được phát triển sau khi bất động sản Cảng Thành của Tập đoàn nhà họ Thẩm Berlin đầu tư vào đại lục, bất kể là vị trí hay cơ sở vật chất phụ trợ xung quanh đều là đỉnh của chóp.

Nhà ở trong khu CBD* luôn luôn cung không đủ cầu, trong những năm gần đây tỷ lệ cung cấp càng gần bằng không, trong đó giá trung bình của mét vuông cao cấp nhất cũng là hai mươi vạn, bây giờ trong khung cảnh

thương mại dịch vụ tài chính phần hoa nhận nhíp như thế này mà có thể khoan tròn một mảnh đất để làm nhà ở, thực sự là một tác phẩm cuối cùng với sự kết hợp của quyền lực chính trị và thương mại.

*CBD là viết tắt từ Central Business District – đây là khu vực (quận) trung tâm hành chính, thương mại và là bộ mặt của một thành phố.

Nhìn phong cách, trang trí của tầng trệt của dinh thự này lạnh lẽo đơn giản đến mức không ai nhận ra đây là một dinh thự cao cấp, Thịnh Nịnh dốc hết toàn lực kiềm chế ánh mắt của mình. Chờ đến khi cô đi tới trước cửa sổ ngắm cảnh, thu hết cảnh sắc CBD vào tầm mắt mới vừa hâm mộ vừa tuyệt vọng thở dài.

Hâm mộ với chủ sở hữu của ngôi nhà này, tuyệt vọng cuộc sống của mình, chắc làm đến hết đời cũng không thể sở hữu một ngôi nhà như vậy.

Cô cho rằng mắt nhìn của mình đã đủ cao rồi, có thể "mưu đồ" một căn hộ ở vườn hoa Bác Thành trong tay Ôn Diễm.

Nhưng hoá ra lại là ếch ngồi đáy giếng, so với dinh thự này, căn hộ đó tính là cái lông gì chứ.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Thở dài cái gì?” Giọng nói không mặn không nhạt của Ôn Diễm vang lên sau lưng cô: “Không muốn tới thì đừng miễn cưỡng mình.”

“Anh hiểu lầm rồi, tôi không có miễn cưỡng, tôi là may mắn ba đời mới được tới nhà anh làm khách á.” Thịnh Nịnh quay đầu nhìn anh, dùng giọng điệu bình tĩnh nhất để vỗ mông ngựa: “Là tôi cảm thấy mình không xứng đứng ở chỗ này.”

Nếu Ôn Diễm đồng ý, thậm chí cô còn muốn quay một video toàn cảnh về ngôi nhà rồi giữ lại làm kỉ niệm.

Người đàn ông nghe lời nịnh hót của cô mà sa mạc lời, chỉ cau mày ra lệnh cho cô: “Nói tiếng người.”

“Tôi nói tiếng người đầy chứ, hơn nữa còn là tiếng phổ thông tiêu chuẩn.” Thịnh Nịnh chớp chớp mắt: “Nếu như anh không nghe hiểu thì chắc là nên coi tai mình lại.”

Vốn là gọi trợ lý Trần đến, ai ngờ anh ta lại đi tìm Thịnh Nịnh tới.

Thịnh Nịnh tới rồi lại thờ dài không giải thích được, Ôn Diễm nghe thấy cũng khó chịu theo.

Giống như cô rất oan ức tủi thân vậy.

Anh nhìn lướt qua chai rượu trên bàn trà, thản nhiên nói: “Nếu cô không vui thì sưởi ấm xong rồi đi về đi.”

Anh nói xong cũng không quản cô nữa, trực tiếp đi tới ngõ xuống ghế dựa.

“Sao anh lại đuổi tôi đi, tôi có nói là không vui đâu.” Thịnh Nịnh nói: “Chẳng lẽ anh không nghe ra tôi rất rất vui sao?”

Anh nhấc mí mắt lên nhìn cô, thấy mắt cô bị ánh đèn trong phòng chiếu sáng rồi lại rũ mắt xuống nhanh.

Môi anh giật giật, chậm rãi nói: “Không nghe ra.”

Anh không ngẩng đầu nhìn cô, Thịnh Nịnh đành phải đi tới ngõ xóm xuống bên cạnh anh, trong phạm vi anh có thể nhìn thấy nhìn thẳng về phía anh và cong mắt lên, môi cũng nhếch lên, nở một nụ cười siêu cấp ánh mắt trời.

“Nghe không ra, vậy anh cũng có thể nhìn thấy chứ.”

Ôn Diễm nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, anh thấy vẻ mặt sững sờ của mình trong con người lóe sáng của cô.

Anh nghiêng đầu đi, nặng nề thản nhiên miễn cưỡng ừ một tiếng.

“Vậy anh nói đi, anh có chuyện gì muốn giao cho tôi” Thịnh Ninh nói: “Hôm nay tôi thay thế cho trợ lý Tr ần.”

Ôn Di ễn hất cằm chỉ chỉ rượu trên bàn trà thủy tinh.

“Tôi gọi trợ lý Tr ần tới đây là để uống một ly với tôi.” Anh không để ý gì nói: “Rót rượu đi.”

Thịnh Ninh ngậy người, giọng điệu do dự: “Không phải anh gọi trợ lý Tr ần tới đây là vì có việc muốn giao sao?”

Nếu là cái khác thì cũng được nhưng uống rượu, cô không được lắm.

Quan trọng là tử lượng của cô không tốt, lỡ uống nhiều nổi điên thì làm sao bây giờ?

Ôn Di ễn phủ nhận: “Không phải.” Sau đó lại hỏi: “Không phải nói muốn thay ca cho cậu ta sao? Sao còn ngờ ngờ thế?”

Thịnh Ninh cắn cắn môi, đi tới rót một ly rượu cho anh.

Ôn Di ễn nhướn mày nhìn cô: “Cô không uống sao?”

“... À trước khi uống thì tôi có chuyện muốn nói.”

“Nói đi.”

Thịnh Ninh đề phòng trước: “Tử lượng của tôi không được, nếu uống quá nhiều nói nhảm thì anh đừng coi là thật nha.”

Người đàn ông lại không để ý, vẻ mặt tản mạn* nhìn cô hỏi: “Toàn nói uống say sẽ nói thật, cô sợ cô nói lời thật lòng cho tôi nghe sao?”

*Rời rạc, không chặt chẽ, thiếu tập trung. Trình bày tản mạn.

“Người khác say thì nói thật, chứ tôi say sẽ nói dối liên tục.”

Ôn Di ễn cười nhạt một tiếng: “Cô cũng khác người thật.”

“Đúng vậy.” Thịnh Nịnh cầm một ly rượu rỗng khác: “Vậy tôi sẽ uống đây, chắc là độ cồn này không cao đâu nhỉ?”

Cô vừa rót rượu vừa chuẩn bị uống thì đột nhiên bàn tay với từng khớp xương rõ ràng đưa tới, lấy ly rượu của cô.

Dù sao thì Thịnh Nịnh cũng là một cô gái, khác với trợ lý Trần.

Nếu trợ lý Trần có uống say thì có thể qua đêm ở đây, đến hôm sau lại đi.

Chứ một cô gái uống say ở nhà anh thì phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ còn bắt anh chăm sóc hầy hả?

“Được rồi.” Ôn Diễm nói: “Chỗ này tôi không có đồ uống khác, cô đi tới máy lọc nước lấy nước uống đi, lấy nước lọc thay rượu cũng được.”

Nếu như ngay từ đầu nói trước với trợ lý Trần trong điện thoại là tìm anh ta uống rượu, nhất định trợ lý Trần sẽ không gọi Thịnh Nịnh tới.

Cô có ý muốn uống rượu với anh là đủ rồi.

Được Ôn Diễm dặn vì thế Thịnh Nịnh thật sự dùng ly rượu đẹp để này đựng nước lọc trở về.

Bên cửa sổ không dư ghế dài nên Ôn Diễm dựa nghiêng còn Thịnh Nịnh cầm ly đứng bên cạnh anh.

Ông chủ nạnh nùng không nói lời nào, Thịnh Nịnh cũng không dám nói chuyện, hai người cứ nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ như vậy, một người uống rượu một người uống nước.

“...”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Mặc dù có tiền lương làm thêm giờ là rất tốt nhưng nó cũng hơi chán thật.

Vốn cô cũng có uống rượu rồi mới tới đây, cũng không biết rốt cuộc Ôn Diển muốn cô cùng uống bao nhiêu nữa.

Sau khi Thịnh Nịnh uống hai ly nước, dạ dày hơi chịu không nổi nên che miệng, không nhin được mà nấc một cái.

Ôn Diển nghe thấy, châm chọc nói: “Ngay cả uống nước mà cô cũng phê thê?”

"..."

“Uống nước chán quá.” Thịnh Nịnh tìm cho mình một cái cớ: “Chỗ anh cũng không có đồ uống khác về.”

Còn trách ngược lại anh.

Giọng điệu Ôn Diển như dở khóc dở cười: “Nếu cô muốn uống thì đặt đồ uống đi.”

Hai mắt Thịnh Nịnh mở to: “Anh có mời khách không?”

Người đàn ông nhìn chăm chăm cô: “Cô sẽ chết nếu không nói chuyện tí tiền bạc với tôi đúng không?”

“...Phí ship rất đắt í.”

“Muốn uống thì đặt hàng nhanh.” Ôn Diển không kiên nhẫn nói: “Tôi cũng không đến mức vì chút phí ship này mà phá sản.”

Thịnh Nịnh hiểu rõ, cô lập tức lấy điện thoại của mình đặt một ly trà sữa.

Uống trà sữa cũng nhạt nhẽo, cô nhìn nhìn chọn chọn nửa ngày, lại thêm muốn gọi chút đồ ăn.

“Anh đói không?” Cô cẩn thận thăm dò: “Có muốn ăn khuya không?”

Người đàn ông không có biểu cảm gì hết, nói: “Cô muốn ăn thì đặt đi, đừng làm bộ làm tịch hỏi tôi nữa.”

Chắc là liên quan tới uống rượu, cô cảm thấy trông hôm nay Ôn Diển đặc biệt dễ nói chuyện, cô nói uống nước chán anh lại chủ động thả lỏng để cô gọi đồ ăn tới.

Thịnh Nịnh to gan hỏi: “Hay chúng ta trực tiếp ra ngoài ăn đi? Tôi sợ ăn ở đây sẽ hun khói nhà anh.”

Ôn Diển nhíu mày: “Cô muốn ăn gì?”

Còn hun khói khắp nhà nữa chứ

“Tôi muốn ăn xiên nướng.”

“...”

Được đăng chân lân đăng đầu, Ôn Diển cũng không muốn để ý tới cô.

Thịnh Nịnh nói: “Nhìn hình ảnh đồ ăn kia tôi càng đói, nếu không tôi đi ăn, ăn xong tôi sẽ về ngay, trong khoảng thời gian này không tính là tiền làm thêm giờ đâu đấy.”

“Ờ, tôi ở nhà, cô tự đi ăn.” Môi anh giật giật: “Vậy tôi gọi cô tới làm gì?”

Thịnh Nịnh: “... Vậy anh có đi không?”

“Bên ngoài lạnh như vậy cô còn chịu đi ra ngoài nữa hả?”

“Ăn khuya sẽ không lạnh nữa.”

“...”

*

May mắn dinh thự Kinh Bích có vị trí địa lý tốt, xung quanh có rất nhiều trung tâm thương mại, Thịnh Nịnh gọi một chiếc xe chạy đến cửa chính dinh thự, xe chở cô và Ôn Diễm đi, chỉ một lát đã tới.

Tài xế là một ông chú bản địa rất nhiệt tình, sau khi hành khách lên xe thì nói năng hỏi han hăng say.

Dĩ nhiên Ôn Diễm không thích đề ý tới người khác, ng ồi một cục không nói lời nào, Thịnh Nịnh thì nở mặt, tài xế hỏi một câu cô trả lời một câu.

Thịnh Nịnh nói hai người đi ra ngoài ăn khuya, tài xế lập tức đ ề cử mấy cửa hàng cho hai người.

“Nhất là món xiên nướng Đông Bắc kia, nguyên liệu gia vị đậm đà đủ món, giá cũng phải chăng, chú đ ề cử hai cháu tới đó đó.” Tài xế cười ha hả trêu ghẹo: “Không giống như xiên nướng phía nam, xiên nướng bên đó quá tỉ mỉ r ồi.”

Chú tài xế lại tò mò hỏi: “... U ầy, nghe giọng thì cháu là người miền nam hả?”

“Hả? Dạ đúng r ồi.”

“Bởi chú nói, nói chuyện lịch sự nhã nhặn như vậy.” Tài xế lại nhìn người đàn ông đẹp trai im lặng từ đầu tới cuối qua gương chiếu hậu: “Bạn trai cháu cũng là người miền nam luôn hả?”

Thịnh Nịnh sửng sốt một chút, vừa định giải thích thì người đàn ông bên cạnh lên tiếng cắt ngang: “Không phải, là người bản địa, phiền chú nhanh lên một chút, tôi đói bụng.”

Tài xế đáp: “Ok ok!”

Sau đó có thể nhìn thấy xe tăng tốc bằng mắt thường.

Thịnh Nịnh nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi: “Sao anh không giải thích với chú ấy?”

“Cô càng giải thích thì tài xế càng hỏi nhiều.” Ôn Diễm lạnh nhạt nói: “Có phải cô định kể tổ tông mười tám đời cho người khác nghe không?”

Thịnh Nịnh cạn lời.

Đến nơi xuống xe, Thịnh Nịnh đi đến quán xiên nướng Đông Bắc mà chú tài xế giới thiệu.

Vừa vào cửa hàng ngồi xuống, não Thịnh Nịnh lập tức nhớ tới sổ tay quy tắc của nhân viên.

Điều thứ nhất: Luôn luôn đặt ý kiến của ông chủ lên hàng đầu.

Thịnh Nịnh hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

Ôn Diễm nhìn thực đơn, không hứng thú lắm: “Cô chọn đi.”

Thịnh Nịnh chu đáo hỏi: “Anh có không ăn được gì không?”

Ôn Diễm: “Không ăn nội tạng.”

Yes, đúng lúc cô cũng không thích ăn.

Thịnh Nịnh yên tâm, bắt đầu gọi món.

Lúc này trong cửa hàng đang cực kỳ náo nhiệt, thậm chí có bàn lớn còn giờ tay giờ ly hô hào đô đô.

Trong cửa hàng cũng phát bài hát Giáng Sinh, bài không khí lễ hội kết hợp Trung Quốc và phương Tây cũng mang một hương vị khác nhau.

Cũng không phải không có bàn của hai người, các đôi tình nhân hay bạn bè đều vui vẻ rộn ràng, chỉ có mỗi bàn của Thịnh Nịnh là có vẻ khá yên tĩnh.

Thịnh Nịnh cảm thấy hiện thực thật sự là ảo ma canada.

Nếu như lúc đó Thịnh Nịnh mới quen Ôn Diễm nói có một ngày mình sẽ đi ăn xiên nướng với Ôn Diễm, có khi lúc đó Thịnh Nịnh sẽ tự trực tiếp gọi 120 nói có một bệnh thần kinh từ trong bệnh viện chạy ra mất.

Cô an ủi lòng mình, xấu hổ chỉ là nhất thời thôi, chờ xiên nướng lên rồi chuyên tâm vui đùa ăn sẽ không thấy xấu hổ nữa.

Cửa hàng này nổi tiếng cũng có lý do cả, đó là phục vụ đồ ăn rất nhanh.

Xiên vừa nướng xong, bên ngoài óng ánh xèo xèo dầu mỡ, phía trên còn rắc một lớp tiêu với ớt bột.

Ánh đèn trên đỉnh đèn rất đầy đủ, chiếu vào bàn ăn này giống như sơn hào hải vị quý giá nhất trên đời.

Chờ mọi thứ đều lên hết, Thịnh Nịnh mới chột nhốt tới một chuyện.

Đồ ăn bình dân như vậy, anh có thể ăn không?

Giọng điệu Thịnh Nịnh do dự: “Anh có đến quán này chưa?”

Nhưng một giây sau, ngoài dự liệu của cô Ôn Diễm thành thạo tao nhã cầm xiên lên, cắn thật rồi nhai nuốt như người bình thường.

Đúng là cảnh đẹp đất trời, hai mắt Thịnh Nịnh mở to nhìn anh không chớp mắt.

Ôn Diễm bị người ta nhìn chằm chằm không được tự nhiên lắm, giọng nói khó chịu: “Trên mặt tôi có xiên nướng à?”

Thịnh Nịnh mím môi, ân cần hỏi: “Dạ dày của ngài có chịu được món này không?”

Không hiểu sao Ôn Diễm lại nhìn cô.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Có gì chịu không nổi, lúc tôi lẫn lộn trong đống cỏ chịu khổ, có khi cô còn đeo khăn quàng đỏ đang hát Đội ca Đội Thiếu niên Tiên phong kia kìa.”

Đột nhiên Thịnh Nịnh nhớ lại: “À đúng rồi, anh tốt nghiệp trường Quân đội mà.”

Không giống như những người con nhà giàu khác, anh đã từng chịu cực chịu khổ.

Ôn Diễn dừng một chút, nhướn mày hỏi cô: “Từ đâu cô biết tôi tốt nghiệp trường Quân đội?”

“Thịnh Thi Mông.” Thịnh Nịnh nói: “Nó biết từ chỗ em trai anh.”

“Cái gì nó cũng nói với bạn gái nhỉ.” Ôn Diễn lạnh nhạt cười nhạt hai tiếng: “Xem ra là động chân tình rồi.”

“Rốt cuộc là vì sao bố anh lại phản đối hai người họ bên nhau vậy?” Thịnh Nịnh tò mò hỏi: “Trước đây ông ấy đã gặp Thịnh Thi Mông chưa?”

“Chưa từng gặp, cũng không cần phải gặp.” Giọng điệu Ôn Diễn cực nhạt: “Cô ta không xứng.”

Thịnh Nịnh mím môi, thật đúng là lý do khiến ông già phong kiến cổ hủ cố chấp.

Thịnh Thi Mông đã nói trước với cô, nhà họ Ôn chướng mắt em ấy là vì gia thế.

Cho nên bây giờ cô nghe đáp án chính xác trong miệng Ôn Diễn cũng không làm cho cô cảm thấy bất ngờ lắm.

Thật ra cô và Thịnh Thi Mông đều hiểu rõ sự chênh lệch tầng lớp là gì, cũng hiểu thực tế không thể vượt qua sự chênh lệch này nhưng không khỏi cảm thấy châm chọc nực cười.

Chênh lệch xuất thân cũng không phải một người có thể tự do lựa chọn được, nếu như có thể lựa chọn, ai mà không muốn làm con cưng của trời sinh ra đã ngậm thìa vàng? Ai mà không muốn sinh ra là thiếu gia tiểu thư, ai mà không muốn có xuất thân tốt được người người ngưỡng mộ?

Thịnh Nịnh không thể không nghĩ về phong trào "Chiếm Phố Wall"* nổi tiếng thế giới vài năm trước.

* Phong trào "Chiếm Phố Wall" có thể được xem là một cuộc cách mạng của người nghèo đấu tranh chống lại sự bất công trong xã hội tư bản Mỹ.

Quan sát các khẩu hiệu, biểu ngữ trong các cuộc biểu tình, có thể thấy rõ mục tiêu của phong trào "Chiếm Phố Wall" là đòi đánh thuế người giàu nhiều hơn nữa, đòi chấm dứt việc ngân hàng tịch thu nhà của những người không còn khả năng trả nợ, đòi rút quân Mỹ về nước, chuyển ngân sách chiến tranh cho giáo dục, chống tăng học phí đại học, đòi việc làm...

Từ việc chỉ "chống lại" giới tài chính, ngân hàng tại khu phố Wall, thành phố New York, khi phong trào lan sang Thủ đô Washington, những người tham gia biểu tình đã mang theo một tinh thần khác, họ không chỉ lên án sự tham lam của một bộ phận giàu có, mà còn chỉ trích chính phủ không giải quyết được những bức xúc của người dân lao động trong cuộc sống hằng ngày.

(Nguồn: Cand(.)com(.)vn)

Người dưới lầu đang phản đối kháng nghị hò hét, mà những tầng lớp tinh anh thượng lưu ăn mặc đẹp đẽ thì cầm rượu champagne đứng trên lầu nói chuyện vui vẻ, nhìn mấy ngàn người biểu tình dưới chân trở thành đám khỉ trong sở thú, nhìn cuộc biểu tình đối kháng giai cấp này trở thành trò hề khôi hài.

Người bình thường không có cách nào thay đổi hiện thực này nên họ phải liều mạng bò lên cao.

Không muốn bị coi là khỉ thì hãy cố gắng trở thành người nhìn khỉ ở trên lầi.

Thế mà cô còn có lòng thánh mẫu lo lắng cho dạ dày quý giá của nhà tư bản kia, lo rằng có thể nhà tư bản không ăn quen những xiên nướng bình dân này.

Mụ nội nó, đúng là ngu vãi.

Nghĩ đông nghĩ tây, suy nghĩ đầu bay đến chỗ phố Wall cho đến khi nghe thấy Ôn Diễn nói mới kéo cô về thực tế.

“Sao không ăn? Không phải trước khi còn nằng nặc đòi ăn khuya sao?”

Thịnh Nịnh lấy lại tinh thần, cúi đầu cắn miếng thịt phàn phật, sau đó gọi mấy chai bia với nhân viên phục vụ.

Sắc mặt Ôn Diễn không tốt lắm: “Chỗ tôi có rượu vang đỏ cô không uống, lại chạy tới đây uống bia?”

“Rượu vang đỏ trong nhà anh đắt quá, dạ dày tôi chịu không nổi.” Giọng điệu Thịnh Nịnh bình tĩnh: “Vẫn là bia giá rẻ thích hợp với tôi hơn.”

Ôn Diễn không nói nên lời, mắt thấy khi bia được bung lên, cô rót cho mình một ly tràn trề sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Chỉ một lát sau, chai bia thấy đáy.

Cô uống rất nhanh giống như đang trút giận gì đó, vì vậy cô cũng say rất nhanh.

Căn bản Ôn Diễn cũng không kịp khuyên cô đừng uống, chờ hai người ăn uống thanh toán xong rồi đi ra, Thịnh Nịnh đã đi xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Cô còn nhớ mình đang ở với ai không?” Anh đỡ Thịnh Nịnh đi ra khỏi trung tâm thương mại, trầm giọng giáo huấn: “Có phải tôi nhắc cô chưa, lúc ở bên cạnh đàn ông phải có lòng phòng bị. ”

Thịnh Nịnh gật đầu, trả lời lưu loát: “Nhắc rồi, tôi cũng nhớ.”

“Vậy mà cô còn uống say?” Trong nháy mắt ánh mắt người đàn ông sâu thẳm, thấp giọng hỏi: “Cô cố ý?”

Đầu tiên là cô hoang mang bối rối sau đó mới dùng giọng chắc chắn mà nói: “Anh không giống họ, anh sẽ không.”

Ôn Diễn phục cô sát đất

Không biết là ai “thăm nhuần” cho cô cái tư tưởng “Ôn Diễn không giống với những đàn ông khác.”

Đột nhiên Ôn Diễn kéo cô đi theo một hướng khác.

Bước chân Thịnh Nịnh lảo đảo, bị anh kéo đến con hẻm nhỏ bên đường - nơi ánh đèn neon không chiếu tới được. Cô vừa lấy lại tinh thần, người đã bị giam giữ giữa thân thể người đàn ông và vách tường gập ghềnh.

Ôn Diễn giơ tay nắm cằm cô buộc cô ngẩng đầu lên, giọng nói trầm khàn.

“... Sao cô biết tôi sẽ không?”

“Bởi vì người như tôi không xứng.” Cô uống bia nấc một cái, cười nói: “Hơn nữa anh cũng làm chuyện mất giá như vậy đâu.”

Anh sững sờ, hơi kinh ngạc nhìn cô.

Cho dù tác phong thái độ bình thường của Ôn Diễn cao ngạo đến cực điểm nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy không thể lý giải, bởi vì anh có vốn liếng để kiêu ngạo, cũng có điều kiện thân thể xuất thân, những thứ này toàn là thứ người thường không cách nào chạm tới.

Anh vẫn duy trì thái độ kiêu căng, vĩnh viễn được người khác rướn cổ mà nhìn lên mình.

Đổi lại là ngày bình thường, căn bản là Ôn Diễm không có khả năng chạy tới đây ăn khuya với người khác.

Tất cả những hành vi hôm nay của anh khác thường đến mức ngay cả chính anh cũng cảm thấy hoang đường.

Rõ ràng là tối nay - ngay từ lúc cô xuất hiện anh phải đuổi cô đi mới phải.

Nhưng dường như từ ngày anh quen Thịnh Nịnh, cô đã cướp đi quá nhiều ánh mắt và thời gian của anh.

Anh không nên làm chuyện tự mất giá, mà đúng là cô không xứng thật nhưng hiện tại anh đang làm gì thế này?

Ôn Diễm dùng sức nhắm mắt lại, trong lòng rối tung loạn xạ.

Những lý trí bình tĩnh vốn có cũng không thể lý giải hành vi điên rồ này.

“Tôi sẽ về nhà.” Đột nhiên Thịnh Nịnh nói.

Cô đẩy anh ra ngoài vài bước sau đó cánh tay bị anh kéo trở về.

Ôn Diễm mang theo tức giận lớn tiếng hỏi: “Cô như vậy thì làm sao mà đi về?”

Thịnh Nịnh ngửa đầu, tự tin nói: “Tôi đi về.”

Anh quát lớn một tiếng, không khách khí châm chọc nói: “Uống đến mức chân cũng thành móng gà rồi còn đòi đi về, cô có giỏi thì đi thẳng thớm cho tôi coi đi.”

“Anh hung dữ cái gì chứ, không cần phiến anh.” Thịnh Nịnh trừng tròn một đôi mắt hạnh, hung tợn nhìn anh, nhe răng trợn mắt còn hung dữ hơn anh: “Tôi kêu taxi về nhưng tiền xe là anh lo trả đi.”

... Say ngó ngán đến thế rồi mà đầu óc chỉ có mỗi tiền.

Ôn Diển tức giận đến khó thở, lồng ngực phập phồng, ánh mắt kia như hận không thể đánh cô gái này một trận ngay tại chỗ, đánh cho đến khi thành thật mới thôi.

Cuối cùng anh hung hăng thở dài, ngẩng đầu đưa lưng về phía cô, giọng nói đầy căm phẫn: “Thôi! Đi lên! Còn nói nữa thì tôi ném cô ở đây đây, ngày mai tôi tới nhặt xác.”

Chương 41:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vóc dáng của người đàn ông vốn cao hơn cô rất nhiều, đột nhiên lúc này đưa lưng ng ả xồm về phía Thịnh Ninh khiến cô giật mình một cái.

Cô nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu anh, cảm thán thì ra anh cũng có thứ này.

Giọng nói không kiên nhẫn của Ôn Diễnvang lên: “Uống đến điếc r ả sao?”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thịnh Ninh nuốt nuốt nước miếng.

Lúc trước Ôn Diễnlái xe đưa cô về nhà, lúc ấy cô còn đặc biệt cảm khái, thế mà lúc sinh thời lại được anh làm tài xế cho mình.

Quả nhiên đi đâu bất ngờ hiện diện ở khắp mọi nơi trong cuộc sống.

Sử dụng ông chủ lớn của mình như một chiếc xe, nếu như vài năm sau cô trở nên nổi tiếng, được nhà xuất bản mời viết tự truyện để xuất bản, chắc chắn chuyện này sẽ là một trong những chuyện trong cuộc sống đầy màu sắc của cô nhất.

Lý trí và cảm xúc còn sót lại sau khi uống rượu đã nói với cô rằng:

Có tiện nghi mà không chiếm, ngu như heo.

Thịnh Ninh do dự tiến lên, cô thử đặt tay lên vai anh, thấy phản ứng của anh không có bài xích nhăn nhó cô mới hít sâu một hơi r ả chậm rãi dựa

thân thể mình vào.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Rõ ràng cảm nhận được có một sức nặng cẩn thận đè lên mình, yết hầu Ôn Diển nhúc nhích một cái, cánh tay luồn qua chân cô, dùng sức đầu gối rìi cõng cô đứng thẳng lên

Ôn Diển cõng cô đi ra khỏi con hẻm nhỏ.

Ánh đèn đường sáng chói chiếu sáng Thịnh Ninh hơi tỉnh táo một chút, vóc dáng người đàn ông cao, cô mượn chiều cao của anh nên nhất thời cảm giác cảnh đường phố đập vào mắt đầu rộng mở ra rất nhiều.

Thì ra người cao có tầm nhìn rộng như vậy.

Thịnh Ninh nhớ lại ký ức lần trước bố cõng cô, là hồi mới mấy tuổi, khi bố mẹ còn chưa ly hôn.

Khi đó Thịnh Khải Minh vẫn còn là một người bố tốt, khi đó cô cũng ngây thơ cảm thấy trên thế giới này không có gì đáng tin cậy và ấm áp hơn lưng của bố.

Cảm giác dựa vào lưng Ôn Diển thật sự rất thoải mái, không giống với cảm giác khi cô bé Thịnh Ninh dựa vào lưng bố nhưng cũng không hề thua kém cảm giác đó.

Tay cô đặt trên vai áo cứng cứng của anh, đầu ngón tay vô thức cuộn tròn về phía lòng bàn tay.

“Làm gì đấy?” Ôn Diển cảm nhận được động tác nhỏ của cô, thấp giọng cười nhạt: “Không thành thật thì thôi, còn muốn cào người nữa à?”

Giọng nói của anh rất gần, Thịnh Nịnh choáng váng nói: "... Không có, hơn nữa anh mặc dày như vậy, nếu tôi muốn cào cũng cào không tới á."

Ôn Diễn không có biểu cảm gì nói: "Vậy tôi phải cảm ơn may lúc này là mùa đông rồi."'

Thịnh Nịnh nhú mày.

Cô vốn rất cảm ơn anh chịu công cô đi, nhưng vì sao mỗi khi cô có cái nhìn khác về anh, cũng cảm thấy anh có tình người thì anh lại nhanh chóng phá vỡ cảm giác này của cô vậy chứ.

"Cũng may là mùa đông, tôi ăn mặc dày." Thịnh Nịnh hung hăng nói: "Nếu không anh công sẽ quá nhẹ."

Ôn Diễn nói: "Cô tự tin với cân nặng của mình nhỉ."

Thịnh Nịnh trợn trắng mắt: "Nhẹ hơn anh là có."

"Một cô gái đi so với đàn ông, cô không biết xấu hổ sao?"

"Đặc, biệt, không, biết, xấu, hổ!"

Ôn Diễn không phản cảm khi cãi nhau với cô, hai người cứ cãi tới cãi lui không chịu thua, có đôi khi cô biết mình không thắng nổi nên cúi đầu giống như gà trống rũ mào gà kiêu ngạo của nó xuống, nhìn đặc biệt thú vị, còn đôi khi cô chiếm thế thượng phong*, cô sẽ dựng mào gà lên cao thật cao, như vậy cũng rất thú vị.

*Ở vào thế mạnh hơn, áp đảo đối phương

Nhưng anh không muốn lãng phí miệng lưỡi với người say rượu, ngay cả cãi nhau cũng muốn chơi xấu.

Ôn Diễn không để ý tới cô nữa, trăn mặc công cô đi tiếp.

Thịnh Nịnh nhìn thấy anh không phản bác mình nữa nên cũng nhắm mắt chuyên tâm hưởng thụ dịch vụ xe ngựa nhân tạo, cũng không nói nữa.

Hôm nay bầu không khí trên đường rất khác nhau, phần lớn là các đôi nam nữ, họ đi cùng nhanh, nghênh đón bông tuyết và ánh đèn đêm.

Hiếm khi Ôn Diễm đi bộ trên đường lớn thế này, bình thường anh đi đâu đâu có tài xế đưa đón, nhất là những ngày như hôm nay, ngồi trong xe nhìn ra ngoài đường phố đều là cảnh nam nữ tay trong tay, càng nhìn càng không muốn đi dạo trên đường.

Trong số những người nắm tay thân mật cũng không thiếu những đôi tình nhân có ngoại hình bắt mắt, hôm nay đi ra ngoài phố chơi lễ nên đa số mọi người đều ăn mặc rực rỡ, lúc đi trên đường không khỏi hấp dẫn ánh mắt chú ý của người qua đường.

Nếu Thịnh Ninh không say, nhất định cô sẽ vừa thương thức vừa cảm thán khắp phố đều là cớm chó của các anh chị xinh đẹp rải rải.

Cô không nhìn người qua đường nhưng lúc này lại bị người qua đường nhìn.

Tất cả mọi người đều nắm tay hoặc khoác tay, buồn nôn nhất cũng chỉ ôm ấp các kiểu, chỉ có mình cô là được đàn ông công.

Ôn Diễm chuyên tâm đi tới, mãi cho đến khi các cô gái trẻ không nhìn được mà làm nũng với bạn trai bên cạnh.

“Anh xem chị gái kia kìa, được bạn trai công đó, anh học hỏi bạn trai người ta đi, mỗi lần anh công em đều nói em quá nặng, rõ là sức anh quá nhỏ!”

Ôn Diễm: “...”

Khi đi ngang qua một chiếc cửa sổ gương của một trung tâm mua sắm bên đường, anh thuận tiện liếc một cái.

Một người đàn ông mặc một chiếc áo khoác tối màu thẳng tắp đến đâu gối công một cô gái trẻ mặc áo lông vũ dày cộp trên lưng, bốn phía của cửa sổ là khung cảnh trang trí lễ Giáng Sinh, trên rèm cửa màu đỏ cũng treo một

chiếc chuông lục lạc màu vàng, giống như đưa hai người vào bức tranh rồi đặt trong khung ảnh.

Hôm nay Thịnh Nịnh mặc áo khoác lông vũ màu vàng nhạt, kiêu dáng bong bóng lớn bồng bênh, mép mũi còn có một vòng lông màu trắng làm nổi bật cái đầu nhỏ xinh của cô và khuôn mặt chỉ to bằng bàn tay.

Đương nhiên Ôn Diển không nhìn ra kiêu dáng gì, anh chỉ cảm thấy bây giờ giống như mình đang cõng một chiếc bánh trôi có nhân lòng đỏ trứng gà vậy.

Hai người một người cao ráo mạnh mẽ, một người mềm mại mượt mà, nhìn thì thấy không hợp nhưng chắc là do bầu không khí đêm Giáng Sinh quá nặng nên càng nhìn càng thấy cảnh này giống như truyện tranh, đặc biệt khiến người ta chú ý.

“Sao anh không đi nữa?” Thịnh Nịnh mở mắt ra hỏi.

Ôn Diển lấy lại tinh thần lại, tiếp tục đi về phía trước.

Đi vài bước, không hiểu sao anh lại hỏi: “Rốt cuộc cô có bao nhiêu bộ áo khoác lông vũ màu mè vậy?”

Thịnh Nịnh suy nghĩ một chút, trả lời: “Chắc là rất nhiều.”

Trước tháng ăn Tết, các cửa hàng điện tử đều đang sale mạnh, thừa dịp đó cô cũng mua một hơi vài món, năm nay vừa lúc lại phổ biến các loại màu sắc tươi sáng nên cô cũng chạy mua theo mốt.

Quả nhiên bánh trôi này có nhiều nhân khác nhau.

Ôn Diển khinh thường đánh giá: “Hoa hòe lòe loẹt.”

Thấy anh lại bắt đầu bới móc, Thịnh Nịnh không phục trả lời: “Đẹp hơn anh, toàn mặc mấy đồ đen thui.”

“Cô thì biết gì.” Ôn Diển hừ một tiếng, giọng điệu ghét bỏ: “Có người đàn ông nào ăn mặc hoa hòe không?”

Thịnh Nịnh cố ý nói: “Đẹp trai có ăn mặc hoa hòe đến đâu cũng đẹp trai cả.”

Ôn Diễn thản nhiên nói: “Tôi đây cũng không thêm mặc.”

Cô lập tức bắt được sơ hở trong lời nói của anh, giọng điệu trở nên kích động: “Ý tôi là nói mấy người đẹp trai, không nói anh, anh nhập hội làm gì ề?”

Thân hình anh dừng lại, im lặng vài giây sau đó trầm giọng hỏi: “Ý cô là sao?”

Thịnh Nịnh thiếu đòn nói: “Tự nhận là mình tự luyện cũng không khó lắm đâu.”

Đột nhiên anh buông cánh tay chống đỡ trọng lượng cơ thể của cô ra, Thịnh Nịnh không phản ứng kịp, toàn bộ cơ thể bị trượt xuống một chút sau đó cô nắm chặt quần áo của anh mới miễn cưỡng không bị anh ném xuống đất.

Thịnh Nịnh vất vả lắm mới đứng vững, còn chưa nói hai chữ “trả thù” đã bị người nào đó nắm chặt hai bên bả vai, nghe giọng nói của người đàn ông truyền đến trên đỉnh đầu như ra lệnh: “Ngẩng đầu, nhìn kỹ đi, tôi cho cô cơ hội uốn nắn lại gu thẩm mỹ của mình.”

Cô ngẩng đầu lên, trong nháy mắt va vào đôi mắt đen kịt.

Mắt to mày rậm, mặt mũi miệng đẹp trai quá đáng, thậm chí ngay cả chân tóc và tóc mai cũng xinh đẹp, bình thường đều nói chuyện tiền tiền, chưa nhìn kĩ như bây giờ, chừ mượn rượu, Thịnh Nịnh phác họa lại mắt mũi miệng của anh trong lòng, còn nhìn lui nhìn tới nhiều lần.

Hành động này của Ôn Diễn là cố ý trào phúng gu thẩm mỹ của cô, không ngờ cô còn thật sự nghiêm túc quan sát tường tận.

Không biết da mặt cô làm từ gì, nhìn chằm chằm một người đàn ông lâu như vậy mà cũng không thấy ngại mà ngược lại, dưới đôi mắt hạnh vừa

sáng vừa tròn nhìn mình chăm chăm của cô, bên tai Ôn Diễm tê dại, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, đưa tay kéo mặt cô sang một bên.

Thịnh Nịnh bị cưỡng ép nghiêng đầu.

Anh hơi nóng nảy hỏi: “Gu thẩm mỹ được uốn nắn chưa?”

“... Gu thẩm mỹ của tôi luôn luôn bình thường nha.” Cô giải thích vô tội.

Ôn Diễm không muốn tiếp tục đi vòng vèo về đề tài này với cô nữa, anh đi đến bên lề đường, thuận lợi bắt một chiếc taxi rồi kéo Thịnh Nịnh ngồi vào.

Tài xế hỏi họ đi đâu.

Ôn Diễm: “Dinh thự Kinh Bích.”

Thịnh Nịnh lại bổ sung: “Trước tiên đi dinh thự Kinh Bích đã, rồi để người này xuống. Sau đó phiền chú chở tôi tới vườn hoa Bác Thành.”

Tài xế: “Được.”

Ôn Diễm nhíu mày: “Cô không tặng ca sao?”

“Hả?” Thịnh Nịnh nói: “Không phải giờ tặng ca đã kết thúc rồi sao?”

“Khi nào tặng ca kết thúc là do tôi quyết định.” Ôn Diễm liếc cô một cái rồi thản nhiên nói: “Cô không muốn tặng ca thì trở về đi, tôi không miễn cưỡng.”

“Tặng ca tặng ca chứ.” Thịnh Nịnh lập tức nói với tài xế: “Bác tài, làm phiền chú không cần đến vườn hoa Bác Thành nữa, hai chúng tôi đều xuống dinh thự Kinh Bích hết.”

Ngoại miệng tài xế nói được, xóa định vị vườn hoa Bác Thành nhưng ánh mắt lại lén nhìn một nam một nữ ngồi ở phía sau thông qua gương chiếu hậu.

Lúc họ lên xe chú ấy còn tưởng là một cặp, bây giờ nghe đoạn nói chuyện thì là cấp trên và cấp dưới.

Bác tài thở dài.

Moá nó gần mười giờ còn bắt tăng ca, ông chủ này thật sự không phải người, cô bé này cũng thật đáng thương.

*

Đến dinh thự Kinh Bích rồi xuống xe, trước khi đi thang máy lên lầu, Thịnh Nịnh lại nghi ngờ hỏi.

“Chỉ có đi đâu tôi đi lên làm gì vậy? Ngồi chơi nhìn anh uống nước hả?”

Ôn Diễm sững sốt một chút, hiển nhiên là lúc này bảo cô lên tăng ca thôi chứ chưa suy nghĩ tới vấn đề này.

“Đi lên trước rồi nói sau.”

Thịnh Nịnh nhìn thấy ngoài trời tuyết rơi dày đặc, lúc này cô uống rượu, cả người đều nóng hổi nên không muốn vào nhà nhanh như vậy.

Cô chợt nhớ tới ngày tuyết đầu mùa của nửa cuối năm nay, bởi vì cô bận rộn nhiều việc cho nên tới bây giờ đầu chưa từng chơi tuyết với người khác.

Thịnh Nịnh cảm thấy hào hứng, chỉ vào tuyết ngoài trời rồi hỏi người đàn ông: “Hay là chúng ta chơi tuyết đi?”

Ôn Diễm hơi kinh ngạc nhìn cô: “Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Thịnh Nịnh đưa ba ngón tay: “Ba tuổi nha.”

Ôn Diễm buồn cười nói: “Say đến ngớ ngẩn rồi hả? Ngay cả tuổi tác của mình cũng không nhớ rõ?”

“Còn tốt.” Thịnh Nịnh cảm thấy lúc này mình hơi choáng váng nhưng đầu óc vẫn còn tương đối tỉnh táo: “Anh có đi chơi không?”

“Không đi.” Ôn Diễm trực tiếp từ chối: “Tôi bảo cô tới đây tặng ca chứ không phải nhìn cô chơi trò con nít này.”

“Vậy chắc là uống nước kia là tặng ca đúng đấy á.” Thịnh Nịnh phồng miệng, phản bác: “Dù sao không phải anh gọi người tới đây tặng ca là vì hôm nay là đêm Giáng Sinh sao, tất cả mọi người đều có đôi có cặp, chỉ có anh là một mình mới cảm thấy cô đơn lẻ bóng cho nên mới tìm người đến tặng ca sao?”

Ôn Diễm há miệng thở dốc, dừng vài giây sau khuôn mặt đen thui thui trách cứ: “Cô nói bậy nói bạ gì đó.”

Hôm nay Thịnh Nịnh đặc biệt “khó nhai”, bình thường cô rất sắc sảo, hôm nay uống rượu vào lại càng không cho anh mặt mũi.

“Rõ ràng là vậy á! Anh không thừa nhận thì thôi. Dù sao có tiền tặng ca rồi, tôi sẽ không nói với người khác đâu.”

“...”

Ôn Diễm không nói gì, Thịnh Nịnh vẫn xoay người, thật sự chạy ra ngoài chơi tuyết.

Chờ ngày mai thì những đám tuyết này đã bị xúc đi rồi, phải nhân dịp họ chưa xúc cô chơi một trận cho đã đã.

Thịnh Nịnh tìm một nơi có nhiều tuyết rơi nhất, đắp hai cục tuyết rồi làm một người tuyết nhỏ.

Bản thân cô vốn nhìn người tuyết mini này rất vui vẻ, cho đến khi giọng nói trào phúng của ai đó vang lên phía sau: “Nhỏ xíu.”

Thịnh Nịnh nghiêng đầu trừng anh: “Sao anh lại ra ngoài?”

“Sợ cô vụng v ềngã trong tuyết không đứng dậy nổi.” Ôn Diễm lạnh lùng nói: “Nếu không còn phải gọi xe xúc tuyết tới xúc cô nữa.”

Thịnh Nịnh bĩu môi, không để ý tới anh, lại tiếp tục làm người tuyết mini thứ hai của mình.

Giọng nói trào phúng kia lại vang lên: “Nhỏ thế này mà cũng gọi là người tuyết à?”

“Quê tôi chưa từng có tuyết lớn như vậy! Mỗi khi tuyết rơi chỉ rơi rất ít! Chỉ đủ để làm một cái gì đó nhỏ như vậy thôi!” Thịnh Nịnh tức giận đứng lên, hung hăng đẩy anh một cái: “Anh tới đây đi! Anh làm người tuyết không l ờ cho tôi coi đi!”

Ôn Diễm kiêu ngạo nhìn cô một cái rồi thật sự bắt đầu làm.

Nhìn chiếc áo khoác đắt tiền của anh kéo trong tuyết, động tác làm quả cầu tuyết cũng rất thành thạo, Thịnh Nịnh ở một bên nhìn, rất không phục nói: “Thì ra anh còn biết làm người tuyết nữa.”

Ôn Diễm cảm thấy vấn đề này của cô rất buồn cười, lúc trước ở cửa hàng xiên nướng cũng như vậy, anh chỉ ăn một cái xiên nướng mà làm cô kinh ngạc đến mức suýt rớt cằm.

“Vậy cô có biết ăn uống đại-tiểu tiện không?” Mặt anh không đổi sắc hỏi: “Đây có phải là đi ều cô biết không?”

Thịnh Nịnh: “...”

*吃喝拉撒: Có nghĩa là ăn, uống, đi ị, đi tiểu. Hơi tục nên editor chuyển lại như trên nha :))

Chương 42:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh tức giận đến mức rượu xông lên não không phản bác lời anh mà yên lặng ng ã xồm trên mặt đất vò vò xoa xoa tuyết.

Ôn Diễn cho rằng cô còn muốn làm gia đình người tuyết mini nên không để ý tới cô.

Khi anh đắp, lăn hai quả cầu tuyết rồi đặt quả cầu tuyết nhỏ ở trên, quả cầu tuyết lớn ở dưới, mặc dù không có dụng cụ làm mũi và mắt nhưng có thể nhìn thấy thân hình mũm mĩm của người tuyết.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ôn Diễn liếc mắt nhìn người tuyết mini do Thịnh Nịnh làm, trong giọng nói lạnh lùng xen lẫn vài phần khinh thường.

“Thấy chưa? Đây mới là người tuyết này.”

Trả lời anh là quả cầu tuyết Thịnh Nịnh ném tới.

Cô vo tròn quả cầu tuyết rồi ném mạnh vào chân anh.

Cãi tay đôi với anh thì anh chẳng mất sợi lông nào, có giỏi thì “đấu một trận” ném tuyết thống khoái với cô đi.

Quả cầu tuyết đập vào ống quần Ôn Diễn sau đó nhanh chóng bể thành tuyết vụn.

Biểu cảm Ôn Diễn không thể tin nhìn cô: “Cô dám ném tôi?”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Lòng Thịnh Nịnh không hề áy náy, “kiên cường” trả lời: “Đáng đời, ai bảo miệng anh thú mĩ mai tôi.”

Môi Ôn Diễm giật giật hỏi: “Uống rượu nên cô to gan hơn đúng không?”

“Gan tôi to sẵn rồi.” Thịnh Nịnh khom lưng nắm một nắm tuyết trong tay: “Nếu không phải anh có tiền, ai thèm quen anh.”

Người đàn ông vừa nghe lời này, tức giận lạnh lùng liếc cô một cái rồi tiện tay nắm lấy một nắm tuyết sau đó ném thẳng vào mặt cô.

Động tác của anh rất nhanh, Thịnh Nịnh không kịp phản ứng tránh đi nên cục tuyết bay thẳng vô mặt.

Cô dùng tay phủi tuyết trên mặt, miệng phụt phụt hai cái cho tuyết rớt xuống rồi hét to: “Tôi ném chân anh! Sao anh lại ném mặt tôi hả!!”

Ôn Diễm mĩ mai: “Do cô ném lệch thôi.”

Anh chờ đó cho tôi!

Thịnh Nịnh vì chứng minh cho anh thấy mình không ném lệch, nên không cam lòng vào thế yếu nhanh chóng cầm một nắm tuyết từ trên mặt đất rồi ném vào người anh.

Người đàn ông phản ứng rất nhanh, nghiêng đầu dễ dàng tránh được sự “tấn công” của quả cầu tuyết từ cô.

Thịnh Nịnh cũng không phải kiểu người dễ dàng nhận thua, thua keo này ta bày keo khác, cục này không trúng, cô ném cục khác.

Nhưng ngay cả ném mấy cái cũng không trúng Ôn Diển mà ngược lại, cánh tay, bụng và chân của cô đều liên tiếp trúng chiêu.

Thịnh Nịnh tức giận đến mức mất hết lý trí, trực tiếp ngã xồm xuống, hai cánh tay vùi vào trong tuyết, ôm một đống tuyết lớn lên rồi đứng dậy cất chân bay thẳng tới trước mặt người đàn ông, cô tính bỏ việc “công kích” từ xa đi, trực tiếp cho anh một đòn vật lý cận chiến nghiêm trọng.

Người đàn ông nhìn bộ dáng hùng hổ dữ tợn của cô nàng thì cũng sửng sốt một chút, thế mà cũng không tránh đi, chỉ muốn nhìn xem có phải cô thật sự uống say đến mức đầu óc lên mây mới dám làm như vậy với anh hay không.

Kết quả bởi vì cô gái này chạy quá nhanh trong tuyết, chân trái chân phải “hun hít” nhau nên đã ngã sấp mặt khi cách anh vài bước.

Bụp một tiếng, cả người đều vùi vào trong tuyết.

Thịnh Nịnh ngã xuống, rồi nằm sấp tại chỗ nửa ngày không có phản ứng, sau đó cô nghe thấy tiếng cười trầm thấp nhưng sáng khoái của Ôn Diển.

Diện tích cây xanh trên quảng trường công cộng rộng lớn, tiếng gió lạnh gào thét kèm theo những bông tuyết đột ngột, người đàn ông bị cô làm rớt đến mức cười thoải mái, cười thẳng đến không nhìn được mới vịn trán thở dài, tiếng cười trầm thấp tràn ra từ cổ họng giống như đàn cello tấu lên nhưng khi nó bay vào tai Thịnh Nịnh lại không dễ nghe như vậy, còn rất chi là chói tai, đây là đang vũ nhục nhân cách của cô.

Anh cười đủ rồi cuối cùng nhớ đến phải quan tâm cái người nằm trên mặt đất.

“Cô còn muốn nằm sấp trên mặt đất bao lâu nữa?”

Thịnh Nịnh vẫn không nhúc nhích gì, cô quyết định ít nhất trước khi lạnh đến mất đi ý thức thì phải có tôn nghiêm coi toàn bộ lời nói của anh như đánh rắm.

“Làm người quá mệt mỏi nên muốn biến thành kem có phải không?”

Một bàn tay to nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô, còn cô vẫn đang giả chết.

Ôn Diển đành phải khom lưng, đưa một tay kéo Thịnh Ninh bị vùi trong tuyết lên nhưng vừa mới kéo cô lên, cô nàng lại đặt mông ng ẫ trên mặt đất.

Anh nhú mày, ng ẫ xồm một gối v ề phía cô, một cánh tay khoác lên đầu gối, tay kia vẫy vẫy trước mắt cô.

“Thịnh Ninh, ng ẫ choáng váng r ẫ à?”

Thịnh Ninh nhìn thấy ý cười khé mắt anh còn chưa kịp biến mất, cắn răng r ẫ r ẫ nói: “Anh cười cái mông.”

Ôn Diển nhếch môi hỏi ngược lại: “Gì đây? Mình làm chuyện ngu ngốc còn không cho người ta cười nữa hả?”

“Đó là chuyện ngoài ý muốn.” Thịnh Ninh chỉ trích lại ngược anh: “Chơi ném tuyết thôi mà, sao anh nghiêm túc dữ vậy?”

“Đó mà là chơi ném tuyết?” Ôn Diển nhớ lại bộ dáng hung th ần ác sát* vừa r ẫ của cô chạy tới mình, hừ lạnh nói: “Tôi thấy cô là muốn ăn tươi nuốt sống tôi thì có.”

*Loại người hung ác, tàn bạo, bất trị.

Thịnh Ninh trừng mắt nhìn anh một cái: “Đó là anh chọc tôi.”

“Chọc cô thì cô đi ăn sống người ta?” Ôn Diển hỏi: “Có cô gái nào giống cô không?”

Thịnh Ninh không cam lòng yếu thế mà hỏi ngược lại: “Còn anh là đàn ông, chơi ném tuyết thôi mà, anh không nhường tôi một chút, anh có phong độ lịch sự không?”

Giọng điệu Ôn Diễm thản nhiên: “À, kỹ năng không bằng người ta bắt đầu nói nam nữ.”

“Đó là do anh có kinh nghiệm hơn tôi.” Thịnh Ninh biện giải cho mình: “Quê tôi chưa từng có tuyết lớn như vậy, sau khi tôi tới Yên Thành học Đại học mới bắt đầu chơi ném tuyết.”

“Tôi cũng bắt đầu chơi sau khi học Đại học.” Ôn Diễm khinh miệt liếc cô một cái: “Hơn nữa sau khi tốt nghiệp Đại học cũng chưa từng chơi như vậy, nếu tính ra, kinh nghiệm chơi ném tuyết của tôi còn không nhiều bằng cô.”

Thịnh Ninh không tin: “Trước khi vào Đại học, anh chưa từng chơi sao?”

Không hiểu sao Ôn Diễm lại nói: “Không ai chơi cùng thì chơi kiểu gì, chơi một mình thì có khác thằng ốc đâu?”

Không có ai đi cùng nghĩa là gì? Là không có người chơi cùng hay từ nhỏ anh đã lạnh lùng không cần người thân, không cần người chơi cùng?

Thịnh Ninh còn muốn tiếp tục nghi ngờ, bị anh trăn giọng ngắt lời nhắc nhở: “Nếu không dậy thì quần sẽ ướt đấy, chỗ tôi không có quần cho cô đâu.”

Cô vội vàng đứng dậy, sờ mông theo bản năng.

May, mới ngã một chút, quần không ướt.

Ôn Diễm nhìn thấy cô không kiêng dè gì mà sờ mông trước mặt mình, quay đầu tránh đi và chặc một tiếng.

Tuyết càng lúc càng lớn, không có dấu hiệu sẽ dừng lại, gần như tuyết rơi ngập cả chân đầu gối rồi.

Ôn Diễm ngẩng đầu nhìn tuyết càng ngày càng rơi nhiều, há miệng hỏi cô: “Chơi đủ chưa...”

Chữ cuối mới nói một nửa, ai ngờ Thịnh Nịnh đã thừa dịp anh ngừng đầu nhìn trời từ sớm rồi nhanh chóng bốc một nắm tuyết trên mặt đất, không nể tình mà ném thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của anh,

Ôn Diễm đã bị đánh lén, còn ăn một miếng tuyết.

Anh giơ tay phải lau tuyết trên mặt đi, khuôn mặt đẹp trai đen thui, ánh mắt nặng nề nhìn cô.

“Chơi đủ rồi.”

Thời tới là phải báo thù, Thịnh Nịnh vừa cảm thấy sáng khoái vừa cảm thấy sợ, vội vàng trả lời anh rồi cất bước chạy vèo vèo ra ngoài.

Chân người đàn ông dài, đi trên tuyết cũng đi nhanh hơn cô, anh nhanh chóng đuổi theo rồi giữ cánh tay của cô gái.

Thịnh Nịnh sợ tới mức bả vai run rẩy, cũng không dám quay đầu lại, cái miệng cãi chày cãi cối: “Vừa rồi anh cũng ném mặt tôi, tôi đây là ăn miếng trả miếng...”

“Tôi dắt cô đi.” Ôn Diễm không để ý tới lời giải thích của cô, chỉ nói: “Miễn cho cô té sấp mặt.”

“...”

Thì ra là cô lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.*

*Lấy lòng dạ xấu để đo tấm lòng tốt của người khác.

Cánh tay mạnh mẽ có lực dắt cô đi, bước chân đi trong tuyết của Thịnh Nịnh cũng trở nên nhẹ nhàng hẳn.

Hai người trở lại đại sảnh lầu một của tòa nhà nơi Ôn Diễm ở, chờ thang máy, Thịnh Nịnh thuận tiện phải tuyết trên người mình.

Áo lông vũ của cô là màu sáng, bông tuyết dính trên đó cũng khó thấy mà Ôn Diễm mặc áo khoác tối màu nên dính một vết là thấy rất rõ.

Vừa nhìn là biết chiếc áo khoác này của anh là kiểu áo không thể ném vào trong máy giặt giặt, còn phải thường xuyên mang đến cửa hàng bảo dưỡng.

Ôn Diễm không để ý đến quần áo của mình mà ngược lại, Thịnh Nịnh thấy xót thay anh.

“Quần áo đắt tiền như vậy có thể dính nước không?” Thịnh Nịnh cũng không đợi anh trả lời, đưa tay lên: “Tôi phải tuyệt cho anh.”

Ôn Diễm cúi đầu nhìn cô phải tuyệt cho mình, nhìn thấy trên đầu cô cũng dính tuyết rất nổi bật.

“Bà cụ nhỏ.” Anh cười nhạt, cũng thuận tiện phải tuyệt trên đầu cô.

Sức lực của anh không khống chế tốt, phải đầu Thịnh Nịnh đau.

“Nhẹ chút, đầu tôi không phải quả bóng đâu.”

Sau đó cô nhón chân giơ tay lên muốn cho anh cảm nhận một chút sức lực.

Ôn Diễm hơi ngẩng đầu lên, né tránh tay cô, còn luôn miệng châm chích chỉ đầu cao của cô.

“Đừng phí sức nữa, cô không với tới đâu.”

Nói xong anh lắc lắc đầu, cũng lắc bay không ít tuyết.

Thịnh Nịnh nhìn động tác của anh, đột nhiên bật cười một tiếng.

Ôn Diễm nhú mày: “Cười gì?”

Thịnh Nịnh thành thật trả lời: “... Giống như chó vẫy vẫy nước.”

“...”

Không đợi anh mở miệng trả lời, Thịnh Nịnh lập tức nói: “Vừa rồi anh cũng cười tôi, huềnhau huềnhau.”

*

Trở về nhà, cơ thể lại ấm lên.

Thịnh Nịnh nhìn đồng hồ, cũng may cô không thật sự uống đến mức bất tỉnh nhân sự, nếu không ngay cả tiệp tăng ca hôm nay cũng không tính rõ.

Nếu như vậy cô đã đến đây không công.

Bởi vì khi này cô nói anh giống chó, bên ngoài khó “động thủ”, bây giờ trong phòng chỉ có hai người, Thịnh Nịnh sợ bị anh trả thù nên vừa vào phòng làm bộ ngất xỉu, giống như bộ dáng say rượu dựa vào sofa.

Có người say rượu là say đến khi bình minh, còn có người say rượu lại là lúc tỉnh táo lúc thì mờ màng.

Ôn Diễm nhìn bộ dáng say khướt của cô nàng, cũng không biết là thật hay giả nữa.

Anh đến máy lọc nước rót một ly nước ấm rồi đi tới trước mặt Thịnh Nịnh, dùng ly nước chạm vào mặt cô.

“Uống nước cho tỉnh rượu.”

Thịnh Nịnh chậm rãi mở mắt, nhận lấy ly nước: “Cảm ơn ngài.”

“Đừng giả bộ lễ phép nữa, kêu ngài tới ngài lui.” Ôn Diễm nhíu mày: “Nhìn coi lúc này cô chơi ném tuyết có bao nhiêu khách khí với tôi.”

Thịnh Nịnh bị lời anh nói câm nín.

Tuy Ôn Diễm còn trẻ nhưng có lẽ là bởi vì hoàn cảnh trưởng thành rèn dũa nên khí chất của anh làm cho người ta cảm thấy bị áp bức, vô thức trở nên nghiêm túc trước mặt anh.

Dù sao có xuất thân như anh, cũng không cần phải xây dựng ấn tượng dẹt dẹt cần đi, nói một câu thực tế, dù anh có lạnh lùng đến mức nào thì cũng có rất nhiều người nịnh nọt vây quanh anh.

Bản thân cô cũng là một trong số đó.

Nhưng cũng bởi vì hôm nay uống rượu, Thịnh Nịnh nói chuyện cũng không lớn không nhỏ, tuy rằng vẫn sợ anh tính sổ sau nhưng trong lòng vẫn rất sảng khoái.

Tuổi của người đàn ông này lại không thật sự lớn đến mức có thể đè bẹp cô một bối phận, ngày nào cũng ngài tới ngài lui cũng mệt mỏi.

Cô mím môi, sửa miệng: “Được rồi, vậy anh đừng qua hôm nay lại kêu tôi không lẽ phép nữa đấy.”

Ôn Diển buồn cười nói: “Rõ ràng là cô có lẽ phép gì đâu.”

“Tôi không lẽ phép cũng là do anh cả.” Thịnh Nịnh phản nộ nói: “Nếu miệng anh không độc như vậy, chắc chắn tôi có thể sống hoà bình với anh.”

Người đàn ông nghe vậy, không để ý nhướn mày: “Vậy thì thôi, hiếm khi sống hoà bình với cô lắm.”

“Anh thích cãi nhau với người khác như vậy à?”

Ôn Diển không nói gì.

Trong thực tế, anh cũng không nói nhiều lắm.

Ví dụ như lúc Thịnh Nịnh xã giao có lệ với anh, anh cũng không thích phản ứng với cô.

Thịnh Nịnh vừa nhắc tới, Ôn Diển cũng cảm thấy hôm nay mình nói quá nhiều, nhiều đến mức không giống chính mình.

Anh ngẩng lên sô pha đơn không nói gì nữa, vẻ mặt phức tạp, nhú mày không biết đang suy nghĩ gì.

Khi không còn gì để nói, bầu không khí lại trở nên nặng nề.

Đột nhiên Thịnh Nịnh ngộ ra.

Bởi vì không cãi nhau nên căn bản là giữa hai người không có gì để nói.

Căn bản là giữa cô và Ôn Diễm không có lựa chọn sống hòa bình, nếu không chính là đối chọi gay gắt, nếu không chính là xấu hổ không biết nói gì cả.

Cô ôm ly nước, kiên trì mở miệng: “Tiên sinh Ôn.”

Anh thản nhiên đáp: “Hả?”

Thịnh Nịnh vắt hết óc tìm đề tài: “Sao lúc anh ném tuyết lại ngắm chuẩn như vậy?”

“Ở trường có học một lớp học bắn súng.” Giọng Ôn Diễm tản mạn nói: “Cô lớn hơn bia nhiều như vậy, chẳng lẽ tôi còn không ngắm chuẩn sao?”

Thịnh Nịnh chớp chớp mắt: “Lâu rồi mà vẫn còn nhớ hả?”

“Trí nhớ cơ bắp.”

“Còn xiên nướng thì sao?” Thịnh Nịnh hỏi: “Anh ăn nó sẽ không bị đau bụng thật sao?”

Ôn Diễm thờ dãi.

Anh không biết cô lấy suy nghĩ kỳ quái đó đâu ra nữa, giống như anh là một kẻ có bệnh tật yếu đuối vậy.

Hay là nói, cô cảm thấy tất cả kẻ có tiền đều là tên tàn phế không có người chăm sóc thì không thể tự lo cho mình?

“Xiên nướng còn ngon hơn đồ ăn canteen trước kia của tôi nhiều.” Ôn Diễm ngửa ra sau dựa vào sofa, nhắm mắt mệt mỏi nói: “Ăn ở canteen bốn

năm, tôi cũng không có bệnh gì.”

Lúc học trường Quân đội, Ôn Diễm không khác gì các sinh viên khác.

Đã mặc đồng phục, còn ai quản họ tên là ai nữa đâu, là thiếu gia thiên kim nhà ai thì cũng phải đi vào tôi luyện.

Học xong, thân thể quý giá hơn nữa cũng tôi luyện ra được.

Thịnh Ninh kinh ngạc: “Thế mà anh còn ăn canteen nữa hả?”

“...” Ôn Diễm cạn lời: “Nếu cô thật sự không có gì để nói thì có thể ngậm miệng.”

Thịnh Ninh ngậm miệng lại.

Do cô thấy bầu không khí xấu hổ quá nên mới nói thôi.

Còn không bằng say, ít nhất lúc say sẽ không cần lo lắng về vấn đề hòa hoãn bầu không khí này nữa. Cô dứt khoát tính toán mình còn say, dựa vào sofa, nhắm mắt lại không nghĩ gì nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, Ôn Diễm mới hỏi: “Tỉnh rượu chưa?”

Thịnh Ninh không trả lời.

Anh cũng không đợi cô nói chuyện, thì thầm: “Tối nay cô ở ngủ đây đi.”

Đột nhiên Thịnh Ninh mở mắt ra.

“Tôi uống rượu không đưa cô về được, bây giờ muộn quá rồi cô về một mình cũng không an toàn.” Ôn Diễm trầm giọng giải thích nhưng sau khi giải thích lại cảm thấy không cần phải giải thích, lại chặc một tiếng rồi lạnh lùng nói: “Tôi vốn định để trợ lý Trần qua đêm ở đây, ai biết cậu ta lại gọi cô tới.”

Thịnh Ninh nhỏ giọng mở miệng: “Tôi muốn hỏi một câu.”

Ôn Diễn cúi đầu ừ một tiếng: “Hỏi.”

“Thời gian qua đêm có tính là tăng ca không?”

“...”

Dưới ánh mắt sa mạc lời của Ôn Diễn, Thịnh Nịnh biết vấn đề này của mình tương đối ngu ngốc.

Nhưng cô vẫn dùng ánh mắt ôm một tia hy vọng nhìn anh.

Ôn Diễn mím môi, không để ý hỏi cô: “Tôi muốn nói không tính, cô có ở lại hay không?”

Thịnh Nịnh không ngờ anh lại hỏi như vậy.

Ở lại thì không có tiền.

Mà đi về đã trễ vậy rồi một mình cô đi cũng không an toàn.

Cô nhếch môi, nửa ngày cũng không có đáp án.

Họ bước vào trong nhà, cởi áo khoác dính mùi tuyết lạnh lẽo.

Áo len bên trong của Thịnh Nịnh có mùi sơn chi nhàn nhạt hoà với mùi húng quế gỗ thông đậm từ áo khoác lông dê của Ôn Diễn.

Vẫn là Ôn Diễn nhíu mày trước, không kiên nhẫn cắt đứt rồi rầm của cô, phiên não thỏa hiệp nói: “Được rồi, coi như tăng ca.”

Thịnh Nịnh lập tức đưa ra quyết định.

“Vậy tối nay làm phiên anh rồi.”

Ôn Diễn giật giật khóe môi, cũng không để ý tới cô nữa, chính anh cũng ngủ gật ghế dài, gần người nhìn cảnh đêm dần dần ảm đạm ngoài cửa sổ.

Cũng không biết ngần người bao lâu, điện thoại đặt trong áo khoác bất ngờ reo lên, Ôn Diển thở dài, lại đứng dậy cầm điện thoại.

Lúc cầm điện thoại, Ôn Diển nhìn thấy Thịnh Ninh đã nằm trên sofa, trông có vẻ là sắp ngủ thiếp đi.

Ôn Diển tạm thời không để ý tới cô, cúi đầu nhìn tên người gọi. Anh nhíu mày nhưng vẫn bắt máy.

“Làm gì đó? Anh không có ở nhà hả?”

Ôn Diển liếc mắt nhìn người trên sofa: “Không có ở nhà.”

Ôn Chinh hơi phiến não nói: “Hôm nay đêm Giáng Sinh, em còn chơi rất vui, tự nhiên bố gọi kêu em về nhà, nói anh không về thì em phải về. Không phải anh không chơi lễ phương Tây sao? Hôm nay anh không về nhà mà đi đâu đấy?”

“Anh ở dinh thự Kinh Bích.”

“Hả? Sao tự nhiên hôm nay anh lại tới đó vậy?”

“Có liên quan tới em không?” Một tay người đàn ông một tay cầm điện thoại, một tay kia giơ lên cởi nút cổ áo sơ mi ra: “Hôm nay anh ngủ ở đây, em trở về với bố đi.”

“Đừng mà, một thằng đàn ông ở với bố trong đêm Giáng Sinh cũng thật kì cục.” Giọng nói Ôn Chinh kháng cự: “Dù sao anh một mình cũng không đi hẹn hò, vừa lúc trở về tận hiếu với bố đi á.”

Ôn Diển nhíu mày: “Bình thường anh còn làm ít sao?”

Ôn Chinh vừa nghe cũng chột dạ theo.

Hai đứa con trai của bố già, chắc chắn Ôn Diển là tấm gương trong nhị thập tứ hiếu, còn anh sẽ là nhị thập tứ bất hiếu.

*Nhị thập tứ hiếu (chữ Hán: 二十四孝) là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh 郭居敬, bính âm: Guō Jūjìng) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu cho mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuấn Đế đến đời ông.

“Nhà đó của anh quá quạnh quẽ, ngay cả một dì giúp việc mà cũng không có, buổi tối nếu anh không ngủ được mà muốn pha cà phê thì cũng không có ai giúp anh.” Ôn Chỉnh nói: “Nếu không thì như vậy đi, lát nữa em sẽ tới tìm anh, anh đi về với em nha?”

“Không cần.” Ôn Diễm từ chối li ên.

Ôn Chỉnh bị thái độ lãnh đạm của anh đá kích.

“... Em trai anh bỏ bạn bỏ bè cố ý tới tìm anh mà thái độ của anh như thế đó hả?”

Giọng điệu Ôn Diễm lạnh như băng: “Không có thái độ, không cần em tới tìm, lăn một bên đi.”

Ôn Chỉnh tr ần mặc một lát, chuyển đ ề tài: “Có phải anh có người bên cạnh đúng không?”

Ôn Diễm chỉ chậm chạp vài giây mà thôi, mà Ôn Chỉnh đã hiểu rõ li ên, anh ta cười: “Ok ok anh giai, đ ều là đàn ông cả mà, em hiểu, em sẽ không làm phiền anh nữa.”

“...”

“Đúng r ồi, nhắc nhở anh một câu.” Ôn Chỉnh mập mờ nói: “Nhớ dùng biện pháp, chơi thì chơi, đừng gây ra mạng người.”

Chương 43:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nói lời này xong, Ôn Chỉnh vui vẻ hào hứng đợi một giây sau anh hai mình mắng mình đến máu chó đầy đầu.

Ôn Diễn là một người đàn ông có tư tưởng rập khuôn lại tự giác kỷ luật đến cực điểm, đùa giỡn với Ôn Diễn tương đương với việc vũ nhục lỗ tai anh ta.

Nhưng hậu quả kia không thua kém gì với “sự trừng phạt” của bố già.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đương nhiên anh hai cũng không phải bố, Ôn Chỉnh không dám nói những lời như vậy ở trước mặt bố mình nhưng trước mặt anh hai thì dám đấy, dù sao anh hai cũng không khoá thẻ như bố già, hơn nữa còn cách một cái điện thoại, làm gì được nhau đây.

Nhưng sự tức giận trong trí tưởng tượng không đến như mong đợi.

“Anh không phải em.” Ôn Diễn nói: “Ít nhất anh biết không nên rung động với người không thích hợp.”

“...”

Điện thoại ngắt máy, Ôn Chỉnh sững sờ tại chỗ.

Thật ra anh ta cũng không chắc chắn có phải Ôn Diễn từ chối mình đi qua tìm là do có người r ấ không, dù sao bình thường anh ta với đám bạn xấu chẳng ra gì đi lang thang quen r ấ, nói miệng cũng không xấu hổ nên một đám con trai thường xuyên nói chuyện này trêu gheo lẫn nhau mà thôi.

Mà khi Ôn Diển nói câu nói, ngoại trừ chằm chọc anh ta thì Ôn Chinh cũng nhận ra gì đó.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Vào đêm Giáng sinh, anh hai thực sự ở với một người phụ nữ.

Đó có phải là người phụ nữ đó không? Người trong nhà hàng và trong văn phòng.

Ôn Diển thật sự có liên quan đến một người phụ nữ?

Ôn Chinh biết anh trai mình chưa bao giờ nghỉ lễ chơi lễ phương Tây này, từ nhỏ ngay cả sinh nhật mình mà anh ấy cũng không thích.

Bố mẹ hai người là liên hôn thương nghiệp, tình cảm cũng không tốt, lúc đó sự nghiệp của bố - Ôn Hưng Dật như mặt trời ban trưa, còn mẹ cứ một năm thì có ít nhất nửa năm lại du lịch khắp nơi trong và ngoài nước, còn nửa năm còn lại là ở nhà mẹ đẻ Tô Hồ* của mình, bình thường người ở chung nhiều nhất với hai anh em họ là chị cả Ôn Vi cùng bố khác mẹ.

*苏沪: Khi dịch thì nó là Su Hu, Hán Việt là Tô Hồ.

Ngoài ra mình tra thì nó tra đường cao tốc Thượng Hải - Tô Châu - Hồ Châu, Đi qua tỉnh Thượng Hải, Giang Tô, Chiết Giang, đi qua các thành phố Thượng Hải, Tô Châu, Hồ Châu.

Bố yêu thương vợ đầu vì vậy rất coi trọng chị gái, thậm chí còn nghĩ đến việc giấu nhà mẹ đẻ của mẹ mà giao Tập đoàn cho chị cả thừa kế.

Ôn Chinh là đứa con trai út không cần phải chịu trách nhiệm vì vậy mẹ đặt tất cả kỳ vọng của mình vào con trai cả.

Bà ấy thường xuyên tỏ ra rất thất vọng với Ôn Diễn, thất vọng vì con cả lại không có ưu tú đến mức có thể khiến ánh mắt Ôn Hưng Dật dời lại đây, lại không bằng đứa con gái mà người vợ tẩm cám* của Ôn Hưng Dật chết sớm sinh cho ông ấy.

*1. Người vợ ăn cám và bã rượu với mình; người vợ lấy mình từ lúc nghèo hèn.

2. “Tao kang” là một từ gốc Hán trong tiếng Việt. Trong đó, tao nghĩa là “cạn rượu”, tức “hèm” (bộ mễ với nghĩa “gạo” quy định nét nghĩa này). Kang (cũng bộ mễ) nghĩa là “cám”, “trấu”. Như vậy, “tao kang” là một danh ngữ đẳng lập, nghĩa gốc là “bã rượu và cám”, sau đó hoán dụ để chỉ “thức ăn kham khổ của người nghèo”. Vậy, do đâu mà từ này lại chỉ nghĩa vợ chồng, tức “nghĩa tào kang”. Điều này bắt nguồn từ một điển tích trong văn hóa Trung Hoa, như sau:

Đời nhà Hán, có ông Tống Hoảng là hiền thần dưới triều Quang Vũ Đế. Ông có người vợ bị mù. Hằng ngày, tự tay ông chăm sóc vợ. Chị của vua là công chúa Dương Hồ rất ái mộ Tống Hoảng. Biết ý, vua bèn hỏi để thăm dò Tống Hoảng rằng: “Ngạn vân: quý dịch giao, phú dịch thê, hữu chư?” (tạm dịch: Ngạn ngữ nói: sang thì đổi bạn, giàu thì đổi vợ, có vậy chăng?). Ông Tống bèn trả lời: “Thần văn: bần tiện chi giao mạc khả vong, tao kang chi thê bất khả hạ đường” (Thần nghe: người bạn thuở nghèo hèn thì không thể quên, người vợ thời cám hèm thì không thể đưa xuống nhà dưới [tức hắt hủi, phụ bạc]). Biết Tống Hoảng một lòng với vợ, vua Quang Vũ từ bỏ ý định tác hợp.

Như vậy, “tao kang” là dạng rút gọn của danh ngữ “tao kang chi thê” mà tiếng Việt ta có cụm từ tương đương là “người vợ tẩm cám”, “vợ tẩm mẫn”. Từ tích trên, “tao kang” được dùng để chỉ tình nghĩa vợ chồng gắn bó từ thuở nghèo khó.

Mãi cho đến khi chị cả từ bỏ cơ hội này, bất chấp sự phản đối của bố mà tìm một sinh viên nghệ thuật không tên không thế, âm ỉ cắt đứt quan hệ với bố, rồi ông ấy mới dời mắt về phía Ôn Diễn nhưng vẫn chờ mong con gái lớn có thể thay đổi ý định.

Nhưng ông ấy không thể đợi đến ngày đó, Ôn Vi bị tai nạn xe cộ qua đời, rồi cuộc Ôn Diễn như nguyện vọng của mẹ, trở thành đứa con trai mà bố già chú tâm bồi dưỡng.

Nhưng mà bà ấy cũng chưa kịp nhìn thấy Ôn Diễn tiếp quản tập đoàn, vài năm sau vì tai nạn mà qua đời.

Những phụ nữ nhà họ Ôn lần lượt đi mất, chỉ còn lại những người đàn ông lạnh lùng cứng rắn, căn bản không biết nên bồi dưỡng tình cảm gia đình như thế nào.

Ngay cả cháu gái ngoại được họ nuôi lớn lớn lên tính cách cũng chán ghét.

Hiện tại tổng cộng trực hệ nhà họ Ôn chỉ có bốn người, nhưng cũng đến lễ tết mới sum vầy lại được.

Mấy năm trước Ôn Diễn tiếp nhận Tập đoàn từ trong tay ông già, thật ra chỉ cần anh tổ chức sinh nhật thì sẽ có một đám người nịnh hót giúp anh vui vẻ.

Nhưng Ôn Diễn cảm thấy từ sau khi bố già về hưu, hàng năm giúp ông ấy tổ chức đại tiệc coi như là một bữa tiệc xã giao của nhà họ Ôn với bên ngoài là được rồi cho nên không cần phải phí tâm tổ chức sinh nhật cho anh làm gì.

Trong ấn tượng của Ôn Chính, người có thể gánh vác được danh hiệu Người đứng đầu gia đình nhất định sẽ là một người mạnh mẽ độc lập đến mức không cần chơi lễ ăn Tết và tổ chức sinh nhật.

Trước kia là ông bố già, bây giờ là anh hai anh ta.

Hình như lúc nào Ôn Diễn cũng đang làm việc, ngay cả năm mới cả nhà ngỗ sum vầy ăn cơm nửa chừng thì anh ấy sẽ vì một cú điện thoại mà rời khỏi chỗ ngỗ.

Cho dù lễ Tết nhà họ Ôn đã hình, thức, chủ, nghĩa đến trình độ này thì Ôn Diển vẫn kiên trì mạnh mẽ kêu cả nhà trở về ăn cơm.

Bởi vì bố già đã lớn tuổi rồi, tình cảm nhạt nhạt trong lòng ông ấy trở dậy nên cần con cháu bầu bạn.

Ôn Diển là đứa con thoả mãn tâm nguyện của bố già, còn về phần chính anh có trông chờ lễ lượt hay không thì không biết.

Nếu như anh không phải là người đứng đầu gia đình, có lẽ ngay cả tết anh cũng không nghĩ tới, chỉ muốn một mình đắm đầu vào trong công việc tối trời tối đất.

À, sinh nhật Ôn Diển là ngày nào nhỉ?

Ôn Chinh nghĩ đến chuyện của Ôn Diển, biểu cảm phức tạp trở lại phòng bao.

Đêm Giáng sinh hôm nay, anh ta vốn định ở cùng với Thịnh Thi Mông nhưng bởi vì mấy người bạn bè chơi từ nhỏ gọi anh ta tới chơi, Ôn Chinh hỏi ý kiến của Thịnh Thi Mông, nghĩ thầm nếu cô ấy chỉ muốn thế giới của hai người thì từ chối đám nhóc đó.

Kết quả Thịnh Thi Mông nói không sao, vì thế đêm Giáng sinh hôm nay, anh ta và mấy đứa bạn đầu mang bạn gái tới chơi.

Ôn Chinh chỉ mang theo một mình Thịnh Thi Mông, mấy tên khác vẫn còn độc thân cho nên một người dẫn theo vài người bạn nữ khác nữa.

Bạn bè thấy anh ta trở về lập tức vẫy tay nói: “Ôn Chinh về đúng lúc lắm! Em gái Thi Mông của cậu chơi game lại thua nữa rồi kia, mau tới giúp người ta uống đi!”

Thịnh Thi Mông nhún nhún vai với Ôn Chinh.

Ôn Chinh bị bạn bè nhào nháo xô đẩy cầm lấy ly rượu, thất thần uống cả ly.

Anh ta uống xong thì ngồi ở một bên, ánh mắt nhìn chằm chằm lá bài trong tay mọi người, không biết trong lòng lại đang suy nghĩ gì.

Thịnh Thi Mông chú ý tới sự phân tâm của Ôn Chỉnh, buông lá bài trong tay định hỏi anh ta làm sao vậy.

Ai ngờ lại bị bạn bè của anh ta kéo trở về chơi tiếp.

“Ai bảo Ôn Chỉnh chỉ mang theo một “chính cung” lại đây, một trong hai người phải chơi thôi, cậu ấy không chơi thì cũng chỉ phiền em gái Thi Mông xông lên, không có việc gì chờ chơi ván này xong thì tớ mời hai người một phòng riêng, hai người cậu thích làm gì thì làm, làm một đêm cũng được!”

Lời này có khá nhiều nghĩa, mấy người trưởng thành vừa nghe đã hiểu cười ra tiếng.

Thịnh Thi Mông nghe lời này cũng không thoải mái lắm cô ấy nhưng không nói gì, bình thường phần lớn những người bạn mà Ôn Chỉnh dẫn cô ấy đến gặp đều là người có thân phận thấp hơn anh ta, biết cô là bạn gái nghiêm túc nên khi nói đùa cũng tương đối có chừng mực.

Nhưng đây là lần đầu tiên Ôn Chỉnh dẫn bạn gái đến, mấy người đều là con cháu nhà giàu bối cảnh to, lần đầu tiên bọn họ gặp Thịnh Thi Mông, nghe nói cô còn là sinh viên Đại học thì lập tức trêu chọc nói Ôn Chỉnh lợi hại.

Lúc này Ôn Chỉnh đã lấy lại tinh thần lại, nhấc chân hung hăng đá vào bàn trà.

“Mẹo miệng sạch cho ông, cậu coi bạn gái tôi giống mấy người cậu mang đến à, có làm thì cũng không chọn chỗ này.”

Mấy cô gái khác trong phòng nghe anh ta nói như vậy thì cảm thấy hơi khó chịu nhú nhú mày nhưng lại không dám phản bác lại.

“Ừ, đừng giận chứ.” Một trong số đó lập tức hòa giải: “Không phải tụi tớ đâu chưa quen với hình tượng lãng tử quay đầu của cậu à? Xin lỗi xin lỗi em gái Thi Mông, không nói nữa.”

Tính tình Thịnh Thi Mông tốt, chỉ nói: “Không sao đâu.”

Ôn Chinh chặc chặc một tiếng: “Em nói không sao, lần sau tụi nó sẽ đùa giỡn quá phận biết không?” Sau đó nhướn mày nhìn những người khác: “Đi ra ngoài không quản miệng thì đừng trách tôi thấy sắc quên bạn.”

“Biết rồi biết rồi, lần sau không dám nữa.”

Lại một ván bài mới, Thịnh Thi Mông bắt bài, hôm nay cô hơi bị xui, bài đen thui.

“Em ng ồi đi, uống miếng nước nghỉ ngơi một lát.” Ôn Chinh cầm bài trên tay cô ấy: “Anh đánh cho.”

Ôn Chinh cầm bài không thể cứu nổi, đen thui thui, nên thua.

“Uống hay là thử thách?” Có người đề nghị: “Nếu không thì thử thách đi, uống mãi cũng chán á.”

Ôn Chinh gật đầu: “Vậy thì thử thách đi.”

Kết quả là rút một tấm thử thách với dòng chữ “Mở album ảnh điện thoại của bạn cho mọi người coi”.

Một đám người sáng mắt ngay: “Ôn Chinh! Điện thoại! Cho tụi tớ coi album ảnh của cậu có ảnh gì không nên lưu không!”

Ôn Chinh do dự một lát.

Album ảnh điện thoại khá là riêng tư với đàn ông, hơn nữa cậu không có thói quen dọn dẹp album ảnh, cũng không chắc trong có ảnh không nên lưu hay không.

Lúc này Thịnh Thi Mông nói: “Tôi và Ôn Chinh là một nhà, xem album ảnh của tôi cũng được chứ?”

Mấy tên đàn ông ngần ngại, sau đó càng háo hức.

Chắc chắn là họ hứng thú album ảnh của các cô gái đại học hơn là album ảnh của một thằng con trai r ồi.

Thịnh Thi Mông mở album ảnh của mình ra, một đám người chụm lại xem.

Kể cả Ôn Chinh cũng tò mò ghé sát lại gần, chủ yếu là anh ta và Thịnh Thi Mông đều không có thói quen kiểm tra điện thoại của đối phương cho nên cũng không biết bình thường Thịnh Thi Mông sẽ lưu ảnh gì.

Cô ấy có lưu ảnh mình không?

Album ảnh điện thoại là một album ảnh nữ rất bình thường, có ảnh tự chụp, chụp với bạn bè, cũng như có ảnh đ ồ ăn và phong cảnh, còn có một số hình nền tải xuống trên mạng.

Cô ấy thích đọc truyện tranh, vì vậy trong album có rất nhiều ảnh chụp màn hình truyện tranh.

Mấy tên đàn ông rất hứng thú với ảnh chụp chung của Thịnh Thi Mông và bạn bè, trên ảnh chủ yếu đều là sinh viên Đại học nữ như nước trong veo trắng trẻo xinh đẹp.

“U ầy, cô gái này đẹp quá, lịch sự tao nhã ghê, nhìn rất có cảm giác, là gu tui nè”

Cậu ta đang chỉ ảnh của Thịnh Nịnh.

“Em gái Thi Mông, cô gái này là ai vậy? Có bạn trai chưa?”

Thịnh Thi Mông không khỏi bật cười, lại lướt rất nhiều ảnh của Thịnh Nịnh cho họ xem, có ảnh selfie của cô và Thịnh Nịnh, còn có ảnh chụp đơn của Thịnh Nịnh.

“Anh nhỉ ầu dũ vậy, không biết còn tưởng rằng em yêu th ần cô gái này đấy.”

Thịnh Thi Mông cất điện thoại: “Đây là chị gái tôi.”

“Chị em? Vậy thì hai người không giống lắm, không nhìn ra luôn đó.” Trong đó người khi n ầy khen Thịnh Nịnh nói: “Chị em thì thôi đi, tui không muốn làm anh em cột chèo* với Ôn Chỉnh đâu.”

*Cả 3 cụm từ “Anh em cọc chèo”, “anh em cột chèo”, “anh em đ ồng hao” đ ều đ ược dùng để nói v ề những người đàn ông cùng làm r ể trong một gia đình, có nghĩa là vợ của họ là chị em ruột.

Ôn Chỉnh mím môi, không đ áp lại.

Một người khác nhìn Ôn Chỉnh không nói lời nào, như đ đoán đ ược gì đó, cười hỏi Thịnh Thi Mông: “Lạ thía, sao trong album ảnh của em lại không có ảnh của Ôn Chỉnh chúng ta?”

Thịnh Thi Mông sửng sốt: “Hả?”

Bình thường một cô gái trong thời kỳ yêu đ ương n ồng nhiệt, sao trong album ảnh lại không có hình bạn trai đ ược chứ?

Một người đ ưa câu hỏi, những người khác cũng miệng n ăm miệng m ười hỏi tiếp.

“Không có thì không có, mỗi ngày cô ấy nhìn tôi còn chưa đủ à?” Môi Ôn Chỉnh giật giật, đ ứng dậy đi ra ngoài: “Tôi đi vệ sinh.”

Ôn Chỉnh vừa đi, một đ ám nhóc lập tức nở nụ cười vui sướng trên nỗi đau của người khác.

“Em gái Thi Mông, em ghê quá đi, xem thường em r ấ.”

Đ ầu là người trưởng thành đ ã quen sóng gió, một chi tiết nhỏ thôi cũng đủ nhận ra thật lòng thật dạ hay lòng dạ giả d ối.

“Không phải như mọi người nghĩ đâu.” Thịnh Thi Mông chỉ có thể giải thích lung tung: “Ảnh chụp của anh ấy tôi để chỗ khác.”

“Biết biết, để trong lòng mà.”

“Mau đi đỡ bạn trai em đi, giải thích với tui tui thì có ích gì đâu.”

Xong rồi, sắp lộ tẩy rồi.

Thịnh Thi Mông không rảnh giải thích với bọn họ nữa, việc cấp bách trước mắt là nhanh chóng lừa gạt Ôn Chỉnh cái đã.

Cô đổi bạn trai cô nên trong điện thoại không có ảnh bạn trai, sợ sau khi chia tay phải dọn dẹp quá mệt mỏi.

Hơn nữa cô cũng chưa bao giờ kiểm tra điện thoại của bạn trai, bộ dáng rất yên tâm tín nhiệm đối phương, chàng trai bình thường thấy cô không so đo đương nhiên cũng không mặt dày đòi xem điện thoại cô cho nên từ trước đến nay vẫn yên bình không có chuyện.

Cô đuổi theo hướng toilet, đúng lúc Ôn Chỉnh đang đứng hút thuốc ở hành lang

Thịnh Thi Mông cẩn thận đi qua: “Cưng ời?”

“Ừm.” Ôn Chỉnh thân nhiên đáp một tiếng, vươn tay về phía cô: “Đưa điện thoại cho anh xem lại.”

Thịnh Thi Mông thành thật đưa điện thoại cho cậu.

Cậu lại lướt album ảnh, căn điều thuốc không có cảm xúc cười: “Chị em rất xinh đẹp.”

Chương 44:

Tải ebook: dtv-ebook.com

“... Anh có giận không?”

“Không có.” Ôn Chinh trả lại điện thoại cho cô ấy, nghiêng đầu phủ một hơi thuốc lá: “Em lưu ảnh chị em, cũng không có ảnh của người đàn ông khác, anh giận gì.”

“Nhưng em thấy anh đang giận.”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Không giận.”

Thịnh Thi Mông hít sâu một hơi, cúi đầu nói: “Anh biết không? Anh là bạn trai đầu tiên của em, trước khi gặp anh em chưa bao giờ thích ai như vậy.”

“Em biết trước em anh đã gặp rất nhiều cô gái tốt hơn em, em cũng không dám cam đoan mình có thể may mắn như vậy hay không, có thể làm cho anh vẫn thích em mãi, em cũng biết chúng ta có thể không đi tới cuối cùng nhưng em lại phát hiện càng ngày em càng không khống chế được mà thích anh nhiều hơn.” Đột nhiên Thịnh Thi Mông hít mũi, giọng điệu cũng nghẹn ngào nói nhỏ: “Em không phải không có ảnh của anh mà là em không dám lưu, em không dám thích anh.”

“...”

Ôn Chinh sững sờ nhìn về phía cô, trong con người xen lẫn những cảm xúc không rõ ràng.

Trong lòng Thịnh Thi Mông không yên tâm, đang định bổ sung thêm hai câu nữa thì đột nhiên được người ta kéo vào trong ngực.

“Đồ ngốc.” Cậu thì thầm: “Một bức ảnh mà thôi, có gì không dám lưu.”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thịnh Thi Mông ôm lấy Ôn Chỉnh.

“Em biết rồi, bắt đầu từ hôm nay em phải lưu thật nhiều ảnh của anh.”

Đỗ Ôn Chỉnh xong, hai người nắm tay trở về phòng bao, Thịnh Thi Mông cố ý hỏi: “Cưng à, em có thể xem album ảnh của anh không?”

Ôn Chỉnh dừng một chút, vẫn dụi dụi mắt từ chối: “Đừng nhìn, không có gì hay đâu.”

Thịnh Thi Mông hí mắt lại.

Chắc chắn bên trong cũng không có ảnh của cô, nói không chừng còn có ảnh của bạn gái cũ mà cậu ngại phiền phức còn chưa xóa đi.

Cô khéo léo dụ: “Em không nhìn, em tin anh.”

Đám nhóc ngồi trong phòng vốn đang chờ xem kịch hay, kết quả còn chưa tới mười phút Ôn Chỉnh đã trở về, còn nói không chơi với bọn họ nữa, anh ta dắt bạn gái đi chơi Giáng Sinh của thế giới hai người.

Ai nấy đều kinh ngạc nhìn về phía em gái Thi Mông, cô gái có vẻ mặt thuần khiết ngọt ngào kia.

Gò xong, từ này trong đội quân Lãng Tử Phong Lưu ở Yên Thành chỉ thiếu một vị cán bộ đặc lực.

*

Ôn Diễn cúp điện thoại, đứng trước cửa sổ ngắm cảnh ngân người thật lâu.

Ôn Chinh đoán đúng, đêm nay anh không ở một mình thiệt.

Chắc anh ta cho rằng người này là người phụ nữ trong lòng Ôn Diễn, cảm thấy hai người sẽ phát triển quan hệ cho nên mới nói trong điện thoại như vậy.

Nhưng người phụ nữ ở bên anh là chị gái của Thịnh Thi Mông.

Ngay trước khi Ôn Chinh gọi điện thoại tới, anh dùng đặc quyền của cấp trên, lấy tiền làm thêm giờ làm cái cớ để Thịnh Ninh ở lại qua đêm.

Ôn Diễn chưa bao giờ qua đêm Giáng sinh nhưng lần đầu tiên anh cảm thấy đêm Giáng sinh cũng là một ngày lễ.

Anh xoa xoa giữa trán, cảm thấy chắc hôm nay mình uống quá nhiều r ấ.

Hơn nữa cú điện thoại của Ôn Chinh kia, cộng thêm bị ảnh hưởng bởi bầu không khí lễ hội chết tiệt này, thế mà anh lại thật sự đang suy nghĩ nên đặt cô gái Thịnh Ninh này vào cột nào trong quan hệ của mình,

Chờ Ôn Chinh chia tay, anh với cô sẽ không còn điem chung nào nữa.

Nếu sau này cô ở lại Tập đoàn Hưng Dật để làm việc thì đối với anh mà nói, nhiều nhất cô cũng chỉ là cấp dưới mà thôi.

Sau khi nghĩ thông suốt, Ôn Diễn cũng không nghĩ nữa r ấ xoay người trở lại bên sofa, nhẹ nhàng đá chân ghế, nói với người nằm: “Đứng dậy nào, vào phòng ngủ ngủ.”

Thịnh Ninh nghe thấy lời này, đột nhiên mở mắt ra.

Cô đảo mắt, nghĩ thầm chuyện này quá mức tưởng tượng r ấ, cho tới bây giờ thì trải nghiệm tối nay của cô cũng đủ màu sắc lắm r ấ, thêm màu nữa là bay màu luôn đó.

Thấy người ta chậm chạp không nhúc nhích gì, người đàn ông không kiên nhẫn mà chặc một tiếng, khom lưng định tự mình bồng bế cô dậy.

Ai ngờ cô nhanh nhẹn rụt vào bên trong sofa, từ chối sự giúp đỡ của anh.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Ôn Diễm không nhịn mà bật cười: “Vừa nãy công đã công rồi, sao lúc này cô không nói nam nữ thụ thụ bất thân đi?”

Thịnh Nịnh vùi mặt vào gối, rầu rĩ nói: “Công khác với bế công chúa.”

“... Còn đòi bế kiểu công chúa à? Ôm bánh trôi thì được hơn đó.” Ôn Diễm hừ nhẹ: “Mới bé tí mà tưởng bỏ nhỉ.”

Thịnh Nịnh giả vờ không nghe thấy, dù sao bây giờ bởi vì cô uống say, nếu có điếc hay làm gì, Ôn Diễm cũng không phân biệt được thật giả.

Cô nín thin thít làm cho Ôn Diễm phiền não vô cớ.

Lúc trước ở trước mặt anh thì không coi mình là con gái, còn không hiểu sao lúc này lại phòng bị dữ vậy.

Lăn qua lăn lại một lần như vậy, anh cũng hơi mệt mỏi, không muốn phí lời với cô nàng này nữa.

“Vậy cô ngủ trên sofa đúng không?”

“Không thành vấn đề!” Thịnh Nịnh ôm gối sofa, nhắm mắt hưởng thụ nói: “Sofa đắt tiền là tốt rồi, còn thoải mái hơn giường.”

“Được, cô thích ngủ ở đâu ngủ đó đi.” Ôn Diễm cũng không định để ý tới cô nữa, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Có phòng khách mà không ngủ, cô ngốc đến tôi cũng cạn lời rồi.”

Căn bản là Thịnh Nịnh không biết phòng ngủ Ôn Diễm nói không phải phòng ngủ chính mà là phòng khách cho nên cô mới từ chối.

Đột nhiên cô ng ỡ dậy.

“Phòng ngủ khác há?”

Ôn Diễm quay đ ầu: “Nếu không thì sao?”

Thịnh Nịnh không thể nói mình là hiểu lầm, cô cho rằng anh mời cô đi ngủ là trong phòng ngủ chính nữa á.

Nhưng nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của cô, Ôn Diễm cũng nhanh chóng đoán được lý do cô từ chối. Thì ra là nói nam nữ thụ thụ bất thân là như vậy.

“Đ ầu óc cô nghĩ gì vậy?” Ôn Diễm nhíu mày: “Dùng móng chân mà nghĩ cũng biết tôi không cho cô ngủ trong phòng ngủ chính r ồi.”

Thịnh Nịnh nói: “Hôm nay tôi uống quá nhi ều cho nên đ ầu óc không tỉnh táo.”

Ôn Diễm không mẫn không nhạt phản bác: “Lúc cô không uống nhi ều đ ầu óc cũng tỉnh táo là bao đâu.”

“Không phải anh nói à? Phải luôn luôn đ ề phòng đàn ông, ngay cả anh cũng vậy.” Thịnh Nịnh xấu hổ tức giận muốn chết, lập tức cắn răng sắc bén trả lại tất cả những gì anh vừa nói: “Đàn ông có ti ền là xấu nhất, những lời này có phải là anh dạy tôi không?”

Ôn Diễm lạnh nhạt: “Vậy tôi để cô ở lại qua đêm, sao cô còn ở lại?”

Thịnh Nịnh thẳng thắn nói: “Đó là do tặng ca á, có ti ền làm thêm giờ, tại sao tôi không ở lại?”

Lại là ti ền làm thêm giờ.

Cảm xúc của Ôn Diễm bị ý nghĩ ti ền bạc của cô quấy nhiễu đến phi ền lòng, cho đến khi không thể nhịn được nữa.

“Nếu tiền lương làm thêm giờ là cái cốt của tôi thì sao?” Giọng anh trầm xuống, dùng giọng điệu gần như ác liệt bức hỏi cô: “Nếu như tôi có ý đồ khác thì sao? Cô có nghĩ hậu quả của việc ở lại chưa?”

Cả người Thịnh Ninh ngây ngẩn.

Khi đệtài trong lúc tranh cãi của hai người vô tình rơi vào một ngõ nhỏ mập mờ thì cả hai mới ý thức được mình vừa mới nói gì đó không nên nói.

Sự xấu hổ không nói nên lời tràn ngập giữa hai người lần thứ hai.

“...Tôi tin anh là người đoan chính cho nên yên tâm với anh, vì sao anh cứ muốn phản bác tôi vậy?” Thịnh Ninh thật sự không chịu nổi bầu không khí này, cúi đầu cắn môi, hơi xấu hổ tức giận chỉ trích anh: “Anh cứ đưa ra mấy cái giả thiết không có khả năng xảy ra làm cho bầu không khí xấu hổ như vậy làm gì hả?”

Thật ra không phải Ôn Diễm không hiểu ý của cô.

Cô cảm thấy giữa bọn họ thẳng thắn, trong sáng rõ ràng nên sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện vượt giới hạn nào.

Nhưng anh vẫn bị hỏi đến ghen hợ.

Đột nhiên nhiệt độ trong phòng tăng lên, bông tuyết cuối cùng còn sót lại trong phòng cũng tan thành nước.

Anh nhắm mắt lại, đợi nội tâm khôi phục lại hồ nước tĩnh lặng của ngày xưa rồi mới khắc chế lãnh đạm nói với cô: “Sau này mấy chuyện tăng ca cứ để cho trợ lý Trần đến thì hơn, cô không thích hợp.”

Thịnh Ninh rũ mắt xuống, trong nháy mắt hơi hơi thất vọng.

Về phần thất vọng là vì bỏ lỡ tiền lương làm thêm giờ hay là vì sau này không thể có cơ hội chơi ném tuyết với anh nữa thì cô không biết.

Đột nhiên màn hình điện thoại đang nắm trong tay sáng lên một chút, hiển thị đã đến mười hai giờ.

Ôn Diển đứng dậy chuẩn bị trở về phòng ngủ, đột nhiên Thịnh Nịnh gọi anh lại.

“Tổng giám đốc Ôn.”

“Tiên sinh Ôn.”

Liên tiếp mấy xưng hô không được đáp lại, Thịnh Nịnh hơi mất kiên nhẫn, cô buột miệng thốt tên anh lên: “Ôn Diển!”

Là lần đầu tiên nghe tên mình từ miệng cô, bóng dáng người đàn ông chậm lại, anh quay đầu nhìn cô.

“Làm gì?”

“Mười hai giờ rồi, Giáng Sinh vui vẻ.” Cô nghĩ một lý do đại, lắc điện thoại đang sáng lên với anh, hình nền đã đổi thành ông già Noel râu trắng đỏ rực, cô cười hỏi anh: “Đêm Giáng Sinh này có tôi ở đây, cũng coi như vui vẻ chứ?”

Cũng không đợi anh trả lời, Thịnh Nịnh đã chặn miệng ngăn anh phủ nhận: “Anh đừng phủ nhận, lúc chơi ném tuyết tôi ngã một cái, anh cười như điên vui vẻ như vậy, tôi nhận năm trăm vạn cũng không vui vẻ như anh.”

Cho dù Thịnh Nịnh không nhấn mạnh đi đâu này, anh cũng không muốn phủ nhận.

Anh mở miệng, giọng nói khàn khàn như giấy nhám: “Vì vậy?”

“Cho nên chỉ cần đừng lúc nào anh cũng nói giả thiết này thì chúng ta vẫn có thể lấy quan hệ cấp trên cấp dưới mà chung sống hòa bình.” Thịnh Nịnh cố gắng khuyên nhủ anh: “Nếu không thì anh nghĩ lại chuyện tặng ca một chút đi? Lễ ngày nào đó trợ lý Trần lại bận nữa thì sao?”

Cuối cùng cô vẫn tiếc tiền lương tặng ca kiếm dễ dàng như vậy.

Cô tỉnh táo hơn bất cứ ai hết, đến lúc này mà còn nhớ mình muốn gì nữa mà.

Người không tỉnh táo mới là anh.

Anh không thể ngăn chặn giả thuyết đó.

Bởi vì anh thực sự có ý tưởng đó.

Sau khi ý thức được điểm này, cổ họng Ôn Diển hơi căng thẳng, anh há miệng vô ích, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc nói không nên lời, vành tai và sau gáy cũng nóng rực.

Thịnh Nịnh là chị gái của Thịnh Thi Mông, bất kể hai người có quan hệ huyết thống hay không thì trong mắt anh hai chị em họ đều giống nhau.

Nếu như người yêu đương với Ôn Chinh là Thịnh Nịnh thì anh sẽ tìm Thịnh Thi Mông, dùng điếu kiện tương tự để đạt được hợp tác với cô ấy.

Cô chỉ muốn tiền, anh lại không thiếu ba quả dưa hai táo*, nếu Ôn Chinh có thể thuận lợi chia tay Thịnh Thi Mông thì sau này bố già sẽ không lấy chuyện Ôn Chinh làm phiền anh nữa, cho cô là được.

*Ám chỉ những điếu nhỏ nhất, tiền thường, không đáng kể. Ý là Ôn Diển không thiếu tiền để cho Thịnh Nịnh.

Một cô gái nông cạn hơi hợ, tham tài lại dối trá như vậy thì anh rất chướng mắt, một căn nhà có thể biến cô thành chân sai vặt cho anh, căn bản là anh không cần phải đặt quá nhiều tâm tư lên người cô.

Những nhận thức này đã nhắc nhở anh từ rất sớm, người trước mắt này là ai.

Biết rõ cô là kiểu người gì, biết rõ giữa hai người không thể có quá nhiều liên quan.

Ngày Ôn Chinh và Thịnh Thi Mông chia tay cũng là ngày anh và Thịnh Nịnh cắt đứt quan hệ.

Anh biết đi ều đó rõ.

Bàn tay rủ xuống bên cạnh siết chặt hơn, siết đến nỗi lòng bàn tay đau
nhói sau đó từ từ bất lực buông lỏng.

Anh nghe thấy một giọng nói trong trái tim mình cười nhạo chính anh
trong im lặng.

Ôn Diễn.

Mày điên r ồ.

Chương 45:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bây giờ anh vẫn chưa say tới mức đầu óc mơ màng.

May mà thái độ bình tĩnh được học tập và bồi dưỡng từ nhỏ đã có tác dụng vào lúc này, cho dù lúc này trong mắt anh có cảm xúc quay cuồng nóng rực như dung nham nóng bỏng thì anh vẫn nghiêng đầu, yết hầu nuốt một cách, mặc cho lý trí và thực tế kéo suy nghĩ của anh về, cuối cùng không chế làm chậm hơi thở.

“Cái đó nói sau.”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Anh nói qua loa câu đó rồi xoay người trở về phòng, dứt khoát đóng cửa lại.

À, có lẽ đã bị từ chối rồi.

Thật ra Thịnh Nịnh không muốn thừa nhận hôm nay mình cũng rất vui vẻ.

Vốn là lúc tới cũng không trông mong gì, dù sao Ôn Diễm cũng khó hạ như vậy, nhất định anh sẽ làm khó dễ cô, chắc chắn đêm nay cô phải chịu đựng rất vất vả rồi.

Nhưng mà cũng không có, so với bất cứ lúc nào thì Ôn Diễm dễ nói chuyện hơn hẳn.

Thậm chí còn hơi hơi mắt nhắm mắt mở dung túng cho cô khiến cô trở nên to gan hơn sau khi uống rượu, nói rất nhiều chuyện không quy tắc, làm

rất nhiều chuyện “phản nghịch”.

Thậm chí cô còn hơi hâm mộ trợ lý Trần, thì ra đằng sau công việc vô cùng bận rộn, anh ta còn có thể ở chung với ông chủ của mình mà hoàn toàn không có phân biệt cấp trên cấp dưới.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Hôm nay Ôn Diễm dễ nói chuyện như vậy, chắc là vì cô đến thay cho trợ lý Trần đó.

Thịnh Nịnh bối rối gãi tóc.

Không hiểu sao cô cảm thấy mình như là thế thân của Trợ lý Trần vậy.

Theo như quy tắc nhân viên tốt thường nói, luôn luôn gần gũi thân thiện tạo mối quan hệ với ông chủ, kéo gần khoảng cách.

Nhưng hãy nhớ với ông chủ của bạn, đừng bao giờ để cảm xúc cá nhân vượt quá các mối quan hệ trong công việc.

Nhớ rõ vị trí của mình, dù sao sau này cũng không có cơ hội chơi ném tuyết với Ôn Diễm nữa, sau này công thành danh toại* xuất bản tự truyện thì có kinh nghiệm đêm nay cũng đủ làm tư liệu viết rồi.

*Đạt được kết quả mỹ mãn trên đường công danh, sự nghiệp.

Thành công là mục đích của cô, cố gắng kiếm tiền mới là đam mê thực sự của cô.

Hiểu được điểm này, tâm tình Thịnh Nịnh đã thoải mái trở lại, ngửa đầu ra sau rồi trực tiếp ngã xuống sofa.

Ngủ trên ghế sofa đi.

Phòng khách là chỗ của trợ lý Trần, cô làm thêm giờ thì chỉ cần ngủ trên ghế sofa thôi.

Sofa là đồ ngoại nhập, không kém giường ngủ là mấy, chờ sau khi cô ôm gối thật sự ngủ say thì cũng không biết mấy giờ sáng, người ngủ trong phòng ngủ chính lại khó ngủ, không thể không ra ngoài rót một ly nước uống, định an ủi tâm tình phiền não với cỗ họng khô khốc.

Người đàn ông vừa đi ra, xuyên qua bóng đêm ngoài cửa sổ nhìn thấy có người ngủ trên sofa, hơi thở đầu đặn thong thả.

Cô vẫn không đến phòng khách ngủ.

Anh thở chậm, nhẹ nhàng đi đến máy lọc nước để rót cho mình một ly nước.

Uống nước xong thì chuẩn bị trở về phòng ngủ chính, lúc đi ngang sofa lại liếc mắt nhìn bên kia.

Vẻ mặt người đàn ông lạnh lùng trầm mặc, làm cho không khí quanh người cũng vắng tanh im ắng.

Nhìn cô gái không tim không phổi này ngủ ngon như vậy, đột nhiên sắc mặt anh lại ghen lại, đầu ngón tay chống ở giữa mày tự giễu rĩ khẽ thờ dài.

Cuối cùng đêm Giáng Sinh dài đằng đằng cũng kết thúc, có thể là bởi vì nguyên nhân qua đêm ở nhà người khác nên cho dù say rượu, Thịnh Nịnh vẫn dậy sớm.

Bởi vì đêm hôm trước uống rượu, lại qua đêm ở nhà Ôn Diễm, cô cũng ngượng ngùng mượn anh toilet rửa mặt gì đó, đành phải mặc quần áo hôm đó ngủ trên sofa.

Ngày hôm sau tỉnh lại thì cảm thấy cả người mình hôi rình, hà hơi một phát cũng cảm giác miệng mình có mùi lạ, cô ghét bỏ không chịu nổi nên

cũng không đợi Ôn Diễm tỉnh lại đã vội vàng chạy về nhà mình tắm rửa thay quần áo.

Trời còn chưa sáng, Ôn Diễm nhận được Wechat của cô.

Cả đêm anh không ngủ ngon cho nên tiếng điện thoại rung trên tủ đầu giường rất dễ đánh thức anh.

Thịnh Nịnh: “Tôi về nhà trước, ngài ngủ thong thả nha.”

Lại khôi phục giọng điệu lễ phép rồi, không hề nhìn ra bộ dáng to gan lớn mật đối với anh khi đêm qua.

Ôn Diễm không khỏi hơi tức giận, không muốn trả lời Wechat này nên trực tiếp ném điện thoại trở lại tủ đầu giường, buồn bực nhắm mắt lại.

Giáng Sinh vào đúng cuối tuần, những người thích lễ phương Tây càng trúng mánh.

Thịnh Thi Mông lại thích ngày lễ này, chắc chắn hôm nay là đi phố chơi rồi.

Mà thái độ của Thịnh Nịnh không quá đáng cho nên trong dịp Giáng Sinh cuối tuần tốt đẹp này, cô cũng không ép buộc bản thân phải ra ngoài chơi.

Trở về nhà tắm nước nóng, vừa sấy tóc vừa dùng điện thoại tìm phim hay sau đó lại đi tới siêu thị mua đồ ăn vặt, gọi hai ly trà sữa, chuẩn bị xong xuôi thì nằm bò trên sofa, xem liên tục mấy bộ phim điện ảnh được đánh giá cao.

Khi đêm xuống, gần không giờ, cuối cùng cô nhớ lại hôm nay là Giáng Sinh nên vội vàng mở ứng dụng nghe nhạc, dùng thêm loa Bluetooth mở bài hát Giáng Sinh bằng tiếng Anh.

All I Want For Christmas Is You.*

Món quà Giáng sinh mà tôi muốn chỉ có bạn.

*"All I Want for Christmas Is You" là một bài hát của nghệ sĩ thu âm người Mỹ Mariah Carey nằm trong album phòng thu thứ tư và cũng là album dịp lễ đầu tiên của cô, Merry Christmas. Nó được phát hành vào ngày 28 tháng 10 năm 1994 như là đĩa đơn đầu tiên trích từ album bởi Columbia Records.

Vốn là một bản tình ca rất lãng mạn, Thịnh Nịnh hát theo, cô đổi "you" kia thành "money".

Cô không muốn ai hết, cô chỉ muốn quà Giáng Sinh là tiền thôi.

Qua không giờ, Thịnh Nịnh cứ một mình trải qua Giáng sinh vừa thoải mái vừa nhàm chán như vậy này.

*

Lễ hội Song Đán là lễ liên tiếp nhau, mấy ngày sau là Tết Nguyên Đán.

Bởi vì thầy hướng dẫn bị đình chỉ công tác nên phải đến tháng sáu năm sau Thịnh Nịnh mới tốt nghiệp, luận văn tốt nghiệp thạc sĩ của cô còn chưa mở đề, chắc chắn trong khoa phải sắp xếp một thầy cô nào đó cho cô nữa.

Nhưng không khéo chuyện này lại vào cuối năm, trên dưới trong khoa đầu tắt bặt rộn, chủ nhiệm bảo cô kiên nhẫn đợi từ từ, trước nghỉ đông ăn Tết sẽ giúp cô sắp xếp một thầy cô hướng dẫn mới.

Vì thế mấy ngày cuối năm, Thịnh Nịnh không có thầy cô giáo tương đương với nghỉ mấy ngày.

Đêm cuối cùng của cuối năm, hiếm khi Thịnh Thi Mông không đón giao thừa với bạn trai, bởi vì Ôn Chinh bị mạnh mẽ lôi đầu về nhà họ Ôn đón năm mới với bố già.

Hai chị em cùng nhau xem liveshow xuyên Tết trong nhà, lúc mười hai giờ thì chúc nhau câu "Chúc mừng năm mới".

Sau kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán, chuyện thầy cô mới của Thịnh Nịnh còn chưa có tin tức thì ngược lại, bên trợ lý Trần đã liên lạc với cô.

Trước đó, bản hợp đồng về căn hộ mà Ôn Diễm hợp hồi chơi xấu bị Thịnh Nịnh nhìn ra nên anh đồng ý sẽ soạn một bản hợp đồng mới, cuối cùng hợp đồng mới này được đưa đến tay Thịnh Nịnh vào năm mới.

Lần này Thịnh Nịnh rất cẩn thận, còn cố ý tìm luật sư giúp đỡ xem nữa.

Luật sư nói không có vấn đề thì cô mới yên tâm ký tên mình.

Hợp đồng vẫn như cũ chuẩn bị hai bản, một bản cô giữ, bản còn lại giao cho Trần trợ lý, nhờ anh ta đưa đến cho bên A Ôn Diễm.

Hợp đồng vừa ký, tất cả đều có hiệu lực pháp lý, một khi Thịnh Thi Mông và Ôn Chinh chia tay thì căn hộ sẽ là của cô.

“Lại phiền cô chạy một chuyến nữa.” Trợ lý Trần nhận lấy hợp đồng: “Cô sắp đi thi hả? Sẽ không làm phiền việc ôn tập của cô chứ?”

Thịnh Nịnh ỉu ỉu: “Không có việc gì, không ôn tập một ngày cũng không mất gì đâu.”

Trợ lý Trần vừa bỏ hợp đồng vào trong túi giấy kraft vừa trêu ghẹo: “Đúng, suýt thì quên cô cũng là học bá* nha.”

*Chăm chỉ học nên điểm cao.

Bị một học bá tốt nghiệp từ một trường Đại học top hai khen là học bá, Thịnh Nịnh nghe kiêu gì cũng cảm thấy không chịu nổi.

“Không. Năm đó thi nghiên cứu sinh tôi đã thi xong rồi, còn một kỳ thi cuối thì có gì đâu.” Thịnh Nịnh ho một tiếng nói: “Hơn nữa bây giờ đối với tôi mà nói, khó khăn nhất chính là kỳ thi phiên dịch của học kỳ tiếp theo, hơn nữa gần đây tôi cũng khá rảnh rồi.”

“Rảnh rồi lắm sao?”

“Đúng vậy, thầy cô hướng dẫn mới của tôi còn chưa xuất hiện cho nên giờ tôi khá rảnh.”

“Nếu cô rảnh rồi, không bằng đến công ty báo cáo sớm một chút?” Trợ lý Trần đề nghị: “Cũng không cần phải đợi đến kỳ nghỉ đông gì, đi làm sớm một ngày thì lương thêm một ngày.”

Thịnh Nịnh cảm thấy ý kiến này không tồi đâu.

“Nếu cô báo cáo sớm thì có khi có thể đuổi kịp hội nghị thường niên của chúng ta.” Trợ lý Trần nhớ lại, cười nói: “Chúng tôi làm bốc thăm phúc lợi cho nhân viên trong các cuộc họp thường niên thường rất hào phóng, có một năm tôi bốc trúng chuyến du lịch bảy ngày có lương ở Phuket* đấy.”

*Thành phố Phuket là một thành phố ở đông đảo Phuket, Thái Lan.

Hai mắt Thịnh Nịnh mở to, không thể tin được: “Thật sao? Sau đó anh có đi không?”

“Tất nhiên là đi rồi, sau đó mấy ngày đó thư ký Trương vất vả lắm.”

Quá giàu có, làm kinh doanh ngoại thương đúng là giàu nứt vách.

Trợ lý Trần hỏi: “Cô có muốn đến không?”

“Tới chứ.” Thịnh Nịnh gật đầu: “Đợi vài ngày nữa tôi sẽ đến báo cáo.”

“Vậy cô nhớ chào hỏi bên nhân sự trước nhé.”

Thịnh Nịnh vốn tưởng rằng chỉ có một sinh viên thực tập như cô sẽ tới báo cáo trước, kết quả khi đến ngày báo cáo mới phát hiện, có mấy sinh viên thực tập cũng giống cô, nghĩ rằng đi làm sớm sẽ tích góp thêm chút kinh nghiệm thực tập, thuận tiện kiếm thêm một chút tiền lương cho nên đều tới báo cáo trước kỳ nghỉ đông.

Ngày Thịnh Nịnh đến báo cáo, những người tới báo cáo cũng là sinh viên thực tập bằng tuổi với cô.

Nhưng một mình cô là Yến Ngoại, mấy sinh viên thực tập khác đều đến từ một số trường Đại học địa phương khác.

Nhóm sinh viên thực tập này đều đến từ các trường Đại học danh tiếng, thông qua việc sàng lọc kỹ càng rồi mới tiến vào công ty, ngày đầu tiên báo cáo, bên nhân sự phụ trách không vội vàng sắp xếp chỗ làm việc và việc cho họ mà là dẫn họ đi tham quan các phòng ban của Tập đoàn.

Tập đoàn Hưng Dật được thành lập kể từ khi cải cách và mở cửa của thế kỷ trước, phát triển vào những năm 1980, vào cuối những năm 1990 gần năm 2000 thì đã trở thành một trong những doanh nghiệp ngoại thương nổi tiếng ở trong nước.

Trong những thập niên nền kinh tế phát triển mạnh, bất kể ngành công nghiệp nào, đại lục là một trong những nhà xưởng được ưa chuộng nhất bởi các thương hiệu trên toàn thế giới.

Tuy nhiên, việc gia công OEM* cho các thương hiệu nước ngoài sẽ không khiến Tập đoàn trở thành cường quốc ngành công nghiệp, người sáng lập tập đoàn, ông Ôn Hưng Dật là một trong những doanh nhân đầu tiên ở Trung Quốc đại lục phát hiện ra cơ hội kinh doanh bên ngoài.

*OEM là từ viết tắt của Original Equipment Manufacturer, dịch ra tiếng Việt có nghĩa là “nhà sản xuất thiết bị gốc”.

“Trước kia mọi người vừa nhắc tới thương hiệu nước ngoài, phản ứng đầu tiên chính là đắt tiền, danh tiếng lớn, có bảo hành nhưng đồ đạc của bọn họ đều làm ra từ chỗ chúng ta, chỉ là thêm nhãn hiệu nước ngoài của bọn họ, chỉ thoáng cái mà giá cả đã tăng gấp mười mấy lần.”

Vì vậy, ông Ôn Hưng Dật đã đề xuất quảng bá các thương hiệu địa phương ra thế giới, để người nước ngoài thấy rằng nước ta không chỉ làm OEM mà nước ta cũng có thể có thương hiệu địa phương đáng tự hào của mình.

Từ đó ý tưởng thành lập Tập đoàn Hưng Dật và phát triển cho đến ngày nay.

Người phụ trách vừa dẫn những sinh viên thực tập này đi tham quan, vừa giảng giải cho họ về lịch sử phát triển của Tập đoàn từ trước tới nay.

“Cái kia...” Đột nhiên một sinh viên thực tập tên là Cao Nhị hỏi: “Tầng hai mươi tám là văn phòng tổng giám đốc đúng không ạ?”

Người phụ trách gật đầu: “Đúng vậy, xem ra em đã có tìm hiểu trước rồi. Nhưng đó không phải là một trong những điểm tham quan mà chúng ta tham quan ngày hôm nay mà tôi cũng không dám đưa em tới đó.”

“Ha ha, hiểu rồi.”

“Tụi em hiểu mà.”

Sau khi tham quan những nơi có thể tham quan, một nhóm người đang đứng ở cửa thang máy chuẩn bị xuống lầu, khi thang máy nhắc nhở lên tầng thì cửa mở ra hai bên.

HR* nhìn thấy người đứng bên trong thì kinh sợ tức khắc.

*HR (Human Resources) là được hiểu ngành Quản trị nhân sự, HR department là phòng nhân sự. Người làm tại bộ phận nhân sự sẽ chịu trách nhiệm: Tuyển dụng, thực hiện các chính sách lao động, lên kế hoạch triển khai chiến lược duy trì và phát triển nguồn lực... nhằm mục đích xây dựng tập thể vững mạnh, hoàn thành các mục tiêu nhanh chóng và hiệu quả.

“Tổng giám đốc Ôn.”

Vừa nghe xưng hô này thì biết chắc chắn người trong thang máy này không đơn giản, một đám bê con mới sinh lập tức tò mò nhìn vào bên trong.

Trong thang máy có hai người đàn ông, ai cũng rất đẹp trai nhưng liếc mắt một cái là có thể đoán được ai là tổng giám đốc Ôn trong miệng HR.

Có mấy sinh viên thực tập trước khi vào làm việc đã tìm hiểu trước, biết cấp trên hiện tại của Tập đoàn Hưng Dật cùng họ Ôn với người sáng

lập, là con thừa kế sự nghiệp cha cho nên còn trẻ măng.

Chỉ có đi đâu là biết tên chứ không biết dáng người ra sao.

Vị cấp trên này cũng không bụng phệ như mọi người tưởng tượng.

Ngoại hình trưởng thành đẹp trai, mắt mũi miệng lạnh lùng, mặc một thân tây trang giày da, thân hình cao lớn thẳng tắp.

Không riêng gì sinh viên thực tập nữ, ngay cả sinh viên thực tập nam cũng nhìn tới ngậy người.

Đậu moá, đúng là đẹp trai, đẹp trai đến nỗi làm người ta tự xấu hổ không bằng.

Trợ lý Trần đứng bên cạnh Ôn Diễm nhìn thấy Thịnh Ninh trong đám sinh viên thực tập, nhướn mày với cô.

Thịnh Ninh cười mỉm một cái.

HR lập tức giải thích với cấp trên rằng hôm nay mình đưa mấy sinh viên thực tập này tới tham quan công ty.

Người đàn ông vốn đang cúi đầu nhìn điện thoại, nghe vậy mới hơi ngược mắt lên, thản nhiên nhìn đám sinh viên thực tập này một cái, tích chữ như vàng nói: “Chào mừng.”

Giọng điệu của HR cung kính: “Ngài đi trước đi, chúng em đi chuyên sau.”

“Không có việc gì.” Ôn Diễm nói: “Dù sao cũng là xuống lầu, vào đi.”

Vì thế mấy sinh viên thực tập cộng thêm một HR được cung mà sợ đi vào thang máy.

Thịnh Ninh là người duy nhất không quan tâm thiệt hơn, cố ý đi vào cuối cùng, đứng ở gần cửa thang máy nhất, cách anh rất xa.

Vóc người Ôn Diễm cao, cho dù là đứng ở trong thì liếc một cái có thể nhìn cái gáy trước mình.

Người đàn ông đứng im nhìn chăm chăm vào chiếc gáy cố ý tránh né mình kia.

Nội thất thang máy được trang trí bằng gương, khi cùng đi thang máy với tổng giám đốc Ôn không ai dám nói chuyện nên khó tránh khỏi việc xấu hổ.

Chơi điện thoại là giải pháp tốt nhất trong những dịp khó xử này.

Vì vậy, tất cả mọi người không hẹn mà cùng lấy điện thoại ra.

Thỉnh thoảng Thịnh Ninh ngược mắt lên, nhìn tấm gương thang máy, cũng nhìn ông chủ đang nhìn mình.

Rõ ràng là anh nhận thấy ánh mắt của cô, vừa kiêu ngạo vừa lạnh lùng dờn mắt đi.

Nhìn gương mặt như băng sương lại khinh thường cô, trong lòng Thịnh Ninh tính toán một chút rồi đột nhiên làm mất gà chọi với cửa thang máy sau đó mở môi, thè lưỡi ra ngoài, làm ra vẻ mặt buồn cười hềnhước.

Nếu anh thực sự không nhìn cô chắc chắn anh không thể nhìn thấy cô làm cái mặt này.

Ai có thể ngờ được cô gái xinh đẹp nhã nhặn lại đột nhiên làm mặt xấu uồn éo như vậy chứ.

“Ha.”

Là một tiếng cười nhẹ nhàng.

Ông chủ lạnh lùng cười một cách khó hiểu trong thang máy im lặng, vài người trong thang máy cũng ngạc nhiên nhìn sang.

Chương 46:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thực hiện ý đồ xấu xa thành công nên Thịnh Nịnh cười nhếch khóe môi.

Người đàn ông nhanh chóng rũ mắt, mím môi ho khan một cái rồi làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của những người khác.

Mặc dù những người khác không hiểu mô tê chi hết nhưng không dám mở miệng hỏi, cũng đành phải làm bộ như không nghe thấy gì cả.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tâm trạng mỗi người trong thang máy mỗi khác, chờ đến khi cuối cùng cũng lên đến tầng một, các sinh viên thực tập lại nhìn tổng giám đốc Ôn bước ra khỏi thang máy, bước chân tao nhã thông dong, tà áo khoác xẹt qua không khí mang theo một làn gió sắc bén.

Trợ lý quen thuộc thay anh đẩy cửa xoay tròn ra.

Người đàn ông cũng không quay đầu lại mà đi vào trong gió lạnh lẽo ác liệt bên ngoài rồi ngẩng lên chiếc xe màu đen đậu ở cửa.

Một đám người cứ đứng nhìn anh như vậy cho đến khi bóng dáng chiếc xe hoàn toàn biến mất.

Tổng giám đốc Ôn vừa đi, các sinh viên thực tập lập tức mồm năm miệng mười thảo luận xôn xao.

Đầu tiên HR nói: “Các em may mắn lắm đó, có khi anh/chị đi làm cả nửa tháng cũng chưa gặp tổng giám đốc Ôn đâu.”

“Ngày đầu tiên đến báo cáo đã gặp được tổng giám đốc, may mắn để sợ.”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

“Mọi người cũng thật là, khi trước đi phỏng vấn mà không ai nói cho tui biết tổng giám đốc của chúng ta lại đẹp trai xui dọc xui ngang luôn đó.”

“Tiếng cười bất ngờ khi này của ngài ấy suýt làm em cũng đứng tim rồi.”

Người khởi xướng là Thịnh Nịnh lặng lẽ nhún mày.

Hôm nay, mấy sinh viên thực tập mới thấy mặt mũi Ôn Diển, ai nấy đều háo hức vui vẻ cười tít mắt, chỉ có mỗi Thịnh Nịnh và một cô gái tên Cao Nhị là còn bình tĩnh.

Cao Nhị chú ý tới Thịnh Nịnh bình tĩnh như mình nên ghé gần hỏi nhỏ: “Trước khi cô đến cũng biết tổng giám đốc Ôn trông như thế nào không?”

Thịnh Nịnh cảm thấy không cần phải giấu giếm, gặp thì gặp thôi, Ôn Diển cũng không phải là Medusa bị nguyên rửa biến thành đá.*

*Trong thần thoại Hy Lạp và thần thoại La Mã, Medusa là một con quỷ trong ba chị em quỷ có tên chung đó là Gorgon gồm Stheno, Euryale và Medusa. Trong số ba chị em lũ quỷ này thì Medusa là con quỷ hung dữ nhất và cũng là con quỷ trẻ nhất, cũng là con quỷ không bất tử. Vì Medusa có quan hệ với thần biển Poseidon nên Athena đã trừng phạt cô. Cô biến Medusa thành một tiếng gớm ghiếc, khiến tóc cô trở thành rắn quấn quai và làn da của cô biến thành màu xanh lục. Bất cứ ai nhìn chằm chằm vào Medusa đều bị biến thành đá.

“Lúc trước may mắn gặp được.”

“Đúng là gặp r ồi, nếu không cũng không thể bình tĩnh như tôi được.” Đột nhiên Cao Nhị căng thẳng, hỏi cô: “Vậy có phải mục đích cô tới đây thực tập cũng giống tôi không?”

Thịnh Nịnh không hiểu: “Mục đích của cô là chi?”

Cao Nhị chỉ vào cửa công ty, giọng điệu rất chi là thản nhiên nói: “Tổng giám đốc Ôn á.”

“...”

Ồ, giỏi đấy, lại là một “Thịnh Thi Mông” nữa.

Cho nên trong số sinh viên Đại học đi thực tập mà hằng năm tập đoàn Hưng Dật tuyển dụng, rốt cuộc có bao nhiêu người là đi thực tập vì danh tiếng của Tập đoàn hay vì Ôn Diễm thì khó mà nói rõ được.

“Nếu cô cũng tới đây thực tập vì tổng giám đốc Ôn vậy thì chúng ta chính là tình địch.” Cao Nhị cẩn thận quan sát mặt Thịnh Nịnh, hơi thất bại nói: “Gòì xong, ngay cả mặt này tôi cũng không có ưu thế, hy vọng tổng giám đốc Ôn không phải là nhan khốìng* đi.”

*Cu ồng nhan sắc, sắc đẹp, kiêu người coi trọng cái đẹp

Thịnh Nịnh cảm thấy gì Ôn Diễm cũng không khốìng đâu, bởi vì không kể là đối với đàn ông hay là phụ nữ, anh cứ lòi cái met than vô tình.

Nhưng nếu cô thường xuyên vố mông ngựa* hay chọc anh tức điên thì lại khác.

*Nịnh nọt

“Không phải.” Giọng điệu Thịnh Nịnh kiên định: “Mục đích tôi đến thực tập ở đây chỉ có một, là kiếm ti ền.”

Bởi vì số ti ền lương mà Tập đoàn Hưng Dật trả cho sinh viên thực tập không phải là thứ doanh nghiệp vừa và nhỏ bình thường có thể so sánh.

Cao Nhị lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì chúng ta có thể vui vẻ làm bạn.”

Mới vào thực tập không biết ai cả, có thể quen một người bạn cũng không tệ lắm.

Buổi sáng tham quan xong, Thịnh Ninh và Cao Nhị kết bạn rồi đến canteen công ty ăn cơm.

Cô gái tên Cao Nhị này sinh ra đã có khuôn mặt búp bê thân thiết, tóc búi củ tỏi, nhìn vẻ ngoài thì thấy là người trẻ tuổi nhất trong tất cả sinh viên thực tập nhưng thật ra cô ấy còn lớn hơn Thịnh Ninh nửa tuổi, là nghiên cứu sinh năm thứ hai Khoa Tài chính của Đại học Yển.

Hơn nữa Thịnh Ninh nhận ra cô ấy mặc toàn đồ hàng hiệu, chỉ riêng chiếc túi xách nhỏ mấy vạn.

So với một cây hàng hiệu của Cao Nhị, đi đâu Thịnh Ninh chú ý nhất chính là thân phận sinh viên Khoa Tài chính của Đại học Yển.

Nơi tụ tập của các học bá đỉnh của đỉnh, là sinh viên cùng trường với trợ lý Trần.

Thật ra học bá cũng phân đẳng cấp, Thịnh Ninh thuộc kiểu sinh viên biết chịu khổ và thiên phú cũng không kém. Trước khi cô học Đại học, thành tích luôn thuộc về những người nổi bật trong số các bạn cùng trang lứa, là loại học sinh ưu tú mà các thầy cô thích nhất.

Cũng không tính là thiên phú dị bẩm cỡ nào, bởi vậy không kiêu căng không tự mãn, tính cách cũng không kiêu ngạo, ta đây mà luôn học tập chăm chỉ, khiêm tốn siêng năng, cực kì nghe lời giáo viên, chưa bao giờ đi trễ hay nghỉ tiết nào, nộp bài tập đúng hạn, cho dù lúc làm bài thi xong, cũng không vội vàng nộp bài thi hoặc ngẩn người thất thần mà là thật sự làm theo lời giáo viên dạy, nghiêm túc cẩn thận kiểm tra dò từ đầu từ cuối.

Mà sau khi lên Đại học, Thịnh Ninh mới hiểu được gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn.

Có rất rất nhiều người giỏi giang hơn cô.

Ếch ngồi dưới đáy giếng cho rằng mặt giếng lớn như vậy nhưng khi tầm nhìn và học thức chân chính trở nên uyên bác mới nhận ra mình cũng không ưu tú giỏi giang đến mức không sánh được như mình nghĩ.

“Ba thứ tiếng? Đỉnh vậy?” Ngay khi Thịnh Nịnh cảm thán Cao Nhị là một học bá, Cao Nhị cũng cảm thán cô: “Tiếng Tây Ban Nha và tiếng Đức hoàn toàn không phải là một hệ ngôn ngữ, sao cậu học được hay thế.”

Thịnh Nịnh cắn một miếng rau, nói: “Kiên trì thôi.”

Cao Nhị lắc đầu liên tục: “Nói kiên trì thì tớ cũng không được, chuyện học ngoại ngữ này, không có đam mê thì quá khó kiên trì.”

Chuyên môn của họ khác nhau, về phương diện chuyên môn cũng không có đề tài gì để nói, cho nên lúc tán gẫu, Cao Nhị tự nhiên nói đến mục đích đến đây của cô ấy.

Như Thịnh Nịnh đoán, Cao Nhị là con gái nhà giàu thật.

Cô ấy thấy Ôn Diễm là tại một bữa tiệc doanh nghiệp vào hai năm trước, khi đó cô ấy vừa mới tốt nghiệp Đại học cho nên bố cô ấy cố ý dẫn đi tham gia giao lưu.

Nhìn quanh bữa tiệc rượu thì gần như ai nấy đều là thế hệ chú bác, trẻ cũng có nhưng kết hôn hết rồi.

Mãi cho đến khi tổng giám đốc Ôn của Tập đoàn Hưng Dật đến muộn, Cao Nhị nhìn qua sau đó cô ấy mới cảm thán đây mới là nam chính đời mình này.

Ông Ôn có hai đứa con trai, đứa út là đứa ăn chơi trác táng nổi danh trong giới, đối với người bình thường mà nói thì đúng là có tiền có đi đâu kiện khá tốt nhưng đối với các cô con gái giàu có mắt cao vút thì kiểu ăn chơi trác táng như vậy không lọt vào mắt các cô ấy nên tự nhiên là con trai lớn Ôn Diễm con kế nghiệp bố càng được hoan nghênh hơn.

Ngoại hình đẹp trai, giỏi giang lại có năng lực, quan trọng là phương diện đời tư rất sạch sẽ.

Đứa út thì lang thang bất cần đời, con trai lớn thì quá thanh cao lạnh lùng, nếu có đứa nào dung hoà được hai đứa nó thì vấn đề hôn nhân, ông Ôn cũng không đau đầu như vậy.

Quả thật hai năm gần đây ông già từng mai mối cho Ôn Diển nhưng mà một là Ôn Diển bận rộn đến mức không rảnh đi xem mắt, hai là có đi xem mà không coi trọng.

Về sau Ôn Diển cảm thấy quá mất thời gian, có thời gian ăn hai bữa cơm với phụ nữ thì không bằng bớt đi để đi làm việc nên không đồng ý đi xem mắt nữa.

Sang năm Cao Nhị sẽ tốt nghiệp nghiên cứu sinh, bố cô ấy mới hậu tri hậu giác* suy nghĩ muốn giới thiệu đàn ông cho con gái cưng.

*Hậu tri hậu giác là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình không biết, mãi sau mới phát hiện ra.

Ai dè bố cô ấy hiểu chậm quá, bên chỗ Ôn Diển cũng không báo danh kịp.

“Bố tớ không được gì cả.” Cao Nhị lắc đầu phẫn nộ nói: “Cho nên tớ đành phải tự mình xông lên thôi.”

Một người con gái thực sự tự tin sẽ không bao giờ cảm thấy chủ động theo đuổi một người đàn ông là đi đầu mất phong cách hay mất hình tượng của một người con gái cả.

Yếu điệu quân tử, thực nữ cũng hảo cầi.*

*Câu nguyên là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầi, ý nghĩa thật sự của câu thơ “yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầi” là chỉ người con gái hiên lương, thực đức là người đồng hành tốt nhất của bậc quân tử. Ý tác giả là

người đàn ông có nội hàm, nhân cách đẹp sẽ là bạn đồng hành với người phụ nữ :))

Thịnh Nịnh thành thật: “Tớ cảm thấy tỷ lệ thành công của cậu khi tới tới đây thực tập để của sếp còn không bằng để bố cậu nghĩ cách mai mối cho cậu á.”

Nhìn thái độ của Ôn Diển đối với sinh viên thực tập Thịnh Thi Mông thì cô đã biết ánh mắt anh cao hơn đầu bao nhiêu lần rồi.

Quanh co vòng vèo một vòng lớn như vậy, cần gì phải làm vậy đâu.

“Lúc trước tớ cũng nghĩ như vậy nhưng tớ nghe nói cách đây không lâu đã có một sinh viên thực tập hốt em trai Ôn Diển vào tay.” Thấy Thịnh Nịnh không có phản ứng gì to quá nên Cao Nhị lại nói khoa trương hơn: “Trước kia em trai anh ấy ăn chơi phóng túng chừng nào mà bây giờ trở thành một bạn trai hai mươi bốn tuổi siêu ngoan, trời ạ, lãng tử quay đầu bởi vì một sinh viên thực tập, đây còn không phải gọi là thành công sao?”

“...”

Thì ra sự tích vinh quang của Thịnh Thi Mông đã truyền ra như vậy.

Cao Nhị bội phục nói: “Tớ thật sự rất muốn gặp “tiên bối” hốt đàn ông này quá, học cô ấy hai ba chiêu gì đó.”

Trong lòng Thịnh Nịnh kiêu, đúng là người bình thường không học được đâu.

Bình thường Thịnh Thi Mông theo đuổi đàn ông đều là dựa vào cảm giác, cũng giống như học ngoại ngữ vậy, cũng là dựa vào cảm giác, dựa vào trời phú bẩm sinh.

Cho dù ở mặt này Thịnh Thi Mông là “cao thủ” thì cũng không theo đuổi Ôn Diển được.

Nhưng nguyên nhân thất bại không phải vì kỹ thuật của Thịnh Thi Mông không được, mà là bởi vì thân phận của cô ấy không đủ.

Đổi lại là cô con gái nhà giàu như Cao Nhị, dù kỹ thuật không đủ thì cũng có gia thế chống lưng, có thể là theo đuổi được.

Nhưng bởi vì gần đây Thịnh Thi Mông cũng phải chuẩn bị thi cuối kỳ nên cô bé học tra* sắp chết mới ôm chân Phật*, cố gắng ôn tập trong mấy ngày nay cho nên cũng không đi làm.

*Học tra = Học cho có, điếm thấp

*Không có sự chuẩn bị từ trước, lúc cần kíp mới cuống lên; nước đến chân mới nhảy.

Thịnh Thi Mông biết Thịnh Nịnh cũng đến Tập đoàn Hưng Dật thực tập nhưng cô ấy lại bất đắc dĩ phải chuẩn bị thi cho nên chỉ có thể rưng rưng bỏ lỡ cơ hội đi làm với Thịnh Nịnh.

Đột nhiên Thịnh Nịnh thở dài.

Một giai cấp vô sản như cô đây đi quan tâm đến các việc hôn nhân giai cấp tư sản lớn, thực sự nhàn rồi đến hoảng hốt nha

*

Sau một tuần đào tạo trước khi làm việc, HR đã ban hành thông báo, một số bộ phận sinh viên thực tập chính thức được xác định.

Thịnh Nịnh nhận được tin nhắn, cô được phân công làm bên phòng tổng giám đốc.

Cao Nhị vừa nghe nói cô được phân công làm bên phòng tổng giám đốc, trực tiếp phát điên trên WeChat.

Cao Nhị: “A a a a a, vì sao không phải là tớ!!! Tại sao!!!?”

Cao Nhi: “Trời cao không có mắt! Ông thật tàn nhẫn! Nhất định phải chia rẽ nhân duyên của tui sao!!!?”

Thịnh Nịnh cũng không biết nên trả lời như thế nào, cô còn cố ý hỏi trợ lý Trần, trợ lý Trần lại tỏ vẻ về chuyện phân phòng này anh ta không nhúng tay vào, hoàn toàn là trùng hợp thôi.

“Không phải làm bên phòng Tổng giám đốc tốt hơn sao?” Trợ lý Trần nói: “So với đi phòng khác, có chuyện gì cô cũng có thể hỏi thẳng tôi.”

Thịnh Nịnh suy nghĩ một chút, cũng đúng.

Cô vừa mới thực tập, có rất nhiều thứ cần phải học, nếu như được phân công mấy con ma cũ không muốn chỉ dạy cho ma mới thì xong luôn, đừng nghĩ gì nữa. Trợ lý Trần vẫn tương đối quen thuộc với cô, quan hệ của hai người coi như là bạn bè cũng được, có anh ta dẫn dắt, chắc chắn cô sẽ học được rất nhiều thứ.

Nhưng trợ lý Trần lại đi quanh Ôn Diển cả ngày, ngày hôm sau anh ta lại đi theo Ôn Diển ra ngoài xã giao.

Người thật sự phụ trách dẫn dắt cô tên là Từ Bách Lệ, Thịnh Nịnh gọi chị ấy là chị Lệ.

Ngày thứ ba làm việc, chị Lệ ném cho Thịnh Nịnh một xấp văn bản để cô phiên dịch sang tiếng Tây Ban Nha, trong đó từ vựng chuyên nghiệp một đồng, vừa tối nghĩa vừa khó hiểu, Thịnh Nịnh lật mấy trang đã cảm thấy hơi gục ngã rồi đó.

“Mới chút này mà choáng váng rồi hả?” Chị Lệ nhún mày: “Không phải tiếng Tây Ban Nha của em đã qua C1* sao?”

*Cũng giống như tiếng Anh, trình độ tiếng Tây Ban Nha được đánh giá bằng chứng chỉ tiếng Tây Ban Nha chuẩn DELE. DELE (Chứng chỉ tiếng Tây Ban Nha như một ngoại ngữ), được cấp bởi Bộ Giáo Dục và Văn Hóa Tây Ban Nha bao gồm các mức trình độ A1, A2, B1, B2, C1 và C2 và là một sự chứng nhận chính thức về mức độ nắm vững ngôn ngữ Tây Ban

Nha cho công dân các quốc gia mà tiếng Tây Ban Nha không phải là ngôn ngữ chính thức.

C1 là trình độ cao cấp, chỉ sau C2.

“... Không có, em tưởng là nó đã được dịch sang tiếng Anh.”

Cô học tiếng Tây Ban Nha không tệ nhưng hiện tại chủ yếu đều phiên dịch tiếng Trung và tiếng Anh, bình thường công việc chủ yếu của cô cũng là phiên dịch tiếng Anh, nhìn lướt tài liệu chuyên nghiệp dày đặc như thế này, choáng váng là rất bình thường.

“Đây là tài liệu thương mại của nhà máy bên Nam Mỹ, hàng năm công ty tuyển nhiều người phiên dịch như vậy, nếu ai này cũng chỉ biết tiếng Anh thì làm gì được.”

Chị Lệ nói rất thẳng thắn: “Nếu em chỉ biết tiếng Anh thì không vào công ty được.”

Nhìn kìa, lợi ích của việc học tập chăm chỉ không phải là ở đâu mà lợi thế của cô là ở đây.

Thịnh Nịnh lập tức hăng hái, gật đầu nói: “Em hiểu rồi.”

Sau đó cô bắt đầu vội vã làm việc vất vả, hôm đó tăng ca đến chín giờ tối, chỗ còn lại cô làm chưa xong cũng đem về nhà làm tiếp.

Đang lúc dọn dẹp, Cao Nhị gửi một tin nhắn WeChat cho cô, hỏi cô có tan làm chưa.

Thịnh Nịnh: “Cậu còn chưa về nữa hả?”

Cao Nhị: “Ừm chưa về, chờ cậu mà.”

Trong lòng Thịnh Nịnh không khỏi hơi xúc động, chỉ trong hai tuần ngắn ngủi mà Cao Nhị đã nhiệt tình với cô đến mức này.

Kết quả là khi Cao Nhị vừa lên, mở miệng hỏi câu đầu tiên chính là:
“Tổng giám đốc Ôn về chưa?”

Thịnh Ninh: “...”

Gì mà tình bạn chó má, vẫn là em gái kế Thịnh Thi Mông tương đối tốt đẹp hơn.

“Sếp không có ở đây.” Thịnh Ninh tiếp tục mặt vô cảm dọn đồ đạc: “Ra ngoài xã giao rồi, chắc là hôm nay sẽ không trở về công ty đâu.”

“Không phải chứ.” Bả vai Cao Nhị sụp đổ ngay tức khắc: “Tớ đã tính kỹ rồi mà, về sau dùng có tìm cậu để tình cờ gặp tổng giám đốc Ôn, hôm nay chính là trận đầu tiên mà.”

Quả nhiên là đang lợi dụng cô.

Trong lòng Thịnh Ninh yên lặng dựng thẳng ngón giữa cho Cao Nhị.

“Vậy trận đầu nghèo rồi, sau đó tính sao?”

Cao Nhị lấy một quyển sổ nhỏ từ trong túi thần bí cho cô xem.

“Đây chính là kế hoạch theo đuổi tổng giám đốc Ôn rất chi tiết mà tớ đã vạch ra.”

Thịnh Ninh cằm rồi nhìn thoáng qua.

Dày đặc chằng chịt, quả nhiên rất tỉ mỉ.

Không hổ là sinh viên tài chính, kế hoạch theo đuổi đàn ông cũng viết giống như kế hoạch niêm yết của công ty.

Cao Nhị hỏi cô: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Thịnh Ninh thành thật trả lời: “Không biết.”

“Vậy nếu cậu là tổng giám đốc Ôn, cậu có mắc câu không?”

“Không.”

“...”

“Tớ vất vả lên mạng tìm kiếm nhiều chiêu như vậy, thế mà không có chiêu nào có thể đả động cậu sao?”

Tâm trạng Cao Nhị hơi sụp đổ, đúng lúc này điện thoại của cô ấy vang lên, bây giờ là giờ tan tầm nhưng bởi vì Tập đoàn Hưng Dật có cả núi công việc cho nên lúc này nhân viên ở các phòng ban còn rất nhiều.

Không thể ở đây nghe điện thoại, Cao Nhị đành phải nói: “Tớ ra ngoài nghe điện thoại, cậu xem lại giùm tớ một chút đi, cậu quá nhanh quá đó, lỡ đúng lúc cậu nhìn ra tuyệt thế diệu chiêu nào đó.”

Vì thế Thịnh Ninh lại miễn cưỡng tự mình coi thêm hai lần nữa.

Cao Nhị vội vàng đi về phía cửa thang máy không có người, vừa mới đi tới đó, đúng lúc trong thang máy có hai người đi ra.

Là Ôn Diển và trợ lý của anh.

Nhất thời cô kinh ngạc mở mắt to.

“Tổng giám đốc Ôn.”

Người đàn ông nghe được có người kêu mình nên rũ mắt liếc một cái, không quen biết, vì thế thản nhiên đáp một tiếng rồi lướt qua.

Bởi vì nhìn thấy người đàn ông mình ngưỡng mộ mà không hề chuẩn bị tâm lý, hơn nữa hào quang hơi thở của anh quá mạnh, đại não của Cao Nhị như bị đình công vài giây, sau khi lấy lại tinh thần thì vội vàng chạy về phía sau lưng anh.

Cô ấy thấy người đàn ông đó không đi thẳng đến chỗ làm việc của mình mà tự nhiên quay lại không thể giải thích được và đi đến chỗ làm việc của Thịnh Ninh.

Mà lúc này Thịnh Nịnh còn chưa biết đi đâu đó và vẫn đang nhìn xuống kế hoạch theo đuổi mà mình cho cô ấy xem.

Cao Nhị: “...”

Thịnh Nịnh, tớ xin lỗi cậu nha.

Thịnh Nịnh đã nhận ra đi đâu gì đó thông qua kế hoạch này.

Hóa ra phụ nữ theo đuổi đàn ông cũng có phân hạng, theo bảng xếp hạng trò chơi, chắc là Thịnh Thi Mông thuộc hạng kim cương, còn mấy chiêu của Cao Nhị đều học từ trên mạng, nhiều nhiều cô ấy là hàng vàng.

Còn cô.

Thịnh Nịnh tự hiểu mình, chắc là hạng đồng đó.

Không có gì là cố gắng nỗ lực là không làm được cả, về sau cô phải tích cực để thoát ế mới được.

Một bóng đen lặng lẽ bao phủ, đột nhiên cô ngửi thấy một hương thơm gỗ trầm, lạnh và tươi mát kéo dài.

Nếu bỏ qua ý trêu chọc trong giọng điệu của người đàn ông thì giọng nói trầm thấp ấy khiến màng nhĩ cô vô thức run lên, mặc dù cả da đầu đầu tê dại nhưng đó là một âm thanh rất trầm rất êm dịu và dễ chịu.

“Tôi trả lương cho cô chỉ để cho cô nghĩ cách bắt tôi đến đây?”

Chương 47-48

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh quay đầu lại, rơi vào trong đôi mắt cười như không cười của ai đó.

Cô giật phắt đóng cuốn sổ lại rồi giấu ở dưới bàn.

Đối với động tác bịt tai trộm chuông* của cô như thế, Ôn Diễm cũng không nề mặt gì mà nói thẳng thừng: “Chậm rãi, tôi thấy cả rồi.”

*Câu thành ngữ “Yểm nhi đạo linh” (Bịt tai trộm chuông), ẩn dụ về những người tự cho mình là thông minh, tưởng rằng có thể lừa dối được người khác, nhưng thực ra chỉ là tự mình lừa mình mà thôi.

Thịnh Nịnh phản bác: “Không phải, anh nghe tôi giải thích...”

“Nói nhỏ một chút.” Ôn Diễm dùng ngón trỏ che hờ trước môi cô, nhẹ giọng trách cứ: “Cô muốn để người khác nghe thấy à?”

Lúc này những người còn đang tăng ca ở các bàn làm việc khác đều thấy tổng giám đốc Ôn trở về, bọn họ trở mắt nhìn anh đi tới vị trí sinh viên thực tập kia.

Ánh mắt từ bốn phương tám hướng tò mò nhìn về phía này, cả người Thịnh Nịnh hoảng hốt, cảm giác xấu hổ khắp toàn thân, chỉ muốn nhanh chóng giải thích rõ ràng cho xong thôi.

“Đây không phải là cuốn sổ của tôi.” Cô nói nhỏ: “Mấy cái này cũng không phải do tôi viết.”

Người vốn đứng ở phía sau cô, cúi người nghiêng người đến gần cô đột nhiên rời đi, bàn tay chống trên bàn nàng cũng thu lại.

Ôn Diển đứng thẳng dậy, nhìn cô từ trên cao xuống, khoe môi mím thành một đường thẳng không có cảm xúc.

“Cho nên cuốn sổ này của ai?”

Thị Nịnh nhìn xung quanh theo bản năng, không biết Cao Nhị đi đâu rồi nữa.

Cho dù cô ấy ở đây, chắc cũng không dám thừa nhận.

Thị Nịnh đành phải nói: “Cô ấy không có ở đây.”

Ôn Diển lạnh lùng à rồi không để ý tới cô nữa, xoay người rời đi.

Thị Nịnh sợ nhất là bị người ta hiểu lầm, đặc biệt là sợ Ôn Diển hiểu lầm, trước đó hai người đã rất nhiều chuyện khó xử rồi, mỗi lần đều khiến cho cô giống như có suy nghĩ không an phận với anh.

Nếu cô thực sự có ý đó thì cô nhận, dám làm dám chịu.

Nhưng cô không có mà, cho dù đôi khi cô có tưởng tượng một chút với người đàn ông này, thực sự chỉ có tưởng tượng một chút thì cô cũng phân biệt rõ sự khác biệt giữa tưởng tượng và thực tế.

Thị Nịnh không quản được nhiều như vậy, cô chỉ một lòng muốn giải thích rõ ràng nên trực tiếp đuổi theo Ôn Diển vào phòng làm việc.

Trợ lý Trần biết Thị Nịnh và tổng giám đốc Ôn có chuyện muốn nói nên không đi theo vào, ngược lại còn đóng cửa phòng làm việc lại.

Dưới ánh mắt tò mò lại buồn chuyện hóng hớt của một đám đồng nghiệp khác, anh ta mỉm cười, giải thích: “Sinh viên thực tập đi làm lại câu cá* bị tổng giám đốc Ôn bắt ngay tại trận, chắc là sẽ bị mắng một trận, mọi người không nên học theo nha.”

*摸鱼: ý chỉ lười biếng không chăm chỉ khi làm việc.

Vừa r ồi đ ồng nghiệp còn rất hóng hót nghe thế thì đ ồng tình với cô li ền

Tổng giám đốc Ôn không có tình người, Tiểu Thịnh thăm r ồi, tự giác tăng ca câu cá một chút cũng không được.

Mới lên chức được vài ngày đã bị cấp trên trực tiếp dạy dỗ, đoán chừng sẽ có bóng ma đi theo suốt đời à nha.

Ôn Diễm biết Thịnh Nịnh đi theo anh vào phòng làm việc, anh coi như không phát hiện, hoàn toàn coi Thịnh Nịnh như không khí r ồi thoải mái ng ồi lên ghế làm việc.

Cho đến khi Thịnh Nịnh không nhin nổi nữa mà mở miệng: “Kế hoạch theo đuổi đó không là tôi viết thật đấy.”

Ôn Diễm liếc cũng không liếc cô một cái, chỉ tự làm việc của mình.

Anh thuận tiện c ầm một văn kiện đang đặt ở bên cạnh bàn, lại c ầm thêm cây bút bắt đầu xem xét sửa chữa văn kiện.

Cô cho rằng anh vẫn không tin, mạnh dạn vòng qua bàn làm việc r ồi trực tiếp đi tới bên cạnh anh.

Người đàn ông cảm giác được cô tới g ần, đầu ngón tay c ầm bút siết chặt theo bản năng, gân xanh mu bàn tay trắng nõn nổi lên.

“Cô tới g ần tôi như vậy làm gì?”

Anh nghiêng đầu v ề phía Thịnh Nịnh, đột nhiên giọng nói tr ầm ồ trước sau như một giống như mặt nước bình tĩnh bị một hòn đá nhỏ không nhẹ không nặng ném thẳng vào.

Thịnh Nịnh không nói gì, trực tiếp cướp cây bút trong tay anh, c ầm một tờ giấy trắng trên bàn r ồi cúi người viết gì đó trên giấy.

Ôn Diễm không hiểu mô tê gì hết, quay đầu nhìn cô.

Hôm nay Thịnh Nịnh buộc tóc đuôi ngựa lỏng lẻo, mặt mày xinh đẹp cúi xuống, khoe môi mím chặt, bên tóc mai có mấy sợi tóc mềm mại, nhìn càng nhỏ càng mềm so với tóc đàn ông.

Đàn ông chưa bao giờ để lại tóc dài như vậy, mái tóc mềm mại dán vào má như vậy, cũng không biết ngựa hay không.

Chỉ nhìn chăm chú vài giây ngẩn ngui, Thịnh Nịnh viết xong rất nhanh, đặt bút xuống rồi đẩy tờ giấy tới trước mặt anh.

Ôn Diễn nhanh chóng liếc sang, chưa xem nội dung trên giấy kịp, giọng điệu không kiên nhẫn hỏi: “Viết gì vậy?”

Thịnh Nịnh dùng ngón tay chỉ chữ trên giấy, giọng điệu chính xác: “Anh coi, chữ của tôi không giống với chữ trên cuốn sổ kia.”

Ôn Diễn cúi đầu, nhìn mấy chữ “Kế hoạch theo đuổi nhằm vào Ôn Diễn”, chữ viết thanh tú đọan chính, đúng là không giống với chữ viết trên cuốn sổ đó.

“Tôi viết tên anh, ba nét trong bộ thủy* của chữ Ôn chỉ có hai nét đầu lại viết liên tiếp, nhưng chữ trên cuốn sổ kia là ba nét viết liên tục.” Thịnh Nịnh phân tích từng chữ cho anh: “Mỗi người viết chữ đầu có thói quen của mình, nếu như cái này mà cố ý, chắc chắn sửa không được.”

*Tiếng Trung có 214 bộ thủ. Chữ Ôn là chữ này: 温 ba nét đầu là 水 (㇇), tức là bộ thủy.

Ôn Diễn mím môi, giọng điệu không vui: “Cô viết thêm vài lần tôi xem đi.”

Thịnh Nịnh lập tức cầm bút viết vài chữ “Ôn Diễn”.

Anh nhìn chăm chăm tên mình, càng nhìn lông mày càng nhú chặt, sắc mặt cũng chằm chằm đen thui cuối cùng trầm giọng đuổi người: “Được rồi, cô đi ra ngoài đi.”

Thị Nịnh nhấn mạnh một lần nữa: “Thực sự không phải tôi viết đầu.”

“Không phải cô viết thì cô coi làm gì?” Ôn Diễn giương mắt, ánh mắt tức giận, khóa chặt mắt cô lại hỏi: “Nhìn chăm chú như vậy, cô nói coi cô muốn làm gì?”

Thị Nịnh vô tội nói: “Coi chăm chú thì nhất định có mục đích sao? Tôi chỉ coi như vậy thôi.”

Người đàn ông đen mặt lạnh lùng cười nhạt: “Cho nên người khác viết gì cô muốn coi thì coi phải không?”

“Người viết cái này cũng không có ý kiến.” Thị Nịnh không phục thấp giọng lầm bầm: “Anh quản rộng lắm.”

“Vậy trong đó có tên tôi, tại sao tôi không quản đượ?”

“Phải phải, tôi sai tôi đi chịu phạt.” Tính tình Thị Nịnh cũng cáu lên, không lựa lời mà nói: “Tôi móc mắt mình đọc cuốn sổ viết tên anh để chịu phạt đượ không?”

Ôn Diễn cũng bực mình: “Đầu cô nhớ kĩ rồi, có ích gì chứ?”

“Đượ, vậy tôi đi đập đầu vô tường, đập mất trí nhớ, anh coi cách này này có đượ không?”

Đời này gặp trúng một ông chủ lên không đượ xuống không xong khó hầu hạ như vậy, coi như cô xui xẻo tám đời rồi.

Thị Nịnh tức giận, thậm chí cô nghĩ cô cứ đập quách cho xong, dù sao đập ở phòng làm việc anh thì cũng tính là tai nạn nghề nghiệp, đến lúc đó bảo anh chi tiền thuốc men.

Không biết có phải Ôn Diễn có thuật đọc tâm hay không, thế nhưng máu lạnh trả lời: “Đi, đập thành kẻ ngốc đừng khóc bảo tôi chịu trách nhiệm.”

Thị Nịnh tức giận xoay người đi về phía tường.

Người đàn ông đang ng ỡ nhanh chóng giữ cánh tay cô và kéo cô trở lại.

“Cô ngốc à? Muốn đập đầu vào tường à?”

“Cho dù tôi nhớ kỹ nội dung thì thế nào, tôi cũng không dùng mấy chiêu đó để theo đuổi anh.” Thịnh Nịnh vung tay hai cái nhưng không tránh khỏi tay anh, giọng điệu kích động hỏi ngược lại: “Anh lo lắng gì chứ?”

“...”

Ôn Diển nghe cô nói như vậy, đột nhiên biểu cảm cứng đờ r ỡ chủ động hất tay kéo cánh tay cô ra.

“Tốt nhất là vậy.” Anh ấn mạnh giữa mày, chờ tâm trạng bình tĩnh mới đề giọng nói: “Ra ngoài đi, đừng quấy r ầy công việc của tôi.”

Đột nhiên anh thoả hiệp đình chiến làm cho Thịnh Nịnh cảm thấy mình như đánh vào bông.

Đang chiến thì ngừng lại, trông chả hi ền lành tí nào, không biết có phải anh đang ghen chiêu lớn gì hay không nữa.

Cô xoay người đi tới cửa nhưng thật sự sợ anh có chiêu lớn nên không nhin được hỏi: “Tôi giải thích rõ ràng, anh không tò mò người viết cuốn sổ kia là ai sao?”

“Không có hứng thú.” Ôn Diển cúi đầu uy hiếp nói: “Chuyển lời tới người kia, mấy chiêu trong đó vô dụng với tôi, máu vớt cuốn sổ đi, nếu để tôi nhìn thấy lần nữa thì cuốn xéo đi.”

Thịnh Nịnh hỏi theo bản năng: “Nhi ều chiêu như vậy mà vô dụng hết hả?”

Cô còn tưởng rằng chắc là mình cô thấy nó là mớ hỗn độn cho nên cô nhìn cũng không có cảm giác gì.

Thì ra đàn ông cũng ăn không vô.

“Không liên quan tới cách thức.” Anh liếc cô một cái, thản nhiên nói: “Nhìn mặt.”

“Ý anh là sao?”

“Cô hỏi gì mà hỏi lảm, cũng không phải cô theo đuổi ai.” Người đàn ông chặc một tiếng, phiền muộn lo âu nói: “Về mau đi, chậm không có tàu điện ngầm trở về là tôi không trả tiền taxi giùm cho đâu.”

Những lời này thành công chọc trúng chỗ yếu hại của Thịnh Ninh, cô lập tức không nói hai lời rời khỏi phòng làm việc.

Phòng làm việc yên tĩnh trở lại.

Ra ngoài xã giao một ngày, lúc này người đàn ông cũng đã mệt mỏi, làm sao cũng không yên tĩnh lại được, anh nằm trên bàn, gương mặt âm trầm không ngừng vuốt v3 giữa mày.

Rõ ràng đã bảo trợ lý Trần tăng nhanh tốc độ soạn thảo hợp đồng, chính là muốn nhanh chóng giải quyết chuyện của Ôn Chinh, sau đó Sở hà Hán giới* phân rõ giới hạn với cô.

*Ranh giới giữa hai bên trong cờ tướng gọi là “sông” (hà). Con sông này có tên là “Sở hà Hán giới” (楚河漢界)- con sông định ra biên giới giữa nước Sở và nước Hán.

Theo lịch sử Trung Hoa cổ thì khởi nghiệp nhà Hán, Lưu Bang có cuộc chiến liên miên với Sở vương là Hạng Vũ. Cuộc chiến giữa hai bên làm trăm họ lầm than. Hạng Vũ bèn nói với Hán vương: “Mấy năm nay thiên hạ khốn khổ chỉ vì hai chúng ta. Bây giờ quyết một trận sống mái để khỏi làm khổ thiên hạ nữa”. Hán vương trả lời: “Ta chỉ đấu trí chứ không thêm đấu sức”.

Hai bên giáp mặt nhau ở khe Quảng Vũ. Hán vương bèn kê 10 tội lớn của Hạng vương, Hạng vương tức giận dùng nỏ bắn trúng Hán vương, Hán vương đeo tên chạy vào Thành Cao. Hai bên giữ vững đất của mình.

Mãi đến khi thấy không còn đủ lực lượng để triệt hạ lẫn nhau, hai bên mới chịu giao ước chia đôi thiên hạ: từ H ồng Câu về Tây thuộc Hán, từ H ồng Câu về Đông thuộc Sở. Từ điển tích này, người ta hình dung bàn cờ tướng như hai quốc gia Hán và Sở, coi ranh giới là một dòng sông. Cho tới nay, trên các bàn cờ tướng, ở khoảng “hà” nằm chính giữa, chia đôi bàn cờ, người ta thường ghi “Sở hà Hán giới” (bằng chữ Hán) là vì như vậy.

Thế nhưng mấy ngày trước, vô tình gặp được giám đốc nhân sự, lại vô tình hỏi mấy câu về sinh viên thực tập mới tuyển của công ty gần đây, khi giám đốc hỏi anh nên sắp xếp mấy sinh viên thực tập này như thế nào, anh mới không chút để ý đề nghị gần phòng tổng giám đốc thiếu một phiên dịch viên thông thạo tiếng Tây Ban Nha.

Hôm nay lại nhìn thấy cô gái này đang nhìn cái thứ kế hoạch theo đuổi anh cực kì lộn xộn kia, mấy cách trong đó đều vụng về nhưng khiến lòng anh loạn cào cào.

Hơn nữa cô còn giải thích rõ ràng nói có sách mách có chứng như vậy, cô càng muốn phủ sạch thì anh càng cảm thấy tức giận lại đau ngực.

Một cái bánh trôi tham tiền chỉ biết đến tiền tiền tiền.

Ngoại trừ ngoại hình xinh đẹp một chút thì có chỗ đáng giá nào để anh thưởng thức đâu?

Không có.

Anh phủ nhận.

Cho dù phủ nhận một lần nữa nhưng xưa nay, người đàn ông bình tĩnh lý trí vẫn rõ ràng vẫn ý thức được, có đôi khi anh càng không muốn thừa nhận cái gì thì càng không khống chế được.

*

Mấy đồng nghiệp thò đầu nhìn qua, sinh viên thực tập Thịnh Ninh đi ra từ phòng làm việc của tổng giám đốc Ôn chẳng những không khóc mà thậm

chí sắc mặt còn hồng hào, ánh mắt sáng ngời, biểu cảm không vui lắm nhưng tuyệt đối không liên quan đến khổ sở gì.

Không t ỡ, tố chất tâm lý tốt quá, rất thích hợp chịu “ngược đãi” ở phòng tổng giám đốc.

Những người khác chỉ nhìn, chỉ có trợ lý Trần đi lên hỏi: "Tổng giám đốc Ôn có mắng cô không?"

Lúc tổng giám đốc Ôn đi tới bàn làm việc của Thịnh Nịnh, anh ta không đi theo cho nên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nếu Thịnh Nịnh bị mắng thật vậy thì người làm bạn bè như anh ta phải an ủi mới được.

“Cũng không tính là mắng, chỉ là hiểu lầm chút thôi.” Thịnh Nịnh mím môi: “Tôi giải thích rõ ràng với anh ấy r ỡ.”

“Vậy là tốt r ỡ.” Trợ lý Trần nói: “Bình thường tổng giám đốc Ôn rất ít dạy dỗ nhân viên, trừ phi là thật sự phạm sai lầm, cô đừng để bụng quá nhé.”

“Tôi cũng không để bụng, tôi cảm thấy hai chúng tôi bất tự* không hợp, trời sinh xung khắc r ỡ.” Thịnh Nịnh thở dài, hỏi: “Tôi muốn hỏi vị trí thực tập có thể đi đâu động không?”

*Bất tự (8 chữ), còn được gọi là Tứ trụ, là một trường phái nghiên cứu về vận mệnh bắt nguồn từ Trung Quốc cổ đại. Bất tự căn cứ vào 4 trụ cột (Giờ – Ngày – Tháng – Năm sinh) để suy đoán về cuộc đời của một ai đó từ khi sinh ra cho đến khi mất đi.

Trợ lý Trần không hiểu: “Cô không muốn ở lại đây hả?”

Thịnh Nịnh muốn nói lại thôi.

Thật ra trợ lý Trần cũng có thể hiểu được, đoán chừng là cô cảm thấy quan hệ cá nhân lớn hơn quan hệ công tác cho nên muốn tránh xa tổng

giám đốc Ôn một chút.

“Cái này tôi không quyết định được, cô phải đi tìm giám đốc nhân sự á.”

“Được rồi, ngày mai tôi đi tìm giám đốc hỏi một chút.” Thịnh Ninh vô lực cười cười với anh ta: “Vậy tôi trở về trước.”

Trợ lý Trần đưa mắt nhìn Thịnh Ninh rời đi, yên lặng thở dài.

Mấy lần trước tổng giám đốc Ôn đã thúc giục anh ta nhanh chóng bảo luật sư chuẩn bị hợp đồng mới nhanh chút, ý chính là muốn nhanh chóng giải quyết chuyện của cậu hai nhà họ Ôn sau đó đường ai nấy đi với Thịnh Ninh.

Ai biết lần này tới lần khác Thịnh Ninh lại được nhân sự phân đến phòng tổng giám đốc bọn họ làm đâu.

Anh ta thực sự hơi đau lòng cho cô gái này quá.

Qua mấy ngày tiếp xúc, trợ lý Trần cảm thấy thật ra đây là một cô gái rất dễ ở chung, vẻ ngoài xinh đẹp tính tình cũng dịu dàng, tuy nói không quá thân thiết với ai lắm nhưng với ai cũng rất lễ phép, làm bạn bè thì có thể hơi xa cách một chút nhưng nếu làm đồng nghiệp với cô, ở chung rất thoải mái.

Thịnh Ninh thu dọn đồ đạc xuống lầu, người khởi xướng hại cô bị hiểu lầm vẫn còn lương tâm đứng ở lầu một chờ cô.

Cao Nhị nhìn thấy Thịnh Ninh đi xuống lầu thì lập tức chạy tới, trong giọng nói tràn đầy áy náy.

“Thế nào rồi? Cậu không sao chứ?”

Thật ra vừa rồi cô ấy rất muốn đi lên giải thích cho Thịnh Ninh nhưng tâm trạng thiếu nữ biết yêu trời dậy, cô ấy không muốn để cho người đàn

ông mình ngưỡng mộ biết cuốn sổ kia là của mình nên chỉ có thể căng da đầu làm Thịnh Nịnh thay cô ấy gánh cái nĩa đen này.

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Không sao đâu.”

Cao Nhị lại lập tức hỏi Thịnh Nịnh là Ôn Diển luôn có mắng cô hay không, có khấu trừ tiền lương của cô hay không, thậm chí còn máu lạnh vô tình sa thải cô không.

“Không có.”

Cao Nhị thở phào nhẹ nhõm: “Cũng may không liên lụy đến cậu, xem tí nữa là tớ gọi điện cho bố tớ bảo ông ấy sắp xếp cho cậu đến công ty của ông ấy thực tập.”

Thịnh Nịnh cũng cảm thấy rất may mắn.

Lúc đầu anh hiểu lầm cuốn sổ kia là của cô thế nhưng không lập tức nổi giận sa thải cô.

Trong cuốn sổ kia đều là những suy nghĩ không an phận đối với anh.

Nhưng rõ ràng anh đã bảo cô chuyển lời chủ cuốn sổ này rằng nếu để cho anh nhìn thấy sẽ sa thải người.

Nghĩ đến hành vi tiêu chuẩn kép này của Ôn Diển, cô vô thức cắn cắn môi, vành tai cũng nóng lên, không hiểu sao tim lại đập nhanh.

Tâm trạng bình tĩnh lại, Thịnh Nịnh chuyển lời Ôn Diển nói cho Cao Nhị.

Cao Nhị gãi gãi mặt, nhất thời càng áy náy: “Xin lỗi nha, hại cậu bị hiểu lầm.”

Cô ấy lại nói mời Thịnh Nịnh ăn cơm, Thịnh Nịnh nói không cần nhưng thế nào Cao Nhị cũng không đồng ý, nói là nhất định phải mời cô ăn cơm mới có thể bù đắp áy náy trong lòng cô ấy.

“Thật sự không cần đâu.” Thịnh Ninh suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nói rõ ràng với cô ấy: “Nếu sau này cậu còn muốn theo đuổi tổng giám đốc Ôn thì cũng đừng dùng tớ làm cái cớ nữa, tớ đã đắc tội với anh ấy rồi.”

Thịnh Ninh không muốn nảy sinh hiểu lầm với Ôn Diễm nữa.

Vốn là từ sau đêm Giáng sinh, hai người không gặp lại nhau, vất vả lắm Thịnh Ninh mới sửa sang lại tâm trạng, kết quả hôm nay lại đụng phải chuyện khó xử này.

Cô thực sự không muốn có bất cứ đi đâu gì với anh nữa nhưng trời cao cứ đẩy cô về phía người đàn ông đó.

Aiss chết tiệt, thật là thủy nghịch hành mà.

Sắc mặt của Thịnh Ninh không tốt lắm, một khi cô không có biểu cảm gì trên mặt thì sẽ khiến người ta cảm thấy cô lạnh lùng và rất xa cách.

Cao Nhị cảm thấy rất có lỗi với Thịnh Ninh vì Thịnh Ninh gánh cái nỗi đen cho cô ấy, cô ấy sợ vì đi đâu này mà quan hệ bạn bè mới thiết lập bị xấu đi nên hỏi cẩn thận: “Vậy về sau tớ tìm cậu thì có thể lên phòng tổng giám đốc không?”

“Tìm tớ thì được.” Thịnh Ninh nhẹ nhàng nói: “Nếu cậu chỉ muốn nhìn thấy tổng giám đốc Ôn thì thôi, tớ không muốn làm cái cớ nữa.”

Cô cảm thấy cô và Cao Nhị không đủ quen thuộc để giúp cô ấy đuổi theo đàn ông.

Cao Nhị nói ngay: “Yên tâm, chỉ tìm cậu thôi.”

Thịnh Ninh nhẹ nhàng ậm ừ.

“Thật ra vừa rồi tớ đang nghĩ, nếu như tổng giám đốc Ôn hiểu lầm cậu viết cái đó rồi có khi nào anh ấy sẽ đối với cậu...” Cao Thụy nói lời này, vừa cười tự giấu vừa phức tạp thở dài: “Tớ chặt đứt nhân duyên của mình

nhưng lại bất ngờ mang đến nhân duyên cho cậu, khi đó tớ thực sự không biết dùng từ gì để diễn tả cảm giác này nữa.”

“Sẽ không.” Thịnh Nịnh ngẩng đầu, không biết đang nhìn gì: “Anh ấy không thích tớ đâu.”

Chương 48

Chương 48: Món ăn của trai thẳng*

*Chú thích ở cuối trang.

Ngày hôm sau Thịnh Nịnh đi tìm giám đốc nhân sự để hỏi thăm chuyện đi đầu động nhân sự.

Đáp án cũng không phải là bất ngờ, thay đổi vị trí không đơn giản như đổi chỗ đọc sách, thật ra đi đầu động nhân sự là một chuyện rất phiền phức nên đương nhiên không phải Thịnh Nịnh muốn đổi thì đổi được.

Nhưng giám đốc vẫn nhắc nhở cô, nếu cô thật sự muốn thay đổi vị trí thì nói với tổng giám đốc Ôn một tiếng sẽ tốt hơn.

Thịnh Nịnh vừa nghe phải nói chuyện với người đàn ông kia thì ừ xừ, tạm gác chuyện thay đổi vị trí sang một bên đã.

Làm ở phòng tổng giám đốc thì làm đi, tới đâu hay tới đó.

Cho dù vẫn phải ở lại phòng tổng giám đốc làm việc nhưng một đoạn thời gian sau đó, cô chưa từng gặp Ôn Diển, ngay cả trợ lý Trần mà cũng không gặp được.

Chị Lệ nói với cô đây là chuyến công tác cuối cùng của tổng giám đốc Ôn trước cuối năm.

Trong khoảng thời gian Ôn Diển đi công tác, cuối cùng Thịnh Thi Mông cũng thi cuối kỳ xong xuôi, cuối năm nên lớp rất ít sinh viên, có rất nhiều sinh viên không ở trong trường hơn nửa học kỳ, hơn nữa còn sắp tốt

nghiệp, đương nhiên các thầy cô cũng sẽ không làm khó sinh viên về điểm số cho nên mấy môn học của Thịnh Thi Mông thi khá nhẹ nhàng.

Thi cuối kỳ thi xong, cô ấy cũng không vội vàng mua vé về quê mà đi tìm Thịnh Nịnh trước.

Mấy ngày sau khi Thịnh Nịnh thi xong, kỳ nghỉ đông này của cô phải ở lại Yên Thành thực tập cho nên căn bản là không có ý định mua vé về

Hai chị em đều không vội vàng hội về quê, còn thuận tiện đi với nhau đưa Quý Vũ Hàm ra sân bay.

Sau khi tiễn bạn cùng phòng đi, Thịnh Nịnh trở về phòng ngủ thu dọn quần áo, kéo vali chuyển đến vườn hoa Bác Thảo, Thịnh Thi Mông nói muốn trải nghiệm cảm giác đi làm tan ca với cô nên chúng chuyển vào đó.

Ngày chuyển vào căn hộ, cho dù trên giấy chứng nhận bất động sản vẫn ghi tên của Ôn Diễm nhưng Thịnh Thi Mông vẫn có cảm giác đây là căn hộ của Thịnh Nịnh.

Thịnh Thi Mông thành thoi nằm trên ghế sofa lười biếng hỏi: “Vậy chị ký hợp đồng chưa?”

“Ký rồi.” Thịnh Nịnh lấy hợp đồng từ trong ngăn kéo ra cho cô ấy.

Thịnh Thi Mông nhìn hai cái, nhìn chặp cũng không hiểu nên cau mày trả lại: “Chị cảm thấy không thành vấn đề là được.”

“Chị tìm luật sư xem qua rồi, xác nhận không thành vấn đề mới ký.”

“Vậy là tốt rồi, xem ra tổng giám đốc Ôn vẫn có thành ý.” Thịnh Thi Mông dừng một chút, mở miệng: “Vậy...”

Mà đúng lúc này Thịnh Nịnh cũng mở miệng: “Cái kia...”

Hai người đồng thời dừng lại chờ đối phương nói, vẫn là Thịnh Thi Mông nở nụ cười trước: “Chị nói trước đi.”

“Em và Ôn Chỉnh...” Nếu đã ký hợp đồng thì phải làm kẻ xấu tiếp, Thịnh Nịnh hỏi: “Em định khi nào nói chia tay với Ôn Chỉnh hả?”

Thịnh Thi Mông sừng sốt một chút, mặt hơi mỉm cười: “Trùng hợp, đúng lúc em cũng định thương lượng chuyện này với chị.”

Thịnh Nịnh thấy cô ấy hơi do dự, không nhìn mà hỏi: “Không nỡ bỏ sao?”

“Không có.” Thịnh Thi Mông lắc đầu: “Kéo dài lâu như vậy rồi, phải chia tay thôi, chỉ là hơi cảm khái thôi.”

Một lúc lâu Thịnh Nịnh cũng không nói gì, suy nghĩ nửa ngày mới mở miệng: “Trên hợp đồng viết, một khi hai người chia tay thì đó là chia thiệt, bên Ôn Diễn tuyệt đối sẽ không cho phép hai người tái hợp, em suy nghĩ kỹ chưa?”

Cái này thì cần suy nghĩ kỹ gì?

Một tên thiếu gia ăn chơi trác táng phong lưu hư hỏng phóng túng mà thôi, cũng không có bao nhiêu thật lòng, chủ yếu chỉ là lừa dối mà thôi. Ôn Chỉnh thích sự giả vờ ngây thơ của Thịnh Thi Mông, hưởng thụ sự ngây thơ và u mê của cô ấy khi đối với anh ta, cô ấy lừa gạt anh ta là lần đầu tiên yêu đương, anh ta là bạn trai đầu tiên của cô ấy, kiểu “thuần khiết” này chỉ cần là đàn ông đầu tiên không thể tránh khỏi tự hào và thỏa mãn, bởi vì bất kỳ lần đầu tiên nào của bạn gái cũng là của mình.

Mà những thứ Ôn Chỉnh thích đầu là giả, Thịnh Thi Mông biết đàn ông muốn gì, vì thế diễn cái đó cho đàn ông xem.

Lúc trước thiếu chút nữa cô ấy cũng cho rằng Ôn Chỉnh thật sự thích mình, thích chính cô chứ không phải vẻ ngoài giả vờ do cô ấy tạo ra.

Nhưng từ lần đó Thịnh Nịnh nói Ôn Chỉnh muốn cầu hôn cô ấy trong nhà hàng, nhưng cô ấy không hề hay biết gì về chuyện này, Ôn Chỉnh không nhắc tới đi đâu gì cả, ngược lại còn nói người cầu hôn là một người bạn mà anh ta quen biết.

Sau đó Thịnh Ninh lại nói vì cô, Ôn Chinh cãi nhau nhiều lần với bố, Thịnh Thi Mông cũng không nghe cậu nhắc tới chút nào.

Sau đó là cuộc trò chuyện giữa cậu và bạn bè trong khách sạn cộng thêm những lời trêu chọc của các đám bạn cậu vào đêm Giáng sinh.

Bởi vì trong điện thoại của Thịnh Thi Mông không có ảnh của mình mà Ôn Chinh tức giận, mà trong album ảnh của cậu cất giấu gì lại không cho Thịnh Thi Mông xem, đúng là vừa ích kỷ vừa tiêu chuẩn kép đến cực đại.

Trong trò chơi tình cảm này, trên thực tế, họ đều là những kẻ lừa đảo, lừa dối lẫn nhau.

Cũng chỉ có người chưa từng yêu mới có thể tin Ôn Chinh sẽ thật sự yêu một người.

Thịnh Thi Mông cảm thấy chị gái mình lo lắng quá mức, cười nói: “Cái này còn cần suy nghĩ sao? Kiếm được một căn nhà ở Yến Thành và yêu đương giả dối với một Ôn Chinh không có tương lai, chắc chắn em sẽ chọn về trước nha, có phải đàn ông trên đời đâu chết hết còn chắc anh ta đâu.”

Sau đó cô ấy kéo Thịnh Ninh xuống, thương lượng nên chia tay như thế nào.

Lúc trước đã viết tuyên bố chia tay rồi nhưng nếu dễ dàng chia tay như vậy, nhất định bên Ôn Diển sẽ cảm thấy quái lạ.

Có khi Ôn Diển sẽ nghĩ, tại sao anh và Thịnh Ninh mới ký hợp đồng xong thì Ôn Chinh và Thịnh Thi Mông chia tay nhanh như vậy?

Sau đó có lẽ sẽ hoài nghi có phải hai chị em nhà này đã bàn bạc hợp tác để kéo lông dê* anh hay không.

*“Kéo lông dê tư bản chủ nghĩa”: chủ yếu nói đến việc lợi dụng tập thể/ của hàng/ xí nghiệp/ ai đó để thỏa mãn lòng ích kỷ của bản thân. Bên văn án cũng có câu này. Nói tóm cái quẩn lại là tác giả muốn nói hai chị em bắt tay lợi dụng anh giai Ôn Diển.

“Như vậy đi, gần đây quán bar của bạn Ôn Chinh cũng dự định tổ chức một bữa tiệc thường năm trước kỳ nghỉ, anh ta gọi em đi cùng. Đến lúc đó chị gọi tổng giám đốc Ôn đi qua, đứng trước mặt anh ta bảo em và anh ta phải chia tay sau đó em sẽ giả vờ không đồng ý, chị lại mắng em một trận, muốn diễn thật thì tát hai cái cũng được rồi chị lôi em đi mất.”

Thị Thị Mông vuốt cằm nói: “Làm như vậy có thể thể hiện là em rất thích Ôn Chinh cho nên sống chết không muốn chia tay, là chị ra tay mới để cho hai người em chia tay.”

Thị Thị Nịnh nhíu mày: “Quá drama quá.”

“Phải như vậy mới có thể khiến tổng giám đốc Ôn cho rằng anh ta tặng căn nhà này chị không thua thiệt á, nếu em cứ chia tay dễ như vậy tổng giám đốc Ôn còn tìm chị làm gì?”

Thứ Thị Nịnh nghĩ không phải là cái này.

“Nhất định phải tát sao?”

Thị Thị Mông sửng sốt một chút, giọng điệu rất sáng khoái: “Phải làm thật mới khiến tổng giám đốc Ôn tin tưởng năng lực của chị nha, không có việc gì thì chị tát đi, đừng quá nặng là được, nếu không bây giờ chị luyện tập tát vài cái thử xem?”

Thị Thị Nịnh lắc đầu, lạnh nhạt từ chối: “Không được, chị không thích.”

Thị Thị Mông đỡ cằm, nheo mắt cười nhìn cô.

Đến buổi tối trước khi đi ngủ, Thị Thị Mông xem phim với Thị Thị Nịnh, trong phim có một nữ phụ, diễn xuất của diễn viên kia cực kỳ tốt, cực kỳ độc ác sắc sảo, cách một màn hình cũng khiến người ta ngẩn ngơ nghiền ngẫm.

Khi họ đi ngủ, Thị Thị Nịnh nằm trong chăn, nhìn trần nhà rồi đột nhiên hỏi cô ấy: “Chị có ác như nữ phụ trong phim không?”

Thị Thị Mông hơi sững sờ, sau đó rất dứt khoát phủ nhận: “Chị không ác.”

Đột nhiên Thị Nịnh nghiêng người, đưa lưng về phía em gái nói: “Chị nhớ hồi nhỏ chị hay bắt nạt em lắm.”

Hồi nhỏ, Thị Thị Mông rất đáng yêu, tính cách cũng vui vẻ, những đứa trẻ xung quanh đều thích làm bạn với cô ấy.

Vì vậy, khi Thạch Bình nói với cô ấy rằng sau này có thêm một chị gái, trong lòng em gái hạnh phúc, rất mong được trở thành bạn bè với chị gái này.

Nhưng sau khi nhìn thấy người chị này, rõ ràng Thị Thị Mông cảm giác được chị ấy chán ghét mình, thậm chí còn không muốn nắm tay cô ấy đi học vào buổi sáng, ở trường cũng coi như không biết cô ấy, giống như họ là người xa lạ.

Khi đó Thị Thị Mông rất buồn, nói với mẹ chị gái không thích mình.

Mẹ ôm cô nói không trách cô, không phải cô ấy không được yêu thích, tất cả đều do lỗi cho mẹ, là lỗi của mẹ.

Nếu coi thường và lạnh lùng là một kiểu bắt nạt vậy thì nói là một kiểu bắt nạt.

Em gái Thị Thị Mông lúc ấy cũng cho rằng, có lẽ quan hệ giữa mình và Thị Nịnh cũng vậy.

Nhưng chờ bọn nhỏ hơi lớn một chút, có suy nghĩ và ý kiến của mình thì Thị Thị Mông mới phát hiện, so với sự bắt nạt thật sự thì sự lạnh lùng của Thị Nịnh có tính là gì đâu.

Thị Thị Mông vĩnh viễn không quên được mình bị các bạn nữ cùng lớp kéo vào nhà vệ sinh nữ, kéo khoá lại cời đứng phục học sinh, xối nước lên đầu cô, còn dùng bút marker rất khó chùi viết trên người cô, lý do rất đơn giản, bởi vì cô là con gái của kẻ thứ ba.

Các bạn nam sẽ không cởi quần áo của cô nhưng bọn họ thích nghị luận sau lưng Thịnh Thi Mông, xem bộ dạng sau khi cô cởi quần áo sẽ như thế nào.

Chỗ bọn nhỏ là nơi nhỏ, chuyện gia đình cũng có thể truyền rất xa, ngay cả các thầy cô cũng biết mẹ Thịnh Thi Mông là hồly tinh kẻ thứ ba cho nên mắt nhắm mắt mở làm ngơ chuyện này.

Thịnh Thi Mông không tiếp thu được sự thay đổi to lớn trong cuộc sống như vậy, trước kia bạn bè của cô đều thiện lương nhiệt tình như vậy, vì sao sau khi đến bên này lại biến thành như vậy?

Bị bắt nạt lần tiếp theo là trong một lần tan học, mấy bạn nam bạn nữ hợp tác kéo cô đến ngõ nhỏ cửa sau trường học, đúng lúc bị Thịnh Nịnh đi ngang qua nhìn thấy.

Thịnh Nịnh và bạn bè của cô đang đi với nhau, cô muốn đi lên thì người bạn kia ngăn cản Thịnh Nịnh.

“Nhỏ đó là con gái riêng của kẻ thứ ba phá hoại nhà cậu, cậu giúp nó làm gì?”

“Người làm kẻ thứ ba là mẹ nó chứ không phải nó.” Thịnh Thi Mông nghe Thịnh Nịnh bình tĩnh nói: “Nó là con gái của mẹ nó và chồng cũ.”

Thịnh Nịnh dùng hai chữ báo cảnh sát đuổi mấy thằng nhóc con nhóc này đi, cởi đồng phục học sinh của mình ra phủ lên người Thịnh Thi Mông, lần đầu tiên để Thịnh Thi Mông ngã xuống yên xe đạp của mình rồi chở Thịnh Thi Mông trở về nhà.

Thạch Bình ở nhà chờ hai chị em về lại nhìn thấy bộ dạng Thịnh Thi Mông như vậy, bà ấy rất kinh ngạc, vội vàng hỏi cô ấy làm sao vậy.

Trước kia Thịnh Thi Mông bị bắt nạt, trước khi về nhà sẽ lau khô nước mắt, buộc tóc mặc quần áo một lần nữa cho nên Thạch Bình cũng không biết cô ấy đã trải qua chuyện gì ở trường.

Thị Nịnh lạnh lùng nói với Thạch Bình: “Đây là cái giá mà bà phải trả cho khi làm kẻ thứ ba của bố tôi.”

Nhất thời sắc mặt Thạch Bình trắng bệch, run rẩy muốn nói gì đó nhưng bị Thị Nịnh ngó lơ.

Cô trở về phòng của mình, đóng cửa lại như bình thường.

Thị Thi Mông được mẹ ôm an ủi, trong lòng lại tuyệt vọng nghĩ có lẽ Thị Nịnh chỉ giúp mình một lần, đến ngày mai cô ấy vẫn bị bắt nạt.

Nhưng đến ngày hôm sau, Thị Nịnh phá lệ ở nhà chờ cô ấy cùng đi học.

“Sau này chị đi học với em.” Thị Nịnh thản nhiên nói: “Thời gian tan học và nghỉ trưa em có thể đến lớp chị tìm chị, chị đã nói với các bạn cùng lớp, bọn họ là anh chị sẽ không bắt nạt em nhưng em không thể cãi nhau, có thể làm được không?”

Hốc mắt Thị Thi Mông ướt đẫm, dùng sức gạt đi: “Dạ được.”

Đột nhiên ký ức khép lại, Thị Thi Mông trở lại hiện thực nghiêng người ôm lấy Thị Nịnh từ sau lưng.

“Chị không ác.” Cô ấy nói một lần nữa: “Em biết.”

Nếu không phải có chị, thậm chí em còn không biết mình có thể sống đến ngày này hay không.

*

Bàn bạc với Thị Thi Mông ấn định thời gian và địa điểm cho tiết mục đầu tiên xong, nhiệm vụ kế tiếp chính là tìm khán giả.

Thị Nịnh cần tìm một khán giả, Ôn Diễn.

Nhưng bởi vì gần đây cô với Ôn Diễn hay gặp những chuyện khó xử cho nên cô không muốn chủ động tìm anh.

Hướng h òg ãn ðây anh còn ði công tác, không có ở công ty.

Thịnh Nịnh ðành phải tìm trợ lý Tr ần r ấ hỏi thăm thử, muốn biết khi nào Ôn Di ễn về Yên Thành.

Trợ lý Tr ầ: “Anh cũng không rõ lắm, anh cũng nói bên ngài ấy r ấ nhưng mấy ngày nay bên hợp tác cứ mời tổng giám ðốc ði tham quan khắp nơi, ngài ấy cũng không từ chối cho nên vẫn chưa trở về”

*Từ nay, xưng hô với trợ lý Tr ầ và Thịnh Nịnh là anh - em nha, hai người làm chung công ty, hơn nữa cũng có qua lại giúp ðỡ.

Trợ lý Tr ầ: “Thở dài.jpg.”

Thịnh Nịnh cảm thấy không sao cả, nghĩ th ầ chỉ cần Ôn Di ễn về trước bữa tiệc thường năm ở quán bar là ðược.

Bên này trợ lý Tr ầ vừa mới gửi icon, tổng giám ðốc Ôn ði trước li ền thúc giục anh ta.

“Tr ầ Thừa, s ờ ở ðó làm gì?”

Trợ lý Tr ầ lập tức cắt ðiện thoại, chạy hai bước ðuối theo bước chân Ôn Di ễn.

Các ðối tác ði bên cạnh Ôn Di ễn, chậm rãi giới thiệu với anh ấy về các ðịa ðiểm tham quan nổi tiếng nhất trong thành phố của họ.

Mặt mày Ôn Di ễn bình tĩnh, thỉnh thoảng khách khí phụ họa hai câu với ðối tác.

Trợ lý Tr ầ ði theo vài bước sau, không bao lâu ðiện thoại lại rung lên, anh ta thử làm lơ, kết quả ðiện thoại rung ðiên ðảo, rung ðến chân cũng rung theo nên thật sự nh ìn không ðược lấy ra xem, không phải tin nhắn Thịnh Nịnh, là một cuộc ðiện thoại xa lạ ðến từ nước ngoài.

G ần Tết, mấy cuộc gọi tin nhắn lừa ðảo nhi ều kinh khủng, trợ lý Tr ầ không ðể ý tới, trực tiếp cúp máy.

Nhưng vẫn bị Ôn Diễm phát hiện.

“Cậu c ần điện thoại mãi, rốt cuộc làm gì thế?”

Trợ lý Tr ần phải giải thích: “Là mấy cuộc gọi tin nhắn lừa đảo.”

Rõ ràng là Ôn Diễm không tin: “Lừa đảo mà cũng c ần trả lời lại à?”

“À, vừa r ồi không phải, vừa r ồi là Thịnh Nịnh gửi WeChat cho tôi.”

Ôn Diễm nhíu mày theo bản năng, hỏi: “Cô ấy nói gì với cậu?”

“Cô ấy hỏi khi nào ngài v ề Yên Thành.” Trợ lý Tr ần nói: “Tôi thấy hình như cô ấy rất

mong ngài v ề nhanh lên.”

*

Bởi vì ngày họp thường năm của Tập đoàn và quán bar rất g ần nhau, cho nên hai tay Thịnh Nịnh đều đang chuẩn bị, lúc đi làm bận rộn ở công ty, lúc tan t ầm ở nhà ôn tập kịch bản Thịnh Thi Mông viết cho cô.

Là sinh viên thực tập mới duy nhất làm việc bên phòng tổng giám đốc, đ ồng nghiệp của cả phòng làm việc của tổng giám đốc đều là ti ền bối của Thịnh Nịnh, vai v ế của cô là nhỏ nhất vì thế được các ti ền bối thống nhất gọi là Tiểu Thịnh.

Vì là Tiểu Thịnh, đương nhiên công việc mệt mỏi tạp nham gì cũng giao cho cô làm hết.

Các cuộc họp thường năm trước đây, phòng làm việc của tổng giám đốc đều phụ trách sản xuất một chương trình, luận v ề trình độ sâu sắc của trí nhớ, từ trước đến nay chương trình do phòng tổng giám đốc làm đều là chương trình nổi bật trong tất cả các phòng ban của Tập đoàn.

Ví dụ như điệu nhảy tập thể của nhóm nhạc năm ngoái, lại ví dụ như sự siêu siêu thay đổi của năm kia.

Với tư cách là cấp trên nên tổng giám đốc Ôn chưa bao giờ tham dự chuyện này, dù sao một năm mới tổ chức một cuộc họp thường năm như vậy, muốn làm rộn ràng thế nào thì cứ làm thế ấy.

Thịnh Nịnh vẫn còn đang “đấu trí đấu dũng” với tài liệu phiên dịch của cô, đột nhiên chị Lệ gọi cô một tiếng, còn vẫy vẫy tay với cô: “Tiểu Thịnh, em lại đây một chút.”

Thịnh Nịnh buông văn kiện trong tay xuống, thành thật đi tới.

Chị Lệ giờ cầm lên người đàn ông bên cạnh: “Anh Trương, anh nói đi.”

Vị ti ền bối anh Trương này ho khụ khụ, giọng điệu trịnh trọng: “Tiểu Thịnh, là như vậy. Gần đây các đ ồng nghiệp trong các bộ phận khác phản ánh với tụi anh, nói rằng năm ngoái tụi anh đ ải mọi người một nhóm nhạc nhảy nhót, thực sự là quá cay mắt, một năm r ồi mà cũng chưa quên được vì vậy năm nay họ hy vọng tụi anh sẽ làm một chương trình dễ chịu, thuận tiện rửa mắt và tâm trí của họ.”

Thịnh Nịnh càng nghe càng dự cảm không tốt: “Cho nên thì sao ạ?”

Anh ti ền bối Trương đứng lên, long trọng cúi chào Thịnh Nịnh: “Cho nên tụi anh hy vọng năm nay em có thể đứng ra, vì tổng giám đốc của chúng ta mà vẻ vang!”

“...”

Mắt Thịnh Nịnh tràn đ ầy hy vọng nhìn về phía chị Lệ đang dẫn dắt cô.

Chị Lệ né tránh ánh mắt của cô, thần nhiên nói: “Ai bảo em là sinh viên thực tập, chuyện xui xẻo này em cứ thành thật nhận đi.”

Ngay cả quần áo bọn họ cũng mua sẵn trên mạng r ồi, Thịnh Nịnh mở túi ra xem, sắc mặt không tốt lắm.

Anh ti ền bối Trương tự hào nhướn mày: “Đẹp đúng không? Mấy người tụi anh chọn rất lâu mới chọn được, đi mặc thử xem nào.”

“Bây giờ luôn hả?” Thịnh Nịnh nhìn quanh một vòng bốn phía: “Dù sao đây cũng là nơi làm việc, mặc ở đây không tốt lắm đâu.”

“Ôi dào không có việc gì đâu, dù sao sếp của chúng ta cũng không có ở đây, tất cả mọi người là đồng nghiệp có xa lạ gì đâu, đi mặc thử đi, nếu không đúng size thì bảo họ đổi lại.” Anh tiều bố Trương tự tin làm mấy ngón tay “watching you” rồi nói: “Tiều Thịnh, tui anh đâu coi trọng em, đừng để tui anh thất vọng nhé.”

Thịnh Nịnh cần quần áo, trước tiên nói trước cho bọn họ: “Mặc không đẹp đừng trách em nha.”

Một tiều bố khác lập tức tiếp lời: “Cười ẻ, em mà không mặc đẹp thì ai mặc đẹp nữa hả.”

Hình như mọi người quá tự tin với cô rồi.

Thịnh Nịnh đành phải đi vào toilet thay quần áo, sau khi thay xong cô nhìn mình trong gương, nhìn thế nào cũng cảm thấy không giống mình.

Vì thế cô chụp ảnh trước gương gửi cho Thịnh Thi Mông, muốn hỏi ý kiến của em gái.

Kết quả Thịnh Thi Mông trả lời không đâu không đâu.

Thịnh Thi Mông: “Xin chào, tuy rằng không biết cô là ai nhưng xin hãy trả lại thân thể chị tôi cho chị tôi.”

Thịnh Nịnh: “Nói tiếng người.”

Thịnh Thi Mông: “Trước khi trả lời câu hỏi này, em muốn hỏi trước, vì sao đột nhiên chị ăn mặc như vậy?”

Thịnh Nịnh: “Cuộc họp thường năm của công ty, đồng nghiệp của tổng giám đốc bảo chị mặc cái này.”

Thịnh Thi Mông: “Có phải chị có nhược điểm gì bị đám người tổng giám đốc bắt được không?”

Thịnh Nịnh: “Sinh viên thực tập không có quyền con người mà thôi.”

Thịnh Nịnh: “Em đừng ba láp ba xàm nữa, nói nghe coi, rốt cuộc thế nào?”

Thịnh Thi Mông: “Nếu em là đàn ông, có khi chúng ta sẽ có một mối tình ngăn cấm k1ch thích.”

Thịnh Thi Mông: “Aiss chút tịt, vì sao em không phải là đàn ông!”

Thịnh Thi Mông: “Là con gái thì thôi nhưng vì sao em lại là gái thẳng nữa!”

Thịnh Thi Mông: “Tin em đi, bất kì là trai thẳng nào cũng xem chị là món ăn ngon mlem mlem thôi!”

Thịnh Nịnh buồn nôn với em gái, không để ý đến em ấy nữa.

Nếu đã vượt qua chướng ngại tâm lý để thay quần áo thì tốt xấu gì cũng đi ra ngoài cho các tiền bối coi một chút.

Vừa mới đi ra khỏi toilet, chợt nghe thấy mấy tiền bối ngồi vây quanh tán gẫu đột nhiên đồng thanh nói: “Hả? Tổng giám đốc Ôn.”

- Hết chương 39 -

*Raw là đây: 直男天菜

Hán viết là Trực nam thiên thái.

Dịch theo gg dịch là Chàng trai thẳng tấp Tiancai.

直男 là trai thẳng.

菜 gọi chung là rau.

天菜 là rau cần tây, trên zhihu bảo là rau cải trời, hay “món ăn trời cho” 天 là trời. (Theo gg dịch)

Theo như tìm hiểu của mình thì 天菜 đây là một từ không hay; những mỹ nhân được coi là đối tượng của tình một đêm trên boong thì gọi là “rau trời”.

Tiancai là một từ lóng trên internet ở Đài Loan. Nó đã phổ biến từ lâu. Hà Cảnh đã sử dụng cho nó. Nó giống như người Trung Quốc nói bạn là món ăn của tôi.

Mặc dù từ “Tiancai” hàm ý khen ngợi vẻ đẹp của một cô gái, nhưng về cơ bản nó có nghĩa là “khinh thường” và “coi thường”.

Có một khái niệm phổ biến trong thuật ngữ Internet, ví dụ: nếu XXX là kiểu yêu thích của tôi, nó sẽ được gọi là "XXX là món ăn của tôi" (phù hợp với mục tiêu theo đuổi đối tác). — Ý nghĩa của từ "天菜" có lẽ là phiên bản nâng cấp của "菜". Nếu "菜" chỉ là loại bạn thích, thì "Tiancai" là loại xuất sắc hơn loại bạn thích, và bạn không thích nó.

Mình để ngu Ồn mà mình tham khảo ở đây nhé:
[https://www\(.\)zhihu\(.\)com/question/52050391](https://www(.)zhihu(.)com/question/52050391)

Chương 49:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh vừa nghe thấy tiếng xưng hô này, đầu óc còn chưa suy nghĩ, cả cơ thể đã phản xạ nhanh gọn lẹ, vội vàng rút người về

Sao sếp đi công tác về mà không ai trông phòng tổng giám đốc biết hết thế?

Hay là vì cô là sinh viên thực tập nên không đủ tư cách để biết sếp đã trở lại trước?

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nhất thời trong đầu Thịnh Nịnh hiện lên các loại thuyết âm mưu nơi công sở.

Tuy nhiên sự thật chứng minh cô nghĩ sai rồi, bởi vì người khác cũng không biết.

Hành trình của tổng giám đốc Ôn chỉ có trợ lý và thư ký của anh biết trước thôi, trợ lý Trần theo công tác với tổng giám đốc Ôn nên chưa báo cho mọi người, thật trùng hợp thư ký Trương cũng bị cảm cúm xin nghỉ một ngày, đúng lúc cũng không tới làm việc cho nên những người trong phòng làm việc đều không biết.

“Tổng giám đốc Ôn?” Anh Trương vội vàng bỏ hạt dưa trong tay xuống, lau miệng đứng lên, ra vẻ bình tĩnh nói: “Sao ngài trở về sao cũng không báo trước cho chúng tôi một tiếng?”

Sau khi xuống máy bay Ôn Diễn trực tiếp đến công ty cho nên trên áo khoác còn mang theo hơi lạnh lạnh lùng, lúc này sắc mặt anh lạnh nhạt, liếc

nhìn đ ồ ăn vặt trên bàn.

“Thông báo trước còn có thể xem mọi người mở tiệc trà ở đây à?”

Anh Trương cười gượng hai tiếng, giải thích: “Nhân dịp nghỉ trưa nên chúng tôi đang bàn bạc với nhau trong cuộc họp thường năm sẽ chuẩn bị chương trình gì đây.”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ôn Diễm nhú mày, nghĩ đến chương trình năm ngoái.

Anh không thích can thiệp vào những gì cấp dưới muốn biểu diễn trong chương trình cuộc họp thường năm nhưng năm ngoái quá đáng thật.

“Anh lại muốn mặc váy nhảy nhót nữa hả?”

Giọng điệu của anh không nghe ra cảm xúc gì nhưng mấy ông chú trà trộn vào nơi làm việc vẫn cần nhắc ra sự rất rất ghét bỏ trong lời nói của ông chủ.

Sắc mặt Trương cười nhạt, lập tức phủ nhận: “Không phải không phải, chơi đ ồ mới lạ thì chơi một lần là đủ rồi, chơi hai lần thì buồn nôn quá.”

Chị Lệ ở bên cạnh cũng giải thích giúp: “Tổng giám đốc Ôn, năm nay anh Trương tính làm một chương trình đẹp mắt vui tai thiệt.”

“Không phải đàn ông mặc váy là được.” Ôn Diễm không có hứng thú hỏi cho tới cùng, chỉ phất phất tay nói: “Mọi người thảo luận tiếp đi.”

Nói xong thì đi đến phòng làm việc của mình.

Mấy người nhao nhao thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm cũng may năm nay phòng tổng giám đốc bọn họ có Tiểu Thịnh.

Cũng không biết có phải trong lòng có tâm hữu linh tê* hay không, Ôn Diển đi được một nửa lại quay người lại thản nhiên nhìn lướt qua bọn họ.

*Câu tâm hữu linh tê sẽ có ý nghĩa gần như tâm linh tương thông

“Thịnh Nịnh đâu?”

“À.” Anh Trương nói: “Em ấy đi toilet thay quần áo rồi, lúc này còn chưa ra nơi.”

Ôn Diển: “Thay quần áo gì?”

“Quần áo mặc trong chương trình cuộc họp thường năm á, cái chương trình đẹp mắt vui tai khi này chúng tôi nói với ngài đó, mọi người định để Tiểu Thịnh lên sàn.” Anh Trương nói tới đây thì cười ha hả: “Đúng là một cô gái xinh đẹp, nhất định đến lúc đó vui tai đẹp mắt lắm.”

Không đợi Ôn Diển tỏ thái độ, trợ lý Trần bên cạnh anh đã tò mò hỏi.

“Quần áo gì vậy? Mặc đồ như năm trước hả?”

“Không phải, năm ngoái chúng tôi mặc chủ yếu là chọc cười mọi người thôi, tóm lại rất xinh đẹp, mấy đồng chí nam nữ chúng tôi toàn phiếu thông qua cho Tiểu Thịnh chọn.” Một ông chú như anh Trương cũng không biết hình dung quần áo cụ thể trông như thế nào, đành phải nói: “Nếu cậu tò mò đợi thì Tiểu Thịnh đi ra sẽ biết.”

Trợ lý Trần rất hứng thú: “Vậy tôi phải xem thử rồi.”

Sau đó lại nhìn tổng giám đốc Ôn, không biết sắp tính toán như nào.

Kết quả sắp lại đi về phía bàn, giờ cầm lên với cấp dưới.

“Đưa ghế cho tôi.”

Mấy người cũng chưa lấy lại tinh thần, anh Trương phản ứng nhanh nhất, vội vàng đứng lên, mặt mày khó tin: “Tổng giám đốc Ôn, ngài cũng muốn xem hả?”

“Um.” Ôn Diễm nhấc mí mắt lên, lạnh nhạt hỏi ngược lại: “Tôi không thể nhìn?”

“... À được được chứ.”

Chỉ là không phù hợp với tác phong không quan tâm như năm ngoái của ngài.

Đợi nửa ngày Thịnh Ninh vẫn chưa ra, đồng nghiệp không khỏi nghi bình thường Tiểu Thịnh làm việc rất nhanh chóng sao thay quần áo lại chậm như vậy.

Tiểu Thịnh là sinh viên thực tập do chị Lê dẫn dắt vì vậy chị Lê chủ động nói: “Tôi đi thúc giục em ấy.”

Chị ấy vừa mới đi vào toilet, Thịnh Ninh đứng lúc đứng ngẩn người trước gương, chị Lê đánh giá từ đầu đến chân đánh giá cô, hơi ho một tiếng.

“Không phải mặc xong rồi à? Sao em không ra ngoài?”

Thịnh Ninh muốn nói lại thôi nhưng lại không thể không căng da đầu hỏi: “Tổng giám đốc Ôn, ngài ấy có về phòng làm việc của mình chưa?”

“Chưa, ngài ấy cũng đang chờ em thay xong đó.” Chị Lê vẫy tay với cô: “Đi nào đừng chậm chạp nữa, tổng giám đốc Ôn cũng đang chờ em đó.”

Vẻ mặt Thịnh Ninh không tình nguyện, lỗ tai cũng đỏ lên: “Em...”

“Sợ tổng giám đốc Ôn nhìn thấy sao?”

“...”

“Cái này có gì mà sợ, em đang suy nghĩ cái gì đây?” Chị Lê cũng mặc kệ mặt mũi của Thịnh Ninh, nói thẳng thừng: “Bình thường mấy cô gái trẻ

các em coi phim thần tượng nhiều quá rồi, ngài ấy lạnh lùng thế nào, mấy ngày nay em thực tập không biết nữa à? Yên tâm đi, sếp không đến mức xuống tay với một sinh viên thực tập như em đâu.”

Nếu như lúc mới quen Ôn Diễm, chắc chắn cô cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, nghĩ như vậy chẳng khác nào là mình tự đa tình.

Trong lòng Thịnh Ninh rồi rấm, nhưng da mặt không chịu nổi câu nói thẳng thắn của chị Lệ nên đành phải đi ra ngoài.

“Úi xời, cuối cùng Tiểu Thịnh cũng ra ngoài rồi.”

Bởi vì Thịnh Ninh còn chưa tốt nghiệp, bình thường ăn mặc trang điểm vẫn hơi hướng sinh viên một chút, phần lớn đều là màu sắc nhạt dịu dàng, kiểu dáng cũng thoải mái đơn giản, đi làm chứ không phải đi catwalk, không cần cố ý tạo hình cho nên cô quen đem mái tóc dài mềm mại buộc sau đầu biến thành tóc đuôi ngựa.

Kiểu áo sơ mi tây trang trường thành này nhưng không phải là kiểu dáng cứng nhắc cục mịch.

Tóc Thịnh Ninh hơi xoăn, mái tóc rũ bên vai vừa mềm vừa bồng bênh càng nổi bật gương mặt chỉ to bằng bàn tay.

Cổ chữ V thấp, đường vai và tay áo còn thiết kế theo kiểu dáng khéo léo nhẹ nhàng, chiếc váy ôm lấy bờ hông ở trên đùi, tuy trang phục có hơi hơi gợi cảm nhưng bên trên và bên dưới thắt lưng chỉ cần một tay là nắm trọn được che dấu trong lớp áo quần chị lộ mỗi độ cong duyên dáng, một đôi chân thon dài vừa thẳng tắp vừa trắng hồng, gót chân mảnh khảnh làm nổi bật mắt cá chân gầy gò nhưng gương mặt xinh đẹp nhã nhặn cùng với ánh mắt hơi ngượng và hơi bất an, quả thực làm cho bộ trang phục này càng thêm vài phần cảm giác cấm dục mâu thuẫn.

Những nơi có thể lộ ra vừa phải, những nơi không thể lộ ra cũng không cho người ta xem, đàn ông thích cảm giác trêu chọc nửa kín nửa hở vừa phải của bộ váy này, còn phụ nữ thì thích khí chất lạnh lùng của chiếc váy này.

Anh Trương lớn tuổi hơn Thịnh Nịnh khá nhiều cho nên trong mấy người đàn ông, thái độ khen ngợi của anh ta là rộng rãi nhất.

“Đẹp quá! Tên trộm đẹp quá!”

“Đẹp quá, tôi đã nói mặc đẹp mà.” Một nữ đồng nghiệp hừ một tiếng, tự tin nói với mấy người đàn ông khác: “Mấy bộ lúc trước mấy người chọn cũng chỉ có đàn ông mấy người mới thấy đẹp, phái nữ chúng tôi không đồng ý, rõ ràng phái nữ chúng tôi cũng thích nhìn mỹ nữ, cũng có quyên thưởng thức mỹ nữ được không?”

Trợ lý Trần mím môi cười, bị Thịnh Nịnh bắt được rồi trừng mắt một cái.

Anh ta vội vàng lạng lẽ giơ ngón tay cái khen đẹp.

Mấy đồng nghiệp khác cũng mở miệng khen, chỉ còn lại tổng giám đốc Ôn chưa nói gì hết.

Anh trăn mặc nhìn Thịnh Nịnh một hồi lâu, lại cúi đầu, đầu ngón tay vuốt ve giữa mày, xoa nếp nhăn không hết lên tại.

“Tổng giám đốc Ôn, ngài xem bộ này chúng tôi chọn cho Tiểu Thịnh thế nào? Đến lúc đó mặc cái này lên sân khấu rồi nhảy múa, đảm bảo uốn éo hai cái cũng đủ cho mọi người kinh ngạc vì quá đẹp á.”

Vừa nghe thấy nhảy múa uốn éo, sắc mặt Thịnh Nịnh và ông chủ Ôn Diễn không hện mà cùng thay đổi.

“Hỏi tôi có ích gì, tự hỏi cô ấy đi.”

Ôn Diễn lạnh lùng bỏ lại một câu, không có đánh giá tiêu cực gì về cách ăn mặc của Thịnh Nịnh cả rồi đứng dậy rời đi ngay.

Thịnh Nịnh bị các tiên bối vây quanh bàn bạc chuyện cô nhảy múa ở cuộc họp thường năm, trong lòng cô không muốn nhưng lên tàu cướp biển

thì dễ, xuống tàu cướp biển mới khó* đành phải hướng về phía bóng lưng Ôn Diển hô to: “Tổng giám đốc Ôn! Tôi có chuyện muốn nói với anh!”

*Kết giao với người xấu thì dễ, thoát khỏi họ thì khó; mọi người có thể hiểu kiểu như vậy.

Ôn Diển dừng chân, chậm rãi ừ một tiếng: “Vào phòng làm việc của tôi rồi nói.”

May mà cô không bị từ chối.

Thịnh Ninh thở phào nhẹ nhõm, theo Ôn Diển đến phòng làm việc trong tiếng “Đừng đi mà” thảm thiết của các tì nhân bồi.

Ngay sau khi cô bước vào, cô vội vàng đóng cửa lại.

Ôn Diển tỉnh rụi nhìn động tác đóng cửa còn thuận tiện khóa cửa lại của cô, xong xuôi cô mới quay người lại, anh cũng nghiêng đầu nhìn.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Thịnh Ninh đứng đắn nói: “Chính là chuyện của Thịnh Thi Mông và em trai anh.”

“Chỉ có thế này?”

“Chỉ có cái này.”

Người đàn ông mím môi, giọng điệu không kiên nhẫn: “Cô nói đi.”

“Nếu đã ký hợp đồng, tôi chỉ muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này.”

Ôn Diển trầm giọng hỏi: “Cứ vội vàng giải quyết như vậy?”

“Đây không phải cũng là ý của anh sao?” Thịnh Ninh khó hiểu hỏi ngược lại: “Trước đó hợp đồng kéo dài lâu như vậy, bây giờ lại ký nhanh như vậy, còn không phải do anh muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này sao?”

Người đàn ông dừng lại, gật đầu: “Là ý tôi.”

Thịnh Nịnh tiếp tục: “Cho nên chia tay xong cũng xong việc, gần đây anh bận không có thời gian trông chừng em trai, tôi phải san sẻ với anh. Cho nên mấy ngày nữa quán bar của bạn Ôn Chỉnh mở tiệc thường năm, đến lúc đó anh đi với tôi, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy tôi không phải loại người lấy tiền mà không làm việc.”

“Lúc trước tôi đã nói chuyện với hai đứa nó rồi, sống chết cũng không chia tay.” Ôn Diễm cảm thấy cô hơi nỡ nên không để ý hỏi: “Cô có cách gì?”

Nguyên nhân lúc trước Thịnh Thi Mông ghen ngào không chịu đồng ý với Ôn Diễm chia tay với Ôn Chỉnh là vì giọng điệu Ôn Diễm tìm cô ấy nói chuyện thật sự quá kém, quá kiêu ngạo, quá ngứa răng, cô ấy cũng không phải Thịnh Nịnh, vì tiền chịu gật đầu khom lưng với tư bản, tư bản càng tự cao tự đại, Thịnh Thi Mông càng khó chịu muốn đối nghịch với anh.

Đến nỗi thái độ của Ôn Chỉnh bên kia, không nằm trong phạm vi suy nghĩ của cô ấy.

“Đến lúc đó anh đi với tôi tới bữa tiệc thường năm của quán bar không phải sẽ biết sao?”

Ôn Diễm nhìn cô một lúc lâu, gật đầu đồng ý: “Được, tôi đi với cô.”

“Vây cứ như vậy.”

Mới khán giả xong xuôi, Thịnh Nịnh cũng tính chuồn đi.

Cô muốn nhanh chóng thay bộ quần áo này đi, mặc bộ đồ này đứng nói chuyện trước mặt Ôn Diễm cũng không được tự nhiên lắm.

“Cô đợi chút.” Ôn Diễm gọi cô lại, sắc mặt không tốt lắm: “Cuộc họp thường năm cô thật sự muốn mặc bộ đồ này à?”

“Hả?” Sắc mặt Thịnh Nịnh cũng suy sụp theo, thành thật mà nói: “Không có cách nào nữa á, mấy người bọn họ đều là tì nhân bồi, một sinh viên thực tập như tôi cũng không thể từ chối được.”

Ôn Diễn nói: “Đừng nhảy nữa, tôi từ chối giùm cô.”

Thịnh Nịnh chớp mắt: “Thật sao?”

“Ừm.” Ôn Diễn lại nhìn thoáng qua bộ đồ trên người cô sau đó rũ mí mắt thấp giọng nói: “Mặc cái này nhảy múa, còn ra thể thống gì nữa.”

Ra thể thống gì?

Thịnh Nịnh cúi đầu nhìn bộ đồ của mình, tuy nói không phải phong cách bình thường của cô, cổ áo hơi trễ, váy hơi thấp, phần ngực áo cũng hơi căng, đúng là không đứng đắn lắm nhưng tuyệt đối không giống như trong miệng anh nói.

Mặc dù biết tính cách Ôn Diễn tương đối cứng nhắc nhưng cô cũng là con gái nhà hàng hoàng, sao có thể nghe anh đánh giá như vậy.

Vì thế Thịnh Nịnh không hài lòng nói: “Nếu anh cảm thấy không đẹp thì nói thẳng, không cần phải mỉa mai tôi thương phong bại tục.”

Ôn Diễn dừng một chút, không hiểu sao lại hỏi ngược lại: “Tôi có nói xấu sao?”

“Không có.” Thịnh Nịnh nói: “Nhưng tôi biết chắc chắn trong lòng anh nghĩ như vậy.”

Ôn Diễn hừ lạnh một tiếng.

“Cô là con sâu trong bụng tôi à? Tôi nghĩ gì cô cũng biết hết à.”

“Tốt xấu gì tôi cũng quen biết anh lâu như vậy rồi, thái độ của anh đối với tôi, trong lòng tôi vẫn biết rất rõ.” Thịnh Nịnh mím môi, vốn cũng không mong chờ anh sẽ khen gì: “Đối với bộ đồ này của tôi, anh không tạt nước lạnh là tôi là cảm kích lắm rồi.”

“Bữa tiệc thường năm của quán bar tôi đã nói trước với anh, nếu tối đó anh có hẹn hò thì việc này càng bị kéo dài.”

Dặn dò xong câu cuối cùng này, Thịnh Nịnh cúi chào anh không có thành ý: “Tổng giám đốc Ôn, vậy tôi đi ra ngoài trước.”

“Thịnh Nịnh.”

Ôn Diễn gọi cô lại.

Thịnh Nịnh đành phải quay đầu lại: “Ngài còn phân phó gì sao?”

Người đàn ông lập tức khinh thường liếc cô một cái, lạnh nhạt nói: “Tôi thấy trong lòng cô không đáng tin cậy gì cả.”

Thịnh Nịnh: “Cái gì?”

“Đoán không đúng thì đừng đoán mò.” Mặt anh cứ như cục băng như cũ, mím môi thản nhiên nói: “Tôi nói đẹp.”

Hai mắt Thịnh Nịnh mở to: “Hả?”

Nhìn vẻ mặt ngốc nghếch như bị sét đánh của cô, Ôn Diễn không khỏi nhú mày, trăn giọng khẽ mắng: “Cô là con sâu giả!”

Chương 50:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đối với lời khế mắng của anh, Thịnh Nịnh cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Nhưng rõ ràng là Ôn Diển không có ý định để ý tới cô nữa, cuối cùng cô cũng chỉ có thể rời khỏi phòng làm việc của anh mà chả hiểu gì hết.

Có ông chủ giúp đỡ, Thịnh Nịnh chạy thoát khỏi tay các tiền bối một cách thành công, cũng thuận tiện chạy thoát khỏi vận mệnh nhảy múa uốn éo eo tại cuộc họp thường năm.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, người “chủ mưu” là anh Trương bị tổng giám đốc Ôn gọi vào phòng làm việc không biết nói gì, khoảng chừng hai ba phút là đi ra rồi.

Về mặt mặt mát của anh ta nói với mấy người khác, chuyện gọi Tiểu Thịnh lên sân khấu biểu diễn tại cuộc họp thường năm, thất bại rồi.

“Tại sao? Không phải Tiểu Thịnh đồng ý rồi mà?”

“Tiểu Thịnh đồng ý rồi.” Về mặt anh Trương như táo bón: “Nhưng tổng giám đốc chúng ta không đồng ý à nha.”

Từ Bách Lệ phụ trách dẫn dắt Thịnh Nịnh không khỏi nghi hoặc nói: “Không phải tổng giám đốc Ôn chưa bao giờ quản chuyện này sao?”

“Ngài ấy nói trước kia mặc kệ không quản là bởi vì có mặt mặt cũng là mấy anh em mình mặt mặt.”

Anh Trương nhớ lại hình ảnh vừa rồi tổng giám đốc Ôn dùng khuôn mặt vô cảm thản nhiên nói những lời này ra, biểu cảm trên mặt không khỏi vừa bị thương vừa ai oán.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Sắc mặt mấy người đàn ông chậm lại: “...”

Tổng giám đốc Ôn nói lời này thật đúng là làm tổn thương trái tim các anh em nha.

Anh Trương hít sâu một hơi, bĩu môi nói: “Tiểu Thịnh là cô gái nhà người ta, bảo chúng ta đừng dòm ngó em ấy nữa.”

“Sao gọi Tiểu Thịnh lên sân khấu biểu diễn lại là dòm ngó em ấy chứ? Đến lúc đó em ấy lên sân khấu, nhảy tốt, người dòm ngó sẽ càng nhiều.” Một đồng nghiệp nam nói như chính đáng: “Tiểu Thịnh vẫn còn độc thân, đây là chúng ta đang giúp em ấy chiêu vận đào hoa.”

“Cậu nói với anh cái rắm.” Anh Trương dùng cầm chỉ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc Ôn: “Cậu nói với tổng giám đốc Ôn đi.”

“... Vậy thì thôi.”

Mặc dù tất cả mọi người đều là đàn ông nhưng tổng giám đốc Ôn cũng không phải là sếp thân thiết.

Thay vì nói đi đâu này với sếp thì quên luôn đi.

Mấy người đàn ông đồng thời trần mặc, Từ Bách Lệ lên tiếng hỏi: “Vậy chương trình thì làm sao bây giờ? Không có nhiều thời gian đâu.”

“Còn có thể làm gì nữa, cả đám xông lên luôn.” Anh Trương hừ một tiếng, phản nghịch nói: “Dù sao nhất định cũng phải kéo Tiểu Thịnh lên,

chúng ta không thể để cho em ấy sống một mình được.”

Từ Bách Lệ quay đầu nhìn sinh viên thực tập Thịnh Ninh ngoan ngoãn đang vùi đầu vào công việc của mình.

Lúc này đã đến giờ nghỉ trưa, cô vẫn đang làm việc.

Trụ sở có rất nhiều phòng ban bộ phận chức năng khác nhau, cô đi đâu không đi, trùng hợp lại được phân tới đây, không biết là may mắn hay xui xẻo nữa.

Mấy người đàn ông phải bàn bạc chương trình cuộc họp thường năm lại, đột nhiên lúc này có một giọng nói ngọt ngào cắt đứt suy nghĩ.

“Chào buổi trưa.”

Là một cô gái khá thuần khiết, mặt nở nụ cười không có tính công kích.

Anh Trương phản ứng nhanh nhất, lập tức nở nụ cười: “Chào buổi trưa.”

Đầu tiên cô ấy lễ phép chào hỏi các tiền bối sau đó đi thẳng tới chỗ làm việc của Thịnh Ninh. Thịnh Ninh nhìn thấy cô ấy, cũng tắt máy tính đứng dậy.

Thịnh Ninh ngẩng đầu, nói với các tiền bối ngỡ ngàng vây quanh: “Chị Lệ, em đi ăn cơm trước.”

Từ Bách Lệ ừ một tiếng: “Đi đi.”

Tiếp theo Thịnh Ninh bị người ta thân mật khoác tay, hai cô gái trẻ cứ sóng vai rời đi như vậy

Cuối cùng một đồng nghiệp nam vẫn còn độc thân không thể không hỏi: “Cô gái đó là ai vậy?”

Mắt anh Trương mở to: “Cậu không biết sao?”

“Toàn bộ trên dưới công ty nhiều người như vậy, sao em nhớ hết được?”

Về mặt anh Trương cạn lời: “Đó là em gái của Tiểu Thịnh, cũng đang thực tập ở Tập đoàn mình.” Dừng một chút, anh ta lại nhỏ giọng nói: “Bạn gái của cậu hai là cô ấy đó, tốt xấu gì Tiểu Thịnh cũng độc thân, xác suất đuổi theo cô ấy còn nhỏ hơn Tiểu Thịnh, tên nhóc cậu hết hy vọng đi.”

Đồng nghiệp nam kinh ngạc há to miệng: “Lúc trước nghe nói cậu hai đang qua lại với một sinh viên thực tập nhỏ, chẳng lẽ chính là người vừa rồi? Cô ấy và Tiểu Thịnh là hai chị em? Thế mà là hai chị em?!”

Từ trên xuống dưới công ty đã nghe nói chuyện này hết rồi nhưng phần lớn nhân viên vẫn chưa tận mắt thấy đương sự cho nên cũng không biết đương sự chính là cô gái vừa rồi.

“Đúng vậy.” Từ Bách Lệ gật đầu.

Đồng nghiệp nam lẩm bẩm nói: “Hèn chi tổng giám đốc Ôn che chở Tiểu Thịnh như vậy, thiếu chút nữa em còn tưởng rằng tổng giám đốc Ôn đối với Tiểu Thịnh...”

Anh Trương và Từ Bách Lệ là nhân viên lâu năm nhất trong mấy người trọn trắng mắt.

Anh Trương mắng đầu tiên hết: “Ngày nào cũng biết suy nghĩ lung tung, con thỏ không ăn cỏ gặm hang, Tiểu Thịnh xinh đẹp đến đâu cũng là cỏ gặm hang, chị của em đâu, cũng coi là một nửa thông gia, tổng giám đốc Ôn có thể xuống tay sao?”

Lại là Từ Bách Lệ lạnh nhạt bổ sung: “Cậu làm ở đây cũng lâu rồi, tổng giám đốc Ôn là kiểu người như thế nào cậu còn không biết sao, mỗi ngày trợ lý Trần đầu đi theo ngài ấy, không phải cũng không phát ra tia lửa* sao?”

*Giống kiêu lừa gần rơm thì bén ấy, vút chữ lâu ngày đi.

Dừng một chút, đột nhiên Từ Bách Lệ nhớ tới ai, giật môi nói: “Chị thấy cậu giống ai đó rồi đó, xem quá nhiều phim thần tượng.”

“... Nhưng trợ lý Trần là nam mà.” Đùng nghiệp nam yếu đuối bổ sung.

“Nam nữ ở trước mặt tổng giám đốc Ôn chúng ta có khác nhau sao?” Giọng điệu Từ Bách Lệ bình tĩnh: “Dù sao ngài ấy nhìn ai cũng mặt như cục băng.”

Mấy người đùng thời đùng ý gật gật đầu, chỉ chốc lát sau lại đổi đề tài khác.

Dù sao cũng là chuyện gia đình của ông chủ, họa từ miệng mà ra, không nên nói nhiều.

*

“Ăn gì vậy?”

Thịnh Thi Mông nhìn thực đơn canteen hấp dẫn trước mắt, trong lòng nuốt nước miếng.

“Sườn chua ngọt cũng ngon đấy.” Thịnh Nịnh nói: “Bánh bao chiên cũng được, không tính là chính thống nhưng còn rất ngon.”

Nhìn Thịnh Nịnh thuộc thực đơn canteen như lòng bàn tay, Thịnh Thi Mông không khỏi hỏi: “Sao chị còn hiểu canteen hơn một đứa ở đây nửa năm như em vậy?”

“Em đánh cá ba ngày, phơi lưới mất hai ngày, cũng không tới canteen mấy lần, tất nhiên là chị hiểu hơn em rồi.” Thịnh Nịnh thúc giục: “Chọn mau lên, chị không đợi em đâu.”

Nói xong cô bỏ Thịnh Thi Mông ở đó, một mình bung khay cơm đi chọn món.

Thị Thị Mông vội vàng đuổi theo, cô ấy lười chọn, dù sao khẩu vị của cô ấy và Thị Nịnh cũng không khác nhau mấy, chọn theo chị ấy là được rồi.

Hai người chọn đồ ăn xong, tìm một vị trí tương đối hẻo lánh rồi ngồi xuống.

Thị Thị Mông nhìn tay phải Thị Nịnh cầm đưa tay trái cầm điện thoại, hai tay hai việc không biết đang xem gì.

“Chị đang xem gì vậy?” Cô ấy tò mò thò đầu qua: “Chị xem video ngắn à? Cho em xem với.”

Thị Nịnh chìa điện thoại về phía cô ấy: “Em muốn xem không?”

Thị Thị Mông tập trung nhìn, dĩ nhiên là từ điển điện tử chẳng chịt.

“... Lúc chị ăn cơm mà coi cái này rồi có nuốt trôi không?”

“Trôi chứ.” Thị Nịnh cắn một miếng thịt: “Ăn thịt với cơm.”

“Cũng có phải còn học lớp mười hai đâu, ăn một bữa cơm cũng cần tranh nhau từng giây từng phút.”

Thị Thị Mông thật sự không thể đồng ý, cô ấy vốn muốn thừa dịp thời gian ăn cơm này nói chuyện phiếm chơi, bây giờ cũng không còn hứng thú nên cũng lấy điện thoại ra xem.

Ăn cơm với Thị Thị Mông không giống như ăn cơm cùng đồng nghiệp, lúc ở cùng đồng nghiệp, để tỏ ra hòa đồng với đồng nghiệp, Thị Nịnh còn phải tập trung theo kịp đề tài của họ, lại căn cứ vào đề tài này nói quan điểm của mình nhưng khi ở cùng Thị Thị Mông thì rất thoải mái, hai chị em không nói câu nào, mỗi người một việc cũng không cảm thấy xấu hổ.

Tuy nhiên, bầu không khí ăn uống thoải mái này lại không kéo dài lâu.

“Thị Nịnh!”

Thịnh Nịnh ngẩng đầu nhìn qua, Cao Nhị đang bung khay cơm vẩy tay với cô.

Trong sự ngạc nhiên của Thịnh Nịnh, Cao Nhị đã đi qua và ngồi xuống bên cạnh cô.

“Không phải cậu ăn cơm ở bên ngoài sao?”

Cô ấy là con gái nhà giàu, không cần tiết kiệm tiền ăn trưa ít ỏi này, có đôi khi Thịnh Nịnh lướt vòng bàn ghế của cô ấy, mỗi lần nghỉ trưa đều đi đến nhà hàng nổi tiếng xung quanh công ty sau đó gọi một bàn đồ ăn hấp dẫn chụp ảnh cúng mạng.

“À, tớ định tí nữa đi tìm cậu gọi cậu đi ăn nhưng chậm một bước, trưởng phòng nói cậu đi canteen ăn cơm rồi cho nên tớ đi tới đây luôn.” Cao Nhị nói: “Lần đầu tiên tớ đến canteen, không nghĩ đồ ăn ở đây trông cũng ngon nhỉ.”

Sau đó cô ấy đến canteen thì nhìn thấy Thịnh Nịnh, còn nhìn thấy một cô gái ngồi ăn cơm với Thịnh Nịnh.

Thịnh Thi Mông cũng không biết Cao Nhị, đang chờ chị gái giới thiệu cho mình.

“Thịnh Thi Mông, em gái tớ.” Thịnh Nịnh dừng một chút, bổ sung: “Bạn gái Ôn Chinh.”

Không cần phải giấu giếm gì, dù sao cô không nói cho Cao Nhị thì sớm muộn gì cô ấy cũng biết.

Không ngoài dự đoán, Cao Nhị lập tức kinh ngạc kêu lên: “Thì ra em gái cậu là bạn gái Ôn Chinh hả! Ngưỡng mộ đã lâu!”

Vì thân phận "bạn gái Ôn Chinh" mà Thịnh Thi Mông nhận được rất nhiều sự chú ý từ trên xuống dưới của công ty nhưng vẫn giật nảy mình.

Chi có đi ầu cũng may Cao Nhị và cô ấy là những cô gái hướng ngoại, tán gẫu hai câu đã nhanh quen thuộc.

“Đỉnh quá, cậu quá đỉnh, ngay cả kiều đàn ông như Ôn Chinh mà cậu cũng “thu phục” được.” Cao Nhị trực tiếp giơ ngón tay cái lên với Thịnh Thi Mông, giọng điệu nể phục không gì sánh bằng: “Nếu mấy người trong đoàn chị em tớ mà có một nửa bản lĩnh của em cũng không đến mức toàn gặp mấy thứ cặn bã.”

Thịnh Thi Mông được khen đến ngượng ngùng, khiêm tốn nói là mình may mắn lắm mới có thể gặp Ôn Chinh.

“Nếu em may mắn mới không gặp Ôn Chinh thì có, danh tiếng trước kia anh ta thực sự là...” Nói tới đây, đột nhiên Cao Nhị ý thức được lời nói của mình thẳng thắn quá nửa mạnh mẽ sửa lại: “... Nhưng đó ầu là trước kia rồi, bây giờ anh ta gặp em thì đã hoàn toàn thay da đổi thịt trở thành một người bạn trai mẫu mực.”

Thịnh Thi Mông chỉ cười cười.

Cô ấy liếc mắt nhìn Thịnh Nịnh vẫn đang nghe ở bên cạnh, Thịnh Nịnh thấy thế thì nhún nhún vai.

Hai chị em ầu nhìn ra, đây là một cô gái nhà giàu từ nhỏ không lo cơm áo gạo tiền, không có tâm tư vòng vo gì, có đôi khi nói chuyện không quá chú ý thật nhưng chắc chắn không có ác ý.

Lại nói thêm hai câu, Cao Nhị mới ngượng ngùng nói: “Thật ra là, chị muốn biết em như vậy, chủ yếu cũng là do muốn học mấy chiêu từ em á.”

Cái bụng xấu của Thịnh Thi Mông chỉ giới hạn ở việc đối phó với đàn ông thôi, đối với con gái thì cô ấy không cần giả bộ làm gì, hỏi theo bản năng: “Chị muốn theo đuổi đàn ông hả?”

“Ừm.”

“Chị theo đuổi ai?” Thịnh Thi Mông bưng bát canh nhỏ lên: “Mỗi người mỗi tính, vấn đề này phải phân tích cụ thể.”

Cao Nhị lập tức thẹn thùng: “Theo đuổi Ôn Diễm.”

“Phụt...”

Thiếu chút nữa Thịnh Thi Mông phun canh ra.

Cao Nhị sợ tới mức trốn thẳng về phía sau: “Em bị sao vậy?”

Thịnh Nịnh bình tĩnh đưa một tờ khăn giấy qua.

Thịnh Thi Mông bị sặc canh đến đỏ mặt tai hồng, ôm ngực ho khan, chậm nửa ngày mới bình tĩnh lại.

Cô ấy lau miệng, hỏi không chắc chắn: “Tổng giám đốc Ôn sao?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao chị lại muốn theo đuổi anh ta?” Sắc mặt Thịnh Thi Mông phức tạp.

“Theo đuổi anh ấy phải cần lý do sao? Em không thấy anh ấy hấp dẫn đến chết à?”

Thật lòng mà nói, Thịnh Thi Mông không thể phủ nhận sức hấp dẫn của Ôn Diễm, ừm một tiếng thừa nhận: “Đúng là thế thật.”

“Anh ấy làm cho người ta cảm giác càng lạnh lùng kiêu ngạo lại càng làm cho người ta muốn xé lớp da lạnh lùng kiêu ngạo đó ra.”

“Nhất trí.” Thịnh Thi Mông gật đầu: “Xé ra coi mặt anh ta là mặt liệt thật hay là giả liệt.”

“Mặt giả liệt, chị cá là mặt giả liệt, chị không tin lúc anh ấy yêu đương cũng có thể lạnh lùng như vậy.” Đột nhiên Cao Nhị thở dài, nâng cằm,

giọng điệu sâu kín nói: “Chị muốn yêu đương với anh ấy, sau đó nhìn về mặt vừa bất đắc dĩ vừa cứng chi ều mắng chị là em bé ngốc nha.”

Thịnh Nịnh không khỏi nhú mày: “...?”

Thịnh Thi Mông rất hiểu cảm giác này của Cao Nhị, đồng thời bổ sung: “Còn có, một mặt anh ta sẽ làm bộ như không dám hứng thú với chị nhưng một mặt lại không tự chủ được muốn tới gần chị.”

Lông mày Thịnh Nịnh càng nhú chặt hơn: “...?”

Chương 51-52

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Đúng đúng đúng!” Cao Nhị kích động nói: “Em hiểu chị quá!!”

Bởi vì kiểu đàn ông mà họ thích là cùng một kiểu, Cao Nhị và Thịnh Thi Mông hận gặp nhau quá muộn, hận không thể nhận thân ngay tại chỗ.

Cao Nhị nói: “Chị tin rằng đối mặt với người mình thích, người đàn ông có lạnh lùng đến đâu cũng không nhịn được.”

Thịnh Thi Mông gật đầu, nói tiếp: “Một người đàn ông nhìn thành thực trưởng thành chín chắn như vậy, chỉ khi đối mặt với chị mới có thể bộc lộ ra khía cạnh trẻ con ngây thơ của đàn ông, quả thực là sáng khoái.”

“Chị em ruột khác cha khác mẹ của em.”

“Hai mươi năm rồi, rốt cục chị cũng tìm được em.”

“...”

Toàn bộ quá trình Thịnh Ninh nghe các cô ở đó ảo tưởng yêu đương Ôn Diễm sẽ như thế nào, càng nghe càng ăn không nuốt nổi cơm.

Đây phải là người có nhiều tinh thần khiêu chiến và khuynh hướng tự ngược đãi mới có thể biến Ôn Diễm thành như vậy?

Càng nói chuyện, Cao Nhị càng cảm thấy khẩu vị của Thịnh Thi Mông giống mình, lại càng không nghĩ ra vì sao cô ấy lại thích Ôn Chinh.

“Chị em tốt, sao em lại thích Ôn Chinh? Rõ ràng em cũng thích kiểu như Ôn Diễm như chị mà.”

Sắc mặt Thịnh Thi Mông cười nhạt.

Ngay từ đầu người cô theo đuổi là Ôn Diễn, chẳng qua anh không mắc câu nên cô mới đổi sang Ôn Chinh thôi.

“Tổng giám đốc Ôn thuộc loại thẻ SSR* hiếm có, em không có may mắn đó.” Thịnh Thi Mông ho một tiếng: “Đương nhiên em chưa nói chị, chắc chắn cơ hội chị trúng số cao hơn em nhiều.”

*Đây là một hình thức phân loại nhân vật, hero, quái vật,... theo mức độ hiếm (tiếng Anh: rare) trong game, super rare.

Cao Nhị nhìn Thịnh Thi Mông, lại nhìn Thịnh Nịnh.

Hai chị em không giống nhau, khí chất cũng rất khác nhau nhưng rõ ràng, hai người đều là mỹ nhân cấp bậc “X”.

“Chị có nhiều cơ hội hơn em? Đừng trêu chị nữa, chị muốn lớn lên như em vậy, nếu không chị xông thẳng rồi cần dùng đầu óc gì nữa.”

“Tổng giám đốc Ôn không nhìn mặt mũi.” Thịnh Thi Mông nói.

“Vậy anh ấy nhìn trúng cái gì?”

Anh đang nhìn cái gì?

Đẳng cấp, gia thế, bối cảnh.

Nếu chỉ nói thích kiểu phụ nữ nào thì phần lớn đàn ông sẽ thích xinh đẹp, cá tính, mỗi người đàn ông có mỗi sở thích khác nhau nhưng nếu thật sự muốn chọn một người để chung sống cả đời thì phần lớn họ sẽ khôn khéo suy xét từ góc độ thực tế hơn.

Làm sao một người phụ nữ chỉ có vẻ đẹp có thể so sánh với một người phụ nữ không xinh đẹp nhưng xuất thân giàu có chứ.

Rõ ràng Ôn Diễn không phải là kiểu đàn ông sẽ lãng phí thời gian khi yêu đương với phụ nữ, bởi vậy nếu anh chọn vợ, anh sẽ bỏ qua đi ưu kiện ngoại hình, có cũng được không có cũng không sao, chỉ cần quan tâm đến bối cảnh gia đình nhà gái mà anh coi trọng nhất thôi.

Đàn ông là một động vật thực tế như vậy.

Trong lòng Thịnh Thi Mông rất rõ ràng, cho nên đối với Cao Nhị nói cái gì “quản được Ôn Chỉnh” rồi khen ngợi các thứ, cô ấy cũng chỉ nghe tai trái lọt qua tai phải thôi.

Cao Nhị may mắn sinh ra trong một gia đình tốt, điều kiện của cô ấy đã đủ xứng với Ôn Diển rồi.

Nhưng câu trả lời này là quá thực tế, không cần đập bể trái tim thiếu nữ của Cao Nhị.

Thịnh Thi Mông nói: “Dù sao em cũng không nói giỡn, chị cố lên nhé.”

Cao Nhị được khuyến khích nên sáng khoái nói: “Không sao đâu, nếu ngày nào đó em chán ngấy Ôn Chỉnh rồi thì bất cứ lúc nào chị cũng hoan nghênh em thay đổi ý định cạnh tranh công bằng với chị.”

Thịnh Thi Mông ghen lại: “Em không nghĩ sẽ có ngày đó đâu.”

Cô ấy không có đầu sắt như vậy đâu.

Hai người cứ nói chuyện phiếm xung quanh Ôn Diển cho nên thức ăn trong khay cơm cũng không vơi bớt miếng nào.

Cho đến khi Thịnh Nịnh ăn xong, đứng dậy nói: “Hai người nói chuyện từ từ, tớ ăn xong rồi, trở về làm việc trước đây.”

Thịnh Thi Mông kinh ngạc: “Sao chị ăn nhanh vậy?”

“Là hai người ăn quá chậm.” Thịnh Nịnh tốt bụng nhắc nhở: “Hai người nhớ chú ý thời gian một chút, đừng nói chuyện đến quên ngày quên giờ quên việc.”

Sau đó, cô bưng khay cơm đi.

Chờ Thịnh Nịnh vừa đi, đột nhiên Cao Nhị nói nhỏ: “Em không cảm thấy chị em cũng rất khó đuổi theo sao?”

“Hả?” Thịnh Thi Mông sững sờ hỏi: “Chị lưỡng tính hả?”

“Không phải, ý chị là làm bạn á.” Cao Nhị vội vàng phủ nhận, mím môi nói: “Chị cảm thấy chị em rất lạnh nhạt với chị.”

Hôm nay cô ấy và Thịnh Thi Mông mới quen biết, mới trò chuyện một bữa cơm thế nhưng còn có cảm giác quen thuộc hơn với Thịnh Nịnh nhiều.

“Tính chị em là vậy rồi.” Thịnh Thi Mông nhún nhún vai nói: “Làm bạn bình thường thì dễ nhưng nếu chị muốn thổ lộ tâm sự tâm tư với chị ấy, không dễ dàng đâu.”

Dù sao là người đầu có một trái tim phòng bị nhất định, nếu như từng bị ai đó làm tổn thương thì chắc chắn là rất rất lâu sau đó cũng không dám giao trái tim mình cho ai nữa.

Sở dĩ với ai Cao Nhị cũng nhiệt tình cũng là vì cô ấy lớn lên trong sự cưng chiều.

Thịnh Thi Mông hiểu đi đâu này nhưng Cao Nhị lại không.

Cô ấy cảm thấy mình có thể là sống hơn hai mươi năm nay quá thuận lợi, mọi người bên cạnh đều cưng chiều mình cho nên vừa thấy thái độ lạnh nhạt này, không kể là nam hay nữ, không kể là Ôn Diễm hay là Thịnh Nịnh, cô sẽ ngo ngoe rục rịch muốn công lược người ta.

Giọng điệu Cao Nhị bối rối: “Em nói chị như vậy có còn cách cứu chữa không?”

Thịnh Thi Mông nghe cô ấy miêu tả, cẩn thận nói: “Em có thể nói một câu không dễ nghe không?”

“Em nói đi, không sao.”

“Có lẽ...” Thịnh Thi Mông suy nghĩ cả nửa ngày trời cuối cùng cũng không nghĩ ra từ nào thay thế, chỉ có thể căng da đầu nói: “... Hơi dễ tiện chút không?”

Cao Nhị cũng sững sốt cả nửa ngày trời, ngay khi Thịnh Thi Mông cho rằng cô ấy không vui với tính từ này nên vừa định xin lỗi, đột nhiên Cao Nhị cảm thán.

“Hèn chi, bởi chị nói sao chị em với Ôn Diển lại hấp dẫn chị như vậy.”

Thịnh Thi Mông: “...”

Gái ngoan nha, cô ấy rất tự hào nữa.

*

Thịnh Thi Mông thông qua Thịnh Nịnh mà quen biết Cao Nhị, cô ấy cũng có tâm tư như chị gái mình, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra Cao Nhị là một cô gái như thế nào.

Cô ấy cảm thấy cô gái Cao Nhị rất thú vị.

Buổi tối tan ca về nhà, trước khi đi ngủ Thịnh Thi Mông lại nói chuyện phiếm về người bạn mới này với Thịnh Nịnh.

“Em cảm thấy cô ấy cũng không tệ lắm, tuy rằng chị ấy có tiền nhưng không coi thường người như tổng giám đốc Ôn.”

Có vẻ Thịnh Nịnh hứng thú: “Cho nên?”

Thịnh Thi Mông tò mò hỏi: “Cho nên chị sẽ giúp chị ấy theo đuổi tổng giám đốc Ôn sao?”

“Chị không theo đuổi đàn ông, sao có thể giúp cô ấy theo đuổi đây?”
Thịnh Nịnh nói: “Cô ấy phải tự mình cố lên thôi.”

“Tổng giám đốc Ôn ít nói, tính cách này với kiểu con gái nói chuyện nhều như Cao Nhị có thể bổ sung cho nhau.” Thịnh Thi Mông nhìn trăn nhà thì thào nói, lại nói với Thịnh Nịnh: “Ví dụ như em và chị, chị nói ít em nói nhều, ở cùng một chỗ thì rất thoải mái.”

Thịnh Nịnh đáp một tiếng: “Ừm.”

“Vậy sau này chị sẽ tìm bạn trai giống em sao?”

“Không biết.”

Phần lớn các cô gái trẻ nói về đề tài này đều rất náo nhiệt, Thịnh Thi Mông cũng không ngoại lệ, cho dù câu trả lời của Thịnh Nịnh rất chi là có lẽ.

Cô ấy nghiêng người đối mặt với Thịnh Nịnh, đẩy vai cô: “Hôm nay khi em nói chuyện với Cao Nhị, chị không nói câu nào, giờ chị ấy không có ở đây, chỉ có hai mình, chị nói cho em biết chị thích kiểu đàn ông nào đi.”

“Không biết, cũng không nghĩ tới vấn đề này.” Thịnh Nịnh thành thật.

“Em không tin đâu.” Thịnh Thi Mông nói: “Ví dụ như lúc chị học cấp ba, cái anh luôn thay phiên chị đứng thứ nhất á kìa, chị thấy anh ấy thế nào?”

Thịnh Nịnh mở mắt ra trong bóng đêm.

“Làm sao em biết cậu ấy?”

Thịnh Thi Mông dừng một chút, nghĩ thầm dù sao cũng đã lâu như vậy rồi nên thẳng thắn kể chuyện trước kia mình hợp tác với anh kia, giúp anh ta theo đuổi Thịnh Nịnh.

Thịnh Nịnh bưng tỉnh, nhẹ giọng nói: “Thảo nào ngay cả chị thích uống sữa gì mà cậu ấy cũng biết, thì ra là có nội ứng.”

Thịnh Thi Mông ngượng ngùng cười cười, lại vội vàng chuyển đề tài: “Anh ấy thế nào?”

“Sau khi thi Đại học xong thì không liên lạc được, còn có thể thế nào chứ?”

“Vậy chị thích kiểu như vậy không?”

“Cũng tạm.”

Thị Thị Mông khó hiểu: “Vậy sao lúc đó hai người không ở bên nhau?”

Thị Thị Nịnh còn khó hiểu hơn cô: “Ở bên nhau thì chị thi Đại học phải làm sao bây giờ?”

“... Ở bên nhau thì liên quan gì tới chị thi Đại học hả?”

“Ảnh hưởng đến việc học.” Giọng điệu Thị Thị Nịnh chính trực: “Không phải lúc em học mười hai thầy cô đã nhắc nhở nhiều sao?”

Thị Thị Mông cười gượng một tiếng: “Chị còn nhớ rõ nữa hả.”

Lịch sử đen tối này, cô ấy nghĩ rằng chỉ có mình cô ấy nhớ rõ.

“Rất khó quên.” Thị Thị Nịnh thản nhiên nói: “Người thay bạn trai còn chăm chỉ hơn thay quần áo mà lại vì một chàng trai mà khóc thành như vậy.”

Đương nhiên Thị Thị Nịnh không biết, bạn trai trước kia của Thị Thị Mông đâu là loại thiếu niên bất lương vô lại thô lỗ.

Cũng không phải bởi vì thích mới ở bên nhau, chỉ là đơn thuần bởi vì tuổi tác mà chọn rận thôi.

Có lẽ còn có nguyên nhân mà cô ấy không muốn thừa nhận, đó là lúc cô ấy học cấp ba, Thị Thị Nịnh đã đi Yên Thành học Đại học, không có chị gái ở đây, cô ấy nghĩ nếu có một người bạn trai như vậy thì có thể bảo vệ cô ở trường.

Thị Thị Mông trầm mặc vài giây, lại đột nhiên nói: “Không phải, bây giờ là đang nói về chị mà, sao chuyển sang em rồi.”

“Tạm thời chị chưa muốn suy nghĩ vấn đề này.” Thị Thị Nịnh trả lời: “Bây giờ chị chỉ muốn kiếm tiền.”

“Cũng có ép chị yêu đương bây giờ đó, chỉ tò mò chị thích kiểu đàn ông nào thui mà.”

“...”

“Chị? Ngủ rồi hả?”

“Không biết.” Thịnh Ninh rầu rĩ nói: “Dù sao cũng không phải kiểu như Ôn Diển.”

Những gì mà hôm nay Thịnh Thi Mông và Cao Nhị nói quả thực giống hệt giấc mơ cô đã mơ trước đó.

Không được, tuyệt đối không cần.

Thịnh Thi Mông sờ sờ mũi, nghĩ thầm có thể là trưa nay đang ăn cơm ở canteen, cô ấy và Cao Nhị tưởng tượng chuyện Mary Sue của Ôn Diển khiến cho Thịnh Ninh có tâm lý phản nghịch.

“Được rồi, không nói chuyện này với chị nữa.” Thịnh Thi Mông nói: “Bữa tiệc thường năm của quán bar vào cuối tuần này chị đừng quên đó, nhớ gọi tổng giám đốc Ôn theo nữa.”

“Nhớ rồi, yên tâm đi.”

“Buổi tối sẽ tổ chức hoạt động lớn, chơi trò chơi có giải thưởng ó.” Thịnh Thi Mông nói: “Dù sao đến lúc đó chị cũng có đi, nếu không thì chơi một chút nhé? Lỡ may mắn có thể trúng thưởng thì sao?”

Thịnh Ninh cảm thấy ý kiến này cũng rất tốt, diễn một vở kịch, còn là diễn nhân vật phản diện nữa, cũng quá chán.

“Chơi trò gì?”

Sẽ không phải là loại trò chơi lần trước miệng đối miệng kẹp poker sao?

“Chắc là chị không quen, đa số đều là mấy trò tương đối cởi mở.”

Thịnh Thi Mông tiêm phòng cho Thịnh Nịnh trước sau đó lại an ủi cô: “Nhưng không có việc gì, mỗi đội không giới hạn giới tính, nếu đến lúc đó tất cả đều thuận lợi, chờ tổng giám đốc Ôn và Ôn Chinh đi xong, hai chị em mình thừa dịp đông người, dù sao ánh đèn tối thui ai cũng không biết ai, chị giả vờ kéo em, tụi mình lập nhóm chơi.”

Thịnh Nịnh: “Okay.”

Giữa hai gái thẳng không kiêng dè như vậy, hơn nữa lại lớn lên cùng nhau, nếu như chơi với Thịnh Thi Mông thì cô cũng chơi được.

Chương 52

Đối với người dân Trung Quốc, Tết Nguyên Đán là điểm kết thúc và điểm khởi đầu của một năm mới.

Người bạn mở quán bar của Ôn Chinh có tư tưởng khá cởi mở nhưng trong xương cốt vẫn là bản chất của người dân Trung Quốc, rất coi trọng Tết Nguyên đán, vì vậy các hoạt động trong bữa tiệc thường năm của quán bar cũng không khác các công ty bình thường là mấy, rất truyề thống được chọn trước Tết Nguyên Đán.

Trước kỳ nghỉ đông, cuối cùng nhà trường cũng đã sắp xếp thầy cô hướng dẫn cho Thịnh Nịnh để phụ trách luận án tốt nghiệp và bảo vệ tốt nghiệp của cô.

Thầy cô hướng dẫn không tệ, biết cô có đi thực tập trong kỳ nghỉ đông nên không thúc giục cô nhanh chóng viết báo cáo mở đề, mà là để cô tự nắm bắt thời gian.

Tạm thời việc học chưa bận rộn nhưng bữa tiệc thường năm của quán bar lại rất gần với cuộc họp thường năm của công ty nên phải phải bận rộn.

Bận đến sứt đầu mẻ trán, buổi tối bữa tiệc thường năm của quán bar, thế mà lại là Ôn Diễm gọi điện thoại cho cô.

Thịnh Nịnh nghe điện thoại mới bừng tỉnh: “Á.”

Người đàn ông vừa nghe thấy tiếng kêu sợ hãi này của cô thì hiểu rồi, giọng điệu không tốt lắm: “Cô bảo tôi đi, kết quả chính cô quên mất?”

Thịnh Ninh ngập ngừng ừ, không nói nên lời.

“Thôi quên đi, biết cô không đáng tin mà.” Ôn Diễm thở dài, thỏa hiệp nói: “Cô ở đâu rồi? Tôi đi đón cô.”

“Ở công ty.”

“Ừm, chờ đó đi.”

Ôn Diễm xuất phát từ nhà, sau khi đến dưới lầu công ty lại gọi điện thoại cho Thịnh Ninh.

Động tác của cô cũng mau, chỉ vài phút sau đã xuống rồi vội vàng ngẩng phía sau xe, mới phát hiện người lái xe là Ôn Diễm.

“Sao anh lại lái xe?”

“Cuối tuần, tài xế của tôi cũng xin nghỉ.” Ôn Diễm lạnh nhạt phân phó: “Lên ngồi ghế lái phụ, tôi không phải tài xế của cô.”

Thịnh Ninh đành phải ra khỏi xe, đổi sang ngồi ghế lái phụ.

Hôm nay người đàn ông ngồi trên ghế lái không mặc âu phục thắt cà vạt, hiếm khi mới ăn mặc nhàn nhã lười biếng, áo len màu nhạt làm nên làm nổi bật khuôn mặt lạnh lùng nhưng hơi hơi dịu nhẹ, khí chất người sống chớ lại gần của lúc bình thường cũng chạy đi mất, cảm giác lạnh lẽo sắc bén cũng giảm đi.

“Sao cô làm việc còn nhiều hơn trợ lý của tôi thế?” Một tay Ôn Diễm cầm vô lăng, ánh mắt nhìn chằm chằm gương chiếu hậu, động tác lưu loát đi ra khỏi bãi đậu xe bên cạnh, thờ ơ hỏi cô: “Hay là nói vì là sinh viên thực tập nên bị bắt nạt?”

Hôm nay ngay cả trợ lý Trần cũng đã nghỉ cuối tuần, thế mà cô vẫn còn ở công ty.

Thị Nịnh giải thích: “Không phải là công việc, diễn tập cho cuộc họp thường năm á.”

Ôn Diễn nhướng mày: “Không phải tôi đã nói với bọn họ rồi, cô không cần lên sân khấu sao?”

“Không phải.” Thị Nịnh nói: “Không phải một mình tôi lên sân khấu, là tất cả chúng tôi cùng nhau lên, hơn nữa cũng không mặc bộ quần áo kia nữa.”

Ôn Diễn dừng một chút, thản nhiên hỏi: “Vậy mặc gì vậy?”

Thị Nịnh hơi xấu hổ mím môi, bán cho anh cái nút*: “Dù sao đến lúc đó anh cũng biết.”

* 关子: Ý nói những chỗ úp mở hồi hộp gây căng gây tò mò.

“...”

Người đàn ông mím môi, không trả lời, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Có lẽ hôm nay là ngày khách đến quán bar đông nhất trong năm, anh trai bảo vệ đậu xe bận rộn không tả nổi, phần lớn khách hàng đều tự tìm chỗ đậu xe.

Đi theo con đường phía trước cũng không thấy chỗ trống để đậu xe, Ôn Diễn nhíu mày, rốt cục không kiên nhẫn mà chặc một tiếng.

Thừa dịp Ôn Diễn đang chú ý trên đường, Thị Nịnh lén dùng điện thoại gửi tin nhắn WeChat cho Thị Mông.

Thị Nịnh gửi cho Thị Mông: “Chị đến rồi.”

Thị Mông trả lời: “Phòng VIP Apollo.”

Sau khi biết tên phòng bao, Thị Nịnh vội vàng tắt giao diện tin nhắn, sợ bị Ôn Diễn phát hiện mình và Thị Mông thông đồng.

Nhưng nghĩ lại, vội vàng gửi một tin nhắn WeChat như vậy có thể khiến người ta cảm thấy mình có tật giat mình hay không, vì thế lại tùy tiện tìm một người tán gẫu.

Lần trước khi cô đến quán bar này, cô quen biết một chị gái, hai người còn trao đổi WeChat.

Về phương diện xã giao, thật ra Thịnh Ninh là một người rất chậm nhiệt* cho nên mỗi khi quen biết một người mới, nếu đối phương không chủ động lắm, như vậy thì quan hệ của hai người sẽ phai nhạt rất nhanh và cuối cùng dần dần biến thành người xa lạ trong danh bạ.

*Mô tả một kiểu người khó hòa nhập trong một mối quan hệ.

Nếu không phải là kiểu người ngoại lệ xã giao như Ôn Diển, cô và anh thuộc về các tầng lớp khác nhau, ngoại trừ đê tài chung là đư a em trai em gái thì hầu như là bằng không, hơn nữa thái độ của anh đối với cô cũng không tốt lắm, trên cơ bản đê u là mỉa mai và châm chọc.

Nếu như là dưới tình huống bình thường thì Thịnh Ninh tuyệt đê i sẽ giao tiếp với anh nhưng hiện tại đê i có giao tiếp, hơn nữa anh còn dùng từ ngữ “treo” cô cho nên cô vẫn duy trì nhiệt tình với anh, hầu như là cầ u sao đư ợc vậy.

Chị gái tên Linda này rất biết nói chuyện, Thịnh Ninh biết cô ấy là phụ nữ nên không cảnh giác quá, hơn nữa đê i phương hài hước biết tìm đê tài, vì thế cứ duy trì liên lạc như, nói chuyện phiếm chơi.

Linda mời cô nhiều lần rồi, mời cô có thời gian rảnh rồi thì tới quán bar chơi.

Nếu hôm nay đê i tới, Thịnh Ninh cũng thuận tiện nói một tiếng với cô ấy

Bên kia lập tức gửi một dãy icon vui vẻ tới, Thịnh Ninh cảm thấy những icon này rất thú vị nên thêm từng cái vào túi icon của mình.

Cô chuyên tâm thêm icon nên cũng không chú ý tới tần mắt của người đàn ông.

“Cô rảnh rồi nhì.” Môi Ôn Diễm giật giật: “Ra ngoài làm việc còn không quên nói chuyện phiếm với người khác.”

Thịnh Nịnh vội vàng cất điện thoại.

“Không phải nói chuyện phiếm, anh còn nhớ chị gái tôi quen ở quán bar lần trước không? Tôi đã thêm WeChat với cô ấy rồi, cô ấy nói nếu lần sau tôi sẽ chơi phải báo một tiếng với cô ấy.”

Ôn Diễm nhú mày, nhớ tới.

Là cô gái lần trước khi đi mời Thịnh Nịnh chơi trò chơi khi anh tới quán bar tìm Ôn Chinh.

Người đàn ông không đánh giá chuyện này, xoay lui xoay tới nửa ngày cuối cùng tìm được chỗ đậu xe tốt, lưu loát tắt máy.

“Xuống xe.”

Không nghĩ tới cách mấy tháng, đi lòng vòng lại đi tới nơi này.

Vẫn là bảng hiệu cảnh đêm quen thuộc, chẳng qua lần trước là Ôn Diễm tìm cô tới, còn lần này cô tìm Ôn Diễm tới.

Hai nhân viên bảo vệ biết Ôn Diễm, đừng loạt gọi tiên sinh Ôn.

Ôn Diễm gật đầu, đang muốn đi vào thì bị một bảo vệ trong đó ngăn lại.

“Thật ngại quá, tiên sinh Ôn.” Nhân viên bảo vệ xin lỗi nói: “Hôm nay trong quán bar đông người quá, vì an toàn, còn phải phiên ngài và bạn đừng hành phải đăng ký thông tin cá nhân một chút.”

Nhìn một đống xe ở bãi đậu xe cũng biết hôm nay quán bar có bao nhiêu người.

Nhưng sau khi đi đến thông tin xong đi vào, vẫn bị cảnh tượng bên trong chấn động một chút.

So với ngày đó thì ngày hôm nay đông gấp mấy lần, ánh đèn sảnh lớn nhảy disco vẫn chói mắt như vậy, cứ chớp loé phản chiếu cảnh tượng người người san sát, cảm giác đi hai bước cũng có thể đụng phải bả vai người khác.

Ôn Diễm và Thịnh Nịnh đều không thích bầu không khí quán bar, nhất là nơi đông người.

Thịnh Nịnh đi trước Ôn Diễm để dẫn đường cho anh, đang đi thì dừng lại, quay đầu nhìn bốn phía.

Ôn Diễm hỏi cô: “Sao vậy?”

Thịnh Nịnh quay đầu lại, há môi nói gì đó, Ôn Diễm nghe không rõ nên cau mày nói: “Cô nói to một chút.”

Cô mím môi, lại lắc đầu.

Ôn Diễm thở dài, đành phải khom lưng kè môi đến bên tai cô: “Có chuyện thì nói.”

“Hình như vừa rồi có người đụng vào tôi một chút.” Thịnh Nịnh uyển chuyển nói bên tai anh: “Không biết có phải cố ý hay không.”

Ôn Diễm nhíu mày, nhìn chung quanh một vòng.

“Ai đụng vào cô?”

“Không biết, không thấy rõ.”

Tất cả người bên trong đều là người, chờ phản ứng lại cũng không thấy ai.

Sắc mặt Ôn Diễm rất kém, anh giơ cánh tay lên vòng lấy bả vai cô, kéo cô đến gần người mình.

“Cô dựa vào tôi đi, nếu có người lại đụng cô thì cô nói với tôi ngay.”

Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm hẳn, vốn không muốn nói cho anh biết nhưng hiện tại lại cảm thấy vô cùng yên tâm.

Tuy rằng Ôn Diễm vòng quanh cô nhưng thân thể dưới bả vai vẫn duy trì khoảng cách vi diệu với cô, xúc cảm như có như không, thỉnh thoảng bước chân Thịnh Nịnh chậm một chút thì lưng sẽ đụng phải ngực và bụng anh.

Trong đám người ồn ào chật chội, thân hình người đàn ông cao lớn cứ vững vàng che chở cô trước người mình như vậy, mỗi lần có người chen tới, anh dùng khuỷu tay ngăn cản những người đó.

Dưới sự bảo vệ phong độ mười phần của quý ông, Thịnh Nịnh nhạy bén cảm nhận được mỗi một lần ngực bụng của anh tiếp xúc với lưng mình, bàn tay buông xuống hai bên của cô nắm chặt góc áo.

Thấy cô vẫn không nói lời nào, ngược lại Ôn Diễm lại không yên tâm, anh khom lưng hỏi bên tai cô: “Còn có người đụng cô không?”

Hơi nóng của hơi thở người đàn ông đánh vào lỗ tai, giọng nói trầm thấp tê dại chấn động tai cô, trái tim Thịnh Nịnh lại căng thẳng, lắc đầu ngoảnh nói: “Không có nữa.”

Hai người chen chúc một hồi mới đi tới sảnh lớn nhảy disco.

Đúng lúc này người dẫn chương trình lên sân khấu, cầm micro tuyên bố trong tiếng ồn ào: “Các anh chị đẹp trai đẹp ời! Nửa giờ nữa sẽ bắt đầu trò chơi của bữa tiệc thường năm được chú ý nhất của chúng tôi tối nay! Không giới hạn nam nữ, không giới hạn tuổi tác, chỉ cần hai bên đồng ý đầu có thể! Bây giờ mọi người hãy đi tìm đồng đội đi nha.”

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay hoan hô các kiều.

“Wow!”

Thịnh Nịnh nhớ tới cô và Thịnh Thi Mông hẹn nhau chơi trò chơi này, phải nhanh lên thôi.

Hôm nay khách rất đông, các nhân viên công tác cũng không biết ai là ai, Thịnh Nịnh tùy tiện bắt một nhân viên hỏi phòng Apollo ở đâu, nhân viên công tác cũng bận rộn đến đâu óc choáng váng, dùng tốc độ nhanh chỉ đường cho cô.

Trên đường đến phòng VIP, không còn nhiều người như vậy nữa, một mình Thịnh Nịnh đi phía trước.

Ôn Diễn đi phía sau hỏi cô: “Làm sao cô biết hai đứa nó ở phòng nào?”

Thịnh Nịnh đã nghĩ sẵn câu trả lời rồi: “Tôi đọc lịch sử trò chuyện của Thịnh Thi Mông, biết hôm nay họ hẹn hò ở đây.”

Ôn Diễn không hỏi thêm nữa.

“Anh chờ tôi ở ngoài đi.” Thịnh Nịnh nói: “Hãy nhìn tôi đi.”

Ôn Diễn nhíu mày, chấp nhận an bài của cô.

Cô hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào rồi hô to một tiếng: “Thịnh Thi Mông!”

Thịnh Thi Mông còn đang chơi xúc xắc với người khác nghe thế thì ngẩng đầu lên trong nháy mắt.

Cả đám người cũng ngẩng đầu lên theo.

Ôn Chinh ngồi bên cạnh bạn gái nhìn bạn gái chơi, vừa nghe thấy có người gọi tên Thịnh Thi Mông cũng theo đó lười biếng mà nhìn lên.

Vừa nhìn thấy người tới, anh ta cũng hơi kinh ngạc.

Trước đó anh ta đã xem album ảnh của Thịnh Thi Mông, biết vị khách không mời trước mắt này là chị gái cô ấy.

Thịnh Nịnh nhìn thấy có nhiều người như vậy, trong lòng cũng hơi hơi sợ.

Nhưng Thịnh Thi Mông một trái hai phải nói cô phải diễn vở kịch này trước mặt nhiều người như vậy, nói như vậy mới có hiệu quả tốt nhất.

Đối với mấy chuyện này Thịnh Nịnh cũng không có kinh nghiệm gì, đành phải nghe theo sự an bài của Thịnh Thi Mông.

Thịnh Thi Mông đã chuẩn bị tâm lý trước nên lập tức tiến vào trạng thái, hai mắt mở to không thể tưởng tượng nổi: “Chị? Sao chị lại ở đây?”

“Sao chị lại ở đây? Em nói coi sao chị lại ở đây? Còn không phải là lo lắng cho em à.” Thịnh Nịnh bước lên hai bước, lớn tiếng chỉ trích: “Em là một cô gái, sao có thể đến cái chỗ không đứng đắn như này đây? Bố mẹ vất vả kiếm tiền cho em ăn học, là để em tới đây chà đạp mình sao?”

Mấy cô gái khác trong phòng đều sửng sốt, không ngờ cô em gái xinh đẹp không lớn hơn Thịnh Thi Mông bao nhiêu tuổi lại có thể nói những lời gia trưởng như vậy.

Ôn Diển đứng ngoài cửa ôm ngực, lông mày khẽ nhíu, dựa vào tường yên lặng nghe Thịnh Nịnh nói.

Tiếp theo là tiếng phản bác của Thịnh Thi Mông: “Em lớn rồi, em có thể chịu trách nhiệm về hành động của mình, chị có thể đừng quản em nữa được không?”

Hai em gái xinh đẹp cứ ồn ã ở trước mặt mọi người như vậy, khiến cả đám người đều nhìn đến ngây người.

Nên nói như thế nào nhỉ, trong khoa trương lại nhìn thấy tia máu chó, trong máu chó lại nhìn thấy một vở drama, trong drama lại nhìn thấy một tia vui mắt, làm cho người rất muốn xem tiếp.

Hơn nữa hai chị em chỉ kích động nói miệng chứ không động tay động chân cho nên không ai tiến lên khuyên ngăn, tất cả mọi người đều ng ẩ tại

chỗ xem kịch.

Lần đầu tiên Ôn Chinh gặp chị gái của Thịnh Thi Mông, nhìn ảnh còn nghĩ là một cô gái có tính cách rất nhã nhặn dịu dàng.

Anh ta híp mắt, vẫn lẳng lặng nhìn Thịnh Thi Mông vẫn cười với chị gái cho đến khi Thịnh Nịnh chìa mũi giáo đến chỗ anh ta.

“Cậu chính là bạn trai của em gái tôi đúng không?” Thịnh Nịnh nhìn về phía Ôn Chinh: “Em gái tôi còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện nhưng chắc cậu hiểu rõ rồi nhỉ, hai người không phải là người chung một thế giới.”

“Nhìn một cô gái xinh đẹp như vậy, sao cũng cỡ hủ thê?” Ôn Chinh hơi ngửa đầu, nhìn Thịnh Nịnh rồi cười nhạt, rõ ràng là không để lời nói của cô ở trong lòng: “Chúng tôi chỉ là yêu đương mà thôi, đừng kích động như vậy, nếu không ng ồi xuống uống một ly nhé?”

“Đối với cậu mà nói chỉ là yêu đương nhưng đối với em gái tôi mà nói thì không phải.”

Ôn Chinh nhíu mày: “Sao không phải?”

“Chị đừng nói nữa.” Đột nhiên Thịnh Thi Mông bịt lỗ tai lại, li ều mạng lắc đầu nói: “Em biết anh ấy không phải là tình yêu đích thực của em, là em tự mình lừa gạt mình rất tốt, sao chị lại nói ra!”

Mặt mày Ôn Chinh ngẩn ra, thoáng kinh ngạc nhìn về phía Thịnh Thi Mông.

Cô ấy biết?

Nhìn Thịnh Thi Mông hứng thú cao như vậy, Thịnh Nịnh vẫn không tát cái này được, cô cảm thấy hiệu quả đã đủ rồi nên quyết định kết thúc rời đi.

“Tôi không nói thì chị có thể tỉnh ra sao? Nếu chị muốn tiếp tục ở cùng một chỗ với cậu ta thì đừng gọi tôi là chị gái nữa, cũng không cần về nhà,

bố mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý cho chị hủy hoại cuộc đời mình trên người một người đàn ông, chọn bạn trai hay là chọn người nhà, chị tự chọn đi.”

Buông lời cay nghiệt xong, Thịnh Ninh xoay người rời đi.

Nghe được chị cô ấy đưa ra lựa chọn, cuối cùng sắc mặt căng thẳng Ôn Chỉnh cũng buông lỏng vài phần.

Anh ta nhếch môi, giống như biết cô ấy sẽ chọn ai, chậm rãi liếc về phía Thịnh Thi Mông.

Phản ứng của Thịnh Thi Mông rất kích động: “Chị!”

Sau đó cất bước muốn đuổi theo lại bị đột nhiên Ôn Chỉnh kéo lại từ phía sau.

Ôn Chỉnh nhíu mày, khó có thể tin hỏi cô ấy: “Em chọn chị em?”

Thịnh Thi Mông không ngờ anh ta lại hỏi.

Cảm nhận được sức lực của Ôn Chỉnh càng tăng mạnh trên cổ tay mình, vừa rồi anh ta nghe xong toàn bộ đoạn đối thoại kia, bao gồm cả “lời thật lòng” của cô ấy và chất vấn của Thịnh Ninh, anh ta không có bất kỳ phản ứng gì.

Thậm chí giống như đây là một vở kịch, giống như Ôn Chỉnh đã biết trước hoặc có lẽ là căn bản anh ta không quan tâm.

Đến bây giờ Thịnh Thi Mông muốn chạy đi, hoàn toàn phá vỡ sự tự tin của Ôn Chỉnh đồng thời ngoài dự liệu của anh ta, thân thể anh ta lại phản xạ như vậy.

Rõ ràng rất yêu anh ta nhưng giữa anh ta và người nhà vẫn chọn về sau.

Nhiều người ở đây như vậy, Thịnh Thi Mông vẫn để lại vài phần mặt mũi cho anh ta, không nói hai chữ kia, cũng không nói sự thật.

Cô ấy thì thẫn: “Em không thể lừa dối bản thân mình nữa.”

Sau đó hất tay Ôn Chỉnh ra, sải bước chạy ra khỏi phòng.

Chờ Thịnh Thi Mông đi r ồi, mấy người khác trong phòng mới hậu tri hậu giác lấy lại tinh th ần.

“Xem ra em gái Thi Mông là tình yêu đích thực của cậu à nha.” Ngay khi những người khác điên cu ồng suy đoán, bạn bè biết thật sự uyển chuyển cảm thán nói: “Ôn Chỉnh, lúc này cậu thật sự chơi lớn r ồi đó.”

Ôn Chỉnh nắm chặt tay sững sờ tại chỗ, nội tâm gi ằng gi ụa thật lâu cuối cùng vẫn thấp giọng mắng một câu r ồi c ầm áo khoác của Thịnh Thi Mông cất bước đuổi theo.

“Ôn Chỉnh!”

“Cậu hai Chỉnh!”

Không gọi người lại được, cửa phòng mở ra đóng vào r ầm r ầm, bởi vì quán tính nên bị đóng lại một l ần nữa.

Mấy người trong phòng hai mặt nhìn nhau.

Drama à nha, ai có thể dự đoán lúc còn sống có thể tận mắt nhìn thấy một vở kịch đạo đức tình yêu tuyệt vời như vậy.

Mấy chàng trai bạn của Ôn Chỉnh đều bội phục sự quyến rũ của anh ta, còn các cô gái đều cảm thán sự vĩ đại của tình yêu.

Tất cả đều cho rằng cậu hai Chỉnh và bạn gái chỉ là gặp dịp thì chơi, ai ngờ hai người này lại thật sự yêu đương nghiêm túc.

*

“Anh có thể dẫn em trai anh về nhà r ồi.”

Ba phút trước, Ôn Diễm nhìn thấy Thịnh Nịnh cũng không quay đầu mà chạy ra khỏi phòng, ngay sau đó Thịnh Thi Mông cũng chạy ra theo, bóng dáng hai chị em đều nhanh chóng biến mất ở hành lang.

Thịnh Nịnh nói cô muốn chứng minh với anh rằng mình không phải là loại người chỉ lấy tiền mà không làm việc.

Ôn Diễm đứng ở ngoài cửa nghe toàn bộ quá trình, tuy rằng quả thật cô rất ra sức cãi nhau với Thịnh Thi Mông nhưng anh vẫn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, không hiểu sao cảm thấy ba người này đều không thích hợp, giống như đang giấu giếm anh gì đó.

Người đàn ông hơi nhíu mày không biết đang suy nghĩ cái gì, mãi cho đến khi Thịnh Nịnh gửi tin nhắn này cho anh.

Cất điện thoại lại, Ôn Diễm đang định đẩy cửa đi vào dẫn Ôn Chỉnh đi, kết quả Ôn Chỉnh đã chạy ra từ bên trong trước.

Vẻ mặt anh lo lắng, lo lắng đến mức không kịp chú ý tới Ôn Diễm đang đứng bên cửa, cũng may Ôn Diễm lẹ mắt nhanh tay kéo anh ta lại.

“Đít cô con mẹ mày muốn chết! Buông tao ra!”

Ôn Chỉnh chửi ầm lên, vừa định cho người chặn mình một quyên, nhưng quay đầu thì nhìn thấy khuôn mặt như cục băng của Ôn Diễm.

Nhất thời anh ta mở mắt to: “Anh hai?”

Sau đó lại nhớ tới tất cả những gì vừa xảy ra trong phòng, cắn răng hỏi: “Chị cô ấy là anh tìm tới?”

Ôn Diễm không lên tiếng, không thể nói.

“Anh tìm chị cô ấy khi nào?” Ôn Chỉnh hỏi: “Từ ngày bố bảo anh đi điều tra bối cảnh gia đình của bạn gái em?”

Cũng không đợi người trả lời, Ôn Chỉnh đã đoán được.

Anh ta bưng tỉnh à một tiếng, gật gật đầu nói: “Hèn chi tôi nói sao chị cô ấy lại nói chuyện y như anh, cổ hủ như người của mấy thế kỉ trước.”

“Nếu em đã biết anh và bố tôi đi đâu tra gia đình cô ấy thì nên biết vì sao anh lại làm như vậy.” Về mặt Ôn Diển bình tĩnh, lạnh lùng chỉ ra nguyên nhân này: “Cô ta không xưng với em.”

Ôn Chinh lớn tiếng hỏi ngược lại: “Vậy ai xưng? Người phụ nữ bố tìm cho tôi?”

Ôn Diển: “Đúng vậy.”

“Đúng cái rắm! Cũng chỉ có anh bị bố tẩy não mới cảm thấy đó là đúng.” Ôn Chinh giật giật khóe môi, lời nói ra cũng không vô thức nặng nề như đâm dao: “Bởi vì chị cả chết nên bố mới để Tập đoàn lại cho anh, bây giờ anh là con trai bố coi trọng nhất, toàn bộ Tập đoàn nhà họ Ôn là của anh, đương nhiên anh cam tâm tình nguyện bị ông ấy khống chế rồi, một người phụ nữ thì tính là gì? Dù sao anh nghe lời ông già cắt đứt với bạn bè từng chịu khổ vào sinh ra tử với anh cơ mà, có khi ông ta tìm một con nào đó cho anh kết hôn thì ngày mai anh lên Cục Dân Chính đăng ký liền mà.”

Ôn Diển không phản bác lời nói tức giận không không kiêng nể gì của Ôn Chinh, chỉ có ánh mắt anh nhìn Ôn Chinh là dần dần nguội lạnh.

Anh cảm giác cảm xúc của Ôn Chinh quá mức khác thường, về mặt sắc bén hỏi: “Rốt cuộc em là vì Thịnh Thi Mông đang náo loạn, hay là bởi vì bố khống chế mà đứng đây tố cáo anh?”

Ánh mắt Ôn Chinh hơi hoảng một chút, lập tức bác bỏ: “Có khác nhau không? Dù sao đó cũng không phải là những gì tôi có thể quyết định.”

Ôn Diển không tiếp tục dây dưa nghi vấn này nữa mà trầm giọng hỏi ngược lại: “Nếu không có bố, nếu em không phải họ Ôn, em sẽ sống thoải mái như vậy sao? Xuất thân của em mang đến cho em cuộc sống không lo cơm áo gạo tiền, thuận buồm xuôi gió bao nhiêu năm nay, hiện tại vì một đứa con gái mà em phải nhận tất cả đặc quyền và lợi ích em hưởng thụ từ nhà họ Ôn sao?”

“Ôn Chinh, chúng ta đều là những người hưởng lợi từ xuất thân này, nếu đã hưởng thụ thì phải phải gánh vác những gì phải gánh vác.”

Ôn Chinh không cách nào phản bác những lời này, bị sự thật này nói choáng ngợp ngây ngốc, sắc mặt cũng hơi trắng bệch.

Chương 53:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thân thể run rẩy và tâm trạng sấp bặc phát dưới ánh mắt chăm chú của Ôn Diễm không chỗ che giấu, giống như một tên hề chỉ biết phát điên dậm chân.

Người đàn ông lý trí đến mức không có tình cảm trước mắt này là anh ruột của anh ta, mỗi một câu nói của anh đều phủ nhận anh ta.

Từ nhỏ đến lớn đều là như vậy, anh luôn luôn bình tĩnh, ưu tú, mà anh ta chỉ toàn là lỗ mãng, ấu trĩ.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ôn Chinh bức thiết muốn tìm được một lỗ thủng nhỏ, dùng để xé rách vẻ ngoài bình tĩnh đến mức khiến người ta chán ghét của Ôn Diễm, làm cho có vẻ mình không buồn cười như vậy.

Anh ta nghĩ tới gì đó, đột nhiên mặt mũi buông lỏng thản nhiên hỏi: “Anh hai, người phụ nữ anh cầu hôn mà bị em đùa dài đó, sau đó lại trong phòng làm việc với anh là chuyện gì xảy ra?”

Ôn Diễm nhíu mày theo bản năng, hỏi: “Em biết từ đâu?”

Ôn Chinh vẫn cố chấp lặp lại câu hỏi vừa rồi: “Anh đừng quan tâm em biết từ đâu, anh cứ nói chuyện người phụ nữ kia là sao đi?”

Vẻ mặt Ôn Diễm khế biến, giọng điệu không ngờ: “Bây giờ không phải đang nói anh.”

Mà Ôn Chinh không tha, hỏi tiếp.

“Anh thấy không? Thậm chí anh còn không phủ nhận quan hệ giữa anh với người phụ nữ kia, đổi lại bình thường, anh đã chia ra rạch ròi rồi.”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ôn Diển không còn kiên nhẫn, giọng nói thấp giọng: “Cuối cùng em muốn nói gì?”

“Bố đối xử với em như vậy, cũng sẽ đối xử với anh như thế, anh luôn luôn nghe lời ông ấy như vậy, sự thất vọng của ông ấy đối với anh nhất định sẽ lớn hơn em, em sẽ chờ đến ngày đó.” Đột nhiên Ôn Chính lạnh lùng nở nụ cười, nghiêng răng hung hăng nói: “Đến ngày đó, cho dù anh bị bố đánh thành tàn phế, em tuyệt đối cũng không giúp nói giúp anh một lời.”

Sắc mặt Ôn Diển âm trầm đáng sợ ngay tức khắc, đột nhiên bầu không khí quanh người im ắng, như rơi vào hầm băng.

Cảm nhận được sức mạnh tay của anh hai nhỏ đi một chút, Ôn Chính giãy ra rồi biến mất ở hành lang rất nhanh.

*

Lúc này Thịnh Thi Mông đã đuổi theo Thịnh Nịnh chạy ra khỏi quán bar.

“Thật sự được không?” Thịnh Nịnh hơi lo lắng: “Chị cảm thấy chuyện hơi giả tạo rồi.”

Thịnh Thi Mông lại không cảm thấy như vậy: “Không đâu. Em đã cố gắng viết kịch bản gần gũi với cuộc sống rồi, nghe không ố dề đâu.”

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Không biết, có lẽ bởi vì chị biết là giả cho nên mới cảm thấy giả ấy.”

“Thôi sao cũng được, dù sao tổng giám đốc Ôn và Ôn Chinh tin là được.”

Hai chị em đứng ở cửa quán bar bị gió thổi lạnh teo, vì Thịnh Thi Mông chạy gấp gáp quá, ngay cả áo khoác cũng không cầm kịp, lạnh đến mức tay rụt cổ.

Giọng nói của Thịnh Thi Mông phát run: “Chờ tổng giám đốc Ôn dẫn em trai đi, chúng ta lại trở về trò chơi sắp bắt đầu rồi.”

“Không biết khi nào bọn họ mới ra.” Thịnh Nịnh nói: “Chúng ta cứ tìm chỗ nào chờ trước đã.”

Thời tiết âm mây độ, Thịnh Thi Mông chỉ mặc một chiếc áo len, Thịnh Nịnh đưa tay ôm lấy Thịnh Thi Mông, đang định sưởi ấm thân thể cho em gái một chút.

Thịnh Thi Mông cũng đang định lui vào lòng Thịnh Nịnh thì đột nhiên trên đầu được trùm một chiếc áo khoác.

Hai chị em nhìn lại.

Ôn Chinh căng thẳng nhìn hai cô.

Thịnh Thi Mông vô cùng kinh ngạc, hỏi theo bản năng: “Sao anh...”

Mấy chữ phía sau còn nói chưa kịp.

Ôn Chinh không nói một lời, kiên nhẫn giúp Thịnh Thi Mông cài từng nút áo khoác lại sau đó kéo cánh tay cô ấy lên muốn dẫn đi.

Thịnh Thi Mông lập tức nhìn về phía Thịnh Nịnh: “Chị!”

Thịnh Nịnh quyết đoán ngăn cản: “Cậu muốn dẫn nó đi đâu?”

Ôn Chinh khàn khàn nói: “Tôi đảm bảo với chị, tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy, xin vui lòng để cho tôi nói chuyện riêng với cô ấy một chút.”

Ngay sau đó anh ta lại nhìn về phía Thịnh Thi Mông, trong mắt là cảm xúc hỗn loạn.

“Nói chuyện với anh một chút đi, một chút thôi.”

Thịnh Nịnh và Thịnh Thi Mông trao đổi ánh mắt mờ mịt với nhau, phản ứng này của Ôn Chỉnh hoàn toàn không nằm trong dự đoán của các cô.

Lúc trước Thịnh Thi Mông bảo đảm một trăm phần trăm cho Thịnh Nịnh biết, Ôn Chỉnh rất có sĩ diện, trước mặt nhiều người như vậy, nhất định anh ta sẽ không đuối theo.

Anh ta coi nhẹ phụ nữ, giống như đờ chơi để anh ta ăn chơi phóng túng thôi, thái độ với phụ nữ có thể là cứng chiêu cũng có thể dung túng nhưng tuyệt đối không cho phép phụ nữ bò lên đầu anh, làm cho anh ta xấu hổ trước mặt nhiều người.

Chia tay vốn là chuyện giữa hai người, trước đó Thịnh Thi Mông muốn chia tay anh ta đang hoang.

Nhưng đối với loại đàn ông như Ôn Chỉnh, có đôi khi cô thật sự không phân biệt được sự thật lòng hay giả ý của anh ta.

Nếu anh ta cảm thấy cô rất yêu mình vậy thì cô đành lừa gạt đến cùng, cho dù chia tay cũng muốn lừa anh ta.

Thịnh Thi Mông không để lại cho mình một đường lui tốt, việc càng náo loạn càng khó coi vậy thì hai người có thể cắt đứt triệt để cho nên cô ấy mới cố ý chọn một thời gian và địa điểm như vậy.

Nhưng cuối cùng Ôn Chỉnh vẫn mang Thịnh Thi Mông đi, về phần anh ta muốn dẫn Thịnh Thi Mông đi đâu một mình nói chuyện, Thịnh Nịnh không rõ lắm.

Thịnh Thi Mông là người trưởng thành, đây là chuyện của chính em ấy, cô không cần phải can thiệp.

Thịnh Nịnh đứng tại chỗ ngăn người hơn nửa ngày.

Vì vậy, ngày hôm nay là thành công hay không?

Không rõ lắm, đành phải lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Ôn Diển, muốn hỏi vì sao anh không dẫn em trai mình đi.

Điện thoại vừa kết nối, Thịnh Nịnh liền báo cáo với anh: “Em trai anh vừa mới đưa Thịnh Thi Mông đi.”

Giọng nói của người đàn ông nghe có vẻ không có cảm xúc: “Tôi biết.”

Thịnh Nịnh lại hỏi: “Vậy anh ở đâu rồi?”

“Muse.”

Qua một hồi lâu Thịnh Nịnh mới phản ứng tới, Muse là tên phòng bao trong quán bar.

Không còn cách nào khác, cô đành phải quay lại quán bar.

Phòng có tên Muse này nhỏ hơn một chút so với phòng Apollo, cũng chỉ dành riêng cho khách hàng VIP.

Ôn Diển không phải khách quen hay là VIP của quán bar này nhưng anh là anh trai của Ôn Chinh, ông chủ quán bar lại thân thiết quen biết với Ôn Chinh cho nên muốn phòng này cũng rất dễ dàng.

Thịnh Nịnh nhắm mắt đi về phía anh, giọng điệu khó hiểu: “Anh không dẫn em trai anh về nhà, sao còn gọi một phòng vậy?”

Người đàn ông ngồi trên sofa nặng nề xoa xoa giữa mày.

“Tôi không ngăn nó được.”

Thịnh Nịnh nhớ đến giọng điệu và ánh mắt vừa rồi Ôn Chinh cũng không cảm thấy bất ngờ.

Cô thở dài, quả nhiên thế sự khó lường, sớm biết sẽ biến thành như vậy còn không bằng để Thịnh Thi Mông tự nói lời chia tay với Ôn Chinh.

Chơi những thứ phức tạp này làm gì, gọi Ôn Diễm tới, kết quả khiến không công một chuyến, cô cũng làm một trận vô ích.

Biểu cảm hai người đều bực bội, không muốn nói chuyện.

Thịnh Nịnh do dự một lát, nhẹ giọng hỏi: “Anh định ngồi đây mãi sao?”

“Đau đầu.” Ôn Diễm nói.

Cô suy nghĩ một chút, đến gần hơn một chút muốn kiểm tra tình hình của anh.

“Là thân thể không thoải mái sao?”

“Không phải.”

“Vậy tôi rót ly nước cho anh nhé?”

“Không cần.”

Thịnh Nịnh mím môi, ngồi xuống bên cạnh anh: “Vậy anh ngồi nghỉ ngơi đi, tôi ở bên cạnh anh.”

Ôn Diễm từ chối: “Tôi không cần người ngồi cùng, cô mau về đi.”

“Nhưng sắc mặt của anh rất kém.” Thịnh Nịnh nói: “Có phải cảm lạnh rồi không?”

Ôn Diễm chặc một tiếng rồi liếc mắt nhìn cô, giọng nói trầm tính nói: “Có phải cô cảm thấy có tiền tăng ca nên mới muốn ngồi với tôi không?”

Dưới ánh mắt cảnh giác vừa kháng cự của anh, Thịnh Nịnh mê mang chớp chớp mắt.

Ôn Diển gạt sang một bên, lạnh lùng nói: “Không có tiền làm thêm giờ cho cô đâu, về đi.”

Cô lầm bầm: “Tôi không cần tiền làm thêm giờ, chỉ đơn giản là cảm thấy anh không thoải mái nên tôi muốn nghỉ với anh thôi.”

Biểu cảm Ôn Diển cứng lại, ánh mắt khóa chặt lấy cô, giọng điệu phức tạp: “Thịnh Nịnh, cô là gì của tôi?”

Thịnh Nịnh không chắc chắn nói: “Cấp dưới?”

“Cấp dưới chính là cô làm việc, tôi trả tiền lương cho cô, ngoài ra chúng ta không có quan hệ khác.” Anh lạnh lùng giải thích: “Nếu như không có tiền lương, cô không cần làm việc cho tôi.”

Thịnh Nịnh á khẩu không trả lời được.

Anh nói đúng, đúng vậy.

Nếu không có tiền, cô ở đây thì có ý nghĩa gì?

Tại sao cô lại quan tâm nhà tư bản có đau đầu hay không, có cần người nghỉ cùng hay không?

Anh đau đầu thì bỏ tiền tìm bác sĩ khám bệnh, cần người nghỉ cùng đi cùng cũng có thể bỏ tiền thuê người.

Trên thế giới này không có gì là không thể giải quyết bằng tiền, chỉ cần bạn có tiền là được.

Mà cô giống như một kẻ ngốc, cũng bởi vì hôm nay anh che chở cô đi qua đám người nên cô ngu ngốc nghĩ có qua có lại, ai ngờ căn bản là người ta không cần cô báo đáp, người ta có tiền có thể, có người xông lên lấy lòng nịnh nọt, làm sao có thể để ý hành động quan tâm nhỏ bé này của cô đây.

Thịnh Nịnh nghĩ thông suốt điểm này, tự giễu nhếch khóe môi.

“Anh nói đúng, là tôi vượt qua r ồi.” Cô đứng lên: “Anh ng ồi thong thả, tôi đi trước.”

“Chờ một chút.”

Mỗi lần anh đuổi cô đi, sau đó anh sẽ gọi cô lại.

Ủa gì zà? Chơi cô à?

Thịnh Nịnh quay đ ầu lại: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?!”

Ôn Diễm im lặng một lát, vẫn nói: “Bên ngoài nhi ều người quá, tôi đưa cô ra ngoài.”

“...”

Tâm trạng Thịnh Nịnh hơi bùng nổ r ồi đấy, vừa r ồi thì từ chổ ỉ ý tốt của cô, hiện tại lại chủ động đưa cô ra ngoài.

Cô thẳng thắn từ chối: “Không, tôi đi một mình được.”

“Biết đi không có nghĩa là biết tự bảo vệ mình.” Ôn Diễm lạnh lùng hỏi ngược lại: “Muốn bị chiếm tiện nghi cũng không biết là ai chiếm à?”

Thịnh Nịnh thật sự rất ghét giọng điệu này của anh, giống như anh nghĩ chu đáo, làm gì cũng đúng cho nên cô nhất định phải nghe lời anh.

Nhưng cô nói anh lại không nghe, cô quan tâm anh thì bị coi là vì tiền hết.

Thịnh Nịnh cũng có tính tình, cô nhịn không được nên lập tức phản bác lại: “Anh đừng có tiêu chuẩn kép như vậy không? Anh bảo tôi đừng đụng anh, vậy anh quản tôi làm gì?”

Ôn Diễm sừng sốt, giọng nói thấp giọng: “Tôi là vì tốt cho cô.”

“Chẳng lẽ vừa mới tôi quan tâm anh không phải vì anh chắc?” Thịnh Nịnh oán hận nói: “Tôi bị ai chiếm tiện nghi liên quan gì tới anh! Anh chỉ

là cấp của tôi thôi! Không phải cảnh sát Thái Bình Dương!”

Bỏ lại những lời này, cô đóng cửa và chạy ra ngoài.

Ôn Diển đau đầu như muốn nứt ra, bị lời nói của cô tức giận đến khó thở, hai chân tựa như đóng đinh tại chỗ.

Mặc kệ cô làm gì, một cô gái thần kinh to lớn đến mức bị người ta chiếm tiện nghi cũng không thêm để ý.

Nhưng không quá mấy giây, anh lại thở dài nặng nề, nhìn đau đầu kịch liệt tức ngực đuổi theo.

Đuổi theo đến đại sảnh nhảy disco, sắc mặt người đàn ông lại nhanh chóng âm trầm xuống vài phần.

Nam nữ ôm nhau chơi trò chơi kẹp bóng bay, tiếng cười đùa đùa giỡn còn to hơn tiếng nhạc ồn ào, Ôn Diển đi qua đám người tìm người, chờ anh híp mắt tìm được Thịnh Nịnh, lại nhìn thấy bên cạnh cô còn có một người phụ nữ.

Là người phụ nữ lần trước mà Thịnh Nịnh quen trong quán bar..

Thịnh Nịnh nói cô ấy tên là Linda.

Anh đi qua với khuôn mặt âm trầm.

Trò chơi kẹp bóng bay lúc này vừa mới kết thúc, người dẫn chương trình ở trên sân khấu bắt đầu trò chơi tiếp theo.

“Chương trình tiếp theo! Mời anh giai chính đèn mờ xúu nha! Ban âm nhạc hãy mở bản nhạc khác đi, một bản nào đó đẹp đẹp.”

Thịnh Nịnh vốn đã hẹn Thịnh Thi Mông chơi trò chơi nhưng không biết bây giờ Thịnh Thi Mông bị Ôn Chính bắt cóc đi đâu rồi nữa nên cô chỉ có thể không chơi trò chơi.

Kết quả là lúc đi qua đại sảnh và gặp trúng Linda.

Thứ tự trò chơi là theo thứ tự, càng về sau nội dung trò chơi càng kích thích, giải thưởng càng phong phú.

Ánh đèn trở nên mờ nhạt tối tăm, thậm chí còn khó nhìn rõ mặt người trước mặt, nhạc lúc này cũng đã đổi thành nhạc jazz nhẹ mập mờ ngả ngớn.

Thịnh Nịnh biết cụ thể trò chơi tiếp theo là gì, mãi cho đến khi Linda cười và hỏi cô: “Này em gái, em là nụ hôn đầu đúng không?”

Thịnh Nịnh ý thức được cái gì, cả người sùng sốt.

“Quả nhiên.” Linda cười càng vui vẻ hơn: “Yên tâm nha, chị biết bé thẳng, chỉ cần chạm vào môi thôi, không lè lưỡi đâu.”

Cô ấy vừa dứt lời thì nghe thấy Thịnh Nịnh hoảng hốt hô một tiếng: “Anh* muốn làm gì!”

*Xung hô bên Trung là tôi - bạn - anh/ cô ấy. Thịnh Nịnh đang nói “Bạn muốn làm gì!” nên Linda mới tưởng Thịnh Nịnh nói mình. Nhiều chương sau cũng gặp tương tự như câu này, mình sẽ không giải thích nữa nhé. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Linda cho rằng lời mình vừa đùa giỡn quá mức nóng bỏng, Thịnh Nịnh là gái thẳng không chịu nổi, cô ấy vừa định giải thích là mình đùa giỡn thì người trong ngực đã bị ai đó bắt đi mất tiêu rồi.

Cô ấy nheo mắt lại và tìm kiếm mọi người xung quanh.

“Em gái ơi?”

Linda gọi cô trong ánh sáng rất chi là mờ hồnhưng Thịnh Nịnh đã bị Ôn Diển mạnh mẽ kéo đi rồi.

Anh lại kéo cô vào trong phòng, đóng cửa lại, bày tư thế muốn hưng sư vấn tội.*

*兴师问罪: Hưng sư vấn tội, nghĩa là phát động (dẫn) quân đội đến để lên án, hỏi tội đối phương. Nó còn chỉ việc, khi một người tức giận tập hợp

một đám người đi tới trước cửa chấ t vấ n và "xử lý" đố i thủ.

Cụ m từ này có xuất xứ từ thời nhà Tống, trong cuốn 25 tác phẩm "Mộng khê bút đàm" của nhà bác học Thấ m Quát: "Nguyên Hạo cải nguyên, đầ y quan lễ nhạc, ra lệnh cho cả nước phải dùng Phi ền thư, Hồ lễ, tự xưng tên nước là Đại Hạ. Trì ầu đình hưng sự vấ n tội."

Thị nh Nị nh không muốn đẽ y tới anh, xoay người lại muốn đi ra ngoài.

Anh ở phía sau cô, duỗi cánh tay ra và giữ cánh cửa cô địn h mở.

"Lại muốn đi đầ u?"

"Tôi muốn ra ngoài chơi trò chơi."

"Cô thành thật ở lại nơi này cho tôi."

"Tôi, muốn, chơi!"

Nhấ t thời Ôn Diễ n hơi tức giận, trầ n giọng chấ t vấ n: "Cô thích phụ nữ?"

Thị nh Nị nh cảm thấy không hiểu nớ i anh.

"Hôn phụ nữ là thích phụ nữ à? Thế kỷ hai mươi mốt r ồi, suy nghĩ của anh đừng có cổ hủ nữa đượ c không?"

Căn bản lại Ôn Diễ n không nghe cô giải thích, à một tiếng cũng không biết là đang trào phúng cô còn đang trào phúng chính anh.

"Thì ra cô là đầ ng tính luyện ái!"

Thị nh Nị nh không hiểu sao chỉ chơi game mà cũng bị nghi ngờ khuynh hướng giới tính, lớn tiếng phản bác: "Tôi không phải!"

"Không phải cô hôn nhau với phụ nữ sao?"

“Hôn một người phụ nữ là đ ồng tính luyện ái à? Vậy có phải trước kia tôi từng hôn chó hôn mèo cũng là nhân thú luyện ái phải không?”

“Cô nghe mình đang nói gì đi.” Nghe cô cãi chày cãi cối, Ôn Di ễn cảm thấy gân xanh trên trán mình bị cô chọc giận như muốn nhảy ra ngoài: “Người và động vật là cùng một chuyện sao?”

“Sao là không phải cùng một chuyện?” Thịnh N ịnh cây ngay không sợ chết đứng nói, thuận tiện còn trách cứ anh xen vào việc của người khác: “Tôi chỉ chơi một trò chơi lấy giải thưởng mà thôi, bản thân tôi cũng không thèm để ý, anh thay tôi để ý làm gì chứ?”

Ôn Di ễn cảm thấy cô không nói lý lẽ: “Giải thưởng lớn đến mức có thể khiến cô làm loại chuyện này?”

“Đúng vậy.” Giọng điệu Thịnh N ịnh kích động: “Bởi vì những giải thưởng kia rất đáng giá, tôi thích ti ền.”

Ngay khi ở lúc gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây như thế, đột nhiên Ôn Di ễn lại tr ần mặc xuống.

Khung cảnh lúc anh trợn mắt khi n ảy đối lập với vẻ tr ần mặc bây giờ làm cho trong lòng Thịnh N ịnh không khỏi hơi e ngại, không dám lên tiếng.

“Được, có thể.” Ôn Di ễn tức giận liên tục gật đầu, l ần nữa mở miệng nói: “Cô tính xem phần thưởng kia đáng giá bao nhiêu, tôi chiết khấu gấp đôi cho cô.”

Thịnh N ịnh sửng sốt, nhất thời cảnh giác nhìn anh: “Anh có ý gì?”

Anh cất bước đi về phía cô, Thịnh N ịnh lui về phía sau theo bản năng nhưng vẫn bị anh nắm lấy xách lên.

Cả người bị khiêng lên lại bị ném mạnh vào sofa, Thịnh N ịnh hoảng hốt hô to: “Ôn Di ễn con mẹ anh muốn làm gì!”

Tay chân cô cùng dùng sức, chống sofa mau đứng lên nhưng lại bị người ta đẩy mạnh xuống sofa một lần nữa.

Lúc này thân hình người đàn ông cao lớn không còn là che chở cho cô nữa mà biến thành kẻ xâm lược nguy hiểm.

Bỗng dưng bị cả người anh bao trùm lại, dưới ánh mắt vừa hoảng sợ vừa sợ hãi của Thịnh Ninh, anh chỉ dùng một tay đã dễ dàng nắm chặt hai tay cô sau đó ôm lấy cả người cô và đổi vị trí lại.

Người đàn ông ng ồi dựa vào sofa, ôm cô ng ồi trên đùi mình, tay kia nắm eo cô không cho cô đứng dậy.

“Chạy gì, cho tôi xem cô có thật sự vì tiền mà gì cũng chịu làm không.”

Cuối cùng Thịnh Ninh cũng phản ứng lại anh muốn làm gì, lập tức dùng hết sức lực toàn thân để giãy giụa.

Nhưng mà cũng không có hiệu quả gì, chênh lệch sức mạnh giữa hai người quá lớn, người đàn ông dễ dàng ngăn chặn giãy giụa của nàng, nở nụ cười lạnh lùng không rõ ý vị.

Anh ngoài cười mà trong không cười nói: “Chỉ toàn bản lĩnh đùa bỡn ngoài miệng với tôi, có giỏi thì cô hôn đi.”

Ôn Diển buông tay cô ra, Thịnh Ninh lập tức giơ hai tay chống lên ngực anh đẩy anh ra ngoài.

“Tôi không cần! Anh tránh ra!”

Phản kháng không đau không ngứa, người đàn ông cũng không thêm để ý quần áo trên người mình bị cô kéo nhăn, bàn tay trống không ôm sau gáy cô, lại kéo cô đến gần vài phần, mạnh mẽ giữ chặt không cho phép cô rời đi, chóp mũi kề cận, hơi thở dồn dập nặng nhọc, lúc này hai người đều tức giận, không ai chịu thua ai.

Những lời lúc nóng giận Ôn Chỉnh đã nói với anh lại tràn vào trong đầu vào lúc này, nhắc nhở anh một sự thật rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn:

Ôn Chỉnh và Thịnh Thi Mông không được bố đồng ý, anh và Thịnh Nịnh là những người rất tinh táo, giữa hai người càng không có khả năng.

Nhưng mà giây sau, lời em trai nói lại đi ngược với lý trí của anh.

Đối mặt với một người bình thường bên ngoài đầu bình tĩnh, giờ phút này giăng co đã tan thành mây khói, anh dùng giọng điệu khàn khàn cường thế ác liệt bức Thịnh Nịnh tới cực hạn.

“Không phải chỉ cần cho cô tiền là cô sẽ không để ý hôn môi với ai sao? Cô có dám hôn không?”

Chương 54:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bầu không khí hít thở không thông, hai người đầu đang trong cơn tức giận, lý trí còn sót lại vào lúc đã bị tức giận chiếm lĩnh toàn bộ.

Làm sao trên đời này lại có người có tính tình xấu xa và tởm như thế chứ!

Nếu không phải nhìn anh có tiền, nếu không phải vì anh là cấp trên của cô, nếu không phải vừa rồi anh che chở cô đi qua sảnh lớn nhảy disco.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Thịnh Ninh thừa nhận cuộc đối thoại tưởng tượng của Thịnh Thi Mông và Cao Nhị trong canteen ngày hôm đó đã ảnh hưởng đến cô, cũng thừa nhận nếu trong lòng cô không có suy nghĩ với anh thì tuyệt đối cô sẽ không mơ giấc mơ như thế.

Cô cũng thừa nhận mình rất tò mò khi anh dụ dăng sẽ là bộ dạng gì.

Cô không thể không thừa nhận mình là một con người trần tục, còn là một con người trần tục vì tiền mà có thể tạm thời vứt bỏ điểm giới hạn.

Có một câu tục ngữ nói không bị tiền bạc cám dỗ* nhưng cũng có một câu tục ngữ nói người ta có thể vì tiền mà chết.

*富贵不能淫: Phú quý bất năng dâm.

Trên baidu (Theo gg dịch):

(1) Người giàu có, quyền thế không thể làm cho lời nói và hành vi của mình vượt ra ngoài lẽ thường.

(2) Không bị ảnh hưởng bởi những người giàu và quyền lực

(3) Sự giàu sang hay quyền lực đều không thể khiến người ta lạc lối.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thịnh Nịnh không muốn làm kiểu người đạo đức cao thượng coi tiền bạc như cỏ rác, trên đời này không bao giờ thiếu người có học vấn, cao thượng đấu tranh vì tôn nghiêm nhưng ngoại trừ những người này, cũng có những người phạm tục như cô chấp nhận khom lưng bán rẻ nụ cười với tầng lớp thượng lưu vì tiền, cô chân thành bội phục những người đó nhưng, cô không làm được.

Họ theo đuổi sự giàu có tinh thần của họ còn cô theo đuổi sự giàu có vật chất của cô.

Một người đàn ông bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tiền, cô nói không hấp dẫn chút nào thì chắc chắn đó là lời nói dối.

Anh đứng ở trên cao, có xuất thân được người người ngưỡng mộ, có năng lực làm việc xuất sắc đến cực hạn, hơn nữa gương mặt ưa nhìn thế này, cô cũng không ghét nổi.

Bản chất con người luôn hâm mộ kẻ mạnh, Thịnh Nịnh cũng không ngoại lệ, ở chung nhiều ngày như vậy rồi, nội tâm cô luôn có lúc dao động.

Nhưng cô đã làm rõ vị trí của mình và không bao giờ ôm bất kỳ kỳ vọng nào về anh.

Chẳng hạn như kỳ vọng sẽ được bình đẳng như bạn bè.

Ngày hôm nay, cái kỳ vọng này lại dao động thêm vài phần nhưng giờ phút này, bởi vì lời anh nói mà vỡ nát trong nháy mắt.

Từ sau đêm Giáng Sinh, Thịnh Ninh vẫn luôn cố gắng rạch ranh giới giữa hai người thật rõ ràng.

Nhưng cô càng rạch rõ hơn nữa, cũng không bằng được việc người đàn ông này cứ lần lượt vượt qua ranh giới.

Hai người ở rất gần nhau, hơi thở đan xen, miễn là một trong số họ đến gần hơn một chút là có thể chạm vào nơi đó.

Ôn Diễm cương quyết không cho cô lùi lại nhưng chính anh cũng cực kỳ cẩn thận giữ vững khoảng cách này, ánh mắt kiên chế thăm dò tìm tòi khóa chặt người trước mắt, rõ ràng sắc mặt cô đã rất tức giận, thậm chí có thể nói là tức đến nghiến răng nghiến lợi nhưng vẫn không đến gần một phân.

Bởi vì vừa rồi nhìn thấy cô và một người phụ nữ ôm nhau, hình ảnh người phụ nữ kia cười đùa hỏi cô có phải là nụ hôn đầu hay không, làm cho sự tức giận từ đáy lòng đã chậm rãi nguội đi.

Cho dù đối phương là phụ nữ nhưng cũng không nên thân mật như vậy.

Anh nói với cô phải đề phòng đàn ông, kết quả cô lại thân mật phóng khoáng vô tội vạ với phụ nữ.

Người đàn ông tức giận hành động ngả ngớn của cô đồng thời lại vô thức buồn lòng với sự làm thinh với cô khi đối mặt với mình.

Ôn Diễm phát hiện chỉ cần anh ở trước mặt cô gái này, càng ngày càng không biết hai chữ bình tĩnh viết như thế nào, cũng không biết những lời khiêu khích tởm tợ xấu xa buột miệng nói như thế nào.

“Quả nhiên cô không dám.” Anh hừ cười một tiếng.

Thất vọng vì cô không dám, lại may mắn vì cô không dám, bây giờ tỉnh táo lại rồi, đứng trước vách núi vẫn còn kịp.

Lúc này Thịnh Ninh vốn đã nhẫn nhịn hành động của Ôn Diển đến tới hạn, những lời này trực tiếp làm cho cô nổi điên.

Thằng cha mi, chà đạp tôn nghiêm của cô còn chưa tính, còn cười nhạo cô không có can đảm.

Đôi khi tức giận còn đáng sợ hơn uống rượu, trong luật hình sự có một từ vựng chuyên nghiệp, gọi là tội phạm đam mê, ám chỉ một người dưới sự thúc đẩy của cảm xúc mãnh liệt mà thực hiện hành vi phạm tội, mà giờ phút này Thịnh Ninh đã tức giận đến mất đi lý trí, cảm thấy rạch rỡ giới hạn dĩ mệ mà, nhất định cô phải dạy cho người đàn ông này một bài học.

“Cháu anh mới không dám!”

Thịnh Ninh nắm lấy cổ áo anh sau đó hung hăng đập môi mình lên môi anh.

Phải dùng từ đập này mới hình dung đúng được, Ôn Diển bị “luồng sức mạnh” đập đến hơi ngửa đầu ra sau, chỉ cảm thấy môi đau nhói sau đó mới cảm giác được có cảm giác mềm mại dán sát vào môi mình.

Cả người anh cứng đờ, kinh ngạc bối rối mà hai mắt mở to, ánh mắt không thể tin nhìn Thịnh Ninh gằn trong gang tấc, mạch máu vận chuyển oxy vào tâm nhĩ giống như tắc nghẽn trong nháy mắt này, cơ tim cũng thắt chặt khiến anh khó thở.

Cảm xúc giãy giụa trong mắt Ôn Diển xẹt qua nhưng vẫn không thể dịch lại được cảm giác âm ấm trên môi.

Ánh mắt nhìn chăm chăm Thịnh Ninh càng ngày càng sâu thẳm, cuối cùng biến thành vòng xoáy nhìn không thấy đáy, hút bóng dáng phản chiếu kia triệt vào mắt.

Tay anh vẫn còn đỡ gáy cô, đầu ngón tay tê dại đến mức vô thức cuộn sâu hơn, chặm rãi luồn vào giữa tóc cô.

Nụ hôn này này là vì tức giận nên cũng không cảm giác ướt át gì và cũng không kéo dài lâu, tuy Thịnh Ninh hôn là hôn thật nhưng hàm răng vẫn đóng chặt, dưới cánh môi mềm mại đều là phòng tuyến quyết liệt, chạm môi là giới hạn rồi.

Cô cũng mở mắt to sau đó mở miệng, cắn anh một phát không nể nang gì.

Ôn Diển đau đớn á một tiếng, cho đến khi Thịnh Ninh nhận ra mùi rỉ sắt trong miệng mới vừa lòng buông anh ra.

Cô đứng lên từ trên người anh, từ trên cao nhìn xuống anh, lúc này nhiệt độ trên gương mặt cô đều nóng đến dọa người, trước mặt không có gương soi, cô cũng không rõ mặt mình đã đỏ đến mức có thể đi diễn Quan Công* hay không.

*Quan Vũ, tự Vân Trường, là một vị tướng nổi tiếng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là người đã góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán, nhưng thất bại của ông là một trong những nguyên nhân dẫn đến thất bại của Lưu Bị nói riêng và nhà Thục Hán nói chung.

Là một trong những nhân vật lịch sử của Trung Quốc được biết đến nhiều nhất ở khu vực Đông Á, hình tượng Quan Công (關公) đã được thần thánh hóa trong các câu chuyện dân gian, bắt đầu từ thời kỳ nhà Tùy (581-618), tiểu thuyết hóa trong Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung, được khắc họa trong các dạng hình nghệ thuật như kịch, chèo, tuồng v.v... và sau này là phim ảnh, với những chiến tích (cả có thật lẫn hư cấu) và phẩm chất đạo đức được đề cao.

Với hình mẫu là mặt đỏ, râu dài, tay cầm cây thanh long yển nguyệt đao và/hoặc cưỡi ngựa xích thố.

Nhưng chắc chắn là Ôn Diển có thể này, tai anh ửng đỏ đến mức có thể trực tiếp đi vẽ má đỏ cho con nít ngày Tết luôn rồi.

Người đàn ông lấy lại tinh thần lại, trên khuôn mặt đẹp trai còn lưu lại vài phần luống cuống, lồng ngực phập phồng kịch liệt, yết hầu bứt rứt lên xuống, hết mở miệng lại mím miệng, một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt hung dữ nhìn chăm chăm cô.

Sau khi phạm tội đăm mê, Thịnh Ninh cũng không bình tĩnh đi đâu, dùng sức lau môi, kiềm chế nhịp tim đập hỗn loạn, ép buộc bản thân dùng giọng điệu bình tĩnh nhất nói với anh: “Tôi hôn rồi, nhớ chiết khấu cho tôi.”

Giọng anh như không thể tin được, nói: “... Cô đang nói gì vậy?”

“Chiết khấu! Đưa tiền!” Thịnh Ninh giống như một tên cướp hung dữ: “Vết thương trên miệng anh chính là chứng cứ, đừng hòng quỵ nợ.”

Tên cướp buông lời cay nghiệt xong, quay đầu “phóng khoáng” chạy lấy người.

Ôn Diễm ngẩn ngơ trong phòng khách, anh mờ mịt giơ tay lên vuốt ve môi, ngón cái xẹt qua chỗ bị cô cắn rách, sờ hơi đau đau khiến anh nhàu mày theo bản năng.

Trên ngón tay có vết máu nhàn nhạt, những vết máu này đều là lúc Thịnh Ninh hôn anh rồi cắn ra.

“...”

Tim vẫn đập rất nhanh, vừa tức giận vừa bất đắc dĩ nhưng đi đâu khiến anh trơ trẽn nhất là, anh vẫn còn nhớ.

Ôn Diễm thở dài một tiếng thật sâu.

*

Thịnh Ninh cũng không biết mình ra khỏi quán bar như thế nào.

Đi một đoạn đường đụng trúng rất nhiều người, có người không thèm để ý, có người bảo cô đi nhớ nhìn đường một chút.

Thịnh Nịnh giống như vừa điếc vừa câm, giống như con zombie chạy trốn khỏi quán bar.

Hiện tại cô cần hít thở không khí trong lành, chờ đến khi cũng đi ra, gió lạnh như dao cắt vào mặt, cuối cùng giảm bớt nhiệt độ trên mặt cô.

Điện thoại trong túi rung lên, cô sợ tới mức giật mình, rất sợ là tin nhắn của Ôn Diển.

Ngón tay run run bấm mở điện thoại, lúc này Thịnh Nịnh mới thở phào nhẹ nhõm, là Linda.

Linda nhắn trên WeChat hỏi cô đi đâu rồi.

Thịnh Nịnh không có tâm trạng giải thích, chỉ có thể nói qua loa có lẽ là mình có việc nên đi trước.

Linda: “Không phải là bị chị dọa chạy mất đấy chứ?”

Sắc mặt Thịnh Nịnh lúng túng, vội vàng phủ nhận: “Không phải”

Linda: “Vậy là được rồi.”

Linda: “Chị vừa trêu chọc em, chị cũng thắng, thắng hơn vàng 24k nữa.”

Sau đó, Linda giải thích cho cô trên WeChat về nội dung của trò chơi là gì.

Mỗi tổ được phát một tờ khăn giấy, hai người cần một đầu khăn giấy, trong thời gian quy định, tổ nào dùng khăn giấy xé đến mức nhỏ nhất coi như thắng.

Chỉ có thể thôi à?

Nói gì mà lè lưỡi, hại Thịnh Nịnh cho rằng là trò chơi quy mô lớn gì, còn có thể chơi lớn đến mức này.

Thịnh Nịnh: “...”

Linda: “Có đi đâu em là nụ hôn đầu, ngại cũng bình thường mà, chị hiểu~”

Thịnh Nịnh không muốn rồi rắm vấn đề hôn hay không hôn nữa, bây giờ cô không nghe chữ này nổi nữa.

Đứng ở ngoài gió lạnh lâu như vậy, lý trí cũng tìm về được rồi.

Trên đường phố người đến người đi, Thịnh Nịnh cứ đứng ngơ ngác như vậy, cô dần dần tỉnh táo lại, cũng chậm rãi ý thức được mình vừa mới nói gì, làm gì với Ôn Diển trong phòng bar.

Nói gì cũng không quan trọng, dù sao cũng không phải là lần đầu cô không biết lớn biết nhỏ với anh. Vấn đề là cô đã làm gì?

Cô đã làm gì?

Cô vừa làm gì??? Cô điên rồi hả!!!

Hôm nay cô không uống rượu, không thể dùng có uống rượu nổi điên để giải vây cho mình nữa, cô hoàn toàn ở trong trạng thái tinh thần bình thường và tỉnh táo làm chuyện như vậy với Ôn Diển.

Nhất thời, Thịnh Nịnh sợ hãi đến mức ngất xỉu xuống, sụp đổ ôm đầu, dùng sức cào cào tóc mình.

Cô cũng không biết mình ngất xỉu ở cửa quán bar, dùng thời gian dài để “trùng tu” tam quan*, tóm lại người gọi lại ba hần sáu phách của cô cũng là người khiến cô thất hần lạc phách nhất.

*Thế giới quan hay vũ trụ quan; Nhân sinh quan; Giá trị quan

Ôn Diển ngất xỉu bình tĩnh trong phòng thật lâu mới rời khỏi quán bar, nghĩ thầm lúc này chắc Thịnh Nịnh cũng chạy đi trước rồi.

Sau đó đi ra thì thấy cô gái ng ỡ xồm ở cửa quán bar, cô đơn một mình co ro thành một cục, bánh trôi không có chân càng giống bánh trôi hơn.

Anh xoa xoa giữa mày, mím môi do dự một lát, vẫn đi v ề phía cô.

“Sao cô còn chưa đi?”

Thịnh Nịnh vừa nghe là biết giọng của anh, nội tâm căng thẳng, cả người cứng ngắc, xấu hổ chiếm hết IQ, chỉ có thể tiếp tục giả điếc giả câm, càng ôm chặt đầu gối thêm, mặt cũng vùi càng sâu hơn.

Ôn Diễn thấy cô chậm chạp không nhúc nhích cau mày nói: “Đứng lên, tôi đưa cô v ề”

Đùa à, anh đưa cô v ề? Vậy chẳng phải là phải ng ỡ một mình với anh nữa à?

Thịnh Nịnh mạnh mẽ đứng lên, giơ cánh tay kéo mũ bông cực lớn trên đầu che lại, dùng một vòng lông nhân tạo xung quanh mũ che mặt thành công

“Không cần.” Thịnh Nịnh cố gắng dùng giọng điệu rất bình tĩnh để từ chối: “Tôi tự đi taxi cũng được.”

Cô vừa mới đi được hai bước thì bị Ôn Diễn tóm mũ lại.

Mũ bị kéo ra, Thịnh Nịnh lập tức cướp mũ lại r ỡ vội vàng đội lên lại.

“Cô cố chấp gì đấy?” Về mặt Ôn Diễn không kiên nhẫn: “Tôi đưa cô v ề không an toàn à?”

Thịnh Nịnh giật giật môi: “Vậy cũng không chắc.”

Ôn Diễn bị cái giọng âm dương quái khí của cô làm cho sững sờ, chờ phản ứng lại thì hung dữ thấp giọng phản bác lại: “Chả lẽ vừa r ỡ là tôi cần cô sao?”

Nghe anh lại nhắc tới chuyện vừa rồi, trong nháy mắt mắt Thịnh Ninh tròn to, cả người run lên, không kịp suy nghĩ chi hết, cất bước bỏ chạy.

Chỉ là chạy không thành công, Ôn Diễm đã túm lấy cô từ phía sau rồi mạnh mẽ kéo cô đi về phía xe.

Hai người có ngoại hình xuất sắc trên đường cái anh kéo tôi đây, đặc biệt là người đàn ông kia, quần áo cả người quý phái, người đi ngang qua cũng không nhìn mà nhìn thêm hai lần nhưng cũng không ai có ý định đi lên ngăn cản, bởi vì đây là phố quán bar cho nên tất cả mọi người đều hiểu rõ nhưng không ai nói.

Ôn Diễm bị ánh mắt của người qua đường nhìn chằm chằm đến sắc mặt khẽ cáu.

“Câm miệng lại.” Anh trừng mắt nhìn Thịnh Ninh, lạnh lùng uy hiếp nói: “Nếu ăn nữa thì tôi sẽ cắn anh.”

Thịnh Ninh kinh hoàng, nhìn thấy vết thương nhỏ trên môi dưới của anh, so với màu môi nhàn nhạt, màu đỏ tươi cực kỳ nổi bật.

Cô vừa chột dạ vừa xấu hổ, suy nghĩ đã hốt nhiên bay về chầu trời, chỉ có thể ngờ ngác bị người ta kéo tay đi.

Chờ khi Ôn Diễm ném cô vào trong xe, Thịnh Ninh mới ý thức được, anh thật sự muốn đưa cô về.

Đoạn đường này ít nhất cũng nửa tiếng đồng hồ, vậy đây cũng là nửa tiếng trước khi cô nghèo, cô và Ôn Diễm phải ở một mình với nhau.

Nghĩ đến điểm này, sự xấu hổ từ lòng bàn chân lan tràn lên đỉnh đầu và khuếch tán khắp toàn thân khiến cả người cô nổi da gà.

Cô phản ứng lại nên vội vàng muốn mở cửa nhưng lại phát hiện không mở cửa được.

“Tôi muốn xuống xe!”

Mở vài cái mà cửa không nhúc nhích, Thịnh Nịnh biết Ôn Diễm đã nhấn nút khóa xe, cũng khóa cửa xe bên ghế lái phụ cho nên cô không mở được.

Nhưng lúc này cô đã xấu hổ đến mức không có cách nào để dừng lại, lo lắng ngơ ngác sẽ khiến cô không hít thở nổi nên chỉ co thể ngu ngốc mà lặp đi lặp lại hành động kéo cửa.

Ôn Diễm trầm giọng hỏi: “Cô định tháo nó ra luôn à?”

Thịnh Nịnh không để ý tới anh, tiếp tục “tra tấn” tay cầm của cửa xe.

Nhìn phản ứng liêu mạng muốn chạy trốn, không muốn ở cùng một chỗ với mình, người đàn ông càng nhìn càng phiên não nên cố ý uy hiếp cô.

“Làm hư nhớ đền tiền.”

Vừa nhắc tới tiền, quả nhiên Thịnh Nịnh dừng động tác.

Ôn Diễm: “...”

Thịnh Nịnh thì thầm: “Tôi muốn xuống xe.”

Người đàn ông hung hăng chặc một tiếng, chất vấn cô: “Chỗ nào của chiếc xe này không lọt vào mắt cô, cô tình nguyện ngõ taxi cũng không muốn ngõ ở đây?”

Cô vẫn bướng bỉnh nói: “Tôi muốn xuống xe.”

Ôn Diễm không nói chuyện nữa, trực tiếp khởi động xe, hai ba vòng lái sang đường cái rồi hòa vào dòng xe chảy xiết.

“Tiếp đi.” Ôn Diễm lạnh lùng nói: “Không sợ chết thì xuống xe đi.”

Thịnh Nịnh lập tức chửi bới: “Con mẹ anh đờ Ôn Diễm chó má! Cuối cùng chủ nghĩa tư bản sẽ bị chủ nghĩa xã hội đánh bại! Anh sẽ chịu báo ứng!”

Sau đó nắm tay thành quyền, đập anh một cú rồ to.

“Cô muốn động tay động chân thì xuống xe r ồi động.” Ôn Diển kêu lên một tiếng, nhìn chằm chằm tình hình giao thông phía trước, một tay nắm chặt tay lái, một tay nắm lấy tay cô ấn xuống, lớn tiếng cảnh cáo: “Ở trên xe náo loạn với tôi, cô không muốn sống hả?”

Anh ta là thằng cha già, chết hay không không quan trọng, mình vẫn còn trẻ như vậy, mình không nên chết.

Sau khi nghĩ thế Thịnh Nịnh thu nắm đấm của mình lại.

Nhìn dáng vẻ Ôn Diển và vết thương trên môi, cô sứt sứt hít mũi, cuối cùng không tìm nước mắt được.

Khi từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, Thịnh Nịnh vừa lau nước mắt vừa mạnh mẽ mắng anh là đ ồ đàn ông thúi.

Ôn Diển nghe thấy tiếng nức nở của cô, lúc này anh cũng thở dài, rõ ràng vừa r ồi anh cố ý không đề cập đến chuyện hai người hôn nhau trong tình huống tức giận như vậy nhưng luôn có những tình huống mới xảy ra ngoài ý muốn.

Anh bất lực nói: “Sao cô lại khóc? Tôi cũng không mắng cô.”

Thịnh Nịnh không thể nói rằng cô xấu hổ nên khóc, quá mất mặt r ồi.

Theo lý mà nói, cô nhất thời h ồ đ ồ hôn người ta thì nên dám làm dám chịu nhưng cô không dám làm cũng không chịu nổi.

Nếu là đàn ông, chắc chắn cô sẽ bị thoá mạ là đ ồ cặn bã xã hội.

Bây giờ Thịnh Nịnh chỉ muốn tìm một nơi nào đó không có Ôn Diển để bình tâm, để không gặp Ôn Diển cô còn định tu ần sau sẽ xin nghỉ phép, không đi công ty làm việc nữa.

Cô lắc đầu ngu ầy ngu ầy, vừa khóc vừa hét: “Anh thì biết cái gì, ở với anh tôi sẽ chết, tôi sẽ chết thật đó.”

Chương 55:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nghe cô dùng giọng điệu đáng thương như vậy khóc lóc kể lẽ sẽ chết nếu ở cùng một chỗ với anh, sắc mặt người đàn ông đã không đẹp đẽ gì nay càng đen thui.

Ôn Diễm ng ỡ bình tĩnh ở trong phòng riêng r ỡ, tâm trạng cũng đã khôi phục như thường.

Nhưng vừa đi ra, lại nhìn thấy Thịnh Nịnh ng ỡ xồm một mình trước cửa quán bar, giống như một đứa trẻ gấu* bị bố mẹ vứt bỏ trên đường phố.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đ ồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đ ầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhi ều bộ hơn nhé.

*Hùng hài tử: Ý chỉ những đứa trẻ nghịch ngợm quậy phá.

Nơi này có đủ loại người, một con phố chỉ toàn là chốn vui chơi, ai mà biết cô tiếp tục ng ỡ xồm ở đây sẽ có chuyện gì xảy ra chứ.

Anh không muốn quản nhưng lại không có cách nào để mặc kệ, kết quả cô còn không vui, hiện tại lại khóc lóc sẽ chết nếu ở cùng một chỗ với anh, giống như ở cùng một chỗ với anh còn nguy hiểm hơn tình cảnh một cô gái một thân một mình vậy.

Cái đ ờ không biết tốt xấu.

Anh nhếch môi hừ, cười nói: “Sẽ chết đúng không?”

Cũng không đợi cô nói gì, người đàn ông nhanh nhẹn xoay vô lăng, lái xe đến ven đường r ỡ dừng lại, sau đó lại khóa cửa xe trước khi cô lấy lại tinh thần và lạnh lùng ghé mắt nhìn cô.

“Cô cứ thành thật ở trong xe cho tôi như vậy đi.” Anh nói: “Tôi xem bao lâu thì cô chết.”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Thịnh Nịnh không xuống xe được, đôi mắt đăm lẹ nhìn chăm chăm anh, lớn tiếng tố cáo anh: “Sao anh lại như vậy! Anh có còn là con người không?”

Người đàn ông nghiêng rặng sau, hỏi ngược cô từng câu từng chữ: “Tôi có nói cô không phải con người không? Cô đã làm gì tôi?”

Thịnh Nịnh sững sốt, ánh mắt lại vô thức liếc nhìn vết thương trên miệng anh.

Bởi vì anh tức giận mở miệng nói chuyện nên vết thương đã đông máu nay giống như vỡ ra, chạm rã tràn chất lỏng vị sắt rỉ sét ra.

Vết thương đó quá chói mắt, hơn nữa còn do mình gây ra.

Thịnh Nịnh lập tức không khóc nữa, cô chột dạ lau nước mắt rồi hít hít mũi, cuối cùng giọng nói cũng yếu đi: “Cùng lắm thì tôi sẽ bồi thường tiền thuốc men cho anh.”

Ôn Diển à một tiếng, giọng điệu khinh bỉ: “Tôi thiếu chút tiền thuốc men này của cô?”

“... Vậy anh muốn gì?” Thịnh Nịnh cãi lại: “Đừng có trách tôi, là anh bảo tôi hôn anh.”

“Cô nghe lời như vậy, vậy có phải tôi bảo cô làm cái khác cô cũng làm hay không?”

Thịnh Nịnh sững sốt, mờ mịt hỏi: “Làm cái gì khác?”

“...”

Bởi vì Ôn Diễm đột nhiên trầm mặc, bầu không khí lại lúng túng.

Đầu óc Thịnh Ninh lại bắt đầu bởi vì xấu hổ mà trở nên loạn xạ ngầu, căn môi không hỏi nữa, cũng không nói lời nào.

Cuộc đối thoại trì trệ, cô cảm thấy xấu hổ như vậy cũng rất tốt, chỉ cần không quay lại đề tài vừa rồi là được.

Nhưng ngay sau đó, người đàn ông lại tức giận chỉ trích cô: “Cô xem cô chỉ biết ti ên ti ên ti ên ti ên, ai cô cũng hôn đại như thế sao?”

Thịnh Ninh lại bị châm lửa đốt*, hung dữ hét lên: “Tại sao anh cứ nói chuyện này mãi thế! Còn ngại chừ không đủ lúng túng sao! Hôn thì cũng hôn rồi, anh muốn thế nào!”

*Ý chỉ anh giai lại “khởi mào chiến tranh” :))

Ôn Diễm bị bộ dạng hung dữ bất chấp tất cả của cô làm choáng ngợp trong chốc lát, thiếu chút nữa anh đã có ảo giác là mình chiếm tiện nghi của cô rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt người đàn ông càng thêm âm trầm: “Cô làm tôi không thể nói?”

Thịnh Ninh nghiêng đầu đi không nhìn anh, ngoài miệng lại nói năng hùng hồn rất lý lẽ: “Anh là một người đàn ông, không thể chịu một chút sao? Anh cứ coi như mình bị chó cắn một cái không được sao?”

“Vậy cô là chó đúng không?” Ôn Diễm tức giận thêm mấy phần: “Cô sửa mấy tiếng tôi nghe coi có phải không đi.”

Thịnh Ninh cũng không cam lòng yếu thế, cố ý hỏi: “Sửa một tiếng anh đưa tôi một ngàn, anh đưa không?”

Ôn Diễm bị cô làm tức giận tròn mắt.

“... Một cây làm chẳng nên non, nếu không phải trước đó anh dùng tiền quuyến rũ tôi.” Cô cúi đầu, cả người đã xấu hổ đến mức sắp nổ tung tại chỗ nhưng vẫn kiên quyết ụp cái nĩa đen cho anh: “Tôi cũng không phải là tự nhiên mà hôn anh, anh biết tôi là người vừa thấy tiền thì đi không nổi mà anh còn nói với tôi như vậy, đi đâu này có thể trách tôi sao?”

Cũng may trên xe chỉ có Ôn Diễm, nếu không với cái câu vô sỉ y như chủ của nó, chỉ chuyển sang một ngữ cảnh khác thì bất kỳ người nào nghe được đâu phải hổ mắng chửi cô.

Môi Ôn Diễm giật giật, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

“Cho nên chỉ cần có người cho cô tiền, cô sẽ không cần quan tâm nam nữ mà hạ miệng?”

Thịnh Nịnh tức giận nói: “Không hẳn, tôi chọn người.”

Ôn Diễm lạnh lùng ồm một tiếng: “Chọn như thế nào?”

“Anh nói coi?” Thịnh Nịnh bị anh hỏi rất phiền, tức giận nói: “Nếu không phải anh hơi đẹp trai một chút thì tôi cũng không kiếm tiền của anh đâu.”

Ôn Diễm bị câu cô nói ghen lời theo bản năng phát, trong lúc không biết gì để nói, anh kinh ngạc nhìn chằm chằm cô.

Thịnh Nịnh cũng bị những lời thật lòng vừa mới thốt ra của mình làm cho sợ hãi.

Cô biết mình không có nguyên tắc gì, nhưng không ngờ mình lại không có nguyên tắc như vậy.

Một lúc lâu sau Ôn Diễm cũng không nói gì, cuối cùng nặng nề thở dài với cô: “... Cô thật là.”

Sau đó, anh không nói bất cứ đi đâu gì nữa, khởi động xe.

Thị Nịnh thành thành thật thật ng ỡ ở ghế lái phụ, hai tay túm dây an toàn kéo tới kéo lui.

Lúc này cô không ỡn ào muốn xuống xe nữa nên rất yên tĩnh, thỉnh thoảng Ôn Diễn liếc mắt nhìn cô một cái, chỉ thấy cô cố ý cách mình rất xa, chỗ ng ỡ chỉ ng ỡ được một nửa, g ỡn như thân thể dán lên cửa xe.

Anh bất m ỡn nhú m ỡy.

“Trên cửa xe dính keo phải không?”

Thị Nịnh không trả lời, cũng không có động tác gì, vẫn dán lên cửa xe, coi cửa xe là ch ỡng yêu mà dựa vào.

Khóe miệng Ôn Diễn giật giật, lạnh lùng nói: “Đúng, ở cùng với tôi sẽ chết, ng ỡ g ỡn cũng chết.”

“Tôi không có ý đó.” Thị Nịnh r ỡu r ỡ giải thích: “Chỉ là tôi cảm thấy quá xấu hổ, tôi chịu không nổi.”

Ôn Diễn ch ỡm chọc nói: “Lúc cần người cũng không thấy cô không chịu nổi nhĩ.”

Thị Nịnh bị anh nói như vậy, mũi vô thức cay cay chua xót, lúc này không phải vì xấu hổ nữa mà là bởi vì oan ức tủi thân không giải thích được cộng với hối hận về việc làm lúc h ỡ đ ỡ.

Cô thừa nhận, đúng là mình vì tĩn mà làm rất nhi ỡu việc nhưng tuyệt đối không giống như anh nói, người nào cô cũng không từ chối cả.

Thật ra cái lúc bị tức giận h ỡ đ ỡ ấy, trong lòng Thị Nịnh hiểu tính cách của Ôn Diễn, vừa r ỡ lúc ở trong phòng, g ỡn như chóp mũi hai người đã đụng nhau, ph ỡm là đổi thành người đàn ông khác chắc chắn sẽ có ý đ ỡ khác, người bị chiếm tiện nghi chính là cô.

Lúc anh đang trêu đùa cô đ ỡng thời ki ỡm chế chính anh.

Một giây kia trong đầu Thịnh Ninh không có gì khác, cô chỉ muốn chớp cơ hội kiếm tiền đã tự tới cửa, không cần uống công sau đó lại hung hăng dạy một bài học cho anh, thật sự chiếm tiện nghi của anh và để cho anh biết con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người.

Xúc động là ma quỷ, nhưng nếu lúc ấy cô bình tĩnh hơn chút thì sẽ có không chuyện hoang đường như vậy.

Thay vì khóc như vừa rồi, cô lặng lẽ rơi nước mắt.

Nước mắt chảy đến chỗ cằm hơi ngứa, cô mới đưa tay lau đi.

Ôn Diễm chặc một tiếng: “Lại khóc gì?”

Thịnh Ninh quật cường nói: “Khóc cũng không được sao? Cũng không làm phiền anh, sao anh lại nhiều chuyện như vậy?”

Xe chạy đến ngã tư, đúng lúc gặp đèn đỏ dừng lại, Ôn Diễm rảnh rỗi lấy điện thoại ra.

Thịnh Ninh cảm giác được điện thoại trong túi rung lên một cái nhưng lúc này cô không có tâm trạng coi điện thoại cho nên không để ý tới anh, tiếp tục khóc của mình.

Ôn Diễm thấy cô không có phản ứng, mở miệng: “Nhìn điện thoại đi.”

Thịnh Ninh ngoảnh mặt làm ngơ, anh thở dài, lại nói: “Đừng khóc, chuyện tiền cho cô rồi, có muốn hay không hả?”

Cô sửng sốt một chút, vội vàng lấy điện thoại trong túi ra, phát hiện tiếng rung điện thoại vừa rồi là tin nhắn Ôn Diễm chuyển tiền cho cô.

Mặt Ôn Diễm không thay đổi nói: “Trước tiên chuyển cho anh một vạn, giải thưởng chiết khấu nhân với hai bao nhiêu? Cho tôi một số, không đủ thì tôi chuyển khoản lần nữa.”

Thịnh Ninh nhìn chằm chằm dãy số kia.

“... Tôi phải tính nó đã.”

Sau đó, vội vàng gửi tin nhắn cho Linda, hỏi cô ấy giải thưởng là gì để cô có thể tính tiền.

Trong thời gian ngắn cô khôi phục “nguyên khí”, Ôn Diễm ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bánh trôi khóc, quả nhiên cho cô tiền còn có tác dụng hơn đưa khăn giấy.”

Thịnh Nịnh: “Đây vốn là tiền anh đã hứa với tôi.”

Ôn Diễm: “Biết, cho nên đâu không lại cô.”

Dù sao người bị chiếm tiện nghi là anh, cuối cùng hao tiền đổ người cũng là anh.

Nói thế nào cô cũng không lỗ là được.

Ôn Diễm liếc cô, nhìn thấy ngón tay mảnh khảnh của cô nhanh chóng đánh chữ trên màn hình, tuy bộ dạng oan ức tủi thân hết rồi nhưng trên sườn mặt trắng nõn mềm mại còn nước mắt ướt át.

“Chuyện hôm nay là tại tôi, không nên khiêu khích cô.”

Thịnh Nịnh quay mặt lại, khuôn mặt tràn đầy khó tin nhìn anh: “Anh đây là, đang xin lỗi tôi sao?”

Hai chữ xin lỗi này làm cho Ôn Diễm hơi bức bối, anh mím môi, giọng điệu không tốt lắm hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao? Tôi đang xin lỗi chớ à?”

Lại nữa, cái giọng chả tốt đẹp được mấy giây.

Thịnh Nịnh không muốn so đo chuyện này với anh, dù sao tiền cũng cần rồi, cứ để nó như vậy đi.

Cô cẩn thận hỏi: “Anh có thể quên ngày hôm nay không?”

Ôn Diễn không trả lời ngay.

Anh trầm mặc một lúc lâu, mới lạnh giọng nói: “Không quên được, không không tim không phổi như cô.”

Thịnh Nịnh lâm vào tình cảnh khó khăn, vậy v ềsau đối mặt với nhau như thế nào.

Ôn Diễn nhíu mày nói: “Nếu cô thật sự cảm thấy rất khó đối mặt thì v ề nhà nghỉ mấy ngày đi, tôi giả phê chuẩn cho cô.”

“Nghỉ ồm?” Thịnh Nịnh uyển chuyển ám chỉ anh nói: “Nghỉ ồm không trừ ti ền, nghỉ ồm giả sẽ trừ ti ền.”

Ôn Diễn: “...”

Chương 56:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dưới ánh mắt hy vọng của Thịnh Nịnh, Ôn Diễm thản nhiên nói: “Cô còn không biết ý tứ gì cả.”

“Dù sao tôi là loại người gì, cũng không phải anh không biết.” Thịnh Nịnh không thèm để ý: “Giả vờ cũng không có ý nghĩa gì nữa.”

Đúng vậy, đây mới là Thịnh Nịnh.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Nghỉ ồm?” Ôn Diễm khôi phục bản chất thương nhân lại: “Cô có gì chứng minh là mình ồm thật không?”

Muốn có sẽ có.

Thịnh Nịnh cũng không trông cậy vào việc có thể lách luật được, vì thế nói: “Không có, tôi vẫn nên xin nghỉ việc đi.”

Ôn Diễm không rõ ý vị mà liếc cô một cái sau đó không nói gì nữa.

Xe chạy đến vườn hoa Bác Thần, thậm chí lúc anh lái xe đưa cô về còn không hỏi trước Thịnh Nịnh là đi căn hộ hay trở về trường học, dường như đã mặc định đây là nhà của Thịnh Nịnh.

Trở lại căn hộ quen thuộc, Thịnh Nịnh mới nhớ tới hai nhân vật chính thực sự tối nay.

Trước khi xuống xe, cuối cùng cô cũng hỏi Ôn Diễm: “Hôm nay tôi biểu hiện trước mặt đôi tình nhân nhỏ có được không?”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Về mặt Ôn Diễm bình tĩnh lạnh nhạt: “Tôi thấy sao vô dụng, phải xem kết quả đã.”

Thịnh Nịnh lập tức tự tin nói: “Chắc chắn kết quả này là chia tay.”

“Vây chúc mừng.” Ôn Diễm liếc cô, giọng điệu bình tĩnh: “Căn hộ này là của cô.”

Nhận được câu trả lời mong muốn, biểu cảm Thịnh Nịnh buông lỏng, cung kính nói lời tạm biệt với Ôn Diễm: “Vây tôi vào trước, sắp đi thông thả nha.”

Cô đã hoàn thành những gì anh nói và anh đã thực hiện lời hứa của mình giao căn hộ cho cô.

Thịnh Nịnh chỉ thích tiền, cô cũng không hề che giấu, tấm lòng yêu tiền thẳng thắn của cô đều nhắc nhở Ôn Diễm mỗi giây mỗi phút, nếu như không phải bởi vì tiền, giữa hai người sẽ không có bất kỳ điểm chung gì, càng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Như thế anh đang cảnh báo chính anh không nên suy nghĩ nhiều.

Ngay cả hơn một giờ trước, cô hôn anh là do anh tức giận khiêu khích cô.

Không hiểu sao Ôn Diễm cảm thấy hơi châm chọc và thất vọng, bởi vì nụ hôn kia làm lòng anh gợn sóng mà cô lại có thể hờ hợt kêu anh quên đi.

Miễn là có tiền, cô sẽ không quan tâm đến đi đâu này.

Hiện tại thứ cô muốn nhất anh cũng đã cho, từ nay về sau đường ai nấy đi, Thịnh Nịnh cũng chỉ là sinh viên thực tập bình thường của Tập đoàn

Hưng Dật, mà Ôn Diển cũng chỉ là cấp trên của cô.

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô, ừm một tiếng: “Lên nhà đi.”

Khi cô xuống xe, anh nhanh chóng lái xe đi.

Khi nghe được câu chúc mừng của Ôn Diển, Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm, cũng nhìn theo xe của anh rời đi.

Có tiền chuyện gì cũng trôi chảy tốt đẹp.

Chắc chừ cấp trên của cô đã kiên định cho rằng cô là kiểu người có thể làm bất cứ gì vì tiền rồi, có bài học lần này, chắc là về sau không bao giờ đùa giỡn với cô nữa.

Sẽ không bao giờ có thời gian ở một mình như vậy nữa, sau khi thực tập kết thúc, Thịnh Nịnh sẽ chuyên tâm bận rộn với chuyện tốt nghiệp và tìm việc làm, chờ qua một thời gian dài, chuyện xảy ra vào tối nay, thậm chí là rất nhiều hiểu lầm đã xảy ra trước đó đều sẽ tan thành mây khói, mặc cho giờ phút này trong lòng cô có bao nhiêu gợn sóng thì thời gian sẽ xoá nhòa tất cả.

Thịnh Nịnh lấy điện thoại ra, lại nhìn nhật ký chuyển tiền vừa rồi của Ôn Diển.

“Không ngờ hôm nay còn có thu hoạch bất ngờ à nha.” Cô lầm bầm: “Kiếm tiền là năng lực nhỏ của mình mà.”

Sau đó lại gơ tay lên hung hăng lau miệng.

Sau khi về đến nhà, Thịnh Nịnh bật đèn nhìn xung quanh lên, không thấy bóng dáng Thịnh Thi Mông.

Cô lại lên lầu vào phòng ngủ tìm cũng không thấy.

Rõ ràng Ôn Chỉnh nói chỉ nói chuyện một lát, hiện tại Thịnh Nịnh đã trở về thế mà còn không thấy bóng dáng Thịnh Thi Mông nữa.

Chẳng lẽ là bởi vì bị vứt bỏ tại chỗ, dẫn đến lòng tự trọng đàn ông của Ôn Chinh bị nhục nhã cho nên mượn cơ hội nói chuyện để bắt Thịnh Thi Mông đến một nơi chim không thềm ẻ r ấ dùng thủ đoạn bất hợp pháp để trả thù em ấy?”

Nghĩ tới đây Thịnh Nịnh không khỏi run rẩy.

Cho nên nói chia tay là chuyện của hai người, cũng không phải tỏ tình nên hoàn toàn không cần phải tuyên bố trước mặt một đám người, Thịnh Thi Mông không nghe lời cô, nhất định phải làm lớn mới được.

Cô vội vàng gửi tin nhắn cho Thịnh Thi Mông hỏi cô ấy đang ở đâu.

Mấy phút sau, bên Thịnh Thi Mông không có động tĩnh gì, Thịnh Nịnh đành phải gọi điện thoại tới.

Nhưng bị cúp máy rất nhanh, ngay sau đó Thịnh Thi Mông trả lời tin nhắn.

Thịnh Thi Mông: “Em còn ở chỗ Ôn Chinh.”

Thịnh Nịnh: “Buổi tối em còn về ngủ không?”

Có vài cặp đôi sau khi chia tay lại thích “bắn pháo” một trận r ấ mới chia tay, không biết có phải hai người họ cũng có thói quen này hay không.

Thịnh Thi Mông: “Có thể sẽ về trễ một chút, chị đừng chờ em nữa.”

Thịnh Nịnh muốn hỏi cô có hối hận vì đã chia tay Ôn Chinh không, nếu không vì sao lại nói chuyện với cậu ta lâu như vậy.

Nhưng đầu ngón tay do dự trên màn hình rất lâu, cuối cùng vẫn chỉ trả lời một chữ “Được”.

Tắm nước nóng thay đồ ngủ thoải mái, Thịnh Nịnh cầm laptop leo lên giường, nằm trong chăn tiếp tục phiên dịch giấy tờ chị Lệ giao cho cô.

Mắt nhìn laptop nhưng đầu suy nghĩ chuyện Thịnh Thi Mông.

Đã ký hợp đồng, nếu Thịnh Thi Mông và Ôn Chỉnh không chia tay thì có nghĩa là Thịnh Nịnh vi phạm hợp đồng.

Đến lúc đó cô phải b ả thường rất nhiều “xi ền” cho Ôn Diễn.

Việc chia tay đối với cô và Ôn Diễn mà nói là ai cũng vui mừng nhưng nếu Thịnh Thi Mông thật sự thích Ôn Chỉnh thì làm sao bây giờ?

Một mối tình đối một căn nhà là một giao dịch rất có lợi thật nhưng hai người đã bên nhau được nửa năm, cho dù Thịnh Thi Mông cũng không tính là nghiêm túc với mối tình này thì nửa năm nay nó cũng để lại trong lòng cô ấy nhiều ký ức.

Thịnh Nịnh cảm thấy trạng thái hiện tại của mình thật sự không có cách nào để tiếp tục làm việc nữa, đóng laptop lại, đắp chăn chuẩn bị đi ngủ.

Mơ mơ màng màng lại mơ thấy Ôn Diễn.

Giấc mơ này đáng sợ hơn tất cả mọi thứ trước đây, không giống như một giấc mơ, bởi vì cảm giác của miệng đối miệng thực sự quá chân thật.

Nếu như chỉ là miệng đối miệng thì cũng thôi đi, trong mơ cái đ ờ tư bản máu lạnh thậm chí còn lè lưỡi.

Mà trong mơ, hai má cô nóng bỏng, tay chân đ ầu nhũn ra.

“A a a!”

Thịnh Nịnh bừng tỉnh, sụp đổ xốc chấn lên, ngay cả dép lê cũng không kịp mang, vội vàng trèo xuống giường chạy xuống l ầu đi súc miệng lại.

Súc miệng xong vẫn chưa hết kinh h ền, cô đành phải nhắn tin cho Thịnh Thi Mông.

“Nói xong chưa?”

“Chị gặp ác mộng.”

*

Thị Thị Mông cũng không bị Ôn Chỉnh bắt đến nơi nào mà chim không thêm ẻ như Thị Thị Nịnh nghĩ.

Cô ấy ng ỡ trên xe Ôn Chỉnh, Ôn Chỉnh uống rượu không lái xe được cho nên hai người chỉ có thể ng ỡ nói chuyện trong xe.

Ôn Chỉnh hạ cửa sổ xe bên mình, cơn gió lạnh lùa qua thân xe sau đó anh ta châm một điếu thuốc, Thị Thị Mông không biết anh ta muốn nói chuyện gì với mình cho nên vẫn chờ anh ta mở miệng.

Mãi cho đến hơn hút hơn nửa điếu, Ôn Chỉnh mới lên tiếng.

“Vừa nãy ở trong phòng, em nói mấy lời đó là ý muốn chia tay với anh sao?”

Thị Thị Mông gật đầu: “Ừm.”

“Chỉ vì những lời đó của chị em?”

“Những lời đó còn không đủ sao?”

Ôn Chỉnh nhếch môi, lạnh nhạt hỏi cô: “Anh đối xử với em không tốt sao?”

“Tốt.” Thị Thị Mông nói: “Chính là vì quá tốt cho nên em mới không muốn tiếp tục nữa.”

“Bởi vì anh đối tốt với em cho nên em muốn chia tay với anh?” Ôn Chỉnh gật gật đầu: “Đúng là lần đầu tiên anh nghe thấy lý do như vậy.”

“Anh cảm thấy lý do này của em rất hoang đường sao?”

“Anh cảm thấy không lý giải nổi.” Ôn Chỉnh cười không rõ ý vị, biểu cảm châm chọc: “Không phải em nói ở cùng anh rất vui vẻ sao? Bởi vì mấy câu nói của chị gái em mà em quyết tâm chia tay với anh?”

“Không phải vì chị em, mà là bởi vì lời nói của chị ấy đánh thức em.”
Giọng điệu Thịnh Thi Mông trịnh trọng: “Giữa chúng ta không có tương lai.”

Tương lai.

Phụ nữ luôn thích nói về tương lai với anh ta, hy vọng anh ta có thể cho họ một lời hứa hẹn.

Nhưng cho dù đã hứa hẹn thì như thế nào, anh ta muốn đổi ý thì chỉ đổi trong vòng một giây.

Anh ta khinh thường dùng lời nói dối này để dỗ dành phụ nữ, mà lúc trước Thịnh Thi Mông cũng không đòi anh ta phải hứa hẹn gì cho nên giữa hai người ở chung rất vui vẻ, bởi vì anh ta tuyệt đối sẽ không hứa hẹn mà cô cũng sẽ không mở miệng đòi.

Bắt đầu từ khi nào, Thịnh Thi Mông cũng biến thành như vậy?

Cô ấy muốn có một tương lai với anh ta.

Bởi vì yêu anh ta?

Ôn Chinh không biết mình bị làm sao, rõ ràng là không hề kiên nhẫn nghe hai chữ tương lai này nhưng đột nhiên phản ứng lúc này của anh ta là nhú mày, dập tắt điếu thuốc trong tay, nhìn chăm chăm cô ấy trăn trăn hỏi: “Vậy nếu như anh có thể cho thì sao?”

Thịnh Thi Mông bỗng mở mắt to: “Cái gì?”

Vừa mới thốt xong, chính Ôn Chinh cũng sửng sốt.

Sau khi sửng sờ là hoảng hốt, anh dờn mắt, mím môi nói: “Anh nói nếu.”

Biểu cảm Thịnh Thi Mông khó hiểu nhưng cô ấy không hỏi, không muốn làm cho Ôn Chinh rối rắm để giải thích câu anh ta vừa nói là có ý gì.

Hai người cùng trăn mặc, cuối cùng cũng đồng thanh nói.

“Vây cứ như vậy đi.”

“Không chia tay không được sao.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Thịnh Thi Mông, tâm tư Ôn Chỉnh hỗn loạn, né tránh ánh mắt của cô ấy, giọng điệu như mất tiếng mà bổ sung: “Ít nhất là trong khoảng thời gian này đừng chia tay.”

Thịnh Thi Mông không hiểu: “Trong khoảng thời gian này là có ý gì?”

Ôn Chỉnh nhắm mắt lại, nói hai ba câu giải thích rõ ràng mâu thuẫn giữa mình và bố già sau đó nói.

“Anh cần em giúp anh thoát khỏi sự khống chế của bố anh đối với anh.”

Thịnh Thi Mông không nói gì, không phải vì khiếp sợ mà là vì đã sớm có dự đoán trước.

Cô ấy đã dự đoán nửa năm nay anh ta cứng nạng cô không phải chỉ vì đơn thuần là thích cô, cũng không phải bởi vì cô là bạn gái của mình.

Mà là đang diễn kịch cho bố anh ta coi.

Anh ta không lãng tử quay đầu, mà cô ấy cũng không tài giỏi đến mức làm anh ta lãng tử quay đầu.

Ôn Chỉnh thấy Thịnh Thi Mông vẫn không có phản ứng nói năng, cũng biết chắc chắn lúc này cô rất buồn, cảm thấy mình bị anh ta lợi dụng.

Vì vậy, anh ta nói nhẹ nhàng dịu dàng: “Sau khi bố anh bỏ cuộc, em muốn gì bố thường cũng được.”

Trong lòng Thịnh Thi Mông bật cười.

Thiếu chút nữa cô ấy cho rằng anh ta thật sự thích mình, nhìn thấy vẻ mặt khó tin khi nghe cô ấy nói chia tay, đuổi theo cô ấy rồi chạy ra khỏi quán bar, còn không quên cầm áo khoác và mặc vào cho cô ấy, thậm chí trong nháy mắt đó cô ấy còn có tự trách và đau lòng, cảm thấy nửa năm nay mình vẽ cái bánh quá to rồi, trong thời gian ngắn Ôn Chỉnh không tiếp nhận được.

Kẻ lừa đảo tình cảm là kẻ đáng giận nhất trong tất cả những kẻ lừa đảo, mà hai kẻ lừa đảo tình cảm này lại va phải vào nhau, thật buồn cười.

“Em không cần bồi thường.” Cô ấy nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh ta: “Em rất vui vì mình còn tác dụng với anh, anh muốn em làm gì cũng được, chỉ cần anh vui vẻ là được.”

Ôn Chỉnh á khẩu không nói nên lời.

Thịnh Thi Mông đồng ý cho anh ta lợi dụng mình, mục đích không chia tay đã thành công nhưng cô ấy lại không cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm.

Bởi vì cô ấy thỏa hiệp, hình như tâm tình của anh ta càng thêm phức tạp, cổ họng tắc nghẽn, ngực cũng vô thức đau đau.

Chờ sau khi cô ấy gọi xe rời đi, Ôn Chỉnh giống như mất hết sức chống trán lên vô lăng, nhắm mắt lại ngẩn người.

Sau đó, anh ta lấy điện thoại và mở album ảnh ra.

Lần trước Thịnh Thi Mông muốn xem, anh ta không cho là bởi vì sợ trong album có những thứ không nên cất giữ, khiến cô ấy xem rồi không vui sau đó anh ta đi dọn dẹp album ảnh trước, nếu lần sau Thịnh Thi Mông muốn xem lại thì có thể thoải mái đưa cho cô ấy xem.

Nhưng khi dọn dẹp album ảnh, lại phát hiện căn bản không có ảnh gì không nên lưu.

Mà bản thân Ôn Chỉnh cũng không biết anh ta có bắt đầu thói quen lưu ảnh Thịnh Thi Mông từ lúc nào.

Vừa rồi Thịnh Thi Mông nhắc tới tương lai với anh ta, thậm chí anh ta còn tự hỏi, tương lai mà Thịnh Thi Mông muốn, anh ta có cho được không.

Chống đối với bố, chống đối với anh trai, chống đối với tất cả những người phản đối anh ta và Thịnh Thi Mông bên nhau.

Ôn Chinh đã quen với việc làm người làm chủ trong tình cảm, nhưng trong album ảnh của Thịnh Thi Mông lại không có một tấm ảnh nào của anh ta.

So với việc để cô nhìn thấy ảnh của người phụ nữ khác mà ghen tuông và tức giận với mình thì anh ta càng không muốn để cô ấy biết mình lưu rất nhiều ảnh của cô.

Không muốn để cho cô ấy biết trong khoảnh khắc khi cô ấy nói chia tay, trong lòng anh ta thật sự rất hoảng hốt, không nghĩ được gì, cũng không quản gì cả, cứ đuổi theo như vậy.

Chờ đuổi theo mới phát hiện nếu như muốn giữ người lại, chỉ có hai con đường có thể đi.

Một là nói với cô ấy rằng mình thua trên tay cô rồi, hai là nói chuyện ân oán của mình và bố già.

Anh ta không muốn thừa nhận mình thua trắng tay trước một cô bé, động chân tình nên chỉ có thể chọn con đường thứ hai.

Cũng không biết ngày phát gốc trên xe bao lâu, cuối cùng Ôn Chinh gọi người lái thay, chở anh ta trở về nhà họ Ôn.

*

Lúc Thịnh Thi Mông về nhà, Thịnh Nịnh đã ngủ.

Cô ấy cẩn thận rửa mặt xong, tắt đèn lên lầu trở lại phòng ngủ, vén chăn lên nằm vào nửa giường Thịnh Nịnh chưa lại.

Thị Thị Mông ngẩng người nhìn tr ần nhà, hô hấp của người bên cạnh đều đặn dịu dàng, d ần d ần xoa dịu tâm trạng của cô ấy.

Thị Thị Mông nghiêng người, ôm lấy Thị Thị Nịnh từ phía sau.

Thị Thị Nịnh vẫn còn đang ngủ, mơ mơ màng màng dùng giọng điệu buồn ngủ hỏi: “V ề r ồi hả?”

“Ừm.”

“Đã nói chuyện với cậu ta chưa?”

“Chị ngủ trước đi, ngày mai em sẽ nói với chị.”

“Ồ.”

Qua vài phút, Thị Thị Nịnh giật giật người, ghét bỏ nói: “Em đừng ôm chị, nóng quá.”

Thị Thị Mông nói: “Nhưng em lạnh.”

“Ôm túi giữ nhiệt đi.”

“Em nhấc lấy.”

“..”

Thị Thị Nịnh không nói lời nào, Thị Thị Mông biết đây là động tác chấp nhận thỏa hiệp.

Từ nhỏ đến lớn, những người luôn miệng nói đối xử tốt với cô ấy, thật ra cũng chẳng đối xử tốt gì.

Sau khi biết cô ấy là con gái của tiểu tam, tất cả họ đều xa lánh cô, cô lập cô, thậm chí nhục mạ bắt nạt cô.

Bởi vì bọn họ cảm thấy có mẹ chắc chắn sẽ có con gái, có mẹ là đ ồ đ ề tiện thì chắc chắn con gái cũng là đ ồ đ ề tiện.

Mẹ cô ấy biết chuyện này, chỉ có thể đau lòng ôm con gái, xin lỗi con gái, nói đâu là lỗi của mẹ nhưng đối với những cô gặp phải lại bất lực.

Sau này cô bắt đầu có bạn trai, rõ ràng không còn ai dám bắt nạt cô nữa mà sau lưng cũng gặp không những trò đùa như vậy.

Bạn nói Thịnh Thi Mông làm việc này rất tốt, có phải là học được từ mẹ cô ấy không?”

Đột nhiên Thịnh Thi Mông hỏi: “Chị ơi, chị nghĩ em bản không?”

“Hả?” Thịnh Nịnh lười biếng hỏi: “Mấy ngày rồi em không tắm?”

Thịnh Thi Mông mím môi cười.

Nhưng những người luôn nói rằng mình không tốt với cô ấy, hiếm khi nói những lời ấm áp với cô ấy nhưng khi ngủ say còn vô thức chừa cho cô ấy nửa giường.

*

Sáng sớm hôm sau, Thịnh Thi Mông lập tức nói về chuyện của cô ấy và Ôn Chỉnh cho Thịnh Nịnh nghe ngay.

Thịnh Nịnh đã mất một lúc để tiêu hóa sự thật này.

Trên phương diện tình cảm, suy nghĩ của Thịnh Nịnh tương đối đơn giản, nghĩ đến mối quan hệ giữa hai người, đơn giản là em yêu anh và anh yêu em, máu chó nhất là em yêu anh mà anh không yêu em, cô biết Thịnh Thi Mông và Ôn Chỉnh có thể chơi được nhưng cô không ngờ họ lại chơi như thế này.

Thịnh Nịnh không khỏi hỏi: “Hai đứa chơi đùa tình cảm nhiều như vậy, không sợ một ngày nào đó cũng chơi đùa với chính bản thân mình luôn à?”

Thịnh Thi Mông vỗ ngực và trấn an cô: “Em tin tưởng, sau khi chuyện thành công em sẽ rút lui an toàn.”

Im lặng một lúc, Thịnh Nịnh vô cảm nói: “Hôm qua chị cũng dùng giọng điệu tự tin như vậy để nói với Ôn Diển rằng hai người nhất định sẽ chia tay đấy.”

Thịnh Thi Mông gãi má, cười gượng nói: “Vậy mình làm chi đây?”

“Sao chị biết được.”

Mới ngày hôm qua, cô còn may mắn nghĩ rằng chờ khi Thịnh Thi Mông và Ôn Chính chia tay, nhà vè tay mình thì cô và Ôn Diển sẽ không có điểm chung gì nữa, ngoại trừ công việc thực tập.

Ai mà biết được Thịnh Thi Mông lại giở trò đáp trả như vậy với bạn trai của mình chứ.

Không đợi Thịnh Nịnh nghĩ xem nên giải thích với Ôn Diển như thế nào thì điện thoại hỏi tội của Ôn Diển đã đến trước.

“Không phải hôm qua cô đã thề son sắt với tôi là hai đứa nó sẽ chia tay sao?”

Chương 57-58

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh vừa nhận điện thoại của Ôn Diển vừa ra hiệu Thịnh Thi Mông im lặng.

Hai mắt Thịnh Thi Mông mở to, dùng khẩu hình nói với cô.

“Mở loa ngoài đi.”

Thịnh Nịnh không còn cách nào khác, sợ em gái lên tiếng bị Ôn Diển nghe thấy, đành phải mở loa ngoài.

Giọng nói của người đàn ông lập tức trở nên rõ ràng và lớn hơn nhưng vẫn trầm thấp và êm dịu như trước.

“Cô nói để tôi xem cô biểu hiện, vậy đây là biểu hiện của cô sao?”

Thịnh Thi Mông bị giọng nói mang theo dòng điện thấp này mà gãi gãi vành tai dưới, có đôi khi giọng nam cũng không thua kém gì sự hấp dẫn của đàn ông đẹp trai đối với phụ nữ vì thế nhếch miệng biến thành hoa si* nói nhỏ với Thịnh Nịnh: “Pháo bass.”

*Ý chỉ si mê, say sưa, mê đắm một thứ gì.

Chỉ tiếc Thịnh Nịnh không phải là Cao Nhị cho nên không hoa si với cô, ngược lại còn trợn trắng mắt.

Trên mặt Thịnh Nịnh không để ý tới Thịnh Thi Mông nữa nhưng lại thành công bị Thịnh Thi Mông dẫn dắt lệch trọng điểm, cô không quan tâm Ôn Diển nói gì nữa mà tất cả tâm tư đều nghe giọng nói của anh.

Ôn Diển nói vài câu nhưng không nghe ai đáp lại, cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, hơi tức giận gọi tên cô: “Thịnh Nịnh, nói chuyện.”

“Hả, ở đây.” Thịnh Nịnh lấy lại tinh thần lại, biểu cảm vẫn còn hơi ngờ ngác: “Làm sao anh biết bọn họ không chia tay?”

Giọng điệu Ôn Diễm không tốt hỏi ngược lại: “Cô biết từ em gái cô, vậy cô nói xem tôi biết từ đâu ra?”

Thịnh Nịnh cũng cảm thấy mình hỏi một câu hỏi ngu ngốc nên mím môi nói: “À, Ôn Chinh nói cho anh biết.”

Ôn Diễm: “Cho nên cô hãy đưa cho tôi một lý do cô không làm được đàng hoàng đi.”

Thịnh Nịnh không vội vàng trả lời, lườm liếc sâu kín thoáng qua Thịnh Thi Mông.

Thịnh Thi Mông lập tức chột dạ làm động tác hai tay chấp lại với cô.

Thịnh Nịnh chi đành bịa đặt: “Là tôi đánh giá thấp tình cảm giữa hai đứa nó, tụi nó yêu nhau quá sâu đậm, không phải chỉ cần nói hai ba câu là có thể chia rẽ được.”

“...”

Thịnh Thi Mông không nhịn được, che miệng cười điên cuồng ở bên cạnh sau đó giơ ngón tay cái về phía Thịnh Nịnh.

Bên Ôn Diễm trầm mặc một lát, anh lạnh lùng cười nhạt: “Chỉ cần vài ba câu là có thể hai đứa nó chia tay, vậy tôi tìm cô làm gì?”

“Cho nên chuyện này chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn.” Thịnh Nịnh nói: “Chỉ nói miệng thì không có tác dụng lớn, phải có kế hoạch hành động thực tế,”

Anh ngắt lời cô: “Đừng nói ba láp ba xàm nói đông nói tây với tôi nữa.”

Sao Ôn Diễm lại không nghe cô đang nói gì chứ, tưởng như uyên thâm nhưng thực ra toàn những đi ầu người ta đã biết, giống như những cuốn

sách kế hoạch rác rưởi mà anh thường đọc, nhìn rất đẹp rất hay, thực tế chỉ có mỗi cái vỏ, nội dung sáo rỗng.

Thị Nịnh không thừa nhận: “Tôi nào có lá gan đó, tôi nói thật mà.”

Ôn Diễm nhàn nhạt quát lớn, nói thẳng: “Cách điện thoại tôi thấy cô to gan đấy.”

Thị Nịnh mím môi không nói gì, người đàn ông lại phân phó: “Nếu cô có kế hoạch thật vậy thì nghĩ kỹ đi, thứ hai gặp mặt rồi nói với tôi.”

Cô nhớ lại ngày hôm qua, cau mày nói: “Hôm qua anh đã đồng ý phê cho tôi nghỉ ốm giả mà.”

Ôn Diễm lấy bộ sưu tập lý do kinh điển của cấp trên máu lạnh mà thoải thác: “Đó là cô đã làm việc này xong, bây giờ chuyện chưa ra gì mà cô còn muốn nghỉ?”

Thị Nịnh lại sâu kín lờm nhìn Thị Mông.

Thị Mông dùng ánh mắt lóng lánh nước, thiếu chút nữa quỳ xuống thỉnh tội với cô.

Thị Nịnh cũng nhanh chóng nghĩ thông suốt, dù sao xin nghỉ việc cũng phải trừ tiền, chỉ vì trốn tránh một người đàn ông cũng không đáng cho nên vẫn nên đi làm đi.

Cô bất lực nói: “Biết rồi.”

“Rõ ràng tối hôm qua là do cô chủ động, qua đêm rồi còn chưa bình tĩnh lại nữa à?” Ôn Diễm nghe giọng nói cô rất chi là không tình nguyện của cô, dừng một chút rồi trầm giọng nói: “Khi nào mới dám gặp tôi?”

Thị Mông lập tức miễn cảm bắt lấy từ khóa, cẩn thận dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

Thị Nịnh lập tức tắt loa ngoài, để bên miệng nói nhỏ: “Thôi tôi cúp đây, không phải không dám gặp, thứ hai gặp.”

Sau đó nhanh chóng cúp máy.

Sau khi cúp điện thoại, Thịnh Thi Mông nhanh chóng nhào tới, lắc lắc bả vai Thịnh Nịnh điên cuồng hỏi: “Chủ động cái gì? Sao tự nhiên cúp sớm thế? Vì sao tổng giám đốc Ôn nói chị không dám gặp anh ta? Vì sao những lời anh ta vừa nói, mỗi một chữ em nghe đều mập mờ như vậy? Là em nghĩ nhiều sao?”

Thịnh Nịnh hơi mất tự nhiên cắn môi, phủ nhận: “Chị và anh ta thì có gì mà mập mờ, em động não ngẫm lại cũng biết à.”

Thịnh Thi Mông không cần nghĩ cũng biết tuyệt đối giữa hai người họ không có khả năng có mập mờ gì nhưng cô ấy không chịu nổi những lời vừa rồi của tổng giám đốc Ôn nói, rất rất không thích hợp, ai mà nghe cũng khó mà không nghĩ tới điếu đó.

Cô ấy không cam lòng hỏi: “Vậy tại sao chị lại chột dạ không bật loa ngoài cho em nghe nữa hả?”

Thịnh Nịnh ra vẻ bình tĩnh: “Bí mật thương mại, sao để em nghe thấy được.”

Thịnh Thi Mông cảm thấy chị gái quá chuyện bé xé ra to: “Em chỉ là sinh viên thực tập thôi, còn có thể làm gián điệp thương mại sao? Hơn nữa là em, chị không yên tâm sao?”

Thịnh Nịnh lại giật giật môi: “Không phải bây giờ em đang làm điệp vụ bất khả thi* sao?”

*碟中谍, Mình tìm hiểu thì nó là một bộ phim về điệp viên. Chắc là Thịnh Thi Mông nói “gián điệp”, Thịnh Nịnh nói “điệp viên”, nó trùng chữ “điệp” :))

Bị chọc trúng tim đen, Thịnh Thi Mông không nói lời nào.

Im lặng một lúc lâu, cô ấy mới lên tiếng thừa nhận sai lầm: “Là lỗi của em, không nên tạm thời thay đổi ý định.”

Là lúc trước cô ấy thề son sắt nói với Thịnh Ninh nhất định có thể chia tay, Thịnh Ninh tin tưởng cô ấy nên cũng mới thề son sắt hứa hẹn với Ôn Diển.

Bây giờ đột nhiên cô ấy thay đổi ý định, Ôn Diển tới hỏi tội Thịnh Ninh, nghĩ như thế nào cũng là cái nỡ* của cô ấy.

*Ý chỉ rắc rối, lỗi của Thịnh Thi Mông.

“Chị không trách em.” Thịnh Ninh cũng không trách em gái thiệt, giọng điệu bình tĩnh: “Chia tay vốn là ý muốn của riêng em, cho dù một ngày nào đó em hối hận không muốn chia tay nữa, chị cũng không có gì để nói.”

Thịnh Thi Mông lắc đầu: “Em không hối hận vì đã nói chia tay.”

Cô ấy do dự một lát, vẫn quyết định nói những lời trong lòng với Thịnh Ninh.

“Thật ra nửa năm nay, Ôn Chỉnh đối xử rất tốt với em, có đôi khi sẽ làm cho em có ảo giác, có lẽ anh ta thích em thật chẳng.”

Thịnh Ninh: “Sau đó thì sao?”

Thịnh Thi Mông rũ mắt thành thật: “Em sợ anh ta thích mình thật, cũng sợ mình thật sự thích anh ta. Cho nên khi em biết anh ta không thật lòng với em, mấy ngày nay toàn lợi dụng em, lòng em mới thật sự thờ phào nhẹ nhõm.”

Cô ấy đã trải qua nhiều mối tình, phân biệt được sự khác biệt giữa thiện cảm và tình yêu.

Có lẽ một người sẽ có nhiều thiện cảm với rất nhiều vị khách đi ngang cuộc đời mình, mà những thiện cảm này thường đến khi đối phương mang lại một tình cảm cảm giác nào đó hấp dẫn với mình, cảm giác đó đến mãnh liệt nhưng cũng đi rất mãnh liệt.

Sau một thời gian dài, chúng sẽ biến thành những ký ức nhàn nhạt.

Chỉ có duy nhất một mối tình khắc cốt ghi tâm* ở năm cấp ba, đó là mối tình đầu chân chính của cô ấy, kết thúc quá vội vàng nhưng làm cho cô ấy cứ đắm mình trong ấy mãi không thoát ra, cuối cùng bị Thịnh Nịnh mắng một trận mới ép mình xốc tinh thần lại nhưng đến nay vẫn khó quên.

*Ghi vào lòng, không bao giờ quên.

Thịnh Thi Mông không muốn lặp lại vết xe đổ nữa.

Cô ấy và Ôn Chinh là cùng một kiểu người, đối đãi với tình cảm quá thờ ơ, chỉ muốn là người làm chủ trong tình yêu, người như họ sẽ không dễ dàng rơi vào một mối tình, bởi vậy khi chia tay cũng sẽ không mang trăm ngàn vết thương như người bình thường.

Cho nên, họ cũng càng không xứng với tình yêu thật lòng của người khác.

“Hiện tại anh ta đã thắng thắn với em nhưng em vẫn còn đang lừa anh ta, chờ anh ta biết em cũng lừa anh ta, có khi sẽ tức giận đến mức hận không thể bóp chết em.” Thịnh Thi Mông không vui vẻ cười cười, nhún nhún vai nói: “Coi như là em không chịu nổi lương tâm lên án nên mới giúp anh ta một lần, anh ta muốn lợi dụng thì cứ lợi dụng, dù sao em cũng không tổn thất gì, coi như nhân tình em thiếu anh ta bớt chút nào thì bớt chút đó đi.”

Đây là tình cảm giữa Thịnh Thi Mông và Ôn Chinh, Thịnh Nịnh là người ngoài, cô không có quyền can thiệp.

“Chị vẫn là câu nói kia, nếu một ngày nào đó em đổi ý không muốn chia tay nữa thì phải nói với chị ngay.” Thịnh Nịnh không nói thêm gì, chỉ là giọng điệu phức tạp nhắc nhở cô ấy: “Người ký hợp đồng là chị và Ôn Diển, không phải hai người, pháp luật ràng buộc được người nhưng không ép buộc được tình cảm.”

“Không có khả năng.” Thịnh Thi Mông che cảm xúc trong mắt đi, giọng điệu chắc chắn: “Hai đứa em không phải người của một thế giới, cho dù

không có những chuyện vòng vèo cản trở này thì em và anh ta cũng không bên nhau dài lâu.”

Hôm qua ở quán bar, tuy những lời cô ấy viết cho Thịnh Ninh hơi khoa trương một chút nhưng đều là sự thật.

Thịnh Ninh cũng trầm mặc.

Thịnh Thi Mông và Ôn Chỉnh không phải là người của một thế giới, cô và Ôn Diễm cũng không phải là người của một thế giới.

“Chị không hiểu hai đứa em.” Thịnh Ninh lạnh nhạt nói: “Nếu em và cậu ta đều biết đi đâu này, vậy vì sao lúc trước còn phải lựa chọn ở bên nhau?”

Thịnh Thi Mông ra vẻ tức giận nói: “Này này, nếu không phải em bên nhau với anh ta, bây giờ chị có thể ngồi đây ăn sáng hả?”

“... À ờ, đúng vậy.”

Thịnh Ninh cúi đầu cắn một miếng bánh bao, ăn ý chấm dứt cuộc đối thoại buổi sáng này với Thịnh Thi Mông.

*

Điện thoại bị cúp máy bất ngờ, đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng vang yên tĩnh.

“Ôi chà tiếc quá, mưu kế càn gậy đánh uyên ương* phá sản rồi.”

Ôn Diễm quay đầu lại, phát hiện không biết từ lúc nào Ôn Chỉnh đứng dựa vào bên cửa ười như không cười nhìn anh.

*Hán việt: Bông đả uyên ương. Ý chỉ việc chia rẽ đôi trẻ.

Tối hôm qua cả người Ôn Chỉnh đầy mùi rượu vừa về đến nhà đã đi thẳng đến phòng Ôn Diễm sau đó đặc ý tuyên bố với anh hai, mưu kế đánh uyên ương của anh ngòm củ tỏi rồi.

Khi anh ta nói lời này, đôi mắt hẹp dài cười thành hình cong cong, khoe môi cũng cong lên, biểu cảm vừa tản mạn vừa thiếu đánh, ưa đấm cho một cú.

Lúc ấy sắc mặt Ôn Diễm cũng không tốt, cũng không muốn nói gì thêm với một người say rượu, để đi giúp việc tới đỡ Ôn Chỉnh trở về phòng ngủ, sau khi tỉnh ngủ lại nói chuyện với em trai sau.

Chờ Ôn Chỉnh trở về phòng mình xong, đi ấy lại đây nói cho Ôn Diễm biết, nói căn bản Ôn Chỉnh không say, còn nói đêm nay mình uống chút rượu kia thì còn chả đủ cho anh ta say.

Nếu không say, vì sao còn cười như một kẻ say rượu.

Ôn Diễm chỉ coi anh ta là người say không thừa nhận là mình uống say, hiện tại sáng sớm tỉnh rượu, thế nhưng anh ta lại tới lặp lại những lời tối hôm qua.

Sáng sớm Ôn Chỉnh thức dậy, anh ta tắm nước nóng thoải mái rồi mặc đồ ở nhà đơn giản, mái tóc hơi dài không tạo kiểu, chỉ là ngoan ngoan rũ xuống, che gương mặt xinh đẹp phong lưu của anh ta đi, nhìn không giống như một tên ăn chơi trác táng của ngày thường, khí chất cũng dịu dàng hẳn.

Nhưng ánh mắt và giọng điệu nói chuyện vẫn càn rỡ phát phơ như trước, làm cho người ta nghe mà không hiểu vì sao lại khó chịu.

Ôn Diễm vô cảm đứng yên hỏi: “Nghe trộm từ lúc nào?”

“Anh không cần ý em bắt đầu nghe từ lúc nào, dù sao những gì không nên nghe em cũng nghe hết rồi.”

Một tay Ôn Chỉnh rút túi quần, cất bước chân đi về phía Ôn Diễm, tươi cười tản mạn: “Anh cho rằng gọi chị gái Mông Mông tới, hai người anh anh chị chị “song kiếm hợp bích” thì có thể chia rẽ tụi em?”

Ôn Diễm cũng không thèm để ý chuyện này đã bị Ôn Chỉnh biết.

Chỉ cần kết quả vẫn đi theo hướng anh dự đoán thì giữa đường có lệch một chút cũng không sao.

“Cho nên tối hôm qua em đã nói gì với Thịnh Thi Mông?” Ôn Diễm thản nhiên hỏi: “Có thể làm cô ta đổi ý trong nháy mắt.”

Ôn Chinh nói: “Còn có thể nói gì đây, nói em rất rất yêu cô ấy, dùng tấm chân thành của em làm cô ấy thay đổi suy nghĩ.”

Bộ dạng không để ý của anh ta bây giờ hoàn toàn khác một trời một vực với bộ dạng giận tím mặt tối qua khi nghe Thịnh Thi Mông nói chia tay.

Ngày hôm qua anh ta kích động đến mức nói câu nào đâm dao câu ấy với Ôn Diễm mà hôm nay lại khôi phục như thường, giống như ngủ một giấc dậy, chính anh ta cũng quên tối qua mình nói gì rồi.

Nếu tối qua anh ta không say vậy thì là bị điên rồi.

Ngày hôm qua hẳn lại bởi vì lời nói của một người say rượu mà thất thố, thiếu chút nữa cũng mất đi lý trí.

Ôn Diễm tự giấu nhếch khóe môi, không để ý tới Ôn Chinh nữa, chuẩn bị xuống lầu ăn sáng.

Ông già lớn tuổi rồi người cũng hay làm biếng, bữa sáng nào cũng được hộ lý mang tới phòng chăm sóc ăn uống nên bàn ăn lớn như vậy cũng chỉ có hai anh em ngồi ăn.

Ngày thường, bộ dạng Ôn Diễm ăn sáng rất lịch sự nhã nhặn, hôm nay lại càng là nhã nhặn lịch sự hơn.

Một chén cháo ăn vài muỗng, giống như không nhúc nhích.

Cuối cùng Ôn Chinh cũng phát hiện có gì đó sai sai ở đây: “Em mới phát hiện, vết thương trên khóe miệng anh là chuyện gì vậy?”

Ôn Diễm vượt môi theo bản năng, đầu ngón tay chạm vào vết thương đã kết vảy.

“Không có gì.”

Thấy anh hai không chịu trả lời, Ôn Chinh cũng không suy nghĩ đến khả năng khác, trực tiếp suy đoán: “Buổi tối mơ thấy ăn gì nên cắn rách miệng mình hả?”

Lông mày Ôn Diển hơi giãn ra, ừ một tiếng nhàn nhạt.

Ôn Chinh cười trêu ghẹo: “Anh còn là con nít hả? Buổi tối nằm mơ cũng thèm ăn.”

Ôn Diển cũng không đáp lại, rũ mắt xuống tiếp tục ăn cháo.

Ôn Chinh nhìn anh hai mình lại khôi phục lại trạng thái cục bẻng nạnh nùng không nói lời nào, vì thế tìm một đề tài riêng: “Đúng rồi, em vừa nhìn thấy trên tủ đầu giường của anh có một cặp kính, anh bị cận thị từ khi nào vậy?”

Biểu cảm Ôn Diển hơi ngừng lại, anh không trả lời ngược lại trách cứ em trai quá ồn ào: “Em không thể im lặng ăn sáng được à?”

“Không phải là em đang quan tâm anh giai sao?”

Khóe miệng anh trai bị rách, đến lúc ăn sáng anh ta mới phát hiện, anh trai bị cận thị, anh ta nhìn thấy kính trên tủ đầu giường mới biết được.

Mặc dù mối quan hệ giữa hai anh em không thân mật lắm nhưng thế này cũng quá sơ ý bất cẩn rồi.

Ôn Diển cũng không nuốt trôi nổi: “Nếu em thật sự quan tâm anh thì sẽ không chổng đố với anh.”

“Nếu anh không phản đối em yêu đương thì hai chúng ta cũng có thể hoà bình với nhau.” Ôn Chinh tức giận nói: “Lúc trước người đi cùng anh đến nhà hàng, còn có người phụ nữ ở trong phòng làm việc của anh, đầu là chị Mông Mông đúng không?”

Ôn Diển mím môi, thản nhiên đáp một tiếng: “Ừm.”

Ôn Chinh tức giận mắng một câu: “Em biết ngay, con mẹ nó...”

“Em vốn mong chờ anh có thể cảm nhận cảm giác bị bố ép chia tay như em, từ nhỏ đến lớn đến bây giờ, cuối cùng đến phiên bố đánh anh, em đứng ở bên cạnh xem kịch, con mẹ nó em đã biết không có khả năng, anh và bố cái đờ đờ hủ giống nhau như khuôn đúc ra, nếu ai dám nghi ngờ anh không phải là con ruột của bố, em là người đầu tiên đi lên tố cáo hấn ta bịa đặt.”

Lúc này Ôn Diễm giống như một chiếc máy ăn cháo không có tình cảm, đối với sự tức giận của Ôn Chinh cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Ôn Chinh lại nghĩ đến cái khác: “Hôm qua là lần đầu tiên em gặp chị gái Mông Mông.” Anh ta nhớ lại một chút: “Là một cô gái rất xinh đẹp, lúc anh tìm cô ấy làm đồng minh có thấy như vậy không?”

Lúc này cuối cùng chiếc máy ăn cháo cũng có phản ứng một tí, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Ôn Chinh, không kiên nhẫn hỏi: “Rốt cuộc em muốn nói cái gì?”

“Không có gì, coi như em nói ba láp ba xàm đi.” Ôn Chinh không thảo luận về phụ nữ với anh trai nữa, lại nói đến chuyện khác: “Tết năm nay em muốn ở lại Yên Thành chơi với bố, một mình anh về quê mẹ thăm hỏi những trưởng bối kia đi.”

“Em không về à?”

“Sao em về được? Chuyện của Mông Mông và em mà bị họ biết, có khi họ xách giỏ em tới nhà thờ tổ ba ngày ba đêm với bài vị tổ tiên chứ chẳng đùa.”

Ôn Diễm nhíu mày: “Nếu em đã biết hậu quả vậy sao còn không chia tay đi?”

Ôn Chinh giương môi, lại đột nhiên nghẹn lại.

“Ai mà biết.” Một lát sau anh ra bực bội chặc một tiếng, bất chấp tất cả mà nói: “Cứ như vậy đi, chờ họ bắt em về nhà thờ tô quỳ xuống rồi nói sau.”

Ôn Diễm hơi kinh ngạc nhướn mày.

Anh vốn tưởng rằng, Ôn Chinh vì Thịnh Thi Mông mà cãi nhau với bố là do bản tính ăn chơi trác táng thành thói, lại không ngờ tới em trai còn chịu vì Thịnh Thi Mông mà tranh chấp với các trưởng bối bên nhà mẹ đẻ.

“Cô ta tốt như vậy sao?”

Chương 58

Ôn Chinh không nói gì.

Lúc đầu là thấy sắc nổi lòng tham, không nghiêm túc sau đó quyết định lợi dụng cô ấy mới giả vờ nghiêm túc.

Nửa năm nay, anh ta vẫn đối xử tốt với cô ấy, kiểu này nửa thật nửa giả, có đôi khi anh ta cũng không rõ lắm cái nào là diễn, cái nào là thứ anh ta muốn làm thật.

Ôn Chinh thử chuyên tâm yêu đương một người, cố gắng chỉ giữ một mình cô gái ấy.

Anh ta vốn tưởng rằng mình sẽ chán rất nhanh nhưng dần dần phát hiện Thịnh Thi Mông luôn luôn mang một cảm giác mới mẻ vô cùng vô tận đến cho anh ta.

Ôn Chinh biết Thịnh Thi Mông cũng không thích những bữa tiệc mà anh ta dẫn cô ấy đi theo, thái độ của anh em bạn bè trong giới đối với phụ nữ cũng không thân thiện lắm nhưng Thịnh Thi Mông vẫn đi cùng anh ta, đối mặt với sự trêu chọc của bạn bè, cô ấy chỉ cười cười mà cho qua, cũng không oán giận với anh ta.

Sau đó anh ta cũng đi xem mấy bộ phim với Thịnh Thi Mông, có lần còn dắt cô ấy đi chơi công viên giải trí mới mở ở Yên Thành.

Ôn Chinh giúp bạn gái mua vé lối đi nhanh, thấy cô ấy chơi một trò chơi nhiều lần cũng không chán, lại nhìn cô ấy chụp ảnh với những nhân viên mặc đồ siêu nhân gấu bông như đứa con nít.

Nhân viên mặc ăn mặc kiểu Autobots* lái xe hỏi Thịnh Thi Mông: “Loài người** kia, cô đến một mình sao?”

*Autobots là nhân vật chính trong vũ trụ hư cấu của Transformers, một bộ sưu tập nhiều đồ chơi, phim hoạt hình, phim ảnh, tiểu thuyết đồ họa và sách bìa mềm được giới thiệu lần đầu vào năm 1984. Các Autobots, do Optimus Prime lãnh đạo, bị phản đối bởi các Decepticons, đứng đầu bởi Megatron.

** Người ta là siêu nhân mà, nên xưng hô như vậy.

Thịnh Thi Mông nói: “Tôi đi với bạn trai.” Sau đó chỉ chỉ Ôn Chinh bên cạnh nhân viên.

Nhân viên công tác nói với Ôn Chinh: “Loài người kia, hiện tại tôi ra lệnh cho anh lên chụp ảnh với bạn gái anh.”

Ôn Chinh không hiểu mô tê chi hết được gọi lên đài vẽ mặt sững sờ, du khách đứng dưới đài nhìn thấy đôi tình nhân trai đẹp trai nữ đẹp gái này thì ô cảm thán khen ngợi.

Thịnh Thi Mông hỏi nhỏ: “Anh có đồng ý chụp chung không?”

Ôn Chinh gật đầu: “Vậy thì chụp đi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Nhưng khi chụp, nhân viên lại không hài lòng, hỏi: “Hai người là người yêu thật hả?”

Thịnh Thi Mông nói đúng vậy.

Nhân viên ăn mặc Autobots táo bạo tức giận ngay lập tức: “Vậy tại sao vẫn còn ngại ngùng như vậy! Tôi ra lệnh cho anh đến gần hơn!”

Mọi người dưới đài đều đang cười, Ôn Chỉnh và Thịnh Thi Mông trên đài đều hơi hơi xấu hổ.

Ngày đó ở công viên giải trí, hai người họ giống như một đôi tình nhân đơn giản bình thường, đây cũng là lần đầu tiên Ôn Chỉnh dẫn bạn gái đến công viên giải trí chơi, tuy mệt mỏi một chút nhưng cũng không thấy chán.

Nhưng cũng không nói là có chỗ nào tốt, chỉ là đơn thuần là cảm thấy tốt từ tận đáy lòng.

“Ừm, được.” Ôn Chỉnh lấy lại tinh thần lại, cúi đầu ăn một miếng cháo, ra vẻ thoải mái cười cười: “Dù sao đến lúc đó quỳ gối hư chân, cũng có cô ấy chăm sóc em.”

Ôn Diễn nhẹ nhàng cười nhạo: “Đồ ngốc.”

*

Chớp mắt một cái đã đến thứ hai, bởi vì cấp trên máu lạnh tạm thời hối hận không cho Thịnh Nịnh nghỉ phép cho nên cuối cùng cô vẫn không xin nghỉ phép, vào ngày thứ hai thành thành thật thật đi làm.

Nhưng lúc ngày thứ hai cô lại không thể nói chuyện với Ôn Diễn, mấy ngày sau cũng không có cơ hội nói chuyện với anh nữa.

Bởi vì gần Tết Nguyên Đán, người dân cả nước sắp bước vào kỳ nghỉ dài nhất trong năm, hầu hết trước khi nghỉ lễ các đơn vị doanh nghiệp luôn luôn bận rộn nhất, bao gồm cả Tập đoàn Hưng Dật.

Nhưng cũng may tổng giám đốc có một sinh viên thực tập, một số công việc đơn giản có thể được đẩy cho sinh viên thực tập.

Sinh viên thực tập Thịnh Nịnh này vừa ngoan vừa nghe lời, hơn nữa chịu thương chịu khó chịu tăng ca, nếu trước kỳ nghỉ có giải thưởng bình

chọn sinh viên thực tập xuất sắc nhất, chắc chắn cô sẽ nhận được toàn bộ phiếu ủng hộ của tổng giám đốc.

Nhưng không phải sinh viên thực tập nào cũng làm việc chăm chỉ như cô.

Cô và Thịnh Thi Mông có một nhóm WeChat ba người, bình thường Thịnh Nịnh rất ít khi nói chuyện, Thịnh Thi Mông thì thường xuyên hai ba lần gửi một ít hình ảnh trai đẹp vào trong nhóm sau đó Cao Nhị nhào vô hô hoán kêu đẹp trai quá.

Cao Nhị thường xuyên gửi một số liên kết đến trang điểm và mỹ phẩm áo quần các thứ sau đó hỏi hai người có muốn đặt hàng chung không.

Thỉnh thoảng nửa đêm, còn đột nhiên xuất hiện một số link của Tiêu Hoàng Văn* sau đó kèm theo một câu.

*小黄文: Theo mình tìm hiểu thì đây là phim/ truyện người lớn, phim/ truyện khi*u d*m.

“Một tiếng chị em, cả đời là chị em, có phúc cùng hưởng, có tội cùng ăn.”

Thịnh Nịnh nghĩ, nếu bạn cùng phòng Quý Vũ Hàm cũng ở trong nhóm này, chắc chắn phát điên vì sung sướng.

Nhưng gần đây, bởi vì kỳ nghỉ sắp tới, phong cách nhóm nhỏ thay đổi ba trăm sáu mươi lăm độ biến thành chiếc thùng rác phàn nàn.

Thịnh Thi Mông: “Mẹ nó con mẹ già, rõ ràng là tài liệu mẹ làm không xong mới đẩy lên người tớ! Đẩy cho tớ thì thôi đi còn cố ý không nói số liệu trong đó có vấn đề phải sửa lại, hại tớ đem số liệu bị sai giao lên rồi bị giám đốc mắng chửi một trận!!! Con mẹ già!! Hèn chi không ma nào thềm lấy, ế chồng chơ!!”

Cao Nhị: “!!! U là trời chị em tội nghiệp của tớ.”

Cao Nhị: “Hu hu hu, h ồi t ớ học lớp mười hai cũng không từng li ều mạng như này đâu.”

Cao Nhị: “Ôn Di ễn ơi là Ôn Di ễn, anh có tài đức gì mà để cho em oan ức như vậy!”

Cao Nhị: “Sau khi kết hôn sinh con, con phải theo họ Cao em!”

Thị N ịnh: “...”

Chưa gì mà đã nghĩ đến con cái và nó theo họ ai r ồi, xiu ngang.

Cô liên tục gửi hai icon sờ đầu trong nhóm để thể hiện sự an ủi cho hai người họ r ồi bỏ điện thoại xuống, tiếp tục vùi đầu vào làm việc của mình.

Lúc trước còn có thể lợi dụng thời gian nghỉ giải lao để làm việc nhưng sắp tới cuộc họp thường năm cộng công việc lung tung lang tang, vừa đến giờ nghỉ giải lao thì Thị N ịnh cũng mấy ti ền bối anh Trương kéo đi diễn tập tiết mục*, thật sự không thể phân tâm nghĩ gì khác nữa.

*Mấy chương trước là chương trình í, nó giống nhau nha mọi người.

So với cô thì Ôn Di ễn càng bận không hở tay, nếu không phải ở trong phòng làm việc bận rộn thì cũng là ra ngoài dự đại hội tiêu hội, thỉnh thoảng anh trở v ề từ bên ngoài, Thị N ịnh nghe thấy nhân viên thừa tổng giám đốc Ôn sẽ ngừng đầu theo bản năng, ánh mắt hai người va vào nhau sau đó nhanh chóng thản nhiên tách ra.

Cứ bận rộn như vậy cho đến cuộc họp thường năm.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Từ trước đến nay cuộc họp thường năm của Tập đoàn Hưng Dật luôn rất lớn, vì chiêu đãi tất cả nhân viên đã làm việc vất vả trong năm nay, cuộc họp thường năm không những có các loại đồ ăn nhẹ, rượu mà sau khi chương trình, còn có hoạt động bốc thăm trúng thưởng phong phú.

Thịnh Nịnh nghe trợ lý Trần nói trước đó anh ta đã bốc thăm được một chuyên du lịch bảy ngày ở Phuket nên cô mới quyết định tới đây làm việc trước, để kịp bốc thăm trúng thưởng ở cuộc họp thường năm.

Cô đã quyết định, nếu giải thưởng năm nay cũng lớn như vậy, nếu cô may mắn bốc trúng thì cô sẽ chiết khấu thành tiền mặt sau đó kiếm được một bộn tiền lớn.

Tuy nhiên, trước khi bốc thăm trúng thưởng, còn có chương trình của cuộc họp thường năm do các bộ phận phòng ban của trụ sở chính chuẩn bị.

Ngay cả tổng giám đốc Ôn, người chỉ xuất hiện trong bài phát biểu bốc thăm trúng thưởng cuối cùng tại cuộc họp thường năm, cũng không biết tại sao hôm nay lại có tâm tư vui vẻ với nhân viên, sắp tới lúc đang biểu diễn chương trình cuộc họp thường năm.

Người đàn ông mặc áo sơ mi quần tây, một thân như ngọc đứng theo dõi dưới sân khấu.

Phản ứng của mỗi người đều không giống nhau, có nhân viên cảm thấy bị cấp trên xem biểu diễn quá xấu hổ cho nên động tác hơi cứng ngắc, có nhân viên lại cảm thấy được cấp trên trực tiếp coi biểu diễn chính là cơ hội tốt để mình biểu hiện, vì thế càng ra sức biểu diễn.

Sau khi chương trình “thể dục sức khỏe cường tráng” vừa kết thúc, người dẫn chương trình lên sân khấu, cố ý thông báo: “Tổng giám đốc Ôn, kế tiếp chính là chương trình bên phòng tổng giám đốc tổ chức chuẩn bị.”

Tiếp theo, tất cả mọi người đều nín thở chờ mong, xem năm nay bên tổng giám đốc chuẩn bị thứ gì chơi gì.

Sau đó trong đám người náo nhiệt, có mấy cái đầu gấu bông siêu to khổng lồ, rất dễ khiến người ta chú ý lên sân khấu.

“...”

Có một “giả thuyết” khá hợp lý là bởi vì nữ đoàn nhảy múa quá xấu hổ cho nên năm nay chương trình bên tổng giám đốc ngay cả mặt cũng không muốn lộ.

Những con gấu bông này là hình ảnh hoạt hình của động vật, mặc quần áo màu đỏ vui vẻ, một đám gấu bông bước lên sân khấu một cách có trật tự.

Sau đó âm nhạc vang lên, một số con gấu bông đứng thành một hàng, bắt đầu nhảy múa cung hỷ phát tài.*

*Cung hỷ là chúc mừng, Phát tài là làm giàu, kiếm được nhiều tiền.

Những người khác dưới sân khấu đều cổ vũ hét to rất nhiệt tình.

rất cổ vũ và hét lên ở phía dưới.

“Đáng yêu!!!”

“Dễ thương quá!!!!”

“Đây mới là tài sắc vẹn toàn của người đàn ông!!!”

Mọi người đều cho rằng năm nay bên chỗ tổng giám đốc lên sân khấu biểu diễn vẫn là mấy ông chú năm ngoái, không biết bên trong có thêm sinh viên thực tập mới tới.

Sinh viên thực tập mặc trang phục chú mèo chiêu tài, hai tai lông xù còn đeo chuông nhỏ sẽ reo leng keng lên.

Về phần ai là chú mèo chiêu tài nhảy hăng hái nhất, ra sức nhất, sức lực tràn trề nhất trong đám ông chú thì không cần nói cũng biết.

Người đàn ông dưới sân khấu nhìn lên trên, đáy mắt dần dần nảy sinh ý cười.

Mà Thịnh Ninh lại không hề biết cô đã bị nhận ra, hơn nữa hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ.

Dù sao đã mặc áo quần gấu bông rồi, ai có thể nhận ra chứ, yên tâm mạnh dạn nhảy là được.

Lúc trước anh Trương nói với cô là sếp Ôn cũng sẽ đến xem, anh đến xem thì đến xem, dù sao anh cũng không nhận ra cô là người nào, chờ xuống sân khấu cưỡi đờ mèo chiêu tài, cô vẫn là Thịnh Ninh thôi.

Vừa biểu diễn xong, Thịnh Ninh linh hoạt nhanh chóng từ trong đám người lên ra ngoài, bỏ lại các tiền bối vì lớn tuổi già rồi mà chạy không nhanh bị mọi người nhanh chóng ngăn cản, cưỡng ép cưỡi đờ mèo chiêu tài xem là ai.

Cô len lén chui ra khỏi cửa lối đi an toàn, tháo đờ mèo chiêu tài ra và ngồi ở cầu thang lau mồ hôi.

Nhảy ba phút trên sân khấu, cả người nóng hầm hập, Thịnh Ninh cảm thấy tóc mình đã ướt đến mức có thể vắt mồ hôi ra luôn rồi.

Hội trường cuộc họp thường năm rất náo nhiệt, cách một cánh cửa cũng có thể nghe thấy tiếng cười đùa bên trong.

Cầu thang chữa cháy ở đây cực kỳ yên tĩnh, ánh đèn lờ mờ, cùng bầu không khí bên trong trở nên tương phản mãnh liệt.

Người đi qua đi lại náo nhiệt, chỉ cần đợi một chút là yên tĩnh trở lại.

Thịnh Ninh định ngồi ở đây một lát sau đó trở về thay quần áo, cuối cùng tham gia hoạt động bốc thăm trúng thưởng, đó mới là phần họp cuối năm cô mong chờ nhất.

Thịnh Ninh dựa vào cầu thang, vừa thở ra nặng nề vừa lau mồ hôi cho mình, móng vuốt mèo công kênh trên mặt đất lác lác từng chút một.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, cô nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng cuống quýt đội đầu mèo lên.

Sau khi đội xong thì nhìn kỹ, thế mà là Ôn Diễn.

“Đừng giấu nữa.” Ôn Diễn thản nhiên vạch trần cô: “Tôi biết là cô.”

Ngụy trang thất bại, trong thời gian ngắn Thịnh Ninh hơi nản lòng nói: “Sao anh biết mèo chiêu tài là tôi hoá trang.”

“Bởi vì mèo chiêu tài thấp nhất.”

“...”

Thì ra là dựa vào chiều cao mà nhận ra cô.

“Rất hợp với cô.” Ôn Diễn đánh giá: “So với cái đờm âm bậy tùm bậy thì tốt hơn.”

Thịnh Ninh cũng không biết anh thật lòng khen ngợi hay mỉa mai nữa nên không để ý tới đánh giá của anh.

“Sao hôm nay anh tới sớm thế? Anh muốn lên sân khấu hả?”

“Đến xem vui vui thôi.” Ôn Diễn nói: “Chờ đến lúc bốc thăm trúng thưởng mới cần tôi lên sân khấu.”

Ánh mắt Thịnh Ninh sáng rực lên: “Anh phụ trách bốc thăm trúng thưởng sao?”

“Ừm.”

Thịnh Ninh lập tức kích động nói với anh: “Làm ơn, xin anh nhất định phải trúng tôi.”

Ôn Diễn liếc cô, thờ ơ nói: “Cái này phải xem có có may mắn không, làm ơn tôi thì có ích gì.”

“Có ích chứ.” Thịnh Ninh khẳng định: “Không phải nhà tôi là anh cho sao?”

Ôn Diễn trềnh mặc vài giây, đột nhiên hỏi: “Có phải cô đang ám chỉ tôi mở cửa sau cho cô không?”

“...”

Anh hừ một cái: “Quả nhiên.”

Bị vạch trềnh ý đồ, Thịnh Ninh không nói lời nào, cúi đầu xuống.

Ôn Diễn nhìn bộ dạng ham tềnh của cô, không thể không nói ăn mặc giống chú mèo chiêu tài này thật sự rất hợp với cô.

“Bốc thăm trúng thưởng là coi may mắn, tôi không có cách nào giúp cô cả nhưng tềnh làm thêm giờ là cô xứng đáng.” Không biết nói cái này là vì không thể mở cửa sau cho cô hay không, cho nên đang an ủi cô, giọng điệu Ôn Diễn chậm rãi: “Từ Bách Lệ nói cho tới bây giờ chưa từng dẫn dắt sinh viên thực tập liềuh mạng như vậy.”

“Tôi chỉ muốn thừa dịp mình còn trẻ, liềuh mạng hơn một chút.” Thịnh Ninh nói: “Tôi không có bối cảnh không có quan hệ, ngoại trừ cái này, không có thứ gì có thể lấy ra so sánh với người khác cả.”

Thịnh Ninh ngoan ngoãn ng ồi ở cầuthang, móng vuốt xù xì đặt lên đầu gối, cái đầu to rừ xuống, rõ ràng là mang khuôn mặt hoạt hình đáng yêu cười hì hì nhưng vẫn hơi hơi sa sút.

“Tuổi còn trẻ như vậy.” Ôn Diễn cách cái đầu mèo gõ cô: “Nói chuyện y chang như bà cụ non.”

Cô khở sở tềhụ nói: “Sếp Ôn, người bình thường sống không dễ dàng.”

Tiếp theo lại nói lải nhải, lúc đọc sách nhớ lại thi lần nọ bị tụt mấy bậc mà mất hứng mấy ngày, sợ lần bị tụt này ảnh hưởng đến thi Đại học sẽ

thất bại, tụt một điểm cũng đứng sau mấy ngàn người, tiếc nuối bỏ lỡ thư thông báo trúng tuyển của trường Đại học trọng điểm.

Bây giờ Đại học đậu rồi, sách cũng đọc xong rồi lại phải bận rộn tìm việc làm, vì bốn ba chạy đôn chạy đáo vì kế sinh nhai.

Hầu hết dường như mọi người luôn luôn lo lắng, lo việc học, lo công việc, lo gia đình, lo sinh kế nhai, lo chính mình không thể nhìn thấy con đường phía trước của tương lai mờ nhạt xa vời.

Thịnh Nịnh cảm thấy mình đã là kiểu người vô cùng may mắn.

Tuy rằng cô không giỏi giang bẩm sinh nhưng nhiều năm chịu thương chịu khó chịu học hành như vậy, coi như là giúp cô bảo vệ danh hiệu học bá.

Hiện tại phải nhanh tốt nghiệp để kiếm việc làm kiếm tiền, có căn nhà Ôn Diễm đưa cho cô, ít nhất khi người khác còn lo lắng có thể tích góp tiền mua một căn nhà ở Yến Thành hay không thì cô không cần phải lo lắng đến chuyện nhà cửa nữa.

Đột nhiên Thịnh Nịnh lại cảm thấy mình nói chuyện này với Ôn Diễm rất ngu ngốc, anh muốn gì thì có cái đó, sao có thể hiểu lời cô nói được,

Anh sinh ra đã là tầng lớp phía trên, những gì cần phấn đấu cần cố gắng, thế hệ trước đã thay anh hoàn thành sớm rồi, làm thành thìa vàng dát đến bên miệng anh, anh chỉ cần chịu há miệng thì cái gì cũng có.

Anh tùy tiện đưa đại một căn nhà, mà đây chính là khát vọng và phấn đấu nửa đời người của một nhân viên văn phòng.

Trước khi bố mẹ ly hôn, Thịnh Nịnh cũng từng tận hưởng cuộc sống vật chất xa hoa.

Cô không thể không thừa nhận, cho dù khi đó mình còn nhỏ, còn chưa hiểu quan niệm tiền bạc thì cũng có thể cảm nhận cuộc sống khi đó thoải mái như thế nào.

Sau đó bố mẹ ly hôn, mẹ không cần cô, cô đành phải sống theo ba, lại tiếp xúc sớm với những chuyện vặt vãnh củi gạo dầu muối, cảm giác chênh lệch quá lớn lại càng hoài niệm những ngày đã từng áo đến duỗi tay cơm đến há miệng.

Cho nên Thịnh Nịnh vẫn luôn tin rằng, có tiền có thể sống rất hạnh phúc.

Cô không đờng tình với Ôn Diển, cũng không trông mong Ôn Diển có thể đờng tình với mình.

“Thôi quên đi.” Thịnh Nịnh thờ dãi nói: “Anh cứ coi như tôi không ốm mà rên đi.”

“Đừng tự coi thường bản thân.” Ôn Diển thản nhiên nói: “Ít nhất là theo tôi thấy, cô rất cố gắng.”

Thịnh Nịnh mím môi, cố ý hỏi: “Vậy anh cảm thấy sau này tôi sẽ thăng chức rất nhanh không?”

Ôn Diển mơ hồ nói: “Người làm việc chăm chỉ thì xứng đáng.”

Nhưng cô đã nghe thấy anh khen ngợi mình.

Hiếm khi thấy anh không mỉa mai mình, Thịnh Nịnh cảm thấy kinh ngạc đờng thời lại cảm thấy hơi hơi vui.

Cô được cấp trên khen ngợi, đây chắc chắn là một sự khích lệ tích cực không thể nghi ngờ trong công việc.

Vậy thì cô phải báo đáp một cái gì đó.

Vì vậy, đột nhiên chú mèo chiêu tài đứng dậy từ cầu thang.

Ôn Diển thản nhiên nhìn cô.

“Sắp nghỉ Tết rồi, tôi ở đây chúc Tết sếp trước, chúc ngài một năm mới sức khỏe dồi dào, gia đình mỹ mãn, vạn sự như ý, tiền vô như nước.”

Thịnh Nịnh nắm chặt hai tay, lại nghiêm túc làm tư thế chúc Tết cho anh.

Cô nghĩ rằng mình rất đứng đắn nhưng cấp trên của cô lại bị cô chọc cười bởi hành động ngớ ngẩn đáng yêu và vụng về của cô.

“Khi không mà tỏ ra ân cần*, cô lại muốn làm gì?”

*“Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo!” (Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp)

“Không làm gì, chỉ là thật lòng chúc anh thôi.” Thịnh Nịnh nói: “Bởi vì chỉ có sếp tốt, tôi làm cấp dưới của sếp mới tốt.”

Anh ừ một tiếng, xem như tiếp nhận cái mông ngựa này của cô, giọng điệu nhàn nhã nói: “Vua nịnh nọt, nói thêm hai câu tôi nghe một chút.”

“Anh vẫn còn độc thân đi.” Thịnh Nịnh cảm thấy những gì nên chúc đầu ở trong mấy câu đó rồi, chỉ đành căng da đầu nghĩ một cái mới: “VẬY chúc ngài một năm mới không còn cô đơn một mình nữa, không kể là lễ gì, kể cả lễ Giáng sinh cũng có người bầu bạn.”

Cô còn chưa quên đêm Giáng Sinh cách đây không lâu, cô là cấp dưới lấy danh nghĩa tặng ca làm thêm giờ bầu bạn với anh.

Lời này vừa chạy lon ton khỏi miệng, hơn nửa ngày cũng không thấy Ôn Diễm mở miệng đáp lại, Thịnh Nịnh hơi xấu hổ, có phải cô xen vào việc của người khác quá nhiều hay không?

Nhưng cô cảm thấy, câu chúc này rất okela, là tốt cho anh, cũng là tốt cho cô.

Giữa cô và Ôn Diễm không thể tránh khỏi những chuyện kì quái, khi hai người gặp mặt tiếp xúc lại càng khó tránh hơn, cho nên cách duy nhất để hai người phân giới hạn rõ, chính là anh tìm một người bạn gái hoặc là cô tìm một người bạn trai.

Ngay khi Thịnh Nịnh đang suy nghĩ, chiếc áo sơ mi màu sáng và cà vạt tối màu của người đàn ông bỗng đập vào mắt.

Đột nhiên chỗ đầu gối bỗng để nhìn bên ngoài bị anh dùng tay che mắt, ngay khi Thịnh Nịnh không biết anh muốn làm gì thì hình như người đàn ông đã cúi đầu.

Chỉ có đi ầu cũng mấy giây thôi, hơi thở từ trên xuống rời đi, Thịnh Nịnh dùng móng vuốt vụng về sờ sờ cái đầu, vừa rồi giống như có một lực chạm rất nhỏ.

Thịnh Nịnh không xác định hỏi: “... Anh vừa đánh tôi à?”

Ôn Diển nhìn chằm chằm gương mặt hoạt hình không có biểu biểu biến hóa, Thịnh Nịnh mặc bộ trang phục chú mèo chiêu tài này, dùng vỏ ngoài công kênh ngăn cách mình với anh.

Hai người đầu không nhìn thấy mặt đối phương cho nên không cần cố ý che giấu biểu cảm.

Lúc cô nhìn không thấy cũng không phát hiện được, anh mới có thể dễ dàng làm một ít chuyện mà bản thân không chế không được làm theo bản năng.

Cho dù sinh ra là động vật cảm tính, đôi khi con người cũng rất chậm chạp, khi nhận ra sự tồn tại của một thứ gì đó, thường là thứ đó đã tồn tại trong lòng rất lâu rất lâu, chỉ là phát hiện muộn mà thôi.

Cảm giác của con người cũng vậy, giống như được phao bơi ngâm mình trong một bể nước ấm, khi trái tim mở ra một chút sẽ bị cảm giác ấm áp này từ từ xâm chiếm và bào mòn, chờ khi bạn phát hiện ra thì cũng không thể thay đổi nữa.

... Và thường thường càng bị hãm sâu từ lúc nào không hay biết.

Nhưng nó cũng chỉ có thể thôi.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ở nơi mà Thịnh Ninh không nhìn thấy, ánh mắt của Ôn Diển bị che giấu, giọng nói bị đè nén: “Ừm.”

Quả nhiên.

Thịnh Ninh nói một cách tự hào: “May mà tôi còn đội mũ mèò, anh đánh tôi cũng không có cảm giác gì đâu.”

Chương 59-60

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhìn cô chậm chạp đến mức không biết rốt cuộc anh vừa mới làm cái gì, còn ở đó mà đắc ý kiêu ngạo, Ôn Diển cong môi cười yên lặng.

Cho rằng nhất định anh sẽ nói lại mình nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy chi hết.

“À đúng rồi.” Thịnh Nịnh đành phải tìm lời nói: “Có chuyện về em gái tôi và Ôn Chính, tuần này bạn quá còn chưa nói chuyện riêng với anh kịp.”

Đúng lúc bây giờ ở cửa cầu thang chỉ có hai người họ, nhân tiện nói rõ ràng rành mạch luôn.

Thịnh Nịnh vẫn cho rằng Ôn Chính thật sự là lãng tử quay đầu cho nên lúc trước cô còn ôm vài phần áy náy với vị cậu hai này, Kết quả là cô ngây thơ quá, suy nghĩ tình cảm của vị này quá đơn giản.

Ôn Chính muốn lợi dụng Thịnh Thi Mông để chống đối với bố, chứ không phải Ôn Diển.

Điều đó có nghĩa là trước mắt nay Ôn Diển đang thay bố gây áp lực cho đôi tình trẻ này, một khi Ôn Diển không làm được thì Thịnh Thi Mông sẽ đối mặt với người phản đối chân chính trong mối tình này.

Bố của hai anh em, thậm chí là cả nhà họ Ôn.

Cái này khó đối phó hơn Ôn Diển rất nhiều.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cho nên thật ra cô không đồng ý với cách làm của Thịnh Thi Mông nhưng đây cũng là tình cảm của Thịnh Thi Mông, cô đã can thiệp quá nhiều, không muốn can thiệp nhiều hơn nữa.

Thị Nịnh cũng nghĩ thông suốt đơn giản, chỉ cần kết quả không thay đổi, quá trình như thế nào cũng không sao cả, lúc trước Thị Nịnh Thi Mông phối hợp với cô, bây giờ đổi lại cô phối hợp với Thị Nịnh Thi Mông.

Đứng trong góc nhìn của điệp viên trên cao mà nhìn thực sự là đối phó với cả hai bên quá khó khăn.

Nghe cô nhắc tới Ôn Chỉnh, Ôn Diễm thu mắt, ý bảo cô tiếp tục nói.

“Họ sẽ chia tay.” Thị Nịnh nói: “Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

“Tôi muốn con số cụ thể.” Ôn Diễm cũng không chấp nhận cách nói này, thản nhiên hỏi: “Chẳng lẽ phải đợi đến ngày nó kết hôn?”

Thị Nịnh phản bác theo bản năng: “Anh nghĩ nhiều rồi, sao tụi nó có thể kết hôn được.”

“Cô đừng quên, bởi lẽ lý do phản đối Ôn Chỉnh và Thị Nịnh Thi Mông qua lại là bởi vì Ôn Chỉnh có ý định kết hôn.”

Có cái rắm á, tất cả toàn là diễn kịch.

Trong lòng Thị Nịnh rõ ràng rành rành, ngoài miệng lại nói chắc chắn: “Có ý định này cũng vô dụng thôi, cho dù Ôn Chỉnh thật sự đi kết hôn thì cũng không được sự đồng ý của người nhà, có kết hôn thì chẳng khác nào là tra tấn mình, đạo lý này tôi hiểu, chần chẫn Ôn Chỉnh cũng hiểu thôi.”

Bởi vì khoảng cách gia đình giữa hai người và sự phản đối của gia đình sẽ trở thành một khoảng cách vĩnh viễn trong cuộc hôn nhân này.

Cho dù ngay từ đầu tình yêu nồng thắm kia sẽ tạm thời che dấu ngăn cách bảo vệ tất cả nhưng trải qua tháng năm dài lâu, nhìn những khoảng cách như đã biến mất này sẽ chậm rãi nâng cấp trở thành mâu thuẫn cho đến khi hủy diệt triệt để tình cảm giữa hai người.

Thị Nịnh không tin đạo lý đơn giản cô có thể hiểu được mà Ôn Chỉnh và Thị Nịnh Thi Mông sẽ không hiểu cả.

Cho nên cho dù hai người họ nhập vai sâu sắc hơn nữa, nhất định sẽ không lấy hôn nhân làm trò đùa.

Ôn Diễn nhíu mày, ánh mắt dần dần nguội lạnh.

Anh nhìn Thịnh Nịnh, đột nhiên rất nhẹ nhàng cười.

Hai người không phải là con nít con nôi, họ là những người đã trải qua cuộc sống của người trưởng thành.

Biết rõ hậu quả của tình cảm bồng bột, vì vậy họ có thể kiểm soát bản thân và không làm những điều ngu ngốc.

“Cô nói đúng, nó hiểu.” Anh nói.

Thịnh Nịnh thấy anh bị mình thuyết phục, trong lòng tạm thời thờ phào nhẹ nhõm, thăm dò hỏi: “Vậy ok rồi nhỉ, bây giờ chúng ta trở về đi? Tôi đoán chút nữa sẽ tới thời gian bốc thăm trúng thưởng rồi.”

Vì tránh hiềm nghi, Thịnh Nịnh bảo Ôn Diễn trở lại hội trường cuộc họp thường năm trước, đợi vài phút sau cô mới rời khỏi cầu thang.

Lúc trở lại hội trường, mấy tiệp bối mặc quần áo gấu bông với cô đã thay quần áo xong xuôi rồi, đang đứng ăn điểm tâm nói chuyện phiếm với nhau.

Anh Trương là người đầu tiên nhìn thấy mèo chiêu tài đi về phía mình trong đám người, không nhịn được cười ra tiếng, vừa dùng sức vỗ tay với cô vừa trêu ghẹo nói: “Tiểu Thịnh em vừa mới đi đâu trốn đấy? Anh còn tưởng em đi thay quần áo rồi chứ, em định mặc bộ đồ này về nhà à?”

Thịnh Nịnh sững sờ hỏi: “Mọi người thay xong hết rồi hả?”

“Mấy ông chú tui anh thay đâu chả được? Có ai thêm nhìn đâu.” Anh Trương nói: “Chị Lệ đi tìm em đủ chỗ đó, nhanh chóng gọi điện thoại cho cô ấy đi.”

Thịnh Nịnh dạ một tiếng, vừa trở về lập tức chạy ra ngoài, vừa chạy vừa ôm mũ mèo lỗ nó rơi xuống.

Anh Trương với mấy ông chú khác ở phía sau nhìn thấy thế vui vẻ không chịu nổi.

Một đồng nghiệp nam nói: “Làm khó Tiểu Thịnh quấy tung tung với mấy ông chú già như chúng ta, cậu nói nếu tổng giám đốc Ôn không phản đối đề nghị ban đầu của chúng ta thì tốt biết bao, nói không chừng lúc này có rất nhiều người đến hỏi WeChat Tiểu Thịnh à nha.”

Một người khác cũng nói: “Đúng vậy, thật là một cô gái xinh đẹp, đội mũ mèo che hết mặt rồi, uống quá.”

“Tui nói chính Tiểu Thịnh cũng không vội vàng tìm bạn trai, cần hai người lo lắng chắc?” Anh Trương không thêm để ý nói: “Hiện tại thế đạo* đã thay đổi rồi, mục tiêu quan trọng của các cô gái là sự nghiệp.”

*Lẽ thường của việc đời.

Không bao lâu sau, Thịnh Nịnh thay trang phục mèo chiêu tài cũng kèn xong, chải tóc một lần nữa, thay một chiếc váy hơi trang trọng rồi trở về hội trường cuộc họp thường năm với chị Lệ.

Thịnh Nịnh thay quần áo xong thì đi chào hỏi các tiền bối, uống thêm hai ly rượu, cuối cùng mới đến thời gian tự do hoạt động.

Cô cần một đĩa cơm đi đến khu vực tự phục vụ chọn điểm tâm ăn, đang suy nghĩ là chọn bánh nhưng đồ hay bánh rừng đen*, đột nhiên bên cạnh đột nhiên có một giọng nói: “Tìm

một vòng lớn mới tìm thấy cậu.”

*Bánh Black Forest hay bánh rừng đen là một món bánh đặc trưng đến từ khu rừng đen ở nước Đức. Hương vị đặc trưng của bánh rừng đen có được từ loại rượu mang tên Kirsch Wasser làm từ trái cherry chua được trồng tại Black Forest.

Thịnh Nịnh quay đầu nhìn, là Cao Nhị.

Cao Nhị cười hỏi: “Đi đâu vậy? Cuộc họp thường năm mà cậu cũng đến trễ nữa hả.”

Thịnh Nịnh không nói với Cao Nhị rằng cô sẽ lên sân khấu nhảy, ngay cả Thịnh Thi Mông cô cũng không nói.

Đội mũ gấu bông không ai hay biết, đương nhiên có thể nhảy không kiêng nể gì rồi, cởi mũ thì da mặt cũng mỏng theo.

“Có chuyện riêng á.” Thịnh Nịnh nói có lộ: “Cậu tìm tở làm gì đó.”

Tìm cậu nói chuyện á.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Còn người trong bộ phận của cậu thì sao? Hôm nay không đến à?”

Cao Nhị nhún vai nói: “Đến rồi nhưng trận đấu của tớ với họ kết thúc rồi nên tớ tìm cậu đó.”

Thịnh Nịnh nhanh chóng phản ứng lại trận đấu mà Cao Nhị nói là gì.

Đối với một số cô gái, quần áo mặc trong cuộc họp hàng năm không được gọi là quần áo, đó là trang phục chiến đấu.

Bởi vì bình thường đi làm không thể mặc bắt mắt điệu đà, vì thế giống như các cuộc họp thường năm như thế này, toàn bộ trụ sở chính bao gồm một số nhân viên phòng ban bộ phận tụ họp, trước mặt nhiều người như vậy nên tất nhiên phải cố gắng làm sao cho mình đẹp lộng lẫy, thể hiện giá trị của bản thân.

Cao Nhị mặc chiếc váy nhỏ bằng thủ công xa xỉ trên người, cũng đủ để đánh bẹp dí các trang phục chiến đấu khác, cô ấy phối thêm túi xách to bằng bàn tay, tuy rằng nhỏ nhưng giá cả cũng mấy vạn, quả thực rất không khiêm tốn.

Nhưng thật lòng mà nói “thi đấu” này cũng chỉ giới hạn ở các ngành nghề có mối quan hệ ngoài mặt bình thường.

Thịnh Nịnh không nằm trong phạm vi “thi đấu” của Cao Nhị cho nên ở trước mặt cô Cao Nhị cũng không có gì cần thiết cố ý nói “Úi trời thật ra tôi không cố ý ăn mặc, chỉ lấy đại một cái trong tủ quần áo thôi”.

“Tớ cố ý tìm stylist cho ý kiến, đương nhiên kết quả là toàn thắng.” Cao Nhị đắc ý nhướn mày, lại nhìn về phía váy trên người Thịnh Nịnh: “Váy này của cậu cũng đẹp, càng nổi bật làn da trắng của cậu, mua đâu thế?”

Thịnh Nịnh vừa chọn điểm tâm vừa nói: “Mua trên mạng.”

“Thương hiệu gì vậy?”

“Không để ý nơi.” Thịnh Nịnh nói: “Cậu gõ từ khóa váy nhung kiểu Pháp, chắc là có thể tìm ra ấy, cái váy nào bốn trăm là váy tớ mua.”

Cao Nhị im lặng vài giây, biểu cảm phức tạp nói: “Tuyệt vời, cậu mặc váy bốn trăm, còn tớ mặc váy bốn vạn lại có một hiệu ứng như nhau.”

Cũng không đợi Thịnh Nịnh nói gì, Cao Nhị lại cảm thán nói: “Có ngoại hình thật tốt, hôm nay Thi Mông cũng chỉ mặc một chiếc váy bảy tám trăm nghìn, cũng giống như tiên nữ.”

Vừa nãy Thịnh Thi Mông còn đang nói chuyện phiếm với Cao Nhị, giữa chừng bạn trai gọi điện thoại tới nên ra ngoài nghe điện thoại, lúc này còn chưa về.

“Có tiền vẫn tốt hơn.” Giọng điệu Thịnh Nịnh thành thật: “Người có ngoại hình không nhất định phải có tiền, nhưng người có tiền nhất định phải có ngoại hình.”

Cao Nhị lập tức cười ra: “Cảm ơn chị em, ngày mai tớ sẽ đi phẫu thuật thẩm mỹ.”

Hai người bưng đĩa cơm trò chuyện một lát, lúc này người dẫn chương trình lên sân khấu, rốt cục cũng đến được phần bốc thăm trúng thưởng được mọi người chú ý nhất.

Giải nhất năm nay là một tour du lịch bảy ngày đi châu Âu sang trọng hơn so với những năm trước.

Ngay sau khi giải thưởng này được công bố, tất cả mọi người tại cuộc họp thường năm đầu tiên cuồn cuộn, tiếng la hét liên tiếp vang lên.

“Vậy bây giờ chúng ta mời tổng giám đốc Ôn lên sân khấu cho chúng ta lần lượt bốc thăm may mắn năm nay!”

Ôn Diển vừa lên sân khấu, Thịnh Ninh lập tức buông đĩa cơm xuống, chấp hai tay lại, yên lặng cầu nguyện ở trong lòng.

Trúng tôi trúng tôi trúng tôi trúng tôi!!!

Kết quả Cao Nhị bên cạnh cũng đi theo cầu nguyện.

“Tiêu thư Cao.” Giọng Thịnh Ninh đầy khó chịu: “Giai cấp tư sản các cậu đừng đến cướp vận may với nhân viên làm công vô sản như tụi tở được không?”

Cao Nhị dờ khóc dờ cười giải thích: “Không phải tở muốn bốc thăm trúng thưởng, tở chỉ muốn trúng giải an ủi lên sân khấu, sau đó đứng cùng Ôn Diển.”

Thịnh Ninh: “...”

Được rồi, là cô lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Thịnh Ninh liều mạng muốn trúng giải nhất, cuối cùng ông trời cũng coi như không phụ cô, cô trúng giải ba, một máy lọc không khí.

Nhân viên trong phòng tổng giám đốc nghe thấy Thịnh Ninh rút trúng giải ba, lập tức hâm mộ hô lên.

“Tiểu Thịnh! Cô may mắn quá đi!”

“Đãi mọi người đi.”

“Làm thêm vài năm nữa đoán chừng cũng có thể trúng giải nhất.”

Mặc dù không phải là giải nhất nhưng cũng rất tốt, cô không có ý định chiết khấu giải thưởng này, vừa vặn có thể chuyển đến căn hộ để sử dụng.

Thịnh Ninh hào hứng phấn chấn lên sân khấu, cô vừa lên sân khấu, quả nhiên dưới sân khấu có người hỏi nhỏ hỏi cô gái này là ai, vì thế người biết liền nói đây là sinh viên thực tập mới do làm việc bên phòng tổng giám đốc.

Xưa này Tập đoàn Hưng Dật có tiền nên ưa chi làm nấy, bình thường thưởng cho nhân viên và phúc lợi các thứ cũng không ít, càng không có quy định sinh viên thực tập không thể bốc thăm trúng thưởng lớn tại cuộc họp thường năm, mỗi người đều có phần, tất cả đều dựa vào may mắn.

Cởi bỏ bộ trang phục gấu bông cũng kèn kia, Thịnh Ninh mặc một chiếc váy kiểu Pháp màu đen trắng, mái tóc xoắn dài dịu dàng xoắn sau đầu, không có trang sức dư thừa, chỉ có một cái khuyên tai nhỏ trên tai điểm xuyết trên khuôn mặt tươi cười của cô.

Cô phấn khởi nhận lấy thẻ giải thưởng từ tay tổng giám đốc Ôn.

“Cám ơn tổng giám đốc Ôn.”

Người đàn ông vô thức nhếch môi, nhướn mày nhìn cô: “Cũng không phải bốc trúng giải nhất, vui dữ vậy.”

“Đủ rồi, giải nhất đối với tôi mà nói quá lớn.” Thịnh Ninh cảm thấy rất thỏa mãn: “Làm người phải biết thỏa mãn.”*

*知足常乐: Tri túc thường nhạc: Mô tả sự hài lòng và hạnh phúc với những gì đã đạt được

Hội trường quá ồn ào, hai người mặt đối mặt nói chuyện, ngay cả người dẫn chương trình đứng bên cạnh cũng không nghe thấy, Thịnh Nịnh nhận thưởng xong thì xuống sân khấu.

Mà sự thật đã chứng minh cái gọi là có lòng tròng hoa không nở, vô tình cảm liễu lại xanh.

Giải ba bị một sinh viên thực tập ẵm đi mất, kết quả giải nhất cũng bị một sinh viên thực tập lấy luôn.

“Mạ nó, sinh viên thực tập được buff r ồi.”

“Sinh viên thực tập kỳ này trâu bò nha.”

Cao Nhị trúng giải nhất nhưng về mặt lại khổ sở: “Gòì xong, tở cướp may mắn của cậu thật r ồi.”

Thịnh Nịnh vốn cũng chỉ nói đùa, cười nói: “Đó là may mắn của cậu, mau đi lên nhận thưởng đi.”

Cao Nhị mang tâm trạng vừa áy náy vừa kích động lên sân khấu, càng đến gần Ôn Diễm, nhịp tim cô ấy lại càng không khống chế được.

Người đàn ông thân nhiên nói với cô: “Xin chúc mừng.”

Đây là hai từ duy nhất anh nói với cô ấy sau khi cô ấy lên sân khấu.

Nhưng Cao Nhị vẫn hết sức mừng rỡ, khăn trương đến ngón tay run rẩy, nhìn khuôn mặt lạnh lùng gần kề này, cô ấy càng nhìn càng cảm thấy đẹp trai.

Đám tinh anh mặc cổ áo trắng* dưới sân khấu ai nấy đều lăn lộn làm việc nhiều năm như vậy, đã gặp rất nhiều việc đời, nhìn ra cách ăn mặc của sinh viên thực tập này không tầm thường.

*Ý chỉ thành phần tri thức, nhân viên công chức.

Một số đồng nghiệp hóng hớt đang thảo luận về sinh viên thực tập này.

“Phú nhị đại* à? Vậy tại sao không đi công ty bố mẹ mình trực tiếp nhẩy dù** làm lãnh đạo nhỏ mà đến chỗ chúng ta thực tập vậy?”

*Thế hệ nhà giàu thứ hai.

**Tương tự như đi cửa sau,...

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Còn vì gì nữa, tất nhiên là vì tổng giám đốc Ôn của chúng ta rồi.”

Sếp Ôn Diễm của mọi người vừa trẻ đẹp vừa độc thân, hơn nữa anh không chỉ là kiểu phú nhị đại hào quang sáng chói mà năng lực làm việc các thứ cũng không chê được.

Nghĩ như vậy mới thấy vị phú nhị đại Cao Nhị này không đi công ty của mình mà tới đây thực tập rất hợp lý.

Trong thời gian ngắn mọi người bưng bình ra, khoe miệng lộ nụ cười hề hề.

Lúc này Thịnh Ninh cũng nhìn Cao Nhị trên sân khấu, yên lặng hâm mộ số may mắn tốt của Cao Nhị.

Quả nhiên người có tiền độ may mắn cũng cao.

Hơn nữa cô cảm thấy, chiếc váy thủ công đắt tiền trên người Cao Nhị cộng với nhìn áo sơ mi thủ công của Ôn Diễm cũng rất hợp.

Mọi người đều biết trong nhà Cao Nhị có tiền, là một phú nhị đại tới đây trải nghiệm cuộc sống cho nên không kể cô ấy mặc váy đắt tiền cỡ nào cũng sẽ không có ai cảm thấy kỳ quái.

Thật ra trong căn hộ cũng có rất nhiều váy để cô lựa chọn, ngay từ đầu cô cũng muốn chọn một chiếc váy từ bên trong để tham dự cuộc họp thường năm nhưng những chiếc váy trong tủ đều quá đắt, tạm thời chưa thích hợp để một sinh viên thực tập có thể mua nổi mà mặc.

Vì vậy, cuối cùng cô đã đặt một chiếc váy không đắt tiền trên mạng.

Thịnh Nịnh thở dài, lẩm bẩm: “Cố gắng kiếm tiền thôi.”

Bốc thăm trúng thưởng kết thúc, Ôn Diễm nói đơn giản vài câu ở trên sân khấu, trong lòng các nhân viên của anh, anh luôn là một cấp trên lạnh lùng mặt như cục băng, hôm nay cũng giống như những ngày thường, không có những lời phát biểu hoa lệ dài dòng kia, nói ngắn gọn súc tích, tích chữ như vàng.

“Cuối cùng chúc mọi người một năm mới hạnh phúc.”

Dưới sân khấu là mọi người đồng thanh đáp lại: “Chúc sếp năm mới vui vẻ!”

Bởi vì hôm nay Cao Nhị trúng giải nhất lên sân khấu mà có cơ hội tiếp xúc trực tiếp với Ôn Diễm nên vui vẻ không chịu nổi, xuống sân khấu một cú là rót cho mình vài ly rượu liền.

Lúc Thịnh Thi Mông nghe điện thoại trở về, Cao Nhị đã nửa say chiuến choáng.

Cô ấy mờ mịt nhìn về phía Thịnh Nịnh, Thịnh Nịnh giải đáp: “Trúng giải nhất, lại tiếp xúc gần gũi với tổng giám đốc Ôn, đầu óc kích thích quá độ.”

Thịnh Thi Mông à một tiếng, hiểu rõ: “Thì ra là tiền và đàn ông rơi xuống đầu cũng một lúc, khó trách.”

Cao Nhị nhìn thấy Thịnh Thi Mông trở về, lập tức ôm cô cảm thán cảm thán: “Hu hu hu đẹp trai quá, anh ấy thật sự đẹp trai lắm, chắc chắn tớ phải đuổi theo anh ấy! Chắc chắn!”

Thịnh Thi Mông vỗ lưng cô ấy cố vũ có lệ: “Cố lên, tớ đánh giá cao cậu.”

Chắc khoảng gần mười một giờ cuộc họp thường năm này mới hoàn toàn hạ màn, hôm nay có rất nhiều người đã uống rượu, có người uống hi hi ha ha say đến mức không đi không đứng được, chỉ có thể bị mấy đồng nghiệp vác đi.

Thị Thị Mông đỡ Cao Nhị, Thị Thị Nịnh vác máy lọc không khí cùng nhau rời khỏi công ty.

Ba cô gái và một máy lọc không khí đứng trước cửa công ty chờ một lúc, tài xế nhà Cao Nhị đến đón cô.

Tiền Cao Nhị đi, hai chị em đồng thời thở phào nhẹ nhõm, gọi một chiếc xe chuẩn bị trở về căn hộ.

Trên xe, tài xế rất chi là hào hứng dãi dào mở tình ca, Thị Thị Nịnh dựa vào lưng ghế, vô thức ngáp một cái.

“Em muốn mua vé.” Đột nhiên Thị Thị Mông mở miệng, giọng điệu hơi do dự: “Chị đi với em không?”

Thị Thị Nịnh không nói gì.

Thị Thị Mông biết ý cô, vì thế nói: “Nếu chị không muốn trở về, vậy em cũng ở lại đây với chị.”

“Không cần.” Thị Thị Nịnh dừng một chút, nói: “Chúng ta về cùng nhau.”

Ánh mắt Thị Thị Mông lập tức sáng lên, vui vẻ nói: “Thật hả chị?”

“Ồi, mấy ngày trước bố chị gọi điện hỏi chị trở về”

Thị Thị Mông cười nói: “Chắc chắn là ông ấy nhớ chị rồi.”

Môi Thị Thị Nịnh giật giật, nhớ lại giọng điệu của Thị Thị Khải Minh, tuyệt đối không giống như vì nhớ cô nên mới hỏi cô về

Qua điện thoại, bố ra lệnh cho cô phải về nhà trong năm nay, miễn là năm nay trở lại, mấy năm sau cô thích đi đâu thì đi.

Thịnh Nịnh nghĩ nếu đây thật sự là lần cuối cùng về nhà ăn Tết, vậy thì trở về đi.

“Bên đó có tuyết không?” Thịnh nhìn cửa sổ xe, đột nhiên hỏi.

“Hả?” Thịnh Thi Mông lấy điện thoại di động ra, kiểm tra thời tiết ở quê, lắc đầu nói: “Không có.”

Thịnh Nịnh thở dài.

Cô không thích thành phố không có tuyết.

*

Cùng Thịnh Nịnh hoàn tất ngày về nhà, Thịnh Thi Mông đã đặt trước hai vé trên điện thoại, à là cướp vé chứ, còn cố ý mua vé VIP, sau khi chuẩn bị đầy đủ như vậy cuối cùng cũng mua được hai vé máy bay về quê.

Bởi vì Tết, lúc này công ty đã trống không rất ít người, nhân viên cũng nghỉ dãn dãn.

Một ngày trước khi Thịnh Nịnh về nhà còn đang làm việc ở công ty, gặp trợ lý Trần gần tết mới rảnh rỗi.

Trợ lý Trần là người địa phương, không có tiền nào phải tàu xe máy bay về quê nên thuận miệng hỏi Thịnh Nịnh dự định sắp xếp như thế nào.

Tuy rằng Thịnh Thi Mông có một chiếc MINI* Ôn Chinh đưa nhưng xe chạy qua lại không lái về được, còn phải dừng ở sân bay, phí đậu xe vừa đắt vừa không cần thiết nên các cô vẫn quyết định bắt taxi đi.

*MINI là thương hiệu ô tô cỡ nhỏ và được xem là biểu tượng của nước Anh vào những năm 1960. Hiện tại, MINI đã thuộc sở hữu của tập đoàn BMW, trước đó là Tập đoàn ô tô Anh quốc (BMC).

Trợ lý Trần cảm thấy hành lý của hai cô gái chắc chắn nhiều, bắt taxi cũng không tiện nên chủ động đề nghị đưa các cô ra sân bay.

Đương nhiên Thịnh Ninh không từ chối, nói cảm ơn một tiếng, chờ Tết xong trở về sẽ mời anh ta đi ăn cơm.

Vì thế ngày về nhà, như trợ lý Trần đoán không sai, hai cô gái nhìn gầy yếu, một người xách một chiếc vali siêu to khổng lồ gặp anh ta.

May mà không gian cốp xe SUV* của anh ta đủ lớn để đặt hai vali quá khổ này.

*SUV là viết tắt của Sport Utility Vehicle - xe thể thao đa dụng - với đặc trưng gầm cao, hệ dẫn động thường là cầu sau, 4 bánh bán thời gian hoặc toàn thời gian. SUV có khung gầm rời (body on frame), tức là thân xe úp lên hệ khung bên dưới sàn, chứ không phải dạng đúc liền như sedan. Đặc tính kỹ thuật này giúp SUV có khả năng chạy đường dài, off-road nhiều hơn là di chuyển phố. Cũng vì thế, SUV thường có thiết kế vuông vức, đường nét đơn giản, nam tính.

Lúc này, chỗ nào của Yến Thành cũng kẹt xe, khắp nơi toàn là xe cộ.

Cũng may ba người đi ra sớm, bị kẹt lâu một chút cũng không sợ đến trễ, vì thế nhân tiện kẹt xe, ba người ngỗ nói chuyện phiếm.

“Sao hôm nay trợ lý Trần rảnh đưa chúng em ra sân bay vậy?” Thịnh Thi Mông ngỗ trên xe tò mò hỏi: “Anh không cần đi theo tổng giám đốc Ôn hả?”

“Tổng giám đốc Ôn á, lúc năm cũ là sếp đã về quê rồi.”

Thịnh Thi Mông khó hiểu nói: “Không phải tổng giám đốc Ôn là người Yến Thành sao?”

Hơn nữa cô ấy hoàn toàn không nghe thấy Ôn Chính nói phải đi ăn Tết ở đâu hết.

Trợ lý Trần giải thích: “Sếp về nhà ngoại á, quê mẹ của tổng giám đốc Ôn là của Tô Hồ.”

Đột nhiên Thịnh Thi Mông nhớ tới lúc trước nghe bạn cùng phòng của Thịnh Nịnh là Quý Vũ Hàm có nói, bố mẹ tổng giám đốc Ôn là liên hôn thương nghiệp, quê mẹ anh ở Tô Hồ.

Nói sâu hơn nữa cô ấy không nói chi tiết, tóm lại nhà mẹ đẻ anh rất chi là quyền thế trâu bò hồ báo cáo chồn, nếu như không phải vì tư tưởng xã hội phong kiến phụ quyền* nam tôn nữ ti ăn sâu trong vào trong lòng thế hệ trước, hơn nữa bố anh có đầu óc kinh doanh rất tốt, làm ăn lớn thì nói không chừng Ôn Diển và Ôn Chinh phải đi theo họ mẹ.

*Chế độ phụ quyền là một hệ thống xã hội trong đó nam giới giữ vai trò là nhân vật quyền lực chủ yếu với tổ chức xã hội, đồng thời là nơi mà người cha có quyền lực đối với phụ nữ, trẻ em và tài sản. Từ này ngụ ý về một thể chế mà nam giới nắm quyền lực và phụ nữ phải chịu sự lệ thuộc.

“Đúng vậy, sếp Ôn với chúng ta cũng coi như là nửa đồng hương.”

“Ừm, nếu thân thiết và có cơ hội thì em có thể trực tiếp chúc Tết sếp.”
Trợ lý Trần cười nói: “Hiếm khi sếp Ôn cho mình đi nghỉ trước ngày ba mươi, mà cũng nhờ trưởng bối thúc giục lắm mới nghỉ á.”

“Vậy thì em sẽ gửi lời chúc mừng năm mới online cho sếp.” Thịnh Thi Mông lập tức lắc đầu ngay.

“Còn em, Thịnh Nịnh? Em có định đến chúc Tết sếp Ôn không?”

Cô không phải họ hàng thân thích nhà anh, nếu không có Thịnh Thi Mông, cô chỉ là một nhân viên nhỏ, có nhất thiết phải đến nhà chúc Tết ông chủ hay không?

Thịnh Nịnh hoàn toàn không có kế hoạch này, cố ý hỏi: “Em muốn đích thân đến chào hỏi, sếp có lì xì cho em không?”

“Có chứ, thường thì sếp sẽ lì xì.” Trợ lý Trần nhớ lại: “Một năm, toàn bộ nhân viên của phòng tổng giám đốc không được nghỉ Tết. Mọi người cùng làm dự án với sếp, sau đó khi mừng một mọi người tới phòng làm việc chúc Tết, ngài ấy đã lì xì cho mọi người đấy.”

Thị Mông: “Nhiều không?”

“Hai nghìn tám trăm tám mươi tám.”

Thị Mông thốt lên: “Ừ chà chà.”

“...”

Chương 60

Vừa nghe thấy có bao lì xì chúc tết lớn như vậy, Thị Mông đã động tâm.

Đây là hai nghìn tám trăm tám mươi tám mươi tám đó!

Hai nghìn tám trăm tám mươi tám mươi tám! Chắc chắn phải đi chúc Tết rồi.

Thị Mông ra vẻ bình tĩnh nói: “Vậy để em xem có thời gian đi một chuyến hay không.”

Trợ lý Trần và Thị Mông cùng nhìn nhau thông qua gương chiếu hậu, trao đổi một ánh mắt ẩn ý “Không hổ là chị của em”.

Chuyến bay từ Yến Thành đến Thượng Hải khoảng hai tiếng đồng hồ, khi Thị Mông và Thị Mông đến sân bay, đúng lúc đã qua giờ ăn trưa.

Sau đó, hai người ngồi trên xe buýt một lần nữa, xe buýt đến rìa của trung tâm thành phố rồi họ đến nơi.

Khi đi ngang qua con ngõ hẻm trước đây, nơi này vẫn như cũ, được bao quanh bởi ăng-ten xen kẽ, vài ngày trước vừa có một trận mưa mùa đông,

không khí ẩm ướt, trên tường đồ cũ dính đầy nước, nhìn thấy rêu phong ẩm ướt và cảm giác bu ãn bu ãn, rêu trên mặt đất cũng trơn trượt, hai chị em cẩn thận từng bước đi qua.

Nơi này có nhiều người già, họ quyến luyến và chân thành với con ngõ hẻm này, ngay cả khi họ muốn dọn đi thì cũng không đồng ý biến nơi này thành một thành phố phong cách hiện đại để thu hút khách du lịch, vì vậy nên nơi này cứ vậy, không giống như nhiều thập kỷ trước, nó cổ xưa, trầm lắng mang nặng những dấu tích thời gian, không bao giờ thay đổi.

Việc phá dỡ và di dời phải xem may mắn, quy hoạch lớn nhỏ nhiều nơi như vậy, độ may mắn tốt mới làm giàu, độ may mắn kém thì giữ nhà cũ khur khur cũng không lấy được nửa đồng. Thịnh Khải Minh thuộc nhóm người xui xẻo nhất, cho dù treo biển bán thì cũng không bằng giá nhà cao như hiện nay.

Xuyên qua con hẻm, đi về phía trước mấy trăm mét cuối cùng cũng đến khu chung cư cũ hiện tại.

Lúc lên lầu, đúng lúc gặp bà cụ hàng xóm đang xuống lầu.

“Ái chà, Nịnh Nịnh Mông Mông đã về rồi này.”

Thịnh Nịnh và Thịnh Thi Mông cùng thưa chào bà Vương.

“Được rồi, hai đứa càng ngày càng xinh đẹp.” Bà Vương cười vui vẻ gật đầu, lập tức đỡ eo kêu to với lầu trên: “Thạch Bình! Hai đứa nhà cháu về rồi kìa.”

Bà Vương lớn tuổi nên hơi lẩm cẩm, hôm nay nhớ kỹ ngày mai lại quên cho nên ân oán nhà họ Thịnh, không kể con cái buôn chuyện với bà bao nhiêu lần bà cũng không nhớ được, chỉ biết nhà họ Thịnh có hai cô con gái, ai nấy đều rất xinh đẹp.

Thạch Bình nghe thấy tiếng kêu này, vội vàng đi ra từ trong nhà.

Tóc bà cột thấp sau gáy, đeo bao tay và tạp dề, trên mặt đã nhuộm màu sương gió nhưng vẫn có thể nhìn thấy sự dịu dàng thanh lịch năm đó.

“Mẹ.”

“Dì.”

Thạch Bình lau tay nơi tạp dề rồi đưa tay qua: “Hai cái vali to đừng vậy, để mẹ xách lên giùm hai đứa.”

Hai chị em đều không đồng ý, tự mình mang vali lên lầu.

Vào nhà, Thạch Bình hỏi các cô có ăn cam hay không, Thịnh Nịnh nhìn quanh một vòng, hỏi: “Ba tôi đâu?”

“À, là công ty ông ấy có việc, lại gọi về, phải đến ba mươi mới về.”

Thịnh Nịnh thở dài.

Nói có chuyện muốn nói với cô, kết quả là mình bận rộn không có ở nhà.

Thịnh Khải Minh thường xuyên đi công tác, rất ít khi ở nhà, trong nhà chỉ có một mình Thạch Bình lo liệu.

Diện tích phòng không lớn nhưng sạch sẽ gọn gàng, Thịnh Nịnh trở lại phòng mình, không ngửi thấy mùi mụi mốc nào, ga trải giường cũng đổi thành cái mới.

Cô ngồi xuống giường, sờ sờ tấm ga trải giường mềm mại, sờ một cái là biết trời nắng hay đem ra phơi liền.

Phòng Thịnh Thi Mông bên cạnh cũng vang tiếng cười đùa của hai mẹ con.

Cô lấy điện thoại ra rồi gửi tin nhắn cho mẹ ruột, nói mình đã về quê.

Chỉ chốc lát sau, Ninh Thanh trả lời cô, chỉ mấy chữ đơn giản

“Mẹ không ở Thượng Hải.”

Thị Nịnh mím môi, trở mình rồi vùi cả khuôn mặt vào trong chăn.

Cứ ở nhà lúng ta lúng túng hết hai ngày như vậy, buổi tối ba mươi Tết, Thị Khải Minh mới trở về.

Thị Nịnh rất giống bố mình, hai bố con có ngoại hình vô cùng nhã nhặn xinh đẹp, cho dù bây giờ Thị Khải Minh đã gần năm mươi tuổi thì đi trên đường vẫn có thể hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều dì.

Nhưng Thị Nịnh vô cùng phản cảm mình giống bố. Cô nghĩ có lẽ chính là vì cô quá giống Thị Khải Minh cho nên lúc trước khi ly hôn, Ninh Thanh mới không muốn nuôi cô, bởi vì chỉ cần nhìn thấy cô, bà ấy sẽ nhớ tới tổn thương mà Thị Khải Minh mang lại cho mình.

Thị Khải Minh vừa vào phòng ngủ xuống đã vẫy vẫy tay với Thị Nịnh: “Còn vào phòng đi, bố nói chuyện với con.”

Thạch Bình và Thị Thi Mông đang xem TV tò mò nhìn lại.

Thị Nịnh theo bố vào phòng, lại nhìn bố đóng cửa lại.

Thị Khải Minh hỏi trực tiếp: “Con sắp tốt nghiệp rồi, sau khi tốt nghiệp có dự định gì chưa?”

Thị Nịnh: “Ở lại Yên Thành làm việc.”

Đột nhiên Thị Khải Minh mở mắt to, vỗ vỗ bàn: “Vậy sau này con muốn làm sao? Kết hôn với người khác thành phố? Người khác thành phố thì tốt gì, chẳng lẽ về nhà làm việc không thoải mái à?”

“Con ở đó để làm việc, không phải ở đó tìm chồng.”

"Sớm muộn gì cũng phải gả, lần này bố gọi con về cũng là ý này. Trưởng khoa của bố có đứa con trai, chắc năm sau sẽ về làm việc, hai đứa sẽ gặp nhau." Thị Khải Minh dừng một chút, nói về điều kiện của nhà trai đơn giản: “Lớn lên cũng được, làm việc ở ngân hàng, trình độ học vấn

là tốt nghiệp Đại học chính quy, tuy rằng không cao bằng con nhưng Đại học cũng được. Quan trọng là con, con gái con đưa học cao để làm gì? Học xong cũng khó tìm bạn trai.”

Thị Nịnh thản nhiên nói: “Khó tìm thì khỏi cần tìm.”

“Vậy sao mà được, bây giờ tuổi con tốt nghiệp Đại học xong là vừa đẹp, qua vài năm nữa sẽ khó gả.” Thị Khải Minh tự mình nói: “Trưởng khoa nói chờ con trai kết hôn sẽ mua nhà cho nó, con khỏi lo chuyện này.”

Thị Nịnh càng nghe càng cảm thấy mỉa mai.

Hóa ra đây là lý do bắt cô về ăn Tết, là muốn giới thiệu đàn ông cho cô, để cô về quê kết hôn, sau đó tốt nghiệp xong cũng không thể không về quê sinh sống.

Chờ Thị Khải Minh cần nhẫn xong, Thị Nịnh trực tiếp từ chối: “Sau khi tốt nghiệp con phải ở lại Yên Thành, không có ý định kết hôn ở quê nhà.”

Nói xong cô cũng không đợi Thị Khải Minh mở miệng nổi giận mà đẩy cửa phòng đi thẳng ra ngoài.

Kết quả Thị Khải Minh đuổi theo.

“Có phải con đã nghĩ ra việc cần tiền mẹ con đưa cho con mua nhà ở Yên Thành không? Cho nên mới không trở về”

Thị Nịnh không ngờ đột nhiên ông ta nhắc tới số tiền này nhưng vẫn gật đầu thừa nhận: “Ừm.”

Thị Khải Minh giận dữ cười hỏi: “Còn bố thì sao? Bố muốn số tiền kia của con để dưỡng già, còn có bà nội con cũng lớn tuổi như vậy rồi, mỗi lần sinh bệnh nằm viện đầu chi tiêu nhiều tiền, con cứ ích kỷ giữ khư khư số tiền đó cho mình sao?”

Thị Nịnh kinh ngạc nhìn bố mình, không ngờ bố mình lại nói những lời này.

Ban đầu Thị Nịnh theo bố mẹ ở trong vườn hoa Dương Lâu tấc đất tấc vàng, đó là nhà ngoại của Ninh Thanh bỏ tiền ra mua nhà cưới sau đó Thị Khải Minh ngoại tình, vợ chồng kiện ly hôn, Thị Khải Minh tuyên bố đòi tiền nhưng ngoại tình chỉ có thể xem như lỗi lầm trong tình cảm, pháp luật lạnh như băng sẽ không bảo vệ tổn thất về thể xác và tinh thần của người bị ngoại tình - người vợ, Ninh Thanh.

Có tiền có thể sai quỵ khiến ma, Ninh Thanh có nhà ngoại tốt giúp bà ấy mời luật sư ly hôn tốt nhất nơi đó đến để kiện tụng.

Vì thế khi chiếc búa* gõ một cái khiến cho Thị Khải Minh tay trắng ra khỏi nhà.

*Chiếc búa trên bàn thẩm phán.

Ninh Thanh không muốn quyên nuôi con gái, Thị Khải Minh cũng không muốn. Ninh Thanh liền nói với Thị Khải Minh, nếu đưa bé đi theo ông ta vậy thì mỗi tháng bà ấy sẽ chu cấp tiền sinh hoạt và tiền cấp dưỡng của con bé nhưng nếu như ở với bà ấy vậy thì một xu ông ta cũng đừng hòng lấy được.

Vì thế Thị Khải Minh đành đồng ý nhưng sau đó ông ta kết hôn, số tiền đó cũng không đủ dùng một nhà bốn người, cuộc sống lại trở nên khó khăn.

Cho nên trước khi thành niên, cuộc sống của Thị Nịnh cũng không tốt lắm.

Đến năm Thị Nịnh thi đậu Đại học muốn đi học ở nơi khác, Ninh Thanh làm thẻ ngân hàng cho cô, nói là từ năm ly hôn đến giờ, bà ấy đã đưa tiền sinh hoạt cho Thị Nịnh, chúng đều nằm trong thẻ, bây giờ Thị Nịnh đã mười tám tuổi, có thể tự xử lý số tiền này nên trả số tiền này lại cho Thị Nịnh.

Sau đó mỗi nửa năm cô đều thường xuyên vào thẻ ngân hàng này để rút tiền, tiền tiêu như thế nào là tùy Thịnh Nịnh nhưng tuyệt đối không thể cho Thịnh Khải Minh.

Thịnh Nịnh biết tấm thẻ ngân hàng này là liên lạc duy nhất giữa cô và mẹ, cô không biết mẹ có còn yêu mình hay không, không biết liên hệ giữa hai người có bị gián đoạn vào một ngày nào đó hay không vì thế không dám đòi thêm gì nữa, cũng không cầu xin mẹ dành cho cô bất cứ sự quan tâm nào khác.

Cô đã trải nghiệm cuộc sống vật chất xa hoa nhưng những cuộc sống đó là mẹ cho, mẹ rời đi, tình yêu và vật chất cũng đi theo mẹ.

Không thể dựa vào tình yêu được, cho dù là người thân, chỉ có nắm chặt tiền trong tay vì đây là cảm giác an toàn duy nhất của cô, cô cẩn thận tiết kiệm số tiền này không dám tiêu nhì nhừ, mọi chi tiêu ở trường đều từ tiền làm thêm, part-time, cô muốn sau khi mình tốt nghiệp, dùng số tiền này để sống yên ổn ở Yến Thành.

“Đó là số tiền mẹ con để lại cho con, có liên quan gì đến bố?”

Thái độ lãnh đạm của Thịnh Nịnh quả thực khiến Thịnh Khải Minh tức giận.

“Thịnh Nịnh tao nói cho mày biết, tao là bố mày, đừng nói tiền, ngay cả mạng này của mày cũng là tao cho!”

Thịnh Nịnh khinh thường: “Ông dựa vào gì mà nói mạng của tôi là ông cho, người vất vả mang thai tôi chín tháng mười ngày cũng đâu phải ông.”

“Không có tao thì mẹ mày có chín tháng mười ngày cũng không sinh ra mày!”

“Cung cấp một nhiệm sắc thể nghĩ rằng mình là ông trời của tôi à?” Thịnh Nịnh nở nụ cười hai tiếng, gắt gao nhìn chằm chằm Thịnh Khải Minh rồi lạnh lùng mỉa mai nói: “Đàn ông mấy người tự tin nhỉ.”

“Thịnh Nịnh! Sao mày dám nói chuyện với bố mày như vậy!”

Thịnh Khải Minh tức giận tát vào mặt Thịnh Nịnh.

Thạch Bình và Thịnh Thi Mông vốn đang cẩn thận nhìn hai bố con cãi nhau, kết quả Thịnh Khải Minh động thủ, gấp đến độ hai mẹ con vội vàng đứng dậy ngăn cản, Thạch Bình ngăn Thịnh Khải Minh, Thịnh Thi Mông ngăn Thịnh Nịnh.

“Muốn tiền của tôi, không có cửa đâu.” Thịnh Nịnh bị đánh vẫn bình tĩnh nói như cũ: “Tôi sẽ không kết hôn, muốn xem mắt thì ông đi mà xem.”

Thịnh Khải Minh đã mất hết bộ dáng nhã nhặn ngày thường, nhe răng phồng má trợn trừng rống với Thịnh Nịnh.

“Sói mắt trắng*! Mày xem như tao không dạy mày!”

*“Sói mắt trắng” (bạch nhãn lang) là từ có nguồn gốc ở Trung Quốc, chỉ người vong ơn bội nghĩa, tâm địa tàn bạo. Sói vốn dĩ đã hung ác, sói mắt trắng còn hung ác hơn cả. Bởi vì mắt trắng cũng như không có con mắt, không có tính người.

Thịnh Nịnh hoàn toàn không nhìn ông ta, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi cửa.

Thạch Bình thấy Thịnh Nịnh đi rồi, vội vàng nói với Thịnh Thi Mông: “Buổi tối ở bên ngoài không an toàn, con đuổi theo chị con đi.”

Thịnh Thi Mông gật đầu, lập tức đuổi theo.

Hai chị em một trước một sau rời đi, Thịnh Khải Minh tức giận đến mức ngã trên sofa hút thuốc, run chân mắng to: “Đúng là tôi đẻ một con sói mắt trắng!”

“Đó là tiền mẹ con bé đưa cho con bé, ông dựa vào gì mà lấy đi.” Thạch Bình thở dài nói.

“Tại sao tôi không thể lấy của nó! Nó ăn không uống không của tôi mà lớn như vậy sao?” Thịnh Khải Minh nói thẳng thắn: “Con gái ruột đối với bố mà máu lạnh như vậy, đứa con gái riêng kia của bà tôi càng không dám trông nhờ vào nó có thể cho tôi dương già, bà nói xem lúc trước nếu bà sinh đứa bé trong bụng thì tốt biết bao, hai chúng ta còn lo sau này không có tiền dưỡng già sao? Đần độn!”

Thạch Bình hỏi ngược lại: “Tại sao tôi phải sinh con cho ông?”

“Hỏi câu ngu ngốc, đã mang thai thì sao không sinh?” Thịnh Khải Minh liếc nhìn bà: “Nếu không phải bà mang thai thì tôi có thể ly hôn không?”

Cả người Thạch Bình run lên, đột nhiên không khống chế được mà hét lớn: “Thịnh Khải Minh con mẹ nó không biết xấu hổ, đó là bởi vì ông lừa tôi! Ông nói dối tôi!”

Vẻ mặt Thịnh Khải Minh chậm lại, lớn tiếng phản bác rất nhanh: “Lừa bà thì thế nào! Lúc đó bà đã mang thai, không thành thành thật thật sinh đứa bé còn để cho sảy mất, bà xứng đáng làm mẹ sao!”

“Tôi sinh nó ra mới thật sự không xứng làm mẹ!” Thạch Bình che mặt khóc rống, lại nói: “Thịnh Khải Minh, ông đã hủy hoại cuộc đời của tôi, đừng hủy hoại cuộc sống của con gái ông nữa.”

Thịnh Khải Minh cảm thấy rất buồn cười nói: “Con gái tôi tự tôi lo, không cần mẹ kế như bà quan tâm, cho dù bà quan tâm đến nó, nó có cảm kích bà không?”

Thạch Bình tuyệt vọng không phản bác nữa, chỉ yên lặng rơi lệ.

“Năm mới mà khóc khóc khóc, xui rủi chết.”

Rõ ràng lúc trước ở quê nhà là một cô gái đáng yêu như vậy, cho dù sau đó ông ta thi đậu Đại học trong thành phố phải rời xa nhau, lại ở trong lúc học Đại học quen biết Ninh Thanh rồi kết hôn với Ninh Thanh, Thịnh Khải Minh cũng không thể quên Thạch Bình, thỉnh thoảng trong mộng nhớ tới bà,

Vận mệnh kỳ diệu, thế mà bọn họ lại gặp lại ở Thượng Hải, Thạch Bình trở thành giáo viên chủ nhiệm của con gái ông ta, so với khi còn trẻ còn dịu dàng động lòng người hơn nhiều, càng làm cho ông không khỏi nhớ tới thời gian trước kia càng ruột gan cồn cào.

Lúc đó rất yêu bà ấy, yêu đến đưa con gái riêng của bà, ông ta cũng chấp nhận còn bảo con bé đổi họ, thêm chữ “Mông”* tương ứng với con gái ruột, có nghĩa là coi con gái bà như con gái ruột của mình.

*Có chú thích tại chương 9

Nhưng những thứ dịu dàng này của Thạch Bình đều biến mất theo thời gian.

Thịnh Khải Minh nghĩ không ra, vì sao Thạch Bình của bây giờ lại biến thành oán phụ khiến người ta chê như vậy?

*

Thịnh Thi Mông đuổi theo Thịnh Nịnh chạy ra ngoài, Thịnh Nịnh không muốn trở về, cô ấy liền ngẩng đầu với Thịnh Nịnh trên xích đu dưới lầu tiêu khu rảnh rỗi ngăn người.

Ngẩng một lúc, Thịnh Nịnh nhẹ giọng nói: “Em về với mẹ em đi.”

Thịnh Thi Mông nghe ra ý tứ chị gái không muốn trở về, vội vàng hỏi: “Còn chị thì sao? Không về nhà thì chị tính đi đâu?”

“Chị lớn như vậy rồi, trên người cũng có tiền, không về nhà thì cũng có chỗ qua đêm.” Thịnh Nịnh nói: “Tết nhất em ở với chị không thích hợp, về với mẹ em đi.”

Thịnh Thi Mông mím môi, không nói gì.

Cô ấy rất rõ ràng, giữa mình và Thịnh Nịnh trước sau gì cũng có một tầng ngăn cách.

Tầng ngăn cách này chính là Thạch Bình, không có cách nào tránh được, cũng không có cách nào biến mất được.

Nhưng đó là mẹ cô ấy, cô ấy không có cách mà nhìn từ trên xuống dưới chán ghét mẹ mình, cô ấy cũng không có cách nào giúp chị gái mà bỏ mặt mẹ mình được.

Cô ấy càng không có tư cách giúp mẹ đi cầu xin Thịnh Nịnh tha thứ.

Thịnh Thi Mông cảm thấy mình đang ở giữa Thịnh Nịnh và mẹ, không làm gì được, cũng không giúp gì được, cô ấy chỉ có thể nói nhỏ: “Xin lỗi.”

“Chị ghét bà ấy là chuyện của chị nhưng bà ấy là mẹ em, bà ấy mang thai chín tháng mười ngày mới vất vả sinh em ra, em không sai.” Thịnh Nịnh lạnh nhạt an ủi: “Em về đi, ba mươi Tết rồi, hai mẹ con em nơi ở cùng nhau.”

Thịnh Thi Mông vẫn lo lắng: “Còn chị thì sao?”

“Chị đi tìm mẹ chị.” Thịnh Nịnh nói.

Thịnh Thi Mông cảm thấy như vậy cũng được, so với việc ăn Tết với Thạch Bình hẳn là Thịnh Nịnh càng muốn đến chỗ mẹ ruột của chị ấy hơn.

Cô ấy hít mũi, thỏa hiệp nói: “Vậy chị đi đi, em đưa chị lên xe, chờ qua năm mới em sẽ đi tìm chị.”

“Ừm.” Thịnh Nịnh gật đầu.

Thịnh Thi Mông đưa Thịnh Nịnh đến nhà ga, tài xế trực Tết không nhiều lắm nhưng cũng may không phải hoàn toàn không có.

Trong đêm đen lạnh lẽo, còn có một chiếc xe buýt đứng ở cửa ga, ánh đèn mờ ảo.

Xe buýt đi vào thành phố Thượng Hải mà Thịnh Nịnh lại không biết chờ xuống xe nên đi đâu.

Thật ra mỗi mùa đông Ninh Thanh đều đi thành phố cực nam qua mùa đông, năm nay cũng không ngoại lệ, trước đó Thịnh Nịnh đã gửi tin nhắn cho bà nói muốn chúc Tết bà nhưng Ninh Thanh nói không cần, bà ấy không ở Thượng Hải.

Khi này nói với Thịnh Thi Mông như vậy, chỉ là tìm cái cớ muốn rời đi thôi.

Trên xe bật hệ thống sưởi ấm, TV công cộng đang phát sóng trực tiếp Đêm hội mùa xuân*, chờ dừng đèn đỏ, tài xế xe buýt nhận điện thoại, dùng ngôn ngữ địa phương nói với người trong điện thoại trở về làm xong chuyến cuối cùng sẽ trở về

*Gala năm mới CCTV, còn được gọi là Đêm hội mùa xuân và thường được viết tắt bằng tiếng Trung Quốc là Chunwan, là một hoạt động năm mới đặc biệt của Trung Quốc được sản xuất bởi Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc

Một số hành khách cúi đầu, trò chuyện với gia đình sắp gặp nhau hay nói chuyện phiếm với bạn bè trên điện thoại.

Xe đến trạm, Thịnh Nịnh xuống xe, quần khăn quàng cổ thật dày đứng ngăn người, nghĩ thầm lát nữa nên đi đâu để giết thời gian.

Nghĩ không ra, cô dứt khoát nghĩ chậm rãi suy nghĩ.

Điện thoại để trong túi vẫn rung rung hoài, cô ngăn người cũng biết nhóm WeChat náo nhiệt thế nào, tất cả mọi người đều đang phát lì xì và chúc mừng năm mới cho nhau.

Sau đó cô lấy điện thoại ra, cũng cảm nhận náo nhiệt từ trong điện thoại.

Trong nhóm trường học, số tiền mọi người phát lì xì cũng không nhiều, chủ yếu là không khí lễ hội nên tổng giám đốc tổ chức nhiều nhóm nhỏ, nhân viên văn phòng làm việc nhiều năm được hào phóng hơn nhiều, mấy bao lì xì đều là tiền to.

Anh Trương: “Còn hai đứa thôi đó, nhào vô cướp lì xì làm vua may mắn này! @Trần Thừa @Thị Nịh.”

Thị Nịh chọn bao lì xì, bao lì xì một trăm tám mươi tám ngàn, cô chỉ cướp được năm đồng.

Thị Nịh: “...”

Thị Nịh: “Khóc thút thít.jpg.”

Không ai thông cảm với cô hết, tất cả đều thả ha ha.

Chương 61:

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Chu chà tay Tiểu Thịnh “đỏ” ghê, không ai bằng.”

Cũng không biết bởi vì tay mình xui hay vì người trong nhóm đều cười nhạo cô, đột nhiên Thịnh Nịnh đăng bộ với icon mình vừa mới gửi, mím môi khóc lên.

Khi cô lặng lẽ khóc, cuối cùng trợ lý Trần cũng mon men vào nhóm.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Trợ lý Trần: “Đến trễ đến trễ r ấ.”

Mọi người trong nhóm đang hỏi anh ta đang làm gì.

Trợ lý Trần: “Vừa r ấ sếp Ôn mới gọi điện thoại cho tôi cho nên không xem nhóm.”

Mọi người tự nhiên hỏi theo, sao ba mươi Tết mà tổng giám đốc Ôn còn gọi điện thoại cho trợ lý Trần, chẳng lẽ mấy ngày nay còn có việc muốn sai trợ lý làm?

Trợ lý Trần: “Không phải, sếp bảo tôi chuyện vé máy bay.”

Trợ lý Trần cũng không giải thích nhiều, chỉ nói mấy ngày trước tổng giám đốc Ôn tạm thời quyết định trở về Yến Thành ăn Tết.

“Mua được không, lúc này khó mua đó.”

“Tôi giúp sếp đặt vé máy bay mừng bốn từ Thượng Hải về Yên Thành rồi.”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Anh Trương: “Vậy không phải sếp một mình ăn Tết ở Thượng Hải sao?”

Trợ lý Trần: “Chắc là vậy ó.”

*

Lần thứ hai điện thoại với trợ lý Trần xác định ngày mừng bốn có thể trở về Yên Thành, Ôn Diễm ngửa đầu, một hơi uống hết cà phê còn sót lại trong ly.

Một tuần trước, anh nhận được tin tức của ông ngoại, bảo anh đến nhà ngoại vào đêm giao thừa, đón năm mới với họ hàng bên mẹ.

Năm nay Ôn Chính quyết định ở lại Yên Thành ăn Tết với bố già cho nên không đi cùng anh.

Khác với bố già Ôn Hưng Dật có tiền thích khoe khoang trang trí xa hoa cho trong nhà, nhà họ Hạ nằm ở sườn núi, cả tòa nhà trang nghiêm nghiêm chỉnh, trang trí cũng gần gũi với phong cách Trung Quốc truyền thống nhất, bên ngoài cổng sắt có hai cảnh vệ canh gác, lái xe vòng qua một dải cây xanh rồi mới đến cửa chính.

Nghe được Ôn Diễm trở về, ông ngoại trực tiếp bảo anh đến □□.*

□□ ** ngọn núi giả nguy nga, nổi bật là cây xanh ở giữa còn có dòng suối nhân tạo chảy xuôi cạn, ông cụ Hạ ngẩng ở trong phong cảnh này.

*,** : trong raw nó thế, không biết là chữ gì.

Năm nay ông cụ tám mươi sáu tuổi, mặc bộ trang phục đường văn áo*, tóc hoa râm nhưng tinh thần vẫn sáng quắc minh mẫn, đôi mắt chim ưng đã hơi màu xám vẫn sáng và sắc bén như cũ.

Lúc Ôn Diễm đến, ông cụ Hạ đang ngồi trên ghế dài nhàn nhã uống trà, bên cạnh bày ra bàn trà kiểu núi non thu nhỏ.

Vừa nghe năm nay Ôn Chỉnh không về, ông cụ hừ lạnh nói: “Không về cũng tốt, đỡ cho ông thấy nó thì tức giận!”

Ôn Diễm đứng ở một bên không nói gì, nghĩ thầm Ôn Chỉnh quyết định không về là sáng suốt.

Ông cụ nhấp một ngụm trà, lại chậm rãi nói: “Về chuyện nó có bạn gái, ông với bố con đều có cùng suy nghĩ, yêu đương thì được nhưng kết hôn thì không được.”

Ôn Diễm: “Cháu hiểu.”

Ông cụ Hạ ừ một tiếng, buông chén trà xuống rồi tỉ mỉ đánh giá Ôn Diễm.

Ôn Hưng Dật với con gái ông đều có ngoại hình khí chất không tồi, sinh con trai ra cũng không kém.

Đáng tiếc thằng nhóc Ôn Chỉnh kia chỉ kế thừa ngoại hình, một tí khí chất cũng không kế thừa được.

Ở trong mắt ông cụ Hạ, ngoại hình gì đó chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là khí chất.

Giống như khí chất trầm ổn của Ôn Diễm.

Đứng như cây tùng, ngồi như chuông cổ, giờ tay nhắc chân đều là con cháu nhà cao cửa rộng nổi tiếng thế gia.

Đây đều là các trưởng bối đốc thúc dạy dỗ anh từ nhỏ, sau khi lớn lên lại để cho anh đi học trường Quân đội, kiên nhẫn dùng từng chút từng chút thời gian dạy dỗ.

Cháu ngoại của ông, chỗ nào cũng tốt.

Khuyết điểm duy nhất là không phải cháu nội mà là cháu ngoại.

Không phải bất kỳ đứa con trai nào của ông sinh ra, mà là con gái của ông sinh ra, nếu anh không theo họ Ôn thì chắc chắn sẽ mang họ Hạ.

Ông cụ vốn vẫn đáng tiếc điểm ấy nhưng đến bây giờ ông cũng già rồi, các cháu cũng lớn lên hết rồi, tụi nó có thể ăn chơi đến mức nào, hiện giờ trong lòng ông cụ cũng rõ ràng.

Vì thế cháu ngoại Ôn Diễm ở trong lòng ông cụ càng thêm quý như vàng, làm ông thay đổi chủ ý.

Ông cụ uyển chuyển hỏi anh: “Ôn Diễm, cháu có nghĩ muốn đổi đường đi không?”

Ôn Diễm nhanh chóng nghe hiểu, trả lời: “Dạ không có.”

Ông nhú mày: “Cháu có biết ông đang nói gì không? Cứ dứt khoát phủ định như vậy hả?”

“Biết, cháu gái cháu trai dưới gối ông có rất nhiều, không kém cháu đâu.” Giọng điệu Ôn Diễm bình tĩnh: “Mấy năm nay thân thể bố cháu không tốt lắm, Ôn Chỉnh lại không đàng hoàng, nhà họ Ôn không có lời cháu thì không được.”

“Nhiều thì nhiều, mà có ích thì có mấy đứa đâu, chẳng có ích gì cả.”

Thật ra đi đâu ông cụ nghĩ chính là, nếu Ôn Diễm trở về từ bên bên bố nó và ghi tên vào gia phả nhà họ Hạ.

Về phần thằng nhóc Ôn Chỉnh không biết cố gắng kia, bên nhà họ Hạ này mặc kệ cũng được, tùy bố nó muốn quản nó như nào thì quản như vậy.

Ông cụ chỉ cần đưa ưu tú nhất là đủ rồi.

“Gì mà không có cháu thì không được chứ, không có cháu thì có thằng nhóc Ôn Chinh, nó không được cũng phải được.” Ông cụ Hạ cười nhạt nói: “Chính là vì có anh hai là cháu ở đây, mọi việc đều gánh vác giúp nó cho nên nó mới cà lơ phất phơ như vậy!”

Ôn Diễm cũng nhíu mày, lạnh nhạt hỏi: “Không phải lúc trước ông nói cháu không thích hợp đi con đường này sao?”

“Trước kia cháu còn nhỏ không hiểu chuyện, ông sẽ không so đo trước kia, cháu cũng không cần nghĩ nữa.”

Ôn Diễm vẫn từ chối như trước: “Trên người cháu có xử phạt, không thích hợp trở về”

“Lúc trước cháu không nghe trưởng bối khuyên, một lòng muốn thay bạn bè của cháu chống lại trách nhiệm tiếp nhận xử phạt nhưng chúng nó nghe vừa chịu xử phạt, có thể còn bị giáng cấp quân hàm liền phân chia rạch ròi giới hạn với cháu.” Ông cụ cười cười, nói: “Bài học này đã chịu một lần rồi, ông tin cháu sẽ không có lần hai nữa.”

Nghe ông cụ lại nhắc tới chuyện này, Ôn Diễm lạnh mặt theo bản năng

“A Diễm, cháu nghe ông ngoại nói cho cháu biết, việc làm ăn bên bố cháu rất lớn, nhưng dù lớn hơn nữa thì có ích lợi gì chứ? Cháu tiếp quản việc làm ăn của bố cháu cũng đã lâu như vậy, hẳn là biết làm ăn càng lớn thì càng khó làm, năm đó bố cháu cũng vậy, cuối cùng còn không phải nó phải đi tìm nơi che chở mới kết hôn với con gái ông sao?”

“Lấy Ôn Chinh làm ví dụ, nếu không có sự giúp đỡ sau lưng của cháu, nhà hàng của nó có thể mở bán thuận lợi như vậy sao? Chẳng lẽ nó còn cho rằng mình có bản lĩnh kinh doanh? Còn có cháu gái của cháu, không có quan hệ gì với nhà họ Hạ bên ông, hình như nó là diễn viên phải không? Trong khi làm diễn viên, có bao giờ nó chịu lỗ lớn chưa? Còn không phải là cháu lặng lẽ che chở sau lưng nó sao?”

“Nhưng cháu có thể mong đợi họ hiểu cháu không? Hả? Kết quả gì thì tội nó vẫn trách cháu xen vào việc của người khác, làm như vậy có ý nghĩa sao?”

Sắc mặt Ôn Diễm âm trầm, vẫn không nói một lời.

“Cho nên mới nói những đứa nhỏ này đều vô ơn.” Ông cụ Hạ sâu kín thở dài: “Cháu đi hỏi bố cháu một chút, một người bắt đầu từ con số không thì khó đến bao nhiêu? Hoặc là đi trên đường tìm đại một người bình thường hỏi một chút, đọc sách lên lớp, chờ lui về nghỉ hưu hưởng phúc, thời gian cả đời cũng hao phí để kiếm tiền mua nhà cưới vợ sinh con, tội nó thì sao? Ăn tiền lãi của thế hệ trước, vừa sinh ra thì có gì cũng có, muốn gì có này, thế mà còn luôn miệng hô hào đòi tự do.”

Ông cụ nhìn anh với đôi mắt yêu thương: “Nhưng cháu không giống, cháu có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ông và bố cháu.”

Ôn Diễm rũ mắt nhẹ giọng hỏi: “Ông muốn cháu làm gì?”

“Cháu làm việc bên bố cháu cũng đã lâu như vậy rồi, đã đến lúc trở về bên chúng ta tận hiếu, đi con đường ông chuẩn bị cho cháu, chắc chắn sẽ tốt hơn bây giờ nhiều.” Thấy cháu ngoại buông lỏng, giọng ông cụ Hạ chậm lại: “Mấy ngày Tết này mấy người bạn cũ của ông tới cửa chúc Tết, bọn họ sẽ mang theo cháu gái nhà mình đến, ông đã gặp trước rồi, ai cũng rất đẹp, khí chất cũng tốt, rất xứng đôi với cháu, đến lúc đó cháu cứ gặp mặt, thích hợp thì thử nói chuyện.”

Trong lời nói của ông cụ Hạ, mỗi chữ chỉ là trường bối quan tâm vấn bối nhưng nó lại giống như mang theo áp lực vô hình, giống như một ngọn núi lớn đè lên người khác.

Ông cụ làm cho người ta có kiểu áp lực này, là kết quả của người thân ở vị trí cao và trải qua năm tháng lắng đọng, các tiêu bối con trẻ, nhỏ đứng trước mặt cụ, căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Ôn Diển hiểu lời nói của ông ngoại là có ý gì, lúc trước cũng không phải anh không cảm thấy có đạo lý.

Vừa sinh ra cái gì cũng có, nghe theo sắp đặt chuẩn bị thì như thế nào, dù sao nghe theo sắp đặt mấy năm nay, ngoại trừ lúc lo cho em trai và cháu gái đau đầu, thời gian còn lại cũng xem như thoải mái.

Anh vốn lớn lên trong áp lực dạy dỗ lạnh như băng, bây giờ lớn lên, tự nhiên cũng kế thừa tư tưởng của ông ngoại và bố, biến thành người có tài ở tầng lớp trên cao.

Ôn Diển cảm thấy chuyện này cũng không có gì là không tốt, chờ vài năm nữa, các trưởng bối đi hết rồi, anh sẽ biến thành bọn họ, tiếp tục dạy dỗ quản em trai và cháu gái, duy trì triết lý giáo dục từ trước đến nay của gia tộc này.

Tụi nhỏ không hiểu cũng không sao, anh là người đứng đầu một nhà, chỉ cần gia đình này còn ở đây, chỉ cần tụi nhỏ tốt đẹp là được.

Anh đồng ý với quan điểm này, trước đó cũng đã làm rất khá, chưa bao giờ làm bố và ông ngoại thất vọng.

Lúc trước rõ ràng là đồng ý, không biết vì sao bây giờ nghe xong lại cảm thấy hít thở không thông.

Sau khi nói xong, ông cụ bảo anh về phòng nghỉ ngơi rồi chuẩn bị chuyện ăn Tết.

Ôn Diển đi theo người giúp việc đến phòng chuẩn bị cho anh.

Ở trong căn phòng xa lạ này, anh suy tư thật lâu, vẫn gọi điện thoại cho trợ lý Trần.

“Giúp tôi đặt vé máy bay từ Hàng Thành về Yên Thành, mau lên.”

Trợ lý Trần khá là sửng sốt, giọng điệu khó xử: “Cái kia, ngài cũng biết, bây giờ là Tết, vé máy bay thật sự quá hiếm.”

Đương nhiên Ôn Diển biết, nặng nề xoa giữa mày, giọng điệu chậm lại hỏi: “Vậy có cách nào có thể trở về Yên Thành nhanh không?”

Ở đây thêm một ngày thì anh cũng không muốn ở lại nữa.

“Ngài chờ một chút, tôi gọi điện thoại cho hãng hàng không hỏi một chút, lát nữa tôi sẽ trả lời ngài nhé.”

“Được.”

Qua không lâu, trợ lý Trần cực nhanh gọi điện thoại cho Ôn Diển.

“Khoang phổ thông tôi không thay ngài suy nghĩ, ngày mừng bốn có một chuyến bay từ Thượng Hải đến Yên Thành, là khoang hạng nhất. Như vậy, ngài đi tàu cao tốc gần nhất đến Thượng Hải, bây giờ tôi giúp ngài đặt vé máy bay và khách sạn để quay về Yên Thành, trước đó ngài cứ nghỉ ngơi vài ngày ở Thượng Hải sau đó mới về Yên Thành, như vậy có được không?”

Tâm tư Trợ lý Trần nhảy bén, biết tổng giám đốc Ôn luôn không muốn ở lại nhà mẹ đẻ ăn Tết cho nên đặt khách sạn ở Thượng Hải cho tổng giám đốc ở tạm.

Ôn Diển ừ một tiếng: “Vất vả rồi.”

“Không có việc gì đâu.” Giọng trợ lý Trần ôn hòa: “Chúc sếp năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.”

Vì vậy, vào ngày ba mươi Tết, anh ngồi một mình trong phòng khách sạn, không biết đối với mình mà nói ngày này rốt cuộc có ý nghĩa gì đâu.

*

Anh Trương: “Sếp Ôn đáng thương quá.”

Anh Trương: “Đột nhiên không hâm mộ sếp Ôn nữa, kiếm được nhiều tiền thì thế nào, còn không phải cô đơn à?”

Anh Trương: “Không giống tui, vợ con vừa chườm ấm vừa đánh bài thua tiền với mẹ vợ, quả thực không cần quá hạnh phúc.”

Những người khác nói muốn chụp ảnh màn hình để cáo trạng với tổng giám đốc Ôn, anh Trương lập tức thu hồi tin nhắn sau đó lại là gửi một đồng icon ha ha.

Thịnh Nịnh “thu thập” thông tin quan trọng từ cuộc trò chuyện.

Ôn Diễm cũng ở Thượng Hải sao? Cũng là ăn Tết một mình sao?

Đột nhiên cô lại cảm thấy mình cũng không đáng thương như vậy, bởi vì nhà tư bản cũng đáng thương như cô.

Thịnh Nịnh ngờ ngác ngồi chờ cửa trạm ngầm người, không biết đang suy nghĩ gì cho đến khi cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ mặc quần áo huỳnh quang màu xanh lá cây phát hiện cô gái này ngồi rất lâu trong đêm lạnh cũng không rời đi nên bước lên hỏi cô đã có chuyện gì xảy ra.

Thịnh Nịnh ăn mặc dày, chỉ lộ ra một gương mặt đỏ bừng, đôi mắt hạnh nhân chứa đầy nước mắt, cảnh sát giao thông coi cô như một cô bé học sinh Trung học lạc đường, hỏi số điện thoại của bố mẹ cô là số mấy rồi nói muốn đưa cô về nhà.

Trong thời gian ngắn cô hơi xấu hổ, đưa chứng minh nhân dân cho cảnh sát giao thông xem, chứng thực mình đã trưởng thành, khi đó cảnh sát giao thông mới yên lòng.

Cảnh sát giao thông dở khóc dở cười nói: “Lớn rồi cũng không thể một mình đi dạo buổi đêm nhen, ngày ba mươi Tết quan trọng như vậy, mau về nhà xem Đêm hội mùa xuân đi.”

Thị Nịnh gãi gãi tóc, giọng điệu ngập ngừng chào tạm biệt cảnh sát giao thông.

Cô thật sự không còn cách nào khác, nặng nề hà hơi lạnh lẽo sau đó tìm số Ôn Diển trong danh bạ rồi gọi cho anh.

Bên kia bắt máy, là giọng nói mang theo vài phần mệt mỏi của người đàn ông.

“Có chuyện gì không?”

Thị Nịnh nhạt nhẽo hỏi: “Tôi nghe trợ lý Trần nói, bây giờ anh đang ở Thượng Hải hả?”

“Ừm.”

“Đúng lúc tôi cũng ở Thượng Hải.” Thị Nịnh do dự nửa ngày mới lấy hết dũng khí nói: “Nếu không tôi đi chúc Tết anh nhé?”

Đầu dây bên kia trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi Thị Nịnh cho rằng anh đã cúp điện thoại.

“Tôi gửi địa chỉ cho cô.” Ôn Diển nói: “Nhưng cô phải suy nghĩ thật kỹ, rốt cuộc có muốn tới hay không.”

Sau đó cúp máy.

Không bao lâu sau, trên điện thoại của Thị Nịnh nhận được tin nhắn của Ôn Diển.

Cô nhìn vào dãy địa chỉ này, suy nghĩ rất rất lâu vẫn quyết định đi.

Gọi xe chạy tới khách sạn, lúc đi trên đường, Thị Nịnh toàn suy nghĩ rốt cuộc quyết định này của cô có phù hợp hay không.

Cô muốn ăn Tết với mẹ nhưng mẹ cũng không muốn ăn Tết với cô, cô cũng không muốn ở ngôi nhà có bố kia, cô ghét ông ta, ghét mẹ kế, đứa em gái duy nhất cô không ghét lại là con gái của mẹ kế.

Em gái ở giữa mẹ ruột và chị kế vất vả khó xử, Thịnh Ninh không muốn em ấy khó xử, bắt em ấy phải lựa chọn.

Đây là quê hương của cô, là thành phố mà cô lớn lên từ bé đến lớn, cô là người ở đây nhưng dường như không có người thân nào cả.

Cô cảm thấy, rất nhiều người còn không đối xử tốt với cô bằng Ôn Diển.

Mặc dù anh khinh thường cô, luôn mỉa mai cô nhưng anh đã cho những gì cô mà muốn nhất.

Đó là tiền bạc.

Chờ sau khi tốt nghiệp, cô ở Yên Thành làm việc một mình, mỗi ngày công việc sẽ rất bận rộn rất mệt mỏi, an ủi duy nhất chính là căn hộ kia, mà căn hộ kia là Ôn Diển tặng cô.

Hôm nay là ngày đoàn viên, cô không muốn xem Đêm hội mùa xuân một mình, càng không muốn đón Tết Nguyên Đán một mình.

Cô cô đơn quá và đáng lý ra ngày hôm nay là ngày không nên cô đơn nhất.

Cô chỉ có thể tới tìm Ôn Diển, hỏi anh có muốn thu nhận cô hay không, cho dù anh ném một đồng công việc cho cô làm cũng không sao, cô không cần tiền làm thêm giờ.

Thịnh Ninh ngồi sau xe, len lén lau nước mắt, lại đột nhiên cảm thấy hành động lau nước mắt của một người cũng có vẻ cô đơn.

Vì vậy, cô mở cửa sổ xe, mặc cho gió lạnh thổi vào khuôn mặt của mình và sau đó nó lau nước mắt cho cô.

Chờ cuối cùng cũng đến khách sạn, Thịnh Ninh sửa sang tâm trạng lại và chuẩn bị đi vào.

Nhưng cô quên mất loại khách sạn cao cấp này, nếu như không phải khách thì khó mà lên được.

Cô đành phải báo số phòng, sau đó nhờ nhân viên lễ tân gọi điện thoại cho Ôn Diễm xác nhận thân phận của cô rồi mới để cô lên.

Sau cuộc gọi, nhân viên lễ tân mỉm cười nói với cô: “Ngài Ôn nói sẽ tự mình xuống đón chị, in vui lòng chờ một chút nhé.”

“Cám ơn.”

Thịnh Nịnh đi tới sofa trong sảnh lớn ng ồi chờ Ôn Diễm xuống đón mình

Ôn Diễm đi thang máy xuống l ầu, anh biết cô tới nhưng đợi đến khi l ầu một nhìn thấy cô, vẫn cứ khẽ sừng sốt.

Rất kỳ quái, khi người này chỉ cần xuất hiện trước mặt mình, không nói gì, cũng không làm gì, anh lại cảm thấy toàn bộ trái tim mình như muốn nghi ền nát.

Anh gọi cô: “Thịnh Nịnh.”

Nghe Ôn Diễm gọi tên mình, cô lập tức đứng dậy rồi chạy về phía anh.

Ôn Diễm nhìn cô chạy đến trước mặt mình rồi dừng lại, cả người vẫn được quấn kín mít như một chiếc bánh trôi, chỉ có duy nhất một khuôn mặt lộ ra bị đông lạnh đến đỏ bừng, ánh mắt vẫn sáng ngời nhưng trên lông mi như có dấu vết ướt át.

Giọng nói khàn khàn của người đàn ông: “Đến rồi à?”

Anh khoác áo khoác nặng nề, bên trong không phải là cà vạt âu phục chỉnh tề mà là quần áo ở nhà cỡ áo rộng rãi, nhìn là biết vừa nhận điện thoại của qu ầy lễ tân là lập tức khoác áo khoác chứ không kịp thay quần áo đi xuống l ầu.

Thịnh Ninh yên lặng dời tầm mắt khỏi cổ áo mở rộng của anh, lại đảo mắt, xấu hổ cười cười với anh.

“... Dạ, tôi tới chúc anh năm mới.”

Ngay cả khi cô đến tận nhà chúc Tết, anh cũng không lì xì cho cô.

Nếu không có bao lì xì thì vì sao cô nhóc ham tiền này lại tới đây?

Anh không muốn cô đến, rồi lại rất muốn cô tới đây, vì thế chỉ gửi địa chỉ nói cho cô, quyền lựa chọn là của cô.

Nếu cô không đến vậy tất cả sẽ chấm dứt, anh sẽ sống như những ngày bình thường.

Còn nếu cô đến.

Thực ra anh cũng không biết mình sẽ phản ứng thế nào nếu cô đến.

Ôn Diển vững vàng nói điếm chính: “Không có bao lì xì.”

Thịnh Ninh mím môi thì thào nói: “Không cần bao lì xì.”

Câu trả lời của cô khiến trái tim anh như rơi vào biển nóng mênh mông, sự bình tĩnh và lý trí mà anh luôn chứng diện rêu rao đều bị nước biển lan tràn thấm sâu vào từng bộ phận trên cơ thể anh và nuốt chửng tất cả.

Dù tự nhủ người đó không phù hợp, không nên rung động, cũng đừng yêu người không nên yêu.

Nhưng lại không khỏi nhớ nhung, đôi khi đầu óc trống rỗng thì bóng hình người ấy sẽ vô thức hiện ra.

Trong lòng nói cô đừng tới, nhưng cực kỳ hy vọng cô có thể xuất hiện.

Bây giờ cô đã thực sự xuất hiện.

Ôn Diễn rất hiểu cái giá phải trả của việc vi phạm những nguyên tắc mà mình luôn tuân thủ, cho dù anh biết sau này sẽ vất vả như thế nào, anh cũng rất hiểu.

Từ thời điểm ý tưởng này bắt đầu cho đến ngày anh buộc phải kết thúc nó, có thể anh sẽ không chờ đến một kết thúc tốt đẹp.

Nhưng vẫn quyết định từ bỏ giữa giữa vào giây phút này và mặc cho bản thân tỉnh táo chìm đắm trong đó.

Vậy thì đừng giữa giữa nữa.

Vậy thì hãy yêu cô ấy đi.

Chương 62:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hơn nửa ngày cô thấy Ôn Diễm không nói gì, chỉ rũ mắt lẳng lặng nhìn mình, trong mắt như có cảm xúc gì dề dề loang ra.

Thịnh Nịnh nhìn chăm chăm chiếc cổ áo bẻ của áo khoác anh, ngoan ngoãn đứng yên.

Cô cũng không biết anh nghĩ gì về chuyến thăm hỏi đột ngột của cô nhưng lại ngại nói mục đích thực sự của mình khi đến đây, chúc Tết chỉ là vỏ bọc, cô chỉ không muốn ăn Tết một mình thôi.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Không lẽ anh bảo cô chúc Tết ở sảnh lớn sau đó đuổi cô đi không?

“Có lạnh không?” Ôn Diễm cúi đầu hỏi một câu.

Thịnh Nịnh sửng sốt, lắc đầu: “Còn tốt lắm.”

Sau đó hai người lại im lặng tiếp, Thịnh Nịnh đành phải căng da đầu lặp lại mục đích mình tới đây thêm một lần nữa.

“À ừm, tôi tới chúc Tết anh.”

“Biết.” Ôn Diễm nhẹ giọng nói: “Đi lên rồi chúc.”

Trong lòng Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm, xem ra anh không có ý định để cô chúc Tết xong cũng say goodbye cô.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Khách hàng muốn lên lầu, trước tiên phải đăng ký thông tin cá nhân tại quầy lễ tân khách sạn, lúc Thịnh Ninh đưa chứng minh thư cho quầy lễ tân, chị gái hiếu kỳ nhìn Ôn Diễm rồi lại nhìn Thịnh Ninh.

Tổ chức chuyên môn không cho phép, tất nhiên lễ tân không thể hỏi nhưng cô ấy có thể nhìn thấy và tưởng tượng.

Mấy năm làm lễ tân, lớn hay nhỏ gì cô ấy cũng chứng kiến rất nhiều tình tiết drama, phổ biến nhất chính là phu nhân giàu có mang một đám bạn thân đến, bảo lễ tân cung cấp số phòng đi bắt quả tang nam kẻ thứ ba hoặc là một ông già khú để bụng phê ôm hai cô gái bằng tuổi con gái mình tới thuê phòng, thậm chí còn có bên ngoài sáng sửa, thật ra nội tâm khiếp đảm không dám come out*, chỉ có thể cùng bạn tình đồng giới của họ lén lút đến khách sạn thuê phòng đoàn tụ.

*Công khai tính dục, là một cụm ẩn dụ cho việc người thuộc cộng đồng LGBT tự tiết lộ về xu hướng tính dục hoặc bản dạng giới của họ.

Tiên sinh Ôn là khách VIP của khách sạn bọn họ, hầu như mỗi lần đến Thượng Hải để công tác đều lựa chọn ở lại tại khách sạn của bọn họ, tự nhiên khách sạn cũng đặc biệt sắp xếp phòng và dịch vụ đầy đủ cho anh.

Trợ lý hoặc thư ký thường xuyên đi công tác với anh được sắp xếp một phòng khác, vì vậy phòng đó chỉ có tiên sinh Ôn ở.

Đàn ông có thể ở khách sạn cao cấp cũng không có nghĩa là áo quần gọn gàng, có rất nhiều khách nam VIP sẽ thư giãn vào ban đêm, chọn đi đến quán bar mở một tầng của khách sạn bọn họ để săn bắn, chọn một người phụ nữ xinh đẹp, nếu vừa mắt thì sẽ ôm phụ nữ đó trở về phòng vui vẻ.

Lịch trình của tiên sinh Ôn bận rộn, bình thường chỉ có buổi tối mới về khách sạn, trước đó mấy ngày lễ tân nhỏ biết anh đã cố ý quan sát kỹ, mỗi lần tiên sinh Ôn trở về sẽ mang theo rất nhiều mệt mỏi trở về trực tiếp đi thang máy trở về phòng, sau đó ngày hôm sau lại ra ngoài.

Anh đi công tác là đi công tác thật, không giống như những người đàn ông khác, không đi tìm thú vui cho mình.

Cũng chính vì đi đầu này cho nên hình ảnh bây giờ rất mới lạ.

Mặc dù bây giờ nhiều người trẻ tuổi không chú ý đến việc năm mới phải ở nhà nhưng đó là truyền thống, cùng gia đình chào đón năm mới mới là ý nghĩa nhất.

Vào đêm ba mươi Tết, tiên sinh Ôn và một cô gái trẻ trông giống như sinh viên không ở bên gia đình của họ mà cùng nhau chào đón năm mới trong phòng khách sạn của họ.

“Tiên sinh Ôn, trong phòng của ngài chỉ có đồ dùng cá nhân riêng của ngài.” Lễ tân tri kỷ hỏi: “Có cần chuẩn bị cho vị tiểu thư này không ạ?”

Sắc mặt Thịnh Nịnh lúng túng, vừa định nói không cần, cô cũng không phải là đồ không biết xấu hổ, Ôn Diển “bố thí” chỗ đặt chân cho cô đã là tốt rồi.

Kết quả Ôn Diển thản nhiên đáp: “Ừm”

Thịnh Nịnh không khỏi cảm động bĩu môi, nghĩ thầm ông chủ thật tốt.

“Bây giờ hai vị có thể lên phòng rồi.” Lễ tân trả lại chứng minh nhân dân cho Thịnh Nịnh, nở nụ cười chân thành nhất nói: “Hy vọng dịch vụ khách sạn của chúng tôi có thể mang lại một đêm vui vẻ và thoải mái cho hai vị.”

Ôn Diển giờ giờ cảm với Thịnh Nịnh: “Đi thôi.”

“Ồ.” Thịnh Ninh lên tiếng, ngoan ngoãn đi theo phía sau anh chuẩn bị đi thang máy lên lầu.

“Đúng rồi tiên sinh Ôn.” Đột nhiên lễ tân gọi Ôn Diễm.

Ôn Diễm quay đầu lại, Thịnh Ninh cũng quay đầu lại theo.

Lễ tân do dự một lúc, vẫn dùng giọng điệu dịch vụ rất chuyên nghiệp và uyển chuyển nhắc nhở: “Mấy lần trước khi ngài ở khách sạn của chúng tôi, có thứ ngài nói không cần cho nên chúng tôi không cần chuẩn bị nhưng thật ra chúng tôi vẫn có chuẩn bị, những thứ kia đặt trong ngăn kéo ở dưới tủ rượu vang đỏ, nếu ngài cần.”

Vẻ mặt đang lạnh nhạt của người đàn ông bỗng hơi sùng sốt một chút, sau đó kinh ngạc khẽ mở mắt.

Thịnh Ninh đã hỏi ra: “Cái gì vậy?”

Sảnh lớn còn có người, lễ tân cũng ngượng ngùng nói toẹt ra, trong lòng nghĩ cô gái này về mặt đó thật là đơn thuần.

Bây giờ người ta chỉ cần nói một chữ đã hiểu rồi, có thể tìm một cô gái đơn thuần như vậy cũng không dễ dàng, quả thực là giống loài quý hiếm.

Thịnh Ninh không đợi đến khi lễ tân giải đáp, Ôn Diễm đã túm lấy áo lông của cô rồi mạnh mẽ kéo cô đi về phía thang máy.

Lễ tân thấy tiên sinh Ôn vội vàng kéo cô gái kia đi, không khỏi che miệng cười ra tiếng.

“Anh đừng túm mũ tôi á!”

Thịnh Ninh vừa giãy giụa vừa bị người ta kéo về phía sau, kết quả bởi vì sỏi chân của người đàn ông quá lớn mà sỏi chân của Thịnh Ninh quá nhỏ nên khoảng cách kéo dài ra, thân thể Thịnh Ninh bị ép ngửa ra sau, giày cô trượt trên sàn đá cẩm thạch bóng loáng, cả người như muốn ngã về phía sau.

Ôn Diển ý thức được cô gái này sắp ngã, nhanh chóng giang cánh tay ra đón cô, hai cánh tay luồn qua nách cô nâng cô lên nhưng mà nửa người trên của cô lại không quản được nửa dưới, mông Thịnh Nịnh vẫn không thể chống đỡ được trọng lực thế năng và lực hấp dẫn của Địa Cầu, cuối cùng nặng nề ngã xuống.

Thịnh Nịnh bị nhấc nách lên, chôn mình trong áo lông vũ, nửa người trên cũng bị kéo lên trên, áo len bên trong cũng bị lộ ra từ hông, giống như con rùa rụt đầu giấu toàn bộ người vào trong áo lông vũ, chỉ nhìn thấy mỗi cái đầu với mái tóc đuôi ngựa cột cao.

“...”

“...”

Chị gái ở quỳ lễ tân vẫn nhìn hai người họ, nhìn đến cảnh này thì cố gắng quay đầu che nụ cười không ngậm được mồm.

May là ngoại trừ chị gái lễ tân thì không ai biết cô là ai nữa.

Hai má Thịnh Nịnh nóng lên, vệt vàng nhảy dựng lên từ trên mặt đất sau đó dùng sức kéo áo khoác lông vũ xuống.

Cô không kéo áo lông kia thì còn tốt, vừa kéo một cái thì làm cho người ta nhớ tới cảnh con rùa vừa rụt đầu co rụt xuống, ăn đầu cô mất.

Phục cô gái này rồi.

Vừa rụt đầu lúc mới thấy cô ngã, sự mềm mại nóng bỏng như nham thạch nóng chảy trong lòng cũng bị đánh tan, chỉ để lại đuôi lông mày và đáy mắt cực kì bất đắc dĩ, cùng với đó là ý cười thur thái từ trong lòng đến khóe miệng.

Ôn Diển hơi cúi đầu, đầu ngón tay vuốt ve giữa mày, bàn tay che mi mắt nhưng không che được khóe miệng và bờ vai run rẩy dưới sống mũi cao thẳng.

Thịnh Nịnh nhìn thấy anh cũng đang cười, quả thực vừa tức vừa xấu hổ.

Cô cắn môi, tức giận chỉ trích: “Anh còn cười, tại anh không đón tôi được nên tôi mới ngã đó.”

“Nếu tôi thật sự không đón được thì vừa rồi cô không chỉ bị ngã đau hông đâu.”

Ôn Diễm cười nhạt một tiếng rồi thu độ cong giữa môi lại, chỉ là trong mắt vẫn có ý cười không mất đi.

Thịnh Nịnh tiếp tục chỉ trích: “Vậy đâu sở gây tội không phải là anh sao? Nếu anh không kéo mũ thì tôi sẽ ngã chắc?”

Ôn Diễm nhếch khóe môi, ánh mắt thoáng liếc nhìn về phía vị trí dưới hông cô, giọng bình thường hỏi: “Té đau không?”

“Anh nói coi.” Thịnh Nịnh cố ý nói.

Ôn Diễm nghe giọng điệu khoa trương của cô, hừ lạnh một tiếng, giờ tay trừng phạt nhấn đầu cô, ngoài miệng đùa cợt nói: “Đi đường bằng phẳng mà cũng ngã được, nhân tài hiếm gặp.”

Thịnh Nịnh tránh ra sau rồi ôm đầu mình lui ra sau vài bước, tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông, không cho anh cơ hội chạm vào đầu mình.

Ôn Diễm thu tay lại, nhếch khóe môi, giọng điệu vừa tản mạn vừa trêu đùa nói: “Đi thôi nhân tài ơi, đi thang máy.”

“...”

“Con rùa” Thịnh Nịnh đi theo sau lưng anh, ngoài miệng lầm bầm không biết đang mắng ai.

Ôn Diễm đã ấn thang máy, quay đầu lại nhìn Thịnh Nịnh vẫn còn ở thật xa, chặc thúc giục nói: “Nhanh lên chút.”

Bởi vì khi này ngã nên tâm trạng Thịnh Ninh khó chịu, kẻ đầu sỏ xấu xa không những không áy náy mà còn nhấn đầu cô một cái, vì thế cô dứt khoát dùng chân, tay vịn thắt lưng hỏi anh: “Làm sao tôi nhanh được đây? Thiếu chút nữa xương tôi cũng bị nứt, anh có biết không?”

Ôn Diễn nói: “Vậy cô có muốn tôi gọi 120* cho cô không?”

*Gọi cấp cứu.

“Không cần, đến lúc đó anh trả tiền thuốc men là được.” Thịnh Ninh ra vẻ sẵn sàng nói.

Đầu này mà cũng quanh co nhắc đến tiền được, tại hạ bái phục.

Vì thế Ôn Diễn chỉ có thể đứng trong thang máy, vẫn nhấn nút mở cửa, đôi mắt rất chi là không kiên nhẫn nhưng không thể làm gì cô được, mắt thấy cô gái này làm bộ làm tịch đỡ eo, dùng tốc độ của ốc sên chậm rãi đi vào trong thang máy.

Thang máy lên tầng, Ôn Diễn đi ra trước, sau đó Thịnh Ninh lại bắt đầu học ốc sên đi bộ.

Từ thang máy đi tới cửa phòng cũng chỉ khoảng mấy chục mét, cuối cùng Ôn Diễn cũng không thể chịu đựng được nữa, lạnh lùng cảnh cáo: “Thịnh Ninh, đi mau lên.”

Thịnh Ninh ngoảnh mặt làm ngơ, một tay đỡ eo, một tay còn làm bộ làm tịch vịn tường, chậm rãi bò như ốc sên.

Đúng là làm người đàn ông tức giận đến cạn lời, sau đó căng cằm buồn bực cười hai tiếng.

Đúng là muốn giả bộ tới cùng mà, anh cũng lười lãng phí thời gian với cô gái này, trực tiếp cất bước đi tới trước mặt cô, nhất thời bóng tối bao phủ xuống, dưới ánh mắt vừa hoảng sợ vừa khó hiểu của cô, anh cúi người

xuống, một tay nắm lấy bả vai cô, một tay xuyên qua hộc đùi cô rồi dễ dàng ôm người cô lên.

Hai chân Thịnh Nịnh lơ lửng trên không, chờ đến khi phản ứng lại mình được ôm kiểu công chúa thì Ôn Diễm đã dẫn cô đi về phía trước.

Đối với hành động này của anh, cô vừa khiếp sợ vừa dại ra.

Thịnh Nịnh cô có tài đức gì mà có thể được ông chủ ôm kiểu công chúa đi một đường đây.

Ôn Diễm lạnh mặt đi về phía trước, đi tới cửa phòng thì dừng lại, anh muốn lấy thẻ phòng mở cửa vì thế buông hai tay và ném Thịnh Nịnh xuống đó.

Thiếu chút nữa Thịnh Nịnh lại ngã xuống, lấy lại tinh thần xong, lúc này mới miễn cưỡng đứng vững.

Ôn Diễm mở cửa phòng, cũng không đợi Thịnh Nịnh tiến vào mà mình anh đi thẳng về phía sofa sau đó cởi áo khoác ném sang một bên rồi ngã lên.

Anh dựa vào sofa, lúc này mới liếc mắt nhìn Thịnh Nịnh còn đang ngây ngốc đứng ở cửa.

“Không vào à?” Người đàn ông nhìn cô hỏi: “Vừa rồi chưa diễn đủ nữa hả?”

Thịnh Nịnh bước vào, lại đóng cửa phòng lại, lầm bầm nói: “Anh biết tôi giả vờ, vừa rồi còn...”

Ôn Diễm: “Gì?”

Thịnh Nịnh giơ hai tay lên trên, làm tư thế ôm người trong không khí: “... Ôm kiểu công chúa.”

Cô thừa nhận, mình là đờ đờ tóc dài kiến thức ngắn, chưa hiểu việc đời, đời này ngoại trừ khi còn bé được ông bố cặn bã Thịnh Khải Minh ôm như

vậy thì đúng thật là chưa từng được ai ôm như vậy cho nên cô không quen, trong lòng cũng không bình tĩnh lắm.

“Tôi vừa mới ôm kiểu công chúa sao?” Ôn Diễm nhíu mày, đầu tiên là thản nhiên hỏi ngược lại sau đó mặt không chút thay đổi nói: “Rõ ràng là tôi ôm cái bánh trôi ăn vậy.”

“...”

Thịnh Nịnh cạn lời.

Khi này cô nói mình đến để chúc Tết, Ôn Diễm bảo cô lên r ồi chúc, bây giờ cô lên r ồi, một chữ chúc Tết cũng không nói được.

Hơn nữa cô cũng không biết vì sao, vốn trước khi đến đây nhìn thấy Ôn Diễm, tâm trạng của cô còn rất tệ, cảm thấy mình là người cô đơn đáng thương nhất trong đêm ba mươi tại thành phố Thượng Hải nhưng vừa thấy Ôn Diễm, chút sa sút đó không còn, hơn nữa anh vừa nói chuyện cô vừa muốn cẩu, làm cho tâm trạng cô lại thoải mái lại vui vẻ lại.

Sau khi tỉnh táo lại, Thịnh Nịnh lại bắt đầu rối rắm, phải làm thế nào để “thỉnh c ầu” vô sỉ, hy vọng anh cho mình “ăn nhờ ở đậu” một đêm.

Cô nhìn quanh căn phòng một chút, diện tích không khác với căn hộ nhỏ, hơn nữa còn có vách ngăn.

Thì ra đây là phòng khách sạn cao cấp, một phòng ngủ một phòng khách một phòng vệ sinh, sofa to đùng, cô có thể ngủ trên sofa.

Dường như Ôn Diễm cũng biết cô đến đây không phải là đến chúc tết nhưng không vạch trần cô, cũng không hỏi cô, đương nhiên cũng không đuổi cô đi.

Anh bảo cô lên chúc Tết, giờ cô cũng lên r ồi nhưng cũng không hỏi cô chúc mừng năm mới.

Trong lòng hai người đều hiểu rõ nhưng không nói ra, biết chúc Tết là một cái cố nhưng cũng không ai dám thủng.

“Xem TV không?” Ôn Diễm hỏi cô.

Thị Nịnh ngờ ngác hỏi: “Xem Đêm hội mùa xuân sao?”

“Ừm coi đại.” Ôn Diễm cặm đi đầu khiến từ xa bật TV lên.

TV LCD* vang lên âm thanh của chương trình năm mới.

*Màn hình LCD là màn hình tinh thể lỏng, đây là công nghệ được sử dụng trong tivi, máy tính bảng và điện thoại thông minh. Tinh thể lỏng này được làm từ những mẫu nhất định có khả năng chặn hoặc cho phép ánh sáng truyền qua.

Ôn Diễm nói với Thị Nịnh: “Tới đây xem đi.”

Thị Nịnh đi tới ngồi xuống sofa đơn bên cạnh, trong đời cô đây đúng là lần đầu tiên cô coi Đêm hội mùa xuân với cấp.

Đêm hội mùa xuân vốn đã nhàm chán, mấy tiết mục chương trình có thể làm người ta buồn cười cũng không tệ, xem với người hài hước, không được tiết mục chọc cười cũng sẽ bị người ta chọc cười nhưng xem với một người nghiêm túc như Ôn Diễm, vậy thì càng hơi chán.

Thị Nịnh có ảo giác như mình đang xem thanh niên học tập thi Đại học.

Không xem TV nổi, cô chỉ có thể tìm thấy một số niềm vui khác, vì vậy hỏi: “Sếp ơi, có đồ ăn vặt không?”

Ôn Diễm không thích ăn vặt, nói: “Trong tủ có, đi lấy đi.”

Thức ăn trong phòng được chuẩn bị đầy đủ, tất cả đều được đặt trong các tủ lớn tủ nhỏ.

Ngay cả rượu vang đỏ cũng có, Thịnh Ninh nhìn tủ rượu vang đỏ cao nửa người trước mặt cô, đột nhiên nhớ tới gì đó.

“Ngăn kéo phía dưới kia đừng mở.” Ôn Diễm thấy cô đã đi tới tủ rượu vang đỏ, đúng lúc lên tiếng nhắc nhở.

Bình thường nhìn Thịnh Ninh rất nghe lời ngoan ngoãn nhưng thật ra trong lòng chính là một đứa trẻ gấu* phản nghịch, nhất là đối với Ôn Diễm.

*Hùng hài tử: Ý chỉ đứa trẻ nghịch ngợm, quậy phá. (Không biết mấy chương trước có chú thích này chưa nữa, chưa già đã dăng trí :)))

Lúc quỳ lễ tân nhắc nhở Ôn Diễm nói trong ngăn kéo này có gì đó, lễ tân càng nhắc nhở, Ôn Diễm càng nói không rõ ràng, cô càng tò mò.

Ôn Diễm bảo cô đừng mở nhưng cái tay phản nghịch của cô vẫn kéo ra, mở ra thật.

Vừa mở ngăn kéo ra nhìn thấy đồ bên trong, cô sửng sốt.

Không phải Thịnh Ninh chưa bao giờ ở khách sạn, cô biết chỉ cần là nơi ở thì không kể là nhà nghỉ nhỏ hay khách sạn cao cấp, họ đều thường xuyên chuẩn bị cái này.

Nhưng tại sao không đặt thứ này trên tủ đầu giường, tại sao lại phải đặt trong tủ rượu?

Đây là chỗ đựng rượu và đồ ăn vặt mà?

Vì vậy, quỳ lễ tân nói nếu ngài cần, tức là cần thứ này hả?

Ngay khi cô đang đắm chìm trong suy nghĩ tại sao khách sạn cao cấp lại làm ăn khó hiểu như vậy, cùng với tự hỏi nên làm sao để làm bộ như người mù chưa thấy mấy cái đồ này, coi như chưa có gì mà đóng lại thì đột nhiên có một bàn tay đưa ra và đóng ngăn kéo lại.

Thịnh Ninh run lên, không thể động đậy.

Hèn gì anh không cho cô mới, hoá ra là vì cô.

Sao cô lại lạnh chanh thía này!

Ôn Diển đứng ở sau, hai tay anh chống hai bên người cô, cúi xuống thờ dãi bên tai cô, nhìn dái tai của cô đỏ đến mức suýt rỉ máu, nhẹ giọng hỏi: “Có phải tôi đã dặn cô không được mở ra r ấ không? Bây giờ thì hay r ấ, không biết ai mà xấu hổ thế này nữa?”

Chương 63:

Tải ebook: dtv-ebook.com

“... Coi như của tôi, là tôi lạnh chanh.”

Thịnh Nịnh đứng cảm thừa nhận sai lầm nhưng vẫn không dám quay đầu lại.

Người đàn ông ung dung nhìn chăm chăm vào đầu cô càng rừ xuống càng thấp, khóe môi hơi nhếch lên.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Sau gáy bị gõ một cái không nặng không nhẹ, sau đó Thịnh Nịnh nghe được Ôn Diễm thấp giọng cảnh cáo: “Con nít sao? Đừng lạnh chanh nữa.”

Lúc này cửa phòng bị gõ, Ôn Diễm tạm thời tha cho cô, lui hai bước về phía sau rồi đi tới cửa phòng.

Cảm giác áp bách rời đi, Thịnh Nịnh cũng lặng lẽ thở phào, ánh mắt nhìn về phía cửa phòng.

“Tiên sinh Ôn quấy rầy rồi, tôi đến đưa đồ dùng cá nhân mới cho ngài đây.”

Đó là nhân viên tạp vụ.

Ôn Diễm ừ một tiếng, quay đầu nói với người còn đang đứng trước tủ rượu: “Thịnh Nịnh, tới đây lấy.”

Thịnh Nịnh vội vàng đi tới cầm đồ trong tay nhân viên tạp vụ.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Cám ơn nhé.”

Nhân viên tạp vụ nhìn thấy cô rất ngạc nhiên.

Nhận được thông báo của quý lễ tân nói mình đi đưa đồ dùng cá nhân đến phòng của tiên sinh Ôn, còn là đồ của phụ nữ, nhân viên tạp vụ không tin lắm.

Cậu ấy thường phụ trách dãy phòng VIP ở tầng này, chuyên phục vụ những vị khách cố định ở tầng này, cậu ấy biết tiên sinh Ôn, mỗi lần ngài ấy đến Thượng Hải để công tác thì sẽ đặt phòng ở đây.

Phần lớn những vị khách khác ở tầng này cũng là tầng lớp tinh anh không phú cũng quý, □□* trắng, có đôi khi buổi tối sẽ dẫn một số người về qua đêm, quản lý khách sạn cao cấp rất chặt chẽ, để phòng ngừa tiếp đón khách xuất nhập cảnh bất hợp pháp hoặc là vi phạm hành vi trái pháp luật xuất hiện trong khách sạn cho nên mỗi ngày đều phải tiến hành đăng ký thông tin cho khách hàng ra vào khách sạn.

*Trong raw nó thế rồi.

Nếu không vi phạm pháp luật vậy thì nó thuộc về tình cảm tôi tình anh nguyện của người trưởng thành, khách muốn chơi như thế nào thì khách sạn cũng không quản lý được.

Nhưng cậu ấy chưa bao giờ thấy tiên sinh Ôn đưa người về qua đêm.

Vị tiểu thư trước mắt này đúng là người đầu tiên, nhìn cách ăn mặc thì đoán không phải là gặp nhau rồi nảy sinh tình một đêm trong khách sạn của bọn họ.

Vì thế nhân viên tạp vụ làm y chang như lễ tân.

Có thứ tiên sinh Ôn ở một mình không cần nên nói bọn họ không cần chuẩn bị nhưng chuẩn bị cái đó là quy định của khách sạn rồi, vì thế bọn họ cất những thứ này vào ngăn kéo tủ rượu, đề phòng lỡ ngày nào đó tiên sinh Ôn cần dùng mà không có, tránh được lúc

mũi tên lên dây mà còn phải gọi điện thoại bảo bọn họ đưa lên.

Cho nên Thịnh Ninh mới nhìn thấy những đồ dùng kế hoạch hoá gia đình* đủ mọi kiểu dáng, đủ mọi thương hiệu được bày ở trong ngăn kéo giống như hộp kẹo tinh xảo.

*计生用品: Cái này là chỉ nhiều cái chứ không riêng cái mọi người đang nghĩ đâu nhé.

Nhân viên tạp vụ uyển chuyển nhắc nhở: “Tiên sinh Ôn, những thứ bình thường ngài không dùng đến, tôi đã thay ngài cất vào ngăn kéo tủ rượu rồi.”

Vốn tưởng chuyện khi này đã qua rồi, ai ngờ nhân viên tạp vụ lại nhắc tới.

Mặt Thịnh Ninh lại bắt đầu nóng lên.

Ôn Diễm nhướng mày, không những không phản cảm vì bị hiểu lầm mà ngược lại giọng nói nhàn nhã đáp: “Tôi biết.”

Thịnh Ninh lại chịu không nổi kiểu hiểu lầm này, nếu như nói lúc trước cảm thấy kiểu hiểu lầm này rất hoang đường buồn cười nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi khi cô và Ôn Diễm bị hiểu lầm, cô cảm thấy vừa xấu hổ vừa khân trương, cả người đều mất tự nhiên, thậm chí còn có bất lực không biết phải làm sao.

Cô vội vàng giải thích: “Cái đó, ngài ấy là cấp trên của tôi, tôi là cấp dưới thôi.”

Thịnh Ninh nói năng uyển chuyển, nhân viên tạp vụ chớp mấy cái, mê mẩn nhìn về phía tiên sinh Ôn.

“Vất vả cậu đưa tới đây rồi.” Giọng điệu Ôn Diễm bình tĩnh: “Đi làm việc khác đi.”

Nhân viên tạp vụ gật đầu: “Vâng ạ, vậy tôi không quấy rầy hai vị nữa.”

Cửa phòng đóng lại, Thịnh Nịnh cầm mấy thứ này trong tay, hơi rối rắm hỏi: “Có phải cậu ấy không hiểu lời giải thích của tôi không?”

“Nghe hiểu thì thế nào?” Ôn Diễm nhẹ nhàng liếc cô một cái: “Cô cảm thấy người ta có tin không?”

Sau đó, anh đi đến ghế sofa và ngồi xuống tiếp tục xem TV.

“Cậu ấy nói uyển chuyển như vậy, tôi cũng không thể giải thích rõ ràng hơn nữa á.” Thịnh Nịnh giải thích, giọng điệu hơi đẽ ý: “Trước kia trợ lý Trần và thư ký Trương cũng thường xuyên đi công tác với anh, không phải cấp dưới đi với cấp trên là chuyện bình thường sao?”

Ôn Diễm: “Họ là đàn ông.”

“Đàn ông thì sao, trước đây anh cũng hoài nghi tôi là đồng tính luyện ái kìa?” Thịnh Nịnh hỏi ngược lại.

Đột nhiên Ôn Diễm dừng lại, khóe môi khẽ mím lại nói: “Không phải cô cũng chứng minh cô không phải với tôi rồi sao?”

Thịnh Nịnh nhanh chóng nhớ lại ngày đó, đột nhiên hai mắt mở to đùng.

Hiểu lầm đồ dùng kế hoạch hoá gia đình còn chưa xong, nhất thời kích động mà lôi cả chuyện lên trước ra.

Cô lại bắt đầu hối hận vì cái tật kích động đầu nóng cái gì cũng nói của mình rồi.

Không muốn nhớ lại trước đó, Thịnh Nịnh lại nói lại chuyện hiện tại: “Sao anh không thêm đề ý việc bị hiểu lầm?”

“Tại sao phải để ý?”

“Rõ ràng là lúc trước anh rất ghét bị người ta hiểu lầm có gì đó với tôi mà.”

“Đó là lúc trước.”

Thịnh Nịnh lại nói: “Vậy bây giờ sao anh lại...”

Còn nói chưa xong, đột nhiên Ôn Diễm ngắt lời cô, anh cau mày, giọng điệu không vui: “Chẳng lẽ giữa cấp trên và cấp dưới không thể phát triển quan hệ khác sao?”

Thịnh Nịnh sửng sốt một chút, trong thời gian ngắn không hiểu vấn đề của anh.

Thấy cô nàng ngây ngốc không nói lời nào, Ôn Diễm vừa nhếch môi cười lạnh vừa kiêu ngạo bổ sung: “Hơn nữa tôi chưa từng quy định cấm yêu đương trong công ty.”

Nói năng không hợp nhau, nói nửa câu cũng ngại nhiều nên Thịnh Nịnh lựa chọn câm miệng.

Dù sao cô chỉ ở một đêm thôi, sau này người bị nhân viên khách sạn say sưa buôn chuyện là anh, có liên quan gì đến cô đâu.

Cô lại tiếp tục lục lọi tìm tìm để ăn vặt, lấy một ít khoai tây chiên và bánh quy từ trong tủ ra, còn hỏi Ôn Diễm có ăn hay không.

Ôn Diễm không bất ngờ từ chối.

Anh không ăn thì thôi, cô có thể ăn một mình.

Tiếng Thịnh Nịnh ăn khoai tây chiên giống như chú chuột hamster* ăn, chi chi rắc rắc rột rột, ăn một nửa miệng cô khô rang nên đi rót cho mình một ly nước uống.

*Chuột hams hay hamster, chuột đuôi cụt, hay còn gọi là chuột đất vàng, trong từ điển dịch là chuột hang vì là loài thường hay đào hang, là một loài động vật gặm nhấm thuộc phân họ Cricetinae, bao gồm 25 loài thuộc 6 hoặc 7 chi khác nhau.

Ôn Diễn im lặng nhìn cô đứng lên đi qua rồi đi về ngoài xuống.

Hai người không nói năng chi hết, cách thức ở chung của hai người cứ cực đoan như vậy, một là cãi nhau chí choé, hai là cả hai đều trầm mặc, một tí đê tài chung cũng không có.

Đêm hội mùa xuân gần tới mười hai giờ, bởi vì thật sự quá chán ngắt, mí mắt Thịnh Ninh đánh nhau, nhin không được mà ngáp một cái.

“Mệt rồi thì đi tắm rửa rồi ngủ đi.” Ôn Diễn nói: “Vừa rồi nhân viên tạp vụ đưa đồ cá nhân cho cô, cô dùng mấy cái đó đi.”

Thịnh Ninh không biết vì sao Ôn Diễn lại không kinh ngạc một chút nào cả, rõ ràng là cô chỉ nói tới đây chúc Tết, không hiểu sao lại qua đêm ở chỗ này

Cô cảm thấy chắc là Ôn Diễn đã đoán được gì đó rồi, chợt dạ hỏi: “Sao anh biết tôi tới đây xin ở lại qua đêm.”

“Ba mươi Tết đỏ mắt tới chúc Tết tôi, hơn nữa thấy cái người thấy tiền thì đi không nổi như cô lại nói không cần lì xì.” Ôn Diễn liếc cô, nhẹ giọng nói: “Nói một chút đi, sao mà đáng thương như vậy hả?”

Thịnh Ninh gãi gãi hai má, nghĩ thầm quả nhiên hành động khác thường hôm nay của cô bị anh nhìn ra.

Cô cũng không giải thích việc nhà rõ ràng, chỉ nói đơn giản: “Tôi với bố cãi nhau, sau đó tôi tức quá bỏ nhà ra đi.”

Bỏ nhà ra đi.

Nghe có vẻ như là chuyện chỉ có trẻ con mới làm.

Cô đã hơn hai mươi tuổi sắp trưởng thành sắp tốt nghiệp rồi, vậy mà còn có thể tức giận rồi làm chuyện này.

Chắc chắn sẽ bị người đàn ông này cười nhạo.

Nhưng mà cái cười nhạo như dự đoán không xảy ra, anh chỉ thản nhiên đáp một tiếng: “Hèn chi lại tới tìm tôi.”

“Còn anh thì sao?” Thịnh Nịnh hỏi: “Trợ lý Trần nói anh đột ngột quyết định trở về Yến Thành.”

Anh cúi đầu và không trả lời.

Thịnh Nịnh cho rằng mình xen vào việc của người khác, hỏi đến chuyện gia đình anh vì thế lại nói: “Thôi, coi như tôi chưa hỏi.”

Đột nhiên Ôn Diễm lại thấp giọng nói: “Bỏ nhà ra đi.”

Thịnh Nịnh há miệng to không thể tin được.

“Ngậm miệng lại.” Ôn Diễm bị ánh mắt nhìn chăm chăm liên tục vừa hóng hớt của cô nàng đến cả người mất tự nhiên: “Dám hỏi thêm một câu thì tôi ném cô ra ngoài.”

Thịnh Nịnh vội vàng ngậm miệng lại.

Nhưng trong lòng lại không kiềm chế mà suy nghĩ, thì ra anh cũng sẽ cãi nhau với người nhà luôn.

Thì ra hai người đều không thành thực bình tĩnh như vẻ bề ngoài cho nên mới khi ngày ba mươi Tết này, một mình lẻ loi không có người đi cùng.

Người dẫn chương trình trên TV đếm ngược, lúc đến không giờ, dường như bên tai nghe thấy tiếng pháo hoa và pháo nổ truyền đến từ rất xa.

Thịnh Nịnh đúng giờ chúc mừng năm mới với Ôn Diễm.

“Chúc mừng năm mới, năm mới chúc sếp Ôn công việc thuận lợi, tài nguyên d ã dào, muốn gì được nấy.”

“Chúc mừng năm mới.” Bỏ qua lời chúc phúc khuôn mẫu vô nghĩa kia, khóc môi Ôn Diễm khẽ nhếch lên, trực tiếp hỏi cô: “Cô có nguyện vọng gì muốn thực hiện trong năm mới không?”

Thịnh Nịnh bĩu môi: “Chẳng lẽ anh còn có thể thực hiện giúp tôi sao?”

Anh nói giọng nửa giả nửa thật: “Tùy tình hình.”

Thịnh Nịnh cũng không suy nghĩ nghiêm túc lắm vì vậy nói: “Năm mới, tôi muốn làm giàu, giàu nhất!”

“Cô nghe nói chưa? Nguyện vọng càng tham lam càng khó thực hiện được.” Ôn Diễm nhú mày nói: “Mong ước gì thực tế một chút.”

Không phải cô tham lam, chỉ đơn giản là cô thích nói về mong muốn lớn hơn thôi.

Bởi vì cho tới bây giờ cô chưa bao giờ trồng cây vào có thể thực hiện nguyện vọng năm được, từ nhỏ đến lớn cô đã ước nhiều nguyện vọng như vậy mà chỉ có nguyện vọng năm đó thi Đại học, cô ước mình có thể thi đậu kết quả tốt, sau đó rời quê đi học Đại học thật là xa.

Chỉ có mong muốn đó là trở thành sự thật, còn những mong ước khác thì chưa bao giờ trở thành sự thật.

Dù sao cũng không thực hiện được, vậy thì nói lớn hơn, lỡ một ngày nào đó ông trời bị lú lẫn, cô thoát khỏi châu Phi gia nhập Âu* thì sao.

*Thoát khỏi châu Phi gia nhập Âu là một thuật ngữ trên internet dùng để chỉ những người không may mắn hoặc nghèo trở nên may mắn hoặc giàu có.

Cho tới bây giờ cô chưa từng cảm nhận được cảm giác bánh rơi từ trên trời xuống, ngoại trừ năm ngoái là lần đầu tiên.

Do đó nó làm cho cô kỳ vọng tham lam hơn cho tương lai.

Tiếng chuông lúc không giờ làm Thịnh Ninh ý thức được từ năm ngoái đến năm nay, cô đã đưa ra một quyết định biết rõ là sai nhưng vẫn cảm thấy đúng.

Thậm chí còn nghiêm trọng hơn nhiều so với lần đó ở quán bar, lần đó còn có thể giải thích là cô xúc động cực mạnh dưới sự phẫn nộ cực độ và căm dỗ của tiền bạc.

Thật ra thành phố Thượng Hải lớn như vậy, cô có thể đến cửa hàng thức ăn nhanh còn mở cửa để giết thời gian, thậm chí là liên lạc với bạn học và giáo viên trước kia, nếu không nữa thì, cho dù là đến đồn cảnh sát nói chuyện phiếm với các anh cảnh sát làm nhiệm vụ cũng được.

Rõ ràng ngoại trừ Ôn Diễm cô có rất nhiều lựa chọn, mà hết lần này tới lần khác cô lại lựa chọn tới tìm Ôn Diễm vào ngày ba mươi Tết.

Trước đó Thịnh Ninh vẫn cảm thấy mình rất ghét Ôn Diễm, vô cùng ghét.

Ghét sự kiêu căng của anh, ghét sự ngạo mạn của anh, tự cho là mình là nhất, xem thường xuất thân của cô và Thịnh Thi Mông, khinh thường khát vọng và si mê tiền bạc của cô.

Mà anh lại không keo kiệt cho cô những thứ cô muốn nhất, thậm chí còn đờng ý với nỗ lực của cô với tư cách là một người bình thường, cho dù nỗ lực của cô còn kém hơn một người vừa sinh ra đã mang họ Ôn.

Không biết từ khi nào trong lòng cô đã loại bỏ thân phận rập khuôn hoàn toàn đối lập với mình của anh.

Ôn Diễm hỏi cô mong ước gì đó thực tế một chút, Thịnh Ninh cũng cẩn thận suy nghĩ, nếu bắt buộc phải nói một nguyện vọng năm mới.

Thì cô hy vọng năm mới, ngàn vạn lần cô cũng không được yêu Ôn Diển, có thể ngưỡng mộ anh, có thể sùng bái anh, thậm chí là si mê anh như Thịnh Thi Mông và Cao Nhị, như thế nào cũng được, chỉ có yêu là không được.

“Nghĩ kỹ chưa?” Ôn Diển hỏi cô.

“Không có.” Thịnh Nịnh cố chấp nói: “Chỉ muốn phát tài giàu có, không có nguyện vọng gì khác.”

Người đàn ông nhú nhú mày, cười mắng cô một câu: “Cô đúng là ham tiền hết thuốc chữa rồi.”

Thịnh Nịnh nói: “Đây là tôi dộc lòng.”

Ôn Diển cười nhạo nói: “Ừm, dộc lòng vì tiền.”

Cô hỏi ngược lại: “Đúng vậy, nếu không thì dộc lòng vì cái gì đây?”

Ôn Diển im lặng há miệng, yết hầu khẽ động nhưng không trả lời cô.

Anh phát hiện cô gái này mâu thuẫn kinh khủng, trên người cô có quá nhiều đặc điểm anh không đánh giá cao, thậm chí ngay từ đầu đã khiến anh cảm thấy rất ghét và phản cảm nhưng những sự chân thành và bướng bỉnh quật cường cô thể hiện trước mặt anh kia, cộng với những lúc ngốc nghếch kia, không thể phủ nhận được nó đã hấp dẫn anh.

Đây cũng là lần đầu tiên Ôn Diển phát hiện, thì ra một cô gái có thể sống động thành như vậy, quả thực giống như một cái hộp bí mật chứa đầy kẹo, bên trong có rất nhiều loại kẹo đủ màu sắc hình dáng.

Và cô là màu sắc rực rỡ nhất.

Đột nhiên Thịnh Nịnh nói một câu: “Tuyệt rồi!”

Ôn Diển lấy lại tinh thần từ trong trầm tư, Thịnh Nịnh đã đi đến bên cửa sổ ngắm tuyết.

So với tuyết ở Yên Thành, tuyết nhỏ ở đây thực sự không tính là gì, nước mưa đập vào thủy tinh, hình dạng như một hạt tuyết bé tí thôi, giống như là băng sương cạo trên tủ lạnh xuống.

Đây cũng gọi là tuyết sao?

Ôn Diển không muốn đả kích cô, chỉ hỏi: “Ở Yên Thành chưa ngấm đã nữa hả?”

“Không giống.”

Anh vừa tới, nơi này liền có tuyết rơi.

Ôn Diển cũng không biết đâu là tuyết rơi, có chỗ nào không giống nhau nhưng cô là người ở đây, cô nói không giống vậy thì không giống nhau đi.

Đêm hội mùa xuân còn nửa giờ nữa mới kết thúc mà không còn ai quan tâm đến màn hình TV náo nhiệt nữa.

Thế sự vô thường, trong mắt nhau họ là những người khiến đối phương ghét nhưng mà giờ phút này lại sáng ngời trước mặt lẫn nhau.

Thịnh Nịnh không nói cho Ôn Diển biết nguyện vọng năm mới chân chính của mình, mà Ôn Diển cũng không nói cho cô biết.

Tình yêu lẫn át lý trí và nguyên tắc này đã bắt đầu sinh sôi nảy nở và xâm chiếm đáy lòng anh, anh hy vọng một ngày nào đó trong năm mới này sẽ được cô đáp lại.

Lúc hy vọng nguyện vọng này anh còn không biết, thật ra cô gái Thịnh Nịnh này cũng không phải thật sự tỉnh táo như vậy, chỉ là so với anh mà nói, cô tỉnh táo hơn một chút, đối với mối quan hệ của hai người cũng bi quan hơn một chút.

Chương 64:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tuyết rơi dứt quãng dưới đất một trận nhỏ, Thịnh Ninh nhìn chăm chăm một lát, lại ngáp một cái.

“Đi rửa mặt đi.” Ôn Diễn nói.

“Ừm.”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thịnh Ninh lê bước, cầm đồ vệ sinh cá nhân rồi đi vào phòng vệ sinh.

Đứng trước bồn rửa mặt rửa mặt, thoáng xua đi một chút buồn ngủ, cô không tự chủ nhìn vào ngăn khô ướt tách biệt.

Trên thực tế, cô rất muốn tắm nước nóng ở đây, miền nam không có thiết bị sưởi ấm tập trung, vào mùa đông nhiệt độ trong nhà và ngoài trời gần như là giống nhau, nó toát lên cảm giác ẩm ướt và lạnh từ trong ra ngoài nhưng hệ thống sưởi ấm đi đều hòa không khí của khách sạn rất mạnh mẽ, nhiệt độ nước tắm khá cao, áp suất nước cũng lớn, tắm ở đây thoải mái hơn tắm ở nhà nhiều.

Dù sao hóa đơn điện nước của khách sạn đều tính vào trong tiền phòng đắt đỏ rồi, không dùng mới là lãng phí tiền bạc.

Vì thế Thịnh Ninh tắm nước nóng thoải mái, lần tắm rửa này kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ, đến nỗi cô không muốn tắt nước nữa là.

Nhân viên tạp vụ suy nghĩ rất chu đáo, đưa đồ vệ sinh cá nhân đến còn có áo ngủ và dép lê của phụ nữ cũng có.

Cô sờ áo ngủ một cái, vẫn quyết định mặc quần áo của mình.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thịnh Nịnh tắm sạch sẽ xong xuôi đi ra, thấy TV trong phòng khách còn chưa tắt, vẫn đang phát lại Đêm hội mùa xuân mấy giờ trước, Ôn Diễm không trở về phòng ngủ mà ngồi trên sofa, xương cổ tay chống cằm, thất thần nhìn chăm chăm TV.

Nghe thấy tiếng động, anh nghiêng đầu.

Không đợi Thịnh Nịnh mở miệng, anh đã nói một câu: “Tôi tưởng cô ngủ trong đó luôn rồi.”

Thịnh Nịnh giải thích: “Tôi tắm hơi chậm.”

“Tắm rồi sao còn mặc áo quần cũ?” Ôn Diễm hỏi: “Đồ đưa tới không vừa sao?”

Thịnh Nịnh cũng không biết mình đang rối rắm cái gì, áo ngủ bằng vải lụa, chắc chắn mặc rất thoải mái nhưng cô không định mặc áo ngủ trước mặt Ôn Diễm.

Cô nói đại: “Mặc quần áo của mình thoải mái hơn.”

“Vậy tôi bảo người chuẩn bị áo quần cho cô thì có ích gì?” Ôn Diễm hơi nhíu mày nhưng không miễn cưỡng cô: “Thôi tùy cô.”

“Ừm.” Thịnh Nịnh chỉ chỉ sofa: “Vậy tôi vẫn ngủ trên sofa?”

Lúc trước trong dinh thự của Ôn Diễm có phòng ngủ cho khách cô lại không biết quý trọng, một hai phải ngủ trên sofa, bây giờ thì tốt rồi, phòng khách sạn là một phòng ngủ một phòng khách* cho nên chỉ có một phòng ngủ một giường, cô muốn ngủ trên giường cũng không ngủ được.

*Phòng dành để tiếp khách chứ không phải phòng ngủ dành cho khách nhé.

Môi Ôn Diễm giật giật: “Có phải cô có đam mê đặc biệt gì không, không thích ngủ trên giường chỉ thích ngủ trên sofa hả?”

Thịnh Nịnh nhú mày, cảm thấy người đàn ông này không biết tốt xấu gì cả nhưng vẫn nhẫn nại lấy lòng nói: “Anh là ông chủ, đương nhiên anh ngủ trên giường.”

“Không cần.” Ôn Diễm nói: “Cô ngủ trong phòng ngủ đi.”

Thịnh Nịnh khách khí với anh: “Không được, vẫn để sắp ngủ đi.”

“Đừng có nằng nặc từ chối với tôi nữa.” Ôn Diễm nhìn cô, giọng điệu rất nhạt: “Còn nói lời vô nghĩa thì sofa cũng không có mà ngủ đâu.”

Thịnh Nịnh biết Ôn Diễm nói như vậy, tức là trực tiếp phân phó, không có ý thương lượng.

May mà cô mới tắm xong.

Nhưng nghĩ lại, mỗi ngày ga trải giường của khách sạn đều thay mới, cũng khó trách anh không ngại nhường giường cho cô ngủ.

Thịnh Nịnh đi vào phòng ngủ, trước khi đóng cửa, đột nhiên cô hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Tôi có thể khóa trái cửa không?”

Người đàn ông vừa tắt TV chuẩn bị đi rửa mặt bước chân dừng lại, trầm giọng hỏi: “Ý cô là sao?”

“Không có ý gì.” Bây giờ đầu óc Thịnh Nịnh rất mơ hồ, nói chuyện cũng hơi lag: “Tôi hỏi đại một chút thôi, thật ra khóa hay không khóa đều giống nhau.”

Ôn Diễn lẳng lẳng nhìn cô, lông mày khẽ nhíu lại sau đó nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Thị Nịnh, nếu cô đã nghĩ đến đầu này thì hôm nay cô không nên đến đây.”

“Đúng vậy, là tôi có lòng tiểu nhân, giữa người và người quan trọng nhất là tín nhiệm, tôi không khóa cửa.”

Thị Nịnh gật đầu nhận sai, là cô chủ động tìm anh, anh cũng có lòng tốt thu nhận cô, không những cô không nói cảm ơn ngược lại còn đề phòng anh, đúng là có hơi lòng lang dạ sói.

“Cảm thấy lo lắng thì khóa đi.” Ôn Diễn lại nói: “Không cần hỏi tôi, không có ý nghĩa gì.”

Thị Nịnh mím môi: “Hỏi anh một chút cũng không được sao?”

Tốt xấu gì đây cũng là phòng của anh, cô hỏi một chút cũng là tôn trọng anh.

“Cô hỏi tôi, đương nhiên tôi hy vọng cô đừng khóa.”

Bỗng chốc Thị Nịnh mở to hai mắt.

Giọng nói Ôn Diễn lãnh đạm nhẹ nhàng nhưng lời nói lại không phải ra dáng quý ông tí nào: “Mở cửa rộng cho tôi xem thì càng tốt.”

Trả lời anh là tiếng Thị Nịnh lưu loát đóng cửa và tiếng khóa trái cửa.

Anh nhẹ nhàng cong khoe môi dưới, vừa xoa cổ hơi đau nhức vì xem TV mấy tiếng đờng hồ với Thị Nịnh, vừa đi vào phòng vệ sinh cũng định tắm nước nóng cho thoải mái.

Vừa đi vào phòng vệ sinh, Thị Nịnh vừa mới tắm rửa xong quên mở quạt xả thông gió, bên trong còn tràn ngập hơi nóng và mùi thơm nhàn nhạt.

Là nhân viên tạp vụ cố ý đưa sữa tắm của phụ nữ, được Thị Nịnh dùng rồi đặt ở trên kệ.

Ôn Diễm liếc qua thân bình khéo léo, phía trên điêu khắc một loài hoa không biết tên, chắc là mùi của loài hoa này.

Trên đó cũng viết tên chai sữa tắm này.

Lost at night.

Lạc trong đêm.

Ngủ thấy mùi hương lâu ngày không tan, đầu người đàn ông cũng hơi đau, yết hầu không tự chủ mà trượt lên xuống, giờ tay ấn vào xương lồng mày, thở dài một tiếng thật dài rồi mở công tắc quạt xả.

*

Đêm nay Thịnh Nịnh cũng không ngủ say, gần bảy giờ sáng mừng một Tết, cô mở mắt ra sau đó không ngủ lại được nữa.

Cô vốn tưởng rằng chắc chừ Ôn Diễm ngủ chưa dậy đâu, cô rón ra rón rén mở cửa phòng sau đó thò đầu lén lút nhìn sofa.

“Định làm trộm hửm?”

Thịnh Nịnh hoảng sợ, nghe tiếng thì nghiêng đầu, lúc này mới phát hiện Ôn Diễm đứng bên cạnh cửa phòng, nửa bả vai hiên ngang dựa vào tường, trên tay cầm tách cà phê đưa tới bên môi, đang rũ mắt nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu.

“Chào buổi sáng.” Cô đứng thẳng lưng, nhếch miệng cười: “Ngài dậy thật sớm.”

Anh cau mày: “Đừng làm bộ làm tịch ngài này ngài nọ nữa, giả quá.”

Cô nói ngài, vậy chứng tỏ cô lại bắt đầu bộ dạng nịnh nọt trước mặt anh.

Lúc trước có một lần Ôn Diễm đã nói vấn đề này rồi, anh không thích nghe Thịnh Nịnh gọi là ngài.

Nhưng Thịnh Nịnh không nghe, ngủ một giấc ngày hôm sau lại trở về như cũ, bản thân cô có thể nghe liền mạch không cảm thấy gì chứ anh nghe xong cũng không dễ nghe là mấy.

“À.” Thịnh Nịnh thuận theo gật đầu” “Vậy sau này anh đừng nói tôi không lễ phép nhé.”

“Tôi không rảnh như vậy.” Ôn Diễm nói: “Đi rửa mặt đi, bây giờ tôi cho người đưa bữa sáng lên.”

Bữa sáng là kiểu Trung Quốc, khách sạn hoàn toàn căn cứ vào thói quen ăn uống bình thường của Ôn Diễm mà cố ý làm, nhân viên tạp vụ còn cố ý hỏi Thịnh Nịnh có hợp khẩu vị hay không, Thịnh Nịnh nào dám nói không hợp khẩu vị, gật đầu nói ngon.

Ăn bữa sáng xong, Ôn Diễm hỏi hôm nay cô định làm gì.

Thịnh Nịnh vốn đã đặt vé máy bay mừng bảy về Yến Thành, cho dù không thích ngôi nhà đó nhưng dù sao cũng là sống từ bé đến lớn, có thể chịu bảy ngày được nhưng ai mà ngờ bố cô lại nói những lời ghê tởm cô vào đêm ba mươi Tết, khiến cô chạy ra ngoài trong lúc tức giận.

Chắc chắn bảy ngày này phải tìm chỗ ở khác ở bên ngoài nhưng hôm qua cô đi rất gấp, còn để hành lý ở nhà, không thể không trở về lấy.

“Tôi phải về nhà lấy hành lý trước.” Thịnh Nịnh nói.

Môi Ôn Diễm giật giật: “Bỏ nhà ra đi mà cả hành lý cũng không cần nữa hả?”

Thịnh Nịnh: “... Quá nóng, không lấy kịp.”

“Chỉ lo bất cần không bận tâm gì nữa đúng không?” Ôn Diễm thản nhiên nói: “Mấy ngày nay cô ở chỗ nào?”

Thịnh Nịnh không lo lắng về điều này: “Chỗ nào cũng có khách sạn, luôn luôn có chỗ ở.”

Dù sao cũng không thể ở chỗ này, ngày hôm qua thật sự là buồn tủi khổ sở quá cho nên không suy nghĩ, mới lỗ mãng đến đây như vậy.

Thế nào thì hôm nay cũng tỉnh táo lại, làm phiền anh một đêm là đủ rồi, muốn làm phiền nữa vậy thì da mặt cũng quá dày á.

“Cô cứ ở chỗ này đi.” Ôn Diển nói: “Tôi bảo người đặt một phòng riêng cho cô.”

Thịnh Nịnh vội vàng lắc đầu: “Vậy không được.”

Ôn Diển có lòng tốt đề nghị bị cô không nể mặt trực tiếp từ chối, trong lòng cũng khó tránh khỏi hơi không thoải mái, lạnh mặt nói: “Cũng có nói cô ở chung với tôi đâu, cô sợ gì?”

“Không phải.” Thịnh Nịnh thành thật: “Ở đây quá đắt.”

Bây giờ cô đang ở độ tuổi dốc sức làm việc, còn chưa đến mức có thể độc lập tự do tài chính hưởng thụ cuộc sống.

Ôn Diển nghe cô giải thích lý do, mặt mày cũng thả lỏng.

Bỗng nhiên anh hỏi một câu: “Trợ lý Trần có nói với cô là mừng bốn tôi sẽ về Yên Thành không?”

Thịnh Nịnh không biết vì sao đột nhiên anh nhắc tới chuyện này, gật đầu: “Nói rồi.”

“Mấy ngày nay tôi sẽ ở Thượng Hải, không làm gì nên định đi dạo chơi thử.” Ôn Diển nói: “Cô là người bản địa, chắc chắn quen nơi này hơn tôi.”

Thịnh Nịnh nghe đã hiểu: “Tìm tôi làm hướng dẫn viên du lịch hả?”

“Ừm.” Ôn Diển nói: “Không làm không công, tiền lương mấy ngày nay sẽ dùng để bù vào chi phí ở khách sạn của cô.”

Ánh mắt Thịnh Nịnh sáng lên: “Thật sao?”

Ôn Diển nhìn hai con mắt sáng rực của cô, giọng điệu bình tĩnh: “Không rảnh thì thôi.”

“Rảnh chứ rảnh chứ, tôi quá rảnh.” Thịnh Nịnh sợ anh hối hận, vội vàng nói: “Yên tâm, đảm bảo sắp Ôn hài lòng.”

Nghe giọng điệu của cô tích cực như vậy, Ôn Diển giơ tay lên, đầu ngón tay che môi, không tiếng động cong cong khóe môi.

*

Sau khi xác định được mấy ngày này mình sẽ đi đâu, tâm trạng Thịnh Nịnh rất tốt ng ửi xe buýt về nhà lấy hành lý.

Ôn Diển đề nghị cho người lái xe đưa cô về nhà nhưng cô không muốn để anh biết tình hình trong nhà mình nên không cho anh đưa.

Vốn đã chuẩn bị “đánh nhau” với bố cô, kết quả vừa về đến nhà, Thịnh Khải Minh lại không có ở đây.

Trong nhà chỉ có Thạch Bình và Thịnh Thi Mông.

Thạch Bình vừa thấy Thịnh Nịnh trở về, lập tức vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, ngoài miệng yên tâm nói: “Trở về là được rồi.”

Thịnh Thi Mông kéo Thịnh Nịnh hỏi: “Hôm nay là mừng một, mẹ chị không để chị ăn cơm ở chỗ bà ấy sao?”

“Không có, chỉ ở một đêm thôi.” Thịnh Nịnh hỏi: “Bố chị đâu?”

Thạch Bình nghe cô hỏi Thịnh Khải Minh, lông mày mới thả lỏng lại nhú lại, thở dài nhẹ giọng nói: “Nói là ở nhà thêm tức nên sáng sớm đã đi ra ngoài rồi.”

“Ông ấy không có ở đây cũng tốt, không thấy ông ấy tâm trạng của chúng ta cũng tốt một chút.” Thịnh Thi Mông bĩu môi nói, lại đề nghị: “Mấy ngày nay em đi chơi với chị nhé?”

“Không được, mấy ngày nay chị có sắp xếp rồi.” Thịnh Ninh lắc đầu.

“Sắp xếp chi?”

Thịnh Ninh suy nghĩ một chút, vẫn nói cho cô ấy biết: “Sếp Ôn tới Thượng Hải, mấy ngày nay chị làm hướng dẫn viên dẫn anh ấy đi dạo chơi.”

“Không phải sếp về nhà ngoại ăn Tết sao?” Giọng điệu Thịnh Thi Mông mê mang: “Sao lại tới chỗ mình?”

“Chị cũng không biết.” Thịnh Ninh hàm hồ nói: “Dù sao chị cũng có tiền lương, không thể mặc kệ tiền được.”

Thật ra cô cũng không rõ lắm.

Nói bốn chữ bỏ nhà ra đi, nhưng ai biết anh với người nhà đã xảy ra chuyện gì đâu.

Mà đoán chắc cũng không phải chuyện vui vẻ gì cho nên Thịnh Ninh cũng không hỏi anh.

Thịnh Thi Mông hiểu Thịnh Ninh, biết trời đất bao la cũng không to bằng kiếm được nhiều tiền vì thế không nói gì nữa, giúp cô mang vali xuống lầu chuẩn bị rời khỏi nhà.

Thạch Bình cũng cùng nhau xuống lầu, đưa Thịnh Ninh đi ngồi xe.

Bà ấy do dự thật lâu, cuối cùng cũng lấy bao lì xì đã chuẩn bị từ lâu từ trong tạp dề ra, nhét vào tay Thịnh Ninh.

Thịnh Ninh đẩy từ chối: “Không cần.”

Thạch Bình không dừng lại động tác nhét lì xì, cố chấp nói: “Tết con cần, cần đi.”

Thịnh Ninh vẫn từ chối: “Thật sự không cần, mẹ tôi cho tôi tiền sinh hoạt rồi, tôi không thiếu tiền.”

Vừa nghe Thịnh Nịnh nhắc tới mẹ ruột của cô, sắc mặt Thạch Bình cứng đờ, tay cần tiền lì xì thu lại, có hơi không biết phải làm sao.

“Cũng đúng, sao mẹ con nỡ để con chịu khổ chứ.” Thạch Bình cười khổ một tiếng: “Là dì xen vào việc của người khác.”

Thịnh Nịnh không nói gì.

Thật ra khổ cũng đã nếm trải rồi, trước khi trưởng thành cô chưa có năng lực tự chủ, chỉ có thể sống theo Thịnh Khải Minh.

Ninh Thanh sợ từ nhỏ đã đưa cô nhiều tiền như vậy, lỡ không để ý lại bị Thịnh Khải Minh lấy lý do cất giùm lấy mất nên mặc cho Thịnh Nịnh ở trong căn nhà không dư dả này lớn đến mười tám tuổi, đến khi cô trưởng thành mới đưa số tiền đó cho cô.

Khi đó cô sợ nhất chính là trường học phải thu học phí gì, cộng với cuối tháng không có tiền ăn canteen, không thể không kiên trì đi tìm Thịnh Khải Minh xin tiền, Thịnh Khải Minh đưa tiền cho cô, đồng thời cũng mắng mỏ một câu “Sinh con gái chả được tích sự gì, suốt ngày chỉ biết đòi tiền với tao”.

Lòng tự trọng của cô rất mạnh, cô không chịu nổi thái độ này của Thịnh Khải Minh, chỉ cần không đói chết, Thịnh Nịnh có thể chia tiền cơm một ngày làm ba ngày ăn.

Thâm nghĩ chờ sau này độc lập tự do là tốt rồi, tự mình kiếm tiền tự mình tiêu, không cần nhìn sắc mặt Thịnh Khải Minh nữa.

Hiện tại những ngày đó đã trôi qua, Thịnh Nịnh đã được giải thoát.

Thạch Bình thấy Thịnh Nịnh không nhận tiền, nên cuống quýt nói: “Dì có ướp chút dưa muối, nếu không thì con lấy một hũ đến Yên Thành ăn nhé?”

“Không cần.” Giọng điệu Thịnh Nịnh bình tĩnh: “Dì cho thứ gì tôi cũng không muốn.”

Thạch Bình nghe cô kiên quyết từ chối như vậy, hy vọng trong ánh mắt chậm rãi tan biến.

Thị Nịnh thật sự không có cách nào để tha thứ.

Khi đó cô thật sự rất thích Thạch Bình, mỗi ngày tan học vừa về nhà, nếu bố mẹ không ở nhà thì cô sẽ nói với dì giúp việc trong nhà, hôm nay cô giáo Thạch dẫn cháu viết chữ, cháu viết không tốt, cô giáo Thạch không những không tức giận mà còn nắm tay cháu, dẫn cháu viết từng nét từng nét.

Sau khi viết vài lần, Thị Nịnh có thể viết tốt sau đó cô giáo Thạch khen cô, còn thưởng phiếu bé ngoan cho cô.

Khi đó cô còn rất nhỏ, người khác đối xử tốt với cô, cô một lòng một dạ dùng tình cảm của cô đi báo đáp, cô cho rằng đây chính là cô giáo dịu dàng nhất trên thế giới, còn thề son sắt nói sau này cho dù đối giáo viên khác dạy cô, cô vẫn thích cô giáo Thạch nhất.

Sau đó, cô giáo mà cô yêu thích nhất, phá nát ngôi nhà hạnh phúc ban đầu của cô.

Người lớn cho rằng trẻ con không nhớ gì, trên thực tế, đôi khi trẻ con nhớ mọi thứ rành rành hơn ai hết.

Sự phản bội đến từ xương cốt như vậy chính là cái bóng ám ảnh cả đời đối với một đứa trẻ.

Nhìn thấy bộ dạng thận trọng của Thạch Bình, Thị Nịnh không nhìn lần thứ hai, khi xe chạy tới, cô lập tức xách vali lên xe mà không thèm quay đầu nhìn lại.

Xe chạy một đoạn đường dài nhưng Thạch Bình vẫn đứng đó không vào nhà.

Thị Thi Mông không còn cách nào khác là nhẹ nhàng ôm vai mẹ mình.

Thạch Bình nhẹ nhàng nói: “Mẹ không sao.”

Không kể lý do là gì, cho dù đó có phải là chủ ý của bà ấy hay không thì bà ấy cũng đã mang lại tổn thương không thể xóa nhòa cho Thịnh Ninh.

Tầng ngăn cách này Thạch Bình hiểu rõ.

Vì vậy, Thịnh Khải Minh chán ghét cũng vậy mà Thịnh Ninh lạnh nhạt thờ ơ cũng thế, đó là điều bà ấy đáng phải chịu.

*

Rời khỏi nhà, Thịnh Ninh lại kéo vali đến khách sạn.

Ôn Diễn không sắp xếp cho Thịnh Ninh ở cùng phòng với mình mà yêu cầu khách sạn bố trí cho cô một căn phòng cỡ lớn ở dưới vài tầng.

Nếu cô thật sự ở trong phòng của anh thì tiền phòng ngày đó đủ để cô làm trâu làm ngựa cho Ôn Diễn rồi.

Vì vậy, căn phòng có giường lớn là tốt rồi, Thịnh Ninh rất hài lòng.

Cất vali đi, không lãng phí thời gian, cô lập tức lấy notebook ra, bắt đầu cẩn thận vạch ra kế hoạch hướng dẫn viên du lịch.

Chỉ cần liên quan tới công việc thì động lực Thịnh Ninh luôn luôn dương.*

*Ý là không biết mệt mỏi á.

Tổng cộng chỉ có vài ngày thôi, không phải đâu cũng đi tham quan được mà phải đưa sếp đến những nơi đáng đi nhất.

Thịnh Ninh cảm thấy cô không thể chỉ suy nghĩ một mình, lẽ Ôn Diễn có nơi muốn đi thì sao?

Để có được tiền lương của người ta, cô cần phải cung cấp dịch vụ tốt nhất, Thịnh Ninh đã gửi tin nhắn WeChat cho Ôn Diễn rất chu đáo, hỏi anh

có muốn đến nơi nào không/

Ôn Diễn lạnh nhạt đáp lại cô: “Không có.”

Thịnh Nịnh nói với anh vài địa điểm nữa nhưng anh cũng không có hứng thú, nói đi đâu cũng được.

Thịnh Nịnh cảm thấy chắc anh ghét bỏ quê mình, đồng thời tình yêu quê hương trong xương cô trởi dậy khiến cô khó chịu một cách khó hiểu.

“... Nếu anh không có hứng thú đi đâu hết thì sao còn muốn tôi dẫn anh đi dạo?”

“Uống ti`ên phí sức, nằm khách sạn mới thoải mái chết đi được.”

Ôn Diễn: “Cô quan tâm tôi à?”

Chương 65:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh hít sâu hai hơi, trong lòng mặc niệm: I love my job, i love my job.

Trước đây li ều mạng học tập, mỗi khi học không vào thì tẩy não mình “Tôi thích học tập”, bây giờ sắp bước vào xã hội, dùng chiêu tẩy não làm tê liệt mình cũng khá có ích.

Ông chủ không hợp tác với công việc, Thịnh Nịnh đành tự mình làm hết.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Chuẩn bị tất cả kế hoạch xong xuôi, cô gửi kế hoạch cho Ôn Diển, hỏi anh có ý kiến gì không.

Thịnh Nịnh đã từng nghe rất nhiều chuyện bên A bức bách bên B, lúc bắt đầu làm nói với bên B rằng cô cậu cứ làm thoải mái tùy ý, tỏ ra mình rất dễ nói chuyện khiến bên B nghĩ rằng tiền này kiếm dễ quá. Chờ bên B làm tốt việc đưa kết quả báo cáo cho bên A, bên A lập tức thay đổi thái độ trước đó, nói cái này không được cái kia không vừa mắt, nhưng không được không vừa mắt ở chỗ nào thì lại không nói cụ thể, chỉ biết nói “Không đạt được kỳ vọng của tôi, cô cậu phải sửa lại”, chỉ biết dùng lời đó để giả bộ trước mặt B chứ cũng chả nói được gì liên quan tới công việc báo cáo.

Dù sao cô cũng đã tính toán hết rồi, ngay từ đầu hỏi anh anh nói không nói ý kiến, giữa đường lại đổi ý các thứ thì tiền lương này cô cũng không

cần, dù sao cũng không phải đưa tiền mặt, cô không phải là người khó ở, ở chỗ nào cũng được, cùng lắm thì đổi khách sạn nhỏ thôi.

Có đôi khi nên cứng rắn thì vẫn phải cứng rắn một chút.

Kết quả Ôn Diễm trả lời: “Không có ý kiến.”

Cơn tức vút mịa không làm việc nữa bị đập chết ngay tức khắc, Thịnh Nịnh nhìn câu trả lời của anh sững sốt hơn nửa ngày.

Thịnh Nịnh: “...”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Được rồi.

Sáng hôm sau, Thịnh Nịnh rời giường đúng giờ, lên lầu đến phòng tìm Ôn Diễm.

Lúc này Ôn Diễm đang ăn sáng, cầm hắt hắt cầm, ánh mắt chỉ chỉ bữa sáng trên bàn.

“Lại đây ăn đi.”

Đúng lúc Thịnh Nịnh cũng chưa ăn sáng, chân thành nói cảm ơn rồi xuống ăn bữa sáng.

Các doanh nghiệp lớn là tốt, vừa làm việc vừa bao ăn ba bữa, đã quá.

Rõ ràng bữa sáng hôm nay và hôm qua khác nhau, đặc biệt là tiểu long màn thầu*, khách sạn làm rất khéo, một lồng chỉ có bốn chiếc, hoàn toàn không đủ ăn nữa.

*Tiểu long bao là một loại màn thầu hấp tại Giang Tô, Trung Quốc; đặc biệt gắn liền đến Vô Tích và Thượng Hải. Ở Thượng Hải, chúng được gọi

là tiêu long màn thầu vì người nói tiếng Ngô ở Trung Quốc sử dụng định nghĩa truyền thống của "màn thầu", dùng để chỉ cả loại bánh có nhân và không có nhân.

Thị Nịh tưởng Ôn Diển thích ăn cho nên hôm nay anh gọi người làm nhiều hơn rồi đưa tới.

“Tiêu long bao ở quê tôi có hương vị không tệ đâu.” Thị Nịh nói: “Vỏ mỏng nhân dày, cắn một cái nước canh bên trong vừa nhiều vừa tươi.”

Tiêu long màn thầu sau khi được hấp chín, toàn bộ lớp vỏ bên ngoài có hình dạng như nửa trong suốt, mềm mại tươi ngon, nhân thịt đậm đà, nước canh nhiều và ngọt, cắn một miếng cả miệng ngập tràn nước canh lẫn bánh, nước canh nóng hơi chảy ra từ chỗ cắn, lập tức tràn đầy thìa nhỏ dùng cơm.

Mặc dù hơi nóng một chút nhưng ngon đến mức không chịu nổi luôn.

“Cũng không tệ lắm.” Ôn Diển ừ một tiếng, lười biếng hỏi ngược lại: “Không phải cô thích ăn sao?”

Trong miệng Thị Nịh còn đang nhai, che miệng nhồm nhoàm hỏi: “Sao anh biết tôi thích ăn tiêu long bao thế?”

Cô nhớ rõ ngày hôm qua mình tỏ ra là món nào mình cũng thích ăn hết mà.

“Ngày hôm qua thấy cô ăn cái này nhiều nhất, một mình ăn hơn phân nửa.” Ôn Diển thản nhiên nói: “Lúc tôi gấp cái cuối cùng, ánh mắt cô nhìn thẳng lên đĩa của tôi, cô nói coi sao tôi biết được đây.”

Trong thời gian ngắn Thị Nịh hơi ngượng ngừng gãi gãi mặt.

Anh không nói, bản thân cô cũng không chú ý lắm, thì ra trong một bàn thức ăn, ánh mắt cô sẽ vô thức nhìn vào món ăn mình yêu thích.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Ôn Diển đi vào phòng thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, Thị Nịh đứng ở phòng khách chờ anh, đúng lúc đi phụ trách

quét dọn vệ sinh gõ cửa.

Là Thịnh Nịnh mở cửa, dì ấy vừa thấy người mở cửa là một cô gái trẻ tuổi thì mặt mày ngạc nhiên dữ lắm.

Thịnh Nịnh biết vì sao dì sững sốt nên chủ động giải thích: “Tiên sinh Ôn thay quần áo ở bên trong.”

Sự tò mò trong mắt dì vẫn không tan đi nhưng ngoài miệng nói: “À, ra thế.”

Chờ Ôn Diễn đi ra từ bên trong, thấy dì đang thu dọn bàn, trước tiên thản nhiên nói một tiếng vất vả rồi sau đó lại nói với Thịnh Nịnh: “Đi thôi.”

Thấy tiên sinh Ôn muốn ra ngoài, dì vội vàng hỏi: “Tiên sinh Ôn, ga trải giường ngày hôm qua ngài nói không cần thay nên tôi chưa thay, không biết hôm nay có cần thay mới không?”

Vẻ mặt người đàn ông dừng một cái, gật đầu: “Thay đi.”

Dì thẫn thờ quả nhiên, nhưng chờ đến khi đi vào phòng ngủ chuẩn bị “chào đón” một đống lộn xộn thì lại phát hiện trên giường không khác ngày hôm qua là mấy, tuyệt đối không lộn xộn.

Ôn Diễn tốt nghiệp trường Quân đội, trong cuộc sống vẫn giữ lại những thói quen nhỏ năm đó, sau khi rời giường có thói quen trải chăn mền phẳng lì.

Dì vén chăn lên, phát hiện trên ga trải giường cũng rất sạch sẽ.

Ừa gì dậy, đây là dọn dẹp rồi hả?

*

Lúc này Thịnh Nịnh đã đi thang máy xuống lầu với Ôn Diễn.

Trong lòng Thịnh Nịnh vẫn luôn suy nghĩ lời dì vừa nói, ba mươi Tết cô ngủ trên giường, ngày mừng một Tết Ôn Diễm ngủ trên giường, đáng lẽ trong ngày đó anh nên cho người thay ga trải giường mới mới phải chứ.

Tối hôm đó cô tắm rửa xong, ngủ cũng rất ngay ngắn, không dám xoay lui xoay tới nhiều, chắc là không lưu lại mùi vị và dấu vết gì trên giường cho nên Ôn Diễm mới không chú ý tới nên không thay ga trải giường.

Thịnh Nịnh nghĩ thông suốt, cũng không còn rối rắm chuyện thay ga trải giường nữa.

Đi tham quan du lịch không thể tránh khỏi phải đi bộ, đi xe buýt tàu điện ngầm chắc chắn không thuận tiện như đi xe riêng của mình.

Thịnh Nịnh là sinh viên, có bằng lái nhưng không có xe, cô đang định có nên đi thuê một chiếc xe hay không, để ông chủ mình có một chuyến tham quan thú vị.

Vì thế đêm qua cô còn cố ý lên mạng tìm kiếm giá thuê xe, chắc chắn xe bình thường không được, không xứng với Ôn Diễm, loại xe sang đẳng cấp như Rolls-Royce* chắc anh sẽ không chê, chỉ là tiền thuê đắt quá, thuê một ngày phải sáu ngàn tệ.

*Rolls-Royce là thương hiệu xe hơi siêu sang của Anh Quốc, được Henry Royce và Charles Rolls thành lập vào năm 1906.

Bản thân Thịnh Nịnh không trả số tiền nời này nhưng tất cả là vì mặt mũi của Ôn Diễm cho nên cô gửi trang web thuê xe qua, nghĩ thầm chắc Ôn Diễm sẽ trả số tiền này.

Ôn Diễm: “Gì đây?”

Thịnh Nịnh: “Ngày mai chuẩn bị cho anh một chiếc xe siêu sang.”

Thịnh Nịnh: “Sếp Ôn anh thích không?”

Ôn Diễm: “??”

Ôn Diển: “Tôi đi tham quan, không phải hoàng đế đi tu à.”

Sau đó anh bảo cô làm kế hoạch đứng đắn một chút, đừng lãng phí thời gian ở trên này, sau đó anh gọi điện thoại cho người khác, gọi người ta ngày mai đưa xe tới đây.

“Tổng giám đốc Ôn, ngài dùng thông thả.”

Trước cửa khách sạn, người phụ trách đưa xe tới vui vẻ đưa chìa khóa xe cho Ôn Diển.

Thịnh Nịnh nhìn chiếc xe trước mắt này, từ đẳng cấp mẫu xe từ giá cả đều khá bình dân.

So với chiếc Rolls-Royce mà cô chọn như là khác nhau một trời một vực.

Nhưng không sao cả, anh không chê, cô còn kén chọn gì.

“Tôi lái xe đi, tôi sẽ làm tài xế cho anh.” Thịnh Nịnh chủ động nói.

Ôn Diển nhíu mày: “Cô có bằng lái xe không?”

“Có, Đại học năm một là tôi đã thi được bằng lái xe rồi.” Thịnh Nịnh đem cái ba lô khổng lồ của cô tới trước người, lấy một quyển sổ nhỏ trong túi khóa kéo mở ra cho anh xem: “Anh xem đi.”

Lúc đó Thịnh Nịnh mới trở thành sinh viên Đại học, lại có kho bạc nhỏ của mình, làm gì cũng tràn đầy nhiệt huyết.

Cô làm việc không thích lằng nhằng kéo dài, sau khi lập kế hoạch xong xuôi sẽ đi làm ngay cho nên kỳ nghỉ đông năm một đã đi thi bằng lái xe.

Ôn Diển quét mắt ảnh chụp trên giấy phép lái xe, so với Thịnh Nịnh bây giờ, người trên ảnh vẫn là một cô bé, bộ dạng mười tám mười chín tuổi, mái tóc đuôi ngựa đơn giản, gương mặt trắng nõn thanh tú, mặt hơi mỉm cười, cảm giác như một cô bé học sinh ngây thơ trong sáng.

Lúc mới trưởng thành vẫn chưa nhìn ra đây là cô nhóc mê ti ền, mặt mũi của bây giờ cũng càng xinh đẹp hơn khi đó, khí chất của người mê ti ền cũng rõ ràng hơn.

“Nên thay ảnh chụp r ồi.” Anh thu mắt: “Thiếu chút nữa không nhận ra r ồi.”

“Muốn thay cũng phải đợi sáu năm nữa mới thay mới được.” Thịnh Nịnh nói.

Ôn Di ền ừ một tiếng, dù sao cũng có giấy phép lái xe, nếu cô muốn lái thì để cho cô lái đi.

Bình thường cơ hội lái xe của Thịnh Nịnh rất ít, trước kia lúc đi theo thầy cô hướng dẫn thỉnh thoảng sẽ giúp thầy cô lái xe, thuộc loại chạy trên đường không thành vấn đề nhưng kỹ thuật lái xe cũng không tính là trình độ thành thạo.

Cô dẫn Ôn Di ền đến mấy điểm tham quan nổi tiếng nhất thành phố, ngay từ đầu còn tốt, chờ đến khi lái xe đến con đường lớn tám làn xe hai chiều này, cô hơi hơi choáng váng.

“Sếp ơi?”

Ôn Di ền đang xem điện thoại, không ngẩng đầu chỉ thản nhiên đáp: “Ừ?”

“Tám biển chỉ dẫn phía trước có ý gì vậy?”

Ôn Di ền nghe vậy ngẩng đầu, nhìn, nhíu mày: “Ngay cả một tám biển chỉ dẫn mà cô cũng không nhận ra nữa?”

“Tôi biết.” Thịnh Nịnh nói: “Nhưng thời gian ngắn ngủi không nhớ ra.”

Ôn Di ền: “...”

Phục cô r ồi!

Anh nhẫn nại dẫn cô ôn kiến thức giao thông lại, chờ sau khi đi ra làn đường lớn, lúc này mới nói với cô: “Dừng xe ở phía trước đi, nhanh lên một chút.”

Thịnh Nịnh: “Đã tới đâu.”

“Đổi người, tôi lái cho.” Ôn Diễm nói: “Tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa.”

Thịnh Nịnh hơi khó chịu: “Không đến mức đó, tôi cảm thấy mình lái xe cũng tốt mà.”

Ôn Diễm nhú mày: “Ngay cả một tấm biển chỉ dẫn cũng có thể quên là ý gì, lái tốt thì có ích gì?”

“Còn không phải có anh ở bên cạnh tôi sao?” Thịnh Nịnh cũng nhú mày.

Ôn Diễm ngẩn ra, môi khẽ mím lại, không nói gì nữa.

“Tay mới cũng có thể lên cao tốc, chỉ cần bên cạnh có tài xế lâu năm là được mà, hơn nữa tôi đây cũng không phải ở trên cao tốc.” Giọng điệu Thịnh Nịnh nghiêm túc, vô cùng có đạo đức nghề nghiệp nói: “Tôi lấy tiền lương của anh làm hướng dẫn viên du lịch, nào có đạo lý để anh lái xe.”

Lỡ như bảo anh lái, đến lúc đó anh lại nói một câu “Xe mà tôi còn tự lái, hướng dẫn viên du lịch như cô có ích lợi gì? Dừng lại chút đi” thì phải làm sao, chẳng phải mấy ngày nay cô bận rộn vô ích sao.

Không thể mạo hiểm như vậy được.

Đột nhiên Ôn Diễm thở dài, giơ tay lên đầu cô nhẹ nhàng gõ một cái.

“Chưa thấy hướng dẫn viên nào còn muốn du khách ôn tập kiến thức giao thông cho mình.” Về mặt anh không có cách nào với cô, chỉ có thể

cảnh cáo ngoài miệng: “Lái xe cho giỏi, xảy ra tai nạn giao thông thì cô hoàn toàn chịu trách nhiệm, tôi không giúp anh b ồi thường tí ền đâu.”

Thịnh Nịnh lập tức lấy lại tinh thần mười hai phần: “Yên tâm.”

Sau đó xe bình tĩnh chạy đến đích.

Điểm tham quan đầu tiên là một con phố phong cách cũ với hương vị của thập niên tám mươi chín mươi, năm mới rất đông người, bên trong đầy người.

Cũng phải, ngày Tết mọi người đều nghỉ phép đi chơi mà.

Khác với hơi thở cổ xưa của Yên Thành, cảm giác thời đại của Yên Thành càng thiên về loại lịch sử sông dài lắng đọng và trang nghiêm cổ kính, mà cảm giác thời đại của nơi này giống như pháo hoa trong thành phố, mỗi một chỗ đều giống như những người phụ nữ mặc sườn xám có dáng người thướt tha trên nền ảnh đen trắng, thướt tha lịch sự tao nhã.

“Bánh rán hành* ngon nhưng không nên ăn ở đây, vị bình thường mà giá còn đắt.” Thịnh Nịnh nhìn cửa hàng trước mắt, người xếp hàng như một con r ồng dài, thân mật nhắc nhở Ôn Diễm: “Chờ tôi dẫn anh tới qu ầy hàng nhỏ trên đường, nếu anh không chê thì ăn thử đi.”

*葱油饼: Bánh xèo hành lá (tên tiếng Anh: Shallot pancake) là một loại thức ăn vặt đặc biệt của các vùng miền Bắc, thuộc ẩm thực Phúc Kiến hay còn gọi là ẩm thực Sơn Đông. Nguyên liệu chính là bột năng và hành lá xắt nhỏ, vị thơm và mặn vừa ăn.

Mặc dù Ôn Diễm không thiếu tí ền nhưng Thịnh Nịnh là hướng dẫn viên du lịch địa phương vẫn tận tâm tận lực nói chân lý này cho anh biết.

Hơn nữa kiểu phong cảnh này chỉ cần ngắm tham quan thôi, tùy tiện đi dạo chụp hai tấm ảnh vui vui là được, không cần phải tốn tí ền.

Nhưng trên thực tế, miễn là những người từng đi du lịch đều biết, bình thường các cửa hàng mở trong các địa điểm tham quan, hầu hết đều có

“thương hiệu” bất thành văn - “Chuyên làm thịt người nước ngoài”.

Sau đó lại đi qua mấy cửa hàng bán đồ ăn vặt đặc sắc khác, Thịnh Nịnh đều nói không ngon còn mắc, không cần mua uống tí ên.

Ôn Diễm nhướng mày hỏi cô: “Có phải cô chê du lịch quê cô quá phát triển cho nên muốn kéo GDP* du lịch của quê cô xuống không đấy?”

*Trong kinh tế học, tổng sản phẩm nội địa, tức tổng sản phẩm quốc nội hay GDP là giá trị thị trường của tất cả hàng hóa và dịch vụ cuối cùng được sản xuất ra trong phạm vi một lãnh thổ nhất định trong một thời kỳ nhất định.

“Một mình anh không mua có thể kéo xuống mấy hào chứ?” Thịnh Nịnh cảm thấy người đàn ông này chả biết tốt xấu gì cả: “Tôi giúp anh tiết kiệm tí ên, anh còn không cảm ơn nữa.”

“Phải không?” Ôn Diễm liếc cô, cố ý nói: “Nhưng tôi muốn ăn chút gì đó.”

“Tôi đã nghĩ trước rồi.” Thịnh Nịnh cười cười, lập tức lại xách ba lô của cô tới trước người: “Tôi mang đồ cho anh, anh muốn ăn gì thì cứ lấy đi.”

Ôn Diễm rũ mắt xuống, nhìn vào ba lô của cô như túi thần kì của Doraemon kia, bên trong có đầy đủ các loại đồ ăn vặt, thậm chí còn có mấy chai nước khoáng.

Hướng dẫn viên này có thể coi là một lòng một dạ, chuẩn bị đầy đủ cho ngày hôm nay.

Hèn chi cô mang cái ba lô khổng lồ vậy

“Anh muốn ăn gì?”

“Không nặng sao?”

Thịnh Nịnh sững sốt một chút, nói: “Còn tốt.”

“Đưa tôi.” Ôn Diễm nhíu mày: “Đội lát nữa cất trên xe, không cần vác theo nữa.”

Sau đó anh xách chiếc ba lô trên người cô lên, cần ước lượng một chút, đúng là hơi nặng thật.

“Vậy anh muốn ăn thì làm sao bây giờ?”

“Tôi không thèm ăn như vậy.”

Thịnh Nịnh nghĩ sao anh không nói sớm, hại cô mang chiếc ba lô lớn như vậy.

Cô dẫn Ôn Diễm một đường từ đầu đường đi dạo đến cuối đường, bởi vì xe dừng ở đầu đường, vì thế hai người lại quay trở về.

Khi sắp đến đầu đường, hướng dẫn viên Thịnh Nịnh lấy điện thoại ra hỏi Ôn Diễm: “Anh muốn chụp ảnh làm kỷ niệm không? Tôi chụp giúp anh.”

Ôn Diễm lắc đầu: “Không cần.”

Anh tùy ý nhìn sang bên cạnh, xung quanh không có nhiều đàn ông chụp ảnh, ngược lại có rất nhiều cô gái trẻ đang đứng chụp ảnh ở mọi góc ngách, có người khác chụp giúp, còn có chụp ảnh tự sướng.

Phần lớn những cô gái này đều trang điểm xinh đẹp, ăn mặc cũng rực rỡ, vừa nhìn là biết

đến để chụp ảnh.

Lại nhìn Thịnh Nịnh, cô mặc áo lông xù xù màu tím, đang lái nhải chữi bới* trên con phố này có bao nhiêu kịch bản đào hồ khách du lịch.

*Phun tào: là hay nói mấy lời lái nhải, như rửa, cũng có khi chua ngoa, kiêu độc mồm.

Hôm nay là Bánh Trôi vị khoai lang tím.

Khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trước, cho dù không trang điểm cũng làm cho người ta thấy vui mắt.

Cô và Ôn Diễm đi ra ngoài, cho đến khi gặp một ông chú chuyên phụ trách chụp ảnh du khách đi tới.

“Soái ca mỹ nữ chụp ảnh sao?” Ông chú nhiệt tình nói: “Đôi tình nhân chụp một tấm mười lăm tệ, chụp ra rất đẹp nha, chụp đẹp hơn chụp bằng điện thoại nhiều đó.”

Ôn Diễm nhú nhú mày.

Thịnh Nịnh cười từ chối ông chú: “Chúng tôi không phải là tình nhân, không cần chụp.”

Sau đó lại quay đầu nhỏ giọng lải nhải với Ôn Diễm: “Mười lăm tệ một tấm, còn không bằng dứt khoát tự mua một cái máy ảnh, mỗi ngày ngồi ở đây chụp ảnh giúp người ta, kiếm được nhiều tiền, cũng không cần đi làm nữa.”

Ôn Diễm: “...”

Bị người đầu tiên hiểu lầm, sẽ bị người thứ hai hiểu lầm.

Thật ra cũng không trách họ được, hai người là trai đẹp gái xinh ngoại hình xuất sắc đi cùng nhau, quả thật dễ bị người hiểu lầm.

“Thanh niên đẹp giai ơi, mua cho bạn gái cháu một đóa hoa hồng đi.”

Dì cầm một nắm hoa hồng lớn đến bán hàng, nói tiếng phổ thông đặc sệt giọng Ngô Việt: “Mua hoa hồng của dì, tình yêu của hai người sẽ kéo dài, vĩnh viễn không bao giờ tách ra.”

Thịnh Nịnh vẫn dùng câu nói cũ kia từ chối: “Chúng cháu không phải là tình nhân, không cần mua.”

“Không phải tình nhân hả?” Dì chớp mắt mấy cái, lại đổi phương thức bán hàng nói: “Vậy mua hoa hồng của dì, hai cháu đâm thủng lớp giấy cửa sổ kia thì không phải có thể ở bên nhau sao?”

Thị Nị: “...”

Cái dì bán hàng này cũng chiêu trò nữa!

Nhưng nói với cô vô dụng vì thế dì ấy mất mát bỏ đi.

Hai người lại đi về phía trước vài mét, mắt thấy sắp đến lối ra, Thị Nị đang định nói cho anh biết, quay mặt qua vô tình nhìn thấy Ôn Diễm thất thần quay đầu lại.

Không biết anh quay đầu lại để nhìn cái gì, Thị Nị nhón chân, cũng theo ánh mắt của anh nhìn qua, nhìn thấy dì bán hoa cách đó vài mét đang chào hàng với mấy đôi nam nữ trẻ tuổi khác.

Giống như một đứa trẻ muốn mua đồ ăn vặt nhưng bố mẹ không mua, đứa trẻ không hiểu chuyện sẽ khóc nhưng đứa trẻ hiểu chuyện cho dù muốn cũng sẽ nghe lời, không khóc không nháo nhưng vẫn không nhận được mà quay đầu lại lưu luyến nhìn đồ ăn vặt muốn mua.

Không phải đâu.

Tránh hết mấy cửa hàng ăn vặt, kết quả lại thua một đóa hoa hồng?

Cô suy nghĩ một lúc, nói với người đàn ông: “Sếp Ôn, anh đứng tại chỗ chờ tôi một chút, tôi sẽ trở lại ngay lập tức.”

“Cô đi đâu vậy?”

“Chờ tôi nhé.”

Nói xong Thị Nị đã chen vào dòng người.

Vóc dáng cô không cao nhưng may mắn vóc dáng Ôn Diễm cao, tầm nhìn cũng rộng, vì thế có thể nhìn thấy Bánh Trôi vị khoai lang tím chen

vào dòng người, gian nan đi tới trước mặt dì bán hoa h ồng kia.

Ôn Diển dừng bước, kinh ngạc nhướng mày.

Khi cô trở lại, trên tay cô đã có hoa đoá h ồng sau đó đưa nó cho anh.

“Nào, tặng anh này.”

Ôn Diển kinh ngạc nhận lấy hoa h ồng, trong mắt tối tăm không rõ, nhìn chằm chằm cô giọng điệu cũng phức tạp theo hỏi: “Cô tặng tôi cái này làm gì?”

“Hả?” Thịnh Nịnh nói: “Tôi thấy anh cứ nhìn dì bán hoa kia, cho rằng tưởng là anh muốn hoa.”

Hơn nửa ngày Ôn Diển cũng không nói gì.

“Ngày lễ đi tham quan mấy chỗ này là hồ khách mà.” Thịnh Nịnh đau lòng nói: “Anh có biết đoá này bao nhiêu tiền không?”

Ôn Diển: “ Bao nhiêu tiền?”

“Năm mươi hai tệ, dì kia đúng là lòng dạ hiểm độc, còn nói gì mà cái giá này là do dì ấy cố ý đặt, ngụ ý tốt.” Thịnh Nịnh vô thức trợn trắng mắt, giật môi nói: “Bình thường tôi đi cửa hàng mua hoa, cũng chỉ có năm tệ một đoá thôi.”

Thôi cũng không sao cả, coi như là tiêu một chút tiền, ông chủ vui vẻ là được rồi.

Mua hoa h ồng xong, hai người lại đi bộ từ cuối đường đến đầu đường, sẵn sàng lên xe đến địa điểm tham quan tiếp theo.

Vừa lên xe, Ôn Diển nói: “Tiền mua hoa h ồng tôi trả cho cô.”

Thịnh Nịnh đang dùng điện thoại coi đi ều hướng, lắc đầu nói: “Không cần...”

Nhưng không quá vài phút, điện thoại vẫn rung lên, trên màn hình nhảy tin nhắn ra.

Cô mở ra xem, là Ôn Diển gửi tin nhắn chuyển khoản tới.

“Năm trăm hai mươi tệ.”

“Xin vui lòng nhận tiền.”

Thịnh Nịnh nhìn con số hơi đặc biệt này, do dự trong chốc lát mới nhận lấy.

“Có phải anh bấm lộn thêm một số không không?” Giọng điệu cô mờ mịt: “Tôi chỉ tặng anh một đóa, chỉ cần năm mươi hai tệ thôi.”

“Hiếm khi người mê tiền nào đó phá lệ tiêu pha cho tôi.” Ôn Diển nhíu mày, trong mắt ẩn chứa một chút ý cười khó phát hiện, giọng nói trầm thấp: “Đây là đáp lễ của tôi.”

Editor: Mọi người biết 520 là gì đúng hơn, là anh yêu em. Hihi :))

Chương 66-67

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh mím môi, giọng điệu không chắc lắm hỏi lại: “Đáp lễ gấp mười lần?”

“Sao, chê ít à?” Ôn Diễm hỏi ngược lại.

Cô vội vàng lắc đầu, nhận năm trăm hai mươi tệ kia sau đó bấm bấm chọt chọt trên điện thoại của mình.

Ngay sau đó Ôn Diễm cũng nhận được tin nhắn của cô.

“Năm trăm hai mươi tệ.”

“Xin vui lòng nhận tiền.”

Người đàn ông nhìn cô trả tiền lại, cau mày hỏi: “Không cần?”

“Không phải là đang chơi trò chơi chuyển khoản WeChat sao?” Thịnh Nịnh chớp chớp mắt, vẻ mặt phát hiện kiểu kiếm tiền nhanh vèo vèo: “Năm mươi hai biến năm trăm hai, hiện tại tôi chuyển năm trăm hai cho anh, anh cho chuyển cho tôi năm ngàn hai.”

Ôn Diễm sững sốt một chút, sau đó sắc mặt vốn sáng sủa nhanh chóng lại căng thẳng âm trầm xuống.

“Thịnh Nịnh.” Ôn Diễm nghiến răng trầm giọng hỏi: “Lỡ đây là lừa đảo viễn thông thì sao?”

Thịnh Nịnh đúng tình hợp lý nói: “Nếu tôi cảm thấy đây là vụ lừa đảo, chắc chắn sẽ không chuyển tiền cho anh nữa, tôi đâu có ngốc như vậy.”

Dưới ánh mắt chờ mong của Thịnh Nịnh và nghe như rất có đạo lý, Ôn Diễm giật môi đầy ý vị, đầu ngón tay bấm xác nhận nhận tiền sau đó cất

thu điện thoại vào trong túi áo khoác.

Thịnh Nịnh nhắc nhở: “Sếp Ô, năm ngàn hai.”

“Một các cũng không có.” Ôn Diễm lạnh lùng nói: “Lái xe của cô đi, đừng làm mất thời gian của tôi.”

Hai mắt Thịnh Nịnh mở to: “Anh có tiền như vậy còn chơi lừa đảo viễn thông nữa?!”

“Là do cô ngu ngốc chuyển tiền lại cho tôi.” Ôn Diễm bất vi sở động: “Không phục thì gọi 110 tìm cảnh sát đi.”

*Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục.

Dương nhiên Thịnh Nịnh không có khả năng tìm cảnh sát được vì thế cô thất vọng gạt mắt sang một bên, khởi động xe chở anh đến địa điểm tham quan tiếp theo.

Xe chạy đến giữa đường, trong lúc chờ đèn xanh, Thịnh Nịnh lặng lẽ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Ôn Diễm, phát hiện anh vẫn mang gương mặt cứng nhắc ấy, tuy đẹp trai, đường cằm lạnh lùng cứng rắn nhưng môi mím chặt thành một đường thẳng không có cảm xúc, lộ khí thế người sống chớ lại gần.

Giả sử người hôm nay đi dạo với Ôn Diễm là trợ lý Trần hoặc thư ký Trương, hai người họ sẽ có mắt nhìn hơn cô, nếu Ôn Diễm muốn hoa thì họ sẽ không giống như cô chỉ mua một đóa mà nói không chừng sẽ thâu hết hoa của dì bán hoa.

Nếu như nói cô mua hoa để nịnh cấp trên vui vẻ thì cấp trên đáp lễ lại có nghĩa là gì?

Bình thường nhà tư bản boa tiền cho người khác quen rồi, không nghĩ tới hôm nay sẽ có người dùng loại cách ngu ngốc này từ chối tiền boa của mình.

Nhưng con số tỉền boa này quá đặc biệt, cho dù chỉ là trùng hợp, đúng lúc chỉ là năm mươi hai gần mười lần, chỉ là anh thích boa tỉền cho người khác thì cô cũng không thể lấy.

Thịnh Nịnh rũ mắt xuống, môi khẽ mím, hai tay vô thức nắm chặt tay lái.

Sau đó cô một lòng một dạ dẫn Ôn Diển đi vài địa điểm tham quan nữa, một ngày bốn ba như vậy, miệng lưỡi Thịnh Nịnh khô rang, nước khoáng do cô mang đến, ngay cả một chai Ôn Diển cũng chưa uống hết mà cô uống ừng ực hai chai.

Ba trăm sáu mươi nghề, quả nhiên xã súc* làm nghề nào cũng không dễ dàng.

*Xã súc (社畜/ Shachiku): Là một thuật ngữ được dùng cho các nhân viên văn phòng tại Nhật Bản. 社 trong 會社 (Câu lạc bộ/ tập thể), 畜 trong 家畜 (Gia súc) có nghĩa là "Súc vật của công ty". Từ ngữ này xuất hiện từ những năm 1990 và dần trở nên phổ biến tại Nhật Bản, sau đó lan rộng ra các nước trong khu vực Đông Á. Xã súc dùng để chế giễu những người vì lợi ích của công ty mà gạt bỏ tôn nghiêm của bản thân họ. Từ việc ăn uống đến ngủ nghỉ đều rất qua loa, luôn sẵn sàng bán mạng vì công việc.

Trở lại khách sạn, phòng của Thịnh Nịnh cách phòng Ôn Diển ở dưới mấy tầng lầu, chờ thang máy lên tầng của cô, cô thật sự mệt mỏi không chịu nổi, cảm thấy hôm nay mình đã chuyên nghiệp lắm rồi vì thế lê lét thân thể mệt mỏi nói với người đàn ông: “Sếp Ôn, ngày mai còn có một ngày, tôi không tiễn anh về phòng nữa, tôi về phòng nghỉ ngơi trước đây.”

Người đàn ông thản nhiên ừ một tiếng, đưa ba lô trên tay cho cô rồi thuận tiện rút hoa hồng cắm ở trong túi bên cạnh ra.

Cô còn nói chúc ngủ ngon với anh trước khi cửa thang máy đóng lại.

Ôn Diển trở lại phòng, cũng chưa kịp cởi áo khoác ra, trước tiên đi đến tủ tìm một cái bình thủy tinh rỗng tạo hình cổ thiên nga, rót thêm miếng nước sạch sẽ sau đó cắm đóa hoa hồng lẻ loi vào trong bình.

Cho dù được nuôi bằng nước, đoán chừng đóa hồng này cũng không sống được bao lâu.

Điện thoại trong túi rung lên, Ôn Diễm thu hồi ánh mắt, xoay người nghe điện thoại.

“Cậu, chúc mừng năm mới.” Đầu kia là giọng nói nhẹ nhàng của cháu ngoại gái: “Cậu út nói năm nay cậu không ăn tết ở Yên Thành, cho nên cháu cố ý gọi điện thoại chúc cậu năm mới ấm áp.”

Ôn Diễm nhàn nhạt nói: “Còn muốn Ôn Chỉnh nói cho cháu biết, chứng tỏ cháu cũng không ở nhà ăn Tết.”

Cháu gái bị vạch trần, chợt dạ giải thích: “Không phải cố ý không về thăm ông ngoại, cháu tới nhà thầy Tống đón năm mới.”

“Được rồi, con gái giả chừng như bát hắt nước ra ngoài, về sau cháu muốn ăn Tết ở đâu thì tùy cháu.”

“Không cho hắt.” Cháu gái nói: “Cháu vừa xuống máy bay đến Yên Thành lập tức gọi điện thoại trong nhà, là cậu út nghe, cậu út nói cậu không ở Yên Thành nên cháu gọi cậu liền nè, vậy chừ cậu bên ông ngoại của cậu hả?”

Ôn Diễm: “Không, cậu đang ở Thượng Hải.”

“Thượng Hải hả? Cậu đi công tác hả?”

“Không phải, không lấy vé máy bay được nên ở chỗ này thêm vài ngày.”

Cháu gái ngạc nhiên hỏi: “Vậy không phải cậu ăn Tết một mình sao? Sao cậu không nói cháu với cậu út một tiếng thế?”

Ôn Diễm rũ mắt trầm mặc trong chốc lát, mới bình tĩnh mở miệng: “Dù sao bình thường cháu và Ôn Chỉnh cũng không vui khi cậu về ăn Tết, cậu không ở đó không phải là hợp ý hai đứa à?”

Cháu gái vội vàng vì mình cố gắng tranh đấu: “... Công việc của cháu bận rộn như vậy, mỗi lần năm mới về nhà còn bị cậu quở trách, nếu miệng cậu ngọt một chút, nói năng dễ nghe với cháu hơn, cháu sẽ vui vẻ về nhà.”

“Nói năng dễ nghe thì có ch ồng cháu nó, cần ông cậu như cậu sao?” Ôn Diễm cười nhạt nói: “Nếu cháu làm cậu bớt lo một chút thì tốt, cháu tưởng mắng cháu là cậu vui à?”

“Cháu cũng không phải là con nít, không dựa vào trong nhà cũng không dựa vào cậu sống cũng tốt, cái này còn không giúp cậu bớt lo à?”

Ôn Diễm nhếch môi cười cười, thờ ơ nói: “Cháu cảm thấy thế thì thế đi, cúp máy đây, mau về nhà bầu bạn với ông ngoại đi.”

“Í, đợi tí r ồi cúp, thầy Tổng cũng muốn chúc cậu chúc mừng năm mới.”

Sau đó giọng trong điện thoại đổi thành giọng trầm thấp của một người đàn ông.

“Chúc mừng năm mới, tổng giám đốc Ôn.”

Anh và cháu r ẻ này không hơn kém nhau mấy tuổi, giữa hai người đàn ông có đi ều kiện ưu tú hơn nữa quan hệ lại không tốt, không thể tránh khỏi phân cao thấp so đ ấu nào đó cho nên cháu r ẻ này không gọi tiếng “cậu” kia.

“Ừm.” Ôn Diễm cũng không thèm để ý đến vấn đề xưng hô, giọng điệu vẫn nhàn nhạt như trước: “Năm mới bên ngoài nhiều người, hai người nhớ chú ý an toàn.”

Cháu r ẻ cười kh ẽ: “Chúng tôi sẽ chú ý.”

Cúp điện thoại, anh lại gọi điện thoại cho bố Ôn Hưng Dật.

Năm nay cũng không biết có bao nhiêu người đến nhà chúc Tết bố nữa, chỉ có một mình Ôn Chính tiếp khách với ông già, đoán chừng hai ngày

nay trôi qua không được thuận lòng.

Quả nhiên, vừa nghe điện thoại một cái là tiếng oán giận của bố già.

“Ôn Chinh thẳng nhóc thúi kia chính là chê ông già bố đây sống quá lâu chướng mắt nó! Hai ngày nay ở nhà, thiếu chút nữa hẳn làm bố tức chết! Hôm nay chú họ của con đến chúc Tết, nói muốn giới thiệu đối tượng cho nó, con đoán nó nói như thế nào biết không?”

Ôn Diễm bị tiếng gằn gừ của bố già ầm ĩ đến đau tai nhưng vẫn theo lời bố hỏi: “Nói như thế nào?”

“Nó nói chú họ giới thiệu thì được nhưng ngàn vạn lần đừng giới thiệu cô gái như thím họ cho nó, nếu không sau này nó cũng giống như chú họ, bên ngoài cờ màu phiêu phiêu, vợ mình mà cũng không quản được, mỗi ngày chỉ biết để vợ chơi mạt chược làm đẹp bên ngoài.”

*Nguyên văn là “Gia trung hồng kỳ bất đảo, ngoại diện thái kỳ phiêu phiêu” (tiếng Trung: 家里红旗不倒, 外面彩旗飘飘). “Trong nhà cờ đỏ không ngã, bên ngoài cờ màu phiêu phiêu”, đây là một câu chứa phép ẩn dụ. Hồng kỳ (cờ đỏ) ám chỉ vợ (chồng), cờ màu chỉ tình nhân. Cả câu có nghĩa là, ở nhà có vợ (chồng), bên ngoài thì có tình nhân và mối quan hệ giữa vợ (chồng) với tình nhân rất hài hòa.

“Con không nhìn thấy biểu cảm lúc ấy chú thím họ của con đâu! Nếu không phải cái đờchó má này là bố sinh thì bố đã bóp chết nó ngay tại chỗ rồi!”

Ôn Diễm nhẹ nhàng xoa xoa giữa mày.

“...”

Bố già càng nói càng tức giận, trong tiếng trách cứ còn xen lẫn hơi thở mạnh nặng nề, chờ thật vất vả mới tỉnh táo lại, mới hỏi tình huống của con trai lớn: “Bây giờ là một mình con ở Thượng Hải hả?”

“Sao bố biết?”

“Ông ngoại con gọi điện thoại cho bố nói, ông ấy nói qua năm sẽ giới thiệu một cô gái cho con, thế nên con chạy mất đó hả?” Ông cụ Ôn nói: “Phải đến mức đó sao? Chỉ vì chuyện này mà giận đối ông ngoại, hơn nữa con cũng phải kết hôn đi, bình thường công việc đã bận rộn rồi, sau khi lập gia đình sẽ có người phụ nữ lo liệu cuộc sống cho con, chẳng lẽ như thế không tốt sao?”

“Không phải là do lý do này.” Ôn Diễm dừng một chút, trầm giọng hỏi: “Ông ngoại không nói gì với bố nữa sao?”

Ông già khó hiểu: “Còn có lý do gì khác à?”

“Không có.” Ôn Diễm nói: “Mùng bốn con về.”

“Mau về mau về, trong nhà không có con là không được.” Ông cụ thở dài.

Hai người vợ và con gái lớn đầu lần lượt qua đời sớm, những năm Ôn Hưng Dật khoẻ mạnh cũng bị đả kích liên tiếp, vì thế ủ rũ tê liệt, chỉ có thể vùi đầu vào công việc dốc sức vào sự nghiệp, sự nghiệp càng làm càng lớn thì bỏ qua gia đình ngày càng nhiều.

Mấy năm nay, sự nghiệp của đứa con trai út là con trai lớn đang quan tâm, việc học của cháu gái cũng là con trai lớn quan tâm, sau đó thân thể Ôn Hưng Dật dần dần suy sụp, tại hội đồng quản trị đột ngột cao huyết áp ngã xuống, con trai lớn trẻ tuổi này lập tức lên vị trí người ra quyết định của Tập đoàn.

Bây giờ ông ấy đã già, chỉ muốn bảo vệ chút tuổi này, muốn con cháu dưới gối phụng dưỡng, cũng là do con trai lớn duy trì gia đình này giúp ông, hàng năm đoàn viên không dễ dàng gì.

Mà năm nay con trai lớn của ông cũng không có ở đây.

“Cháu gái gả đến nơi xa như vậy, thằng út lại chỉ biết chọc giận bố, nếu như ngày nào đó ngay cả con cũng không có ở đây, chờ bố hai cước vờ lên trời thì cái nhà này cũng tan nát.” Lúc ông già nói lời này, trong giọng

nói vô thức mang theo vài phần mất mát: “Có phải bố sống quá lâu cho nên thêm phần phức gánh nặng của mấy đứa không?”

Ôn Diễn nghẹn họng, nhẹ giọng nói: “Sao có thể chứ.”

Ông già lắm bẫm nói: “Rất nhiều người nói mấy ông già càng sống lâu lại càng hại mấy đứa, bố chỉ sợ...”

Ôn Diễn ngắt lời bố.

“Có con ở đây.”

Giọng điệu bình tĩnh chững chạc đáng tin cậy của Ôn Diễn đột nhiên làm cho bố già hơi nghẹn ngào.

Bình thường giữa bố con có rất ít những lời an ủi nhưng có lẽ là do năm mới, hai bố con xưa nay nói chuyện cứng rắn lạnh lùng cũng mềm mại hẳn.

“Con trai, cảm ơn con đã thay bố chống đỡ Tập đoàn và gia đình này.”

Thậm chí trong mắt Ôn Hưng Dật, Ôn Diễn là người đàn ông cường đại* đến mức có thể trở thành trụ cột của cả nhà.

*Cường đại: Hùng cường, hùng mạnh, to lớn mạnh mẽ. Mình khá thích từ này nên mình giữ nguyên nha

Anh học một hiểu mười, cũng không cần bạn đồng hành, càng không cần ôm và bảo vệ.

Nghe bố nói, Ôn Diễn nghiêng đầu nhìn đóa hoa hồng trong bình.

Anh là chỗ dựa của nhiều người như vậy, nếu như ngay cả anh cũng mệt mỏi và khó chịu vậy những người anh dốc lòng bảo vệ thì làm sao bây giờ.

Nếu cô gái đó không làm việc vì tiền mà thực sự muốn đồng hành với anh thì tốt biết bao.

*

Thịnh Nịnh kiệt sức ngã xuống giường.

Vừa r ồi muốn ngủ mà ngủ không được, còn lúc này lên giường không hiểu sao lại buồn ngủ, cả người mệt mỏi như vỡ tan từng mảnh nhưng mí mắt vẫn có tinh thần.

Cô lật người lấy điện thoại từ trong túi ra, nằm sấp trên giường lại mở kế hoạch hướng dẫn viên du lịch của mình cho Ôn Diễm.

Dù sao cũng không ngủ được, vậy xác định hành trình ngày mai một chút đi, hơn nữa mấy điểm tham quan hôm nay, trông Ôn Diễm cũng không hứng thú mấy.

Anh không thích chụp ảnh kỷ niệm, vì vậy ngày mai sẽ không đi những điểm tham quan để chụp ảnh sống ảo.

Thịnh Nịnh vừa xóa vừa sửa, chờ g ần như xác định xong, xuất phát từ thái độ chuyên nghiệp của bên B, vẫn quyết định đem kế hoạch sửa đổi này gửi cho bên A xem.

Mở WeChat ra, Ôn Diễm lại không ở đ ầu mà bị mấy nhóm chat đè x uống dưới.

Tất cả đ ầu là nhóm trường học và công ty, có một nhóm là trường Trung học của cô.

Lúc cô học Trung học, WeChat chưa hoàn toàn trở nên phổ biến, mọi người đ ầu dùng QQ* hết.

*QQ được biết đến là một ứng dụng của Trung Quốc, do công ty Tencent phát hành. Ứng dụng này dùng để chat, chơi game trực tuyến, mua sắm và nhiều dịch vụ khác. Ứng dụng QQ ra mắt lần đ ầu tiên vào tháng 2/1999 tại Trung Quốc và được biết đến với tên gọi OICQ (Open ICQ).

Nhóm lớp này sau khi lên Đại học mới lập, lúc mới lập xong còn nao nao nhiệt nhiệt mấy ngày, nhưng mọi người đã tốt nghiệp rời khỏi trường Trung học cũ rồi, có cuộc sống và mạng xã hội mới của mình, thời gian trôi qua, nhóm này cũng dần dần trầm mặc xuống, thỉnh thoảng có người nhắn tin, nhưng toàn là liên kết hỗ trợ trả giá hoặc bỏ phiếu kết nối.

Có lẽ là bởi vì năm mới, tất cả mọi người rảnh rỗi nên gửi lời chúc mừng năm mới trong nhóm.

Lúc cô bấm vào, cũng định cũng gửi một tin nhắn chúc mừng, lại nhìn thấy mọi người trong nhóm đang bàn bạc ngày mai gặp nhau ở đâu.

Tốt nghiệp gần đây năm, năm đó các bạn học cùng lớp cũng rải rác khắp nơi trong cả nước, thậm chí còn có người ra nước ngoài.

Trước khi tốt nghiệp đã giao ước cứ vài năm là phải tụ họp lại, một người cũng không thể vắng mặt, tất cả mọi người đều cam đoan nhất định sẽ nhớ kỹ giao ước này.

Lúc này mới có vài năm, tuy rằng thỉnh thoảng còn hoài niệm lại những ngày đó nhưng giao ước ấy đã bị cuộc sống bộn ba của mỗi người lãng quên ở sau đầu.

Lần tụ họp này vẫn không đủ người, lớp trưởng tag toàn bộ thành viên, nói là đã định địa điểm thời gian sẵn gửi ở trong nhóm, ngày mai bạn học nào rảnh rỗi thì tới đây tụ họp, về phí thì đến lúc đó mọi người chia sẻ với nhau.

Một số người mai sẽ đi đã gửi số “một” trong nhóm.

Thống kê số người đi, lớp trưởng không bất ngờ muốn cảm thán.

“À hú hú.”

“Lớp chúng ta đừng lặn* sâu dưới nước quá nha.”

*潜水: Ngoài lặn thì nó còn có nghĩa là bí mật theo dõi thông tin được chia sẻ hoặc để lại tin nhắn mà người khác không biết, không chủ động tiết lộ danh tính, công bố thông tin của mình và cá nhân hoặc hành động cá nhân trả lời tin nhắn từ người khác.

Những người khác lần lượt tag nhau, hỏi những người lặn này mai có rảnh để đi không.

Thịnh Nịnh vốn đang rình mò, cứ bị bất ngờ không kịp đề phòng bị điểm tên.

“@Thịnh Nịnh @Lục Gia Thanh.”

Cô nhìn mình bị tag với cái tên này thì hơi sửng sốt một chút, ngay sau đó có người phát hiện ra manh mối nhanh hơn cô.

“Úi xời, nhiều người lặn như vậy, hết lần này tới lần khác tag hai người họ cùng nhau, vị bạn học này cậu chắc hiểu biết nha.”

“Ai bảo hai đứa nó cứ thay phiên nhau thì đúng nhất, tên trên bảng điểm luôn kèn nhau, tớ nhớ tới người này thì tự động nghĩ tới người kia luôn, thuận tay tag cả hai vô.”

Nhưng rõ ràng là những người khác không chấp nhận lý do này.

“Thôi đi đừng nói xạo nữa, cậu là cái đờ hóng hớt não nhiệt không ngại chuyện lớn mà.”

“Chỉ cần mắt không mù đâu nhìn ra được năm đó Lục Gia Thanh đối xử với Thịnh Nịnh tốt như thế nào.”

“Mỗi buổi sáng một hộp sữa đúng giờ, hiện tại ngẫm lại cách bạn học Lục theo đuổi con gái thật sự là ngây ngô trong sáng hõ hõ hõ.”

Tiếp theo trong nhóm bắt đầu thảo luận những chuyện trong quá khứ, làm cho người trong cuộc Thịnh Nịnh cũng ngượng ngùng không dám nói chuyện.

Cô quyết định coi như không nhìn thấy, tiếp tục lặn nhưng cho dù buông điện thoại xuống, ngửa đầu nhìn trần nhà gần người thì cũng không thể tránh khỏi bởi vì trò chuyện trong nhóm mà nghĩ đến những ngày còn học Trung học.

Khi đó cô một lòng vui đầu đọc sách, trong đầu đầu là ý nghĩ thi một trường Đại học tốt, căn bản là không có tâm tư suy nghĩ cái khác.

Nhưng đặt tay lên ngực tự hỏi, khi đó cô cũng có vài phần thiện cảm với Lục Gia Thanh.

Chàng trai có thành tích xuất sắc, ngoại hình nhã nhặn lịch sử, đối với người dịu dàng lễ độ* như vậy, cô cũng không phải trái tim sắc đá, làm sao có thể không thêm để ý đây.

*Lễ độ là cách cư xử đúng mực của mỗi người trong khi giao tiếp với người khác.

Nhưng có thiện cảm thì thế nào, thiện cảm không thể làm cơm ăn, kế hoạch cuộc sống của cô khi đó chỉ có học tập chăm chỉ, không có suy nghĩ yêu sớm này, chỉ có cố gắng học hành mới có thể thoát khỏi tình cảnh năm đó, sau khi tốt nghiệp có thể tách biệt độc lập với căn nhà kia.

Sau khi tốt nghiệp Đại học, lần cuối cùng mọi người tụ họp trong lớp, mấy bạn học vụng trộm hỏi cô với Lục Gia Thanh có bên nhau không, cô lắc đầu phủ nhận nói không.

Ngoại trừ cô, những người khác cảm thấy không thể tin được.

Họ cho rằng hai người này ở bên nhau là ván đã đóng thuyền, chẳng qua bởi vì hai người đầu là học sinh giỏi tương đối chú trọng học tập cho nên phải đợi đến sau khi thi Đại học xong mới yêu đương.

Không nghĩ tới hai người họ không có tính toán này, sau khi tốt nghiệp lại học trường Đại học khác nhau.

Nhớ lại chuyện cũ, Thịnh Ninh nghĩ nghĩ thì thấy mệt mỏi, mí mắt chớp lên chớp xuống thiếp đi.

Sau khi tốt nghiệp vẫn chưa gặp lại Lục Gia Thanh, đã qua lâu như vậy, dù sao cho dù bây giờ gặp lại thì hai người vẫn không có khả năng bên nhau.

... Nhưng ít ra, vẫn có khả năng hơn Ôn Diễm.

*

Thịnh Ninh cũng không biết mình ngủ từ khi nào, trước khi đi ngủ cũng quên đặt đồng hồ báo thức, sáng sớm bị điện thoại của Ôn Diễm đánh thức.

Cô còn không chịu mở mắt ra, tay sờ lung tung khắp nơi bên cạnh, dựa vào trí nhớ cơ bắp* mở nút nghe.

*Theo cách hiểu phổ biến, trí nhớ cơ bắp là khi não bộ đã học được cách thực hiện một động tác thành thục đến mức cơ thể có thể thực hiện động tác đó mà không cần tập trung suy nghĩ.

“Alo.”

Giọng điệu buồn ngủ đến cực điểm của cô gái trẻ nghe thiếu vài phần trong trẻo, lại thêm vài phần dính dính nũng nịu.

Người đàn ông trong điện thoại im lặng trong hai giây, trầm giọng hỏi: “Cô vẫn chưa dậy à?”

Thịnh Ninh mở mắt ra, nhìn tên người gọi, điện thoại của cấp trên lúc nào cũng có tác dụng hơn đồng hồ báo thức, ngán ngủ nửa giây đã đuổi hết cơn buồn ngủ của cô đi.

“Dậy dậy ngay, tôi tới liền.”

Cô vội vàng đứng dậy, bởi vì đứng quá gấp, một chân vừa rơi xuống đất, chân kia không cẩn thận vấp phải chần, cả người nghiêng ngã, ngã từ trên giường xuống một cái rần.

Thị Nịnh phản ứng nhanh, nhanh chóng giơ tay chống nưả người trên nhưng đầu gối bị đập mạnh xuống sàn.

Cô ngả trên mặt đất, toàn bộ thân thể vô thức cuộn mình lại, cánh tay ôm đầu gối im lặng kêu lên.

Điện thoại cũng bị văng sang một bên.

“Thị Nịnh?” Giọng nói hỏi thăm của người đàn ông truyên ra.

Thị Nịnh cắn môi miễn cưỡng nói: “Tôi đây, tôi chuẩn bị xong sẽ lên tìm anh.”

Sau đó cô cúp điện thoại, nhin nước mắt dùng sức xoa đầu gối, chờ cơn đau đi qua mới chậm rãi chống sàn nhà đứng lên.

Cô vội vàng đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, vừa vát kem đánh răng đưa bàn chải đánh răng vào miệng xong, cửa phòng đã bị gõ.

Nhân viên đến dọn dẹp phòng à?

Chương 67

Thị Nịnh không nghĩ nhiều, hiện tại cô đang ở khách sạn, ngoại trừ nhân viên khách sạn cũng không có ai tìm cô đâu.

Vì vậy, miệng cô vẫn còn ngậm bàn chải đánh răng và đi ra mở cửa.

Khi mở cửa ra, Thị Nịnh sửng sốt khi thấy người đàn ông đứng bên ngoài.

Người đàn ông đứng bên ngoài cũng sửng sốt theo.

Ôn Diển nhìn cô tóc rối bời, ngậm bàn chải đánh răng trong miệng, khóe miệng còn có bọt kem trắng xoá, bộ dạng không coi anh là người ngoài.

Không đợi anh mở miệng, cô gái bên trong đã cách một tiếng, đóng cửa lại.

Ôn Diễn ấn giữa mày, không nhìn cảm xúc được, cong môi thấp giọng bật cười.

Anh cũng không hối cô mở cửa mau, bởi vì lúc này cô gái đang luống cuống tay chân dọn dẹp, ý muốn “cứu vãn” hình tượng con gái của mình.

Vài phút sau, cửa lại mở ra.

Thật ra cũng không thay đổi mấy, chỉ là rửa mặt, chải tóc lại, nhìn không lộn xộn như hồi nãy là được.

“Sao anh lại ở đây?” Thịnh Nịnh nghiêng người mời anh đi vào, thuận tiện nhỏ giọng hỏi.

“Tôi gọi điện thoại cô mới dậy, ai biết cô lại lèm ẽ bao lâu nữa.”

Thịnh Nịnh mím môi, đành phải nói: “Vậy phiền anh đợi tôi thêm tí nữa, rất mau thôi.”

Ôn Diễn nhắc lông mày lên để bày tỏ sự chấp nhận, Thịnh Nịnh xoay người lại vội vàng đi vào phòng vệ sinh, bởi vì bước chân quá gấp, đầu gối lại cong xuống, cô á một tiếng theo bản năng sau đó một tay vịn tường khom lưng xuống, tay kia đặt ở trên đầu gối xoa gối.

“Tôi biết ngay.” Ôn Diễn nhú mày: “Vừa mới rời giường gấp gáp quá nên ngã có phải không?”

Thịnh Nịnh ừ một tiếng, xoa xoa một lát cảm thấy không đau như vậy nữa rồi mới nói: “Đụng một chút, không gãy xương.”

“Nếu gãy xương thì cô cũng không có biểu cảm này đâu.” Ôn Diễn nắm lấy cánh tay của cô ấy: “Qua ngã bên kia.”

Được Ôn Diễn đỡ đi về phía bên giường, đợi chậm rãi ngã xuống, Thịnh Nịnh nhìn thấy người đàn ông ngã xồm một gối trước mặt mình.

Cô bị dọa đến giật nảy mình, cả người bật mạnh về phía sau.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Cô giống như con thỏ làm gì?” Ôn Diễm giờ mắt nhìn cô, tiếp theo lấy tay chỉ vào cẳng chân cô: “Kéo ống quần nhấc lên, tôi nhìn xem đụng chỗ nào r ấ.”

Hóa ra là coi vết thương.

Thịnh Nịnh bị suy nghĩ theo bản năng khi nãy của mình làm cho chột dạ, không dám nhìn biểu cảm bây giờ của anh, tay nắm ống quần r ấ chậm rãi vén ống quần lên.

Lần này ngã không nhẹ à, toàn bộ phạm vi xương bánh chè* bị ứ máu một mảng lớn, tất cả đều là màu xanh tím đáng sợ, chân của cô vốn đã trắng, mảnh khảnh lại g ầy, toàn là xương chứ không có mấy lạng thịt, đối lập hai màu xanh tím với trắng càng không đành lòng nhìn thẳng.

*Xương bánh chè là một đoạn xương nhỏ nằm ở phần đầu gối, trước khớp gối, nằm ở trước đầu dưới xương đùi.

Chỉ nhìn vết bầm tím này cũng biết là cô ngã đau đến mức nào, trong điện thoại cũng có thể nghe cô rên đau cố nén như thế nào.

Ôn Diễm nhíu mày, dờn mắt chặc một tiếng, ngoài miệng khẽ trách mắng: “Con gái lớn như vậy r ấ, có thể nhìn đường mà đi không?”

Thịnh Nịnh mím môi, nói nhảm, rõ là nhìn đường r ấ.

Trong lòng hơi dỗi nhưng ngoài miệng là tính tình tốt giải thích: “Hôm nay tôi dậy muộn, sợ sếp chờ tôi lâu quá không kiên nhẫn cho nên mới lật đật như vậy.”

Ôn Diễm giờ mắt nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

“Thế không phải bây giờ cô ngã thế này cũng bắt tôi chờ sao?” Anh dừng một chút, lại nhẹ giọng dặn dò: “Sau này tôi không hối cô, cô cũng

không cần lật đật làm gì, chuẩn bị từ từ.”

Thị Nịnh hơi kinh ngạc, nghĩ thầm trước kia làm gì anh có quan niệm thời gian này.

Cấp trên không có trào phúng với cô như thường lệ làm cho cô hơi không quen, chỉ có thể ngờ ngạc gật đầu đáp: “Ừm.”

Ôn Lệ nghe cô ngoan ngoãn trả lời, lông mày giãn ra đứng dậy nói: “Ngồi đây, chờ tôi lấy khăn mát đắp cho cô.”

“Không cần đâu.” Thị Nịnh nói: “Đợi lát nữa vết bầm tím sẽ tự hết.”

“Ba lát ba xăm.”

Ôn Diễm lấy một cái khăn lông từ phòng vệ sinh, dùng nước lạnh ngâm xong rồi đưa cho Thị Nịnh.

Thị Nịnh nhận lấy khăn lông, trực tiếp đắp lên đầu gối, trong nháy mắt da thịt vừa lạnh vừa đau khiến chân cô tê lạnh.

Ôn Diễm nhìn cũng thấy đau thay cô, một lời khó nói lấy lại khăn lông trong tay cô rồi lại ngồi xổm xuống.

Đầu tiên anh nhẹ nhàng dùng một phần khăn nhỏ chạm vào chân cô, chờ cô quen rồi mới chậm rãi đắp toàn bộ khăn lông lên sau đó dùng lực ở cổ tay, chậm rãi di chuyển, vừa đắp vừa xoa, giúp cô làm tan phần tụ máu dưới da.

Tay người đàn ông rộng lớn, đầu ngón tay thon dài xương cốt mạnh mẽ, nhìn khớp xương nhô lên trên mu bàn tay gầy gò nhưng có lực, kết quả dùng lực vừa đủ, không nhẹ cũng không nặng.

“Sếp Ôn anh còn biết cái này luôn.” Thị Nịnh kinh ngạc cảm thán nói.

Cô lại tới nữa, luôn cảm thấy có tiền thì gì cũng không cần làm, gì cũng không biết làm, cũng không biết là ai cho cô cái ấn tượng rập khuôn này

nữa.

Hay là nói chính cô mơ ước thế, sau khi có tiền thì gì cũng không làm, mỗi ngày đều nằm trên giường chờ người tới phục vụ.

Chắc là về sau rồi, mọi ước mơ của cô gái này không thể thoát khỏi tiền bạc.

“Có tiền thuê người phục vụ không có nghĩa là không thể tự lo cho cuộc sống của mình.” Ôn Diễm nói: “Tôi có một cháu ngoại trai, khi còn bé rất hay ngã, cứ ngã vào chỗ này miết.”

Thì ra là kinh nghiệm chăm sóc cháu ngoại trai.

Thịnh Nịnh chưa từng nghe nói anh còn có cháu trai, hơn nữa Thịnh Thi Mông nói ông cụ chỉ có hai con trai, trong nhà không có con gái, cháu ngoại trai của Ôn Diễm chui từ đây ra.

Có thể là cháu ngoại trai họ hoặc là cháu ngoại trai xa?

Thịnh Nịnh không hỏi nhiều, chỉ nói: “Vậy cháu trai anh thật hạnh phúc, có người cậu chăm sóc như anh.”

“Hạnh phúc sao?” Ôn Diễm thản nhiên nói: “Nó ước gì tôi cứ mặc kệ nó đi.”

“Có thể cháu trai còn nhỏ cho nên không hiểu anh đối xử với mình tốt thế nào.

Không nhỏ, còn lớn hơn Thịnh Nịnh hai tuổi.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ôn Diễm rũ mắt xuống, giọng điệu bình tĩnh: “Không cần nó hiểu, không có tôi nhìn nó cũng sống tốt là được rồi.”

Nhìn có vẻ anh cũng không để ý người khác hiểu hay không nhưng Thịnh Nịnh cảm thấy nếu mình đối xử tốt với một người mà người kia lại

không hiểu không biết, thì đó là một chuyện rất khiến người ta mất mát.

“Có tôi hiểu.” Thịnh Nịnh cười nói: “Quả nhiên đắp một cái là hết đau r ồi.”

Đột nhiên trái tim bị gõ nhẹ một cái, người đàn ông nhếch môi, không kiêng nể chọc thủng màng nư ợa của cô: “Đây là nước, cũng không phải thuốc tiên.”

Chờ đã đắp xong, Ôn Di ễn nói: “Đứng lên nhảy hai cái tôi xem nào.”

Thịnh Nịnh nghe lời đứng lên, nhảy nhót hai cái tại chỗ.

Tất cả mọi người đều là trẻ con đã lớn, chỉ là ngã thành vết b ầm tím mà thôi, tuy rằng trông hơi đáng sợ nhưng thật ra cũng không phải chuyện lớn, đợi một lát thì có thể vui vẻ nhảy nhót.

“Được r ồi, lên đ ồ đi thôi.”

Thịnh Nịnh dùng điện thoại coi thời gian, không chắc chắn hỏi: “Hôm nay tôi dậy muộn, anh sẽ trừ lương của tôi sao?”

Ôn Di ễn thật sự là báỉ phục cô, lạnh lùng cười nhạt nói: “Đã ngã thành bộ dạng đáng thương như này, mà còn nghĩ đến chuyện t iền lương nữa hả?”

Thịnh Nịnh theo lời anh nói: “Không có lương thì tôi càng đáng thương hơn.”

“Vậy chỉ cần có t iền thì hết đáng thương đúng không?”

“Đúng vậy.”

Ôn Di ễn bị cô nhóc mê t iền nói hợp tình hợp lý như vậy đánh bại, lắ ắc đ ầu thở dài.

*

Có kinh nghiệm ngày đầu tiên, ngày hôm sau rõ ràng là Thịnh Nịnh càng thành thạo với công việc hướng dẫn viên du lịch, hôm nay cô tính thời gian tương đối chính xác, thành công mang Ôn Diễm đi dạo hết tất cả địa điểm kinh điển trước bữa tối.

Hai người trở lại khách sạn, Ôn Diễm hỏi cô có đói không.

Đột nhiên Thịnh Nịnh nhớ tới công việc hướng dẫn viên du lịch này chẳng những bao tiệp phòng, còn bao ăn ba bữa, phúc lợi siêu tốt.

Dương nhiên cô nói đói, còn làm bộ làm tịch che bụng.

Môi Ôn Diễm giật giật, không vạch trần cô, nói vậy thì cứ ăn ở nhà hàng trong khách sạn đi.

Các dịch vụ của khách sạn cao cấp rất đầy đủ, về cơ bản giống như một tòa nhà có đầy đủ tiện ích của các cửa hàng dịch vụ, bao gồm cả nhà hàng.

Trong số mấy nhà hàng mở trong khách sạn được đánh giá cao nhất là một nhà hàng kiểu Pháp nhưng Thịnh Nịnh không thích ăn đồ ăn Pháp, quá ít, hơn nữa món ăn bày sẵn trên đĩa riêng, cô thích cách dùng cơm kiểu Trung Quốc, tất cả bày sẵn trên chung, muốn ăn gì thì gấp nấy.

Thịnh Nịnh nói suy nghĩ của mình cho cấp trên mời khách, hy vọng anh có thể suy nghĩ một chút.

“Nếu không thì ăn Buffet?” Hôm nay cấp trên đặc biệt dễ nói chuyện nhưng mà hỏi cô: “Cũng không cần gọi món, muốn ăn gì thì lấy nấy.”

Ánh mắt Thịnh Nịnh sáng lên: “Ý kiến hay, không hổ là sếp Ôn.”

Giá ăn buổi tối của nhà hàng Buffet đắt hơn buổi trưa một chút, Thịnh Nịnh cũng không nghĩ là tối đây ăn nhưng đối với Ôn Diễm mà nói, sự chênh lệch này cũng như bằng không.

Trong nhà hàng có nhiều khách, nhân viên phục vụ dẫn hai người tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống sau đó đi chiêu đãi khách khác.

Từ đây nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là khung cảnh bến Thượng Hải nhộn nhịp và phồn hoa.

Nơi lấy thức ăn có nhiều người, Thịnh Nịnh chủ động đứng dậy nói: “Tôi đi lấy thức ăn, sắp anh muốn ăn chi tôi lấy cho.”

“Lấy đại đi, đừng lấy bánh ngọt là được.”

“Được.”

Nhà hàng rất lớn, tổng cộng có hai đũa thức ăn, Ôn Diễm không thích ăn bánh ngọt, trước tiên cô chọn một vài món ăn chính đưa qua cho anh trước sau đó chuyên tâm chọn món mình muốn ăn.

Cô muốn ăn Tempura* nhưng đi không khéo, vừa đến cửa sổ thì thấy Tempura đã bị lấy hết rồi, hiện tại còn đang làm mẻ mới, chỉ có đi đầu nhân viên chuyên Tempura nói cho cô biết có thể đi một khu khác lấy.

*Tempura là một món ẩm thực của Nhật Bản gồm các loại hải sản, rau, củ tẩm bột mì rán ngập trong dầu. Chữ tempura thường được viết bằng tiếng Nhật là 天ぷら, song cũng có khi được viết là 天麩羅 hoặc 天婦羅, gần tương tự như những món tẩm bột chiên.

Thịnh Nịnh trực tiếp bùng đũa đi đến khu vực ăn uống khác.

Vừa mới tìm được cửa sổ món Tempura, vừa mới đưa đũa cho nhân viên đột nhiên bị người phía sau kêu tên.

“Bạn gì ơi, là Thịnh Nịnh đúng không?”

Thịnh Nịnh quay đầu, là một cô gái cũng khoảng tuổi cô, mặt mũi trang điểm tít tể, trong thời gian ngắn cô cũng không biết là ai.

Sau đó cô gái nói tên mình, lúc này Thịnh Nịnh mới bừng tỉnh, đây là bạn học Trung học của cô.

Cố ý lặn mất tăm trong nhóm, để tránh buổi bạn bè tụ họp này, ai biết lại trùng hợp như vậy, sau khi cô không xem tin nhắn trong nhóm, những người khác mồm năm miệng mười thảo luận, cuối cùng lại đặt tiệc tùng tại nhà hàng Buffet này.

Nếu biết trước thì cô đổi nhà hàng khác rồi, bây giờ bị bạn bè thấy cô không đi tụ họp nhưng cũng ăn cơm ở nhà hàng này, quả thật hơi xấu hổ.

Tuy nhiên cô gái này không quan tâm lắm, cô ấy nhiệt tình hỏi cô: “Cậu ăn với ai đó?”

Thịnh Nịnh nói thật: “Sếp của tớ.”

“Sếp? Hôm nay là mới mừng ba đã làm việc rồi à? Hèn chi cậu không có thời gian để tới họp lớp.” Cô gái lập tức hiểu gật đầu: “Chỉ có đi đâu cũng là trùng hợp, cậu có muốn đi nói với sếp của cậu một tiếng hay không, đến bên chỗ tụi mình uống hai ly? Nhiều năm không gặp rồi, chắc sếp của cậu sẽ đồng ý cho cậu đi chứ?”

Thịnh Nịnh không tiện từ chối, đúng là cũng đã nhiều năm không gặp rồi, hơn nữa cô và các bạn trong lớp không có thù hằn gì, ba năm cấp ba làm bạn cùng lớp, ở một mức độ nào đó xem như chiến hữu, thật sự không cần phải từ chối ý tốt của người khác nhiều lần.

Cô bảo cô bạn đứng tại chỗ chờ cô một lát, cần Tempura về tìm Ôn Diển.

“Đi đi.” Ôn Diển lạnh nhạt đồng ý: “Đừng lâu quá.”

“Vậy đã ăn Tempura này anh ăn trước đi, lát nữa về tôi sẽ đi lấy tiếp.”

Thịnh Nịnh bỏ đĩa xuống, xoay người lại đi tìm bạn học Trung học vừa rồi.

Bạn nữ thấy cô về nhanh như vậy, cười tủm tỉm nói sếp cậu còn rất dễ nói chuyện sau đó dẫn cô đến khu vực ăn uống nơi bạn học tụ họp.

“Ngừng ăn ngừng ăn, ngừng đâu coi ai tới này?”

Một đám người ngẩng đầu lên, người đầu tiên nhận ra Thịnh Ninh chính là lớp trưởng.

“Đậu má, Thịnh Ninh hả?!”

Lớp trưởng vừa nói ra, những người khác cũng ồ ào theo.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Thịnh Ninh nhìn những gương mặt này, cũng không nhớ rõ lắm, có các bạn nam mập lên rất nhiều, các bạn nữ đều trang điểm trông đẹp hơn rất nhiều so với thời Trung học, dưới sự tương phản lớn như vậy, trong thời gian ngắn Thịnh Ninh không nhận ra ai hết.

Người khác hỏi cô còn nhớ mình có không, cô chỉ có thể cười trừ xấu hổ nói xin lỗi.

Lớp trưởng giải vây thay cô nói: “Không có việc gì không có việc gì, khi đó cậu chôn mình ở trước bàn viết bài thi cả ngày, giữa giờ học cũng không ra ngoài chơi, không nhớ được bình thường.”

“Cái này tớ có ấn tượng này, nếu không cần đề thi đi hỏi cậu ấy thì cậu ấy cũng để ý đâu.” Một chàng trai trêu ghẹo nói: “Khi đó tớ muốn nói với cậu ấy một câu, cho nên cần đề thi qua hỏi, cuối cùng cũng được rồi, tuy không quen thuộc với cậu ấy nhưng lại quen thuộc với đề thi, lần đó tớ nhớ thi toán thêm mười điểm, Thịnh Ninh, cảm ơn nhé.”

Sau đó, chàng trai nâng ly rượu với cô.

Lớp trưởng lập tức rót một ly rượu cho Thịnh Ninh: “Nào, uống một ly.”

Khi đó đúng là trong đầu Thịnh Ninh chỉ nghĩ đến việc đọc sách cho nên mãi cho đến khi tốt nghiệp, cũng không có bạn tốt thân thiết, chỉ có thể

nói là có mấy người bạn bình thường có nói chuyện thôi, cùng lắm thì biết tên các bạn học cùng lớp.

Sau đó lên Đại học, trong Đại học không chỉ có học tập mà còn có giao tiếp giữa các cá nhân, nếu không biết xã giao giao tiếp thì khó hoà nhập làm việc, hơn nữa mấy ngày nay làm việc cho nhà tư bản khó hầu hạ, việc đối nhân xử thế cũng khéo léo lên nhiều.

“Khi đó tớ là con một sách, cậu đừng để ý.” Thịnh Ninh giơ ly rượu lên: “Ly rượu này xem như là tớ xin lỗi cậu.”

Chàng trai cười ha ha: “Không ngại không ngại.”

Thịnh Ninh lại uống liên tục vài ly, trong lúc đó trên mặt vẫn là nụ cười thân thiện.

Nhìn bây giờ với thời Trung học nhìn hoàn toàn khác nhau, không chỉ con người trưởng thành hơn mà tính cách cũng thân thiết hơn một chút.

“Đáng tiếc hôm nay Lục Gia Thanh không tới.” Đột nhiên có một người nói.

“Nếu Lục Gia Thanh ở đây, nói không chừng hai người họ có thể có kịch, có ai biết mấy năm nay cậu ấy sao rồi không?”

“Tớ biết.” Một người giơ tay lên: “Sau khi tốt nghiệp Đại học, cậu ấy ra nước ngoài học nghiên cứu, đầu xuân mới trở về.”

“Hèn chi không có tin tức, thì ra là ra nước ngoài, vậy sau khi trở về thì sao? Cậu ấy có ý định tìm việc làm ở đâu không?”

“Không phải trở về nơi này thì đi Yên Thành chứ.” Người này nói: “Tớ nghe ý của cậu ấy lúc đó nói, hình như cảm thấy về quê làm việc không có thử thách cho nên muốn đi dốc sức ở Yên Thành thử xem.”

“Đúng vậy, đàn ông phải nhân dịp tuổi trẻ dốc sức một chút.”

Mọi người tán gẫu ở phòng này, Thịnh Nịnh cảm thấy mình đã ở bên này rất lâu, sếp cô vẫn còn ở bên kia, cô phải trở về

“Hôm nay cậu đi ăn cơm với ai thế? Bạn trai hả?” Lớp trưởng hào phóng nói: “Kêu bạn trai cậu tối đây ăn luôn, đừng ngại.”

“Không phải.” Thịnh Nịnh nói: “Là sếp của tớ, cho nên không thể để anh ấy tối đây, thật ngại quá.”

“Mùng ba tết ăn cơm với cấp trên?” Đột nhiên tên điên nào đó cười ý nhị: “Cấp trên đứng đắn nào và cấp dưới đứng đắn sẽ chọn ngày này mà ăn cơm với nhau chứ?”

Lời này cũng không tốt lành gì, ám chỉ quá mạnh, mọi người ở đây đều nghe hiểu.

Thịnh Nịnh nhìn về phía tên kia, cô không có ấn tượng gì, tóc ngắn đầu phẳng, ngoại hình trung bình, không giống kẻ gian thương nhưng đôi mắt không có ý tốt lại làm cho người ta có cảm giác rất khó chịu.

“Tôi đã nói năm đó Thịnh Nịnh cậu chỉ một lòng muốn đọc sách, Lục Gia Thanh có đi đâu kiện đuổi theo cậu cả học kỳ, cậu cũng không dao động, ở trước mặt đám con trai chúng tôi thì ra vẻ thanh cao, sao bây giờ vừa biết nói vừa biết uống rượu thế.” Thằng điên này tiếp tục nói: “Làm nửa ngày là sếp cậu □□* ra sao?”

*Nguyên văn raw đã thế, mình đoán ý thằng điên này là Ôn Diển dạy Thịnh Nịnh nịnh nọt uống rượu (Theo nghĩa không tốt)

Cậu ta nói lời này chủ yếu cũng là xem thường sự thay đổi trong tính cách của Thịnh Nịnh, bởi vì năm đó khi Thịnh Nịnh học Trung học, trong mắt cậu ta là cô là cô gái rất thanh cao.

Nhã nhặn lịch sự yên tĩnh, sẽ không tùy tiện nói chuyện với người khác giới, không giống như những cô gái lung tung rối loạn bên ngoài, thấy một anh đẹp trai thì biến thành hoa si*, chắc chắn yêu đương với cô gái như

vậy rất an tâm, không cần lo lắng bạn gái làm loạn khắp nơi, sau này kết hôn cũng nghe lời chồng.

*Hoa si: Si mê, say mê cái gì đó.

Cho nên khi đột nhiên Thịnh Nịnh xuất hiện, cậu ta rất hưng phấn.

Nhưng ngay sau đó Thịnh Nịnh hào phóng uống rượu cùng với tư thế nói chuyện khéo léo đưa đẩy đã phá vỡ tưởng tượng của cậu ta đối với Thịnh Nịnh.

“Bởi nói có tiền tốt biết bao, nhìn Thịnh Nịnh của lớp chúng ta này, năm đó ở trường thanh cao bao nhiêu, vừa ra khỏi xã hội đã thay đổi, chỉ cần cho cậu ấy tiền thì uống rượu bán tiếng cười, cái gì cũng học được.”

“Uống nhiều rồi, nói bậy bạ gì vậy!” Lớp trưởng lập tức lên tiếng ngăn cản.

Mấy bạn học khác cũng ngăn cản theo, cô gái dẫn Thịnh Nịnh tới thì cực kỳ ngượng ngùng chắn trước mặt Thịnh Nịnh.

Cô gái nói: “Cậu đừng để ý tới cậu ta.”

Mặc dù sắc mặt Thịnh Nịnh không tốt nhưng vẫn gật đầu.

Khi đó cô còn là một học sinh vị thành niên, không có khả năng sống độc lập chứ đừng nói đến việc kiếm tiền, chỉ có dựa vào việc liêu mạng học tập mới có thể tìm con đường đi cho mình.

Bây giờ ra khỏi trường học, có khả năng tự kiếm tiền, càng ý thức được mình đi đến đâu làm gì cũng cần tiền, nhất là ở một thành phố xa lạ nên phải dốc sức làm việc chăm chỉ kiếm tiền, không có tiền đi nữa bước cũng khó, không có gì quan trọng hơn tiền.

Học cách lấy lòng và nịnh nọt thì có gì sai? Cô học đi đâu đó để làm cho cuộc sống của mình tốt hơn một chút mà thôi.

Cho tới bây giờ cô chưa từng tỏ ra thanh cao, từ đầu đến cuối chỉ là một kẻ phàm tục mà thôi.

Thấy Thịnh Nịnh cũng không để ý tới mình, trong lòng thẳng điên càng tức tối hơn, nhếch môi, gần như là ác độc đến cực điểm, giọng điệu hèn hạ phỏng đoán: “Hừ đồ sugar*, nói không chừng cho nhiều tiền hơn một chút, ngay cả ngủ cũng chịu nữa là.”

*捞女: Lao Nu, một câu cửa miệng trên Internet, theo phương ngữ Quảng Đông, dùng để chỉ một người phụ nữ từ bỏ phẩm giá của mình và đánh đổi linh hồn lẫn thể xác của mình để lấy tiền. 捞 là kiếm, mò, vét, câu; 女 là nữ. Ở đây mình dùng từ sugar (Mọi người biết rồi nhỉ) với nghĩa tương tự.

Nếu như lời nói lúc trước cô không thể cãi lại, thì câu này chính là trực tiếp giẫm lên giới hạn của cô, chia ác ý về phía cô.

Thịnh Nịnh trực tiếp ném ly rượu trong tay về cái thẳng điên nói năng kinh tởm lẫn suy nghĩ dơ bẩn này.

“Chính bản thân không có bản lĩnh kiếm tiền thì câm miệng.” Cô lạnh lùng nói: “Người phụ nữ kiếm tiền hơn cậu là những cô gái sugar baby, người đàn ông biết kiếm tiền hơn cậu cũng là tên mặt trắng của bà nhà giàu, chỉ có cậu không nhiễm bùn đất, nghèo đến đúng tình hợp lý, nghèo đến mức không thể độc lập, không đi làm ăn kiếm tiền mà chỉ biết động miệng chửi bới người khác để tìm sự an ủi thoải mái cho mình.”

Thẳng điên bị bất ngờ không đề phòng kịp bị hất vào mặt, lại bị lời châm chọc của Thịnh đánh trúng một chút, tức giận cực kỳ nói: “Nhìn xem, cái thứ sugar baby đối với đàn ông không có tiền chính là thái độ này đây, năm nay sắp cô mấy tuổi rồi? Có thể □□ cô như ra thế thế này, có phải là năm sáu mươi tuổi rồi không? Cô đi hầu hạ cũng mệt nhỉ!”

Cô gái gọi Thịnh Nịnh tới cũng không ngờ chuyện lại biến thành như vậy, hốt hển hô to: “Sếp của Thịnh Nịnh đang ngồi ở khu vực kế bên kia, cậu nói chuyện chú ý một chút đi!”

Đột nhiên bọn họ cãi nhau, ánh mắt tò mò của khách xung quanh cũng ngó qua, nhân viên phục vụ thấy thế vội vàng chạy tới ngăn cản.

“Với ông già có tiền là cục cưng nhỏ, với đàn ông không có tiền thì làm bộ nữ thần, cái loại phụ nữ như cô tôi thấy nhiều rồi, có ngon thì cô gọi sếp cô tới đây đi! Đảm bảo là một ông già!”

Thịnh Ninh không muốn gọi Ôn Diển để phản bác cái thứ người này, cái thứ người không có khả năng tài năng như phụ nữ mà gán mác phụ nữ bị bao nuôi, Ôn Diển máu lạnh và tàn nhẫn, tính cách tư bản thì tính là gì, ít nhất anh chỉ quan tâm gia thế, không quan tâm giới tính.

Họ đang tranh cãi ở đây, thu hút ánh nhìn của rất nhiều vị khách khác, nhân viên phục vụ vội vàng chạy tới ngăn cản, ai biết càng tởn ngán, thẳng chỗ này càng hét to hơn.

Cho đến khi nhân viên phục vụ dẫn một người khác tới.

“Thưa ngài, lối này!”

Thịnh Ninh cau mày bối rối khi nhìn thấy người tới.

Chẳng lẽ tiếng cãi vã của cô ấy vẫn tới bên anh rồi hả?

Người đàn ông cau mày, quét khung cảnh lộn xộn với đôi mắt sắc lạnh, chính xác tìm người mình đang tìm trong đám đông sau đó bỏ qua tất cả những người đang ngơ ngác sững sờ khi nhìn thấy mình, trầm giọng gọi tên cô: “Thịnh Ninh.”

Chương 68-69

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngay từ đầu những bạn học tụ họp này đã chú ý tới Ôn Diển rồi, là bởi vì người đi về phía họ là một người đàn ông đẹp trai ăn mặc rất quý phái, con người là động vật thị giác, không kể là nam hay nữ họ sẽ nhìn qua một cái theo bản năng.

Nhưng không cảm thấy người đàn ông này sẽ có liên quan gì đến bữa tiệc của họ vì vậy chỉ nhìn thoáng qua thôi.

Kết quả anh đi thẳng tới, dừng bước rồi kêu to tên Thịnh Nịnh.

Các bạn cùng lớp sững sờ tại chỗ.

Không phải Thịnh Nịnh nói là ăn cơm với sếp cô ấy sao?!

Người đàn ông này là sếp của cô ấy?!

Hiển nhiên cô gái kêu Thịnh Nịnh tới đây cũng kinh hãi, hơi hối hận vì sao lúc đó mình không đi theo Thịnh Nịnh đến khu vực ăn uống để nhìn sếp cô ấy một cái, nếu không cũng không đến mức tạo thành hiểu lầm như thế này.

Sau khi tốt nghiệp Đại học, cô ấy đã đi làm việc, đến bây giờ cũng coi như là một OL* trải đời, ánh mắt là một môn học bắt buộc tại nơi làm việc, bây giờ mọi người đều đối trá, bên ngoài khách sáo, gặp người nói tiếng cười gặp quỷ nói tiếng quỷ, hơn cả là đối phương có thân phận gì, chỉ cần dùng ánh mắt nhìn người ta ăn mặc là có thể đoán được.

*Phụ nữ công sở hay office lady, thường viết tắt là OL, là một nữ nhân viên văn phòng ở Nhật Bản chuyên thực hiện các nhiệm vụ của nhân viên cổ cồn hồng nói chung như làm thư ký hoặc làm công việc của nhân viên văn thư. Đôi khi họ còn được gọi với cái tên thân mật là bóng hồng công sở.

Cho nên cô ấy liếc một cái là nhìn thấy tầng lớp xã hội trong cách ăn mặc của người đàn ông này.

Sự xa xỉ và con người thường buộc chặt vào nhau, hàng xa xỉ có thể làm nổi bật phẩm vị cá nhân, mà những con người phù hợp mới có thể tối đa hóa sự đắt tiền của hàng xa xỉ.

Thượng lưu, hàng đầu, đỉnh nhọn Kim Tự Tháp.

“Không phải nói chào hỏi xong sẽ về liền sao?” Về mặt Ôn Diễm không kiên nhẫn: “Còn ở lèm ề cái gì nữa?”

Mắt Thịnh Nịnh liếc nhìn thẳng điên vừa rồi còn âm ỉ nay đã im re, giọng điệu bình tĩnh: “Tôi có một bạn học muốn nhìn xem sắp tôi trông như thế nào.”

Ôn Diễm nhướn mày, ánh mắt nhàn nhạt liếc qua từng người.

Một số cô gái chỉ vào tên đầu số ngay lập tức và nói: “Cậu ta, là cậu ta.”

Tên kia vừa nhìn thấy Ôn Diễm, khí thế kiêu ngạo xẹp xuống, lúng ta lúng túng nói: “... Xin, xin chào.”

Đàn ông ngày thường giả vờ năm sau bộ dạng, nhưng vừa uống rượu để lộ bản tính thật sự.

Sở dĩ cậu ta tức giận là vì cậu ta cảm thấy Thịnh Nịnh không còn là cô gái thanh cao lại nhã nhặn trong suy nghĩ của mình nữa, cậu ta vẫn cảm thấy Thịnh Nịnh là một cô gái tốt, không giống với những cô gái hám tiền thèm của, khinh thường cậu ta vì cậu ta không có tiền cho nên trong lòng vẫn giữ một phần ảo tưởng nào đó đối với cô.

Nhưng bây giờ những ảo tưởng này cũng tan vỡ, cô gái tốt không nhiễm bụi trần trong lòng cậu cũng không thể thoát khỏi chảo nhuộm của xã hội, cuối cùng biến thành một kẻ khéo léo đưa đẩy hám giàu.

Lý do người này phát điên không khống chế được là vì cảm thấy cô gái tốt đẹp trong lòng mình bị vỡ nát, thanh xuân tốt đẹp cho chó ăn, thẳng thừng phá nát.

Phải ở trước mặt nhiều người chửi bới cô như vậy, dùng những lời ác độc nhất để nhục nhã cô, làm cho cô mất mặt, để cho cô trả giá vì đoạn năm tháng mình từng vụng trộm ái mộ cô mới có thể triệt để tiêu tan tức giận trong lòng cậu ta.

Mà hiện giờ ý nghĩ ác độc này bị một người đàn ông xuất hiện đột ngột phá vỡ, chênh lệch giữa cậu ta và người đàn ông trước mắt này khiến cậu ta không thể không ngậm miệng lại.

Ôn Diễn: “Cậu tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, không có việc gì...”

“Nếu không có việc gì, tôi dẫn Thịnh Ninh đi.”

Ngay khi bạn học nam thở phào nhẹ nhõm cho rằng chuyện này đã qua, Ôn Diễn vô cảm bổ sung thêm một câu.

“Còn nữa, Thịnh Ninh là cấp dưới của tôi, cô ấy không lớn không nhỏ tôi có thể bao dung nhưng người khác thì không được.”

Sau đó nói với nhân viên phục vụ bên cạnh: “Các cậu xử lý người này đi.”

Người phục vụ gật đầu ngay lập tức: “Vâng, thưa ngài.”

Phân phó một câu ngắn ngủi xong, Ôn Diễn mới nói với Thịnh Ninh: “Thịnh Ninh, đi thôi.”

Thịnh Ninh bị cách xử lý đơn giản dứt khoát của người đàn ông làm kinh sợ, mãi cho đến khi Ôn Diễn gọi tên cô mới lấy lại tinh thần, sững sờ gật đầu: “Được.”

Chuyện này kết thúc đơn giản như vậy, các bạn học khác còn chưa kịp phản ứng, cô gái dẫn Thịnh Nịnh đến nhanh chóng đuổi theo.

“Thịnh Nịnh, tớ tiễn cậu.”

Bởi vì đột nhiên Thịnh Nịnh và sếp cô đến, một trò khôi hài cứ vội vàng bắt đầu lại vội vàng kết thúc như vậy nhưng lại làm cho người ta lâu thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Ngoại trừ bạn học nam khởi xướng kia xấu hổ khó chịu thì tất cả mọi người đều cảm thấy vừa lòng hả dạ.

Mấy cô gái âm dương quái khí* trào phúng.

*Tính tình cổ quái, làm cho người ta không biết đâu mà đoán định.

“Một số đàn ông chính là như vậy, bản thân thì không có gì, chỉ biết trách phụ nữ không có mắt nhìn.”

“Cho nên mới nói đừng coi phụ nữ là người mù, chúng tôi có mắt nhìn, không có bạn gái thì phải nhìn lại mình, xem nguyên nhân do đâu, còn phải coi mình có xứng không?”

Mấy bạn học nam khác, bao gồm cả lớp trưởng cũng là nam, bị nói như vậy cũng hơi lúng túng xấu hổ.

Nhưng bọn họ đều biết mình không phải loại đàn ông trong miệng các cô ấy nói, cho nên sẽ không dò số chỗ ng ẩ.*

*对号入座: Bây giờ nó thường được sử dụng như một phép ẩn dụ cho một số người không thể nín thở và nhảy ra ngoài để thừa nhận những lời chỉ trích không tên. Nói đơn giản như kiêu, có người chửi mình, xong mình phải nhảy ra mà chửi họ lại á. Còn ở đây, mấy bạn nam này không phải là kiêu trong miệng bạn nữ nói nên họ ng ẩ im.

Mà bạn học nam bị dò số chỗ ng ẩ mặt đỏ bừng, không chào hỏi mà tức giận c ầm áo khoác đi mất.

“Tớ vừa quay vid lại đăng lên mạng.” Chờ người đi r ồi, một cô gái điện thoại nói: “Đúng lúc có thể làm cho những người đàn ông khác biết mà lấy kinh nghiệm.”

Một cô gái khác bí mật giơ ngón tay cái lên và thân mật nhắc nhở: “Nhớ che mặt cậu ta lại kìa, nếu không cậu ta quay sang kiện cậu vì phạm quy ền chân dung của cậu ta đó.”

“Yên tâm, đám chị em trên mạng kia cũng đủ dạy cậu ta cách làm người như thế nào r ồi.”

Không bao lâu sau, lớp trưởng phát hiện bạn học này đã rời khỏi nhóm lớp.

Rời khỏi cũng tốt, nếu không lần sau tụ họp cậu ta lại uống nhiều phát điên, đó thật sự là làm mất mặt phái nam của bọn họ.

Vốn gần đây có quá nhiều tin tức xã hội xuất hiện, danh tiếng chung của đàn ông bọn họ sụt giảm nhanh chóng, trong giới xã hội thiếu một người đàn ông như vậy thì cũng bớt xui xẻo.

*

Cô gái đi theo Thịnh Nịnh tiễn cô nhưng thật ra hai khu vực ăn uống cách nhau rất gần, căn bản không cần tiễn.

Cô ấy là do còn có chuyện muốn nói nên mới đi theo Thịnh Nịnh tới.

Cô gái xấu hổ nói nhỏ xin lỗi Thịnh Nịnh: “Xin lỗi cậu nha, nếu biết như vậy thì tớ không rủ cậu tới đâu.”

“Không sao, không trách cậu.” Thịnh Nịnh lắc đầu.

“Sang năm chắc chắn cậu ta không còn mặt mũi lại tham gia họp lớp nữa, cậu có thể...”

Thịnh Nịnh ngắt lời kịp thời, giọng điệu bình tĩnh: “Tớ không thích họp tham gia kiểu họp lớp này, nếu hôm nay tớ không đi, cũng sẽ không làm

phiên mọi người tụ họp, về sau thì tính sau.”

“... Được rồi.” Cô gái biết chuyện lúc này có bao nhiêu tệ hại với Thịnh Ninh, đương nhiên cũng không tiện miễn cưỡng cô: “Nhưng tớ vẫn muốn nói cho cậu biết, Lục Gia Thanh sắp về nước, à ừm, không phải quan hệ thời Trung học của hai cậu cũng được sao? Hơn nữa cậu cũng làm việc ở Yến Thành, đến lúc đó hai cậu có thể hẹn nhau ôn chuyện cũ.”

Thịnh Ninh ngẩn người, há miệng muốn nói gì đó.

“Rốt cuộc cô đang làm cái gì?” Ôn Diễm đi trước cô vài bước, quay đầu hỏi: “Một bữa cơm thì muốn ăn bao lâu?”

“Tới đây tới đây.” Thịnh Ninh cười với cô gái: “Coi tình hình đã, có thời gian rồi nói sau.”

Sau đó vội vàng bước nhanh hơn, thậm chí là đi trước Ôn Diễm.

Cô gái kia thấy sếp của Thịnh Ninh bị tụt lại phía sau, lấy mười vạn phần dũng khí ra, to gan hô to: “Sếp của Thịnh Ninh ơi!”

Cách xưng hô này khiến Ôn Diễm quay đầu lại: “Chuyện gì?”

“Anh và Thịnh Ninh...” Cô gái cũng không biết nên mở miệng như thế nào, trực giác rèn luyện ở nơi làm việc nói cho cô ấy biết là như vậy nhưng từ góc độ thực tế mà nói lại cảm thấy không có khả năng lắm, cứ rối rắm hơn nữa ngày cuối cùng cũng chỉ uyển chuyển nói “Nếu như là tôi nghĩ nhiều vậy thì tôi thật sự hâm mộ cô ấy gặp được một người sếp tốt.”

Ôn Diễm trầm mặc vài giây sau đó nói như nửa thật nửa giả: “Xem ra chỉ có cô ấy mới ngốc.”

Trong thời gian ngắn cô gái không phản ứng kịp nhưng mà anh đã rời đi rồi.

Chờ cô ấy phản ứng lại, toàn bộ vành tai đã nóng lên.

Không, không phải đâu, không phải vậy, phải không.

Trời ạ, mọi nó bộ phim thần tượng nơi công sở, đây là tình tiết thực tế tởn tởn tại trong thực tế sao?

Thịnh Nịnh trâu bò quá!

Trong nháy mắt cô gái đã bỏ não ra cả bộ phim thần tượng, chỉ riêng việc tưởng tượng đã khiến cô ấy kích động đến mức hận không thể nở hoa tại chỗ rồi.

Nhưng sếp nói Thịnh Nịnh ngược, vậy chứng tỏ sếp Thịnh Nịnh còn chưa thổ lộ rồi.

Ừm, cô ấy là một người ngoài không nên nhúng tay.

Cô gái bình tĩnh nhớ tới vừa rồi mình còn nói với Thịnh Nịnh rằng Lục Gia Thanh cũng muốn đến Yến Thành làm việc.

Xong rồi, có phải nhắc nhở này hơi thừa thãi hay không?

*

Bởi vì có đoạn nhạc đêm này, tiệc Buffet này của Thịnh Nịnh hơi thất thốn.

Người đối diện không ăn ngon miệng, cũng liên tục ảnh hưởng đến sự thèm ăn của Ôn Diễm, Thịnh Nịnh vốn định phải ăn cho đủ vốn, kết quả ngay cả số lẻ cũng ăn không hết đã về, rời khỏi nhà hàng với Ôn Diễm.

Lúc chờ thang máy, Thịnh Nịnh vẫn không nói lời nào, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên Ôn Diễm nói: “Đừng vì lời nói của người khác mà ảnh hưởng đến chính mình.”

“Không có.” Đầu tiên Thịnh Nịnh lắc đầu sau đó lại thấp giọng hỏi: “Có phải người như tôi rất đáng ghét hay không?”

Cô và bạn học nam kia không thù không oán, thậm chí hồi học Trung học ngay cả một câu cũng không nói, cô thật sự không hiểu ác ý lớn như vậy đến từ đâu.

“Còn nói không ảnh hưởng?”

“Tôi đang tự vấn.” Thịnh Nịnh kể những nghĩa xấu liên quan tới tiền bạc lên người mình: “Hám của hám lợi, bợ dít nịnh bợ, yêu tiền như mạng, những đi đâu như vậy thực khiến người ta chán ghét.”

Thật ra cô cũng rất hâm mộ những người coi tiền bạc như cỏ rác, trong lòng họ có nguyên tắc có giới hạn, cho dù bây giờ là xã hội đặt lợi ích lên đầu lên tiền cũng không khiến họ dao động.

Nhưng cô chỉ là một kẻ phàm tục, thuận theo xã hội mà sống, cô muốn leo lên trên, đơn giản là bởi vì muốn sống tốt hơn một chút, nếu như cô đủ mạnh mẽ thì ít nhất những phỉ báng mà cô phải chịu trong ngày hôm nay, có thể người ta sẽ do dự khi mở miệng, liệu làm như vậy có thể đắc tội với cô hay không.

Ôn Diễn thấy cô tự hạ thấp bản thân mà nhú mày.

“Cho nên sếp ghét tôi, tôi có thể hiểu.” Đột nhiên Thịnh Nịnh nói.

Ôn Diễn nhếch môi, đang muốn nói gì đó.

Nhưng câu tiếp theo của Thịnh Nịnh lại nhanh hơn anh, giống như là vì anh chán ghét và phản cảm với cô nên cô cũng phản lại anh.

“Thật ra tôi cũng chán ghét anh.” Cô nói.

Yết hầu Ôn Diễn khẽ động, thu lại lời vừa rồi muốn nói.

Anh bình tĩnh cúi xuống và trả lời: “Tôi biết.”

“Nhưng với tư cách là cấp trên mà nói, anh thật sự là một sếp tốt hiếm có.” Thịnh Nịnh nghiêng đầu nhìn anh, chân thành cảm ơn: “Hôm nay cảm ơn anh đã giải vây cho tôi nhưng lần sau không làm phiền anh.”

Cô cũng không muốn vì việc của mình mà để anh bị người khác hiểu lầm.

Hai người từng trải qua hai đêm cùng nhau, đôi lại là người đàn ông khác thì không biết cô sẽ đối mặt với những gì, cô thận trọng kinh thiên như vậy, Ôn Diễm còn phải nhắc cô phải đề phòng, khi nhắc nhở mang theo sự kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống, lại xen lẫn phong độ quý ông bởi vì được dạy dỗ từ nhỏ.

Bởi vì cô, anh bị hiểu lầm là một ông già sắc dục làm mờ tâm trí.

Nhưng anh không phải, Thịnh Nịnh rất rõ ràng.

Thịnh Nịnh thay mình tức giận, cũng thay anh tức giận, càng thêm áy náy vì tính nết đạo đức của mình mà khiến anh bị liên lụy ác ý.

Anh không cần phải làm như vậy, hơn nữa cô cũng không báo đáp được.

Ôn Diễm trầm giọng hỏi: “Cô cảm thấy tôi xen vào việc của người khác sao?”

“Không phải.” Thịnh Nịnh nói: “Tôi chỉ cảm thấy anh không cần phải xen vào chuyện riêng tư của tôi.”

“Cô cho rằng tôi muốn quản sao?” Ôn Diễm à một tiếng: “Tôi lại mặc kệ, chẳng lẽ để mặc cô bị bạn bè bắt nạt?”

Thịnh Nịnh phản bác: “Tôi cũng hắt ly rượu cho cậu ta rồi.”

Ôn Diễm lạnh lùng cười: “Cô hắt rượu cậu ta thì cậu ta sẽ biết sai chắc?”

“Cậu ta có biết sai hay không là chuyện tôi muốn xử lý, anh biết rõ cậu ta hiểu lầm hai chúng ta, còn coi anh thành cái loại ông già bao nuôi Tiểu Mật*, anh còn xuất hiện làm gì?” Lúc này Thịnh Nịnh cũng hơi tức giận, ánh mắt chỉ trích nhìn anh: “Chê thanh danh của mình quá tốt có phải không?”

*Nó dùng để chỉ những người phụ nữ có mối quan hệ không phù hợp với một người đàn ông.

Ôn Diễn bị bộ dạng không biết tốt xấu của cô, cộng thêm bộ dạng chỉ trích anh khiến anh tức giận đến thở gấp gấp, giọng nói trầm tính: “Cô bị người ta hiểu lầm thành loại phụ nữ đó, tôi có thể không tới sao?”

“Vậy anh bị người ta hiểu lầm thành loại đàn ông này anh vui lắm phải không!”

“Một cô gái như cô không lo thanh danh của mình, quản tôi làm gì? Tôi cần cô quan tâm ư?”

“Vậy anh cũng không cần quan tâm tôi quá mức được không?” Thịnh Nịnh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ nó anh tự nhiên đổi tính đổi nết đối xử với tốt, mẹ nó tôi trả không nổi.”

Ôn Diễn vững vàng nhìn chăm chăm cô, đôi mắt thâm sâu xinh đẹp kia phủ một tầng sương ướt mỏng manh.

Đột nhiên anh nhếch môi hỏi ngược lại: “Sao cô trả không nổi?”

Thang máy đến, người đàn ông kéo cánh tay cô sỏi bước vào, nhấn mạnh nút đóng cửa hai lần, mạnh mẽ đóng cửa thang máy lại.

Anh giữ cầm cô rồi nâng lên, nhìn chăm chăm đôi môi khẽ nhếch của cô từ trên cao nhìn xuống và nói.

“Tôi chỉ nhận cô dùng cách này trả lại cho tôi, cô trả nổi không?”

Chương 69

“...”

Vừa nói lời này ra, Thịnh Nịnh nghe hiểu anh đang ám chỉ gì, biểu cảm vốn đã tức giận nay càng tức giận thêm.

Lần trước cô đã bị Ôn Diển dùng phép khích tướng* làm cô tức giận một lần, mơ màng hồ đồ làm mất nụ hôn đầu chớ má của mình đi, vốn đã hối hận khó chịu lắm rồi, khoảng thời gian đó khi cô nói chuyện với Ôn Diển thậm chí còn không dám nhìn mặt anh, bởi vì vừa nhìn thấy mặt anh thì sẽ tự động dời mắt đến ngoài miệng anh.

*Thuật khích tướng chủ yếu thông qua các thủ đoạn kín đáo khiến đối phương lâm vào trạng thái kích động (phẫn nộ, hổ thẹn, bất phục, cao hứng) không khống chế được tình cảm rồi vô tình bị thao túng phải làm những việc mà bạn muốn đối phương làm.

“Ôn Diển anh có bệnh hả?” Thịnh Ninh gọi thẳng tên của anh: “Anh còn không biết xấu hổ nói tôi chỉ cần có tiền thì làm gì cũng được, chính anh lại thanh cao cỡ nào?”

Người đàn ông ngẩn ra sau đó há miệng muốn nói gì đó nhưng còn chưa mở miệng kịp, bàn tay đang nâng cằm cô bị cô hất mạnh ra.

Ánh mắt cô sắc bén, hỏi gần từng chữ: “Anh có khác gì với cái thằng rác rưởi vừa nói chỉ cần cho tôi đủ tiền, tôi sẽ □□* hay không?”

*Raw đã thế ná.

“Tôi thừa nhận tôi ham tiền háms lợi của anh, anh ghét tôi, chướng mắt tôi, tôi đâu nhận ra, tôi vốn cũng không trông mong anh sẽ thích tôi hay là gì đó nhưng anh là sếp của tôi, anh trả lương cho tôi, tôi có nghĩa vụ làm anh hài lòng.”

“Tôi vì kiếm tiền từ công việc hướng dẫn viên du lịch này mà đã thức hôm thức đêm chuẩn bị mấy trang tài liệu, sợ anh không hài lòng ở đâu đó.”

Thịnh Ninh cắn môi, nhẹ giọng nói: “Tôi thật sự đang nghiêm túc kiếm tiền, anh có công việc gì có thể trực tiếp dẫn dò tôi, tại sao lại đưa ra yêu cầu như vậy với tôi? Anh có thường đưa ra yêu cầu này đối với các cấp dưới khác không?”

Ôn Diển không nói lời nào, sau khi nghe thấy cô nói, trong mắt tràn đầy ánh sáng lung lay bất định kèm theo cảm xúc phập phồng trong lòng.

Anh rất rõ mình đang dùng thứ gì để câu cô, quả thật cô cũng bị mắc câu.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Mà cá mắc câu lại thông minh hơn ngư dân ném mồi, cô cắn chặt mồi câu còn phần còn lại của lưỡi câu có cảm dỗ thế nào cũng không thềm liếc mắt, từ đầu đến cuối không hề có phần thật lòng nào cả.

Hai lần Ôn Diển đưa ra yêu cầu vô lý mà ngang ngược này đều khiêu chiến nguyên tắc và giáo dưỡng của anh khi đối mặt với phụ nữ, lần trước cô xúc động đi theo anh, mà xúc động kia thật sự quá mạnh mẽ đến bây giờ vẫn chưa thể quên được, vết thương trên khóe miệng đã lạnh lại nhưng cảm giác lúc đó vẫn còn lưu lại trong trí nhớ.

Từ sau khi quen biết cô, anh cứ luôn cúi kính bực bội vô cớ, giống như con rối bị ảnh hưởng đến từng tia cảm xúc rất nhỏ, suy nghĩ lý trí và hành vi thân thể hoàn toàn trái ngược nhau như hai thái cực.

Còn thứ làm cho người ta khó chịu nhất chính là, còn chưa nói lời trong lòng xong thì đã bị tên gốc không hiểu chi hết từ chối mất rồi.

Thang máy di chuyển lên, trước tiên là đến tầng Thịnh Ninh ở.

Thịnh Ninh đã tỉnh táo lại, nghĩ thầm tuy lần này mình nói thật lòng nhưng cực kỳ làm mất lòng anh, không biết anh có trực tiếp cho mình “out” không nữa.

“Cô về phòng đi.” Ôn Diển nói.

Quan điểm tư tưởng của hai người khác xa nhau, một lời không hợp thì cho rằng ý kiến trái ngược, hai người đều cảm thấy đối phương là cái đờ không biết tốt xấu, là đối phương mạo phạm tâm ý của mình.

Cho dù anh đã cố ý thu tư thế điệu bộ lại nhưng có đôi khi vẫn toát lên bộ dạng ngạo mạn nhìn cô từ trên cao xuống theo bản năng, đi đâu đó sẽ làm cho cô cảm thấy mình đang bị khinh miệt.

Với giọng điệu nhẹ nhàng đột ngột của anh, cuộc tranh luận vô lý đã hoàn toàn kết thúc.

“Được.” Thịnh Nịnh do dự một lát, vẫn chuyên nghiệp nói: “Ngày mai tôi sẽ dậy sớm một chút, đưa sếp ra sân bay.”

“Không cần.” Ôn Diễm thản nhiên từ chối: “Từ ngày mai cô bắt đầu kì nghỉ đông thoải mái của cô đi, sau khi nghỉ xong thì đúng giờ đến làm việc.”

Cô không thất nghiệp.

Nhưng sự kinh ngạc trong lòng cũng không ít hơn cảm xúc may mắn vì không thất nghiệp.

Thịnh Nịnh lúng ta lúng túng nói: “Nhưng tôi vừa mắng anh...”

Anh mất trí nhớ hả?

“Mắng thì mắng đi.” Ôn Diễm tự giễu nhếch môi: “Đúng là tôi có bệnh thật.”

Thừa nhận cũng không mất mát gì, anh ghét cô vừa có thành kiến với cô đồng thời lại càng đâm đầu lún sâu không thể ngăn cản.

Bởi vì đẳng cấp mà khinh miệt cô nhưng lại đi ngược lại đẳng cấp để yêu cô.

Diễn thật rồi.

Dù sao tất cả cảm xúc tích cực đều dây dưa trong thân thể, cuối cùng biến thành thỏa hiệp không có giới hạn.

Hai mắt Thịnh Nịnh mở to, không thể tin lúc sinh thời còn có thể nghe thấy lời thừa nhận mình có bệnh từ trong miệng Ôn Diển.

Cửa thang máy đóng lại một lần nữa, lúc này Thịnh Nịnh mới hung hăng thở phào nhẹ nhõm như giải phóng.

Cô ôm ngực, không dám tin trong cuộc đối thoại vừa rồi của mình với Ôn Diển, so với tức giận, cô càng không biết phải làm sao.

Người như anh, vừa khinh thường vừa thờ ơ với cô nhưng vẫn làm cho tim cô đập d ãn đập từng đợt.

*

Ôn Diển nói không cần đưa, sáng mừng bốn Thịnh Nịnh cũng không đi đưa anh, cô ngủ đến khi mặt trời lên cao ba sào.

Sau khi ngủ tự nhiên cho đến tỉnh thì đi tìm điện thoại theo bản năng, tra thông tin chuyến bay lại, đoán chừng lúc này máy bay đã hạ cánh an toàn xuống sân bay Yến Thành rồi,

Xuất phát từ lễ phép và chào hỏi, cô gửi tin nhắn cho Ôn Diển, hỏi anh đã đến nơi bình an chưa.

Ôn Diển trả lời đơn giản ngắn ngủi trước sau như một: “Bình an.”

Xem ra máy bay không xảy ra sự cố, Thịnh Nịnh lại ném điện thoại sang một bên, vươn hai tay vặn người sau đó tiếp tục nằm liệt giường.

Hai ngày làm hướng dẫn viên du lịch tạm thời cũng khiến Thịnh Nịnh xỉu ngang rồi, cuối cùng có thể nghỉ ngơi tốt.

Thịnh Nịnh nằm ngửa trên giường, bắt chéo chân rung rung thoải mái thích ý, bởi vì động tác nhắc lẫn công thêm ống quần rộng thùng thình nên quần tuột xuống lên đùi gối, nhìn thấy dấu vết vết b ầm tím ứ máu còn chưa phai.

Tuy rằng nhìn hơi kinh khủng nhưng hết đau rồi.

Nhìn vết bầm tím này, Thịnh Ninh lại nghĩ đến lúc này cấp trên đã trở lại Yến Thành rồi.

Lại nhớ tới bộ dạng anh nửa ngày xồm dùng khăn lạnh giúp cô chườm đắp vết thương trước mặt cô, cùng với bàn tay thon dài khớp xương rõ ràng của anh khoác lên đầu gối cô, vì vết thương ứ máu tím xanh nên càng nổi bật bàn tay trắng nõn, ngay cả khớp xương và gân xanh trên mu bàn tay cũng làm cho người ta xao xuyến khó quên.

Nếu cô không học ngoại ngữ mà học mỹ thuật, chắc chắn cô sẽ vẽ lại bàn tay này rồi.

“...”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cô dùng sức đập cái đầu gối bình bịch, thẳng đến khi tự ngược làm mình đau, đau đến theo bản năng mới thật vất vả vượt qua được suy nghĩ lung tung của mình bởi vì không có việc gì để làm, cuối cùng trùm chăn, lại ngủ thiếp đi.

Cứ ở khách sạn nằm liệt tới mừng bảy như vậy, buổi sáng mừng bảy Thịnh Ninh với Thịnh Thi Mông trở về Yến Thành.

Ở trên máy bay Thịnh Thi Mông hỏi cô mấy ngày nay làm hướng dẫn viên du lịch cho sếp Ôn như thế nào.

Thịnh Ninh không muốn nói nhiều, chỉ nói có lệ: “Cũng tạm tạm.”

“Em phát hiện chị và sếp Ôn...” Thịnh Thi Mông không muốn suy đoán như vậy nhưng lại cảm thấy thật sự kỳ quặc: “Chị không cảm thấy giữa hai người, cho dù không có chuyện của em và Ôn Chinh thì cũng có rất nhiều thời gian tiếp xúc sao?”

Đột nhiên Thịnh Nịnh nhú mày, mím môi nói: “Chị cũng cảm thấy vậy.”

“Rồi sau đó sao? Bình thường hai người không nói chuyện của em với Ôn Chinh thì đang làm gì?”

“Anh ta sắp xếp công việc cho chị, chị thuận tiện kiếm tiền.”

“Hết rồi à?”

“Hết rồi.”

Thịnh Thi Mông thất vọng lắc đầu, đeo mặt nạ mắt chuẩn bị ngủ một giấc.

Đột nhiên giọng điệu Thịnh Nịnh nghiêm túc hỏi: “Em có cảm thấy Ôn Diển, anh ta có khả năng bao nuôi phụ nữ không?”

Ôn Diển đột ngột đổi tính đổi nết với cô.

Một nhà tư bản luôn luôn khinh thường kẻ tham tiền như cô lại đối xử tốt với cô hẳn.

Để phòng ngừa bản thân tự mình đa tình, cô vẫn quyết định uyển chuyển nhờ “cố vấn” Thịnh Thi Mông tư vấn một chút.

“Hả?” Đột nhiên Thịnh Thi Mông vén bít mắt lên, mở mắt to nhìn Thịnh Nịnh, lắc đầu nói theo bản năng: “Chắc sẽ không đâu, người đàn ông như anh ta...”

Nhưng cô ấy cũng không hiểu Ôn Diển lắm, chỉ là dựa vào ấn tượng đơn thuần ngày thường mà phủ nhận thôi cho nên giọng điệu không chắc chắn lắm.

Vì thế ngày mừng tám Tết đi làm, Thịnh Thi Mông mang nghi vấn này theo đi hỏi Cao Nhị.

Trong canteen, Cao Nhị ỷ vào canteen nhiều người ồn ào, trực tiếp kiên quyết phủ nhận đùng đùng: “Không thể nào, tuyệt đối không thể.”

Thịnh Ninh nhai thịt sườn hỏi: “Sao cậu lại chắc chắn như vậy?”

“Một đoá hoa lạnh lùng thanh khiết mát cao hơn đỉnh như anh ấy, phụ nữ bình thường anh ấy còn chướng mắt, huống chi cái loại phụ nữ hám tiền này.” Cao Nhị nói: “Một người phụ nữ cam tâm tình nguyện được đàn ông bao nuôi, không cần danh phận không cần tình cảm, đó không phải là phụ nữ hám tiền sao?”

Nghe nói như vậy, biểu cảm của hai chị em “hám tiền” đều hơi hơi chột dạ.

Thịnh Ninh tự biết xấu hổ, quả nhiên cô đang tự mình đa tình.

Cô gái thần kinh thô Cao Nhị không phát hiện ra, ngược lại còn bưng bưng hứng thú nói: “Nhưng mà cậu hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ là phát hiện gần đây bên cạnh Ôn Diễm có người phụ nữ khác sao?”

“Ở công ty thì anh ta chỉ tiếp xúc với mấy cô nhân viên nữ thôi, ví dụ như chị em.” Thịnh Thi Mông nhún nhún vai nói: “Nhưng đi ra ngoài xã giao thì không biết, chúng ta cũng không nhìn thấy à.”

“Nói đến xã giao mới nhớ.” Đột nhiên Cao Nhị nghĩ đến gì đó, đứng đắn nói: “Doanh nghiệp thương mại nước ngoài liên hợp tổ chức tiệc rượu thương mại vào Tết Nguyên Tiêu, hai người có biết không?”

Làm sao sinh viên thực tập có thể biết được những bữa tiệc này của các ông lớn tai to mặt lớn, vì vậy hai chị em đành loạt lác đầu.

“Bố chị nói với chị.” Cao Nhị lo lắng không chịu nổi: “Nghe nói đến lúc đó còn có minh tinh nữ đến, chị sẽ đứng với minh tinh nữ, vậy không phải là thỏa đáng sao?”

“Tại sao tiệc rượu thương mại lại có minh tinh đến vậy?” Thịnh Thi Mông khó hiểu.

“Muốn kiếm được nhiều tiền, đương nhiên phải mở rộng ra bên ngoài.” Cao Nhị nói: “Bố chị nói, mấy năm nay lĩnh vực nào Tập đoàn họ Ôn cũng đặt chân đến, chỉ còn một lĩnh vực chưa từng chạm qua, đó chính là ngành giải trí điện ảnh và truyền hình cho nên trong khách khứa sẽ có người phụ trách công ty giải trí điện ảnh, bọn họ muốn đàm phán hợp tác với Tập đoàn, chắc chắn phải mang minh tinh theo để chọn mặt gửi vàng.”

Thị Thi Mông nghe Ôn Chính nói, tư tưởng truyền thống của ông cụ Ôn rất nặng, cảm thấy con hát không lên được mặt bàn cho nên khịt mũi coi thường những “nghệ sĩ” ngoài mặt là làm nghệ thuật trên thực tế lại là lén lút kiếm tiền trong vòng luẩn quẩn ấy, đương nhiên cũng không muốn kiếm được phần tiền này.

Nhưng mấy năm gần đây cái vòng tròn này có thể kiếm tiền ngày càng nhiều, nghệ sĩ bạo hành trong một đêm kiếm được một bộ tiền cũng càng nhiều, cũng khó trách lúc trước một số ông lớn chường mắt cái vòng này lại bị vả mặt bôm bốp và rút tiền đầu tư.

Cao Nhị nhiệt tình hỏi: “Hai người có đu idol nào không? Đến lúc đó tớ đi theo bố tớ, nếu gặp thì tớ sẽ xin chữ ký cho.”

Trong miệng Thị Thi Mông còn nhai thịt, giọng điệu hàm hồ nói: “Chữ ký có thể bán được bao nhiêu tiền?”

“Vây cũng chưa biết, phải xem chữ ký của ai rồi, càng nổi thì bán càng đắt.”

“À.” Thị Thi Mông nói: “Vây đến lúc đó cậu xem minh tinh kia như thế nào, nếu cao thì giúp tớ xin chữ ký với.”

Thị Thi Mông: “...”

Chị gái cô ấy đúng là không giấu diếm gì hết.

Cao Nhị lại cảm thấy Thị Thi Mông thẳng thắn mê tiền đáng yêu, vừa vặn cũng mượn cơ hội muốn ký tên này để có quan hệ tốt hơn với Thị Thi Mông nên hào phóng đồng ý: “Không thành vấn đề!”

Sau khi ăn cơm xong, ba cô gái chuẩn bị trở về bộ phận nghỉ trưa, họ ở ba bộ phận khác nhau, ba bộ phận lại ở ba tầng khác nhau vì thế trực tiếp tạm biệt ở cửa canteen.

Thị Thị Mông vừa trở lại bộ phận của mình đã bị trưởng phòng gọi lại, nói là cậu hai Ôn tới đang chờ cô ấy ở trong phòng nghỉ.

Ôn Chinh đến bất ngờ, cô ấy hơi kinh ngạc, chỉ có đi đâu vẫn đi về phía phòng nghỉ.

Thị Thị Mông vừa rời đi, mấy cô gái trẻ trong bộ phận lập tức thì thầm bàn tán.

“Yêu đương với “hoàng thân quốc thích” có khác nhỉ, bao nguyên cả phòng nghỉ ngơi.”

“Nếu sau này thật sự gả vào nhà giàu thì còn hơn thế, toàn bộ bộ phận của chúng ta đều nhường chỗ cho cô ấy hả?”

“Cười ẻ, cậu cho rằng gả vào nhà giàu dễ lắm à? Yêu đương thì được rồi, đừng mơ mộng hão huyền chim sẻ bay lên đầu cành nữa.”

“Cậu nói với tớ có ích lợi gì, đi nói với vị tiểu thư chim sẻ kia trong bộ phận chúng ta kia kìa.”

Những “lời khuyên” này đều nói sau lưng cho nên Thị Thị Mông không nghe thấy, cô ấy đi tới phòng nghỉ ngơi, thấy Ôn Chinh đang dựa vào bàn trà, tay dứt túi quần cúi đầu lướt điện thoại, tư thế nhàn nhã lười nhác, thấy cô ấy tới, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau sau Tết đúng không?”

Thị Thị Mông gật gật đầu, hỏi anh ta: “Anh tìm em có việc không?”

“Không có chuyện gì, sáng nay tới đây mở đại hội cổ đông cho nên thuận tiện tới coi em một lát.”

Nếu như là trước kia, có lẽ lúc này Thịnh Thi Mông đã nhào tới ôm cổ anh ta rồi nói ngọt ngào “Chúng ta thật là ăn ý, đúng lúc em nghĩ đến anh thì anh lập tức xuất hiện trước mặt em rồi” nhưng hiện tại tình hình đã khác xưa, Ôn Chỉnh nói cho cô ấy biết vậy thì cô ấy cũng không cần phải diễn vở kịch này nữa.

Thấy Thịnh Thi Mông không phản ứng lớn, Ôn Chỉnh nghiêng đầu hỏi: “Sao thế? Anh tới coi em mà em không vui sao?”

Thịnh Thi Mông nghe một đằng trả lời một nẻo: “Hôm nay bố anh cũng tới đại hội cổ đông phải không?”

“Ừ?” Ôn Chỉnh không ngờ cô ấy sẽ hỏi cái này nhưng vẫn thành thật trả lời: “Không có, người không được tốt nên họp online.”

“Nếu bố anh không ở đây.” Thịnh Thi Mông cười cười: “Vậy anh không cần phải diễn kịch ở công ty nữa.”

Đột nhiên Ôn Chỉnh sững sốt, bị lời nói của cô ấy thuận tiện dập tắt tất cả tâm trạng đến gặp Thịnh Thi Mông.

“Đúng vậy.” Anh ta giật giật môi, cũng cười rộ lên theo.

Thịnh Thi Mông sờ sờ mũi, nói: “Vậy em về làm việc tiếp.”

“Em chờ một chút.” Ôn Chỉnh gọi cô ấy lại.

Cô ấy quay đầu lại và nhìn anh ta một cách khó hiểu.

“Tết Nguyên Tiêu Tập đoàn họ Ôn có tổ chức một bữa tiệc rượu thương mại với các doanh nghiệp, làm khá lớn, đến lúc đó em muốn đi chơi một chút không?” Ôn Chỉnh dừng một chút, lại bổ sung thêm: “Anh trai anh cũng sẽ đi, anh ấy là đôi mắt của bố, nếu chúng ta đi tiệc rượu với nhau, anh ấy sẽ đem những gì anh ấy nhìn thấy nói cho bố anh biết.”

Thị Thị Mông nghĩ thầm mình và Ôn Chính đi cùng, nếu tổng giám đốc Ôn biết vậy thì chắc chắn cũng sẽ mang Thị Nịnh theo, đến lúc đó cũng không cần làm phiên Cao Nhị xin chữ ký của mình tinh, Thị Nịnh có thể tự mình đi xin, về phần mình tinh có nổi không thì chị gái có thể tự phán đoán.

Nghĩ tới đây, Thị Thị Mông gật đầu đồng ý: “Được.”

*

Ngay ngày hôm sau Thị Thị Mông nói với Thị Nịnh tiệc rượu mình cũng sẽ đi, Ôn Diễm cũng tìm Thị Nịnh đến phòng làm việc để nói chuyện.

Tuy mấy ngày trước làm việc ở dưới một mái hiên nhưng không có cơ hội ở riêng hai người nên có thể coi như sống tiếp.

Bây giờ Ôn Diễm tìm cô đến phòng làm việc, có vài thứ không thể không đối mặt.

Ví dụ như ngày mừng ba Tết hai người cãi nhau một trận, cô mắng một câu anh có bệnh à, kết quả anh còn thật sự thừa nhận mình có bệnh, hiện thực ảo ma ca na đa mà.

Chẳng những anh có bệnh, mà sau đó Thị Nịnh liên tiếp nằm mơ thấy Ôn Diễm cũng cảm thấy mình cũng có bệnh luôn rồi.

Cho nên mới nói không thể cãi nhau với ông chủ, cãi nhau xong thì sáng khoái nhất thời sau đó là chờ bị “xử”.

Thị Nịnh đi vào phòng làm việc, cũng không có cách nào coi như không có chuyện gì xảy ra nhưng lại không thể biểu hiện quá mất tự nhiên, bởi vì càng mất tự nhiên lại càng lúng túng xấu hổ.

“Đứng ở đây nửa phút rồi cảm thấy à.” Rốt cục là ông chủ Ôn Diễm mặt như cục băng, giọng điệu không tốt chủ động mở miệng: “Hay ở cùng tôi nên không có gì để nói?”

Phá vỡ sự im lặng thì có nghĩa là còn có thể giao tiếp bình thường, Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm.

“Không phải tôi đang chờ nói chuyện sao?” Thịnh Nịnh đùn đẩy cho anh: “Anh gọi tôi vào phòng làm việc, chẳng lẽ không phải có việc muốn phân phó cho tôi sao?”

Ôn Diển mím môi, trực tiếp nói vấn đề chính.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Ngày mười lăm có một bữa tiệc rượu Tết Nguyên Tiêu, đến lúc đó Ôn Chỉnh sẽ đưa em gái cô đi theo.”

Trong chớp mắt Thịnh Nịnh nhớ tới bữa tiệc rượu Tết Nguyên Tiêu này, mấy ngày trước cô nghe Cao Nhị nhắc tới.

Ôn Diển phân phó: “Không biết hai đứa nó lại muốn làm gì, cô đi qua đó với tôi.”

Thật ra Thịnh Nịnh không muốn tụ tập ở nơi hoàn toàn ngoài phạm vi xã hội của mình, nửa người cũng không biết, cứ đứng suốt mấy tiếng đồng hồ như vậy, đúng là chịu phạt.

Đến lúc đó Ôn Chỉnh và Thịnh Thi Mông ở đó tình chàng ý thiếp, Ôn Diển uống rượu xã giao với người khác, cô có thể làm gì? Đứng bên cạnh làm linh vật à?

Thịnh Nịnh uể uải chuyển từ chối: “Tiệc rượu cao cấp như vậy, tôi đi không thích hợp lắm đâu?”

“Em cô đi được, cô lại không được sao?”

“Nó và Ôn Chỉnh bạn bè nam nữ, nó đi được là lẽ đương nhiên, tôi cũng không có thân phận gì.”

Trên tay Ôn Diển còn cầm bút, rũ mắt nhìn chằm chằm vào văn kiện trên bàn, nói như không chút để ý hỏi: “Vậy cô nói cô là bạn gái tôi?”

Trong nháy mắt Thịnh Nịnh hoảng sợ ngẩng đầu, giọng nói run rẩy: “Sếp Ôn, không thể đùa như vậy được.”

Phản ứng kháng cự đến mức cực độ này của cô đúng là khiến người đàn ông tức giận ngực bủn bủn, lạnh lùng nói: “Tôi chỉ nói đại thôi, nhìn cô sợ tới mức nào kìa.”

Thịnh Nịnh: “...”

“Trong khách khứa có nhiều thương nhân nước ngoài, đến lúc đó tôi còn cần một phiên dịch viên.” Ôn Diễm dừng một chút, hỏi cô: “Cô có làm không?”

Tham dự với tư cách là một phiên dịch viên? Đó là công việc nghiêm túc.

Đương nhiên Thịnh Nịnh phải làm.

Hơn nữa phiên dịch chú ý nhất là thực chiến, đây là cơ hội rèn luyện hiếm có.

“Làm.” Thịnh Nịnh gật đầu: “Nhất định phải cho tôi cơ hội này.”

Ôn Diễm thấy cô lập tức tích cực lại, nhếch môi cười nhạt không rõ ý tứ.

“Vậy tôi bảo trợ lý Trần sắp xếp, đến lúc đó cô đến với cậu ấy.”

“Được.”

Ôn Diễm nhắc nhở cô: “Trong tiệc rượu có quy định trang phục, nhớ ăn mặc đàng hoàng.”

Thịnh Nịnh hỏi: “Lần trước tôi mặc chiếc váy trong cuộc họp thường năm, tôi mới mặc một lần, mặc lại cái đó có được không?”

Tuy rằng giá không đắt nhưng kiêu dáng vẫn rất cao quý, ngay cả con gái nhà giàu như Cao Nhị cũng nói đẹp.

Ôn Diễn không trực tiếp nói không được, mà hỏi ngược lại: “Không phải tôi có đưa một tủ quần áo cho cô sao?”

Thị Nịnh phản ứng trong chốc lát, bưng tỉnh nói: “Há.”

Giọng điệu của người đàn ông bỗng trầm xuống: “Cô đem bán hết rồi à?”

“Không có, tôi vẫn để nó trong tủ.”

Cô cũng không phải là cô gái nhà giàu nổi tiếng gì, những bữa tiệc rượu cao cấp cần mặc lễ phục trang trọng này không liên quan gì đến cô, mỗi ngày cô đi làm cũng không thể mặc lễ phục cho nên không có cơ hội mặc những bộ quần áo đó, trong thời gian ngắn không nhớ tới.

Ôn Diễn ừ một tiếng: “Vậy thì lấy đại một chiếc mà mặc.”

“Mặc cái gì cũng được đúng không?” Thị Nịnh nghiêm túc hỏi: “Có cần kiêng kỵ màu sắc gì không?”

“Không, đừng mặc hở hang quá.” Ôn Diễn ngẩng đầu nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Cô bọc trong một chiếc Bánh Trôi sẽ đẹp mắt hơn.”

“...”

Anh đang chế giễu vóc dáng của cô xấu nên phải che đúng không?

Bởi vì thấy hồi lâu cô không trả lời, Ôn Diễn nói: “Thị Nịnh, cô có nghe tôi nói không?”

“Có.” Thị Nịnh nói.

Mới là lạ.

Dù sao cô cũng không rơi vào trạng thái lo lắng vóc người mình vì lời nói của một người đàn ông, hơn nữa cô cảm thấy dáng người của mình vẫn okela, tuy không trước mắt sau vênh nhưng cũng có chút chút.

Lúc suy nghĩ, Thịnh Ninh có thói quen thích đảo mắt, đôi mắt hạnh nhân của cô to và sáng, ngày thường mắt cô có vẻ trậ̀n lặ̣ng nhưng khi cô di chuyển thì lại trông sống động và lanh lợi hơn.

“Cô đảo điên nghĩ cái quái gì vậy?” Ôn Diên mặt băng, giọng điệu không tốt lành: “Có phải cô đang nghĩ chọn một bộ đồ hở hang không?”

Chương 70-71

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thị Nịnh giả vờ lác đàu: “Không có á.”

Ôn Diễn nghi ngờ liếc cô một cái.

Đề phòng bị nói chuyện trúng tim đen, Thị Nịnh vội vàng lấy cớ rời đi.

Vừa ng ồi lại chỗ làm việc của mình, chị Lệ đã đi tới gõ bàn r ồi đưa một văn kiện cho cô.

“Cần phiên dịch thành tiếng Đức, em làm được không?”

Thị Nịnh hả một tiếng, trình độ tiếng Đức của cô còn chưa tinh thông đến trình độ đó, chỉ có thể nói là giao tiếp bình thường không thành vấn đề thôi.

Cô nói đúng sự thật: “Nói năng đơn giản thì ok nhưng phiên dịch thành văn bản thì sẽ có một số từ chuyên nghiệp và ngữ pháp khó, em sợ em làm chậm.”

Cho nên mới nói, nói được một ngoại ngữ và thành thạo tinh thông một ngoại ngữ là hai khái niệm khác nhau.

“Thế à?” Chị Lệ không học ngoại ngữ, cũng không hiểu rõ sự khác biệt này, hỏi: “Vậy em biết từ gì?”

Thị Nịnh suy nghĩ một chút, phối hợp bật hơi mắng một câu: “Scheie!”*

*Tiếng Đức: Chết tiệt!

Chị Lệ hỏi: “Là sao?”

Giọng điệu Thịnh Ninh đứng đắn: “Ý của shit.”

“... Quả nhiên không kể là ngôn ngữ nào, nói tục là học dễ nhất.” Biểu cảm của chị Lệ rất phức tạp: “Vậy em phiên dịch một bản tiếng Anh khác đi, cái này chị tìm người khác.”

Thịnh Ninh: “Xin lỗi chị Lệ.”

“Không có việc gì, sau Tết Nguyên Tiêu em sẽ bắt đầu khai giảng chuẩn bị tốt nghiệp à?”

Chị Lệ thuận miệng hỏi: “Có định vào công ty mình làm chính thức không?”

Thịnh Ninh ngẩn người.

Ngay từ đầu chẳng qua là trợ lý Trần đề cử cô tới thực tập ở đây, Hưng Dật là một doanh nghiệp ngoại thương tương đối nổi tiếng, một tờ giấy chứng nhận thực tập do bộ phận nhân sự Hưng Dật đóng dấu rất có trọng lượng với con đường tương lai của cô.

Nhưng cô vẫn chưa nghĩ đến việc chính thức gia nhập công ty.

Chị Lệ nhìn biểu cảm của cô cũng đoán được cô vẫn chưa quyết định nên chị ấy đưa lời khuyên: “Nếu ý định của em không phải thi công chức hoặc vào cơ quan dịch thuật chuyên nghiệp thì thật ra ở lại Hưng Dật là một lựa chọn rất tốt với em.”

“Suy nghĩ thật kỹ nhé.” Chị Lệ vỗ vai cô sau đó mới rời đi.

Đới Xuân Minh, thầy hướng dẫn cũ của Thịnh Ninh, ông ta biết sau khi tốt nghiệp cô muốn đi Bộ Ngoại giao nhất nhưng học kỳ trước cô vì chuyện bảo vệ quyền lợi nên đã bỏ lỡ kỳ thi quốc gia năm ngoái, mà kỳ thi quốc gia năm nay của Bộ Ngoại giao cũng khoảng tháng mười, chờ sau khi bận rộn phiên dịch và luận văn tốt nghiệp xong xuôi, thời gian còn lại để chuẩn bị cho kỳ thi sẽ còn rất ít.

Nếu thật sự muốn thi thì phải dành thời gian ra đọc sách làm đề

Thi công chức không phải là kỳ thi bình thường như của các trường học, không dễ dàng thi đậu như vậy, Thịnh Nịnh cũng không chắc mình có tinh lực để hay tay ôm hai việc không nữa.

Mỗi lần suy nghĩ sẽ không tránh khỏi cảm thấy lo âu, cô thở dài, trong thời gian ngắn cả người như chìm vào cơn sóng nhỏ.

Càng nghĩ càng sa sút, Thịnh Nịnh nằm sấp ngẩn người trên bàn.

Nằm sấp một lát, trong máy tính vang tin nhắn nhắc nhở, cô tưởng là công việc nên bò dậy ngẩng thẳng người hípc mắt xem xét.

Là thông báo xin kết bạn, tên là: Lục Gia Thanh.

Hai người ở trong một nhóm WeChat, Lục Gia Thanh muốn kết bạn cô rất đơn giản nhưng cũng tốt nghiệp nhiều năm như vậy rồi, từ đầu đến cuối vẫn chưa kết bạn với nhau trên WeChat.

Có thể là bởi vì anh ta dự định đến làm việc ở Yến Thành, muốn hỏi cô vấn đề gì đó mới kết bạn.

Thịnh Nịnh dùng chuột bấm chữ đồng ý, thuận tiện thêm ghi chú cho anh ta cho nên có một hộp thoại nhảy ra trên màn hình rất nhanh.

Lục Gia Thanh: “Wow nhanh quá.”

Lâu rồi cô và Lục Gia Thanh không gặp nhau, nói chuyện cách một chiếc màn hình khiến cô cảm thấy xa lạ.

Theo lý mà nói, không phải lời nói đầu là “Xin chào” hoặc “Đã lâu không gặp” hoặc các câu khách sáo gì khác sao?

Đối với bạn học đã lâu không gặp này, chỉ là nói một câu đơn giản khách khí gì đó thôi, nếu nói những câu quá thích quá nhiệt tình cũng không thích hợp.

Thịnh Nịnh suy nghĩ nửa ngày trời, trước tiên gửi một icon cười trộm sau đó mới trả lời một câu.

Thịnh Nịnh: “Đúng lúc nhìn thấy thôi.”

Lục Gia Thanh: “Vây tớ thật may mắn.”

Thịnh Nịnh không biết nên trả lời tiếp thế nào, đành phải gửi một cái icon.

Người phát minh ra những gói biểu tượng cảm xúc này thật sự quá vĩ đại, đúng là cứu tinh

cho kiểu người không giỏi xã giao như cô.

Lục Gia Thanh: “Đang bận sao?”

Thịnh Nịnh: “Ừm, đang đi làm.”

Lục Gia Thanh: “Vây lát nữa rồi nói chuyện, tớ không quấy rầy cậu nữa.”

Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm.

Kết thúc cuộc trò chuyện khô khốc, cô bấm vào vòng bạn bè của Lục Gia Thanh, vòng bạn bè của anh ta thiết lập chỉ thấy các bài viết trong nửa năm, bình thường là ảnh phong cảnh ý cảnh hoặc ảnh đồ ăn chụp ở nước ngoài, hoặc là một vài câu ngắn không tương xứng với hình ảnh miêu tả tâm trạng.

Đây hoàn toàn là một vòng bạn bè của một chàng trai có cuộc sống đơn giản và bình thường, không có đăng ảnh mặt mũi nên Thịnh Nịnh cũng không biết bây giờ trông anh ta như thế nào.

Thịnh Nịnh thoát khỏi vòng bạn bè của anh ta, bởi vì một đoạn nhạc đêm kia nên cảm xúc chán nản của cô đã giảm hơn phân nửa sau đó chuyển

sang làm việc mà chị Lệ dặn dò cô.

Đợi đến khi tan t ầm, trên đường ng ồi tàu điện ng ầm về nhà, cô nhận được tin nhắn của Lục Gia Thanh.

Lục Gia Thanh: “Tan t ầm chưa?”

Thịnh Nịnh: “Tan t ầm rồi.”

Sau đó không có gì để nói, cô cũng không biết phải nói gì.

Lục Gia Thanh: “Buổi chiều tớ có vào vòng bạn bè của cậu.”

Quả nhiên lướt vòng bạn bè sau khi kết bạn là hành động chung của tất cả mọi người.

Lục Gia Thanh: “Không nhìn thấy mặt mũi hiện tại của cậu nơi.”

Thịnh Nịnh không nghĩ nhiều, vì thế trả lời anh ta: “Vậy tớ gửi ảnh cho cậu coi ha.”

Sau đó cô lướt trong album ảnh trong điện thoại, trong điện thoại của cô có rất ít ảnh chụp tự sướng, hơn nữa nếu có cũng là ảnh lén chụp, biểu cảm có xấu có đẹp, gửi cho một chàng trai lâu rồi không gặp cũng thấy sao sao ấy.

Phần lớn những bức ảnh còn lại là do Thịnh Thi Mông chụp cho cô, Thịnh Thi Mông rất tự tin với trình độ chụp ảnh của mình, mỗi lần đều nói nếu mình học phiên dịch quá uổng, sau này tốt nghiệp mà không có việc làm thì có thể đi làm nhiếp ảnh gia chụp chân dung cho các chị gái xinh đẹp, cũng có thể nuôi sống bản thân.

Ảnh Thịnh Thi Mông chụp rồi gửi cho cô đều đã chỉnh sửa, còn thêm bộ lọc, Thịnh Nịnh cảm thấy không chân thực.

Chọn nửa ngày cũng không chọn tấm nào ra hồn nên đành thôi, đúng lúc này Lục Gia Thanh trả lời tin nhắn lại.

Lục Gia Thanh: “Ha ha không cần đâu.”

Lục Gia Thanh: “Tớ cảm thấy gặp mặt trực tiếp còn nhìn rõ hơn là xem ảnh, cậu nói đúng không?”

Nếu coi những kỷ niệm ngây thơ của hồi Trung học là tình bạn thuần khiết thì thật ra mối quan hệ giữa cô và Lục Gia Thanh cũng không tệ, hơn nữa từ khi tốt nghiệp Đại học hai người cũng chưa liên lạc cũng chưa từng gặp mặt nhau, hai người đã trưởng thành rồi, dù trước kia có thế nào thì chắc chắn bây giờ cũng thay đổi.

Sau này cô sẽ định cư ở Yến Thành, Lục Gia Thanh cũng phải đến làm việc ở Yến Thành, anh ta sẽ là một trong những mối quan hệ của cô.

“Đến trạm chưa chị?”

Mãi cho đến khi Thịnh Thi Mông đánh một giấc trưa trên vai cô xong mới mở mắt hỏi, Thịnh Nịnh mới lấy lại tinh thần từ đủ loại suy nghĩ và đánh giá.

“Còn có hai trạm nữa.” Thịnh Nịnh nói.

Thịnh Thi Mông che miệng ngáp ngán một chút, đôi mắt buồn ngủ vô tình liếc trên điện thoại của Thịnh Nịnh, hỏi đại một câu: “Chị đang nói chuyện phiếm với ai vậy?”

Thịnh Nịnh: “Lục Gia Thanh.”

Không hiểu sao Thịnh Thi Mông cảm thấy cái tên này nghe quen quen nhưng nghe ở đâu thì không nhớ nổi, vì thế cau mày dùng sức suy nghĩ, rốt cuộc cũng hơi hơi ấn tượng.

“... Là bạn học Trung học với chị đúng không?”

Trong trí nhớ của cô ấy, dường như có một cái tên này.

“Ừm.”

Được Thịnh Nịnh nhắc nhở, Thịnh Thi Mông mới bừng tỉnh: “À à, em nhớ rồi, chính là đàn anh lớp chị len lén tới tìm em hỏi thăm sở thích của chị!”

“Đúng vậy, chính là em nói cho cậu ấy biết chị thích uống sữa bò vị chuối.” Thịnh Nịnh thản nhiên nói: “Sau đó chị được tặng sữa bò vị chuối cả nửa học kỳ.”

“Chị thích mà, em cũng không nói sai.” Thịnh Thi Mông hào hứng nói: “Hai người nói gì vậy? Cho em hóng hớt với.”

Thịnh Nịnh trực tiếp đưa điện thoại cho em gái, cũng không phải nói chuyện không nên nói, đưa em gái xem cũng không sao cả.

Thịnh Thi Mông lướt lướt tin nhắn sau đó cạ lời nói: “Moá nó, phụ nữ thật lạnh lùng.”

“Bảy tám năm không gặp cũng không biết nói chuyện gì, sao chị nhiệt tình cho được?”

Thịnh Thi Mông nhỏ giọng oán thán: “Em thấy bình thường chị rất nhiệt tình với sếp Ôn thì có.”

Thịnh Nịnh và Ôn Diễm hay nói chuyện về chuyện Ôn Chinh và Thịnh Thi Mông, mỗi lần trò chuyện xong, Thịnh Nịnh sẽ gửi ảnh chụp màn hình đoạn chat này cho Thịnh Thi Mông xem, để phòng chuyện hai chị em kéo lông dê bị lộ tẩy.

“Sao có thể giống nhau được?” Thịnh Nịnh nói: “Chị nhiệt tình với sếp Ôn là để kiếm tiền.”

“Không kể là vì cái gì, anh đối xử với sếp Ôn nhiệt tình hơn đàn anh, đây là sự thật.”

Thịnh Thi Mông bậm bàn phím ảo, bậm bậm gõ gõ vài cái.

Thịnh Nịnh: “Em làm gì vậy?”

Sau đó đưa tay định lấy điện thoại lại.

“Thay chị trả lời tin nhắn.” Thịnh Thi Mông vừa đứng dậy né tránh Thịnh Nịnh, chỉ có đi đâu mấy giây sau đã cười tủm tỉm trả lại điện thoại cho cô: “Đàn anh xem rồi, chị thu hồi cũng vô dụng.”

Thịnh Nịnh cúi đầu nhìn, Thịnh Thi Mông thay cô nhắn tin một câu “Cậu có muốn cùng đi ăn cơm không?”.

“Rõ ràng lời khi nãy anh ấy nhắn là ám chỉ muốn gặp mặt chị.” Thịnh Thi Mông cười nói: “Bạn học cũ gặp nhau ăn cơm gì đó thôi, đi thôi đi thôi.”

Bởi vì sợ gặp mặt không có đề tài nói chuyện sẽ quá xấu hổ, Thịnh Nịnh còn đang do dự, bây giờ thì tốt rồi, Thịnh Thi Mông nhắn một cú, cô cũng không cần do dự nữa.

*

Tết Nguyên Tiêu xong là đến lễ khai giảng, Thịnh Nịnh còn phải bận rộn với luận văn tốt nghiệp, Lục Gia Thanh cũng phải đợi đến đầu xuân mới trở về nhưng bởi vì năm nay nhà anh ta có trường bố trí tổ chức lễ đại thọ cho nên mới về nước sớm dự kiến, đến lúc đó còn phải trở về trường học một chuyến.

Đến Yên Thành sớm cũng tốt, tới để làm quen với thành phố mình sắp làm việc này.

Mặc dù nghỉ Tết Nguyên Tiêu không phải là ngày nghỉ lễ theo luật định nhưng chỉ có ngày này là Thịnh Nịnh có thể tan tằm sớm.

Thời gian tiệc rượu ấn định vào buổi chiều, đến buổi tối các vị khách đầu rảnh rác hoặc tụ họp lại thành tiệc rượu nhỏ, đến lúc đó Ôn Diễm sẽ đi ăn cơm tối với các ông lớn tai to mặt lớn, đều là người trong nước, tất nhiên là không cần phiên dịch ở đây, chỉ cần trợ lý Trần hoặc thư ký Trương đi cùng là được.

Vì vậy, công việc của Thịnh Nịnh có thể kết thúc trước bữa tối.

Kỹ năng quản lý thời gian thức tỉnh, Thịnh Nịnh tận dụng thời gian hẹp thời gian gặp mặt với Lục Gia Thanh vào ngày Tết Nguyên Tiêu.

Thịnh Thi Mông vốn không định can thiệp vào Thịnh Nịnh sẽ mặc gì đi tiệc rượu hôm nay, nhân vật chính trong tiệc rượu cũng không phải các cô, hơn nữa hôm nay trong tiệc rượu sẽ có các minh tinh tham dự, chênh lệch giữa minh tinh và người thường bày rành rành ra đó, dù xinh đẹp đến mấy cũng có các minh tinh nữ xinh đẹp khác.

Nhưng sau bữa tiệc rượu, Thịnh Nịnh sẽ trực tiếp đi ăn cơm với Lục Gia Thanh, tính chất này lại khác.

“Mặc cái này mặc cái này đi.” Thịnh Thi Mông chủ động đề nghị chọn quần áo cho Thịnh Nịnh, cô ấy chọn chọn lựa lựa một lát, cuối cùng chọn ra chiếc váy đẹp nhất: “Đảm bảo nhức nách luôn nhé.”

Thịnh Nịnh đi mặc thử, Thịnh Thi Mông không khỏi cảm thán: “Trời ạ, mắt mình thật là toẹt vời.”

Sau đó lại lôi kéo Thịnh Nịnh ngồi trước bàn trang điểm.

“Nào, hôm nay chuy trang điểm cho em nhé.”

“Chị sẽ tự trang điểm.” Thịnh Nịnh nói.

“Nhiều nhất trình độ của chị cũng chỉ mới giai đoạn bắt đầu, nếu thật sự biết trang điểm thì có thể thay đổi một người, thậm chí nếu có kỹ thuật tốt còn có thể đổi đầu.”

Thịnh Nịnh biết có người trang điểm có thể so sánh với đổi đầu, chỉ là cô không quá tin Thịnh Thi Mông: “Em lợi hại như vậy sao?”

Một người học phiên dịch, chứ không phải học trang điểm.

“Dù sao cũng mạnh hơn chị.” Thịnh Thi Mông nói: “Chờ trang điểm xong thì chị sẽ biết cái gì gọi là nhan sắc đỉnh cao ngoài đời.”

Chờ Thịnh Thi Mông khuấy đảo đảo điên trên mặt cô hơn nửa ngày, cuối cùng rời khỏi gương trang điểm.

“Chị coi đi.”

Thịnh Nịnh nhìn mình trong gương, gì cũng không nói, chỉ giơ ngón tay cái với Thịnh Thi Mông để hiển thị lời khen ngợi ở mức độ cao nhất.

Thịnh Thi Mông chống nạnh, kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

“Bốn năm Đại học của em cũng không uổng phí đúng không? Chờ sau khi tốt nghiệp nếu không tìm được việc làm, em sẽ mở một studio chụp ảnh, chuyên trang điểm chụp ảnh chân dung cho các chị gái, không thể giàu có nhưng chắc chắn có thể nuôi sống bản thân.”

Sau khi trang điểm cho Thịnh Nịnh xong, Thịnh Thi Mông hẹn đi tiệc rượu với Ôn Chính nên đã đi trước.

Thịnh Thi Mông đi rồi, Thịnh Nịnh ngẩng trước gương nhìn mình ngẩn người, trang điểm quá xinh đẹp, cô nhìn mình trong gương cũng sững sốt luôn.

Cứ nhìn mình như vậy cho đến khi trợ lý Trần gửi WeChat bảo anh ta đến rồi, Thịnh Nịnh mới vội vàng cầm túi xách xuống lầu.

Trợ lý Trần ngẩng trong xe chờ Thịnh Nịnh, chờ thấy bóng dáng Thịnh Nịnh xuống lầu, hạ cửa xe búng tay với cô một cái.

“Thịnh Nịnh, bên này này.”

Thịnh Nịnh quần áo khoác lớn nhìn thấy anh ta, vội vàng đi bước nhỏ tới.

Cô mang giày cao gót khá cao, sợ đi quá nhanh sẽ ngã cho nên không dám rải bước rộng, nhìn cô đi từng bước nhỏ rất thú vị.

Cửa xe của ghế lái phụ được mở ra, trợ lý Trần vốn định mở miệng trên gheo cô hai câu, chờ sau khi cô ngẩng vào trong xe, vẻ mặt thoáng sững

sốt không nói lời nào.

Thịnh Nịnh nhìn anh ta sửng sốt, mím môi cười cười: “Em đặc biệt mời cao thủ tới trang điểm cho em, cũng không tệ lắm chứ?”

“Rất đẹp.” Trợ lý Trần cũng cười: “Con gái các em trang điểm xong thật sự không giống nhau.”

Được khen ngợi, biểu cảm nhỏ trên mặt Thịnh Nịnh lại càng vui vẻ hơn một chút.

Chênh lệch giữa người với người chính là lớn như vậy, có người nói chuyện với cô giống như tắm mình trong gió xuân, có người nói chuyện với cô lại giống như kẹp súng mang gậy.

Đến khách sạn tổ chức tiệc rượu, trợ lý Trần nói: “Anh hỏi thư ký Trương ở đâu trước rồi chúng ta đến tụ hội với cậu ấy.”

Gọi điện thoại tới, thư ký Trương nói tiệc rượu còn chưa chính thức bắt đầu, khách khứa cũng chưa tới đông đủ cho nên anh ta đang đi theo tổng giám đốc Ôn chào hỏi các vị khách mời đến sớm.

“Ừm, tôi và Thịnh Nịnh ở dưới lầu rồi.”

“Mau lên đây.” Thư ký Trương nói: “Mọi hẳn nhiều người dễ sợ, có người tổng giám đốc không nhớ là ai, tôi sợ đầu óc tôi ngu ngốc cũng không nhớ ra là ai, cậu đến mau đi.”

Cúp điện thoại, trợ lý Trần vừa mới ấn thang máy đi lên, đột nhiên phía sau có một giọng nói vui vẻ.

“Thịnh Nịnh! Đàn anh!”

Thịnh Nịnh và trợ lý Trần đồng thời quay đầu lại, Cao Nhị mặc váy nhỏ đang chạy về phía hai người.

Bởi vì hôm nay có mặt các minh tinh nữ cho nên cô ấy cố ý ăn mặc một phen, còn cao cấp hơn cuộc họp thường niên, kiểu tóc và trang điểm đều là

cố ý đi tìm chuyên gia trang điểm tới làm.

“Đàn em.” Trợ lý Trần tỏ vẻ kinh ngạc thán phục: “Thiếu chút nữa là không nhận ra rồi.”

“Chắc chắn rồi, tốn đống tiền mà về.” Cao Nhị nhướn mày, lại quay sang thổi còi vồng* với Thịnh Nịnh: “Cậu đẹp quá! Quả thật là đáng về mình tinh nữ, ai dám nghĩ cậu là một người bình thường chứ.”

*Nói những lời hay ý đẹp, không tiếc lời khen ngợi nhau.

“Cậu cũng đẹp.” Thịnh Nịnh nói: “Trong showbiz không có cậu là một tổn thất lớn.”

Trợ lý Trần nghe hai cô gái thổi còi vồng cho nhau, ý cười trên mặt càng ngày càng đậm.

Chờ lên thang máy, Cao Nhị lại tò mò hỏi Thịnh Nịnh: “Cậu trang điểm đẹp quá, là studio nào thế? Giới thiệu cho tớ đi.”

“Thi Mông trang điểm cho tớ.”

“Đậu xanh rau má, kỹ thuật trang điểm của em ấy lại trâu bò thế hả?” Cao Nhị kinh ngạc kêu to: “Giấu nghề nghe, hại tớ còn cố ý đi mời chuyên gia trang điểm, biết trước tớ cũng nhờ em ấy trang điểm rồi.”

Thịnh Nịnh cảm thấy đây không phải là chuyện lớn gì, vì thế nói: “Nếu lần sau cậu tham gia bữa tiệc gì thì cứ bảo em ấy trang điểm cho cậu.”

“Chắc chắn là vậy rồi.” Cao Nhị dùng sức gật đầu.

Thật ra Cao Nhị còn chú ý tới chiếc váy trên người Thịnh Nịnh nhưng cô ấy biết thương hiệu gì nên không hỏi.

Đây là mẫu váy giới hạn của năm ngoái, lúc ấy cô ấy cũng muốn mua nhưng chiếc váy này thiết kế theo kiểu cúp ngực, hai tay áo thiết kế như lồng đèn theo kiểu trẻ vai cho nên ít nhất phải có đường cong vai cổ và lưng, lúc ấy cô ấy và các chị em đã la hét phải đến phòng tập thể dục tập luyện ra

hình để mua chiếc váy này, sau đó cũng vì chứng trì hoãn mà chậm trễ đến bây giờ.

Nhưng có người trời sinh đã có đường cong đẹp, lưng Thịnh Ninh rất gầy, cổ và vai cũng thon dài thẳng tắp, lúc cô cúi đầu nhìn điện thoại, sau lưng lộ ra một phần đường cong hơi cong xuống dưới, giống như chiếc cổ thiên nga xinh đẹp duyên dáng.

Đến sảnh chính tiệc rượu, tháp champagne cao chót vót đứng sừng sững ở giữa sảnh chính, ánh đèn huy hoàng sáng ngời phản chiếu toàn bộ hội trường lộng lẫy, lúc này đã có khá nhiều người, họ ăn nhẹ uống rượu nói chuyện phiếm với nhau.

Cao Nhị tạm thời chia tay hai người: “Giờ tới tới chỗ bố tới chào hỏi trước, lát nữa gặp lại nha.”

Hội trường tiệc rượu quá lớn, Thịnh Ninh dùng ánh mắt tìm nửa vòng mới nhìn thấy Ôn Diễm và thư ký Trương.

Ôn Diễm mặc một thân tây trang giày da, từ đầu đến chân đều được chế tác thủ công, thiết kế cầu kỳ, kiểu dáng tinh tế phù hợp, quần tây ôm lấy một đôi chân dài gầy nhưng rắn chắc, thân trên chính là tôn lên bờ vai rộng chiếc eo thon, nhất là đường cong eo sau lưng tây trang, sự thật chứng minh chiếc eo nhỏ của người đàn ông còn có lực sát thương hơn eo nhỏ của phụ nữ.

Một tay anh giơ ly champagne nói chuyện với mọi người, trên cổ tay lộ ra đồng hồ mặt gương sapphire* cùng với cúc tay áo màu bạc phát sáng dưới ánh đèn tiệc càng thêm rực rỡ, phát ánh hào quang chói mắt “Tôi rất quý người phàm không xứng”.

*Đá Sapphire còn gọi là đá lam ngọc – một loại đá được hình thành bởi cương thạch, nó mang vẻ đẹp tinh tế nhưng không kém phần lộng lẫy. Đá có độ cứng được tính theo thang Mohs là 9. Sapphire có màu sắc phong phú, nổi bật nhất là màu xanh dương đậm, ngoài ra còn có các màu xanh phớt, xanh có ánh hồng, ánh tím... Đá Sapphire bóng, trong, không lẫn tạp chất là loại đá cao cấp, có giá trị không kém gì kim cương.

Anh mang một căn hộ trên tay.*

*Chắc là giá chiếc đồng hồ bằng giá một căn hộ.

Trong lòng Thịnh Ninh kêu gào, đây quả thực chính là phí phạm của trời!

Lúc này thư ký Trương đang nói nhỏ với Ôn Diễm người mời anh là ai.

“Tổng giám đốc Trương của Garry Entertainment.”

Giọng điệu Ôn Diễm nhàn nhạt: “Tôi biết.”

Đầu tiên là thư ký Trương kinh ngạc một chút, sau đó lấy lại tinh thần rất nhanh, lễ phép chào hỏi tổng giám đốc Trương.

“Úi, thư ký của tổng giám đốc Ôn còn cùng họ với tôi nha.” Tổng giám đốc Trương cười nói.

“Họ Trương là một họ lớn.” Thư ký Trương cũng cười nói: “Một tiêng bồi trong phòng làm việc chúng tôi cũng họ Trương.”

“Vậy có thể nói công ty chúng tôi rất có duyên với Hưng Dật rã.” Tổng giám đốc Trương giơ ly rượu, dường như lơ đãng nói: “Vừa lúc hôm nay tôi cũng có mang theo một nghệ sĩ nữ tới, cũng là họ Ôn.”

Thấy Ôn Diễm không có phản ứng gì, tổng giám đốc Trương lại hỏi: “Không biết tổng giám đốc Ôn có hứng thú gặp mặt một chút hay không?”

Thư ký Trương đang muốn từ chối thay Ôn Diễm thì nghe Ôn Diễm đột ngột đáp: “Có thể.”

Trong thời gian ngắn thư ký Trương kinh ngạc nhìn về phía Ôn Diễm.

Moà kiếp, tổng giám đốc Ôn đổi tính hả?

“Vậy tổng giám đốc Ôn chờ tôi một lát, tôi đi gọi cô ấy tới.”

Tổng giám đốc Trương vừa rời đi, lúc này thư ký Trương mới thì thầm với Ôn Diễm: “Trợ lý Trần và phiên dịch viên Thịnh đã đến rồi.”

Ôn Diễm: “Ở đâu?”

Anh vừa hỏi, thì thấy trợ lý Trần với Thịnh Ninh đã đi về phía này.

Khi trợ lý Trần đến, thư ký Trương lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Tổng giám đốc, vậy tôi đi vệ sinh chút.”

“Đi đi.”

Trợ lý Trần đi tới, không cần quan tâm đến việc mình tới sớm hay muộn, trước tiên cứ tìm cái cớ cho mình đã: “Xin lỗi tổng giám đốc, trên đường bị tắc đường nên đến muộn một chút.”

Ôn Diễm ừ một tiếng, nhìn cô gái bên cạnh trợ lý Trần.

Người đàn ông có lông mày rậm và đôi mắt đẹp trai, đôi mắt đó rất sâu, lúc lạnh lùng thì có vẻ rất khó gần nhưng một khi đã trộn lẫn một cảm xúc khác thì lại càng đẹp hơn, cũng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Một chiếc váy đen đơn giản, thiết kế cúp ngực để lộ toàn bộ xương quai xanh và đường nét vai cổ xinh đẹp mịn màng. Trang điểm hơi dày nhưng cũng vừa phải, đôi môi tươi tắn nhẹ nhàng, có màu dâu tây trong sáng tạo nên một vẻ đẹp lung linh, dưới ánh đèn dãi tai và xương quai xanh lộ ra ngoài cũng được phết một lớp ánh sáng lấp lánh bởi ánh trắng bị đánh cắp.

Thịnh Ninh bị anh nhìn mà hai má phát sốt, cô cau mày quay đầu, giả bộ ho khan một cái.

Aishh chết tiệt, người đàn ông này đẹp trai quá,

“Trần Thừa.” Ôn Diễm thấp giọng ra lệnh, đưa ly rượu trong tay cho trợ lý: “Đi lấy cho tôi một ly champagne mới.”

Trợ lý Trần gật đầu: “Vâng.”

Khi trợ lý Trần cũng rời đi, Thịnh Ninh đang định hỏi tôi phải làm gì thì Ôn Diễm lại lên tiếng.

“Sao lại đỏ mặt?”

Thịnh Ninh nghĩ rằng anh sẽ phân phó gì đó nên bị vấn đề này đánh ngã sấp mặt.

Ôn Diễm hơi nhướn mày, ánh mắt lại trở về trên mặt cô, lười biếng hỏi: “Mặt ít như vậy còn nóng sao?”

Tay Thịnh Ninh buông thõng bên người siết chặt vạt áo vô thức, cũng không chịu thua kém anh: “Sếp Ôn, anh mặc nhiều như vậy, chẳng trách tai anh đỏ bừng.”

Ôn Diễm cau mày, trong tiềm thức lấy đầu ngón tay sờ lên lỗ tai mình.

“Tôi nói dối anh.” Thịnh Ninh thực hiện thành công thì nghiêng đầu nhướn mày: “Sếp Ôn, lỗ tai anh đỏ hay không anh cũng không biết à?”

Đột nhiên đầu ngón tay còn đang đặt trên lỗ tai của người đàn ông run lên, anh lạnh lùng trừng mắt nhìn Thịnh Ninh, đôi tai vốn chỉ là màu sắc bình thường, lúc này đã phấm hồng.

Chương 71

Thịnh Ninh thấy được rồi nên thu tay lại, vội vàng chuyển đề tài hỏi: “Em trai anh đâu rồi?”

Ôn Diễm lạnh mặt: “Không biết.”

“Không phải anh nói Ôn Chinh sẽ dẫn Thịnh Thi Mông tới tham gia tiệc rượu sao, cho nên anh mới kêu tôi đến này?” Thịnh Ninh hỏi.

“Tôi không có khả năng canh chừng nó một ngày hai mươi bốn tiếng.” Ôn Diễm mím môi, giọng điệu không kiên nhẫn: “Tôi không tìm Ôn Chinh,

cô cũng không đi tìm Thịnh Thi Mông sao?”

Thịnh Nịnh: “Được rồi.” Sau đó định đi: “Điện thoại không có trên người tôi, để tôi ra ngoài lấy điện thoại gửi tin nhắn hỏi Thịnh Thi Mông ở đâu đã.”

Cô không mang theo túi xách có thể cầm trong tay như những người phụ nữ khác, có thể bỏ điện thoại và son môi trang điểm vào bên trong, trong thời gian làm việc lại cầm điện thoại thì trông không lễ phép lắm cho nên trước khi vào tiệc cô đã gửi điện thoại ở chỗ nhân viên rồi.

“Không cần.” Ôn Diễm nói: “Chỉ cần hai đứa nó ở chỗ này thì có thể tìm được.”

Thịnh Nịnh cũng không sốt ruột, chỉ hỏi: “Vậy chừ tôi làm gì?”

“Đi theo tôi, có khách chỉ có khuôn mặt người châu Á thôi, cô tinh ý một chút.”

Vừa tiến vào trạng thái làm việc, Thịnh Nịnh lập tức không nói nhảm với Ôn Diễm nữa, nâng cằm lên: “Vâng thưa sếp.”

Lúc này trợ lý Trần cầm champagne tới, thư ký Trương cũng đi toilet về.

Tiệc rượu còn chưa chính thức bắt đầu, rất nhiều ông lớn tùy ý đi lại khắp nơi, có người anh quen có người không quen, nhưng tóm lại cùng một ly champagne cũng coi như quen biết, luôn luôn có thể tìm đề tài để nói chuyện vài câu với nhau, bọn họ cũng không khác Ôn Diễm, phía sau đầu có một trợ lý hoặc thông dịch viên* đi theo.

*Thông dịch viên khác với phiên dịch viên nhá mọi người. Nói tóm gọn là thông dịch viên diễn ra tại chỗ, diễn ra trực tiếp, qua video qua điện thoại, mức độ cũng chưa chính xác bằng phiên dịch viên. Còn phiên dịch viên là phiên dịch qua sách báo, văn bản, độ chính xác cao hơn vì có thời gian tham khảo tài liệu từ vựng,... Nói nôm na là thế nhé, còn nhiều điểm khác nhưng mình điểm phân biệt dễ nhất.

Hiện tại Ôn Diễm đang nói chuyện phiếm với tổng giám đốc của một doanh nghiệp Internet nào đó, là người trung quốc cho nên tạm thời còn chưa cần Thịnh Nịnh.

Ăn mặc chỉnh tề, nói chuyện nhã nhặn, ngay cả khi tư tưởng tự tin văn hóa đã tiếp thu ngày càng được chú ý thì cũng không thể phủ nhận rằng trong nhiều thập kỷ phát triển kinh tế, trong mắt của tầng lớp thượng lưu bị ảnh hưởng sâu sắc bởi tư tưởng phương Tây này, các hình thức tiệc phương Tây và phương pháp xã giao vẫn là nghi thức thượng lưu phổ biến nhất.

May mắn Thịnh Nịnh cũng hơi hơi có kỹ năng chuyên môn trên người, nếu không trong buổi tiệc rượu hôm nay cũng không hợp nhau.

“Tổng giám đốc Ôn.” Cách đó không xa có một người phụ nữ đi tới: “Tôi dẫn nghệ sĩ nhà chúng tôi đến làm quen với anh này.”

Trợ lý Trần tâm lý cúi đầu, kè vào bên tai Thịnh Nịnh giới thiệu ngắn gọn cho cô: “Đó là Tổng giám đốc Trương của Garry Entertainment, mấy năm nay Tổng giám đốc Ôn dự định đầu tư vào ngành điện ảnh và truyền hình.”

Thịnh Nịnh nhìn thư ký Trương theo bản năng

Thư ký Trương nhướn mày, giải thích: “Là cũng họ thôi, chúng tôi không phải là họ hàng.”

Đột nhiên Thịnh Nịnh nhớ tới, anh Trương tiền bối trong phòng tổng giám đốc cũng trùng họ cùng họ với thư ký Trương, hai người cũng không phải là họ hàng.

Sau khi hết thắc mắc, ánh mắt của cô lại đặt lên người nghệ sĩ nữ mà tổng giám đốc Trương dắt tới.

Thật ra lúc tổng giám đốc Trương và nghệ sĩ nữ này vừa tới, người cô chú ý đầu tiên chính là nghệ sĩ nữ này.

Mấy năm trước cô với Thịnh Thi Mông có xem phim cổ trang do nghệ sĩ nữ này đóng, khi đó Thịnh Thi Mông còn u mê không lối thoát, thậm chí còn là fan CP của cô ấy và nam chính, cho dù sau này nam nữ chính đã kết hôn thì Thịnh Thi Mông vẫn kiên định ship đôi CP hết hạn này.

Đáng tiếc trời không phù hộ cho cô ấy, năm ngoái sau khi nhà trai kết hôn thì ngoại tình triệt để sụp phòng, Thịnh Thi Mông y chang như thất tình, suốt đêm đăng bài cảm nhận trong vòng bạn bè “Fan CP đầu là ngu ngốc”.

Bởi vì bị “tổn thương” một lần, cho dù sau này nghệ sĩ nữ này có ngọt ngào với ông xã hiện tại đến đâu thì Thịnh Thi Mông cũng lợt lốt, kiên định rời xa fan CP giới giải trí, chỉ sợ một ngày nào đó cặp đôi này cũng sụp đổ.

Không ngờ tới người tới lại là nghệ sĩ nữ này, nếu hiện tại Thịnh Thi Mông ở đây, chắc chắn cô ấy còn hào hứng hơn cô.

Sự thật chứng minh thoát khỏi ống kính màn ảnh thì cô gái này càng đẹp hơn, hôm nay được gặp mặt người thật, quả thật gương mặt xinh đẹp đến nghịch trời của nghệ sĩ nữ khiến người ta không thể rời mắt.

Thịnh Nịnh không phải fan của cô ấy nhưng cũng ngẩn người.

Nghệ sĩ nữ chú ý tới có một cô gái đang sờ nhìn mình, Thịnh Nịnh cũng nghệ sĩ nữ nhìn lại, không biết phải làm nên chớp chớp mắt.

Đối phương lễ phép cong mắt về phía cô, lúc cười lộ lên thì hào quang chói lọi bắn bốn phía.

Tim Thịnh Nịnh đập nhanh hơn, nghĩ thầm Thịnh Thi Mông thật xu cà na, lúc này cố tình đi hẹn hò với Ôn Chinh ở cái xá xinh nào, không thấy nửa bóng người, đàn ông có đẹp gái bằng mỹ nữ đâu chứ?

Tổng giám đốc Trương thúc giục nghệ sĩ nữ: “Ôn Lệ, chào đi, cùng họ với em đó, cứ gọi là tổng giám đốc Ôn, còn có tổng giám đốc Hứa này nữa.”

Nghệ sĩ nữ cười chào hỏi hai vị tổng giám đốc.

Khác với trọng điểm của Thịnh Ninh, đương nhiên trợ lý Trần và thư ký Trương cũng quen biết nghệ sĩ nữ này, lúc nhìn thấy cô ấy hơi kinh ngạc há miệng, sau đó trao đổi một ánh mắt thâm sâu ý vị.

Rõ ràng tổng giám đốc Hứa cũng bị nghệ sĩ nữ cướp hời rỗi, bùng ly rượu lên muốn nhờ tổng giám đốc Ôn giám đốc Trương mai mối cho mình quen biết với nghệ sĩ nữ này một chút, thuận tiện uống một ly rượu.

Uống rượu xã giao là nghi thức xã giao rất bình thường, nghệ sĩ nữ vui vẻ chấp nhận.

Nhưng ngay sau đó tổng giám đốc Hứa lại bắt đầu mời ly thứ hai và thứ ba, rõ ràng dào dạt hứng thú.

Tổng giám đốc Trương nhú mày nhưng còn lâu ngành công nghiệp giải trí mới có vốn liếng mạnh mẽ như ngành Internet, nếu cô ấy đã dẫn nghệ sĩ tới đây vậy thì tất nhiên nghệ sĩ phải phát huy một ít tác dụng.

“Hôm nay là bữa tiệc của chúng ta, người tổng giám đốc Trương mang tới chỉ là điểm xuyết mà thôi.” Lúc này Ôn Diễm giơ ly champagne trong tay lên, hiếm khi khước môi nhìn thấy ý cười nhàn nhạt: “Sao tổng giám đốc Hứa không uống một ly với tôi?”

Tổng giám đốc Hứa ước gì có thể uống rượu với Ôn Diễm, uống rượu với Ôn Diễm và uống rượu với nghệ sĩ nữ xinh đẹp, đương nhiên là uống với Ôn Diễm tạo mối quan hệ quan trọng hơn rỗi.

Vì thế người đàn ông vừa mới nhiệt tình muốn uống rượu với nghệ sĩ nữ lập tức nở nụ cười với Ôn Diễm.

“Xin lỗi xin lỗi là tôi thất lễ, hy vọng tổng giám đốc Ôn không nên trách tội, đến đây, tôi kính một ly trước.”

Ở đây ai có mắt đầu nhìn ra được tổng giám đốc Ôn đang giải vây giúp nghệ sĩ nữ đó.

Nghệ sĩ nữ cười khanh khách nhìn về phía Ôn Diễm, còn chớp chớp mắt với Ôn Diễm.

Ôn Diễm lặng lẽ trừng mắt nhìn cô ấy một cái, khẽ ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Ba cấp dưới của tổng giám đốc Ôn đầu nhay bén nhận ra những chi tiết nhỏ trong ánh mắt nhìn nhau này, thư ký Trương lại nhếch môi nhún nhún vai với trợ lý Trần, chỉ có mỗi vẻ mặt Thịnh Nịnh là mờ mịt phức tạp.

Rốt cục chờ khách khứa đến đông đủ, trong sảnh chính đông người, âm thành chính thức vang lên, tiệc rượu chính thức bắt đầu.

Đột nhiên Ôn Diễm phân phó trợ lý Trần, bảo anh ta đi tìm nghệ sĩ nữ rồi kêu cô ấy vào phòng nghỉ.

Sau đó nói với thư ký Trương và Thịnh Nịnh: “Hai người chờ tôi ở đây.”

Stịnh Nịnh đứng bên cạnh bàn ăn Buffet hình dáng dài vừa chờ vừa tán gẫu với thư ký Trương, không bao lâu sau, trợ lý Trần đã về mà tổng giám đốc Ôn còn chưa về.

Thư ký Trương: “Tổng giám đốc Ôn đâu?”

“Trong phòng nghỉ á, chắc là không về sớm đâu.” Trợ lý Trần bưng đĩa thức ăn lên nói: “Nhân lúc rảnh rỗi lấy chút bánh ngọt ăn, chờ tổng giám đốc Ôn trở về lại phải đi xã giao theo, không rảnh ăn đâu.”

“Đúng, phải ăn mau thôi, không biết hôm nay phải bận rộn với sếp đến mấy giờ đâu?” Sau đó cầm một cái đĩa cơm cho mình, còn thuận tiện lấy giúp Thịnh Nịnh một cái: “Em không ăn hả? Thể lực của con gái không chịu nổi lâu như vậy đâu.”

“Stịnh Nịnh không giống chúng ta, em ấy tan tãn trước tối.” Trợ lý Trần hỏi: “Tối nay em còn hẹn ăn tối với người khác có phải không?”

Thịnh Nịnh gật đầu: “Ừm.”

“Hèn chi.” Thư ký Trương hâm mộ nói: “Làm thông dịch sướng quá à.”

Vì thế hai thanh niên trai tráng đang nghiêm túc chọn bánh ngọt, anh không thích chocolate tôi không thích phô mai, tóm lại rất kén chọn, cô gái Thịnh Nịnh duy nhất đứng ở bên cạnh nhìn hai người họ chọn.

Giọng điệu trợ lý Trần phức tạp: “Má đàn ông đàn ông mà thích ăn bánh su kem hả chời.”

Thư ký Trương thẳng thắn: “Bạn gái cũ của tôi thích ăn, yêu ai yêu cả đường đi, cậu quản à?”

“Bạn gái cũ rồi mà còn đòi yêu ai yêu cả đường đi.”

“Ít nhất tôi có bạn gái cũ, cậu có không? Mỗi ngày vây quanh tổng giám đốc Ôn, chẳng lẽ còn trông cậy vào sếp gửi một cô bạn gái cho cậu à?”

Thịnh Nịnh: “...”

“Thịnh Nịnh!”

Thịnh Nịnh quay đầu lại, Cao Nhị lù đầu từ trong đám người nhộn nhịp ra.

“Tớ bị bố tớ lôi kéo đi chào hỏi khắp nơi, tớ lấy cớ đi vệ sinh mới chạy tới đây đây.” Cao Nhị nhìn chung quanh, trợ lý thư ký và thông dịch viên đều ở đây, chỉ có mỗi tổng giám đốc là chưa gặp, cô ấy hỏi: “Ôn Diễn đâu?”

Trợ lý Trần cắn một miếng bánh rừng đen, nói: “Tổng giám đốc Ôn đi phòng nghỉ rồi.”

“Anh ấy sao vậy? Uống nhiều không thoải mái hả?”

“Không, sếp nói chuyện với người khác trong phòng nghỉ.”

“À.” Cao Nhị gật đầu sau đó lại khó hiểu nói: “Vậy sao cấp dưới như hai anh lại không đi theo?”

Thư ký Trương nói: “Ồ với nghệ sĩ nữ, đương nhiên chúng tôi không cần đi theo.”

Cao Nhị mở mắt to ngay tức khắc: “Cái gì? Nghệ sĩ nữ nào? Hôm nay chỉ tới có vài người chơ mấy.”

“Ôn Lệ.” Trợ lý Trần nói.

“À là cô ấy, em đã xem chương trình tạp kỹ của hai vợ chồng cô ấy rồi.” Cao Nhị nói: “Em vừa định đi tìm cô ấy xin ký tên, bị bố em ngăn cản nên bất thành, làm sao đây?”

Trợ lý Trần dờ khóc dờ cười: “Đàn em, em hơi ngây thơ đó.”

Cao Nhị nghe hiểu lời của trợ lý Trần, mím môi trừng mắt nói: “Nói chuyện một mình cũng không có nghĩa là có gì, em tin Ôn Diển.”

Trợ lý Trần cười mà không nói, thư ký Trương hỏi Thịnh Nịnh một câu: “Thịnh Nịnh em có để ý bộ lễ phục trên người nghệ sĩ nữ kia không?”

Thịnh Nịnh gật đầu: “Sao vậy?”

Lúc này thư ký Trương mới nói với Cao Nhị: “Lễ phục định chế cao cấp được vận chuyển bằng đường hàng không từ Paris về, tổng giám đốc Ôn tặng cô ấy đấy.”

Lúc này không riêng gì Cao Nhị, Thịnh Nịnh cũng sửng sốt.

“Nhưng không phải Ôn Lệ đã kết hôn rồi sao?” Cao Nhị lẩm bẩm hỏi.

Trợ lý Trần và thư ký Trương đồng thời cười cười, không nói gì.

Trong nháy mắt biểu cảm của Cao Nhị thay đổi, giọng điệu một lời khó nói hết: “Fu*k, quý giới* thật loạn.”

*Vòng tròn quý tộc quyền quý, kiêu như thế á.

Trợ lý Trần có lòng tốt nhắc nhở: “Đàn em, em đừng quên mình cũng là người trong giới này đó.”

“Em cho rằng em và Ôn Diễm là dân tron sách trong giới này chứ, ai ngờ...” Về mặt Cao Nhị võ mộng, bắt đầu bắt liên thành tới “đồng bào” nam giới: “Quả nhiên đàn ông các anh không ai tốt đẹp gì, cho dù bên ngoài là đóa hoa lạnh lùng thanh khiết cũng không khác.”

Tuy Cao Nhị nói như vậy nhưng trong lòng vẫn đang tìm có cho người đàn ông mình ngưỡng mộ.

Có lẽ chỉ là một cuộc trò chuyện đơn thuần thì sao? Ôn Diễm có tiền như vậy, tặng bạn bè một bộ lễ phục định chế trăm vạn cũng bình thường.

“Phòng nghỉ nào?” Cao Nhị hỏi.

“Chỗ ngoặt phía nam, phòng thứ ba á.” Trợ lý Trần hỏi: “Đàn em. em muốn làm gì đó?”

“Đi điều tra tình địch.”

“Ui đừng.” Trợ lý Trần ngăn cản: “Bị sếp phát hiện là toi đó.”

“Yên tâm, em sẽ cẩn thận.” Sau đó lại kéo tay Thịnh Nịnh: “Thịnh Nịnh cậu đi với tớ, nếu đến lúc đó tớ ghen tuông làm ra hành vi gì đó không khống chế được, ít nhất cũng có cậu thể khuyên tớ.”

“Thịnh Nịnh, em đi với em ấy đi.” Mặt trợ lý Trần bất đắc dĩ: “Anh lo cho đàn em quá.”

Thật ra trong lòng Thịnh Nịnh cũng hơi tò mò cho nên cô mới không từ chối đề nghị của Cao Nhị rồi đi theo hướng của phòng nghỉ.

Đương nhiên không thể tùy tiện xông vào như vậy, cho nên Cao Nhị đi tới phòng nghỉ cách vách sau đó áp tai vào tường, chuẩn bị nghe lén.

“Không nghe thấy nơi.” Cao Nhị oán giận nói: “Fu*k, sao hiệu quả cách âm này lại tốt thế chứ.”

Đây không phải là tiệc rượu bình thường gì, đương nhiên cái gì cũng không bình thường.

Vì vậy, hai người cách bức một tường cũng không nghe thấy gì, nghe lên sự im lặng.

Thịnh Nịnh: “Chúng ta về đi.”

Cao Nhị thất vọng gật gật đầu sau đó đi về phía cửa, vừa mới mở một khe cửa nhỏ đã nghe thấy giọng của Ôn Diễm.

Anh đang nói chuyện với nghệ sĩ nữ.

Cô ấy làm động tác suyt với Thịnh Nịnh sau đó tiếp tục kéo khe cửa ra.

Thịnh Nịnh không kiềm chế được bản năng háng chuyện của con người nên cũng tò mò tiến lại gần.

“Cậu đừng trưng cái mặt ông chủ nữa.” Giọng điệu nghệ sĩ nữ nhẹ nhàng: “Lễ phục này là cậu tặng cháu, hôm nay cháu cũng cố ý mặc này, có đẹp không?”

Ôn Diễm cũng không quen bộ dạng này của cô ấy: “Đứng trước mặt cậu xấu đẹp nữa, vô dụng.”

“Chê, muốn cậu khen một câu giống như muốn mạng cậu vậy.”

“Dem biểu hiện của cháu sửa lại đi, con gái con đưa suốt ngày chê tới chê lui.”

“Chê, chê, chê, chê, chê.”

Ôn Diễm chặc một tiếng, không so đo phản nghịch của cô ấy, lại phân phó.

“Lát nữa cậu phải xã giao, không có thời gian nhìn cháu chính cháu thông minh một chút đừng để cho người ta chiếm tiện nghi nữa được không?”

“Chao ời, biết rồi.”

“Lúc trước con thề son sắt nói với cậu không dựa vào cậu cũng làm nên sự nghiệp.” Ôn Diển lạnh nhạt một tiếng: “Kết quả vừa bị người ta rút rượu cũng không biết từ chối.”

“...”

Cuộc trò chuyện sau đó không nghe thấy nữa vì quá xa.

“Làm sao bây giờ?” Cao Nhị hỏi.

Thịnh Nịnh cũng chưa lấy lại tinh thần, ngờ ngác hỏi một câu: “Gì?”

“Đoá hoa lạnh lùng thanh khiết hạ phạm rồi.” Mặt mày Cao Nhị khổ sở: “Mà người may mắn đó lại không phải tớ.”

Thì ra cô và Thịnh Thi Mông suy đoán không sai, kiểu đàn ông như Ôn Diển dù có lạnh lùng đến mấy thì khi gặp người thương cũng sẽ sụp đổ.

Thì ra anh cũng có lúc nói nhiều như vậy.

Thịnh Nịnh nhíu mày nói: “Nhưng không phải nghệ sĩ nữ này đã kết hôn rồi sao?”

Cao Nhị và Thịnh Nịnh đồng loạt im lặng, sau đó đồng thanh suy đoán: “Bạn gái cũ?”

Từ xưa đến nay, kiểu sinh vật như bạn gái cũ thật sự là vô địch, cho dù là Ôn Diển cũng không trốn thoát.

“Trời ạ, tặng bạn gái cũ đã kết hôn một bộ lễ phục định chết trăm vạn.” Cao Nhị chặc cảm thán, giọng điệu khoa trương: “Nếu như cái này mà

tu ần ra ngoài, giới giải trí và giới tài chính sẽ nổ tung, cậu có biết cái này gọi là gì không? Nó được gọi là văn học nổ tung*.”

*Mình tìm hiểu thì nó không có :(((Mọi người có thể hiểu là một câu chuyện không đoán trước được, không biết kết cục và kết cục này có thể gây chết người (nổ tung)

Thịnh Nịnh không hiểu Cao Nhị đang nói gì nhưng cô biết cái này rất mãnh liệt.

Vì vậy, cô thì th ầm: “Cậu nghĩ tin nóng này bán được nhiều?”

Cao Nhị: “?”

Cao Nhị: “Tớ thật sự không biết rốt cuộc tớ coi trọng cậu điểm nào nữa.”

Thịnh Nịnh không nói gì, trong lòng cô r ầu rĩ.

Mới cảm thấy nghệ sĩ nữ xinh đẹp đến mức khiến gái thẳng như cô đây phải xiêu lòng thì lại biết được, không ngờ tới giữa nghệ sĩ nữ và sếp của cô lại còn có t ầng quan hệ này.

Cô cũng không biết mình đang tức nghệ sĩ nữ hay là giận ông chủ, dù sao cô cũng cảm thấy quý giới thật loạn.

*

Thịnh Nịnh và Cao Nhị giả vờ không biết gì mà trở lại hội trường tiệc rượu.

Cao Nhị vừa mới đi vào đã bị bố cô ấy tóm lấy.

“Cao Nhị! Con chạy đi đâu vậy?”

Sau đó Thịnh Nịnh nhìn thấy một người đàn ông trung niên có ngoại hình y chang Cao Nhị tức giận đến đỏ mặt xông tới.

Sau đó Cao Nhị bị bố cô ấy cầm cánh tay lôi đi, trước khi đi Cao Nhị còn kêu Thịnh Nịnh.

“Muốn bao nhiêu tiền tớ cho cậu, không được đi bán tin tức! Danh tiếng chông tương lai của tớ đích thân tớ bảo vệ! Tuyệt đối không để lũ chó săn rêu rao cho công chúng biết!”

“Ai là chông tương lai của con?” Bố Cao Nhị nghe cô ấy nói như vậy, không nể nang mĩa mai con gái: “Con tìm bạn trai về trước rồi nói sau!”

Thịnh Nịnh: “...”

Bóng lưng Cao Nhị và bố cô ấy biến mất trong dòng người, Thịnh Nịnh xoay người đi tìm trợ lý Trần.

Kết quả là trợ lý Trần tìm được cô trước.

“Anh nói với tổng giám đốc Ôn em đi toilet.” Giọng điệu của trợ lý Trần rất gấp: “Nhanh lên, bên tổng giám đốc đang chờ em đấy.”

Thịnh Nịnh căng thẳng, lập tức đi theo Trợ lý Trần tới.

Người đang nói chuyện với Ôn Diễm là một thương nhân nước Đức, mặt mũi sâu thẳm, tóc nâu mắt nâu, còn để râu rậm rạp, che nửa khuôn mặt dưới, bên cạnh còn có một cô gái trẻ tuổi, Thịnh Nịnh cho rằng là phu nhân của ông ấy, về sau nghe nói mới biết được đây là con gái ông ấy, người thừa kế tiếp theo của sự nghiệp gia tộc họ cho nên cố ý mang con gái tới gặp mặt.

Trước khi Thịnh Nịnh tới, Ôn Diễm tự mình đang nói chuyện với thương nhân nước ngoài, tiếng Trung của thương nhân nước ngoài tương đối què quặt, tiếng Anh cũng không tệ lắm nhưng chắc chắn không thể so sánh với người nói tiếng Anh bản địa, hơn nữa vì tuổi quá lớn cho nên lúc nói tiếng Anh mang theo giọng Tây Âu, nghe ông ấy nói chuyện, tốc độ xử lý ngôn ngữ của Ôn Diễm không nhanh bằng người trong chuyên ngành như Thịnh Nịnh.

Cũng may con gái ông ấy nói lưu loát, trên cơ bản là Ôn Diễm nghe cô ấy truyền đạt ý tứ.

Bây giờ Thịnh Nịnh tới cho nên anh dứt khoát không nghe ai nữa, trực tiếp nghe Thịnh Nịnh giúp anh dịch sang tiếng Trung là được.

Sau đó, nhà đầu tư nước ngoài này muốn con gái mình cộng ly với Ôn Diễm, phụ nữ Đức có địa vị xã hội rất cao, trong môi trường cởi mở và bình đẳng như vậy, nói chung phụ nữ Đức tự tin và táo bạo, đối với sự nghiệp cũng giống như đối với đàn ông, sau khi nhìn trúng họ sẽ tỏ sự hấp dẫn không thua kém bất kỳ người đàn ông nào.

Ôn Diễm nhú mày, lúc cộng ly hơi rũ mắt xuống, né tránh ánh mắt của người phụ nữ này.

Sau đó, người phụ nữ nhú mày và nói đi đâu đó bằng tiếng Đức.

Ôn Diễm không nghe hiểu, nhìn về phía Thịnh Nịnh.

“Ở Đức có một mê tín dị đoan.” Biểu cảm Thịnh Nịnh phức tạp, nói nhỏ với Ôn Diễm: “Nếu lúc cộng ly không nhìn vào mắt nhau, sẽ phải chịu bảy năm “chấn gối” tở nhạt.”*

Ôn Diễm: “...”

*Mí bạn đồng này để tìm hiểu thêm nha, tại dài á: Lý do người Đức luôn nhìn vào mắt nhau khi cộng ly.

Chương 72-73

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sở dĩ người phụ nữ Đức này táo bạo như vậy, một là do tính cách của cô ấy thẳng thắn nói nhanh, hai là cô ấy nghĩ rằng người đàn ông có ngoại hình đẹp trai này và cô gái thông dịch viên nhỏ phía sau anh không biết tiếng Đức.

Bố của người phụ nữ cúi đầu chỉ trích một câu, cảm thấy may mắn rằng Mr Wen* không biết nói tiếng Đức.

*Ông Ôn.

Nhưng mà cô thông dịch viên nhỏ nói gì đó với người đàn ông, sắc mặt lạnh nhạt lạnh lùng của người đàn ông hơi thay đổi.

Ôn Diển nói một câu xin lỗi sau đó lại nâng ly lên, muốn cụng ly với người phụ nữ này một lần nữa, lần này anh lịch sự đối diện với ánh mắt trêu ghẹo đối phương.

Mặt mày bố con người Đức đờng thời lúng túng một chút, ngay sau đó con gái bật cười một tiếng rồi vui vẻ tiếp nhận lời mời cụng ly của Ôn Diển.

Ngay cả một người đàn ông Trung Quốc đứng đấy, có tư tưởng kín đáo và bảo thủ như vậy cũng quan tâm đến khía cạnh tình dục của họ.

Một người đàn ông trưởng thành với đôi chân dài, chỉ vì một tin đồn mê tín dị đoan ở nước ngoài mà mời cụng ly một lần nữa, không hiểu sao lại mang theo chút cố chấp của một em gái bé nhỏ. Thịnh Ninh đứng bên cạnh muốn cười nhưng không dám cười, nhưng vì nể mặt sếp nên vẫn cố sức ghen cười.

Có rất nhiều người phụ nữ có tính cách mạnh mẽ thích các em gái bé nhỏ, vì vậy người phụ nữ người Đức bị sự tương phản của người đàn ông

trước mắt chọc trúng điểm mấu chốt, vui vẻ cảm thán một câu gì đó.

Thịnh Nịnh cảm thấy người phụ nữ này thật là làm khó cô mà.

Cô hơi không nói nên lời nhưng rõ ràng Ôn Diễm và cô gái người Đức vẫn đang chờ cô truyền đạt ý tứ lại, vì thế cô chỉ có thể căng da đầu, miệng lưỡi không tỉnh táo nói với Ôn Diễm: “Cô ấy nói bộ dạng anh tin chuyện mê tín này rất đáng yêu.”

“...”

Nói xong biểu cảm của cô và Ôn Diễm đồng thời trở nên hơi là lạ nhưng bố con người Đức lại hoàn toàn không nhận ra, bởi vì họ cảm thấy đây là đang khen Mr Wen.

Mà trợ lý Trần và thư ký Trương cũng không nghe thấy câu thông dịch của Thịnh Nịnh cho nên biểu cảm của hai người họ vẫn bình thường.

Sự hứng thú của người phụ nữ đối với Ôn Diễm càng ngày càng nồng nàn, cho dù bố cô ấy đã nói xong thì cô ấy vẫn nâng ly rượu tiếp tục đứng tại chỗ nói chuyện phiếm với Ôn Diễm.

Tiếng Đức của Thịnh Nịnh không tốt lắm, nếu nghe thấy từ ngữ chuyên nghiệp và ngữ pháp phức tạp thì dễ dàng bị mắc kẹt, người phụ nữ này cũng quan tâm cô nên vẫn dùng tiếng Anh.

Cô ấy rất nói nhiều nhưng sẽ không thất lễ mà đem đề tài đi thẳng về phương diện riêng tư của Ôn Diễm, có thể nói chuyện về đề tài hợp tác xuyên biên giới giữa các doanh nghiệp, trao đổi quan điểm và ý kiến xong, sau khi nói xong một đoạn lớn rồi mới thuận tiện nhắc tới một chút vấn đề cá nhân về Ôn Diễm.

Thịnh Nịnh thông dịch cho Ôn Diễm: “Cô ấy hỏi sao hôm nay phu nhân của anh không đi cùng anh?”

Ôn Diễm nhìn Thịnh Nịnh, thản nhiên hỏi ngược lại: “Cô nói sao?”

“He is single (Anh ấy còn độc thân).” Là một thông dịch viên chuyên nghiệp tất nhiên phải biết tùy cơ ứng biến, Thịnh Nịnh cười giải thích cho người phụ nữ.

“Aha? That is so unbelievable (Thật không thể tin được).”

Người phụ nữ cảm thán, biểu hiện trên mặt rõ ràng là amazing lớn hơn unbelievable.

Câu này không cần Thịnh Nịnh thông dịch, dù sao Ôn Diễm cũng nghe hiểu.

Lúc này dàn nhạc trong tiệc rượu bắt đầu diễn tấu ca khúc mới, là những bước nhảy nghe nhiều nên thuộc, các vị khách ăn ý lui ra bốn phía hội trường để lại khu vực sàn nhảy chấm tròn làm trung tâm.

Người phụ nữ nghe bài hát, xách váy hơi uốn gối, mời người đàn ông trước mắt mình cùng khiêu vũ.

Ôn Diễm cũng không phản ứng nhanh, Thịnh Nịnh cho rằng là nhạc hơi ồn nên anh không nghe thấy lời mời của người phụ nữ, vì thế ho một tiếng nhắc nhở ở bên tai anh: “Sếp.”

“Ừm.” Ôn Diễm thản nhiên đáp một tiếng, nghiêng mắt nhìn Thịnh Nịnh, hỏi: “Cô ấy mới nói gì?”

Thịnh Nịnh nghĩ thầm thì ra anh thật sự không nghe thấy.

“Cô ấy hỏi, có vinh hạnh để mời anh nhảy một điệu không?”

“Cái gì?”

Thịnh Nịnh lại nói to hơn một chút: “Có vinh dự để mời anh nhảy một điệu không?”

Đột nhiên Ôn Diễm nhếch môi, Thịnh Nịnh không biết lý do, tiếp theo đứng nhìn anh uyển chuyển từ chối người phụ nữ này.

Lý do là “Xin lỗi, thông dịch viên của tôi mới mời tôi”.

Thịnh Nịnh: “?”

Rõ ràng là người phụ nữ rất ngạc nhiên, nhìn về phía Thịnh Nịnh: “Ms translation (Tiểu thư thông dịch)?”

Về mặt Thịnh Nịnh ngỡ ngác, không biết nên giải thích thế nào. Nếu lúc này cô nói mình không có ý này tức là vạch trần ông chủ, có thể sẽ thất nghiệp ngay tại chỗ hay không?

Cô đành phải liếc liếc chớp chớp mắt để nhờ trợ lý và thư ký giúp đỡ.

Trợ lý và thư ký đều biết tổng giám đốc Ôn không muốn khiêu vũ với người phụ nữ này cho nên mới kéo Thịnh Nịnh ra là bia đỡ đạn, không hèn mà cho cô một ánh mắt “Tổng giám đốc Ôn nói cái gì thì chính là cái đó, đừng đi ngược với sếp nếu không ngày mai em vừa bước vào công ty sẽ nghe tin thất nghiệp”.

Thịnh Nịnh: “...”

Bàn tay buông xuống bên cạnh đã bị ai đó nắm lấy, cô bị người đàn ông kéo vào sàn nhảy.

Người phụ nữ bị từ chối bất đắc dĩ nhìn về phía bố mình.

“Bố ơi, con bị người ta từ chối này?”

“Có vẻ như Mr Wen không hứng thú với con.” Người bố nói.

“Vậy bố có cảm thấy anh ấy có hứng thú với tiểu thư thông dịch không?” Người phụ nữ hỏi: “Dường như tiểu thư thông dịch cũng ngạc nhiên trước những gì Mr Wen nói, chắc là cô ấy không định mời Mr Wen khiêu vũ rồi.”

“Bố cũng không biết.” Người bố híp mắt lại: “Đây là chuyện giữa hai người họ.”

Đàn ông từ chối lời mời của phụ nữ, trong quan hệ xã giao mà nói đây là chuyện cực kỳ thất lễ mất phong độ quý ông nhưng nếu thất lễ là vì trong lòng mình có một người, là một người phụ nữ khác vậy thì không cần để ý gì.

Không cần phải đổ lỗi cho một người đàn ông không hứng thú với bản thân mình hoặc ghen tị với một người phụ nữ khác, người phụ nữ sáng khoái đưa tay với bố mình, người bố cũng cười ha ha, vui vẻ đồng ý lời mời của con gái mình.

“Quả nhiên người nước ngoài rất thoáng.” Thư ký Trương nói: “Thực ra tôi cảm thấy tổng giám đốc Ôn không cần kéo Thịnh Nịnh làm bia đỡ đạn đâu, nếu từ chối trực tiếp thì hẳn là người ta cũng sẽ không để ý đâu.”

Trợ lý Trần đi theo tổng giám đốc Ôn gặp rất nhiều trường hợp như thế này cho nên rất rõ ràng bình thường tổng giám đốc Ôn xử lý như thế nào.

Tổng giám đốc Ôn không mang theo bạn gái, hiếm khi từ chối những lời mời này, một là lễ nghi, hai là lợi ích.

Khiêu vũ mà thôi, cũng không mất miếng thịt.

-

Trước kia Thịnh Nịnh chỉ tham gia vũ hội trường học, chủ yếu vui là chính, không khí cũng náo nhiệt vui vẻ, nếu bốc thăm trúng một bạn nhảy cũng không biết khiêu vũ, hai người phải đi học theo giáo viên dạy múa, cẩn thận nhìn mặt đất rồi mới nhắc chân sợ giẫm lên chân đối phương.

Nhưng trong trường hợp này, xung quanh đều là tình anh, nếu không biết nhảy vậy thì rất xấu hổ.

Ôn Diển hỏi cô: “Có biết nhảy không?”

Thịnh Nịnh bất mãn hỏi ngược lại: “Anh cũng không biết tôi có biết nhảy hay không mà đi kéo tôi vào nhảy nữa hả?”

“Cô lớn như vậy, ngay cả một điệu hữu nghị cũng không biết nhảy sao?”

“Tổng giám đốc Ôn, tiêu chuẩn xã hội của giai cấp tư sản các anh có thể đừng đặt ở trên người giai cấp vô sản như tôi không?” Trong lòng Thịnh Nịnh chửi bới nhà tư bản “Sao không ăn thịt bằm*”, ngoài mặt không biểu cảm nói: “Tôi chỉ biết nhảy ba động tác thể dục theo đài phát thanh của học sinh Tiểu học và Trung học thôi, múa thanh xuân.”

*Không có sự hiểu biết toàn diện về sự việc, và nó cũng ám chỉ những người chưa tự mình trải nghiệm và đưa ra những nhận xét hoặc đề xuất tùy tiện về tình hình hoặc hành vi của người khác. Xuất phát từ câu chuyện: Có lần, đất nước khổ sở vì lâm vào nạn đói, dân tình chết như rạ, gạo không có nửa hạt để ăn. Hay tin, Huệ đế buột miệng hỏi: “Dân chúng không có cơm ăn, sao không ăn cháo thịt?”.

“...”

Ôn Diển trầm mặc vài giây, lạnh nhạt nói: “Còn có điệu nhảy chúc mừng phát tài.”

“...”

Thịnh Nịnh không nói chuyện với Ôn Diển nữa, cô cũng không thể nhìn chằm chằm dưới đất, nếu không ai nhìn cô cũng biết cô là tay mơ, vì thế chỉ có thể giữ mình nhìn thẳng, nhìn chằm chằm vào cằm Ôn Diển.

Cho nên cô rất sợ giẫm lên đôi giày da quý giá mà Ôn Diển đang mang.

Ôn Diển cúi đầu nhìn cô tiểu thư thông dịch tự nhiên biến thành cô gái câm điếc, đập vào mắt anh chính là lông mi rũ xuống cùng với sống mũi nhỏ nhắn vênh lên, còn có đôi môi hơi đang lẩm bậm gì đó.

“Cô lẩm bậm gì đó?”

“Đếm nhịp.”

Ôn Diễn thở dài, trầm giọng nói: “Đừng đếm nữa, tôi dẫn cô nhảy.”

Lúc này ca khúc đổi thành tiết tấu nhịp điệu Chopin* hơi nhanh và phải xoay tròn, Ôn Diễm nâng bàn tay đang nắm tay Thịnh Nịnh lên, nâng đỉnh đầu cô lên, nhắc nhở: “Xoay vòng.”

*Chopin có tên khai sinh bằng tiếng Ba Lan là Fryderyk Franciszek Szopen là nhà soạn nhạc và nghệ sĩ dương cầm người Ba Lan của thời kỳ âm nhạc Lãng mạn.

Thịnh Nịnh xoay một vòng, đuôi chiếc váy màu đen như đuôi cá lướt một biên độ nhỏ trong không khí, còn chưa đợi quay lại đối mặt với Ôn Diễm, anh đã buông cánh tay đang nắm tay cô buông ra sau đó nắm lấy tay kia của cô, đầu ngón tay chui vào trong khe hở của năm ngón tay.

Tay kia như có như không đặt trên eo cô, Thịnh Nịnh đưa lưng về phía Ôn Diễm, cô còn chưa hiểu được tư thế này thì anh đã cúi đầu nói bên tai cô: “Cứ như vậy, miễn cho cô giẫm trúng tôi.”

Thịnh Nịnh bị hơi nóng từ hơi thở của anh phả vào cổ đến ngứa gáy, hơi mất tự nhiên rút cổ lại.

Sau đó lại nghe anh nhắc nhở tiếp: “Chú ý tư thế.”

Thịnh Nịnh ho một tiếng, cô mặc lễ phục cúp ngực cho nên phần xương b ướm sau lưng không có gì che chắn, cứ đụng phải vải vóc hơi cứng của tây trang của anh như vậy, theo bước chân cùng với sự đong đưa trên cơ thể, dường như còn đụng đến cảm xúc lạnh lạnh của kẹp cà vạt bằng kim loại.

Trong hội trường ấm áp, cho dù mặc áo cúp ngực cũng không thấy lạnh nhưng cô lại vì chiếc kẹp cà vạt này mà rùng mình, vô thức nổi da gà.

Động tác run rẩy của cô khiến Ôn Diễm chú ý, anh thuận thế nhìn xuống.

Hôm nay Thịnh Nịnh búi tóc, chỉ có vài sợi tóc con rơi xuống không nghe lời, không che được chiếc cổ trắng nõn, đường cong từ vành tai đi xuống đến cổ vai lưu loát mảnh khảnh, gáy ngọc thơm ngát, người đàn ông cao hơn cô, hơi cúi đầu một chút là có thể nhìn thấy không sót một chút nào. Anh lại đứng gần cho nên lúc nhìn qua vị trí bả vai, vừa vặn nhìn thấy đường cong chính diện như ẩn như hiện của cô.

Người đàn ông sững sốt, nghiêng mắt ra, bước chân vốn thong dong cũng rối loạn một chút, ngay sau đó trên chân tê rần.

Thịnh Nịnh vốn đã rất khẩn trương, lúc này càng sợ tới mức thiếu chút nữa tim ngừng đập.

Gòì xong, cô giẫm chân anh rồ.

Ôn Diển đau thật, sắc mặt khế đổi, môi mím chặt.

“Rõ ràng tôi tự đếm nhịp rất tốt, là anh một ha phải dạy tôi.” Thịnh Nịnh chột dạ nói: “Tôi không b ả thường phí giặt giày đâu.”

Ôn Diển nhíu mày, nén đau tr ầm giọng hỏi cô: “Không có việc gì thì cô đi cái đôi đũa này làm gì? Muốn đũa sàn nhà ở đây à?”

“Cái gì đũa?” Thịnh Nịnh cúi đầu nhìn giầy cao gót của mình, nhìn thấy phần gót giầy đáng sợ kia, cô hiểu rõ nói: “Được, thực xin lỗi anh.”

Ôn Diển lười so đo lời xin lỗi không có thành ý của cô, không muốn bị cô đũa thêm lần nữa nên để cô quay lại đối mặt với mình.

Thịnh Nịnh không nhìn thẳng nữa, mà càng cúi đầu thêm.

Ôn Diển cũng không cúi đầu nhìn cô nữa, t ầm mắt đoan chính dừng lại ở đường ngang không nhìn thấy vị trí của cô.

“Sao cô không nghe lời tôi nói?” Đột nhiên người đàn ông thấp giọng hỏi: “Không phải tôi bảo cô đừng mặc đ ồ hở hang lắm sao?”

Thịnh Nịnh nhíu mày, cảm thấy người đàn ông này thật là cỡ hủ.

“Hôm nay Ôn Lê cũng mặc lễ phục cúp ngực.” Cô không lựa lời mà phản bác: “Sao anh không bảo cô ấy đừng mặc hở hang đi?”

Hơn nữa bộ lễ phục kia là anh tặng cho nghệ sĩ nữ kia, đúng là tiêu chuẩn kép.

Ôn Diễm ngân người, hỏi: “Đột nhiên cô nhắc tới nó làm gì?”

Thịnh Nịnh cũng cả kinh, cũng cảm thấy không hiểu mình nổi.

Tự nhiên cô nói nghệ sĩ nữ kia làm gì không biết.

Điệu nhảy xoay tròn chấm dứt, Ôn Diễm buông tay ra, hai người cúi đầu chào nhau cảm ơn bạn nhảy theo lễ nghi, Thịnh Nịnh nói muốn đi toilet, trước tiên một bước r ỡ xách làn váy rời đi.

Nói là trốn cũng không quá.

Ôn Diễm nhìn bóng lưng cô vội vã rời đi, hai tay buông bên người cũng cứng ngắc giật giật, trong mắt có những cảm xúc không rõ ràng.

-

Sau khi rời đi, Thịnh Nịnh không đi toilet mà đi lấy điện thoại của cô.

Cô vừa lấy được điện thoại thì gửi WeChat cho Thịnh Thi Mông ngay, hỏi rốt cuộc em ấy trốn ở nơi nào, tiệc rượu cũng đã qua hơn phân nửa r ỡ mà đến bây giờ còn chưa thấy mặt mũi.

Kết quả vừa mở điện thoại ra, trước tiên nhận được rất nhiều tin nhắn WeChat của Thịnh Thi Mông oanh tạc.

Thịnh Thi Mông: “Khóc thút thít.jpg.”

Thịnh Thi Mông: “Em đúng là cặn lời mà, gặp chuyện xui xẻo gì không gặp lại gặp trúng chuyện siêu xe Ôn Chinh nổ lốp trên đường lớn! Trời ạ! Xu cà na!”

Thị Thị Mông: “Chị có dám tin một chiếc xe thể thao mấy trăm vạn cứ nổ lốp dễ thế à???”

Thị Thị Mông: “Em nói với anh ta là đi taxi đi, còn xe thì chờ công ty bảo hiểm tới xử lý, kết quả chị đoán anh ta nói như thế nào không, anh ta nói không thể để mặc cho cục cứng mới của anh ta cứ lè loi bơ vơ nằm trên đường như vậy được, mẹ nó em...”

Thị Thị Mông: “Sau đó hai đứa em giống như hai tên ngốc cùng với xe của anh ta ở trên đường lớn chờ công ty bảo hiểm tới cứu.”

Thị Thị Mông: “Sau đó em còn phải giả bộ sẵn sóc nói với anh ta là không sao, em không ngại đứng chờ với anh ta.”

Thị Thị Mông: “Hôm nay trang điểm cho đẹp cũng nát bét.”

Thị Thị Mông: “Đời người như khỉ, em muốn ăn dật.”

Thị Thị Mông nói lời khó nói gửi cho em gái dấu ba chấm, ngay sau đó Thị Thị Mông lại trả lời vài icon khóc lóc, nói rồi cuộc chị cũng trả lời tin nhắn của em.

Cô cất điện thoại, hiện tại không có ý tưởng gì khác, trong đầu đầu đang cầu nguyện tiệc rượu kết thúc mau lên.

Dù sao Thị Thị Mông và Ôn Chinh cũng không ở đây, cô chỉ cần làm xong việc của mình, coi như hôm nay được giải thoát.

Trong lòng Thị Thị Mông rất loạn, cô muốn đi toilet lấy nước lạnh làm dịu mặt một chút.

Chờ lúc cô đi vào toilet, vừa đẩy cửa ra, đúng lúc đụng trúng người đi ra từ bên trong.

Thị Thị Mông sửng sốt một chút.

Là nghệ sĩ nữ vừa mới nói chuyện với Ôn Diễm trong phòng nghỉ.

Nghệ sĩ nữ có gương mặt tinh tế đến cực điểm, dưới ánh đèn nhẹ nhàng và mờ nhạt trong toilet càng thêm xinh đẹp.

Thịnh Nịnh có tật không thể kháng cự những gương mặt rực rỡ như vậy, không kể là nam hay nữ, nữ thì giống như cô gái trước mắt này, nam thì... Ví dụ như Ôn Diễm.

“Cô là tôi*...” Hiển nhiên nghệ sĩ nữ cũng nhận ra cô, dừng một chút, giọng điệu tự nhiên: “Cấp dưới của Ôn Diễm sao?”

*Ngữ pháp bên Trung ngược với bên mình, Ôn Lệ đang muốn nói “Cô là cấp dưới của cậu tôi hả?”, theo ngữ pháp bên Trung là: “Cô là tôi cậu cấp dưới sao?”, mình để nguyên cho giống.

Thịnh Nịnh gật đầu: “Ừm.”

Nghệ sĩ nữ híp mắt: “Thế mà cái đờ cô hủ có cấp dưới nữ r ấ.”

Sau đó cô ấy lại cười hỏi Thịnh Nịnh: “Anh ấy không dễ h ầu hạ đúng không?”

Thịnh Nịnh mím môi, không trả lời.

Cô ấy cũng không có giá của nghệ sĩ, hừ hừ nói thẳng: “Tôi cũng không quen nhìn cái mặt đó cho nên cô yên tâm chửi bới nhá.”

Thịnh Nịnh ho một tiếng, do dự một lát r ấ nói thật: “Rất khó h ầu hạ.”

Nghe Thịnh Nịnh là cấp dưới chửi bới cấp trên, nghệ sĩ nữ vui vẻ run rẩy cười phá lên, giống như tìm được người chung sở thích.

Thịnh Nịnh ngượng ngừng mím môi, vẫn mở miệng: “Tiểu thư Ôn, cái kia...”

Nghệ sĩ nữ: “Hả?”

Thịnh Nịnh vốn muốn hỏi chuyện giữa cô ấy và Ôn Diễm nhưng nghĩ lại, hai người nói chuyện mà phải cố ý đi phòng nghỉ nói cho nên nhất định

là không muốn để người khác biết bọn họ có quen biết, thậm chí còn hơn là quen biết.

Cô có tư cách gì để hỏi thăm đây, hơn nữa cho dù cô hỏi thăm, biết đáp án, hành vi này cũng rất kỳ cục.

Trong lòng Thịnh Nịnh chua xót, cuối cùng vẫn không hỏi.

“Tôi có thể xin chữ ký cô không?” Cô đành tìm một cái cớ khác để nói: “Em gái tôi là fan của cô.”

-

Thành công trong việc có được chữ ký của nghệ sĩ nữ, đột nhiên Thịnh Nịnh quyết định không bán.

Bỏ qua Ôn Diễm không nói, cô chỉ nói mấy câu với nghệ sĩ nữ thôi mà cũng cảm thấy nghệ sĩ nữ này thật sự rất đáng yêu.

Chờ sau khi về đưa cho Thịnh Thi Mông đi, nếu em ấy không cần vậy thì cô sẽ giữ lại, đặt ở nhà làm kỷ niệm.

Tiệc rượu kết thúc lúc gần sáu giờ, Thịnh Nịnh cũng tan tãn đúng giờ, sau khi tạm biệt bọn trợ lý Trần, cô chuẩn bị đi thang máy xuống lầu.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Lục Gia Thanh.

“Thịnh Nịnh?” Lục Gia Thanh bắt máy rất nhanh: “Công việc kết thúc rồi hả?”

Lục Gia Thanh vẫn là giọng nói trong trẻo ấm áp như hồi Trung học, ký ức của Thịnh Nịnh đối với anh như đã trở lại một chút.

“Ừm, bây giờ tớ đi xe qua.” Thịnh Nịnh nói: “Bên tớ tới nhà hàng tương đối gần, cậu đi chậm cũng được.”

“Giọng cậu không thay đổi chút nào á.” Lục Gia Thanh cười hai tiếng nói: “Không cần ngửi xe nữa, tớ đã lái xe của bạn bè tới rồi, cũng sắp đến

chỗ cậu r ồi, cậu trực tiếp xuống lầu gặp tớ là được.”

“Cảm ơn, phiền cậu r ồi.” Thịnh Nịnh nói: “Là cậu đến Yến Thành chơi, đáng ra tớ nên đón cậu mới phải.”

“Không sao cả, dù sao tớ cũng phải làm việc ở đây, coi như quen thuộc với hoàn cảnh trước.”

Nói chuyện với người có tính cách tốt như vậy sẽ làm cho người ta cảm thấy thoải mái, bản thân Thịnh Nịnh không thuộc loại tính cách thân thiết này cho nên lúc ở chung với người khác có được hay không, tất cả phải do thái độ đối phương đối với cô như thế nào.

“Thịnh Nịnh.”

Có người gọi cô, Thịnh Nịnh quay đầu lại, là trợ lý Tr ần.

Khóe miệng Thịnh Nịnh vốn đã nở nụ cười nhưng vừa nhìn thấy người đàn ông đi cùng trợ lý Tr ần, khóe môi cô lại sụp xuống trong nháy mắt.

“Tổng giám đốc Ôn.” Thịnh Nịnh không thể không khách sáo hỏi anh: “Xong hết r ồi hả?”

“Ừm, giờ đi nhà hàng dưới lầu.” Ôn Diễm nhìn tay cô ôm áo khoác, hỏi: “Bây giờ cô về nhà à?”

Trợ lý Tr ần trả lời thay Thịnh Nịnh: “Tổng giám đốc Ôn, buổi tối Thịnh Nịnh có hẹn với người khác.”

Giọng điệu Ôn Diễm bình thản: “Cùng ai?”

“Bạn học Trung học.” Thịnh Nịnh nói: “Cậu ấy đến Yến Thành chơi, tôi đi đón tiếp một chút.”

“Cô mặc cái này đi hẹn à?” Ôn Diễm hỏi: “Không về thay quần áo trước sao?”

“Không cần đâu.” Thịnh Nịnh cúi đầu nhìn mình: “Tôi đi nhà hàng Tây ăn cơm, mặc bộ này tốt rồi.”

Ăn mặc trang trọng như vậy cũng không thể đi nhà hàng bình thường được, vì thế Thịnh Nịnh cố ý đặt bàn ở nhà hàng Tây.

Dù sao khách đến nhà hàng Tây đều ăn mặc rất trang trọng, cô mặc như này cũng không quá lỡ.

Đột nhiên Ôn Diễm nhíu mày: “Cho nên vì bữa tối nên cô mới cố ý ăn mặc như vậy?”

Thịnh Nịnh nghĩ thầm mặc dù hôm nay Thịnh Thi Mông đơn phương nhiệt tình trang điểm cho cô, vừa trang điểm vừa làm tóc nhưng cô cũng không từ chối.

Tốt xấu gì cũng là bạn học cũ bảy tám năm không gặp nhau, ở trước mặt bạn học đã lâu không gặp cũng cần chú ý hình tượng ăn mặc một chút, cái này cũng không phải là tật xấu chứ.

“Không khác mấy.” Thịnh Nịnh gật đầu.

“Bạn học của cô là nam hay nữ?”

“Nam.”

Ôn Diễm à một tiếng: “Hèn gì.”

Thịnh Nịnh nghiêng đầu nhìn anh: “Hèn gì cái gì?”

“Hèn gì tôi bảo cô đừng mặc hở hang cô không chịu.” Mặt Ôn Diễm không thay đổi nói: “Thì ra là vì gặp bạn học nam.”

Chương 73

Thịnh Nịnh khó chịu với cái giọng cô quái không ai đoán được của anh.

“Tôi không mặc đẹp một chút, chẳng lẽ phải bắt tôi ăn mặc lôi thôi lếch thếch đi gặp người khác sao?” Cô phản bác.

Đối với câu hỏi ngược lại với cô, Ôn Diễm vẫn lạnh lùng như trước: “Bình thường cũng không thấy cô để ý như vậy.”

“Bình thường tôi đi làm, không phải catwalk.” Thịnh Nịnh dừng lại, mạnh mẽ nói: “Tất cả mọi người là đồng nghiệp và cấp trên, tôi cảm thấy mình nghiêm túc làm việc chính là để ý lớn nhất cho tổng giám đốc Ôn r ã.”

Mỗi buổi sáng đi làm lúc chín giờ, còn phải tính vào thời gian đi lại giữa chừng này, làm sao cô có thời gian để ăn mặc như một nàng công chúa để đi làm đây?

Hơn nữa cấp trên không tăng lương cho cô vì cô ăn mặc đẹp, đồng nghiệp cũng không công nhận năng lực công việc của cô vì cô ăn mặc đẹp, cô chỉ cần mỗi ngày đi làm đều đảm bảo sạch sẽ gọn gàng, không cay mắt người khác là đủ r ã.

Ôn Diễm bị lý lẽ của cô phản bác đến bực bội, mặt mày âm u nhìn chằm chằm khuôn mặt quật cường khiến người ta tức giận của cô.

Thang máy lên đến tầng Thịnh Nịnh đi thẳng vào, vừa nhấn nút đóng cửa, Ôn Diễm cũng nhắc chân bước vào không nói một lời nào.

Thịnh Nịnh kinh ngạc nghi ngờ nhìn anh.

“Tổng giám đốc Ôn?” Giọng điệu trợ lý Trần khó hiểu: “Ngài không đợi đi cùng với tổng giám đốc Hứa hả?”

“Tôi đi xuống một chuyến, cậu và Trương Tự thay tôi xã giao trước đi.”

Trợ lý Trần chậm chạp gật gù đầu: “A, vâng.”

Cửa thang máy đóng lại, trợ lý Trần sững sốt đứng tại chỗ một lát.

Tổng giám đốc Ôn có hơi xen vào việc của người khác thật.

Hơn nữa cùng là đàn ông, anh ta cảm thấy Thịnh Ninh ăn mặc thế này không xấu, rất xinh đẹp mà.

Anh ta xoay người, định trở về tụ họp với thư ký Trương, hai người cứ mời các tổng giám đốc khác đến nhà hàng ng ồi xuống r ồi tính sau.

Vừa trở lại hội trường, trúng đúng một bóng người hấp ta hấp tấp.

Trợ lý Trần vội vàng đỡ người này ổn định, thấy rõ là người nào tới thì thở dài nói:

“Nhìn đường chứ em.”

“Đàn anh.” Cao Nhị ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Ôn Diễn đâu anh?”

“Vừa mới đi xuống thang máy r ồi.”

“Em lại bỏ lỡ nữa hả?!” Về mặt Cao Nhị vô vọng: “Em thoát khoát chỗ bố em vất vả lắm đấy!”

Nói xong cô ấy không cam lòng, muốn chạy ra ngoài: “Không được, hôm nay nhất định em phải gặp anh ấy một l ần.”

“Em vẫn là đừng đi thì hơn.” Trợ lý Trần giữ cô ấy lại.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cao Nhị không hiểu: “Tại sao? Hôm nay hiếm lắm em mới ăn mặc đẹp như vậy, một mặt cũng chưa gặp anh ấy, tốt xấu gì cũng để em khoe bộ váy này trước mặt anh ấy mới không tính là lãng phí chứ?”

Trợ lý Trần cúi đầu, trên người Cao Nhị cũng mặc lễ phục thiết kế cúp ngực.

Mà hình như viền áo còn thấp hơn áo của Thịnh Ninh một chút nữa.

Cao Nhị chú ý tới tầm mắt của anh ta dừng ở vị trí hơi thất lễ, hơi lui về phía sau một bước nhỏ, giọng nói xấu hổ: “Đàn anh?”

Trợ lý Trần ho một tiếng, dời mắt đi chỗ khác nhắc nhở cô ấy: “Tổng giám đốc Ôn không thích con gái mặc kiêu lỗ phục như vậy.”

Giọng Cao Nhị lập tức cao lên: “Gì? Nhưng hôm nay bạn gái cũ của anh ấy cũng mặc lễ phục như vậy, hơn nữa còn do anh ấy tặng nữa mà.”

“Bạn gái cũ nào?”

“Ôn Lệ á.” Cao Nhị nói: “Dựa vào suy đoán giác quan thứ sáu của phụ nữ, em và Thịnh Ninh đều cho rằng, chắc chắn đó là bạn gái cũ của anh ấy.”

Thật ra trợ lý Trần cũng không biết tổng giám đốc Ôn có quan hệ gì với nghệ sĩ nữ kia cho nên cũng không biết nói thế nào, chỉ có thể nói: “Tổng giám đốc Ôn quen biết với nghệ sĩ nữ kia rất lâu rồi, không giống như các em.”

“Cho nên đó là tiêu chuẩn kép, cô ấy có thể mặc cho nên những cô gái khác đều không thể mặc, nếu không chính là đụng sù.”* Cao Nhị bĩu môi nói: “Người ta cũng đã kết hôn rồi, năm ngoái em còn xem chương trình truyền hình của cô ấy, vợ chồng cô ấy ân ái lắm đấy, Ôn Diễm anh ấy còn vội vàng làm nam phụ si tình làm gì nữa.”

*碰瓷: là một thuật ngữ phương ngữ của khu vực Bắc Kinh, dùng để chỉ hành vi gian dối của những kẻ lừa đảo cố tình để người khác làm vỡ hàng giả và đòi hàng thật giá cao hoặc bồi thường bằng tiền cao. (Ăn vạ)

“Không được, em phải giúp anh ấy thoát khỏi mối tình này.” Sau khi trầm tư một lát, đột nhiên Cao Nhị nghiêm túc nói.

Trợ lý Trần dờ khóc dờ cười: “Em muốn giúp thế nào?”

“Lúc trước em vốn muốn Thịnh Ninh theo đuổi đàn ông giúp em nhưng cô ấy không đồng ý, huống hờ em cũng cảm thấy làm như vậy sẽ tổn hại đến tình bạn thân thiết của bọn em.” Đột nhiên Cao Nhị cười ngọt ngào với trợ lý Trần: “Cho nên đàn anh, em giúp Ôn Diễm, vậy anh giúp em nhé?”

Trợ lý Trần gật gù đầu, mỉm cười nói: “À, em sợ tổn hại tình bạn thuần khiết giữa em và Thịnh Ninh, mà không sợ tổn hại tình bạn cùng trường thuần khiết của em và anh đúng không?”

“Không phải, lúc này em và Thịnh Ninh mới quen nhau có bao lâu đâu, em và anh thì không giống nhau.” Cao Nhị kiêu ngạo nói: “Chúng ta học kinh tế vì mô còn do một thầy cô dạy mà.”

Im lặng vài giây, trợ lý Trần nói: “Anh nói trước, tổng giám đốc Ôn không dễ theo đuổi đâu.”

“Em biết, như vậy mới có tính khiêu chiến, không phải niềm vui theo đuổi một đoá hoa lạnh lùng là ở chỗ này sao?” Cao Nhị tràn đầy tin tưởng nói kế hoạch của mình: “Vốn là em muốn nấu ếch bằng nước ấm, dần dần từ từ làm anh ấy xiêu lòng, từng bước chinh phục trái tim anh ấy.”

*Nước ấm nấu ếch: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ

“Nhưng chậm quá, kỳ thực tập của em sắp kết thúc rồi, em phải lăn vờ trường học, hơn nữa đoán chừng đến bây giờ anh ấy còn không nhớ em tên gì cho nên em tính tỏ tình trước để anh ấy nhớ kỹ mình sau đó mới theo đuổi từ từ.”

Nghe có vẻ đáng tin nhưng nếu đối tượng là cấp trên của anh ta thì...

Nghèo.

Vạch đen chảy đầy mặt mày trợ lý Trần, anh ta nhắc nhở: “Nếu đến lúc đó em bị sếp hung hăng từ chối thì ngàn vạn lần đừng khóc lóc với anh nhà.”

“Yên tâm, em đi bar uống rượu giải sầu, tuyệt đối không làm phiền anh.”

Trợ lý Trần: “Ok.”

Dù sao đừng gây thêm phiền phức cho anh ta là được.

-

Đi vào thang máy, Thịnh Ninh nhấn nút xuống tầng một, giọng điệu không thoải mái hỏi Ôn Diễm: “Tổng giám đốc Ôn anh muốn đi tầng nào?”

“Tầng một.”

“Không phải anh còn ăn tối ở đây sao?” Thịnh Ninh hỏi.

Ôn Diễm thản nhiên nói: “Tôi chỉ nói đi tầng một, không phải nói không đi.”

Thịnh Ninh gật đầu: “À.”

Sau đó không còn gì để nói, bầu không khí trong thang máy nhanh chóng yên lặng.

Thịnh Ninh cầu nguyện ở trong lòng, nhanh xuống tầng một nhanh xuống tầng một.

Không đợi đến tầng một, đột nhiên Ôn Diễm nói một câu không lạnh không nhạt: “Đi xã giao với tôi.”

Không đợi Thịnh Ninh trả lời, anh lại nói: “Coi như cô tặng ca.”

Thịnh Ninh lắc đầu: “Hôm nay không được.”

“Mê tiền đổi tính rồi, vì ăn một bữa cơm với người khác.” Ôn Diễm nhếch môi, giọng điệu không rõ ràng: “Ngay cả tiền lương tặng ca yêu thích nhất cũng không cần.”

Thịnh Ninh thừa nhận mình rất thích tiền lương tặng ca, hơn nữa mỗi lần Ôn Diễm trả lương rất hào phóng.

“Tôi và người khác đã có hẹn trước, cũng không thể vì kiếm tiền tặng ca mà huỷ hẹn được.” Thịnh Ninh lầm bầm nói: “Hơn nữa không phải hôm

nay còn có trợ lý Trần với thư ký Trương ở đây sao? Nếu lần sau họ không có ở đây, anh có việc cần phân phó thì tôi có thể làm bất cứ lúc nào.”

“Không cần nữa.” Ôn Diễm lạnh lùng nói: “Lần này cô không cần thì không có lần sau nữa.”

Thịnh Ninh nghe ra anh đang cố ý gây chuyện, trong lòng cũng tức giận nhưng đè nén lại, cắn răng nói: “VẬY coi như tôi không có may mắn này đi.”

Trong lòng Ôn Diễm cũng có đốm lửa nhỏ, nghe được câu này của Thịnh Ninh thì lửa càng to sắc mặt cũng trở nên âm trầm thêm.

Thang máy đến tầng một, cô không thể chờ đợi để đi ra ngoài.

Chân người đàn ông dài hơn cô, cất bước vượt qua cô rồi nhẹ nhàng để dàng ngăn cản cô.

Anh nói: “Cô khoác thêm áo vào.”

Thịnh Ninh trợn mắt trắng.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Quần áo quần áo, rốt cuộc cô mặc cái này thì chọn anh ở chỗ nào đây?!

“Hôm nay trong tiệc rượu còn có nhiều cô gái ăn mặc ít hơn tôi, sao anh không đi quản các cô ấy mà cứ chăm chăm vào tôi vậy?”

Ôn Diễm thản nhiên nói: “Tôi cũng không quen biết họ.”

“Còn Ôn Lệ thì sao? Anh biết Ôn Lệ mà, hay là nói trên toàn thế giới chỉ có Ôn Lệ mới được mặc lễ phục hở vai, còn tôi không thể mặc đúng không?” Thịnh Ninh lại bắt đầu nói năng không lựa lời, cao giọng hỏi: “Cái váy trên người tôi là anh tặng, anh tặng cô ấy cô ấy có thể mặc, vì sao tôi không thể mặc? Anh không ưa tôi đến mức thế sao?”

Ôn Diển ngẩn ra, lập tức lạnh giọng hỏi: “Sao cô biết váy cô ấy là tôi tặng?”

Anh thừa nhận.

Bộ lễ phục định chế cao cấp giá trăm vạn trên người nghệ sĩ nữ là anh tặng thật.

Anh rất hào phóng với phụ nữ.

Mà cái thứ cô mặc trên người hôm nay, cũng chỉ đáng một sợi lông.

Cô chưa hiểu việc đời, còn cẩn thận nâng niu áo quần trong tủ quần áo, đến bữa tiệc rượu quan trọng mới nở lòng lấy nó mặc.

Trước kia cô cảm thấy không có gì, vốn dĩ người và người đã có chênh lệch từ lúc sinh ra nhưng bây giờ, cảm xúc của lòng tự trọng khó hiểu tra tấn cô, cô không muốn bị người ta coi thường, cũng không muốn thừa nhận chênh lệch giữa mình và anh.

“Anh dám tặng còn sợ người khác biết à?” Thịnh Nịnh thản nhiên nói.

Ôn Diển không trả lời, mà nhìn chằm chằm cô chất vấn mình: “Là Trần Thừa nói cho cô biết sao?”

“Không phải.” Cô không muốn kéo người khác xuống nước, trực tiếp đem tất cả trách nhiệm lên người mình: “Là anh và nghệ sĩ nữ kia đi nói chuyện ở phòng nghỉ, một mình tôi nghe được.”

Ôn Diển kinh ngạc há miệng: “Vậy cô biết tôi và nó...”

Đột nhiên Thịnh Nịnh sốt ruột ngắt lời anh: “Tôi biết, tôi nghe thấy cả rồi.”

Ngay khi cô cho rằng mình sẽ bị mắng to vì rình mò sự riêng tư của cấp trên, thậm chí bị đui việc thì người đàn ông trăn trở xuống thở dài, giọng điệu bình tĩnh nói: “Nhóc kia sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp của nó nên không cho công khai với bên ngoài, cô nhớ giữ bí mật đấy.”

Anh không tức giận, cũng không có thẹn quá hóa giận.

Nhưng cũng không phủ nhận.

Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng lại càng chua xót thêm vài phần.

Cô hít mũi một cái: “Tôi sẽ giữ bí mật.”

Đã đồng ý với anh, lần này cô có thể đi được chưa?

Kết quả là lúc cô đi hai bước về phía trước thì cánh tay của mình bị ai kia kéo lại.

“Cô khoác áo xong rồi đi ra ngoài.” Anh vẫn ra lệnh như vậy không cho cô từ chối.

Thịnh Nịnh thật sự nhịn không được, hất tay anh ra, tức giận đùng đùng nói: “Tôi không khoác!”

“Rốt cuộc cô đang giận cái gì?” Ôn Diễm bị cô hung dữ đến hơi ngây người, giọng nói đê x uống rất thấp: “Cô nghe lén cuộc nói chuyện của tôi và Ôn Lệ, tôi không trách cô, cô còn nổi cáu với tôi?”

“Vậy anh tức giận cái gì?” Thịnh Nịnh cắn răng hỏi: “Tôi không thể đi ăn cơm với bạn học của mình sao? Vì anh đã tặng tôi chiếc váy này cho nên tôi không thể mặc nó sao?”

Vẻ mặt Ôn Diễm dừng lại nhưng cánh tay kéo cô vẫn khăng khăng không buông ra.

Nhưng mà điện thoại trong túi vẫn rung không ngừng khiến người ta không thể bỏ qua.

Thịnh Nịnh nhíu mày rất chặt: “Anh không nghe điện thoại sao?”

Ôn Diển chặc một tiếng, bàn tay còn lại trống không lấy điện thoại ra khỏi túi, bắt máy không kiên nhẫn: “Alo?”

“Tổng giám đốc Ôn.” Trong điện thoại trợ lý Trần cũng nghe ra anh đang tức giận, giọng điệu trở nên cẩn thận nói: “Tổng giám đốc Hứa và mọi người đang chờ sếp.”

Bữa tối sau tiệc rượu rất quan trọng, tất cả toàn là những người không thể không kết giao trên thị trường, còn có mấy người mới đến trên lĩnh vực Internet, doanh nghiệp của họ chủ yếu nhắm vào nhóm người trẻ tuổi, thị trường rất lớn, các doanh nhân có tầm nhìn lâu đời tự nhiên cũng nhắm vào họ.

Các doanh nghiệp mới cần sự hỗ trợ của các doanh nghiệp lâu đời, trong khi các doanh nghiệp lâu đời cần đầu tư vào các doanh nghiệp mới để bơm máu tươi vào chính họ.

Mấy ông lớn thường xưng anh em với bố anh kia, bình thường nhìn mặt mày hiên lành nhưng vừa nhắc đến quan hệ đến lợi ích của bản thân, chiêu tốt chiêu xấu gì cũng lòi ra dùng hết.

Hôm nay anh ở trên bàn cơm là đại diện cho toàn bộ Hưng Dật, không thể vắng mặt.

“Tôi sẽ lên liễn.”

Ôn Diển vừa cúp điện thoại, Thịnh Nịnh nghe thấy những lời này của anh, cũng không đợi anh chủ động buông cô ra mà vội vàng hất tay anh ra.

Anh không biết mình xuất phát từ cảm xúc gì, muốn giữ lại hay là trách cứ, trầm giọng gọi cô: “Thịnh Nịnh.”

“Hôm nay Ôn Chính và Thịnh Thi Mông không hề đến tiệc rượu, công việc thông dịch của tôi đã kết thúc rồi.” Thịnh Nịnh quay đầu nhìn anh, ánh mắt lãnh đạm, giọng điệu bình tĩnh: “Xin hỏi tổng giám đốc Ôn, tôi có thể đi chưa?”

“...”

Bỏ qua Ôn Chỉnh và Thịnh Thi Mông, bỏ qua công việc, căn bản là Ôn Diển không có tư cách gọi cô lại.

Thịnh Nịnh biết anh hiểu điểm này cho nên cố ý nói như vậy, quả nhiên Ôn Diển không nói nữa, cô chào anh nói tổng giám đốc Ôn hẹn gặp lại sau đó xoay người rời đi.

Bên ngoài gió rất lớn, cô đẩy cửa kính tròn xoay đi ra ngoài.

Trong lòng Ôn Diển cười nhạt.

Không có tư cách gọi cô lại thì như thế nào, nếu bữa cơm hôm nay không quan trọng như vậy, làm sao cô có thể đi được?

Anh nhìn cô bước nhanh về phía chiếc xe nhỏ đang đỗ trước cửa khách sạn, người đàn ông từ trên ghế lái cũng có tuổi tác tương đương cô. Thịnh Nịnh vừa nhìn thấy anh ta, đã thay bộ dạng vừa giương nanh múa vuốt với anh, cười dịu dàng chào hỏi người đàn ông trẻ tuổi đó.

Trên mặt hai người đều nở nụ cười, đứng bên cạnh xe nói chuyện với nhau sau đó người đàn ông kia lễ phép chỉ chỉ áo khoác của Thịnh.

Thịnh Nịnh mím môi cười rồi khoác áo khoác lên rất nhanh.

Ôn Diển bực bội nghiêng đầu, ánh mắt tối tăm lạnh như băng, chậm chọc cười hai tiếng.

Anh bảo cô khoác thêm áo rồi lại đi ra ngoài mà cô không nghe, anh bảo cô làm gì, cô lại không làm nấy, vậy mà bạn học kia của cô cũng chỉ mới chỉ chỉ áo khoác của cô, cô lập tức nghe lời mặc vào.

Sao cô lại thế chứ, làm sao có thể đối với anh và bạn học nam kia bằng hai thái độ khác nhau một trời một vực như vậy chứ?

Cảm xúc lo âu buồn phiền đồng thời lại cảm thấy thất bại khó hiểu, chỉ cảm thấy một thân kiêu căng và ngạo mạn đều bị cô gái này giẫm ở dưới

chân r ấ.

Điện thoại c ầm trong tay lại rung lên hối thúc anh, ánh mắt sáng quắc của người đàn ông nhìn chăm chăm chiếc xe cùng với hai người kia, cuối cùng gian nan xoay người, vút cảnh tượng khiến người ta tức giận này sau đầu đi.

-

Cách bảy tám năm mới gặp mặt, hai bạn học Trung học cũng không dự đoán được dáng vẻ của đối phương bây giờ.

Nhưng nếu biểu hiện kinh ngạc quá mức sẽ làm cho đối phương cảm thấy xấu hổ, ánh mắt của nhau chỉ dừng lại trên người đối phương một lát, sau đó bắt đầu nói chuyện để phá vỡ cảm giác xa lạ sinh ra vì đã lâu không gặp.

Giọng nói của họ không thay đổi nhiều nhưng dáng vẻ đã trưởng thành.

Thời trung học Lục Gia Thanh rất thanh tú, vóc dáng cao g ầy, tính cách anh ta lại tốt, vui vẻ hào phóng cho nên có rất nhiều bạn bè.

Duy chỉ có khoảng thời gian đưa sữa cho Thịnh Nịnh là tương phản tương đối lớn, lúc nào cũng xấu hổ ngại ngùng.

Khi nhìn thấy Thịnh Nịnh lần đầu tiên, Lục Gia Thanh hơi ngẩn ra một chút sau đó nở nụ cười thoải mái để chịu từ Trung học đến bây giờ.

Anh ta cười rất hào phóng, tự nhiên Thịnh Nịnh đáp lại một nụ cười.

“Thật ngại quá, công việc tớ mới kết thúc, không có thời gian về nhà thay quần áo.” Thịnh Nịnh ng ẩ lên xe nói xin lỗi với anh ta: “Vốn là để cậu chọn chỗ ăn cơm, hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng mời cậu đi nhà hàng Tây r ấ.”

“Không sao đâu, tớ cũng rất thích ăn cơm Tây.” Lục Gia Thanh khẽ cười: “Rất đẹp, nếu không phải hôm nay trùng hợp cậu có việc, chỉ sợ tớ

cũng không thấy cậu ăn mặc long trọng như vậy.”

Lục Gia Thanh chỉ chỉ mình, trêu ghẹo nói: “Tớ còn cố ý mượn áo của bạn bè, vừa người chứ?”

“Rất vừa người.”

“Vừa rồi tớ nhìn thấy cậu nói chuyện với một người đàn ông trong đó.” Lục Gia Thanh dừng một chút, giọng điệu ôn hòa: “Là đồng nghiệp của cậu hả?”

“Là cấp trên của tớ.” Thịnh Nịnh giải thích: “Sếp vừa mới giao việc cho tớ.”

“Sếp?” Lục Gia Thanh hơi kinh ngạc: “Còn trẻ như vậy luôn hả?”

Giọng điệu Thịnh Nịnh bình tĩnh: “Phụ nhị đại, xuất thân tốt, sinh ra đã là con cưng của trời.”

“Hèn gì.” Lục Gia Thanh lập tức hiểu: “Vậy chúng ta không thể so sánh được.”

Thịnh Nịnh gật đầu: “Đúng vậy.”

Đến nhà hàng đã đặt trước, hai người câu có cậu không trò chuyện, bởi vì đã quá lâu không gặp, bây giờ không có đề tài chung cho nên chỉ có chuyện quá khứ mới có thể tán gẫu một chút.

Sau đó Lục Gia Thanh nói đến chuyện đến làm việc ở Yến Thành, lúc này mới kéo đề tài đến thời gian bây giờ.

“Tớ đã chọn thử vài công ty trên mạng, có mấy công ty đã thông qua, nói tớ hãy qua phỏng vấn.” Lục Gia Thanh nói: “Cơm nước xong tớ gửi tài liệu của mấy công ty kia cho cậu, cậu tham mưu* giúp tớ nhé.”

* Giúp góp ý kiến có tính chất chỉ đạo.

“Ok, không thành vấn đề”

Sau khi ăn cơm xong, Thịnh Ninh định gọi nhân viên phục vụ tới trả tiền.

Lục Gia Thanh nói: “Bữa này tớ mời đi.”

“Không phải nói tớ mời sao?” Thịnh Ninh không đồng ý: “Không gặp nhau lâu vậy rồi, vẫn cần khách sáo, tớ mời cho.”

Sau đó vô vùng Trung Quốc khách sáo để tớ mời vài lần, Lục Gia Thanh thở dài nói: “Thịnh Ninh, cậu cứ coi như bữa cơm này là sữa tớ mời cậu uống khi còn học Trung học đấy, không được sao?”

Thịnh Ninh cảm thấy hình ảnh so sánh này rất kỳ quái.

“Giá cả chênh lệch nhiều như vậy, sao có thể so sánh như vậy được?” Cô lù lù lại và nói: “Nếu cậu cũng muốn trả tiền, vậy ít nhất là chia AA* với tớ đi.”

*Khi đi ăn hay đi chơi cùng nhau chia đôi tiền, ai tự trả tiền người nấy.

“AA?” Lục Gia Thanh nhíu mày: “Cậu có coi tớ là đàn ông không đấy?”

“Cậu mới tốt nghiệp trở về, công việc còn chưa có, tốt xấu gì thì tớ cũng đi thực tập lâu vậy rồi.” Thịnh Ninh không muốn nói đi đâu này nhưng không nói lại không có lý do gì khác: “Nói về tiền riêng, tớ vẫn nhiều hơn cậu một chút.”

Lục Gia Thanh sững sốt, sáng khoái cười rộ lên.

“Này Thịnh Ninh, không phải cậu đang khoe giàu với tớ chứ?”

“Đúng vậy.” Giọng điệu Thịnh Ninh đứng đắn: “Cho nên bữa này tớ mời cậu.”

Lục Gia Thanh bật cười càng lớn tiếng, đôi mắt trong suốt sạch sẽ hơi cong, vừa cười vừa ho, cuối cùng thỏa hiệp gật đầu: “Được rồi, cậu mời, đây chính là cậu cho cơ hội cho tớ đó.”

Thịnh Nịnh: “Cơ hội gì?”

“Lần này cậu mời tớ, vậy không phải lần sau thuận lý thành chương* đến tớ mời cậu sao?” Lục Gia Thanh lập tức dùng lý do của cô chặn lời cô muốn nói tiếp theo: “Cậu tự nói, chúng ta lâu không gặp như vậy rồi, cần khách sáo nhất định phải có, tớ không thể ăn không một bữa của cậu được.”

*Diễn ra trôi chảy, cứ như vậy mà thành.

Thịnh Nịnh há miệng, dưới nụ cười tự tin sáng khoái của anh ta cũng không thể từ chối, đành gật đầu nói: “Được rồi.”

Sau khi ăn cơm chuẩn bị về nhà, Thịnh Nịnh lại chủ động nói: “Cậu đưa tớ đến ga tàu điện ngầm gần nhất đi, tớ tự đi tàu điện ngầm về nhà là được.”

Lục Gia Thanh do dự một lát, gật đầu: “Được.”

Anh ta biết Thịnh Nịnh là kiểu người, nếu người khác không chủ động với cô vậy thì nhất định cô cũng không chủ động nhưng nếu có người đối xử tốt với cô, cô cũng sẽ báo đáp lại nhưng kiểu báo đáp này cũng chỉ là một kiểu có qua có lại, trả nợ cho người khác chứ không phải đáp lại bằng kiểu thân thiết hơn.

Cô khách khí với anh ta, thái độ cũng tốt, giống như bạn bè bình thường nhưng trước sau cũng không thân thiết.

Nhưng anh ta cũng không còn ngại ngùng như hồi Trung học nữa, hồi trước ngay cả tặng sữa cũng ngượng ngùng, hiện giờ đã thông dong sáng khoái đối mặt với Thịnh Nịnh.

Hôm nay gặp mặt không có lúng túng như tưởng tượng, so với hồi Trung học Thịnh Nịnh nói nhiều hơn rất nhiều, có thể nhìn ra mấy năm nay ở Yên Thành năng lực xã giao của cô tăng lên nhiều, không còn là bé một sách chỉ biết vui đầu học tập của năm đó nữa.

Hồi Trung học, ấn tượng đầu tiên của Lục Gia Thanh về Thịnh Nịnh là một bé mọt sách.

Anh ta đã quen với việc đứng nhất nhưng từ khi làm bạn học với Thịnh Nịnh, vị trí thứ nhất này không còn dành riêng cho anh ta nữa.

Có vài lần, bởi vì một ngày trước kỳ thi lại tới tiệm net lên mạng, kết quả đã bị Thịnh Nịnh kéo thành khoảng cách lớn trong kỳ thi.

Mà mỗi lần anh ta thi đứng thứ nhất, Thịnh Nịnh chỉ kém anh ta vài điểm.

Lục Gia Thanh nghi hoặc chẳng lẽ mỗi lần thi cử cô gái này đều chuẩn bị đầy đủ như vậy sao?

Vì vậy, anh ta bắt đầu chú ý đến Thịnh Nịnh.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đeo kính, ngoại hình lịch sự nhã nhặn, đồng phục học sinh và giày vải luôn sạch sẽ gọn gàng, tóc thì luôn cột tóc đuôi ngựa.

Thật ra cô rất xinh đẹp nhưng lúc ấy có mấy bạn nữ trong lớp biết ăn mặc trang điểm, ánh mắt của các bạn nam cũng bị hấp dẫn theo nên không ai chú ý tới thật ra học sinh ưu tú này cũng không thua kém mấy bạn nữ kia một chút nào.

Trang phục hôm nay của Thịnh Nịnh đã chứng minh ánh mắt lúc đó của anh ta không sai.

Lục Gia Thanh vừa thản nhiên nhớ lại quá khứ, vừa lái xe đưa Thịnh Nịnh về nhà.

“Chờ tớ tìm chỗ ăn cơm xong sẽ gửi WeChat cho cậu.” Chờ Thịnh Nịnh xuống xe, Lục Gia Thanh hạ cửa sổ xe cười nói với cô: “Không đi nhà hàng Tây, cậu muốn mặc cái gì thì mặc cái đó, cậu thoải mái là trên hết.”

Thị Nịnh cảm thấy thật ra cô ăn bữa cơm hôm nay rất thoải mái.

So với khiêu vũ với Ôn Diển thì thoải mái hơn nhiều.

Tạm biệt Lục Gia Thanh, Thị Nịnh kéo thân thể mệt mỏi lên lầu vào nhà, lúc về đến nhà đèn vẫn còn tắt, Thị Thi Mông còn chưa về

Công ty bảo hiểm vẫn chưa đến “cứu” họ nữa hả?

Công ty bảo hiểm gì không biết, hiệu suất rác rưởi như vậy, thế mà Ôn Chỉnh còn yên tâm mua bảo hiểm ở loại công ty bảo hiểm này, xem ra ánh mắt phú nhị đại chọn công ty bảo hiểm cũng không được tốt lắm.

Thị Nịnh bĩu bĩu môi, đặt chữ ký của nghệ sĩ nữ cô thu hoạch duy nhất hôm nay ở huyền quan.*

*Huyền quan là một khu vực sảnh trống ở gần cửa ra vào và kết nối với phòng khách, có thể coi là khoảng đệm của phòng khách.

Cô vội vàng tắm rửa một cái, trực tiếp lên giường chuẩn bị đi ngủ nhưng nằm trên giường rất lâu cũng không ngủ được vì thế đành phải lấy điện thoại ra định chơi điện thoại một lát rồi mới ngủ.

Không hiểu sao, Thị Nịnh lại phá lệ dùng điện thoại tìm tên nghệ sĩ nữ kia.

Nghệ sĩ nữ đã kết hôn cho nên khi tìm kiếm khó tránh khỏi tìm được chồng cô ấy.

Thị Nịnh cũng chưa từng gặp chồng cô ấy ở ngoài đời nhưng chỉ nhìn ảnh, cô cũng cảm thấy hai người rất xứng đôi.

Cô lại xem thêm một vài đoạn clip tạp kỹ được cắt nối của hai vợ chồng, kết quả là video độc hại, vừa nhìn đã thấy Thị Thi Mông về nhà.

Thị Thi Mông đứng dưới lầu gọi cô, Thị Nịnh lập tức chốt dạ nhét điện thoại vào gối rồi giả vờ ngủ.

Mắt nhắm nghiền lại, trong đầu lại đang suy nghĩ về đoạn video vừa rồi.

Hai vợ chồng người ta ân ái như vậy, cho nên mới nói Ôn Diễm đi theo góp vui làm gì không biết.

Chỉ có đi đâu cô cũng có bệnh, cô đi theo góp vui làm gì không biết nữa.

Hai tên mắc bệnh thần kinh.

Trong lòng Thịnh Ninh mắng.

-

Sau Tết Nguyên Tiêu trường học khai giảng, báo cáo khai giảng luận văn tốt nghiệp đã được thông qua, thầy cô hướng dẫn bảo cô bắt đầu chuẩn bị tài liệu luận văn và viết bản thảo đầu tiên đi.

Thịnh Ninh, giống như tất cả các sinh viên thực tập khác, bận rộn không hở tay.

Lúc ở công ty, Từ Bách Lệ phụ trách dẫn dắt cô lại hỏi về ý định làm việc của cô, cô suy nghĩ một chút, vẫn là nói tính toán của mình cho chị Lệ biết.

“Thi Bộ Ngoại giao à?” Chị Lệ gật gật đầu: “VẬY em sắp bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi

sáu tháng cuối năm rồi chứ?”

“Dạ phải.”

“Cũng được, em tự quyết định tốt là được.” Chị Lệ vỗ vỗ vai cô: “Bận rộn rồi, cố lên.”

Chờ chị Lệ vừa đi, Thịnh Ninh lại nằm sấp trên bàn bắt đầu ngẩn người.

Bên bộ phận nhân sự đã đóng dấu cho báo cáo thực tập kỳ nghỉ đông của cô, theo lý mà nói cô đã hoàn thành đợt thực tập lần này, không cần đi làm nữa.

Nhưng bên chị Lệ còn có công việc giao cho cô chưa hoàn thành, cô cảm thấy tuy chị Lệ là người tương đối nghiêm túc nhưng đối xử không tệ với cô, làm việc cho chị ấy cũng vì rèn luyện cho cô, trợ lý Trần và thư ký Trương cũng sẽ thường xuyên chỉ điểm cho cô.

Tuy các tiện bối khác của phòng tổng giám đốc thích sai cô làm đông làm tây vì cô là sinh viên thực tập nhưng cũng không làm khó cô, mỗi lần uống trà chiều còn mời cô ăn vặt.

Ngoại trừ vị cấp trên nào đó, thực ra mọi người ở đây ở chung rất dễ.

Hơn nữa cô bạn mới quen là Cao Nhị cũng không tệ, tuy rằng là con gái nhà giàu nhưng không kênh kiệu, bình thường nghỉ trưa còn nói chuyện phiếm với cô rất vui.

Vì vậy, trưa nay ăn cơm ở canteen, Cao Nhị vẫn làm người chủ động.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ dài ngày, canteen công ty rất náo nhiệt nhộn nhịp, bàn nào cũng bàn tán xôn xao về chuyện xảy ra trong Tết Nguyên Đán.

Cao Nhị và Thịnh Thi Mông rất hợp nhau, hai cô gái trò chuyện không ngớt. Bây giờ hai người họ đang nói về bộ phim hoạt hình mới ra vào tháng một. Thịnh Nịnh không xem phim hoạt hình nên thất thần một lúc.

Màn hình điện thoại đặt trên bàn sáng lên, Thịnh Nịnh cầm lên thì thấy là tin nhắn WeChat của Lục Gia Thanh.

Anh ta đã quyết định chỗ ăn cơm xong, gửi địa điểm cho cô.

“Thịnh Nịnh, cậu có nghe tớ nói không?”

Thịnh Nịnh ngờ ngạc ngẩng đầu: “Hả?”

“Tớ nói, tớ sẽ hẹn Ôn Diển ra r ồi tỏ tình với anh ấy.” Cao Nhị lặp lại một l ần nữa.

Đ ầu óc Thịnh Nịnh không theo kịp nên hỏi: “Không phải hai người đang nói v ề phim hoạt hình à?”

“Đó là chuyện cách đây vài phút r ồi, nói xong r ồi.” Thịnh Thi Mông nói: “Em khuyên chị ấy không c ần, bởi vì có xác suất 99% sẽ thất bại, chị khuyên chị ấy đi.”

Thịnh Nịnh dừng lại, thành thật nói: “Không phải là xác suất 100% à?”

“...”

“...”

“U là chời, tớ mặc kệ, sau khi thực tập xong tớ phải v ề trường để làm luận văn, tớ không quan tâm anh ấy sống hay chết đâu, tỏ tình xong thì xong.” Cao Nhị kiên định nói tiếp: “Cùng lắm thì bị từ chối ưỡng say khóc lóc một h ồi là hết, đến lúc đó tớ cũng không kêu chị em plastic* tới để chê cười tớ nữa, hai người phải ng ồi ưỡng cùng với tớ cả đêm, yên tâm t iền rượu tớ bao hết.”

*Plastic hoa tỷ muội ý là chỉ hội chị em bạn dì tình cảm như hoa giả bằng nhựa, hàng giả 100% nhưng vẫn luôn tươi không tàn. Bên ngoài thân thiết chị em nhưng thực chất đầu đá như điên.

Thịnh Thi Mông không khỏi tán thưởng dũng khí của Cao Nhị, dù sao cô ấy cũng từng theo đuổi Ôn Diển, cô ấy biết Cao Nhị phải quyết tâm đ ến mức nào mới có thể tỏ tình với Ôn Diển.

“Chị ấy định mời Ôn Diển đi ăn tối vào thứ bảy tuần này, để hai chị em em sắp xếp thời gian rảnh, nếu tỏ tình thất bại thì hú tụi em tới quan bar bất cứ lúc nào.” Thịnh Thi Mông nói.

Cao Nhị nhìn Thịnh Nịnh: “Thứ bảy cậu có rảnh không?”

“Tớ không rảnh.” Thịnh Ninh nói: “Tớ có hẹn tôi ăn tối rồi.”

Cao Nhị hét lên: “Moạ hấn, tên nào, chẳng lẽ còn quan trọng hơn chị em tốt của cậu sao?”

Thịnh Thi Mông đoán được đi ều gì đó, hỏi Thịnh Ninh: “Có phải là đàn anh Lục Gia Thanh không?”

Chương 74-75

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Ừm.”

Ánh mắt Thịnh Thi Mông lập tức sáng lên.

“Đây là bữa cơm thứ hai của hai người đúng không? Có cơ hội để phát triển thêm không?”

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Chắc là không có.”

Không có cảm giác đặc biệt, giống như h ồi Tết gặp các bạn cùng lớp trong nhà hàng của khách sạn, gặp được bạn bè đã lâu không gặp cũng không có cảm giác gì.

Thịnh Nịnh thì cảm thấy Lục Gia Thanh đối xử với cô khá đặc biệt, cô từng có thiện cảm với anh ta, cho dù thiện cảm này cũng không sâu sắc nhưng cũng hơn những người bèo nước gặp nhau*, anh ta đã đủ đặc biệt.

*Tình cờ mà gặp nhau (thường dùng để chỉ những người vốn không quen biết nhau, tình cờ gặp nhau).

Nhưng ngày đó gặp lại, cũng không vui sướng khi xa cách gặp lại mà là cảm giác xa lạ ập đến.

“À.” Thịnh Thi Mông thất vọng phát ra tiếng.

“Cái gì ề cái gì ề? Ăn cơm gì ề? Phát triển gì ề?”

Rõ ràng Cao Nhị cũng nghe được chút gì đó, lập tức ghé lại gần muốn nghe thêm một chút nữa.

Thịnh Nịnh cảm thấy nói với Cao Nhị cũng không có gì là không tốt cả, dù sao ngay cả chuyện riêng tư cô ấy định tỏ tình với Ôn Diễm cũng nói với

cô và Thịnh Thi Mông mà.

Đại khái cô nói sơ sơ về chuyện của Lục Gia Thanh, Thịnh Thi Mông là người biết chuyện, có một số chỗ Thịnh Nịnh cố ý bỏ qua, ví dụ như chi tiết tặng sữa thì Thịnh Thi Mông chờ Thịnh Nịnh nói xong thì lập tức kích động bổ sung giải thích thêm cho Cao Nhị nghe.

Cao Nhị nghe mà hâm mộ không thôi: “Trời ạ, đây không phải là phim thanh xuân thu ần khiết đây sao?”

“Đúng vậy.” Thịnh Thi Mông liêu mạng gật đầu: “Với kinh nghiệm và trực giác của em, chắc chắn đàn anh Lục Gia Thanh vì chị em nên mới tới Yến Thành.”

“Chỉ có đi ầu chị có thắc mắc.” Cao Nhị giơ tay lên nói: “Nếu như đó là bạn học Trung học của chị em, vì chị em mới đến làm việc ở Yến Thành, có nghĩa là nhiều năm nay anh ta vẫn chưa bao giờ quên Thịnh Nịnh, vậy tại sao phải đợi đến bây giờ mới liên lạc với chị em thế?”

Thịnh Thi Mông bị hỏi lại, nói không chắc lắm: “Trước đây không sống chung ở một thành phố, chắc là liên lạc cũng vô dụng.”

“Vì sao vô dụng?” Cao Nhị càng khó hiểu: “Hai người họ đều ở trên Trái Đất, cho dù cách Thái Bình Dương, chẳng lẽ một tấm vé máy bay còn không giải quyết được sao? Nếu là chị, chị tuyệt đối sẽ không đợi đến bây giờ mới liên lạc với chị em.”

“Tính cách của chị và đàn anh kia không giống nhau á.” Thịnh Thi Mông nói.

Có bao nhiêu người có thể nhiệt tình như Cao Nhị đây, môi trường mà cô ấy trưởng thành đã tạo nên tính cách sáng khoái nhiệt tình như cô ấy.

Mà phần lớn mọi người đều không may mắn như cô ấy, ví dụ như Thịnh Nịnh, ví dụ như Thịnh Thi Mông.

Bởi vì sợ bị tổn thương cho nên không dám đáp lại, chứ đừng nói tới việc đơn phương rơi vào một mối tình không được hồi đáp.

“Nếu thật sự có cảm giác với một người thì lý trí cũng không khuyên được.” Cao Nhị chỉ chỉ mình: “Ví dụ như chị, hai người bảo chị đừng tỏ tình với Ôn Diễm, chị không hiểu đạo lý này sao? Ngốc thì ngốc đi, cùng lắm thì khóc lóc uống say là được.”

"Mặc kệ cậu ấy băn khoăn gì, đây đều là chuyện của cậu ấy." Đột nhiên Thịnh Nịnh nói: “Hơn nữa tốt nghiệp Trung học bao năm rồi, tốt lớn lên cậu ấy cũng lớn lên, suy nghĩ cũng thay đổi thôi.”

Sau khi nói xong, cô bưng khay thức ăn đứng lên rời đi, vẫn nhắc nhở hai người đừng trò chuyện lâu quá quên thời gian như thường lệ.

“Chị em cũng lý trí quá rồi.” Cao Nhị vụng trộm lẩm bẩm: “Sao chị lại thấy theo đuổi cô ấy còn khó hơn theo đuổi Ôn Diễm nữa.”

“Không đâu, rõ là tổng giám đốc Ôn khó hơn nhiều.” Thịnh Thi Mông phủ nhận.

Nhưng Cao Nhị nghĩ lại, cô ấy mới theo đuổi Ôn Diễm bao lâu, cô ấy mới quen biết Thịnh Nịnh bao lâu, cho nên nghĩ lại lời mình vừa nói thì cũng không chắc lắm.

Bình tĩnh mà xem xét, cô ấy không hy vọng Thịnh Nịnh bỏ lỡ Lục Gia Thanh, ít nhất hai người họ đã quen biết nhau từ thời Trung học, so với xây dựng một mối quan hệ mới với một người mới thì quen biết và tiếp xúc lần nữa với người cũ từng trải qua một thời gian hẳn là thích hợp với Thịnh Nịnh hơn một chút.

-

Cao Nhị và Thịnh Thi Mông còn đang tiếp tục lè mè trong canteen, Thịnh Nịnh đã lên lầu trước trở về phòng của tổng giám đốc làm.

Trong phòng làm việc không có mấy người, hoặc là làm việc tất bật không có thời gian rảnh hoặc mấy người im lặng chơi điện thoại, Thịnh Ninh ng ồi vào bàn làm việc của mình, định xem tài liệu phiên dịch thời miên trước sau đó nằm sấp trên bàn ngủ một giấc.

Lúc trợ lý Trần đi lấy cơm cho tổng giám đốc Ôn, Thịnh Ninh đã gục đầu nằm câu cá* trên bàn.

*Ở chương 38 mình có giải thích là chỉ sự lười biếng trong công việc, ở chương này là chỉ việc ngủ trưa nhé.

Anh ta yên lặng thưởng thức tư thế câu cá của cô trong chốc lát, vốn định đi lên nhắc nhở cô muốn ngủ thì cứ ngủ đi nhưng lại sợ làm vậy sẽ quấy r ầy giấc nghỉ trưa của cô, vì thế không để ý nữa, trực tiếp đi tới phòng làm việc tổng giám đốc Ôn.

“Tổng giám đốc Ôn, tôi lấy cơm cho ngài r ồi.”

Người đàn ông đang tập trung vào màn hình máy tính.

“Vất vả r ồi.”

“Là tôi bảo canteen chọn món theo khẩu vị của ngài đấy.” Trợ lý Trần nói: “Ngài ăn cơm trước đi, ăn xong r ồi làm tiếp.”

Có khi ban ngày công việc quá bận rộn, cũng không rảnh tới nhà hàng ăn cơm trưa, dù sao khẩu vị của Ôn Diển cũng không kén chọn lắm, chỉ cần không phải thức ăn quá khó ăn hoặc quá kỳ quái thì có thể ăn được, vì tiết kiệm thời gian nên trực tiếp nhờ trợ lý đến canteen múc cơm.

Lúc ăn cơm Ôn Diển tương đối nhã nhặn, hơn nữa lúc ăn cơm anh không quen bị người ta nhìn chăm chăm.

Bởi vì bị người ta nhìn chăm chăm, thịt ăn vào miệng sẽ trở nên khó nuốt giống như sấp.

“Còn có chuyện gì không?”

Được người ta gửi gắm, trợ lý Trần cũng không biết nên nói như thế nào.

“Ừm... Tổng giám đốc Ôn, thứ bảy này anh rảnh không?”

“Hả là có.” Ôn Diển hỏi: “Có lịch trình mới sao?”

“Không phải, là lời mời riêng.” Trợ lý Trần ho khan một tiếng nói: “Có người nhờ tôi nói với ngài một tiếng, thứ bảy này cô ấy muốn hẹn ngài đi ăn cơm cùng nhau.”

Ôn Diển: “Ai vậy?”

“Cô ấy không cho nói, tóm lại ngài yên tâm, chắc chắn không phải là âm mưu, tôi rất hiểu cô ấy, là một bữa cơm bình thường thôi. Tôi chỉ chịu trách nhiệm truyền lời, có đi hay không vẫn do ngài tự quyết định.”

Cho tới bây giờ Ôn Diển chưa từng nghe trợ lý mình nói năng mơ hồ như vậy, nếu trợ lý nói không phải âm mưu vậy thì anh ta xuất phát từ tín nhiệm, đương nhiên cũng không nghi ngờ đó có phải Hồng Môn Yến* hay không.

*Thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

“Người của công ty?”

“Đúng vậy.”

“Bạn của cậu.”

“Đúng vậy.”

“Là nữ?”

Trợ lý Trần nghĩ thầm chắc tổng giám đốc Ôn sẽ không trực tiếp đoán ra đâu nhỉ, giọng điệu bắt đầu do dự: “Ừm.”

Ôn Diễn ồm một tiếng, không tiếp tục đoán nữa mà nói thẳng: “VẬY CẬU NÓI VỚI CÔ ẤY, TÔI KHÔNG RÀNH.”

Trợ lý Trần nghĩ thầm tôi biết ngay mà, không có ai hiểu tổng giám đốc Ôn rõ hơn tôi.

Cứ trực tiếp bị từ chối như vậy, anh ta cũng hơi xấu hổ thay Cao Nhị.

Một tên đàn ông như anh ta vốn không thích hợp để nhúng tay vào chuyện riêng tư của tổng giám đốc Ôn, huống chi còn là chuyện tình cảm riêng tư này, cho dù tổng giám đốc Ôn muốn đi thì chắc chắn cũng sẽ không nói thật với một tên đàn ông.

“Sớm biết thì để Thịnh Ninh đến nói với ngài r ồi.” Trợ lý Trần lúng túng cười cười: “Một người đàn ông như tôi nói giúp con gái cũng kỳ cục quá, sếp ngài đừng để ý nha.”

Về mặt Ôn Diễn dừng lại, nhíu mày hỏi: “Thịnh Ninh cũng biết chuyện này sao?”

“Hả?” Trợ lý Trần vừa mới định gạt đầu theo bản năng nhưng lập tức phản ứng lại gạt như này thì quá lộ tẩy r ồi sao, người quen biết anh ta và Thịnh Ninh, lẽ tổng giám đốc Ôn đoán được thì làm sao bây giờ, lại vội vàng đổi giọng: “Chắc cô ấy không biết đâu, tôi cũng không rõ lắm, tôi đi ra ngoài trước.”

Nói nhiều sai nhiều, trợ lý Trần vội vàng chu ần mất.

Lúc đi ra ngoài cố ý vòng qua bàn làm việc của Thịnh Ninh, gõ gõ bàn của cô trước khi Thịnh Ninh sắp ngủ.

Thịnh Ninh bừng tỉnh, vô cùng khó chịu trừng mắt lên nhưng vừa nhìn là trợ lý Trần, tức giận cũng hạ xuống trong nháy mắt.

“Làm sao vậy?”

“Đàn em bảo anh mời tổng giám đốc Ôn thì anh cũng mời rồi, nếu lát nữa ngài ấy hỏi em, em giúp anh một tay nghe.”

Nói xong trợ lý Trần bước nhanh thoát khỏi phòng tổng giám đốc.

Thị Nịnh bu òn ngủ ngáp một cái.

Mấy chuyện này thì cô giúp kiêu gì đây?

Cô cảm thấy với tính cách của nhà tư bản, cho dù cô giúp đỡ cũng vô dụng, anh không muốn đi thì chính là không đi.

Thị Nịnh vốn đã sắp ngủ đành phải cúi mí mắt xuống, tiếp tục nhìn chăm chăm văn kiện trong tay bắt đầu vòng thời miên lần thứ hai.

Không bao lâu sau, Thị Nịnh cảm thấy có một t ãn mắt không giải thích được đang làm xáo trộn suy nghĩ vì cô mệt mỏi mơ hồ mà thành một đống len sợi rắc rối.

Cô chỉ có thể căng da đầu ngẩng đầu lên khỏi văn kiện.

“Tổng giám đốc Ôn?”

Giọng điệu Ôn Diễn bình thản: “Rốt cuộc cũng chịu ngẩng đầu?”

“Quá chuyên chú, không chú ý tới anh đã tới.” Thị Nịnh hỏi: “Có việc gì không?”

“Thứ bảy này cô có sắp xếp gì không?”

Thị Nịnh gật đầu: “Có.”

“Đi ăn cơm à?”

Cô nghi hoặc làm sao anh biết được, là vừa nãy ăn cơm ở canteen bị “tai mắt” của anh nghe được sao?

Nhưng đây cũng không phải chuyện cần giấu giếm gì, Thịnh Ninh lại gạt đầu: “Ừm.”

Sau đó lại hỏi: “Tổng giám đốc Ôn, anh hỏi tôi cái này là thứ bả này cần phải tặng ca sao?”

“Không phải.” Ôn Diển dừng một chút, lạnh nhạt nhắc nhở: “Thứ bả đừng đến trễ.”

Thịnh Ninh nhú nhú mày không thể hiểu được, nghĩ thầm gần đây vị cấp trên này càng quản càng rộng, cô ăn cơm với bạn học hồi Trung học, thế mà anh còn đặc biệt nhắc nhở cô đừng đến trễ nữa.

Nếu đổi lại là ngày đó, có lẽ cô lại cảm thấy khó chịu rồi quay trở lại nhưng bây giờ là ban ngày, cô không uống champagne, thậm chí vừa nãy còn uống một ly nước nóng hôi hổi.

Thịnh Ninh nghĩ ở bàn làm việc của mình, người trước mắt này là cấp trên lãnh đạo trực tiếp của cô cho nên cô rất tỉnh táo.

“Biết, sẽ không đến trễ.”

Cho rằng anh còn phân phó thêm chuyện gì nữa, kết quả người đàn ông chỉ nói một câu như vậy rồi xoay người rời đi.

Ở tiệc rượu hôm đó, Ôn Diển bảo cô mặc áo khoác xong rồi mới đi ra ngoài, cô sống chết không mặc nhưng vừa ra ngoài đã bị gió đêm thổi đến run lẩy bẩy, Lục Gia Thanh vừa nhắc nhở cô khoác áo thì cô mới vội vàng hoảng hốt mặc áo khoác vào.

Sau đó, chính Thịnh Ninh cũng suy ngẫm một chút, cảm thấy cách sống chung sống gần đây của cô và Ôn Diển càng ngày càng giống như con gái phản nghịch không nghe lời cùng với người bố có tính cách lạnh lùng chỉ biết dạy dỗ ra lệnh vậy.

Cô cũng không biết vì sao, mỗi lần đứng trước Ôn Diển thì cô luôn luôn không khống chế tính tình của mình được, chỉ cần anh làm cô khó chịu

một chút thôi, cô liền phá lệ tùy hứng.*

*(Làm việc gì) tùy theo cảm hứng, thích thú của cá nhân, không theo một quy định hay cách thức cụ thể nào cả

Rõ ràng lúc đối với những người khác thì cô rất bình thường, nói chuyện với người nào cũng tốt đẹp, chỉ có mỗi khi đối với Ôn Diễm là không được, hai người giống như là hỏa tinh đốt pháo, cứ bùm bùm bùm bùm vĩnh viễn không có lúc yên tĩnh.

Thịnh Nịnh mím môi, cúi đầu lại nằm sấp ở trên bàn, hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa, nửa khuôn mặt dưới chôn ở cánh tay, trong đôi mắt nhìn thấy tia sáng chớp tắt phức tạp.

Dù sao kỳ thực tập cũng sắp kết thúc rồi, đến lúc đó chờ Thịnh Thi Mông và Ôn Chinh diễn xong, cô cũng không cần gánh vai ác công lưng nữa.

Cô sẽ được giải thoát ngay lập tức.

-

Thứ sáu tan tãn, Cao Nhị hào hứng nói với Thịnh Thi Mông không cần đi quán bar uống rượu nữa, Ôn Diễm đồng ý rồi.

Thịnh Thi Mông cho rằng Cao Nhị đã làm sáng tỏ thân phận đi hẹn Ôn Diễm cho nên không cảm thấy rất bất ngờ.

Nói thế nào thì Cao Nhị cũng là con gái nhà giàu, hai người không giống nhau, Ôn Diễm chướng mắt cô ấy không có nghĩa là chướng mắt cả Cao Nhị.

Trong lòng cô cảm thấy may mắn vì mình không kiên trì theo đuổi Ôn Diễm mà là thay đổi mục tiêu giữa đường.

Một người đàn ông quan tâm đến bối cảnh nhà cửa của một cô gái còn quan trọng hơn bất cứ gì khác, dù cô ấy cố gắng hết sức cũng không thể

đuôi kíp.

“Xã hội này quá thực tế.”

Tối thứ sáu, Thịnh Thi Mông và Cao Nhị ngồi nói chuyện phiếm trong nhóm chat của ba người họ, đột nhiên cô ấy buông điện thoại xuống, nằm trên sofa của căn hộ tang thương* cảm thán nói.

*Tang thương, hán việt là 桑蒼, là cách viết rút gọn của “Tang điền thương hải” (桑田蒼海), nghĩa là “ruộng dâu biến thành biển xanh”, dùng để chỉ những biến đổi thay đổi trong cuộc đời mỗi người.

Thịnh Nịnh đem quần áo dãn một tuần cho vào máy giặt, còn đang tính toán lượng nước giặt, không quá chú ý Thịnh Thi Mông đang nói gì.

“Chị ơi!” Thịnh Thi Mông lại nâng cao giọng nói: “Có phải xã hội này rất thực tế hay không! Đúng là mỉa mai.”

“Ừm.” Thịnh Nịnh nói qua loa: “Cái quần leggings này của em có giặt không?”

Thịnh Thi Mông bất lực trả lời: “Giặt, để em để trong giỏ là giặt hết.”

Máy giặt bắt đầu làm việc, Thịnh Nịnh đi về bên sofa, nhắc chân đá con cá muối* Thịnh Thi Mông: “Đừng nằm ngang, nhường chỗ cho chị với.”

*Ám chỉ là những người còn sống mà giống như đã chết. Không có đam mê, không có ý chí, không có nghị lực sống. Lười biếng không thích vận động và suy nghĩ.

Thịnh Thi Mông lười biếng nhích lên, Thịnh Nịnh ngồi xuống bên cạnh cô ấy, tự càn đi đầu khiến TV chuẩn bị tìm một bộ phim để xem.

Thịnh Thi Mông bĩu môi, đột nhiên dang hai tay ôm chặt lấy Thịnh Nịnh.

“Chị.” Cô ấy nhắm mắt lại, lại lầm bầm lặp lại những lời vừa rồi: “Xã hội này thật thực tế quá.”

Thịnh Nịnh ừ một tiếng, vỗ vỗ đầu em gái nằm trước ngực mình.

“Cho nên thứ bảy thực tế này, em có kế hoạch gì không?”

“Cao Nhị và tổng giám đốc Ôn đi ăn cơm, chị và đàn anh Lục Gia Thanh đi ăn cơm.” Thịnh Thi Mông lẩm bẩm: “Em sẽ đến thư viện viết luận văn.”

“Em bắt đầu viết luận văn?” Thịnh Nịnh kinh ngạc chớp chớp mắt: “Chị tưởng cái tật lèm ề của em, ít nhất phải kéo dài đến tháng năm mới bắt đầu viết chứ.”

“Tháng sáu phải bảo vệ tốt nghiệp rồi, em còn muốn lấy được bằng tốt nghiệp thuận lợi đây này.” Thịnh Thi Mông cũng không ngại chị gái trêu ghẹo, dù sao bản thân cô ấy cũng biết mình có “đức tính” gì, cố ý thờ dài theo lời chị gái nói: “Tuy rằng em cũng không muốn bắt đầu sớm như vậy nhưng không còn cách khác, ai bảo em cô đơn chứ.”

Thịnh Nịnh nhú mày: “Em cô đơn ở chỗ nào? Ôn Chinh đâu?”

“Dù sao sớm muộn gì cũng phải chia tay.” Vừa nghe Thịnh Nịnh nhắc tới Ôn Chinh, biểu cảm vốn thoải mái của Thịnh Thi Mông bỗng lại trở nên phiền não: “Bây giờ em nghĩ tới anh ta thì nhớ tới ngày đó nắng hừng gió lạnh mấy tiếng đồng hồ với anh ta và chiếc xe thể thao cực cứng của anh ta liền cảm thấy phiền.”

Đột nhiên Thịnh Nịnh tò mò.

“Tối hôm đó hai đứa em thật sự ngủ ã trên đường lớn hả, không làm gì khác sao?”

“Đúng vậy.” Thịnh Thi Mông thờ dài: “May mà ngày đó em còn trang điểm đẹp mắt chút xíu.”

“Em cảm thấy phiền, chẳng lẽ cậu ta không cảm thấy phiền à?” Thịnh Nịnh không hiểu lắm.

Thịnh Thi Mông nhún vai: “Không biết.”

Dù sao cô ấy không nhìn thấy Ôn Chỉnh phiền chỗ nào.

Xe chạy được nửa đường, lớp xe bỗng nổ, hai người đầu cho rằng bị làm sao, cứ ng ồi trên xe mà nhìn nhau.

Sau đó xuống xe kiểm tra mới phát hiện là nổ lớp xe, dưới ánh mắt cạn lời của Thịnh Thi Mông, không hiểu sao Ôn Chỉnh lại nở nụ cười.

Thịnh Thi Mông lại cười không nổi, tiệc rượu sắp muộn rồi, thế mà anh ta còn cười được nữa.

Cô ấy đành gọi bắt taxi, rồi lại bị anh ta từ chối, nói chiếc xe này là cục cứng mới không thể để nó lè loi chơ vơ trên đường lớn được.

Ôn Chỉnh thích xe thì cô ấy biết nhưng không ngờ anh ta sẽ chấp nhận hứng gió trên đường vì một chiếc xe.

Thịnh Thi Mông còn có thể thế nào nữa, chỉ có thể làm bộ không để ý, thành thật đứng hứng gió với anh ta.

Sau đó đột nhiên anh ta hỏi cô ấy có uống trà sữa hay không, Thịnh Thi Mông nói gì cũng được, thế mà anh ta còn cầm điện thoại đặt hàng mang tới nữa.

Thịnh Thi Mông vĩnh viễn cũng không quên được khi anh trai giao trà sữa đến, phát hiện đây là một chiếc xe thể thao xa hoa đậu trên đường lớn cùng với một đôi nam nữ ăn mặc khá long trọng giống như muốn đi dự tiệc thượng lưu, ánh mắt nhìn hai người vừa khiếp sợ vừa mê mang.

Sau đó công ty bảo hiểm tới kéo xe đi nhưng tiệc rượu cũng sắp kết thúc rồi, có chạy đi cũng không có tác dụng gì.

Thịnh Thi Mông muốn về nhà, đột nhiên Ôn Chỉnh lại nói.

“Hôm nay em ăn mặc xinh đẹp như vậy, chỉ có thể ng ồi trên đường lớn với anh cả buổi chiều, có phải thiệt thòi quá không?”

Trong lòng cô ấy liêu mạng gật đầu, vốn ăn mặc xinh đẹp như vậy là muốn xuất hiện chói mắt mọi người, ai dè xe sẽ nổ lốp.

Sau đó vì Ôn Chỉnh không muốn cho cô ấy ăn mặc lãng phí nên dẫn cô đến nhà hàng Tây ăn cơm.

Là nhà hàng trên cao mà hai người từng đi, họ vẫn ngồi ở vị trí có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm Yên Thành từ cửa pha lê ngắm cảnh.

Sau đó hai người ăn xong, đi đến đài quan sát trên tầng cao hơn để ngắm cảnh đêm.

Chương 75

Tóc dài của Thịnh Thi Mông bị gió thổi bay lên, trên đài quan sát có rất nhiều chị gái xinh đẹp đứng chụp ảnh nhưng vẫn có khá nhiều người nhìn cô ấy.

Đột nhiên trên vai được khoác một chiếc áo khoác, Thịnh Thi Mông ngẩng đầu nhìn Ôn Chỉnh, vừa định nói lời cảm ơn với anh ta.

Ánh mắt anh ta chuyên chú, ánh sáng trong mắt hóa thành cảm xúc còn sáng hơn so với cảnh đêm xa xa, khóe môi mang theo nụ cười, cúi đầu về phía cô.

Trong lòng Thịnh Thi Mông căng thẳng, lui về phía sau hai bước, từ chối nụ hôn này theo bản năng.

Ôn Chỉnh đã nói với cô ấy, anh ta lợi dụng cô ấy, cô ấy cũng chấp nhận để anh ta lợi dụng nhưng không có nghĩa là hai người có thể thân mật không kiêng nể gì như lúc trước nữa.

Trong mắt anh ta lướt qua một tia thất vọng nhưng trên mặt lại treo nụ cười lười nhác không để ý một lần nữa rất nhanh.

Thịnh Thi Mông lúng túng nói sang chuyện khác, hỏi sao lúc mới ăn cơm anh ta không uống rượu vang đỏ.

Anh ta lười biếng dựa vào lan can, lười biếng nói rượu vang đỏ của ngày hôm nay không ngon, còn không bằng trà sữa buổi chiều.

Thịnh Thi Mông lắc lắc đầu, vứt bỏ ký ức ngày đó ra khỏi đầu.

Mà lúc này Thịnh Nịnh đã tìm phim xong, vừa lật quýt vừa xem.

Đột nhiên Thịnh Thi Mông há miệng với cô: “A.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Em không có tay à?” Ngoài miệng Thịnh Nịnh oán giận nhưng ném một múi quýt vào miệng Thịnh Thi Mông.

Thịnh Thi Mông ăn quả quýt ngọt ngào híp mắt, một bên má hơi phình to, ăn xong lại mở miệng, muốn để chị gái đút cho cô một múi nữa.

Mà Thịnh Nịnh đã đắm chìm trong phim, hoàn toàn không phát hiện ám chỉ của Thịnh Thi Mông.

Bộ phim dùng tiếng Anh, gặp những câu ngắn hoặc cụm từ đáng học hỏi, thậm chí cô còn thuận tay ghi chú bằng điện thoại.

Thịnh Thi Mông không biết rốt cuộc Thịnh Nịnh đang xem phim hay đang học nữa, đành phải tự mình lật quýt ăn, cô ấy không có hứng thú với kiểu phim tối nghĩa này nên thuận tay cầm điện thoại lên chuẩn bị lướt Weibo giết thời gian.

Trong tiệc rượu lần trước, nghệ sĩ nữ mấy năm trước Thịnh Thi Mông u mê cũng đi, Thịnh Nịnh còn mang chữ ký của nghệ sĩ nữ về.

Tuy rằng Thịnh Thi Mông đã thoát phấn* sớm rồi nhưng vẫn tiếc nuối vì không đi tiệc rượu được.

*Thoát phấn/Thoát fan/脱粉 = Fan-off: Không còn là người hâm mộ của 1 ai đó nữa.

Cô ấy quyết định lên Weibo xem tình hình gần đây của nghệ sĩ nữ, nếu gương mặt cô ấy vẫn đẹp như vậy thì Thịnh Thi Mông sẽ cân nhắc nhào vô hồ lại.

Vừa mở Weibo ra, trên điện thoại bật nhảy nhót tin nhắn WeChat, là Ôn Chinh gửi tới, hỏi thứ bảy cô ấy có rảnh không.

“Còn làm bộ làm tịch lãng tử quay đầu.” Thịnh Thi Mông nói nhỏ oán giận.

-

Thứ bảy đến đúng hẹn.

Lý do Cao Nhị không cho trợ lý Trần nói trước cho Ôn Diễm biết rốt cuộc là ai hẹn anh thứ bảy ăn tối chính là muốn đánh cược một phen, thuận tiện thăm dò anh.

Nếu anh kiên quyết không đến vậy thì chứng minh anh đúng như cô ấy nghĩ, không phải là người có thể dễ dàng đả động cho nên sẽ không tùy tiện đồng ý dưới tình huống không biết đối phương là ai, mà cô cũng có thể biết rõ đáp án trước khi tỏ tình, anh sẽ không biết là ai hẹn mình, Cao Nhị cũng có thể tránh khỏi bất ngờ mất mặt.

Nếu như anh tới vậy thì chứng minh anh có lạnh lùng hơn nữa thì cũng là một người đàn ông, cho dù khó theo đuổi nhưng cũng không phải xác suất bằng không.

Nghĩ kỹ hai khả năng này, Cao Nhị đã chuẩn bị tình huống lần đáp án ở chỗ đàn anh.

Ôn Diễm sẽ đến.

Không cách nào để hình dung trong nháy mắt kia hào hứng bao nhiêu, càng không cách nào để hình dung tâm trạng sau đó phức tạp bấy nhiêu.

Người hẹn anh không phải là Thịnh Nịnh.

Ôn Diển cũng không cách nào để hình dung bây giờ mình thất vọng tức giận bao nhiêu, sau khi nói chuyện đơn giản với Cao Nhị vài câu, anh đi một đường không quay đầu tới bãi đỗ xe ngầm, ngẩng lên xe, khởi động xe rời khỏi đây.

Anh mở đi đầu hướng, nhập vị trí của nhà họ Ôn, giọng nữ đi đầu hướng bắt đầu làm việc chỉ đường về nhà cho anh.

Chạy một nửa thì dừng lại, không phải vì tai nạn giao thông mà là vì cảnh sát giao thông tạm thời kiểm tra xe.

Ôn Diển phiên não xoa xoa giữa mày, chỉ chốc lát sau cảnh sát giao thông lại gõ cửa sổ xe của anh.

“Xin chào tiên sinh.”

Ôn Diển hạ cửa sổ xe xuống, đưa bằng lái cho cảnh sát giao thông coi và thuận tiện làm kiểm tra nồng độ cồn.

Bình thường cảnh sát giao thông gặp nhiều kiểu người có tiền có cuộc sống riêng tư hỗn loạn, lái xe sang không nhất định là công dân tốt đứng đắn tuân thủ pháp luật, xe sang vốn đã chói mắt, gặp phải loại công tác kiểm tra xe tạm thời này càng trở thành đối tượng quan sát trọng điểm.

Kết quả tất cả mọi thứ đều bình thường, thái độ cảnh sát giao thông tốt nói: “Tiên sinh thứ lỗi, hôm nay là thứ bảy, thanh niên đi ra ngoài chơi tương đối nhiều, chúng tôi cũng sợ xảy ra sai lầm thôi.”

Ôn Diển thản nhiên nói: “Không sao, tôi hiểu.”

“Vừa rồi chúng ta ở phía trước cũng có ngăn một đôi tình nhân nhỏ, hai người đều uống quá nhiều đang muốn đi khách sạn, về mặt cũng không thích hợp cho nên bị chúng tôi mang về cục làm xét nghiệm nước tiểu rồi.” Một cảnh sát giao thông khác khá quen thuộc nói thêm mấy câu: “Tại cuối tuần á, đôi tình nhân nhỏ không đáng tin này càng nhiều, cảm ơn tiên sinh đã hiểu.”

Cảnh sát giao thông thả ra, Ôn Diễm cũng khởi động xe, lái xe ra khỏi bãi đậu xe bên cạnh.

Sau khi lái xe được mấy trăm mét, anh càng nghĩ càng phiền, vừa rồi mấy lời Cao Nhị nói cộng với lời cảnh sát giao thông nói lặp đi lặp lại trong đầu anh.

Mỗi một chữ đầu làm cho anh nghĩ về Thịnh Nịnh không tự chủ.

Chuyện anh và Cao Nhị ăn cơm, chắc chắn cô gái ham tiền kia biết nhưng cô không tỏ vẻ gì, cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Hơn nữa không đoán cũng biết, tối nay cô đi ăn tối với ai.

Ăn tối rồi còn muốn làm gì nữa?

Anh càng nghĩ càng nóng nảy, cuối cùng nhìn ở ngã tư phía trước có thể rẽ được, người đàn ông mạnh mẽ bật xi nhan, xoay vô lăng, trong nháy mắt xe quay đầu lại, vội vội vàng vàng quay về.

Giọng nữ đi đầu hướng nhắc nhở “Bạn đã đi chệch khỏi tuyến đường” nhiều lần, Ôn Diễm ngoảnh mặt làm ngơ, cuối cùng tìm một chỗ đậu xe.

Anh tìm trong danh bạ nửa ngày, dừng lại ở chỗ tên Thịnh Nịnh một chút, sau đó lại không có tên Thịnh Thi Mông.

Đột nhiên Ôn Diễm nhớ tới, anh không có số điện thoại của Thịnh Thi Mông.

Anh lại gọi điện thoại cho Ôn Chinh.

Ôn Chinh bắt máy rất nhanh: “Anh hai?”

Ôn Diễm nói ngắn gọn: “Thịnh Thi Mông ở cùng chỗ với em?”

Trong nháy mắt bên kia im ắng, Ôn Diễm lại thúc giục: “Câm à? Nói đi.”

Giọng nói Ôn Chinh trầm thấp: “Làm gì?”

“Quả nhiên cô ta ở cùng chỗ với em.” Ôn Diễm nói: “Bảo cô ta nghe điện thoại đi.”

“Không hay đâu, Ôn Diễm.” Ôn Chinh trực tiếp gọi tên anh trai mình: “Quản em không được nên quản đến trên đầu bạn gái em đúng không? Anh là anh em chứ không phải anh cô ấy, anh dám...”

Ôn Chinh còn nói chưa xong đã bị Ôn Diễm trực tiếp lạnh lùng ngắt lời: “Còn đông dài với anh, cả đời này em cũng đừng hòng gặp lại Thịnh Thi Mông nữa, tin không?”

Ôn Chinh khinh thường quát một tiếng: “Được lắm, anh còn uy hiếp tôi...”

Ôn Diễm mất hết kiên nhẫn: “Ba, hai...”

“Mẹ nó anh nổ bom à, còn đếm ngược!”

Sau đó điện thoại thay đổi người nghe.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Giọng nói của Thịnh Thi Mông nghe có vẻ cẩn thận: “Tổng giám đốc Ôn? Anh tìm tôi có việc gì sao?”

“Hôm nay chị cô đang ăn cơm bên ngoài phải không?”

Thịnh Thi Mông: “Hả?”

Thật không hổ là một đôi tình nhân, đúng là một người ngốc một người còn ngốc hơn, ở chỗ này lãng phí thời gian với anh.

“Đừng hả ha nữa, tôi hỏi gì cô trả lời cái đó, có nghe thấy không?”

Thịnh Thi Mông kinh ngạc nói: “Được, ngài hỏi đi.”

“Có phải cô ấy đi ăn tối với bạn cùng lớp không?”

“Um.”

“Cô ấy có quan hệ gì với bạn học kia?”

“Là quan hệ bạn học.”

Ôn Diễm trầm giọng hỏi: “Chẳng lẽ tôi không biết họ là quan hệ bạn học sao? Cô nói đi?”

Thịnh Thi Mông dừng một chút, hiểu được lời Ôn diễm, bổ sung: “Đàn anh kia là h ỡ Trung học có theo đuổi chị tôi, chị tôi cũng có thiện cảm với anh ấy, chắc hai người họ cũng tính là nửa mối tình đầu...”

Nửa mối tình đầu.

Quả nhiên.

Hèn gì Thịnh Nịnh có thể cười vui vẻ với bạn học cũ kia như vậy, lúc đối với anh nếu không phải là đối trá lấy lòng thì cũng là tùy hứng quái đản, chưa từng cho anh sắc mặt thật lòng.

Chưa bao giờ thực sự hạnh phúc trước mặt anh.

Ôn Diễm trầm mặc vài giây, không hỏi nữa mà nói thẳng: “Cô có biết họ ăn cơm ở đâu không?”

“Biết.”

“Bảo Ôn Chinh gửi qua WeChat cho tôi.” Ôn Diễm ừ một tiếng: “Cúp máy.”

Sau đó dứt khoát lưu loát cúp điện thoại, trong lòng cô tình nhân nhỏ vốn nghĩ đến một trăm tám mươi cách đối phó bất ngờ với ý đồ dùng điện thoại chia rẽ bọn họ, kết quả một trăm tám mươi cách đối phó này đều trôi sông, chỉ còn lại họ mà nhìn nhau, hai mặt mơ màng.

Ôn Chinh sững sờ hỏi: “Anh ấy lại uy hiếp em chia tay anh à?”

Thịnh Thi Mông sững sờ trả lời: “Không có.”

Trong thời gian ngắn đầu óc hai người cũng chưa load kịp.

Thịnh Thi Mông nói cho Ôn Chỉnh địa chỉ nhà hàng nơi chị gái cô và Lục Gia Thanh ăn cơm sau đó lại vội vàng gửi WeChat cho Thịnh Nịnh.

Sau khi nhận được WeChat của Ôn Chỉnh, cuối cùng giọng nữ đi đầu hướng gây phiền nhiễu không còn dông dài nói Ôn Diển đã lệch khỏi tuyến đường nữa mà là tiếp tục thành thật đi đầu hướng tuyến đường mới cho anh.

-

Thịnh Thi Mông: “Chị!!!! Chạy mau!!!”

Thịnh Thi Mông: “Tổng giám đốc Ôn sắp đi qua xẻo chị r ấ đó!!”

Thịnh Thi Mông: “Hu hu hu, em định không muốn nói nhưng tổng giám đốc Ôn anh ta hung dữ làm em sợ chết khiếp nên mới bán đứng chị.”

Thịnh Thi Mông: “Tha thứ cho em.”

Lúc Thịnh Nịnh nhận được WeChat này, trong đầu cô là một dấu chấm hỏi thật lớn.

“Cậu sao vậy?” Lục Gia Thanh ng ỡ đối diện hỏi cô.

Thịnh Nịnh nói: “Hình như sếp tôi sắp tới.”

Lục Gia Thanh nghi hoặc hả một tiếng sau đó hỏi cô: “Công việc của cậu chưa xong sao?”

“Không có nơi, hơn nữa công việc của tớ là do trưởng phòng quản lý, không do sếp trực tiếp quản.”

Thịnh Thi Mông bảo cô chạy nhưng cô không biết tại sao mình phải chạy.

Đột nhiên Thịnh Nịnh nghĩ tới, không phải là chuyện hai chị em họ hợp tác với nhau kéo lông dê bị phát hiện đấy chứ?

Vừa nghĩ đến khả năng này, Thịnh Nịnh lập tức bắt đầu sợ hãi, vội vàng đứng dậy, vội vàng nói với Lục Gia Thanh: “Tớ ra ngoài gọi điện thoại chút.”

Phải hỏi Thịnh Thi Mông cho rõ, có phải chuyện này bị phát hiện hay không, nếu thật sự là chuyện này bị phát hiện thì chỉ chạy có ích lợi gì, phải vội vàng mua vé tàu chạy suốt đêm ra khỏi Yến Thành mới “bảo toàn” mạng sống này.

Cô vừa đứng dậy, ngay sau đó thì thấy người đàn ông có bóng dáng quen thuộc mở cửa vào.

Hành động nhanh vậy chời??

Khi cô nhìn thấy Ôn Diển, Ôn Diển cũng nhìn thấy cô.

Cửa chỉ có một cái, cửa sau chỉ dành nhân viên nhà hàng ra vào, cô tùy tiện đi cửa sau chắc chắn cũng bị ngăn lại, hai chân Thịnh Nịnh quấn quéo vào nhau sợ tới mức không thể động đậy, cứ trơ mắt nhìn Ôn Diển lạnh mặt đi về phía mình như vậy.

Anh nhìn cô từ trên cao xuống, lại nhìn Lục Gia Thanh một cái.

“Nói chuyện với tôi.”

Sau đó kéo tay Thịnh Nịnh muốn đi ra ngoài.

Từ lúc cấp trên Thịnh Nịnh xuất hiện cả người Lục Gia Thanh đã ngây ngẩn, chờ người đàn ông này muốn dẫn Thịnh Nịnh đi, anh ta lập tức lên tiếng ngăn cản: “Tiên sinh, anh tùy tiện mang bạn tôi như vậy là không hay đâu.”

“Đây là chuyện của tôi và Thịnh Nịnh, không cần cậu lo.” Ôn Diển nhàn nhạt liếc anh ta, dùng giọng không thể từ chối nói trực tiếp: “Bữa cơm hôm

nay của hai người tôi mời, con người thì tôi mang đi.”

Cái giọng này, tư thế thái độ này, thật sự là ý vào mình có tiền thói liền kiêu căng ngạo mạn đến cực điểm.

Trong nháy mắt, ấn tượng đầu tiên của Lục Gia Thanh đối với người đàn ông này đã rơi xuống đáy cốc.

Anh ta nhìn về phía Thịnh Ninh, muốn hỏi ý của cô, cô có đồng ý bị cấp trên dẫn đi nói chuyện hay không.

Sắc mặt Thịnh Ninh trắng bệch, cảm thấy cho dù chuyện này bại lộ, cũng là do cô và Thịnh Thi Mông tạo nghiệt, không liên quan đến Lục Gia Thanh, không thể liên lụy anh ta vào vì thế nói: “Xin lỗi, bữa khác tớ mời cậu ăn bù.”

Sau đó Lục Gia Thanh còn chưa nói kịp, cứ trơ mắt nhìn Thịnh Ninh bị cấp trên của cô kéo đi.

Thịnh Ninh bị Ôn Diễm kéo tay đi ra ngoài, người đàn ông to lớn, lại mang theo cảm xúc tức giận, cổ tay bị anh nắm chặt đau nhói, cô thật sự chịu không nổi, chỉ có thể nói to: “Tôi không chạy, anh kéo nhẹ chút, rất đau.”

Người đàn ông đi trước cô vài bước cũng không dừng bước, chỉ thả lỏng bàn tay đang nắm tay cô hơn một chút mà thôi.

Anh trực tiếp kéo cô ra khỏi nhà hàng, kéo đến bên cạnh chiếc xe đang đỗ bên đường, ngón tay ấn nút chìa khoá xe, mở cửa xe phía sau rồi ném cô vào sau đó cũng tự mình lên xe, không nói không rằng đóng cửa xe lại.

Cô sợ hãi bởi động tác đóng cửa xe của anh, nghĩ rằng có khi nào anh đưa mình đến đồn cảnh sát không.

Thịnh Ninh chống đệm ghế trốn ở phía sau, cứng ngắc bắt đầu tìm đề tài: “... Tối nay không phải anh đi ăn cơm với người khác sao?”

“Cô còn biết tôi đi ăn cơm với người khác.” Ôn Diễm tức giận đến bật cười: “Cô và trợ lý Trần bắt tay giúp đỡ kế hoạch của Cao Nhị đúng không?”

Thịnh Nịnh nhìn dáng vẻ của anh thì biết anh rất tức giận, quyết đoán lắc đầu: “Tôi không có, tôi chỉ biết chuyện này mà thôi.”

Ôn Diễm nhìn chằm chằm cô, gần như là nghiến răng nghiến lợi gần từng chữ hỏi cô: “Sau đó thì sao? Cô biết tối nay tôi sẽ đi ăn tối với Cao Nhị cho nên cô cũng đi ăn cơm với bạn học cũ của cô đúng không?”

Thịnh Nịnh nhíu mày, khó hiểu nói: “Anh ăn cơm và tôi ăn cơm, giữa hai cái này có quan hệ trực tiếp gì sao?”

“Sao lại không có?” Ôn Diễm giọng trầm, cố ý hỏi: “Quấy rầy hai người cô ăn cơm, có phải rất khó chịu đúng không?”

Nghe cái giọng cổ quái không ai đoán được đang mỉa mai cô của anh, Thịnh Nịnh không nhịn được nổi cáu lên.

“Anh biết sẽ quấy rầy tôi, thế mà còn tới?”

“Vậy cô cảm thấy vì sao hôm nay tôi lại đến quấy rầy cô?”

“Sao tôi biết được chứ.”

“Không biết thì cứ ngồi trong xe suy nghĩ.” Ôn Diễm lạnh lùng nói: “Khi nào nghĩ ra thì xuống xe.”

Hai mắt Thịnh Nịnh mở to: “Ý anh là sao?”

“Tự nghĩ đi.”

Thịnh Nịnh suy nghĩ một lát, cô phát hiện mình chỉ có thể nghĩ đến chuyện kia thôi.

“Ôn Diễm, có phải anh muốn quyt nợ không trả tiền đúng không?” Sợ anh biết chuyện cô và Thịnh Thi Mông hợp tác rồi lấy lại nhà của cô,

giọng điệu Thịnh Nịnh sang sảng: “Đã ký hợp đồng rồi, theo lý mà nói căn nhà chính là của tôi, anh không trả tiền cũng được nhưng nhà thì không được lấy lại, nếu không chính anh vi phạm hợp đồng.”

Ôn Diễn bị cái đờ đờ đầu gối này làm tức giận không nhẹ.

“Thịnh Nịnh, rốt cuộc trong đầu cô giả vờ cái gì thế? Bây giờ tôi đang nói chuyện tiền bạc với cô sao?”

Thịnh Nịnh càng không hiểu: “Nếu anh không nói cái này, tôi cũng đang ăn cơm ngon lành, anh nóng nảy xồng xộc đi vào tìm tôi làm gì?”

Hơn nữa Thịnh Thi Mông còn nói cô chạy nhanh trên WeChat.

Đột nhiên Ôn Diễn thở dài nặng nề

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Anh rất tức giận nhưng lại không biết nên giải tỏa cơn tức giận trong lòng này như thế nào, bởi vì căn bản là cô không nghĩ tới chuyện đó.

Anh cảm thấy hành vi hôm nay của Cao Nhị rất ngu ngốc, nhưng anh cũng có tốt hơn Cao Nhị là mấy đâu?

Nói cách khác, ngay cả Cao Nhị cũng không sợ bị anh từ chối thì vì sao anh phải sợ.

Mà sự thật đúng là anh đang sợ, một gánh nặng nóng bỏng như vậy làm cho người ta cảm thấy thất bại, cũng làm cho người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Anh vốn là muốn hai người ngừng đầu không gặp cúi đầu cũng gặp, chỉ cần thời gian dài đủ thì có thể chậm rãi đến nhưng ai biết còn tên bạn học cũ thứ hai, thứ ba của cô hay không chứ.

Rốt cuộc bị đủ loại kích thích phát sinh tới hôm nay, Ôn Diễn hoàn toàn không còn cách nào khác nữa.

Lỡ m ãng thì lỡ m ãng đi.

Dù sao mấy ngày nay, anh cũng không biết hai chữ bình tĩnh viết như thế nào rồi.

Người có tiền nhưng bị cảm xúc ảnh hưởng chi phối đến không không chế được tất cả hành động trước mắt của mình, gần như anh kiên trì một chút kiên nại cuối cùng để nói với cô: “Tôi thật sự bị mù rồi, sao tôi lại đối xử với em...”

Thịnh Nịnh nhíu mày: “... Anh đối với tôi cái gì?”

“Em cũng hỏi tôi đối với em cái gì?” Ôn Diễm trừng mắt nhìn cô, vô cùng hung ác mà hận sắt không thể rèn thành thép* nói: “Em cũng mù đúng không? Em không thấy là tôi thích em à?”

*Hận không thể rèn sắt thành thép, ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.

Chương 76:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dưới sự thẳng thắn mang theo cảm xúc tức giận của anh, bên tai Thịnh Nịnh giống như bị nổ một cái ầm, giống như tiếng sấm sét trên đỉnh đầu, thậm chí trong nháy mắt đó cô cho rằng mình nghe l ầm r ồi.

Sao anh có thể dùng giọng điệu kẻ thù giằng co nhau, hận không thể xẻo thịt cô cho hả giận để nói những lời khó xử như thế này đây?!

Vì thế cô ngỡ ngàng ngờ ngác bật ngửa như khúc gỗ, con người mở to nhưng không thể di chuyển, đầu óc và thân thể đều rơi vào trạng thái tê liệt chết lạng, mất tiếng không nói nên lời, cũng không cách nào làm bất cứ phản ứng gì, con người đờ đẫn mất tập trung nhìn anh.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ôn Diển khoá chặt t ầm mắt của mình trên người cô, dưới ánh mắt tan rã của cửa, trong đôi mắt đen láy giống như đang tràn đ ầy lửa nhỏ nóng rực.

Cô sững sờ quá lâu, lâu đến nỗi Ôn Diển không kiên nhẫn chờ cô mở miệng nữa.

Anh hơi bối rối và luống cuống nhắm mắt lại, tạm thời né tránh ánh mắt thẳng thừng của cô, khàn giọng nói: “Thịnh Nịnh, nói chuyện.”

Cả người Thịnh Nịnh vẫn còn đắm chìm trong khiếp sợ to lớn, tim cô đập mạnh, phản ứng trong lồng ngực càng kịch liệt, thân thể càng cứng đờ.

“Ôn Diển.” Cô há miệng, một hồi lâu sau mới thấp giọng nói: “Anh giống tôi à?”

Vẻ mặt của anh hơi dừng lại sau đó biến thành kinh ngạc.

“... Cái gì?”

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thịnh Nịnh chỉ có thể nghĩ đến anh đang đùa giỡn với cô mà thôi, mà khả năng chịu đựng của cô quá kém, trò đùa này làm cô sợ hãi thật.

Cô không biết phải đối mặt như thế nào, cúi đầu nói: “Để tôi xuống xe.”

Cửa xe bên kia đường bị anh chặn lại, cô bất chấp những thứ khác, quay đầu định mở cửa xe bên mình.

Vừa mới mở ra mấy cm, tiếng gió và tiếng còi bên ngoài lọt vào xe theo khe cửa, cô híp mắt, ngay sau đó một bàn tay xẹt qua thân thể cô đưa tới cửa xe, mượn ưu sức mạnh bẩm sinh của đàn ông mạnh mẽ đóng cửa xe lại.

Ôn Diễm nắm chặt tay cô, giận dữ mắng: “Em không muốn sống, cửa xe bên ngoài có thể tùy tiện mở ra sao?”

Thịnh Nịnh xoay cổ tay, giấy không ra, cắn môi nói: “Vậy phiền anh một chút, nhường tôi xuống xe từ bên anh.”

Anh không cho cô bất kỳ đường sống nói: “Tôi nói rồi, trước khi em nghĩ kỹ về mối quan hệ của chúng ta thì không được xuống xe.”

Ôn Diễm là người biết cách đối nhân xử thế kiêu ngạo mà thanh cao, lòng tự trọng của anh không cho phép mình lỗ mắng như vậy, làm cho mình thảng thốt khó xử nói ra mà không chiếm được bất kỳ đáp lại nào của người trước mắt.

Cô đánh trống lảng trốn tránh, cộng thêm thời gian chậm rãi trôi qua giống như mũi dao lẳng trì* người ta, Ôn Diễm tự nhận mình đã xuống nước trước, anh không cho phép cô kéo dài trì hoãn gì nữa, anh đã nói đi đâu quan trọng của mình cho Thịnh Nịnh, hiện tại anh phải đòi một đáp án rõ ràng.

*Tùng xẻo (còn gọi là lẳng trì (lấn dấn một cách chậm chạp) trong Hán-Việt, hay xử bá đao hay bá đao trăm quyết là một trong những hình phạt tử hình được dùng rộng rãi ở Trung Quốc thời cổ xưa từ năm 900 cho đến khi chính thức bãi bỏ vào năm 1905. Phương thức tử hình này dùng dao xẻo từng miếng thịt trên người tử tội trong một thời gian kéo dài, cuối cùng dẫn đến cái chết.

“Quan hệ gì?” Cô nói: “Cảm ơn anh đã nhìn trúng tôi, cho nên tôi phải đồng ý với anh? Chúng ta ở bên nhau à?”

Ôn Diễm hơi giật mình, yết hầu khẽ động đây, đang muốn nói cái gì đó.

Mà một giây sau giọng điệu nhàn nhạt của Thịnh Nịnh lại bắt đầu tra tấn anh một lần nữa.

“Vậy một tháng anh cho tôi bao nhiêu tiền?”

Cô nhếch môi nhưng trong giọng nói không có ý cười: “Anh có tiền như vậy, chắc là một tháng tôi có thể nhận không ít tiền bao nuôi nhỉ?”

Ôn Diễm hoàn toàn kinh ngạc, ngay sau đó sự tức giận trong giọng nói càng sâu, lực nắm chặt tay cô cũng mạnh thêm vài phần, đè nén cảm xúc muốn nổ tung hỏi cô: “Thịnh Nịnh, em nói lời này là muốn chà đạp ai?”

“Vậy anh đang chà đạp ai?” Thịnh Nịnh hỏi: “Nếu anh muốn tìm một người phụ nữ, tìm ai mà chả được, tại sao lại tìm tôi? Có phải anh cảm thấy chỉ cần đưa tiền cho tôi, anh muốn làm gì tôi đều đồng ý với anh đúng không?”

“Em có ngu không? Tại sao tôi tìm em?” Ánh mắt Ôn Diễm phức tạp, không rõ ý tứ mà thở dài.

Anh lại nhắm mắt lại, nghiêng đầu không nhìn cô nữa, cầm căng chặt, vành tai không khống chế mà nóng lên, giọng nói trầm thấp xen lẫn nan kham*, bất an, thậm chí là đỏ mặt.

*Khó lòng chịu đựng nổi.

“Từ sau khi quen biết em, cả người tôi như điên rồ, trong đầu thường xuyên toàn là em, em chỉ cần nói một câu lạnh lùng với tôi thì tôi tức giận ngay, tôi muốn thử nói chuyện đàng hoàng với em nhưng em lại không nghe lời tôi.”

“Em ở cùng với đàn ông khác thì liên quan gì tới tôi? Em nghĩ tôi muốn lo à?”

“Căn bản là tôi không biết mình đang làm gì, Thịnh Ninh, tôi thật sự không có cách nào nữa.”

Ôn Diển vừa tức giận vừa bất đắc dĩ nói xong mấy câu này, tiếp theo bỗng nhẹ giọng, lấy tư thế thái độ hoàn toàn từ bỏ giãy dụa tự giễu nói.

“Em đã bức tôi thành như vậy rồi, tôi còn tìm cô gái khác như thế nào nữa đây.”

Sau khi anh nói xong một đoạn lớn này mới quay đầu lại nhìn về phía cô, đôi mắt xinh đẹp lạnh như băng trước sau như một vẫn tràn đầy khó lòng chịu được và bất đắc dĩ.

Từng câu từng chữ gõ vào đáy lòng, vành tai Thịnh Ninh nóng bỏng, trái tim như nổi trống nhưng đồng thời cũng cảm thấy vô cùng trào phúng.

Anh oan ức biết bao nhiêu, bởi vì chuyện yêu cô khiến anh mất thân phận.

“Tôi bức anh?” Thịnh Ninh hít hít mũi, dùng sức gạt đầu, vừa hạ thấp mình vừa tăng thêm giọng điệu nói: “Đúng, là tôi bức anh, là đầu óc tôi không tỉnh táo, là tôi không biết tốt xấu, biết rõ mình không xứng với anh còn mơ mộng làm Lộ Lem như vậy.”

Thấy cô hạ thấp mình thành hạt bụi như vậy, Ôn Diễm cũng hơi luống cuống mờ mịt nhìn cô.

“Nhưng Ôn Diễm, nếu như không phải anh có tiền, anh cho rằng tôi sẽ vui vẻ gật đầu khom lưng với anh để anh xem thường sao? Tôi muốn tiết kiệm tiền để sống, làm hài lòng anh thì mới có thể kiếm tiền, sao tôi không làm?” Thịnh Nịnh trừng mắt nhìn anh nói: “Tôi chính là người như vậy, nếu anh cảm thấy mình bị mù r ấ thì anh đi gặp bác sĩ nhãn khoa, uống thuốc cũng được mà làm phẫu thuật cũng ok luôn, cho dù chữa không lành thì anh cũng có tiền thuê người tới chăm sóc.”

G ần như Ôn Diễm dùng giọng điệu không thể tin run run khẽ hỏi: “Cho nên em muốn từ chối tôi?”

Thịnh Nịnh mím chặt môi không nói lời nào.

Anh nhìn chăm chăm vào đôi môi quật cường của cô, từ trong đôi môi này nói từng câu từng chữ với anh, nói thật lòng thì chói tai, không thật lòng thì giả dối.

Sự chán ghét của cô đối với anh tăng vọt lên, g ần như là không thêm che dấu nữa.

Cho dù giữa hai người đã nói chuyện đến mức này, Ôn Diễm vẫn không chịu tránh cho cô xuống xe, Thịnh Nịnh ng ấ đó tức hộc máu, dờn t ầm mắt lên cửa sổ xe sau lưng anh.

Vừa lúc nhìn thấy Lục Gia Thanh đi từ nhà hàng ra.

“Nói xong r ấ, để tôi xuống xe.” Thịnh Nịnh nhìn cửa sổ xe nói: “Tôi đi xin lỗi bạn cùng lớp của tôi.”

Ôn Diễm thấy cô không nhìn mình, cũng quay đầu nhìn ra ngoài xe theo t ầm mắt cô, đ ồng thời cũng nhìn thấy Lục Gia Thanh.

Anh ta đứng trước cửa nhà hàng nhưng không vội vàng đi mà cúi đầu nhìn điện thoại, ngón tay di chuyển trên màn hình.

Điện thoại trong túi Thịnh Nịnh rung lên, cô đang định lấy điện thoại ra trả lời tin nhắn cho Lục Gia Thanh.

“Anh làm gì vậy? Tôi trả lời tin nhắn cho người ta.” Nói xong cô ấy đưa tay muốn cướp lại điện thoại của mình.

“Khi em nói chuyện với tôi, em có thể tập trung một chút không?”

Thịnh Nịnh không kiên nhẫn nói: “Những gì tôi nên nói đã nói xong rồi.”

Ôn Diển cắn răng, Thịnh Nịnh càng vội vàng muốn cướp điện thoại từ trước mặt anh thì sắc mặt anh lại càng âm trầm.

Anh bỏ tay ra sau, giấu điện thoại cô ra sau lưng mình. Thịnh Nịnh tới gần cướp, Ôn Diển bị động tác của cô ép cả người chen chúc ra trước cửa xe, Thịnh Nịnh tức giận một tay chống kính xe, một tay thò lung tung ra sau lưng anh tìm điện thoại.

Ôn Diển lo âu buồn phiền, lời từ chối khi nãy cô nói còn quanh quẩn bên tai.

Bây giờ cô bỏ rơi anh, cô sẽ đi tìm một người khác.

Đột nhiên anh giơ tay lên, bàn tay rộng lớn khóa gáy cô, Thịnh Nịnh cuống quýt ngẩng đầu, vừa lúc cho anh cơ hội cúi đầu.

Ôn Diển cắn lên môi cô.

Đầu óc Thịnh Nịnh ong ong, trong đầu trong nháy mắt lại nở thành tia sáng mơ hồ.

Cô phản ứng lại, thân thể dùng sức lui về phía sau, hai tay cũng dùng sức đẩy anh, căn bản người đàn ông không cho cô bất kỳ cơ hội để rút lui nào, đôi tay nắm chặt gáy cô hơn bất cứ lúc nào.

Cảm nhận được sự kháng cự và giãy dụa mãnh liệt của cô, hai cảm xúc tức giận và thất bại đan xen dây dưa trong cơ thể, Ôn Diển không có bản

nặng xâm nhập cô hơn nữa mà chỉ nghi ãn nặng môi mình lên môi cô.

Anh càng khống chế động tác thì càng mạo phạm nhưng cho dù có khống chế đến đâu thì cũng là mạo phạm.

Môi Thịnh Nịnh rất đau, chờ sau khi anh lấy lại tinh thần từ cơn giận dữ, cô dùng hết sức, giơ tay tát thẳng vào mặt anh.

Ôn Diãn bị cô đánh đến lệch sang một bên.

Thịnh Nịnh không thích đánh người, cho dù có tức giận với người khác cũng không động tay động chân nhưng giờ khắc này cô cảm thấy phải dạy cho người đàn ông này một bài học.

Ôn Diãn lấy mu bàn tay nhàn nhạt xoa xoa má vừa bị cô đánh, gương mặt đẹp trai không có thay đổi, năm ngón tay bắt đầu đỏ rực phối hợp với biểu cảm không có dao động của anh làm cho người ta nhìn thấy sự tương phản thị giác rõ rệt, Thịnh Nịnh không đành lòng mà lại sợ hãi cúi đầu.

Trong khoang xe tr ãn mặc và nghẹt thở, đột nhiên anh mở miệng, thản nhiên hỏi: “Bây giờ em còn tâm tư đi tìm cậu ta không?”

Thịnh Nịnh cảm thấy không hiểu nổi anh, lại cảm thấy tim luống cuống trước hành vi vừa r ãi của anh. Cô quay đầu nhìn cửa sổ xe bên mình, cẩn thận nhìn tình hình bên ngoài xe, xác định không có xe điện hay xe đạp chạy tới mới mạo hiểm mở cửa xe, vội vàng chạy xuống xe.

-

Căn bản là sau khi Thịnh Nịnh xuống xe không có tâm tư đi tìm Lục Gia Thanh mà là tránh né Lục Gia Thanh tiện tay chặn một chiếc taxi.

Bất chấp việc đi taxi tốn bao nhiêu tiền, cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà.

Toàn thân cô mất hết sức lực dựa vào ghế xe, nhắm mắt lại không muốn nghĩ gì nữa nhưng lại không khống chế được mà suy nghĩ.

Thị Nịnh biết mình là người không có điểm máu chốt* nhưng cô không biết thì ra mình có thể không có điểm máu chốt như vậy.

*Điều quan trọng nhất, chủ yếu nhất

Cô không lừa mình được, đồng thời cũng ý thức được vì sao trong khoảng thời gian này mình đối mặt với Ôn Diển lại thất thường như vậy.

Một người đàn ông hoàn toàn không tôn trọng cô, cộng với một đồng lời nói thật lòng không cam lòng.

Thị Nịnh cười tự giễu, điện thoại lại rung lên, cô cho rằng lại là tin nhắn Lục Gia Thanh vì thế không để ý tới.

Nhưng điện thoại vang lên không ngừng, chắc chắn Lục Gia Thanh sẽ không lười nhai gửi tin nhắn cho cô như vậy.

Thị Nịnh lấy điện thoại ra, là tin nhắn của nhóm ba người.

Cao Nhị: “Thưa các chị em, tớ không phụ sự kỳ vọng của mọi người đã tỏ tình thất bại.”

Cao Nhị: “Vốn không muốn quấy rầy mọi người hẹn hò nhưng tử lượng đàn anh tớ không được, uống quá nhiều vừa mới đi vệ sinh nôn mửa xong, hai người đến không?”

Cao Nhị: “Có thể mang bạn bè theo, rượu tớ bao hết.”

Thị Thi Mông: “Không phải chị nói tổng giám đốc Ôn đồng ý đến thì hôm nay không cần đến quán bar say rượu sao?”

Cao Nhị: “Anh ấy đồng ý là bởi vì cho rằng bữa cơm tối nay là do người khác hẹn anh ấy.”

Cao Nhị: “Quý sứ thiệt, tớ vẫn đến trễ một bước!”

Tiếp theo là một loạt các icon cảm xúc quét màn hình.

Thịnh Thi Mông: “? Anh ta cho rằng ai hẹn thế?”

Cao Nhị: “Không biết, chị mới không hỏi, hỏi xong không phải là đi ngược chính mình sao?”

Ngay từ đầu Ôn Diển nhìn thấy Cao Nhị ở trong nhà hàng, cũng không nhớ tới cô ấy là ai.

Về sau Cao Nhị nói bố mình là ai, Ôn Diển mới có ấn tượng.

Ôn Diển hỏi cô ấy có phải là bố cô ấy nhờ cô ấy hẹn hay không.

Cao Nhị lắc đầu, nói là mình muốn ăn cơm với anh.

Nói tới đây thái độ Ôn Diển cũng đã rất rõ ràng, thậm chí ngay cả bữa cơm này anh cũng không muốn ăn đã rời đi.

Cao Nhị không hiểu, cho dù là anh không biết người hẹn anh ăn cơm hôm nay là ai nhưng anh vẫn tới đây, đi đâu này chứng minh anh không kháng cự bữa cơm này, vì sao bây giờ lại phải đi?

Cô ấy hơi tức giận hỏi anh nếu không muốn ăn cơm vậy thì tại sao hôm nay lại đến.

Ôn Diển dừng một chút, nói cho cô ấy biết, anh cho rằng là người hẹn anh là người khác.

Cao Nhị sững sốt hơn nửa ngày, vào thời khắc đó tâm tư của con gái mãi cảm hơn bất cứ lúc nào, cô ấy không muốn hỏi anh người anh cho rằng là ai, bởi vì cảm thấy chắc chắn đây là không phải là đáp án khiến người ta vui vẻ.

Nhưng cùng lúc đó cô ấy cũng cảm thấy mình giống như một con hề, cô ấy cũng muốn để lại thể diện cho mình.

Ôn Diển cũng không hiểu vì sao cô ấy lại tự làm nhục mình, có lẽ trong lòng anh cũng cảm thấy cô gái này thật là ngu ngốc đến mức khiến người ta không nín cười được.

Vì thế trước khi rời đi, anh hỏi cô ấy thêm một câu, biết rõ bữa cơm này không có ý nghĩa gì, vì sao phải lãng phí tâm tư nhờ Tr ần Thừa giúp đỡ.

“Bởi vì cho dù anh từ chối, ít nhất sau này ở trong mắt anh, thân phận của tôi không còn là con gái của Cao Gia Kiến nữa, cũng không phải là một sinh viên thực tập sinh anh không nhớ nổi tên mà là một người ngưỡng mộ thích anh.”

“Nếu bởi vì sợ bị từ chối mà sợ đông sợ tây, vậy quá nhút nhát r ồi.”

Cao Nhị nói với người đàn ông mà mình ngưỡng mộ: “Cao Nhị tôi không phải là một người nhút nhát như vậy.”

Cô ấy cảm thấy đó là khoảnh khắc cô đẹp nhất trước mặt Ôn Diển, cô sẽ nhớ kỹ cả đời.

Chờ Ôn Diển đi r ồi, Cao Nhị mới thút tha thút thít khóc lên, cô ấy muốn gọi điện thoại cho hai chị em Thịnh Nịnh để cầu an ủi nhưng đột nhiên nhớ tới tối nay hai người họ đều có hẹn.

Vì vậy, cô phải gọi cho đàn anh.

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc trong điện thoại, bỗng Cao Nhị bật khóc.

“Đàn anh, em đánh giá bản thân mình cao quá r ồi.”

“Em biết anh ấy không thích em nhưng trong khoảnh khắc anh ấy từ chối, em vẫn rất buồn.”

Người ở đầu dây bên kia thở dài thật dài, hỏi cô ấy có phải tổng giám đốc Ôn đi r ồi không?

Cô ấy hỏi làm sao anh biết.

Bởi vì anh ta hiểu rõ tổng giám đốc Ôn, tổng giám đốc Ôn đ ồng ý, bản thân chuyện này đã kỳ quái lắm r ồi.

“Ở đó chờ anh tới.” Đản anh nói qua điện thoại với cô ấy: “Tất cả rượu anh uống với em tối nay đều do em trả tiền.”

Thời gian trở lại bây giờ, Cao Nhị cảm thán trong nhóm nhỏ ba người.

Cao Nhị: “Hôm nay tớ thật sự vừa thăm vừa đẹp gái.”

Nhìn cuộc trò chuyện này, Thịnh Ninh hơi hơi không biết nên đối mặt với Cao Nhị như thế nào nữa.

Đây thực sự là một cô gái tốt.

Vui vẻ hơn cô, ấm áp hơn cô, còn đáng yêu hơn cô.

Và dũng cảm hơn cô.

Thịnh Ninh tắt điện thoại, cố gắng tạm thời quên đi mọi chuyện xảy ra đêm nay bằng cách trốn đi.

Về đến nhà, Thịnh Thi Mông vẫn chưa về, cô thở phào nhẹ nhõm, tranh thủ tắm rửa nhanh nhất trước khi Thịnh Thi Mông về nhà sau đó tắt đèn đi ngủ, ép mình đi ngủ một cách nhanh chóng.

Khi Thịnh Thi Mông về, Thịnh Ninh đã ngủ say.

Cô ấy không biết hôm nay chị gái mình đã xảy ra chuyện gì, mang tâm trạng phức tạp đi tắm.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Thịnh Thi Mông ngáp ngừng mở miệng.

“Chị ơi, chị ngủ chưa?”

“Ôn Chính nói sẽ đưa em về nhà gặp bố anh ta.”

Thịnh Ninh không trả lời.

Thịnh Thi Mông nghĩ rằng chắc chị gái mình ngủ rồi.

“Em sẽ hợp tác tốt với anh ta để hoàn thành đoạn kịch cuối cùng này.”
Thịnh Thi Mông tự nhủ: “Như vậy, chúng ta sẽ được giải thoát.”

Chương 77:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Thi Mông cho rằng mình đang lâm bầm l ầu b ầu cũng không biết Thịnh Nịnh đã l ặng l ẽ mở mắt ra trong đêm tối.

Cô cho rằng sau khi trải qua chuyện của bố mẹ, cô đã trở thành một người biết lựa chọn và biết tiến biết lùi.

Muốn thì toàn lực nắm chặt, không muốn thì tâm như nước l ặng.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đ ồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đ ầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhi ều bộ hơn nhé.

Khi còn nhỏ cô yêu rất nhi ều người như bố, mẹ, cô giáo Thạch và rất nhi ều người khác, khi đó Thịnh Nịnh kiên định cho rằng cảm xúc mang tên tình yêu này là đến từ hai phía, họ yêu cô vì vậy cô cũng phải yêu họ một trăm ph ần trăm.

Nếu như ti ền thực sự là kẻ đại gian đại ác thì đi ều duy nhất nó không thể ăn mòn chính là tình yêu.

Nhưng tình yêu sẽ biến mất.

Ngay cả giữa những người thân.

Mà sự thật chứng minh, cô vẫn là đứa trẻ gấu sẽ đ ắm vào bẫy kẹo ngọt ngào không thoát ra được.

Thịnh Nịnh nghiêng người, giả vờ xoay người trong giấc ngủ r ồi ôm lấy Thịnh Thi Mông bên cạnh.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Căn hộ nơi hai chị em sống đã tắt đèn, trong khi trong nhà họ Ôn to lớn vẫn còn còn sáng đèn, chúng le lói trong đêm đen.

Từ sau Tết, ông cụ Ôn càng không muốn gặp đứa con trai út kia nữa, trước kia lúc chột mặt chỉ nói hai câu ngoài miệng, bây giờ đã thẳng cấp thành vừa thấy đứa con trai út thì tim đã đập nhanh bình bịch, lúc nào cũng cần chuẩn bị thuốc trợ tim hiệu quả nhanh.

Ôn Chinh cũng biết đi đâu, lúc cách nhà mấy trăm mét thì lái chậm lại, xe thể thao lái thành xe già cỗi, sau khi về nhà cũng không dám gây tiếng động gì.

Trước đây nói đùa bạn gái về nhà là muốn làm ông già tức giận, thuận tiện thử phản ứng của ông ấy, không ngờ là thật.

Nhưng gần đây anh ta chậm rãi phát hiện, nếu như không làm tàn nhẫn một chút, anh ta cứ phải lãng phí thời gian với bố già, bố già chìm nổi trên thương trường mấy chục năm, lại có Ôn Diễm đứng đầu làm vai ác, còn kiên nhẫn hơn Ôn Chinh nhiều.

Mặc kệ nói thế nào cũng là bố con, Ôn Chinh không muốn nhìn thấy ngày bố anh thật sự tắt đèn cạn dãi, chỉ cần bố chịu buông lỏng, đồng ý từ nay về sau sẽ không nhúng tay vào cuộc đời của anh ta, bao gồm cả chuyện hôn nhân thì anh ta lập tức thành thật làm nhị thập tứ hiếu.*

*Nhị thập tứ hiếu (chữ Hán: 二十四孝) là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh 郭居敬, bính âm: Guō Jūjìng) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu cho mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời

Thuấn Đế đến đòi ông. (Chương 34 chú thích r ồi nhea, chú thích lại kéo mọi người quên í)

Không dám nói tùy tiện với bố anh ta như vậy, Ôn Chỉnh tính toán đi thăm dò phản ứng của anh trai trước.

Lúc Ôn Chỉnh v ềnhìn thấy đèn cửa sổ phòng Ôn Diễm vẫn còn sáng, vì thế trực tiếp đi lên l ầu gõ cửa phòng anh.

Quả nhiên Ôn Diễm chưa ngủ, cách một cánh cửa hỏi: “Ai thế?”

“Anh, em đây.”

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng mở ra từ bên trong, mặt mày Ôn Diễm mệt mỏi nhìn anh ta: “Có chuyện gì không?”

Ôn Chỉnh cảm thấy mặt trái và mặt phải của anh trai mình không đối xứng lắm.

“Mặt trái của anh bị sao vậy?”

Ôn Diễm nghiêng mặt: “Không sao, em có chuyện gì không?”

“Nói chuyện phiếm đi?” Ôn Chỉnh không để ý nhiều, nói: “Dù sao anh cũng không ngủ.”

Ôn Diễm không nói gì, xoay người đi vào trong, chỉ có đi ầu không đóng cửa phòng lại, Ôn Chỉnh hiểu ý, đi vào phòng xong còn thuận tiện đóng cửa phòng cho anh trai lại.

Ôn Chỉnh vừa vào phòng đã ngửi thấy mùi cà phê đen n ồng nặc, anh ta nhìn v ềbàn làm việc gần bệ cửa sổ, quả nhiên đang mở máy tính, bên cạnh đặt một túi đá lạnh chườm đá, còn có một tách cà phê còn bốc hơi nóng.

“Trễ thế này mà anh còn uống cà phê, không muốn ngủ nữa à?”

Tốt xấu gì cũng già đi ầu hết r ồi, cũng có phải là thanh niên trai tráng mười bảy mười tám nữa đâu, có thể thức suốt đêm sao?

“Thứ hai có cuộc họp.” Ôn Diễm xoa xoa sống mũi, lại bùng ly cà phê nhấp một ngụm, nói ngắn gọn: “Nói gì thì nói đi.”

“À, em dự định một thời gian nữa sẽ đưa Mông Mông về nhà gặp bố.”

Ôn Diễm cũng không biết có nghe vào hay không, rũ mí mắt nhàn nhạt à một tiếng.

Giọng điệu Ôn Chính kinh ngạc: “Anh không ngăn cản em sao?”

“Em nằng nặc phải dạy cho bố một bài học, anh ngăn cản có ích lợi gì.” Ôn Diễm nhắc mắt lên, giọng điệu bình thản: “Dù sao cũng không đến Hoàng Hà em chưa từ bỏ ý định, tùy em đi.”

“Anh càng không thích hợp, trước kia anh có thái độ này đâu.” Giọng Ôn Chính kinh ngạc nghi ngờ, càng nghĩ càng hăng hái: “Trước kia không phải anh luôn luôn tiên phong đi đầu ngăn cản trước mặt bố sao? Thậm chí còn tìm chị Mông Mông đến.”

Mặt mày Ôn Diễm dừng lại, cà phê đen vừa định nuốt xuống dừng vài giây trong khoang miệng, trong chớp mắt vị đắng chát mang theo chua xót nổ tung trong miệng, cho dù bình thường uống quen cũng nhin không được mà nhíu mày.

“Đúng vậy, nói đến chị cô ấy em mới thấy quái quái, tối nay anh gọi điện thoại cho Mông Mông hỏi thăm chị cô ấy ăn cơm ở đâu, anh muốn làm gì vậy?”

Ôn Diễm đặt tách xuống, thản nhiên trả lời: “Không liên quan tới em.”

Rõ ràng Ôn Chính không tin: “Không liên quan tới em? Anh đừng quên là vì em và Mông Mông anh mới đi tìm chị cô ấy, anh từng có nói qua loa có lệ như vậy.”

“Anh nói không liên quan đến em, chẳng lẽ em không nên may mắn sao?” Ôn Diễm nói: “Ôn Chính, không phải em không vui vì anh nhúng tay vào chuyện của em và bạn gái em sao?”

Giọng điệu Ôn Chỉnh hơi chậm lại, ho một tiếng nói: “Không phải em đang sợ anh thâm độc làm việc sao.”

Môi Ôn Diễm giật giật.

“Vậy em nói xong rồi.” Ôn Chỉnh lúng túng nói: “Em về phòng đây.”

“Khoan đã.” Ôn Diễm gọi anh ta lại, dừng một chút mới mở miệng: “Hỏi em một chuyện.”

Hiếm có quá.

Ôn Chỉnh gật đầu: “Hỏi đi.”

“Em từng bị Thịnh Thi Mông đánh chưa?”

Ôn Chỉnh cho rằng anh trai anh ta muốn hỏi chuyện gì đó rất rất nghiêm túc, kết quả anh hai vừa mở miệng hỏi làm cả người anh ta ngây ngẩn, không phản ứng kịp.

“Hả? Cái gì?”

Ôn Diễm nhú mày, mắt tự nhiên dờn mắt đi, lạnh như băng mìa mai: “Điếc à?”

“Anh hỏi vấn đề này làm gì thế?” Ôn Chỉnh nói: “Hai chúng em đang yên đang lành, tại sao cô ấy lại đánh em chứ?”

“Hai đứa chưa từng cãi nhau à?”

“Không.”

Lúc yêu nhau, anh ta luôn cưng chiều bạn gái, đến chỗ Thịnh Thi Mông càng đặc biệt hơn, hơn nữa tính tình Thịnh Thi Mông cũng tốt, bình thường đối xử dịu dàng với anh ta, căn bản là giữa hai người không có ngòi nổ cãi nhau.

“...” Ôn Diễm chặc một tiếng: “Vậy mạo phạm thì sao?”

“Mạo phạm?” Anh trai anh ta nói chuyện văn chương quá, giống như người xuyên qua từ thế kỷ, Ôn Chỉnh không hiểu: “Ví dụ như?”

Ôn Diễn trợn trắng mắt: “Chính em nghĩ.”

Ôn Chỉnh đành phải lấy suy nghĩ của một thằng đàn ông ra: “Động tay động chân sao?”

Ôn Diễn lập tức ghét bỏ nhúu mày: “Em còn làm loại chuyện này?”

“Không phải anh liên tục ở đây dẫn dắt em nghĩ đến phương diện kia sao?” Ôn Chỉnh hạn hán lời, nói không có hứng thú: “Không phải động tay động chân thì động cái gì? Động miệng hả?”

Cũng không phải đàn ông chỉ có thể “động” những bộ phận đó trên cơ thể của một người phụ nữ.

Ôn Diễn mím môi, ừ một tiếng.

“Hôn trộm sao?”

“Nghiêm trọng hơn thế một chút.”

“Vậy, cưỡng hôn?” Lúc này Ôn Diễn không phủ nhận, Ôn Chỉnh nói tiếp: “Tình huống bình thường thì em có thể nhìn coi có phải cô ấy đang ngại ngùng hay là muốn ngênh còn cự* hay không, nếu có, đó chỉ là tình thú mà thôi, phụ nữ ngượng ngùng chủ động, đàn ông chủ động một chút cũng sẽ không mất lạng thịt.”

*Dục ngênh hoàn cự/Dục cự hoàn ngênh: muốn ngênh còn cự/muốn cự còn ngênh: làm điệu bộ.

Chắc chắn đờchơi tình thú giữa hai người không có, anh không có, chắc chắn cô gái tham tiền kia cũng không có.

Ôn Diễn cảm thấy mình hoàn toàn lãng phí thời gian với Ôn Chỉnh, bởi vì tình huống khác nhau một trời một vực.

“Bạn gái em không có lúc không vui à?”

Ôn Chinh bĩu môi nói: “Không vui thì ai còn hứng hôn chứ? Làm mấy chuyện này mà cưỡng ép nhau thì không thú vị, chắc chỉ có biến thái mới cảm thấy sướng khoái.”

“Lý do em trai anh chưa bao giờ thất bại trên tình trường, chính là do phong độ quý ông, trên giường anh tình tôi nguyện chơi đùa cũng được, nào có cô gái nào vui vẻ khi bị cưỡng ép đâu, nhất định luôn hy vọng có người đặt mình trong lòng bàn tay mà cưng chiều yêu thương.”

“...”

Ôn Diễm đỡ đỡ trán.

Có đạo lý ngay cả Ôn Chinh ăn chơi trác táng này cũng hiểu mà anh bị tát một cái mới bắt đầu hiểu được.

Lúc Thịnh Ninh nói hai chữ bao nuôi với anh, anh cho rằng đây là đang chà đạp tâm ý của anh cho nên rất tức giận, lại trùng hợp bạn học kia lại xuất hiện bên ngoài xe khiến cô phân tâm.

Thật ra cũng không có ý tứ kia, dưới sự tranh cãi kịch liệt như vậy, sao còn tí tâm tư kiêu diễm nào nữa chứ, càng không cần nói đến bộ dạng giương nanh múa vuốt lúc ấy của cô.

Chẳng qua là anh lấy ưu thế trời sinh của đàn ông nên mới kìm chặt cô chứ nói từ tình cảm thì anh mới là người bị dắt mũi.

“Được rồi, em về phòng đi.” Anh nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn: “Anh buồn ngủ.”

Kết quả Ôn Chinh ư tán gẫu tiếp, không nở đi.

“Nói thêm miếng đi, trước đến nay anh chưa từng nói chuyện này với em.”

Hai anh em nhà người ta, đừng nói là tán gẫu đê-tài này, thậm chí có thể ng ỡ xem phim XXX cùng nhau nữa là.

Cho tới bây giờ Ôn Chỉnh chưa từng trải qua, lúc học cấp hai anh ta lấy đ ồ-tốt từ chỗ bạn bè, lại nghĩ một người vui không bằng mọi người vui nên hỏi anh hai có muốn xem cùng nhau hay không, kết quả Ôn Diễm chỉ lướt mắt qua nhìn người phụ nữ tr ần trụi trên đĩa sau đó quay đ ầu giao thứ đó cho bố, khiến cho ông già năm đó còn trẻ còn chạy được đuổi theo đánh anh ta khắp phòng, nói thẳng nhóc thúì không lo chăm chỉ học tập, □□ đ ồ phía dưới còn chưa dài đã coi cái này.

Càng tuyệt vọng hơn chính là lúc ấy ông già tức giận đến choáng váng, mở miệng cũng không lựa lời càng không chú ý bé gái duy nhất trong nhà cũng ở đây, vì thế cháu gái ngoại còn đang học tiểu học ngây thơ h ần nhiên hỏi Ôn Diễm, cậu, phía dưới cậu út có gì c ần dài ra hả.

Hiện giờ anh trai anh ta cũng già đ ầu r ỗ, không nhỏ nhắn gì nữa cuối cùng chịu cùng trao đổi chuyện này với anh ta, coi như là thông suốt r ỗ, thân làm em trai phải dốc hết sức dạy dỗ anh trai.

“Em còn hăng hái phải không?” Ôn Diễm nhú mày: “V ề phòng mau đi.”

Ôn Chỉnh đóng đinh bên giường không nhúc nhích, Ôn Diễm đi đến bên cạnh anh ta, nhìn anh ta từ trên cao xuống.

“Muốn bị đá ra ngoài à?”

Ôn Chỉnh vội vàng đứng lên, chờ đến khi đi đến cửa phòng mới quay đ ầu lại: “Chuyện của em và Mông Mông...”

“Thế nào?”

Anh thật sự buông tay mặc kệ sao?” Ôn Chỉnh dò xét: “Hay là nói bố nói anh không c ần quản?”

“Nếu em đã quyết định đưa cô ấy v ề nhà gặp bố vậy thì em chuẩn bị sẵn sàng đi.” Ôn Diễm không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ là dùng giọng

điều bình tĩnh nhắc nhở: “Ít nhất đến lúc bố nổi giận, một người đàn ông như em, ít nhiều cũng che chở bạn gái em.”

Cửa phòng vừa đóng, cả người Ôn Chính ngây ngẩn.

Thiên hạ Hồng Vũ Nương muốn lập gia đình*, thật sự đổi tính đổi nết rồi, bản thân anh ta còn chưa nói muốn che chở Thịnh Thi Mông, mà anh trai trước kia luôn luôn chướng mắt bạn gái anh ta lại chủ động nhắc nhở phải nhớ che chở Thịnh Thi Mông.

*Nghĩa là dùng để chỉ đi đâu không thể xảy ra, để mô tả đi đâu bất ngờ, đi đâu hiếm gặp, mở rộng ra để mô tả một số đi đâu bất thường.

Hơn nữa anh hai còn đột ngột quan tâm đến chi tiết tình yêu của anh ta và Thịnh Thi Mông.

Đây là đã phát hiện manh mối giữa anh ta và Thịnh Thi Mông nên muốn thăm dò thử sao?

Anh trai tâm cơ tốt quá.

Đúng là lòng dạ đáng sợ.

-

Sau một ngày cuối tuần nghỉ ngơi của tất cả mọi người, một ngày thứ hai khó chịu đã bắt đầu.

Thời tiết ở Yên Thành mấy ngày nay dần dần ấm lên, nhìn thấy ánh mặt trời liên tiếp, chỉ là nhiệt độ vẫn thấp như trước, cho dù ban ngày trời trong nắng ấm nhưng gió thổi một cú là lạnh thấu xương.

May mắn thay, thời gian sưởi ấm mùa đông đủ dài và một số nguần tin nói rằng có thể sưởi ấm đến tháng tư.

Cả nửa tuần trước Thịnh Ninh đều bận rộn với luận văn và thi cử ở trường, gần đây thường xuyên chạy đến phòng làm việc của giáo viên hướng dẫn.

“Chắc thực tập bên em gần kết thúc rồi nhỉ?” Giáo viên nói: “Trở về trường chuyên tâm làm tốt nghiệp đi, nếu không thêm hai tháng nữa mấy chuyện vặt vãnh cộng lại, em sẽ bận rộn tối mắt tối mũi đấy.”

Báo cáo thực tập của cô đã được đóng dấu và giao cho Phòng Giáo vụ, giáo viên cũng đã thông qua cho cô.

Thịnh Nịnh nghĩ thầm, nên kết thúc thực tập rồi.

Bởi vì chị Lệ vẫn giao việc cho cô, hơn nữa cô cũng không nói thời gian kết thúc chính xác với chị Lệ, tiền lương theo giờ vẫn được tính bình thường, vì thế cứ chậm trễ đến giờ.

Vì thế ngày thứ năm cô lên công ty một chuyến, vốn là đi tìm chị Lệ, kết quả vừa lên lầu đã trùng hợp bắt gặp tổng giám đốc đi ra khỏi phòng làm việc.

Mấy ngày nay Ôn Diễm không thấy cô, lúc này gặp mặt đột ngột, rõ ràng cũng không chuẩn bị tâm lý.

Một lần gặp mặt khá lúng túng.

Cấp trên luôn có tư cách im lặng nhưng xã súc thì không.

“Tổng giám đốc Ôn.” Thịnh Nịnh chỉ có thể chào hỏi trước: “Tôi đến tìm chị Lệ.”

Anh thản nhiên nói: “Ừm.”

Ngay khi Thịnh Nịnh cho rằng cuộc gặp mặt này sắp kết thúc, anh lại mở miệng.

“Tìm cô ấy xong thì đến phòng làm việc tôi một chuyến.”

Lúc này nội tâm Thịnh Nịnh kiêu...

Cứu mạng á, tuần trước anh mới nói những lời đó rồi bị cô hung hăng từ chối, chẳng lẽ anh không cảm thấy xấu hổ sao?

Nếu cảm thấy hơi xấu hổ thì phải tránh cô chứ? Tại sao anh lại tìm cô đến phòng làm việc để nói chuyện hả chời?

Hay là da mặt nhà tư bản trời sinh tương đối dày?

Nhưng nội tâm có phong phú đến đâu cũng chỉ hóa thành một câu ngắn ngủi lúng túng: “Ồ.”

Không bao lâu, Thịnh Nịnh đứng trong phòng làm việc, đối diện anh.

Cô không nói chuyện đầu tiên, bởi vì trong lòng cô còn oán giận.

Chán ghét bộ dạng cao cao tại thượng của anh, giống như người tầng lớp trên cao vỗ tay trên chóc người tầng lớp dưới, giống như sự ưu ái của anh đối với cô mà nói là một loại ban phát ân huệ, giống như anh chỉ cần có cảm giác với cô, chắc chắn cô phải niêm nở đồng ý, nếu không chính là không biết tốt xấu.

Rõ ràng người không khống chế được nói thích trước chính là anh, dựa vào gì mà cô phải thỏa hiệp?

Ngay khi Thịnh Nịnh đang điên cuồng đâm cái đũa tiêu nhân Ôn Diển trong đầu thì người đàn ông không hề báo trước mà nói: Thực xin lỗi em.”

Thịnh Nịnh sửng sốt ngay tức khắc, không khí cũng im lặng.

Giọng điệu của anh trầm tĩnh, giọng nói nghe nghiêm túc.

“Tuần trước là tôi thất thố, không khống chế hành vi của mình, mạo phạm em, xin lỗi em.”

Thịnh Nịnh cũng có tật xấu kỳ lạ giống như rất nhiều người khác, đó chính là khi người khác cứng rắn với cô, cô sẽ hung dữ hơn bất cứ ai nhưng một khi thái độ của người ta đột ngột mềm xuống hoà hoãn lại, cô lại cảm thấy có phải mình quá cứng rắn, quá chuyện bé xé ra to hay không.

Nói tóm lại, ăn mềm không ăn cứng.

Nhìn thấy tư thế hạ thấp của anh, thậm chí Thịnh Nịnh bắt đầu suy nghĩ về việc liệu cái tát mà cô dành cho anh vào tuần trước có quá đáng không.

Bây giờ đầu óc Ôn Diển vô cùng rõ ràng, đi đâu gì muốn nói cũng đã nói cho cô hết, đương nhiên anh cũng không thể tự dối mình nữa, chỉ có thể cố gắng hết sức ổn định nhịp tim.

“Không sao, dù sao lúc đó tôi cũng tát lại rồi.”

Môi anh giật giật, trùng hợp cô cũng mở miệng vào lúc này.

“Ngày đó tôi...”

“Chuyện xảy ra ngày hôm đó...”

Ôn Diển chủ động dừng lại, giơ tay ra hiệu cho cô nói trước.

“Tôi nói hơi nặng hơn một chút.” Thịnh Nịnh khó chịu nói: “Nhưng vẫn là ý kia, hy vọng anh hiểu cho.”

Vẫn là lời từ chối nhưng không còn là lời từ chối phũ phàng mà là từ chối nhẹ nhàng.

Ôn Diển cup mắt xuống, che dấu bi thương lóe lên nhất thời trong nói: “Không sao, đúng là em có tư cách từ chối tôi.”

Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm, gạt đầu đồng ý với lời nói của anh, nhịp tim cũng bình tĩnh trở lại.

Đây là suy nghĩ của những người bình thường, là cuộc nói chuyện của những người bình thường, không giống như ngày đó, người tỏ tình như đang muốn trả thù, còn người được tỏ tình thì hy sinh anh dũng.

“Nhưng tôi nghĩ tôi có quyền theo đuổi em.”

Thịnh Nịnh đang gạt đầu nửa cái, đột nhiên ý thức được anh đang thay đổi câu nói, ngừng đầu: “Hả?”

Người đàn ông đẹp trai và lạnh nhạt lại dịu dàng ấm áp một lần nữa.

“Bởi vì tôi sẽ cho em biết tôi có thực sự nghiêm túc hay không.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, sau sự bộc phát của tu ần trước và sự bình tĩnh của tu ần này, anh nói một cách kiên chế và ẩn ý: “Thịnh Ninh, anh sẽ đợi ngày em bằng lòng nhắm mắt.”

Chương 78:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi anh nói câu đó, cúi đầu xuống và tiếp tục làm việc một lần nữa

Thịnh Nịnh không chào hỏi trước như thường lệ nữa mà sững sờ đi thẳng ra khỏi phòng làm việc.

Sau khi ra ngoài, cô vẫn còn ngây ngốc.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cuối cùng cô cũng hiểu cảm giác của Thịnh Thi Mông khi đối mặt với Ôn Chính là gì rồi.

Đó chính là không tin.

Không tin anh ta sẽ thật lòng với mình, sao có thể chứ.

Thời gian quay trở lại nửa năm trước, khi trên trời giáng xuống đầu cô một căn hộ, trực tiếp giải quyết chỗ ở sau này của cô ở Yến Thành.

Mà đi đâu vô lý hơn căn hộ chính là Ôn Diển, những lời anh nói với cô.

Cô cứ ngây ngốc đến giữa trưa như vậy, nhìn chăm chăm máy tính rồi ngẩn người, cho đến khi tiễn buổi anh Trương nhắc nhở cô mau đi ăn cơm cô mới đứng dậy.

Bữa trưa cũng là nhóm ba người hẹn nhau cùng ăn, Thịnh Nịnh vẫn thất thẫn như cũ.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cao Nhị vẫn là người nói nhiều nhất, tuy bữa tối tuần trước hơi đả kích cô ấy nhưng đêm đó đã khóc bù lu bù loa một trận, nửa đêm còn có đàn anh uống rượu giải sầu, đi KTV hát mấy bài tình ca bi thương mấy tiếng đồng hồ, sau nửa đêm lại ra đường lớn, cuối cùng say mềm, nôn lên hết người đàn anh, đàn anh ghét bỏ công cô ấy về nhà.

Ngày hôm sau eo đau lưng đau nhưng lại cảm thấy sáng khoái quái lạ.

Con người là phải học cách giải tỏa, hạnh phúc cũng phải giải tỏa, không hạnh phúc cũng phải giải tỏa, nếu phải làm một hũ nút giữ mọi thứ ở trong lòng vậy thì tồn tại có có niềm vui gì đâu.

“Kỳ thực tập này tớ đã thu hoạch được gì đây nhỉ? Thu hoạch được tăng ca, bị trưởng phòng bắt làm đủ thứ việc vặt, trà chiêu buôn chuyện với đồng nghiệp, so sánh với mấy cô gái trong bộ phận.” Cao Nhị bẻ ngón tay tinh tế tổng kết thu hoạch mấy tháng nay: “Còn có tỏ tình với Ôn Diễm bị thất bại.”

Nghe đến thăm, Thịnh Thi Mông tỏ vẻ đồng tình.

“Thôi quên đi, công việc thực tập này không thích hợp với tớ.” Mặt mày Cao Nhị ủ rũ: “Tớ vẫn nên về kế thừa gia nghiệp thôi.”

Mặt mày Thịnh Thi Mông chậm lại, lập tức thu hồi đồng tình với cô ấy.

Cao Nhị là người không thể giấu bí mật được, cô ấy nói toàn bộ cuộc đối thoại với Ôn Diễm ngày đó cho Thịnh Nịnh và Thịnh Thi Mông nghe, lại bắt đầu tò mò người Ôn Diễm nghĩ thầm là ai.

Anh cho rằng là người kia hẹn mình cho nên mới đi.

Cao Nhị hỏi Thịnh Thi Mông, Thịnh Thi Mông lắc đầu, thành thật nói không biết, cô ấy lại hỏi Thịnh Nịnh, Thịnh Nịnh đang thất thểu nên không có phản ứng.

“Thịnh Nịnh?” Cao Nhị cất tiếng nói: “Thịnh Nịnh!”

Thịnh Nịnh lấy lại tinh thần, né tránh ánh mắt của Cao Nhị: “Cái gì?”

“Bạn bị sao vậy?” Cao Nhị hỏi: “Bạn chuyện tốt nghiệp choáng váng rồi hả?”

Thịnh Nịnh: “Chắc là vậy.”

“Vậy cậu phải chú ý làm việc nghỉ ngơi đều đặn, cũng đừng liêu mạng quá.” Cao Nhị an ủi: “Tốt nghiệp thạc sĩ mà thôi, cũng không phải tốt nghiệp tiến sĩ.”

Thịnh Nịnh ừ một tiếng, nhìn về phía Cao Nhị muốn nói lại thôi, há miệng một lúc lâu cuối cùng cũng không nói gì.

Hôm nay Cao Nhị phá lệ ăn cơm nhanh nhất, ăn xong còn lấy điện thoại ra xem, giống như bị ai hối thúc, bưng khay cơm vội vàng muốn đi.

“Tuần trước tớ nộp bản hết áo quần đàn anh, anh ấy không cho tớ bình thường cho nên tớ phải tìm phương pháp khác bình thường cho anh ấy.” Cao Nhị nói: “Vừa rồi nhà hàng gửi tin nhắn nói đồ ăn đã đưa đến, hai người ăn thông thả, tớ đi đưa cơm trưa xin lỗi cho đàn anh đây.”

Chờ Cao Nhị rời đi, đột nhiên Thịnh Thi Mông cảm thán: “Tính cách trợ lý Trần tốt quá, hèn gì có thể làm trợ lý cho tổng giám đốc Ôn.”

Cô ấy vừa nhắc tới tổng giám đốc Ôn, Thịnh Nịnh giống như bị kích thích, bả vai run lên không tự chủ.

“Chị, chị nói coi tổng giám đốc Ôn cho rằng người hẹn anh ta là ai nhỉ? Thật ra cá nhân em cảm thấy phần lớn đây là cái cố tổng giám đốc Ôn từ chối thôi, vừa rồi em không dám nói trực tiếp với Cao Nhị như vậy, sợ chị

ấy nghe xong lại mất hứng.” Thịnh Thi Mông vừa ăn thức ăn vừa tán gẫu với Thịnh Nịnh: “Bởi vì sau đó tổng giám đốc Ôn đi tìm chị chứ nhỉ? Anh ta cũng gọi cho em để hỏi coi chị ở đâu đó.”

Đột nhiên Thịnh Nịnh hỏi cô: “Anh ta gọi điện thoại cho em, ngoài việc hỏi chị ở đâu, còn hỏi chuyện gì khác không?”

Thịnh Thi Mông suy nghĩ một chút rồi nói: “Còn hỏi đàn anh Lục Gia Thành, em nói với anh ta, trước kia đàn anh từng đuổi theo chị.”

Thịnh Nịnh nhú mày, giọng điệu hơi trách cứ: “Sao em lại nói chuyện này với anh ta chứ?”

“Không thể nói sao?” Thịnh Thi Mông vô tội nháy mắt.

Thịnh Nịnh đỡ trán.

Trách không được phản ứng ngày đó của Ôn Diển vẫn vây quanh Lục Gia Thành.

“Cái này thì có gì mà không thể nói hả chời.” Thịnh Thi Mông nào biết chị gái mình đang phiền não cái gì, còn trêu ghẹo nói: “Chị còn sợ tổng giám đốc Ôn ghen à?”

Mặt mày Thịnh Nịnh phức tạp, buông đũa xuống, sắc mặt nghiêm túc lấy hết dũng khí nói với Thịnh Thi Mông: “Chị nói em nghe.”

“Em đùa thôi! Em không nghĩ lung tung.” Thịnh Thi Mông cho rằng bộ dạng này của chị gái là không thích mình đùa giỡn như vậy, lập tức nở nụ cười khéo léo: “Trước đây chị đã nhiều lần nhấn mạnh với em là chị và tổng giám đốc Ôn không có khả năng, em ghi nhớ trong lòng, hơn nữa Ôn Chính cũng nói với em rồi, trước đó anh ta cũng hiểu lắm chị và tổng giám đốc Ôn có gì kia nhưng vừa nghe nói chị là chị của em thì lập tức không hiểu lắm nữa.”

Thịnh Nịnh: “...”

“Tụi em đâu biết là không thể.” Thịnh Thi Mông sợ cô không tin, còn đặc biệt nhấn mạnh thêm: “Hai phụ huynh đánh uyên ương tự mình đôi đầu, xé quá rồi, em xem nhiều phim thần tượng như vậy, chưa từng thấy kịch bản như vậy, biết chị và tổng giám đốc Ôn đâu không phải loại người tự vả, yên tâm đi, em và Ôn Chinh sẽ không suy nghĩ hai người lung tung đâu.”

Thịnh Nịnh: “...”

Bị Thịnh Thi Mông nói một câu dài, cô xấu hổ đến mức hận không thể lẩn trốn ngay tại chỗ, không nói nên lời.

Nhà tư bản choá má.

Cái kết này là do anh tạo ra đó.

-

Hôm nay Thịnh Nịnh đâu trôi qua trong trạng thái ngây ngốc đần độn, trước khi tan tằm chị Lệ giao việc cho cô, kết quả cô cũng nghe tai trái ra tai phải, hoàn toàn nghe như không nghe.

Hôm nay cô cũng không định về căn hộ ngủ, USB đựng luận văn đặt ở ký túc xá quên lấy cho nên hôm nay cô phải trở về trường học.

Tiến độ luận văn tốt nghiệp của Thịnh Thi Mông hiện tại vẫn bằng không, vì thế tan tằm hai chị em chia tay.

Giờ tan tằm cao điểm, có thể nói là xã súc lấy ra khỏi lồng hấp, người quanh cửa tàu điện ngầm quanh co dài mấy trăm mét.

Trở về trường cần phải đi tàu điện ngầm, không biết lần này lăn qua lăn lại mất mấy giờ mới đến trường được nữa.

Thịnh Nịnh cam chịu số phận lựa chọn xếp hàng chờ đi tàu điện ngầm.

Lúc xếp hàng không có việc gì làm, cô lấy điện thoại ra chơi game Anipop.*

*Trò chơi xếp hình.

Trò Anipop nói chán cũng chán nhưng chơi giết thời gian cũng là không tệ, sở thích của cô không nhiều lắm, không giống Thịnh Thi Mông và Cao Nhị, trong điện thoại cài rất nhiều trò chơi, phần lớn còn bắt nạp tiền nữa.

Trò này cô chơi hơn một ngàn cấp độ rồi, cô đang định chơi tiếp cái cấp mà nửa tháng nay chơi chưa qua, chơi được một nửa, trên màn hình điện thoại nhảy tin nhắn.

Nhà tư bản: “Tôi thấy em rồi.”

Đây là ghi chú Thịnh Nịnh đặt cho Ôn Diển trên WeChat, là vì lúc nào cũng phải nhắc nhở mình bộ mặt thật của người đàn ông này ẩn dưới cái mã đẹp trai kia.

Trong giờ làm việc, ông chủ không thể quản cô được.

Cô không để ý.

Nhà tư bản: “Đang xem điện thoại cũng không trả lời tôi?”

Sau đó cũng không nói nhằm gõ chữ với cô nữa mà trực tiếp gọi điện thoại tới.

Thịnh Nịnh bắt máy cũng không được, không bắt máy cũng không phải, cuối cùng vì cuộc sống và tiền bạc mà gập lưng, nghe điện thoại.

Nghe điện thoại, cô cũng không mở miệng, chỉ chờ người đàn ông trong điện thoại dạy bảo.

Kết quả Ôn Diển cũng dừng lại vài giây, hỏi ngược lại cô: “Sao không nói chuyện?”

“Anh gọi điện thoại cho tôi.” Thịnh Nịnh nói: “Đương nhiên là tổng giám đốc Ôn anh nói trước đi.”

“Em nhìn sang trái.”

Thị Nịnh nhìn sang con đường lớn bên trái, quay đầu lại: “Nhìn r ấ.”

Ôn Diễn tr ầm mặc vài giây, hạ thấp tiếng nói: “... Em không thấy xe tôi sao?”

Thị Nịnh lại nghiêng đầu nhìn, đúng là trên bãi đậu xe bên đường có một chiếc xe màu đen.

“Thấy r ấ.” Thị Nịnh nhìn chăm chăm chiếc xe kia, nói không có cảm xúc gì: “Có tiền thật tốt, cũng không cần phải tự đi tàu điện ngầm về nhà.”

Ôn Diễn ở đầu bên kia nghe cô nói mà tức bật cười: “Qua đây lên xe, tôi đưa em về nhà.”

Thị Nịnh từ chối: “Tôi không về căn hộ, hôm nay tôi về trường.”

“Về trường à?” Ôn Diễn không có phản ứng gì, giọng điệu thản nhiên nói: “Vậy em muốn lãng phí mấy tiếng đồng hồ nửa đêm mới tới nơi à, để tôi đưa em về, em còn ăn cơm tối được, được không?”

Thị Nịnh tr ầm mặc một lát.

Cô vẫn kiên trì rất có nguyên tắc: “... Sao tự nhiên anh lại muốn đưa tôi về? Khi không lại tỏ vẻ ân cần.”

Ôn Diễn chậm rãi nhắc nhở cô: “Em suy nghĩ thật kỹ, tôi khi không tỏ vẻ ân cần sao?”

Thị Nịnh: “...”

À, anh nói mình sẽ theo đuổi cô.

Cô nhìn “đội ngũ” tàu điện ngầm dài đằng đẵng, lại suy nghĩ về thời gian đi lại của xe hơi, cuối cùng vẫn lựa chọn rời khỏi đội ngũ đi về phía xe của Ôn Diễn.

Cô định ng ắ phía sau, vừa mở cửa ghế sau thì nghe Ôn Di ễn nói:
“Ng ắ trước.”

Thị ịnh Nị ịnh khó hiểu: “Tài xế của anh đ ầu?”

“Tôi vừa đ ể tài xế tan t ầm r ắ.”

Thị ịnh Nị ịnh ng ắ lên ghế lái phụ, l ắm b ắm nói: “Có tài xế cũng không c ần, có phúc mà không biết hưởng.”

“Rốt cuộc bao lâu nào em chưa hoạt đ ộng hả, ngốc như vậy.” Ôn Di ễn nghe thấy tiếng chửi b ới này của cô, vừa tức vừa bất đ ắc dĩ: “Tôi đ ưa em về nhà, sao còn gọi người khác tới đ ây làm bóng đèn chứ?”

Thị ịnh Nị ịnh bị mấy câu không rõ ràng nhưng ý nghĩa ám chỉ rất “n ồng nàn” đánh bất ngờ không kịp đ ề phòng, muốn m ắng anh cái đ ồ da mặt dày nhưng thế nào cũng m ắng không ra miệng đ ược.

Nhiệt đ ộ trên mặt hơi nóng, cô hạ cửa sổ xe xuống, muốn gió lạnh tự hạ nhiệt đ ộ cho mình một chút.

Kết quả bị gió thổi vào mũi, mũi Thị ịnh Nị ịnh ngứa ngáy, nhin không đ ược mà hắt hơi một cái.

Ôn Di ễn nghe thấy tiếng hắt hơi này, nhanh chóng nâng cửa sổ xe lên lại, ngoài miệng thấp giọng m ắng: “Trời lạnh mà mở cửa sổ làm gì, muốn cảm lạnh sao?”

Hôm nay Thị ịnh Nị ịnh mặc một chiếc áo khoác rộng thùng thình, bên trong là áo lót mỏng cổ thấp, bởi vì sợ lạnh cho nên cô cố ý qu ần một chiếc khăn quàng cổ dày màu sắc n ữa.

Không cho mở cửa sổ, cô đành phải cởi khăn quàng cổ ra, lúc này thật sự cũng không có tâm trạng đ ể chơi đ iện thoại, cứ ch ố ố ố ố ố nhìn cửa sổ xe ngăn người như vậy.

Đột nhiên người đàn ông mở miệng: “Hôm nay không bọc mình trong Bánh Trôi, chẳng trách lại hắt hơi.”

Thị Nị lại cảm thấy rất khó chịu, trước đó cô cũng vì vấn đề mặc quần áo mà cãi vã với Ôn Diển.

Hơn nữa anh thật sự rất thích quần cô, còn quần rộng với bố cô nữa.

“Bình thường tôi muốn mặc gì là tự do của tôi, nếu anh cứ lôi cái này ra nói, tôi sẽ cảm thấy anh là đồ đàn ông không giữ được mà trách con gái mặc quá ít.”

Thị Nị nói: “Tôi cũng không muốn nghĩ anh là kiêu đàn ông đó cho nên sau này anh quản tôi mặc gì nữa không?”

“Không phải tôi quản em.” Anh nói.

Thị Nị không nói gì, trong lòng thầm nghĩ không quản thì là gì chứ.

Người đàn ông thấy cô không nói lời nào, hạ thấp giọng nói: “Lý do tôi bảo em mặc nhiều hơn một chút, một là thời tiết bây giờ còn chưa ấm trở lại, bên ngoài rất lạnh, em lại vốn sợ lạnh, bình thường gió lạnh thổi một chút thì mặt đỏ bừng, để cho em mặc nhiều hơn một chút cũng không sai.”

Thị Nị đúng là thể chất sợ lạnh cho nên mỗi mùa đông đều phải quấn mình thật chặt chẽ, Ôn Diển nói cô giống như bánh trôi, không phải là không có lý.

Chỉ là trước kia anh toàn mỉa mai khiêu khích, bây giờ nghiêm túc giải thích với cô như vậy, đúng là lần đầu tiên.

Thị Nị cảm thấy anh nói có lý, nếu như anh nói có lý thì thật ra cô sẽ nghe vào.

Cô mím môi và hỏi: “Còn hai thì sao?”

“Hai là.” Anh dừng một chút: “Đối với em mà nói đúng là tôi là kiêu đàn ông này, đừng nghĩ tôi thanh cao gì.”

Hai mắt Thịnh Nịnh mở to, nghiêng đầu khiếp sợ nhìn anh, sợ hãi uy hiếp nói: "... Anh lại muốn bị tôi đánh nữa à?"

Ôn Diễn bật cười, bàn tay đặt trên vô lăng gõ nhẹ nhàng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tình hình đường xá phía trước.

"Tôi đã hứa với em nếu em không đồng ý tôi sẽ không mạo phạm nhưng không có nghĩa là trong lòng tôi không nghĩ tới."

Anh nghiêng đầu liếc cô một cái, nhìn bộ dạng vừa cảnh giác vừa ngây ngốc của cô, cong môi cười: "Em biết tôi có tâm tư gì với em, nếu nghĩ cũng không cho phép tôi nghĩ, có phải hơi quá đáng với tôi không?"

Thịnh Nịnh nghẹn lại, da đầu tê dại, bàn tay cầm khăn quàng cổ không nhận được mà cuộn tròn, liều mạng cào cào.

Cứu mạng á, đây có phải là lời nói của nhà tư bản không?

Nếu ngay cả nghĩ cũng không cho anh nghĩ, có vẻ cô rất không hợp lý.

Chương 79:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong lòng mọi người suy nghĩ gì, quả thật những người khác không quản được.

Ngay cả khi suy nghĩ của người ta liên quan tới mình.

Nhưng Thịnh Nịnh cũng không thể nhắm mắt làm ngơ, rộng lượng nói anh ưa nghĩ như thế nào thì nghĩ thế đó, vì thế cô chỉ có thể dùng biểu cảm rối rắm không nói nên lời nhìn Ôn Diển.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Người đàn ông lái xe nhưng khoe mắt vẫn liếc trên người Thịnh Nịnh.

“Nhìn chằm chằm tôi làm gì, muốn biết trong lòng tôi suy nghĩ gì sao?”

Thịnh Nịnh nhanh chóng nghiêng đầu: “Không muốn.”

Bị phủ nhận dứt khoát như thế, không những Ôn Diển không tức giận ngược lại còn ung dung nói: “Xem ra trong lòng em cũng rõ ràng.”

Khoe môi Thịnh Nịnh giật giật, gương mặt căng thẳng, nhớ tới giấc mơ mà mình mơ thấy Ôn Diển.

Trong giấc mơ của cô có anh luôn tràn ngập một bầu không khí kỳ quái, mỗi lần Thịnh Nịnh tỉnh dậy là cả người đầy mồ hôi lạnh, cảm thấy sờn gai ốc, rõ ràng trong mơ cũng không làm gì, không có tiếp xúc thể xác, không có hành vi vượt tuyến nhưng cứ làm cho người ta cảm thấy hoảng hốt vô duyên vô cớ cho rằng mình bị mắc bệnh.

Bây giờ đến cảnh thực tế rõ ràng, không có cảm giác mơ hồ đặc trưng của giấc mơ, nhìn thấy rõ ràng cũng cảm thấy rõ ràng, cuối cùng hiểu được lý do tại sao.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Đó là giọng điệu của anh.

Giọng điệu trong ấn tượng trước kia hình thành sự tương phản mãnh liệt.

Trước kia Thịnh Ninh đâu khó chịu mỗi khi Ôn Diển nói chuyện với cô, cảm thấy từ trên cao nhìn xuống nhưng mà bây giờ cô cũng cảm thấy không khỏe.

Cô nắm lấy một góc khăn quàng cổ, sau đó bị cô nắm thành hình quả bóng rất nhanh, cô cố gắng ổn định cảm xúc của mình hỏi: “Anh có thể nói chuyện bình thường không?”

Ôn Diển: “Tôi đang nói chuyện bình thường.”

“Vậy anh đừng nói chuyện nữa.” Thịnh Ninh nói.

Ôn Diển nhíu mày theo bản năng, có lẽ chưa từng bị ai cấm mình nói chuyện cho nên hơi kinh ngạc.

Lúc này Thịnh Ninh xù lông hai mắt tròn tròn, trong ánh mắt còn nhìn thấy vài phần hung ác, y chang như bộ dạng anh còn nói chuyện nữa cô sẽ cãi nhau với anh.

Anh định nói gì đó, yết hầu dừng một chút,

Thôi, vượt vượt lông thôi.

Ôn Diển thỏa hiệp nói: “Được.”

Thị Nịnh ừ một tiếng, lại nói: “Tôi muốn mở cửa sổ.”

“Sẽ lạnh.” Anh nói như vậy, chắc chắn là không muốn để cô mở.

“Xe anh bật máy sưởi quá cao, tôi muốn hít thở không khí.”

“Mở đi.” Ôn Diễm nói: “Hít thở xong thì đóng lại, tôi đi điều chỉnh nhiệt độ thấp một chút.”

Thị Nịnh mở cửa sổ ra, lúc này trời tối đến sớm, đèn LED bên cửa hàng bên đường đã sáng lên, chiếu sáng gương mặt không rõ cảm xúc của cô, cộng thêm đôi mắt hạnh giận như không giận kia.

Sau đó rốt cuộc cũng đến trường, Thị Nịnh thản nhiên nói cảm ơn với không khí r ễ vôi vàng cời dây an toàn muốn xuống xe.

“Có đói bụng không? Ôn Diễm nói: “Tôi dẫn em đi ăn.”

Thị Nịnh gật đầu: “Tôi đang nghĩ lát nữa đi ăn Ma Lạt Thang r ễ.”

*Ma lạt thang (麻辣烫, malatang) là món lẩu đường phổ phổ biến tại Trung Quốc có ngu ền gốc từ Tứ Xuyên, điểm khác chính là giống với món lẩu khu vực phía Bắc Trung Quốc hơn.

Trời lạnh, ng ễ trong tiệm ăn chén lẩu cay nóng h ằm hập nóng hổi thoải mái nhất.

“Không ăn cơm sao?”

“Buổi tối không ăn.” Thị Nịnh nói.

Ôn Diễm nhíu mày, không hiểu vì sao các cô đều không thích ăn cơm tối.

Cháu gái ngoại của anh càng đặc biệt, đôi khi đối xử tàn nhẫn với mình, cả buổi tối ngay cả nước cũng không uống một ngụm.

“Tiệm nào? Có g ần đây không?” Ôn Di ễn không can thiệp vào thói quen không ăn tối của Thịnh N ịnh mà nói: “Tôi lái xe đưa em đi ăn.”

Thịnh N ịnh nghe ra đi ều gì đó: “Anh muốn đi ăn với ăn hả?”

“Không được sao?” Ôn Di ễn mím môi, giọng điệu lạnh nhạt, lại mang theo vài phần tài đại khí thô* của nhà tư bản: “Tôi trả tiền cho em, em ăn nguyên cả cửa hàng cũng được.”

*财大气粗 – Tài đại khí thô: Có tài nhưng khí chất thô thi ển, khoe khoang thô tục

Im lặng vài giây, Thịnh N ịnh không nói gì: “Không cần phải lãng phí tiền xăng, cửa hàng đó ở cửa phía đông của trường chúng tôi, đi hai bước là tới.”

Sau đó, cô nhìn chiếc xe cao cấp xa hoa mà anh lái cùng với bộ tây trang áo khoác anh mặc, chửi b ới: “Hơn nữa anh đến đó giống như lãnh đạo đến tu ần tra, ai còn có tâm trạng ăn uống nữa.”

Ôn Di ễn cảm thấy mình đã quen với cô r ồi, bây giờ lại nghe giọng điệu này của cô.

Anh không nhin được, lạnh lùng hỏi cô: “Em chê tôi à?”

“Không phải chê.” Cô mím môi, hàm h ờn nói: “Là không thích hợp.”

Anh ng ẩng người, Thịnh N ịnh đã xuống xe.

Xe dừng ở cổng trường, lúc này xung quanh khá náo nhiệt, các cửa hàng nhỏ mở qu ầy hàng ra bên ngoài.

Bóng đêm vắng vẻ, khung cảnh dưới màn đêm r ực r ỡ lại rất náo nhiệt, học sinh sinh viên đi thành đàn ra ngoài, phần lớn họ đều mặc áo qu ần trẻ trung, bộ dạng thanh xuân, bởi vậy cũng đặc biệt làm nổi bật chiếc xe siêu sang lạnh như băng, không hợp với khung cảnh xung quanh.

Anh ng ồi trong xe gọi cô: “Thịnh N ịnh.”

Thịnh Nịnh đành phải cúi người nhìn vào trong xe: “Còn có việc gì sao?”

“Đến ký túc xá gửi tin nhắn cho tôi.” Anh nói.

Cô dừng lại và gật đầu: “Được rồi.”

“Trở về đi.” Yết hầu Ôn Diển khẽ động, vẫn nhẹ giọng dặn dò: “Mấy món lẩu cay này đừng ăn thường xuyên, không tốt cho cơ thể.”

Sau đó Thịnh Nịnh xoay người rời đi, chậm rãi đi vài bước về phía trước, trước sau không nghe thấy tiếng động cơ xe khởi động phía sau cô, cũng không dám quay đầu lại, đành phải bước nhanh hơn đi về phía trước.

-

Sau khi Thịnh Nịnh về ký túc xá, phát hiện bạn cùng phòng Quý Vũ Hàm cũng ở ký túc xá.

Chỉ có đi đầu vì chuyện luận văn nên Quý Vũ Hàm bị giáo viên hướng dẫn dạy dỗ một đống sách vở cho nên đang nằm tự kỷ ở trong chăn.

Thịnh Nịnh vỗ chăn cô ấy: “Ăn cơm tối chưa?”

“Ăn cái rắm.” Quý Vũ Hàm rầu rĩ nói: “Tớ muốn hoãn tốt nghiệp.”

“Chỉ là bản thảo đầu tiên, không nghiêm trọng như vậy.” Thịnh Nịnh an ủi.

“Vậy tớ cũng không có tâm trạng ăn.” Giọng điệu Quý Vũ Hàm kiên quyết: “Coi như giảm cân.”

Thịnh Nịnh không muốn đi ăn một mình, vì vậy nói: “Tớ bao.”

Hơn nửa ngày người trong chăn không trả lời, Thịnh Nịnh không ngờ bạn cùng phòng của mình lại có nguyên tắc như vậy, ngay cả đồ ăn ngon cũng không hấp dẫn cô ấy được.

Ai ngờ không quá mấy giây, Quý Vũ Hàm lập tức vén chăn lên ngồi dậy từ trên giường, đội một cái đầu tóc như ổ chim, cánh tay duỗi thẳng về phía trước làm tư thế tiến công.

“Đi!”

Thịnh Ninh: “...”

Các cô đi Ma Lạt Thang ở cửa đông này vì hương vị không tệ, giá cả phải chăng, trong nhóm ăn uống ở Yến Ngoại vẫn được hoan nghênh, vừa mới cải tạo ở học kỳ trước, môi trường ăn uống cũng tốt hơn.

Trong nồi lớn có đủ đồ ăn chay mặn, canh nóng sôi trào không ngừng bốc hơi lên, hơi nước màu trắng theo mùi đồ ăn nấu chín lượn lờ bay lên, không có gì là đồ ăn không thể chữa khỏi lòng người, nhất là vào mùa lạnh này.

Quý Vũ Hàm thích ăn hoa lan khô nhất, cho vào nồi nấu vài phút, sau khi vớt lên mỗi một cái lỗ nhỏ đầu hút đây nước canh cay xè, cắn một cái trong miệng vừa nóng vừa thơm, nóng đến mức người ta há miệng hà hơi thở ra, cay nóng nhưng vui vẻ.

Sau khi ăn xong, cô ấy còn không tang thương cảm thán một tiếng: “Mặc dù cải tạo rất tốt nhưng tớ vẫn thích môi trường đơn sơ trước đây.”

Quán rượu bọ càng đơn sơ càng làm cho người ta có cảm giác rượu thơm không sợ ngô sâu, càng ăn càng cảm thấy có ý vị.

*Rượu ngon, thơm thì dù có ngô sâu vẫn có người ngửi ra được và biết tới. Như câu vàng thật không sợ lửa. Phàm đã là những gì tốt đẹp thì đặt ở đâu cũng không sợ người đời không biết đến.

Ông chủ đang nấu đồ ăn nghe vậy thì biểu cảm ngừng lại, trong lòng nói ông ấy nói cố ý bỏ tiền trang trí lại mặt tiền cửa hàng chính là để cho đám học sinh sinh viên này ăn uống thoải mái hơn, chẳng lẽ là ông ấy nghĩ sai rồi?

Thịnh Nịnh cắn một miếng rau xà lách, gật đầu phụ họa: “Tớ cũng vậy.”

“Cậu đừng cậu cũng vậy nữa.” Quý Vũ Hàm sâu kín ý nhị đụng vào cánh tay cô: “Kỳ nghỉ đông thực tập ở Hưng Dật, đi theo tiên sinh Ôn cũng hưởng thụ không ít thứ tốt chứ gì?”

Mặt mày Thịnh Nịnh dừng lại, lắc đầu: “Không có.”

“Đừng giả vờ nữa, đừng giả bộ nữa.” Quý Vũ Hàm vội vàng lấy điện thoại ra, nhanh chóng mở Weibo ra: “Đây là cậu đúng chứ?”

Thịnh Nịnh cúi đầu nhìn, là ảnh chụp buổi tiệc rượu Tết Nguyên Tiêu hôm đó.

Phía trên là cô và Cao Nhị còn có trợ lý Trương, thư ký Trầ, còn có một sinh viên khoa học kỹ thuật tốt nghiệp Đại học Yển, hình chụp chung là do anh đăng lên.

“Weibo của cựu sinh viên Đại học Yển cách vách, tớ lướt Weibo cùng thành phố.”

Tình huống lúc đó là Thịnh Nịnh đang nói chuyện với Cao Nhị và trợ lý Trầ, bởi vì trợ lý Trầ và Cao Nhị đều xuất thân từ Đại học Yển cho nên sau khi tán gẫu hai câu thì có một cựu sinh viên Đại học Yển tới mời rượu.

Cựu sinh viên đề nghị muốn chụp ảnh chung, Thịnh Nịnh và thư ký Trương định lảng tránh nhưng cựu sinh viên kia trực tiếp hào phóng tỏ vẻ chụp cùng nhau, đúng lúc Cao Nhị cũng không muốn một chắc mình chụp chung với mấy người đàn ông nên chủ động ôm cánh tay Thịnh Nịnh, sau đó mấy người chụp ảnh chung cùng nhau.

Dưới Weibo có mấy người bạn tốt hỏi em gái mặc váy đuôi cá đen này là ai.

Chủ tus trả lời: “Bạn của đàn em, rất đẹp ha [cười xấu].”

Quý Vũ Hàm hâm mộ nói: “Tớ cũng muốn làm việc cho tiên sinh Ôn.”

Thịnh Nịnh giải thích: “Tớ đi làm phiên dịch thôi.”

“Làm phiên dịch thì sao? Miễn là một ngày nào thế giới không thống nhất, một ngày nào ngôn ngữ không thống nhất, Trái Đất không bao giờ thiếu người phiên dịch như chúng ta.” Quý Vũ Hàm vỗ mạnh bả vai Thịnh Nịnh khích lệ nói: “Bạn học Thịnh Tiểu Nịnh, tiệc rượu này chính là bước đầu tiên cậu tiến tới đỉnh cao của cuộc đời, cậu còn nhớ cậu từng nói gì với tớ không? Làm việc chăm chỉ, thăng chức tăng lương, đảm bảo đi theo kiểu ông chủ lớn như tiên sinh Ôn sẽ có thịt ăn, đến lúc đó giàu có, không được quên nhau!”

“...” Thịnh Nịnh á khẩu không nói nên lời.

Ngay từ đầu cô đã có ý định như vậy thật.

Nhưng mà.

Thịnh Nịnh thật sự là ghen đến điên rồ.

Cho dù Ôn Diễm không làm cô phát điên, cô ghen như vậy sớm muộn gì cũng sẽ phát điên.

“Tớ nói với cậu một chuyện, cậu hứa với tớ trước, tuyệt đối không được nói với người khác biết, cho dù là Thi Mông cũng không được.”

Quý Vũ Hàm bị giọng điệu nghiêm túc đột ngột của cô dọa sợ, gật gật đầu, hạ giọng nói: “Chỉ cần không phải là chuyện phạm tội, tớ giúp cậu che giấu đến khi nằm trong quan tài.”

“Ôn Diễm.” Thịnh Nịnh chỉ chỉ không khí, đại biểu cho đó là Ôn Diễm sau đó chỉ chỉ mình, chưa nói ra mà mặt đã bắt đầu nóng lên: “Anh ta đối với tớ...”

Quý Vũ Hàm: “Đối với cậu cái gì?”

Nói thế nào thì Thịnh Nịnh cũng không thốt mấy chữ kia được, cô bé Lộ Lem thế kỷ hai mươi mốt, nói ra ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy

giống như mắc bệnh r ồi.

“Đối với cậu cái gì hả?” Quý Vũ Hàm hơi không kiên nhẫn, thuận miệng hỏi: “Coi trọng cậu?”

Bả vai Thịnh Nịnh run lên, khó xử cắn môi, không phủ nhận.

Quý Vũ Hàm từ biểu cảm của cô nhận được đáp án, há to miệng, trong nháy mắt cả người sừng sốt, biểu cảm ngây người ít nhất nửa phút.

Mãi cho đến khi một sinh viên nam bên cạnh cô ấy gấp thức ăn không cẩn thận để rớt lên tay, đứng dậy hô to một tiếng “Mẹ nóng” mới lôi kéo h ần phách cô ấy trở về.

Quý Vũ Hàm lấy lại tinh thần, phản ứng đầu tiên chính là: “Trâu bò dễ sợ, Thịnh Nịnh!”

Thịnh Nịnh: “...”

“Tớ đã nói r ồi mà, trai chưa cưới nữ chưa gả, cậu lớn lên xinh đẹp anh ta lớn lên đẹp trai, có gì mà không có khả năng chứ.” Biểu cảm của Quý Vũ Hàm kiêu “Nhà tiên tri tớ kiêu ngạo”: “Lúc trước cậu còn nói tuyệt đối không có khả năng, chắc, giả vờ đi? Versailles*, phải không? Thịnh Nịnh, tớ đại diện cho tất cả các tầng lớp vô sản khinh bỉ cậu.”

*Cung điện Versailles là nơi ở của các vua Pháp Louis XIII, Louis XIV, Louis XV và Louis XVI. Nằm ở phía Tây của Paris tại thành phố Versailles, lâu đài Versailles là biểu tượng của quyền lực tối thượng của các tri ều đại phong kiến Pháp với một diện tích và các công trình kiến trúc cực kì đồ sộ và lộng lẫy.

Sau đó tặng cho Thịnh Nịnh một ánh mắt khinh bỉ.

Thịnh Nịnh không nói gì, cô cũng rất khinh bỉ mình.

Không những mặt nóng mà còn đau dữ dội.

Một tay Quý Vũ Hàm cướp lấy chén lẩu cay của cô sau đó gấp đồ ăn trong chén của cô đi.

Thịnh Ninh vội vàng ngăn lại: “Sao cậu lại gấp đồ ăn của tớ?”

“Cậu nhìn không hả, Thịnh Ninh, chim sẻ bay lên đầu cành rồi, sao còn ngồi ăn Ma Lạt Thang với tớ được.” Giọng điệu Quý Vũ Hàm nghiêm túc: “Không phải lúc này cậu nên mặc lễ phục dạ hội ngồi trong nhà hàng cao cấp vừa uống Romanee - Conti* vừa ăn cùng bít tết sao?”

*Domaine de la Romanée-Conti, thường được viết tắt là DRC, là một điền trang ở Burgundy, Pháp sản xuất rượu vang trắng và đỏ. Nó được xem xét rộng rãi trong số các nhà sản xuất rượu vang lớn nhất thế giới và chai DRC thuộc loại đắt nhất thế giới. Nó lấy tên từ vườn nho nổi tiếng nhất của miền, Romanée-Conti.

Nếu như là trước kia, chắc chắn Thịnh Ninh cũng nghĩ như vậy.

Có tiền rồi ai còn ăn Ma Lạt Thang đâu chời.

“Anh ta có cái đó với tớ, chẳng lẽ nhất định tớ phải đồng ý sao?” Thịnh Ninh cướp chén của mình trở về, tức giận cắn một miếng trứng cút: “Ai quy định chứ?”

“... Trâu bò, nếu là tớ chắc chắn tớ không kiêu chế được.” Quý Vũ Hàm tăm tắp bội phục: “Vậy bây giờ cậu định thế nào? Không phải cậu còn thực tập ở Hưng Dật à? Ngày nào cũng ngăn đầu không gặp cú đầu gặp.”

“Hôm nay tớ vừa đồng ý chị trưởng phòng dẫn dắt tớ, ở lại giúp chị ấy thêm nửa tháng nữa sau đó mới hoàn toàn kết thúc thực tập.”

“Vậy cậu và tiên sinh Ôn thì sao?”

Thịnh Ninh dừng một chút, nói: “Tụi tớ cách nhau quá xa, làm việc cho anh ta thì được, còn cái khác... Tớ thấy nó không thích hợp.”

Chờ thực tập xong thì chuyện đó cũng xong luôn.

Cô cho rằng ngày đó mình không chừa đường để từ chối, hơn nữa một cái tát kia, đã triệt để đắc tội anh.

Một người đàn ông cao ngạo như vậy, mỗi ngày cũng là bộ dạng mặt băng ai cũng chướng mắt, anh ta còn biết bây giờ mình đang làm gì sao?

Thịnh Nịnh lại nhớ tới những lời anh nói ngày đó, càng thêm đau não.

Mẹ nó, rốt cuộc là ai bức ai vậy.

Nếu sớm biết anh ta là người như vậy, hôm nay chắc chắn cô sẽ không đáp ứng lời nhờ vả của chị Lệ ở lại thêm nửa tháng nữa.

-

Có đau não đến đâu cũng vô dụng, trong tuần mới, cô vẫn phải dành thời gian đi báo cáo cho Hưng Dật.

Quả nhiên sau cuộc họp hằng tuần, Ôn Diễm nói có chuyện muốn nói với cô, bảo cô đến phòng làm việc một chuyện.

Lúc cô đọc sách không thích bị giáo viên gọi vào phòng làm việc, bởi vì cô luôn cảm thấy chỉ có học sinh gây họa mới luôn bị giáo viên gọi đến phòng làm việc dạy dỗ.

Thịnh Nịnh cho rằng anh tìm cô nói chuyện tư cho nên mang theo tâm trạng tương đối thoải mái.

Kết quả Ôn Diễm không nói chuyện tư với cô mà thực sự nói chuyện công với cô

Anh hỏi: “Em có ấn tượng nào về thương nhân người Đức tại bữa tiệc rượu lần trước không?”

Lòng Thịnh Nịnh nói, sự ăn mòn và cám dỗ của chủ nghĩa tư bản thật sự là quá đáng sợ, làm cho mấy ngày nay cô hơi bay bay, thế mà tự mình đã

tình đến mức này.

Thịnh Nịnh xấu hổ gật đầu: “Có.”

“Thương hiệu bia của ông ấy muốn xâm nhập vào thị trường trong nước, cần tìm đại lý và nhà xưởng, trước đó ông ấy đã đi vài thành phố để nghiên cứu, Yên Thành là điểm dừng chân cuối cùng của ông ấy.” Ôn Diễm nói: “Cuối tuần này tôi cần dẫn ông ấy đi dạo bên nhà máy, thuận tiện chọn mấy điểm tham quan dẫn ông ấy đi tham quan, em đi với tôi đi.”

“Thật ra Tiếng Đức của tôi rất bình thường.” Giọng điệu Thịnh Nịnh do dự, nói thật: “Nếu tôi đi, đến lúc đó còn phải phiên họ nói tiếng Anh.”

Không phải tìm một thông dịch viên chuyên về tiếng Đức dễ dàng hơn à?

“Tôi nói với họ.” Ôn Diễm thản nhiên nói: “Là con gái ông ấy chỉ định muốn em làm thông dịch.”

Thịnh Nịnh nhớ tới.

Thương nhân râu ria xồm xoàm còn có một đứa con gái, trong tiệc rượu hôm ấy con gái ông ấy bày tỏ cực kỳ hứng thú với Ôn Diễm.

Bị người ta chỉ định thì còn lý do để từ chối đâu, Thịnh Nịnh gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Sau khi dọn dồ công việc xong, Thịnh Nịnh lịch sự hỏi như tất cả cấp dưới khác: “Còn có chuyện gì khác không, sếp?”

“Đến lúc đó sau khi công việc kết thúc.” Một tay Ôn Diễm cầm mép giấy tờ, một tay tản mạn xoay bút: “Tôi mời em đến nhà hàng ăn một bữa cơm nhé?”

Mặt mày Thịnh Nịnh căng thẳng, vội vàng lắc đầu: “Không cần, dù sao cũng có tiền tăng ca rồi, không cần cố ý mời tôi ăn cơm nữa.”

Cây bút trên tay người đàn ông dừng lại, môi giật giật.

“Thị Nịnh, em có thể có một chút ý thức được đũa theo không?” Anh cau mày, giọng điệu không lo: “Chuyện tôi mời em ăn cơm không liên quan đến công việc.”

Đa đầu Thị Nịnh lại bắt đầu tê dại.

Cô cố ý giả ngu, sao đột nhiên anh lại trề trụi nói toạc như thế chứ.

“Nếu không phải là công việc, tôi sẽ không đi.” Thị Nịnh thì thầm: “Buổi tối tôi có hẹn rồi.”

“Với ai?”

Thị Nịnh nghĩ thầm mẹ nó ai biết tôi ăn với ai chứ, tôi nói đại thôi.

Cô không nói lời nào, lại là một bộ dạng rối rắm, Ôn Diển thấy thế thì không kiên nhẫn hỏi: “Bạn học Trung học kia của em à?”

Thị Nịnh suy nghĩ vài giây, gật đầu: “Ừm.”

Dù sao Ôn Diển và Lục Gia Thanh cũng không quen biết nhau, hơn nữa Lục Gia Thanh cũng sắp bay ra nước ngoài chụp ảnh tốt nghiệp rồi, không có nhân chứng cô nói dối.

Ôn Diển không nói gì nữa, Thị Nịnh cho rằng anh đã từ bỏ ý định mời mình ăn cơm, thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy tôi ra ngoài trước?”

“Em đợi một lát.”

Thị Nịnh đành phải nói lại một lần nữa: “Tổng giám đốc Ôn, tôi nói rồi, tôi có hẹn.”

Người đàn ông không kiên nhẫn ừ một tiếng, giơ tay xoa xoa giữa mày, giọng nói trầm tính: “Em suy nghĩ lại rồi cuộc ngày đó em muốn ăn cơm với ai đi.”

Thịnh Nịnh cho rằng mình ảo giác: “... Hả?”

Anh rũ mắt, nhẹ nhàng bổ sung: “Nếu em muốn ăn một bữa ăn ngon, tôi đề nghị em nên chọn tôi.”

Anh cho rằng chọn ăn cơm với ai như là đi đấu thầu sao? Còn đề nghị cho anh ta nữa chứ.

Mặt mày Thịnh Nịnh đậy vạch đen, theo lời anh hỏi: “... Vậy tổng giám đốc Ôn có ưu thế gì?”

Khóe miệng Ôn Diển giật giật, giọng điệu tương đối ngạo mạn hỏi ngược lại: “Em nói xem, tiêu thư mê tìền?”

Chương 80:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thật ra mê ti ền không phải là từ hay ho gì, đi kèm với tiêu thư này có vẻ mỉa mai quá.

Không kể Ôn Di ễn có ý này hay không, Thịnh N ịnh cũng không vui gì.

Phải, anh có hai đ ồng ti ền hôi thối thật, chỉ tiếc nó chọc vào điểm giới hạn của cô.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đ ồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đ ầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhi ều bộ hơn nhé.

Nhưng tính cách của người đàn ông này cũng kém cõi thật sự, kém đến mức nếu anh không có nhi ều ti ền như vậy, bộ dạng cũng không đẹp trai như vậy, chỉ có cái giọng khi nói chuyện này thì cô sẽ gửi bài cho các blogger chuyên chửi bới trên Weibo, bình luận tuyệt đối sẽ chửi bới Ôn Di ễn đến không đáng một xu.

“Đừng đến gần loại đàn ông này, sẽ trở nên bất hạnh”.

“Người mê ti ền chỉ thích ti ền, yêu cầu ăn uống rất đơn giản.” Thịnh N ịnh thản nhiên nói: “Ăn gì không quan trọng, có thể ăn no là được.”

Rõ ràng là người đàn ông không ngờ cô lại trả lời như vậy, lời nói của cô còn khiến người ta cảm thấy thất bại hơn là nói từ chối nữa.

Anh hơi tức giận, bốn chữ không biết tốt xấu cũng đến gần bên miệng nhưng lại mím môi nuốt trở về cuối cùng hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Chỉ cần không phải ăn với tổng giám đốc Ôn, ăn gì cũng được.”

Nói câu này xong, Thịnh Ninh xoay người rời đi, mặc kệ tiếp theo anh phản ứng như thế nào.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Cô cảm thấy “canh đóng cửa”* của mình cho Ôn Diễm đã đủ rồi.

*“Bế môn canh” mà hiện nay thường nói mang ý nghĩa “đóng cửa không tiếp”.

Cho dù đổi lại là bất kỳ người đàn ông nào đó không có tư thế cao ngạo như anh cũng cảm thấy cô là một cục sắt, không đáng vì cô mà bỏ ra bất kỳ sức lực nào trong tình cảm.

-

Cuối tuần vốn là ngày Thịnh Ninh thường xuyên trở về căn hộ ở nhưng vì chuyện luận văn tốt nghiệp, giáo viên hướng dẫn mấy sinh viên tốt nghiệp để họp nên thứ sáu Thịnh Ninh vẫn qua đêm ở ký túc xá.

Đến sáng thứ bảy, Quý Vũ Hàm vẫn còn ở trên giường mơ mơ màng màng với chăn, Thịnh Ninh đã rời giường rửa mặt.

Cô phải đến công ty báo cáo trước, sau khi đến công ty rồi thì chờ đợi cho cấp trên phân phó, bởi vì công ty là quá xa trường học, để không đến trễ vì vậy cô thức dậy sớm.

Thịnh Ninh vừa đánh răng vừa ngáp, gương mặt buồn ngủ mười phần rõ ràng là chưa ngủ đủ, sắc mặt tái nhợt, có vẻ dung nhan hơi tàn tạ.

Không có cách nào nữa à, lát nữa đánh phấn thêm.

Bởi vì vội vàng, Thịnh Ninh cũng không có bao nhiêu thời gian để trang điểm tỉ mỉ, đột nhiên cô nhớ tới nếu có Thịnh Thi Mông thì tốt rồi.

Điện thoại bên cạnh bàn vang lên, Thịnh Ninh nhìn điện thoại là cấp trên gọi tới, tưởng là thúc giục cô nghe điện thoại, trong lòng căng thẳng theo bản năng, hơi không muốn nghe máy.

Về góc độ công hay tư, mỗi lần Ôn Diễm gọi điện thoại cho cô, cô đều khẩn trương không tự chủ được.

Thật ra anh cũng không trừng phạt cô gì, thậm chí ngay cả tiền lương tăng ca cũng chưa từng trừ, hơn nữa còn thường xuyên trả lương tăng ca cho nên cô cũng không biết mình đang sợ gì nữa.

Ngay sau khi kết nối, cô nghe thấy giọng nói của anh.

“Thức dậy chưa?”

“Thức dậy rồi.” Thịnh Ninh tăng nhanh tốc độ trên tay: “Tôi lập tức ra ngoài.”

“Ừm, ăn sáng chưa?”

Thịnh Ninh sửng sốt: “Chưa ăn.”

“Muốn ăn gì?”

“...”

“Không muốn thì tôi mua đại gì đó cho em.”

Thịnh Ninh cắn môi, vừa định mở miệng nói cô không muốn ăn sáng, người đàn ông lại giống như có thuật đọc tâm cách điện thoại, thản nhiên bổ sung: “Dù còn trẻ đến đâu cũng không được nhịn, luôn luôn phải ăn bữa sáng.”

“Vậy thì tùy anh, ăn gì cũng được.” Thịnh Ninh dừng một chút, lại nói: “Ngoại trừ nước đậu nành.”

Bên kia dừng lại, thế nhưng cười: “Được.”

Thị Nịnh bị tiếng cười tr ần th ập này làm cho hơi hơi ngứa tai, cảm thấy mình dễ dàng thỏa hiệp như vậy làm anh thực hiện được, vì thế mím môi nói: “Nhưng nếu tổng giám đốc Ôn mang cho tôi, chờ tôi đến công ty ăn sáng cũng lạnh, vẫn là tôi tự mua đi.”

Dường như bên kia không nghe thấy cô nói, đột nhiên hỏi: “Ăn bánh rán giò cháo qu ầy không?”

Thị Nịnh sửng sốt, nghĩ th ần anh lại mua bữa sáng bình dân như vậy.

Có qu ầy bánh rán giò cháo qu ầy nào gần công ty hả? Cô nhớ là toàn cửa hàng bánh ngọt và quán cà phê kiểu Tây thôi mà?

Trong khi Thị Nịnh vẫn còn đang suy nghĩ về việc qu ầy bán bánh rán giò cháo qu ầy ở khu thương mại trung tâm có bao nhiêu tiền, người đàn ông nói thêm: “Tôi thấy rất nhiều sinh viên đứng xếp hàng ở đây, chắc là mùi vị không tệ.”

Cô lập tức càng bối rối hơn: “Tổng giám đốc Ôn anh đang ở đâu vậy?”

“Bên cổng phía đông trường học em đấy.”

Trong gương trang điểm phản chiếu biểu cảm đại ra của Thị Nịnh.

“Trang điểm sớm thế?”

Đột nhiên Quý Vũ Hàm vừa ngáp vừa nói vang lên sau lưng cô.

Bỗng Thị Nịnh lấy lại tinh thần, cũng không quản Ôn Di ễn có nói xong hay chưa, vội vàng cúp điện thoại cái rụp, tiếp tục động tác trang điểm trong tay: “Ồi, hôm nay tăng ca.”

Quý Vũ Hàm không có hình tượng g ỏi g ỏi mái tóc rối bời của mình, thuận miệng hỏi: “Vớ tiên sinh Ôn hả?”

Thị Nịnh g ật đầu.

Động tác gãi tóc dừng lại, Quý Vũ Hàm khó hiểu nói: “Vậy sao cậu dậy sớm nữa thế?”

Thịnh Nịnh không hiểu: “Ý cậu là sao?”

“Ý là cậu hoàn toàn có thể ngủ lâu thêm một chút á, bảo anh ta lái xe tới đón cậu, sau đó thuận tiện bảo anh ta mua bữa sáng tới cho cậu luôn.” Quý Vũ Hàm nói: “Đó là lý do tại sao rất nhiều người thích quá trình được theo đuổi hơn là yêu đương hơn, cậu phải học cách lợi dụng biết chưa?”

Thịnh Nịnh không nói gì, dường như cô đã có thể tưởng tượng được trước quầy bánh rán giò cháo quẩy vốn có rất nhiều học sinh sinh viên xếp hàng mua bữa sáng, bỗng lúc này bên đường có một chiếc xe hơi không hợp với môi trường trường học vào sáng sớm dừng lại, sau đó có một người đàn ông mặc tây trang đi giày da từ trên xe đi xuống, đi tới đứng ở cuối đội ngũ, mặt không gợn sóng xếp hàng chờ mua bánh rán giò cháo quẩy.

Nhưng Thịnh Nịnh vẫn nghĩ sai một bước, Ôn Diển cũng không tự mình xuống xe mà vẫn giữ giá bảo tài xế giúp anh đi mua bữa sáng.

Mấy học sinh sinh viên đang xếp hàng chú ý tới có một ông chú trung niên mặc tây trang trà trộn vào bọn họ nhưng cũng không chú ý nhiều.

Mãi cho đến khi tới lượt chú này, ông chủ hỏi chú ấy muốn thêm đồ ăn kèm gì, chú ấy sững sốt một chút, quay đầu lại rồi hô to với chiếc xe cách đó không xa.

“Tổng giám đốc Ôn! Ngài muốn ăn kèm gì ạ?”

Ông chủ cùng với mấy học sinh sinh viên đều bị một tiếng kêu này hấp dẫn, cũng tò mò nhìn theo mắt của ông chú.

Cửa sổ xe màu đen kín mít được hạ xuống, nhìn một gương mặt đẹp trai lạnh nhạt.

Mấy học sinh sinh viên trong đó đầu rụt rè chột chột cánh tay bạn mình, ý bảo bạn mình cùng thưởng thức.

Ôn Diễn không thường xuyên ăn bánh rán giò cháo quẩy cho nên cũng không hiểu rõ quy trình mua bánh rán giò cháo quẩy, anh cũng quên hỏi Thịnh Ninh cái này.

Cô gái không thích ăn tối, chắc là buổi sáng cần ăn nhiều hơn chút.

Anh nói thẳng: “Có gì thì lấy hết.”

Chú tài xế gật đầu, quay đầu và nói với ông chủ: “Tất cả.”

Mọi người đều biết, người Trung Quốc là quốc gia ăn nhiều nhất trên thế giới và các trường Cao đẳng và Đại học vì có sinh viên từ năm học bốn biên*, vì vậy không kể là bữa ăn chính hay bữa ăn nhẹ, tất cả các món ăn đa dạng phong phú để nắm bắt dạ dày của những sinh viên Đại học, không chỉ mùi vị ngon mà còn giá cả phải chăng, bánh rán giò cháo quẩy này có nhiều học sinh sinh viên đứng xếp hàng vào sáng sớm, bởi vì đồng thời thỏa mãn được những điểm trên.

*Ý chỉ khắp nơi trong thiên hạ, thế giới (Có chú thích chương nào mà mình quên í)

“Ok! Được!”

Ông chủ tuân lệnh, đem cái vá nhỏ trong tay tự tin vung lên, rầm rầm múc một đồng nguyên liệu lớn ném vào bánh rán giò cháo quẩy.

Sau khi tài xế mua bánh rán giò cháo quẩy xong lập tức đưa cho Ôn Diễn.

Mặt mày Ôn Diễn phức tạp: “... Lớn như vậy sao?”

“Đúng, ông chủ kia múc mà.” Tài xế hỏi: “Tổng giám đốc Ôn, ngài muốn ăn gì không? Tôi đi mua cho ngài.”

“Không cần.” Ôn Diễn lắc đầu: “Đi mua hai ly sữa đậu nành đi.”

-

Thịnh Nịnh vừa lên xe đã được Ôn Diễm ném cho ăn một phần bánh rán giò cháo quẩy siêu cấp vô địch.

Cô ngơ ngác nhìn chiếc bánh rán giò cháo quẩy này, bên trong có đầy đủ các nguyên liệu, gần như sắp đem lớp da bên ngoài căng đến rách.

Đây không phải là bánh rán giò cháo quẩy, đây là gạch đá.

“Cái này cũng lớn quá đó.” Thịnh Nịnh khó xử nói: “Chắc chắn tôi ăn không hết.”

Ôn Diễm: “Đừng lãng phí thức ăn.”

Thịnh Nịnh bất đắc dĩ nói: “Điều kiện tiên quyết để không lãng phí thức ăn là tôi có thể ăn được nhiều như vậy.”

Ôn Diễm không nói gì, vẻ mặt “Dù sao tôi cũng mua rồi em nó làm sao thì làm đi” nhìn cô.

Thịnh Nịnh khó khăn cầm một phần bánh rán giò cháo quẩy to, lại nhìn anh khí định thần nhàn*, thành thói hút một ngậm sữa đậu nành, tò mò hỏi: “Tổng giám đốc Ôn, buổi sáng anh uống một ly sữa đậu nành thôi hả?”

*Khí định thần nhàn = Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã

“Ừm.” Ôn Diễm nói: “Đi một vòng cũng không muốn đặc biệt ăn gì.”

“Vậy anh không đói sao?”

“Đói bụng rồi tính.”

Thịnh Nịnh lại nhìn bánh rán giò cháo quẩy trong tay mình, lại nhìn anh.

Có bệnh hả, một người chết đói mọi người chết no.

Bánh rán giò cháo quẩy để dễ ăn hơn, sẽ được cắt ở giữa, cô suy nghĩ một chút rồi xé bánh rán giò cháo quẩy chia làm hai nửa sau đó đưa một nửa cho Ôn Diễm.

“Làm gì?” Anh liếc cô.

“Anh chỉ uống chắc sữa đậu nành sẽ đói.” Thịnh Ninh mím môi, hơi mất tự nhiên nói: “Tôi ăn không hết, tổng giám đốc Ôn anh chia sẻ một nửa với tôi đi.”

Ôn Diễm thản nhiên nói: “Ăn không hết thì ném cho tôi đúng không?”

Thịnh Ninh: “...”

Cô cũng cảm thấy chia đôi phần bữa sáng với người khác không tốt lắm, hơn nữa người này còn là Ôn Diễm, quan hệ bây giờ của cô với anh còn lúng túng.

Nhưng không có cách nào nữa à, dù sao cũng là ông chủ mua, cô cũng không thể ăn một nửa vất một nửa.

“Thôi, không phiền anh.” Thịnh Ninh nói: “Tôi và tài xế chia nhau ăn cũng được.”

Tài xế vừa mới phụ trách mua bữa sáng cho tổng giám đốc Ôn và cô phiên dịch Thịnh, bây giờ còn đang ghen cười, cứ bất ngờ không kịp đề phòng bị cue* như vậy, sững sốt một chút, vội vàng nói: “Tôi ăn sáng ở nhà rồi.”

*Nói bóng nói gió, ám chỉ. Kiểu hay gặp trong những vụ dùa, antifans lôi idol nào đó vào, vì có nét tương đồng hoặc giống giống gì đó.

Thịnh Ninh cười gượng hai tiếng: “À, anh ăn rồi à.”

Nghe giọng điệu xấu hổ của cô, Ôn Diễm hơi nhếch môi, vươn tay về phía cô: “Thôi đưa đây, tôi ăn giúp em.”

“Tôi tự ăn.” Thịnh Nịnh làm bộ như không nhìn thấy bàn tay anh đưa tới: “Ăn không hết cùng lắm thì chừa lại một nửa làm cơm trưa.”

Ôn Diễn nhướn mày nói: “Buổi trưa sẽ đi ăn với người Đức ở nhà hàng, em muốn mang bánh rán giò cháo quẩy theo à?”

“Cũng không phải không được.” Thịnh Nịnh nói: “Đúng lúc giới thiệu các món ăn truyền thống của chúng ta cho người Đức.”

Sắc mặt Ôn Diễn trầm xuống, hơi tức giận nói: “Tôi nói ăn giúp em, em còn cố chấp gì nữa.”

Thịnh Nịnh cũng hơi tức giận, cảm thấy không hiểu nổi người đàn ông này.

Vừa rồi cô nói chia cho anh ăn, anh không vui, còn ở đó khó chịu quá lạ không đoán được, bây giờ cô không phiền anh ăn, anh lại muốn ăn.

Ừ gì vậy ba, chơi cô à?

Vì vậy, cô nói: “Không, làm thế nào mà tôi không biết xấu hổ miễn cưỡng tổng giám đốc Ôn ăn giúp tôi chứ.”

Tài xế một mực lái xe nhịn không được thật sự, nghĩ thầm không phải chỉ có một chiếc bánh rán giò cháo quẩy thôi à, cần đến mức này sao?

Tổng giám đốc Ôn cũng vậy, vốn hôm nay đã dậy sớm, xuất phát từ nhà họ Ôn, đến bây giờ trôi qua lâu như vậy cũng chưa ăn sáng, thật không biết ngài ấy lấy sức đâu mà nhào nháo với cô Thịnh nữa.

“Tôi không miễn cưỡng.” Nhìn giọng điệu kiên định của cô, còn có bộ dạng tuyệt đối không cho mình ăn, Ôn Diễn chỉ có thể buông lỏng, thở dài nói: “Vừa nãy tôi trêu em, em không nghe ra hả?”

Môi Thịnh Nịnh giật giật: “Không nghe ra.”

Cuối cùng người đàn ông cũng không còn cách nào khác, nhẹ nhàng nói: “Sáng sớm đến đón em, cho đến giờ vẫn chưa ăn gì, em biết không?”

Thịnh Nịnh im lặng nhú mày.

Anh nói thêm: “Thịnh Nịnh, bây giờ tôi rất đói.”

Trong lòng Thịnh Nịnh bất ngờ tê dại, tay cầm bánh rán giò cháo quẩy run rẩy.

Cô chia bánh rán giò cháo quẩy ra một nửa nhét cho anh, giọng điệu hơi hung dữ: “Cho anh cho anh.”

Hung dữ đến đâu cũng không dọa Ôn Diển, cuối cùng anh cũng ngộ ra thật ra cô gái này ăn mềm không ăn cứng.

Nước sốt mì ngọt đặc chế kết hợp với mùi thơm nồng của thịt mỡ cùng mùi thơm của món chay, Ôn Diển cắn một miếng bánh rán giò cháo quẩy còn có hơi nóng, khóe môi hơi cong lên một chút.

Hai người cứ quanh co vòng vèo chia nhau một phần bánh rán giò cháo quẩy lớn.

-

Nhà máy bia nằm ở vị trí ngoại ô tương đối xa xôi, thương hiệu ban đầu được thành lập vào giữa thế kỷ XX, theo năm tháng, đã là một thương hiệu khá có niên đại, sau đó vào thế kỷ XIX thì liên doanh với một thương hiệu bia lâu đời khác để thiết lập nhà máy bia lớn đầu tiên ở Yên Thành.

Cạnh tranh thương mại trong nước cùng với chính sách mở cửa, nhiều thương hiệu nước ngoài nhập khẩu nên thương hiệu này dần dần mất lợi thế trong cuộc cạnh tranh thị trường khốc liệt cho đến khi được Tập đoàn Hưng Dật mua lại.

Nhưng may mắn lớn nhất chính là lúc ấy Ôn Hưng Dật thích uống bia của thương hiệu này, hơn nữa ông ấy cũng không muốn nhìn thấy một thương hiệu lâu đời có tiếng tăm như vậy bị nội ngoại giáp công cho đến khi biến mất, vì thế cuối cùng vẫn không nhẫn tâm nuốt chửng toàn bộ

thương hiệu mà là bảo vệ được nhà máy bia bắp bênh này, thương hiệu cũng có thể ở miễn cưỡng giã dựa thờ dốc trong cạnh tranh

*Giáp công: Đánh vào mục tiêu từ nhiều phía. Nội ngoại giáp công: Bị trong lẫn ngoài đánh tan nát.

Bố con Đức đến đây, không muộn một phút.

Chào hỏi đơn giản xong, người phụ nữ đã gặp nhau trong bữa tiệc rượu trước đó thân mật chào hỏi Thịnh Nịnh: “Tiểu thư thông dịch, gặp lại nhau rồi.”

Mấy người vào nhà máy, Ôn Diển bắt đầu bàn chuyện làm ăn với nước Đức.

“Bởi vì bố tôi có duyên với chủ tịch Ôn*, so với sản lượng bia hàng năm, chúng tôi vẫn càng quan tâm đến chất lượng.”

*Chỉ bố của Ôn Diển. Ôn Hưng Dật.

Thịnh Nịnh thông dịch lời người Đức cho Ôn Diển nghe.

“Chúng tôi sẽ sử dụng nước suối ngọc sạch nhất, hoa bia và men cũng được nhập khẩu từ châu Âu, để giữ lại hương thơm nguyên thủy của mạch nha ở mức độ lớn nhất.”

“Hương vị bia trong và ngoài nước thực sự rất khác nhau, bia Đức đã nổi tiếng được một thời gian dài, chúng tôi cũng đã rất mong được hợp tác với các bạn.”

“Thương hiệu của các bạn muốn có chỗ đứng vững chắc trong nước, đạt được chúng tôi ưu ái đương nhiên cần phải căn cứ vào khẩu vị của chúng tôi mà đi đầu chính, đây là sự thỏa hiệp không thể thiếu mà các thương hiệu nước ngoài muốn xâm nhập vào thị trường trong nước.”

Ngày nay, các thương hiệu nước ngoài khá khôn ngoan và họ chỉ giữ vẻ ngoài, việc ghi nhãn bằng tiếng nước ngoài không đủ để thực sự thu hút sự

chú ý của hầu hết khách hàng trong nước, các nhãn hiệu trong nước phát triển nhanh chóng, vì vậy nếu người nước ngoài muốn kiếm tiền từ Trung Quốc, họ phải hạ thấp cái đầu cao quý của nước ngoài và học cách lấy lòng người Trung Quốc.

Mọi người sẽ có quán tính suy nghĩ khi giao tiếp, có đôi khi sẽ bị mắc kẹt tại chỗ, không thể phản ứng kịp để dùng ngôn ngữ mẹ đẻ để thông dịch, cô chuẩn bị tình huống này nên trước đó đã tham khảo bài học, từ ngữ chuyên môn về bia bằng tiếng Đức cho nên ngay cả đôi khi người Đức nói và vô tình xen lẫn giữa hai ngôn ngữ thì cô không gặp khó khăn trong việc dịch chúng.

Người Đức rất nghiêm khắc cẩn thận, cho dù họ đã nghe thấy lý do thoái thác của Ôn Diễm nhưng vẫn giữ biểu cảm lịch sự văn minh.

Có lẽ là do anh vận dụng trí não quá nhiều hoặc có lẽ anh đang kéo thời gian, người Đức muốn đi vệ sinh, thật ra Ôn Diễm cũng không rành đường đi của nhà máy lắm cho nên gọi nhân viên có thể nói tiếng Anh và yêu cầu anh ta đưa khách vào nhà vệ sinh.

Để lại Ôn Diễm, Thịnh Ninh và con gái ông ấy.

Rõ ràng Ôn Diễm cũng mệt, hiếm khi anh buông lỏng vai, thản nhiên nhìn bên trong nhà máy.

“Ông chủ của cô thật sự rất đẹp trai.” Cuối cùng người bố cũng đi rồi, người phụ nữ nói với Thịnh Ninh bằng tiếng Đức: “Đặc biệt là khi anh ấy nói tiếng Trung, mặc dù tôi không hiểu nhưng tôi cảm thấy lời nói của anh ấy rất gợi cảm.”

Chỉ có đi đầu Ôn Diễm không hiểu, Thịnh Ninh bĩu môi nói: “Đó là bởi vì tiếng Trung rất dễ nghe.”

Người phụ nữ hỏi cô ấy: “Lần trước hai người khiêu vũ xong và trở thành một đôi sao?”

Thịnh Ninh sững sờ: “Sao?”

Thấy Thịnh Nịnh không có phản ứng, người phụ nữ nhướn mày ngạc nhiên, càng hỏi càng rõ ràng chính xác: “Lebensabschnittspartnerin?”*

*Bạn đời

Thịnh Nịnh choáng váng.

Gì cơ?

Người Đức có sự phân chia rất rõ ràng về mối quan hệ giữa hai giới nên rất hiếm gặp một số từ.

Người phụ nữ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc hỏi bằng tiếng Anh: “Areyousexualpartner? (Có phải cô là bạn tình không?)”

Không có mã hóa tiếng Đức, Ôn Diễm hiểu và ngạc nhiên nhìn Thịnh Nịnh.

“Em nói gì với cô ấy sau lưng tôi đấy?”

Thịnh Nịnh lập tức ngây thơ lắc đầu.

“Nói cô ấy là không phải.” Hiểu lầm Ôn Diễm và Thịnh Nịnh thành kiểu quan hệ này, đương nhiên Ôn Diễm không thoải mái lắm, cau mày nhẹ nói: “Em nói tôi đang theo đuổi em.”

Thịnh Nịnh: “...”

Sao tôi nói được!!! Tôi không mặt dày như thế!!!

Chương 81-82

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dù sao cô cũng không nói.

Thịnh Nịnh khó xử trừng mắt nhìn Ôn Diễm một cái, mà người phụ nữ vẫn đang chờ hai người trả lời.

Người đàn ông bị ánh mắt này của cô trừng đến cổ họng ngứa ngáy không rang, vô thức gạt mắt nhếch khóe môi.

Anh nhẹ nhàng cười nhạt: “Muốn em thông dịch thì có ích gì chứ.”

“Nội dung không có tính chất công việc, tôi có quyền không dịch.”
Thịnh Nịnh nói một cách hợp lý.

Nhưng cô bỏ qua một điề, đó là ông chủ của cô không biết nói tiếng Đức nhưng có thể nói tiếng Anh.

Chờ Thịnh Nịnh phản ứng lại, Ôn Diễm đã thẳng thắn với người phụ nữ kia.

Người phụ nữ sững sốt, ngay sau đó nói: “Krass! (Trời ạ)”

Sau đó đôi mắt thâm sâu nhờ trời sinh phát ra ánh sáng ngay tức khắc, chờ bố mình đi toilet trở về, cô ấy lập tức gấp không chờ nổi nói quan hệ hiện tại của tiên sinh Ôn và tiểu thư thông dịch nói cho bố nghe.

Vị thương nhân Đức run rẩy với bộ râu của mình và nói: “Doris, con đoán đúng rồi.”

Người phụ nữ tự hào nhướn mày: “Thấy không? Bố, con nói trực giác của phụ nữ thường chính xác mà.”

Môi Thịnh Ninh giật giật, không biết người phụ nữ này lấy trực giác từ đâu ra.

Rõ ràng trong bữa tiệc rượu lần trước, quan hệ giữa cô và Ôn Diển còn rất thuần khiết trong sáng.

Sau đó Ôn Diển lại dẫn hai bố con đi dạo nửa vòng trong nhà máy, sau đó thương nhân nước ngoài người Đức nhìn đồng hồ, nhắc nhở Ôn Diển bây giờ đã là giờ ăn trưa.

Bởi vì vị trí của nhà máy này tương đối hẻo lánh, xung quanh không có khu thương mại cho nên Ôn Diển đặt bữa trưa ở một nhà hàng đặt trước cách đây không xa, trực tiếp lái xe qua hơn mười cây số là tới.

Thiết kế hậu hiện đại của nhà hàng này mang đầy cảm hứng, các món ăn Trung Quốc và phương Tây trong được phục vụ trong nhà bếp. Tuy nhiên, để chăm sóc hai bố con Đức nên trước khi điện thoại nhà hàng để đặt bàn, trợ lý Trần đã chọn thực đơn món ăn Tây với đầu bếp.

Trong nhà hàng được trang trí tinh tế đẹp đẽ, hai mặt tường bên ngoài hoàn toàn dùng pha lê thay thế cho tường xi măng. Hiện giờ nhiệt độ ở Yến Thành đang vào mùa đông mùa xuân xen kẽ, không khí ngoài ô và nội thành mát mẻ hơn khu đô thị rất nhiều, không gian và tầm nhìn cũng rộng mở hơn, lúc này sắc trời âm u, mưa rơi nhỏ, thảm thực vật xanh mướt mà chạm vào mưa vang lên những âm thanh trong trẻo.

Ánh sáng trong phòng sáng sủa, tiếng dao và nĩa chạm vào nhau và tiếng nói chuyện trầm thấp nhẹ nhàng xen kẽ.

Rõ ràng Ôn Diển còn muốn tiếp tục đàm tài hợp tác buổi sáng nhưng hiển nhiên sự hứng thú của bố con Đức là ở đàm tài khác.

“Nếu đã là giờ ăn trưa, tiên sinh Ôn, chúng ta có thể tạm thời không nói chuyện công việc không? Hãy thưởng thức bữa trưa này.”

Thịnh Ninh thông dịch đoạn này cho Ôn Diển nghe, Ôn Diển gật đầu đồng ý, hoàn toàn tôn trọng ý muốn của ông ấy.

Nhưng ngay sau khi anh thỏa hiệp, người phụ nữ tên Doris nói: “Nếu có thể, bố tôi và tôi đều quan tâm đến chuyện giữa anh và tiểu thư thông dịch của anh, anh có thể nói về điều này không?”

Thị Nịnh: “...”

Thật không muốn thông dịch cho Ôn Diển nghe mà.

Nhưng cô không thông dịch cũng vô dụng, bởi vì người ta nói tiếng Anh cho nên Ôn Diển nghe hiểu.

Giọng điệu Ôn Diển thản nhiên nói với thương nhân nước ngoài: “So với hợp tác, dường như con gái ông hứng thú chuyện của tôi và thông dịch của tôi nhỉ?”

Thương nhân nước ngoài mỉm cười nhưng cũng rất xấu hổ: “Thật ra tôi cũng khá hứng thú đấy.”

Rốt cuộc hóng hớt là thiên tính của tất cả mọi người.

Thị Nịnh dùng ánh mắt “Anh xem đi, tôi đã bảo đừng tùy tiện nói chuyện riêng tư ra ngoài rồi mà” để liếc Ôn Diển.

Ôn Diển: “...”

“Nếu như lo lắng tiểu thư thông dịch sẽ ngại ngùng, xin yên tâm, hiện tại không phải giờ làm việc, cô ấy có thể hưởng thụ bữa trưa của mình thoải mái, không cần làm phiền cô ấy.” Doris cười nói: “Tiên sinh Ôn, anh giao tiếp với chúng tôi là được rồi.”

Thị Nịnh lập tức thở phào nhẹ nhõm, quyết đoán bắt đầu giả vờ câm.

Ôn Diển thoáng sửng sốt, nhíu mày nhìn Thị Nịnh nhưng cô chỉ lo ăn, không hề phản ứng với ánh mắt anh.

Hai người ngồi cạnh nhau, đối diện chính là bố con người Đức, hai tay Ôn Diển đặt ở trên bàn ăn không tiện để di chuyển vì thế chỉ động chân có thể ở dưới bàn ăn, nhích chân đá đá Thị Nịnh.

Nửa người trên của Thịnh Nịnh vẫn không nhúc nhích như trước, mà hai chân dưới bàn ăn lại né tránh sang một bên.

Ôn Diễn lại đá nhưng không trúng, anh thoáng kinh ngạc trừng mắt nhìn Thịnh, chỉ có thể từ chối đê nghị của hai bố con.

Dù sao cũng liên quan đến sự riêng tư cá nhân, Doris cũng không miễn cưỡng Ôn Diễn phải nói, ngược lại còn tỏ vẻ hiểu mà gật gật đầu nói: “Nếu tiên sinh Ôn anh cũng ngại, vậy chúng tôi không nghe nữa.”

Bên trọng cái miệng ngậm khoai tây nghi ền của Thịnh Nịnh mím chặt, khóe môi vui vẻ nhếch lên khi thấy người gặp họa.

-

Buổi chiều sau bữa ăn, Ôn Diễn dẫn bố con Đức đến tham quan xưởng chế biến bia, trước đó anh từng nói thật ra bia trong nước và ngoài nước có hương vị rất khác nhau cho nên để cho nhân viên nhà máy lấy mấy ly cho họ nếm thử.

Một ly giấy nhỏ chứa bia tươi nhất, ngay cả Thịnh Nịnh cũng có phần.

Phần này của cô là Ôn Diễn đưa cho.

“Muốn nếm thử không?”

Cho tới bây giờ Thịnh Nịnh chưa từng nếm qua bia chưa xuất xưởng, cô cũng tò mò cho nên nhận lấy ly giấy uống một ngụm nhỏ.

“Có ngon không?” Anh hỏi.

Thịnh Nịnh gật đầu: “Ngon hơn bia đóng chai trong cửa hàng bình thường nhiều.”

Ôn Diễn: “Đây chính là sự khác biệt giữa trái cây đóng hộp và trái cây tươi.” Anh nhìn cô uống hết một ly nhỏ kia, lại nói: “Hiếm khi có cơ hội, em thích thì uống thêm mấy ly đi.”

Thị Nịnh xua tay: “Uống nhiều đầu óc sẽ choáng váng, đến lúc đó thông dịch không chính xác thì thảm.”

Ôn Diễm nhếch môi, hất hất cằm với cô, để cho cô nhìn bên kia: “Em nhìn coi hai bố con còn có ý nói công việc tiếp không?”

Thị Nịnh nhìn về phía anh hất hất cằm, rõ ràng hai bố con thấy bia là đi không nổi, không biết lúc này đang nói chuyện gì mà vừa uống vừa cười to.

Thật ra buổi sáng Ôn Diễm cũng đã bàn bạc với thương nhân nước ngoài khá ổn rồi, hiện tại chủ yếu là hai bên còn đang suy nghĩ, chờ thứ hai đến công ty anh còn phải mở một cuộc thảo luận với cấp dưới một chút cho nên cũng không phải vội vội vàng vàng biết ý định rõ ràng của thương nhân nước ngoài.

Độ bia không cao nhưng sau khi uống bia xong thực sự có thể làm cho người ta táo bạo hơn.

Vốn lá gan của Doris rất lớn, sau khi uống mấy ly bia xong thì thừa dịp tiêu thư thông dịch nghỉ ngơi nhân rồi, tới bên cạnh Ôn Diễm nói chuyện với anh.

Ôn Diễm cũng không kháng cự sự gần gũi của cô ấy quá nhiều nhưng vẫn lịch sự kéo một khoảng cách xã giao.

“Không cần phòng bị tôi.” Doris bĩu môi nói: “Tôi sẽ không xuống tay với người đàn ông có người trong lòng đâu.”

Ôn Diễm thản nhiên nói: “Cảm ơn đã hiểu.”

Nụ cười trên khuôn mặt của Doris trở nên rõ ràng hơn, cô ấy mạnh dạn nói: “Nhưng không thể phủ nhận rằng anh thực sự rất quyến rũ.”

Ôn Diễm vẫn như trên, nói một câu cảm ơn không mặn không nhạt, ánh mắt cũng không dừng lại trên người Doris mà là sau khi nhìn thấy người nào đó mới đột ngột dừng mắt lại.

Lúc này Thịnh Nịnh đã uống vài ly bia, bọt bia khá nhiều, cô không nhìn được nên bồng há miệng nấc một cái.

Cô cho rằng không ai phát hiện, bịt tai trộm chuông che miệng sau đó làm bộ ho khan một tiếng, ý đồ che dấu tiếng nấc vừa nãy.

Người đàn ông ngồi một bên quan sát cô bồng nở nụ cười.

Doris cũng cười theo.

“Sheissocute, right? (Cô ấy rất dễ thương, phải không?)”

Sắc mặt Ôn Diễm nhu hòa, nhẹ giọng nói: “Yes.”

“Vậy anh có nói với cô ấy là cô ấy rất đáng yêu chưa?”

Ôn Diễm: “...”

Doris hiểu rõ: “Có lẽ là chưa từng nói rồi, nếu cảm thấy cô ấy rất đáng yêu, cô ấy lại hấp dẫn anh như vậy, tại sao không nói với cô ấy?”

Người đàn ông híp mắt, vẫn không trả lời.

Doris hít sâu một hơi, giọng điệu trở nên nghiêm túc: “Tiên sinh Ôn, tôi cần nhắc nhở anh, người thật sự làm cho phụ nữ cảm thấy là tri kỷ, tuyệt đối không phải là người đàn ông cường thế bá đạo.”

Rốt cuộc Ôn Diễm cũng thu ánh mắt từ trên người Thịnh Nịnh xuống, nghiêng đầu nhìn về phía Doris: “Có ý gì?”

“Tôi không biết bình thường anh và tiểu thư thông dịch ở ngoài công việc như thế nào nhưng tôi biết chắc chắn cô ấy đã được giáo dục rất tốt, chắc chắn tư tưởng của cô ấy là độc lập có chủ kiến.” Doris nói: “Ngoại hình và địa vị xã hội của anh có thể gây ấn tượng với cô ấy nhưng thái độ của anh không nhất thiết là gu cô ấy.”

“Tình yêu rất bốc đồng, yêu một người chính là hoàn toàn theo cảm tính và hành động chủ động nhưng tình yêu đích thực thì phải là bình

đang.”

Ánh mắt người đàn ông trầm tĩnh, một lúc lâu sau cuối cùng cũng nhếch khóe miệng lên với cô ấy.

“Cám ơn.”

Nhận liên tiếp ba lời cảm ơn của anh, còn thấy được dáng vẻ cười rộ lên của một người đàn ông lạnh lùng như vậy, Doris vừa vui mừng vừa tiếc hận, nếu anh hiểu ý mình, như vậy anh sẽ cách hoàn mỹ gần hơn một chút.

Mà một người đàn ông không kể là từ nội tại* hay ngoại tại** đều hoàn mỹ lại không phải chiến lợi phẩm của cô ấy, thật sự đáng tiếc.

*Nội tại: Có ở ngay bên trong bản thân sự vật; Ngoại tại: Có ở ngay bên ngoài bản thân sự vật

-

Một cuộc hợp tác lớn như vậy không thể nói một ngày là thành được, sau đó hai bên cần tiếp xúc nhiều hơn.

Nhưng công việc của ngày hôm nay đã kết thúc, cuộc tham quan dự kiến vào ngày mai, tức là chủ nhật, sau khi bố con người Đức lái xe đi, công việc hôm nay của Thịnh Nịnh cũng kết thúc.

Lên xe, Ôn Diễm hỏi cô: “Em về trường hay về căn hộ?”

“Về trường” Thịnh Nịnh nói không do dự: “Tôi về viết luận án.”

Anh nhướn mày: “Sau khi uống bia xong em còn viết luận văn được à?”

Thịnh Nịnh thản nhiên nói: “Tôi không say, nên không có chuyện tôi không viết được cả.”

Cô không thích trì hoãn, ban đầu, kế hoạch cuối tuần này của cô là ở lại trường để viết luận văn, bởi vì tăng ca không thể không làm, dù sao giờ

còn sớm, có thể về trường nắm chắc viết luận văn.

“Năm ngoái khi tôi tặng căn hộ này cho em, tôi còn tưởng em ước được sống ở đó mỗi ngày.” Ôn Diễm dừng lại, giọng điệu rất nhẹ: “Bây giờ không có nhiệt tình lúc đó.”

Thịnh Nịnh giải thích: “Tôi vẫn ước mình có thể sống ở đó mỗi ngày nhưng tốt nghiệp phải bận rộn nhiều việc, sống ở trường tiện hơn.”

Nhắc đến căn hộ, Thịnh Nịnh lại nghĩ đến Thịnh Thi Mông và Ôn Chính.

“Mà này, sếp Ôn, anh có biết Ôn Chính sắp dẫn em gái tôi đi gặp người nhà không?”

“Tôi biết.” Ôn Diễm cau mày, giọng điệu không cam lòng: “Tuỳ nó đi.”

Thái độ bình tĩnh của anh khiến Thịnh Nịnh ngạc nhiên.

“Không phải lúc này nên ngăn cản sao?” Cô cau mày: “Sao đột nhiên anh lại giống như bộ dạng phải tay mặc kệ vậy hả?”

Ôn Diễm thản nhiên nói: “Tôi quản thế nào đây?”

Thịnh Nịnh không hiểu: “... Quản như thế nào?”

“Hiện tại tôi đang làm chuyện này với em” Anh liếc cô một cái, trề môi nói: “Làm gì có tư cách quản nó đâu?”

Thật ra có những lời không cần nói quá rõ ràng, chỉ cần cô có thể hiểu là được.

Chương 82

Thịnh Nịnh lại không ngốc, đương nhiên cô nghe hiểu.

Nhưng cô cảm thấy còn không bằng nghe không hiểu, bởi vì cho dù nghe hiểu, cô cũng không biết nên trả lời Ôn Diễm như thế nào.

Lúc đầu ai có thể dự đoán rằng mọi thứ sẽ phát triển đến mức này cơ chứ.

Những câu cô thề son sắt với Thịnh Thi Mông đầu trở thành trò đùa, cho tới bây giờ cô cũng không biết nên mở miệng thẳng thắn với Thịnh Thi Mông như thế nào nữa.

“Nhưng bây giờ em trai anh còn không biết anh...” Tài xế vẫn còn trên xe, Thịnh Nịnh vắt hết óc muốn uyển chuyển nói chuyện này, dùng từ tương đối cẩn thận, hơn nữa còn cho hai bên mặt mũi đường lui đường hoàng: “Dù sao bây giờ chuyện vẫn chưa tới mức không thể cứu vãn, nếu tổng giám đốc Ôn anh hối hận, chờ tối nay ngủ một giấc, tôi hoàn toàn có thể xem như anh chưa từng nói gì với tôi hết, trước kia chúng ta như nào thì sau này vẫn như vậy.”

Ánh mắt Ôn Diễm trầm xuống, giọng điệu bình tĩnh nói: “Tôi không hối hận.”

Thịnh Nịnh bu ãn r ãu mím môi.

Người đàn ông cổ hủ d ãu muối không ăn này, cô đã cho anh một đường lui lớn như vậy rồi, thậm chí anh còn chẳng nghĩ ngợi gì mà nói thẳng không hối hận.

Người này không nghe lời cô khuyên, trong thời gian ngắn tức hộc máu hỏi: “... Vậy anh định nói gì với em trai anh?”

Chẳng lẽ anh không thấy mất mặt sao?

Ôn Diễm trầm mặc một lát, sau đó hời hợt băng quơ nói: “Bên Ôn Chỉnh tôi không có ý định nhúng tay vào nữa, sau này nó phải tính sổ với tôi như thế nào, tôi đều chấp nhận.”

Hai mắt Thịnh Nịnh mở to: “Anh...?”

“Tôi phải thừa nhận, tình cảm này.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đột nhiên Ôn Diễm ngừng lại, nghiêng mắt đi không nhìn cô nữa, mà là từ từ nhìn về phía cánh cửa sắt bát ngát của vùng ngoại ô ở bên ngoài cửa sổ xe như bị mây đen âm u nuốt vào.

Anh chậm rãi nâng má nói: “Đúng là chờ mình ngã vào mới biết lợi hại.”

Trái tim Thịnh Nịnh hơi tê dại, nghiêng đầu bất đắc dĩ, anh nhìn cửa sổ xe bên anh, cô nhìn cửa sổ xe bên cô.

Nhìn mặt mày như bình tĩnh, thật ra nội tâm đang gào thét lớn tiếng.

Tất cả đều là cái bẫy của chủ nghĩa tư bản!!! Tất cả đều là lời nói của nhà tư bản!!!

Cả hai đều không nói chuyện nữa, đột nhiên một tiếng cười trộm đến khó hiểu.

Rõ ràng là giọng nói của đàn ông, Thịnh Nịnh vốn rất phiền, cô không chút nghĩ ngợi liền mở miệng quát người: “Đồ đàn ông già, cười con khỉ.”

Nhưng một giây sau cô nghe thấy lời xin lỗi chột dạ của chú tài xế.

“Thực xin lỗi xin lỗi, vừa nhìn thấy con chó hoang chạy tới nên không nhìn cười được, tuyệt đối không phải cười cô phiền dịch* Thịnh đâu.”

*Tùy ngữ cảnh mà mình sẽ dùng từ “thông dịch” hay “phiên dịch” cho phù hợp.

Tiếng cười vừa rồi là tài xế cười à? Không phải Ôn Diễm cười à?

“À, không phải, tôi không phải nói chú, tôi cho rằng...” Thịnh Nịnh xấu hổ nhăn nhó mặt mày, lại nhanh liếc mắt nhìn Ôn Diễm một cái, giải thích thế nào cũng thể hiện là mình đắc tội với người ta rồi, cuối cùng cô chỉ có thể từ bỏ nói: “Thực xin lỗi.”

Tài xế cũng rất xấu hổ, cười ha ha hai tiếng.

Ba người trưởng thành ngồi trên xe có chỉ số thông minh bình thường, sao Ôn Diễm và Thịnh Nịnh không biết tài xế vừa mới cười gì chứ.

Tài xế bình thường gặp một con chó nhảy ra đường sẽ bị hù chết luôn chứ cười nổi gì.

Rất rõ ràng chú ấy đang cười vì cuộc trò chuyện của hai người vừa nãy, một người nói một cách uyển chuyển, một người lại nói gằn như toạc hết, hai người đều không thắng thắn nhưng mà càng không thắng thắn người ngoài cuộc càng nghe càng hiểu, bầu không khí càng lúng túng.

Cộng thêm câu nói vừa rồi của Thịnh Nịnh là chửi với ai, trong lòng tài xế và Ôn Diễm cũng hiểu.

Dù sao lúc này trong lòng tài xế cũng thề, nếu mình có hó hé thêm tiếng nào thì về nhà cho câm luôn.

Ôn Diễm vô tội bị chửi bất mãn nhú mày.

“Em cho rằng vừa rồi là tôi cười?”

Đương nhiên Thịnh Nịnh không thừa nhận: “Không có.”

Dường như Ôn Diễm không nghe thấy lời ngụy biện của cô, lại hỏi: “Tôi không có tên sao?”

Thì ra là bất mãn vì cô gọi anh là đàn ông già.

Chỉ là một cái xưng hô buột miệng thốt ra chớ mấy, không biết anh để ý như vậy làm gì.

... Huống chi tuổi của anh cũng không nhỏ thật.

Thịnh Nịnh cảm thấy anh chuyện bé xé ra to, vì thế nói: “Anh cũng từng kêu tôi mấy cái tên khó nghe, chúng ta huề nhau.”

“Cái gì?” Ôn Diễm suy nghĩ một chút: “Mê ti ền? Không phải em là thế à?”

“...”

“Hay là Bánh Trôi?” Thấy cô không nói lời nào, anh lại thản nhiên hỏi: “Không dễ nghe sao? Khá phù hợp mà.”

Không phù hợp chút nào.

Hiện tại thời tiết đã dần dần ấm áp, Thịnh Ninh không mặc áo lông đủ màu sắc của cô lâu rồi.

Ôn Diễm khá là ấn tượng với việc Thịnh Ninh mặc áo lông vũ, lúc trước anh cho rằng lý do mình nhớ rõ như vậy là bởi vì bình thường tiếp xúc với phần lớn phụ nữ, không kể là mùa nào trong bốn mùa, vì muốn thể hiện dáng người thon thả của mình mà ăn mặc ít ỏi.

Nhất là cháu gái ngoại làm diễn viên của anh, trong khoảng thời gian lạnh nhất, Ôn Diễm từng chú ý tới mấy thảm đỏ ngoài trời của cháu gái, nhiệt độ gần bằng không thế mà con bé mặc lễ phục lộ lưng, thật sự là điên rồi.

Ôn Diễm nhìn một cái thì rất bất mãn, biết nói chuyện với cháu gái vô dụng, vì thế cố ý đi tìm cháu rể nói chuyện này.

Giọng điệu lúc ấy của anh trong điện thoại rất trách cứ, nói đàn ông đi thảm đỏ còn ăn mặc nhiều hơn Ôn Lệ, cậu không biết bảo vợ mình mặc thêm áo khoác sao?

Cháu rể ngoại vô tội bày tỏ, mình đã nói với cô ấy rồi, là cô ấy không chịu, nhất định phải để lộ vóc người ra, nói là muốn hung hăng đè bẹp các minh tinh nữ khác trên thảm đỏ.

Đâu là phụ nữ con gái, sao lại khác biệt lớn như vậy.

Thịnh Nịnh là một cô gái gầy gò cực kỳ sợ lạnh, luôn luôn bọc mình một chiếc Bánh Trôi tròn trịa.

Thật ra lúc cô mặc váy cũng rất đẹp, mấy lần nhìn thấy cảnh cô mặc váy trang điểm tỉ mỉ đều làm cho người ta cảm thấy khó quên.

Nhưng Bánh Trôi vẫn dễ thương hơn một chút.

Nghĩ tới đây, Ôn Diễm mới phản ứng lại.

Không phải bởi vì trước đó cô mặc nhiều mới ấn tượng sâu sắc mà là vì cô đáng yêu cho nên mới nhìn cô ấy hết lần này tới lần khác.

-

Bởi vì tiếng cười trộm này mà dẫn đến ô long*, dẫn đến sau đó không ai nói nữa.

*“phạm một sai lầm không mong muốn” hoặc một người “đầu óc rối bời”.

Mãi cho đến khi xe sắp đến trường, Thịnh Nịnh chuẩn bị xuống xe, lúc này Ôn Diễm mới lơ đãng hỏi một câu: “Bữa tối hẹn với bạn học của em còn kịp không?”

Thịnh Nịnh sửng sốt một chút, sau đó chột phản ứng lại.

Trước đó anh hẹn cô ăn cơm, cô dùng Lục Gia Thanh làm cái có từ chối anh.

Ôn Diễm nâng cổ tay lên, hơi đẩy ống tay áo ra để nhìn đồng hồ coi thời gian, lông mày khẽ nhíu nói: “Trễ rồi phải không?”

Từ bên nhà máy đi tới đây, ở giữa còn có mấy quận, giờ này đã hoàn toàn qua giờ ăn tối rồi.

Trừ khi họ hẹn nhau ăn khuya.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ôn Diển cũng có thói quen tương tự với thương nhân nước ngoài người Đức kia, đó chính là dùng đồng hồ coi thời gian.

Đối với những người có sở thích sưu tầm đồng hồ, một chiếc đồng hồ được chế tác tỉ mỉ tinh tế là công cụ coi thời gian chính xác nhất hơn các thiết bị điện tử.

Thịnh Nịnh không có thói quen đeo đồng hồ, đương nhiên trong thời gian làm việc cô cũng không để ý thời giờ, cho nên thời gian một ngày trôi qua như thế nào cô cũng không có khái niệm gì.

Mà rõ ràng là anh bắt chẹt thời gian.

Anh cố ý à?

Cô chột dạ nắm chặt dây an toàn, cứng rắn nói: “Trễ hay không trễ cũng không liên quan đến anh.”

“Không gọi điện cho bạn học em nói xin lỗi à?”

Gọi gì? Sao gọi được? Cô với người ta có hẹn gì đâu mà gọi.

Thịnh Nịnh chỉ có thể nói: “Tôi về sẽ gọi cho cậu ấy.”

Ôn Diển híp mắt, giọng điệu rất nhạt: “Lần trước em ăn cơm với cậu ta, giữa chừng tôi mang em đi, em nói xin lỗi một lần còn chưa đủ đâu, sao hôm nay lại không vội vàng thế?”

Thịnh Nịnh hoảng hốt, hôm nay phản ứng bản năng hơi chậm, cô không biết nên nói gì.

Ôn Diển phản ứng nhạy bén, bắt được biểu cảm của cô, đưa ra suy đoán khác rất nhanh: “Hay là nói tối nay căn bản là em không có hẹn, bạn học kia của em chỉ là cái cớ em dùng để từ chối tôi?”

“...”

Đột nhiên anh chỉ cười mà không có biểu cảm khác, sau đó thu cảm xúc, nhẹ giọng hỏi cô: “Thịnh Nịnh, tôi đến mức nào mà em tránh không kịp sao?”

Lúc này xe đã sắp chạy đến cổng trường rồi, Thịnh Nịnh chỉ có thể tạm thời giả câm, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ xe, nghĩ thầm rắng lên, rắng thêm chút sẽ xuống xe.

Chờ cuối cùng xe cũng dừng lại, cô không chờ nổi mà tháo dây an toàn và xuống xe.

Đột nhiên ai đó đưa tay và túm lấy cánh tay cô.

“Làm gì vậy?” Thịnh Nịnh nhíu mày, hơi tức giận: “Không cho tôi xuống xe à?”

Ôn Diễn sừng sốt, vừa rồi anh hoàn toàn bắt lấy cánh tay cô theo bản năng, mà thái độ lúc trước của anh cũng giống như bàn tay vươn về phía cô, mạnh mẽ mà quyết đoán, còn mang theo ý tứ từ trên cao nhìn xuống, giống như đang nói anh đã thể hiện tâm rõ ràng như vậy, dựa vào gì mà cô tránh đi.

Khi ý thức lại bản thân mình là bá đạo ý mạnh hiếp yếu ép cô, anh buông tay ra.

Thịnh Nịnh hoài nghi nhìn anh, bây giờ trên xe còn có người thứ ba, tuy rằng lúc này tài xế đã làm bộ như mình vừa điếc vừa mù nhưng tóm lại vẫn là một người sống, hẳn là Ôn Diễn không dám làm gì cô.

“Thịnh Nịnh, đúng là thái độ trước kia của tôi đối với em không tốt.” Anh rũ mắt xuống, giọng điệu bình tĩnh mà nghiêm túc nói: “Tôi xin lỗi em.”

Thịnh Nịnh nhìn anh như nhìn thấy quỷ.

Người đàn ông nghiêng mắt, yết hầu hơi dừng lại, ấp ú một lát sau đó nhẹ nhàng nói: “Sau này tôi hẹn em, nếu em không có thời gian hoặc đơn

giản là không muốn đồng ý thì có thể trực tiếp từ chối tôi, không cần phải tìm bất kỳ lý do nào nữa.”

Có năm mơ Thịnh Nịnh cũng không thể tin được đây là lời nói nói ra từ miệng anh.

Cô hỏi một cách không chắc chắn lắm: “... Vậy anh không mượn lý do này gây khó dễ cho tôi chứ?” Cô cắn môi, sau đó bất an nói thêm: “Khấu trừ tiền lương của tôi hoặc linh tinh gì đó...”

Đơn giản từ quan hệ nam nữ mà nói, Thịnh Nịnh không sợ đắc tội Ôn Diển, tốt nhất là triệt để đắc tội anh, đắc tội đến chết già không qua lại mới tốt nhất.

Nhưng quan hệ của họ cũng không chỉ là đàn ông và phụ nữ, anh là cấp trên lãnh đạo trực tiếp của cô, cũng là bên A của cô.

Làm sao có thể đắc tội ông chủ đây, cho dù sau này kỳ thực tập của cô kết thúc nhưng chỉ cần cô vẫn còn ở Yến Thành, chỉ cần công việc sau này của cô có liên quan đến ngoại thương thì sẽ không thể tránh khỏi sau này nghe được tên anh.

Kiểu bức bách này cũng không nhất định là anh muốn cho cô, mà là vốn dĩ nó đã tồn tại.

Thịnh Nịnh cần phải thỏa hiệp ở mức độ nào đó, không muốn nâng anh lên trời cũng không thể đắc tội với anh.

Ôn Diển thở dài nói: “Suy nghĩ lung tung gì đó, sao tôi có thể chứ.”

Thịnh Nịnh: “... Ồ.”

“Xuống xe đi, sau khi đến ký túc xá thì gửi tin nhắn cho tôi.” Ôn Diển nói: “Ngày mai còn có một ngày nữa, vất vả em rồi.”

Thịnh Nịnh thuận lợi xuống xe, đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn xe rời đi.

Đổi tính, đổi tính thật rồi.

Ngày tận thế sắp tới hả?

Thịnh Nịnh vừa nghĩ đến vấn đề khó lường này vừa sững sờ ngơ ngác đi về phía ký túc xá. Hôm nay là thứ bảy, phần lớn mọi người đều rảnh rỗi, lúc cô đi vào bên trong, lướt qua khá nhiều sinh viên đang chuẩn bị ra ngoài.

Có người là bạn bè cùng giới tùm năm tùm ba nhưng có người vừa nhìn là biết đôi tình nhân nhỏ đi ra ngoài chơi.

Đúng là bầu không khí giữa các cặp tình nhân không giống nhau, có cô gái thân mật khoác tay bạn trai, có người sẵn sàng ôm lấy bả vai bạn gái mình, có người nắm tay nhau, tóm lại trên mặt hai người đều nở nụ cười.

Những đôi tình nhân vườn trường này, viết hạnh phúc và ngọt ngào trên khuôn mặt của họ.

Trước mắt có một đôi tình nhân tới đi, vóc dáng chàng trai rất cao, nhìn qua không khác Ôn Diễm là mấy.

Thịnh Nịnh vô thức nhìn thoáng qua.

Chàng trai này ôm eo bạn gái, cắn lỗ tai cô ấy rồi nói chuyện thì thầm, cô gái được bạn trai chọc đến mặt mày hớn hở, vươn nắm đấm nhỏ đánh chàng trai một cái.

Chàng trai chẳng những không tức giận mà ngược lại còn nắm lấy nắm đấm của cô bạn gái, lại bẻ ngón tay và đan mười ngón tay chặt không còn khe hở.

“...”

Đột nhiên Thịnh Nịnh nổi da gà.

Yêu đương với Ôn Diễm đáng sợ quá!!!

Cô không dám liếc mắt thêm một cái nào nữa, bước nhanh hơn vội vàng chạy về phía ký túc xá.

Mà trong mắt những người khác, đây chẳng qua chỉ là một câu độc thân bị thương chạy đi mà thôi.

-

Sau khi trở lại ký túc xá, Thịnh Nịnh vẫn chưa hết kinh hồn bạt vía, Quý Vũ Hàm hỏi hôm nay cô tăng ca như thế nào, cô cũng chỉ nói qua loa đơn giản hai câu sau đó ngồi lại vị trí của mình, mở notebook chuẩn bị dờn sự chú ý đi, chuyên tâm viết luận văn.

Thật ra Quý Vũ Hàm cực kì muốn biết chi tiết hôm nay cô và tiên sinh Ôn tăng ca cùng nhau như thế nào nhưng lại không tiện quấy rầy Thịnh Nịnh viết luận văn, vì thế chỉ có thể ghen lại, cố ý đợi đến khi chuẩn bị tắt đèn ngủ, cô ấy nhìn thấy Thịnh Nịnh lên giường mới lén lút bò tới bên cô.

Thịnh Nịnh bị động tác bò qua giường mình của cô ấy làm cho giật nảy mình.

“Làm gì thế?”

“Tán gẫu đêm khuya.” Ánh mắt Quý Vũ Hàm có ánh sáng quỷ dị trong bóng đêm.

Thịnh Nịnh siết chặt chăn, dựa vào tường rụt rụt lại.

“Tán gẫu gì?”

“Nói nhảm, đương nhiên là tán gẫu đàn ông chứ còn gì.”

Thịnh Nịnh giả ngốc: “Cậu có bạn trai rồi à?”

Quý Vũ Hàm trợn trắng mắt: “Nếu tớ có bạn trai, cuối tuần này tớ không ra ngoài qua đêm với anh ấy mà ở đây lãng phí một phút đêm xuân với cậu chắc?”

Thịnh Nịnh cũng trợn trắng mắt.

Trọng sắc bỏ bạn còn chưa tính, thế mà cái đờ này ngay cả giả bộ cũng không thêm giả bộ nữa.

“Cậu và tiên sinh Ôn, hôm nay tình hình sao rồi?” Quý Vũ Hàm cũng không quanh co lòng vòng mà trực tiếp hỏi điếm quan trọng mình muốn biết nhất.

Thịnh Nịnh mím môi: “Không có.”

Quý Vũ Hàm thất vọng ờ một tiếng.

“Là phòng tuyến của cậu quá cao hay là anh ta không được hả?” Cô ấy vượt cảm lảm bảm: “... Người ta là một tổng giám đốc, chắc là kinh nghiệm theo đuổi con gái rất phong phú đi, sao ngay cả một nghiên cứu sinh như hoa như ngọc như cậu mà cũng không theo đuổi được.”

Ôn Diễn có kinh nghiệm theo đuổi cô gái hay không Thịnh Nịnh không rõ lắm nhưng cô biết bạn gái cũ của anh là một minh tinh.

Khóe miệng Thịnh Nịnh giật giật.

Với thái độ của anh, hèn chi chia tay phải, bạn gái cũ cũng gả cho người khác mất.

Quý Vũ Hàm vừa nghe không có tình hình gì hết, tâm trạng hóng hớt xìu xuống ngay tức khắc, lèm ề vài giây sau mới bò xuống giường.

Thịnh Nịnh thấy cô ấy đi rồi, lúc này mới lấy điện thoại vừa nãy mới giấu ở dưới gối ra. Vừa rồi cô còn chưa kịp nhìn tin nhắn ai gửi tới, cũng bởi vì bị động tác leo giường của Quý Vũ Hàm dọa đến mà vội vàng giấu điện thoại đi.

Chờ sau khi nhìn thấy tin nhắn Thịnh Thi Mông gửi tới, bỗng cô mới ý thức được, lý do vừa rồi cô giấu điện thoại đi là vì sợ Ôn Diễn gửi tin nhắn cho mình.

Tin nhắn này không phải do Ôn Diễn gửi.

Trong cảm xúc may mắn, đồng thời còn có một cảm xúc không hiểu sao lại mất mát khá mâu thuẫn.

Thị Thị Mông: “Hôm nay chị không ở trong căn hộ hả?”

Thị Thị Nịnh: “Chị đang ở ký túc xá.”

Thị Thị Mông: “Sao không nói sớm QAQ.”

Thị Thị Mông: “Em tưởng chị ở đây, trước khi tới còn cố ý gọi bữa khuya cho hai người nữa.”

Thị Thị Mông: “Em mập ba cân quá.”

Thị Thị Nịnh khó hiểu: “Không phải thường thường cuối tuần em đều đi ra ngoài qua đêm với Ôn Chỉnh sao?”

Thị Thị Mông: “Đó là do lúc trước yêu đương kia mà, giờ em với anh ta đang diễn thôi, chỉ bán nghệ không bán thân được không.”

Thị Thị Nịnh: “...”

Ngay khi Thị Thị Mông cho rằng chị gái mình sẽ không nhắn nữa, đột nhiên Thị Thị Nịnh gửi một câu: “Lúc em và Ôn Chỉnh yêu nhau không cảm thấy ghê tởm sao?”

Thị Thị Mông: “?”

Thị Thị Mông: “Ý gì?”

Thị Thị Nịnh: “Chính là hai người dính với nhau.”

Thị Thị Mông càng mê mang: “Yêu đương không dính một chỗ với nhau, vậy thì có khác anh em kết nghĩa đâu?”

Thị Thị Nịnh không có gì để nói nữa, cô không trả lời tin nhắn của Thị Thị Mông nữa, ngược lại lại lướt vòng bạn bè cố gắng dời sự chú ý đi, sau đó thấy Lục Gia Thanh gửi tin nhắn.

Anh ta còn phải ra nước ngoài về trường học một chuyến cho nên gửi tin nhắn làm tổng kết ngắn ngủi của lần về nước này.

Một bạn học Trung học đã hỏi anh ta về nước thì định phát triển ở đâu.

Anh ta trả lời: “Ở Yên Thành.”

Bạn học Trung học: “Ồ à, đúng là thành phố Thịnh Ninh ở.”

Anh ta lại trả lời: “Đúng vậy, sau này tìm cậu ấy ra ngoài tụ tập cũng tiện hơn.”

Bạn học Trung học: “Hú hú @Thịnh Ninh.”

Thịnh Ninh chính thức trả lời: “Chào mừng bất cứ lúc nào.”

Lục Gia Thanh cũng nhanh chóng trả lời cô: “Được, tớ còn nợ cậu một bữa cơm, chờ tớ về sẽ “trả nợ” nhé.”

Lần trước Lục Gia Thanh vốn định mời cô bữa cơm đó, bị Ôn Diễm cắt ngang nửa chừng, sau đó cũng là Ôn Diễm trả tiền.

Đều là đàn ông, đương nhiên Lục Gia Thanh không có khả năng tính bữa cơm này lên đầu mình.

Khi đó rõ ràng là Ôn Diễm hiểu lầm quan hệ giữa cô và Lục Gia Thanh.

Có muốn giải thích với Ôn Diễm một chút không?

Thịnh Ninh nghĩ lại, không đúng, tại sao cô lại giải thích với anh? Anh hiểu lầm thì hiểu lầm đi.

Cô vút điện thoại đi, dứt khoát nhắm mắt lại, không muốn nghĩ gì nữa.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Trước khi đi ngủ nghĩ đông nghĩ tây, dẫn đến cả đêm này không ngủ ngon, cứ nằm mơ đứt quãng, lập tức mơ thấy Thịnh Thi Mông và Ôn

Chinh chia tay, hai người chỉ vào mũi cô mắng cô đánh uyên ương sau đó lại mơ thấy Ôn Diển, anh khen cô làm rất đẹp rất hay.

Sau đó khung cảnh lại chuyển động, cô và Ôn Diển tay trong tay đi dạo trên con đường nhỏ của trường.

Không giống như những giấc mơ mơ hồ trước đây, giấc mơ này rất chi tiết.

Mơ được một nửa, đột nhiên Thịnh Nịnh bừng tỉnh, cô hoảng sợ nhìn trần nhà, thân thể không thể động đậy giống như bị bóng đè, còn đồ mồi hôi lạnh.

Cô xoa xoa trán, lấy điện thoại ra xem thời gian, là sáu giờ rưỡi.

“...”

Ngủ không yên thì thôi còn ngủ ít như vậy, Thịnh Nịnh hơi choáng váng nhưng cô sợ mình lại ngủ quên nên dứt khoát mở mắt đến giờ rời giường.

Chờ rời khỏi giường, Ôn Diển vẫn gọi điện thoại, hỏi cô dậy chưa.

Cô bất lực nói ra, bị anh nghe ra có gì đó không ổn rất nhanh.

“Có phải người em không thoải mái hay không?”

“Hơi hơi.” Thịnh Nịnh xoa xoa huyệt thái dương: “Tối hôm qua không ngủ ngon.”

Bên kia dừng một chút, nói: “Vậy hôm nay em nghỉ ngơi đi, tôi tìm người thay em.”

Nếu như là trước đó, nhất định Thịnh Nịnh sẽ rất tiếc nuối, cứ bỏ lỡ tiền lương tăng ca như vậy.

Nhưng bây giờ thì khác, Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm, thật tốt quá, hôm nay có thể không cần nhìn thấy anh nữa.

Cô nói một tiếng cảm ơn tổng giám đốc Ôn, sau khi cúp điện thoại thì lập tức trùm chăn bắt đầu ngủ nướng.

Giấc ngủ này ngủ trực tiếp đến giữa trưa.

Thịnh Nịnh bị tiếng mưa ngoài cửa sổ đánh thức.

Cô vươn vai, việc đầu tiên cô làm sau khi ngủ dậy là mở điện thoại ra xem có bỏ sót tin nhắn gì không.

Trước khi cô lướt qua thanh tin nhắn, một cuộc gọi đến.

Đó là cuộc gọi của Ôn Diễm.

Sợ đó là cuộc gọi công việc, cô nhanh chóng bắt máy.

Ngay sau khi cô nghe máy, người đàn ông ở bên kia đã hỏi cô: “Có đỡ hơn chưa em?”

Thịnh Nịnh: “Khá hơn nhiều rồi.” Sau đó hỏi: “Chuyển tham quan kết thúc chưa?”

“Bên ngoài trời đang mưa nên không thể tiếp tục, tôi bảo người đưa họ về khách sạn rồi.” Ôn Diễm dừng lại hỏi cô: “Ký túc xá chỗ em đi ngủ nào?”

Thịnh Nịnh: “Hả?”

Ôn Diễm: “Xe bên ngoài không được vào khu ký túc xá sinh viên.”

“Không phải.” Thịnh Nịnh cảm thấy được mình không thể hiện nghi ngờ của mình rõ ràng: “Anh đến trường học của tôi hả?”

“Ừm.”

“Anh tới đây làm chi?”

Ôn Diễm bái phục cô rồi.

Vì cô ngốc nga ngốc nghếch nên không thể làm gì, nhưng sau khi trải qua nhiều lần, cũng chỉ biết bật cười bất đắc dĩ.

Anh trầm giọng nói: “Ngốc quá, ngoại trừ tới tìm em thì tới đây làm gì chứ? Trong trường này còn có cô gái khác bắt tôi phải cho không* thế này đâu?”

*倒貼: Những người lẻ ra nhận tiền và đồ vật lại đưa tiền, đồ vật,... cho người khác.

Chương 83-84

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thật ra Thịnh Nịnh rất muốn chửi bới, anh gọi cái này là cho không hả?

Nhưng trong lòng cô lại không hy vọng Ôn Diển lại làm chuyện gì quá đáng nữa, gần đây cô có cảm giác ý chí của mình đang dần tan rã, nếu quá đáng thêm một chút, cô sợ chính cô không chịu nổi.

“Đi ngã nào?” Ở đâu đây bên kia Ôn Diển thúc giục: “Rất nhiều sinh viên đang chỉ trích tôi.”

Trong khuôn viên trường Đại học trong lành tươi mát, đột nhiên một người đàn ông ăn mặc không phù hợp xuất hiện và khá thu hút sự chú ý. Người đàn ông này không phải giáo viên cũng không phải là sinh viên, hơn nữa ngoại hình khá tốt, chắc chắn sẽ được mọi người nhìn nhiều hơn hai lần.

Còn có thể làm sao bây giờ, chuẩn bị kiến giá* thôi.

*Dùng để chào đón vua vào thời phong kiến, hiện nay thì dùng để đón những người danh giá.

Cô không phân biệt được đông nam tây bắc, vì thế dựa vào trí tưởng tượng không gian của mình để chỉ đường cho Ôn Diển.

“Đúng, nhìn thấy ngã tư kia là có thể rẽ trái.”

“...”

“Đối diện anh có một siêu thị nhỏ kia, sau đó lại đi bên phải.”

“...”

“Đúng rồi, anh có thấy nơi đậu xe đạp không? Chỉ cần quay lưng lại với nó về phía trước là được.”

“... Em không thể chỉ đông nam tây bắc cho tôi sao?”

“Không được.” Thịnh Ninh nói: “Tôi không phân biệt được.”

“...”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đến khi nhìn thấy ký túc xá cô nói, Ôn Diễm cảm thấy vừa rồi mình không bị lời nói của cô dắt đi vòng vèo là một kỳ tích rồi.

“Đến rồi.”

“Được rồi, tôi xuống ngay đây.”

Thịnh Ninh vội vàng đứng lên khỏi giường, lúc này cô không trang điểm cung nghênh bệ hạ kịp, chỉ có thể tìm một chiếc khẩu trang từ trong ngăn kéo rồi mang vào, che khuôn mặt tái nhợt không có màu máu đi, bộ dáng bệnh nặng quấn thân áo khoác xuống lầu đón người.

Lúc cô xuống lầu nhìn thấy Ôn Diễm hơi sửng sốt một chút, người đàn ông mặc áo khoác đơn giản cao cấp, trường thân ngọc lập* đứng ở đó, vóc người cao gầy cao ngất, vẫn là ban ngày nhưng anh đứng ở dưới lầu ký túc xá, khung cảnh ở đây như sáng bừng lên.

*“Trường thân ngọc lập”: câu nói này theo nguyên bản từ xưa là dùng để chỉ những người con gái có vóc dáng thon thả, làn da trắng mịn, thanh thoát như ngọc. Nhưng theo thời gian và quá trình biến hóa của ngôn ngữ, câu nói này thời nay thường dùng để miêu tả đàn ông vóc dáng cao lớn, “ngọc lập” hiểu là dáng người thẳng tắp, mạnh mẽ rắn rỏi.

Quanh năm, ký túc xá nữ đều có các chàng trai đứng chờ bạn gái, lúc này cũng có mấy người đang chờ, cũng không biết có phải cố ý hay không mà họ đều cách Ôn Diễm rất xa.

Cô còn đang sững sờ, lúc này Ôn Diễm cũng nhìn thấy cô.

Anh tinh mắt nhận ra cô gái mặc áo khoác đeo khẩu trang, mái tóc dài buông xõa dùng kẹp cá mập cố định sau đầu chính là Thịnh Nịnh mà anh muốn tìm, vì thế cất bước đi về phía cô.

Người đàn ông càng đến gần cô, hơi thở của Thịnh Nịnh càng khó khăn.

“Sinh bệnh rồi hả?” Anh cúi đầu quan sát cô: “Sao em vẫn đeo khẩu trang?”

Thịnh Nịnh cũng ngượng ngùng nói là không trang điểm kịp nên đành phải nói: “Hơi ho.”

Sau đó làm bộ làm tịch ho mấy tiếng.

“Uống thuốc chưa?”

“Uống rồi.”

“Tôi đưa em đến bệnh viện xem sao?”

“Cảm nhỏ thôi, không cần đi.”

“Ăn cơm chưa? Muốn ăn gì không, tôi đưa em đi ăn.”

“Tôi định ăn cơm hộp.”

Sau đó đệtai hoàn toàn bị Thịnh Nịnh chặn lại, Ôn Diễm mím môi, sắc mặt cũng không tốt hơn Thịnh Nịnh là mấy.

Lúc này sự kiêu ngạo trong lòng người đàn ông đã gào thét trong thân thể, hận không thể xoay người rời đi, ít nhất còn giữ miếng mặt mũi.

Trong lòng Thịnh Nịnh hơi bất an, bây giờ cô và Ôn Diễm đứng nói chuyện ở dưới lầu ký túc xá, khó bảo đảm sẽ không có bạn học nhận ra cô, đến lúc đó cô sẽ giải thích với bạn học như thế nào đây.

Ông chủ của tớ, biết tớ bị bệnh nên cố ý đến thăm bệnh?

Vấn đề là ai tin chứ, bây giờ bạn đi làm, mắc bệnh nên xin nghỉ, ông chủ có thể đồng ý cho bạn nghỉ mà không trừ tiền lương đã có lương tâm lắm rồi, nào có ông chủ tự động đến thăm bệnh.

Cô chỉ muốn tổng cô anh đi thôi.

“Nếu như anh tới thăm bệnh, giờ anh cũng thấy rồi, anh về đi.”

Khóe miệng Ôn Diễm giật giật: “Thịnh Nịnh, tôi đi từ xa tới tìm em, em để tôi nhìn hai lần, sau đó nói hai ba câu đuổi tôi đi?”

“Vậy anh muốn thế nào, anh muốn vào ký túc xá của tôi sao?” Thịnh Nịnh chỉ chỉ ký túc xá phía sau mình: “Anh không biết xấu hổ mà vào sao?”

“...”

Anh thở dài và hỏi: “Trong ký túc xá của em có người khác không?”

“Có bạn cùng phòng của tôi.” Thịnh Nịnh nói.

“Sinh bệnh thì đừng ăn cơm hộp, em muốn ăn gì, tôi đi mua.” Ôn Diễm nói: “Em hỏi bạn cùng phòng của em muốn ăn gì, tôi mua một phần rồi đưa cho hai em.”

Thịnh Nịnh cho rằng mình nghe lầm rồi: “Anh muốn mời bạn cùng phòng của tôi ăn cơm à?”

“Ừm.”

“Tại sao?”

Sắc mặt Ôn Diễm hơi mỉm cười, thản nhiên nói: “Không phải theo đuổi người ta thì phải lấy lòng bạn cùng phòng trước sao?”

Anh tốt nghiệp Đại học khá lâu rồi, hơn nữa anh học trường Quân đội, quy định cũng khác với trường Đại học bình thường, thấy Thịnh Ninh trừng mắt cỡ to nhất, khó tin nhìn mình, anh không khỏi nghi hoặc lại như mày nói: “Hay là nói sinh viên các em thời này không phổ biến cái này nữa.”

“...”

Thịnh Ninh vốn đã choáng váng, vừa nghe anh nói vậy thì muốn hôn mê ngay tức khắc luôn.

Trước kia cũng có chàng trai dùng chiêu này nhưng người ta bằng tuổi với cô, giữa những người cùng trang lứa nói chuyện không có kiêng kị gì, lại không liên quan đến lợi ích, cô cũng biết nên xử lý như thế nào, hậu quả nghiêm trọng nhất cũng chỉ là lúc đi học chạm mặt nhau trong lớp thì xấu hổ chút thôi.

Còn Ôn Diễm thì cô thật sự không biết nên “xử lý” như thế nào.

Muốn từ chối, nội tâm lại không dứt khoát, không từ chối, lại có vẻ như mình đang cố ý câu anh.

“Thịnh Ninh!”

Phía sau có tiếng ai đó vang lên.

Thịnh Ninh quay đầu, không biết vì sao bạn cùng phòng Quý Vũ Hàm đi xuống lầu.

Quý Vũ Hàm xuống lầu để tìm cô, Thịnh Ninh vừa nói xuống lầu một chuyến, không cầm điện thoại theo, cô ấy tưởng Thịnh Ninh xuống lầu lấy cơm hộp.

Kết quả điện thoại Thịnh Ninh đặt ở trên bàn reo lên, đầu tiên Quý Vũ Hàm không quản nhưng đối phương gọi tới rất nhiều lần, lúc này cô ấy mới đi tới cạnh bàn của Thịnh Ninh nhìn thoáng qua, phát hiện là giáo viên hướng dẫn của Thịnh Ninh gọi tới, cô ấy sợ giáo viên tìm Thịnh Ninh có

việc gấp nên dứt khoát nghe máy giúp Thịnh Nịnh, kết quả đúng là có việc gấp thật, Quý Vũ Hàm bất chấp, cầm điện thoại của Thịnh Nịnh rồi vội vàng xuống lầu tìm cô.

Cô ấy cho rằng Thịnh Nịnh lấy cơm hộp cho nên khi nhìn thấy Ôn Diễm, cả người đều ngây dại.

Thịnh Nịnh: “Sao cậu lại xuống đây?”

“Hả?” Quý Vũ Hàm lấy lại tinh thần, đưa điện thoại cho cô: “Giáo viên hướng dẫn của cậu mới gọi điện cho cậu đó, nói là có việc gấp.”

Thịnh Nịnh nghe vậy lập tức nhận lấy điện thoại, vội vàng gọi điện thoại cho giáo viên.

Hai người còn lại cũng không biết giáo viên nói gì với Thịnh Nịnh, chỉ thấy biểu cảm nửa khuôn mặt trên của Thịnh Nịnh khá là lo lắng.

“Được, em lập tức gửi đây ạ.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Nói chuyện ngắn gọn với giáo viên, Thịnh Nịnh nhìn Ôn Diễm còn đang chờ cô, quyết tâm nói.

“Giáo viên của tôi tìm tôi có việc gấp, sắp Ôn anh về trước đi.”

Sau đó chạy lên lầu.

Ôn Diễm: “...”

Cho dù là người đàn ông có tính tình tốt đến đâu, năm lần bảy lượt ăn “canh đóng cửa” trên người một cô gái, lúc này cũng không nhịn tức giận được.

Anh thở dài, ấn giữa mày ổn định tâm tình.

Quý Vũ Hàm cẩn thận từng li từng tí nói chuyện giúp Thịnh Nịnh: “Tiên sinh Ôn, Thịnh Nịnh có việc gấp thật, giáo viên tìm cô ấy, anh đừng để ý ha.”

Ôn Diễn liếc mắt nhìn cô ấy, hỏi: “Cô là bạn cùng phòng của Thịnh Nịnh sao?”

Nhà tư bản nói chuyện với cô ấy kìa!!!

Moạ nó, nhà tư bản nhìn g`ân siêu đẹp trai thật sự!!!

Thịnh Nịnh, một nữ chính ngu ngốc có phúc không biết hưởng!!!

Nội tâm Quý Vũ Hàm điên cu`ng hét chói tai, trên mặt lại vô cùng bình tĩnh: “Ừm, xin chào tiên sinh Ôn.”

“Vậ chắc cô biết cô ấy thích ăn gì.” Ôn Diễn buông lông mày ra, thản nhiên nói: “Cơ thể cô ấy không thoải mái, ăn cơm hộp không tốt, tôi đi mua cơm cho cô ấy, cô có đề nghị món nào không?”

Quý Vũ Hàm li`u mạng gật đ`ầu: “Tôi quá có luôn ý chứ, tôi ăn cơm với cô ấy hai năm r`õ, khẩu vị của cô ấy tôi rất rõ ràng.”

Sau đó cô ấy dốc hết sức báo cáo, sau khi nói xong món cuối Thịnh Nịnh thích ăn, Ôn Diễn lại hỏi cô ấy: “Cô muốn ăn gì?”

Cả nửa ngày Quý Vũ Hàm không phản ứng kịp: “... Tôi cũng có một phần hả?”

Ôn Diễn gật đ`ầu: “Đương nhiên.”

Biểu cảm trên mặt Quý Vũ Hàm kiêu “Một người đặc đạo gà chó lên trời”.*

*Ý chỉ khi một người đặc đạo thành tiên thì cả nhà, ngay cả gà, chó cũng được theo người này lên trời.

Cô ấy quá hiểu vì sao mình cũng có phần, vì thế có qua có lại để cảm ơn, cô ấy nhiệt tình nói: “Tiên sinh Ôn, anh yên tâm, tôi không phải là người ăn không ngồi rồi, nhất định tôi sẽ báo đáp anh.”

-

Chờ Quý Vũ Hàm về ký túc xá, Thịnh Ninh vừa mới gửi tin nhắn cho giáo viên xong, nghiêng đầu thuận miệng hỏi cô ấy một câu: “Anh ta đi chưa?”

Quý Vũ Hàm: “Đi rồi.”

Thịnh Ninh mím môi, hơi không nói rõ tâm trạng lúc này của mình là gì.

“Cậu nói gì với anh ta?”

“Không nói gì hết.” Quý Vũ Hàm nói gần nói xa: “Chỉ nói dăm ba câu, tớ vốn tưởng tiên sinh Ôn là kiểu người có tính cách rất khó tiếp cận, không nghĩ tới anh ta nói chuyện cũng khá tốt á.”

Anh vốn không dễ tiếp cận rồi.

Hai người quen biết nhau hơn nửa năm, thái độ của anh với cô tới gần đây mới tốt lên một chút, hơn nữa còn không phải tốt lên đơn thuần mà là có mục đích khác.

Kết quả hôm nay anh và Quý Vũ Hàm là nói chuyện lần đầu tiên, Quý Vũ Hàm nói anh để nói chuyện.

“Tiên sinh Ôn nói cậu bị bệnh à?” Quý Vũ Hàm hỏi: “Sao cậu cũng không nói với tớ?”

Thịnh Ninh nói nhỏ: “Bệnh nhỏ, ngủ một giấc là được.”

Sau đó đóng notebook lại và leo lên giường chuẩn bị ngủ tiếp

Cô không biết hôm nay Ôn Diễn tới đây làm gì, cũng không biết chính cô đang làm gì.

Nhắm mắt lại không bao lâu, bởi vì tối hôm qua không ngủ ngon nên cũng không để ý mình còn chưa ăn cơm, ý thức đã bắt đầu hơi mơ màng, bỗng nhiên lúc này nghe thấy Quý Vũ Hàm gọi cô.

Thịnh Ninh bu òn ngủ mở mắt ra: “Làm sao vậy?”

“Ăn cơm đi thôi.” Quý Vũ Hàm nói: “Tiên sinh Ôn mua cơm trưa cho cậu nè.”

Thịnh Ninh ngửi ngửi, đúng là ngửi thấy một mùi thức ăn.

Cô đứng dậy khỏi giường, Quý Vũ Hàm đã sắp xếp đồ ăn xong xuôi, vẫy tay bảo cô tới đây ăn mau.

“À, tiên sinh Ôn còn mua thuốc giúp cậu, bởi vì không biết cụ thể cậu là bệnh gì cho nên mỗi thứ thuốc đều mua, cậu coi bị gì mà uống thuốc.” Quý Vũ Hàm lại đưa một cái túi giấy cho cô: “Sau khi ăn cơm nhớ uống thuốc, bệnh nhanh bớt hơn một chút.”

Thịnh Ninh nhìn túi thuốc kia, lại nhìn lượng thức ăn, rõ ràng là cho hai người ăn.

Có món cô thích, cũng có món Quý Vũ Hàm thích.

Thịnh Ninh không rõ cảm giác bây giờ của mình là gì.

Bụng cô rất đói cho nên Quý Vũ Hàm đưa đũa cho cô, cô cũng nhận lấy.

Sau đó ăn cơm cô bỗng nhăn mũi lại, khước mắt hơi chua xót, Quý Vũ Hàm vội vàng hỏi cô bị làm sao, cô nói nhỏ đồ ăn cay quá.

Đúng lúc Quý Vũ Hàm cũng đang ăn món ăn này, ngoài miệng nhai nuốt nói: “Không cay mà.”

Sau khi ăn cơm xong, hai người lại dọn dẹp cùng nhau một chút, Quý Vũ Hàm bảo cô nghỉ ngơi thật tốt, chờ sau khi cô tỉnh ngủ thì đi ra ngoài một chuyến.

“Đi đâu vậy?” Thịnh Ninh hỏi.

Quý Vũ Hàm hàm hồ nói: “Ừm, đi lấy một thứ ở cổng trường với tớ.” Thấy Thịnh Ninh vẫn nhìn chăm chăm mình, cô ấy lại thúc giục nói: “Ôi chao cậu mau đi ngủ đi, nếu không đến lúc đó còn bệnh không đi xa được đâu.”

Thịnh Ninh vốn không bị bệnh, lắc đầu nói: “Tớ không sao, có thể đi được, có thể đi với cậu, khỏi lo.”

Quý Vũ Hàm cười cười nói: “Vậy là tốt rồi.”

-

Sắp đến tối, sắc trời dần tối, Quý Vũ Hàm gọi Thịnh Ninh đi ra ngoài với mình.

Thịnh Ninh cũng không hỏi, bạn cùng phòng thì không cần hỏi rõ ràng như vậy, bình thường cô muốn đi đâu, nếu Quý Vũ Hàm rảnh rỗi cũng đi với cô.

Hai cô gái tay trong tay đi đến cổng trường.

“Xe của tiên sinh Ôn ở đó, có thấy không?” Đột nhiên Quý Vũ Hàm buông tay Thịnh Ninh ra, đẩy cô về phía trước: “Hai người nói chuyện đi, tớ đi trước!”

Không đợi Thịnh Ninh kịp phản ứng, Quý Vũ Hàm chạy nước rút một trăm mét, bỏ chạy vèo vèo.

“...”

Cô nhìn về phía xe, hơi kinh ngạc, thế mà Ôn Diễm còn chưa đi.

Đây là ngã rẽ chờ cô nguyên ngày ở cổng trường sao?

Thịnh Ninh ngẩng lên xe, không dám nhìn anh, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía trước, hơi mất tự nhiên hỏi: “Sao anh vẫn còn ở đây?”

Người đàn ông trả lời câu hỏi: “Ngủ một giấc bệnh tốt hơn chưa?”

Thịnh Nịnh sừng sốt, gật đầu: “Tốt hơn nhiều rồi.”

Sau đó lại phản ứng lại gì đó, nghi hoặc hỏi: “Anh vì để cho tôi ngủ nên mới cố ý đợi đến bây giờ sao?”

“Ừm.” Ôn Diễm nhìn kính xe phía trước, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Thừa dịp buổi chiều thuận tiện chuẩn bị chút đồ cho em.”

Thịnh Nịnh: “Cái gì?”

Anh nhấn nút ở sau cốp xe: “Ở sau cốp xe, em đi xem đi.”

Thịnh Nịnh không rõ vì sao lại xuống xe, vòng quanh xe nửa vòng rồi đi tới sau cốp xe.

Cô mở to hai mắt: “...”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Xe riêng của Ôn Diễm là chiếc xe màu đen lạnh lẽo khiêm tốn nhất, trên thân xe không trang trí gì hết, ngay cả dây treo trang trí cũng ghi “ra vào bình an” bình thường nhất.

Lúc này sau cốp xe này lại trải đầy hoa hồng không phù hợp với phong cách của nó,

không biết là có bao nhiêu bông hồng, tính là năm đống một đóa, vậy đống hoa này cũng rất nhiều tiền.

Hoa hồng trải rộng ở cốp xe, trước kia Thịnh Nịnh cảm thấy chỉ có người có tiền mới có thể bỏ ra nhiều tiền để mua nhiều hoa hồng trải đầy như vậy.

Nghĩ lại, đúng là anh có tiền thật.

Một chiếc xe đầy hoa hồng này đối với anh mà nói thì tính là gì đâu, chỉ là mức độ bé như giọt nước thôi.

Trong nháy mắt này, thậm chí Thịnh Nịnh còn sinh ảo giác. Người đàn ông trước mắt này không phải là cấp trên của cô mà là một người đàn ông bình thường không thể bình thường hơn nữa. Giữa hai người có quan hệ bình đẳng, quá trình quen biết của hai người rất bình thường, không liên quan đến bất kỳ lợi ích nào cho nên sau đó hấp dẫn lẫn nhau, có vẻ như nước chảy thành sông.

Thật ra yêu một người vốn rất đơn giản, là được người kia hấp dẫn, có lẽ là một ánh mắt, có lẽ là một hành động nho nhỏ hoặc có lẽ đơn giản chỉ là một thoáng kinh hồng.*

*“Hồng” chỉ chim nhận, “phiên nhược kinh hồng” nghĩa đen là bay vút qua như chim nhận bị hoảng sợ, hình dung vẻ đáng vẻ uyển chuyển nhẹ nhàng của người con gái, hoặc gói lại thành hai chữ “Kinh hồng”. Câu trên có thể hiểu là từ “nhìn thoáng qua” (nhất diện), trông thấy “đáng vẻ uyển chuyển” của cô (kinh hồng), từ đó mà có ấn tượng, bắt đầu mối tình.

Nhưng hai người thì không.

“Lần trước ở Thượng Hải, em tặng tôi một nhánh hồng, tôi chuyển khoản cho em như đáp lễ, em không muốn.” Không biết Ôn Diễm cũng xuống xe từ khi nào: “Không cần tiền thì cũng đổi thành hoa hồng.”

Thịnh Nịnh há miệng, nửa ngày cũng nói không nên lời, chỉ có thể ngoác nói: “Anh mua một cây tốn mấy tiền?”

Không biết Ôn Diễm nhớ tới cái gì, môi giật giật nói: “Yên tâm đi, em không thiệt, không tới năm mươi hai đồng.”

Nhưng mua nhiều như vậy, không mua được giá sỉ cũng khá là lỗ.

Hoa không thực dụng, cắm một vài ngày là khô, vẫn phải ném vào thùng rác, hưởng chi nhiều hoa như vậy.

Quá lãng phí, đúng là đốt tiền.

Thịnh Nịnh nói thầm ở trong lòng.

Nhưng khi cảm thấy anh phô trương lãng phí đồng thời cũng cảm thấy khẩu vị của mình cũng chẳng ra gì.

Anh tục khí*, cô cũng không tốt đến đâu, nếu không chắc chắn sẽ cảm thấy bình tĩnh, trái tim không đập loạn, không nai con chạy loạn.

*Dung tục, không cao nhã, thô tục.

“... Em có thích thế này không?”

Giọng nói của Ôn Diễm vẫn trầm thấp như trước, chỉ là không bình tĩnh ổn định như thường ngày, không còn kiêu từ trên cao nhìn xuống, cũng không chỉ tay năm ngón mà mang theo vài phần khẫn trương.

Người đàn ông này bỏ tiền ra mua một phần tài đại khí thô đầy kinh ngạc vui mừng tặng cho cô, nhưng giọng điệu lại không được tự tin như vậy.

*Tài đại khí thô(财大气粗): 1. Giàu có hào sảng (tài sản giàu có, phong thái bất phàm) 2. Phô trương giàu có; ỷ vào giàu có khinh thường người khác (Ở đây chắc là ý 1)

Chóp mũi Thịnh Nịnh lại chua xót.

Sao người đàn ông này lại làm cho cô cảm giác mâu thuẫn như vậy chứ, bộ dạng lạnh lùng thành thực bình thường của anh đâu mất rồi?

Bị chó ăn rồi hả?

Nhưng vì sao lại mâu thuẫn như vậy mà lại chọc vào trái tim cô như vậy.

“Thịnh Nịnh?”

Thị Nịnh vẫn không nói lời nào, người đàn ông hơi nóng nảy, cúi đầu nhìn biểu cảm của cô, lại phát hiện dường như vẻ mặt của cô hơi không thích hợp lắm.

Ánh mắt cô hờ hờ, đôi mắt hạnh mở cực to, đôi mắt ngập nước nhìn anh, ngay cả lông mi ướt lệ dính thành từng sợi lớn mềm mại.

Ôn Diễn hoảng hốt, từ đầu đến cuối cũng chưa từng mắg cô, không biết vì sao cô lại khóc.

“Làm sao vậy?” Anh thở dài nói: “Không thích thì cũng không cần khóc đâu.”

Thị Nịnh dùng sức hít hít mũi.

Anh hỏi nhựt chí nói: “Đừng khóc, nếu em không thích lần sau tôi không làm nữa.”

“Không phải không thích.” Cô chịu không nổi giọng điệu hơi tủi thân oan ức của anh, giải thích: “Bị anh dọa đó.”

Ôn Diễn nhẹ nhàng ừ một tiếng: “Vậy là tốt rồi.”

Sau đó, anh giơ tay lên cố gắng lau nước mắt cho cô.

Lông mi Thị Nịnh run rẩy, không cẩn thận đụng vào ngón tay anh.

Đầu ngón tay Ôn Diễn ngứa ngáy, xúc cảm trên lòng bàn tay mềm mại lạnh lẽo, cúi đầu nhìn thấy cô cắn môi thật chặt.

Trước kia anh từng chạm qua nơi đó, hơn nữa còn không chỉ một lần, chỉ là chưa từng lần nào hôn cô trôi chảy nước chảy thành sông cả.

Anh cuộn ngón tay, đầu ngón tay di chuyển xuống, dừng lại trên khâu trang cô đeo ở cằm sau đó anh nhẹ nhàng kéo nó lên, giúp cô đeo khâu trang một lần nữa.

Thị Nịnh mở to đôi mắt ngập nước, mê mang nhìn anh.

Đáy mắt Ôn Diễm có ý cười nhưng xoa nát phần ngả ngón này trong con người đen kịt rất nhanh.

Anh cúi đầu nhìn cô, hơi thở xâm lược xẹt qua nhưng trước sau vẫn không chế ở trong chừng mực, sau đó kiềm chế xoa đầu cô.

“Trước khi hôm nay tới tìm em, tôi nên nói một tiếng trước mới phải.” Đột nhiên Ôn Diễm nói.

Thịnh Nịnh nghĩ thầm, nếu anh nói trước với cô, vậy có lẽ cô sẽ không để anh tới đâu.

Cô không nói gì, anh tiếp tục mở miệng, giọng điệu bình tĩnh: “Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức, đạo lý này ông ngoại của tôi đã dạy cho tôi từ nhỏ, tôi chính là nghe đạo lý này mà lớn lên.”

Cho tới bây giờ Thịnh Nịnh chưa từng nghe anh nói đến anh còn có một ông ngoại.

“... Sau đó thì sao?”

“Cho nên lúc trước tôi cảm thấy không có gì là không tốt, chỉ cần tôi cho rằng chuyện tôi làm là đúng là được rồi, người khác nghĩ như thế nào cũng không liên quan đến tôi, dù là gia đình tôi hay là em.”

Ôn Diễm đang giải thích.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Phong cách xử sự của anh đầu đến từ sự giáo dục mà gia đình mang đến cho anh, anh lớn lên trong hoàn cảnh đó, tự nhiên sau khi lớn lên cũng trở thành người như vậy.

Trước kia không cảm thấy không tốt nhưng hiện tại lại kiên nhẫn giải thích cho Thịnh Nịnh nghe.

“Nhưng tôi phát hiện ra dường như tôi mang đến không ít gánh nặng cho em.” Ôn Diễm thản nhiên nói: “Dù em có tin hay không, tôi cũng không

có ý muốn ép em đừng ý ở một chỗ với tôi.”

Thịnh Nịnh gật đầu: “Tôi tin.”

“Vậy hiện tại tôi lại hỏi em một lần nữa hỏi, tôi có thể đuổi theo em không?” Anh dùng tư thế thái độ cúi đầu nhẹ giọng nói: “Dưới tiêng đề sẽ không mang đến gánh nặng cho em, cho tôi một cơ hội, có được không?”

Thật ra, với hai người mà nói vấn đề này không có ý nghĩa gì cả.

Bởi vì vào giờ khắc này, Thịnh Nịnh rõ ràng nghe được thanh âm của trái tim mình, giống tiếng tim đập nhưng lại không giống tiếng tim đập để sống theo bản năng của con người.

Đó là âm thanh của tình yêu.

Cô cũng không cảm thấy bất ngờ bởi vì cô không phải kẻ ngốc, thật ra trong lòng sớm đã có manh mối, không ngốc đến mức ngay cả cái này cũng không ý thức được.

Biết rõ chênh lệch và khoảng cách giữa hai người lớn như thế nào nhưng trái tim cô đã lung lay sắp đổ mất rồi.

Trước ngày hôm nay có thể lừa gạt chính mình nói, có lẽ chỉ là thiện cảm, có lẽ chỉ là ngưỡng mộ.

Từ nhỏ đến lớn người yêu thương cô đến và đi nhiều như vậy, hầu hết cuối cùng mọi người đã trở thành người qua đường hoặc bởi vì tất cả các loại biến cố thử thách mà không còn tiếp tục yêu thương cô nữa.

Cho nên khi bị người đàn ông trước mắt này hấp dẫn thì cùng lúc đó, cô vẫn mong ngóng một tia ảo giác và hy vọng.

Trái tim lung lay sắp đổ, rốt cuộc hôm nay cũng đã ngã xuống, dù trốn tránh giả ngu như thế nào thì cô cũng không có cách nào lừa gạt mình nữa.

Cô vẫn xui xẻo như vậy, không được ông trời yêu thương, năm nay cũng không thực hiện được nguyện vọng năm mới của mình.

Cô vẫn yêu Ôn Diển.

Ông ngoại của anh dạy anh phải phục tùng mệnh lệnh, còn cô, từ nhỏ đã chẳng có ai dạy cô, thậm chí còn không có ai dạy cô ấy phải vâng lời, vì vậy cô nổi loạn phản nghịch và tùy hứng.

Cho dù ở trong mắt người khác Ôn Diển là người như thế nào thì ít nhất ở trong lòng ông ngoại anh, nhất định anh là một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Đứa trẻ ngoan không chơi với những đứa trẻ xấu mà không có sự dạy dỗ của người lớn. Một đứa trẻ xấu sẽ dạy hư những đứa trẻ tốt.

Cho dù đó là một đứa trẻ tốt hay một đứa trẻ xấu, không kể là bên nào, nếu muốn duy trì mối quan hệ này, tương lai sẽ rất khó khăn.

“... Đừng theo đuổi nữa.” Thịnh Nịnh do dự thật lâu, cuối cùng vẫn rũ mắt nhỏ giọng nói: “Thừa dịp Ôn Chính và Thi Mông còn không biết, chúng ta có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, không nên lãng phí thời gian với tôi nữa.”

Sau đó, sau khi ý thức được đi đâu đó, cô vẫn đưa ra câu nói này.

Đừng bao giờ hưởng thụ sự trả giá của anh mà chính mình lại không thể báo đáp cho anh bất cứ gì, đối với anh là không công bằng.

Cô không nở, cho nên còn không bằng cắt đứt từ hôm nay.

Ôn Diển hoàn toàn không ngờ cô lại trả lời như vậy, cả người đều ngẩn ngơ tại chỗ.

Anh từng rối rắm vô số lần, cố gắng đè nén, giã dũa, suy nghĩ nhiều lần, nhiều lần thuyết phục chính mình không cần tiếp tục nữa, về sau cho dù được cô đáp lại thì cũng sẽ yêu rất vất vả, bởi vì hai người không thích hợp.

Nhưng chuyện tình cảm này thật sự quá tra tấn người khác, không phải nói không nghĩ là có thể thật sự không nghĩ, cũng không phải nói có thể buông xuống là có thể thật sự buông xuống.

Không thích hợp thì thế nào, cũng không phải là triệt để không thích hợp.

Tình yêu không thuộc về lý trí mà thuộc về trái tim của mình.

Trong khoảnh khắc Ôn Diển ý thức được mình yêu cô, anh đã cách điếm xuất phát rất xa, quay đầu lại cũng vô dụng, bởi vì quay đầu lại cũng không tìm được lối mà anh đã ra kia.

Đi về phía trước, đắm đầu vào mê cung nhưng cũng chỉ có thể mặc cho mình càng đi càng sâu trong mê cung.

Giờ khắc này Ôn Diển cũng hơi bất đắc dĩ, cảm giác thất bại và cảm giác mất mát cực lớn đang loạt dâng trào.

Khi anh lựa chọn bỏ kiêu ngạo lạnh lùng và dùng thật lòng đả động cô nhưng vẫn không được cô đồng ý, thì ra sẽ khổ sở như vậy.

Anh đã không thực hiện nguyện vọng năm mới của mình.

“Thịnh Nịnh, đối với em tôi thật sự không còn cách nào khác.” Anh tự giễu giạt nhếch khóe miệng, tức giận mà lại vô lực khàn giọng nói: “Cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ tới đời này mình sẽ khó khăn khó xử trước mặt một cô gái thành như vậy.”

Chương 84

Cho đến cuối cùng Thịnh Nịnh cũng không biết Ôn Diển xử lý những bông hồng kia như thế nào.

Có lẽ anh ném nó đi.

Cô trở lại ký túc xá, Quý Vũ Hàm vội vàng đi lên hỏi cô thế nào, Thịnh Nịnh lắc đầu, thản nhiên nói: “Hoàn toàn từ chối.”

“Gì??” Về mặt Quý Vũ Hàm không thể tin, lại thật cẩn thận hỏi: “... Hoa hồng ít quá hả?”

Thịnh Ninh: “Không phải.”

Cô dừng lại và nói: “Tớ cảm thấy tớ với anh ấy không thích hợp.”

“Không thích hợp?” Quý Vũ Hàm nhìn sắc mặt cô tái nhợt, nghĩ đến gì đó, giọng điệu khó hiểu: “Không phải chứ, đây là thời đại gì rồi, anh ta có tiền không sai nhưng cậu cũng có kém đâu? Nói về ngoại hình thì cậu trẻ trung xinh đẹp, nói về sự nghiệp thì cậu có tương lai xán lạn, đừng tự ti như vậy được không.”

“Không phải tớ tự ti.”

“Thế là vì sao?”

Thịnh Ninh mệt mỏi nằm sấp trên bàn, vùi đầu vào cánh tay.

Cho dù bây giờ sáng khoái cùng một chỗ, sau đó thì sao? Sau đó thì phải làm sao đây?

Đây cũng không phải là tiểu thuyết hay phim truyền hình, cuối phim là một cái kết có hậu coi như xong việc, còn lại thì dựa vào việc bộ não là có thể sống hết đời.

Cô là một người sống sờ sờ, cô sẽ sống và sẽ sống.

Ôn Diển vốn không nên xuất hiện trong cuộc sống của cô

Quý Vũ Hàm thấy cô không nói lời nào, trong lòng cũng đoán được là vì sao.

“... Cậu suy xét nhiều yếu tố trong thực tế, tớ không thể nói là cậu sai nhưng tớ chỉ hỏi một câu thôi, một câu bản chất của vấn đề”

Cô ấy dừng lại và hỏi: “Cậu thích anh ta không?”

Thị Nịnh vẫn vùi đầu như trước, rầu rĩ ừ một tiếng: “Thích.”

Quý Vũ Hàm thở dài nặng nề

Nhớ lúc trước cô ấy với Thị Nịnh “phổ cập kiến thức” về gia thế tiên sinh Ôn, cũng là cô ấy với Thị Nịnh nói tiên sinh Ôn không cùng chung thế giới với các cô.

Ai có thể nghĩ được tiên sinh Ôn với Thị Nịnh lại...

Đoán chừng ngay cả chính hai người họ cũng không nghĩ tới hôm nay.

Nhưng tình cảm kỳ diệu thì chính là diệu kỳ ở chỗ này, hai người hoàn toàn không liên quan đến nhau, biết đối phương không thích hợp với mình nhưng vẫn không chịu nổi mà bị hấp dẫn lẫn nhau sau đó tới gần nhau, rung động không tự chủ được.

Nếu Thị Nịnh đã suy nghĩ nhiều như vậy thì chắc chắn bên tiên sinh Ôn con suy nghĩ nhiều hơn, nói không chừng anh còn rối rắm hơn Thị Nịnh nhiều.

Nhưng sau khi rối rắm rắc rối quyết định thì hoàn toàn trái ngược với Thị Nịnh.

“Nếu biết sớm tớ sẽ không nói mấy bí mật nhà giàu này với cậu đâu.” Mặt mũi Quý Vũ Hàm hối hận, tự trách nói: “Đây không phải là tớ phá hủy nhân duyên của cậu sao?”

Hủy hoại nhân duyên người khác.

Thị Nịnh nói, đây cũng là những gì cô đang làm.

Cô tự tiện can thiệp vào chuyện tình cảm của người khác, làm sao có thể thuyết phục chính bản thân mình chấp nhận phần một phần tình cảm bất ngờ không đề phòng kịp, đánh mình đến độ tan tác sao.

Quý Vũ Hàm nói: “Thị Nịnh, đây là chuyện của hai người cậu và tiên sinh Ôn, tớ không can thiệp được nhưng tớ chỉ nói một câu thôi, tớ không

hy vọng sau này cậu sẽ hối hận vì những suy nghĩ nhều của ngày hôm nay mà bỏ lỡ một người cậu thích thật lòng.”

“Tớ ra ngoài ăn khuya, nếu cậu muốn ăn thì nhắn WeChat cho tớ, tớ mua một phần cho cậu.”

Sau đó cô ấy vỗ vai Thịnh Nịnh, cho cô một không gian riêng để suy nghĩ.

Chờ bạn cùng phòng đi r ồi, lúc này Thịnh Nịnh mới ngẩng đầu lên.

Cô lấy điện thoại mở WeChat ra, cũng không phải để gửi tin nhắn cho Quý Vũ Hàm để cô ấy mua bữa khuya cho mình.

Thịnh Thi Mông: “Sao vậy?”

Ngón tay trên màn hình giống như gõ mà không gõ đã lâu, cuối cùng Thịnh Nịnh vẫn lấy hết dũng khí nói cho em gái biết: “Chị thích Ôn Diển.”

Cô nghĩ ít nhất mình cũng nên nói cho Thịnh Thi Mông biết.

Thịnh Thi Mông gọi điện thoại tới rất nhanh, giọng điệu không nghe thấy cảm xúc gì: “Chị, chị đang ở đâu?”

Thịnh Nịnh không biết nên đối mặt với Thịnh Thi Mông như thế nào nhưng Thịnh Thi Mông kêu cô ra ngoài nói chuyện trực tiếp.

Cô đến quán bar ở cổng trường để gặp Thịnh Thi Mông, bởi vì hôm nay là chủ nhật, lúc này trong quán bar không có nhiều học sinh sinh viên đi học, có người ng ồi rải rác trên ghế dài, bầu không khí rất yên tĩnh thích hợp để tâm sự nói chuyện phiếm.

Hai chị em tìm một vị trí hẻo lánh r ồi ng ồi xuống sau đó gọi thêm hai ly rượu trái cây.

Ly rượu trái cây trong tay Thịnh Thi Mông uống hết r ồi nhưng cô ấy vẫn không nói một lời.

Thịnh Nịnh không có tâm trạng uống rượu, nhấp một ngụm rồi bỏ ly rượu xuống, chuẩn bị tư tưởng một lát sau mới nói: “Chị biết bây giờ nhìn chị rất buồn cười, ngoài miệng thì luôn nói không có khả năng, kết quả vừa quay đầu đã thích người ta.”

Thịnh Thi Mông mím môi, không hiểu vì sao giọng điệu hơi tang thương: “Em thật sự không ngờ chị thích kiểu người đàn ông như tổng giám đốc Ôn.”

Thịnh Nịnh phủ nhận: “Chị không hứng thú với kiểu này của anh ấy.”

Thịnh Thi Mông trừng mắt: “Vậy mà chị còn!”

“Chị chỉ thích anh ấy đơn thuần mà thôi, không liên quan tới kiểu người như anh ấy.”

Thịnh Thi Mông há miệng, lỗ tai nghe cô nói tê dại.

“Vậy bên tổng giám đốc Ôn thì sao?”

Thịnh Nịnh nhíu mày, cắn răng hơi xấu hổ tức giận nói: “... ĐỒ đàn ông già không biết xấu hổ.”

Thịnh Thi Mông đã trải qua nhiều mối tình nên kinh nghiệm dày dặn, chỉ một câu nói của chị gái, cô ấy hiểu trong chớp mắt.

Hai người này.

Có chuyện gì vậy?

Thịnh Thi Mông cũng không biết nên nói gì cho phải.

Đúng là khe nhiều không có miệng.

“Em nói mặt hai người không đau sao?” Thịnh Thi Mông trợn trắng mắt, nửa ngày cũng chỉ nghẹn ra một câu như vậy: “Trong khoảnh khắc hai người đối mặt nhau, chẳng lẽ chưa từng hồ thẹn với em và Ôn Chinh một giây nào sao?”

Thịnh Nịnh: “...”

Thịnh Thi Mông thở dài nặng nề.

Trước kia có người nghĩ đến chị gái mình và tổng giám đốc Ôn, thậm chí còn đùa giỡn, mỗi lần đều bị Thịnh Nịnh kiên quyết phủ nhận.

Nhưng lúc đó rõ ràng Thịnh Nịnh rất kháng cự mối quan hệ với Ôn Diển, thậm chí Thịnh Thi Mông có thể nhìn ra được, chị gái mình rất ghét Ôn Diển, lấy lòng nịnh nọt Ôn Diển chẳng qua là bởi vì Ôn Diển có thể cho một ngôi nhà và tiền bạc mà chị gái tha thiết ước mơ.

Cho nên khoảnh khắc nhận được chuyện của Thịnh Nịnh, Thịnh Thi Mông sửng sốt vài phút đờng hờ.

Thậm chí cô ấy hoài nghi có phải Thịnh Nịnh chơi trò đại mạo hiểm bị thua hay không, nhưng nghĩ lại, ngoại trừ hai chị em các cô, không ai biết hai anh em nhà họ Ôn có dính dáng, các cô cũng không có khả năng nói cho người khác biết, làm sao có thể là trò đại mạo hiểm đây.

“Vậy bây giờ chị định làm gì?” Thịnh Thi Mông dừng một chút rồi nói tiếp: “Trước kia em từng theo đuổi Ôn Diển một thời gian, có đi đâu là đuổi không kịp, chị sẽ không vì chuyện này mà cãi nhau với em chứ?”

Lúc này Thịnh Nịnh mới nhớ tới, trước kia Thịnh Thi Mông từng theo đuổi Ôn Diển.

Cô gừa đầu uống hơn phân nửa ly rượu trái cây, đầu óc càng rối loạn.

Thịnh Thi Mông còn chưa ý thức được sắc mặt Thịnh Nịnh có gì đó không đúng, lại tiếp tục sâu kín nói: “Hơn nữa Cao Nhị cũng từng theo đuổi Ôn Diển...”

“Đừng nói nữa.” Thịnh Nịnh thống khổ che đầu: “Chị chỉ là một kẻ ngốc thấy tiền sáng mắt mà thôi.”

Trước kia người đàn ông đối xử lạnh nhạt với cô bao nhiêu, hơn nữa anh còn khinh thường cô nữa.

Bây giờ anh làm vài điếu ngon ngọt với cô, nói vài câu thật lòng, dùng mấy cách theo đuổi vụng về, thế mà cô không có triển vọng rơi vào tay giặc.

“... Không trách chị, muốn trách thì trách Ôn Diển.” Thịnh Thi Mông yêu đương nhiều, kiến thức cũng nhiều cho nên tiêu hóa cũng nhanh, lúc này có thể an ủi Thịnh Nịnh rằng: “Vừa có tiền vừa lớn lên lại đẹp trai thì thôi đi, cuộc sống riêng tư còn sạch sẽ, không lưu tình khắp nơi, kiêu đàn ông này... Không còn cách nào khác, ai bảo chúng ta là người phạm tục chứ.”

“... Em không mắng chị tỉnh ra sao?” Mặt mày Thịnh Nịnh phức tạp nhìn cô ấy.

Thịnh Thi Mông: “Không phải chị tỉnh lắm rồi à? Hơn nữa những thứ tình cảm này cũng không nói rõ ràng được.”

Sau đó cô ấy vượt cảm lắm bẫm nói: “Bây giờ chủ yếu là đến lúc đó nên giải thích với Cao Nhị như thế nào...”

“Cậu ấy không cần biết.” Thịnh Nịnh ngắt lời em gái.

“Hử?” Thịnh Thi Mông nói: “Nhưng nếu chị và Ôn Diển bên nhau, sớm muộn gì chị ấy cũng sẽ biết.”

“Sẽ không ở bên nhau. Thái độ của chị và em đối với tình cảm là khác nhau, em cảm thấy nếu tình cảm là niềm vui tức thời trước mắt thì cứ tận hưởng, miễn là được bên nhau, dù sau này chia tay cũng không sợ cảm thấy hối tiếc.” Thịnh Nịnh thản nhiên nói: “Nhưng chị không phải là người chỉ nhìn thấy như vậy, ví dụ như bố chị, ví dụ như mẹ em cho nên, đến bây giờ chị cũng không có cách nào tha thứ cho họ.”

Thịnh Thi Mông nghe cô nhắc tới Thịnh Khải Minh và Thạch Bình, mặt mày cứng lại, nhẹ giọng nói: “Em hiểu.”

“Chuyện của em và Ôn Chinh, chị không có tư cách nhúng tay vào.”
Thịnh Nịnh nói: “Em tự quyết định đi.”

“Ý chị là sao?” Thịnh Thi Mông hơi khó hiểu: “Vậy căn hộ Ôn Diễm cho chị thì sao?”

Thịnh Nịnh bình tĩnh: “Nếu anh ấy muốn lấy lại thì lấy lại đi, chị cũng không muốn nợ anh ấy. Sau này chị cũng không nghĩ mấy chuyện bánh rơi từ trên trời xuống nữa, kiên định kiếm tiền cũng sống tốt, còn hơn là tự bản thân mình tra tấn mình như hiện tại.”

Thịnh Thi Mông cảm thấy Thịnh Nịnh là người lý trí đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Lại làm cho người ta cảm thấy rất đau lòng, làm cho người bên ngoài không có cách nào trách móc sự nhát gan và chùn bước của cô.

“Chị, bây giờ chị dứt khoát như vậy, không sợ sau này hối hận sao?”

Thịnh Nịnh lắc đầu nói: “Căn bản là tụi chị không thích hợp, dù là ai cũng có thể nhận ra được. Nếu như chị và anh ấy bên nhau, lỡ như sau này tách ra, có lẽ chị sẽ không quên anh ấy được, cả đời này cũng không có cách nào thoát ra được.”

Cho dù biết nói ra có thể sẽ bị Thịnh Thi Mông chê cười nhưng cô vẫn cảm thấy nói ra thì sẽ nhẹ lòng hơn.

May mắn mà lúc này còn có người nghe cô nói thật lòng.

Thịnh Nịnh hơi ghen ngào một chút, hơi không cam lòng nói: “... Thật ra, bây giờ chị đã cực kì cực kì thích anh ấy rồi.”

Nhưng tiếc nuối càng nhiều sau này khó quên càng nhiều.

Rốt cuộc chờ đến giờ đóng cửa, Thịnh Nịnh mới tạm biệt Thịnh Thi Mông.

“Em đi ký túc xá chị ngủ nhé?” Thịnh Thi Mông hơi lo lắng cho Thịnh Nịnh, không muốn tách khỏi chị gái: “Hôm nay em ngủ với chị.”

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Không cần, sẽ làm phiền bạn cùng phòng của chị.”

Dù sao ký túc xá cũng không phải là không gian cá nhân của cô.

Thịnh Thi Mông cũng không muốn quấy rầy chị Vũ Hàm, đành phải nói: “Vậy nếu chị ngủ không được thì lên WeChat tìm em, tụi mình nhắn tin nói chuyện thêm.”

“Được.”

Sau khi tạm biệt Thịnh Nịnh, Thịnh Thi Mông đứng suy nghĩ tại chỗ rất lâu cuối cùng vẫn lựa chọn lấy điện thoại ra nhắn tin cho Ôn Chinh.

“Khi nào anh dẫn em đi gặp bố anh?”

“Em muốn diễn vở kịch này cho xong.”

Thịnh Nịnh muốn hoàn toàn phân rõ giới hạn với Ôn Diễm vậy thì bên cô ấy không thể dính dáng gì đến Ôn Chinh nữa.

Cô và Thịnh Nịnh đã ở căn hộ kia suốt một kỳ nghỉ đông, trong căn hộ đã có dấu vết cuộc sống của hai người, trong kỳ nghỉ đông này, các cô đi dạo ở IKEA* rất nhiều lần nên căn hộ càng ngập tràn chi tiết thuộc về hai cô nhiều.

*IKEA là một doanh nghiệp tư nhân của Thụy Điển. Hiện nay, đây là tập đoàn bán lẻ đồ nội thất lớn nhất thế giới; chuyên về thiết kế đồ nội thất bán lắp ráp, thiết bị và phụ kiện nhà ở.

Cho dù Thịnh Nịnh nói không để ý đến việc Ôn Diễm lấy lại nhà hay không nhưng cô cũng không muốn thất bại trong gang tấc như thế được.

Một tuần mới Thịnh Ninh trực tiếp xin nghỉ, kỳ thực tập của cô đã kết thúc lâu rồi, vì giúp chị Lệ nên mới đồng ý ở lại thêm nửa tháng, cho nên khi cô nói trường học có việc gấp phải xin nghỉ hai ngày, Từ Bách Lệ cũng không nói thêm gì, trực tiếp cho cô nghỉ.

Tổng giám đốc thiếu một sinh viên thực tập vẫn cứ làm việc bình thường như bình thường.

Buổi chiều thứ hai Ôn Diễm mới đến công ty, lúc đi ngang phòng tổng giám đốc làm, anh dừng bước, liếc mắt nhìn vị trí sinh viên thực tập trống không kia.

“Tổng giám đốc Ôn?” Trợ lý Trần nhắc nhở anh.

Anh lấy lại tinh thần, hỏi: “Thịnh Ninh không đến làm việc sao?”

“Cô ấy xin nghỉ, sắp tốt nghiệp nên lu bu nhiều việc vặt.”

Cũng không biết đến cùng là chuyện vặt nhiều hay là đang trốn anh nữa.

Ôn Diễm thu mắt, đi thẳng về phía phòng làm việc của mình.

Đối với anh mà nói cuối tuần và thời gian đi làm bình thường không có ranh giới rõ ràng, có lúc cuối tuần vẫn phải làm việc, cuối tuần cũng phải tăng ca hoặc đi công tác như cũ.

Tuần trước anh lãng phí nguyên cả ngày chủ nhật, vì vậy tuần này tài liệu văn kiện cần động chờ phê duyệt cũng nhiều hơn.

Nhưng mà tiêu hao thời gian của cả ngày chủ nhật cũng không thể đi đầu chỉnh cảm xúc tích cực, ngược lại sau khi thứ hai đi làm càng khó giấu mặt mới.

Đến buổi tối chuẩn bị tan tầm, Ôn Diễm xoa xoa giữa mày, gọi điện thoại bảo tài xế chờ ở dưới lầu sau đó khoác áo khoác đi ra khỏi phòng làm việc.

Lúc đi ra đúng lúc nghe thấy Từ Bách Lệ đang nói chuyện phiếm với anh Trần, giống như là đang tán gẫu chuyện có phải sinh viên thực tập đợi đến khi các trường Đại học thống nhất chiêu sinh mùa xuân mới có định số hay không.

Ôn Diễn dừng bước.

Từ Bách Lệ và anh Trần nhìn thấy anh, vội vàng đứng dậy chào hỏi: “Tổng giám đốc Ôn, sắp tan tễ rồi sao?”

Anh từ một tiếng, dường như lơ đãng hỏi: “Kỳ thực tập của Thịnh Ninh sắp kết thúc à?”

“Đúng vậy.” Từ Bách Lệ nói: “Báo cáo thực tập của em ấy mới viết xong, vừa mới gửi cho tôi.”

“Gửi tôi xem một chút.”

Từ Bách Lệ cũng không biết vì sao tổng giám đốc Ôn lại cảm thấy hứng thú với báo cáo thực tập của Thịnh Ninh, hàng năm công ty đều tuyển dụng sinh viên thực tập, nếu mỗi một phần báo cáo thực tập anh đều xem vậy cũng không rảnh xử lý chuyện khác đâu.

Nhưng tổng giám đốc Ôn muốn, tuy rằng không biết mục đích nhưng chị ấy cũng không cần phải che giấu.

“Vậy tôi sẽ gửi lên WeChat của ngài.” Từ Bách Lệ nói.

Ôn Diễn từ một tiếng, lấy điện thoại hơi rung trong túi áo khoác ra.

Toàn bộ bài báo cáo logic rõ ràng, ngôn ngữ lưu loát, trong đoạn cuối cùng cô cảm ơn rất nhiều người, chị Lệ, tiền bối anh Trương, còn có trợ lý Trần và thư ký Trương, còn có Ôn Diễn.

Nhưng rất đơn giản, chỉ là một câu chính thức "Cảm ơn tổng giám đốc Ôn đã giúp đỡ và khuyến khích tôi trong thời gian thực tập, giúp tôi có kinh nghiệm và những điều có ích trong khoảng thời gian này".

Ở chung suốt mấy ngày nay, thế mà cô chỉ khéo léo có lệ cô đọng thành một câu đơn giản như văn mẫu như vậy.

Vừa làm cho người ta tức giận, vừa làm cho người ta không tìm thấy chỗ sai lầm.

Chương 85-86

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Tôi cảm thấy viết rất tốt, khả năng biểu đạt văn bản của sinh viên chuyên ngành ngôn ngữ rất mạnh thật sự.” Từ Bách Lệ hỏi: “Tổng giám đốc Ôn ngài có ý kiến gì không?”

Ôn Diễn cất điện thoại: “Không có, vậy sau này cô ấy sẽ không cần tới đây nữa?”

Từ Bách Lệ lắc đầu: “Không phải, thứ sáu tuần này em ấy còn cần tới đây một chuyến để tổng kết giấy tờ cho tôi, tôi đóng dấu cho em ấy.”

“Được.” Ôn Diễn nói: “Vất vả rồi.”

Đi xuống cầu thang, tài xế đã chờ ở cửa.

Anh trực tiếp lên xe, tài xế hỏi có phải anh về nhà họ Ôn không, anh thản nhiên ừ một tiếng như trả lời.

Sau đó không nói chuyện suốt cả đường đi, tài xế liếc gương chiếu hậu lạng lẽ quan sát cấp trên, cảm thấy tổng giám đốc Ôn giống như trở về trạng thái trước đó rồi.

Cấp trên của chú ấy không phải là người đàn ông nói nhiều, phần lớn thời gian ở chung của tài xế và tổng giám đốc Ôn đều là ở trên xe, dù lộ trình xa hay gần, bình thường cứ im lặng suốt quãng đường, chỉ là thỉnh thoảng tổng giám đốc Ôn nghe điện thoại, tài xế mới có thể nghe thấy giọng nói trầm thấp lạnh nhạt của anh.

Cảnh đêm của những bảng hiệu neon ngoài cửa sổ giống như đèn kéo quân* hiện lên trong tầm mắt, chiếu sáng cả phía sau khuôn mặt của người đàn ông.

*Đèn kéo quân, hay còn gọi là đèn cù, là một loại đồ chơi bằng giấy có nguồn gốc từ Trung Quốc, ngày xưa phổ biến trong nhiều dịp lễ tết, nay chỉ còn xuất hiện trong dịp Tết Trung Thu.

Mặt mày đẹp trai của người đàn ông có vẻ mười phần xa cách lạnh như băng, cũng nhìn thấy vài phần cô độc và lười biếng không che giấu được, anh rũ mi khép hờ mắt, cuối cùng thật sự không chịu nổi, cứ ở trong dòng xe chạy nhanh, chào đón bóng đêm mênh mông ngủ thiếp đi.

Là tài xế đánh thức anh, nói là đã tới nhà.

Ôn Diễm nhíu nhíu mày, đầu óc còn buồn ngủ chưa tỉnh ngay được, gần như là dựa vào ý thức miễn mà cưỡng kéo cơ thể xuống xe.

Anh vừa vào nhà, hộ lý của ông cụ đã vội vàng chạy tới chỗ anh.

Mặt mày Ôn Diễm căng thẳng: “Bố làm sao vậy?”

Hộ lý vội vàng lắc đầu nói không phải, là không biết sao hôm nay Ôn Chỉnh lại đột ngột mang bạn gái mình trở về gặp ông cụ.

“Tôi sợ đến lúc đó họ lại cãi nhau, tôi lại ngăn không được, thân thể ông cụ thật sự chịu tức giận nổi đâu.” Hộ lý nói: “Tôi lên lầu thì thấy ngài đã vờnên lập tức chạy xuống đây, ngài đi xem mau đi.”

Ôn Chỉnh dẫn Thịnh Thi Mông về nhà thật.

Ôn Diễm chặc một tiếng, không rảnh mà cởi áo khoác ra, cất bước đi lên lầu.

Cửa phòng sách khép hờ, Ôn Diễm gõ hai cái có lệ sau đó trực tiếp đẩy cửa ra.

Ôn Hưng Dật ngồi ở vị trí đối diện cửa phòng, mà Ôn Chỉnh và bạn gái lại ngồi ở ghế sofa nhỏ bên cạnh, ba người thấy anh trở về đều tỏ mặt mày khác nhau.

“Con về r ồi?” B ố già v ẩy tay v ới Ôn Di ễn: “Đúng lúc, con nói chuyện v ới em trai con đi.”

“Không cần anh hai nói, vừa r ồi b ố đã nói v ới con r ồi.” Ôn Ch ỉnh trực tiếp cắt ngang lời ông cụ, giọng điệu không kiên nhẫn nói: “Nếu không nói chuyện được, vậy chúng ta đừng tiếp tục nói chuyện nữa, con không muốn làm b ố tức giận, chờ một ngày nào đó b ố nghĩ thông suốt, con lại nói lại.”

“Chờ b ố nghĩ thông suốt?! Rốt cuộc là b ố không nghĩ ra hay là anh không nghĩ ra!”

Ông cụ vừa nghe lời này, hung hăng v ỗ bàn, cái giá treo bút lông trên bàn cũng rung rung hai cái.

Ôn Ch ỉnh lạnh mặt không chịu buông lỏng.

“Cô Th ịnh, tôi không có bất kỳ ý kiến gì v ới cô.” Ông cụ hung hăng lườm Ôn Ch ỉnh một cái, tiếp theo lại nhìn v ề phía Th ịnh Thi M ồng đang tr ần mặc ở một bên, nói chậm: “Đương nhiên, tôi không có bất kỳ ý kiến gì v ề gia thế của cô, dù sao một người cũng không thể quyết định xuất thân của mình.”

Th ịnh Thi M ồng mím môi: “Cảm ơn ngài đã hiểu.”

“Cô là sinh viên tài năng của Y ến Ngoạ ị, được giáo dục tốt như vậy, chắc chắn năng lực ở các phương diện cũng rất ưu tú.” Ông cụ tận lực nói thật nhẹ nhàng: “Người trẻ tuổi bây giờ càng li ều mạng hơn chúng tôi khi đó, chờ qua vài năm, tôi tin tưởng cô sẽ trở thành một phiên dịch rất xuất sắc.”

Lời này nghe giống như là cổ vũ chính diện của trưởng bối đối v ới tương lai của v ãn bối, Th ịnh Thi M ồng nghe thấy lại hơi hoảng hốt.

Quả nhiên, ông cụ chuyển đề tài, giọng nói hùng h ền nghiêm túc: “Chờ đến khi đó, có bao nhiêu thanh niên đẹp trai tài giỏi mặc cho cô lựa chọn, cô hoàn toàn có thể tìm một người có gia thế không chênh lệch quá nhiều v ới mình, năng lực cá nhân cũng ngang bằng v ới mình, so v ới một Ôn

Chinh ăn chơi trác táng, cùng với một người đàn ông các mặt lần đi đâu kiện đâu thích hợp để xây dựng gia đình, cũng không có nhà chồng nhiều quy củ như chúng ta thì tương lai cô sẽ sống thoải mái hơn một chút, cô nói xem.”

Lời này đã nói một cách rất uyển chuyển nhưng Thịnh Thi Mông vẫn nghe ra thái độ của ông cụ.

Giống như Ôn Diễm trực tiếp cương quyết yêu cầu cô ấy và Ôn Chinh chia tay, có lẽ cô ấy còn có thể lấy tình yêu đích thực làm cái cớ, tranh cãi hai câu với anh.

Nhưng đứng dưới góc độ của cô ấy, nhìn như là suy nghĩ cho cô ấy, mà cô ấy là một sinh viên Đại học chưa bước ra xã hội, căn bản là không biết nên phản bác như thế nào.

“Sao cô ấy ở cùng con lại không thể thoải mái?” Ôn Chinh luôn lười biếng nghe không nổi, lời nói cương quyết phản bác bố: “Bố cũng biết nhà chúng ta nhiều quy củ vậy thì vì sao không thay đổi? Nhất định phải quản đến tất cả mọi người trong nhà này không thờ nổi, bố mới vừa lòng phải không?”

“Bố quản anh, vì anh là con trai bố!” Ông cụ trừng mắt hô to: “Không vui bị bố quản vậy thì cút đi! Cút đi đi! Đừng về nhà! Bắt đầu ngay mai bố sẽ khóa thẻ anh lại!”

“Khoá đi.” Ôn Chinh không để ý nói: “Cũng không phải không có thể là con không thể sống nổi.”

“Anh không sống nổi! Anh thực sự nghĩ rằng nhà hàng trời ơi đất hỡi kia là do một tay anh mở ra làm nên ngày hôm nay à?” Ông cụ lạnh lùng cười nói: “Nếu không phải là anh trai anh giúp chuẩn bị sau lưng anh, anh cho rằng mình thật sự có thể thuận buồm xuôi gió đến như vậy sao! Thằng nhóc thú, trong nhà cho mày ăn may mặc, còn cho tiền mày ra ngoài ăn chơi phung phí, mày báo đáp người trong nhà như vậy sao!”

Ôn Chinh sững sốt, do dự nhìn về phía Ôn Diễm.

“Giúp con chuẩn bị là có ý gì?”

Ôn Diễn nhú mày, không nói gì.

“Mày cho rằng làm ăn kiếm tiền dễ dàng như vậy sao? Khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng là chuyện mà chọn đại một người cũng có thể làm được sao?” Ông cụ chỉ vào Ôn Diễm nói: “Mày, còn Lệ Lệ nữa, suốt ngày chỉ biết kêu gào muốn độc lập, muốn tự do, muốn dựa vào chính mình dốc sức làm sự nghiệp, trên thực tế thì sao? Nếu như không phải anh mày yên lặng che chở ở sau lưng cho hai đứa thì không biết đã chịu bao lần thiệt thòi, bao lần oan ức tủi nhục bên ngoài rồi!”

Lần này không riêng gì Ôn Chỉnh sững sốt mà ngay cả Thịnh Thi Mông cũng ngây ngẩn cả người.

Cô ấy vẫn cho rằng Ôn Diễm giống như Ôn Chỉnh nói, với tư cách là người quản lý doanh nghiệp, anh nói một không hai, độc đoán chuyên quyền, đối xử với người nhà cũng là bá đạo lạnh lùng cứng rắn, đối xử với người với việc cũng không hề ấm áp dịu dàng.

Mà ấn tượng trước kia của Ôn Diễm cho cô ấy cũng là như thế, cho nên cô ấy hiểu lý do Ôn Chỉnh phản kháng.

Không ai có thể chịu đựng một người anh trai như vậy, một người gia trưởng như vậy.

Mà dưới cái mác hà khắc rập khuôn Ôn Diễm vẫn thừa nhận hiểu lầm như vậy, yên lặng che chở em trai phản nghịch dưới cánh chim của mình.

“... Sao anh không nói với em?” Ôn Chỉnh khó tin nói: “Không phải anh cũng phản đối em mở nhà hàng như bố sao? Nếu em không nghe thì anh sẽ mặc em sống chết, đây là những gì trước đó anh nói với em mà.”

“Nó càng phản đối, con lại càng muốn đi ra ngoài độc lập tự do, nó có thể làm sao bây giờ? Hai anh em một mẹ sinh ra, nó chỉ có mỗi đứa em là con, nếu nó thật sự mặc kệ con sống chết! Con cho rằng mình có thể ăn chơi trác táng ở bên ngoài sao!”

Vẻ mặt Ôn Chỉnh càng không thể tin, ông cụ càng tức giận sôi máu, trực tiếp cầm ống bút trên bàn ném qua.

Ôn Chỉnh dịch thân, bảo vệ Thịnh Thi Mông bên cạnh theo bản năng

Bút trong ống bút theo động tác của ông cụ phóng ra ngoài, Thịnh Thi Mông bị dọa, phản ứng không kịp, chỉ kịp dùng sức nhắm mắt lại.

Nhưng không ai trong số hai người bị trúng bút.

Thịnh Thi Mông không chắc chắn lắm mở mắt ra, ngoại trừ Ôn Chỉnh bên cạnh che chở cô ấy, trước mắt còn có một bóng hình, người đàn ông với vóc dáng cao lớn đang bảo vệ cô ấy và Ôn Chỉnh sau lưng mình.

Là Ôn Diễn.

Thịnh Thi Mông kinh ngạc hé miệng, thế nào cũng không nghĩ tới anh sẽ che chở hai người họ.

Lúc này Ôn Diễn xoay người lại, cô ấy nhìn thấy áo khoác gọn gàng của anh nhăn nheo, là dấu vết bị đồ đập trúng.

Ôn Diễn cúi đầu thản nhiên nhìn hai người.

“Không sao chứ?”

Thịnh Thi Mông ngờ ngác lắc đầu.

Ôn Diễn nhìn về phía Ôn Chỉnh, giọng điệu trầm thấp ra lệnh: “Mang bạn gái đi trước đi.”

Mặt mày Ôn Chỉnh phức tạp nhìn Ôn Diễn vài lần, cuối cùng dắt Thịnh Thi Mông bước nhanh rời đi.

Ông cụ gấp đến độ muốn đuổi theo, Ôn Diễn bước lên ngăn bõ: “Bố, đừng như vậy.”

“Ý con là sao?” Ông cụ nhìn đứa con trai lớn chần trước người mình:
“Con cũng muốn chống đối nghịch bố sao?”

“Bạn gái Ôn Chinh cũng là bố mẹ mình một tay nuôi lớn, không nên chịu uất ức ở nhà mình, bố có oán hận gì cứ nói trước mặt Ôn Chinh là được.” Mặt mày Ôn Diễm nghiêm túc, nhẹ giọng nói: “Đừng làm bị thương cô gái nhà người ta.”

Ông cụ ngẩn ra.

Ôn Diễm lại hỏi: “Nếu Ôn Lệ bị người ta nói ở bên ngoài như vậy, trong lòng bố sẽ dễ chịu sao?”

“... Con nói đúng, bố tức giận hờ hờ ừ ừ.” Trầm tư một lát, ông cụ suy sụp ng ả xuống, cuối cùng cũng không thể che giấu giọng nói già nua: “Gọi hộ lý vào, bố đau đầu quá.”

-

Ôn Chinh dắt Thịnh Thi Mông ng ả lên xe, anh ta cũng không hỏi cô ấy đi đâu, trực tiếp khởi động xe nhanh chóng rời khỏi nhà họ Ôn.

Gió điên cuồng g ầm rú lướt qua cửa sổ xe, tiếng gió gào thét d ần dập, giống như sắp tạo ra một trận gió dữ dội xung quanh thân xe.

Mà thứ còn kịch liệt hơn tiếng gió chính là tâm trạng của người trên xe.

Anh ta lái xe rất nhanh, v ả lại đi suốt dọc theo không nói một lời, thế nhưng đã đưa Thịnh Thi Mông đến trường rất nhanh.

Ôn Chinh dừng xe ở ven đường gần cổng trường, cúi đầu như mất hết sức lực, cả khuôn mặt vùi vào trong vô lăng, bình tĩnh một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên thấp giọng hỏi: “Vừa nãy em có bị trúng chỗ nào không?”

Thịnh Thi Mông lắc đầu: “Tất cả đều trúng vào anh hai anh r ả.”

“... Anh luôn nghĩ anh hai đứng về phía bố.” Ôn Chinh khàn giọng nói: “Thế mà một chút anh cũng không biết anh hai làm nhiệm vụ chuyện vì anh

như vậy.”

Thịnh Thi Mông cười cười nói: “Bây giờ biết cũng không muộn.”

Biểu cảm Ôn Chỉnh mềm xuống, giọng nói dịu dàng: “Xin lỗi, vừa nãy dọa em rồi.”

“Không sao đâu.” Thịnh Thi Mông lắc đầu.

“Anh không nên lỡ mãng dẫn em đi gặp bố anh như vậy.” Anh ta tự trách nhấm mắt lại, thở dài: “Thật sự không nên.”

Những lời bố nói với Thịnh Thi Mông, anh ta nghe xong không hề thoải mái, huống chi là cô.

Nhưng ngay từ đầu đây là anh ta đề nghị cô ấy làm cho nên khi Thịnh Thi Mông thúc giục anh ta diễn cho xong cảnh cuối cùng này đi, tuy rằng anh ta do dự nhưng không từ chối.

Chỉ là diễn mà thôi, dù ông già nói gì, đừng để ý là được.

Nhưng aishh chết tiệt anh ta vẫn để ý, anh ta hối hận vì không hề chuẩn bị mà đưa Thịnh Thi Mông đến trước mặt bố, nếu đây không phải là một vở kịch, nếu cô ấy thật lòng lấy thân phận bạn gái để đến cửa hôm nay vậy thì cô ấy sẽ khổ sở biết bao.

Ôn Chỉnh đưa tay vào trong túi áo, sờ được một chiếc hộp nhẫn.

Đó là chiếc nhẫn kim cương năm ngón anh ta mua vì đùa giỡn với Ôn Diển, sau đó trò đùa chấm dứt, nhân viên nhà hàng trả lại chiếc nhẫn kim cương này cho anh ta.

Đây là một chiếc nhẫn kim cương năm carat, lúc ấy anh ta mua cũng không nghĩ nhiều, đơn thuần là vui thì mua thôi.

Không có ý định tặng cho bất cứ ai, cũng không có bất kỳ mục đích gì.

Nhưng gần đây anh ta thường mang chiếc nhẫn này theo bên người, nhất là khi gặp Thịnh Thi Mông nhưng chưa từng lấy ra

Nhưng mà qua hôm nay, anh ta không biết còn có cơ hội lấy ra hay không.

“Mông Mông, anh nghĩ kỹ rồi.”

Thịnh Thi Mông: “Cái gì?”

“Sau này chúng ta không cần diễn nữa.” Bàn tay trong túi áo không ngừng vuốt v3 hộp nhẫn kim cương, Ôn Chỉnh nhẹ giọng nói: “Anh muốn nói sự thật với em.”

Nhưng không đợi anh ta nói ra mấy chữ này, Thịnh Thi Mông đã nói ra những gì cô ấy muốn nói trước.

“Không cần diễn nữa, vậy chúng ta chia tay đi.”

Ôn Chỉnh bất an liếm liếm môi, bức rức nói: “Chuyện này từ từ đã, em nghe anh nói trước.”

“Không có tiền thật sự rất khó.” Đột nhiên Thịnh Thi Mông nói.

Cô ấy từng thấy bộ dạng Thịnh Nịnh phiền não vì tiền, cô ấy biết tiền quan trọng như thế nào.

Ôn Chỉnh: “Cái gì?”

“Hơn nữa chúng ta cũng không phải muốn kết hôn thật, là diễn mà thôi, anh không cần phải nói tuyệt tình như vậy. Chỉ là mở nhà hàng, thật ra bố anh anh hai anh cũng cam chịu chấp nhận, không phải sao? Hai người họ không phải không cho phép anh mở nhà hàng, bố anh vì hôm nay anh đưa tôi về nhà nên mới tức giận như vậy.”

“Cho nên thật ra mục đích của anh đã đạt được, thật ra họ đã thỏa hiệp với anh lâu rồi.” Thịnh Thi Mông nói: “Lần này chúng ta có thể chia tay thật.”

Ôn Chinh á khẩu không nói nên lời, một lúc lâu sau mới lắp bắp nói: “Ý anh nói không diễn kịch nữa không phải là muốn chia tay với em.”

Nói xong, anh chậm rãi lấy một chiếc hộp nhẫn từ trong túi ra.

Sự xuất hiện của chiếc hộp nhẫn này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Thịnh Thi Mông.

Cô ấy không dám tin, đôi mắt mở to, cũng lắp bắp theo: “Cái này, cái gì?”

“Nhẫn.” Anh mở nắp và để lộ chiếc nhẫn kim cương lấp lánh bên trong.

“Anh biết thời điểm này rất không tốt nhưng nếu bỏ lỡ, anh thật sự không biết sau này còn có cơ hội nói với em nữa hay không.”

Nội tâm Ôn Chinh cuộn cuộn, hơi khản trương nhìn cô ấy: “Mông Mông, anh thật sự thích em, không liên quan đến diễn kịch gì hết, lúc trước anh nói em diễn kịch với anh, tất cả là vì kéo dài thời gian chia tay với em.”

“Bây giờ anh biết anh hai anh đứng phía anh, bên chị gái em anh tin có thể thuyết phục được.”

Cho tới bây giờ anh ta chưa từng làm chuyện này, cũng không có bất kỳ chuẩn bị gì, ở công trường này cậu hôn con gái nhà người ta, mặc mặc chặt vật nhưng anh ta cũng không có cách nào nữa.

Giọng điệu Ôn Chinh cũng không tự giác run rẩy: “Chiếc nhẫn này... Em có thể nhận nó không? Sau này anh sẽ cho em một buổi lễ lãng mạn hơn.”

Suy nghĩ của Thịnh Thi Mông trong phút chốc này giống như pháo hoa nổ tung nhưng lại giống như tảng đá nặng trĩu rơi xuống rất nhanh.

... Quá muộn rồi.

Việc cô ấy cần làm bây giờ là hoàn toàn chia tay với Ôn Chính sau đó giúp Thịnh Ninh lấy được căn nhà đó.

Mà cho tới bây giờ những gì cô ấy làm cho Ôn Chính, chỉ là một tình yêu giả dối, còn xa mới bằng những gì Ôn Diễm đã làm cho Ôn Chính.

Một khi chuyện cô ấy và Thịnh Ninh hợp tác kéo lông dê lừa gạt hai anh em bị họ biết, Thịnh Thi Mông thực sự không tưởng nổi mình mà chị gái sẽ chịu hậu quả và cái giá như thế nào.

Con người có thể đặt cược bất cứ đi đâu, chỉ trừ tình yêu.

Càng là cảm xúc chân thành thì càng không thể chịu đựng bất kỳ sự lừa dối nào được.

Nếu anh ta là giả thì cô ấy có thể chơi diễn với anh ta mà không có gánh nặng nào nhưng nếu anh ta là thật thì cô ấy chính là một tên phạm tội không hơn không kém.

Cô ấy bình tĩnh lại và đẩy hộp nhẫn lại.

Ôn Chính hoảng sợ: “Mông Mông?”

“Chúng ta chia tay đi.” Giọng của Thịnh Thi Mông cứng rắn: “Tôi sẽ coi là mình chưa nghe thấy chuyện hôm nay. Anh lấy nhẫn lại đi, sau này chúng ta sẽ không liên lạc nữa.”

Ôn Chính cảm thấy như bị ai dội một gáo nước lạnh lên đầu, sự ngỡ ngàng ngừng và căng thẳng mà anh ta ép xuống lấy can đảm để tỏ tình với cô ấy đầu biến thành thất vọng buồn lòng và xấu hổ vào lúc này.

Cho nên dù kéo dài dây dưa lâu như vậy, cuối cùng họ cũng chia tay.

Thậm chí Ôn Chính còn không biết Thịnh Thi Mông xuống xe từ lúc nào, anh ta chỉ biết điện thoại trong túi đang đổ chuông, vì vậy cúi đầu, vụng vụng lấy điện thoại ra nghe máy.

Ở đâu đây bên kia Ôn Diễm hỏi anh ta: “Em đưa cô ấy trở về chưa?”

“Anh ơi.” Ôn Chính tỉnh táo lại, khàn giọng nói: “Em với Mông Mông, chia tay r ấ.”

Chương 86

“Chia tay r ấ.”

Thịnh Thi Mông gửi hai chữ* đơn giản cho Thịnh Nịnh.

*Chữ chia tay bên Trung chỉ có hai chữ. 分手 /fēnshǒu/

Thịnh Nịnh đang đọc sách trong thư viện, sau khi nhìn thấy tin nhắn thì nhìn hai chữ kia ngẩn người thật lâu.

Cô biết đi ầu này có nghĩa là gì.

Có nghĩa là trò lừa bịp này đã kết thúc thành công và tất cả mọi thứ đã kết thúc.

Thịnh Nịnh cho rằng mình sẽ vui vẻ, thậm chí còn không nhịn được mà hét to câu “Cuối cùng tôi cũng được giải phóng” trong thư viện yên tĩnh sau đó lại bị thủ thư nói nhỏ cảnh cáo.

Nhưng cô chỉ thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng không vui sướng gì.

Mãi cho đến thứ sáu, cô tới Tập đoàn Hưng Dật, vẫn mang trạng thái không lấy lại tinh thần như cũ.

Đúng lúc hôm nay cũng là ngày Cao Nhị tới công ty giao tổng kết, lúc hai người đến dưới lầu công ty thì gặp nhau.

Hiện tại Thịnh Nịnh vẫn chưa nghĩ nên đối mặt với Cao Nhị như thế nào, kết quả cô ấy xuất hiện li ền,

Cao Nhị vẫn là bộ dạng vui tươi hơn hở, sợ Thịnh Nịnh không nhìn thấy mình nên dùng sức vẩy tay với cô sau đó chạy chậm về phía cô.

Bộ phận của hai người ở hai tầng khác nhau nhưng khi vào thang máy chỉ có Thịnh Ninh ấn nút.

“Tớ đi tới chỗ phòng tổng giám đốc của cậu một chuyện đã.” Cao Nhị cười tủm tỉm nói.

“... Đi tìm tổng giám đốc Ôn?”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“N ò, không phải, tớ đi tìm đàn anh của tớ.” Cao Nhị nói: “Không phải là sắp kết thúc thực tập sao, tớ chỉ muốn mời anh ấy ăn một bữa cơm, cảm ơn anh ấy đã chăm chú giúp đỡ tớ trong khoảng thời gian này.”

Thịnh Ninh thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy bây giờ cậu còn thích tổng giám đốc Ôn không?”

“Ừm?” Cao Nhị vuốt cằm suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Chắc là còn thích, dù sao tớ cũng mơ ước người ta lâu như vậy rồi, sao nói quên liền quên được chứ.”

Thịnh Ninh hỏi câu vô ích, cuối cùng cũng chỉ có thể cười gượng hai tiếng.

Thật ra cô cho rằng quan hệ của mình và Cao Nhị không tốt như vậy nhưng đến bây giờ cô mới phát hiện, mình đã đối xử với Cao Nhị như bạn bè lâu lắm rồi.

Thịnh Ninh thích sự lạc quan vui vẻ của cô ấy, sự phóng khoáng và cởi mở của cô ấy, tất cả những điều mà cô không có, cũng là điều cô ngưỡng mộ nhất.

Cô đã ấp ủ nửa ngày, vẫn quyết định thú nhận thẳng thắn với Cao Nhị.

Nếu thật sự coi cô ấy như là bạn bè thì đừng giấu, cho dù cô cũng không có ý định bên nhau với Ôn Diển.

“Tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì vậy?”

“Tớ đối với tổng giám đốc Ôn.” Cô cắn cắn môi: “Thật ra tớ đối với anh ấy...”

Cao Nhị nhìn cô muốn nói lại thôi, bật cười một tiếng: “Cậu cũng thích anh ấy hả?”

Thịnh Nịnh chậm rãi gật đầu: “... Ừm.”

“Thích cũng không sao, chắc chắn là không chỉ có một mình tớ thích anh ấy.” Cao Nhị không để ý chút nào, còn nháy mắt kiêu “Tụi mình rất ăn ý” với cô: “Cậu cũng thích anh ấy, chứng tỏ ánh mắt của hai chúng ta nhất trí, à còn có Thi Mông nữa, chúng ta không hổ là chị em ha.”

Thịnh Nịnh đang muốn mở miệng lần nữa, lại nghe thấy Cao Nhị bổ sung một câu.

“Nhưng chị em này, nếu như cậu không có trái tim mạnh mẽ như tớ, tớ vẫn khuyên cậu nên dừng lại kịp thời tránh tổn thương, lần trước anh ấy từ chối tớ quá thảm, ngay cả người lạc quan như tớ mà cũng khóc bù lu bù loa một hồi.”

Cao Nhị dăm chiêu nói: “Hơn nữa hình như anh ấy có người trong lòng, có thể khiến anh ấy quên người yêu cũ, đoán chừng còn đẹp hơn Ôn Lệ nữa.”

“...”

“Ai xui xẻo.” Cao Nhị nói: “Thế mà lại thua triệt để một dưới tay một tình địch còn chưa ra sân.”

Mặt mày Thịnh Nịnh phức tạp, đúng lúc này tới tầng lầu, Cao Nhị bước ra thang máy trước cô một bước.

Cao Nhị thường xuyên đến đi dạo phòng tổng giám đốc cho nên cô ấy đã quen thuộc với các tiện nghi của tổng giám đốc, ngọt ngào gọi chị Lệ sau đó hỏi Trần Thừa đâu rồi.

“Trợ lý tổng giám đốc Trần hả?” Chị Lệ nói: “Đi ra ngoài với tổng giám đốc Ôn rồi.”

“Hả, không có ở đây hả.” Cao Nhị bĩu môi: “Nếu biết trước thì em nói trước cho đàn anh một tiếng rồi.”

“Em có chuyện gì tìm cậu ấy thì có thể chờ một chút.” Chị Lệ nhìn thời gian trên điện thoại: “Chắc là trưa hai người họ sẽ về.”

Cao Nhị quyết định chờ Trần Thừa trở về, thuận tiện lại hỏi Thịnh Ninh có muốn đi cùng mình hay không.

Stịnh Ninh không muốn gặp Ôn Diển, lúc đầu nói mình bận về trường.

“Có tiết sao?” Cao Nhị hỏi: “Nếu không có tiết thì nghỉ chơi với tớ đi, dù sao cũng không thiếu một buổi sáng như vậy, buổi trưa tớ mời cậu và đàn anh ăn cơm.”

Stịnh Ninh vẫn nói không cần.

“Sau khi thực tập xong thật khó gặp mặt nhau, hôm nay vất vả lắm mới gặp được nhau.” Cao Nhị làm nũng nắm lấy cánh tay Thịnh Ninh, chớp chớp mắt nói: “Đến đây nhé chị em tốt?”

“...”

Stịnh Ninh vốn có áy náy với Cao Nhị, hơn nữa cô là người ăn mềm không ăn cứng, Cao Nhị làm nũng, cô hơi không chống đỡ nổi thật sự.

Sau khi hẹn xong, Cao Nhị đi xuống lầu đến bộ phận của mình giao tổng kết, Thịnh Ninh đành phải trở lại bàn làm việc của mình chờ cô ấy.

Kết quả Cao Nhị giao tổng kết xong, lại tạm thời bị vị trưởng phòng trước đó thường xuyên tra tấn cô ấy gọi qua nói chuyện.

Cô ấy nhắn tin cho Thịnh Ninh oán giận, cứ kéo dài đến gần trưa như vậy, cuối cùng trưởng phòng mới thả người, Cao Nhị vừa mới trốn thoát khỏi trưởng phòng thì lập tức gọi điện thoại cho trợ lý Trần hỏi anh có về không.

“Về chứ, đang trên đường.” Trợ lý Trần hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Muốn mời đàn anh đi ăn cơm trưa.” Cao Nhị nói: “Đi ăn với Thịnh Ninh luôn.”

Giọng điệu trợ lý Trần dịu dàng ấm áp: “Được, em gửi địa chỉ nhà hàng cho anh.”

Cúp điện thoại, Cao Nhị nhanh chóng gửi địa chỉ cho trợ lý Trần.

Lúc cách công ty không xa lắm, vừa lúc này xe chạy đến giao lộ, đi hơn trăm mét về phía trước chính là nhà hàng kia, trợ lý Trần dứt khoát quay đầu nói với tổng giám đốc Ôn ngồi ở phía sau xe: “Tổng giám đốc Ôn, buổi trưa có người hẹn tôi ăn cơm, tôi muốn trực tiếp xuống xe ở ngã tư này được không?”

Ôn Diển vừa ra ngoài bận việc xong, lúc này đang nhắm mắt lại, nghe vậy vẫn nhắm mắt lại, nhàn nhạt không có cảm xúc ừ một tiếng.

Được tổng giám đốc Ôn đồng ý, trợ lý Trần gửi tin nhắn thoại cho Cao Nhị.

“Đàn em, em và Thịnh Ninh không cần chờ anh ở công ty nữa, đúng lúc anh cũng ở gần đây, mọi người cùng đến tụ họp ở nhà hàng luôn đi.”

Cao Nhị gửi một icon “Ông chủ tốt” tới.

Trợ lý Trần đang cân nhắc nên trả lời icon của đàn em láu lỉnh này như thế nào thì bỗng nghe thấy tổng giám đốc Ôn hỏi mình một câu: “Buổi trưa cậu muốn ăn cơm với ai?”

Trợ lý Trần đáp: “Đàn em tôi Cao Nhị, còn có Thịnh Ninh.”

“Ăn ở đâu?”

Trợ lý Trần trực tiếp nói tên nhà hàng, Ôn Diễm ừ một tiếng, đánh giá: “Thức ăn ở đó không tệ.”

Dừng một lúc, anh lại hỏi: “Thế trưa tôi ăn gì, cậu chuẩn bị cho tôi chưa?”

Trợ lý Trần đảo mắt, nhanh chóng phản ứng lại.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Nếu không thì trưa nay ngài đi cùng chúng tôi đi?”

Lần trước vì Cao Nhị tỏ tình thất bại, cô ấy tạm thời tìm anh ta tới làm thùng rác cảm xúc, hại anh ta lãng phí cả đêm, không chỉ uống say giải sầu với cô ấy mà còn bị nôn đẫy người.

Trong lòng Trần Thừa bất đắc dĩ nhưng anh ta là một đàn ông không nên so đo với đàn em.

Đúng lúc lần này ăn cơm gọi tổng giám đốc Ôn lên, lại làm cho cô ấy khó chịu một cú, báo thù say rượu ngày đó.

Ôn Diễm: “Sẽ không phiền các cậu chứ?”

Trợ lý Trần cười nói: “Không đâu, vừa lúc một thằng đàn ông như tôi ăn cơm với hai cô gái, sợ hai cô ấy lạnh nhạt, có ngài ăn cùng tôi cũng tự tại một chút.”

-

Thịnh Nịnh vốn định chờ trợ lý Trần trở về, cô có cần vào nhà vệ sinh nữ trốn tránh hay không.

Kết quả Cao Nhị nói cho cô biết trợ lý Trần định trực tiếp gặp các cô ở nhà hàng cho nên các cô không cần chờ anh ta ở công ty nữa, bây giờ có thể xuất phát.

Thịnh Nịnh nghe thấy tin tức này cũng hung hăng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm chắc chắn lần này khỏi cần gặp người nào đó rồi.

Kết quả khi nhìn thấy ai đó trong phòng ăn, cô không chuẩn bị bất cứ tâm lý gì, cả người rùng mình ớn lạnh.

Còn Cao Nhị cũng chưa hoàn toàn thoát khỏi đả kích lần trước do tỏ tình thất bại, vừa nhìn thấy Ôn Diễm, biểu cảm trên mặt cũng hơi cứng đờ.

Hai người đàn ông ngồi cạnh nhau, hai người các cô cũng chỉ có thể chọn hai vị trí đối diện để ngồi, Cao Nhị không muốn ngồi đối diện với Ôn Diễm, vì thế lặng lẽ đẩy cánh tay của Thịnh Nịnh, nói nhỏ: “Chị em ơi, giúp một việc đi, cậu ngồi đối diện tổng giám đốc Ôn đi mà.”

Thịnh Nịnh: “...”

Ánh mắt Cao Nhị như sắp quỳ xuống: “Xin cậu đó.”

Vì thế tuy tâm trạng hai cô gái khác nhau nhưng vẻ mặt lại giống nhau ngồi xuống bàn nhỏ.

Ôn Diễm thấy Thịnh Nịnh ngồi xuống vị trí đối diện mình, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, chỉ là ánh mắt trở nên tối tăm không rõ.

Trên bàn cơm Cao Nhị liều mạng nói chuyện với Trần Thừa nhưng anh ta lại cố ý đem đề tài đến trên người tổng giám đốc Ôn, làm cho Cao Nhị điên người, cuối cùng phải trừng mắt nhìn Trần Thừa, ở trong lòng mắng đàn ông không có thứ gì tốt sau đó cũng làm người câm, Trần Thừa thấy Cao Nhị toàn nói làm nhảm cuối cùng cũng ăn, trong lòng thoải mái, nhưng mà chậm rãi chuyên tâm dùng bữa ăn.

Ôn Diễm và Thịnh Nịnh vốn là “người câm”, không ai nói năng vì thế bữa cơm này ăn khá dài.

Thịnh Nịnh vẫn cúi đầu ăn, cúi đầu đến nỗi cổ hơi đau nhưng trước sau không dám ngẩng đầu lên.

Cô sợ mình vừa ngẩng đầu lên sẽ bắt gặp đối diện với ánh mắt của ai đó.

Cuối cùng thật sự chịu không nổi, Thịnh Nịnh lấy cớ muốn đi toilet rồi đứng dậy rời đi.

Cô đứng trước bồn rửa tay gần người thật lâu, cuối cùng dùng sức vỗ vỗ mặt mình, cố gắng đi đầu chỉnh biểu cảm bình tĩnh, chờ biểu cảm xong xuôi mới yên tâm đi ra toilet.

Toilet nam nữ của nhà hàng này nằm cạnh nhau, cô vừa mới đi ra đã bắt gặp Ôn Diễm đang đi về phía toilet.

Biểu cảm bình tĩnh mà Thịnh Nịnh vất vả lắm mới đi đầu chỉnh được, trong chớp mắt khi nhìn thấy anh lại sụp đổ.

Cô tuyệt đối không tin bữa cơm hôm nay là trùng hợp, đánh chết cô cũng không tin.

Bây giờ Cao Nhị và trợ lý Trần cũng không có ở bên này, trong lòng cô khẩn trương, câu thốt ra là một câu chất vấn.

“Anh đến đây làm gì?”

Ôn Diễm nghe một đằng trả lời một nẻo, nhếch môi nói: “Da mặt dày dạn ngược là tôi, người bị em từ chối cũng là tôi, muốn trốn cũng là tôi trốn mới phải, Thịnh Nịnh, em có gì để trốn?”

Tâm tư trốn tránh của cô quá rõ ràng, anh không thể không nhìn ra được.

Thịnh Nịnh rũ mắt xuống, giọng rất thấp: “Vậy tại sao anh không trốn tôi?”

Người đàn ông im lặng một lúc lâu, bỗng cười tự giễu: “Em nghĩ rằng tôi không muốn?”

Thịnh Nịnh cắn môi, không biết anh có ý gì.

“Tôi vừa nghe thấy tên em, hành động nhanh hơn đầu óc một bước.”
Ôn Diễm nói: “Em nói coi tôi làm sao bây giờ.”

Đôi mắt đen nhánh nặng nề của anh giống như gông xiềng, khóa chặt trên người cô không chịu dời đi một giây nào.

Tim Thịnh Ninh đập thình thịch, trong nháy mắt ngay cả hô hấp cũng hơi khó khăn.

“... Kỳ thực tập của tôi đã kết thúc rồi, sau này anh không cần nghe thấy tên tôi nữa.” Cô nói mơ hồ “Thời gian càng lâu thì tốt rồi.”

Ôn Diễm vừa tức vừa buồn cười thật: “Em đang an ủi tôi à?”

Cô không nói lời nào, người đàn ông lại thở dài, không thảo luận chuyện khiến hai người cảm thấy mất tự nhiên nữa.

“Em có biết chuyện Ôn Chỉnh và Thịnh Thi Mông chia tay không?”

Thịnh Ninh gật gật đầu: “Biết.”

“Trạng thái hai ngày này của Ôn Chỉnh rất kém.” Ôn Diễm dừng một chút, nói: “Em hỏi Thịnh Thi Mông một chút, chuyện này còn có đường xoay chuyển không.”

Thịnh Ninh khó hiểu ngẩng đầu lên, một mặt là không hiểu vì sao trạng thái hai ngày nay của Ôn Chỉnh lại rất kém, chỉ là diễn kịch mà thôi, bây giờ kịch diễn xong rồi, tay cũng chia, chẳng lẽ lúc này cậu ta không nên chúc mừng mình được tự do sao?

Mặt khác là không hiểu vì sao Ôn Diễm lại bảo cô hỏi giùm đoạn tình cảm này còn có đường xoay chuyển hay không.

“Chẳng lẽ không phải hai người họ chia tay là hợp ý của anh hay sao?”

Ánh mắt Ôn Diễm khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Tôi không có tư cách nhúng tay vào chuyện giữa hai người bọn nó nữa.”

Lời này Thịnh Ninh cũng đã nói với Thịnh Thi Mông.

Bởi vì chính cô cũng không thể ngăn cản tình cảm này nảy mầm, ở mặt tình cảm này, cô và anh là những kẻ thua cuộc, không thể khống chế trái tim của mình thì sao có tư cách đi quản tình cảm của người khác chứ.

Trong vài phút ngắn ngủi này, hành lang toilet bên này cũng có vài người qua lại, thật sự không phải là một nơi tốt để nói chuyện.

Không còn gì để nói chuyện, hai người ai giữ thái độ người nấy, ai cũng không thuyết phục được ai, nói tiếp cũng chỉ lãng phí thời gian thôi.

“Tôi đi vào trước, anh đi sau một lát đi, đừng để hai người Trần trợ lý nghi ngờ.”

Thịnh Ninh xoay người rời đi, giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì mà trở lại chỗ ngồi.

Không bao lâu sau Ôn Diễm cũng trở về, mãi cho đến khi ăn bữa cơm này xong, bốn người ở trên bàn vẫn trầm mặc không nói gì.

Cơm nước xong xuôi, Ôn Diễm và trợ lý Trần trở về công ty mà Thịnh Ninh và Cao Nhị cũng kết thúc hành trình hôm nay, chuẩn bị mỗi người trở về trường học.

Thịnh Ninh định đi tàu điện ngầm về trường, đang chuẩn bị chào tạm biệt Cao Nhị thì bị cô ấy bắt ống tay áo.

Trông biểu cảm của cô ấy không thích hợp lắm: “Thịnh Ninh, tớ hỏi cậu một câu, cậu thành thật trả lời tớ đi.

Trong lòng Thịnh Ninh căng thẳng, dự cảm không tốt nhưng vẫn gật đầu nói: “Cậu hỏi đi.”

“Tổng giám đốc Ôn thích cậu, phải không?”

“...”

“Không phải tớ cố ý nghe thấy, tại tớ thấy cậu đi toilet lâu quá, lo cho cậu cho nên đi tìm thử.” Cao Nhị cắn môi, cổ họng khô, càng nói càng khó khăn: “Tớ không nghe bao nhiêu, lúc nghe tổng giám đốc Ôn nói người dán ngược lại là anh ấy, hơi chịu không nổi nên không nghe tiếp nữa.”

Nếu Thịnh Nịnh cũng yêu đơn phương tổng giám đốc Ôn như cô ấy, cô ấy sẽ không để ý thậm chí còn cảm thấy các cô đồng bệnh tương liên.*

*Cùng bệnh thì cùng thương xót nhau, hiểu nhau.

Nhưng Thịnh Nịnh không phải là yêu đơn phương.

Người đàn ông mình ngưỡng mộ như vậy, ở trước mặt người khác luôn luôn là bộ dạng kiêu ngạo lạnh lùng, đối với những người hoặc chuyện xung quanh không quan trọng đâu thờ ơ.

Chính là vì người đàn ông như vậy, thế cho nên đến ngày cô ấy tỏ tình, thậm chí anh còn không biết cô ấy tên gì.

Mà không phải ai anh cũng đối xử xa cách như vậy, anh đối mặt với cô gái mà mình thích cũng sẽ chủ động.

... Thậm chí là dán ngược.

Thậm chí là dùng bữa cơm này làm nguy trang, cũng phải gặp Thịnh Nịnh một lần.

Cô ấy nhìn thấy vẻ mặt của Ôn Diển khi đối mặt với Thịnh Nịnh rất rõ ràng, giờ khắc đó anh giống như là một người đàn ông bình thường không tự tin lắm khi đối mặt với người trong lòng, rõ ràng là hơi tức giận nhưng lại không thể làm gì được, thậm chí ngay cả giọng nói cũng thấp, ngay cả chính anh cũng không nhận ra giọng mình có bao nhiêu thoải hiệp bất đắc dĩ.

Thì ra đàn ông có kiêu ngạo đến đâu thì chỉ cần đắm đuối vào trong tình cảm sẽ hoàn toàn biến thành một bộ dạng khác.

Cao Nhị không biết nên mình hình dung cảm giác này như thế nào, tóm lại hơi khó chịu, rất mất hứng.

Thịnh Nịnh muốn giải thích với cô ấy nhưng giải thích cũng không biết nên giải thích cái gì.

Quan hệ giữa cô và Ôn Diễm vốn không rõ ràng, nếu là một tu ần trước, cô còn có thể nói mình tuyệt đối không có mơ mộng gì với Ôn Diễm.

Nhưng trong tu ần đó, cô nhận ra mình đã yêu Ôn Diễm.

Vì vậy, cô thực sự không lời nào để nói.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Giọng điệu Cao Nhị mất mát nói: “Tớ thật sự đối đãi cậu như bạn bè cho nên mới không muốn giữ trong lòng, hỏi cậu trực tiếp.”

Trừ cái này ra, cô ấy còn muốn nói gì đó nhưng lúc này đầu óc rối tung thành một mớ lộn xộn, gì cũng nói không nên lời.

Cuối cùng Cao Nhị chỉ có thể nói, chắc là trong khoảng thời gian này cô ấy sẽ không liên lạc với Thịnh Nịnh nữa, cô ấy cần một chút thời gian để sửa sang chính mình khi đối với Ôn Diễm, cũng như tâm trạng đối với Thịnh Nịnh.

Thịnh Nịnh gật đầu nói được, sau đó nhìn cô ấy xoay người biến mất trong dòng người.

Không muốn trách cứ Ôn Diễm là lam nhan họa thủy* gì, chỉ là Thịnh Nịnh cảm thấy mình thật sự vừa ngốc vừa giả tạo ở phương diện tình cảm, hơn nữa còn không biết xử lý.

*Giống h ồng nhan họa thủy, mà lam nhan thì chỉ đàn ông.

Cho nên cô lại mất một người bạn.

Tuần thực tập thứ hai của Thịnh Ninh đã hoàn toàn kết thúc.

Cuối cùng cô cũng có thể chuyên tâm chuẩn bị thi và luận văn tốt nghiệp của mình ở trường, một tuần bảy ngày gần sáu ngày đầu ngâm mình trong thư viện, mỗi ngày đầu đi ba chỗ, thư viện, canteen và ký túc xá, giống như cuộc sống lại trở lại đúng quỹ đạo, cũng trở về điểm xuất phát.

Gần đây Thịnh Thi Mông cũng bận rộn tốt nghiệp, cô cũng không biết tại sao, lăn lộn suốt bốn năm Đại học, bây giờ gần tốt nghiệp mới bắt đầu dốc sức học tập cho nên gần như trong khoảng thời gian này ngâm mình trong thư viện.

Cô ấy khóc lóc kể lể với Thịnh Ninh trên WeChat: “Lâu rồi chưa tới căn hộ qua đêm nơi, em cũng sắp quên mất nơi đó trông như thế nào rồi QWQ.”

Thịnh Ninh trả lời: “Em muốn đi thì đi, mật mã chị không thay đổi.”

Thịnh Thi Mông: “Một mình em đi có nghĩa lý gì chứ, còn không bằng ở trong ký túc xá, ít nhất còn có bạn cùng phòng nói chuyện phiếm với nhau.”

Thịnh Ninh nghe ra lời nói của em gái, vẫn im lặng như trước, muốn xem em gái còn đưa chiêu gì.

Thịnh Thi Mông: “Haiz, em thật sự rất nhớ ghế sofa lười của em, máy lọc không khí, còn có máy nước nóng áp suất nước siêu lớn tắm một tiếng đồng hồ cũng sẽ không hết nước...”

Hèn gì hoá đơn tiền nước trong kỳ nghỉ mùa đông lại cao như vậy, gần như cao hơn hóa đơn tiền điện.

Phá án thành công.

Thịnh Thi Mông còn đang tỏ ra nhớ nhung các loại đồ gia dụng trong căn hộ không ngừng, Thịnh Ninh nghe em gái nói cũng hơn rung động.

Hay là cuối tuần qua đó đi?

Thịnh Ninh: “Vây tuần này đi qua đó qua đêm, có đi hay không?”

Thịnh Thi Mông trả lời vèo vèo: “Đi!!!!”

Vì vậy, vào tối thứ sáu này, hai chị em mang theo những thứ tốt rồi đi tàu điện ngầm đến căn hộ qua đêm.

Thịnh Thi Mông vừa bước vào căn hộ lập tức hưởng thụ hít một ngậm không khí lớn, còn làm một động tác ôm lấy thiên nhiên.

“Là hương vị của nhà.”

Bây giờ nơi này cũng có thể gọi là nhà của các cô thật.

Đến căn hộ cả người đều thoải mái hơn, hai chị em lần lượt vào phòng tắm tắm nước nóng, mặc đồng phục nằm trên sofa vừa ăn trái cây vừa xem phim.

Bộ phim được tìm đại trong bảng xếp hạng, đúng lúc là một bộ phim cũ kinh điển về tình bạn, nội dung nói về tình bạn giữa một vài cô gái.

Thịnh Ninh nhìn phim thì nghĩ tới Cao Nhị.

Thật ra trong lòng cô không hề muốn mất đi cô bạn Cao Nhị này.

Vì thế cô mượn bộ phim này, thuận tiện thẳng thắn kể chuyện Cao Nhị gặp cô đang nói chuyện với Ôn Diễm vào tuần trước cho Thịnh Thi Mông nghe, muốn hỏi xem cô ấy có đề nghị gì không.

Cứu vãn tình bạn này... Đề nghị linh tinh gì đó.

Từ nhỏ tới tới cô ấy không có nhiều bạn bè, thực sự không giỏi xử lý những chuyện này.

“Không sao đâu, Cao Nhị sẽ mau thông suốt thôi.” Thịnh Thi Mông lại không lo lắng cho chuyện này quá, còn an ủi cô: “Nếu vì một người đàn

ông mà tùy tùy tiện tiện trở mặt, vậy đây tuyệt đối không phải là tình bạn thật sự, trước kia em còn đuổi theo Ôn Diễm, em và chị vẫn tốt đó sao?”

Thị Nịnh không nói gì: “Cái đó có thể giống nhau chắc?”

“Sao lại không giống nhau?”

“Cô ấy rất nghiêm túc với Ôn Diễm, về phần em...” Thị Nịnh nhíu nhíu mày: “Em chưa từng nghiêm túc với Ôn Chinh.”

Sắc mặt Thị Mông cứng đờ, rầu rĩ nói: “Đã chia tay rồi, chị còn nhắc anh ta làm chi nữa?”

Thị Nịnh cũng cảm thấy lúc này nhắc tới cậu ta không tốt nhưng nếu đã nhắc đến thì vẫn quyết định nói cho xong luôn.

“Chị nghe nói từ sau khi hai người chia tay, trạng thái của Ôn Chinh rất kém.” Thị Nịnh khó hiểu hỏi: “Không phải hai đứa chỉ diễn kịch thôi sao? Tại sao cậu ta không có trạng thái tốt?”

Thị Mông chợt dạ à một tiếng.

Cô ấy không thể nói cho Thị Nịnh biết ngày đó Ôn Chinh thật sự cần hôn mình, càng không thể nói cho Thị Nịnh biết lúc đó nội tâm mình rất xúc động nhưng vẫn nhẫn tâm từ chối lời cần hôn của Ôn Chinh.

Bởi vì nói như vậy, chắc chắn Thị Nịnh sẽ không cần căn nhà này nữa.

Thị Mông thuận miệng nói: “Có thể là trước kia chưa từng bị phụ nữ bỏ rơi, lòng tự trọng bị nhục nhã. Đàn ông mà, đâu có cái loại đức hạnh kia, mình bỏ người ta thì được còn người ta bỏ mình thì chắc chắn không được.”

Thị Nịnh bừng tỉnh hiểu ra, thì ra lời nói của người đàn ông bị bỏ rơi sẽ dẫn tới lòng tự trọng bị nhục nhã, nhìn bộ dạng rất bị thương rất tủ thân

tội nghiệp oan ức nhưng thật ra, tình cảm trong lòng không đáng một cắc, là do không cam lòng mà thôi.

Cô không khỏi suy nghĩ, Ôn Diễm cũng là như vậy sao?

Thật ra anh cũng không khổ sở như vậy, chẳng qua là bám dai dẳng do lòng tự trọng của đàn ông mà thôi.

Đang nghĩ đến chuyện này, điện thoại ném bên sofa reo lên, Thịnh Thi Mông ấn nút tạm dừng cho bộ phim, ý bảo chị gái bắt máy đi.

Thịnh Nịnh hơi không yên lòng cho nên cũng không nhìn tên người gọi trên màn hình mà nghe máy trực tiếp.

Đó là giọng nói của một người đàn ông trung niên: “Alo? Có phải cô Thịnh không?”

“Vâng.” Trong thời gian ngắn Thịnh Nịnh chưa nghe ra đây là giọng nói của ai, nhìn vào tên người gọi mới à: “Giám đốc Ngô?”

Giám đốc Ngô lập tức nở nụ cười trong điện thoại: “Là tôi là tôi, cô còn nhớ rõ tôi thật sự tốt quá, lâu rồi không liên lạc, cô khoẻ không?”

Thịnh Nịnh khách sáo: “Cũng không tệ lắm, giám đốc Ngô thì sao?”

“À, cuộc sống vẫn vậy thôi.” Giám đốc Ngô khiêm tốn một chút, ngay sau đó lại hỏi: “Giờ cô đang ở vườn hoa Bác Thầ nào sao?”

“Tôi ở đây, sao vậy ạ?”

“À là như vậy, không phải năm trước thương hiệu của chúng ta lại mở sản phẩm sao, bán rất tốt, sau đó hôm nay tổng giám đốc Ôn dành thời gian ăn cơm với mấy người phụ trách chúng tôi, trên bàn cơm vui vẻ nên tổng giám đốc Ôn uống thêm mấy ly.”

“Gần đây vợ tôi về nhà mẹ đẻ, trong nhà chỉ có con tôi ở một mình, tôi cũng không tiện uống say về nhà, tổng giám đốc Ôn thông cảm cho tôi nên đặc biệt cho phép không cho tôi uống.”

“Sau đó tổng giám đốc Ôn lại uống với mấy người khác, giờ tổng giám đốc Ôn uống say khướt nằm ngủ ở trên xe, tôi gọi ngài ấy ngài ấy cũng không để ý, quan trọng là tôi không biết nhà tổng giám đốc Ôn ở đâu mới khó á, cô coi chuyện này thật là loạn cào cào.”

Giám đốc Ngô nói một đồng lớn nhưng Thịnh Ninh không nghe câu quan trọng nào, chỉ là cô không tiện cúp điện thoại, dù sao trong đầu là quy tắc đối nhân xử thế.

Cô chỉ có thể kiên nhẫn lắng nghe, hơn nữa nể mặt theo lời giám đốc Ngô mà hỏi: “Cho nên thì sao?”

“Cho nên tôi dứt khoát lái đến chỗ vườn hoa Bác Thấn, bây giờ đang ở dưới lầu căn hộ của cô nè.” Giám đốc Ngô ho một tiếng, ôn tồn nói: “Cô nói coi, tổng giám đốc Ôn là một người đàn ông trẻ tuổi cường tráng như vậy, vóc dáng lại cao nhều hơn tôi, một mình tôi không khiêng nổi thật, cô tiện tay xuống giúp tổng giám đốc Ôn một chút được không?”

Chương 87-88

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Thị Mông ng ỡ một bên không biết người đàn ông tên giám đốc Ngô kia nói gì với chị gái mình, tóm lại biểu cảm của chị cô bỗng trở nên vô cùng không thích hợp.

Ôm chân, cả người nằm trên sofa, ngón tay gãi gãi đầu gối, giống như nơi đó rất ngứa, rõ ràng là cau mày, một bộ dạng buồn rầu, trong mắt lại lóe lên cảm xúc khó hiểu.

Cô ấy hỏi bằng giọng môi của mình: “Có chuyện gì vậy?”

Thịnh Nịnh phức tạp liếc em gái một cái, không biết nên nói như thế nào.

“Cô Thịnh? Cô có nghe tôi nói không?”

“... Đang nghe.”

“Bây giờ cô có thuận tiện xuống một chuyến không?” Giám đốc Ngô nói: “Con tôi vẫn còn ở nhà chờ tôi về nấu cơm cho nó ăn.”

Thịnh Nịnh nhắm mắt lại, đáp ứng: “Bây giờ tôi xuống đây.”

Giám đốc Ngô liên tục cảm ơn ở đầu dây bên kia, cúp điện thoại, Thịnh Nịnh đứng dậy, còn chưa đợi Thịnh Thị Mông hỏi cô đi đâu, cô đã tự mình giải thích trước.

“Ôn Diễm uống say, chị xuống lầu xem một chút.”

Thịnh Thị Mông tròn tròn hai mắt, bất ngờ há to miệng, biểu cảm mê mang khiếp sợ

Một người đàn ông say rượu đến tìm một người phụ nữ, còn ở dưới nhà của người phụ nữ đó, có ý gì chứ?

Cô ấy lắp bắp nửa ngày, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể kinh ngạc nói: “... Vậy, có phải em cần tìm một chỗ trốn một chút hay không?”

“Không cần, anh ấy sẽ không đi lên.” Thịnh Nịnh nói: “Chị xuống xem một chút, đợi lát nữa tổng công anh ấy đi thì chị lên.”

Thịnh Thi Mông muốn nói lại thôi.

Không chắc nha chị.

Hơn nữa chị cô ấy cũng tự tin với bản thân mình thật, nếu thật sự có tự tin như vậy, sao lúc trước lại không cần lòng được mà thích Ôn Diển.

Cũng không phải trước kia không có ai theo đuổi Thịnh Nịnh, chỉ là lúc đó chị cô đối xử với người khác rất bình tĩnh, một hai câu từ chối dứt khoát, người ta không từ bỏ ý định muốn tiếp tục đuổi theo thì chị ấy dứt khoát trốn tránh lặn không gặp.

Sự kiên nhẫn của đàn ông luôn có hạn, dù ban đầu có thiện cảm đến đâu, sâu sắc đến cỡ nào, mặc kệ theo đuổi bao nhiêu lần thì khi quay đầu từ bỏ cũng rất nhanh.

Nhưng tổng giám đốc Ôn và chị gái cô ấy, hình như được sinh ra trên thế giới này là để phá vỡ nguyên tắc của đối phương.

Thịnh Nịnh đã nói tuyệt tình như vậy nhưng không biết sao tổng giám đốc Ôn uống say vẫn đến dưới lầu Thịnh Nịnh.

Đã từ chối anh dứt khoát như vậy nhưng Thịnh Nịnh vừa nghe thấy Ôn Diển ở dưới lầu, tuy rằng do dự thật lâu nhưng cuối cùng cũng không thể mặc kệ.

Trong lòng Thịnh Thi Mông nghĩ như vậy nhưng lại không tiện nói ra làm buồn lòng Thịnh Nịnh, dù sao chị gái cô ấy cũng khổ não buồn rầu vì

chuyện tổng giám đốc Ôn lắm r ồi.

Lúc này Thịnh Nịnh đã mặc áo khoác ra ngoài cửa đi xuống lầu.

Thịnh Thi Mông thờ dài.

Thôi quên đi, lỡ đến lúc đó tổng giám đốc Ôn thật sự vào nhà, cô ấy đành tùy cơ ứng biến* thôi.

*Tùy theo hoàn cảnh, tình hình mà đối phó, hành động (thường chỉ người nhanh nhẹn, thông minh).

Tùy việc xảy ra mà tìm cách cư xử, không theo khuôn khổ nào.

-

“Cô Thịnh, ở đây này!”

Xe dừng ở dưới lầu căn hộ, giám đốc Ngô còn sợ Thịnh Nịnh nhìn không ra, vừa nhìn thấy cô xuống thì li ều mạng vẫy tay với cô.

Đầu vai Thịnh Nịnh run lên, hai tay rụt vào túi áo khoác, nhắm mắt đi tới.

Giám đốc Ngô thấy Thịnh Nịnh thì cực kỳ vui vẻ, rõ ràng cô mặc quần áo ở nhà, tóc tai cũng buông lỏng sau đầu, không mặc đẹp không trang điểm, thế mà anh ta mở miệng lại là một câu “Lâu r ồi không gặp, cô Thịnh càng đẹp hơn lúc trước nữa”.

Thịnh Nịnh biết bây giờ mình trông như thế nào, cười cười không chọc thủng rắm c ầu v ồng* của giám đốc Ngô.

*Rắm c ầu v ồng: một từ ngữ mạng, khởi nguồn từ năm 2017. Ý nghĩa là fan luôn ca tụng thần tượng rằng họ là báu vật, chỗ nào cũng tốt. Nghĩa đen là cho dù thần tượng của họ có đánh rắm thì rắm phát ra cũng biến thành c ầu v ồng bảy màu.

Khách sáo xong, giám đốc Ngô xoay người mở cửa xe phía sau ra, thấp giọng nói với người bên trong: “Tổng giám đốc Ôn, cô Thịnh đến đón ngài nè.”

Thịnh Nịnh đứng phía sau giám đốc Ngô, thò nửa cái đầu ra cũng nhìn vào trong, muốn xem rốt cuộc người đàn ông này say đến mức như thế nào, ngay cả địa chỉ nhà mình mà cũng không nói được.

Lúc nhìn thấy Ôn Diễm, cô sửng sốt.

Cho dù bình thường anh có mệt mỏi đến đâu thì lúc ngủ trên xe, cả người cũng ngủ ngay ngắn, ngay cả đầu cũng không ngửa ra sau, nếu không ôm ngực cúi đầu ngủ thiếp đi cũng là dáng vẻ trầm tư kiêu ngạo lạnh lùng.

Mà hiện tại thế mà toàn bộ nửa người trên của anh nằm nghiêng ngã ở ghế sau, cho dù xe có rộng rãi đến đâu cũng không chứa được một người đàn ông cao hơn một mét tám đuổi thẳng người ngủ, vì thế một đôi chân dài không nằm thẳng được, chỉ có thể tội nghiệp nép vào khoảng cách giữa ghế trước và cốp xe phía sau.

Thịnh Nịnh vốn còn tưởng rằng anh giả vờ say.

Nếu như giả vờ, vậy đúng là giả bộ rất giống.

“Tôi kêu tổng giám đốc Ôn mà ngài ấy không tỉnh nơi.” Về mặt giám đốc Ngô bất đắc dĩ: “Nếu không cô Thịnh, cô thử kêu ngài ấy đi?”

Thịnh Nịnh mím môi, mất tự nhiên kêu lên: “Tổng giám đốc Ôn.”

Không có phản ứng, cô lại đến gần, vươn tay lễ phép đẩy vai anh.

Người đàn ông ngủ say rất chết, vẫn không có phản ứng.

Cô đứng bên cạnh xe, đỡ đầu gối khom lưng kè sát mặt vào vai phàn: “Ôn Diễm?”

Kêu vài tiếng cũng không có phản ứng, Thịnh Ninh hơi mất kiên nhẫn, trước mặt giám đốc Ngô cũng không tiện gọi mấy cái xưng hô vô lễ khác.

Cô thở dài, sợ làm trễ nãi giám đốc Ngô về nhà nấu cơm cho con ăn, chỉ có thể nói: “Nếu không chúng ta đợi ngài ấy xuống xe trước đi? Giám đốc cứ lái xe về nhà cả trễ.”

Giám đốc Ngô vội vàng nói: “A không cần đâu, kêu không tỉnh thì để tổng giám đốc Ôn ngủ trên xe trước đi, dù sao có cô ở cạnh, cô nhìn ngài ấy là được. Đây là xe của tổng giám đốc Ôn, tôi cũng không tiện lái đi, tôi bắt xe về là được.”

Ngủ trên xe cũng được, ít nhất không bị trúng gió.

Thịnh Ninh gật đầu: “Được.”

“Tổng giám đốc Ôn, vậy tôi về trước nhé.” Giám đốc Ngô cúi đầu với Ôn Diễm, giọng điệu giống như đang tẩy não thôi miên cho cấp trên của mình: “Ngài ngàn vạn lần đừng uống say mà quên mất nha, nhất định phải nhớ hôm nay là tôi đưa ngài tới.”

Thịnh Ninh: “...”

Hèn mọn của người làm công.

Chờ giám đốc Ngô đi rồi, Thịnh Ninh khom lưng nhìn anh.

Vốn chỉ định nhìn coi rốt cuộc anh có phải là giả vờ say hay không, lông mi có lặng lẽ run rẩy hay không nhưng lại vô thức bị mặt anh hấp dẫn tầm mắt lúc nào không hay.

Người đàn ông này lớn lên rất đẹp.

Đường nét lạnh lùng lưu loát, mặt mũi miệng nét nào ra nét đấy, mặt mày sáng sủa, lúc nhắm mắt ít đi cảm giác xa cách, lông mi yên lặng dừng lại dưới mí mắt, rốt cuộc cũng lộ ra vài phần hoà nhã tươi đẹp.

Tóm lại là ngoại hình vô cùng đẹp trai đoan chính, đẹp đến mức người ta nhìn ngay từ cái nhìn đầu tiên đã khó quên.

Đôi môi anh mím chặt, bởi vì ngủ thiếp đi không nói lời nào nên cũng không đáng ghét như vậy.

Trước kia nhìn anh, nhìn chỗ nào cũng không vừa mắt, bây giờ nhìn anh, cũng không biết có phải là vì thích anh hay không, cộng thêm bộ lọc đáng chết cho nên nhìn chỗ nào cũng cảm thấy chỗ đó thuận mắt.

Trong lòng Thịnh Nịnh yên lặng khinh bỉ mình.

Cô chỉ muốn nhanh chóng đánh thức người này rồi tổng cô anh đi nên cũng không khách khí với anh nữa, trực tiếp dùng sức đẩy bả vai Ôn Diển.

“Này, Ôn Diển.”

“Nhà tư bản.”

“Đồ đàn ông già.”

Cũng không biết là biệt danh có tác dụng hay là sức cô đẩy anh có tác dụng, tóm lại người đàn ông đang ngủ hơi động đậy

Người đàn ông nhú mày, bu ãn ngủ lại mơ màng hơi mở mắt ra.

Ánh mắt sắc bén của ngày thường chạy đi đâu mất, bây giờ vẻ mặt anh giống như một đứa trẻ mới sinh cực kỳ ngốc nga ngốc nghếch, anh mất chút thời gian mới thấy rõ người trước mắt, hơi lắc lắc tầm mắt một chút, lúc mở miệng còn mang theo hơi rượu nồng.

“Thịnh Nịnh?”

“Ừm.” Thịnh Nịnh lên tiếng: “Anh uống bao nhiêu? Sao say như thế này.”

Anh mím môi, giọng nói khàn khàn đến mức lợi hại, xoa huyết thái dương nói: “Không nhớ rõ.”

Thị Nịnh không nhin được mà chừi bói: “Còn là tởng giám đóc Tập đòan nửa, tửu lượng chỉ đén mức này.”

Ngườì đần ông không có sức phản bác cô, tay chớng ghế xe miến cưỡng ng ẫ dậ, Thị Nịnh thấy anh say đén mức ngay cả độn tác cũng trở nên vụng v ề, vọi vàng giúp đỡ một chút.

Chờ sau khi ng ẫ xong, Ôn Diễn lại ngửra ngườì ra sau, xụi lơ dựa vào lưng ghế, tay ấn trán khó khăn thờ hỏn hển.

Bởi vì quá quá say nên sắc mặt anh hơi choáng, cũng mất tự nhiên, nhìn qua một lược rất yếu ớt.

Thị Nịnh thật sự nhìn không nổi bộ dạng này của anh, quá tương phản với ngày thường r ẫ, vì thế nhẹ giọng nói: “Bây giờ tôi lái xe đưa anh v ề nhà.”

Anh nhìn cô, mặt không thay đỏi tở cáo: “Thị Nịnh, em có lương tâm không?”

“Cái gì?”

“Tốt xấu gì thì căn hộ này cũng là tôi tặng em.” Ngườì đần ông mím môi, giọng nói tr ầm thấp: “Em cũng không chịu cho tôi đi lên uống ly nước.”

Nếu như là bình thường, đi lên uống một ly nước cũng không sao nhưng bây giờ Thị Nịnh ở nhà, chắc chắn anh không thể đi lên được.

Thị Nịnh không thể nói lý do thật sự không cho anh lên nhà được, đành phải nói qua loa: “Bất tiện.”

Anh hỏi: “Bất tiện ở đâu?”

“Trong nhà quá lộn xộn.”

Người đàn ông cười nhạt: “Cũng không phải tôi chưa bao giờ nhìn thấy.”

“Còn lộn xộn hơn lần trước anh tới nữa, quần áo cũng vứt lung tung.”
Thịnh Nịnh cố ý khoa trương nói, ý đồ dọa lui anh: “Anh đi cũng không có chỗ đặt chân đâu.”

Quả nhiên Ôn Diển nghe vậy nhú mày, bộ dạng “Em là con gái thật à” để nhìn cô.

Nhưng ngay sau đó anh giống như cam chịu số phận ừ một tiếng, nói: “Miễn là không phải đờ bên người*, tôi dọn cho em.”

*Đờ lót í

“...”

Anh nói rất khó hiểu nhưng Thịnh Nịnh nghe hiểu.

Trong chớp mắt khuôn mặt của cô đỏ ửng lên, đầu choáng váng tai tê dại nhưng không thể không nói: “Là nó, đờ trên đất cho nên thật sự bất tiện.”

Ôn Diển nghe cô nói cũng sửng sốt, anh không phải là người thích tưởng tượng nhưng cô nói thật sự rất có cảm giác hình ảnh, khiến anh không thể không suy nghĩ.

Bình thường anh sạch sẽ quen rồi, trong nhà lại có dì giúp việc dọn dẹp mỗi ngày cho nên nhà anh luôn sạch sẽ.

Thói quen sinh hoạt của anh và Thịnh Nịnh khác nhau một trời một vực, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không hợp nhưng nếu quần áo lộn xộn của cô rơi vào nhà anh, vậy mà anh lại không cảm thấy loạn ngược lại còn có cảm giác hơi đắm chìm không rõ ràng.

Cỗ hống anh khế nhức nhích, bởi vì có c ãn quấy phá, ngay cả tưởng tượng cũng bắt đầu trở nên tùy ý hoang đường.

Hai người mỗi người một suy nghĩ riêng, trong thời gian ngắn cũng không nói nên lời, Thịnh Nịnh nghĩ thầm không thể tiếp tục đồng hành với anh như vậy nữa, phim của cô còn chưa xem xong đâu, hơn nữa Thịnh Thi Mông còn ở nhà chờ cô.

Nhưng cô lại không thể ném Ôn Diển ở trên xe, mặc kệ anh được.

Cuối cùng cô vẫn mềm lòng nói: “Tôi đưa anh về nhà, anh muốn về nhà nào?”

Ngay sau khi nói câu hỏi này xong, Thịnh Nịnh cảm thấy mình cũng bị dính vào hơi thở xa hoa lãng phí của chủ nghĩa tư bản rồi.

Bao nhiêu xã súc ở đây liều mạng làm việc nửa đời người cũng không chắc có thể mua được một căn nhà mà Ôn Diển lại có thể lựa chọn xem mình muốn về nhà nào.

Nghĩ tới đây, trong chớp mắt Thịnh Nịnh lại không mềm lòng nữa, thái độ với anh cũng cứng rắn hơn.

Đừng tình cái con khỉ khô, anh giàu như vậy.

Ôn Diển không nói lời nào, cô cũng không quen anh, nói thẳng: “Tôi chỉ biết dinh thự Kinh Bích, tôi đưa anh đến đó nhé.”

“Không đến đó.” Anh nói.

“Vậy anh muốn đi đâu, anh đưa địa chỉ cho tôi, tôi đưa anh đi.”

Sau đó, người đàn ông không nói chuyện nữa.

Môi Thịnh Nịnh giật giật: “Vậy thì đi dinh thự Kinh Bích.”

Sau đó cô đóng cửa xe bên chỗ Ôn Diển, đi vòng quanh xe nửa vòng rồi lên ghế lái chính, chờ chuẩn bị tất cả xong xuôi để lái xe sau đó nhìn người đàn ông phía sau qua gương chiếu hậu

“Anh thắt dây an toàn đi.”

Ôn Diễn hoàn toàn không nghe thấy, cũng không để ý tới cô, khuôn mặt vô cùng kiêu ngạo lạnh lùng ng ồi ở đó.

Thị Nịnh tức giận nghiến răng, nghĩ thầm là một tên già như anh còn non và xanh lắm, chẳng lẽ tôi còn không trị anh được chắc.

Sau đó cô cũng mặc kệ anh, trực tiếp khởi động xe, đạp chân ga, sau khi lái đi được mấy mét lại đạp mạnh phanh, trong chớp mắt thân xe vì quán tính mà run lên.

Người đàn ông ng ồi ở hàng ghế sau vì uống rượu nên phản ứng hơi chậm chạp, không ngờ cô lại chơi chiêu này, cũng theo quán tính, thân thể nghiêng mạnh về phía trước, đầu hung hăng đập vào lưng ghế trước.

Ngay tức khắc anh đau đến nhắm mắt lại, khẽ hít hà một tiếng.

Thị Nịnh thắt dây an toàn cho nên hoàn toàn không sao hết, thậm chí cô còn đắc ý nhướn mày, kiêu ngạo nhìn về phía sau.

Sắc mặt Ôn Diễm rất khó coi, đã hơi hơi trắng bệch, đôi mắt xinh đẹp híp lại, thế mà lại có ánh nước lấp lánh.

Trong dạ dày anh từng cơn chua chua, về mặt đau đớn.

“... Em định giết tôi à?”

Chết cha, quên mất là anh uống rượu, dạ dày không xóc nảy được.

Thị Nịnh lập tức xuống xe, nhanh chóng mở cửa sau ng ồi lên kiểm tra tình huống của anh.

“Không sao chứ?”

Thị Nịnh vén mái tóc ngắn trước trán anh lên, nơi đó đã bị đập đỏ, g ần như còn ph ồng lên một cục nho nhỏ.

Ôn Diễm hơi tức giận né tránh phía sau, tự mình xoa trán cho mình.

Thị Nịnh ý thức được mình làm hơi quá đáng.

“Cho nên tôi mới bảo anh thắt dây an toàn đấy.” Trong lòng cô áy náy, rồi lại nhin không được oán giận anh: “An toàn giao thông anh có hiểu không?”

Ôn Diển không muốn thừa nhận vừa nãy mình giận dỗi cô, nhắm mắt lại, thở hển hển hơi yếu nói: “Muốn nôn.”

“Vậy tôi đỡ anh xuống xe nôn, đừng nôn lên xe.”

Tốt xấu gì cũng xe sang trăm vạn, chỉ riêng tiền dọn dẹp cũng tốn đon tiền, có tiền cũng không nên tiêu như vậy.

Anh không muốn di chuyển, bướng bỉnh nói: “Tôi không đi xuống.”

Thị Nịnh phục anh thật rồi, đành phải vỗ lưng thuận khí cho anh.

Bàn tay mềm mại vỗ vỗ sau lưng anh, cách quần áo nhưng vẫn khiến tim đập d ãn đập, Ôn Diển nhìn chăm chăm cô, cảm xúc trong mắt càng ngày càng nồng nàn.

Thấy mặt mày anh khá hơn một chút, Thị Nịnh thu tay lại.

“Đỡ hơn chưa?”

Anh ừ một tiếng, bỗng nhiên nghiêng đầu rồi tựa vào vai cô, nhắm mắt lại mang theo men say kêu lên: “Bánh Trôi.”

Thị Nịnh biết Ôn Diển đang kêu mình, thở dài nói: “Thời tiết đã ấm áp rồi, tôi không phải Bánh Trôi nữa.”

Ôn Diển nghe cô lại phủ nhận xưng hô này, khóe môi mím lại, hơi giận dỗi đưa tay ôm lấy người Bánh Trôi chỉ biết đấu võ m ãm với anh.

Cô gọi anh là đồ đàn ông già bao nhiêu lần, anh đâu rộng lượng không so đo với cô.

Nhưng khoảnh khắc ôm cô vào lòng, tất cả sự tức giận của anh đều hoá thành sự mềm mại.

Động tác của người đàn ông rất nhẹ, trong lòng liêu mạng đè nén hơi thở mạnh mẽ và suy nghĩ của mình, cực kỳ kiềm chế, cẩn thận, cẩn thận giống như cầm một món đồ sứ quý giá, sợ có gì va đập trúng món đồ sứ cục cưng này.

Biết rằng không chạm vào mới là cách bảo vệ tốt nhất nhưng anh không thể kiềm chế cơ thể mình tiến lại gần cô, thích cô theo bản năng được, vì vậy anh cẩn thận ôm Thịnh Ninh vào lòng.

“Tôi muốn ở lại với em.” Anh dừng lại, giọng nói chậm rì rì, trong giọng nói trầm ấm mang theo một chút tủi thân tội nghiệp: “Tôi có lên cũng không làm gì em đâu, em đừng đuổi tôi đi mà.”

Phạm quy

Hoàn toàn phạm quy rồi.

“... Không phải tôi lo lắng anh sẽ làm gì.”

Tim Thịnh Ninh đập nhanh, cô muốn nhích vai cố gắng thoát ra nhưng sức lực của anh quá nhẹ, cô sợ mình tránh ra lại làm anh ngã ở đâu đó.

Vậy nên đành để anh ôm như thế này, người thấy mùi rượu nồng nặc trên người, hòa quyện với mùi hương sáng khoái lạnh lạnh trên áo khoác.

Thực ra nó thực sự không có mùi thơm, nhưng...

Bộ lọc chết tiệt.

Làm người ta mù mắt thì thôi đi, bây giờ ngay cả khứu giác của cô cũng nghèo luôn rồi.

Lông mi Thịnh Ninh run lên, nói từ chối cũng hơi bất đắc dĩ: “Ôn Diển, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, anh đừng như vậy nữa, được không?”

Anh vẫn không buông tay, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô khiến da thịt cô rùng mình.

“Tôi khác với Ôn Chính.” Đột nhiên anh nói.

Thịnh Ninh không hiểu tại sao anh lại đột ngột nhắc tới em trai mình, kinh ngạc hỏi: “Cái gì?”

“Chắc chắn tôi sẽ bảo vệ em.”

Đôi mắt đẹp của anh nhắm chặt, anh thở hừng hực, thở gấp vì say, giống như đánh trống trong trái tim cô, từng tiếng vang to.

Ôn Diễn thấp giọng hỏi cô: “Bánh Trôi, em cứ thử đi, thử thích tôi, được không?”

Đây là lần đầu tiên anh đưa ra một yêu cầu không có triển vọng với một cô gái như vậy, hoàn toàn đem mặt yếu ớt lẫn khao khát nằm bày bán trên vỉa hè trước mặt cô gái.

Lúc này Ôn Diễn đã không còn là tổng giám đốc Ôn kiêu ngạo ngạo mạn nữa, cũng không phải là chủ nhân của nhà họ Ôn có thói quen chia người thành ba, sáu, chín hạng nữa

Chương 88

Không có những thân phận xã hội thêm vào, lúc này người ôm Thịnh Ninh chỉ là một đàn ông không khống chế được tình yêu ở trong lòng đã nảy sinh tràn lan ra bên ngoài.

Anh uống quá nhiều rượu, đến bây giờ vẫn không nhớ rõ cuộc mình đã uống bao nhiêu.

Bữa cơm hôm nay vốn không nằm trong hành trình của Ôn Diễn, trong khoảng thời gian một tuần trước ngày hôm nay, anh dồn hết sức lực tâm trí tập trung vào công việc.

Liên tục làm việc cả một tuần, ngay cả nhà họ Ôn cũng không về được mấy lần, làm việc đến khuya mệt mỏi khó nhin thật sự, ngay cả đi đường cũng không muốn đi thêm bước nào, trực tiếp đến dinh thự gần đó nghỉ ngơi.

Tần suất làm việc như vậy cực kỳ tra tấn thể xác và tinh thần, cuối cùng vào ngày thứ sáu, Ôn Diển quyết định cho mình một kỳ nghỉ nhỏ, cũng để cho trợ lý và thư ký được tan ca sớm, cũng nói tuần này sẽ không sắp xếp công việc cho họ, ý bảo họ hưởng thụ cuối tuần cho đã.

Anh cũng cho tài xế nghỉ sớm để hôm nay chú ấy có thể về nhà ăn tối.

Cho mấy cấp dưới thân cận nghỉ phép, Ôn Diển cũng tự lái xe chuẩn bị về nhà.

Anh lái xe rất chậm, còn bị mấy siêu xe vượt lên trước nhiều lần, mà lúc này bản năng hiếu thắng của người đàn ông cũng vì cơ thể mệt mỏi mà im lặng không dậy sóng.

Không hề có ý muốn nóng lòng về nhà, hận không thể để đoạn đường về nhà này dài hơn một chút.

Rốt cuộc gần đây trong nhà cũng đình chiến, Ôn Chính chia tay với Thịnh Thi Mông, lúc trước anh ta hứa hẹn hào ngôn tráng ngữ với bố cũng trở thành chuyện cười, thất tình đã đủ kích anh ta quá lớn, anh ta không thường xuyên đi phong lưu làm bậy với đám bạn xấu* như trước kia nữa mà là thành thành thật thật ở nhà, thỉnh thoảng nhà hàng có việc, cần ông chủ là anh ta ngẩng trông coi, Ôn Chính mới ra ngoài.

*Nguyên văn là 狐朋狗友 Hòu bằng cẩu hữu: bạn bè chuyên cùng nhau làm chuyện càn quấy, xấu xa

Đứa con trai út thành thành thật thật ở nhà, rốt cuộc ông cụ cũng không còn mắng anh ta là đồ bất hiếu suốt ngày nữa.

Nhưng nhà họ Ôn không có cái vãi lại không trở nên hài hòa như Ôn Diển tưởng tượng, nếu như nói cái vãi còn có thể làm cho nhà này có một

tia khói lửa nhuộm bụi trần thì mất đi một tia khói lửa cuối cùng này, cũng chỉ còn lại sự im lặng giữa người nhà với nhau, nặng nề và áp lực.

Điện thoại của Ngô Kiến Nghiệp gọi tới khá là đúng lúc.

Bên kia cũng chỉ ôm tâm trạng thử gọi cho cấp trên thôi, kết quả không ngờ cấp trên lại đồng ý sáng khoái như vậy.

Ngô Kiến Nghiệp vừa nghe tổng giám đốc Ôn tự lái xe tới, lập tức nói sẽ sắp xếp một người lái thay đáng tin cho tổng giám đốc Ôn, chờ ăn cơm tối xong sẽ đưa tổng giám đốc Ôn an toàn về nhà.

Ôn Diễm lại thản nhiên nói, đợi lát nữa anh ta không cần uống, sau khi kết thúc anh ta đưa anh về đi.

Ngô Kiến Nghiệp sửng sốt, thật ra anh ta cũng không muốn uống say khướt về nhà chăm sóc con cái, làm tài xế cho tổng giám đốc Ôn thì vừa vặn tránh được một kiếp.

Cấp trên tham dự bữa tiệc trực tiếp, một đám người hăng hái vừa vuốt lông mèo râu ngựa ở trên bàn cơm, vừa uống rượu vừa nói chuyện, bình thường Ôn Diễm nghe rất nhiều, cũng không có phản ứng gì đặc biệt với đối với những thứ này, anh cũng không thích ý vào thân phận mình cao mà khuyên người khác uống rượu, ngược lại cấp dưới tới mời rượu, anh đều nhận.

Có thể lẫn lộn đến hôm nay, đám người ngồi trên bàn cơm đều thành tinh hết rồi, nhìn ra hôm nay tổng giám đốc Ôn không muốn nói chuyện chỉ muốn uống rượu rất lạ, vì thế hứng thú uống rượu càng tăng cao.

Cuối cùng cả đám người uống đến say mèm, có người gọi vợ đến đón, có người tìm người lái thay, chỉ có Ngô Kiến Nghiệp là đặc biệt nhất, không những không dính một giọt rượu mà lát nữa còn phải đưa tổng giám đốc Ôn về nhà.

Các đồng nghiệp đầu giờ ngón tay cái với Ngô Kiến Nghiệp, nói anh Ngô đỉnh nha, ôm đùi tổng giám đốc Ôn, chuyện thăng lên trụ sở chính chỉ

còn trong nay mai.

Lúc đó lòng Ngô Kiến Nghiệp vui vẻ đến nở hoa, mãi đến khi lên xe của tổng giám đốc Ôn anh ta mới phạm phải khó khăn.

Anh ta không biết tổng giám đốc Ôn ở đâu hết.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Hỏi tổng giám đốc Ôn, ngài ấy cũng không trả lời, anh ta muốn dẫn tổng giám đốc Ôn đến khách sạn đặt phòng, kết quả vừa mở điện thoại thì phát hiện số dư eo hẹp, tài khoản của anh ta đều quản lý ở chỗ vợ, mỗi tháng chỉ đưa tài khoản sinh hoạt hàng ngày thôi, căn bản không đủ để đến khách sạn cao cấp đặt phòng.

Tổng giám đốc Ôn uống say như vậy, tùy tiện lấy điện thoại móc ví của sếp cũng không tốt, lỡ sau khi sếp tỉnh nhớ nhớ quên quên thì mình nên giải thích như thế nào đây?

Ngô Kiến Nghiệp cho biết bản thân mình gặp khó rồi.

“Vậy, vậy tôi đưa ngài đến chỗ cô Thịnh nhé?”

Bình thường anh ta lại không đi làm việc theo tổng giám đốc Ôn, cũng không rõ ràng hành trình của sếp lắm, vắt óc suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ có thể nghĩ đến cô Thịnh.

Nhưng cũng không biết lúc này cô Thịnh có ở nhà hay không, Ngô Kiến Nghiệp rối ra rối rắm, kết quả tổng giám đốc Ôn đang say rượu lại có phản ứng.

Anh nhú mày, nhắm mắt lại và nói: “Đến đó đi.”

Lúc đó Ngô Kiến Nghiệp khá là ngờ ngác bối rối: “?”

Mấy đồng nghiệp kia của anh ta đã say là say đến nói nhảm, thậm chí còn ôm hôn cột điện tưởng là vợ mình, so sánh thì lúc tổng giám đốc Ôn

say còn tốt chán, có say đến đâu cũng không nói nhảm, dù có say đến đâu cũng vẫn giữ giá tổng giám đốc như trước.

Cho nên lúc này anh ta cũng không chắc rốt cuộc tổng giám đốc Ôn nói say hay là nói tỉnh, chỉ biết cấp trên nói chuyện, anh ta làm theo là được, không cần để ý mấy cái khác.

“Vậy tôi gọi điện thoại cho cô Thịnh trước? Hỏi cô ấy xem cô ấy có ở nhà không.”

“Tối đó rồi gọi.” Người đàn ông đã uống đến đầu óc choáng váng nhưng trong lòng nghĩ đến Thịnh Nịnh, dù men rượu xâm chiếm cũng đoán được phản ứng của cô gái kia một cách chính xác, tính toán thấp giọng nói: “Gọi trước thì cô ấy chạy mất.”

Ngô Kiến Nghiệp là người đã có gia đình, giữa đàn ông và phụ nữ có những điểm mất tự nhiên rồi rầm rì oai oai*, hồi anh ta yêu đương với vợ hơn mười năm trước đã chơi không biết bao nhiêu lần, nháy mắt hiệu ứng âm à một tiếng.

*Nị nị oai oai dùng để chỉ tình yêu cuồng nhiệt, vô cùng khăng khít, thân mật của cặp tình nhân

Cô Thịnh còn trẻ, tổng giám đốc Ôn của họ cũng còn tuổi hoa mà.

Ngô Kiến Nghiệp liều mạng ghen cười nói: “Ok, tôi hiểu rồi, bây giờ tôi đưa ngài đến chỗ cô Thịnh.”

Vì thế chuyện phát triển đến mức này, người đàn ông say rượu ôm cô gái mà mình thích, bởi vì uống quá nhiều, đám c òn rượu chết tiệt kia giạt phăng sợi dây khống chế lý trí cuối cùng, nói năng không suy nghĩ, bị cô vút bỏ cũng mặc kệ, bị cô cười cũng không sao, trong lòng nghĩ gì thì nói nấy.

Nói không xúc động là giả.

Thịnh Nịnh là một kẻ phàm tục, trái tim làm bằng thịt, hơn nữa thứ quan trọng nhất là.

Cô thích Ôn Diển, không biết bắt đầu từ khi nào, tóm lại chờ cô lấy lại tinh thần lại, cô đã rất thích anh.

Cho nên cô không cảm thấy phản cảm chút nào, cho dù lúc này anh là một con ma men nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến nhịp tim và hô hấp dồn dập của cô vì anh.

Cô yên lặng bị anh ôm, trong miệng vẫn là câu lý do đã từng nhắc nhở mình vô số lần.

“Ôn Diển, chúng ta không thích hợp.”

Người đàn ông không nhin được mà tăng lực siết chặt ôm cô hơn, không phủ nhận lời nói của cô, khàn giọng nói: “Tôi biết.”

“Cho nên anh có thể buông tôi ra không?” Cô thì thầm: “Tôi đưa anh về nhà.”

“Không muốn về” Ôn Diển tự giấu bĩu môi: “Không có ý nghĩa.”

Một đứa con ngoan ngoãn, một anh trai máu lạnh, một người cậu cường thế, đó chính là ấn tượng mấy năm nay Ôn Diển cho mọi người trong gia đình, anh từng cho rằng tất cả những gì mình làm đều là vì người nhà, cho dù không được báo đáp cũng không sao, người đứng đầu gia đình không cần hiểu và không cần quan tâm.

Nhưng tình cảm luôn tham lam, anh muốn Thịnh Nịnh quan tâm, anh muốn Thịnh Nịnh đáp lại mình.

Mỗi cử chỉ hành động nhỏ nhoi của cô ảnh hưởng đến cảm xúc, anh sẽ để ý và dò xét cảm giác của cô đối với mình, người mình thích và để ý như vậy, sao người đàn ông xưa nay cao ngạo lại có thể cam tâm để lỡ mất như vậy.

“Không có ý nghĩa thì đó cũng là nhà của anh.” Thịnh Ninh nói.

Ít nhất còn tốt hơn cô nhiều.

Không nói đến căn nhà bực mình kia, ngay cả căn nhà duy nhất của cô cũng do Ôn Diễm đưa cho.

So với cô, anh đã có quá nhiều thứ.

Nhưng Ôn Diễm không nói gì, cũng không biết là say điếc hay là đang chơi xấu.

Thịnh Ninh thu cảm xúc, anh không buông tay thì cô đành nhẫn tâm đưa tay đẩy anh ra.

“Về đi, tôi đi anh về”

Sau đó cô đưa tay ra, rút dây an toàn ra khỏi bên cạnh ghế, sẵn sóc thắt chặt cho anh.

Chờ dây an toàn thắt xong xuôi, Thịnh Ninh mở cửa xe ra, một chân vừa vươn cửa xe ra thì bỗng nhiên cánh tay bị người đàn ông giữ lại, sau đó toàn bộ thân thể cô ngã ra sau, sau lưng đụng phải ngực người đàn ông.

Giọng nói trầm thấp và nặng nề của người đàn ông vang lên phía sau cô: “Tôi làm cho em ghét đến như vậy sao?”

Lông mi Thịnh Ninh khẽ run rẩy, phủ nhận: “Không phải.”

Giọng nói anh giống như không cam lòng gần như là nghiến răng nói ra: “Vậy tại sao ngay cả thử em cũng không muốn?”

“Tôi không muốn thử, tôi không có thời gian.” Cô nhắm mắt lại, hết sức bình tĩnh nói: “Tôi không giống anh, anh sinh ra thì gì cũng có, xe anh lái, đồng hồ anh đeo, nhà anh ở, còn có tất cả đồ đạc trên người anh, đều là những thứ tôi liều mạng kiếm tiền mới có thể mua được nhưng những thứ này đối với anh mà nói đều là lông phượng lân giác.”*

*Lông phượng và sừng lân, ý chỉ đồ vật quý hiếm, quý giá.

“Em muốn gì, tôi có thể cho em.” Anh khàn giọng thì thầm.

Thịnh Nịnh không thể làm gì được: “Tôi không tin anh không hiểu lời tôi nói là có ý gì, tôi đã nói như vậy rồi, sao anh vẫn muốn quẩn lầy? Anh rảnh lắm à?”

Đàn ông sừng sốt, mím chặt môi không trả lời.

“Có tiền thật tốt.” Bỗng nhiên cô cười cười, giọng điệu cũng trở nên châm chọc: “Tôi bận rộn chuyện tốt nghiệp cả ngày đến sứt đầu mẻ trán, vừa nghĩ đến tương lai sau khi tốt nghiệp thì lo âu đến mức không ngủ được mà anh thì sinh ra gì cũng có, căn bản là không cần lo lắng mấy thứ này nên mới có thời gian uống say chạy tới chỗ tôi mượn rượu làm càn.”

Thịnh Nịnh chỉ muốn đuổi anh đi, hoàn toàn không ý thức được lời nói của mình tổn thương tới người khác bao nhiêu.

Hôm nay Ôn Diễm uống rất nhiều, cảm giác say quấy phá vì thế mặt dầy tới tìm cô một lần nữa, buông bỏ tất cả thái độ tư thế, nói rất nhiều lời bình thường tuyệt đối không có khả năng nói ra miệng, sau khi tỉnh rượu thậm chí sẽ hối hận sẽ khó xử nhưng cũng không trực tiếp cầu xin cô ở bên cạnh mình, chỉ là muốn để cho cô thử thôi.

Nhưng dù có đặt thái độ tư thế xuống thấp đến đâu, cũng không chịu nổi khi nghe cô nói như vậy.

“...”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Anh buông tay đang gõ cùm xiềng xích cánh tay cô ra, Thịnh Nịnh lủi loát đi xuống xe.

Ôn Diễm không ngăn cản nữa, thậm chí trên đường Thịnh Nịnh đưa anh về dinh thự, anh cũng không nói gì nữa, mặt mũi cứng nhắc khó chịu.

Anh bỏ tất cả thái độ tư thế cao ngạo xuống, say rượu chạy tới đây thẳng thắn với cô nhưng vẫn bị cô cự tuyệt.

Thật ra Thịnh Ninh rất sợ lái xe, nhất là lúc trước ở Thượng Hải, có Ôn Diễm ngồi ở ghế lái phụ, lái tốc độ chậm nhất cũng sợ nhưng không biết hôm nay vì sao, lái chiếc xe sang trọng trăm vạn của Ôn Diễm mà cô cũng không sợ va chạm, lái xe dọc theo đường đi đặc biệt thuận lợi, ngay cả đèn đỏ cũng không gặp mấy cái, thuận thuận lợi lợi đến.

Cô đưa anh về dinh thự, cũng mặc kệ anh còn ngồi trên xe, cô xuống xe chuẩn bị bắt taxi về căn hộ.

Sau khi đi ra ngoài vài mét, Thịnh Ninh không nhìn được quay đầu lại nhìn anh.

Ôn Diễm cũng đã xuống xe, đứng dưới ánh đèn mờ mịt không rõ trong bãi đỗ xe ngầm, vóc người cao gầy, quần áo tinh xảo nhưng trông cả người đều chật vật.

-

Thịnh Thi Mông vốn định gọi điện thoại cho Thịnh Ninh, chị gái cô ấy thật sự đi hơi lâu.

Nhưng cô ấy chỉ sợ tình huống dưới lầu là kiểu tình huống đó, vậy cú điện thoại này của cô ấy khá là vô đạo đức.

Thịnh Ninh không có ở đây, cô ấy ở nhà một mình, cũng không xem phim nữa, cuối cùng thật sự tò mò, thậm chí còn chạy ra ban công nhìn xuống, muốn thử xem có thể nhìn thấy rốt cuộc hai người họ đang làm gì ở dưới lầu hay không.

Kết quả chỉ nhìn thấy dưới lầu có một chiếc xe màu đen, nếu không phải đèn đường chiếu sáng thì toàn bộ thân xe đều ẩn trong bóng đêm.

Nói cách khác, chị gái cô ấy và tổng giám đốc Ôn còn ở trong xe.

Nói chung hai người có ý tứ với nhau ở trong xe lâu như vậy, còn có thể làm gì nữa.

Dù sao lúc trước Thịnh Thi Mông còn chưa chia tay Ôn Chỉnh, khoang xe có tính ản nấp cực cao cũng có thể xem như là nơi tán tỉnh.

Trong không gian khoang xe chật hẹp tầm mắt tối tăm, ngay cả hôn môi cũng có thể làm cho toàn thân người ta tê dại, Ôn Chỉnh có một thói quen nhỏ, đó là anh ta thích vừa hôn vừa vuốt v3 lỗ tai cô ấy, sau khi hôn xong còn cười ở bên tai cô ấy một tiếng, cố ý hỏi cô ấy có thích hay không.

Mà lúc ấy, trước mặt Ôn Chỉnh Thịnh Thi Mông vẫn là sinh viên nữ thanh thuần cho nên sẽ cố ý ngượng ngùng cúi đầu, nhẹ nhàng dấm vào ngực anh ta một cái, nũng nịu nói không thích.

Anh ta lại càng thích nhìn dáng vẻ cô bé khẩu thị tâm phi* này sau đó lại cười hôn lên.

*Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, thường mang ý xấu. Trong ngữ cảnh này thì yêu thương cứng chề hơn.

Giờ nhớ lại, cũng không biết khoảng thời gian đó là ai lừa ai nhiều hơn.

Nếu như coi khoảng thời gian cô ấy và Ôn Chỉnh “yêu đương” như một trò chơi tình yêu, hai người phân cao thấp với nhau, đều muốn lấy được thứ gọi là bên khống chế, bắt đối phương lại, như vậy thì sau khi quan hệ chấm dứt, mình có thể giữ nguyên thể lực mà hoàn toàn mà chia tay đối phương chứ không phải là bên chặt vật kia.

Hình như bây giờ xem ra cô ấy đã làm được rồi.

Nhưng thắng cũng không vui về gì, ngược lại có loại khổ sở nói không nên lời.

Đang lúc cô ấy vô thức nghĩ đến Ôn Chỉnh, chiếc xe dưới lầu đã lái đi.

Thị Thi Mông không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ hôm nay Thị Nịnh muốn qua đêm với tổng giám đốc Ôn sao?

Cô đi từ ban công vào sofa lấy điện thoại, nếu hôm nay Thị Nịnh ra ngoài qua đêm, hẳn là sẽ nói với cô ấy.

Nhưng không có.

Thị Thi Mông thất thần xem phim, chờ xem phim xong, Thị Nịnh vẫn chưa về.

Lần này cuối cùng cô ấy cũng hơi hiểu được cảm giác bình thường một mình Thị Nịnh ở căn hộ chờ cô và Ôn Chinh hẹn xong sẽ trở về là cảm giác như thế nào rồi.

Thị Thi Mông đành phải đi rửa mặt, cuối cùng chuẩn bị đi ngủ thì Thị Nịnh mới về.

“Chị?” Cô đi cầu thang một nửa, sau đó chạy xuống: “Về rồi hả? Sao đi lâu thế?”

Thị Nịnh thản nhiên nói: “Chị đưa anh ấy về nhà.”

“Hả?” Thị Thi Mông gãi gãi mặt: “Là vì em sao?”

Bởi vì cô ấy ở đây cho nên Thị Nịnh không tiện gọi tổng giám đốc Ôn lên, đành phải đưa tổng giám đốc Ôn về nhà vì vậy mới lâu như vậy.

Thị Thi Mông cảm thấy hơi áy náy, cô không những không đợi Thị Nịnh mà còn một mình xem phim xong.

“Vậy còn xem phim chứ? Em coi với chị.” Cô ấy quan tâm hỏi.

Cùng lắm thì cùng chị gái xem thêm một lần nữa là được.

Thị Nịnh lắc đầu, đang lúc Thị Thi Mông không biết nên nói gì thì đột nhiên cô tiến lên hai bước, dùng sức ôm lấy Thị Thi Mông.

Thị Thi Mông hơi sững sờ: “Chị?”

“Chị nói rất nhiều lời làm tổn thương trái tim anh ấy.” Thị Nịnh nói nhỏ.

Thị Thi Mông sững sờ sau đó nghe thấy Thị Nịnh ôm mình nhỏ giọng khóc nức nở.

Thị Nịnh vừa hít mũi vừa nói: “Thị Mông, chị chưa bao giờ ghét mình như vậy.”

“Vì sao chị luôn bị quan như vậy, còn chưa bắt đầu đã nghĩ tới sau này, sau đó như thế nào cũng không dám nói thích anh ấy.”

“Hèn gì chị luôn luôn không kết bạn được, hèn gì chỉ có mỗi em là chấp nhận ở bên chị, đều là chị tự làm tự chịu.”

Nói xong cô liền bật khóc thành tiếng, Thị Thi Mông muốn lau nước mắt cho cô nhưng cô không muốn để Thị Thi Mông nhìn thấy mình khóc lóc thảm thiết như vậy nên gắt gao ôm lấy Thị Thi Mông, dùng sức túm lấy cô ấy, vùi tất cả nước mắt lên quần áo của em gái.

Cô khóc lớn, nói năng cũng lộn xộn, khóc đứt quãng không thành tiếng.

“Chị thật sự rất thích anh ấy, hôm nay nhìn thấy anh ấy khổ sở như vậy, chị cũng rất khổ sở, chị muốn nói xin lỗi với anh ấy nhưng chị sợ nói xin lỗi lại cho anh ấy hy vọng, chị không muốn cầu anh ấy, không muốn anh ấy lãng phí thời gian trên người mình, ở cùng một chỗ với người như chị, sau này anh ấy sẽ rất mệt mỏi.”

“...”

Đây là lần đầu tiên Thị Thi Mông nhìn thấy Thị Nịnh khóc như vậy, cô ấy bị cảm xúc của cô lây nhiễm, cũng đỏ mắt theo.

Khi thi không tốt, Thị Nịnh sẽ buồn nhưng sẽ không khóc, ngược lại sẽ học tập chăm chỉ hơn.

Lúc bị Thịnh Khải Minh mắng, Thịnh Nịnh cũng buồn nhưng cũng không khóc, ngược lại càng cố gắng hơn nữa, cố gắng thoát khỏi gia đình bản địa* kia, đến một nơi mới sống cuộc sống của mình.

*原生: Nguyên bản, chữ Hán, nguyên bản, chưa chỉnh sửa, nguyên bản, lần đầu xuất hiện và không bị thay đổi bởi bất kỳ ngoại lực hay nội lực nào

Nhưng mà đối với Ôn Diển, Thịnh Nịnh không biết bây giờ nên làm gì nữa.

Bởi vì từ bỏ một mối tình, về sau dù cô có cố gắng thế nào cũng vô dụng.

-

Sau đó đêm thứ sáu trôi cứ qua như vậy.

Ôn Diển một mình ngủ ở Kinh Bích công quán đến giữa trưa mới dậy, sau khi thức dậy đầu đầu muốn nứt ra, di chứng say rượu lộ ra vào ngày hôm sau, ngay cả xuống giường rửa mặt cũng khó khăn.

Người đàn ông dứt khoát nằm xuống giường một lần nữa, đưa tay che mắt lại, cố gắng ngủ lại.

Nhưng ký ức đêm qua lại dâng lên trong đầu.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Anh không quên, nhớ đêm qua mình đã làm gì rất rõ ràng, cũng nhớ mình đã nói gì với Thịnh Nịnh, cũng nhớ cả Thịnh Nịnh đã nói gì với mình.

Nhớ tới tất cả ngày hôm qua, Ôn Diển vô cùng khó chịu kéo khoé môi nở một nụ cười khổ.

Anh cũng không biết thì ra lúc mình uống quá nhiều có thể nói những lời này với một cô gái.

Thực sự mất mặt.

Say rượu mất mặt, chắc là cả đời này cũng không quên được.

Mà lần này tác dụng của cơn say rượu cũng lớn hơn Ôn Diển tưởng tượng rất nhiều, chẳng những kéo dài cả cuối tuần, còn tiếp tục kéo dài đến thời gian làm việc cả tuần sau.

Trợ lý Trần và thư ký Trương trải qua hai ngày nghỉ phép hoàn chỉnh, không bị cấp trên quấy rầy, trông trạng thái cả người đều là sáng chói loá.

Cấp trên của họ vẫn giữ trạng thái bình thường khi làm việc, họp phê duyệt văn kiện, ra ngoài xã giao vẫn mạnh mẽ như trước, không nhìn thấy bất kỳ manh mối nào.

Tổng giám đốc thiếu một sinh viên thực tập, ngoại trừ chị Lệ và anh Trương thường xuyên lăm bắm một hai câu, ôi dào ơi Tiểu Thịnh không làm việc vất không ai làm hết, mau tuyển sinh viên thực tập mới vào đi thôi thì đối với những người khác cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Có lẽ là nhắc mãi có linh, thứ sáu này phòng tổng giám đốc họ xuất hiện có một sinh viên thực tập.

Nhưng không phải sinh viên thực tập mới mà là sinh viên thực tập Cao Nhị tốt nghiệp cùng thời điểm với Thịnh Nịnh.

Bây giờ Cao Nhị không còn là sinh viên thực tập của Tập đoàn Hưng Dật nữa, hôm nay cô ấy đến với thân phận con gái của tổng giám đốc Cao, một đường vào công ty, còn muốn giết luôn cả tổng giám đốc.

Trước kia lúc còn là sinh viên thực tập, nói chuyện làm việc đều tương đối cẩn thận, bây giờ cởi mũ sinh viên thực tập ra, cả người cô cả Cao đều kiêu ngạo.

Cô ấy xông thẳng vào phòng làm việc của Ôn Diển.

Ôn Diển đang làm việc bị cô ấy dọa hết hồn, sắc mặt lạnh lùng gọi trợ lý: “Trần Thừa!”

Cao Nhị trực tiếp đóng cửa phòng làm việc, ngăn trợ lý Trần ở ngoài.

“Cô Cao.” Ôn Diển bất mãn nhìn cô ấy: “Bình thường bố cô dạy cô như vậy sao? Không chào hỏi đã xông vào xông xộc?”

“Tất cả đều không phải là do anh sao!” Cao Nhị nhìn anh trách móc rồi đánh phủ đầu: “Tôi ở nhà suy nghĩ chuyện này một tuần rồi, không biết về sau mình sẽ tiếp tục làm bạn với Thịnh Ninh như thế nào, anh cái đồ lam nhan họa thủy, phá huỷ tình bạn của chúng tôi, anh phải chịu trách nhiệm!”

Trong mắt Ôn Diển là cực kì hoang đường, nhìn cô ấy giống như nhìn người bị bệnh tâm thần.

“Tôi chịu trách nhiệm gì?” Anh lạnh lùng nói.

Cao Nhị chống nạnh ngẩng đầu lên, khí thế cô cả uy nghiêm nói: “Tôi nghĩ kỹ rồi, nếu anh thích cậu ấy, cậu ấy cũng thích anh thì sớm muộn gì hai người cũng phải yêu nhau, đúng không? Bạn tốt của tôi yêu đương người đàn ông mà tôi thích, ai sẽ đau khổ đây? Cho nên anh phải giới thiệu cho tôi một người đàn ông có điều kiện tương tự như anh, như vậy chuyện này sẽ chấm dứt. Chờ tôi có tình yêu mới, tôi sẽ làm hoà với Thịnh Ninh.”

Tay đang cầm bút của Ôn Diển hung hăng dừng lại, kinh ngạc nhìn cô ấy.

“... Cô nói gì?”

Sắc mặt Cao Nhị bỗng nhăn nheo vặn vẹo, người thất tình từ fan biến thành anti chỉ là chuyện trong phút chốc, ngày xưa ngưỡng mộ người đàn ông này bao nhiêu thì bây giờ cô ấy lại đau lòng bấy nhiêu.

“Tôi đã nói một lần, đã rất khó chịu và đau lòng, thế mà anh còn kêu tôi lặp lại lần nữa sao? Ôn Diển, giết người ai còn moi tim như anh như thế này...”

Ôn Diễn trực tiếp ngắt lời cô ấy, chỉ hỏi đi ù anh quan tâm nhất.

“Cô nói ai thích ai?”

Chương 89-90

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Anh thích cậu ấy, cậu ấy thích anh.” Cao Nhị ngờ ngác nói, sợ anh nghe không hiểu còn cố ý dùng ngón trỏ hai tay đối diện, làm bộ dạng hai mũi tên: “Không phải hai người thích nhau sao?”

Ôn Diễm im lặng híp mắt, hỏi: “Cô nghe ai nói?”

“À ờ.”

Đương nhiên Cao Nhị không thể nói với Ôn Diễm là cô ấy nghe lén hai người họ nói chuyện được. Điều kiêng kị nhất trong chuyện làm ăn là bị người ta nghe lén mình nói chuyện, bố cô ấy chính là như vậy.

Vì vậy, cô ấy chỉ mơ hồ trả lời một nửa: “Thịnh Nịnh nói chứ ai nói, chính miệng cậu ấy thừa nhận với tôi.”

Lời nói rành mạch rõ ràng của Cao Nhị khiến Ôn Diễm ngẩn người một lúc lâu, cổ họng anh căng thẳng, sau đó khẽ run giọng hỏi cô ấy một lần nữa: “Thật không?”

“Thật, nếu không thì sao tôi với Thịnh Ninh... thế chứ?” Cô ấy không muốn nói hai từ bẻ đôi nên trừng mắt lên Ôn Diễm, lẩm bẩm: “Chỉ vì một người đàn ông mà làm điếu này, máu chó quá rồi.”

Cô ấy thực sự thích Ôn Diễm, có lẽ là ngưỡng mộ nhiều hơn thích nhưng cảm giác thích này là có thật.

Bình thường tính cách của Cao Nhị quá tùy tiện cho nên lần thất tình này, những thành viên trong hội chị em plastic của cô ấy đều không coi chuyện này là thật, đều cho rằng qua một thời gian nữa Cao Nhị sẽ tốt thôi, các cô kia đều cảm thấy Cao Nhị yêu Ôn Diễm ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhiều lắm là chung tình với ngoại hình thân phận của anh cộng với khí

chất lạnh lùng kiêu ngạo ưu việt của anh dưới sự làm nể của mấy người đàn ông khác.

Trước khi Cao Nhị đến thực tập ở Tập đoàn, thậm chí cô ấy còn không nói chuyện với Ôn Diễm, thậm chí Ôn Diễm cũng không biết cô ấy là ai.

Lần đầu gặp anh trong bữa tiệc rượu, bởi vì bố cô ấy giới thiệu, anh chỉ hơi khách sáo mỉm cười với cô ấy, sau đó gọi cô ấy một tiếng cô Cao mà thôi.

Ngay cả chính Cao Nhị cũng cho rằng phần thích này không nghiêm túc nhưng mãi đến khi bị anh từ chối, lại nghe được cuộc đối thoại giữa anh và Thịnh Ninh, trong lòng cô ấy mới xác định, thì ra anh cũng sẽ thích người khác, chỉ là người được anh thích không phải cô ấy mà thôi.

Một tuần này, Cao Nhị đi chơi khắp nơi, các chị em càng lơ phất phơ an ủi cô ấy, nói trên thế giới này có ba tỷ rưỡi đàn ông, không có người này thì có người khác, chắc chắn người sau sẽ tốt hơn người trước,

Nhưng tâm trạng của cô ấy vẫn không vui nổi.

Giống như thời sinh viên thẫn mẫn một bạn nam có thành tích cực kỳ ưu tú, chưa từng nói mấy câu với nhau, thậm chí ngay cả bạn bè cũng chưa tính nhưng mà lại nhớ rõ mã số sinh viên và chỗ ngồi của cậu, nhớ rõ thành tích của cậu mỗi lần thi, nhớ rõ cậu thích chọn món nào ở cửa sổ trong canteen, sau khi tốt nghiệp sẽ đau lòng khổ sở vì không bao giờ gặp lại cậu.

“Xin lỗi.”

Cao Nhị bị một câu xin lỗi của người đàn ông kêu hoàn hồn.

“Hôm nào tôi sẽ mời tổng giám đốc Cao ăn một bữa cơm.” Ôn Diễm bổ sung.

Sao Cao Nhị có thể không nghe hiểu chứ, từ góc độ cá nhân mà nói, anh không thể đáp lại cô ấy cho nên mới dùng cơ hội nói chuyện làm ăn với bố

cô ấy để biểu đạt sự xin lỗi.

Tuy rằng mình không trèo lên Ôn Diển được nhưng tốt xấu gì cô ấy cũng giúp bố cô ấy nối một sợi dây, không tệ.

“Còn có giới thiệu đàn ông nữa.” Cao Nhị nói: “Nghèo một chút cũng không sao, tôi có tiền nhưng ít nhất ngoại hình cũng phải đẹp trai không kém anh.”

Biểu cảm Ôn Diển hơi chậm lại một chút, cho tới bây giờ anh chưa từng giới thiệu đối tượng giúp người khác, hơn nữa còn là kiểu yêu cầu kén vợ kén chồng này.

“... Cố gắng hết sức.”

Anh miễn cưỡng đồng ý sau đó lạnh nhạt nói cảm ơn.

Cao Nhị không hiểu anh cảm ơn cô ấy chuyện gì, cảm ơn vì hôm nay tới cô ấy “đại náo thiên cung”?

Nhưng cô ấy cũng không quan tâm đến chuyện này, cô ấy biết Ôn Diển là một thương nhân rất chú trọng uy tín, trên cơ bản lời nói ra miệng coi như là thỏa thuận miệng, mục đích của hôm nay cũng đã đạt được, Cao Nhị cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Cô ấy vừa đi ra ngoài thì thấy trợ lý Trần đang đứng chờ mình ở cửa.

“Gan em to quá nhỉ, phòng tổng giám đốc Ôn mà cũng dám tùy tiện xông vào trong.” Về mặt anh ta thân thiện: “Em có bị ngài ấy ném tài liệu vô mặt không?”

Cao Nhị ngửa đầu nhìn anh ta, kiêu ngạo nói: “Không, hơn nữa anh ấy còn hứa sẽ giới thiệu đối tượng giúp em.”

Sự bất đắc dĩ trên mặt trợ lý Trần lại hóa thành hoảng sợ ngay tức khắc.

“Đàn anh.” Cao Nhị cười hắc hắc như không tim không phổi: “Em lại muốn uống rượu nữa.”

“... Tìm người khác đi.”

Cảnh tượng bị nôn khắp người như còn hiện diện rõ ràng trước mắt.

“Nhưng ngoại trừ anh, em không biết nên tìm ai.” Bồng Cao Nhị bĩu môi, trông mong nhìn anh ta nói: “Em khóc trước mặt người khác, người ta đều cảm thấy em khóc giả, không những không an ủi em mà còn chê cười em, chỉ có anh mới có thể hiểu được nỗi thống khổ của em.”

“...”

Trợ lý Trần thờ dài thật sâu.

Hôm nay bị ép đi uống rượu với cô cả, chờ cô cả hài lòng rồi đi, trợ lý Trần mới gõ cửa phòng làm việc, muốn xem rốt cuộc tổng giám đốc Ôn có phản ứng gì với sự xuất hiện đột ngột của Cao Nhị.

Kết quả sau khi đi vào, thế mà tổng giám đốc Ôn lại ngăn người.

Gọi khi tổng giám đốc Ôn một tiếng, anh mới lấy lại tinh thần, hỏi anh ta có chuyện gì.

Trợ lý Trần định là nói đỡ cho cô cả ư gì làm nấy kia, để tổng giám đốc Ôn đừng so đo với cô ấy, bây giờ xem ra hình như tổng giám đốc Ôn cũng không tức giận, cũng không thêm để ý Cao Nhị bất lịch sự không mời mà đến.

“... Không có việc gì, chính là đến hỏi buổi trưa ngài định ăn gì, để tôi cho người chuẩn bị.” Trợ lý Trần nghĩ đại một lý do.

“Không ăn, cậu sửa sang lại tài liệu hôm nay tôi cần phê duyệt xong đặt một bên đi, buổi chiều sẽ sớm hai tiếng.” Ôn Diển nói xong những lời này, lại hỏi anh ta: “Buổi tối có xã giao gì không?”

Trợ lý Trần suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Hình như không có.”

Ôn Diển ừ một tiếng, thản nhiên nói: “Vậy hôm nay tranh thủ tan tãn đúng giờ, vất vả rồi.”

Quá kinh ngạc, trợ lý Trần cảm động đến xém tí nữa không khóc ra được luôn.

Hai tuần này bị sao vậy, thế mà anh ta tan tành đúng giờ vào hai thứ sáu liên tiếp, còn có thể chuyên tâm hưởng thụ cuối tuần. Vốn là đã “giác ngộ tư tưởng” lấy lương cao thì nên làm việc cả đời cho tổng giám đốc Ôn, cũng không dám trông mong 996*, 007 mới là bình thường, lại không ngờ chế độ làm việc 965 như thần tiên này cũng có ngày rơi xuống đầu anh ta?

*Văn hóa 996 chính là cách người dân Trung Quốc ám chỉ lịch làm việc từ 9 giờ sáng đến 9 giờ tối liên tục 6 ngày trong một tuần. Tương tự, 007 là làm việc 24h trong 7 ngày; 965 là làm việc 9h sáng tới 6h chiều trong năm ngày.

Ông chủ thần tiên, công việc thần tiên, anh ta muốn làm việc ở Tập đoàn Hưng Dật đến khi về hưu.

-

Bên Thịnh Ninh còn không biết trong khoảng thời gian Cao Nhị và cô tạm thời tuyệt giao thì cô ấy đã đi tìm Ôn Diển.

Trong thời gian ngắn ngủi này mất đi tình bạn đồng thời từ chối người đàn ông mình thích khiến cho trạng thái trong những ngày tiếp theo của cô đầu vô cùng kém, có đôi khi ng ã trong thư viện, rõ ràng mắt nhìn chằm chằm tư liệu nhưng người lại h ãn bay về trời, đừng nói gì tới hiệu suất học tập công việc nữa.

Tháng năm là kỳ thi phiên dịch, tháng sáu là bảo vệ tốt nghiệp, cô thật sự không có thời gian để lãng phí nữa nhưng vẫn vì chuyện tình cảm mà làm chậm toàn bộ kế hoạch và tiến độ.

Giáo viên hướng dẫn cho rằng gần đây cô quá bận rộn quá mệt mỏi, còn khuyên cô nên chú ý kết hợp làm việc học tập và nghỉ ngơi.

Con người khi rất rất bận rộn sẽ không có thời gian để suy nghĩ những chuyện khác nhưng một khi thời gian rảnh rỗi, đầu óc trống rỗng, suy nghĩ

gì đó là chuyện không thể tránh khỏi.

Lúc rảnh rồi là lúc cô nghĩ về người kia.

Từ tuần trước sau khi cô nói những lời quá đáng với Ôn Diễm, anh không liên lạc với cô nữa.

Cũng đúng, bị nói như vậy thì còn ai có thể mặt dày đeo bám hạ mình nữa đâu, huống chi là người đàn ông như Ôn Diễm.

Thịnh Nịnh không muốn để mình trông quá khổ sở, vì thế trong lòng liều mạng an ủi mình.

Ôn Chinh và Thịnh Thi Mông đã chia tay, nợ nần của cô và Ôn Diễm cũng coi như đã thanh toán hết, về phần tình cảm không giải thích được của anh, may mà tất cả còn chưa bắt đầu, cô đã bóp nó chết.

Chờ sau khi cô tốt nghiệp tìm được việc làm thì hàng năm đầu đóng bảo hiểm xã hội đúng hạn, lấy được tư cách mua nhà cũng là chuyện mấy năm sau, khi đó cô lại đi tìm Ôn Diễm để làm thủ tục ký tên, nói không chừng khi đó Ôn Diễm cũng không nhớ cô là ai nữa kìa.

Chờ khi đó cô có tìm bạn trai kết hôn hay không cô không biết, dù sao Ôn Diễm cũng ở tuổi kia, hẳn là đã kết hôn lâu rồi.

Nghĩ sơ sơ tới đây, Thịnh Nịnh liền dừng lại sau đó tiếp tục vùi đầu vào việc của mình.

Chiều thứ sáu Thịnh Nịnh và giáo viên hướng dẫn còn có mấy sinh viên mà giáo viên dẫn theo mở một cuộc họp nhỏ với nhau, sau khi họp xong, giáo viên giữ một mình cô lại để nói chuyện.

Thịnh Nịnh cho rằng đó là chuyện luận văn, đang chuẩn bị rửa tai nghe, kết quả giáo viên mở miệng nói là.

“Cuối tuần này em đừng ngâm mình trong thư viện nữa, hẹn bạn bè ra ngoài chơi một chút, cho mình nghỉ xả hơi hai ngày không mất chi.”

Thịnh Nịnh sừng sốt một chút, gật đầu nói: “Em cảm ơn ạ.”

Đi ra khỏi tòa nhà dạy học, phóng mắt nhìn trời toàn là màu xám xịt, rõ ràng đã qua xuân phân* nhưng mà thời tiết vẫn lúc tốt lúc xấu.

*Xuân phân theo lịch Trung Quốc cổ đại, là điểm giữa của mùa xuân, nó là một trong hai mươi tư tiết khí trong nông lịch và tiết khí này bắt đầu từ điểm giữa mùa xuân. Theo định nghĩa này, thời điểm bắt đầu của nó trùng với khái niệm điểm xuân phân tại Bắc Bán cầu theo quan điểm của khoa học phương Tây.

Thịnh Nịnh vô thức rụt cổ, định tối nay hẹn Thịnh Thi Mông và Quý Vũ Hàm ra ngoài dạo phố giết thời gian.

Kết quả vừa gửi tin nhắn đi, hai người này đầu là đầu học kỳ chỉ chèo thuyền*, sau đó đến thời điểm giữa học kỳ bắt đầu bị giáo viên hướng dẫn thúc giục mới hậu tri hậu giác** bắt đầu bắt tay vào việc học cho nên giáo viên hướng dẫn của các cô ấy cũng không dễ nói chuyện như giáo viên hướng dẫn của Thịnh Nịnh, không những không thúc giục mà còn chủ động cho nghỉ.

*Kiểu ham chơi không lo học ấy.

**“hậu tri hậu giác” là một việc gì đó mọi người đầu biết hết, chỉ còn mình mình không biết, mãi sau mới phát hiện ra.

Nhưng ngoại trừ các cô ấy ra thì không có bạn bè thân thiết nào khác, nhóm ba người trong giao diện trò chuyện kia cũng lâu rồi chưa nhắn tin.

Thịnh Nịnh không ngờ cứ trở về ký túc xá nằm như vậy, bây giờ cô vội vàng cần tìm một chuyện để giết thời gian.

Cô lên điện thoại kiểm tra xem có hoạt động giải trí thích hợp cho một người đi giết thời gian hay không, kiểm tra nửa ngày cũng không có gì mình hứng thú.

Đúng lúc này cô nhận được WeChat của Lục Gia Thanh.

Anh ta về nước rồi.

Chương trình thạc sĩ mùa xuân bên kia là tháng hai kết thúc khóa học, lễ tốt nghiệp cũng được sắp xếp vào thời gian đó, sau khi xử lý tất cả mọi chuyện xong xuôi, cuối cùng Lục Gia Thanh cũng tạm biệt trường và trở về nước.

Anh ta nói lần trước mời cô ăn cơm nhưng không mời thành công, bị cấp trên của cô cướp ngang giữa đường cho nên lần này chắc chắn phải mời lại.

Thịnh Nịnh: “Tối nay sao?”

Lục Gia Thanh: “Cũng được đó nhưng tớ vừa xuống máy bay, phải về dọn dẹp nhà cửa trước.”

Lục Gia Thanh: “Chờ tớ dọn dẹp xong xuôi sẽ liên lạc với cậu nhé.”

Lúc anh ta trở về Yến Thành cũng đã nhờ bạn bè tìm một căn hộ, cũng nộp tiền đặt cọc rồi, chỉ chờ lần này về nước dọn đồ qua ở thôi.

Thịnh Nịnh suy nghĩ một chút, hỏi anh: “Cậu có phiền khi có thêm người tới giúp không?”

Lục Gia Thanh trả lời rất nhanh: “Không ngại, cậu có phiền tới giúp tớ sao?”

Nói chuyện với Lục Gia Thanh thật sự thoải mái.

Đương nhiên cô nói không ngại, sau đó hỏi anh ta xin địa chỉ, trở về ký túc xá cất notebook rồi cầm túi xách.

Trước khi đi, Thịnh Nịnh nhìn ra ban công thấy bầu trời càng ngày càng âm u, nhớ tới tin tức thời tiết gần đây nói Yến Thành có thể sắp đón một đợt rét đầu mùa, không khí lạnh ẩm lui tới thường xuyên, thời tiết mưa nắng thay đổi nhanh cho nên nhắc nhở người dân gần đây phải chú ý giữ ấm.

Cô suy nghĩ một chút, vẫn cẩn thận mang ô theo, cuối cùng quấn khăn quàng cổ ra khỏi cửa.

Hai người hẹn gặp mặt nhau tại chỗ ở của Lục Gia Thanh, động tác anh ta nhanh hơn cô một chút, đã cất vali xong, sau khi nhận được tin nhắn Thịnh Nịnh thì xuống lầu đón cô.

Quấn kín mít như vậy, khi Lục Gia Thanh nhìn thấy cô không khỏi nở nụ cười.

“Sao cậu còn mặc nhiều hơn tớ đây mới về từ Bắc Âu thế hả?”

Anh ta mặc áo khoác phong cách Anh, thậm chí còn không cài nút, cứ phong độ nhẹ nhàng mở rộng ra bên ngoài như vậy.

Nhìn thì lạnh, không thể hiểu được.

Ôn Diển cũng có thói quen này, rõ ràng là áo khoác có nút áo, thế mà không thích cài, nặng nề phải phanh ra thế kia.

“Cậu rất sợ lạnh.” Lục Gia Thanh nói: “Tớ nhớ lúc đọc sách cậu chính là như vậy, mọi người đều thay đổi phục mùa hè, chỉ còn cậu mặc áo khoác, lúc trong giờ thể dục thì cậu dễ thấy nhất.”

Vóc dáng Thịnh Nịnh không tính là cao, trước kia lúc tập thể dục được thấy cô cho đứng ở hàng trước, mà khi đó vóc dáng Lục Gia Thanh cũng đã rất cao cho nên bình thường đều đứng ở hàng sau.

Anh ta cao lớn, tầm mắt cũng nhìn xa, vì thế có thể dễ dàng nhìn thấy bím tóc đuôi ngựa quen thuộc kia.

Thịnh Nịnh tập thể dục cũng giống như cô học tập, thái độ nghiêm túc, tư thế đúng chỗ, so sánh với những bạn học lười nhác chèo thuyền bên cạnh cô thì có vẻ động tác của cô khá là thú vị đáng yêu.

Lục Gia Thanh thường nhìn mà cười thành tiếng.

Khi làm động tác quay người, Thịnh Ninh quay đầu lại, anh ta lại vội vàng thu mắt. Cho dù hai người cách nhau rất xa, cô còn bị cận thị thì không hiểu sao anh ta vẫn lo lắng bị cô phát hiện anh ta đang nhìn mình.

Có lẽ chính là bởi vì thái độ nghiêm túc, có lần Thịnh Ninh bị giáo viên thể dục nhìn trúng, vào ngày học sinh thể dục tập chính, thầy cô gọi cô đi lên thay thế.

Vì thế Lục Gia Thanh thường thức được bài tập thể dục giữa giờ cô làm càng nghiêm túc hơn, cũng cứng ngắc hơn.

Được Lục Gia Thanh nhắc nhở, Thịnh Ninh cũng nhớ tới quãng thời gian không muốn nhìn lại những buổi tập thể dục giữa giờ hồi Trung học của mình, cô cười gượng hai tiếng nói: “Ai mà không có lịch sử đen tối chứ.”

“Không cảm thấy.” Lục Gia Thanh cười nói: “Lúc đó không tiện nói với cậu, thật ra lúc tổ tập thể dục chưa từng gặp nhìn người tập chính, toàn nhìn cậu.”

Thịnh Ninh há môi, hơi hơi không biết nên trả lời như thế nào.

Lục Gia Thanh cũng không muốn cô trả lời gì, sau khi ôn chuyện đơn giản xong, hai người lên lầu bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đồ đạc của các chàng trai không nhiều lắm nhưng cũng không ít, Thịnh Ninh không tiện giúp thu dọn đồ đạc quá riêng tư nên đơn giản là giúp anh ta thu dọn một ít đồ lớn.

Chờ sau khi tất cả mọi thứ đã thu dọn gần xong, bởi vì thời tiết lạnh, mới sáu giờ mà sắc trời đã tối sầm.

Lục Gia Thanh định mời cô ăn cơm tối rồi mới đưa cô về, lúc này vừa đúng là giờ cao điểm tan tầm, vị trí không dễ tìm lắm nên Lục Gia Thanh chọn một nhà hàng gần nhà có đánh giá không tồi.

“Cậu đã tìm được nhà ở sau khi tốt nghiệp chưa?” Lúc ăn cơm, Lục Gia Thanh thuận miệng hỏi cô: “Có g ần chỗ tớ không?”

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Không g ần lắm nơi, tớ sống ở khu đại sứ quán.”

“Khu đại sứ quán?”

Lúc Lục Gia Thanh tìm nhà đã xem nơi đó r ồi, vô cùng đất đỏ nóng bỏng tay, g ần vòng tròn thương mại, dù là tàu điện ngầm hay xe buýt đều cực kỳ thuận tiện, vị trí tương đối tốt, đương nhiên tiền thuê nhà cũng tương đối đắt.

Anh ta hơi kinh ngạc, Thịnh Nịnh vừa tốt nghiệp đã có thể thuê căn hộ đắt tiền như vậy nhưng nghĩ lại, cười nói: “Vậy mẹ cậu vẫn hào phóng hơn mẹ tớ nhiều, tớ muốn thuê một chỗ tốt, mẹ tớ không thèm để ý tới tớ.”

Thịnh Nịnh sửng sốt, hỏi anh ta: “Cậu biết mẹ tớ hả?”

“Không tính là quen biết, chính xác mà nói mẹ tớ quen biết mẹ cậu.” Lục Gia Thanh nói: “Thỉnh thoảng lúc nói chuyện phiếm nói tới chuyện tớ và cậu đều ở Yên Thành.”

Nói tới đây, bỗng nhiên Lục Gia Thanh nở nụ cười: “Mẹ tớ không biết lúc còn học trung học tớ có đuổi theo anh, còn hỏi tớ còn nhớ cậu không nữa.”

“Sao lại không nhớ rõ chứ.”

Lúc ấy Lục Gia Thanh là con cưng của trời, điều kiện gia đình không tệ, làm gì cũng có thiên phú, dù là học tập hay là vận động, luôn có thể thu hút ánh mắt của người khác một cách dễ dàng, tất cả mọi thứ đến quá dễ dàng nên tự nhiên lạnh nhạt với tất cả mọi thứ.

Lúc đầu là cảm thấy có một bạn nữ luôn tranh vị trí số một với mình nên mới chú ý tới cô.

Cụ thể là khi nào, Lục Gia Thanh không nhớ rõ, ấn tượng sâu sắc nhất là trong một lần thi, Thịnh Nịnh lại đứng thứ nhất, chỉ có cô làm đúng một đề toán thi Đại học vô cùng khó mà lúc đó anh ta ngồi ở phòng nghỉ buổi tối có nên lên mạng suốt đêm hay không nên phân tâm, tự nhiên cũng không làm ra.

Có một đứa bạn khá thân với anh ta vô tình nói, bình thường Thịnh Nịnh không thèm để ý tới người khác nhưng nếu đem đề đi học cô, chắc chắn cô sẽ giải đáp.

Anh ta muốn biết Thịnh Nịnh làm thế nào, vì thế đi hỏi cô.

Dường như Thịnh Nịnh cũng rất kinh ngạc khi anh ta đến tìm cô để hỏi câu hỏi nhưng nếu anh ta đến hỏi, cô cũng không nghĩ nhiều, vẫn rất nghiêm túc giải đáp.

Giọng nói của cô cũng nhã nhặn lịch sự như người của cô, lại gần nghe tinh tế ngọt ngào, đầu ngón tay thanh tú cầm bút, viết quá trình giải câu hỏi rõ ràng từng chữ trên giấy nháp.

Anh ta nói đã hiểu hiểu, cười nói lời cảm ơn với cô.

Thịnh Nịnh cũng cười, nói không có chi.

Lần đầu tiên Lục Gia Thanh nhìn cô cười, đôi mắt hạnh tròn cong thành trăng lưỡi liềm, mất đi cảm giác lạnh lùng, ngược lại càng phù hợp với sự đáng yêu của những cô gái ở độ tuổi này.

Trái tim anh ta tê dại, anh ta nói mình vui vẻ vì biết đề này giải như thế nào, còn cô, vì sao cô cũng vui vẻ như vậy.

Nụ cười của cô mang theo một chút đặc ý.

“Ngay cả người thường xuyên đứng nhất cũng đến hỏi đề thi của tớ, chứng tỏ thành quả học tập của tớ vẫn rất tốt.”

Cũng chính vào lúc này, Lục Gia Thanh phát hiện mình thích cô.

Con cưng của trời luôn luôn được người ta nâng niu, đây là lần đầu tiên theo đuổi con gái, hơi vụng về, cũng không biết nên theo đuổi như thế nào, thậm chí còn đi tìm em gái của cô làm quân sư.

Nhưng quan hệ của hai người cũng không tiến thêm một bước bởi vì có thêm quân sư.

Tưởng rằng vì cô không muốn chậm trễ việc học, vì vậy sau kỳ thi tuyển sinh Đại học, anh ta lại lấy hết dũng khí đi tìm cô.

Thịnh Nịnh vẫn từ chối như trước.

Cô là một cô gái làm việc rất có trật tự, từ ngày đầu hiểu chuyện cô đã thiết lập kế hoạch cuộc sống cho mình, ít nhất trước khi có thể tự kiếm tiền nuôi sống bản thân, tất cả tâm tư ý nghĩ của cô đều dồn vào học tập, căn bản không chia sức lực ra một nửa để yêu đương với người khác.

Lục Gia Thanh phát hiện mình không làm cô loạn nhịp, kiêu ngạo từ trong xương cốt quấy phá, không cưỡng cầu, cũng không liên lạc với cô nữa.

Thật ra mấy năm nay không liên lạc với Thịnh Nịnh cũng rất phong phú, chỉ là thỉnh thoảng chơi trò thật lòng mạo hiểm với bạn bè, bạn bè sẽ hỏi đến thời niên thiếu của anh ta, anh ta sẽ nhớ tới Thịnh Nịnh, hơi ngượng ngùng nói cho mọi người biết mình đã từng vụng về đuổi theo một bạn nữ, hơn nữa còn thất bại.

Cho đến khi tốt nghiệp thạc sĩ sắp về nước, anh ta lại nghe được tên Thịnh Nịnh từ miệng mẹ.

“Mẹ nói chuyện với mẹ nó rồi, mẹ và bà ấy cảm thấy đi đầu kiện hai đứa rất thích hợp.”

“Chỉ có đi đầu hình như sau khi tốt nghiệp cô bé đó muốn ở lại Yến Thành, không biết có thể trở về bên mẹ con mình làm việc hay không.”

Vì vậy, toàn bộ những kỷ ức niên thiếu đã trở lại.

Từng là bạn học cùng lớp, quan hệ thời niên thiếu cũng không tệ, còn cùng quê, bây giờ đều làm việc ở Yên Thành, dù là nhìn vào mặt nào, cũng rất thích hợp.

Nếu như hai người mỗi người đi xem mắt thì cũng chưa chắc có thể tìm được người thích hợp trước mặt như vậy được.

Cũng không hỏi hai đứa nhỏ có ý với nhau hay không, hai bà mẹ chỉ là so sánh từ đi đâu kiện thì cảm thấy hai đứa rất thích hợp.

Lục Gia Thanh không nói với mẹ, thật ra lúc còn học Trung học anh ta đối với Thịnh Nịnh không chỉ là tình bạn cùng lớp.

Nhưng đi đâu đó không quan trọng.

Chỉ cần đi đâu kiện hiện tại thích hợp, tình cảm chính là nước chảy thành sông.

Chương 90

“Bây giờ cậu có bạn trai chưa?” Giọng Lục Gia Thanh dịu dàng ấm áp, trêu ghẹo hỏi: “Bây giờ cậu cũng ra ngoài làm việc rồi, tớ nghĩ chắc chuyện yêu đương này có thể đưa lên lịch trình của cậu chứ?”

Thịnh Nịnh không nói gì.

Đúng là cô đã sắp xếp chuyện yêu đương ở độ tuổi này, hơn nữa xem mắt là cách nhanh nhất để tìm được đối tượng thích hợp.

Nhưng cho dù là xem mắt truyền thống nhất cũng sẽ tràn ngập các chuyện bất ngờ ngoài ý muốn, không biết sẽ gặp kiểu người nào, không biết sẽ bị đối phương xoi mói như thế nào, cũng không biết có thể tìm được một người có đi đâu kiện các mặt đều rất thích hợp thật sự hay không, đồng thời mình cũng thích người ta.

Cô và Lục Gia Thanh là bạn học Trung học, cô hiểu tính cách và phẩm hạnh của anh ta, biết anh ta là một người rất tốt.

Như vậy có thể tiết kiệm thời gian bắt đầu tìm hiểu nhau, cũng tiết kiệm quá trình mài giũa, sau này tỷ lệ cãi nhau cũng sẽ rất nhỏ.

Ông trời đối xử kém với cô như vậy, cuối cùng hôm nay cũng đại phát từ bi cho cô một đáp án thích hợp nhất, đáp án này ng ẩ đối diện cô.

Nhưng cô do dự.

Cô lại nhớ tới Ôn Diển.

Dù là nhìn từ mặt nào cũng không thích hợp nhưng cô chính là rất thích.

Không có cách nào.

“... Không có bạn trai, nhưng có thích một người.” Thịnh Nịnh nói nhỏ.

Lục Gia Thanh ngẩn người, ngay sau đó thở dài cười, giọng điệu vẫn ấm áp như trước: “Hiểu r ấ, ăn cơm đi.”

Thịnh Nịnh gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, lúc này điện thoại trong túi rung lên, cô lấy ra xem, sau khi nhìn thấy tên người gọi, cả trái tim đập nhanh ngay tức khắc.

Cô không nghe máy, mặc cho điện thoại vang lên trong chốc lát.

Ngay sau đó lại vang lên lần thứ hai.

Thịnh Nịnh phi ền não nhú mày, vẫn đứng dậy, nói với Lục Gia Thanh mình ra ngoài nghe điện thoại.

Vừa mới bắt máy, giọng nói của người đ ầu dây bên kia hoàn toàn trái ngược với giọng nói của Lục Gia Thanh vừa r ấ, lạnh lùng chói tai như lưỡi dao băng.

“Em đang ở đâu?”

“Làm gì?”

“Em nói làm gì.” Ôn Diễm lại hỏi một lần nữa: “Ở đâu?”

“Địa Cầu.”

“... Cụ thể hơn một chút.”

“Trung Quốc.”

“...”

Gọi điện thoại cho cũng có thể bị cô gái này làm tức chết đi được, gì Ôn Diễm cũng chưa hỏi ra được.

Anh thở dài, lùi một bước nói: “Tôi ở đây chờ em về”

Thịnh Nịnh giật giật môi: “Anh có biết tôi muốn về đâu không?”

“Em thì đơn giản là về căn hộ hoặc trường học, tôi đi một chỗ chờ em về” Ôn Diễm thản nhiên nói: “Chỗ còn lại thì tôi nhờ người nhìn giùm.”

Thịnh Nịnh bị anh bức tim đập nhanh không nhịn được, không thể nhịn được nữa nói: “Anh cho rằng anh là ****hả!! Xã hội pháp quyền tôi báo cảnh sát anh tin hay không hả!”

Ôn Diễm bị cô rống đến không nói lời nào.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ngay khi Thịnh Nịnh cho rằng chiều này có ích, đang muốn cúp điện thoại thì anh lại mở miệng.

“Em báo đi.” Ôn Diễm chậm rãi nói: “Gặp ở đồn cảnh sát cũng được.”

Thịnh Nịnh cạn lời.

“... Anh tìm tôi làm gì vậy?”

“Tôi có chuyện muốn hỏi em.”

“VẬY BẬY GIỜ ANH CÓ THỂ HỎI TÔI.”

“CHUYỆN NÀY PHẢI HỎI TRỰC TIẾP.”

“Hôm khác không được à?”

“KHÔNG ĐƯỢC.” Ôn Diễm nói: “MỘT KHẮC TÔI CŨNG KHÔNG CHỜ ĐƯỢC.”

ThịNH NỊNH CẮN MÔI, KHÔNG NÓI RÕ VÌ SAO NGAY KHI NGHE THẤY ANH MUỐN TỚI TÌM MÌNH MÀ CŨNG CẢM THẤY KHẨN TRƯƠNG.

NHƯNG SAU KHI TRẢI QUA CUỘC NÓI CHUYỆN VỚI LỤC GIA THANH, TRONG LÒNG CÔ CÀNG THÊM KHẮNG ĐỊNH CẢM GIÁC CỦA MÌNH ĐỐI VỚI ÔN DIỄM.

Cuối cùng ThịNH NỊNH VẪN GỬI ĐỊA CHỈ CHO ANH.

Ôn Diễm không khỏi hỏi: “Sao lại chạy đến nơi đó thế?”

Cô không muốn trả lời, giọng điệu không tốt lắm: “Ngại xa thì đừng đến, có chuyện nói thẳng.”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia hít sâu một hơi, tất cả tính nết của mình ở chỗ ThịNH NỊNH ĐỀU HÓA THÀNH KHÍ THẢI XE.

“TÔI ĐẾN, CHỜ ĐI.”

-

Giờ cao điểm tan tầM VỪA QUA, SẮC TRỜI ĐÃ HOÀN TOÀN TỐI ĐEN LẠI, NƯƠNG THEO BÓNG ĐÊM CÒN CÓ MƯA NHỎ DÀY ĐẶC THI NHAU RƠI XUỐNG.

Cũng may ThịNH NỊNH CÓ MANG THEO Ô, SAU KHI ĂN CƠM XONG, CÔ VỐN ĐỊNH ĐƯA LỤC GIA THANH VỀ TRƯỚC SAU ĐÓ MỚI TỰ MÌNH QUAY LẠI, KẾT QUẢ LỤC GIA THANH CẢM THẤY ĐỂ CON GÁI MỘT MÌNH CHỜ TRÊN ĐƯỜNG VÀO BUỔI TỐI KHÔNG AN TOÀN CHO NÊN ĐỀ NGHỊ ĐỨNG CHỜ VỚI CÔ.

“CẤP TRÊN CỦA CẬU THẬT ĐÚNG LÀ.” LỤC GIA THANH DỖ KHÓC DỖ CƯỜI: “SAO LẦN NÀO SẾP CẬU CŨNG CHỌN NGAY LÚC HAI TỤI MÌNH ĂN CƠM ĐỂ TÌM CẬU THẾ

không biết.”

Thịnh Nịnh mím môi: “Anh ấy xung khắc với tớ, chắc là cũng xung khắc với cậu luôn đó.”

Đợi không lâu, một chiếc xe màu đen quen thuộc chậm rãi chạy về phía này.

Rõ ràng một chút mưa nhỏ như vậy cũng không khiến người trên xe chú ý, người đàn ông dừng xe ở ven đường, cứ đợi mưa nhỏ trực tiếp xuống xe.

Vẫn là bộ tây trang giày da quen thuộc, đội mưa đi về phía hai người, trông cả người tử tử không cầu thả, rõ ràng là vừa tan tằm chạy từ công ty tới đây

Từ bữa cơm lần trước, ấn tượng của Lục Gia Thanh đối với cấp trên của Thịnh Nịnh đã cực kỳ không tốt.

Thật ra điều kiện gia đình của anh ta rất tốt nhưng cho tới bây giờ chưa từng tỏ ra tự cao tự đại với người khác, dù sao bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, bên ngoài xã hội này vẫn tôn trọng tư tưởng bình đẳng của mọi người cho nên khi gặp thái độ cao cao tại thượng của cấp trên Thịnh Nịnh, anh ta thấy hơi khó chịu.

Ôn Diễn vừa nhìn thấy Lục Gia Thanh cũng nhíu mày, cắn răng hỏi: “Chạy xa như vậy chính là để gặp bạn học của em?”

Thịnh Nịnh trả lời: “Liên quan lắm tới anh à.”

Lục Gia Thanh: “...”

Xem ra Thịnh Nịnh còn khó chịu với cấp trên của mình hơn anh ta.

Ôn Diễn bị cô trả lời một câu, sắc mặt lại âm trầm vài phần.

“Thanh toán chưa?”

“Thanh toán r ồi.” Lục Gia Thanh chủ động trả lời câu hỏi của Ôn Di ễn, sau đó hơi bất m ản nhìn anh nói: “Tiên sinh Ôn, tôi mời Thịnh N ịnh ă n cơm, thật sự không cần mỗi lần mở đ ầu là anh trả ti ền.”

Ôn Di ễn nhàn nhạt liếc anh tamột cái, giọng điệu bình thản nói: “Nếu cậu và Thịnh N ịnh là bạn học, tôi mời hai người ă n cơm cũng không sao.”

Lục Gia Thanh nghe nói như vậy, rốt cuộc cũng cảm thấy có gì đó không đ úng.

“Vất vả cậu cùng đ ứng với cô ấy chờ tôi tới.” Cũng mặc kệ anh ta cảm thấy có đ úng hay không, Ôn Di ễn lại nói: “Cậu có thể đi, tạm biệt.”

Tính tình Lục Gia Thanh rất tốt nhưng đi ều kiện tiên quyết là người khác không chọc anh ta.

Giọng điệu từ trên cao nhìn xuống của Ôn Di ễn khiến người ta tức giận thật sự, anh ta cười hai tiếng, không khởi hỏi: “Tiên sinh Ôn, tôi xin hỏi bây giờ anh đang lấy thân phận gì của Thịnh N ịnh nói chuyện với tôi? Cấp trên phải không?”

Lời nói của anh ta rất đ ơn giản, ý tứ chính là "anh không có tư cách ra lệnh cho tôi như vậy."

“Cấp trên?” Ôn Di ễn cười nhạt một tiếng, sau đó không rõ ý vị nhìn về phía Thịnh N ịnh: “Thật không hồ là bạn học của em, cũng chậm chạp y chang em.”

Thịnh N ịnh sợ Lục Gia Thanh ở lại lâu hơn một chút, người đàn ông này lại muốn nói ra mấy lời da mặt dày vì thế vội vàng nói lời cảm ơn với Lục Gia Thanh, sau đó đưa ô của mình cho anh ta.

Lục Gia Thanh nhận ô, anh ta không chậm chạp một chút nào.

Đôi khi giác quan thứ sáu của đàn ông cũng rất chính xác, đặc biệt là đối với người cùng giới.

Lần trước anh ta nhận ra thái độ của cấp trên Thịnh Nịnh đối với Thịnh Nịnh hơi hơi không thích hợp, bây giờ trong lòng càng thêm chắc chắn.

Trong thời gian ngắn anh ta hơi không thoải mái, liếc mắt nhìn cấp trên, đột nhiên nói với Thịnh Nịnh: “Hôm nay nhà tớ quá lộn xộn, lần sau cậu đến nhà tớ nhớ báo cho tớ một tiếng, tớ dọn dẹp trước.”

Thịnh Nịnh nghĩ thầm hôm nay mình tới giúp cậu ấy thu dọn đồ đạc, nếu nhà cậu ấy không lộn xộn thì cô tới làm gì.

Cô cho rằng Lục Gia Thanh đang khiêm tốn với cô, đang muốn khách sáo nói không lộn xộn không lộn xộn thì Ôn Diễm bất ngờ không kịp đề phòng nói một câu: “Hôm nay em đến nhà cậu ta à?”

“Đúng vậy.” Lục Gia Thanh lại cướp trả lời sau đó anh ta hỏi Thịnh Nịnh: “Đúng không?”

Thịnh Nịnh gật đầu: “Ừm.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ôn Diễm cắn hàm dưới, Lục Gia Thanh mỉm cười, lúc này mới tạm biệt Thịnh Nịnh.

Chờ người chặn đường cậ̀m ô của Thịnh Nịnh rời đi, lúc này người đàn ông mới lạnh lùng à một tiếng, châm chọc nói: “Vì gặp cậu ta nên em tình nguyện chạy xa như vậy.”

Thịnh Nịnh coi như không nghe thấy, chỉ nói: “Rốt cuộc anh tìm tôi chuyện gì, nói đi.”

Giọng Ôn Diễm mặc kệ: “Em trả lời tôi sao lại tới nhà cậu ta trước đã.”

Thịnh Nịnh không nói lời nào, anh không nói lý do hôm nay tới tìm cô mà hỏi đong hỏi tây hỏi ba láp ba xàm, vậy thì cô câm luôn.

“Tôi có nói với em là không nên tùy tiện ở chung với đàn ông chưa?” Ôn Diễm cau chặt mày: “Sao em vẫn không có một chút phòng bị thế?”

Nghe Ôn Diển trách cứ, rốt cuộc Thịnh Nịnh cũng không nhịn được.

“Tôi ở chung với ai cũng an toàn hơn so với anh.” Cô hung tợn nói: “Đừng dùng cái giọng dạy đời này nói chuyện với tôi nữa, bây giờ anh không phải ông chủ, cũng không phải bên A của tôi, tôi nghe xong khó chịu.”

Ôn Diển mang theo vài phần tức giận hỏi: “Vậy em dám nói bạn học kia của em không có ý nghĩ nào với em sao?”

Thịnh Nịnh cắn răng nói: “Có cũng không nhiều như anh.”

“Tức là có.” Ôn Diển nhếch môi: “Tôi tìm em, em hận không thể tàng hình trong đất, cậu ta tìm em, em lại chịu chạy xa như vậy, Thịnh Nịnh, em đối xử khác biệt như vậy đúng không?”

“Tôi đối xử khác biệt thì làm sao vậy, cậu ấy nói tiếng người anh có nói không?”

Thế mà cô lại hào phóng thừa nhận như vậy, Ôn Diển tức giận mở to hai mắt, lửa xông lên đầu, huyết thái dương thành thạch nháy ra ngoài.

“Em...”

Thịnh Nịnh ngửa đầu trừng anh, lúc này cũng không để ý đến mặt mũi hay không mặt mũi, một lòng chỉ muốn cho cái đờ đờ ông già câm miệng đi.

“Em em cái gì? Anh ghen ghen con khỉ, còn quái gở ở đây dạy đời tôi, không danh không phận, anh dựa vào gì?”

Ôn Diển trực tiếp bật cười.

“Tôi dựa vào gì?” Trong mắt anh lửa phừng phừng, hạ thấp giọng nói: “Dựa vào em thích tôi.”

Thịnh Nịnh hung hăng ngơ ngẩn, giận dữ mắng anh nói bậy bạ theo bản năng.

Nhưng anh không cho cô cơ hội này, lạnh lùng lại hỏi ngược lại: “Em dám nói mấy lần trước em từ chối tôi là vì không có cảm giác với tôi không?”

Tâm sự bị vạch trần hoàn toàn, hơn nữa còn bị Ôn Diễm vạch trần tại chỗ, Thịnh Ninh xấu hổ đến chết, trong nháy mắt bên tai tê dại, nhiệt độ hai má nhanh chóng tăng lên, cô lui về phía sau vài bước chỉ muốn chạy thật nhanh.

Dù sao cũng là mưa nhỏ, cô dứt khoát nhấn tâm quay đầu chạy ra ngoài.

Cô mới chạy ra ngoài chưa được hai bước đã bị người đàn ông đuổi kịp, lại kéo cô trở về.

Hai người anh kéo tôi lùi nửa ngày trên đường cái, nhìn trai tài gái sắc, đúng là giống như quay phim truyền hình, dọc theo đường đi khiến cho mấy người dừng chân quay đầu lại.

Hai người đều không phải kiểu người thích bị vây xem, bị người qua đường nhìn chăm chăm xem náo nhiệt như vậy, đúng là cũng hơi mất mặt.

Thịnh Ninh không phân biệt được rốt cuộc bây giờ mình xấu hổ là vì bị Ôn Diễm chọc trúng tâm sự hay bị người qua đường xem náo nhiệt, tóm lại cô vô cùng xấu hổ.

Cô muốn chạy nhưng Ôn Diễm lại không cho phép cô chạy.

Thật ra anh cũng rất xấu hổ nhưng so với xấu hổ, anh càng không muốn cứ để cô chạy như vậy.

“Lên xe tôi rồi nói.” Ôn Diễm cũng không chịu nổi thật sự, căng cảm thấp giọng nói.

“Không đi.”

Hình ảnh lần trước bị anh cưỡng hôn trên xe còn rõ ràng ngay trước mắt.

“Vậy chúng ta đi chỗ ít người rồi nói.” Để ngăn chạy thoát một lần nữa, anh cảnh báo: “Đừng làm rộn nữa, mất mặt chết rồi.”

“...”

Hai người đi đến con hẻm nhỏ ở góc đường này, ánh đèn chiếu sáng mờ mịt trong ngõ nhỏ chưa sửa lại, hơi tối, đường cũng không bằng phẳng, theo mái hiên chật hẹp còn có mưa rơi xuống, căn bản không ai chịu đi vào ngõ nhỏ vào ngày mưa xấu như thế này.

Cảm xúc vừa rồi của hai người đều rất kích động, bây giờ đi vào ngõ nhỏ không có người, thế nhưng lại đồng thời trầm mặc.

Thịnh Nịnh chống lưng lên tường, rũ mi rũ mắt xuống, có thế nào cũng không ngẩng đầu nhìn anh.

“Thịnh Nịnh, em nói thật với tôi.” Ôn Diễm mở miệng trước, cúi đầu khoá chặt ánh mắt trên mặt cô: “Có phải em thích tôi không?”

“Không thích.”

“Em không thích tôi vậy em thích ai? Bạn cùng lớp của em à?”

“Tôi bắt buộc phải thích một người à? Thịnh Nịnh vẫn cố chấp nói: “Chẳng lẽ không thích một người tôi sẽ chết sao?”

Ôn Diễm oán hận nói: “Tôi sẽ chết, được chưa?”

Thịnh Nịnh cũng oán hận: “Vậy anh chết đi!”

Anh ta tức giận gõ đầu cô.

“Tôi chỉ muốn nghe anh nói thật một câu, khó đến vậy sao?”

Dù sao cũng bị anh biết rồi, bây giờ Thịnh Nịnh có phủ nhận thế nào thì chắc chắn anh cũng không tin.

Anh biết cô thích anh cho nên hôm nay mới chạy tới hưng sư vấn tội*.

*兴师问罪: Hưng sư vấn tội, nghĩa là phát động (dẫn) quân đội đến để lên án, hỏi tội đối phương. Nó còn chỉ việc, khi một người tức giận tập hợp một đám người đi tới trước cửa chửi và "xử lý" đối thủ. Cụm từ này có xuất xứ từ thời nhà Tống, trong cuốn 25 tác phẩm "Mộng Khê bút đàm" của nhà bác học Thẩm Quát: “Nguyên Hạo cải nguyên, đêra y quan lễ nhạc, ra lệnh cho cả nước phải dùng Phiên thư, Hò lễ, tự xưng tên nước là Đại Hạ. Triều đình hưng sư vấn tội.”

Thịnh Nịnh thấy rõ tình huống trước mắt, đơn giản vò đã mẻ lại sứ*, trong lòng dứt khoát bất chấp tất cả nói: “Đúng vậy, tôi thích anh, tôi cũng không phải là đầu gỗ, được một người đàn ông vừa có tài vừa đẹp trai theo đuổi, tôi không kìm lòng được cũng rất bình thường.”

*Vò đã mẻ lại sứ – 破罐破摔, là từ câu ngạn ngữ 破罐子破摔 : vò đã mẻ rồi thì chính là cái vò mẻ, không cần phải giữ cẩn thận nữa. Nghĩa bóng là vô trách nhiệm, không cầu tiến.)

Vừa có tài vừa đẹp trai.

Không kìm lòng được.

Ôn Diển bị những lời này của cô làm cho trái tim thít chặt, vành tai nóng lên.

“Tôi nói chúng ta không thích hợp, chẳng lẽ mặt trái “tài liệu học tập”* của Ôn Chính và Thịnh Thi Mông còn chưa đủ sao? Tôi đã chịu đựng rất khó khăn, tại sao anh lại muốn ép buộc tôi?”

*Hán việt là giáo tài, tức là tài liệu học tập, tài liệu giảng dạy. Ở đây hiểu nôm na là có ví dụ của Ôn Chính và Thịnh Thi Mông, hai người đừng nên làm theo í.

Cô càng nói càng tức giận, cảm thấy người đàn ông này đúng là không biết xấu hổ thật nhưng mỗi lần anh mạnh mẽ tấn công thì cô cũng từng bước rơi vào tay giặc, một bên từ chối một bên càng rung động với anh.

Nói xong cũng chưa hả giận, cô dứt khoát vươn nắm đấm hung hăng đấm anh một cái.

Trước kia Ôn Diễm cũng từng nói những lời này, anh cũng cảm thấy là cô đang ép anh thỏa hiệp và từ bỏ chống cự.

Thật ra ai cũng không bức ai, chính là khi đối mặt với đối phương, trái tim rung động không kiềm chế được đang bức bách họ từng bước lún sâu hơn.

Ôn Diễm cứng rắn chịu một nắm đấm này của cô, nhắm mắt lại, đè nén cảm xúc thấp giọng nói: “Sao em chịu đựng được, em dạy tôi đi.”

Thịnh Nịnh lắc đầu, từ bỏ nói: “... Dạy không được.”

Vừa rồi lúc ăn cơm với Lục Gia Thanh, cô biết cô không cứu được rồi.

Vứt bỏ một người thích hợp với mình, trong lòng toàn là nhà tư bản cứng choá.

Khoảnh khắc cô nói cho Ôn Diễm biết mình ăn cơm ở đâu, thật ra trong lòng đang chờ đợi anh đến tìm mình.

Đôi mắt người đàn ông rực lửa, anh nói từng chữ với cô: “Thịnh Nịnh, hãy ở bên cạnh anh, anh biết em sợ đi đâu gì, dù thế nào thì anh sẽ che chở trước mặt em.”

“Trừ phi là em không cần anh trước.”

Trái tim của cô mềm nhũn ra trong phút chốc, hai má nhiệt độ cũng cao đến đáng sợ, chớp mũi và khước mắt nhanh chóng trở nên chua xót và ướt át, bỗng cô mím môi khóc.

“Vậy thì em còn nói gì nữa.” Thịnh Nịnh vừa nói vừa khóc: “Anh nói thế rồi ai dám không cần nữa hả.”

Sau khi nghe rõ câu trả lời của cô, dây thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng.

Anh mỉm cười thờ phào nhẹ nhõm, nhịp tim cực nhanh, may mà mưa càng lúc càng nặng hạt, che đậy nhịp tim càng ngày càng rõ ràng của anh.

Ôn Diễn nâng mặt cô lên, giờ tay lau nước mắt rồi nhéo nhéo mặt cô trả thù.

Giọng nói của người đàn ông mang theo chút suy nghĩ miên man, trở nên hơi khàn khàn.

“Đây là cái giá mà em phải trả cho việc trước đây mạnh miệng với anh, chịu cho tốt vào.”

Hai mắt Thịnh Ninh đắm lệ ngờ ngác nhìn anh, trong thời gian ngắn cô không hiểu “chịu” của anh là có ý gì.

Nhưng ngay giây tiếp theo, cô đã biết.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cơn mưa xuân này đến nhanh và vội vàng, những hạt mưa nhỏ rơi xuống thành phố dọc theo chân trời trống trải, nhuộm những ánh đèn neon khác nhau thành những đốm mờ.

Hai người đầu nghĩ rằng mưa sẽ sớm tạnh nhưng mưa càng lúc càng nặng hạt, có vẻ như sắp nhấn chìm cả thành phố vào ban đêm.

Ánh đèn mờ trong ngõ bị mưa cắt thành những vầng sáng loang lổ, chiếu vào hai người đang trú mưa, như là rắc thêm muối.

Cả người Thịnh Ninh đều được che ở dưới thân anh, người đàn ông che chắn cho cô khỏi cơn mưa ngày càng càng to ở bên ngoài, rõ ràng là đang bảo vệ cô khỏi mưa nhưng vào giây phút này, bỗng anh khom lưng cúi đầu xuống, một tay chống tường, một tay nâng mặt cô lên, mạnh mẽ bá đạo chính xác hôn vào môi cô, trao cho cô một nụ hôn còn mãnh liệt hơn cả cơn mưa xuân bất chợt này.

Điêu còn sóng gió hơn nụ hôn này chính là trái tim của Ôn Diển, mấy ngày nay anh bị cô hành hạ thể xác và tinh thần đến kiệt quệ, sau khi nhận được cái trừng mắt đáp lại của cô, sự háo hức sôi ruột cộng với mừng như điên tràn ngập trong lòng anh, sau khi đạt được ước nguyện, anh bị cô hút hết lý trí cảm xúc không cần kiềm chế nữa, không cần áp lực không cần khống chế nữa, dùng cách độc nhất vô nhị của con người - hôn môi để thể hiện tình yêu, đôi môi áp vào nhau và hơi thở quyện vào nhau trả lại cho cô.

Ôn Diển hơi buông ra từ hơi thở quẩn quít, trầm giọng hỏi cô: “Bây giờ em biết tại sao phải gặp mặt hỏi chưa?”

Không đợi cô trả lời, anh lại nóng lòng gấp không chờ nổi nghiến cắn môi cô hôn sâu thật mạnh.

Chương 91-92-93

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh vì câu hỏi không cần trả lời của anh mà rơi vào một khoảnh khắc hoảng hốt.

Sau khi Ôn Diễm xác nhận cô cũng có tình cảm với mình, gần như là một khắc cũng không chờ được.

Rất phù hợp với tính cách anh, anh thực sự là một người đàn ông như vậy.

Cho dù gần đây anh nuông chiều dung túng cho Thịnh Nịnh càng nhiều nhưng trong xương cốt anh vẫn kiêu ngạo như cũ.

Lần say rượu đó là lúc anh hoàn toàn vứt bỏ kiêu ngạo nhưng vẫn bị Thịnh Nịnh cứng rắn từ chối.

Ôn Diễm có xuất thân ưu ái, sinh ra cái gì cũng có, từ nhỏ đã nuôi thành tính cách kiêu căng ngạo mạn, lớn lên lại đảm đương gánh vác toàn bộ công việc làm ăn và danh vọng của Tập đoàn họ Ôn. Anh luôn luôn phải giữ lý trí vững vàng, không thể xúc động, không thể tùy hứng, quen với việc bày mưu nghĩ kế trong công việc, cũng quen với việc quản lý dạy dỗ và khống chế mọi người.

Nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới có một ngày anh lại dây dưa với một cô gái không hề có cảm giác với mình như vậy.

Thịnh Nịnh không thích anh cho nên tất cả những gì anh làm với cô đều là vô lý, kiểu vô lý này không những không được cô đáp lại mà ngược lại còn khiến cô phản cảm.

Sự phản cảm của cô đối với anh khiến anh hoàn toàn rơi vào thất bại và mất mát nhưng hôm nay anh đã biết suy nghĩ thật sự của Thịnh Nịnh ở chỗ Cao Nhị.

Anh nhanh chóng nghĩ rõ Thịnh Nịnh đang lo lắng chuyện gì.

Không thích cô không thích anh, chỉ là cô cũng lo lắng như anh, do dự như anh, thậm chí cô nghĩ nhiều hơn anh vì vậy cô không chịu bước về phía trước.

Không sao, vậy thì anh sẽ đi bước nhiều hơn.

Mất mặt cũng không sao cả, Ôn Diển không muốn mình cứ bỏ lỡ cô như vậy.

Phía trước hai người đã hôn nhau hai lần.

Tuy rằng có rung động, có luống cuống, cũng quả thật là trong một khoảng thời gian sau đó nhớ mãi không quên, nhưng lại là nụ hôn trong lúc giận dữ còn mang theo cảm xúc giận dữ, trong mắt Thịnh Nịnh và Ôn Diển thì đó thậm chí không tính là hôn, chỉ có thể nói là miệng đập miệng.

Lần này lại khác.

Đôi môi nhau đều cảm nhận được xúc cảm đến từ đối phương, càng nghiến mạnh càng có thể cảm nhận được sự mềm mại này.

Hiếm khi Ôn Diển đi theo bản năng, há miệng cắn khước môi khô ráo của Thịnh Nịnh.

Cả người Thịnh Nịnh run lên, môi cô bị hơi thở của anh thổi ra làm ấm ướt nhanh chóng.

Dòng điện dày đặc từ cánh môi kèn sát vào anh lập tức tuôn trào tới tất cả xương cốt khắp người, ngay cả đầu ngón tay siết chặt rữ ở bên người cũng vì tê liệt mà mất đi tri giác trong chốc lát.

“Ừm.”

Cô bị anh cắn đến vô thức ưm một tiếng.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Một giây sau, Ôn Diễm lại dán sát cô hơn mấy centimet, mạnh mẽ dùng lưỡi anh hôn vào.

Mà Thịnh Ninh chỉ có sức lực há miệng thừa nhận.

Anh cực kỳ bá đạo thè lưỡi ra liếm cuốn lưỡi trong miệng cô, tình anh ý em triền miên, càng hôn càng không muốn tách ra, càng hôn càng muốn càng nhiều, hơi thở ở trong miệng không ngừng trao đổi lẫn nhau, anh độ cho em em độ cho anh, kích thích da đầu ngứa ngáy chua xót sáng khoái từng đợt.

Mặt Thịnh Ninh nóng bừng, trái tim như đánh trống.

Nụ hôn của anh giống như một tấm lưới ùn ùn kéo đến trói cô chặt khít, cô giơ tay lên theo bản năng, rõ ràng chỉ có môi hôn môi thôi nhưng cánh tay cũng không có mấy sức lực, chỉ có thể nhẹ nhàng túm áo khoác của anh, đầu ngón tay vẫn tê dại.

Cảm nhận được luồng sức lực nho nhỏ này, yết hầu người đàn ông càng thêm nóng bỏng trượt lên trượt xuống.

Giờ khắc này thật sự là ngay cả Phật cũng phải rung động.

Anh kìm lòng không đậu mà thu bàn tay đang chống tường, đổi thành dùng hai tay nâng mặt cô lên.

Nâng cô lên cao, chính anh lại hạ thấp người xuống vài phần, dán vào đôi môi cô đã siết chặt đến mức không thể chặt hơn, dùng sức mút liếm cắn.

Tại sao con người lại thông minh như vậy, lại biết dùng cách hôn môi để biểu đạt tình yêu, mập mờ đến cực điểm lại thân mật đến cực điểm.

Trước đây, trong khi tìm kiếm tài liệu trong thư viện, Thịnh Ninh nhìn thấy một cuốn sách khoa học phổ biến về lịch sử La Mã cổ đại.

Thậm chí có một số từ trong tiếng Latinh để mô tả các kiểu nụ hôn khác nhau.

Người La Mã cổ đại lãng mạn chia nụ hôn thành ba loại: Osculum lịch sự, basium của môi đối môi và savioum hôn lưỡi quấn quít.

*Ba kiểu hôn của người La Mã đã được nhà văn Maurus Servius Honoratus ghi lại vào thế kỷ thứ 4:

Osculum: một nụ hôn trên má mà bạn sẽ dành cho con mình.

Basium: một nụ hôn kín miệng mà bạn sẽ dành cho vợ mình.

Savioum: một nụ hôn sâu, nũng nịu mà bạn sử dụng với gái mại dâm.

Và bây giờ hai người đang ở savioum.

Bị anh hôn như vậy, Thịnh Nịnh nghĩ thầm, có lẽ cả đời này mình cũng không quên từ này.

Cũng không biết hôn bao lâu, Ôn Diễm mới buông môi lưỡi ra.

Trên miệng hai người đều lấp lánh nước miếng.

Nhiệt độ toàn bộ cổ đi lên trên của Thịnh Nịnh đều nóng đến dọa người, cô không ngẩng đầu nhìn anh nhưng có thể cảm giác được lúc này ánh mắt của anh đang khóa chặt trên mặt mình.

Sau vài hơi thở ướt át nặng nề, Ôn Diễm ôm lấy cô, cúi đầu rờ rõi vùi đầu vào vai và cổ cô.

Anh vừa cười khẽ vừa tự giễu nói: "... Anh không thở nổi."

Thịnh Nịnh: "..."

Thì ra không phải chỉ có cô không thở nổi, thế cho nên vừa rờ rõi xem tí nữa hít thở không thông rờ rõi.

-

Bởi vì nụ hôn vừa nãy quá dữ dội nên sau khi hai người tách ra được vài phút đầu không nói gì.

Trời mưa rất to, Ôn Diễm sợ cô ướt nên vẫn đứng đối mặt với cô không rời.

Cô được anh che chở kín mít, không hề bị ướt một chút nào.

Vừa rồi ăn cơm với Lục Gia Thanh, cộng thêm giờ phút này cô càng chắc chắn suy nghĩ trong lòng mình.

Thật ra nếu cô không thích Ôn Diễm như vậy, có lẽ cô sẽ cân nhắc yếu tố thực tế, đồng ý tiếp tục tiếp xúc với Lục Gia Thanh.

Nhưng mà cô không có,

Ngay cả người như Lục Gia Thanh có đi đâu kiện mọi mặt vô cùng thích hợp thế nhưng cô hoàn toàn không muốn suy nghĩ.

Bởi vậy có thể thấy trong lòng cô chỉ có một đáp án.

Đó chính là Ôn Diễm.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cho dù bây giờ cô không bên nhau với Ôn Diễm thì đoán chừng sau một thời gian rất dài cô cũng không có cách nào bên nhau với người khác.

Lần đó Ôn Diễm uống say tới đây tìm cô, nói những lời đó với cô, nội tâm của cô cũng đã xúc động đến mức không thể hơn nữa rồi.

Thậm chí còn vì từ chối anh về nhà mà khóc một trận lớn khiến Thịnh Thi Mông hoảng sợ.

Cũng là lúc đó cô biết rốt cuộc người đàn ông này chiếm cứ trong lòng cô bao nhiêu.

Cô cho rằng Ôn Diễm không tới tìm cô nữa.

Nhưng hôm nay anh lại xuất hiện, đánh trúng tâm sự của cô, buộc cô phải thừa nhận mình thích anh.

Ôn Diễm biết cô sợ cái gì cho nên anh đã hứa với cô.

Trừ phi một ngày nào đó trong tương lai cô chủ động kết thúc, nếu không anh sẽ luôn che chở chắn trước mặt cô.

Năm đó Thịnh Ninh cũng từng do dự có nên thử với Lục Gia Thanh hay không, chỉ là hết lần này đến lần khác cô rút lui và cuối cùng khiến Lục Gia Thanh cảm thấy nản lòng thoái chí, hoàn toàn thất vọng, vì thế mấy năm nay hai người không còn liên lạc.

Đúng là cô cần có người bắt buộc một phen, cũng đúng là cần một người dù cô có trốn tránh như thế nào thì vẫn kiên định lựa chọn cô.

Bị động đến nông nỗi này, cũng chỉ có Ôn Diễm mới chịu được cô.

Vậy thì thuận theo tâm ý, đánh cược một phen đi.

Cô muốn ở bên anh, cho dù sau này kết cục như thế nào cũng được.

Thịnh Ninh dựa lưng vào tường, dựa mặt vào Ôn Diễm cho rằng rốt cuộc mình cũng tỉnh táo lại rồi, có thể nói chuyện bình thường với anh vì thế chuẩn bị tốt tâm lý mười phần, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Ôn Diễm vốn vẫn luôn nhìn cô, từ đầu đến cuối không hề rời mắt, vì thế cô vừa ngẩng đầu, tầm mắt hai người chạm nhau, trong mắt giống như vẫn còn hình ảnh tua đi chiếu lại của cảnh hôn môi nồng nhiệt dưới mưa xuân vừa rồi.

Ôn Diễm sững sốt một chút, anh muốn nói gì đó với cô, yết hầu khẽ động nhưng môi vừa mở ra, Thịnh Ninh lại nhanh chóng cúi đầu.

Thấy Thịnh Ninh phản ứng lớn như vậy, Ôn Diễm cũng phản ứng ngại ngùng của cô làm cho không biết làm sao, muốn nói gì cũng không nói nên

lời, đành mím môi tiếp tục trầm mặc.

“...”

Càng không nói thì bầu không khí càng quái lạ.

Bầu không khí ruột gan cồn cào này giống như sợi tơ quẩn người lưu động trong không khí khiến cho đôi nam nữ này gan ruột rối bời.

Đợi một lát lâu, mưa vẫn không có ý định tạnh lại, giống như cố ý vây giữ hai người trong con hẻm nhỏ này.

Ôn Diển không thể không phá vỡ sự trầm mặc, nhẹ giọng nói: “Lên xe nhé?”

Giọng nói của anh còn chưa khôi phục lại từ nụ hôn vừa rồi, mang theo tâm tư mãnh liệt, thấp thỏp mèn mại còn hơi khàn khàn.

Giọng nói của người đàn ông nhức nách, bình thường nói năng không mang theo cảm xúc y chang như cái loa siêu trầm lạnh như băng, bây giờ có cảm xúc, lại ấm áp dịu dàng không tưởng nổi.

Vành tai Thịnh Nịnh ngửa ngáy, ừ một tiếng.

Tuy con hẻm nhỏ này không có người nhưng không ai dám cam đoan một giây sau cũng có người đi vào trốn mưa hay không.

Ôn Diển cởi áo khoác của mình ra, đắp lên đầu Thịnh Nịnh.

“Đừng dầm mưa, về nhà lại cảm mạo.”

Sau đó ôm vai cô, dẫn cô một đường chạy chậm lên xe.

Ngồi vào trong xe, Thịnh Nịnh lấy áo khoác trên đầu xuống, tiện tay sờ sờ áo khoác, toàn bộ vải dẹt ở mặt trái đầu ướt nhẹp, bởi vậy có thể thấy được căn bản là con hẻm nhỏ kia không che được bao nhiêu mưa, cũng bởi vậy có thể thấy được anh vừa mới che cho cô bao nhiêu mưa.

Ôn Diển bật đèn trần xe và hệ thống sưởi ấm, tiện tay chà chà mái tóc ngắn ướt nhep.

Vừa r ồi ở trong ngõ nhỏ không nói lời nào nhưng tốt xấu gì thì hoàn cảnh cũng rộng rãi không hạn chế, bây giờ hoàn cảnh trong xe kín mít đóng chặt, thật sự không thích hợp giả chết.

Thịnh Nịnh nhìn thấy g ần như bộ tây trang trên người anh bị nước mưa làm s ẫm màu, vì phá vỡ sự tr ần mặc, cô chủ động hỏi: “Bộ tây trang này của anh rất đắt ti ền đi, có thể dính nước không?”

Cô không phát hiện ra thật ra giọng nói của mình cũng có một chút khác biệt so với bình thường.

Rất kì ều diễm.

Nghe cô nói cổ họng Ôn Diển xiết chặt.

“Có thể dính nước, không thể giặt ướt mà thôi.” Đầu tiên anh trả lời câu hỏi của cô sau đó tr ần giọng nói: “So với người anh ướt mưa, hình như em càng quan tâm tới qu ần áo trên người anh nhỉ?”

Thịnh Nịnh mím môi, thật ra cô chính là quan tâm anh d ầm mưa.

Chỉ là không quen nói thẳng.

Ôn Diển đợi nửa ngày cũng không đợi cô mở miệng, không cưỡng c ầu nữa, giơ tay lên phủi phủi mái tóc ngắn bị ướt của mình.

Đột nhiên Thịnh Nịnh hỏi: “Trên xe có khăn lông không? Loại sạch sẽ á.”

Anh ừ một tiếng, sau đó lấy một chiếc khăn dự phòng từ hộp lưu trữ ra.

Vốn là dùng để lau xe, chẳng qua cái cũ kia còn xài tốt chưa vất, vì thế cái mới này cũng vô dụng.

“Em bị ướt ở đâu?” Anh đưa khăn cho cô.

Hỏi xong, anh lại đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Vừa mới ở trong ngõ nhỏ, đoạn đường từ đó chạy tới xe, mình che chở cô kín mít thế mà vẫn bị ướt sao?

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Em không bị ướt chút nào.”

Ôn Diễm vừa muốn hỏi em không ướt thì lấy khăn lông làm gì, sau đó thấy Thịnh Nịnh cầm khăn lông nhích tới chỗ mình, hơi ngẩng người đắp khăn lông lên trên đầu anh.

Anh ngỡ ngẩn sau đó cảm nhận động tác cô lau tóc cho mình một cách rõ ràng.

Tóc người đàn ông ngắn ngủn, rất dễ lau, hơn nữa anh cũng không nhúc nhích chút nào, cứ tùy ý cô lau cho anh như vậy.

Lúc Thịnh Nịnh tốt nghiệp Trung học, vì giết thời gian nghỉ hè dài ngày nên đến cửa hàng thú cưng làm việc bán thời gian, ở đó tắm rửa cho mèo con cún con.

Phần lớn mèo con đầu sợ nước, lúc tắm rửa không phải lộn xộn thì là miệng hà hơi kêu meo meo.

Cún con nuôi trong nhà cũng không có mâu thuẫn với việc tắm rửa, thậm chí có đứa rất hưởng thụ, tắm rửa sạch sẽ xong còn lau mình cho chúng nó, chúng nó cực kỳ ngoan không sủa, thậm chí còn vui vẻ thè lưỡi với cô, dùng một đôi mắt cún con sáng ngời ướt át nhìn cô.

Ôn Diễm ngoan ngoãn như vậy, bỗng Thịnh Nịnh có ảo giác như mình đang lau lông cho cún con.

Nhưng khác nhau là ánh mắt cún con vô tội, mà cô lau cho Ôn Diễm, đôi mắt thâm thúy xinh đẹp của anh lại trằm xuống vài phần, chặt chẽ nhìn

chằm chằm cô, giống như c ần câu hện không thể câu cô vào trong mắt mình.

Thịnh Nịnh tăng tốc độ lau tóc, sau khi giúp anh lau xong thì vội vàng lui ra sau.

Ôn Diễm híp mắt, mau chanh đưa tay nắm lấy cánh tay cô, kéo Thịnh Nịnh về phía mình.

Tim Thịnh Nịnh đập rất nhanh, lúng ta lúng túng nói: “Đã giúp anh lau khô r ồi.”

Người đàn ông nhìn chăm chăm vào vẻ mặt luống cuống của cô trong vài giây, đột nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn bạn gái.”

Cô sửng sốt hơn nửa ngày, vô cùng không quen với xưng hô này, cắn môi nói: “Anh đừng như vậy, xấu hổ quá.”

Hình thức ở chung giữa cô và Ôn Diễm cố định đã nghèo, hơn nữa cô cũng quen r ồi.

Bây giờ tự nhiên như vậy.

Anh nghĩ như thế nào cô không biết, dù sao cô cũng không quen.

Ôn Diễm: “Xấu hổ cái gì?”

Thịnh Nịnh: “... Anh biết mà.”

Ôn Diễm không nói gì, vì thế không khí trong xe lại bắt đầu trở nên kỳ quái.

Khi mối quan hệ của hai người hoàn toàn bước vào một giai đoạn mới, nếu không phải là người có kinh nghiệm trong việc yêu đương thì thực sự cần một thời gian để thích nghi.

Hình thức ở chung không có cách nào nhảy từ bạn cùng lớp, bạn bè, đồng nghiệp và các mối quan hệ xã hội linh tinh khác đến bạn bè trai gái

được.

Huống chi trước đây mối quan hệ của hai người là cấp trên và cấp dưới.

Vì vậy, luôn luôn có một chút luống cuống tay chân.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Thật ra hai người đều biết sau khi ở bên nhau phải làm gì, cũng biết yêu đương rồi cuộc là thứ gì cho nên cách khắc phục của bây giờ là đi thích ứng với mối quan hệ này, làm cho mối quan hệ chuyển biến ở chung trở nên tự nhiên hơn.

Ôn Diển biết cần có thời gian nhưng vẫn muốn cô nhanh chóng thích ứng với mối quan hệ mới của hai người.

Nếu không khi anh muốn làm gì mà cô luôn ngại ngùng thì anh cũng sẽ câu nệ theo, vậy sao tiếp tục đây?

Thậm chí bây giờ cô còn không quen với việc anh gọi cô là bạn gái nữa.

Hơn nữa.

Ôn Diển im lặng vài giây, thản nhiên nói: “Không phải chuyện càng xấu hổ hơn chúng ta đã làm sao rồi sao?”

Được anh nhắc nhở, Thịnh Nịnh lại nghĩ đến chuyện vừa xảy ra trong ngõ nhỏ ngay tức khắc.

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, lập tức trợn mắt trừng mắt nhìn anh: “Này!”

Ôn Diển khẽ mỉm cười, vành tai cũng lặng lẽ đỏ lên, véo mặt cô rồi nghiêng người đến mở một cái trên mặt cô.

“Như thế này, có thể chấp nhận được không?” Anh thì thầm vào tai cô.

Thịnh Nịnh vuốt vuốt một bên mặt nóng bỏng, cũng học theo anh thấp giọng trả lời ở bên tai anh: “Cũng được.”

Chương 92

Sau khi nhận được câu trả lời của cô, Ôn Diễm nhếch môi, bàn tay to phủ lên đầu dịu dàng sờ sờ tóc cô.

Hương vị ngọt ngào dâng lên từ đáy lòng, Thịnh Nịnh thật sự không khống chế được độ cong khóe môi, cũng nở nụ cười.

Sự im lặng trong khoang xe kín mít đóng chặt càng làm cho người ta rung động hơn cả mái hiên vừa mới trổn mưa. Đôi mắt hạnh của Thịnh Nịnh sáng lấp lánh, dưới ánh đèn trên trần xe thì càng trong sáng hơn.

Ôn Diễm nhìn, càng nhìn lại càng trầm mê.

Trong khi đó, Thịnh Nịnh cũng không tìm được mà cảm thán khi đối mặt với anh: “Đôi mắt của anh thật xinh đẹp.”

Ngay cả chính người đàn ông cũng không phát hiện, lúc này cảm xúc trong lòng anh hoàn toàn bày ra, biến ánh mắt thâm thúy của mình thành một hồ nước dịu dàng trong suốt, ấm áp đến không thể chịu nổi.

Thịnh Nịnh bị nhìn đến mức không chịu nổi, nhưng lại cảm thấy ngọt ngào vì anh nhìn mình như vậy.

Trái tim Ôn Diễm bị hung hăng trêu chọc một chút, yết hầu lăn qua lăn lại, xúc cảm mềm mại kè sát vào môi vừa nãy vẫn còn dư vị, tác động đến thần kinh toàn thân, cảm giác hôn môi cô thật sự quá tốt, đêm nay mới hôn một lần làm sao đủ vì thế anh lại hơi nghiêng đầu tiến lại gần, muốn cảm nhận một lần nữa.

Bên ngoài trời còn mưa to, bên trong xe lại yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng nước qua lại.

Cùng với tiếng thở dồn dập của hai người.

Người đàn ông giữ chặt gáy người yêu, theo nụ hôn sâu sắc giữa môi lưỡi, ngón tay vô thức luồn vào giữa tóc cô giống như đang gỡ rối cho cô, cũng giống như đang dập lửa cho trái tim mình.

Có thời gian thở, tự nhiên thời gian hôn cũng dài hơn.

Cho dù môi có ướt át đến đâu, cũng không khỏi bị ma sát hơi đau, thế nhưng Thịnh Ninh ư một tiếng - một tiếng cô chưa từng nghe mình kêu ra.

Cô bị chính cô dọa sợ, sắc mặt cũng đỏ ửng lên vì tiếng vừa rồi.

Cả người Ôn Diễm run lên, vừa hôn vừa đưa bàn tay đặt ở sau gáy cô vô thức trượt xuống chiếc cổ yếu ớt nhất, kéo khăn quàng cổ của cô ra, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng ấn ấn nút thắt nhỏ của cô.

Thịnh Ninh nhíu mày: “Ừm.”

Cuối cùng tay người đàn ông nắm chặt, dùng sức néo néo trên vai cô.

Cô còn là một sinh viên, còn nhỏ tuổi.

Nghĩ đến đây, Ôn Diễm hít sâu một hơi, triệt để dừng lại, lòng tay lướt qua môi cô sau đó kiên chế thu tay lại.

“... Anh sẽ đưa em về”

Nghe giọng nói khàn khàn của người đàn ông hơi ướt át.

Thịnh Ninh còn đang cảm thấy xấu hổ vì giọng nói vừa rồi của mình, may mà anh chỉ nghe chứ phong độ quý ông không nhắc tới.

Hướng hình như anh cũng không có phản ứng rõ ràng gì.

Hai người mỗi người ngẩng trở lại chỗ ngồi của mình, Ôn Diễm bình tĩnh vài phút đồng hồ, lúc này mới khởi động xe.

Cuối cùng cần gạt nước cũng bắt đầu làm việc, khung cảnh phía xa hiện lên rõ ràng.

“Em về đâu?” Anh hỏi.

“Về trường đi.”

“Gần đây không sống trong căn hộ hả?”

“Ừm, gần đây bận rộn chuyện luận văn tốt nghiệp, ở trong căn hộ sướng quá, viết luận văn không được.”

Trả lời nói có sách mách có chứng, cô không trở về căn hộ, chỉ có thể đưa cô đến cổng trường.

Ôn Diễm mím môi, không có cảm xúc gì nói: “Bận rộn còn chạy xa tới ăn cơm với người khác nữa.”

Sao mà anh còn nhớ cái này thế.

Chẳng qua lần này Thịnh Nịnh không xôn xôn với anh nữa mà giải thích đầy đủ: “Hôm nay bạn học của em mới xuống máy bay, em giúp cậu ấy dọn dẹp nhà mới cho nên mới tới đó.”

“Kiểu việc cần thể lực này không tìm đàn ông mà tìm em sao?”

“Là em chủ động muốn giúp cậu ấy.” Thịnh Nịnh thành thật.

Ôn Diễm không nói gì hơn nửa ngày, lúc mở miệng lại là một tiếng cười lạnh.

Sắc mặt Thịnh Nịnh hơi bối rối nói: “Sau này sẽ không thế nữa.”

Anh còn tưởng rằng cô sẽ cãi lý với mình một phen, không nghĩ tới cô lại tự giác như vậy.

Ôn Diễm gia trưởng quen rồi, quản lý người khác cũng đã quen rồi, vốn ý thức của gia trưởng lại “nổi dậy”, muốn dạy cô theo bản năng, ai biết bây giờ đứa nhỏ gấu bông đổi tính đổi nết ngược lại làm cho tính cách gia trưởng của anh không có đất dụng võ.

“... Sau này em muốn giúp thì có thể nói với anh.” Anh nhẹ nhàng nói: “Anh trực tiếp gọi mấy người đi giúp cậu ta, chẳng lẽ hiệu suất lại không cao hơn một cô gái như em giúp cậu ta sao?”

Thịnh Nịnh sững sốt: “Tại sao anh lại đối xử tốt với bạn học của em như vậy hả?”

Ôn Diển nhíu mày, dùng ánh mắt liếc cô, thản nhiên nói: “Em ngốc sao, anh không đối xử tốt với bạn học của em, anh chỉ đối xử tốt với em.”

Thịnh Nịnh: “Yêu ai yêu cả đường đi sao?”

“Không phải.” Lúc này vừa lúc xe vừa vặn chuyển hướng, người đàn ông xoay vô lăng, nghiêng đầu nhìn tình hình phía sau xe trong gương chiếu hậu, nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Chỉ yêu em thôi.”

Thịnh Nịnh bị câu nói buột miệng thốt ra của anh, có lẽ ngay cả chính anh cũng không biết những lời tình cảm này khiến nội tâm cô có con nai con chạy loạn.

Hơn nữa trước khi xuống xe, Ôn Diển lại hôn cô.

Một buổi tối hôn nhiều như vậy, đã dự định là giấc mộng tối nay của Thịnh Nịnh.

Cảm giác hư ảo trong mộng trước kia tất cả đã biến thành hiện thực, cô mới phát hiện Ôn Diển hiện thực còn chìm đắm hơn cả Ôn Diển trong mộng.

Rõ ràng một giây trước trên mặt người đàn ông này vẫn là biểu cảm bình tĩnh nhưng một giây sau khi hôn cô lại biến thành vẻ mặt dịu dàng trầm mê, cộng với khí chất của người anh tạo thành một cảm giác mâu thuẫn kỳ dị, mà cảm giác mâu thuẫn này vừa vặn lại là chỗ dựa người nhất của anh.

Điều khiến người ta đặc ý nhất chính là, chỉ có cô mới có thể thưởng thức cảm giác mâu thuẫn này.

Cảm giác mâu thuẫn này của Ôn Diễn là bởi vì Thịnh Ninh.

Cứu mạng á, yêu đương thật sự quá tốt, làm người ta bay lên mây r ãi.

Lúc này còn chưa tới một tiếng thế mà cô đã sắp chết chìm bên trong r ãi, v ềsau này thì phải làm sao bây giờ.

-

Đưa Thịnh Ninh xong, Ôn Diễn trực tiếp lái xe v ềnhà.

Lúc trên đường, thỉnh thoảng anh nghiêng đầu liếc mắt nhìn ghế lái phụ đã trống không, nhớ tới lúc trước có người nào đó ng ồi ở chỗ này, anh lại nhếch khóe môi bắt đầu cười.

Chờ đến khi v ềđến nhà, anh mới thu ý cười lại

Thời gian cũng không tính là quá muộn, nhìn nhà họ Ôn từ bên ngoài, hơn phân nửa cửa sổ đều là đèn đuốc sáng trưng.

Lúc này bố già còn chưa nghỉ ngơi, Ôn Diễn vừa vào nhà là đi thăm ông ấy trước như cũ.

Lúc anh gõ cửa đi vào, ông cụ đang ng ồi trên giường, trên giường đặt một chiếc bàn nhỏ, bên trên bày một ván cờ tướng tàn cục.

Thấy con trai đến, ông cụ lập tức vẫy tay với anh: “Đến đúng lúc lắm, con tới đây coi ván này đi.”

Trình độ cờ tướng của Ôn Hưng Dật không quá tốt, mà cờ tướng của Ôn Diễn là do ông ngoại anh tự dạy anh.

Ông ngoại Hạ Chí Chính của anh mới là cao thủ cờ tướng chân chính, khi còn trẻ đã đặc biệt thích chơi cờ tướng, v ềsau làm chức càng ngày càng cao, người cũng càng ngày càng bận rộn, thậm chí có người còn mượn cờ chơi vua tìm ông ấy mượn hoa hiến Phật, sau này Hạ Chí Chính sẽ không chơi cờ tướng nữa.

Năm đó ông ấy nhìn trúng Ôn Hưng Dật làm con rể, cũng có một phần nguyên nhân là do khi chơi cờ với Ôn Hưng Dật, từ ván cờ đối chiến phát hiện Ôn Hưng Dật cũng không tệ.

Chơi cờ vua chú ý bài binh bố trận, cực kỳ kiểm tra sự kiên nhẫn, người trẻ tuổi bây giờ có rất ít hứng thú học chơi cờ, mấy đứa cháu của Hạ Chí Chính đều không thích học, ngược lại đứa cháu ngoại Ôn Diển này từ nhỏ đã bình tĩnh cẩn thận, đi theo ông ngoại học rất tốt, trên người còn có danh hiệu cờ sĩ.

Ôn Diển đi qua, nhìn ván cờ một lúc lâu rồi nói: “Bên này bố thua rồi.”

Ông cụ quát lớn: “Bố không biết chắc? Bố đang suy nghĩ có biện pháp nào có thể phá tử cục này không.”

“Đã tử cục rồi bố còn phá nó làm gì nữa.” Ôn Diển nhún mày: “Hôm nay bác sĩ tới chưa? Nói thế nào?”

“Còn nói thế nào nữa, còn không phải chỉ những lời lặp đi lặp lại thôi sao, dù sao bố cũng là người một chân bước vào quan tài rồi.” Ôn Hưng Dật đẩy ván cờ ra, đột nhiên thở dài: “Giống như ván cờ này, tử cục.”

Bình thường mấy ông già hay nói mấy lời chán nản như thế này, càng phản ứng ông ấy càng hăng hái cho nên Ôn Diển lựa chọn tự động bỏ qua.

“Gần đây Ôn Chinh không chọc bố tức giận, vừa lúc thừa dịp trong khoảng thời gian này, bố nghe lời bác sĩ đi điều dưỡng thật tốt đi.”

Vừa nhắc tới Ôn Chinh, ông cụ lại nhếch môi châm chọc nở nụ cười: “Chỉ là bị một đứa con gái bỏ rơi mà thôi, li hôn thành như vậy.”

“Nói thật, cô bé kia cũng lợi hại đấy.” Ông cụ càng nói càng hăng say: “Bố còn tưởng rằng con bé đó khó khuyên, kết quả ngày đó vừa ra khỏi nhà đã lập tức đá thẳng nhóc thú kia, mấy đứa đều nói nó ăn chơi trác táng, thay bồng như thay áo, bây giờ ai chơi ai còn chưa biết đâu, ha.”

Ôn Diển ấn ấn giữa mày, ngăn cản nói: “Bố cũng đừng vui sướng khi người gặp họa.”

“Sao? Một ông già như bố còn không cười nó được à? Có bản lĩnh thì đừng để con gái nhà người ta đá à.” Ông cụ hừ hừ hai tiếng: “Nói nó là bố sinh còn mất mặt bố.”

Ôn Diển thở dài.

Lúc không chia tay thì khuyên người ta chia tay, chia tay rồi thì lại ghét bỏ con trai là người bị đá, bố anh đúng là người khó hiểu.

“Sau này con cũng không thể như vậy, nghe không? Một người đàn ông lụy tình thì ra đáng gì nữa, đàn ông là người làm chuyện lớn.”

Ôn Hưng Dật nói đến đây, lại liếc mắt nhìn đứa con trai lớn có vẻ mặt lạnh nhạt, sờ trán nói: “Đương nhiên bố tin tưởng con không phải là người như vậy.”

Ôn Diển: “...”

“Nhắc đến chuyện này, con có nhớ hồi Tết ông ngoại muốn giới thiệu một cô gái với con không, con không gặp, còn trực tiếp bỏ chạy, ở Thượng Hải qua năm mới, bố không biết còn lớn như này rồi mà còn đùa người lớn nữa.” Ông cụ thở dài nói: “Ông ngoại con tìm cho con, không nói cái khác, chắc chắn đi đâu kiện xứng với con. Gần đây người ta sẽ tới Yên Thành làm khách, tốt xấu gì thì con cũng nên gặp mặt một chút chứ, có phải bố bắt con gặp mặt là ngày mai đi đăng ký kết hôn với người ta đâu, dù sao cũng đừng để đến lúc cháu gái bố sinh cháu cố, con là chú ông ngoại của nó, còn vợ của con, cái bóng cũng không có.”

Ông cụ rất thương con cháu, ông không biết con trai lớn của mình vừa xác định quan hệ với một cô gái khoảng vài tiếng trước, cô gái chưa tốt nghiệp, giờ cậu con trai út mới chia tay. Ông bắt đầu thúc giục con trai cả đi cưới vợ.

“Đừng lo lắng cho con.” Ôn Diển chỉ cảm thấy đau đầu, cần chùng nói: “Mau nghỉ ngơi đi.”

Đột nhiên ông cụ trừng mắt: “Sao bố không lo lắng cho con chứ?! Con là con bố, bố là bố con, giữa bố và con trai không có thù oán lớn, tên nhóc thúí Ôn Chinh kia bố không cần nhọc lòng nhưng con, bố phải nói vài câu với con.”

Ôn Diển nhú mày: “Bố nói đi.”

“Nhân dịp tuổi trẻ của mình, nhanh chóng kết hôn và sinh con đi.”

Nói đến đây, ông cụ lại đột ngột đổi giọng, giọng điệu từng trải: “Mẹ con kém bố mười mấy tuổi, lúc gả cho bố cũng mới ngoài đôi mươi, còn là một cô bé, còn bố thì bận làm việc, mỗi ngày quản lý công ty cũng mệt chết r ối, sức lực ở mặt kia, bố và mẹ con không phải...”

“Nói thật, bố đẻ hai đứa này là vì lúc đó sức khỏe còn tốt, biết không? Đổi lại con, nếu con trẻ mà không nắm chắc thời gian, chờ già r ối, cũng chưa chắc đó.”

Nghệ thuật ăn nói của người Trung Quốc là nói hết điểm này đến điểm khác, nói xong lời này, ông già cho rằng mình đã ám chỉ rất rõ ràng r ối, nếu rõ ràng hơn nữa thì vớt luôn cái mặt già này cho luôn.

Ôn Diển vô cảm nói: “Con không thành vấn đề”

“Nếu tất cả đàn ông đều không thành vấn đề” Ông già lẩm bẩm: “Thì mấy cái bệnh viện khoa nam mở ra bằng niềm tin à?”

“...”

Chương 93

Mí mắt Ôn Diển giật giật, lại bị bố nói đùa.

Anh không muốn khua môi múa mép nói giỡn với bố nữa, cười nhạt hai tiếng sau đó mau chóng khôi phục lại vẻ lãnh đạm như ngày xưa: “Có

vấn đề gì hay không trong lòng con biết rõ, bố nghỉ ngơi đi.”

Ông cụ thấy con trai như thế này, cũng biết hôm nay không khuyên được kết quả gì, vung tay nói: “Được rồi, bố không quản được anh.”

Sau đó nằm lên giường, trùm chăn che đầu giống như một đứa trẻ, giận dỗi nói: “Bố thúc giục anh, anh trả lời qua loa có lẽ còn chưa tính, dù sao bây giờ nhà và công ty đều do anh định đoạt, muốn một ngày nào đó anh nhẫn tâm đuổi bố đây ra ngoài, cũng không ai dám nói anh không phải.”

“Bố đang nói gì vậy?” Ôn Diển đi qua đềm góc chăn cho bố: “Không có bố làm sao có con, đừng suy nghĩ lung tung.”

Ông cụ nhìn khuôn mặt của con trai có vài phần giống mình hồi còn trẻ, trong thời gian ngắn ký ức dâng lên trong lòng, dấu vết già nua trên trán càng nhăn càng chặt.

“Năm đó ông ngoại con bảo bố cưới mẹ con, nói thật, bố không vui, bố và mẹ con không có tình cảm, hơn nữa bố vẫn không quên được bà ngoại của Lệ Lệ, mẹ con gả cho bố cũng không vui nhưng cuối cùng thì thế nào đây.”

Ông cụ dừng lại, cười tự giễu: “Bố cần ông ngoại của con, ông ngoại của con cũng cần bố, bố và mẹ con bị trói buộc quá nhiều lợi ích, dù không vui bà ấy cũng phải gả mà bố cũng phải cưới, mấy năm nay cũng trôi qua như vậy.”

Năm đó khi Hạ Thanh Thư gả cho Ôn Hưng Dật mới ngoài hai mươi tuổi, vừa từ nước ngoài học tập trở về, tính cách kiêu căng tùy hứng, mà con gái Ôn Vi của người vợ đã mất và Ôn Hưng Dật cũng đã học Trung học rồi.

Mẹ của Ôn Diển là Hạ Thanh Thư là con gái duy nhất của Hạ Chí Chính, từ nhỏ được người nhà nuông chiều mà lớn lên, muốn làm gì thì làm đó, các anh hai đầu bị ép dựa theo nguyện vọng của bố, tòng quân tòng quân, kinh doanh kinh doanh, chỉ có mỗi bà ấy là được du học Học viện

Nghệ thuật tốt nhất ở nước ngoài, chưa từng học* qua một ngày, cũng chưa từng nếm qua khổ sở một ngày lại có thể có được cuộc sống tốt nhất.

*Chắc ý tác giả là học làm kinh doanh á.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cho nên lúc Hạ Chí Chính bảo bà ấy gả cho Ôn Hưng Dật, bà ấy không có bất kỳ đường sống cò kè mặc cả nào cả, tất cả mọi thứ của bà ấy đều là trong nhà cho, không có sự hỗ trợ của gia đình, bà ấy chỉ có hai bàn tay trắng.

Ôn Hưng Dật cũng từng do dự nhưng cuối cùng cũng vì chuyện làm ăn mà cưới Hạ Thanh Thu.

Sau khi kết hôn, Ôn Hưng Dật không thích sự kiêu căng và tùy hứng của cô vợ nhỏ, Hạ Thanh Thu cũng không thích người chồng lớn hơn mình rất nhiều tuổi nhưng hai người lại cần con cái cho nên dù không có tình cảm thì vẫn sinh Ôn Diển và Ôn Chinh.

Cuộc hôn nhân này nói là lông gà cũng không quá đáng*, đến cuối cùng Hạ Thanh Thu qua đời, giữa hai vợ chồng càng không bằng người xa lạ.

*Miêu tả cuộc sống hàng ngày bình thường và tầm thường.

Nhưng lợi ích mà nó mang lại cho đối phương cũng là có thật.

Có lẽ nói cuộc hôn nhân được sắp xếp này có hạnh phúc hay không, ngay từ đầu đã không nằm trong phạm vi cân nhắc, mục tiêu của cả hai bên chỉ có lợi ích mà thôi.

Tình cảm lạnh nhạt thì như thế nào, nhà đại phú đại quý, thứ gì cũng không thiếu, đã tốt hơn nhiều gia đình bình thường rồi.

“Con không cần bố quan tâm, chờ bố vào quan tài, bố cũng không cần con quan tâm.” Ông cụ nằm ở trên giường nhẹ giọng nói: “Nhưng Ôn Diển này, lúc trước bố và mẹ con đều chưa thể phản kháng ông ngoại của con

được, con là con trai của bố, bố biết con vất vả, cũng mong ngóng con tốt cho nên lúc cần thiết đừng bướng bỉnh quá, ông ngoại con coi trọng con là chuyện tốt, cô gái mà ông ấy giới thiệu cho con cũng sắp tới Yên Thành, con nhớ chiêu đãi thật tốt, được hay không là một chuyện, chủ yếu là cho ông ngoại con một chút mặt mũi.”

Sau khi dặn dò xong, Ôn Hưng Dật nói mệt mỏi, phát tay bảo Ôn Diễm trở về phòng nghỉ ngơi đi.

Đi ra khỏi phòng bố, chỉ chốc lát sau đèn trong phòng đã tắt, bố đã chuẩn bị nghỉ ngơi mà Ôn Diễm còn đứng im lặng ở cửa phòng một hồi lâu.

Nếu có thể, ai lại không muốn lựa chọn yêu một người thích hợp chứ?

Nhưng tình cảm luôn luôn là thứ không nói đạo lý như vậy, hết lần này tới lần khác người hấp dẫn mình nhất chính là người không thích hợp nhất.

Ôn Diễm rũ mắt xuống, nhếch môi không rõ ý tứ.

Đã làm con ngoan nhiều năm như vậy rồi, lần này dứt khoát đánh cược thêm một phen, đừng nghe lời nữa.

-

“Anh, về rồi hả?”

Lúc Ôn Chính đi ra, vừa lúc nhìn thấy anh trai mình đứng ngẩn người ở cửa phòng bố.

“Ừm.” Ôn Diễm lấy lại tinh thần, thản nhiên liếc em trai: “Sao còn chưa ngủ?”

Ôn Chính cười cười: “Lúc này mới mấy giờ chứ mà ngủ rồi, em đói bụng muốn xuống lâu bảo dì nấu bát mì cho em, anh ăn không?”

Nghe anh ta nói đói bụng, Ôn Diễm mới sực nhớ tới, chính anh cũng chưa ăn cơm tối.

Buổi trưa ăn lung tung rồi bận rộn đến giờ tan tầm, vừa tan tầm lại đi tìm Thịnh Ninh, căn bản không có thời gian ăn cơm.

Cô và bạn cùng lớp đã ăn tối rồi, cũng không hỏi anh đã ăn cơm tối chưa.

“Nấu cho anh một chén.” Ôn Diễm nói.

“Okay.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Hai anh em đi xuống cầu thang, gọi dì nấu mì sau đó ngồi chờ mì trên bàn ăn lớn như vậy.

Ôn Chinh cảm thấy cảnh tượng hôm nay quá hiếm có vì thế hứng thú đi lên hỏi anh trai: “Anh muốn uống một ly không?”

“Ăn mì còn uống rượu?” Ôn Diễm trực tiếp từ chối: “Muốn uống rượu đi tìm bạn bè của em mà uống đi.”

Ôn Chinh nâng cằm tỏ mạn nói: “Mấy ngày trước ngày nào cũng đi tìm tụi nó uống, uống đến mức lãng nhách luôn.”

“Đổi tính rồi.” Ôn Diễm liếc anh ta: “Uống rượu cũng cảm thấy lãng nhách.”

Lúc này dì bưng hai bát mì nhà làm bốc hơi nóng lên, Ôn Chinh ngồi ngồi, hưởng thụ thờ dài sau đó cầm đũa ăn.

Sau khi ăn hai miếng mì, anh ta mới lười biếng giải thích: “Không phải em nói với tụi nó là em thất tình sao, nói là nói an ủi em, kết quả lại gọi một đám phụ nữ tới ngồi với em, em nói em không hứng thú, tụi nó liếc hi hi ha ha với đám phụ nữ kia, đây rốt cuộc là an ủi hay là đả kích em đây?”

Bình thường Ôn Diễm không quen nhìn đám bạn xấu của anh ta, mỗi người đều là con cháu nhà giàu không học vấn không nghề nghiệp, bộ dạng cà lơ phất phơ của Ôn Chinh bây giờ là do gần mực thì đen mà ra.

Anh vừa nghe Ôn Chỉnh nói những người đó gọi phụ nữ tới, bản tính gia trưởng trong lòng lại bắt đầu quấy phá, lập tức cảm thấy không tốt nhứu mày.

“Ai bảo bình thường em hư hỏng phóng túng quen rồi, lúc nghiêm túc cũng không ai tin.”

Ôn Diển nhã nhặn ăn mì, giọng điệu lạnh lùng đáng đời em.

Ôn Chỉnh ảo não chặc một tiếng: “Ngay từ đầu cũng định là không nghiêm túc, nào biết em thật sự sẽ rơi vào tay cô ấy chứ.”

Ôn Diển hơi sững sốt, sau đó sắc mặt nhanh chóng âm trầm xuống, buông đũa xuống, giọng nói cũng trở nên căng chặt một chút: “Ngay từ đầu cũng định là không nghiêm túc là có ý gì?”

Dù sao bây giờ cũng chia tay, Ôn Chỉnh cảm thấy cũng không có gì để giấu diếm.

“Ngay từ đầu không yêu thật, chỉ là chơi đùa mà thôi, thuận tiện thử thái độ của bố. Biết anh và bố muốn gậy đánh uyên ương, trong lòng em còn thảnh vui vẻ, cho rằng đùa hết anh với bố.” Ôn Chỉnh nói đến đây còn cười thiếu đánh nhưng nụ cười kia lại đổi thành trào phúng rất nhanh: “Nhưng em cũng không biết mình lại như thế này, từ từ để ý, ngày đó em thấy bố nói chuyện trước mặt Mông Mông như vậy, trong lòng thật sự rất khó chịu sau đó bố nói muốn khoá thẻ của em, bảo em rút đi, anh đoán xem lúc ấy trong lòng em nghĩ như thế nào?”

Ôn Diển im lặng: “Nghĩ như thế nào?”

“Em lại nghĩ, dù sao có Mông Mông đi cùng em là được, sau này bố có mặc kệ em thì em cũng ở cùng với cô ấy thật tốt.” Ôn Chỉnh nói: “Em còn tặng nhẫn kim cương cho cô ấy, em biết nhẫn kim cương có ý nghĩa gì với phụ nữ cho nên bình thường em đâu tặng bông tai vòng cổ gì đó, đây là lần đầu tiên tặng nhẫn kim cương cho một cô gái.”

“Em cầu hôn cô ấy rồi à?” Ôn Diển giật giật khóe môi.

Nếu ông cụ biết bên này ông ấy vừa cãi nhau với đứa con trai út một trận, quay đầu lại thì đứa con trai út liền cầu hôn với bạn gái nó, hơn nữa còn bị từ chối, không tức giận đến ngất xỉu tại chỗ mới lạ.

“Má, lần đầu tiên đi cầu hôn trong đời, còn mẹ nó bị từ chối.” Đột nhiên Ôn Chỉnh bĩu môi, cúi đầu hung hăng ăn một miếng mì lớn, phồng má lầm bầm nói: “... Mất mặt.”

Một lúc lâu Ôn Diễm cũng không nói gì, chờ đến lúc mở miệng đã là giọng điệu chât vấn.

“Em thành thật trả lời anh, rốt cuộc em có nghiêm túc với Thịnh Thi Mông hay không?”

Ôn Chỉnh sững sốt một hồi lâu, rũ mắt mím môi nói: “Ừm.”

“Vậy nếu không chấp nhận sự thật thì đi cầu tái hợp lại đi.” Ôn Diễm cũng ừ một tiếng, thản nhiên nói: “Tự em nghĩ đi.”

Ôn Chỉnh chớp mắt mấy cái, hơi hoảng hốt nhìn anh trai mình: “Tái hợp? Em đi cầu?”

“Không muốn tái hợp thì cam chịu số phận đi.” Ôn Diễm nói: “Mấy ngày nay em không đi làm, nhà hàng không mở được phải không?”

“Nhà hàng của em mở rất tốt, anh đừng nguyền rủa em.” Ôn Chỉnh mím môi rối rắm trong chốc lát, cuối cùng phì ề nảo nói: “Cho dù em muốn tái hợp thì em cũng cần có đường mà đi chứ, cô ấy lôi em vào danh sách đen rồi, sao liên lạc với cô ấy đây?”

“Em không trực tiếp tới trường tìm à?”

“Không chào hỏi cứ vậy mà đến luôn hả?” Ôn Chỉnh nhú mày: “Vậy nếu cô ấy không gặp em thì làm sao bây giờ?”

“Vậy đợi cho đến khi cô ấy gặp em mới thôi.”

Ôn Chỉnh kháng cự nói: “Vậy không phải lì lợm la liếm sao?”

Mặt dày lì lợm la liếm một cô gái, đối với anh ta mà nói đây đúng là một khiêu chiến, quan trọng là trước kia anh ta cũng chưa từng thử qua.

Ôn Diễn cười nhạo nói: “Ngại mất mặt thì đừng làm.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ôn Chỉnh không chắc chắn lắm nhìn anh trai mình: “Có thể thành công sao, cô ấy sẽ không cảm thấy phiền sao?”

Sắc mặt Ôn Diễm khẽ mỉm cười, dờn mắt ra, bình tĩnh nói: “Tuỳ.”

Ôn Chỉnh trầm mặc một lát, nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới khi mình thất tình, cuối cùng người đưa ra lời khuyên cho mình lại là anh hai.

Anh hai luôn luôn là khuôn mặt lạnh lẽo, vĩnh viễn cũng không biết viết hai chữ dịu dàng như thế nào.

“Anh, nếu anh đứng bên phe em, vậy vì sao lúc trước phải nói tuyệt tình như vậy?” Yết hầu Ôn Chỉnh khẽ động, thay đổi giọng tản mạn vừa rồi, nghiêm túc nhìn Ôn Diễm nói: “Anh có biết em và Lệ Lệ vì anh quá máu lạnh nên mới oán trách anh bao nhiêu năm không?”

Ôn Diễm không nói gì.

Nếu anh không làm kẻ ác thay bố thì với tính tình nóng nảy của ông ấy, nếu thật sự nổi giận thì người chịu thiệt chỉ là những đứa trẻ gấu tợn cho là mình thật sự có thể phản kháng bố mẹ.

Anh thay bố quản, tốt xấu gì bên bố cũng có người báo cáo kết quả công việc, tụi nhỏ có thể làm những gì mình muốn làm.

“Hai đứa muốn oán trách như thế nào thì đó là chuyện của hai đứa.” Giọng điệu Ôn Diễm bình thản: “Chỉ cần hai đứa có thể sống tốt cuộc sống của mình là được.”

Đúng là trước kia anh cảm thấy Ôn Chỉnh và Thịnh Thi Mông không thích hợp, dù là nhìn từ mặt nào cũng không thích hợp, cho rằng lúc này

hai người tình anh tình em n ồng n àn thì sau đó cũng sẽ chia tay vì đủ mọi loại trở ngại.

Còn ở ngày bố nổi trận lôi đình*, bảo vệ hai đứa nhóc sau người theo bản năng.

*Nổi cơn giận dữ dội (tựa như sấm sét).

Trước kia Ôn Chỉnh không thích anh trai ít nói, luôn cảm thấy anh mình y chang một cục băng.

Mà bây giờ mới thật sự cảm nhận được sự đáng tin cậy và sự quan tâm của anh trai, chưa bao giờ nói nhưng cũng chưa bao giờ ít đi.

Bỗng nội tâm Ôn Chỉnh m ềm nhũn, cảm thán một câu: “Thật không biết sau này cô gái nào có may mắn làm chị dâu của em.”

Động tác ăn mì của Ôn Diển hơi dừng lại.

“Nhưng mà anh này.” Ôn Chỉnh dùng giọng điệu của người từng trải chân thành đ ề nghị: “Tìm bạn gái nhất định phải tìm kiểu người cô ấy yêu anh nhiều hơn anh yêu cô ấy, như vậy mới có thể chiếm lấy quyền chủ động, nếu không sẽ giống như em...”

Anh ta sâu kín thờ dài, cam chịu số phận nói: “Xem như em bị cô nhóc Mông Mông trói trong tay r ỗ, móa, mất mặt đàn ông vãi.”

Lúc này Ôn Diển cũng ăn không nổi nữa, bỏ đũa xuống r ỗ rời đi.

“Này, anh còn chưa ăn mì xong kìa.”

Không có câu trả lời.

Ôn Chỉnh ng ầm nói: “Quái, có lòng tốt nhắc nhở, tức giận gì chứ.”

-

Đợt rét tháng ba cũng không kéo dài bao lâu, sau một tuần mùa mưa xối xả, thời tiết toàn bộ Yên Thành bắt đầu hoàn toàn ấm lên.

Yên Thành đã nắng liên tục mấy ngày, mà dường như các giáo viên hướng dẫn phụ trách luận văn tốt nghiệp cũng “độ kiếp” thành công trong thời tiết ẩm ướt âm u lạnh lẽo trước kia, trở nên hòa ái dễ gần một lần nữa.

Cụ thể biểu hiện vào cuối tuần nắng đẹp này, sau nhiều lần sửa đổi thì rốt cuộc luận văn của Thịnh Thi Mông cũng nhận được một cái gật đầu lạnh nhạt khẳng định của giáo viên.

Thiếu chút nữa Thịnh Thi Mông khóc luôn rồi.

“Cám ơn thầy cô, hu hu hu.”

Giáo viên hướng dẫn khiếp sợ với vẻ mặt kích động của cô ấy, dở khóc dở cười nói trước cho cô ấy: “Chưa đến cuối bản thảo đâu, đừng vui mừng quá sớm.”

Nhưng cũng vô dụng, một đường từ tòa nhà dạy học chạy ra, Thịnh Thi Mông vui vẻ giống như một con chim nhỏ mùa xuân bay từ phương nam về.

Việc đầu tiên cần làm sau khi giải phóng tạm thời là nhắn tin cho Thịnh Nịnh, hét lớn: “Giải phóng!!! Hẹn hò!!!”

Thịnh Nịnh đã tìm cô ấy từ mấy ngày trước, nói có chuyện muốn nói nhưng cô ấy lại bất đắc dĩ vì bị luận văn đè sập mặt thật sự không rảnh được, đến hôm nay mới được rảnh tìm chị gái.

Không đợi Thịnh Nịnh trả lời, Thịnh Thi Mông trực tiếp ngõ xe buýt đến Học viện Cao Phiên.

Lúc cô ấy đi thời gian không trùng hợp lắm, Thịnh Nịnh vừa vặn đang ở thư viện, nhắn tin cho Thịnh Thi Mông nói bảo đợi lát nữa rồi tới.

Thịnh Thi Mông: “Nhưng em đã tới rồi.”

Thị Thị Mông: “Vò đầu.jpg.”

Thị Nịnh: “Em bay tới đây à?”

Vì thế Thị Thị Mông đành phải vào tìm chị gái trong thư viện, chờ sau khi tìm thấy Thị Nịnh, im lặng vỗ vỗ vai chị gái, sau khi được Thị Nịnh chấp nhận, rón ra rón rén ng ẩ xuống bên cạnh chị gái.

Kỳ thi phiên dịch sắp tới, thời gian của Thị Nịnh đầu không đủ dùng, một người hận không thể chia làm hai để làm hai đầu.

Đến giờ ăn trưa, Thị Nịnh đói bụng c ần cào mới chịu đứng dậy, nói với Thị Thị Mông đang chờ mình chờ đến mức sắp ngủ: “Đi, đi ăn cơm thôi.”

Thị Thị Mông lập tức đứng lên, vui vẻ ra khỏi thư viện đi tới canteen với chị gái mình.

Trên con đường đến canteen có rất nhiều sinh viên, đám người ồn ào, Thị Nịnh còn đang xem điện thoại, trên điện thoại là file tài liệu thi cử, Thị Thị Mông sợ cô không cẩn thận đụng phải ai vì vậy chủ động bảo cô khoác tay mình, dẫn cô đi về phía trước.

Thị Thị Mông tò mò hỏi: “Không phải trước đây trên WeChat chị nói có chuyện muốn nói với em hả?”

“À.” Thị Nịnh ngẩng đầu, giọng điệu trình bày: “Chị và Ôn Diễm đang yêu nhau.”

Sau đó lại cúi đầu xem điện thoại tiếp.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“À.” Thị Thị Mông gật gật đầu, chờ nghĩ lại thì bỗng nhiên sững sốt: “Á????!!”

Thị Nịnh không thể không dừng bước, cô vốn đã cố gắng làm bộ bình tĩnh nhưng phản ứng của Thị Thị Mông quá mãnh liệt, cô không thể

giả vờ được, gỡ gỡ tóc lại gỡ gỡ mặt, cuối cùng mím môi nói: “Chuyện chị muốn nói là chuyện này.”

Cả người Thịnh Thi Mông vẫn còn đắm chìm trong khiếp sợ.

“Chị chờ một chút, để em nghĩ chậm lại một chút.” Cô ấy ôm trán, huy ền bí nói: “Người sống lâu thật sự thì chuyện gì cũng chứng kiến được.”

Giọng điệu Thịnh Nịnh phức tạp: “Em mới sống được bao lâu chứ.”

Thịnh Thi Mông chặc chặc lắc đầu hai cái, giọng điệu hơi kiêu ngạo: “Tuy rằng em mới sống một thời gian ngắn nhưng em đã chứng kiến được những thứ mà rất nhiều người cả đời này đều không thấy được.”

“... Hiếm lạ như thế sao?” Thịnh Nịnh cạ lời.

“Chuyện này còn không hiếm lạ sao? Chị nghĩ đi, nếu chị xuyên v ề một năm trước, sau đó nói với chị của năm ngoái, năm nay chị sẽ yêu Ôn Diễm, chị nghĩ rằng chị của năm ngoái sẽ phản ứng như thế nào?”

Thịnh Nịnh suy nghĩ một lúc và nói: “Có lẽ sẽ cảm thấy chị bị điên r ồ.”

“Cho nên mới nói.” Thịnh Thi Mông nói.

Sau đó hai chị em ăn cơm, tìm một chỗ trong góc của canteen vừa ăn vừa nói tiếp.

Thịnh Thi Mông hỏi cô một câu hỏi tò mò nhất: “Cho nên sao chị lại đột ngột ở bên anh ta thế?”

“Anh ấy biết chị thích anh ấy.” Đột nhiên Thịnh Nịnh trừng mắt nhìn Thịnh Thi Mông một cái: “Không phải là em mật báo với anh ấy đấy chứ?”

Thịnh Thi Mông vội vàng phủ nhận: “Em không phản bội tổ chức à nha, đừng nói bậy.”

Lúc trước sau khi Thịnh Nịnh từ chối Ôn Diển thì tìm cô ấy khóc một trận to, tuy rằng Thịnh Thi Mông đau lòng nhưng cuối cùng cũng chỉ khóc một đêm với chị gái chứ không nhúng tay vào chuyện giữa hai người họ.

Một là cô ấy hiểu được sự băn khoăn của Thịnh Nịnh, hai là chính cô ấy và Ôn Chỉnh đã chia tay nhau, cũng thật sự không có tư cách khuyên chị cô ấy lựa chọn theo trái tim.

Mấy ngày nay chính Thịnh Thi Mông cũng suy nghĩ rất nhiều.

Cô ấy xác nhận mình thích Ôn Chỉnh cho nên khi nói lời chia tay với anh ta, ngay cả chính cô ấy cũng khổ sở như vậy.

Khi đó quan hệ giữa Thịnh Nịnh và Ôn Diển đã đi vào ngõ cụt, Ôn Diển không muốn buông tay, Thịnh Nịnh lại nóng lòng phải sạch quan hệ với anh, hai chị em là người trên cùng một chiếc thuyền, âm mưu kéo dài càng lâu càng dễ bị phát hiện, Thịnh Thi Mông chỉ có thể lựa chọn mau chóng chia tay Ôn Chỉnh.

“Ấy thôi chị ơi, chị quản ai mật báo chứ, dù sao hai người cũng ở bên nhau rồi, còn đi rồi rắm cái này có ý nghĩa sao?”

Thịnh Thi Mông xua tay, ý bảo chị gái đừng nghĩ đến những thứ này nữa.

“Đành vậy thôi.” Thịnh Nịnh gật đầu sau đó tiếp tục vừa xem điện thoại vừa ăn cơm: “Vậy thì không nghĩ nữa.”

“Ôi dào đừng coi điện thoại nữa.” Thịnh Thi Mông chớp chớp đôi mắt to như ham học hỏi: “Cái kia, lúc tổng giám đốc Ôn yêu đương là đáng về gì đó?”

“Hả?” Thịnh Nịnh nói qua loa: “Thì thế đó.”

Thịnh Thi Mông chưa từ bỏ ý định: “Thế đó là ý gì hả?”

Thịnh Nịnh chặc một tiếng: “Giống như em nghĩ đó.”

“Em nghĩ gì?”

“Em siêu phiêu á.” Thịnh Nịnh rũ mắt lẫm lẫm: “Giống như em và Cao Nhị nói chuyện như lúc trước đó.”

Thịnh Thi Mông mê mang há một tiếng, từ sau khi hết thực tập cô ấy và Cao Nhị không liên lạc lâu rồi, đột nhiên Thịnh Nịnh nhắc tới khiến Thịnh Thi Mông không thể không bắt đầu tìm kiếm ký ức về Cao Nhị trong đầu mình.

Không đợi cô ấy lục lọi, điện thoại Thịnh Nịnh cầm trên tay vang lên trước.

Sau khi nhìn thấy tên người gọi, cô chột dạ liếc mắt nhìn Thịnh Thi Mông một cái sau đó đứng dậy: “Chị đi nghe điện thoại.”

Thịnh Thi Mông hí mắt, lập tức nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy điện thoại của Thịnh Nịnh, vừa nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình, quả nhiên là vậy.

“Em dùng tình yêu của em thành toàn cho hai người, ngay cả chị nghe điện thoại cũng trốn tránh em, chị còn là người không?” Thịnh Thi Mông trả lại điện thoại cho Thịnh Nịnh, ra lệnh: “Nghe máy! Bật loa ngoài đi!”

“...”

Thịnh Nịnh bị đạo đức bắt cóc nên không thể không làm theo lời Thịnh Thi Mông nói.

Điện thoại vừa mới nhấn nút nghe, Thịnh Nịnh còn chưa nói chuyện kịp, giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên trước: “Sao bắt máy lâu thế?”

“À, ăn cơm, nên không nghe thấy.”

“Tuần này em rảnh không?” Ôn Diễm không nghi ngờ gì cô: “Anh dẫn em đi ăn cơm ở nhà hàng nhé?”

Thịnh Nịnh mím môi: “Không rảnh, sắp thi rồi.”

“Vậy sau khi thi xong thì sao?”

“Phải chuẩn bị bảo vệ tốt nghiệp.”

“... Vậy khi nào em rảnh?”

“Sau tháng sáu đi.”

Thịnh Thi Mông đang ngồi bên cạnh không nghe được nữa, cô ấy lay vai Thịnh Nịnh, âm thầm phản bác giùm Ôn Diễm bằng khẩu hình: Bây giờ mới tháng tư!!! Đờ phụ nữ máu lạnh!!!!”

Nhưng hiển nhiên Ôn Diễm không kích động như Thịnh Thi Mông, anh chỉ nhẹ nhàng xuy một cái: “Sếp Thịnh nhà mình thật sự rất bận.”

Lại nữa, cái giọng quái đản quen thuộc.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Khóe miệng Thịnh Nịnh giật giật, phản bác: “Không phải sếp Ôn cũng thế sao?”

“Dù bận đến đâu, anh cũng dành thời gian để gọi điện thoại mỗi ngày cho em, không giống sếp Thịnh đâu.” Ôn Diễm à một tiếng: “Nghe điện thoại mà cũng ngủ được, làm anh nghe tiếng nghiến răng cả đêm.”

Lượng thông tin trong câu này thực sự quá lớn, Thịnh Thi Mông lập tức mở to mắt.

Thịnh Nịnh cảm thấy da mình như bị nước sôi làm bỏng.

Giọng điệu của cô trở nên hơi hung hăng ngay tức khắc, cố gắng che đậy sự xấu hổ của mình bằng giọng điệu hung hăng dữ.

“Em ngủ rồi, chẳng lẽ anh không cúp máy à?”

Người đàn ông im lặng vài giây, sau đó trầm giọng nói: “Thà nghe tiếng
nghe tiếng răng còn hơn không có.”

Thịnh Nịnh vẫn không có phản ứng gì mà Thịnh Thi Mông đã im lặng
hét lên đầu tiên, trong mắt nhanh chóng lóe lên “Hu hu hu hoá ra tổng giám
đốc Ôn đáng yêu như này có tên tại sao” và “Người này và tổng tài núi
băng trước kia em theo đuổi là một người sao” cho đến khi kết thúc cuộc
gọi.

Chương 94-95-96

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nghiến răng cũng không phải là thói quen tốt gì, Ôn Diển không ngại nhưng chính Thịnh Nịnh để ý.

Mà Thịnh Thi Mông ngồi bên cạnh đã hoàn toàn chìm đắm, đôi mắt tràn đầy tình yêu, chỉ chờ hai người nói thêm chút để hăng hái lắng nghe.

Thịnh Nịnh chỉ có thể cưỡng ép kết thúc đề tài này qua loa.

“Không nói nữa, em ăn cơm, cúp máy trước.”

Vẻ mặt Thịnh Thi Mông thất vọng.

“Đợi một lát.” Ôn Diển nói.

“Còn có việc gì sao?”

Người đàn ông thở dài ở đầu dây bên kia, giọng điệu bất mãn hỏi: “Thực sự phải đợi đến tháng sáu hả?”

Thịnh Nịnh đang định nói tốt nhất là đợi đến tháng sáu, sau đó lại bị Thịnh Thi Mông dùng sức lắc lắc bả vai, bị cô ấy dùng khẩu hình rộng giận: Không thể!!!

“... Không, thời gian gặp mặt giữa chừng vẫn có.”

Dưới ánh mắt trợn trừng của Thịnh Thi Mông, Thịnh Nịnh đành phải sửa lời.

“Cảm ơn sếp Thịnh đã dành thời gian yêu đương với anh trong lúc bận rộn.” Ôn Diển cười khẽ, rất chính trực nói: “Chuẩn bị tốt cho kỳ thi đi.”

Cúp điện thoại, Thịnh Ninh hận không thể một mình cô chia thành ba người.

Một đề chuẩn bị cho kỳ thi, một đề viết luận án, một đề yêu, quá tốt.

Cố tình Thịnh Thi Mông lại không hiểu nỗi buồn rầu của cô, còn dạy cho cô.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Chị, đừng tưởng rằng xác định quan hệ chính là Happy Ending, yêu đương là một quá trình, không phải kết quả, nếu chị không để ý như vậy thì sự mới mẻ sẽ trôi qua rất nhanh, đến lúc đó chờ thời gian ngọt ngào trôi qua, chị và tổng giám đốc Ôn sẽ như thế nào?”

Thịnh Ninh nghe thế nhú mày: “Thế thì làm sao bây giờ?”

Hỏi đến điểm quan trọng rồi.

Bậc thầy tình yêu Thịnh Thi Mông dùng đũa gõ khay cơm, lại ho khan hắng giọng, lúc này mới đứng đắn nói: “Bình thường mà nói, yêu đương chia thành bốn giai đoạn, một là thời kỳ ngọt ngào, cũng chính là thời kỳ yêu đương nồng nhiệt, lúc mới ở bên nhau, hai người nhìn chỗ nào đối phương cũng tốt, ở trong trạng thái bao dung tuyệt đối với đối phương, cho dù phát hiện ra một ít tật xấu của đối phương thì cũng tự động xem nhẹ.”

“Hai là thời kỳ chán ghét, trong mấy lần yêu đương của bản thân em, bình thường thường chia tay ở giai đoạn này. Hai người càng ngày càng quen thuộc với nhau nhưng lúc này cảm giác yêu nhau đã biến mất, hai người phát hiện ra tật xấu của đối phương sau đó có mâu thuẫn rồi cãi nhau, sau đó sẽ cảm thấy hai người cũng không thích nhau như vậy.”

“Ba chính là thời kỳ tiếp thu, bởi vì mỗi người đều là độc nhất vô nhị, là duy nhất, trên thế giới này không có hai linh hồn nào phù hợp tuyệt đối một trăm phần trăm. Bởi vì không nỡ từ bỏ mối quan hệ này, hai người bắt

đầu mài giũa lẫn nhau, bắt đầu thực sự bao dung những thiếu sót của nhau và học cách chấp nhận sự không hoàn hảo của mình.”

Thịnh Nịnh hỏi theo bản năng: “Vậy thời kỳ cuối cùng thì sao?”

“Là thời kỳ thói quen, quen với việc bên cạnh mình có thêm một người, người ấy tràn ngập vào từng chi tiết trong cuộc sống của mình, nếu một ngày nào đó không thấy người này đâu hết, chị sẽ rất không quen.” Thịnh Thi Mông vuốt cằm nói: “Đến lúc này gần như hai người có thể đi kết hôn được rồi.”

Nói tới đây, đột nhiên Thịnh Thi Mông hào hứng hỏi cô: “Chị, sau này chị và tổng giám đốc Ôn sẽ kết hôn sao?”

Ánh mắt Thịnh Nịnh lóe lên, nhẹ giọng nói: “Chắc là không.”

“...”

Thịnh Thi Mông ý thức được mình vừa hỏi một vấn đề rất ngu xuẩn.

So với cô ấy, chị gái cô ấy tinh táo hơn cô ấy nhiều.

Chị gái cô ấy sẽ bên nhau với tổng giám đốc Ôn, hoàn toàn là một kiểu xúc động mà thôi, là kiểu xúc động không kiêu kiêu chế được muốn ở cùng một chỗ với anh cho nên căn bản là không nghĩ tới tương lai xa như vậy.

Thịnh Nịnh tạm thời buông bỏ bản năng xu lợi tị hại* của cô vì Ôn Diển, cũng buông bỏ từng việc trong cuộc sống của cô.

*Xu lợi tị hại: Đi theo lợi ích, né tránh việc xấu

Thịnh Thi Mông hiểu Thịnh Nịnh cho nên cô ấy hiểu chị gái lấy hết bao nhiêu dũng khí mới bên nhau với tổng giám đốc Ôn.

Cũng không biết bên tổng giám đốc Ôn có nghĩ như vậy hay không.

"Ài, mặc kệ, đêm nay có rượu đêm nay say, ngày mai chia tay cũng không thiệt thòi, nói chuyện yêu đương với người mình thích, hơn nữa còn

là Ôn Diển, dù sao chắc chắn không lẽ là được r ấi.” Thịnh Thi Mông lạc quan hơn cô rất nhiều, cười nói: “Hưởng thụ thật tốt đi.”

Thịnh Nịnh cũng cười rộ lên.

Gì mà bốn giai đoạn, có thể cần cù đến giai đoạn thứ hai là may mắn lắm r ấi.

Hai chị em nhìn nhau cười, không cần nói nhiều cũng biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

“À đúng r ấi, chuyện căn hộ kia làm sao bây giờ?” Đột nhiên Thịnh Thi Mông nhớ tới chuyện này, không khỏi lo lắng nói: “Chuyện hai chị em mình hợp mưu, định giấu tổng giám đốc Ôn mãi sao?”

Thịnh Nịnh nói: “Chị định đợi tới khi bận rộn trong khoảng thời gian này xong thì tìm mẹ chị mượn tiền, sau đó mua lại căn hộ trong tay anh ấy.”

Thịnh Thi Mông ngần ra, hỏi: “Chị không trực tiếp thẳng thắn với tổng giám đốc Ôn sao?”

Thịnh Nịnh lắc đầu.

“Chị sợ sau này anh ta biết, sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai người sao?”

Lời này của Thịnh Thi Mông hỏi cẩn thận, Thịnh Nịnh lại lắc đầu lần nữa, thản nhiên nói: “Chị sợ giữa em và Ôn Chinh không còn đường cứu sống nữa.”

“...”

Vẻ mặt Thịnh Thi Mông đại ra, hơn nửa ngày mới tung ta lúng túng hỏi: “Đường cứu sống gì?”

“Ôn Diển nói em trai anh ấy thật sự thích em.” Thịnh Nịnh nói: “Mặc kệ ngay từ đầu cậu ấy dùng mục đích gì để yêu đương với em thì tóm lại em

đã tống cổ cậu ấy vào tù r ấ.”

Đối với việc Ôn Chỉnh rơi vào tay cô ấy, Thịnh Thi Mông nên cảm thấy tự hào.

Nhưng cô ấy lại không có.

Không thể không nói tác dụng của mối tình này chậm nhưng quá lớn.

Ngay từ đầu cà lơ phất phơ, không ai coi mối quan hệ này là thật, giống như thu thập chiến lợi phẩm, coi đối phương trở thành con m ẫ mình bắt được, chỉ là Thịnh Thi Mông rõ ràng nhận ra Ôn Chỉnh không phải con m ẫ nghe lời, vì thế cũng không trao toàn bộ tấm lòng của mình để làm m ẫ nhử, mà Ôn Chỉnh lại cho rằng cô ấy là con m ẫ đơn thuần vô hại vì thế buông bỏ đề phòng đ ồng thời trao hết tất cả tấm lòng.

“Chị không cần để ýem với Ôn Chỉnh thế nào.” Thịnh Thi Mông phóng khoáng khoát tay áo: “G ần đây em đã đăng trong vòng bạn bè tuyên bố khôi phục độc thân, vừa lúc có một đàn anh nghiên cứu muốn hẹn em, sau khi chị ăn cơm xong còn đến thư viện đọc sách không? Nếu đi em sẽ không hẹn với chị, em đi ra ngoài chơi với đàn anh.”

Thịnh Nịnh hỏi theo bản năng: “Đàn anh?”

“Ừm, g ần đây đàn anh cũng vừa mới chia tay bạn gái yêu xa của anh ta.” Thịnh Thi Mông thờ ơ nói.

-

Sau khi ăn cơm xong, Thịnh Nịnh tiếp tục trở về thư viện chiến đấu hăng hái, mà hôm nay Thịnh Thi Mông rảnh rỗi, chuẩn bị đi hẹn với đàn anh.

Thịnh Thi Mông lớn lên xinh đẹp, tính cách cũng vui vẻ, bình thường bên cạnh không thiếu người theo đuổi, lúc độc thân còn tiếp xúc cùng với mấy nam sinh.

Nhưng một khi cô có bạn trai, cô sẽ chủ động tránh xa các chàng trai khác cho nên bắt đầu từ năm ngoái, cô có bạn trai ngoài trường thì không có bất kỳ mối quan hệ thân thiết nào với các chàng trai khác nữa, bình thường ngoại trừ đi học hoặc hoạt động tập thể, các chàng trai khác cũng rất khó nhìn thấy Thịnh Thi Mông.

Tốc độ thay bạn trai của Thịnh Thi Mông rất nhanh, người bạn trai ngoài trường này cô hẹn hò khá lâu, ngay khi người khác đầu cho rằng Thịnh Thi Mông đã gặp được tình yêu đích thực thì cô lại đăng bài chia tay lên vòng bạn bè.

Đàn anh này chính là đối tượng đầu tiên Thịnh Thi Mông quyết định tiếp xúc sau khi chia tay.

Không vì lý do khác, đại khái là người vừa mới thất tình không có tâm trạng bắt đầu một cuộc tình mới nhanh như vậy, cô sắp tốt nghiệp, đàn anh còn hẹn cô, rõ ràng không phải thật lòng muốn bắt đầu một cuộc tình yêu mới, có khimục đích hẹn cô cũng là tìm người để giết thời gian, thuận tiện chữa thương thư giãn, Thịnh Thi Mông không có gánh nặng, cũng coi như là giết thời gian.

Đàn anh nói muốn đi công viên giải trí, vốn là muốn đi tàu điện ngầm nhưng Thịnh Thi Mông suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy trực tiếp lái xe thuận tiện hơn.

Dù sao cô ấy cũng có một chiếc MINI, là bạn trai cũ tặng, chuyện này cả Khoa đều biết, đương nhiên đàn anh cũng biết.

Vì thế đến giờ hẹn, cô chở đàn anh vừa lái đến cổng trường thì nhìn thấy ven đường có đậu một chiếc xe thể thao.

Thịnh Thi Mông mở to hai mắt, nhận ra đó là xe của Ôn Chinh.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cô ấy muốn bỏ qua chiếc xe này, kết quả thị lực của chủ chiếc xe này cũng tốt như cô, hơn nữa kỹ thuật lái xe cũng tốt hơn cô, cứ lái xe về phía

cô ấy như vậy, Thịnh Thi Mông còn chưa lái xe ra đường đã bị anh ta chặn ở cổng trường mất tiêu.

Mặt mày đàn anh mê mang: “Ừa chiếc xe thể thao này cũng chơi ăn vạ hả?”

Thịnh Thi Mông thở dài, lúc này có một người đàn ông bước xuống từ trên xe thể thao xuống.

Cao gầy mảnh khảnh, áo quần trên người và chiếc xe thể thao này giá cả đều không hề rẻ, mặt rất đẹp trai, là ngoại hình mỹ nam mặt trắng tiêu chuẩn, thái độ tự thế lại rất cà lơ phất phơ, anh đi tới, gõ gõ cửa sổ xe Thịnh Thi Mông.

“Thật ngại quá, chờ em một chút.”

Thịnh Thi Mông đành phải cười xin lỗi đàn anh sau đó xuống xe.

Cô ấy vừa xuống xe, Ôn Chỉnh tháo kính râm ra, lộ ra đôi mắt hẹp dài như hờly của mình, bên trong là cực kỳ khó chịu.

Anh lười biếng chỉ vào xe bằng kính râm: “Em lái xe anh tặng em chờ tên đàn ông khác à?”

“...”

Cô không biết anh sẽ chặn mình ở cổng trường.

“Đúng lúc.” Thịnh Thi Mông dứt khoát nói: “Xe này trả lại cho anh, anh bảo người lái xe đi đi, tôi đi tàu điện ngầm với đàn anh tôi.”

“Anh không cần.” Ôn Chỉnh nhíu mày: “Nào có đạo lý tặng rồi mà lấy lại chứ.”

Thịnh Thi Mông thở dài: “Vậy phiền anh dời xe ra một chút, đừng cản đường tôi.”

Ôn Chỉnh thờ ơ, tự hỏi mình: “Em và cậu ta đi đâu?”

“Liên quan tới anh không?” Thịnh Thi Mông nói: “Tôi còn chưa hỏi anh, anh đến trường tôi làm gì?”

Ôn Chinh mím môi nói: “Ngoại trừ tìm em còn có thể làm gì?”

“Vậy anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Thịnh Thi Mông hỏi thẳng thắn, Ôn Chinh há môi nửa ngày, lúc này mới cuống đầu lưỡi úp úp mở mở nói: “... Mông Mông, chuyện hai chúng ta chia tay, nếu không em lại suy nghĩ lại đi.”

“...”

“Anh thừa nhận trước kia anh rất ăn chơi trác táng, ngay từ đầu mục đích yêu đương với em cũng không đơn thuần, em lại là lần yêu đương đầu tiên, đối với chuyện yêu đương này thì suy nghĩ đơn thuần tốt đẹp, lại gặp được người đàn ông như anh, không những không cho em bất kỳ lời hứa hẹn nào mà còn đưa em về nhà, ngày đó em bị bố anh nói như vậy cho nên em muốn chia tay anh có thể hiểu.” Ôn Chinh thở dài, nghĩ thầm người đến rồi còn cần mặt mũi gì, dứt khoát mở rộng nói: “Nhưng em phải tin anh, bây giờ anh thật sự thích em, muốn ở bên nhau với em.”

Thịnh Thi Mông trợn mắt há hốc mồm, liên tiếp lui về phía sau vài bước lớn.

“Em trốn cái gì?” Ôn Chinh bất mãn nói.

Thịnh Thi Mông hơi loạn, lắc đầu nói: “Anh đừng như vậy, đã chia tay rồi còn đùa kiểu này.”

“Anh không đùa với em.” Ôn Chinh nói: “Anh nghiêm túc đấy.”

Thịnh Thi Mông không muốn nói với anh nữa, trước cổng trường có một chiếc xe thể thao dừng lại, còn chặn một chiếc MINI, thật sự quá khiến người ta chú ý.

“Nói sau đi.” Cô đưa tay che mặt, vội vàng định đi: “Anh về trước đi.”

Ôn Chinh cũng hơi mất mặt, cảm thấy đẽng hị này của anh trai mình thật sự là mất mặt đàn ông, chỉ có đi ầu nếu đã tới thì không thể tay không mà về, vì thế không để ý đến người khác vây xem, sừng sốt hơi bướng bỉnh nói: “Vậ em phải bỏ anh ra khỏi danh sách đen trên WeChat trước đã, nếu không anh muốn tìm em thì chỉ có thể đi tìm trực tiếp.”

Thịnh Thi Mông gậ đầ: “Được, anh mau tới chỗ nào thì về chỗ đó đi.”

Ôn Chinh thấy cô buông lỏng, lúc này mới nhượng bộ.

Trước khi di chuyển xe, anh nhìn về phía người ng ấ trong xe, nhàn rỗi đánh giá người ta một cái r ấ khinh thường nhếch môi cười.

Xe Ôn Chinh vừa nhường đường, g ầ như Thịnh Thi Mông lập tức đạp chân ga rời đi.

Rốt cuộc bỏ xa cổng trường và xe của Ôn Chinh phía sau thì lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong ấn tượng của cô Ôn Chinh không phải người như vậy, cũng tuyệt đối không làm được những chuyện này, một người đàn ông ngoắc ngoắc ngón tay là phụ nữ tới, sao đột nhiên lại biến thành ấu trĩ như vậy?

Cô đang tự nhủ vì sao Ôn Chinh không thích hợp, đàn anh trên ghế phụ mở miệng.

“Đó có phải là bạn trai cũ của em không?”

Nghe nói bạn trai cũ ngoài trường của Thịnh Thi Mông là một ông chủ nhỏ phú nhị đại, chắc là người vừa r ấ.

“Hả? Ừm.” Giọng điệu Thịnh Thi Mông xin lỗi: “Đừng để ý nhé.”

“Không đâu.” Đàn anh lại hỏi: “Anh ta tới kêu em tới trả xe sao?”

“Không phải.”

“Giá xe này của em cũng không rẻ, anh đừng nghị em trả lại xe cho bạn trai cũ đi, dù sao đây cũng không phải đồ của em.” Đàn anh muốn nói lại thôi, xuất phát từ góc độ bạn trai cũ của Thịnh Thi Mông mà thử thăm dò nói: “Dù sao đàn ông cũng là đàn ông, vì mặt mũi nên mới cần trả lại nhưng con gái vẫn nên có tự giác một chút, đã chia tay mà vẫn còn lái xe của bạn trai cũ, cũng khó bảo đảm người khác sẽ không nghĩ lung tung, anh nói đúng không đàn em?”

Những thứ Ôn Chỉnh tự mình tặng cho cô, cô muốn trả lại anh cũng không cần, ngược lại lại có tên đàn ông khác quan tâm thay anh.

“Ừm.” Thịnh Thi Mông giả bộ bừng tỉnh hiểu ra, gật đầu nói: “Cảm ơn đàn anh đừng nghị, em sẽ trả lại.”

Đàn anh bị bộ dạng con thỏ trắng ngoan ngoãn nghe lời của Thịnh Thi Mông quấy nhiễu đến lòng ngứa ngáy, cảm thán nói: “Vẫn là đàn em hiểu chuyện, hiểu chuyện hơn bạn gái cũ của anh nhiều.”

Thịnh Thi Mông nghe đàn anh nói như vậy, trong lòng đại khái cũng đoán được tên này là thứ đàn ông gì, chỉ yên lặng cười mà không nói.

Không có sự đối lập sẽ không có tổn thương.

Sau mối tình tác dụng chậm mà lớn này với Ôn Chỉnh, không thể không nói cũng có một phần nguyên nhân là những người đàn ông khác có chất lượng cao hơn.

-

Trong nửa đầu năm nay, kỳ thi lấy chứng chỉ phiên dịch để kiểm tra trình độ phiên dịch được sắp xếp sau ngày Quốc tế Lao động, ngày đầu tiên phiên dịch miệng, ngày hôm sau phiên dịch viết, từ điểm thi ra, người Thịnh Ninh gần như lột nửa lớp da.

Bước ra khỏi phòng thi, cô bật điện thoại lên đầu tiên.

Tin nhắn bị mắc kẹt theo điện thoại bất ngờ, gần như làm cho điện thoại rung rung rất lâu.

Cô cúi đầu nhìn xem tin nhắn gì.

Trong đó có Ôn Diển.

Tin nhắn đầu là anh hỏi mấy giờ cô thi xong, sau khi cô nói cho anh biết thời gian, anh nói đợi đến lúc đó sẽ đến trường đón cô, bảo cô cứ đợi ở cổng trường một lát.

Kết quả là khi cô đang thi anh gửi nhắn tới, nói tạm thời có cuộc họp sắp mở cho nên sẽ tới trễ một chút.

Thịnh Nịnh: “Anh họp xong chưa?”

Chưa trả lời, chắc là còn họp.

Thịnh Nịnh nhún nhún vai, dù sao anh chưa tới, tự cô đơn giản về ký túc xá trước.

Kết quả vừa mới về ký túc xá cũng gặp Quý Vũ Hàm cũng đúng lúc vừa về từ trường thi.

Bởi vì trước khi thi cô có nói với Quý Vũ Hàm là chờ thi xong cô sẽ ra ngoài ăn cơm với Ôn Diển cho nên Quý Vũ Hàm thi xong là về ký túc xá liền, không đợi Thịnh Nịnh về cùng.

Quý Vũ Hàm nhìn thấy cô cũng sửng sốt, ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu lại về rồi? Không ăn cơm hả?”

“Anh ấy đang họp.” Thịnh Nịnh nói: “Chắc hôm nay không đi ăn nên tới về trước.”

Quý Vũ Hàm hỏi: “Tiên sinh Ôn nói với cậu là hôm nay huỷ hẹn à?”

“Không có, tớ đoán chắc là huỷ rồi.” Thịnh Nịnh đặt túi xách xuống, lại hỏi cô ấy: “Tối nay đi ăn Ma Lạt Thang hả?”

“Tớ nói này cô Thịnh, bạn trai cậu không nói huỷ hẹn, sao cậu biết anh ấy không gấp rút tổ chức cuộc họp cho xong để đi hẹn hò với cậu.” Quý Vũ Hàm chống nạnh nói: “Nếu cậu đi ăn Ma Lạt Thang với tớ, kết quả người ta gọi điện thoại tới, cậu định xử lý thế nào?”

Thịnh Nịnh chớp chớp mắt, nói: “Chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, ngày nào cũng ăn được mà, đâu nhất thiết phải.”

Về mặt Quý Vũ Hàm quả trách nhìn cô, nói có sách mách có chứng: “Mấy ngày nay cậu với tớ ngâm trong thư viện chuẩn bị thi, mỗi ngày đi ăn tối canteen ăn cơm với tớ, ăn cơm với anh ấy được mấy bữa? Mấy lần trước tiên sinh Ôn đến trường tìm cậu, cậu vì tiết kiệm thời gian mà chỉ mang theo anh ấy đi dạo trong trường, tớ đoán chắc chắn người ta cũng đếm rõ trường mình trồng bao nhiêu cây r ễ.”

Thịnh Nịnh không cách nào phản bác.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Nhưng lúc trước đúng là cô bận rộn chuẩn bị thi thật, có thể dành thời gian đưa Ôn Diễm đi dạo trường đã là cực hạn của cô r ễ.

Cũng không thể vì yêu đương mà ngay cả thi cũng không thi đi.

Cô suy ngẫm về bản thân, biết sai và thay đổi: “Được r ễ, tớ sẽ chờ anh ấy kết thúc cuộc họp để tới tìm tớ.”

“Bây giờ cậu cũng thi xong r ễ, người ta lại bận họp, cậu đến công ty tìm người ta đi.” Quý Vũ Hàm hận sắt không thành thép nói: “Thuận tiện cho anh ấy một bất ngờ, anh ấy thấy cậu tới chắc chắn rất vui vẻ.”

Thịnh Nịnh không khỏi hỏi: “Sao cậu lại chắc như vậy?”

Quý Vũ Hàm đắc ý nhướn mày với cô: “Tớ nói cho cậu biết, bình thường bậc thầy tình yêu chia làm hai loại, một là kiểu người thân trải qua trăm trận đánh* như em gái cậu, hai là kiểu người tướng quân trên giấy thuần túy như tớ, hiểu chưa?”

*Hán viết là Thân kinh bách chiến.

“...”

“Tớ vất vả mới có thể giải phóng hôm nay, không cần bị dò từ vụng cho cậu nữa, cậu mau đi hẹn hò đi.” Quý Vũ Hàm thấy Thịnh Ninh vẫn là một bộ dạng ngờ ngác, trực tiếp vung tay đuổi người: “Đi bảo tiên sinh Ôn dò từ vụng cho cậu đi.”

Bị bạn cùng phòng ghét bỏ, Thịnh Ninh mím môi nói: “Vậy tớ đến công ty của anh ấy tìm anh ấy đây.”

“Thay một chiếc váy nhỏ xinh đẹp xong rồi trang điểm nữa đi.” Quý Vũ Hàm nói: “Dù sao cũng muốn cho người ta một bất ngờ, thì bất ngờ toàn bộ luôn đi.”

Thịnh Ninh là người có lực hành động rất mạnh, được Quý Vũ Hàm nhắc nhở một phen, cô lập tức bắt đầu chấp hành.

“Ok.”

Sau đó, cô mở tủ quần áo và bắt đầu chọn quần áo.

Gần đây thời tiết nóng ẩm dần lên, quần áo trên người cũng càng ngày càng mỏng, bên ngoài đã có cô gái can đảm mặc áo hai dây ra ngoài.

Mùa đông chê thời tiết lạnh mặc nhiều lắm, bây giờ vất vả lắm trời mới nóng lên thì lại bắt đầu rồi rầm mặc cái này có thiếu vải quá hay không.

Quý Vũ Hàm thấy cô chuyên tâm chọn quần áo, từ trong ngăn kéo của mình lấy ra một thứ, sau đó lặng lẽ đi tới bên cạnh Thịnh Ninh, nhét cho cô.

“Mang theo, lần trước tớ với đàn em đi toạ đàm bệnh AIDS phát cho, cho tớ một con cầu độc thân thì dùng cái rầm nên không có cơ hội dùng” Quý Vũ Hàm nháy mắt mấy cái, có ý nói: “Tớ thấy cậu rất cần, lỡ hôm

nay cậu với tiên sinh Ôn tình đầu ý hợp kim lòng không được thì có mà dùng.”

Sắc mặt Thịnh Nịnh đại ra, chờ phản ứng lại, lập tức nghiêm từ chối: “Không cần.”

Quý Vũ Hàm bị giọng điệu kiên cường chính trực lẫm liệt của cô dọa đến mức rút tay lại.

Thế mà lại tự tin như vậy.

Chờ đến lúc đó trước hoa dưới trăng*, uống ly rượu tình yêu này, ngẩng đầu lên coi cô có giữ vững sự tự tin này không.

*Hoa tiều nguyệt hạ: chỉ nơi nam nữ hẹn hò, nói chuyện yêu đương.

Phòng ngừa ngộ nhỡ, Quý Vũ Hàm vẫn thừa dịp Thịnh Nịnh thay quần áo mà len lén bỏ món đồ nhỏ kia vào trong túi xách của cô.

Chương 95

Chờ thay quần áo xong, Thịnh Nịnh cũng nhắm mắt đi tới trước mặt Quý Vũ Hàm.

“Mặc cái này có được không?”

Quý Vũ Hàm ngẩng đầu lên từ điện thoại, ánh mắt lập tức sáng ngời: “Wow ò lá la.”

Vai Thịnh Nịnh co rút lại: “Buổi tối sẽ lạnh đó.”

“Lạnh mới tốt chứ, sau đó tiên sinh Ôn sẽ cởi áo khoác của mình ra khoác cho cậu.” Quý Vũ Hàm híp mắt lại, đã chìm đắm trong tưởng tượng: “Cậu ngấm lại đi, áo khoác tây trang rộng rãi khoác lên thân thể mảnh khảnh của cậu, ối d ã ôi tương phản thị giác quá, nhức nách quá.”

Thịnh Nịnh được dạy gật gật đầu, lại chủ động hỏi: “Vậy có phải tớ nên xịt nước hoa không? Như vậy, khi tớ trả lại áo khoác cho anh ấy, anh ấy

vẫn có thể ngửi thấy mùi nước hoa còn sót lại của tớ.”

“Hử?” Trong thời gian ngắn Quý Vũ Hàm mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Thịnh Nịnh: “Mụ nó, cậu thiên tài yêu đương hả, học một suy ra ba.”

Thịnh Nịnh khiêm tốn nói: “Quá khen rồi.”

Đây chủ yếu cũng là nhờ Thịnh Thi Mông dạy rất tốt.

Nước hoa đã xịt, chắc chắn trang điểm cũng cần phải trang điểm đẹp, chỉ tiếc tạm thời kỹ thuật trang điểm này Thịnh Nịnh còn chưa “tu luyện” tốt như Thịnh Thi Mông. Kỹ thuật trang điểm của Quý Vũ Hàm cao siêu hơn cô một chút nhưng vẫn kém một tẹo, hai người lập tức lên mạng xem video trang điểm mê mê hơn hai mươi phút, rốt cuộc lúc này mới giải quyết xong.

“Đẹp gái!” Quý Vũ Hàm tấm tắc cảm thán: “Tớ đã nói mùa hè mới là mùa mỹ nữ mà, vừa đến mùa đông cậu liền quần tròn chỉ chừa mỗi cái mặt ra ngoài, người đi đường nhìn cậu từ phía sau không khác là Bánh Trôi có hai chân đâu.”

Vừa nghe cách xưng hô Bánh Trôi này, Thịnh Nịnh sùng sốt.

“Tớ thực sự giống như Bánh Trôi lắm à?”

“Mặc nhiều như vậy.” Quý Vũ Hàm nói.

“Vậy cậu cảm thấy như thế nào mới đẹp?”

Quý Vũ Hàm ăn ngay nói thật: “Dù sao cũng không đẹp như lúc cậu ăn mặc ít.”

Thịnh Nịnh đăm chiêu gật đầu, quyết định mặc chiếc váy này.

Chờ hồi lâu như cô chuẩn bị xong xuôi, vừa vặn nhận được tin nhắn Ôn Diển gửi cho cô.

“Còn một lát nữa, em chờ anh ở trường nhé.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Thịnh Ninh trả lời “Được” sau đó mang tâm trạng đi tặng bất ngờ, chính thức xuất phát đi tìm Ôn Diển.

Từ trường học đến Tập đoàn Hưng Dật không có tàu điện ngầm trực tiếp, giữa chừng còn phải đổi chuyển xe, trước kia Thịnh Ninh cảm thấy phiền phức cho nên lúc thực tập đầu ở căn hộ.

Hôm nay đi đến đó, trong lòng ngược lại lại không cảm thấy phiền phức, một đường đeo tai nghe nghe nhạc, cho dù lúc đổi chuyển xe không có chỗ ngồi chỉ có thể đứng thì cũng không ảnh hưởng tâm trạng của cô chút nào, thậm chí có một chút chờ mong, còn có một chút kích động như vậy.

Trong tai nghe cũng không biết đang hát bài gì, tóm lại là rất ngọt ngào.

-

Trả lời tin nhắn xong, Ôn Diển bỏ điện thoại xuống, ấn ấn giữa mày.

“Đang trả lời tin nhắn cho bạn gái sao?”

Ôn Diển ngẩng đầu, nhìn nhạt liếc về phía cô gái trước mắt, gật đầu thừa nhận: “Ừm.”

Vẻ mặt của anh vẫn xa cách lãnh đạm như trước, thân thể hơi ngửa ra sau, dựa lưng vào ghế làm việc không nói gì nữa, trong phòng làm việc lại yên tĩnh một lần nữa.

Thật ra cuộc họp tạm thời giữa quý của Tập đoàn đã kết thúc lúc mấy chục phút trước, Ôn Diển vừa thu dọn đồ đạc xong muốn rời khỏi phòng họp thì trợ lý Trần lại đột ngột thông báo anh có khách tới thăm.

Ôn Diển nhíu mày, hỏi có hẹn trước không, trợ lý Trần nói không có.

“Không có thì bảo người ta hẹn với phòng tổng giám đốc trước, chờ tuần sau rồi tính sau.”

Trợ lý Trần lúng túng ngăn cản anh lại, muốn nói lại thôi.

Ôn Diển nhìn ra trợ lý không thích hợp lắm, nhíu mày hỏi: “Là ai tới đây?”

Trợ lý Trần bất đắc dĩ nói: “Lúc ngài đang họp thì có cuộc gọi cá nhân, tôi bắt máy giúp ngài, là ông cụ Hạ gọi điện từ Hàng Thành, nói là bạn tốt của ông ấy ghé thăm, muốn ngài tiếp đãi một chút.”

Về mặt Ôn Diển rùng mình, lập tức gọi điện thoại cho ông cụ Hạ.

Giống như là ông cụ Hạ biết Ôn Diển sẽ gọi điện thoại tới, vừa nghe đã trực tiếp nói rõ: “Cháu gái người ta mới tới Yến Thành mấy ngày trước, công việc của cháu bận rộn không thấy mặt mũi, mấy ngày nay nghe ông nghe bố con nói con cũng không về nhà, buổi tối toàn qua đêm ở nhà riêng của mình, về nơi nào cũng không nói với bố con bố con cũng chả biết, may mắn người ta không ngại trực tiếp đến công ty tìm cháu, nếu không chờ cháu gái người ta đi mất cũng chưa thấy người cháu.”

Quả nhiên.

Ôn Diển chậm chạp một tiếng, giọng điệu không ngờ: “Sao ông không nói trước với cháu?”

“Ông nói trước với cháu, sau đó để cháu lại trốn chỗ nào đúng không?” Đầu tiên ông cụ Hạ cười, sau đó giọng điệu nghiêm túc nói: “Ông nội người ta là chiến hữu vào sinh ra tử với ông, sau khi đánh trận xong lại nhận huân chương cùng ông, người ta có thành ý như vậy, cháu phải lễ phép, biết không?”

Cúp điện thoại, Ôn Diển trực tiếp hỏi trợ lý Trần: “Người ở đâu?”

“Ở phòng làm việc của ngài.” Trợ lý Trần nói: “Ông cụ nói khách quý thì không thể để cho người ta ở trong phòng khách được.”

Ôn Diễm giật giật môi, đây là sợ căn bản là anh không đến phòng khách mặc kệ người ta cho nên trực tiếp sai người dẫn đến chờ ở phòng làm việc của anh.

Từ chỗ ông cụ Hạ biết cháu gái của vị chiến hữu này tên là Hồ Dung, vì thế Ôn Diễm vừa vào phòng làm việc, còn chưa thấy rõ người có bộ dạng gì thì gọi cô Hồ trước.

Nhanh chóng nhận được câu trả lời nhẹ nhàng dễ nghe của đối phương: “Tiên sinh Ôn, xin chào.”

Ôn Diễm luôn luôn không thích lãng phí thời gian với người khác, huống chi là thời gian cá nhân quý báu, anh tin hẳn là cô Hồ này cũng biết rõ ông cụ gọi mình đến công ty tìm anh là có ý gì.

Vì vậy, sau một cuộc trò chuyện ngắn, Ôn Diễm trực tiếp nói: “Tôi có bạn gái rồi.”

Hồ Dung cũng không bất ngờ, cô ấy chưa từng trông cậy vào người đàn ông này là độc thân.

Thay vào đó, cô ấy mỉm cười lãnh đạm: “Tôi cũng có bạn trai, hơn nữa tôi đã bắt đầu nói chuyện với bạn trai từ khi mười mấy tuổi rồi.”

Ôn Diễm hơi kinh ngạc nhướn mày, không nói gì.

“Chắc là nói về thời gian yêu đương thì tiên sinh Ôn không lâu như tôi, bởi vì lúc ông ngoại anh nói chuyện phiếm với ông nội tôi vào dịp Tết, giọng điệu của ông ấy chắc nịch nói là anh độc thân.” Hồ Dung vẫn mang theo ý cười như trước, chỉ là giọng điệu nhiều vài phần châm chọc hơn vừa nãy: “Anh cảm thấy so với tôi, anh có thể kiên trì bao lâu?”

-

“Em đến rồi.”

Những lời này vừa chỉnh sửa xong thì định gửi đi luôn nhưng Thịnh Nịnh suy nghĩ một chút rồi lại xóa đi.

Dù sao cũng là bất ngờ, dứt khoát cho anh hết hồn luôn, trực tiếp lên lầu vào phòng làm việc tìm anh.

Ý tưởng quá hoàn hảo, kết quả là khi vào cửa thì bị bảo vệ chặn lại.

Thịnh Nịnh chợt nhớ tới lúc trước mình có thể tự do ra vào là bởi vì có mang thẻ công tác của Tập đoàn, ra vào luôn có thể quẹt thẻ, bây giờ cô đã thực tập xong lâu rồi, thẻ công tác cũng bị thu lại đương nhiên là không vào được.

Cô mím môi, chỉ có thể nhắn tin cho trợ lý Trần, hỏi anh ta có thể xuống đón cô không.

Trợ lý Trần: “Em đến công ty rồi sao?”

Thịnh Nịnh: “Ừm.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Trợ lý Trần: “... Tổng giám đốc Ôn còn đang tiếp đãi khách.”

Nội tâm Thịnh Nịnh chợt dạ, nghĩ thầm mình không mời mà đến, nếu thật sự làm chậm trễ công việc của mọi người thì không tốt.

Vì vậy, cô vội vàng nói: “Không sao, em chờ dưới lầu cũng được.”

Trợ lý Trần: “Anh đón em lên trước nha?”

Hiệu suất của anh ta rất nhanh, sau khi gửi tin nhắn này thì chỉ mười phút đồng hồ sau đã đi từ trên lầu xuống thang máy xuống đón Thịnh Nịnh.

Thật ra ngay khi biết Thịnh Nịnh và tổng giám đốc Ôn bắt đầu yêu đương, anh ta cũng mất mấy ngày mới tiêu hoá sự thật này nhưng sau đó cẩn thận xem xét lại, cũng phát hiện ra một ít dấu vết trong đó.

Đặc biệt là từ lễ Giáng Sinh năm ngoái, thậm chí cơ hội đó còn được anh ta tự tay tạo ra.

Dương nhiên trợ lý Trần cũng không dám tự xưng là ông mai, dù sao nếu thật sự muốn tính là ông mai thì anh ta còn chưa phải là người lớn nhất, lớn nhất hẳn là giám đốc Ngô.

Dù sao không có căn hộ kia, cũng không có tất cả sau này.

Giám đốc Ngô muốn thăng chức lên trụ sở chính đã suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc nửa tháng trước nhận được thông báo của trụ sở chính, nói là chờ thời gian quan sát sát hạch thông qua là có thể thăng lên làm việc tại trụ sở chính.

Tiếp theo chắc là chính là đàn em Nhị Ngọc Tử* Cao Nhị của anh ta, ngày hôm sau cô ấy đi tính sổ với Ôn Diễm, trợ lý Trần liền nhận được thông báo của tổng giám đốc Ôn, bảo anh ta đặt giùm một bó hoa hồng cho người đưa đến trường của Thịnh Nịnh.

*Chắc là biệt danh Trần Thừa gọi Cao Nhị. Ý chỉ kẻ ngốc ấy.

Thời gian gấp rút quá, nếu nói trong đó không có đàn em Nhị Ngọc Tử giúp đỡ quạt gió thêm củi, ai tin chứ.

Thậm chí trợ lý Trần còn nói bóng nói gió trên WeChat với đàn em Nhị Ngọc Tử, muốn hỏi cô ấy có biết sự thật trong đó hay không.

Mà đàn em Nhị Ngọc Tử chỉ gửi một tin nhắn cực kỳ sâu hiểm khó dò trên WeChat.

“Em biết sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy.”

“Rõ ràng là phim của ba người nhưng em vẫn không thể có tên.”

“Thay em chúc phúc cho hai người họ.”

“Lời chúc đến từ một nữ phụ pháo hôi*.”

*Bia đỡ đạn

Bên phía tổng giám đốc Ôn anh ta không dám hỏi thăm, thật vất vả lắm mới một người trong cuộc đứng ở trước mặt mình, chắc chắn anh ta phải hóng hớt một chút.

Lúc nhìn thấy Thịnh Ninh, trợ lý Trần sửng sốt một chút.

Nói chuyện yêu đương này là không giống nhau, trước kia khi đến công ty làm việc toàn để mặt mộc, một gương mặt tươi đẹp nhã nhặn không cần bất kỳ trang sức nào, nhiều nhất là có son môi, tóc đuôi ngựa đơn giản nhìn sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, bây giờ không đi làm ở chỗ này nữa, còn ăn mặc tỉ mỉ tinh tế hơn nhiều.

Lúc đi thang máy, giọng điệu Thịnh Ninh còn hơi do dự: “Anh ấy đang tiếp đãi khách, em cứ đi lên như vậy, không tốt lắm đâu.”

Trợ lý Trần cũng không thêm đề ý: “Không sao, là khách riêng, em ngồi ở vị trí của anh là được.”

“Đúng rồi, em có phiền nếu anh hỏi một chuyện không?”

“Em và tổng giám đốc Ôn, là như thế nào...” Đàn ông không thể mặt dày hóng chuyện được nhưng anh ta thật sự quá tò mò nên vẫn kiên trì hỏi: “Sao bỗng nhiên ở bên nhau?”

Thịnh Ninh a một tiếng, hình như ai cũng tò mò chuyện này hết nhĩ.

Thịnh Thi Mông, Quý Vũ Hàm, thậm chí là trợ lý Trần.

Nhưng dù trả lời bao nhiêu lần, Thịnh Ninh đều cảm thấy hơi mất tự nhiên, cô không quen nói với người khác, nói có lệ: “Nhìn vừa mắt.”

Trợ lý Trần hỏi: “Sao lại nhìn vừa mắt?”

“Bên kia anh ấy em không biết, dù sao bên em cũng chính là...” Thịnh Ninh cố gắng dùng giọng điệu tương đối bình tĩnh nói: “Em tương đối

nông cạn, một người đàn ông bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tiền, trong lòng có mơ mộng cũng là chuyện bình thường, anh nói đúng không?”

Đột nhiên trợ lý Trần nở nụ cười: “Nếu là như vậy, không phải em nên yêu tổng giám đốc Ôn ngay từ cái nhìn đầu tiên* sao?”

*Thành ngữ Nhất kiến chung tình 一见钟情 yí jiàn zhōng qíng ý chỉ nam nữ chỉ gặp nhau một lần liền nảy sinh tình cảm, gặp một lần liền yêu quý đối phương. “Nhất kiến chung tình” còn có thể dịch sang tiếng việt là “tình yêu sét đánh”.

Chỉ dựa vào ấn tượng đầu tiên hết sức kém kia, giọng điệu từ trên cao nhìn xuống cùng với khí chất người sống chớ lại gần, sao mà vừa nhìn đã yêu cho được?

Thấy Thịnh Nịnh chỉ cười gượng, trợ lý Trần đoán được cô không muốn trả lời, bình thường các cô gái vẫn khá rụt rè với vấn đề này, vì thế không tiếp tục hỏi cô nữa.

Lúc này thang máy lên đến tầng, Thịnh Nịnh đi theo phía sau trợ lý Trần đi ra.

Khi hai người đi ra thì gặp một cô gái muốn đi vào.

Mặt mày cô gái xinh đẹp, nhìn qua khí chất rất dịu dàng, quần áo xa xỉ, ngay cả tóc tai cũng tỉ mỉ từng sợi.

Giọng điệu trợ lý Trần kinh ngạc: “Cô Hồ? Cô phải về rồi à?”

Cô Hồ này cười cười với trợ lý Trần: “Đúng vậy, tôi và tiên sinh Ôn đã nói xong rồi.”

Cô ấy nhìn cô gái trẻ bên cạnh trợ lý Trần, thuận tiện cũng thân thiết cười cười với cô.

Thịnh Nịnh cũng trả lời cô ấy một nụ cười.

Chờ cô Hồ đi rồi, trợ lý Trần mới giới thiệu cho Thịnh Ninh: “Đây là khách riêng của tổng giám đốc Ôn, nói là bạn bè của ông ngoại tổng giám đốc Ôn.”

“Trẻ như vậy hả?”

“Mấy năm trước ông ngoại của tổng giám đốc Ôn khi chưa nghỉ chức vụ thì đã đi đầu động tương đối lớn, đến tỉnh này đến tỉnh khác nhậm chức cũng có cho nên nhân mạch* tương đối rộng.” Trợ lý Trần nhún vai: “Có trẻ hơn nữa cũng không có gì lạ.”

*Người có “nhân mạch” tốt tức là có mối quan hệ với mọi người tốt, quen biết rộng, được lòng người.

Trước kia Thịnh Ninh từng nghe nói qua về chuyện về ông ngoại Ôn Diển từ chỗ Quý Vũ Hàm, nhưng lúc ấy Quý Vũ Hàm nói rất mơ hồ, cô cũng không chú ý nghe lắm, hôm nay nghe trợ lý Trần nói tới, cô mới hậu tri hậu giác có dự cảm, cảm thấy so với bố Ôn Diển là chủ tịch Ôn mà nói, trải nghiệm của vị ông ngoại này càng thêm truyền kỳ.

“Khách đi rồi, em trực tiếp vào phòng làm việc đi.” Trợ lý Trần nói: “Gần đây phòng tổng giám đốc làm việc tương đối đúng giờ, mấy người anh Trương đều tan tãn hết rồi, không ai quấy rầy hai người đâu.”

Thịnh Ninh nghe lời này của trợ lý Trần thì thấy chỗ nào cũng không thích hợp lắm nhưng lại không hiểu nguyên do.

Cô đẩy cửa đi vào, Ôn Diển đang gọi điện thoại, đối diện với cảnh quan cửa sổ sát đất.

Người đàn ông đứng thẳng tắp, được một thân tây trang phẳng phiu làm nổi bật, vai rộng eo hẹp, hai chân kia cũng ngay thẳng chính trực có lực.

Không biết anh đang gọi điện thoại cho ai, đờ giọng nói thấp, còn xen lẫn một chút nhàn nhạt không vui.

Thịnh Nịnh vừa nghe chưa tới hai câu, đang nghĩ có nên ra ngoài chờ anh nói xong rồi mới đi vào hay không thì bỗng Ôn Diễm cười không có cảm xúc: “Cháu không cảm thấy tay ông có thể dài đến mức vượt qua cháu vươn lên người cô ấy.”

“...”

“Cháu không phải Ôn Chỉnh, chỉ cần ông biết rõ điểm này là đủ rồi.”

Ngay sau đó Ôn Diễm cúp điện thoại, về phần anh đang gọi điện thoại cho ai, nói nội dung gì, một câu Thịnh Nịnh cũng nghe không hiểu.

Anh gọi điện thoại xong cũng không vội vàng xoay người mà đứng bên cửa sổ tiếp, không nói không rằng nhìn chăm chăm vào cảnh đêm rực rỡ ngoài cửa sổ.

Một lát sau, người đàn ông cúi đầu, đầu ngón tay nặng nề ấn giữa mày thật mạnh, nặng nề thở dài.

Lúc này Thịnh Nịnh đi cũng không được ở lại cũng không xong, đi thì trông mình máu lạnh quá, mà ở lại thì lại giống như một nữ quỷ.

Rốt cuộc lúc này, Ôn Diễm lại cầm điện thoại.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên trong phòng làm việc, hai người đều giật nảy mình.

Ôn Diễm quay đầu lại, sau đó nhìn thấy Thịnh Nịnh đang đứng trong phòng làm việc.

Anh hung hăng ngơ ngẩn, hoảng hốt qua đi, trong con người là ánh sáng tắt bật bật tắt.

Bận rộn cả ngày, vất vả lắm mới sau khi tan tầm có thể dẫn Thịnh Nịnh đi ăn cơm chúc mừng cô thi xong xuôi, cũng thuận tiện thả lỏng cho mình, rồi sau khi tan tầm lại bị ép ứng phó với người tên là cô Hồ.

Anh nói sự thật rõ ràng với cô Hò, quả nhiên người vừa đi, điện thoại của ông ngoại liền gọi tới.

Ông ngoại buông lời cay nghiệt, Ôn Diễm cũng buông lời ác độc.

Cuộc đối thoại này cũng không vui vẻ, anh mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, vốn là định gọi điện thoại muốn xin lỗi Thịnh Nịnh, thời gian đã trễ như vậy rồi, không biết cô có chịu ra ngoài ăn cơm hay không nữa.

Nếu cô không chịu vậy thì chờ ngày mai, anh lại đến trường đón cô, thuận tiện mua bó hoa bồi tội cô.

Nhưng mà người anh cho rằng sẽ tức giận vì anh đến muộn thì lại ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ như vậy, đứng trong phòng làm việc của anh, đứng trước mặt anh.

Thật kỳ lạ, cô gái này chỉ đứng trước mặt anh, không nói gì cũng không làm gì cả.

Anh lại cảm thấy trái tim mình như sắp bị nghiền nát hết rồi.

Làm sao mỗi lần cô lại xuất hiện vừa vặn như vậy.

Thịnh Nịnh vốn định làm bộ bình tĩnh chào hỏi anh nhưng bị anh nhìn chăm chăm như vậy, nhiệt độ trên mặt cũng càng ngày càng cao, rõ ràng là muốn làm cho anh bất ngờ, nào ngờ người có tim đập nhanh hơn chính là cô.

Anh không nói gì, cô cũng không nói nên lời.

Rốt cuộc anh cũng có phản ứng rồi sai bước đi về phía Thịnh Nịnh, Thịnh Nịnh ngỡ ngàng đứng đó, cứ nhìn anh đi về phía mình như vậy cuối cùng cả người bị ôm lấy, cô được anh ôm vào lòng.

Ôn Diễm ôm cô, xoa xoa gáy cô, giọng nói khàn khàn: “Không phải bảo em chờ ở trường sao, sao lại tới đây?”

Thịnh Nịnh nói nhỏ: “Ừm, Surprise.”

Anh cười một tiếng, khác với tiếng cười không hề có cảm xúc như vừa rồi, nụ cười này thấp thấp mềm mại xen lẫn cả sung sướng.

“Bánh Trôi nhà mình thông suốt rồi, lúc trước anh đến trường tìm em nhiều lần như vậy, mà chỉ dẫn anh đi dạo hai vòng trường học coi như tính xong chuyện, bây giờ thế mà biết chủ động tới tìm anh.”

Bánh Trôi nhà mình.

Bánh Trôi.

Đây là lần đầu tiên Thịnh Ninh cảm thấy biệt danh này êm tai như vậy.

Cô quyết định chờ khi trời lạnh, chắc chắn phải dùng sức mặc nhiều một chút, đem người mình thực hiện đến cùng.

“Nói bây giờ không phải là Bánh Trôi rồi.” Thịnh Ninh lặng lẽ nhếch môi, lẩm bẩm trong lòng anh: “Đã là mùa hè rồi.”

Ôn Diễm nhẹ nhàng ừ một tiếng: “Mùa hè càng tốt, lộ ra rồi.”

Thịnh Ninh luôn cảm thấy lời nói của anh có thâm ý khác nhưng lúc này đầu óc cô choáng váng không nắm ý tứ cụ thể được.

Chỉ có đi đầu Ôn Diễm cũng không đợi cô ngộ ra ý tứ cụ thể mà nâng mặt cô lên rồi hôn xuống.

Vừa chạm vào, Ôn Diễm đã ngửi thấy một mùi hương trái cây nhạt nhạt.

Anh hơi rời xa một chút, cọ chóp mũi với chóp mũi cô, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, nhìn chằm chằm đôi môi đỏ tươi của cô, hỏi một câu hỏi mà phần lớn đàn ông đều rất tò mò: “Son môi có ăn được không?”

Nếu không thể thì chùi sạch rồi hôn, hôn xong lại để cho cô tô son lại lần nữa.

Thịnh Nịnh cũng đưa một câu trả lời tương đối khiến người đàn ông yên tâm: “Chắc là có thể, nếu có độc thì ai dám tô lên môi đâu.”

Lần này người đàn ông yên tâm, há mồm cắn lên, xúc cảm mềm mại kèm theo mùi hương trái cây, còn có hơi thở ấm áp và phản ứng ngoan ngoãn của Thịnh Nịnh.

Hơn nữa đây là trong phòng làm việc.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Có khi sau này nghĩ làm việc ở chỗ này, đầu sẽ không tự giác nghĩ đến mình từng kìm lòng không đậu làm gì ở chỗ này.

Sự tưởng tượng này làm cho người ta hưng phấn quá, yết hầu phát ra một tiếng nuốt, Ôn Diển càng tăng thêm sự xâm lược giữa môi và răng cô.

Trước kia ai có thể nghĩ đến, lúc đánh nhau còn có thể đánh như vậy.

Ai có thể nghĩ tới, lúc không cãi nhau, cái miệng của Ôn Diển vẫn có thể bá đạo như trước mà cái miệng này của Thịnh Nịnh lại có thể ngoan ngoãn như vậy.

Cuối cùng nhu cầu tình cảm cũng được no nê, bởi vì hai người đều chưa ăn cơm tối, Ôn Diển quyết định mang Thịnh Nịnh đi giải quyết nhu cầu dạ dày.

Lúc tách ra, Thịnh Nịnh không tự giác cắn cắn môi.

Chắc chắn là son môi bay màu hết rồi, mà nếu không son môi cũng sẽ lặn qua lộn lại như vậy.

“Son của em hết rồi.” Ánh mắt Ôn Diển sâu thẳm, lòng bàn tay lướt qua khóe môi cô.

Thịnh Nịnh à một tiếng, cúi đầu lục trong túi xách: “Em có mang son theo, em son lại một tí.”

Trong túi có quá nhiều thứ vụn vặt, ngay khi Thịnh Nịnh lục tìm son môi thì một vật nhỏ ở ngăn ngoài cùng cứ sáng chói lọt ra ngoài.

“...”

Thịnh Nịnh ngậy người.

Cô nhớ rõ ràng mình không lấy cơ mà!!! Thứ này ở đâu đây!!!

Ôn Diển nhìn chăm chăm đờ trên mặt đất kia chừng nửa phút, cũng khá lá khiếp sợ khi Thịnh Nịnh lại mang thứ này bên người.

Nhìn vẻ mặt ngậy dại của cô cảm hờn không thể xuống hố tại chỗ thì trong lòng anh cũng biết, thứ này xuất hiện là ngoài ý muốn với cô.

Nhưng hiển nhiên là anh không muốn bỏ qua cơ hội trêu chọc cô tốt như vậy, vì thế lông mày khẽ nhíu lại, đáy mắt cũng mang theo ý cười, véo mặt cô thản nhiên hỏi: “Mang theo cái này là muốn mời anh ăn Bánh Trôi hửm?”

Chương 96

Đầu là người trưởng thành, mấy ngày nay ở chung, lần duy nhất hai người tương đối vượt tuyến là ngày Thịnh Nịnh dẫn Ôn Diển đi dạo quanh trường.

Dường như mỗi trường Đại học đều có một rừng cây nhỏ thích hợp cho các cặp tình nhân hẹn hò, đương nhiên trường học của Thịnh Nịnh cũng không ngoại lệ.

Trên đường đi tới cũng không biết gặp phải bao nhiêu cặp tình nhân nhỏ, lúc nói chuyện Ôn Diển nói năm đó khi anh học Đại học, bởi vì học trường Quân sự cho nên hoàn toàn là quản lý quân sự hoá, đừng nói tùy ý đi dạo trong trường như vậy, ngay cả đi ra ngoài sớm hay muộn gì cũng có hạn chế.

Thịnh Nịnh tò mò hỏi nếu yêu đương thì như thế nào.

Ôn Diển nói quy định không thể nói.

Cho nên khi bắt gặp có hai bóng mờ hờ hờ môi dưới tàng cây, lúc đó anh còn sững sốt hơn Thịnh Nịnh.

Chỉ có đi ầu sau đó anh cũng nhấn Thịnh Nịnh lên thân cây hôn môi.

Lúc ấy đèn đường mờ nhạt, bóng cây gió phất, trong rừng cây trường học yên tĩnh, sức hấp dẫn của Thịnh Nịnh quá lớn đối với Ôn Diển, tay anh hơi vượt tuyến, xương quai xanh của Thịnh Nịnh được phủ lên một tầng xúc cảm xa lạ, rất tê rất ngứa khiến cô vô thức co rúm lại.

Ôn Diển thở ra thật sâu sau đó kìm chế thu tay lại.

Anh nhắm mắt lại một lúc lâu mới nhấn nại nói với cô đây không phải là chỗ tốt, đưa anh đi dạo chỗ khác.

Tối hôm đó Thịnh Nịnh trở về ngủ ở ký túc xá, trần trọc ở trên giường đến hơn nửa đêm.

Cho nên hôm nay khi Quý Vũ Hàm nhét đờ dùm tránh thai cho cô, cô đã từ chối không suy nghĩ.

Nguyên nhân chính là cô rất tin tưởng Ôn Diển, dù tình cảm có nòng nàn dâng trào thì nên dừng lại vẫn có thể ngăn cản kịp thời.

Thịnh Nịnh lui về phía sau một bước dài, đờ vật chói mắt cứ rơi xuống sàn như vậy, cô nhặt lại cũng không dám nhặt, đờ ầu óc rối loạn thành một mớ loạn xạ, muốn sắp xếp câu từ để giải thích với Ôn Diển là thứ này không phải do cô mang đến, cô cũng không có ý đó.

Ai ngờ Ôn Diển hơi nghiêng đờ nhìn cô, cuối cùng cười nhạt như thực hiện được.

“Được rồi, không đùa em nữa.”

Anh giúp cô nhặt đờ trên sàn lên, tiện tay cất vào trong túi áo tây trang của mình sau đó gõ nhẹ một cái lên trán cô gái đang ngây ra như phỗng:

“Sau này rồi dùng, đi ăn cơm trước.”

Thịnh Nịnh: “...”

Cô thở phào nhẹ nhõm nhưng lại không thể không bực mình khi bị anh trêu chọc, lại bị anh dễ dàng vạch trần cảm giác vừa tức giận vừa động lòng.

-

Bản thân Ôn Diễm không kén ăn cũng không bắt bẻ về chuyện ăn uống, bình thường bận rộn cũng ăn ở canteen công ty nhưng bởi vì đêm nay lâu rồi chưa ăn cơm với Thịnh Nịnh vì thế muốn dẫn cô đi ăn chút gì đó.

Xe chạy trên đường còn chưa tới nơi, đi ngang qua một trung tâm thương mại tương đối lớn, Thịnh Nịnh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bỗng hỏi anh có muốn ăn lẩu hay không.

“Em muốn ăn lẩu hả?” Anh hỏi.

“Ừm.” Thịnh Nịnh hỏi: “Anh ăn được không?”

“Lẩu có gì mà không ăn được đâu.”

Ôn Diễm vừa trả lời vừa bật xi nhan, lái xe đổi hướng đi trung tâm thương mại.

Lái xe vào bãi đậu xe, anh gọi điện thoại cho nhà hàng đã đặt bàn trước nói sẽ hủy cuộc hẹn.

Thịnh Nịnh cảm thấy đôi ý giữa chừng không tốt lắm cho nên lúc Ôn Diễm gọi điện thoại vẫn nhìn chăm chăm vào anh, sợ anh lộ vẻ khó chịu hoặc là không kiên nhẫn.

Kết quả mãi cho đến khi anh cúp điện thoại, trên mặt cũng không có biểu cảm dư thừa gì.

Hành động tùy hứng của Thịnh Nịnh cũng không khiến anh phản cảm.

Ngay cả Ôn Diễm cũng không chú ý tới, anh thay đổi sắp xếp cho cô rất tự nhiên, cũng nuông chiều dung túng cô rất tự nhiên.

Thịnh Nịnh nhếch môi, yên lặng thu hồi tầm mắt.

Sau khi dừng xe xong rồi xuống xe, cô đi xuống từ ghế lái phụ trước sau đó vòng qua ghế lái chính chủ động mở cửa xe cho anh.

Ôn Diễm hơi kinh ngạc, chỉ có đi đâu vẫn xuống xe.

Chờ anh dùng đi đâu khiến từ xa khóa cửa xe lại, vừa mới cất đi đâu khiến từ xa vào trong túi, trên cánh tay anh lặng lẽ quấn thêm một cánh tay.

Anh nghiêng đầu, nhìn cô, rốt cuộc nhận ra cô có gì đó không đúng.

“Làm gì thế?”

Thịnh Nịnh chớp mắt mấy cái, giọng điệu hơi mất tự nhiên hỏi: “Không khoác được sao?”

Ôn Diễm nhìn cánh tay mảnh khảnh kia khoác lên tay mình, bả vai cô cũng tự nhiên dựa vào mình, anh nhẹ nhàng mỉm cười

“Được chứ.”

Mặc kệ vì sao cô lại ân cần đột ngột, tóm lại anh đâu nhận lấy hết, về phần rốt cuộc cô muốn làm gì, đâu dựa theo ý cô đi.

Hôm nay Thịnh Nịnh ăn mặc rất đẹp, đi bên cạnh Ôn Diễm khoác tay anh cũng hoàn toàn tương xứng. Lúc hai người đi thang máy lên lầu, nhìn hình ảnh phản xạ từ gương, ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy vui mắt.

Đến cửa hàng lẩu, dù là nước canh hay rau ăn kèm đâu do Thịnh Nịnh toàn quyết định, thậm chí cô còn gọi bia.*

*các khúc này mọi người đừng để ý tới “bia” hay “rượu” lắm nhé. Vì raw lẫn convert nó đâu không thống nhất lắm. Với cả từ Hán Việt là ti tửu, vietphrase là bia/rượu bia.

Trước ngày hôm nay, cô đã liên tục ăn ở canteen nửa học kỳ, vất vả lắm hôm nay mới được giải phóng, chắc chắn phải thoải mái bung xõa.

Chờ bia lên trước, không những Thịnh Nịnh tự mình uống mà còn đưa một lon cho Ôn Diễm.

“Em uống đi.” Ôn Diễm nói: “Đến lúc đó anh đưa em về”

Thịnh Nịnh trừng mắt, mở một lon bia đặt trước mặt anh, giọng điệu khó chịu: “Em uống mà anh không uống hả?”

Ôn Diễm thản nhiên hỏi: “Anh uống rượu thì ai lái xe?”

“Kêu người lái thay á.” Thịnh Nịnh nói hợp tình hợp lý.

Ôn Diễm nhìn cô vài giây, cuối cùng giơ ly rượu cùng với cô, nói: “Được, anh uống với em.”

Đột nhiên Thịnh Nịnh ngăn cản anh: “Khoan đã, không nói lời mời rượu hả? Anh làm ăn không nói lời mời rượu sao?”

Yêu cầu còn khá cao.

Ôn Diễm thuận theo nói: “Vây chúc em vượt qua kỳ thi nhé.”

Thịnh Nịnh rất hài lòng với lời mời rượu này, cũng đáp lại một câu: “Cảm ơn tổng giám đốc Ôn yêu thương, chúc tổng giám đốc Ôn sự nghiệp thuận lợi, sau này làm ăn càng ngày càng lớn.”

Ôn Diễm bật cười ừ một tiếng, cùng ly với cô.

Không khí trong cửa hàng sôi nổi, âm thanh ồn ào, cho dù chỉ là nĩa cay có độ cay vừa phải thì đối với dạ dày Thịnh Nịnh cũng là một thử thách không nhỏ, cô nhanh chóng ăn đến mức trán đổ mồ hôi, hai bên má ửng đỏ.

Ôn Diễm bảo cô bỏ đồ ăn vào nĩa lâu nhưng hôm nay Thịnh Nịnh chính là muốn khiêu chiến với chính cô một chút.

Cũng không biết là bị bạn học ăn cay nào ảnh hưởng, Thịnh Nịnh cũng quật cường cho rằng lâu không cay không phải là lâu hoàn chỉnh, cho dù cô và Ôn Diễm đều không thích ăn cay nhưng lúc chọn món vẫn chọn n ữ lâu uyên ương.*

*Lâu uyên ương là một món ăn nổi tiếng của người Hoa. Sở dĩ có cái tên lạ và đặc biệt như thế là vì chỉ trong một n ữ lâu, thực khách đã có thể thưởng thức được đến hai hương vị khác biệt nhau. Một bên là sự ngọt thanh được chế biến hoàn toàn từ củ quả. Một bên lại đối lập với sự cay nồng, ấm nóng của sa tế.

N ữ lâu nóng hổi vừa vắn uống kèm với bia lạnh, Thịnh Nịnh cảm thấy cay thì uống một ngụm bia, mùi vị cay nồng trên lưỡi nhanh chóng bị hương vị lạnh tê đè x uống.

Ôn Diễm cắn miếng lon bia, mặt mày vừa phức tạp vừa bất đắc dĩ nhìn Thịnh Nịnh uống hết ngụm bia vào bụng.

Bình thường xã giao anh đâu là uống rượu ngoại hoặc rượu trắng cho nên thật ra độ bia bình thường không là gì với anh hết, hôm nay cô muốn uống thì cứ để cho cô uống, lúc trước vì chuẩn bị học hành thi thố vừa vất vả vừa lâu như vậy, bây giờ vất vả lắm mới thi xong, dù sao cũng phải để cô thả lỏng một chút.

Dù sao anh vẫn còn tỉnh táo, có anh đưa cô về cũng không xảy ra chuyện gì.

Chờ ăn xong bữa lâu này, gần như đ òan chui vào bụng Ôn Diễm còn rượu là do Thịnh Nịnh tiêu diệt sạch.

Bây giờ Thịnh Nịnh đang ở trong trạng thái nửa say nửa không say, có ý thức, cả người ở trong trạng thái nhẹ nhàng.

“Anh đi thanh toán.” Ôn Diễm nói: “Ở đây chờ anh, không được chạy lung tung.”

“Em mời!” Thịnh Nịnh lắc lắc điện thoại, hào phóng nói: “Bữa này em mời, đừng giành với em.”

Nói xong cô đứng lên, đi về phía quầy thanh toán.

Ôn Diễm sợ con ma men té ngã nên vội vàng bước lên đỡ lấy cô, Thịnh Nịnh lại cho rằng anh muốn giành tính tiền với mình nên hất anh một cú.

“Có tiền ghê gớm lắm đúng không? Chúng ta đang yêu đương chứ không phải anh bao nuôi em, hiểu không?” Cô nói nghiêm túc: “Chẳng lẽ một bữa lẩu mà em không mời anh ăn nổi sao? Bữa này em mời, anh đứng một bên đi.”

Cô là một sinh viên, bây giờ còn chưa chính thức ra xã hội kiếm tiền, lại là một cô gái, hai người ra ngoài tiêu xài đương nhiên nên là anh trả tiền, không biết vì sao lại nói tới hai chữ bao nuôi này.

Vì chăm nom lòng tự trọng của con ma men, Ôn Diễm gật đầu: “Được, em mời.”

Thịnh Nịnh hài lòng, quay đầu đi tính tiền.

Lúc thanh toán, cô còn hơi đắc ý khoe với nhân viên phục vụ phụ trách thanh toán: “Bữa này là tôi mời bạn trai tôi ăn đấy.”

Ôn Diễm đứng bên cạnh cô, muốn phản bác nhưng lại không biết nên phản bác như thế nào.

Nhân viên phục vụ cẩn thận quan sát anh một cái, vô thức lộ ánh mắt phức tạp “Ăn mặc xa xỉ lớn lên đẹp trai như vậy, kết quả ăn cơm mà để bạn gái trả tiền, trời ạ, rốt cuộc người đàn ông trong xã hội này có thể tốt một chút hay không”.

Cũng may cửa hàng lẩu có ở khắp nơi, Thịnh Nịnh muốn ăn còn có thể đi nhà khác, Ôn Diễm cũng lười giải thích, chờ Thịnh Nịnh thanh toán xong trực tiếp dắt cô rời đi.

Hai người đi thang máy xuống, tầng này có rất nhiều người đi thang máy, Thịnh Nịnh đứng ở trong góc, Ôn Diễm đứng trước mặt cô, cánh tay hơi nâng lên vòng quanh cô, bảo vệ cô ở trong khu vực tam giác an toàn.

Lúc lên lầu một có một đám người lớn kêu ra thối ra thối, Thịnh Nịnh cũng cho rằng đến nơi nên đẩy Ôn Diễm đi theo ra khỏi thang máy.

“Uống mơ màng rồi phải không, xe dừng ở tầng hầm đây.”

Ôn Diễm bị đẩy ra vồ vồ đầu cô, đành phải bấm thang máy xuống một lần nữa nhưng lúc này thang máy đã đi lên, hai người còn phải chờ.

Chờ khoảng cách thang máy, ánh mắt Thịnh Nịnh dừng lại trên tấm poster quảng cáo không lờ đờ bên cạnh.

Đó là một quảng cáo đồ trang sức.

Mà người phát ngôn của quảng cáo đồ trang sức này trùng hợp là người mà cả hai đều biết.

Ôn Lệ.

Ôn Diễm nhìn tấm poster này, nhíu mày theo bản năng, còn Thịnh Nịnh thì nhìn chằm chằm không chớp mắt, trên mặt nhìn không ra biểu cảm gì.

Chờ thang máy tới, Ôn Diễm gọi cô vào, cô cũng không có phản ứng, giống như muốn nhìn thấu tấm poster này.

“Con nhóc này có gì đẹp đâu.” Ôn Diễm nói: “Em muốn nhìn nó, hôm nào anh gọi nó tới đây, em muốn xem bao lâu cũng được.”

Thịnh Nịnh sâu nhìn anh một cái, bĩu môi nói: “Em không nhìn cô ấy.”

“Vậy em đang nhìn gì?”

“... Em nhìn trang sức cô ấy đeo.”

Ôn Diển ngăn người, hơi đỏ khóc đỏ cười: “Thích đồ đồ trang sức hả?”

“Đồ đắt tiền ai mà không thích chứ.” Cô lầm bầm.

Anh lắc đầu và thở dài và nói: “Tham tiền.” Sau đó nắm lấy tay cô và nói: “Đi thôi, mua cho em.”

Không thể không nói quảng cáo có ích thật sự, ít nhất Ôn Diển cũng vì tấm poster này mà mang theo Thịnh Nịnh đi đến cửa hàng chuyên doanh* trang sức ở lầu một này.

*专柜: Một quầy hoặc bộ phận trong cửa hàng có một hoặc nhiều mặt hàng độc đáo. Cung cấp hàng hóa phong phú cho một danh mục nhất định, một thương hiệu nhất định, một nhóm nhất định, một khu vực nhất định và một loại người nhất định hoặc hiển thị độc quyền một nhà cung cấp.

Cô gái trong quầy thường rất biết nhìn đồ ăn trong đĩa*, Ôn Diển mang theo Thịnh Nịnh bước vào, cô ấy hí hóp mắt nhìn, nhanh chóng đánh giá người ta từ đầu đến cuối sau đó nở nụ cười tiêu chuẩn nhiệt tình nhất, cũng phối hợp lễ phép chân thành nhất để tiếp đãi.

*Chắc là kiểu khách hàng có tiền năng khai thác í

Ánh sáng trong cửa hàng rất đầy đủ, làm nổi bật những đồ trang sức trong tủ.

Ôn Diển không để ý tới ánh mắt nhiệt tình của cô gái quầy chuyên doanh, chỉ bảo Thịnh Nịnh tự mình chọn.

Thịnh Nịnh bị những đồ trang sức này làm cho hoa cả mắt, nuốt nước miếng, nhẹ giọng hỏi: “Có nhẫn nam không?”

Cô quầy chuyên doanh nhanh chóng lấy mấy chiếc nhẫn nam bán tốt nhất trong cửa hàng của họ ra.

Thị Nịnh chọn một cái từ mấy chiếc đó sau đó nói với Ôn Diễn:
“Tay.”

Ôn Diễn khó hiểu vươn tay sau đó cô đeo nhẫn vào ngón giữa của anh.

“Thích không?” Thị Nịnh hỏi anh: “Thích thì em mua cho anh.”

Lời này vừa nói ra, cô gái đứng quỳ sững sốt, mà Ôn Diễn cũng sững sốt.

Cô gái đứng quỳ cho rằng vị tiên sinh này mua cho cô gái này, không nghĩ tới lại là cô gái mua cho tiên sinh.

Chỉ có đi đầu cô ấy hành nghề nhiều năm, phản ứng rất nhanh, lập tức nhìn về phía Ôn Diễn, giọng điệu hâm mộ nói: “Tiên sinh, bạn gái ngài đối tốt với ngài quá.”

Ôn Diễn cúi đầu nhìn cô, giọng điệu không chắc chắn hỏi: “... Em mua cho anh à?”

Thị Nịnh kiên định gật đầu: “Ừm.”

“...”

Trong thời gian ngắn người đàn ông bị cô làm sững sờ đến mức không nói nên lời.

Thị Nịnh rất ít khi mua trang sức, một trong những món đồ trang sức đắt nhất trên người cô là một chiếc vòng tay bằng vàng cũng cô do dự rất lâu mới nhẫn tâm mua cho mình.

Cho tới bây giờ chưa từng hào phóng sáng khoái như vậy, một chiếc nhẫn bạch kim nạm mấy viên kim cương vụn, bởi vì thiết kế và thương hiệu cao cấp cho nên đắt hơn giá thành gấp mấy lần, cô cứ không chút do dự quẹt thẻ như vậy.

Ôn Diễn còn chưa kịp phản ứng, Thị Nịnh đã đưa chiếc nhẫn này cho anh.

Hai người được cô gái đứng quỳ lễ phép chào tạm biệt, Ôn Diễm muốn hỏi cô gì đó, lúc này vừa lúc có điện thoại gọi tới, anh bắt máy, là người lái thay gọi tới xin lỗi, nói là trên đường xảy ra chút tình huống, chắc là phải trễ vài phút, xin anh đừng hủy.

Ôn Diễm không rảnh để ý người lái thay tới sớm hay tới muộn, bây giờ sự chú ý của anh đều ở trên chiếc nhẫn trên ngón giữa tay trái của mình.

Cúp điện thoại, Ôn Diễm nói với Thịnh Ninh là người lái thay sẽ đến trễ một chút.

Thịnh Ninh gật đầu: “Ồ, vậy em ra ngoài hóng gió.”

Hai người đi ra khỏi trung tâm thương mại, tuy rằng thời tiết gần đây đã nóng ấm lên nhưng buổi tối vẫn có gió lạnh, Thịnh Ninh bị gió thổi hơi tỉnh táo một chút, chỉ có đi đâu đâu óc vẫn choáng váng.

Ôn Diễm cởi áo khoác khoác lên người cô.

“Gió lạnh.” Anh nói: “Khoác lên đi.”

Trước cửa chính của trung tâm thương mại là đài phun nước, bên cạnh còn có rất nhiều trò chơi vui chơi cho các bạn nhỏ đi dạo, Thịnh Ninh đi dạo quanh bờ đài phun nước, Ôn Diễm cũng đi dạo hai vòng với cô, dừng bước, nắm tay cô kéo về phía mình, kéo cô trở lại trước mặt mình.

Anh suy nghĩ thật lâu, vẫn hỏi: “Tại sao đột nhiên em lại muốn mua nhẫn cho anh thế?”

Giọng điệu Thịnh Ninh bình tĩnh: “Không tại sao hết, chỉ là muốn muốn cho anh thôi.”

Nghe không thấy giống say rượu, Ôn Diễm lại hỏi: “Vậy sao em không mua cho mình một chiếc?”

Thịnh Ninh nói thật: “Đắt quá, mua cho anh là được.”

Người đàn ông nói không gì cả nửa ngày.

“Đắt mà còn mua.” Ôn Diễm khẽ cười nhạt một tiếng, trong giọng nói dầy dổ cũng có đau lòng: “Tiền sinh hoạt mỗi tháng của em sao đủ, em là sinh viên, tiền của mình cũng chưa chắc đã xài đủ, còn mua bữa cho anh.”

Sau đó, anh dừng lại, lấy điện thoại ra nói: “Chiếc nhẫn này không trả lại, em về chọn một chiếc nhẫn nữ đi, mang nhẫn đôi với anh, tiền anh sẽ trả.”

Chỉ chốc lát sau, Thịnh Nịnh nghe thấy điện thoại trong túi rung rung vài cái.

Anh sờ đầu cô, nói: “Không nhiều đâu, cho em một chút tiền sinh hoạt.”

Thịnh Nịnh nhú mày, không biết tại sao bỗng hơi tức giận.

“Không có quy định chỉ cho phép đàn ông mua đồ cho phụ nữ mà không cho phép phụ nữ mua đồ cho đàn ông đâu chứ?”

Ôn Diễm há môi muốn nói gì đó nhưng dường như Thịnh Nịnh đoán được anh muốn nói gì, tốc độ nói nhanh lại cắt ngang anh: “Cũng không có quy định không cho người đi học mua đồ cho người đi làm đâu?”

“Em mua đồ cho anh, anh không vui sao?”

Ôn Diễm gật đầu: “Vui chứ.”

Anh dừng lại, giọng điệu rất nhẹ: “Hôm nay em chủ động đến tìm anh thì anh rất vui rồi.”

Cô cắn môi, thành thật nói: “Thật ra hôm nay chủ động đến tìm anh không phải là ý tưởng của em, là bạn cùng phòng đưa ra ý tưởng này cho em.”

Ôn Diễm cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ nói: “Vậy sau khi em về nhớ thay anh cảm ơn bạn cùng phòng của em.”

“Hôm nay anh rất vui, đâu là bởi vì bạn cùng phòng đưa ý tưởng cho em nhưng em cũng không cần cô ấy đưa ý tưởng, em sẽ tự mình làm anh vui vẻ.” Thịnh Ninh suy nghĩ một chút, nói: “Nếu anh thích em tìm anh vậy thì lần sau anh không cần cố ý đến trường đón em nữa, em chủ động tới tìm anh.”

Đương nhiên Ôn Diển thích, chỉ có điều anh vẫn lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không phải em nói đi tàu điện ngầm còn phải chuyển tuyến không tiện sao, anh lái xe thuận tiện hơn em mà.”

“Nhưng hôm nay khi em tới, vừa nghĩ đến là tới tìm anh thì em lại không thấy phiền phức một chút nào.” Thịnh Ninh nói: “Nếu như đi thêm hai chuyến tàu điện ngầm tới tìm anh có thể làm cho anh vui vẻ như vậy, em cảm thấy rất đáng giá.”

Rất kỳ diệu, ngay cả khi trả tiền cũng cảm thấy hạnh phúc.

Thật ra ngay từ đầu Thịnh Ninh cũng không muốn trả giá quá nhiều trong cuộc tình này, cô biết Ôn Diển thích cô tương đối nhiều, chỉ cần cô đáp lại một chút, anh sẽ đáp lại rất nhiều.

Nhưng khi cô nhìn thấy anh vui vẻ vì hôm nay cô chủ động tới tìm như vậy, phản ứng đầu tiên của cô cũng không phải là đắc ý, cũng không phải cảm thấy người đàn ông này thật dễ dỗ dành.

Mà là nghĩ sau này cô nhất định phải làm cho anh càng vui vẻ nhiều thêm.

Trái tim Ôn Diển hoá thành một vũng nước, mềm mại đến không thể mềm mại hơn.

Dường như đang xác nhận điều gì đó, thăm dò hỏi: “Em có say rượu không?”

“Em uống quá nhiều thôi, không có say.” Ánh mắt Thịnh Ninh sáng ngời, giọng nói cũng rất rõ ràng: “Em biết mình đang nói gì.”

Ôn Diển cười cười, hoàn toàn không còn cách nào khác.

Anh nghĩ chắc là cô gái này được trời cao phái tới kêu anh đắm chìm.

Vốn tưởng rằng ở bên nhau chính là kết thúc, lại không nghĩ tới thứ cảm xúc “thích” này không kết thúc.

Tình cảm giống như một trận hồng thủy trút xuống không thể lấy lại, không màng tất cả, cũng không có thuốc chữa.

Càng ngày càng thích cô, càng ngày càng yêu cô hơn.

Nhưng tất cả đều đáng giá.

Cho dù lúc trước cãi cọ với ông ngoại, hay là phía trước chăm nom bố với tương lai có thể đối mặt khó khăn.

“Sau này em sẽ “thỉnh giáo” bạn cùng phòng nhiều hơn, thật ra em rất thông minh, học nhanh lắm.” Thịnh Nịnh nhìn đôi mắt anh, nghiêm túc nói: “Em sẽ học.”

Trước cửa trung tâm mua sắm người đến người đi, ánh đèn neon rực rỡ, lúc này trùng hợp đến thời gian đài phun nước biểu diễn âm nhạc, được ánh đèn phản chiếu tạo thành cột nước đủ màu sắc phun lên từ cửa đài phun nước phía dưới, theo tiết tấu âm nhạc hoà hợp thành tạo hình khác nhau.

Ôn Diển đeo chiếc nhẫn cô mua cho anh, khi tất cả mọi người đều đưa mắt đài phun nước, ánh mắt anh trong sáng trầm tĩnh, trong đôi mắt thâm sâu xinh đẹp tất cả đều là hình ảnh của Thịnh Nịnh, giọng nói trầm thấp dịu dàng.

Anh nói: “Anh cũng sẽ học được.”

Từng chút từng chút học tập trở nên dịu dàng vì đối phương.

Chương 97:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi chương trình đài phun nước âm nhạc ở cửa kết thúc, Ôn Diễm lại dẫn Thịnh Nịnh đi vào trung tâm thương mại.

“Chọn một chiếc em thích đi.” Ôn Diễm nói.

Cô đã mua cho anh, anh lại không mua cho cô, vậy anh cũng đừng làm đàn ông nữa.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ôn Diễm rất cố chấp ở mặt này, nếu Thịnh Nịnh không cần vậy thì anh cũng không cần chiếc nhẫn trên tay mình.

Thịnh Nịnh cũng chỉ có thể tùy ý để anh dắt mình trở lại quầy bán đồ trang sức kia, nhìn trang sức rực rỡ, cách một tấm kính mà xem tí nữa mắt cô cũng hoa lên luôn.

Cô thấy chiếc nào cũng đẹp.

“Không chọn được.” Thịnh Nịnh thành thật.

Giọng điệu Ôn Diễm thông dong hỏi: “Vậy thì lấy hết?”

Thịnh Nịnh và cô gái đứng quầy đều tròn tròn mắt.

Nhất là cô gái đứng quầy, vẻ mặt kiêu “Đàn ông có tiền lại hào phóng ai mà không yêu” sau đó lại nhìn về phía Thịnh Nịnh với biểu cảm “Em gái ơi, đàn ông vì em mà chịu thù cả quầy trang sức em phải giữ cho chặt đó nghe”.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nếu một đơn hàng lớn như vậy mà thành công, chắc chắn ngày mai cô ấy sẽ trở thành quản lý cửa hàng đúng không.

Tuy nhiên, Thịnh Nịnh lại lắc đầu: “Đừng, ngón tay em cũng không đeo hết đâu.”

Cô cũng không phải con rết, tính toán đầy đủ cũng chỉ có mười ngón tay, đây không phải là uổng tiền sao?

Hơn nữa.

Thịnh Nịnh lặng lẽ ngoắc ngoắc đầu ngón tay với Ôn Diễm, anh nhướn mày, nghe lời cúi người xuống.

“Anh có nhiều tiền như vậy thì đi mua vàng cũng được.” Giọng nói của Thịnh Nịnh rất nhỏ, chỉ có anh mới có thể nghe thấy: “Vàng có giá trị hơn kim cương nhiều, đổi thành tiền cũng thuận tiện.”

Ôn Diễm hơi sững sờ, nhìn chăm chăm cô vài giây.

Trong mắt cô nhóc mê tiền này lóe lên ánh sáng tính toán, giống như sợ anh mất tiền.

Đôi mắt của anh khó nén sự ấm áp, đột nhiên mỉm cười rồi gật đầu nói: “Được, nghe em.”

Bỗng nghe được vị tiên sinh này không có ý định mua nữa, cô gái đứng quỳ không khỏi thất vọng.

Mặc dù không thể một năm làm một đơn, một đơn ăn một năm nhưng kinh doanh hoa hồng trích xuất chỉ ngại ít không chê nhiều, nhiều hơn một

đơn tính một đơn cho nên vẫn tận tâm tận lực giới thiệu cho hai người chọn nhẫn.

Bởi vì trong lòng đại khái có dự đoán về tài lực của vị tiên sinh này nên cô gái tại quỳ chuyên doanh một hơi lấy mấy kiểu dáng ra, đều là chủ yếu mẫu chính trong cửa hàng họ, dù là kim cương khảm nam đơn hay là kim cương khảm nam lát, trọng lượng, độ sạch, màu sắc và gia công của kim cương chính đều là đứng đầu.

Cô gái tại quỳ mang găng tay lụa, cẩn thận cầm lấy một chiếc nhẫn kim cương trong đó, vươn tay về phía Thịnh Nịnh.

“Thưa cô xem, chiếc nhẫn này là kiểu nhẫn kim cương đính hôn tương đối được yêu thích trong bộ sưu tập 1896 của chúng tôi, bốn móng vuốt nâng kim cương, là thiết kế rất kinh điển, người phát ngôn của chúng tôi là Ôn Lệ đã mang chiếc này khi chụp quảng cáo, nếu cô thích thì tôi sẽ thử cho cô một chút?”

Thịnh Nịnh vừa nghe là nhẫn kim cương đính hôn, mím môi hỏi: “Không có nhẫn có ý nghĩa bình thường sao?”

Cô gái tại quỳ chớp chớp mắt, cười nói: “Ý nghĩa của mỗi chiếc nhẫn là do người mang nó, nếu cô thích, coi đó là nhẫn đeo bình thường cũng được.”

Còn lâu Thịnh Nịnh mới mua nhẫn kim cương như mua đồ chơi, coi một chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy thành một chiếc nhẫn bình thường.

Hơn nữa cô cảm thấy mình và Ôn Diễm còn lâu mới có thể mua chiếc nhẫn kim cương này.

Cô gái tại quỳ dùng ánh mắt hỏi dò nhìn Ôn Diễm.

“Lấy kiểu dáng khác xem một chút.” Ôn Diễm nói.

Nhân viên gật đầu: “Được ạ.”

Ngay khi nhân viên tại quầy chọn kiểu dáng nhẫn, Thịnh Ninh nhớ tới năm ngoái, cô và Ôn Diễm vì một chiếc nhẫn kim cương mà náo loạn một hồi dẫn tới sai lầm không mong muốn cầu hôn trong nhà hàng.

Chiếc nhẫn kim cương hơn năm carat, nói không ấn tượng sâu sắc là nói dối.

Lúc ấy mình không muốn, tự nhiên Ôn Diễm cũng không có khả năng lấy đi, đột nhiên cô hơi tò mò cuối cùng chiếc nhẫn kia đi về đâu nên thuận miệng hỏi Ôn Diễm một câu.

Đúng lúc mấy ngày trước Ôn Diễm cũng nghe được tung tích chiếc nhẫn này từ chỗ Ôn Chinh, có thể là vì cân nhắc mặt mũi của em trai, cho dù Thịnh Ninh có thể đã nghe nói từ chỗ Thịnh Thi Mông thì anh vẫn không chủ động nói chuyện Ôn Chinh cầu hôn bị từ chối, chỉ trả lời ngắn gọn: “Ở chỗ Ôn Chinh.”

Thịnh Ninh thở phào nhẹ nhõm: “Không vút là tốt rồi, lòng em trai anh lớn quá.”

“Sao tự nhiên nhớ tới chiếc nhẫn của nó?”

“Một chiếc nhẫn cầu hôn lớn như vậy, ít nhất mấy chục vạn.” Cô thành thật nói: “Tất nhiên em rất ấn tượng.”

Chỉ là một trò đùa dai mà thôi, cũng nở lòng tiêu tiền như vậy, người có tiền biết chơi quá.

Sau đó cô gái tại quầy giới thiệu cho hai người một chiếc nhẫn có vòng tròn nhỏ cũng nạm kim cương vụn, chắc chắn Thịnh Ninh không có ý kiến, cô tương đối nông cạn, đối với hàng hóa đắt tiền thì mười phần bao dung, cho rằng chắc chắn đắt tiền thì sẽ đẹp, cho dù không đẹp cũng là vấn đề thị hiếu của cô, tuyệt đối không phải là vấn đề của hàng hóa.

Sau khi quét thẻ xong, Ôn Diễm trực tiếp đeo nhẫn lên ngón giữa của cô.

Bàn tay của Thịnh Ninh nhỏ nhắn, mềm mại như không xương, chiếc nhẫn này rất tôn lên tay cô.

Trong lòng anh khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng cong khóe môi, đột nhiên nghiêng người kề bên tai cô rồi nói nhỏ một câu với cô.

“Trước tiên mua cho em chiếc nhẫn ý nghĩa bình thường, chờ ngày em đăng ý làm phu nhân Ôn.” Khớp xương tay Ôn Diễm rõ ràng, xinh đẹp có lực, sau khi đeo nhẫn cho cô cũng không thả ra mà nhẹ nhàng nói: “Anh lại mua cho em chiếc nhẫn có ý nghĩa đặc biệt.”

Dường như một câu hứa hẹn vô tình này nghe không sợ hãi nhưng lại khiến Thịnh Ninh kinh ngạc không nói nên lời.

Thật hay giả thì không biết, có thực hiện được hay không cũng không biết.

Nhưng không phải con người là như vậy sao, sau này ai biết sẽ như thế nào nhưng ít nhất vào giây phút này, trong lòng nhận nhận là sự thật.

-

Chờ sau khi mua nhẫn xong, người lái thay đã chờ một lát ở bãi đỗ xe, vì thế Ôn Diễm trực tiếp dẫn Thịnh Ninh đi thang máy đến bãi đỗ xe ngầm.

Ôn Diễm báo hai địa chỉ, một là trường học của Thịnh Ninh, còn lại là dinh thự Kinh Bích của anh.

Thịnh Ninh chớp chớp mắt: “Anh không về nhà anh sao?”

“Ừm, gần đây không về” Anh lại hỏi cô: “Em thi xong cũng không về căn hộ sao?”

“Thi xong còn phải bảo vệ nữa á.” Đột nhiên Thịnh Ninh tựa đầu vào vai anh, lầm bầm nói: “Nhưng anh yên tâm, em đã hứa với anh, khi nào rảnh rồi em sẽ chủ động tới tìm anh.”

Bả vai được cô dựa vào không nhúc nhích, Ôn Diễm vươn tay kia vỗ vỗ đầu cô.

“Không sao, em tốt nghiệp quan trọng hơn.”

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Yêu đương cũng phải nhanh lên.”

Anh nghiêng đầu, nhẹ nhàng đụng vào cô một cái, bật cười nói: “Hôm nay Bánh Trôi nhà mình có chuyện gì đó, cứ liên tiếp nói lời dễ nghe với anh.”

Thịnh Nịnh nhắm mắt lại nói: “Tặng cấp r ồi.”

Trước kia lúc ăn thức ăn cho chó của người khác thì cảm thấy sao họ có thể nói những lời buồn nôn như vậy.

Nhưng vừa đến lượt mình, lại phát hiện những lời buồn nôn nói sao cũng không đủ.

“Uống rượu tặng cấp sao?” Ôn Diễm thở dài: “Ngày mai tỉnh dậy sẽ không quên đó chứ?”

“Sẽ không quên.” Thịnh Nịnh nói: “Đúng lúc uống rượu, em có thể nói những lời bình thường hơi xấu hổ cho anh nghe.”

Anh khẽ nhú mày, thì thầm: “Vậy nói thêm vài câu cho anh nghe đi.”

Cô suy nghĩ một chút, ho một tiếng, để tránh nói tiếng mẹ đẻ xấu hổ, còn cố ý nói tiếng Anh.

“Rain fall from the sky, leaf fall from the tree. (Mưa rơi từ trên trời, lá rơi từ trên cây).”

Ngay cả khi tránh được sự xấu hổ của tiếng mẹ đẻ, cô không thể hoàn toàn tránh được sự xấu hổ từ nội tâm, giọng nói của Thịnh Nịnh càng ngày càng nhỏ: “And I fall in love with you. (Và em rơi vào tình yêu của anh).”

Ôn Diễm: “...”

Nửa ngày anh không nói gì, trong lòng Thịnh Nịnh không yên, chủ động hỏi: “Có phải là sến không?”

Người đàn ông mỉm cười từ cổ họng của anh.

Bình thường người không cười thỉnh thoảng cười rộ lên sẽ làm cho người ta cực kỳ muốn nhìn tiếc nuôi đời mắt nhưng lúc này Thịnh Nịnh không muốn nhìn anh, cố ý vùi đầu thấp rất thấp.

Cô nghe anh nói: “Một chút.”

Thịnh Nịnh nghĩ thầm quả nhiên, tên tư bản cứng chó này, cô không tin bình thường lúc bàn chuyện làm ăn ngay cả một câu để nghe của anh cũng không biết nói.

Đến chỗ cô, ngay cả nói dối cũng không chịu.

Cô nhếch khóe miệng nói: “Ồ, về sau không bao giờ nói nữa.”

Nghe cô mất hứng, Ôn Diễm thở dài nói: “Anh còn chưa nói xong.”

Thịnh Nịnh cực sức với anh: “Miệng chóéo mọc được ngà voi.”

Sau đó bị anh gõ vào đầu một cái.

Cô đang muốn tức giận, chỉ cảm thấy anh cúi đầu, hôn lên thái dương của cô.

“Nhưng cả người anh bị em ăn chết queo, em nói gì anh cũng thích.”
Hơi thở lạnh lùng ẩm ướt phả vào mặt cô, Ôn Diễm nói: “Sau này nói nhiều thêm một chút, được không?”

Hai người nói thì thầm, ông chú lái thay ở phía trước cũng không nghe thấy gì, chỉ có đi đầu nhìn từ gương chiếu hậu thì thấy đôi nam nữ này dựa đầu vào đầu, trong lòng cũng đoán bảy tám phần là hai người đang nói gì đó.

Ông chú lái thay cũng híp mắt cười theo.

-

Đến ngày hôm sau, Thịnh Nịnh đã quên mất tối hôm qua mình có đ ồng ý hay không. Cô chỉ nhớ rõ lúc mình v ề ký túc xá, cả người đ ều nhẹ nhàng lâng lâng.

Bạn cùng phòng Quý Vũ Hàm nhìn thấy cô v ề ký túc xá, giọng điệu rất chi là tiếc nuối.

“Rốt cuộc là cậu không được hay là tiên sinh Ôn không được, tớ đã giúp cậu chuẩn bị sẵn sàng, thế mà cậu lại v ề đây!”

Còn v ề rất tốt.

Nếu không nếu ngày hôm sau tỉnh rượu lại nhìn thấy Ôn Diễm, cô cũng không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Thịnh Nịnh vừa ảo não hành vi bu ồn nôn tối hôm qua của mình, vừa nghĩ, lại không hiểu sao lại cười ngây ngô.

Cô nghĩ, đây có lẽ là thời kỳ yêu đương n ồng nhiệt mà Thịnh Thi Mông nói.

Thịnh Nịnh uống nhiều cũng nhớ rõ hôm qua đã xảy ra chuyện gì, càng không cần nhắc tới Ôn Diễm có tử lượng tốt hơn cô rất nhiều.

Chuyện đ ầu tiên sau khi cô tỉnh lại là xem điện thoại, trong WeChat có tin nhắn Ôn Diễm gửi tới cách đây không lâu.

“Dậy chưa em?”

“Chuyện ngày hôm qua em còn nhớ không?”

Dường như anh cũng sợ cô quên.

Thịnh Nịnh b ầu môi, cố ý giả ngu, trả lời: “Hả? Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Bên kia Ôn Diễm gửi cho cô một icon gỗ đầu.

Tâm trạng Thịnh Nịnh rất tốt, bỏ điện thoại xuống, lại nằm trên giường tiếp.

Thời tiết dần dần nóng lên, ký túc xá đã bắt đầu bật quạt điện

Mùa hè tới rồi.

-

Kỳ thi chứng chỉ phiên dịch kết thúc vào tháng năm, tiếp theo là bảo vệ tốt nghiệp tháng sáu.

Hàng năm Học viện Cao Phiên không tuyển sinh nhiều lắm, nhất là chuyên ngành của Thịnh Nịnh, nhiều nhất một năm cũng chỉ tuyển mười mấy người, một lớp cũng chỉ có một ít người, so với Học viện chính quy có số lượng người tương đối nhiều, ảnh tốt nghiệp của bọn cô ít người nên chụp nhanh. Cho nên khi sinh viên Học viện chính quy còn đang bận rộn vì chuyện tốt nghiệp thì ảnh tốt nghiệp của bọn cô đã chụp xong rồi.

Trang phục tốt nghiệp đầu là thống nhất đi thuê, sau khi chụp ảnh tốt nghiệp, Thịnh Nịnh chưa trực tiếp trả lại mà là mượn thêm một buổi chiều.

Buổi chiều Thịnh Nịnh chụp ảnh tốt nghiệp Ôn Diễm cố ý tới trường của cô.

Trời nóng, chỉ có đi đầu vì Thịnh Nịnh yêu cầu, anh vẫn đứng dưới ánh mặt trời chói chang, mặc tây trang giày da với Thịnh Nịnh mặc đồng phục tốt nghiệp chụp ảnh trước bia trường.

Hai người lấy mỗi người mỗi bức, mỗi người in ra một tấm, lấy khung ảnh trịnh trọng đặt ở nhà làm kỷ niệm.

Kỳ thi công chức của Bộ Ngoại giao vẫn được ấn định vào cuối tháng mười như những năm trước nhưng số lượng thí sinh năm nay đăng ký tăng vọt vì tân Cục trưởng Cục Báo chí, hàng nghìn người cuồn cuộn đi qua cầu

độc mộc*, còn mục tiêu của Thịnh Nịnh rất rõ ràng, chính là muốn thi vào Bộ Ngoại giao cho nên không tham gia tuyển sinh mùa hè của trường mà là đặt tất cả tâm tư vào kỳ thi quốc gia.

*Cầu độc mộc là cây cầu làm từ một cây gỗ duy nhất. Hiểu theo nghĩa trừu tượng là một con đường khó khăn, nguy hiểm....một con đường mà không biết bản thân sẽ rơi xuống vào lúc nào..

Khác với kế hoạch cuộc sống rõ ràng của Thịnh Nịnh, lúc trước Thịnh Thi Mông lựa chọn học tiếng Nhật một là vì đến Yên Thành tìm Thịnh Nịnh, hai là vì từ nhỏ thích xem anime cho nên mới chọn chuyên ngành này, về phần sắp xếp việc làm sau này, cô ấy thật sự không nghĩ nhiều như vậy.

Cho nên trong khoảng thời gian này, Thịnh Thi Mông vừa bận rộn tốt nghiệp vừa đi dạo khắp nơi trong trường tuyển sinh mùa hè.

Lúc trước cô ấy còn đi hẹn mấy lần với đàn anh, gần đây vì thật sự không rảnh được, ngày hôm sau sau khi đàn anh tỏ tình với cô ấy, cô ấy li hôn lý do không thích hợp từ chối.

Sau đó đàn anh lại lên WeChat tìm cô ấy mấy lần nhưng Thịnh Thi Mông chỉ coi như không thấy.

Ôn Chỉnh cũng bị cô ấy kéo ra khỏi danh sách đen, cô ấy cũng không để ý, một lòng bận rộn chuyện tốt nghiệp của mình.

Tốt nghiệp và đàn ông ai nặng nhẹ, cho dù Thịnh Thi Mông có yêu đến đâu cũng hiểu rõ.

Nhưng hiển nhiên là bên Ôn Chỉnh cũng không hiểu Thịnh Thi Mông nổi, từ nhỏ đến lớn anh ta học hành đầu là kiêu càn lơ phất phơ tới trường, một đường này có thể thuận lợi tốt nghiệp là toàn bộ nhờ vào người bố giàu có của mình.

Sau khi Thịnh Thi Mông không biết mình cố ý bỏ qua tin nhắn của anh ta lần thứ mấy, anh ta bắt đầu hoài nghi có phải phương pháp của mình

dùng sai hay không.

Cái cách lì lợm la liếm này không dùng được á.

Người đưa ra ý tưởng này cho chính là anh trai anh ta cho nên anh ta rất hợp lý tìm anh trai đi khai đao.*

* Trong một cuộc xử tử nhiều người, lát dao chém xuống rước tiên cả gọi là khai đao.

Bởi vì gần đây Ôn Diển bị bên ông ngoại bắt đi xem mắt nên đang ở trong trạng thái chiến tranh không khói thuốc súng với ông ngoại, đã rất lâu rồi không trở về nhà họ Ôn.

Hôm nay là bố ra lệnh bảo anh nhất định phải về, lúc này mới tan tành Ôn Diển trở về nhà họ Ôn.

Lúc anh trở về về mặt đầu mệt mỏi, hiển nhiên là vừa mới bận rộn việc của công ty xong, từ đầu đến chân đầu lộ không khí người sống chớ lại gần.

Đi trong nhà không dám tới gần anh, chỉ có đi đầu Ôn Chinh không sợ, bây giờ anh ta đã biết rõ anh hai mình là người như thế nào rồi.

Chính là một cái miệng dao găm tâm đầu hũ, nhìn giống như là một tảng núi băng không tan chứ thật ra lại dễ mềm lòng hơn bất cứ ai.

Phòng của Ôn Chinh cách phòng Ôn Diển tương đối gần, anh ta còn không gõ cửa đã xông vào.

“Anh.”

Gần đây, anh nhiều lần đàm phán hợp tác đối với doanh nghiệp Đức, thái độ của hai bên đều rất nghiêm khắc cẩn thận, ai nấy đều cắn chặt lợi ích không buông, bên Đức thì nhìn trúng thị trường trong nước lợi nhuận lớn mà Ôn Diển cũng nhìn trúng danh tiếng thương hiệu của doanh nghiệp

thế kỷ của công ty Đức, hai bên đều muốn hợp tác nhưng không bên nào sẵn sàng nhượng bộ lợi ích.

Ngày nào đi làm anh cũng đau đầu chuyện này, bây giờ vừa trở về phòng chưa yên tĩnh được một phút thì lại bị làm phiền.

Mặt mũi anh tỏ vẻ bị làm phiền nhìn Ôn Chính: “Tay ngẩn không gõ cửa được à?”

Ôn Chính mím môi, lùi lại hai bước, uể oải gõ cửa.

“Gõ nè, được chưa?”

Ôn Diễm cũng không thèm để ý tới anh ta, lạnh lùng hỏi: “Làm gì?”

“Em đã nhờ anh cố vấn về chuyện của Mông Mông.” Ôn Chính nói: “Gần đây cô ấy phớt lờ em, anh nghĩ có phải chiêu lì lợm la liếm này không hiệu quả với cô ấy đúng không?”

Về mặt Ôn Diễm kiểu chuyện này không liên quan tới mình: “Đâu có liên quan tới anh.”

“Ý tưởng là anh đưa ra, sao lại không liên quan tới anh được.” Ôn Chính đi tới ngã xuống trên giường: “Tóm lại, anh phải có trách nhiệm đến cùng.”

“Anh bận rộn công việc xã giao mỗi ngày, em nằm ở nhà là có hoa hồng trên tay.” Ôn Diễm cười lạnh: “Quản em cái này còn chưa đủ, bây giờ em có vấn đề tình cảm cũng ăn vạ anh phải không?”

Ôn Chính ho khan một tiếng, giả bộ bình tĩnh nói: “Em là em trai của anh, từ trong bụng mẹ sinh ra, anh có thể mặc kệ được sao?”

Ôn Diễm mặc kệ em trai, đúng lúc này điện thoại vang lên.

Là đồng hồ báo thức.

Anh tắt đèn hồ báo thức, ném lên bàn bên cạnh, tiện tay ném cà vạt về phía Ôn Chinh: “Không rảnh, lát nữa anh có cuộc họp trực tuyến.”

Ôn Chinh không tin, cho rằng đó là lý do anh trai qua loa lấy lệ tìm đại thôi, anh ta đứng dậy đi đến bên cạnh anh rồi cầm lấy điện thoại của anh.

“Em xem lịch trình của anh.”

Sau khi Ôn Chinh cầm máy mới nhớ ra mình hoàn toàn không biết mật khẩu của Ôn Diễm, chưa kịp đặt máy xuống thì điện thoại đã bị giật lại, Ôn Chinh còn chưa kịp xem màn hình nền là gì.

Chỉ mơ hồ thấy đó là một bức ảnh chụp chung, một nam một nữ, nam mặc tây trang, nữ mặc lễ phục tốt nghiệp.

Anh ta càng quen với khung cảnh hơn, là cổng trường Yến Ngoại, khi anh ta còn yêu đương Thịnh Thi Mông thì đi ngang đó rất nhiều lần.

Đầu óc anh ta chợt quay cuồng.

Tình cờ Mông Mông cũng là sinh viên tốt nghiệp, còn cần chụp ảnh tốt nghiệp.

“Ôn Diễm, mẹ nó ngay cả góc tường em trai ruột mà anh cũng đào hả?”

Mặt mũi Ôn Chinh tái nhợt, tức giận đến nỗi hai vai run lên, gần như là nghiến răng nghiến lợi nói: “Mẹ nó anh với Mông Mông ở cùng nhau khi nào hả?”

Ôn Diễm: “?”

Có bệnh à.

Chương 98:

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Nếu có bệnh thì đi khám bác sĩ, không bị bệnh thì về phòng nằm.” Ôn Diễm lạnh lùng nói.

Ôn Chinh lập tức phẫn nộ nói to với anh hai: “Mẹ nó bây giờ em bị bệnh hay là anh có bệnh hả? Trước đây anh ép tụi em phải chia tay, chờ tụi em thật sự chia tay rồi lại cố ý đứng về phía em, để nghị ý tưởng cùi bắp này cho em, để em mặt dày trở trở đi tìm Mông Mông, mặt mũi một thằng đàn ông như em đâu mất hết ở chỗ cô ấy, rồi hình tượng của anh cũng cao lớn hơn đúng không?”

Đột nhiên Ôn Diễm nhú mày, cũng bị em trai nói cho tức giận bực mình, lạnh lùng trách mắng: “Anh bảo em đi tìm Thịnh Thi Mông để tái hợp, sao lại mất mặt gì ở đây?”

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ôn Chinh trừng mắt, khó xử mím môi, giận dữ hỏi ngược lại: “Sao lại không mất mặt chứ? Chia tay rồi còn đi dán ngược, đời này em chưa bao giờ uất ức trước mặt con gái như vậy.”

“Nếu em cảm thấy mặt mũi quan trọng hơn Thịnh Thi Mông vậy thì cũng đừng ồn ào ở đây với anh nữa.” Ôn Diễm nghiêm mặt cười nhạt: “Ai bảo em không biết cố gắng mà mê đắm người ta, hoặc là thừa nhận hoặc là câm miệng đi.”

“Anh đào góc tường em mà đi dạy ngược lại em à?” Ôn Chinh mắng: “Ôn Diễm, bình thường anh ngửi trong lòng mà vẫn không loạn* thanh tâm quả dục**, bố giới thiệu cô gái cho anh, ông ngoại giới thiệu cho anh, thậm

chỉ còn đến nhà mà anh vẫn ra ngoài trốn tránh, bố hỏi em mấy ngày anh ở chỗ nào em cũng không nói! Nói nửa ngày, cái đờm mặt người dạ thú của anh chỉ thích chơi sau lưng kích thích đúng không? Mấy ngày nay Mông Mông không gặp em, có phải là bởi vì anh bắt cóc cô ấy không?”

*“Tọa hoài bất loạn”: ng ồi mà trong lòng vẫn không loạn, ý chỉ người nam đoan chính, dù ở cạnh người nữ mà trong tâm không nảy sinh ý đ ồ xấu.

**Lòng thanh thản, tâm h ồn trong trắng, không ham muốn.

Ôn Diễn càng nghe càng cảm thấy hoang đ ường, không biết mạch nào của thằng em anh rẽ ng ả nào r ồi, muốn mắng nó nhưng cũng ngại lãng phí miệng lưỡi.

Anh ta lắng nghe, v ỡ v ề lòng mày của mình mỉm cười.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc v ề Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đ ồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đ ầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhi ều bộ hơn nhé.

“Hóa ra lúc trước anh đi tìm chị Mông Mông, bên ngoài là để chia rẽ hai tụi em, trên thực tế là bảo chị ấy làm máy bay hỗ trợ cho anh và Mông Mông đúng không?”

Ôn Diễn nhíu mày, cũng không nói lời nào, dù bận rộn vẫn ung dung nhìn em trai anh, xem nó còn nghĩ ra chuyện đặc sắc gì nữa.

Kết quả Ôn Chinh vừa nhìn dáng vẻ bình tĩnh của anh, một chút cũng không có áy náy với em trai mình, càng nghĩ càng cảm thấy là chuyện như vậy.

Anh ta cũng không muốn nói thêm nữa, trực tiếp giơ nắm đấm vung tới mặt anh trai.

Trước kia khi Ôn Chỉnh còn đi học ở trường, ý vào bố mình có tiền nên đã làm không ít chuyện thối tha, chắc chắn đánh nhau là có đánh, hơn nữa một thằng đàn ông nếu ngay cả đánh nhau cũng không dám, vậy thì đừng làm đàn ông nữa.

Môi Ôn Diễm giật giật, trực tiếp nghiêng người né tránh, cong khuỷu tay gõ lên xương sườn em trai, ngay tức khắc Ôn Chỉnh bị đau hít hà một tiếng, ngay sau đó bị Ôn Diễm bắt cánh tay hai ba lần rồi trở tay ấn lên giương.

Người đàn ông nhìn em trai mình từ trên xuống nhưng cho dù Ôn Chỉnh không đánh lại cũng còn mạnh miệng.

“Mẹ kiếp! Có giỏi thì đừng dùng những chiêu anh học ở trường!”

Một tiếng mắng này, sức lực Ôn Diễm gồng cùm xiềng xích anh ta lại chặt hơn một chút, Ôn Chỉnh đau đến nhú mào, cuối cùng cũng câm miệng lại.

“Nếu anh thực sự dùng thì em cho rằng em còn nói được chắc?” Ôn Diễm không có cảm xúc gì cảnh cáo: “Thành thật một chút biết không, có chuyện gì thì nói, đừng đùa giỡn mấy cái khoa chân múa tay của em trước mặt anh.”

Bị trào phúng là khoa chân múa tay, sao Ôn Chỉnh có thể chịu đựng được chứ, giọng điệu quái đản không đoán được nói: “Anh không khoa chân múa tay, mấy năm học ở trường Quân đội cũng học chút quyên cước công phu ghê gớm, lui dịch* trở về còn tiếp tục làm tổng giám đốc Ôn công hiến cho kinh tế quốc gia, ngay cả góc tường em trai anh anh cũng đào, mẹ nó anh là đàn ông nhất.”

*役: Dịch: Đi thú ngoài biên thù. Việc quân cũng gọi là dịch. Canh giữ biên cương, đi nghĩa vụ quân sự, đi phục vụ chiến đấu.

“Nếu em muốn phục vụ, ngày mai anh sẽ lên quân khu cử báo tên thật của em.”

Ôn Diển sững sờ bị em trai chọc cười vui vẻ, trâm thấp cười ra tiếng.

Ôn Chinh càng nghe càng tức giận, buông cổ họng hô to: “Bố! Tớ mau! Bố coi con trai lớn của bố sinh hoạt có vấn đề lớn này!”

Ôn Diển nhú mào, lập tức che miệng Ôn Chinh.

Ôn Chinh á á hai tiếng, bị anh trai anh ta trở mình nằm ngửa trên giường, ngay sau đó Ôn Diển ném điện thoại lên mặt anh ta.

“Mắt mù nhưng miệng không câm nhỉ?” Ôn Diển lạnh lùng nói: “Mở to mắt nhìn rõ người trong ảnh là ai đi.”

Ôn Chinh chớp mắt một cái, cầm lấy điện thoại cẩn thận nhìn kỹ.

Đúng là trên ảnh chụp chung có anh trai anh ta và một sinh viên nữ Yên Ngoại, nam anh ta không nhận sai nhưng nữ không phải là Mông Mông.

Vừa rồi Ôn Chinh chỉ nhìn lướt qua một cái thì điện thoại đã bị giật lại, căn bản là không nhìn rõ mặt, chỉ có điểu bình thường mình thấy Ôn Diển nhiều, nhìn dáng người kia là nhận đó là Ôn Diển nhưng trang phục tốt nghiệp rộng thùng thình, che dáng người cô gái, hơn nữa còn đội mũ sinh viên tốt nghiệp.

Yên Ngoại nổi danh là có nhiều mỹ nữ thật nhưng anh trai anh ta lại không có sở thích sưu tập tem* của sinh viên nữ, hơn nữa anh ta cũng không nhìn rõ mặt nên cứ đinh ninh đó là Thịnh Thi Mông.

*集邮女: Theo mình tìm hiểu thì nó kiểu là như một thành tích, sưu tập xem mình ngủ với bao nhiêu người...

Người trong ảnh không phải Thịnh Thi Mông nhưng gương mặt kia cũng rất quen thuộc.

Chờ anh ta nhớ tới cô gái này là ai, đầu óc lại vù vù một chút, hơn nữa còn quay cuồng hơn tiếng vù vù vừa nãy.

“... Đây không phải là, chị gái Mông Mông sao?”

“Ừm.”

Ôn Diễm biết sớm chuyện gì Ôn Chinh cũng sẽ biết chuyện này, anh biết rõ đức hạnh Ôn Chinh như thế nào, đến lúc đó chắc chắn không thể thiếu mấy lời châm chọc mỉa mai một phen.

Tuy rằng trong lòng đã có chuẩn bị nhưng trong lòng người đàn ông xưa nay cẩn thận bình tĩnh cũng khó mà không thấy xấu hổ, chỉ nghĩ có thể giấu thêm chút nào thì hay chút đó.

Bây giờ biết cũng tốt, không cần anh tự mình nói.

“...”

Ôn Chinh sảng sốt trên giường ít nhất hai phút, chờ lấy lại tinh thần thì cẩn thận nhìn ảnh nền màn hình trên điện thoại, hận không thể xé điện thoại ra mà coi cho kỹ.

Ảnh chụp không có vấn đề gì lớn, chụp rất đẹp, bố cục và ánh sáng đều hoàn hảo.

Nói thật lòng, nhờ có gen siêu hùng mạnh của ông cụ Ôn Hưng Dật nên mấy đứa con đứa cháu nhà họ Ôn đều đẹp trai, mỗi người chụp ảnh đều là sát thủ của máy ảnh, về mặt chụp ảnh là chưa bao giờ thua ai.

Anh trai anh ta mặc tây trang thẳng tắp, vóc dáng cao ráo dáng người nhưc nách, gương mặt đẹp trai, chị Mông Mông mặc quần áo cử nhân nhưng gương mặt kia không già, rất trẻ trung xinh đẹp.

Rất xứng đôi.

Nhưng quỷ dị là hai người họ rất hợp nhau.

Cũng không phải là Ôn Diễm ăn no rửng mỡ không biết làm gì mà chạy ra ngoài Yến Ngoại chụp ảnh chung với chị Mông Mông, Ôn Chinh không

muốn nghĩ đến chuyện thái quá như vậy nhưng dường như chuyện này thật sự cứ thái quá như vậy.

So với việc anh trai đào góc tường anh ta và Thịnh Thi Mông thì còn thái quá hơn.

“Con mẹ nó anh...”

“Con mẹ nó anh...”

“Thái quá.”

Ôn Diễn cũng cảm thấy thái quá, lúc trước sau khi phát hiện mình thích Thịnh Nịnh, anh từng một lần không cách nào để chấp nhận, cho rằng mình điên rồ.

Giữa giữa hời lâu nhưng vẫn không tìm chế được, cảm xúc rung động chiến thắng lý trí nên anh dứt khoát từ bỏ.

Đến bây giờ đã đâm đầu vào, đã càng không có cách nào buông tay.

“Chân trước em chia tay với Mông Mông, chân sau anh li hôn bên nhau với chị cô ấy?” Ôn Chinh lẩm bẩm nói: “Anh, anh thật sự nên đi khám đầu óc đi.”

“...”

-

“Ôn Chinh biết rồ”

Một câu ngắn ngủi, không có bất kỳ dấu chấm câu nào, cũng nhìn không ra bất kỳ giọng điệu nào nhưng không biết tại sao, Thịnh Nịnh lại nghe ra một cảm xúc nản lòng.

Lúc này Thịnh Nịnh vốn đang tổ chức liên hoan tốt nghiệp, mời rượu với bạn học để làm lý do tránh náo nhiệt, đột nhiên nhận được tin nhắn này của Ôn Diễn.

Cô cũng không dám chậm trễ, lập tức lấy cớ ra khỏi phòng bao, lén lút tìm một góc gọi điện thoại cho Ôn Diển.

“Alo?” Thịnh Nịnh do dự một lúc lâu, giọng điệu lo lắng: “Anh không sao chứ?”

“Có thể có chuyện gì được.”

Thịnh Nịnh gãi gãi mặt, hỏi: “Em trai anh nói gì không?”

“Không nói gì.” Ôn Diển nói: “Nó nói lúc nào đó bốn người chúng ta đi ăn bữa cơm với nhau, gặp mặt tâm sự.”

Thịnh Nịnh: “...”

Có gì tốt mà tâm sự chứ, không xấu hổ hả?

Ôn Diển trầm mặc một lúc lâu, nói: “Bên phía nó anh đuối lý, không tiện từ chối, em nói một tiếng với em gái em đi.”

“... Được rồi.”

Giao phó chuyện này xong, tạm thời hai người không biết nên nói gì.

Ôn Diển chậm rãi thở dài, thấp giọng nói: “Yên tâm, có anh che cho em, mũi tên bắn lén không trúng người em đâu.”

-

Ôn Chính đề nghị bốn người họ đi ăn cơm chung rồi tâm sự chuyện này cho tốt, chính anh ta không nói với Thịnh Thi Mông mà nhờ Thịnh Nịnh chuyển lời.

Phản ứng của Thịnh Thi Mông cũng giống như Thịnh Nịnh, hơn nữa cô ấy có khó hiểu hơn Thịnh Nịnh.

“Có bệnh hả? Cái này có gì tốt mà nói đâu?”

Thị Nịnh cũng cảm thấy hơn nữa là đầu Ôn Chỉnh có vấn đề gì rồi nhưng bên Ôn Diễm lại cảm thấy đui lý cho nên không có cách nào từ chối, một cái tát vỗ không vang, mà cô cũng là một bàn tay tự nhiên cũng đui lý, hơn nữa cô cũng không quen biết với Ôn Chỉnh, mặt cũng chưa từng thấy qua mấy lần cho nên càng không biết nên từ chối như thế nào.

“Dù sao đến lúc đó em cũng nhìn trước ngó sau mà nói chuyện nghe.”
Thị Nịnh thở dài nói: “Nhớ biểu hiện khiếp sợ một chút, nếu không sẽ không phù hợp với lễ thường.”

Thị Thi Mông hơi khó xử, tuy nói đời người như diễn kịch nhưng cô ấy cũng không phải diễn xuất thật sự, vất vả lắm mới có thể chia tay tự do, cũng không cần tiếp tục giả vờ thanh thuần ngây thơ ở trước mặt Ôn Chỉnh nữa, bây giờ chuyện của chị gái cô ấy và Ôn Diễm bị Ôn Chỉnh biết nên muốn gặp mặt.

“Em cũng khiếp sợ qua rồi, còn muốn khiếp sợ như thế nào hả?”

Thị Nịnh cũng không rõ ràng lắm, dứt khoát bảo em gái : “Đến lúc đó em tham khảo Ôn Chỉnh một chút là được.”

Là tình nhân không biết chẳng hay bị che giấu từ đầu đến cuối trong trò khôi hài này, hẳn là phản ứng của Ôn Chỉnh rất lớn, đoán chừng cũng muốn nói rất nhiều chuyện, nếu không sẽ không muốn bốn người họ ăn cơm cùng nhau.

Thị Thi Mông nghe Thị Nịnh nhất, cho dù trong lòng cô ấy cực kỳ không tình nguyện gặp Ôn Chỉnh thì vẫn gật đầu.

Coi như là gặp mặt thôi.

Ôn Chỉnh đặt bữa cơm này ở nhà hàng của anh ta, còn cố ý mở một phòng riêng, chỉ có khách VIP mới có thể đặt trước kiểu phòng này, trang trí tốt tính bí mật cũng mạnh mẽ, rất nhiều đại gia trong giới văn nghệ đến đây tụ tập đều thích dùng phòng này.

Hai chị em đi từ trường học đến bên này thì tương đối xa cho nên hôm đó Ôn Diễm đi đón các cô.

Chiếc xe màu đen khiêm tốn không phô trương đậu ở cổng trường, lúc Thịnh Thi Mông nhìn thấy xe không khỏi nghĩ có lúc quả thật xe có thể phản ánh phẩm vị của chủ xe, ví dụ như chiếc xe này của Ôn Diễm, lại ví dụ như những chiếc xe thể thao của Ôn Chinh.

Lâu rồi không gặp Ôn Diễm, trông người đàn ông này vẫn lạnh lùng như vậy, cả người đều tản ra vẻ đẹp trai như người sống chớ đến gần.

Nếu như không phải Thịnh Nịnh chắc chắn nói cho cô ấy biết, hai người họ đang yêu đương thì thậm chí Thịnh Thi Mông còn cho rằng hôm nay hai người họ đi theo cấp trên đi công tác đâu đó chứ.

“Xin chào tổng giám đốc Ôn.”

Tuy rằng không còn thực tập ở công ty anh lâu rồi nhưng Thịnh Thi Mông cũng không nghĩ ra nên xưng hô Ôn Diễm bằng xưng hô khác cho nên vẫn gọi tổng giám đốc Ôn.

Mặt mày Ôn Diễm bình tĩnh, thản nhiên gật đầu: “Ừm, lên xe đi.”

Cô ấy rất thức thời, chủ động mở cửa xe sau, kết quả Thịnh Nịnh cũng muốn ngồi phía sau với cô ấy thì bị Ôn Diễm lạnh nhạt ngăn cản: “Thịnh Nịnh, ngồi ở phía trước.”

Da mặt Thịnh Nịnh mỏng, lén lút ở chung thế nào cũng được nhưng có Thịnh Thi Mông ở đây, cô không muốn đến quá gần Ôn Diễm vì thế uyển chuyển từ chối: “Em ngồi sau bầu bạn với em gái em cũng được.”

“Em ở trường học suốt ngày, muốn bầu bạn ngày nào mà không được?” Ôn Diễm nói: “Lên ngồi trước đi.”

Thịnh Thi Mông đẩy cánh tay Thịnh Nịnh, im lặng nói với cô: Chị cứ ngồi trước đi.

Thịnh Nịnh không còn cách nào khác, đành phải lên ng ỡ ghế lái phụ.

Xe vừa mới lái ra ngoài, điện thoại trong túi cô rung lên, vốn Thịnh Nịnh không muốn để ý tới nhưng chỗ ng ỡ bỗng bị vồ nhẹ.

Cô quay đầu lại, Thịnh Thi Mông lắc lắc điện thoại của mình, ý bảo cô xem điện thoại.

Thịnh Nịnh không hiểu được, có chuyện gì không thể nói thẳng, ng ỡ trong một chiếc xe còn phải dùng điện thoại để trao đổi.

Nhưng cô vẫn lấy điện thoại ra nhìn tin nhắn của Thịnh Thi Mông.

Thịnh Thi Mông: “Chị có nghe ý ng ỡ của anh ấy không đó! Người ta muốn chị ng ỡ ghế lái phụ bầu bạn với người ta đó!”

Thịnh Thi Mông: “Anh ấy không được tự nhiên á.”

Thịnh Nịnh: “...”

Cô thực sự không nghe ra đó.

Thịnh Nịnh: “Em hiểu quá nhỉ.”

Thịnh Thi Mông khá tự tin: “Em mà không hiểu thì có mà ăn cứt.”

Cô ấy cảm thấy chị gái mình vẫn hiểu biết quá ít về đàn ông, còn cần cô ấy chỉ điểm nhiều chỗ.

Thịnh Thi Mông ho một tiếng, cung kính mở miệng: “Tổng giám đốc Ôn, tôi có thể hỏi anh một vấn đề được không?”

Ôn Diễm thản nhiên ừ một tiếng.

“Sao Ôn Chỉnh phát hiện chuyện của anh và chị tôi thế?”

Thịnh Nịnh cũng rất tò mò, vì thế nghiêng đầu nhìn về phía Ôn Diễm.

Ôn Diển không trả lời ngay mà hỏi ngược lại cô ấy trước: “Thế sao cô phát hiện?”

Thịnh Thi Mông: “Tôi hả? Chị tôi nói với tôi.”

Ôn Diển không khỏi nhú mày: “Sau đó cô liền chấp nhận?”

Thịnh Thi Mông không quên lời dạy của Thịnh Nịnh, lập tức nói: “Tất nhiên không phải rồi, lúc ấy tôi cực kỳ khiếp sợ, khiếp sợ mấy ngày cũng chưa lấy lại tinh thần lại.”

“Anh xem lúc trước anh phản đối tôi với Ôn Chỉnh rất chi là kiên quyết á, anh còn nhớ lúc trước anh nói như thế nào với tôi không? Anh nói tôi không xứng với Ôn Chỉnh, còn nói anh biết tôi đang có ý tưởng gì, đừng nghĩ chim sẻ bay lên đầu cành, để cho tôi sớm hết hy vọng.” Thịnh Thi Mông nhớ lại lúc ấy, không khỏi cảm thấy chân thật: “Lúc ấy thật sự làm cho tôi thiếu chút nữa khóc đó.”

Tuy rằng Thịnh Thi Mông thừa nhận, ngay từ đầu mục đích yêu đương với Ôn Chỉnh của cô ấy cũng không thuần khiết như vậy nhưng bị Ôn Diển bôi nhọ chửi bới thẳng mặt như vậy, là một cô gái nào cũng không chịu nổi.

Sắc mặt Ôn Diển hơi mỉm cười, giơ tay sờ sờ đỉnh lông mày, trầm giọng nói: “Xin lỗi.”

Thịnh Thi Mông mở to hai mắt ngay tức khắc, đời này cô ấy cũng không nghĩ tới có thể nghe được một tiếng xin lỗi từ miệng Ôn Diển.

“Không sao, không có việc gì, thật ra lúc ấy anh nói cũng rất đúng.” Thịnh Thi Mông lắp bắp nói: “Tôi và Ôn Chỉnh chênh lệch nhau cũng nhiều thật, dù có thể bên nhau cũng chưa chắc có thể đi dài lâu, là chúng tôi quá nào tàn.”

Đột nhiên Ôn Diển không nói lời nào nữa,

Thịnh Nịnh cũng không nói lời nào.

Thịnh Thi Mông chợt ý thức được lời nói vừa rồi của mình không chỉ nhằm vào cô ấy và Ôn Chỉnh, vì thế lập tức bổ sung: “Tôi tuyệt đối không có ý nói anh và chị tôi là nã tàn đâu!”

Nhưng không có kết quả, hai người ng ẩ ở phía trước đ ồng thời thờ dãi thật sâu.

Hai người có phải là nã tàn không, trong lòng họ rõ ràng rành.

Thịnh Thi Mông: “...”

B ầu không khí bỗng trở nên vô cùng tĩnh mịch, chờ xe chạy đến nơi, Ôn Diễm cũng không mở miệng nói chuyện nữa, cũng không cho Thịnh Thi Mông cơ hội nói năng gì nữa.

Ôn Chỉnh ng ẩ chờ ba người trong nhà hàng rất lâu, chờ cuối cùng ba người cũng đến, lập tức bắt đầu đại hội phê bình ngày hôm nay.

Trước khi chính thức phê bình, anh ta còn cố ý làm n ền trước.

Ôn Chỉnh nhìn phía Thịnh Thi Mông, giọng điệu bình tĩnh: “Mông Mông, anh trai anh và chị gái em rất phản đối chuyện tụi mình bên nhau đúng không?”

Thịnh Thi Mông phối hợp gật đầu: “Đúng vậy.”

“Cảm thấy hai tụi mình không phải là người của một thế giới đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Nói từng đạo lý lớn, ngôn từ chính trực bảo tụi mình chia tay đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Ừm, sau đó hai người họ ở bên nhau.” Khoé miệng Ôn Chỉnh giật giật, giọng điệu quái gở giờ ngón tay cái lên với hai người khác trong phòng:

“Trâu bò.”

“...”

“...”

Dù sao Thịnh Nịnh cũng là chị gái của Thịnh Thi Mông, hơn nữa Ôn Chỉnh cũng không quen cô cho nên chĩa mũi nhọn về phía cô không tiện, chỉ tóm Ôn Diển mà nói liên tục.

Nếu chỉ có hai anh em ở riêng, cho dù anh ta có làm nhục Ôn Diển thế nào cũng không bằng bây giờ chôn anh trai ở trước mặt bạn gái cũ của anh ta và bạn gái hiện tại của anh trai anh ta.

Vì thế ngày Ôn Chỉnh phát hiện thì cố ý ghen cả đêm, để có chuyện hôm nay mà nói.

Không thể không nói trí nhớ của Ôn Chỉnh thật sự xuất sắc, thế mà lấy tất cả những lời anh trai anh ta nói lúc trước trả lại cho anh trai anh ta.

“Lúc trước là ai nói với em, không giống em, sẽ không rung động với người không thích hợp, ừm, sẽ không rung động, sau đó quay đầu liêu tì tìm chị gái của bạn gái em.”

Thịnh Thi Mông sửa lại: “Bạn gái cũ.”

Về mặt Ôn Chỉnh chậm lại, chắc một tiếng nói: “Anh đang nói rất hăng hái, em đừng ngắt lời anh được không? Đây là lúc nào mà em còn để ý hai cái xưng hô này, bây giờ là lúc nhất trí đối ngoại, trước kia anh trai anh đối xử với em em quên rồi à?”

Biểu cảm Thịnh Thi Mông ghen lại, ra hiệu “Mời anh mời anh”.

“... Anh cứ tiếp tục đi.”

Ôn Chỉnh nói nhiều như vậy, miệng cũng nói không nên hỏi cô ấy: “Đừng chỉ một mình anh nói, em cũng là bên bị hại, em có gì muốn nói không?”

Thịnh Thi Mông vẫn hơi sợ Ôn Diển cho nên không dám chĩa mũi nhọn vào anh nhưng cô ấy lại muốn hòa theo Ôn Chính, vì thế chỉ có thể chôn chịch mình.

Cô ấy buông tay nói: “Lúc trước không phải chị cũng nói chị và tổng giám đốc Ôn tuyệt đối không có khả năng sao, nói tuyệt đối chị sẽ không thích tổng giám đốc Ôn.”

Ôn Diển vẫn trăn mặc, nghe thấy những lời này thì bỗng nhú mày, liếc về phía Thịnh Nịnh, a một tiếng không rõ ý vị: “Tuyệt đối sẽ không thích anh?”

Thịnh Nịnh bị anh nhìn đến ngón chân, cắn môi, không cam lòng yếu thế trả lời: “Không phải anh cũng nói tuyệt đối sẽ không rung động sao?”

Hai người phức tạp nhìn đối phương một cái, sau đó lại đồng thời lúng túng khó xử dờn mắt.

Thịnh Thi Mông rất buồn cười nhưng lại không dám cười, một là không dám đắc tội Ôn Diển, hai là sợ mặt mũi chị cô ấy không nhìn được.

Ôn Chính không e dè nhiều như vậy, trực tiếp cười thanh tiếng, thêm mắm thêm muối thêm dầu vào lửa: “Chà, nội chiến rồi? Đánh nhau, đánh nhau đi.”

Chương 99:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Diễn dự đoán sẽ có một ngày giống như bây giờ.

Nhưng cho đến bây giờ, quả thực anh nhận nhin em trai mình rất lâu rồi, chuyện bên nhau với Thịnh Nịnh, anh đốỉ lý anh nhận nhưng cái tên Ôn Chính tiêu nhân đặc chí như vậy, nhìn thật sự thiếu đánh.

Khi Ôn Diễn còn nhỏ, mẹ qua đời sớm, bố lại bận rộn với công việc, trong nhà có em trai có cháu ngoại gáiphải chăm sóc, căn bản không có tư cách nổi loạn và tùy hứng.

Bản chuyên ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Ngoại trừ cháu ngoại gáinhỏ nhất hiểu chuyện nhất, lại sợ người cậu như anh cho nên ít khi anh bận tâm quá nhiều nhưng có hai tên khác lại khác, làm cho anh đau đầu đâu không ít lần, không hề nói khoa trương, quả thực hai tên này chính là tiêu ma vương vô pháp vô thiên.

Em trai ỷ vào nhà có tiền nên xưng bá xưng vương ở trường, yêu sớm đánh nhau là chuyện không như cơm bữa, mỗi lần anh thay bố đi nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm lớp em trai, ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng lắc đầu thờ dài chứng tỏ rõ ràng là hai anh em, sao lại chênh lệch lớn như vậy.

Cháu ngoại gái cũng được nuôi thành một thân tính tình kiêu căng của cô cả, đu idol đu đến mức suốt ngày la hét muốn đi lang bạt giới giải trí, thế mà một cô nhóc mười mấy tuổi lại dám lừa gạt người nhà tìm người khác đến mạo danh bố mẹ ký hợp đồng cho mình, rồi lén đi thật xa chạy

một mình ra nước ngoài làm thực tập sinh, sau khi bị anh bắt về nhà hơn nửa tháng mới thành thật.

Cháu ngoại gái anh không đánh được cũng không nỡ đánh, vì thế từ nhỏ đến lớn Ôn Chỉnh làm em trai bị anh đánh không ít lần.

Nếu không phải hai chị em Thịnh Ninh còn ở đây, anh muốn nể mặt Ôn Chỉnh thì đoán chừng lúc này đã đánh nó lâu rồi.

“Nói đủ chưa?” Giọng điệu Ôn Diễm không kiên nhẫn: “Nói đủ rồi thì có thể mang thức ăn lên chưa?”

Chôn anh hai một lúc, Ôn Chỉnh cũng coi như là giải tỏa tức giận, tạm thời cho miệng nghỉ rồi gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Bữa cơm này anh ta ăn vô cùng thoải mái, có thể nói là từ khi chia tay Thịnh Thi Mông tới nay, đây là lần thoải mái nhất.

Ôn Chỉnh chỉ ăn thoải mái còn chưa đủ, anh ta còn đặc biệt để ý cảm nhận của Thịnh Thi Mông và chị gái cô ấy, hỏi các cô có hợp khẩu vị hay không, nếu không hợp khẩu vị thì chọn món khác.

Hai chị em đều không kén ăn, cũng không biết bữa ăn này tốn bao nhiêu tiền, lưỡi của các cô cũng không làm từ vàng, ai dám soi mói.

Ôn Diễm cũng không có ấn tượng gì tốt đối với nhà hàng, cho dù ông chủ chính là em trai anh thì bình thường lúc anh xã giao cũng không thích tới, trừ phi là bên đối tác chỉ định phải tới ăn cơm chỗ này, anh mới cố sắp xếp bữa tiệc ở chỗ này.

Anh không ăn đồ ăn nhiều nên Ôn Chỉnh rót rượu cho anh.

“Anh, chúng ta uống một chén đi.” Ôn Chỉnh cười tủm tỉm giờ ly rượu lên.

Ôn Diễn: “Anh uống với em, em có thể cho anh bao nhiêu lợi ích?”

Ôn Chỉnh hơi im lặng: “Cũng không phải em đang nói chuyện làm ăn với anh.”

“Anh uống rượu hoặc là vì lợi, hoặc là làm nhân tình, không có lợi có thể mưu đồ, đây cũng không phải là nhân tình gì, anh uống với em làm gì.” Ôn Diễn lạnh lùng gạt sang một bên: “Em tự mình uống đi.”

Ôn Chỉnh á khẩu không nói nên lời, nếu không như vậy sao anh trai anh ta có thể trở nên mạnh mẽ gia nhập vào Tập đoàn tại đại hội cổ đông sau khi xuất ngũ, chỉ làm thái tử mấy năm đã lên ngôi, bên kia bố cũng cam tâm tình nguyện thoái vị làm Thái thượng hoàng, đừng nói đấu tranh nội bộ, ngay cả tư cách soán vị anh ta cũng không có.

“Được, anh không uống với em.” Ôn Chỉnh lại nói với Thịnh Nịnh: “Chị gái Mông Mông, theo tuổi tác mà nói cô nhỏ hơn tôi mấy tuổi, tôi trực tiếp gọi tên cô, cô không ngại chứ?”

Stịnh Nịnh gạt đầu: “Đương nhiên là được.”

Giọng điệu Ôn Chỉnh nhàn nhã: “VẬY Thịnh Nịnh, nếu anh trai tôi không uống với tôi, cô là bạn gái của anh ấy, tôi làm em trai kính cô một ly, hẳn là không quá phận đúng không?”

Stịnh Nịnh là một sinh viên ngay cả nhà tranh vách nứa cũng không có, nào nói lại Ôn Chỉnh, vừa cầm lấy ly rượu thì miệng ly đã bị tay Ôn Diễn giờ tới đề xuống.

“Uống rượu với một cô gái mới tốt nghiệp.” Ôn Diễn lạnh nhạt nói: “Em chỉ giỏi cái này.”

Ôn Chỉnh nhún nhún vai nói: “Giờ rượu của em cũng rót rồi, dù sao cũng phải có người uống với em.”

Ôn Diễn nhìn dáng vẻ vô lại của em trai, cười không có biểu cảm, rót đầy rượu vào ly rượu của mình.

“Uống đi.” Anh tùy ý giơ ly rượu lên.

Ôn Chính thực hiện được, lười biếng híp mắt cười, cũng giơ ly rượu lên.

“Hai anh em mình đừng nói những lời khách sáo kia nữa, uống rượu thôi.”

Thị Thi Mông ngồi bên cạnh Thị Nịnh, hơi mất tự nhiên kéo tay áo Thị Nịnh, cô ấy làm sinh viên thực tập ở Tập đoàn lâu như vậy, nhận thức về thân phận của Ôn Diễn vẫn hơi không thay đổi, nói nhỏ với Thị Nịnh là ngay cả tổng giám đốc Ôn cũng uống, có phải các cô không uống là không hay lắm đúng không.

Thị Nịnh cũng cảm thấy như vậy, người có thân phận cao nhất trên bàn này đều uống rồi, các cô không uống thì không thích hợp lắm.

Vì thế cô nói với Ôn Diễn, nếu không thì cho các cô một ly nhỏ cũng được.

“Hai người các em không cần uống.” Ôn Diễn nhìn hai chị em, lạnh nhạt dặn dò: “Nhớ kỹ, sau này khi làm việc xã giao ở bên ngoài đừng buông lỏng, kiên trì nói mình sẽ không uống.”

Thị Thi Mông ngờ ngác gật đầu: “À.”

Trước kia khi cô ấy và Ôn Chính còn bên nhau, anh ta thường xuyên dẫn cô ấy đi tụ họp chơi đùa với bạn bè, những bạn bè kia cũng muốn cô ấy cùng uống rượu, nhưng đều là Ôn Chính ngăn lại hết.

Lúc ấy Ôn Chính cười đùa nói, có anh ta ở đây, làm sao có thể để cho đám cháu trai không có ý tốt này rót rượu của bạn gái anh ta chứ.

Nhưng thỉnh thoảng Ôn Chỉnh rời khỏi chỗ ngồi giữa chừng, nghe điện thoại hoặc đi toilet vân vân, chỉ vài phút vắng người, Thịnh Thi Mông đã bị bạn bè của anh ta rót rượu đây, nói không uống chính là không nể mặt bọn họ, kết quả vẫn bị rượu chui vào khoảng trống trong bụng.

Thế mà hôm nay bị Ôn Diển dạy một bài học, anh còn dạy các cô cách đối phó khi ra ngoài làm việc xã giao các thứ.

Thịnh Thi Mông không khỏi nhìn về phía Ôn Diển.

Từ lần trước tới nhà họ Ôn, một tổng giám đốc Ôn bất cận nhân tình* lại trở nên mềm mại trong lòng cô ấy.

*Không phù hợp lẽ phải, không hợp tình hợp lý, không hiểu thấu tình cảnh của người khác

Ôn Diển không chú ý tới Thịnh Thi Mông đang nhìn mình, sau khi uống mấy ly với Ôn Chỉnh, điện thoại trong túi vang lên, anh mở điện thoại coi, đây là cuộc gọi công việc, là người Đức gọi tới, không thể cúp máy vì thế chỉ có thể đứng dậy đi ra ngoài nghe máy.

“Đừng thừa dịp anh không có ở đây mà kêu Thịnh Nịnh uống rượu với em.” Người đàn ông này ngay cả nói lời uy hiếp cũng bình tĩnh mười phần: “Nếu không hôm nay em đừng hòng ra khỏi cửa này.”

Ôn Chỉnh cảm thấy buồn cười, giơ hai tay lên cam đoan: “Cần phải bảo vệ kín mít thế hả? Được rồi được rồi, không dám không dám.”

Chờ Ôn Diển đi ra ngoài, rốt cuộc Thịnh Thi Mông cũng dám rời bàn đi toilet.

Thật ra trong phòng có toilet riêng biệt, trước kia Ôn Chỉnh từng nói với cô ấy, nhà hàng là chế độ thành viên, có thể đặt phòng này đều là khách VIP, ra ra vào vào đều là những người có tiền có thế cho nên phòng vệ sinh riêng biệt trong phòng này có tác dụng tương đối nhiều, có đôi khi dùng để thuận tiện, có đôi khi dùng để làm việc.

Cô ấy nhớ tới đi đâu này, vẫn quyết định đi toilet ở ngoài cho thuận tiện.

Vốn là muốn kéo Thịnh Ninh đi cùng mình, kết quả Ôn Chinh mở miệng ngăn cản Thịnh Ninh.

“Anh tâm sự riêng với chị em một lúc.”

Thịnh Thi Mông nhíu mày: “Tâm sự cái gì không thể nói trước mặt tôi và tổng giám đốc Ôn?”

Ôn Chinh hơi dở khóc dở cười: “Chính là không thể nói ở trước mặt em với anh ấy nên mới tâm sự riêng, sao mà em giống y chang anh anh vậy, anh cũng có ăn thịt chị em đâu.”

Anh ta thấy mày Thịnh Thi Mông còn chưa buông lỏng, giờ một tay lên làm lời thề thỏa hiệp nói: “Yên tâm, không uống rượu, chỉ tâm sự thôi, anh cam đoan.”

Thịnh Thi Mông nhìn chị gái mình, Thịnh Ninh cũng gật gật đầu với cô ấy, ý bảo không có việc gì, lúc này cô ấy mới yên tâm đi ra khỏi phòng riêng.

Thật ra Thịnh Ninh cũng không biết Ôn Chinh muốn nói chuyện gì với cô.

Không phải là muốn gây ông đập lưng ông, bảo cô chia tay với Ôn Diễm đấy chứ?

Cô còn đang đoán Ôn Chinh muốn nói gì thì Ôn Chinh ngẩng chéo cô mở miệng nhưng không bảo hai người chia tay.

Anh ta nói đoạn mở đầu cô không nghe hiểu.

“Năm ngoái tôi và cháu ngoại gái tôi lần lượt đi chùa, có ước một đi đâu ước thay anh tôi, sau đó năm nay đi, nguyện vọng này chỉ thực hiện được một nửa.” Ôn Chinh cười hừ một tiếng: “Phật Tổ điếc một bên tai, chỉ nghe được một nửa nguyện vọng, thật tiện nghi cho anh hai tôi.”

Nguyện vọng còn có thể chỉ đạt được một nửa?

Thị Nịnh tò mò nhưng không hỏi, dù sao cô cũng không thân với Ôn Chỉnh, người ta ước gì không liên quan đến cô, nói thế nào cũng là riêng tư.

Cô mím môi, cũng không biết là đang an ủi Ôn Chỉnh hay là đáng thương cho mình, nhẹ giọng nói: “Có thể đạt được một nửa là tốt rồi.”

Năm nay cô đã ước một nguyện vọng, kết quả vẫn không trở thành sự thật.

“Cô bên nhau với anh trai tôi khi nào?” Ôn Chỉnh hỏi: “Trước khi tôi và Mông Mông chia tay sao?”

“Sau khi chia tay.”

“Anh ấy theo đuổi cô hay là cô theo đuổi anh ấy?”

Thị Nịnh cảm thấy mình giống như đang bị thẩm vấn, trong lòng hơi mất tự nhiên nhưng vẫn trả lời: “Anh ấy, theo đuổi tôi.”

Ôn Chỉnh híp mắt, cà lơ phớt phơ hỏi: “Lì lợm la liếm đúng không?”

Thị Nịnh trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Cũng coi là vậy.”

Ôn Chỉnh lười biếng nhếch môi nói: “Hèn chi anh ấy thành thạo như vậy.”

Thị Nịnh không nghe hiểu, cũng không biết nên đáp lại như thế nào, đành phải giơ ly lên nhấp một ngụm trà để che giấu sự xấu hổ.

“Tôi còn tưởng rằng đời này mình cũng không nắm được nhược điểm của anh trai tôi, may mà có cô, rốt cuộc hôm nay tôi hung hăng giải toả cơn tức.” Đột nhiên Ôn Chỉnh nghiêng người về phía trước, cánh tay nằm trên bàn, dáng vẻ cảm thấy hứng thú hỏi cô: “Lúc anh lì lợm la liếm sẽ như thế nào? Có phải cực kỳ không biết xấu hổ không? Cô có dùng điện thoại ghi âm lại không?”

Biểu cảm Thịnh Nịnh phức tạp, cô không có bệnh, sao có thể ghi âm mấy thứ này.

Hơn nữa nếu cô thực sự dám ghi âm, có thể sống đến ngày hôm nay hay không là cả một vấn đề ừ ừ.

Ôn Chinh vừa nhìn biểu cảm kia của Thịnh Nịnh là biết cô không ghi âm, hơi tiếc nuối thở dài.

“Lần trước tôi thấy anh ấy làm chuyện khác thường như vậy là lúc anh ấy học Đại học.” Ôn Chinh hỏi: “Anh ấy đã nói với cô chưa?”

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Không có.”

Ôn Chinh: “Muốn biết không?”

Thịnh Nịnh: “Muốn.”

Ôn Chinh cười cười như hồ ly, cố ý lắc lắc ly rượu trong tay, mê hoặc nói: “Uống một ly với tôi tôi nói cô nghe.”

Thịnh Nịnh lập tức rót cho mình một ly rượu.

Hôm nay Ôn Chinh chuẩn bị rượu đầu là rượu có độ cồn cao, Thịnh Nịnh sáng khoái uống một ngụm, cổ họng nóng lên, gần như đầu óc hơi choáng váng ngay tức khắc.

Thịnh Nịnh uống xong, đem ly rượu rỗng cho Ôn Chinh coi.

Ôn Chinh nhướn mày, từ từ nói: “Cái người anh hai này, từ nhỏ đến lớn đầu rất nghe lời, tôi không tin là có đứa trẻ không có thời kỳ phản nghịch đâu, hoặc là vốn anh hai tôi cũng có nhưng phải chăm non mấy đứa nhỏ như chúng tôi, nên thời kỳ rõ ràng bị bức không còn.”

“Sau đó anh ấy tốt nghiệp Trung học, nghe ông ngoại chúng tôi nói nên đi học trường Quân đội, lúc ấy ông ngoại tôi nghĩ rằng, trước tiên cứ xem anh trai tôi có thể chịu nổi khổ này được hay không, chịu được thì chờ sau

khi anh ấy tốt nghiệp thì lót đường cho anh ấy, dẫn anh ấy tòng quân không làm chính trị.”

Sự thật chứng minh ông ngoại không nhìn lầm người, Ôn Diễm giống như là quân nhân trời sinh, ưu tú hơn mấy đứa cháu trai của ông ấy nhiều.

“Trước đây tôi còn cho Mông Mông xem ảnh anh hai tôi mặc quân phục, lúc ấy mắt cô ấy nhìn chăm chăm, trong lòng tôi còn rất hụt hẫng.” Ôn Chinh nói tới đây, đột nhiên lấy điện thoại mở album ảnh ra: “Cho cô xem một chút này.”

Năm ngoái Thịnh Nịnh còn không có hứng thú nhưng bây giờ đúng là Thịnh Nịnh không cần quá hứng thú.

Ôn Chinh đưa điện thoại cho cô, cô cần lấy lại nhìn, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm.

Lễ phục quân đội thẳng tắp chính trực, dây lưng từ vai trái nghiêng đến sườn phải, đai lưng rộng vững vàng buộc chặt eo, ánh mắt thâm sâu lạnh lẽo, đẹp trai cao lớn, dáng người đứng thẳng, khí chất nổi bật.

Nếu một người đàn ông chỉ có khuôn mặt đẹp thì những người đàn ông khác có thể không cảm thấy anh ta đẹp trai nhưng nếu một người đàn ông có khí chất tốt thì những người đàn ông khác không thể không thừa nhận vẻ đẹp trai của anh ta.

“Đẹp trai đúng không, cho nên anh ấy xuất ngũ còn rất đáng tiếc.” Ôn Chinh nói: “Chuyển nghề làm nhà tư bản, đẳng cấp đó rớt rớt xuống bịch bịch.”

Thịnh Nịnh gật đầu, rất ngưỡng mộ hỏi: “Có thể gửi bức ảnh này cho tôi không?”

Giọng điệu Ôn Chinh tản mạn: “Không thể, cô là bạn gái của anh ấy, ảnh chụp còn phải hỏi tôi hả? Cô muốn thì tự mình hỏi anh ấy đi, để cho anh ấy mặc trực tiếp cho cô ngắm cũng được.”

Cô bĩu môi, vậy thôi quên đi, cô cũng không có mặt kia.

Không có ảnh chụp, vậy thì tiếp tục nghe Ôn Chỉnh nói tiếp, Thịnh Ninh hỏi: “Vậy tại sao tự nhiên anh ấy lại xuất ngũ?”

“Bị hại.”

Ôn Diễn là tính cách nói ít làm nhiều trước sau như một, hơn nữa ngoại hình tốt, ở khóa học của bọn họ tương đối nổi tiếng, anh đối xử với ai cũng không tệ, cá biệt thậm chí là xưng anh gọi em.

Có lần ông ngoại Ôn Diễn đến trường thăm anh một lần, không biết lại bị ai nhìn thấy, ngay sau đó hào quang của Ôn Diễn lại sáng thêm một tầng.

Sau đó nhà của một bạn cùng khoá của Ôn Diễn xảy ra chuyện, bố mẹ cậu ta bị tai nạn xe cộ, nằm song song ở trong phòng bệnh nặng, trong nhà lại có mấy em trai và em gái còn đang đi học.

Vốn là vì trong nhà khó khăn mới đưa cậu tòng quân, không biết là bị ai mê hoặc, cậu ta lấy danh nghĩa Ôn Diễn bắt đầu thu tiền, nói là đưa tiền cho Ôn Diễn sẽ được ông ngoại anh giúp đỡ sắp xếp, đi đâu chuyển công tác gì đó đều thuận tiện hơn, ngày cậu ta bị người ta tố cáo, dưới tình thế cấp bách đã lấy toàn bộ tiền mặt giấu vào tủ khóa của Ôn Diễn.

Bởi vì mới thu tiền đã bị tố cáo vì vậy tiền không nhiều nhưng tác động lại rất lớn, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Ôn Diễn trực tiếp tìm đến bạn cùng khoá đó, vừa thất vọng vừa tức giận hỏi vì sao cậu ta lại làm như vậy.

Mà cậu ta lại chửi bới ông trời không công bằng, nói dựa vào gì xuất thân Ôn Diễn lại tốt như vậy mà cậu ta lại sống vất vả như vậy.

Cậu ta không biết, lúc đó Ôn Diễn vừa mới lấy tiền đã gọi người nặc danh đưa tới bệnh viện quê nhà của cậu ta.

Chương 100:

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bối cảnh gia thế của Ôn Diễm mang đến cho anh hào quang che khuất ánh mắt của mọi người, bố anh là phái doanh nhân đi đâu cũng càn rỡ, mẹ anh sinh ra trong gia đình nổi tiếng, ông ngoại của anh là cán bộ về hưu tiếng tăm lừng lẫy cho nên mấy năm nay bao nỗ lực và mồ hôi của anh đều bị bỏ qua, những huy chương và vinh dự dựa vào mình mà có được đều người ta nói là dùng quy tắc ngầm.

Rất nhiều sinh viên cùng khóa trong tiềm thức đều đồng tình với bên đáng đồng tình hơn, họ hiểu nỗi khổ tâm của cậu ta, thay Ôn Diễm tha thứ cho sai lầm của cậu ta, bởi vì bạn học cùng khóa kia sinh ra trong gia đình khó khăn, bị xử phạt thì tương lai sẽ mất hết, mà Ôn Diễm có ông ngoại anh giúp đỡ, còn có thể bắt đầu lại từ đầu.

Chuyện này náo loạn rất lớn, tất cả mọi người đều cho rằng chắc chắn Ôn Diễm sẽ bình an vô sự nhưng trong quá trình đi đầu tra kỷ luật, Ôn Diễm bị đối xử tiêu cực, kết quả cuối cùng, bạn học cùng khóa kia cũng phải chịu trách nhiệm hình sự ngắn ừ, mà Ôn Diễm thì bị bắt buộc xuất ngũ trở về nguyên quán.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của Luvevaland fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Lúc ấy ông ngoại tức giận đến mức thiếu chút nữa khiêng một bao tải dây mây “hầu hạ” người anh hai tôi, may mắn có bố che chở cho anh ấy, vì chuyện này thiếu chút nữa mà cắt đứt với ông ngoại.” Ôn Chinh nói: “Sau này anh trai tôi thành thật, làm gì thì làm, còn nghe lời hơn hẳn nhỏ nữa.”

Đến bây giờ, những người cùng khóa năm đó đều cắt đứt liên lạc hết, chỉ còn lại một người làm việc trong hệ thống công an, chỉ có đi đâu còn có

liên lạc cũng là vì Ôn Diển có quan hệ thân thích với người đó, ngày lễ tết không tránh khỏi đi lại chạm mặt chứ ngày thường liên lạc rất ít.

“Không phải các cô gái các cô đâu có một câu nói sao, nói là xem một người đàn ông có thật lòng với mình hay không thì cần xem anh ta có đồng ý giới thiệu mình với bạn bè của anh ta không. Có phải anh trai tôi chưa từng dẫn cô đi gặp bạn anh ấy hay không? Cô đừng nghĩ nhiều, không phải anh ấy không dẫn cô đi gặp mà là căn bản không có bạn bè gì, hay phải nói bạn bè thì công tác xã giao chính là bạn bè của anh ấy, ngày thường anh ấy bận rộn bao nhiêu cô cũng biết rồi đấy.”

Nói tới đây, Ôn Chính thú vị: “Sau này hai người cãi nhau, cô còn có thể đi tìm bạn của cô để kể khổ, bảo bạn bè của cô đưa ý tưởng cho cô, chứ anh ấy không có, đoán chừng chỉ có thể một mình phiên não nên làm gì bây giờ.”

Trải qua lần giáo huấn này, Ôn Diển hoàn toàn lấy lại đồng cảm của mình.

Vừa sinh ra đời đã cho nhiều người dành cho mình tài nguyên và của cải cả đời, cả đời không lo ăn lo mặc, nếu làm gì cũng không bỏ được khuôn mẫu rập khuôn máu lạnh, vậy thì đừng bỏ.

Bởi vì đối xử quá lạnh lùng với người nhà, thế cho nên ở trong mắt họ, anh đâu làm cho người ta có cảm giác này.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

“Trước đây tôi vẫn cảm thấy anh ấy bất cận nhân tình nhưng cho đến lần đó tôi đưa Mông Mông về nhà, bố tôi nói với tôi mấy năm nay anh ấy đã lặng lẽ làm chuyện sau lưng vì gia đình này, tôi liên...”

Ôn Chính nói đến đây thì dừng lại, đột nhiên cúi đầu, dùng sức ấn giữa mày thấp giọng mắng: “Con mẹ nó là một người đàn ông, tâm trí bình

thường, tứ chi hoàn hảo, chỗ nào cũng tốt, cố tình lại không có miệng nói.”

“Cũng may anh ấy không có miệng dài như tôi, dù sao nhà chúng tôi cũng có tôi với Mông Mông đã từng choảng nhau với hai người r ồi, bố tôi cũng không sao, ông ấy quản được tôi chứ không quản được anh trai tôi, quan trọng là bên ông ngoại tôi, sợ là không dễ dàng.” Ôn Chỉnh nói xong những lời này, sợ làm Thịnh Nịnh sợ hãi nên bổ sung thêm: “Nhưng anh trai tôi không giống tôi, tôi không biết anh ấy thuyết phục cái đầu cổ hủ của mình như thế nào, chỉ có đi ầu nếu anh ấy đã vượt qua cửa ải trong lòng mình vậy thì hẳn là anh ấy cũng có chuẩn bị, cô không cần quản cái khác, cứ yên tâm nói chuyện với anh ấy, anh ấy sẽ xử lý tốt.”

“Đừng giống như bạn bè kia của anh ấy, anh ấy không chịu nổi lần phản bội thứ hai đâu.”

Ánh mắt Thịnh Nịnh lóe lên, nhẹ nhàng gật đầu: “Được.”

-

Ôn Diển và Thịnh Thi Mông v ề cùng nhau.

Lúc hai người này trở về, Ôn Chỉnh và Thịnh Nịnh đã tâm sự xong lâu r ồi, Thịnh Nịnh đang ăn đ ờ ăn còn Ôn Chỉnh thì bưng ly rượu một mình uống rượu.

Có vẻ như không có gì xảy ra cả.

Ôn Diển vừa trở về đã hỏi Thịnh Nịnh: “Nó có bảo em uống rượu không?”

Ôn Chỉnh lập tức nháy mắt với Thịnh Nịnh, Thịnh Nịnh lắc đầu: “Không có, em chỉ ăn thức ăn thôi.”

Sau đó chiêm được ánh mắt cảm kích của Ôn Chỉnh.

Sau khi ăn bữa cơm này xong, đại hội phê bình của Ôn Chỉnh coi như là kết thúc, Ôn Diển bị Ôn Chỉnh rót không ít rượu, không có cách nào lái xe,

vì thế gọi người lái thay đưa hai chị em về trường học, chính anh thì về nhà nghỉ ngơi.

Mục đích hôm nay của Ôn Chỉnh một là chôn anh trai anh ta, hai là nhân cơ hội này gặp mặt Thịnh Thi Mông, anh ta muốn bảo Thịnh Thi Mông ở lại, hai người lại nói chuyện riêng một lát sau đó đợi lát nữa anh ta sẽ gọi người đưa cô ấy về trường học, ai ngờ căn bản Thịnh Thi Mông không có tính toán này, trực tiếp muốn lên xe của Ôn Diển.

Trước khi lên xe Ôn Chỉnh còn giữ chặt Thịnh Thi Mông, kéo cô ấy sang một bên, hơi không hiểu hỏi cô ấy: “Ngay cả anh trai anh và chị gái em cũng ở bên nhau rồi, vì sao em vẫn không chịu cho tụi mình một cơ hội nữa để bắt đầu lại từ đầu?”

“Họ là họ, tụi mình là tụi mình.” Thịnh Thi Mông nói: “Hai người họ nghiêm túc với nhau.”

Ôn Chỉnh hỏi ngược lại: “Bây giờ anh không nghiêm túc với em sao? Không phải trước đây em cũng nghiêm túc với anh sao?”

Thịnh Thi Mông dừng một chút, lắc đầu nói: “Không phải.”

Ôn Chỉnh không tin cười rộ lên: “Mông Mông, anh đã như vậy rồi, em đừng nói dối được không?”

“Tôi không nói dối.” Thịnh Thi Mông mím môi, dứt khoát thẳng thắn nói với anh ta: “Tôi có chuyện này vẫn chưa nói rõ với anh, thật ra ngay từ đầu mục đích tôi vào công ty chính là vì theo đuổi Ôn Diển, chẳng qua sau đó tôi không đuổi kịp anh ấy, vừa lúc anh đến công ty nên tôi mới bên nhau với anh.”

“...”

Lúc này Ôn Chỉnh sững sờ tại chỗ, từ đầu đến chân như sét đánh không thể động đậy.

Thật ra lúc anh ta vừa bên nhau với Thịnh Thi Mông, đúng là có người nghe người của công ty nói, nói là trước đây bạn gái anh hơi hơi ý tứ với anh trai anh ta.

Chẳng qua khi đó trong mắt anh ta Thịnh Thi Mông chính là một cô bé đơn thuần chưa từng yêu đương, rõ ràng thứ tin đồn này là hủy hoại danh tiếng của cô ấy, căn bản là anh ta không tin, thuận tiện cảnh cáo nhưng nhân viên nói nhăng nói cuội kia.

Anh ta trở mắt nhìn Thịnh Thi Mông lên xe Ôn Diển, lại trở mắt nhìn xe chạy đi.

Từng tin tức thái quá đập vào đầu anh ta như một trận mưa đá lớn, khiến anh ta ớn lạnh trong thời tiết mùa hè tháng sáu này.

-

Thịnh Thi Mông lên xe, mắt thấy xe khởi động, bỏ lại bóng dáng Ôn Chinh ở phía sau.

Cô cũng không định thắng thắn với Ôn Chinh nhưng cô ấy thật sự giả bộ không nổi.

Lúc trước trong nhà hàng, sau khi đi toilet xong trở về, cô ấy gặp Ôn Diển cũng đã gọi điện thoại xong, hai người đứng nói chuyện ở hành lang một lát.

Thịnh Thi Mông rất muốn biết Ôn Diển có nghiêm túc với chị gái mình hay không, cô ấy và Thịnh Nịnh có nỗi băn khoăn giống nhau cho nên cũng rất hiểu nỗi băn khoăn của Thịnh Nịnh.

Cô ấy rất sợ Thịnh Nịnh ở bên yếu thế, bởi vì trong tình cảm ai ở bên yếu thế thì nhất định sẽ chịu thiệt.

“Tôi rất thích chị gái cô.” Ôn Diển thản nhiên nói: “Không phải là tạm thời nhanh chán.”

Anh chỉ nói một câu như vậy, Thịnh Thi Mông lại cảm thấy những lời này còn khiến cô tin phục hơn là mỗi một câu nói ngọt ngào của những người đàn ông cô ấy từng kết giao trước kia.

Trước kia cô ấy vẫn cảm thấy chẳng qua thứ tình yêu này chỉ là gia vị trong cuộc sống, luôn giữ một người có thú vui gì, người trước nói chán thì thay đổi người khác, như vậy có thể vĩnh viễn giữ mãi cảm giác mới mẻ.

Bởi vì chắc chắn hai người ở bên nhau sẽ có xích mích, cô ấy không muốn thay đổi bản thân vì đối phương, cũng không cần đối phương thay đổi cái gì vì cô, lúc thích nhất là tận tình hưởng thụ vui sướng, sau khi vui sướng qua đi thì có xu hướng bình tĩnh, lúc mâu thuẫn bắt đầu lộ ra cũng lúc kịp thời rút lui, lại tiếp theo sát nhập vào đoạn tiếp theo, mãi mãi lưu sống một đường sống vì mình.

Vui sướng thì tốt, cô ấy nghĩ rằng đó là cách thoải mái yêu đương nhất.

Mà chị cô ấy và tổng giám đốc Ôn cũng không phải, có lẽ sau này hai người họ sẽ bị thương rất sâu, sẽ hối hận vì nỗ lực của mình, sẽ khổ sở đối phương phụ lòng nhưng vẫn phấn đấu liêu lĩnh quên mình đắm đuối vào những đi đâu chưa biết, không hề giữ lại gì hết mà quyết định yêu một người.

Thịnh Thi Mông nhận được câu trả lời của Ôn Diển, cũng yên tâm thờ phào nhẹ nhõm.

Mà hình như Ôn Diển còn hơi nghi vấn với cô ấy, suy tư một lát cuối cùng cũng là nói ra.

“Trước kia tôi hiểu lầm cô, là bởi vì hành vi lúc mới tới công ty của cô quả thật rất dễ khiến tôi hiểu lầm.”

Ôn Diển nói tương đối uyển chuyển nhưng Thịnh Thi Mông biết anh đang nói chuyện cô ấy từng theo đuổi anh ở công ty trước đó.

Ngay từ đầu Ôn Chinh bên nhau với Thịnh Thi Mông, Ôn Diển cho rằng hai người chỉ là chơi đùa cho nên không đề cập tới, về sau nhìn Ôn

Chinh nghiêm túc, lại càng không biết nên nói với Ôn Chinh như thế nào.

Tính cách của người đàn ông vốn tương đối cứng nhắc, đối với tình cảm thì càng cứng nhắc, sau khi biết em trai và Thịnh Thi Mông ở bên nhau, nội tâm bắt đầu từ chối nhớ tới mình và Thịnh Thi Mông từng có quan hệ như vậy theo bản năng.

Nhưng bây giờ nếu Thịnh Thi Mông muốn nối lại tình xưa với Ôn Chinh, anh cảm thấy cần phải nói rõ chuyện này với Thịnh Thi Mông.

“Nếu cô nghiêm túc với Ôn Chinh vậy thì đừng nói với nó, tôi cũng sẽ không nói với nó.” Ôn Diễm nói: “Coi như chưa từng xảy ra.”

Ý tứ Ôn Diễm là sẽ giúp giữ bí mật, bởi vì để Ôn Chinh biết chỉ càng tăng hiểu lầm thêm.

Mà Thịnh Nịnh vì để cô ấy và Ôn Chinh còn có đường tái hợp, còn giấu diếm chuyện căn hộ với Ôn Diễm, thậm chí chị ấy còn định mượn tiền với mẹ ruột để mua căn hộ đó về dùng để triệt tiêu cảm giác tội lỗi của hai chị em họ.

Nhưng hai người họ càng như vậy, Thịnh Thi Mông lại càng cảm thấy mình và Ôn Chinh không có cách nào để bên nhau.

Ngay từ đầu tình cảm không chân thành thì làm sao xứng đáng để được đáp lại chân thành, đối với cô ấy cũng vậy, đối với Ôn Chinh cũng vậy.

Còn vọng tưởng nói về tình yêu đích thực gì nữa chứ.

Cho nên cô ấy không giả vờ, dứt khoát ngả bài với Ôn Chinh.

Như vậy Thịnh Nịnh cũng có thể sớm nói rõ chuyện nhà cửa với Ôn Diễm, nếu Ôn Diễm trách tội, Thịnh Nịnh sẽ lên tiếng lên đầu cô ấy, nói là em gái nảy ra ý tưởng này, ép chị gái hợp tác với mình, như vậy hẳn là Ôn Diễm sẽ không nữa trách tội chị cô ấy nữa.

Mặc kệ có tác dụng hay không, Thịnh Thi Mông cảm thấy nên nhanh chóng nói ý tưởng cho Thịnh Nịnh.

Cô ấy quay đầu từ ghế phụ lại, sau đó nhìn thấy Ôn Diễm tựa đầu vào vai chị gái, đang nhắm mắt ngủ.

Thịnh Nịnh nhìn thấy Thịnh Thi Mông quay đầu, trên mặt cứng đờ, trong thời gian ngắn hơi mất tự nhiên giật giật bả vai, đưa tay đẩy Ôn Diễm ra.

“Anh đứng dậy.”

Ôn Diễm bị cô đẩy đến mở mắt ra, bất mãn nói: “Anh chóng mặt quá, để anh dựa vào một lát.”

“Có người.” Thịnh Nịnh nói nhỏ: “Anh dựa vào cửa xe đi.”

Giọng điệu Thịnh Nịnh kiên định, dáng vẻ có người tuyệt đối không cho anh dựa vai.

Ôn Diễm trầm mặc vài giây, thản nhiên nói: “Anh bảo người lái thay đến trường của em, lát nữa đến trường để em gái em xuống xe trước, em lái xe đưa anh về.”

Thịnh Nịnh khó hiểu nói: “Anh có người lái thay sẵn rồi còn cần em lái nữa hả? Không sợ em đưa xe anh bay màu hả?”

Vẻ mặt Ôn Diễm không sao cả: “Kệ đi, có bảo hiểm xe rồi.”

Thịnh Thi Mông ngồi trên ghế lái phụ nghe hai người nói thật sự là giết tui đi, hận không thể xách lỗ tai hai người họ bảo đi học khoá học tình yêu cấp tốc đi.

Một người thì ngại ngừng mất tự nhiên đến hết thuốc chữa, một người lại thẳng tắp đến hết thuốc chữa.

“... Em không lái được.” Thịnh Nịnh nhú mày nói: “Em có uống rượu.”

“Rượu anh đâu uống thay em r ồi, em uống rượu gì?” Ôn Diễm cũng nhú mày: “Em không muốn đưa anh về hả?”

Thịnh Nịnh không tiện lời Ôn Chính ra ngoài, đành phải phớt công nói: “Không phải, em có uống thật mà”

“Dừng xe bên cạnh đi.” Đột nhiên Ôn Diễm nói.

Chú lái xe thay không biết làm sao nhưng chủ xe phân phó, vẫn là dừng xe ở ở ngã tư phía trước bên cạnh.

Ôn Diễm cởi dây an toàn ra, vươn tay về phía Thịnh Nịnh mê mang không hiểu sao phải dừng xe ở đây, kéo cô lại sau đó nâng mặt cô lên r ồi dán môi lên.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh cạy hàm răng cô vì khiếp sợ mà không kịp khép chặt, chiếc lưỡi thò vào trong quét một vòng sau đó rời đi.

Người đàn ông nhẹ giọng nói: “Đúng là uống rượu thật r ồi.”

Thịnh Nịnh há miệng, giống như con gà ngốc nhìn anh.

Chờ cô phản ứng lại, nhiệt độ trên mặt tăng vèo vèo, hô to một tiếng anh làm gì vậy sau đó mạnh mẽ tát vào đầu Ôn Diễm một cái.

“...”

Một giây trước Thịnh Thi Mông ng ồi xem không dám tin vào hành vi của Ôn Diễm, một giây này lại càng không dám tin hành vi của chị gái cô ấy.

Thịnh Nịnh vừa xấu hổ vừa tức giận, cô vốn không quen thân mật với Ôn Diễm trước mặt mọi người, ng ồi quá gần cũng sẽ ngượng ngùng, chứ đừng nói chi là hôn môi khi mặt người khác.

Ôn Diễm đau đớn vượt đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô: “Em đánh anh?”

Thịnh Nịnh nghiêng răng nghiêng lợi rống lên: “Đánh anh thì làm sao! Anh vừa làm gì thế?”

“Trước kia chưa bên nhau, anh tự tiện hôn em, em đánh anh anh nhận.” Ôn Diễm cũng không cảm thấy mình sai chỗ nào, cao ngạo hừ lạnh nói: “Bây giờ em là bạn gái của anh, chẳng lẽ anh còn không thể hôn?”

Miệng Thịnh Thi Mông trực tiếp há thành hình chữ O, tuy rằng cô ấy không nói gì nhưng trong mắt lại viết đầy “Nói nhiều một chút - nói nhiều hơn đi”.

Thịnh Nịnh thật sự không ngờ ngày thường người đàn ông cẩn thận bình tĩnh nhưng uống nhiều rượu lại có da mặt dày như vậy, mấy lời này hai người lén lút nói chuyện với nhau thì thôi đi, nói trước mặt người ta có phải là chê da mặt mình quá dày muốn vứt bớt hai lớp đúng không.

Cô lập tức che miệng Ôn Diễm không cho anh nói nữa, người đàn ông lại ngửa đầu ra sau muốn tránh thoát tay cô. Sao Thịnh Nịnh cho anh né được, dứt khoát tháo dây an toàn của mình. Anh càng ngửa ra sau cô lại càng nghiêng về phía trước, cuối cùng trực tiếp ấn vào cửa xe, hai tay gắt gao che miệng anh, tư thế kia giống như hận không thể che cho anh chết tại chỗ.

Đôi mắt Ôn Diễm bị rượu xâm chiếm bỗng híp lại, hai bàn tay trống rỗng đi xuống gãi eo Thịnh Nịnh.

Thịnh Nịnh rất sợ ngứa, nhất là ở eo.

Quả nhiên cô lập tức rút tay về tránh về phía sau, Ôn Diễm bắt lấy cô một phen, hung hăng kéo cô lại rồi ấn vào trên đùi mình.

Thịnh Thi Mông duy trì động tác ngửa trên ghế lái phụ quay đầu lại, cả người trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt này thật sự là đặc sắc kích thích quá, đúng là hận không thể lấy điện thoại ra chụp lại.

Người đàn ông uống say sức lực cũng lớn, Thịnh Nịnh bẻ ngón tay anh như thế nào cũng vô dụng, cô xấu hổ đến cả người phát run, khuôn mặt đỏ đến kỳ lạ, cả người đều đến gần xu hướng trạng thái xù lông, giận dữ quát: “Đồ đàn ông già bỏ em ra! Anh không biết xấu hổ, em vẫn còn muốn!”

Ôn Diễn siết lấy eo Thịnh Nịnh không cho cô đứng dậy, trầm giọng cảnh cáo: “Thành thật một chút, nếu không chờ trên xe không có ai anh xử em đó.”

Thịnh Thi Mông quay đầu đi.

Cùng là bóng đèn, cô ấy và chú lái xe thaytrao đổi cho nhau một ánh mắt “Chúng ta nên ở dưới gầm xe, không nên ở trong xe”.

Chương 101

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sắc mặt hai người xấu hổ, nhất trí cho rằng mình không thích hợp ở trong xe nữa.

Mà ngày thường tổng giám đốc Ôn cao ngạo lại lạnh lùng vì uống rượu nên lúc này đầu óc mê man tâm trí cũng không tỉnh táo quá, giữ thái độ say rượu “Chỉ cần tôi không xấu hổ thì người xấu hổ chính là người khác”, trước mặt người ngoài cứ trực tiếp hôn Thịnh Ninh, hai người còn đánh nhau ầm ĩ, đẩy Thịnh Ninh và hai người khác trên xe xuống vực sâu mang tên xấu hổ, còn bản thân anh lại không hề xấu hổ.

Nói chuyện mấy tháng, Ôn Diển là dạng gì cô cũng thấy qua, người trước người sau làm cho người ta có cảm giác không giống nhau nhưng cho dù là bí mật, phần lớn thời gian anh đều lấy thân phận người lớn tuổi ở chung với cô.

Không có từ trên cao nhìn xuống, mà là một kiểu thành thực cần trọng từ trong xương tủy, khoảng thời gian Thịnh Ninh bận rộn bảo vệ tốt nghiệp không rảnh gặp mặt anh, hai người đều gọi điện thoại mỗi ngày, ở trong điện thoại anh sẽ dặn dò cô phải lao động kết hợp nghỉ ngơi, không được ỷ vào bây giờ còn trẻ mà cần rõ thức đêm, sau này già đi gánh nặng thân thể sẽ lớn lên.

Buổi sáng hôm đó, mặc dù cô rất tự tin mình sẽ vượt qua nhưng vẫn không khỏi cảm thấy căng thẳng, vì vậy thừa dịp đi vệ sinh gọi điện thoại cho Ôn Diển, muốn bảo anh tăng thêm chút tự tin cho mình.

Giọng nói của anh ở đầu dây bên kia nghe có vẻ trong trẻo, trầm thấp, còn cố ý chôn cô.

... Không phải bình thường ở trước mặt anh rất vô pháp vô thiên sao, trả lời bảo vệ mà đáng sợ như vậy à?

Thị Nịnh nói, anh cũng không phải là giáo viên bảo vệ của em.

Kết quả Ôn Diễm bắt nh ằm trọng điểm, hỏi cô, vậy anh là gì của em?

Thị Nịnh biết anh cố ý nên cũng cố tình nói, là cấp trên.

Người đàn ông không tức giận, cũng không chỉ chỗ sai cho cô mà hòa theo lời cô trêu chọc cô, nhàn nhạt ờ một tiếng r ồi dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi cô.

... Mỗi ngày đ ều gọi điện tán tỉnh cấp trên, bạn trai em có biết không?

Thị Nịnh bị hai chữ tán tỉnh này của anh làm cho ngỡ ngàng, hung dữ nói, vậy sau này đừng gọi điện nữa, cúp máy.

Bị đe dọa.

Ôn Diễm đành phải nói, đ ược r ồi, không trêu chọc em nữa.

Thị Nịnh oán giận với anh, vốn là gọi điện thoại cho anh muốn gọi anh cố vũ mình, ai biết anh đã kéo đ ề tài xa vạn dặm chứ.

Ôn Diễm thản nhiên nói, em có thể vượt qua.

Sau đó lại cười khẽ bổ sung một câu, không qua thì anh tìm lãnh đạo trường của em.

Đương nhiên Thị Nịnh biết chắc chắn mình có thể vượt qua, Ôn Diễm cũng biết cô có thể vượt qua, chỉ có cô khẩn trương đơn thuần thôi.

Anh dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật giải tỏa sự khẩn trương của cô, bảo vệ tự nhiên vượt qua rất thuận lợi.

Nghĩ đến đây, Thị Nịnh thở dài.

Rượu thực sự không phải là thứ tốt.

Ngày thường cô uống nhiều uống say cũng không như vậy, nhiều nhất là chỉ nói vài lời buồn nôn sến súa, sao tới lượt Ôn Diển thì lại như vậy.

Mà cho tới bây giờ Thịnh Thi Mông chưa từng thấy qua một Ôn Diển như vậy nên càng khiếp sợ hơn Thịnh Nịnh hơn, thế nào cũng không ngờ khi tổng giám đốc Ôn lén lút đối mặt với chị gái cô ấy, thì ra lại là như vậy.

Uống rượu từa vào vai chị gái, chị gái không cho dựa vào còn mất hứng cho rằng mình là máy đo nồng độ cồn, nâng mặt chị gái mà hôn lên, hai người còn trực tiếp đánh nhau ở ghế sau, không những ép chị gái ngã trên đùi mình mà còn đe dọa muốn xử chị gái.

Bởi vì bình thường tổng giám đốc Ôn làm cho người ta có cảm giác thật sự là quá mức người sống chớ lại gần, trước kia cô ấy còn thảo luận với Cao Nhị, nếu một ngày nào đó một người đàn ông như vậy yêu đương thì có thể biến thành một dáng vẻ khác hay không.

Thảo luận là thảo luận nhưng lại thảo luận cũng chỉ là suy đoán, chỉ là tưởng tượng, chỉ có thể tự bổ não, làm sao có thể so sánh được với việc tận mắt nhìn thấy vào hôm nay chứ.

Thịnh Thi Mông chân thành cảm nhận được một luồng cảm xúc vui sướng từ sâu trong nội tâm, rốt cuộc không nhịn được cười hắc hắc thành tiếng.

Chú lái thay nhìn cô ấy nở nụ cười, cũng nở nụ cười theo.

Hai người cười, rốt cuộc da mặt của Thịnh Nịnh cũng hoàn toàn không nhịn được, dùng sức béo thịch đùi Ôn Diển.

Ôn Diển đau khàn giọng kêu một tiếng, Thịnh Nịnh lập tức giãy giụa thoát ra, đỏ mặt ngã trở lại vị trí bên kia, cách anh rất rất xa, gần như là dán lên cửa cửa xe.

Đệm ghế mềm mại khác hẳn với chiếc đùi rắn chắc mạnh mẽ của đàn ông, đùi anh cứng rắn, cô vẫn thích ngã trên đệm ghế hơn.

Thấy cô trốn anh như trốn ôn thần, giống như mình vừa ép buộc cô làm gì á, Ôn Diễm hừ nhẹ một tiếng, phân phó nói: “Lái xe đi.”

Chú lái thay như trút được gánh nặng, lập tức khởi động xe.

Chiếc xe trải qua sự tăng tốc vật lý của chú lái xe cùng với sự tâm lý tăng tốc “Nhanh lên chút c ài xin đ ó” trong lòng Thịnh Thi Mông, lái đến trường rất mau.

Thịnh Nịnh gấp không chờ nổi muốn xuống xe với Thịnh Thi Mông, lại bị Ôn Diễm giữ chặt cánh tay.

Cô kêu một tiếng Thi Mông, kết quả Thịnh Thi Mông cũng không thèm quay đầu mà vừa xuống xe là chạy vèo vèo đi mất.

Thịnh Nịnh trợn mắt há hốc m ồm, mắt thấy Thịnh Thi Mông cứ bỏ cô mà đi như vậy.

Trên xe chỉ có một người ngoài là chú lái xe thay, không ai làm bóng đèn với chú ấy, vì nhanh chóng giải thoát nên lực đạp chân ga của chú ấy nặng hơn khi nãy nhiều.

Sau khi lái xe đến dinh thự Kinh Bích, chú ấy cười tủm tỉm nói một câu “Làm phi ền đánh giá tôi năm sao khen ngợi nha” sau đó nhanh chóng xuống xe, lấy con xe điện mini của mình từ phía sau xe r ồi l ộc cộc chu ền đi.

Xấu hổ đến cực điểm, người cũng bình tĩnh lại, lúc này Thịnh Nịnh đã chết lặng, cam chịu số phận tháo dây an toàn thay Ôn Diễm, đỡ anh xuống xe r ồi dẫn anh đi vào thang máy đưa anh lên l ầu v ề nhà.

Hai người vào cửa, cửa vừa tự động đóng lại, Thịnh Nịnh đang muốn hỏi anh có muốn cô rót giùm ly nước không, bỗng dưng cả người bị người đàn ông kéo tới.

Khoảng cách từ huy ền quan đến phòng khách không quá vài bước, ngay cả khoảng cách này mà người đàn ông cũng không đợi được, trực tiếp đẩy

cô vào tường huy ền quan, tay vịn lên gáy cô, cúi đầu dùng sức mà mạnh mẽ hôn xuống.

Thịnh Nịnh co rúm lại, cả người căng thẳng, tim đập nhanh mất khống chế.

Quá trình cạy răng đã rất thành thạo quen thuộc, đầu lưỡi Ôn Diễm liếm qua hàm trên của cô, ngay sau đó cuốn lưỡi cô bắt đầu m*

Brandy* lâu năm có hương vị thuần khiết, hương cam tao nhã, mang theo mùi mật ong nồng nàn, theo môi lưỡi dây dưa quăn quít đưa vào trong miệng Thịnh Nịnh.

*Brandy là một loại rượu chưng cất được sản xuất bằng cách chưng cất rượu vang. Brandy thường chứa 35–60% độ cồn và thường được tiêu thụ như món trợ tiêu hóa sau bữa tối. Một số rượu brandy được ủ trong thùng gỗ. Một số khác được nhuộm bằng màu caramel để bắt chước tác động của quá trình tăng độ tuổi.

Đầu óc cô rất choáng váng, cả hàm dưới sắp bị hôn tê dại, vừa hôn vừa được ôm lên sofa lúc nào cũng không biết.

Cả người Thịnh Nịnh bị hôn đến lọt thỏm vào sofa, đầu gối của người đàn ông khuất giữa hai cô, toàn bộ thân thể đè xuống che đi ánh nắng mặt trời chiếu vào trong phòng từ cửa sổ sát đất.

Cô vòng tay qua cổ anh, đầu ngón tay đặt trên gáy anh vô thức cuộn tròn, nắm lấy cổ áo sơ mi chính t ề của anh.

Hôm nay Thịnh Nịnh mặc một chiếc áo ngắn cổ búp bê màu trắng, vải chiffon thoải mái, phía trước còn đan một hàng nút nhỏ trên châu, làm nổi bật hai ngọn núi tuyết nhỏ dưới xương quai xanh của cô.

Khi ở một mình, một hàng nút thắt kia giống như đang phát ra sự dụ hoặc với Ôn Diễm.

Ôn Diển là một người đàn ông, mà đàn ông đều có một bản năng, đó chính là lúc hôn tuyện đối sẽ không thỏa mãn khi chỉ hôn.

Ánh mắt của anh liên tục nhìn chăm chăm, trong mắt giống như mang theo móc câu, hơi thở của hai người hòa quyện với nhau tạo thành một mớ loạn xạ không chịu nổi.

Giọng nói của Ôn Diển đã bị d*o vọng làm khàn khàn, tr ầm khàn nói: “Bánh trôi.”

Đầu ngón tay anh chạm vào nút áo, không chế đến cực điểm, vẫn không trực tiếp cởi ra, hơn nữa còn bám vào bên tai cô hỏi trước: “Anh đụng vào được không?”

-

Thịnh Nịnh muốn tự mình buộc nút áo nhưng ai cởi thì người này buộc, Ôn Diển tự giác chủ động buộc lại giúp cô.

Đôi mắt thâm sâu của anh không chớp, trong tr ầm mắt giống như vẫn còn hình ảnh của Thịnh Nịnh khi này, không nỡ làm nó tiêu tan.

Đàn ông càng hiểu biết thì càng nghiêm tr ầm trọng hơn, hôn môi còn chưa đủ, vừa r ồi thậm chí còn vùi đầu xuống nữa.

Lúc đầu còn rất cẩn thận nhưng sau đó răng anh làm đau Thịnh Nịnh, cô thật sự chịu không nổi, mang theo một tia tỉnh táo cuối cùng đẩy đầu anh ra, khuôn mặt đỏ bừng mắo anh.

Anh bị mắo đến tai nóng bỏng, thân thể dừng lại, hơi luống cuống nhìn cô.

Ôn Diển có đôi mắt thật sự quá xinh đẹp, bình thường nhìn lạnh như băng, lúc này trong mắt băng đã tan, tạo thành vô số ánh sáng lập loè.

Anh ngẩng đầu lên từ trong núi tuyết nhỏ một lần nữa, thở dài, giống như là nóng lòng phát ti3t gì đó, nâng cằm cô lên r ồi càng dùng thêm sức

hôn cô.

Sau khi buộc nút áo xong, Thịnh Nịnh lượm chiếc gối sofa khi nãy bị hai người làm rớt rồi ôm chặt trước ngực.

Cô ôm gối, Ôn Diễm ôm cô, anh ôm cô lên đùi mình, bàn tay vuốt v3 đầu cô, từng chút từng chút chải mái tóc rối tung lúc cô bị anh đè lên sofa.

Chờ gần như chải kỹ xong, nhịp tim hai người cũng dần dần trở nên bình thường, Ôn Diễm ở trạng thái say như không say, thân thể vẫn choáng váng nhưng đầu óc vẫn nhớ rõ vừa rồi mình làm gì Thịnh Nịnh.

Giọng nói Ôn Diễm đã không còn khàn như lúc trước, nhưng vẫn là giọng trầm thấp, trầm thấp.

“Rượu là Ôn Chinh đưa em uống?”

Thịnh Nịnh biết anh nói những lời này thì đã đoán được cho nên không phủ nhận.

“Không phải không cho em uống rồi sao?” Anh nhú mày, tay tìm đến mũi cô nhéo nhéo: “Em không biết từ chối hả?”

“Là tự em muốn uống.” Thịnh Nịnh nói: “Hơn nữa em uống nguyên một ly.”

Chỉ uống một ly là ok rồi.

“Anh đi ra ngoài lâu như vậy, nó nói gì với em đó?” Ôn Diễm đoán đại: “Nói xấu anh hả?”

“Nói tốt cho anh.”

Ôn Diễm khẽ xuy một tiếng, rõ ràng là không tin.

Thịnh Nịnh cố ý nói: “Được rồi bị anh phát hiện, Ôn Chinh nói tính anh quá kém, không có bạn bè.”

Người đàn ông nhanh chóng đoán được đại khái cô gái này dùng một ly rượu để đổi lấy một ít quá khứ trước khi anh xuất ngũ từ Ôn Chinh đây.

Đầu ngón tay vuốt tóc cô dừng một chút, Ôn Diễm cúi đầu ừ một tiếng.

Thịnh Nịnh rút vào lòng anh, nói: “Tính em cũng không tốt, cũng không có bạn bè gì”

“Anh cũng biết bạn cùng phòng của em rồi đó, vốn còn có Cao Nhị, thật ra quan hệ giữa em và cô ấy cũng rất tốt nhưng vì anh mà bay màu rồi đó.”

Ngay sau đó Ôn Diễm bị người trong ngực đấm mạnh xuống.

Ôn Diễm kêu rên, nắm lấy tay cô ấn vào ngực: “Hai em sẽ tốt lại thôi.”

Hơn nữa gần đây Cao Nhị đến công ty anh cũng rất thường xuyên, không phải đến tìm anh mà là tìm trợ lý Trần Thừa của anh.

Trần Thừa bị đàn em này làm phiền không chịu nổi, đàn em vừa tới tìm anh ta liền tỏ vẻ khở đấng nhưng đàn em muốn anh ta làm gì anh ta cũng làm răm rắp.

Cao Nhị là con gái của tổng giám đốc Cao, Ôn Diễm không có lý do đóng cửa không cho cô ấy đến công ty, tuy rằng Trần Thừa bị đàn em quấy chạt nhưng vẫn không chậm trễ công việc của mình cho nên Ôn Diễm theo bọn họ đi.

Thịnh Nịnh không tin: “Em có đọc sách, anh đừng lừa em.”

“Lừa em làm gì.” Anh thản nhiên nói: “Có thể tốt lại thì quý trọng đi, anh cũng không có bạn bè tốt.”

Thịnh Nịnh vụng về an ủi anh: “Không sao đâu, anh giàu có như vậy mà.”

Ôn Diễm bật cười: “Tham tiền.”

Thịnh Nịnh ngẩng đầu từ trong ngực anh: “Không phải em là Bánh Trôi sao?”

Ôn Diễm à một tiếng: “Giống nhau cả.”

Cô mỉm cười, nghiêm túc nói: “Cũng là bạn bè, bên trong bạn gái cũng có hai từ bạn bè.”

Ôn Diễm ngẩn người, Thịnh Nịnh không am hiểu nói những lời an ủi, ho một tiếng, hơi mất tự nhiên nói: “Sau này em chính là bạn của anh, anh có chuyện gì không vừa lòng hoặc là trong công việc phiền mệt cứ đến tìm em.”

Kỳ nghỉ đông của cô đã thực tập tại công ty của anh, công việc và học tập không thể so sánh, trước đây bận rộn đúng là không thể nghỉ ngơi.

Khi gọi điện thoại vào buổi tối, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng thở dài buồn ngủ của người đàn ông.

Ôn Diễm không nói gì, ánh sáng trong mắt lắc lư bất định, lại ôm chặt cô một chút.

“Được.” Anh thấp giọng hỏi: “Nhờ em vất vả sau này một mình làm hai công việc, em có muốn tăng lương hay không?”

Thịnh Nịnh suy nghĩ một chút, nói: “VẬY anh mời em ăn mấy bữa ngon đi, coi như là tiền lương.”

Anh lại nói: “VẬY em xem người anh có trả tiền lương nổi không?”

Thịnh Nịnh hoảng hốt chớp chớp mắt, lập tức không hiểu ý của anh.

Thấy trong mắt anh hơi bồn chồn, lúc này Thịnh Nịnh mới phản ứng lại, hừ hai tiếng, cố ý nói: “VẬY em vẫn muốn tiền đi, em cũng không thể bán anh đổi lấy tiền được.”

Ôn Diễm nhẹ nhàng gõ đầu cô: “Ngốc quá em, người anh là của em, vậy đương nhiên tiền của anh cũng là của em sao?”

“Cũng có lý.” Thịnh Ninh sờ sờ cằm, tò mò hỏi: “Vậy sao mới xem như của em?”

Anh cười rộ lên, đặt đôi môi vào tai cô nói: “Nếu em để anh tiếp tục làm chuyện vừa nãy, anh là của em.”

Thịnh Ninh bực đến muốn đánh anh.

Một người đàn ông đàn xuất thân từ trường Quân đội học được một thân công phu quyên cước vô ích, cứ tùy ý để nắm đấm của cô rơi xuống người mình như vậy.

Chờ Thịnh Ninh nguôi giận, Ôn Diễm lại bắt cô tới hôn.

Quần áo hai người ma sát, phát ra tiếng sột sột soạt soạt, Ôn Diễm bất mãn lại thỏa mãn gọi cô: “Bánh Trôi.”

Thịnh Ninh: “Ôi chao, làm gì vậy.”

Ôn Diễm vùi đầu vào cổ cô, tóc cọ xát da thịt của cô, Thịnh Ninh cảm thấy hơi ngứa ngáy muốn đẩy đầu anh ra, kết quả anh lại áp sát hơn.

Đôi khi anh thực sự cảm thấy mệt mỏi, cho dù đó là chuyện công ty hay chuyện gia đình.

Nhưng anh cũng không phải kiểu người biết cách giải thích cho mình, bị hiểu lầm bị oán giận cũng kiên quyết không biện bạch nửa câu cho mình, bố, em trai còn có cháu ngoại gái, nếu họ có thể hiểu được thì tốt nhất, nếu không hiểu cũng không ảnh hưởng đến việc anh tiếp tục chăm nom họ.

Anh là trụ cột của nhà họ Ôn, cũng là trụ cột của công ty, nếu như anh đầu kêu mệt vậy thì những người dựa vào anh thì làm sao bây giờ.

Hơn nữa là một người đàn ông, làm sao có thể oán giận mệt mỏi oán giận khổ sở với người khác, người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, cho dù cảm thấy tủ thân oan ức cũng phải nuốt vào trong bụng.

Nhưng trước mặt Thịnh Nịnh, anh cảm thấy có thể giải phóng cảm xúc luôn đè nén trong lòng ra ngoài.

Anh thì thầm: “Mãi ở bên anh, được chứ?”

“Dù là bạn bè hay là bạn gái, cũng đừng buông anh ra.”

Căn bản là Thịnh Nịnh không chịu nổi khi anh như vậy.

Ngày thường khi anh tỉnh táo, cô đã thích lắm rồi, sau khi uống rượu lại càng thích thêm.

Ôi dào, thật muốn mạnh mẽ yêu thương anh ấy.

Chương 102

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bây bạn với Ôn Diễm cho tới khi tỉnh rượu đến tối, Thịnh Nịnh kiên quyết không qua đêm ở nhà anh, kiên quyết phải về trường học.

Ở lại một đêm, đừng nói Ôn Diễm, cô sợ mình không kiềm chế được.

Ôn Diễm gọi điện thoại cho tài xế của mình, bảo chú ấy tới đưa Thịnh Nịnh về trường.

Cô nói mình tự bắt xe về được rồi nhưng Ôn Diễm không cho, bắt cô ngồi đây chờ tài xế tới.

Thịnh Nịnh muốn ngồi xuống sofa Ôn Diễm cũng không cho, ôm cô lên đùi mình.

Cô ngồi trên đùi anh, lúc thì người đàn ông vén tóc cô, lúc thì vân vê lỗ tai cô, lúc thì chơi đùa với tay cô. Tóm lại động tác trong tay không ngừng, đem cô gái trong ngực thưởng thức như búp bê Tây Dương.

Thịnh Nịnh cũng không ngăn cản anh, ngoài miệng lải nhải nói với anh là muốn tốt nghiệp, bản thân phải chuyên tâm chuẩn bị cho kỳ thi quốc gia nửa cuối năm cho nên chưa tìm được việc làm.

Cô biết chắc chắn Ôn Diễm không thể hiểu được nỗi lo việc làm của những người bình thường như bọn cô, dù sao anh sinh ra đã đứng sẵn ở vạch đích.

Trước đây chắc chắn cô sẽ không nói chuyện này với nhà tư bản, cô cũng không trông mong nhà tư bản có thể đồng tình với cô.

Nhưng bây giờ thì khác, nhà tư bản là bạn trai của cô.

Nói hai câu với bạn trai cũng không thành vấn đề chứ nhỉ.

“Vậy mấy tháng nay em có đủ tiền sinh hoạt không?” Ôn Diễm hỏi:
“Cho em một chút nhé?”

Ngó kìa, quả nhiên không thể đồng tình, phản ứng đầu tiên là hỏi cô có đủ tiền xài không.

“Đủ rồi, em có một kho bạc nhỏ.” Thịnh Nịnh nói.

Rõ ràng Ôn Diễm không tin, cô là một sinh viên, có thể tiết kiệm được bao nhiêu tiền đây.

Anh xoa xoa đầu cô nói: “Không phải trước đây bạn gái anh nghĩ đến việc kéo lông dê của anh sao, sao bây giờ ngược lại không cần nữa?”

“Trước kia nhìn anh khó chịu.” Thịnh Nịnh nói: “Rốt cuộc anh cũng là chủ nghĩa tư bản xấu xa.”

Ôn Diễm nhướn mày: “Bây giờ nhìn anh thoải mái hơn chưa?”

“Ừm.”

Anh cố tình hỏi: “Tại sao?”

Thịnh Nịnh, cái cô nhóc tham tiền này rất khôn khéo, làm sao dễ bị lừa như vậy, hỏi ngược lại: “Trước kia anh cũng nhìn em khó chịu, bây giờ nhìn em thoải mái, tại sao thế?”

Đáp án rõ như ban ngày.

Ôn Diễm không học mấy lời âu yếm buồn nôn từ trong miệng cô, chỉ có thể bỏ qua, lại đổi đề tài: “Vậy mấy tháng nay em ở đâu? Sống trong một căn hộ hả?”

“Đúng vậy.”

“Thế có nghĩ đến việc ở một nơi tốt hơn không?” Ôn Diễm cố ý dừng một chút, giọng điệu hơi sâu kín ý vị: “Ví dụ như chỗ anh?”

“Không nghĩ.” Thịnh Nịnh trợn trắng mắt: “Mấy tháng nay em phải chuyên tâm chuẩn bị thi, ở chỗ anh còn chuẩn bị cái gì nữa?”

Ôn Diễn giả vờ hồ đồ không hiểu, như thế nào cũng muốn trêu chọc cô: “Sao ở chỗ anh lại không thể chuẩn bị thi? Em sợ cái gì?”

Vì thế Thịnh Nịnh lại liếc mắt nhìn anh, còn hừ một tiếng.

Dù Ôn Diễn bận cũng ung dung nói: “Được, vậy anh đến ở chỗ em.”

Thịnh Nịnh không hài lòng nói: “Anh có nhiều căn hộ như vậy, tại sao lại ở chỗ em? Không được.”

Căn nhà kia là sau này cô định ở chung Thịnh Thi Mông, kiên quyết không thể, hơn nữa nếu Ôn Diễn biết Thịnh Thi Mông cũng ở đó, chắc chắn anh sẽ nghi ngờ.

Nghĩ đến đây, Thịnh Nịnh cảm thấy cô phải nhanh chóng giải quyết vấn đề nhà cửa.

Phải tìm một thời gian nào đó về quê, tìm mẹ cô nói một chút.

“Tròng mắt quay tít đánh ý tưởng quái quỷ gì đó?”

Thấy bỗng dưng Thịnh Nịnh không nói lời nào, bộ dạng đang suy nghĩ, Ôn Diễn chột trán cô.

Thịnh Nịnh lấy lại tinh thần, hỏi thăm anh: “Căn hộ kia, nếu muốn mua thì đại khái phải mất bao nhiêu tiền?”

Ôn Diễn khó hiểu nói: “Không phải anh đã tặng em rồi sao?”

“Nhưng nếu em gái em thật sự tái hợp với Ôn Chính vậy thì phải trả căn hộ lại cho anh.”

Thịnh Nịnh biết chắc chắn Ôn Diễn sẽ không đòi lại căn hộ kia nhưng bây giờ cô cũng chỉ có lý do này mới lấy ra nói được.

Quả nhiên, Ôn Diễm nói: “Trên hợp đồng là như vậy nhưng anh sẽ không lấy lại, yên tâm đi.”

Thật xa hoa.

Người đàn ông khác tặng đồ, nhiều lắm là tặng túi đưa xe, tặng chiếc MINI như Ôn Chinh đã xem như tương đối xa hoa rồi.

Ôn Diễm còn trực tiếp tặng cô một một căn nhà mà không thêm nghĩ ngợi.

Thịnh Nịnh thở dài, hình như cô thật sự dính vào người lắm thì ừ rồi.

Cô đã phản bội giai cấp vô sản.

Ôn Diễm không biết tính toán này trong lòng cô, còn đang suy nghĩ chuyện Thịnh Nịnh không cho anh đến căn hộ ở.

“Thật không cho anh ở sao?” Ôn Diễm hỏi: “Chỉ là thỉnh thoảng qua một đêm cũng không được sao?”

“Không được.”

Nếu anh đến đó qua đêm, Thịnh Thi Mông sẽ phải lưu lạc đầu đường.

Ôn Diễm hơi tức giận ngay, đã thỏa hiệp vì cô đến mức này, chỉ là muốn đến căn hộ qua đêm cũng không cho phép.

Anh ôm lấy mặt Thịnh Nịnh hỏi: “Em như vậy là sợ anh làm gì em sao?”

Thịnh Nịnh: “Hả?”

Ôn Diễm nhếch môi, tầm mắt dờn xuống, lòng kiêu căng lại dâng trào, hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu anh thật sự không có chừng mực với em thì lúc này em đã nằm sấp trên giường anh kêu đau lâu rồi biết không?”

“...”

Đúng lúc này điện thoại của tài xế gọi tới, nói đã đến, Thịnh Nịnh lập tức đứng dậy, không quay đầu lại mà chạy khỏi hiện trường.

-

Mấy ngày nay lắt nhắt dọn đồ đạc từ ký túc xá chuyển vào căn hộ, Thịnh Nịnh đứng ở trong ký túc xá trống không, đang chuẩn bị dọn chuyển này cho xong.

Sau khi dọn xong, cô định sẽ về Thượng Hải một chuyến.

Bởi vì không chắc chắn Ninh Thanh có rảnh gặp cô hay không, cô còn cố ý gửi tin nhắn cho Ninh Thanh trước.

Bình thường cô nhắn tin cho Ninh Thanh, Ninh Thanh đều trả lời lại, chỉ là không nhiệt tình, thậm chí có khi là cách mấy ngày mới trả lời lại.

Thịnh Nịnh cho rằng lần này cũng phải chờ vài ngày, Ninh Thanh lại bất ngờ nhanh chóng gọi điện về cho con gái.

Nghe giọng điệu Ninh Thanh cũng không thân thiện nhưng cũng không tính là lãnh đạm.

Giọng nói trước sau như một thanh thúy khôn khéo.

“Làm sao vậy?”

Bình thường chỉ dùng chữ để trao đổi, bây giờ nghe được giọng nói đã lâu không nghe, Thịnh Nịnh mím môi, nhẹ giọng nói: “Con tốt nghiệp rồi.”

“Mẹ biết.” Ninh Thanh hỏi: “Sau khi tốt nghiệp có kế hoạch gì không?”

Vì thế Thịnh Nịnh nói với mẹ về dự định thi vào Bộ Ngoại giao.

Ninh Thanh và Thịnh Khải Minh không giống nhau, bà ấy tuyệt đối không để ý con gái làm việc ở Yến Thành, ừm một tiếng, xem như đồng ý với quyết định này của Thịnh Nịnh.

“Nhân viên công chức cũng không tệ, không cần ngày sau làm to bao nhiêu, ít nhất là ổn định.”

Được mẹ tán thành công việc định làm, khoe miệng Thịnh Nịnh nhếch lên, ngay sau đó Ninh Thanh lại hỏi cô: “Chờ ổn định lại, thằng bé Gia Thanh kia con có muốn tiếp xúc thêm một chút hay không? Cả mẹ và mẹ nó đều cảm thấy hai đứa phù hợp.”

Lần trước sau khi ăn cơm xong, Lục Gia Thanh đã thẳng thắn với Ninh Thanh và mẹ mình, nói là Thịnh Nịnh đã có người mình thích.

Bà mẹ hai bên không cưỡng cầu nhưng trước sau vẫn cảm thấy đáng tiếc.

Bởi vì bỏ lỡ người này, chưa chắc có thể tìm được người thích hợp hơn.

“Không cần.” Thịnh Nịnh suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nói với Ninh Thanh: “Con có bạn trai rồi.”

“Là người Gia Thanh nói con thích phải không?”

“... Dạ.”

Ninh Thanh hỏi một số thông tin về bạn trai của Thịnh Nịnh, về mặt tuổi tác thì đừng kém nhau quá nhiều tuổi là được, thứ bà ấy quan tâm nhất chính là nghề nghiệp và điều kiện gia đình.

Nghề nghiệp thì Thịnh Nịnh hàm hồ nói là mở công ty làm ngoại thương, điều kiện gia đình thì Thịnh suy nghĩ một hồi, nói: “Gia đình anh ấy rất giàu.”

“Giàu không có nghĩa là thích hợp với con.” Giọng Ninh Thanh bình tĩnh: “Chỉ có điều tốt hơn con trai trưởng khoa mà bố con giới thiệu nhiều.”

Sắc mặt Thịnh Nịnh hơi lúng túng: “Mẹ biết chuyện này hả?”

“Biết, nếu không mẹ cũng sẽ không nói với mẹ Gia Thanh để cho hai đứa quen biết. Bữa Tết con không đi xem mắt do bố con sắp xếp, ông ta cố ý gọi điện thoại tới mắng, nói mẹ sinh ra một con sói mắt trắng, giống như đúc với mẹ.” Ninh Thanh nở nụ cười hai tiếng, giọng điệu châm chọc: “Không giống mẹ chẳng lẽ giống ông ta? Thịnh Khải Minh thì tính là cái thá gì.”

Kể từ khi hai vợ chồng ly hôn vào năm đó, Ninh Thanh cũng chưa bao giờ che giấu sự ghê tởm của mình đối với chồng cũ trước mặt con gái.

Thịnh Nịnh lại bưng tỉnh hiểu ra, hèn chi Ninh Thanh vẫn chưa hỏi tình hình tình cảm của cô mà đã đột ngột bắt tay với mẹ Lục Gia Thanh tác hợp cho hai người.

Ninh Thanh nói: “Mặc kệ nhà người đàn ông kia giàu hay không, con gái có điều kiện thì vẫn phải có một căn nhà chỉ thuộc về mình.”

“Mẹ, gần đây mẹ ở Thượng Hải sao? Con có muốn nói chuyện trực tiếp với mẹ về căn nhà.” Thịnh Nịnh do dự một lát: “Con có thể cứ hỏi mượn mẹ một chút thì.”

“Ở đây.” Ninh Thanh nói: “Tuần sau mẹ sẽ ra nước ngoài một chuyến, con muốn gặp mẹ thì mau chóng tới đây đi.”

Cúp điện thoại, Thịnh Nịnh vội vàng mua một vé tàu cao tốc tuần này về Thượng Hải cho mình.

Chuyện quyết định về Thượng Hải tương đối gấp gáp, đầu tiên Thịnh Nịnh gửi tin nhắn cho Ôn Diễm nói cho anh biết mình sẽ về Thượng Hải sau đó lại gửi tin nhắn cho Thịnh Thi Mông.

Đúng lúc hôm nay Thịnh Thi Mông chụp ảnh tốt nghiệp, đang mặc đồng phục cử nhân chụp ảnh với bạn bè, sau khi nhận được tin nhắn của Thịnh Nịnh thì lập tức gọi điện thoại cho chị gái.

Mấy câu hỏi liên tiếp: “Chị về Thượng Hải hả? Có về nhà không? Vậy chị có muốn em đi cùng chị về không?”

Cô ấy cho rằng Thịnh Nịnh muốn về quê, quan hệ giữa Thịnh Nịnh và Thịnh Khải Minh không tốt, quan hệ với Thạch Bình cũng rất cứng nhắc, chắc chắn một mình về nhà sẽ không dễ chịu, có người đi cùng cô hẳn là tốt hơn khi đi về nhà một mình rất nhiều.

“Không cần đâu.” Thịnh Nịnh nói: “Chị đi tìm mẹ chị.”

Bỗng dừng giọng điệu Thịnh Thi Mông khẽ giảm xuống: “Như vậy à.”

Nói đến Ninh Thanh, hai chị em tạm thời không còn lời nào.

Nguyên phối* thống hận tiêu tam, Thạch Bình can thiệp vào gia đình bà ấy, làm sao Ninh Thanh có thể dễ dàng buông tha Thạch Bình như vậy đây.

*“Nguyên phối” (người vợ kết tóc) là chỉ người vợ chính đầu tiên.

Năm đó Thạch Bình không những mất đi công việc giáo viên, Ninh Thanh còn cố ý đi cho người ta chào hỏi, dù là trường công lập hay là trường tư thục, ban giám hiệu một là vì danh tiếng trường học, hai là Ninh Thanh cho người chào hỏi nên không có trường nào dám tuyển Thạch Bình vào giảng dạy.

Lần cuối cùng Ninh Thanh gặp Thạch Bình trước khi xuất ngoại, bà ấy nhìn đứa nhỏ trốn sau Thạch Bình, lạnh lùng châm chọc nói: “Tiểu tam sinh con gái, chưa chắc tương lai là thứ tốt gì.”

Thạch Bình che lỗ tai Thịnh Thi Mông lại, túm quần cạp xin Ninh Thanh: “Chị muốn nói tôi thế nào cũng được, xin đừng nói con gái tôi, con bé thật sự không hiểu gì cả.”

Lúc đó Thịnh Thi Mông cũng mới mấy tuổi nhưng đã hiểu được vì mẹ mà người lớn xung quanh mà phát ra ác ý với cô ấy.

Thịnh Thi Mông phá vỡ sự im lặng nói: “Chị đi tìm mẹ chị là vì chuyện mua nhà sao?”

“Đúng.”

“Thật ra em với Ôn Chỉnh đã...”

Cô ấy không nói gì nữa, đầu dây bên kia lại trở nên ồn ào, Thịnh Ninh alo vài tiếng sau đó nghe thấy một tiếng chửi bới sắc bén.

“Thịnh Thi Mông! Con tiêu tam đê tiện!”

Điện thoại bị cúp ngay tức khắc.

Thịnh Ninh hơi hoảng hốt, thế nào cũng không nghĩ rõ tiếng tiêu tam kia là có ý gì.

Cô rất hiểu Thịnh Thi Mông, bởi vì mẹ cô ấy nên trước khi qua lại với một chàng trai nào đó, Thịnh Thi Mông sẽ xác nhận nhiều lần xem anh ta có độc thân hay không, trong quá trình yêu đương thì tuyệt đối sẽ không trêu chọc người khác, đầu là chờ chia tay mới bắt đầu tìm người tiếp theo.

May mắn lúc này Thịnh Ninh đang ở ký túc xá, Học viện Cao Phiên cũng cách Học viện Đại học không xa, vội vàng chào hỏi Quý Vũ Hàm rồi chạy ra ngoài.

Cô vừa đi xe buýt trong trường, điện thoại nắm chặt trong tay bỗng vang lên, Thịnh Ninh cho rằng là Thịnh Thi Mông gọi tới, ngay cả nhìn cũng không thèm đã bắt máy.

Kết quả lại là Ôn Chỉnh gọi tới.

Cô thất vọng, giọng điệu không tốt lắm: “Có chuyện gì không?”

“Mông Mông không nghe điện thoại của tôi, cô và cô ấy ở cùng một chỗ không?” Giọng điệu Ôn Chỉnh hơi mất tự nhiên: “Hôm nay cô ấy chụp ảnh tốt nghiệp, tôi mua một bó hoa muốn tặng cho cô ấy.”

Thịnh Ninh mở to mắt: “Bây giờ anh đang ở trường chúng tôi hả?”

“Ồi, xe của tôi dừng ở cổng trường các cô.”

Giọng điệu Thịnh Ninh sốt ruột: “Anh trực tiếp vào tìm đi, hình như Thi Mông gặp chuyện gì, giờ tôi cũng đang chạy tới chỗ em ấy đấy.”

Giọng nói Ôn Chinh căng thẳng, nói ok sau đó vội vàng cúp điện thoại.

-

Thịnh Thi Mông vốn đang gọi điện thoại cho Thịnh Ninh, bỗng nhiên bị người phía sau hung hăng đẩy một cái, cô ấy nghiêng về phía trước trực tiếp ngã xuống đất, điện thoại cũng rơi ra ngoài.

Cô ấy còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy rõ là một cô gái có mặt mũi đáng ghét, cô gái này lại trực tiếp cầm lấy mũ cử nhân trên đầu cô ấy ném sang một bên, nắm tóc cô ấy buộc cô ấy ngẩng đầu lên, ngay sau đó tát cô ấy một cái vang dội.

Sau đó, cô ta mắng cô ấy là tiểu tam.

Cô ấy cực kỳ sợ hãi và chán ghét từ tiểu tam này theo bản năng, cả người ngây ngốc ngay tức khắc.

Bởi vì cô ấy vừa mới đi tới một góc nhỏ gọi điện thoại cho Thịnh Ninh cho nên các bạn cùng lớp chụp ảnh tốt nghiệp với cô vẫn tạm thời chưa phát hiện cô ấy bị người ta đánh.

Cô gái lại muốn đưa tay đánh cô ấy, Thịnh Thi Mông không ngu tới mức để mặc mình bị người ta đánh một cái nữa, một tay túm lấy cánh tay cô ta hung hăng hất ra sau đó tự mình đứng dậy từ trên đất, ôm mặt giận dữ nói: “Mẹ nó cô là ai thế! Có bị bệnh hả?”

“Mày không biết tao còn không biết bạn trai tao sao?”

“Bạn trai cô là ai!”

“Mày còn giả vờ nữa à? Bạn trai tao! Ứng Tử Thực!”

Thịnh Thi Mông chợt nhớ tới.

✓

Ứng Tử Thực là đàn anh lúc trước hẹn cô ấy đi công viên giải trí một chuyến.

“Tôi đã hỏi anh ta, anh ta nói hai người đã chia tay rồi.”

Cô gái nhanh giọng ngắt lời, oán hận nói: “Đánh rắm! Chúng tôi chỉ cãi nhau mà thôi, trước nay chưa bao giờ chia tay! Sau đó tôi tìm anh ấy xin lỗi muốn hòa hảo, anh ấy nói trong khoảng thời gian này cô vẫn lấy lòng anh ấy, còn chủ động hẹn hò với anh ấy vài lần, anh ấy đã thích cô nên muốn chia tay với tôi, Thịnh Thi Mông cô nói sao cô lại không biết xấu hổ như vậy? Cô có nhiều bạn trai như vậy còn chưa đủ hả, còn muốn đi cướp bạn trai của người khác sao?”

Thịnh Thi Mông đã nhìn tên đàn anh kia không phải thứ tốt gì lâu rồi, nên hẹn một lần rồi cũng mặc xác anh ta, không nghĩ tới anh ta còn chưa chia tay.

Cô ấy biết cô gái coi mình là người thứ ba, vì vậy cố gắng bình tĩnh và nói với cô ta: “Cô đừng chỉ nghe lời nói một bên của bạn trai cô không, chẳng lẽ anh ta nói gì thì là cái nấy?”

Lúc này đã có bạn học phát hiện ra chỗ Thịnh Thi Mông có gì đó không ổn, mấy cô gái cùng lớp với cô đi về phía này.

“Thịnh Thi Mông!”

“Làm sao vậy?”

Dù Thịnh Thi Mông và bạn cô ấy giải thích thế nào thì cô gái kia cũng không nghe, ngoài miệng vẫn luôn mắng không ngừng, ngăn cũng không ngăn được, không có cách nào khác đành phải sai người đi tìm đàn anh kia trước, ba người ba mặt một lời.

Thịnh Nịnh vừa chạy tới bên này đã tìm được Thịnh Thi Mông, bởi vì lúc này Thịnh Thi Mông đang đứng bên bụi cây và bị mấy người vây quanh.

Cái gì Thịnh Nịnh cũng không để ý, lập tức chạy tới bảo vệ Thịnh Thi Mông.

Thịnh Thi Mông nhìn thấy Thịnh Nịnh, nước mắt vốn cố nén không cho chảy ra lập tức tuôn trào.

Cô ấy kêu lên, giọng nói mang theo nước mắt: “Chị ơi.”

Cô gái thấy có người đến bảo vệ Thịnh Thi Mông, lập tức kêu to: “Cô là chị của Thịnh Thi Mông à? Em gái cô làm tiểu tam cướp bạn trai tôi, cô có biết không?”

Thịnh Nịnh lập tức phủ nhận: “Không thể nào.”

Thịnh Thi Mông đứng sau lưng Thịnh Nịnh, nghe chị gái không thèm nghĩ cũng phủ nhận, chóp mũi chua xót, tay túm lấy Thịnh Nịnh không buông.

Cô ấy hít hít mũi, có Thịnh Nịnh ở đây, tâm trạng vừa tức giận vừa tủi thân của cô ấy bỗng tốt hơn nhiều.

Cô ta thấy hai chị em nắm chặt, ngoài miệng khinh thường nói: “Người một nhà không giống lông cũng giống cánh, đoán chừng chị cô cũng làm tiểu tam ở bên ngoài cho người ta chứ gì?”

Vì sao lòng người lại âm u thành như vậy, giống như giòi bọ bò ra khỏi cống ngầm, tùy ý đầy nhưng phỏng đoán ác độc cứ như vậy lên người một người xa lạ.

Không đợi Thịnh Nịnh phản ứng gì, Thịnh Thi Mông đi lên trước, đón ánh mắt nham hiểm của cô ta.

Lúc trước vẫn luôn muốn giải thích, không có đánh trả, một là không muốn náo loạn quá khó coi, hai là nếu cô gái này chưa chia tay với thằng chó cặn bã kia thì cũng là một trong những người bị hại.

Bây giờ cô ấy lại cảm thấy giải thích cái rắm, trực tiếp đem cái tát vừa mới chùi kia hung hăng trả lại cho cô ta.

Thịnh Thi Mông đỏ mắt nói: “Xin lỗi chị tôi mau.”

Thịnh Nịnh an ủi dùng sức nắm chặt tay cô.

Thịnh Thi Mông đang muốn cho Thịnh Nịnh đừng tham dự, ngay sau đó nhìn thấy một bóng dáng khác khiến người ta chú ý đang chạy tới bên này.

Cô ấy mở to mắt, cứng đờ tại chỗ.

“Mông Mông!”

Vóc người cao gầy mảnh khảnh, mặt mày tuấn tú nhíu chặt, trên tay người đàn ông còn cầm bó hoa chúc mừng cô ấy tốt nghiệp, như hoa hướng dương nở rộ vào mùa này.

Anh ta tới làm gì?

Trước kia Thịnh Thi Mông làm nũng với Ôn Chính, cô ấy biết Ôn Chính rất thích kiêu này, thỉnh thoảng cũng làm làm bộ làm tịch, Ôn Chính cũng hòa theo luôn.

Bị người ta vu oan thành tiêu tam, theo lý mà nói hẳn là lúc này cô ấy nên tủi thân oan ức nhào vào trong ngực anh ta khóc lóc kể lể với anh ta, bảo anh ta làm chỗ dựa cho mình.

Nhưng chưa bao giờ Thịnh Thi Mông hy vọng anh ta đừng xuất hiện trong lúc này như vậy, lần đầu tiên cô ấy cảm thấy thì ra bị anh ta nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình là khó xử như vậy.

Mà cô ả cuồng loạn kia lại nhìn thấy có một người đàn ông tới che chở Thịnh Thi Mông, nhìn bằng mắt thường, cho dù là ngoại hình hay là ăn mặc của người đàn ông này đều cao hơn Ứng Tử Thực vai cấp bậc, trong lòng càng hận càng huyệt huyệt, đáy mắt sinh ra tàn nhẫn, ác độc không suy nghĩ mà nói thẳng ra.

“Chẳng những mày làm tiểu tam còn một chân đạp hai thuy ền, mày ngủ nhi ều đàn ông như vậy không tởm à, một ngày tắm rửa mấy l ần nhi? Thật là đê hèn ti tiện!”

Thịnh Thi Mông tức giận đến cả người run rẩy.

“Mày đánh rắm!”

Thịnh Nịnh và Ôn Chinh nghe cô ả nói, mặt mũi nhanh chóng âm tr ầm lạnh lẽo xuống, Thịnh Nịnh đang muốn mắng chửi, bạn của Thịnh Thi Mông bỗng hô lên: “Tới r ồi đây! Ứng Tử Thực tới r ồi!”

Ứng Tử Thực chạy tới, nhìn tình hình trước mắt, lại nhìn dáng vẻ đàn bà đánh đá của bạn gái mình, vừa tức giận vừa xấu hổ, trực tiếp kéo bạn gái lại hét lớn với cô ta: “Em làm gì vậy! Điên r ồi hả?!”

“Em không tới chẳng lẽ để anh với con ả tiểu tam song túc song phi?!”

“Ứng Tử Thực! Trước mặt bạn bè tôi và bạn gái anh, anh nói mấy lời anh nói cho rõ ràng đi!” Thịnh Thi Mông trừng mắt nhìn đàn anh: “Có phải lúc anh hẹn tôi là anh nói anh đã chia tay, còn độc thân đúng không?!”

Bị hai cô gái liên hợp đánh từ nhi ều phía, Ứng Tử Thực á khẩu không nói nên lời.

Trước khi hẹn hò Thịnh Thi Mông, quả thật hẳn ta còn chưa chia tay bạn gái, chỉ cãi nhau trong chiến tranh lạnh.

Thịnh Thi Mông khá nổi tiếng ở khoa bọn họ, dáng vẻ thanh thu ần xinh đẹp lại chơi đùa vui vẻ, thậm chí trong khoa còn có một câu nói nổi tiếng: Bốn năm Đại học chưa từng ăn canteen khu Đông, chưa từng yêu đương với Thịnh Thi Mông, coi như học bốn năm Đại học vô ích.

Vừa lúc hẳn ta cũng chán ngấy với việc mỗi ngày gọi điện báo cáo chuyện tình cảm khô khan với bạn gái ở nơi khác mà không gặp mặt kia, định chia tay với bạn gái. Lúc này Thịnh Thi Mông cũng chia tay, hẳn ta nghĩ thế nào cũng nên thử, vì thế bắt đầu hẹn Thịnh Thi Mông.

Thịnh Thi Mông rất biết chăm sóc cảm xúc của các chàng trai, gái trúng chỗ ngựa của các chàng trai, có đôi khi cũng rất tri kỷ, một cô gái như vậy đàn ông khó mà có thể kháng cự.

Chỉ là đi chơi công viên giải trí một lần, Ứng Tử Thực phát hiện hẳn ta thích Thịnh Thi Mông.

Khi rút cuộc bạn gái cũng không nhận được mà xin lỗi hẳn ta, hẳn ta đã nói chia tay với bạn gái, bạn gái tức giận gọi điện tới mắng hẳn ta, hẳn ta lại không muốn thừa nhận trong khoảng thời gian ngắn này mình đã thay lòng đổi dạ, vì thế nói có một đàn em xinh đẹp theo đuổi hẳn ta, hơn nữa còn không thèm để ý hẳn ta có bạn gái hay không, sẵn sóc chu đáo, ngay sau đó lại bắt đầu quở trách bạn gái ở nơi khác, không chăm sóc để tới cảm xúc của hẳn ta, không cảm nhận được vui buồn hờn giận của hẳn ta, hẳn ta chỉ là một người đàn ông bất đắc dĩ, đổ nguyên nhân thay lòng đổi dạ lên người bạn gái và Thịnh Thi Mông.

Vì để cho bạn gái hoàn toàn hết hy vọng, Ứng Tử Thực còn gửi ảnh Thịnh Thi Mông cho bạn gái xem, nói chẳng những đàn em này tốt tình hơn cô ta, còn xinh đẹp hơn cô ta, không thể trách hẳn ta.

Ứng Tử Thực bảo bạn gái đổi quà hẳn ta tặng thành tiền mặt trả lại cho hẳn ta, bạn gái mắng hẳn ta mấy chục tin trên WeChat, sau đó đương nhiên là không trả tiền, Ứng Tử Thực tức lộn gan lộn ruột, an ủi tiền mình tiêu không về được thì thôi, hoàn toàn chia tay là tốt rồi.

Nhưng sau khi hẳn ta chia tay, Thịnh Thi Mông lại không để ý tới hẳn ta.

Đang lúc hẳn ta nghĩ mất vừng cũng không nhặt dưa hấu*, lại không nghĩ tới bạn gái ở nơi khác lại chạy xa đến trường của hẳn ta tìm Thịnh Thi Mông.

*Giống kiểu trộm gà không được còn mất năm gạo á.

Quả thực xấu hổ chết, Ứng Tử Thực túm lấy bạn gái, chột dạ hét lên với cô ta: “Em đừng có phát điên được không! Muốn điên thì về trường

em mà điên!”

Sau đó, hẳn ta sẽ kéo cô ta ra khỏi trường.

Cô ả hét chói tai nói không cần nhưng sức lực lại không làm được.

Thịnh Thi Mông hô to: “Ứng Tử Thực, anh nói cho rõ ràng cho tôi r ấ đi!”

Mấy người bạn của cô ấy cũng kéo Ứng Tử Thực không cho hẳn đi, nhất định phải làm rõ chuyện này.

Mặt Ôn Chỉnh như ve s ầu mùa đông, tâm trạng vẫn ở trạng thái gần bùng nổ, nếu những người khác chỉ là túm lấy không cho đi thì anh ta đã bước lên, quất thẳng vào mặt Ứng Tử Thực một quyền.

Ứng Tử Thực bị đánh đến nghiêng đ ầu.

Ôn Chỉnh lạnh lùng mở miệng: “Vu khống bạn gái tôi là tiểu tam, còn muốn nhẹ nhàng rời đi như vậy?”

Ứng Tử Thực bị đánh đến nửa mặt mất cảm giác, cũng tức giận, hét lớn: “Thịnh Thi Mông coi tôi là vui vẻ, tôi vì cô ấy mà chia tay với bạn gái, cô ấy thì ngược lại, tôi hẹn cô ấy một l ần r ấ l ần sau quãng tôi ra sau đ ầu, cô ấy không làm tiểu tam nhưng hành vi này có gì khác với tiểu tam chứ!”

Lời này vừa nói ra, lập tức có tiếng cười lạnh.

“Có bệnh.”

“Tự mình đa tình.”

Ứng Tử Thực xấu hổ khó chịu, mà sau khi bạn gái hẳn ta nghe được hẳn thốt ra sự thật cũng sững sờ tại chỗ, miệng vốn mắng rất hăng cũng nói không nên lời.

Mặt mũi hẳn ta mất hết r ấ, chỉ cảm thấy mình li3m chó* cho Thịnh Thi Mông còn rơi vào kết cục này, tức giận quá độ chỉ có thể dựa vào việc hạ

thấp Thịnh Thi Mông để vớt vát cái mặt chó của mình lại.

*Li3m câu "舔狗": Đây là một thuật ngữ mạng, chỉ loại người mà trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn không hề có tôn nghiêm và liêm sỉ dùng mặt nóng dán mông lạnh.

“Ở trong trường Thịnh Thi Mông nổi tiếng ăn chơi, đôi bạn trai giống như trò chơi, không tin anh hỏi những người khác ở đây thử đi.” Ứng Tử Thực quái đản nói: “Không biết cô ta đã ngủ với bao nhiêu thằng r ồi.”

Cả người Ôn Chỉnh giật mình tại chỗ, trong tay còn cầm bó hoa càng làm anh ta giống như một thằng ngốc.

Thịnh Thi Mông nhắm mắt lại, rõ ràng mình và Ôn Chỉnh xem như đã hoàn toàn chơi xong.

Ứng Tử Thực đồng tình nhìn Ôn Chỉnh: “Ai biết cô ta có từng làm tiểu tam cho người khác hay không, tôi thấy anh cũng rất có tiền, đừng để b ề ngoài cô ta lừa gạt, thay vì ở chỗ này làm li3m chó cho cô ta trút giận, còn không bằng nhanh chóng lấy lại đồ anh tặng cho cô ta đi, đừng đến lúc đó ngay cả tiền cũng không lấy lại được.”

Ôn Chỉnh giận dữ ngay tức khắc, cắn răng mắng: “*** cộ mẹ mày, cái thứ đ ần độn như mày cũng xưng làm đàn ông à!”

Anh ta không đánh lại Ôn Diễn, không có nghĩa là anh ta không đánh lại cái thằng chó má ngu ngốc trước mắt này, tốt xấu gì cũng từng đánh nhau với người biết võ Ôn Diễn, cũng học trộm được mấy chiêu tàn nhẫn vì thế trực tiếp nhắc chân, một cước hung hăng đá tới, trực tiếp đá cái thằng đàn anh gì đó ngã lăn lóc xuống đất sau đó lại xông tới ng ồi trên người hắn ta đánh mạnh vào mặt hắn.

Ứng Tử Thực hung hăng bị áp chế trên mặt đất, nhanh chóng bị đánh đến mặt mũi b ầm dập, lỗ mũi chảy máu.

Thế mà lúc này bạn gái kia của hắn còn muốn bảo vệ hắn, chạy tới muốn kéo Ôn Chỉnh đi.

“Làm gì vậy! Đừng đánh bạn trai tôi!”

Ôn Chinh không tiện động tay với con gái, kêu Thịnh Nịnh, động tác của Thịnh Nịnh cũng rất nhanh, mạnh mẽ cứng cỏi kéo cô ta ra.

“Lấy cái thứ rác rưởi làm bảo bối, còn tưởng em gái tôi cũng thích rác rưởi như cô có phải không?” Thịnh Nịnh nhìn chằm chằm cô ta, giọng điệu đông lạnh: “Cô vừa đánh em gái tôi phải không?”

Cô vừa tới đã nhìn thấy dấu tay đáng sợ trên mặt Thịnh Thi Mông.

Cô ả bị giọng điệu của cô sợ đến mức nuốt nước miếng.

Thịnh Nịnh trực tiếp vung tay tát thẳng, mạnh vào mặt cô ta.

“Còn túm tóc em gái tôi phải không?”

Sau đó lại túm tóc cô ta lôi cô ta đi vài bước, cô ả đau đớn kêu to, đưa tay muốn kéo quần áo Thịnh Nịnh.

Thịnh Thi Mông vốn còn đang khóc nhưng vừa nhìn thấy cô ta lại đánh nhau với Thịnh Nịnh, bất chấp hai mắt đẫm lệ của mình, lập tức xông lên, túm tóc cô ả từ phía sau rồi hung hăng kéo mạnh về phía sau.

“Mày có bệnh thì xông tới tao, đánh chị tao làm gì!”

Cô gái trực tiếp bị hai chị em “hợp lực” đập trên mặt đất, mất mặt đến cực điểm, mắng cũng mắng không ra miệng, còn không đánh lại được, chỉ có thể lớn tiếng khóc nức nở mắng Ứng Tử Thực là cái thằng cặn bã.

Bạn bè của Thịnh Thi Mông nhìn thấy cảnh tượng này, nhất là bên Ôn Chinh, anh đánh Ứng Tử Thực quá ác độc, sợ Ôn Chinh đánh người ta đến mức tàn tật làm dơ danh của Ôn Chinh nên vội vàng gọi bảo vệ trường học tới khuyên ngăn, cuối cùng bảo vệ lại gọi 110, mãi cho đến khi xe cảnh sát tới, trò khôi hài này mới coi như kết thúc.

Ngồi xe cảnh sát đến đồn cảnh sát, Ôn Chinh không ngồi với hai chị em trên một chiếc xe, Thịnh Thi Mông ngồi ở hàng ghế sau xe, yên lặng

ôm Thịnh Ninh.

Cô ấy lẩm bẩm hỏi: “Chị ơi, em có thực sợ dơ bẩn không?”

Cảnh sát đi cùng cũng biết đại khái tình huống vừa rồi là như thế nào, bạn bè của cô bé đã mồm năm miệng mười giải thích với họ.

Đang muốn mở miệng an ủi cô bé thì chị gái cô bé đã nâng mặt cô ấy lên, lau nước mắt thay cô ấy.

“Nghe này, em không sợ bẩn một chút nào.” Ánh mắt Thịnh Ninh nghiêm túc, gằn từng chữ kiên định nói: “Sợ bẩn chính là bộ não và tư tưởng của những người đó còn chưa tiến hóa từ xã hội phong kiến, sợ bẩn chính là thành kiến của những người đó đối với em, người sợ bẩn chính là bọn họ.”

Cảnh sát ngẩng ở phía trước liêu mạng gật đầu: “Chị gái em nói đúng, bây giờ đã là thời đại gì, yêu đương tự do, thanh niên thời đại mới có nhiều vài cuộc tình thì sao, chỉ cần không ngại người khác, tích lũy kinh nghiệm yêu đương cho đời mình, sau này có gặp phải cặn bã cũng nhiều một cái là biết liêu, không bị lừa gạt, quá tốt.”

Thịnh Thi Mông nhỏ giọng nói: “Cảm ơn ngài* đã an ủi tôi.”

*Mình cũng không biết cảnh sát là nam hay nữ, bao nhiêu tuổi nên để convert hey.

Cảnh sát xoa tay: “Không có việc gì không có việc gì, chính là lần sau ngàn vạn lần đừng động tay động chân như vậy nữa nha, xã hội pháp trị, gặp phải phiền phức nhanh chóng báo cảnh sát.”

Thịnh Thi Mông chậm rãi bình tĩnh lại, dựa vào vai Thịnh Ninh một lần nữa.

Sợ bị cảnh sát nghe thấy lần nữa, cô ấy hạ giọng nói: “Em không phải tiêu tam.”

“Chị biết, chị hiểu em.” Thịnh Ninh vuốt v3 mặt cô ấy, nói: “Em không thể làm chuyện đó được.”

Ánh mắt Thịnh Thi Mông lóe lên, bỗng dưng trong lòng dâng lên một kỳ vọng nào đó, thật cẩn thận lắm bầm nói: “Nếu em nói với chị, thật ra năm đó mẹ em không biết bố chị không độc thân nên mới ở bên nhau với ông ấy, chị có chấp nhận tin tưởng bà ấy không?”

Thịnh Ninh sửng sốt một chút, ngay sau đó hơi kinh ngạc nhìn về phía em gái.

Lúc này đúng lúc xe chạy đến cửa đồn cảnh sát, cảnh sát phụ trách lái xe nói: “Đến rồi, cô bé xuống xe đi vào nói đi.”

-

Khi Ôn Diễm nhận được cuộc điện thoại của người bạn họ hàng làm việc tại Cục Cảnh Sát, anh còn đang họp ở công ty.

Bạn bè họ hàng nói điện thoại: “Ôn Chinh đánh nhau, bây giờ người đang ở đồn cảnh sát bên phía đông Học viện Yên Ngoại, bây giờ tớ đang chạy tới đó, đi giúp nó giải quyết một chút, cậu cũng nhanh chóng tới đây một chuyến đi.”

Ôn Diễm đang họp tự nhiên mặt lạnh tanh, cấp dưới đang báo cáo với PPT không biết mình nói sai chỗ nào, biểu cảm càng ngày càng kinh hoàng.

Ôn Diễm cúi đầu, hung hăng ấn giữa mày cuối cùng vẫn đứng dậy, trực tiếp kết thúc cuộc họp.

Trước khi đi, anh nói với nhóm cấp dưới không hiểu mô tê gì hết: “Xin lỗi, giờ tôi có việc riêng.”

Thì ra là chuyện riêng, cấp dưới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói không có việc gì không có việc gì, tổng giám đốc Ôn ngài đi bận đi.

Ngay cả tài xế Ôn Diễm còn chưa kịp gọi tới, tự mình lái xe nhanh chóng chạy ra khỏi bãi đỗ xe.

Anh biết chuyện này đánh ở Yên Ngoại, tức là chắc chắn hai người nào đó không thoát khỏi liên quan.

Trên đường lái xe tới, trong lòng Ôn Diễm không chỉ mặc niệm một lần.

Ba tên vương bát đản* nhỏ.

Khi đến đồn cảnh sát, bạn của anh đã đưa anh đến gặp ba tên vương bát đản tham gia vào cuộc ẩu đả.

Chắc chắn, ngoài Ôn Chinh, hai chị em Thịnh Nịnh và Thịnh Thi Mông cũng có mặt ở đó.

Sau khi nhìn thấy Thịnh Nịnh, Ôn Diễm vừa buồn bực vừa lo lắng, nhủ mày thật chặt, khuôn mặt tuấn tú u ám đến mức thái quá.

“Anh biết ngay em cũng có ở đó mà.”

Thịnh Nịnh cúi đầu, nhún vai ngẩng trên ghế không lên tiếng.

Người đàn ông vội vàng đi tới, tay áo cuốn lên khuỷu tay cũng chưa kịp kéo xuống kéo thẳng ra, ngoại trừ lái xe trên đường, quãng đường còn lại là anh chạy bộ tới, trên mặt cũng lấm tẩm mồ hôi.

Anh bất chấp đến hình tượng của mình, sai bước về phía Thịnh Nịnh, khuỷu gối ngẩng xồm trước mặt cô, tử mỉ đánh giá khuôn mặt cô rồi nâng cánh tay cô lên néo néo.

Vừa kiểm tra, anh vừa trầm giọng hỏi: “Có bị thương chỗ nào không?”

Thịnh Nịnh giật giật ngón tay, bĩu môi như một đứa trẻ: “Không bị thương, em với em gái em hai đánh một, đánh nát bét.”

Lúc này Ôn Diễm mới thở phào nhẹ nhõm nhưng sau đó vồ vồ đầu của cô, cười nhạt nói: “Nát bét cái đầu em, em thấy vinh quang lắm hả?”

*Vương Bát Đản là một từ lóng tiếng Hán thường gặp trong các truyện cổ đại của Trung Quốc. Đây không phải là tên riêng của một người họ Vương nào cả mà là từ chơi chữ từ "Vương Bát" có nghĩa là đờ con rùa, con rùa rụt cổ. Vương Bát Đản có nghĩa là Đờ Con Rùa Rụt Cổ. Ý chỉ một người nhát chết, không dám đương đầu với khó khăn, thích trốn tránh. Tuy nhiên, ở Việt Nam, đa số các bạn trẻ hiểu Vương Bát Đản theo nghĩa đây là một kẻ không ra gì, tâm địa xấu xa, vô lại, gian xảo hay còn gọi là lưu manh.

Chương 103

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đánh nhau vào đ̣n cảnh sát, tất nhiên không phải là chuyện vinh quang gì r̄ ấ.

Vì Ôn Chinh xuống tay tương đ̄i nặng cho nên lúc này còn nḡ ấ bị hỏi chuyện bên trong chưa ra, Ứng Tử Thực là người thăm nhất, nḡ ấ xe cảnh sát trực tiếp đến bệnh viện trước, vì bạn gái của hắn ta là người đ̄u tiên khơi mào sự việc cho nên thời gian hỏi chuyện cũng không ngắn.

Thịnh Thi Mông vừa mới được cảnh sát hỏi thăm xong, vừa ra ngoài nḡ ấ xuống còn chưa kịp nói một câu với Thịnh Nịnh, Ôn Diển đã tới.

Bây giờ cô ấ cảm thấy mình rất dư thừa.

Sau khi xác nhận Thịnh Nịnh không có việc gì, Ôn Diển liếc mắt nhìn Thịnh Thi Mông.

“Cô có chuyện gì không?”

Thịnh Thi Mông chớp mắt mấy cái, đúng là được cung mà sợ, dùng sức lắc đ̄u nói: “Không có việc gì không có việc gì.”

Lúc này có một cảnh sát đến, gọi tên của một chàng trai nhỏ sau đó nói: “Bố cậu sắp tới r̄ ấ.”

Chàng trai học Trung học đứng dậy, ngay sau đó bố cậu ấ tức giận ðùng ðùng đi vào, vừa vào là chửi ầm lên.

“Thằng nhãi này! Mỗi ngày tao và mẹ mày mệt mỏi đến chết mới kiếm được chút tiền như vậy, vất vả cực khổ cho mày đi ăn học, mỗi lần thi cử mày đứng áp chót thì thôi đi, không học giỏi còn biết kéo bè kéo phái đánh nhau! Xem hôm nay tao có đánh chết mày không!”

Sau đó xông tới đánh đầu con trai một cú vang dội.

Chàng trai học Trung học không những không sợ mà còn đặc biệt kiêu ngạo nói: “Đánh nhau thì làm sao! Là bọn nó chọc con trước!”

Bố cậu trai tức giận đến mức tròng mắt sắp rơi ra ngoài, cảnh sát liều mạng lôi kéo ông bố này mới tránh khỏi việc ông ấy sử dụng bạo lực với con trai trước mặt mọi người.

Hai chị em thích thú ngồi bên cạnh xem náo nhiệt.

“Còn không biết xấu hổ mà nhìn nữa hả.” Ôn Diễm lạnh lùng nói: “Một người tốt nghiệp nghiên cứu sinh, một người tốt nghiệp đại học, hai người có khác với đứa bé kia không.”

“...”

“...”

Hai chị em nghe Ôn Diễm nói, không hiểu sao cũng hơi sợ bị anh đánh, chỉ có thể làm bộ biết sai hối hận mười phần, ăn ý cúi đầu không nói lời nào nữa.

Môi Ôn Diễm giật giật, không có cảm xúc gì nói: "Ba người cùng đánh nhau, rất có thể diện."

“Không trách chị tôi được, cũng không thể trách Ôn Chinh.” Thịnh Thi Mông dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Thật cũng không trách tôi, hoàn toàn là tai bay vạ gió.”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Thịnh Thi Mông liền lấp bắp nói toàn bộ sự việc cho anh nghe.

Ôn Diễm càng nghe mà càng nhíu chặt cuối cùng thở dài, nói: “Được rồi, hai người ngồi đi, tôi đi xử lý.”

Hai cảnh sát phụ trách hỏi chuyện Ôn Chỉnh trong phòng bị Ôn Chỉnh làm tức giận không nhẹ.

Phụ nhị đại này lớn lên có ngoại hình tốt, trong lòng cũng biết không nên ẩu đả đánh nhau nhưng vẫn là cố ý làm như vậy, người như vậy làm cho hai cảnh sát rất đau đầu, không biết nên dạy bảo lại như thế nào.

Nhưng thái độ của Ôn Chỉnh đối với hai cảnh sát lại khá tốt nhưng chỉ cần cảnh sát nói với anh ta là cậu làm như vậy là sai rồi thì anh ta vẫn ngẩng cằm cà lơ phất phơ nói: “Cảnh sát này, đánh người cũng phải xem người tôi đánh là ai, nếu hôm nay tôi đánh người khác thì tôi sẽ nhận sai, nhưng tôi đánh tên ngu ngốc kia.”

Anh ta dừng một chút, cười nhạt một tiếng nói: “Tiền thuốc men tôi sẽ trả cho tên ngu ngốc kia nhưng xin lỗi thì không được, trừ phi hấn quỳ xuống dập đầu ba cái xin lỗi với bạn gái tôi.”

Cảnh sát vỗ bàn nói: “Cậu đây là đánh nhau ẩu đả, nghiêm trọng hơn một chút đó chính là tội cố ý gây thương tích, biết không!”

Ôn Chỉnh mỉm cười, bỗng dừng lạnh giọng thản nhiên nói: “Hấn vu khống bạn gái tôi ở trước mặt nhiều người như vậy, tôi không đánh hấn tàn phế là may rồi.”

Giọng điệu của cảnh sát rắn đê: “Nếu thật sự đánh tàn phế, người ta có thể kiện cậu biết không!”

Đáng tiếc không có tác dụng gì, Ôn Chỉnh nhướng mày nói: “Khởi tố cũng được, vậy tôi gọi điện thoại tìm luật sư của tôi tới nói chuyện”

“...”

Thực sự là càng có tiền, càng khó dạy bảo.

Phụ nhị đại này thuộc loại chịu trách nhiệm về hành vi của mình nhưng không có thái độ nhận sai, thật ra các cảnh sát cũng biết nguyên nhân anh ta đánh nhau, đúng là nên đánh thẳng kia nhưng không có cách nào hết, hành

vi đánh nhau là không nên, nếu tất cả mọi người dùng nắm đấm nói chuyện thì chẳng phải xã hội này sẽ loạn lên hết sao, cho nên nhất định phải làm cho phú nhị đại nhận thức sai lầm của mình.

Giảng co không bao lâu, một vị cảnh sát cao cấp chạy từ trong cục tới, nghe nói là thân thích của phú nhị đại này, không bao lâu sau lại có một người đàn ông mặc áo sơ mi quần tây, nghe nói là anh trai của phú nhị đại này.

Lãnh đạo sai người pha trà cho hai vị này, thái độ cung kính mời hai người ngồi uống một ngụm trà trước.

Hai cảnh sát phụ trách dạy bảo Ôn Chỉnh nghĩ thầm, tới rồi, hai chỗ dựa vững chắc của phú nhị đại tới rồi.

Ôn Chỉnh vẫn kiên quyết không nhận sai cho đến khi nhìn thấy hai vị này, biểu cảm cà lơ phớt lập tức thay đổi.

Dựa vào chỗ dựa, chuyện này giải quyết nhanh hơn.

Ứng Tử Thực đi từ bệnh viện tới đây, hắn ta bị Ôn Chỉnh đánh đến mặt mũi bầm dập, nhìn rất khủng bố, thật ra da hắn dày chịu đánh được, không thật sự bị thương tới gân cốt, tất cả toàn là vết thương ngoài da.

Do cảnh sát ra mặt hoà giải, Ôn Diễm thân nhiên nhìn Ứng Tử Thực và bạn gái của hắn đang ngồi đối diện với ba tên vương bát đản nhỏ vừa đánh nhau xong.

Giọng điệu của anh bằng phẳng nhưng thái độ lại cực kỳ lạnh lùng, rõ ràng đối phương cảm nhận được sự khinh thường và ánh mắt nhìn từ trên cao xuống của anh nhưng lại không thể tìm sai lầm trong lời anh nói để bắt bẻ.

“Tính tình em trai tôi nóng nảy, đánh cậu thành như vậy, đúng là nó không đúng.”

Ôn Diển dừng một chút, lại có ý hữu sở chỉ*: “Nhưng hẳn là cậu cũng biết vì sao nó đánh cậu.”

*意有所指: Có nghĩa là ngoài ý nghĩa trên bề mặt câu chữ, bên trong còn ẩn chứa một hàm nghĩa khác.

Ứng Tử Thực chỉ nhìn người đàn ông trước mắt này thôi cũng hơi hơi sợ.

Anh trai phú nhị đại này hoàn toàn trái ngược với khí chất của phú nhị đại, không mang theo sự khinh thường, trang phục ngay ngắn tử tử, từ đầu đến cuối trong quá trình hiệp thương* hòa giải mặt mày không hề thay đổi, lạnh lùng xa cách, so với phú nhị đại đánh hẳn ta thì khó nói chuyện hơn nhiều.

*Hiệp: giúp đỡ; thương: bàn luận.

Họp nhau để bàn bạc, thương lượng, dàn xếp công việc

Làm cho Ứng Tử Thực ngay cả tiền thuốc men cũng không dám đòi nhiều, lúc hai bên đánh nhau ác liệt bao nhiêu thì quá trình hiệp thương lại hài hòa bấy nhiêu, căn bản không giống như hiệp thương mà giống như đi họp hơn, làm cho các cảnh sát vốn ngỡ đây sợ hai bên hiệp thương không tốt lại ần ỉ lên không phát huy được tác dụng, thậm chí còn hơi bối rối vì sao mình lại ngỡ ở chỗ này.

Cuối cùng b ả thường tiền thuốc men cho Ứng Tử Thực mà Ứng Tử Thực và bạn gái cũng thành thật cúi đầu xin lỗi Thịnh Thi Mông, cuối cùng chuyện này cũng hoàn toàn kết thúc.

Ứng Tử Thực là loại người gì, bây giờ bạn gái hẳn ta cũng hoàn toàn thấy rõ, ần ào như vậy, đôi tình nhân yêu xa này cũng ần ào chia tay.

Chuyện này đã giải quyết xong, Ôn Chỉnh nói có chuyện muốn nói riêng với Thịnh Thi Mông nên dẫn người đi trước một bước.

Cảnh sát nói cho Ôn Diển biết chuyện này cũng định rời đi.

Trông khí chất của vị cảnh sát này không khác Ôn Diễm mấy, chẳng qua ngoại hình Ôn Diễm thiên về kiểu đẹp trai sáng sủa tiêu chuẩn mà vị cảnh sát này lớn lên càng cứng rắn sắc bén hơn một chút.

Thịnh Nịnh biết vị cảnh sát này họ Lê từ chỗ Ôn Diễm, không những là họ hàng với anh mà còn từng là bạn cùng khóa trong trường Quân đội.

Cảnh sát họ Lê này đứng chung với Ôn Diễm, hai người đàn ông làm cho người ta cảm giác giống như hai tảng băng trôi lớn không thể vượt qua.

Người ăn chơi trác như Ôn Chỉnh thì ai ai cũng biết cho nên cảnh sát Lê không có hứng thú với chuyện của anh ta và Thịnh Thi Mông, đến trường đến cảnh sát quen biết anh ta, cũng biết Ôn Chỉnh, vừa nhìn chứng minh nhân dân của Ôn Chỉnh là lập tức nhận ra đây là cậu hai nhà họ Ôn cho nên trước tiên là gọi điện thoại thông báo cho anh ta.

Anh ta tới đây là hoàn toàn xuất phát từ thân phận thân thích, không muốn tên nhóc Ôn Chỉnh làm mất mặt nhà họ Ôn.

Ngược lại cô gái bên cạnh Ôn Diễm, anh ta có nhìn thêm vài lần.

Trong nhóm ba người cùng Ôn Chỉnh tham dự đánh nhau, người sáng suốt đầu tiên thấy được, người Ôn Diễm để ý nhất không phải là em trai anh mà là cô gái này.

Nhưng hai người ngược lại lại không có tiếp xúc thân thể quá rõ ràng, chỉ là lúc Ôn Diễm nói chuyện với cô gái này ánh mắt đều rất chuyên chú, giọng điệu cũng sẽ vô thức nhẹ nhàng hơn, cảnh sát Lê ăn cùng ngủ cùng suốt trên dưới bốn năm với Ôn Diễm cho nên rất hiểu bình thường Ôn Diễm đối xử với người khác như thế nào.

Ngoại hình cũng nhã nhặn xinh đẹp, ai mà ngờ lúc động tay có thể đánh người tàn nhẫn như vậy đâu.

Thịnh Nịnh cũng phát hiện cảnh sát Lê này đang nhìn mình nhưng không biết nên phản ứng thế nào.

Cô đành phải nở một nụ cười mà mình tự cho là rất tự nhiên với cảnh sát Lê.

Cảnh sát Lê bình tĩnh dời ánh mắt, hỏi Ôn Diễm: “Bạn gái cậu à?”

Ôn Diễm tích chữ như vàng: “Ừm.”

“Ông cụ giới thiệu sao?”

Ngoại trừ cách đi xem mắt anh ta không thể nghĩ ra bất kỳ lý do nào khiến Ôn Diễm có thể có bạn gái.

Ôn Diễm nhú mày: “Không phải.”

Cảnh sát Lê thoáng kinh ngạc nhướng mày.

“Cho nên cậu và em trai cậu là tìm hai chị em?”

“Có vấn đề gì không?”

“Không.” Cảnh sát Lê giật môi: “Biết chơi ghê.”

Thịnh Nịnh nghe toàn bộ quá trình, cuộc đối thoại giữa hai tầng băng, cộng lại không quá năm mươi chữ.

Trùng hợp lúc này Ôn Diễm có điện thoại, anh lấy điện thoại ra nhìn tên người gọi, lại nhìn Thịnh Nịnh sau đó nói muốn đi nghe điện thoại rồi đi ra ngoài.

Chỉ chừa Thịnh Nịnh đối mặt với một tầng băng khác.

Dù sao cũng là họ hàng của Ôn Diễm, còn là bạn bè, Thịnh Nịnh không muốn lạnh lùng vì thế nói chuyện khô khan với cảnh sát Lê.

“Tôi vẫn hay nghe Ôn Diễm có một người bạn làm việc trong Cục Cảnh sát, cuối cùng hôm nay cũng gặp được.”

Cảnh sát Lê nhướng mày: “Cô Thịnh biết tôi sao?”

Thịnh Nịnh nói: “Trước đây tôi nghe Ôn Chỉnh kể chuyện trước khi anh ấy xuất ngũ cho nên biết anh.”

Cảnh sát Lê hiểu rõ ừ một tiếng.

Ôn Diễn còn chưa trở về

Cảnh sát Lê thấy cô gái này nói câu đó xong lại không biết nên nói câu gì, vẻ mặt co quắp, vì thế chủ động nói: “Vậy lý do Ôn Diễn xuất ngũ Ôn Chỉnh cũng nói với cô rồi?”

“Ừm.” Thịnh Nịnh nhỏ giọng nói: “Tiếc quá.”

Ôn Diễn mặc quân phục thật sự đẹp trai, còn đẹp trai hơn khi mặc âu phục nữa.

Cảnh sát Lê nói: “Con người thường như vậy, về mặt cảm xúc thì tương đối dễ dàng nghiêng về phía yếu thế cho nên phần lớn mọi người lúc đó đều đứng về phía người kia.”

Giống như đứa trẻ biết khóc có đường ăn, Ôn Diễn để lại ấn tượng quá mạnh mẽ lãnh đạm với người ta, làm cái gì cũng thành thạo, chưa từng lộ vẻ khiếp sợ.

Tất cả mọi người đều cho rằng anh sẽ không bị đả kích vì chuyện đó, lại không nghĩ tới anh lại trực tiếp lựa chọn xuất ngũ.

“Chuyện năm đó, những bạn bè của cậu ấy đều rất hối hận.” Ánh mắt cảnh sát Lê thanh đạm, nói từng chữ nặng nề “Tôi nhìn thấy cậu ấy rất thích cô cho nên hy vọng cô có thể luôn luôn kiên định đứng về phía cậu ấy.”

-

Bên này cuộc đối thoại giữa Thịnh Nịnh và cảnh sát Lê còn diễn ra vì Ôn Diễn, mà em gái Thịnh Thi Mông của cô còn đang giảng co.

Đền cảnh sát cũng gần Yên Ngoại, đi đường khoảng hai mươi phút là tới, Ôn Chỉnh tới đền cảnh sát bằng xe cảnh sát nên xe của anh* còn đậu ở cổng trường Yên Ngoại, cho nên anh mang theo Thịnh Thi Mông đi bộ trở về trường của cô.

*Lúc ở riêng hai người, không có Ôn Diễm và Thịnh Nịnh, mình sẽ xưng hô anh - em với Ôn Chỉnh và Thịnh Thi Mông.

Thịnh Thi Mông vẫn đi vài bước phía sau Ôn Chỉnh, duy trì khoảng cách cố định với anh, Ôn Chỉnh cũng không nói chuyện với cô, hai người cứ đi một trước một sau như vậy, đi hết hai mươi phút mà không nói chuyện kể từ khi hai người họ quen biết tới nay.

Bình thường hai người am hiểu nói những lời ngon tiếng ngọt, dùng viên đạn bọc đường dỗ dành đối phương đến lòng nở hoa, bây giờ lại không nói một lời.

Nói về gì vậy?

Thịnh Thi Mông nghĩ thầm, bây giờ cô nói gì Ôn Chỉnh cũng cảm thấy đó là nói dối.

Quầy hàng nhỏ bên kia đường trường đã dựng lên, cũng bật điện sang sáng, Ôn Chỉnh đi đến bên cạnh xe của mình nhưng chậm chạp không mở cửa xe.

Đối với sự trâm mặc của Thịnh Thi Mông, anh vừa cảm thấy tức giận, vừa cảm thấy bất đắc dĩ.

“Mông Mông.” Anh mở miệng: “Em không muốn nói gì với anh sao?”

Thịnh Thi Mông nói có, sau đó nói: “Xin lỗi.”

“Đúng là trước anh, tôi đã yêu đương rất nhiều.” Cô nhẹ giọng nói: “Lúc trước ở trước mặt anh đều là giả vờ, là tôi lừa gạt anh.”

Mà cô thành tâm nhận sai không an ủi Ôn Chỉnh ngược lại làm cho anh cảm thấy mình càng giống như một thằng ngốc.

Từ lần trước Thịnh Thi Mông thẳng thắn nói chuyện từng đuổi theo anh trai anh với anh, Ôn Chỉnh chưa từng tìm Thịnh Thi Mông nữa.

Trong khoảng thời gian không liên lạc với cô, thật ra anh đã suy nghĩ rất nhiều.

Nói không đẽ ý Thịnh Thi Mông từng theo đuổi anh trai mình chắc chắn là giả, vì thế anh lại đi tìm anh trai đánh một trận đương nhiên vẫn không thắng.

Nhưng cũng biết rõ từ trong miệng anh trai anh, giữa anh ấy và Thịnh Thi Mông không có chuyện gì cả,

Anh biết, chỉ là trong lòng cảm thấy tức giận, vì người đàn ông đầu tiên mà Thi Mông thích không phải mình.

Nhưng dù có tức giận cũng không nở buông tay, anh từ từ nghĩ thông suốt.

Ngay từ đầu Thịnh Thi Mông không biết anh, cô quen anh trai anh trước, anh trai anh đẹp trai, mọi mặt ưu tú, vốn rất hấp dẫn cô bé, cô không kì lòng rung động cũng là chuyện rất bình thường.

Ít nhất sau khi ở bên nhau với mình, cô và Ôn Diễm sẽ không còn liên quan nữa, hơn nữa bây giờ chị cô ấy và Ôn Diễm đang bên nhau vậy thì càng không có gì đẽ ý.

Ôn Chỉnh cứ thuyết phục chính anh như vậy.

Không liên quan, chỉ là rung động với anh trai anh mà thôi, người cô thích chỉ có một mình anh.

Anh mua một bó hoa, muốn tặng cô vào ngày cô chụp ảnh tốt nghiệp, thuận tiện chụp ảnh với cô đẽ làm hình khoá điện thoại, giống như anh trai

anh và Thịnh Ninh.

Dù cho trước kia hai người có thật lòng hay không thì ít nhất là từ giây phút này, anh vô cùng thật lòng.

Chỉ cần Thịnh Thi Mông chấp nhận tin tưởng anh một lần nữa, như vậy hai người họ sẽ thực sự nghiêm túc yêu đương lại một lần nữa.

Bởi vì tiếng xin lỗi này của Thịnh Thi Mông, Ôn Chinh bị ai phát hiện lý do anh khổ sở căn bản không phải là Thịnh Thi Mông đã từng có bao nhiêu bạn trai, hoặc là trước kia giả bộ ngây thơ trước mặt anh đơn thuần nhiều như vậy.

Anh cũng không ngại có phải mình là mối tình đầu của cô hay không, có phải là lần đầu tiên cô yêu đương hay không.

Chỉ sợ ngay từ đầu cô đã thẳng thắn nói rằng, cô đã trải qua rất nhiều mối tình, cô từng thích rất nhiều đàn ông, thái độ của anh với cô cũng sẽ không thay đổi, nên thích cô thì vẫn thích cô, nên trao lòng cho cô thì vẫn trao hết toàn bộ.

Anh tình nguyện Thịnh Thi Mông nói ngay từ đầu cho anh biết.

Anh khổ sở chính là Thịnh Thi Mông lừa gạt anh.

Lừa dối anh một cách triệt để.

Cô từng nói từng câu từng chữ yêu anh, lời ngon tiếng ngọt há miệng là chảy ra, lòng chứa chan ánh mắt đong đầy đầu là anh nhưng cho tới bây giờ trong lòng cô chưa từng thực sự yêu anh.

Khi anh từng đắc ý dào dạt khi con mồi mắc câu, lại không biết cô cũng coi mình như con mồi giải trí cho cô.

Khác với anh, lúc dụ dỗ con mồi anh thật sự để ý đến con mồi mà Thịnh Thi Mông lại hung hăng đá văng anh ra sau khi anh mắc câu.

Thật lợi hại, trái tim cũng thật là tàn nhẫn.

Mà anh lại không có tư cách trách cô, bởi vì ngay từ đầu anh cũng không phải thật lòng với cô.

Cô chưa bao giờ yêu anh hết.

Nhận ra điểm này, Ôn Chỉnh cười khở hai tiếng rồi tự giễu nói: “Thịnh Thi Mông, là anh thua, kỹ thuật của em cao một bậc, anh đầu hàng.”

Hóa ra con thỏ thực sự không thể đấu lại con rùa.

Anh không khác gì con thỏ ngu xuẩn tự phụ trong cuộc đua rùa và thỏ cả.

Thịnh Thi Mông khẽ mở môi, lại không biết nên nói gì.

Khoảnh khắc Ôn Chỉnh biết khuôn mặt thật của cô từ chỗ Ứng Tử Thực, cô cho rằng anh sẽ chất vấn cô ngay tại chỗ, chất vấn vì sao cô lại lừa gạt mình, thậm chí có thể cũng sẽ giống như những người đàn ông khác nói cô dơ bẩn, chỉ trích cô không đứng đắn.

Nhưng anh thì không, anh đánh nhau vì cô.

Giống như chị gái đã từng nhìn thấy cô bị bao vây trong ngõ trường, khi đó chị gái ghét cô như vậy nhưng lúc đó vẫn lựa chọn bảo vệ cô.

Mà vào giây phút đó Ôn Chỉnh cũng lựa chọn tin tưởng cô vô điều kiện.

Cũng trong giây phút đó, Thịnh Thi Mông không có cách nào lừa gạt mình nữa.

Cô thích Ôn Chỉnh, là chân thành thích vô cùng.

Vì họ đã từng khinh thường, nói dối ngả ngớn, không nỗ lực vun vén trong cuộc tình này, cho nên khi được bày tỏ chân tình, không ai xứng để được đối phương thật lòng đáp lại cả.

“Về đi.” Ôn Chỉnh khàn giọng nói: “Nói với bạn bè của em một chút, nói ngày mai để cho họ lại chụp ảnh tốt nghiệp với em vì hôm nay chưa kịp

chụp xong.”

Sau đó, anh lái xe đi.

Mà bó hoa hướng dương mà anh định tặng cho Thịnh Thi Mông đã bị ném xuống đất trong lúc đánh nhau lâu r ồi, lúc này có khi đã sớm bị dì quét dọn lượm lên vứt vào thùng rác r ồi, Thịnh Thi Mông cũng thay quần áo cử nhân ra lâu r ồi.

Hai người không thể chụp ảnh chung được nữa.

-

Lúc Ôn Diễm nghe máy trở về, cảnh sát Lê đã rời đi.

Thịnh Nịnh đang ng ồi trên ghế chờ anh.

“Đi thôi.” Ôn Diễm hỏi cô: “Tối nay em ngủ ở đâu?”

“Căn hộ.” Thịnh Nịnh nói: “Giờ ký túc xá trống không r ồi, đang chuyển một chuyến cuối cùng nhưng chưa xong, ngày mai em sẽ về trường chuyển tiếp.”

Ôn Diễm ừ một tiếng: “Vậy anh đưa em đến căn hộ.”

Trên đường lái xe đưa Thịnh Nịnh về căn hộ, đột nhiên Ôn Diễm hỏi một câu: “Lúc trước em gửi WeChat cho anh, nói là hai ngày nữa sẽ về quê đúng không?”

“Ừm.” Thịnh Nịnh nói: “Đi tìm mẹ em.”

“Mua vé được chưa?”

“Mua được r ồi?”

“Thế vé về Yên Thành đã mua chưa?”

“Chưa.” Thịnh Nịnh nói: “Không chắc là khi nào về, dù sao đường sắt cao tốc có rất nhiều chuyến, cũng không mua vội.”

“Đến lúc đó anh mua vé máy bay cho em đi.” Ôn Diễm nói: “Anh về với em.”

Thịnh Nịnh không phản ứng kịp, ngỡ ngác hỏi: “Anh cũng muốn đi Thượng Hải sao?”

“Không phải, anh đi Hàng Thành một chuyến.” Ôn Diễm dừng một chút, thản nhiên nói: “Đi gặp ông ngoại anh.”

Thịnh Nịnh nghe biết ông ngoại của hai anh em từ chỗ Ôn Chính, trong lời nói ban đầu của Ôn Chính, ông ngoại này là một nhân vật rất lợi hại.

Cô mím môi, hỏi: “Ông ngoại anh có việc tìm anh sao?”

“Ừm.” Ôn Diễm xoa xoa đầu cô nói: “Không phải chuyện lớn gì, chờ gặp mặt xong anh tới Thượng Hải tìm em, đón em cùng nhau trở về Yên Thành.”

Thịnh Nịnh nói ok.

Sau đó cô lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn WeChat cho Thịnh Thi Mông, muốn hỏi hôm nay em ấy có muốn qua đêm ở căn hộ với cô không.

Thịnh Thi Mông vẫn không trả lời, Thịnh Nịnh lại gọi điện thoại cho cô ấy, đầu kia nhắc nhở người dùng đã tắt máy.

Lúc này cô mới nhớ tới chắc là chiều này Thịnh Thi Mông bị ngã xuống đất, điện thoại cũng rớt theo, hẳn là Thịnh Thi Mông còn chưa phát hiện ra.

Về chuyện Thạch Bình, Thịnh Thi Mông mới nói được một nửa, còn chưa nói rõ ràng với cô, hơn nữa hình như cô ấy còn muốn nói chuyện Ôn Chính với cô nhưng cũng chưa kịp nói rõ ràng.

Chỉ có đi đầu hẳn là hai người đã tái hợp lại rồi.

Hôm nay Ôn Chỉnh đánh nhau vìThịnh Thi Mông, đã đủ chứng minh anh ta thật sự thích Thịnh Thi Mông.

Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm vì hai người họ, quay đầu nhìn về phía Ôn Diển đang lái xe, nghĩ thầm phải mau mau trở vềThượng Hải tìm mẹ cô để thương lượng chuyện nhà cửa, phải mượn tiền vội vàng mua căn hộ đó, chứ không phải kêu Ôn Diển tặng cho cô.

Bởi vì căn hộ đó là nơi bắt đầu cho tất cả những đối trá và lừa lọc mà cô và Thịnh Thi Mông lừa Ôn Diển và Ôn Chỉnh.

Chương 104

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hai ngày sau, Thịnh Nịnh ng ồi trên chuyến tàu cao tốc đến thành phố Thượng Hải.

Sau khi xuống tàu cao tốc, cô trực tiếp bắt taxi đến địa chỉ Ninh Thanh gửi cho cô.

Nhiều năm nay Ninh Thanh ở nước ngoài, mỗi năm chỉ có một khoảng thời gian rất ngắn sẽ về nước thăm ông bà ngoại của Thịnh Nịnh cho nên tương đối thích ở khách sạn, địa chỉ bà ấy đưa cho Thịnh Nịnh cũng là một phòng khách sạn mà bà ấy thường ở.

Mấy chục phút trước khi tàu cao tốc đến ga, Thịnh Nịnh đã nhắn tin cho Ninh Thanh, chẳng qua Ninh Thanh không trả lời lại, mãi đến khi Thịnh Nịnh đến quầy lễ tân của khách sạn, nhân viên lễ tân gọi điện thoại cho phòng của Ninh Thanh, Ninh Thanh mới bắt máy.

Thịnh Nịnh cho rằng mẹ cô không trả lời tin nhắn là do còn đang ngủ, chờ lên mới phát hiện hoá ra mẹ cô đang bận.

Ninh Thanh mặc một thân áo choàng tắm mở cửa cho Thịnh Nịnh, hình như người phụ nữ vừa tắm rửa xong, mặt mày diễm lệ, màu má hồng nhuận, tóc xõa tung trên vai còn hơi ướt.

Nhiều năm rồi Thịnh Nịnh không gặp mẹ, hôm nay gặp lại, cô cảm thấy dường như mẹ mình trẻ hơn mấy năm trước, nếu nói bà ấy hơn ba mươi thì chắc chắn cũng có người tin.

Từ sau khi ly hôn Ninh Thanh cũng không tái hôn, vẫn độc thân nhiều năm như vậy, đi du ngoạn khắp nơi trên thế giới, vật chất và tinh thần giàu có không thiếu, tự nhiên cũng có rất nhiều thời gian để bảo dưỡng.

Trạng thái sống thoải mái như vậy, không cần phải làm việc chăm chỉ chăm sóc cho chồng cho con, không có gánh nặng gia đình, tất nhiên là nhìn trẻ.

“Vào đi.” Ninh Thanh nói.

Thị Nịh đi vào, còn chưa ng ồi xuống sofa kịp thì cửa phòng ngủ đã được mở ra, một chàng trai trẻ tuổi tr ồng nửa người đi từ trong ra.

Toàn thân chàng trai chỉ mặc một cái lót tứ giác che chắn, nhìn dáng người không sót một chút gì, g ầy gò nhưng rắn chắc cũng trắng nõn, khuôn mặt kia cũng thanh nhã đẹp đẽ, phối hợp với biểu cảm mông lung mắt bu ồm ngủ, có vẻ cực kỳ tú sắc khả xan*.

*Tú sắc khả xan: là một thành ngữ của Trung Quốc, có 2 ý nghĩa:

- 1.Chỉ cô gái có dung mạo xinh đẹp tuyệt tr ần
- 2.Chỉ cảnh sắc tươi đẹp u nhã; hoặc là “sắc đẹp thay cơm”

Cậu ngáp một cái, bu ồm ngủ hỏi: “Chị Thanh, ai tới đây?”

Thị Nịh bị một màn nam sắc này làm cho ngây dại ngay tại chỗ, nhìn chàng trai trước mắt này chỉ khoảng bằng tuổi cô tr ồng đứng trong phòng mẹ cô, trong lòng ngoại trừ khiếp sợ cũng chỉ còn lại khiếp sợ.

Rõ ràng phản ứng của Ninh Thanh bình tĩnh hơn rất nhiều: “Con gái tôi.”

Chàng trai vừa nghe là con gái của Ninh Thanh, lúc này mới nâng mí mắt nhìn về phía Thị Nịh.

“Con gái của chị rất xinh đẹp nha.” Nhìn cô gái cũng khoảng tuổi mình, chàng trai cong mắt: “Chỉ là dáng vẻ không giống chị Thanh lắm.”

Ninh Thanh ừ một tiếng, thản nhiên nói: “Dáng vẻ nó giống ba nó, cậu ngủ tiếp đi, lát nữa tôi gọi cậu.”

Chàng trai ngoan ngoãn trở về phòng ngủ và ngủ tiếp.

Thịnh Nịnh biết mấy năm nay mẹ cô có không ít bạn trai nhưng cô không ngờ bạn trai của mẹ cô lại còn trẻ như vậy.

Ninh Thanh thấy Thịnh Nịnh vẫn nhìn chăm chăm cửa phòng ngủ, chủ động nói: “Sinh viên Học viện Truyền thông, người còn rất nghe lời.”

Thịnh Nịnh khô cần nói: “Trẻ quá.”

Ninh Thanh cười: “Bạn trai con tìm không trẻ như mẹ tìm nữa à?”

Thịnh Nịnh không cách nào phản bác, gật đầu: “Ừm.”

Dù là tuổi tác hay là khí chất, Ôn Diễm là kiểu người trưởng thành chín chắn cẩn trọng.

Trên bàn trà còn có ly đế cao, trong ly còn có rượu vang đỏ chưa uống hết, Thịnh Nịnh vừa nhìn là đoán được lúc trước mẹ cô ngồi đây uống rượu với chàng trai kia.

Ninh Thanh không để ý trên bàn trà, lại đến tủ lấy ly rượu mới, còn thuận tiện hỏi Thịnh Nịnh có uống không.

Thịnh Nịnh lắc đầu nói không uống.

Ninh Thanh không miễn cưỡng, rót cho mình một ly rượu nhỏ, lưng hơi dựa vào bàn chân cao, tao nhã nhấp một ngụm rượu vang đỏ, nhếch môi nói: “Chỉ có đi đâu bây giờ con còn trẻ, tự nhiên thích người đàn ông trưởng thành hơn con còn có thể chăm sóc con. Chờ con đến tuổi của mẹ sẽ biết, đàn ông càng già càng không có sức, vẫn còn trẻ vui vẻ hơn.”

Bây giờ Thịnh Nịnh đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt, cô cảm thấy chỗ nào Ôn Diễm cũng tốt, nghe lời này của mẹ cô có ý dẫm Ôn Diễm,

vì thế nói giúp cho bạn trai mình theo bản năng: “Anh ấy lớn hơn con mấy tuổi mà thôi, không già.”

Chính Thịnh Nịnh gọi Ôn Diễm là đàn ông già thì được chứ người khác thì không được.

Tuổi tác của một bông hoa, nơi nào già đi chứ, là vừa lúc trưởng thành, cô rất thích.

“Bây giờ con nhìn chỗ nào của cậu ta cũng tốt, sau này chờ tình cảm của hai đứa phai nhạt thì sẽ cảm thấy cậu ta cũng không tốt như vậy.” Ninh Thanh nói: “Vẫn là thằng bé Gia Thanh kia thích hợp với con hơn.”

“Con biết cậu ấy rất thích hợp.” Thịnh Nịnh dừng một chút, bổ sung: “Nhưng con vẫn thích người của con thôi.”

Ninh Thanh cười, ý tứ không rõ: “Năm đó mẹ cũng nhìn bố con như vậy, không thích hợp thì sao, ai bảo mẹ thích chứ.”

Thịnh Nịnh vừa nghe mẹ cô đánh đờng Ôn Diễm với Thịnh Khải Minh, không khỏi nhú mày: “Anh ấy không giống ông ta.”

“Nói trước bước không qua, mẹ sống lâu hơn con, cũng gặp đàn ông nhiều hơn con, đàn ông à chẳng có mấy thứ tốt.” Ninh Thanh châm chọc nói: “Giờ đối xử tốt với con, về sau ai mà biết được.”

Ninh Thanh quen biết với chồng cũ Thịnh Khải Minh lúc học Đại học, Thịnh Khải Minh là sinh viên Đại học từ thôn nhỏ của bọn họ thi đậu vào thành phố, lúc quen biết Ninh Thanh là một sinh viên nghèo, ngoại trừ một cái mả đẹp nhả nhận thì không có gì cả.

Nghe có vẻ tình yêu giữa sinh viên nghèo và cô cả nội thành khá lãng mạn nhưng trong mắt nhà họ Ninh thì không đáng một cắc.

Nhà họ Ninh chọn con rể cho Ninh Thanh, thứ không để ý nhất chính là vẻ bên ngoài cho nên cả nhà họ Ninh ngoại trừ Ninh Thanh không ai để ý tới Thịnh Khải Minh, không chịu nổi Ninh Thanh thích, các trưởng bối đành

phải chịu thua, nhưng một bước đưa ra yêu cầu muốn Thịnh Khải Minh đi ở rể.

Thịnh Khải Minh một nghèo hai tay trắng trong túi không có nửa đồng, ngược lại tâm khí lại cao không chịu nổi, nói gì cũng không chịu.

Nhưng lúc đó Ninh Thanh thật sự yêu ông ta, bà dành hết tình cảm nồng đậm và chân thành nhất cho Thịnh Khải Minh, cuối cùng bà làm việc với gia đình một trận, trong nhà không có cách nào đành phải đồng ý để hai người kết hôn, do nhà họ Ninh bỏ tiền ra, tổ chức hôn lễ vẻ vang, gả Ninh Thanh cho Thịnh Khải Minh.

Mà khi đó Thịnh Khải Minh cũng thật sự yêu Ninh Thanh, vì không phụ tấm lòng của vợ, ngoại trừ làm việc chăm chỉ ra còn một lòng lo cho gia đình, việc nhà ông ta làm nấu cơm ông ta nấu, kể cả nhà vợ tỏ thái độ với ông ta, ông ta cũng cắn răng nhịn xuống, không oán giận vợ.

Ngay cả sau khi con cái của họ được sinh ra, cái tên mà Thịnh Khải Minh đặt cho con cái là minh chứng cho tình yêu của mình dành cho vợ mình.

Sau đó Thạch Bình xuất hiện, tất cả những điều tốt đẹp bỗng dưng dừng lại.

Bố mẹ bà đau lòng chuyện con gái gặp phải, cũng không dám miễn cưỡng Ninh Thanh đi bước nữa.

Ninh Thanh cảm thấy cuối cùng bà cũng tìm được cách sống thích hợp nhất cho mình, đó chính là sống tự do tự tại, không có bất kỳ ràng buộc nào từ gia đình.

Những người đàn ông giàu có thích tìm phụ nữ để giải quyết sự cô đơn của họ như một công cụ, vậy vì sao phụ nữ giàu có không thể đi tìm đàn ông để giải quyết sự cô đơn?

Đoán chừng bây giờ Thịnh Nịnh và bạn trai đang ở giai đoạn tình cảm tốt nhất cho nên hoàn toàn không nghe được lời Ninh Thanh nói.

Trong lòng Ninh Thanh bật cười.

Giống như lúc bà còn trẻ, trong lòng trong mắt chứa chan tràn đầy Thịnh Khải Minh, sao rảnh mà lo lắng cho việc liệu hai người có thích hợp hay không, ngày sau có bị thương tổn có bị phản bội hay không.

Không biết bạn trai mà Thịnh Nịnh tìm được tốt ở chỗ nào, vậy mà có thể khiến Thịnh Nịnh dưới ảnh hưởng của Thịnh Khải Minh vẫn mở rộng lòng mình đi thích, thậm chí còn vì người đàn ông kia mà từ bỏ Lục Gia Thanh thích hợp với mình hơn.

Thịnh Nịnh mím môi không nói lời nào, hiển nhiên là không muốn thảo luận vấn đề này với mẹ mình.

Không nghe thì thôi, Ninh Thanh cũng lười nói, có một số cô gái phụ nữ, tóm lại là bị đàn ông hại thảm mới thông minh ra.

Bà xua xua tay, cũng không muốn thảo luận tiếp về chuyện đàn ông với con gái nữa.

“Không phải hôm nay con tới tìm mẹ là muốn nói chuyện nhà cửa sao?”

Thịnh Nịnh gật gật đầu, ngồi ngay ngắn trên sofa, bắt đầu nghiêm túc nói chuyện mua nhà với Ninh Thanh.

Trước mắt hộ khẩu của Thịnh Nịnh đúng là ở Yên Thành, chỉ có đi đâu đó là vì trong thời gian cô học Đại học ở Yên Thành, hộ khẩu xác thực mà nói chỉ là ở trường học, thuộc về hộ khẩu học tịch, ở Yên Thành không có tư cách mua nhà.

Cho nên ngay từ đầu Thịnh Nịnh đã có hai tính toán.

Một là thi vào Bộ Ngoại giao, thi vào Bộ Ngoại giao chính là nhân viên công chức chính thức, làm việc ổn định vài năm tự nhiên có thể lấy được hộ khẩu, hai là nộp bảo hiểm xã hội, năm năm bảo hiểm xã hội không thể đứt đoạn, năm năm sau có thể lấy được tư cách mua nhà ở Yên Thành.

Cho dù từ giờ trở đi bắt đầu chuẩn bị tư cách mua nhà, cũng không có khả năng hôm nay chuẩn bị, ngày mai có thể mua nhà.

Tất nhiên Ninh Thanh cũng biết đi đầu này.

“Cho dù con muốn mua nhà, cũng phải đợi vài năm, vì sao lại vội vàng dùng tiền như vậy?”

Thị Nị tìm một cái cớ nói: “Con muốn dùng số tiền này để đầu tư trước, chờ vài năm sau giá nhà tăng lên, tiền vốn của con cũng không chỉ đậm chân tại chỗ.”

Ninh Thanh gật gật đầu, lại nói: “Nếu con mở miệng vay tiền mẹ, còn có số tiền rõ ràng như vậy, vậy chứng tỏ hẳn là con đã quyết định mua nhà ở đâu đúng không?”

Đây không phải là một khoản tiền nhỏ, bà ấy đầu tư vào dự án giai đoạn đầu, đương nhiên bà ấy phải hỏi rõ ràng.

Thị Nị nói thương hiệu căn hộ mình muốn mua cho Ninh Thanh nghe.

Ninh Thanh dùng điện thoại tra, nhanh chóng nhíu mày: “Nhà quyền sở hữu nhỏ?”*

*小产权房: nhà ở quy mô nhỏ là những ngôi nhà được xây dựng trên đất tập thể ở nông thôn mà không có giấy chứng nhận và các loại phí liên quan như phí chuyển nhượng đất đã trả.

Tuy rằng thương hiệu bất động sản này rất cao cấp, Tập đoàn Hưng Dật cũng rất nổi tiếng ở Yên Thành nhưng không che giấu được đây thực sự là nhà quyền sở hữu nhỏ.

“Nhà quyền sở hữu nhỏ thì nhà quyền sở hữu nhỏ nhưng con chọn một nhà quyền sở hữu nhỏ có vị trí đất tiền như vậy, giá cả đã đuổi kịp nhà ở rồi, nếu sau này con muốn định cư ở Yên Thành, vì sao không đặt mục tiêu vào nhà ở luôn?”

Nghi ngờ của Ninh Thanh rất rõ ràng, Thịnh Nịnh cũng có nguyên nhân nhưng không thể nói cho bà biết.

Ngay từ đầu Thịnh Nịnh quyết định mua nhà quyền sở hữu nhỏ, chính là bởi vì cô không có ý định đòi nhiều tiền như vậy từ Ninh Thanh, cô biết phòng quyền sở hữu nhỏ rất không tốt nhưng tiền đặt cọc của nó lại rẻ hơn so với nhà ở, mấy năm nay cô tích góp tiền Ninh Thanh cho cô, mười năm tám năm cũng tích góp một khoản tiền cọc khá ổn, tuy rằng cũng không dễ dàng nhưng không phải là không có khả năng.

Con người phải có ước mơ nhưng ước mơ không thể quá thái quá, vì vậy Thịnh Nịnh đã thực tế lựa chọn rút lui.

Cho nên lúc đầu Ôn Diễm hỏi cô muốn gì, cô nói là căn hộ chứ không tham lam vượt qua ước mơ của mình, đi yêu cầu anh một ngôi nhà tốt hơn.

Ôn Diễm là chủ tịch kiêm CEO của Tập đoàn Hưng Dật, dưới trướng có mấy thương hiệu bất động sản, mà trùng hợp vườn hoa Bác Thân cũng là một trong những thương hiệu cao cấp nhất trong nhà quyền sở hữu nhỏ.

Dù thứ nguyên nhân khiến Thịnh Nịnh lựa chọn vườn hoa Bác Thân, ngay từ đầu cô suy nghĩ rất đơn giản cho rằng nhà cửa đến tay chính là mọi thứ thuận lợi.

Khi đó căn bản Thịnh Nịnh không nghĩ tới cô sẽ bên nhau với Ôn Diễm, cũng căn bản không nghĩ tới căn nhà này lại trở thành khúc mắc của cô với anh.

“Con muốn mua nhà, mẹ có thể lấy tiền mua cho con, con mượn mẹ hay là gì cũng được hết nhưng mẹ hy vọng con có thể nhìn xa trông rộng một chút.” Ninh Thanh thật sự không thể đồng ý với quyết định của Thịnh Nịnh, giọng điệu tự nhiên cũng không thể nào nhẹ nhàng: “Không phải bạn trai con là người Yên Thành sao? Con muốn mua một ngôi nhà quyền sở hữu nhỏ, cậu ta không khuyên con sao?”

Trong mắt bà ấy, Thịnh Nịnh là một đứa trẻ rất có kế hoạch, sau khi trưởng thành thì càng đặc biệt hơn, đối với mỗi một khoản tiền của mình

đều là tính toán tỉ mỉ, cho dù Thịnh Khải Minh muốn cạy đi số tiền này từ tay con gái cũng không thể thực hiện được.

Cho nên Ninh Thanh mới yên tâm trực tiếp đưa tiền cho Thịnh Nịnh, muốn dùng như thế nào muốn mua thứ gì, tất cả đều do Thịnh Nịnh tự quyết định.

Thịnh Nịnh hỏi vay tiền bà, Ninh Thanh cho rằng con gái sẽ dùng số tiền này hợp lý, lại không nghĩ tới con gái lại muốn dùng số tiền lớn này để mua một căn nhà quyên tài sản nhỏ, đừng nói tới mua nhà mình, ngay cả cần đi đâu tư cũng không có lời.

“Bạn gái muốn mua nhà ở thành phố của cậu ta, ngay cả cái rằm cậu ta cũng không đánh? Một thằng đàn ông như vậy, con còn nói cậu ta đối xử tốt với con?”

“Thịnh Nịnh, con đừng giống mấy cô gái ngốc kia rồi bị lừa.”

Thịnh Nịnh: “Không phải.”

Cô không biết phải giải thích thế nào, đành phải nói thật: “Anh ấy là ông chủ của vườn hoa Bác Thôn.”

Ninh Thanh khó hiểu nói: “Không phải con nói bạn trai con làm ngoại thương à? Sao bây giờ bay qua bất động sản rồi?”

“Đúng là Tập đoàn Hưng Dật bắt đầu từ thương mại nước ngoài.”
Thịnh Nịnh nói: “Chỉ là sau này làm ăn lớn cũng phát triển theo hướng bất động sản thôi.”

Bống chốc Tinh Thanh mở to hai mắt, ít nhất trầm mặc nửa phút.

“... Vậy bạn trai con họ Ôn đúng không?”

“Ừm.” Thịnh Nịnh không khỏi hỏi: “Mẹ sao mẹ biết thế?”

“Sao mẹ không biết được.” Mối Ninh Thanh giật giật: “Ông ngoại con có nằm mơ cũng muốn kết giao với nhà họ Ôn, không nghĩ tới ngược lại

con lại đường cong cứu quốc. ”*

*Thuật ngữ "đường cong cứu nước" có nguồn gốc từ trong Chiến tranh chống Nhật, nghĩa là không thể giải quyết bằng phương pháp trực tiếp, ví dụ, nếu bạn không đủ khả năng để chống lại quân xâm lược Nhật Bản, bạn phải gián tiếp và hiệu quả có thể chậm hơn nhưng phương hướng chung của cuộc đấu tranh không thay đổi.

Bà ấy cũng không biết nên đánh giá Thịnh Nịnh như thế nào, nên nói con gái quá không có bản lĩnh hay là quá có bản lĩnh.

“Bản thân mẹ đã trải qua bài học kinh nghiệm, hiểu được phụ nữ không thể gả thấp.” Ninh Thanh nói: “Cho nên mẹ mới giới thiệu Gia Thanh cho con, không nhắc đến bên bố con, mẹ và mẹ thẳng bé là bạn bè, con và nó cũng là môn đăng hộ đối.”

“Trước kia khi mẹ còn nhỏ cũng cảm thấy môn đăng hộ đối là một từ rất châm chọc nhưng bây giờ mẹ cảm thấy từ này quá đúng, đây không phải phong kiến, không phải thế lợi mà là một quy luật.”

Cách đây rất nhiều năm, lần đầu tiên Ninh Thanh nói với Thịnh Nịnh: “Bé ơi*, con còn trẻ cho nên cảm thấy tình yêu là tất cả nhưng mà nó không phải.”

*Nguyên văn là Niếp Niếp, ý chỉ bé gái, bé con, trẻ nhỏ.

Dương nhiên Thịnh Nịnh biết tình yêu không phải là tất cả.

Có bố mẹ làm ví dụ, cô trưởng thành sớm hơn nhiều cô gái khác, đối xử với cảm xúc cũng lý trí và tỉnh táo hơn.

Nhưng ngoại trừ Ôn Diển.

“Con chờ mẹ đi thay quần áo trước, mẹ đi tới chỗ bố con với con một chuyên, con lấy sổ hộ khẩu ra.” Ninh Thanh nói: “Nhà ở Yên Thành thì chờ vài năm nữa con có tư cách mua rồi nói sau, trước tiên mẹ giúp con mua một căn nhà ở Thượng Hải đã.”

Từ nhỏ đến lớn Thịnh Nịnh là một đứa trẻ rất thông minh, có đôi khi người lớn không cần phải nói rõ ràng là cô có thể hiểu.

Đương nhiên cô biết Ninh Thanh là có ý gì.

-

Chàng trai trẻ ngủ trong phòng ngủ bị Ninh Thanh gọi đi.

Trước khi đi, cậu còn rất mất hứng, nói chị Thanh có con gái đã quên mình rồi.

Nhìn qua tâm trạng Ninh Thanh cũng không tốt lắm, không quản cậu mà hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao? Con bé là tôi sinh ra, cậu có được tôi sinh ra không?”

Sắc mặt chàng trai thay đổi, lập tức vừa làm nũng vừa nịnh nọt Ninh Thanh, nói mình sai rồi không nên giở tình tình nhỏ.

“Được rồi, cậu về trường đi.” Ninh Thanh nói: “Nếu cần tôi sẽ liên lạc với cậu.”

Chàng trai gật đầu, nhấn mạnh Ninh Thanh nhất định phải nhớ liên lạc với mình mấy lần.

Sau đó ở trên xe Ninh Thanh lại nhận được WeChat của chàng trai kia, nguyên một chuỗi lời nói dài, độ sáng màn hình thấp nên Thịnh Nịnh không thấy rõ, chỉ thấy mẹ không trả lời lại còn trực tiếp kéo WeChat của chàng trai kia vào danh sách đen.

Chính là ăn một chút giấm đã bị mẹ cô bỏ rơi, là người bị đương sự ghen tuông, Thịnh Nịnh không nhịn được mà nhịn hỏi: “Mẹ, mẹ bỏ cậu ta đi à?”

“Nếu không thì sao, dù sao qua hai ngày nữa mẹ cũng ra nước ngoài, giữ lại làm gì.” Ninh Thanh không cho là đúng.

Thịnh Nịnh không khỏi cảm thấy bội phục.

Mẹ cô giống như một nữ hoàng à.

Nếu để cô làm vậy với Ôn Diển, cô sẽ luyến tiếc.

“Đúng rồi, con gọi điện thoại hỏi bố con một chút đi, hỏi thăm xem ông ta có ở nhà hay không, nếu ở nhà thì con cứ tự mình đi lên lấy sổ hộ khẩu đi, mẹ chờ con trong xe.” Ninh Thanh thản nhiên nói: “Mẹ lười gặp hẳn.”

Hôm nay không phải cuối tuần, hẳn là lúc này Thịnh Khải Minh còn đang làm việc ở công ty, Thịnh Nịnh đề phòng ngộ nhỡ nên gọi điện thoại cho Thịnh Khải Minh.

“Không có ở đây, bố làm việc ở công ty.” Quả nhiên Thịnh Khải Minh nói trong điện thoại như vậy: “Chỉ có dì Thạch ở nhà thôi.”

Thịnh Nịnh thở phào nhẹ nhõm, vừa lúc, cô cũng không muốn gặp Thịnh Khải Minh.

Thịnh Khải Minh hỏi cô qua điện thoại: “Có phải con không đấy?”

Thịnh Nịnh: “Không có.” Sau đó cúp điện thoại ngay, cũng không cho Thịnh Khải Minh có cơ hội nói câu tiếp theo.

Sau khi cúp điện thoại, Thịnh Nịnh thành thật nói với Ninh Thanh, trong nhà chỉ có Thạch Bình.

Ninh Thanh ngẩn người, à một tiếng không có cảm xúc gì.

Thịnh Nịnh hỏi: “Nếu không thì mẹ cứ ngẩng đầu chờ con trong xe đi?”

Ninh Thanh nhướn mày: “Cô ta có gì mà mẹ không dám gặp? Vừa lúc mẹ cũng đi xem cô ta sống như thế nào, xem báo ứng đến trên người cô ta chưa?”

Đúng là bà ấy từng hận Thạch Bình, cướp đi người chồng bà ấy yêu, phá hủy gia đình mỹ mãn của bà, Ninh Thanh hận không thể nghiền xương Thạch Bình thành tro bụi.

Sau khi ly hôn nhanh chóng ra nước ngoài, cũng không muốn sống cùng một thành phố với đôi câu nam nữ khiến bà đau lòng tức giận này, nếu không bà đi đường cũng ngại chân sạch giẫm lên gạch bẩn.

Mấy năm nay bà sống một mình rất tự tại, thứ gì cũng không thiếu, lúc trước hận thù cũng được chữa khỏi và chậm rãi tiêu tan theo thời gian.

Bây giờ mỗi lần nhắc tới tên Thịnh Khải Minh, nghe được giọng nói của ông ta, Ninh Thanh cũng chỉ có chán ghét và khinh thường, đã không còn tuyệt vọng và yêu hận người đàn ông này lâu rồi.

Nhắc lại tên Thạch Bình, cũng chỉ còn lại châm chọc.

Chiếc xe thân xe sáng bóng chạy vào căn hộ cũ bây giờ của Thịnh Khải Minh, Ninh Thanh và Thịnh Nịnh cùng xuống xe.

Bà tùy ý nhìn hoàn cảnh căn hộ cũ, cong cong môi không có biểu cảm.

Dưới ánh mặt trời gay gắt giữa mùa hè, bà Vương đang ngồi dưới bóng cây bên cạnh tiểu khu căn quạt hương bồ hóng mát, vừa nhìn thấy Thịnh Nịnh, ánh mắt sáng ngời, cười ha hả nói với Thịnh Nịnh: “Nịnh Nịnh về hả, sao lại không thấy Mông Mông thế hả?”

Không đợi Thịnh Nịnh trả lời, bà Vương hô với trên lầu: “Thạch Bình! Một đứa bé của cháu về rồi này!”

“Dạ!” Trên lầu truyền đến tiếng trả lời kinh ngạc vui vẻ của Thạch Bình.

Ninh Thanh đi giày cao gót đi tới trước mặt bà Vương, hơi quỳ gối mỉm cười với bà cụ: “Bà ơi, Thạch Bình không phải là mẹ của Nịnh Nịnh, tôi mới là mẹ ruột của Nịnh Nịnh, Thạch Bình là mẹ kế, là tiểu tam.”

Bà Vương lớn tuổi, đầu óc hơi không linh hoạt, vừa nghe Ninh Thanh nói vậy, ngờ ngác hỏi: “Nếu cháu là mẹ Nịnh Nịnh, vậy sao không nuôi nấng nó?”

Bà cụ đang khó hiểu, Thạch Bình đã chạy xuống lầu.

Bà ấy vừa mới dọn dẹp nhà cửa, mặc quần áo cũ không sợ bị bẩn, trên mặt còn có một lớp mờ mờ mỏng, lúc nhìn thấy Thịnh Ninh biểu cảm vui thế nào nhưng ngay sau đó nhìn thấy người phụ nữ ăn mặc cao quý đẹp đẽ bên cạnh Thịnh Ninh, nụ cười trên mặt lại cứng đờ ngay tức khắc, bỗng đứng mặt mũi cũng trắng bệch.

Ninh Thanh nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của Thạch Bình, trong lòng trong mắt dừng hỏi là thoải mái bao nhiêu, cảm thấy mình chuyển đi này không uống công chút nào.

Tiểu tam mặt xám mày tro mà nguyên phối lại quá sáng sủa, mặc cho ai nhìn cũng phải hô một tiếng hả lòng hả dạ.

“... Mẹ Ninh Ninh.” Thạch Bình miễn cưỡng mở miệng: “Sao hôm nay chị lại rảnh rồi tới đây thế?”

“Đến lấy sổ hộ khẩu với con gái tôi.” Ninh Thanh vỗ vỗ vai Thịnh Ninh: “Con lên lấy đi, mẹ nói chuyện phiếm với dì Thạch.”

Thạch Bình vừa nghe Ninh Thanh muốn nói chuyện một mình với mình, cẩn thận hỏi Thịnh Ninh: “Mông Mông không về với con sao?”

Thịnh Ninh lắc đầu, mà bỗng đứng Ninh Thanh mở miệng nói: “Thạch Bình, cô có mặt mũi để con gái cô dùng chữ Mông làm tên à?”

Thạch Bình hơi lưỡng cuống ngậm miệng, không dám nói nữa.

“Thằng đàn ông Thịnh Khải Minh đệ tiện kia, con gái tôi tên là Thịnh Ninh, chữ Ninh này là lấy từ họ của tôi, ông ta thì ngược lại, vì tỏ vẻ yêu cô bao nhiêu, đi bảo con gái cô đổi họ còn thay tên mới, dùng chữ Mông đặt tên cho con cô. Hửn không biết xấu hổ, ngược lại cô cũng an tâm thoải mái mà dùng cũng không biết xấu hổ theo sao, tên thật của con gái cô là Chu Thi Thi, biết không? Nó không xứng đáng với tên ghép đôi với con gái tôi.”

“Cô nhìn dáng vẻ giò của cô đi, là báo ứng hết đó, biết không?” Ninh Thanh châm chọc cười cười, cố ý nói: “Có mẹ ắt có con gái, chắc bây giờ con gái cô cũng chẳng ra gì nhỉ?”

Điểm yếu của người mẹ là con của mình, Ninh Thanh nhắc tới Thịnh Thi Mông, chính là cô ấy muốn làm cho Thạch Bình thương tâm, khiến bà ấy không chịu nổi.

Thạch Bình mím môi, giọng điệu chua xót nói: “Là tôi có lỗi với chị nhưng chuyện này với Mông... Không liên quan đến Thi Thi, chị muốn nói tôi sao cũng được, xin đừng liên lụy đến con gái của tôi.”

“Thạch Bình, cô giả bộ đáng thương cho ai xem đây?” Ninh Thanh thờ ơ nói: “Lúc cô phá hoại gia đình tôi, hẳn là nghĩ đến con gái của cô cũng chịu báo ứng như cô đúng không? Sao lúc cô ngoại tình với Thịnh Khải Minh lại không nghĩ đến con gái cô.”

Bà cụ Vương lớn tuổi, không nghe hiểu được cuộc đối thoại giữa hai người, chỉ có thể li ều mạng xua tay hô: “Đừng ồn ào, đừng ồn ào, đừng ồn ào là hàng xóm láng giềng dĩ hòa vi quý* mà.”

*Ý nghĩa cả câu khuyên con người ta giao tiếp hòa thuận, hòa nhã khi tiếp xúc lẫn nhau. Việc hòa hợp, nhường nhịn lẫn nhau sẽ giúp cải thiện mối quan hệ giữa hai người. Và đó là “quý”, quý báu.

Lúc này đã có một số hàng xóm hàng xóm nghe được tiếng ồn ào dưới lầu, nhao nhao thò đầu từ trong phòng mình ra.

“Dưới lầu có chuyện gì thế?”

“Hình như là Thạch Bình cãi nhau với người ta!”

Thạch Bình nhớ tới con gái, nước mắt đầy mắt, không nói nên lời, chỉ có thể ng ẩng xồm xuống bùm mặt yên lặng khóc.

Biểu cảm Thịnh Nịnh phức tạp, vẫn nghĩ đến lời Thịnh Thi Mông nói với cô khi trên đường đến thăm cảnh sát ngày hôm đó nhưng hôm đó Thịnh

Thi Mông không nói rõ ràng với cô, mấy ngày nay cô cũng không liên lạc với Thịnh Thi Mông được.

Cô suy nghĩ một lúc, vẫn mở miệng: “Mẹ, mẹ chờ một chút.”

Sắc mặt Ninh Thanh không ngờ: “Như thế nào? Con định nói chuyện với người phụ nữ này à?”

Thịnh Nịnh không nói gì mà đỡ Thạch Bình dậy, Thạch Bình nắm lấy cánh tay Thịnh Nịnh, trên mặt tràn đầy nước mắt, không ngừng nói là dì có lỗi với hai mẹ con con.

“Dì, Thi Mông nói với tôi là năm đó dì không biết bố tôi không độc thân nên mới ở cùng bố tôi.” Thịnh Nịnh trực tiếp hỏi ra miệng: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?”

Biểu cảm bi thương của Thạch Bình đình trệ trong chốc lát.

“Ý con là sao?” Ninh Thanh cũng nhíu mày.

Không thể phủ nhận năm đó Thịnh Khải Minh và Ninh Thanh thật sự yêu thương nhau, Thịnh Nịnh cũng thật sự hạnh phúc, bố mẹ yêu nhau, gia cảnh ưu đãi, khi đó cô cảm thấy mình là cô bé hạnh phúc nhất thế giới.

Nhưng sau đó vì Thạch Bình xuất hiện, những trải nghiệm chân thật này từng chút từng chút thành giấc mộng đẹp vỡ vụn.

Ninh Thanh hận Thạch Bình, Thịnh Nịnh cũng hận Thạch Bình, thậm chí vì cô giáo Thạch mà cô từng yêu mến như vậy đã trở thành kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của bố mẹ, hận của cô sinh ra từ tình yêu cho nên càng mãnh liệt hơn Ninh Thanh gấp trăm lần.

Những năm sống cùng Thạch Bình, sự ngỗ nghịch và lạnh lùng của Thịnh Nịnh với Thạch Bình từng khiến Thạch Bình rơi lệ mấy lần, mà mỗi lần Thịnh Nịnh nhìn thấy Thạch Bình vì thân hình cô mà lắc lư sắc mặt cũng trắng bệch, trong lòng cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nhưng mấy năm nay thái độ của Thạch Bình đối với cô không phải là cô không cảm nhận được.

Thịnh Khải Minh và Thạch Bình là hàng xóm là thanh mai trúc mã lớn lên từ nhỏ, nắm đố tình cảm rất tốt, lúc mười mấy tuổi hai người bắt đầu mới biết yêu rồi tự nhiên li hôn đến với nhau.

Nhưng sau đó Thịnh Khải Minh thi đậu Đại học trong thành phố, trở thành sinh viên Đại học đầu tiên trong thôn bọn họ, hai người cứ tách ra như vậy.

Thạch Bình vẫn chờ đợi Thịnh Khải Minh tốt nghiệp, chờ ông ta trở về cưới mình nhưng người trẻ tuổi đi làm thuê ở thôn nói cho bà biết, Thịnh Khải Minh học Đại học đang quen biết một cô cả trong thành phố, hai người đã yêu nhau.

Mọi người đều nói Thịnh Khải Minh xem như trèo lên cành cao, chướng mắt Thạch Bình, chờ về sau Thịnh Khải Minh cưới cô cả nhà giàu, có hộ khẩu trong thành sẽ không trở lại thôn nghèo như bọn họ nữa.

Thạch Bình trốn khóc ở nhà, khóc đến khi nước mắt khô cạn, cũng không thể không buông Thịnh Khải Minh xuống.

Bà đi ra ngoài, đàn ông trong thôn vẫn thường xuyên lấy chuyện này giễu cợt bà, nói chỗ nào bà nào cũng không bằng cô cả trong thành, đổi lại là bọn họ, chắc chắn bọn họ cũng chọn cô cả chứ không chọn bà.

Dần dần bọn họ đều cảm thấy Thạch Bình là đồ Thịnh Khải Minh xài rồi, còn nói sau lưng Thạch Bình là chắc chắn bà đã ngủ với Thịnh Khải Minh, mất trinh rồi, không thể cưới.

Sau đó bố mẹ Thạch Bình thấy con gái không gả ra ngoài, nghĩ thầm con gái không thể nuôi mãi được, nhẫn tâm gả bà cho một người đàn ông trung niên đã chết vợ trong thôn.

Đàn ông trung niên có thói quen uống rượu, khi say rượu sẽ đánh mắng Thạch Bình, mỗi lần như vậy Thạch Bình về nhà mẹ để tìm bố mẹ khóc lóc

kể lễ, bố mẹ đều nói nó là ch ồng con, làm đàn bà phải học cách nhẫn nhịn, chờ sau này con sinh con cho nó là được r ồi, sau đó ngày hôm sau lại đem Thạch Bình đưa v ề nhà người đàn ông.

V ề sau Thạch Bình sinh Thịnh Thi Mông, khi đó tên là Chu Thi Thi, vì Thạch Bình sinh một đứa con gái mà tên đó không quá đ ể ý, ngay cả tên cũng nhắc lấy cho nên cái tên Thi Thi là Thạch Bình đặt cho con gái, bà hy vọng con gái lớn lên có thể thuộc lòng thơ ca biết đường tính toán, bởi vì chỉ có có văn hóa mới có thể thay đổi cuộc đời của một bé gái.

Nhưng không đợi đến ngày con gái lớn lên, vì Thạch Bình sinh con gái, người đàn ông chê ghét, tính toán bán Thịnh Thi Mông mới mấy tháng cho người khác.

Đi ều gì Thạch Bình cũng có thể nhẫn, chỉ có mỗi chuyện con gái này là cô không thể nhẫn.

Bà ảm ỉ với người đàn ông một trận, bị người đàn ông đánh đến mặt mũi b ầm dập, cuối cùng vẫn là bà đ ồng ý với người đàn ông, dùng tí ền của mình nuôi con gái, không c ần hấn ta bỏ ra một cắc, hấn mới thỏa hiệp.

Thạch Bình phát hiện mình không đợi được ngày con gái lớn lên thay đổi vận mệnh của mình, vì thế nhất sách giáo khoa Trung học bỏ hoang, ban ngày làm việc, buổi tối lén đọc sách.

Khi con người đang trên bờ vực tuyệt vọng, bất kỳ phép lạ nào cũng có thể xảy ra, Thạch Bình thi đậu vào trường Sư phạm địa phương.

Bà trở thành sinh viên Đại học thứ hai trong thôn của họ.

Bởi vì thi đậu Sư phạm nên có dũng khí đ ề nghị ly hôn với người đàn ông, đưa con bé đi lên thành phố, một bên đi làm vừa học.

Năm tốt nghiệp Sư phạm, vì Thạch Bình có thành tích học tập xuất sắc, được phân công làm giáo viên Ngữ văn tại một trường Tiểu học rất nổi tiếng trong thành phố.

Khi đó bà cảm thấy tất cả đều tốt đẹp như vậy, cuộc sống của mình lại bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng ngay trong buổi họp phụ huynh đầu tiên, một học sinh bà yêu quý tên là Thịnh Nịnh đã gọi bố tới.

Là Thịnh Khải Minh.

Trước sau như một vẫn là khuôn mặt khô ngô, sau khi làm bố, trên mặt ông ta còn có thêm vài phần trưởng thành, áo sơ mi quần dài, khí chất hiền hậu nhã nhặn.

Thịnh Khải Minh cũng rất kinh ngạc khi Thạch Bình lại là giáo viên chủ nhiệm của con gái, trên mặt bà trang điểm nhẹ nhàng, ăn mặc khéo léo hào phóng, hoàn toàn không còn vẻ quê mùa ngây ngô hũ xưa,

Mối tình đầu năm đó dâng trào một lần nữa ở nơi sâu nhất trong lòng Thịnh Khải Minh dâng lên, đó là khoảng thời gian ngây ngô nhất tốt đẹp nhất của bọn họ.

Mà Thạch Bình lại rất chùng mực, sau khi kinh ngạc thì thay đổi sắc mặt bình tĩnh, dùng giọng điệu của giáo viên chủ nhiệm hỏi Thịnh Khải Minh, sao hôm nay mẹ Thịnh Nịnh không tới.

Khoảnh khắc đó, Thịnh Khải Minh ma xui quỷ khiến nói, anh và mẹ của Thịnh Nịnh đã ly hôn.

Ông ta bắt đầu theo đuổi Thạch Bình, để tránh bại lộ sự thật mình còn chưa ly hôn, ông ta lừa Thạch Bình nói là vì lo lắng đến vấn đề trưởng thành của con cái cho nên chuyện ông và vợ ly hôn, Thịnh Nịnh cũng không biết, con bé vẫn một lòng cho rằng bố mẹ vẫn còn bên nhau, bảo Thạch Bình không nên nhắc tới mẹ trước mặt Thịnh Nịnh tránh để con bé nghi ngờ.

Chiêu này cũng không cao siêu nhưng lại dễ dàng lừa gạt một Thạch Bình đương ấy đang chìm đắm trong đợt tấn công dụ dỗ của Thịnh Khải Minh.

Thạch Bình vốn rất thích đứa bé Thịnh Nịnh này, cũng bởi vậy mà càng ngày càng quan tâm đến cô, thậm chí còn quan tâm cô như một người mẹ.

Đương nhiên Thịnh Nịnh cũng càng ngày càng thích Thạch Bình, chuyện thứ nhất làm khi mỗi ngày tới trường học không phải là tìm bạn bè chơi mà là tìm cô giáo Thạch.

Không lâu sau, Thạch Bình phát hiện mình đang mang thai.

Bà mang thai đứa con của mối tình đầu, khi đó bà cho rằng cuộc sống của mình đã hoàn toàn đón nhận hạnh phúc nhưng tất cả đều dừng lại ở ngày Ninh Thanh - vợ của Thịnh Khải Minh tìm đến trường.

Ngoại tình bị vạch trần, nhà trường không ngần ngại sa thải bà.

Bà mất việc, mất danh tiếng, ai nấy đều thoá mạ chửi bới bà là tiểu tam. Lúc trước khi Thịnh Khải Minh đuổi theo bà, chuyện lừa bà là mình vẫn độc thân không có bất kỳ chứng cứ nào, ông ta một mực cắn chết Thạch Bình là người thứ ba cho nên dù Thạch Bình giải thích thế nào, cũng không có ai tin tưởng bà.

Khi đó Thịnh Nịnh hận bà thấu xương, một lòng đầu nghĩ là cô giáo Thạch chia rẽ bố mẹ cô, đương nhiên nhiên cô cũng sẽ không tin.

Cho dù không có việc làm, bà vẫn kiên trì phá đứa con với Thịnh Khải Minh, dẫn Thịnh Thi Mông về quê.

Bà nghĩ rằng ít nhất bố mẹ sẽ hỗ trợ mình.

Nhưng không, bố bà tát bà, mắng bà là đồ vô liêm sỉ, muốn cắt đứt quan hệ với bà, còn mẹ bà thì khóc lóc nói rằng bà thật ngu ngốc, bị người khác coi như tình nhân, thanh danh bị hủy hoại hoàn toàn, về sau không theo Thịnh Khải Minh thì còn theo ai được đây, còn người đàn ông nào muốn lấy bà nữa.

Họ ép bà kết hôn với Thịnh Khải Minh, bởi vì bà chỉ có thể kết hôn với Thịnh Khải Minh.

Họ nói rằng nếu không kết hôn với Thịnh Khải Minh vậy thì sau này bà lấy gì nuôi con gái.

Khi nhìn thấy đứa con gái Thi Thi ngây thơ của mình, Thạch Bình đã mềm yếu và thoả hiệp, bà không còn phản kháng cuối cùng hoàn toàn từ bỏ cuộc sống của mình.

Bà không có lựa chọn nào khác nữa.

Cuộc sống của bà vừa được cải thiện nhờ việc học lại bị bố mẹ, bị Thịnh Khải Minh, bị những thằng đàn ông và lão già trong làng, bị thành kiến của thói đời đối với người con gái, bị tư tưởng phong kiến hủ tục huỷ hoại hết r ấ.

Và Thạch Bình không thể phủ nhận rằng, ngay cả khi bà không phải cố ý mong muốn phá hủy gia đình của Thịnh Khải Minh thì bà cũng trở thành một kẻ thứ ba.

Bà phải mang cái danh như nhược này suốt đời.

“Con phải đối xử tốt với chị gái.” Thạch Bình luôn nói với Thịnh Thi Mông: “Mẹ có lỗi với con bé, cần dùng cả đời này để chuộc tội.”

Vì vậy, Thịnh Thi Mông luôn rất đối xử tốt với Thịnh Nịnh, bởi vì đây là điều mẹ cô ấy đã dạy cô.

Đây là toàn bộ cuộc đời của Thạch Bình.

Bà bi ai cho cuộc đời mình bao nhiêu thì càng hậm mộ cuộc đời Ninh Thanh bấy nhiêu.

Một cô gái được sinh ra trong một gia đình tốt quan trọng biết bao, sự tự do và tự tin của Ninh Thanh là thứ mà cả đời này bà cũng không thể có.

Khi hàng xóm láng gi ềng nghe toàn bộ câu chuyện đều thờ dài.

“Tôi xin lỗi.” Thạch Bình khóc và nói với hai mẹ con đang hoàn toàn sững sốt choáng váng: “Tôi không biết bây giờ hai người có muốn tin tôi

không nhưng tôi thực sự không nghĩ muốn gây tổn thương lớn như vậy với hai người.”

Thị Nịnh choáng váng đến mức không nói được lời nào, đỏ mắt nhìn mẹ mình.

Mà Ninh Thanh vừa mắng khé miệng vừa run rẩy: “Thị Khải Minh, con mẹ nó cái thứ cầu súc sinh trời đánh.”

Chương 105

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hôm nay bỗng dưng Thịnh Khải Minh nhận được điện thoại của Thịnh Nịnh, không biết vì sao Thịnh Nịnh hỏi ông ta có ở nhà hay không.

Ông ta hoài nghi có phải Thịnh Nịnh trở về hay không, kết quả không những Thịnh Nịnh không trả lời, ngược lại còn trực tiếp hỏi cúp điện thoại, nghi ngờ trong lòng lập tức tăng cao.

Thịnh Khải Minh quyết định về nhà một chuyến, xem có thể gặp Thịnh Nịnh hay không.

Trước khi về nhà, ông chào hỏi trưởng khoa, biểu cảm trên mặt trưởng khoa không vui lắm, trong lời nói đều chỉ trích Thịnh Khải Minh là một nhân viên cũ không nên ôm thái độ làm việc như vậy, hơi có chuyện rắc* muốn xin nghỉ sớm.

*Ý là chỉ mấy chuyện con con, nhỏ nhặt cũng xin nghỉ á.

Thật ra sau khi ra năm đi làm, sắc mặt trưởng khoa với Thịnh Khải Minh vẫn không tốt lắm, nguyên nhân là vì lúc ăn Tết Thịnh Khải Minh đề nghị giới thiệu con gái cho con trai trưởng khoa họ, vốn đã hẹn xong xuôi rồi. Kết quả Thịnh Nịnh không chịu, Tết nhất ấm ỉ bỏ nhà đi.

Vì thế Thịnh Khải Minh đành phải thả chim bồ câu trưởng khoa, vốn chuyện này cứ trôi qua như vậy

Ai biết từ khi con trai trưởng khoa xem ảnh của Thịnh Nịnh, lại hiểu biết bằng cấp chuyên môn của Thịnh Nịnh, sau này bố cậu giới thiệu ai cậu nhìn cũng chướng mắt, cảm thấy Thịnh Nịnh đẹp hơn, học giỏi bằng cấp hơn so với những cô gái kia, bỏ lỡ thật sự đáng tiếc.

Bà xã trưởng khoa cũng cảm thấy Thịnh Nịnh tốt, nói con trai có thể cưới một cô gái có trình độ học vấn cao về nhà, không chỉ làm bố mẹ nở

mặt nở mày mà sau này sinh cháu cũng sẽ thông minh một chút. Tuy rằng về mọi mặt đi đâu kiện con trai không tốt bằng Thịnh Ninh nhưng bố Thịnh Ninh là cấp dưới của ông mình, con trai họ dư sức xứng đôi với Thịnh Ninh.

Thịnh Khải Minh đành phải nói là con gái trở về cho nên muốn xin nghỉ phép về nhà một chuyến, quả nhiên thái độ của trưởng khoa lập tức thay đổi.

Trưởng khoa lại nhiệt tình với Thịnh Khải Minh ngay, sáng khoái bảo ông ta cứ về nhà đi, còn nói muốn mời ông ta và con gái ăn một bữa cơm, ngay ngày mai, bảo Thịnh Khải Minh mang theo con gái, hai nhà ăn một bữa cơm cùng nhau, tốt xấu gì cũng để hai đứa nhỏ gặp mặt một lần.

Thịnh Khải Minh ước gì có thể được trưởng khoa quan tâm tốt, đương nhiên sáng khoái đồng ý.

Nhận tình của trưởng khoa, Thịnh Khải Minh vội vàng chạy về nhà, sợ lại để Thịnh Ninh chạy trốn mất.

Kết quả về đến nhà lại phát hiện dưới lầu tiểu khu đang náo nhiệt, một người hàng xóm nhìn thấy ông ta, lập tức hô to nói Thịnh Khải Minh về rồi.

Thịnh Khải Minh còn chưa biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy một người phụ nữ có sắc mặt âm u lạnh lẽo đi giữa đám hàng xóm láng giềng ra.

Là vợ cũ Ninh Thanh.

Bỗng chốc ông ta sửng sốt, mình và vợ cũ đã không gặp nhiều năm nay, hôm nay phát hiện vợ cũ ăn mặc sang trọng đẹp đẽ, bảo dưỡng tốt, chẳng những không già đi mà ngược lại còn càng nhìn càng trẻ hơn.

“Sao cô lại tới đây...”

Thịnh Khải Minh vừa dứt lời, Ninh Thanh đã giơ cánh tay lên, trước mắt bao người dùng sức tát thẳng vào mặt Thịnh Khải Minh.

“Súc sinh!”

Thịnh Khải Minh bị đánh đến mặt mày choáng váng, chờ phản ánh lại thấy mình bị nhiều hàng xóm láng giềng xem náo nhiệt như vậy, sắc mặt ông nghẹn lại, hét lớn: “Ninh Thanh con mẹ nó cô có bệnh hả!”

Ninh Thanh lạnh lùng cười: “Tôi bị bệnh thật, nếu năm đó nếu tôi không có bệnh thì sao tôi có thể kết hôn với một tên súc sinh như anh chứ!”

Khóe miệng Thịnh Khải Minh giật giật cười lạnh, giận dữ không thôi nói: “Trước mặt nhiều người như vậy, cô không ngại mất mặt chứ tôi còn ngại mất mặt, rút mau cho tôi!”

Kết quả lời này vừa nói ra, một đám hàng xóm láng giềng lập tức bắt đầu mồm năm miệng mười chỉ trích ông ta.

“Ngó kìa, lớn lên nhân mô nhân dạng*, thật không ngờ là loại đàn ông này.”

* Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Bên ngoài mang hình dáng con người nhưng bên trong tư cách/ tính tình/phẩm chất thấp kém. Chắc nhân mô nhân dạng cũng như thế.

“Tráng □□ mấy năm nay nhờ về bên ngoài tốt mà hại không ít cô gái nhí, còn lắm lời hơn người chết sao không đi tìm chết luôn đi.”

Thịnh Khải Minh không biết đã xảy ra chuyện gì, lại nhìn Thạch Bình đứng lau nước ở một bên đang được Thịnh Nịnh đỡ, trong lòng cũng đoán được ngay tức khắc, trong chớp mắt không tìm được cơn giận, hùng hù hũ hũ muốn xông tới giằng co với Thạch Bình nhưng lại bị Ninh Thanh giơ tay ngăn lại.

“Có phải cô ấy đã nói gì với cô không?” Thịnh Khải Minh không thể tin trờng mắt nhìn vợ cũ: “Không phải cô tin lời quỷ của cô ấy chứ?”

Ninh Thanh cao giọng hỏi ngược lại: “Vậy chẳng lẽ những gì anh nói với tôi năm đó đều là lời nói của người khác ư!”

Trong mắt Thịnh Khải Minh hiện lên chột dạ trong giây lát, sau đó ra vẻ rất tự tin hỏi: “Năm đó tôi nói cái gì?!”

Ninh Thanh cười lạnh gật đầu.

“Thịnh Khải Minh anh không thừa nhận đúng không, được, bây giờ tôi gọi điện thoại cho luật sư của tôi tới, tôi, anh còn có Thạch Bình, hôm nay ba người chúng ta ba mặt một lời nói rõ chuyện năm đó, xem rốt cuộc ai mới là súc sinh kia!”

Đối mặt với sự hùng hổ dọa người của vợ cũ, mặt mũi Thịnh Khải Minh trắng bệch lui về phía sau một bước dài, thế mà giây phút này hoảng sợ đến mức không nói nên lời.

Thịnh Khải Minh không khỏi nghĩ đến trước khi hai người ly hôn, mỗi lần Thịnh Khải Minh bị bố vợ đánh, đều là Ninh Thanh ra mặt bảo vệ mặt mũi cho ông ta.

Có nhà mẹ đẻ vững chắc làm chỗ dựa như vậy, nhiều năm trôi qua, Thịnh Khải Minh chưa từng có nửa phần tôn nghiêm của đàn ông ở trước mặt bà.

Chuyện ngoại tình đã trôi qua nhiều năm như vậy, bây giờ lại nhắc lại, giống như xé vết thương cũ bụi bặm nhiều năm của mấy người một lần nữa.

Hận ý của Ninh Thanh và Thịnh Nịnh không còn dày đặc với Thạch Bình như năm đó nữa. Năm đó Thạch Bình giải thích một chữ hai mẹ con Ninh Thanh cũng ngại ghê tởm, bây giờ ngấm lại, năm đó Thịnh Khải Minh chính là chui vào khoảng trống này mới khiến Thạch Bình trước sau không có cách nào nói chân tướng ngoại tình nói cho hai mẹ con cô biết.

Vì trả thù Thạch Bình, Ninh Thanh hủy hoại công việc và tương lai của bà ấy, nhiều năm Thịnh Nịnh vẫn trước sau như một, không chịu cho bà ấy một chút sắc mặt tốt.

Năm đó hai mẹ con đẩy hận ý lên người Thạch Bình, thậm chí cố ý xem nhẹ Thịnh Khải Minh, đương nhiên hai người biết Thịnh Khải Minh mới là người đầu sỏ thật sự nhưng trước khi Thạch Bình xuất hiện, ông ta là chằng, là bố.

Ông ta từng là người chống và người bố hoàn mỹ như vậy, hai mẹ con hận ông ta, lại không thể không thừa nhận hai người yêu thương ông ta, cho dù dưới một hận ý lớn như vậy thì tình cảm cũng không dễ dàng bao phủ trong một sớm một chiều như vậy.

Sự việc đã trôi qua lâu như vậy rồi, tất cả yêu hận đều trở nên lý trí, nhớ lại lúc trước, hai mẹ con đều cảm thấy châm chọc đến cực điểm.

Dựa vào thứ gì, dựa vào đi đâu gì mà Thạch Bình phải gánh vác tất cả tội lỗi mà Thịnh Khải Minh có thể nhởn nhơ đi làm và sinh sống tốt như vậy được.

Sự thật của năm đó đã lộ ra toàn bộ, ngoại trừ Thịnh Khải Minh ra, những người khác đều giống như toàn thân mất hết sức lực suy sụp thờ phào nhẹ nhõm.

Ninh Thanh thản nhiên nói: “Thịnh Khải Minh, anh thật sự làm cho tôi cảm thấy khi tôi còn trẻ yêu anh như một kẻ đần.”

Ninh Thanh không còn yêu Thịnh Khải Minh nữa cho nên bà sẽ không còn mù quáng lựa chọn tin tưởng ông ta, cũng không còn một mực hận Thạch Bình nữa.

Đối với sự thật năm đó, bà có phán đoán của riêng mình.

Thịnh Khải Minh vô lực cãi lại, đành phải lúng ta lúng túng nói: “... Thực xin lỗi.”

Ông ta thật sự từng yêu Ninh Thanh cho nên lúc quyết định ngoại tình từng hung hăng lên án mình.

Ông ta cũng thật sự từng yêu Thạch Bình cho nên một giây ngoại tình cũng từng cảm thấy rất cuộc mình cũng được toại nguyện.

Dưới tâm trạng mâu thuẫn như vậy, Thịnh Khải Minh đã hung hăng làm tổn thương hai người phụ nữ.

-

Sau khi tất cả cuộc nói chuyện kết thúc, Ninh Thanh chuẩn bị mang Thịnh Nịnh rời đi.

Thạch Bình đưa hai mẹ con đến bên cạnh xe.

Thịnh Nịnh lên xe trước, một chân của Ninh Thanh đã bước lên xe rồi nhưng bỗng dừng lại thu về, quay đầu nhìn về phía Thạch Bình.

“Thạch Bình, tôi không có cách nào tha thứ cho cô.” Ninh Thanh nói.

Thạch Bình cúi đầu, nghẹn lời nói: “Tôi biết.”

Bà ấy cũng không có cách nào tha thứ cho bản thân.

Năm đó bà ấy thật sự đem lại tổn thương quá lớn cho mẹ con các cô, đây là sự thật rõ ràng, không có cách nào để xóa bỏ.

Ninh Thanh: “Cô ly hôn với Thịnh Khải Minh đi.”

Thạch Bình nhắm mắt lại, cười khổ lắc đầu: “Nếu như tôi có thể được lựa chọn, năm đó tôi sẽ không kết hôn với ông ta.”

“Bây giờ cô có thể lựa chọn.” Ninh Thanh nhìn Thạch Bình, lần đầu tiên đối mặt với bà ấy với giọng điệu bình tĩnh như vậy: “Tôi sẽ không buông tha dễ dàng cho ông ta, nếu như cô tiếp tục đi theo ông ta thì sẽ gặp họa. Cho nên tôi sẽ tìm luật sư thưa kiện giúp cô, phí kiện tụng tôi trả, cho dù chuyện năm đó đã không có bất kỳ chứng cứ nào, cho dù không thể đề tên súc sinh Thịnh Khải Minh rút ra khỏi nhà thì tôi sẽ để luật sư tận lực tranh thủ được lợi ích lớn nhất cho cô.”

“Lúc này đây không ai ép cô, cô tự mình quyết định.”

Mặt mày Thạch Bình kinh ngạc, run môi không thể tin được Ninh Thanh lại giúp mình.

Mà Thịnh Nịnh ngồi trong xe cũng nghe được lời của Ninh Thanh, cũng lộ ra mặt mày không thể tin được y chang Thạch Bình.

Bà ấy im lặng một lúc nhưng giọng nói yếu nhưng rất kiên định: “Tôi sẽ ly hôn.”

“Sau khi ly hôn với tên súc sinh kia, bắt đầu cuộc sống lại một lần nữa đi.” Ninh Thanh thản nhiên nói: “Khi còn bé, Nịnh Nịnh luôn nói cô giáo Thạch tốt bao nhiêu, nếu như không có súc sinh kia, nói không chừng bây giờ cô đã đào lý khắp thiên hạ* rồi.”

*Chúng ta thường dùng “đào lý mãn thiên hạ” 桃李满天下 để hình dung vị thầy có nhiều học trò khắp nơi trong cả nước. Cũng có thể dùng để khen tặng vị thầy đã đào tạo nhiều học trò ưu tú.

Vất vả lắm Thạch Bình mới bình phục lại tâm trạng lại nổi sóng một lần nữa, cho dù dùng sức nhắm mắt cũng không có cách nào ngăn cản nước mắt trút xuống.

“... Cảm ơn.” Bà ghen ngào nói: “Cảm ơn chị, cảm ơn chị đã sẵn sàng giúp tôi.”

Ninh Thanh ừ một tiếng rồi ngồi lên xe rời đi.

Xe chạy ra khỏi tiểu khu, hai mẹ con ngồi trong xe không nói gì cả nửa ngày.

Vừa rồi những lời Ninh Thanh nói với Thạch Bình, Thịnh Nịnh đều nghe thấy.

Nếu như cô là Ninh Thanh, cô nghĩ mình cũng sẽ ra tay giúp Thạch Bình giải thoát khỏi bế khổ, không phải là vì đã tha thứ cho Thạch Bình,

khúc mắc giữa hai người mãi mãi không thể tan biến mà đơn giản chỉ vì cho người phụ nữ đáng thương kia cần một cơ hội để bắt đầu lại cuộc sống.

Trong xe trằn mặc, bỗng dưng Ninh Thanh mở miệng: “Bé ơi.”

Thịnh Nịnh khẽ ừ một tiếng.

“Mấy năm nay Thạch Bình có đối xử tốt với con không?”

Thịnh Khải Minh ly thân với Ninh Thanh từ năm cô bảy tuổi, đi theo sống với Thịnh Khải Minh và Thạch Bình. Mấy năm gần đây, vì Ninh Thanh muốn để mình mau chóng thoát khỏi cuộc hôn nhân thất bại cho nên tới bây giờ bà chưa từng hỏi Thịnh Nịnh có sống tốt không, cũng chưa từng hỏi mẹ kế Thạch Bình này có tốt với cô hay không.

Điều này cũng làm cho Thịnh Nịnh hơi không biết nên phản ứng như thế nào khi lần đầu tiên nghe được câu quan tâm này từ miệng mẹ.

Thịnh Nịnh không trả lời, Ninh Thanh cũng có thể đoán được, thấp giọng lầm bầm: “Hắn là khá tốt, nếu không bà cụ kia cũng sẽ không cho rằng người ta là mẹ ruột của con.”

Ninh Thanh nhớ tới năm đó sau khi bà từ bỏ quyền nuôi dưỡng Thịnh Nịnh, trước lần cuối trước khi ra nước ngoài đưa Thịnh Nịnh đến chỗ Thịnh Khải Minh.

Thịnh Nịnh biết rất có thể đây là lần cuối cùng cô và mẹ gặp mặt, trên đường đi xe vẫn khóc mãi, đợi đến nơi, cô vẫn kéo tay mẹ không chịu buông.

Nhưng Ninh Thanh vẫn nhẫn tâm bỏ Thịnh Nịnh, cũng không quay đầu mà xoay người rời đi.

Xe chầm chầm chạy đi, Thịnh Nịnh lại đuổi theo từ trong ngõ nhỏ, bóng dáng nho nhỏ vẫn đuổi theo chiếc xe chạy, không ngừng kêu mẹ con sai rồi, mẹ đừng không cần con.

Thị Nịh không chạy được bằng xe, cuối cùng té thẳng xuống mặt đất, vẫn là Thạch Bình cuống quít chạy tới ôm cô đỡ cô đừng khóc.

Nhiều năm trôi qua, rốt cuộc Ninh Thanh mới hậu tri hậu giác cảm thán nói: “May mắn con lớn lên tốt đẹp.”

Thị Nịh không nói gì.

Bởi vì cô cảm thấy rằng mình không lớn lên tốt đẹp.

Cô vẫn thích bản thân khi còn nhỏ, lạc quan đơn thuần, nhiệt tình vui vẻ, dù là đối với gia đình hay đối với bạn bè, đều sẽ hết sức để yêu thương ôm lấy bọn họ.

Sau khi trở lại khách sạn, Ninh Thanh đặt một phòng cho Thị Nịh, để buổi tối cô ngủ một giấc thật ngon.

Thị Nịh tê liệt ngã xuống giường lớn trong phòng, nhìn chằm chằm tr ần nhà ngăn người thật lâu, bởi vì lời nói của Ninh Thanh mà từng chút từng chút nhớ lại ký ức một mình lớn lên, cũng không biết mình chịu đựng như thế nào.

Cô cắn môi dưới, cuối cùng vẫn không nhịn được mà khóc lên, hung hăng đem tất cả nước mắt chảy không ngừng giải tỏa ra.

Trước kia một mình quen rồi, lúc cô độc cũng cũng không hề thể lương như vậy, mà giây này phút này, đột nhiên cô rất nhớ một người.

Thị Nịh lấy điện thoại ra, hít mũi một cái rồi gọi điện thoại cho người này.

Ôn Di ễn bắt máy rất nhanh, giọng nói tr ần thấp ổn định cẩn thận trước sau như một.

Thị Nịh vừa nghe thấy tiếng nói này, cảm xúc vừa nãy cố lắm mới trở nên bình tĩnh lại mãnh liệt lên, nước mắt từng giọt tuôn trào, cô gắt gao che miệng, sợ bị anh nghe ra mình đang khóc.

Ôn Diễm kiên nhẫn gọi cô vài tiếng, hỏi sao cô không nói lời nào sau đó Thịnh Nịnh cúp điện thoại, vẫn quyết định nhắn tin WeChat cho anh.

Thịnh Nịnh gõ chữ rất nhanh, dùng hình thức chữ cái đứt quãng nói cho Ôn Diễm biết chuyện xảy ra trong hôm nay.

Cô không trông cậy vào Ôn Diễm có thể xem mấy thứ này xong, cô chỉ muốn tìm ai đó tâm sự một chút thôi.

Nhưng sau khi cô nhắn một đoạn dài, anh sẽ nhanh chóng trả lời lại, tỏ vẻ mình vẫn luôn đọc tin nhắn cô gửi tới, không phân tâm đi làm chuyện khác.

Cuối cùng Thịnh Nịnh gửi cho anh một icon đậu nành đang khóc thút thít.

Ôn Diễm trả lời nàng: “Em khoankhóc, chờ anh tới.”

-

Từ lần này trước khi Ôn Diễm đến Hàng Thành, ông cụ Hạ cũng đã thúc giục anh mấy lần, Ôn Diễm cũng biết mục đích ông ngoại gọi anh đến Hàng Thành cho nên vẫn kéo dài không trở về.

Đơn giản là muốn đẩy cái cô Hồ Dung cho anh quen biết.

Ôn Diễm chậm chạp không tới được, ông cụ Hạ liền dứt khoát bảo Hồ Dung đi Yên Thành tìm anh.

Sau đó Hồ Dung trở về từ Yên Thành, ông cụ Hạ hỏi cô ấy ấn tượng của cháu đối với cháu ngoại này của mình như thế nào, có vừa mắt hay không, mà Hồ Dung lại nói cho ông cụ Hạ biết, nói Ôn Diễm đã có bạn gái.

Đầu tiên ông cụ Hạ không tin, cảm thấy là Ôn Diễm tìm một cô gái nào đó đóng kịch.

Chuyện Ôn Diễm có bạn gái không cố ý công khai nhưng cũng không cố ý giữ bí mật, mấy cấp dưới thân cận của anh đều biết chuyện này cho nên

điều tra rất dễ.

Trong khoảng thời gian bảo người đi điều tra, ông cụ Hạ cũng một mực gây áp lực cho Ôn Diển.

Mãi cho đến lần đó Ôn Chinh đánh nhau với người khác đến Cục Cảnh sát, Ôn Diển lại nhận được điện thoại của ông cụ Hạ.

Ôn Diển vẫn cứ dẫu muối không vào, mà lần này ông cụ Hạ lại thay đổi cách nói.

“Ông đã tìm hiểu một ít bối cảnh gia đình của cô gái đó rõ ràng rồi.” Giọng điệu ông cụ Hạ rất nhạt: “Ông biết ông ngoại nó, nếu cháu thật sự thích nó không ngại dành thời gian tới đây một chuyến, chúng ta bàn chuyện con bé đó.”

Cho nên Ôn Diển tới, lúc anh tới Hồ Dung cũng ở đây, dù sao đây cũng là ở nhà họ Hạ, vì thế không thể không ngồi ở bàn ăn cơm chiều cùng người khác.

Chờ sau khi ăn cơm xong, ông cụ Hạ một mình gọi Ôn Diển vào phòng sách, vừa ngồi xuống đã đi thẳng vào chủ đề

“Ông ngoại của cô gái kia ở bên Thượng Hải cũng coi như là một nhân vật nhỏ, lúc trước còn nhờ người mai mối liên lạc với cậu cả của cháu, cậu cả cháu thăng chức ông ta còn tặng lễ.” Ông cụ Hạ chuyển đề tài, giật môi châm chọc nói: “Cũng may mà không phản ứng, nếu không cậu cả cháu sẽ bị Ủy ban Kỷ luật gọi đi uống trà rồi.”

Mặt mày Ôn Diển nghiêm lại, nhanh chóng nghe ra ý tứ chân chính của ông cụ Hạ.

“Thời trẻ bố mẹ cô gái kia ly hôn, chủ yếu là con bé đó đi theo bố nó, bên bố nó ông cũng hiểu một chút.” Ông cụ Hạ nhấc mí mắt lên, cười nhạo nói: “Đàn ông không có tương lai thì nên đi.”

Nhà họ Hạ đi đầu tra người thật sự có hiệu quả, thu thập thông tin vừa nhanh vừa rõ ràng, so với lúc Ôn Diển đi đầu tra Thịnh Thi Mông, cũng không tra rõ ràng như họ.

Ôn Diển thản nhiên hỏi: “Cho nên ông tìm cháu, chính là vì nói cho cháu biết những thứ cháu đã biết?”

“Ồ? Nó đã nói với cháu rồi à?” Ông cụ Hạ hơi kinh ngạc: “Cháu có thể chấp nhận sao?”

Ôn Diển không nói gì, đáp án rất rõ ràng.

“Ông nhớ rõ lúc trước cháu cũng rất phản đối chuyện Ôn Chinh và bạn gái nó.” Ông cụ Hạ không rõ ý tứ cười lên tiếng: “Nó tìm đưa em, cháu tìm đưa chị, hai chị em nhà này thật là bản lĩnh, ông còn rất muốn gặp đấy.”

“Không cần.” Ôn Diển trực tiếp từ chối.

Bị từ chối thẳng thừng như thế, ông cụ Hạ lập tức thu ý cười lại, cũng không lãng phí thời gian với Ôn Diển nữa, dứt khoát mở ra nói: “Ông chuẩn bị đường cho cháu, cháu lại đi tìm một cô gái như vậy, sau này cô ta có thể giúp gì được cho cháu?”

“Lúc trước cháu đã nói với ông rồi, từ sau khi xuất ngũ cháu không nghĩ tới việc phát triển bên chỗ ông, nhà họ Ôn cần cháu, bố cháu cũng cần cháu.” Ôn Diển rũ mí mắt, giọng điệu bình tĩnh: “Lại nói nếu ông muốn cháu sang đổi thành họ Hạ, chắc chắn bố cháu cũng không có khả năng đồng ý.”

“Cháu cũng không phải cho một mình Ôn Hưng Dật sinh ra, nó không đồng ý thì ích gì, nếu mẹ cháu còn sống, chưa chắc sẽ không đồng ý cho cháu theo họ con bé.” Ông cụ Hạ nhẹ nhàng nói: “Mẹ cháu là con gái út của ông, ông thương con bé, con bé qua đời, ông không vì nhà họ Hạ thì cũng phải vì con bé mà để lại một chút kỷ niệm, chuẩn bị lót đường cho cháu, cháu nói coi có đúng hay không?”

Bỗng dưng Ôn Diển nở nụ cười.

“Ông thương mẹ cháu, cho nên để bà ấy gả xa, tận Yên Thành?”

Ông cụ Hạ lập tức hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ nó gả không tốt sao? Hay cháu đang nghi ngờ nhân phẩm bố cháu?”

Ôn Diễn nói: “Nhân phẩm bố cháu có tốt đến đâu thì đối với mẹ cháu mà nói, ông ấy cũng không phải là người tốt.”

Có một người vợ đã mất nhớ mãi không quên, còn có một đứa con gái không nhỏ hơn Hạ Thanh Thu bao nhiêu.

Hạ Thanh Thu vừa gả qua, cũng đã nhìn thấy tương lai của mình.

Cùng giường dị mộng*, Ôn Hưng Dật thường xuyên nhìn chăm chăm ảnh của người vợ đã khuất mà ngẩn người, mà ông đối với Hạ Thanh Thu thì chỉ có khách sáo và xa cách, mỗi phút mỗi giây đều nhắc nhở cô gái trẻ vừa tốt nghiệp Đại học không bao lâu này, gả cho mình có bao nhiêu thất bại.

*Xét theo nghĩa đen, đồng sàng dị mộng có nghĩa là hai người ngủ cùng một chiếc giường nhưng lại mơ hai giấc mơ khác nhau. Sau này, câu thành ngữ này còn dùng để chỉ những đôi vợ chồng không yêu thương nhau, không hòa thuận, không đồng lòng, tuy nằm cùng giường, ăn cùng mâm nhưng trong lòng lại chỉ nghĩ đến người khác, tâm tư tình cảm không hướng về nhau.

Hạ Thanh Thu vì được bố và chồng tán thành, đem toàn bộ hy vọng của mình lên người Ôn Diễn.

Đối với bà mà nói con trai không giống như con trai, ngược lại càng giống như là một công cụ dùng để thu hút một tia chú ý cho cuộc sống đã dừng lại của mình, Ôn Diễn sống một mỗi đến mức nào bà không quan tâm, bà chỉ quan tâm Ôn Diễn có đủ ưu tú để cho chồng nhìn vào người vợ như bà hay không.

Vì thế Ôn Diễn chiếu theo ý của mẹ, sống thành dáng vẻ bà mong đợi nhất.

Mà bây giờ mẹ đã qua đời, lại rồi rắm những gì mà mình chịu lúc còn nhỏ cũng không có ý nghĩa gì, đột nhiên Ôn Diễm hỏi: “Có đôi khi cháu suy nghĩ, nếu như không phải vì mấy đứa cháu của ông không đi theo con đường của ông, ông lo lắng từ thế hệ này nhà họ Hạ sẽ chặt đứt thì ông còn nhìn cháu ngoại như cháu một cái sao?”

Nội tâm Ông cụ Hạ chợt dạ, lập tức vỗ bàn hô: “Nói gì vậy! Ông không chỉ vì nhà họ Hạ, đương nhiên cũng là vì cháu.”

“Vậy ông hết hy vọng đi. Cháu sẽ không thay đổi họ, cô gái đó cháu sẽ không để ông tới gần.” Ôn Diễm đứng lên, rõ ràng là không muốn nói chuyện với ông cụ Hạ nữa, lạnh nhạt nói: “Còn lại ông cứ nhắm vào cháu là được.”

“Được rồi! Được rồi! Không hồ là cháu ngoại của Hạ Chí Chính tôi! Tôi muốn xem anh có bao nhiêu bản lĩnh!”

...

Lúc Ôn Diễm đi từ phòng sách ra, trên trán có một vết bầm nhàn nhạt, khóe mắt cũng hơi đỏ.

Hồ Dung vẫn đợi bên ngoài phòng sách, thấy anh đi ra, lập tức bước nhanh về phía anh.

“Ông ngoại anh có đồng ý cho anh và bạn gái của anh ở bên nhau không?” Trên mặt Hồ Dung mang theo ý cười, nhìn thấy vết thương trên trán anh, giọng điệu hơi đáng tiếc: “Nhìn sắc mặt anh kém như vậy, chắc là thất bại rồi hả?”

“Cô Hồ vẫn nên ít quan tâm đến chuyện của tôi đi, cô và bạn trai cô thật làm người ta tiếc hận.” Ôn Diễm thản nhiên nhìn cô gái nói: “Nhưng tôi còn không cần cô nhắc đến sự đồng tình với tôi.”

Biểu cảm Hồ Dung cứng đờ.

Lúc ấy ông cụ Hạ không ngờ Ôn Diễm lại thật sự không trốn, nhìn thấy mảnh vỡ văng lên xẹt qua Ôn Diễm, lúc này mặt mày ông ấy mới căng thẳng, lập tức muốn xông lên xem xét vết thương của Ôn Diễm.

Cũng may là chỉ đụng đến khoe mắt, ông cụ Hạ thở phào nhẹ nhõm, một bụng lửa cũng không thê nào phát nổi nữa, đành phải xua tay để Ôn Diễm rời đi.

Ôn Diễm trở về phòng, lúc nhận được điện thoại của Thịnh Ninh, anh đang ngồi trong phòng bôi thuốc mỡ cho vết thương trên khoe mắt mình.

Vừa bắt máy đã nghe thấy trong giọng nói của cô có gì đó không ổn.

Tâm tư đàn ông sáng quắc, cô cũng chưa nói gì, anh đã đoán được chắc hẳn Bánh Trôi của anh bị tử thân oan ức bên đó rồi.

-

Thịnh Ninh khóc lóc rồi ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này ngủ đến mấy giờ sáng, cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cô nhắm mắt lại, tay sờ loạn sang bên cạnh, sờ được điện thoại rồi dựa vào trí nhớ cơ bắp trượt nút nghe, giọng nói buồn ngủ alo một tiếng.

Giọng nói của người đàn ông cũng hơi mệt mỏi: “Đã ngủ rồi sao?”

“Hử?” Thịnh Ninh mở mắt ra, nhìn tên người gọi lại nhìn đờ đờ “Đã trễ vậy rồi, sao anh còn chưa ngủ?”

“Sao anh chưa ngủ? Em còn không biết xấu hổ mà hỏi hả?” Ôn Diễm hừ lạnh một tiếng, không chút để ý nói: “May mắn vé tàu cao tốc từ Hàng Thành đến Thượng Hải không khó mua.”

Bỗng Thịnh Ninh tỉnh táo ngay, bật dậy từ trên giường ngay tức khắc.

Cô không dám tin nói: “Đừng nói với em là anh sẽ đến ngay bây giờ đó nghe?”

Ôn Diễm thản nhiên nói: “Vào buổi tối, có một cô nhóc đáng thương gọi điện thoại cho anh, lại không dám để cho anh nghe thấy tiếng mình khóc, còn cố ý gọi điện nói với anh, kết quả gọi điện cũng không nói không rằng, sau đó chuyển sang gõ chữ, mà gõ cũng chưa được mấy chữ đã gửi icon mặt mày tủi thân khóc lóc cho anh, sao anh không tới đây ngay bây giờ được chứ?”

Thịnh Ninh: “...”

Người đàn ông nói thêm: “Nhỏ đáng thương, gửi định vị cho anh.”

Cô lập tức gửi định vị của mình cho anh.

Ôn Diễm còn đang trên đường, Thịnh Ninh lại đứng ng ẫ không yên trong phòng, lúc thì nằm lúc thì đứng lên, lúc thì hít đất lúc lại gập bụng, đáng tiếc trong phòng không có thiết bị tập thể dục, nếu không có khi cô có thể tiêu hao ít nhất năm trăm calo trong khoảng thời gian chờ Ôn Diễm tới.

Bây giờ cô cũng không nói nên lời rồi cuộc mình là khẩn trương hay là kích động, giống như đôi tình nhân yêu xa hơn nửa năm không gặp, vừa nghĩ đến lát nữa sẽ gặp mặt, thân thể sẽ run rẩy không khống chế được, đầu óc cũng suy nghĩ lung tung theo, bắt đầu ảo tưởng khi gặp mặt sẽ là khung cảnh gì.

Thịnh Ninh thật sự bị tâm trạng này tra tấn đến xỉu ngang xỉu dọc, rồi cuộc sau khi nhận được điện thoại của Ôn Diễm, không nhận được rụt rè, dùng giọng điệu mỉa mai tích cực nói với anh: “Tới rồi hả?!”

Người đàn ông bị giọng điệu tích cực như vậy của cô làm cho hơi sững sốt, cười ra tiếng ở đầu dây bên kia,

Thịnh Ninh ý thức được mình quá không rụt rè, ho một tiếng, thay đổi giọng điệu bình tĩnh: “Tới rồi hả?”

“Ừm, đến cửa khách sạn rồi.” Ôn Diễm nói: “Xuống đón anh đi.”

Rõ ràng chỉ cần anh nói với nhân viên lễ tân một tiếng, bảo nhân viên lễ tân gọi điện thoại cho phòng Thịnh Ninh thì có thể tự mình lên lầu nhưng anh nhất định phải bảo cô xuống đón.

Thịnh Ninh cũng không hề để ý tâm tư nhỏ bé kiêu ngạo của đàn ông, lập tức nói: “Em xuống ngay.”

Cô vội vàng chạy xuống lầu, gần như là chạy nước rút trăm mét bay tới sảnh lớn khách sạn.

Lúc này sảnh lớn khách sạn sáng sủa như ban ngày đã rất vắng tanh, chỉ còn lại mấy nhân viên khách sạn còn đang làm việc, người đàn ông đang đứng ở quầy lễ tân chờ cô.

Nhìn thấy thân hình cao gầy quen thuộc kia, cũng không biết là có phải quá mức kích động hay không, chớp mũi Thịnh Ninh lại cay cay.

Có lẽ là cảm ứng điện tâm điện giữa các tình nhân, Ôn Diễm trùng hợp quay đầu lại sau đó nhìn thấy Thịnh Ninh đang chạy vội về phía anh.

Cô chạy như bay tới làm cho anh hơi ngậy người, khoe miệng vô thức cong lên, cảm giác rung động ngay tức khắc tuôn ra chảy vào mỗi một tế bào trên thân thể từ sâu trong đáy lòng, một đôi mắt nhìn chăm chăm bóng dáng càng ngày càng gần mình này, luyến tiếc dời đi nửa centimet.

Thịnh Ninh xông thẳng vào trong ngực anh.

“Anh đến rồi!” Gần như cô nhảy dựng tại chỗ lên, phấn khích kêu to: “Anh đến rồi này!”

Khi trong lòng ngực được lấp đầy bởi cô, bỗng dưng người đàn ông cảm thấy rằng chuyến tàu cao tốc này thật là xứng đáng.

Chương 106

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Anh đến rồi.”

Đáy mắt Ôn Diễm mềm mại, nụ cười tràn ra từ cổ họng, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu của Thịnh Nịnh.

Thịnh Nịnh vốn rất ngại đối với hành động thể hiện tình cảm trước mặt người khác nhưng hôm nay cảm xúc cô thật sự phập phồng quá lớn, buổi tối ở một mình trong phòng khách sạn, nhớ lại mấy năm nay mình lớn lên như thế nào, rồi cực kỳ cực kỳ nhớ Ôn Diễm.

Cô biết trong nhà Ôn Diễm cũng có việc, cuộc sống của anh cũng không phải chỉ có mỗi mình cô cho nên cho dù cô rất nhớ anh, cô cũng không tùy hứng bảo anh bỏ chuyện trong nhà đi, nhanh chóng tới an ủi mình.

Nhưng Ôn Diễm lại tới, vào mấy giờ sáng khi phần lớn mọi người đã say giấc, một mình anh ngồi tàu cao tốc tới tìm cô.

Nhân viên lễ tân nhìn toàn bộ quá trình không chớp mắt, sau đó cúi đầu rất có đạo đức nghề nghiệp, mím môi vụng trộm cười.

Bất chấp ánh mắt của nhân viên lễ tân, cũng bất chấp có phải người ta đang cười nhạo cô dính người như vậy hay không, Thịnh Nịnh chỉ cần ôm Ôn Diễm, hai tay ôm chặt lấy eo thon gầy săn chắc của người đàn ông, cho đến khi người đàn ông nhẹ giọng nói với cô: “Lát nữa rồi ôm tiếp nhé, anh đăng ký trước, nếu không thì không vào được phòng em.”

Thịnh Nịnh ừ một tiếng, lúc này mới không nở buông tay anh ra.

Tay phải Ôn Diễm đưa chứng minh nhân dân cho nhân viên lễ tân, tay trái buông xuống bên cạnh, được Thịnh Nịnh nắm chặt, mười ngón tay siết chặt.

Hôm nay cô thật sự rất dính anh, càng dính chặt càng khiến Ôn Diễm hưởng thụ, từ lúc nhìn thấy cô thì độ cong trên môi không hề buông xuống.

Vừa nhìn là biết bạn trai đi “ngàn dặm xa xôi” đến thăm làm vui sướng bất ngờ mà!!!

Vì không làm chậm trễ thời gian của hai người, nhân viên lễ tân nhanh chóng đăng ký chứng minh nhân dân cho Ôn Diễm sau đó cười tủm tỉm cung kính đưa hai người lên lầu trở về phòng.

Hai người đi vào thang máy, thấy rối cuộc xung quanh cũng không có ai, Thịnh Ninh muốn biểu đạt tâm tình kích động của mình cho anh thấy, vì thế cô cố vũ đánh một tiếng trống hăng hái tinh thần, túm cổ áo người đàn ông ép anh cúi người xuống, chính cô cũng nhón chân lên.

Cô vốn định hôn lên môi anh nhưng bởi vì trong thang máy có camera giám sát nên tạm thời nhịn xuống, chỉ chụt một cái trên má anh rồi thôi.

Ôn Diễm sững sốt, Thịnh Ninh hơi ngượng ngùng, ho một tiếng rồi lui sang bên cạnh hai bước, giữ vững khoảng cách với anh.

Người đàn ông lấy lại tinh thần, trên mặt bình tĩnh nhìn không thấy cảm xúc gì nhưng trong mắt là mãnh liệt vạn phần.

Anh dùng ngón trỏ chỉ chỉ bên má còn lại của mình, nghiêm trang yêu cầu cô: “Nào, bên này cũng muốn nữa.”

Thịnh Ninh bị giọng điệu chỉ chỉ hôn má như là lẽ đương nhiên của anh chọc cười, không muốn anh đắc ý quá, lấy cớ là trong thang máy có camera giám sát.

Ôn Diễm nhướn mày, ra vẻ bưng bình nói: “À, cho nên lúc vừa nãy hôn, em cũng dùng siêu năng lực để giám sát?”

“...” Thịnh Ninh ho một tiếng, vô cùng cứng nhắc chuyển đề tài: “Trước khi tới anh đã ăn cơm tối chưa?”

Rõ ràng Ôn Diễm không có ý định buông tha cô như vậy, nhếch môi thản nhiên hỏi: “Nếu không em dùng siêu năng lực đoán một chút đi?”

Mặt mày Thịnh Nịnh then quá hóa giận, phồng má hung hăng trừng mắt nhìn anh sau đó giờ nắm đấm sắt của mình hung ác uy hiếp nói: “Anh nói lại coi?”

Cô nhóc Thịnh Nịnh này, một giây trước còn cho anh một nụ hôn, một giây sau lại cho anh một nắm đấm.

Đúng là trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Môi Ôn Diễm giật giật, giờ tay lên, nắm chặt tay, dễ dàng bao bọc nắm đấm nhỏ của cô, bình tĩnh trào phúng nói: “Ôi, nắm đấm thật lớn.”

Thịnh Nịnh: “...”

-

Ôn Diễm ăn cơm chiều rồi mới tới nhưng Thịnh Nịnh chưa ăn, vì thế nhân viên lễ tân vừa nhìn theo đôi tình nhân này lên lầu, trong chớp mắt đã nhìn thấy hai người đi xuống.

Thịnh Nịnh nói muốn ăn một chút đồ ăn khuya gì đó bình dân, ví dụ như nướng BBQ xiên cay gì đó, Ôn Diễm lại không vui lắm, nói cô đã trở như vậy còn ăn mấy đồ ăn như thế sẽ nặng bụng, muốn cô đổi thành đồ ăn thanh đạm.

Lúc này Thịnh Nịnh bĩu môi, giờ tình tình nhỏ dỗi không ăn nữa.

Bình thường Ôn Diễm đã dạy dỗ người khác quen rồi, bình thường anh giảng dạy đều rất có đạo lý, mà Thịnh Nịnh cũng là một cô gái thích nghe giảng đạo lý cho nên đừng ý nghe lời anh nói.

Nhưng có đôi khi cô bướng bỉnh ngang ngược, Ôn Diễm cũng không còn cách nào khác, cô muốn thế nào thì thế đó đi, anh không quản được,

cũng không nỗ lực quá nghiêm trọng khiến cô không vui, đến lúc đó còn phải cúi đầu dõ dãnh.

“Muốn ăn gì thì ăn nấy, anh không nói nữa được chưa.” Người đàn ông thỏa hiệp nói: “Cùng lắm thì ăn đau bụng, anh đi bệnh viện truyền nước với em.”

Nghe anh chuẩn bị đi bệnh viện với cô, Thịnh Nịnh hơi cạ lời: “Em không yếu đuối như vậy đâu.”

Cửa hàng mở cửa hai mươi bốn giờ nhiều lắm, Thịnh Nịnh dùng điện thoại tra một cửa hàng thịt nướng cách khách sạn không xa sau đó bắt taxi ca đêm đi tới đó.

Thịt nướng của cửa hàng này đều là do khách hàng tự nướng, bình thường Thịnh Nịnh đi ăn món này với Thịnh Thi Mông, hai chị em thay phiên nhau nướng, hôm nay Thịnh Nịnh muốn lười biếng, đẩy dụng cụ nướng thịt về phía Ôn Diển, bắt đầu phải tay làm bà chủ.

Đối với sự kiêu ngạo của cô, Ôn Diển hơi bất đắc dĩ, nói: “Được, anh nướng cho em.”

Sau đó anh cầ lấy dụng cụ, lại yêu cầu cô: “Nhưng anh nướng cho em, em phải thành thật ăn hết đó nghe chưa?”

Thịnh Nịnh tự tin lên tiếng: “Không thành vấn đề”

Sự thật chứng minh cô đánh giá bản thân cao quá. Lúc gọi đồ ăn cho rằng mình là đại vương dạ dày, phóng khoáng gọi mấy đĩa thịt liên tiếp, kết quả mới ăn một ít đã cảm thấy no.

Trước kia Ôn Diển còn là quân nhân cũng đã nuôi dưỡng thói quen không bỏ phí thức ăn cho nên tất cả thịt còn lại đều là anh ăn giúp cô.

Anh muốn nói cô nhưng cũng không biết phải nói gì.

Sau khi ăn hết bàn, Ôn Diễm muốn đi dạo tiêu thực, Thịnh Nịnh biết anh ăn nhiều là đồ dư của mình cho nên mời phần ngoan ngoãn đi dạo với anh.

Đêm hôm khuya khoắt, Thịnh Nịnh rất chủ động khoác tay anh, hai người cứ đi dạo trên đường như vậy.

Đi một lát, rốt cuộc dạ dày Ôn Diễm cũng không còn căng lên như vậy nữa.

Lông mày anh vẫn cau như trước, nhẹ giọng trách cứ cô: “Có phải trước kia em hay bỏ phí thức ăn không?”

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Không có, trước kia em ăn chừng nào thì gọi chừng đó.”

Ôn Diễm hừ nhẹ một tiếng: “Vậy bây giờ sao lại không biết đạo lý ăn chừng nào gọi chừng đó hả?”

“Giờ có anh á.” Thịnh Nịnh nói.

Ôn Diễm thản nhiên nói: “À, dù sao cũng có anh giải quyết giúp em đúng không?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, Thịnh Nịnh không những không sợ, ngược lại còn đùa giỡn anh, bĩu môi nói: “... Nếu không thì em tìm anh làm bạn trai làm gì.”

Ôn Diễm: “...”

Phục cô rồi.

Dường như anh hơi buồn rầu ấn vào giữa mày, thế mà cuối cùng mím môi nở nụ cười, hơi bất đắc dĩ với tính tình nhỏ bé của cô nhưng lại không thể không thừa nhận.

Mình thật sự thích cô như thế này.

Thịnh Nịnh không biết vì sao bỗng dưng anh lại nở nụ cười, còn tưởng rằng anh bị lời nói của cô làm cho bật cười, nghĩ thầm xem ra những chiêu nhỏ mà Thịnh Thi Mông dạy cô trước kia hình như cũng không có tác dụng trên người Ôn Diển.

Cô vội vàng kéo cánh tay anh chặt một chút, thay đổi thần thái vừa rồi, hết sức chân thành nói: “Lần sau tuyệt đối em sẽ không gọi nhiều như vậy nữa.”

Bởi vì động tác kéo chặt của Thịnh Nịnh, xúc cảm mềm mại trước ngực cô dán lên đường cong cánh tay cứng rắn căng thẳng của người đàn ông.

Ôn Diển dừng một chút, ánh mắt tối sầm lại.

Sau đó Thịnh Nịnh hỏi anh dạ dày có tốt hơn không, anh nói còn hơi căng.

Thịnh Nịnh: “Vậy em đi với anh tiếp.”

“Không đi nữa, về thôi.” Người đàn ông rũ mắt nhìn cô, giọng nói hơi khàn: “Về khách sạn lại từ từ tiêu hóa.”

-

Ngày thường Ôn Diển là một người đàn ông có thói quen ăn uống bình thường mười phần, anh không có thói quen ăn khuya cho nên hôm nay phá lệ nửa đêm ăn no, dù sao cũng phải nhanh chóng tiêu hóa mới có thể ngủ được.

Thịnh Nịnh là thủ phạm khiến Ôn Diển ăn căng bụng, theo lý là phải gánh vác trách nhiệm này.

Trong phòng chỉ bật hai ngọn đèn kip, một ngọn đèn là đèn huyềnh quan lúc mới vào phòng, hai là đèn chiếu sáng lúc Thịnh Nịnh đi toilet súc miệng.

Nước súc miệng đặt ở một bên còn bật nắp lên, chưa đóng lại kịp, dưới ánh đèn chiếu sáng màu trắng rùng rục, bốn mắt nhìn nhau, trán Ôn Diễm chống lên trán Thịnh Nịnh, ngọn lửa nhỏ bùm bùm chiu chiu lóe lên trong ánh mắt xinh đẹp thâm sâu của anh.

Anh khàn giọng: “Em còn nợ một bên má anh.”

Thịnh Nịnh không dám ngược mắt lên, tim đập rất nhanh, nghe lời nhón chân hôn lên bên má anh.

Nụ hôn trên má này làm hơi thở của anh tăng thêm ngay tức khắc, hơi nghiêng đầu tiến lại gần, chính xác hôn lên môi cô.

Thịnh Nịnh được anh ôm lên bồn rửa tay, chiều cao chênh lệch giữa cô và Ôn Diễm cũng nhờ bồn rửa tay được kéo bằng nhau thành một đường ngang, vì vậy Ôn Diễm không cần tốn sức khom lưng là có thể hôn cô.

Hôn thực sự có thể đốt cháy calo, hơn nữa môi lưỡi quấn quít thì càng đốt cháy hiệu quả hơn.

Sau khi súc miệng, miệng hai người có cùng mùi nước súc miệng.

Hương chanh nhàn nhạt, tươi mát ngọt ngào, Thịnh Nịnh rất thích hương vị này nhưng có thích đến mấy cũng không thể kiên trì bao lâu.

Dần dần hàm dưới của cô lại bị hôn đến hơi chua xót, đẩy Ôn Diễm ra ngoài, ý bảo anh chờ một chút.

Ôn Diễm thoáng cách ra một chút, Thịnh Nịnh cũng mở mắt ra, vốn định tìm một đề tài để nói, ví dụ như nói bồn rửa tay thật cứng thật lạnh, không ngửi thoải mái, kết quả lại đột nhiên phát hiện vết bầm tím nhàn nhạt trên trán anh, cùng với một vết đỏ khá nông ở khóe mắt.

Thịnh Nịnh cận thị tương đối nghiêm trọng, vì buổi tối khóc nhè nên tháo kính áp tròng, giờ vẫn chưa mang lại.

Đột nhiên anh tới tìm cô, khiến tâm trạng cô kích động, thời gian nhiều như vậy chỉ lo ve vãn tán tỉnh đánh yêu anh cho nên không phát hiện ra.

Quan sát anh ở một khoảng cách gần như vậy mới nhìn thấy vết thương trên khuôn mặt anh.

“Trên mặt anh làm sao vậy?” Thịnh Nịnh nâng mặt anh lên nhẹ giọng hỏi.

“Hở?” Mí mắt Ôn Diễm khẽ run, thản nhiên nói: “Không cần thận nên té.”

Thịnh Nịnh: “Anh lừa con nít à?”

Anh lặng lẽ nhếch môi, cô lại hỏi: “Có phải ông ngoại anh làm không?”

Thật đúng là không phải con nít, không lừa cô được.

Ôn Diễm: “Ông ấy không phải cố ý, chỉ là không cẩn thận thôi.”

Đột nhiên Thịnh Nịnh không nói lời nào.

“Không có việc gì.” Ôn Diễm xoa xoa đầu cô nói: “Nếu nghiêm trọng thì không phải bây giờ em mới phát hiện ra đâu.”

Anh vốn có ý là nói vết thương này quá nhỏ, căn bản cũng không cần chú ý, kết quả Thịnh Nịnh lại bẹp miệng một cái, tụt trách: “Thế mà bây giờ em mới phát hiện, đúng là em không phải là người.”

Ôn Diễm dở khóc dở cười: “Em không phải người thì là gì?”

Thịnh Nịnh không nói lời nào, trong mắt đã lấp lánh ánh nước.

“Em là Bánh Trôi.” Anh trả lời thay cô, ngón tay vuốt v3 khóe mắt cô, dịu dàng ấm áp hỏi: “Nhân của em làm bằng nước sao?”

Thịnh Nịnh bị giọng điệu dỗ dành con nít của anh làm cho vừa muốn khóc vừa muốn cười nhưng vẻ mặt vẫn căng thẳng, nhỏ giọng hỏi: “Có

phải ông ngoại anh biết chuyện của tụi mình không?”

Ôn Diễm không giấu cô: “Ừm.”

“Em biết mà.” Thịnh Nịnh mím môi, bất đắc dĩ nói: “Ngay từ đầu em đã nói tụi mình không nên ở bên nhau.”

Giọng điệu Ôn Diễm bình tĩnh: “Không nên tức là phải bên nhau.”

Thịnh Nịnh chỉ vuốt v3 mặt anh, vẻ mặt cũng càng ngày càng khổ sở.

“Ông ngoại đối xử với anh như thế nào em đừng để ý, anh đã đừng ý với em, dù xảy ra chuyện gì anh đâu che chở trước mặt em.” Ôn Diễm thấy biểu cảm của cô không đúng, nội tâm căng thẳng, vững vàng nhìn chăm chăm cô nói: “Thịnh Nịnh, em phải tin anh, anh không muốn nghe em nói hai chữ hối hận.”

Thịnh Nịnh nhắm mắt lại, đột nhiên lớn tiếng nói với anh: “Em không hối hận, em chỉ đau lòng anh, anh xem anh bị đánh kìa!”

Ôn Diễm ngẩn ra, cuối cùng lông mày nhíu chặt cũng buông lỏng xuống.

“Mèo khóc chuột, ngày thường anh bị em đánh còn ít sao.” Anh nắm lấy tay cô cúi đầu hỏi: “Năm đấm kia của em đã chào hỏi anh bao nhiêu lần hả?”

Thịnh Nịnh lập tức nói: “Cái đó không giống nhau.”

“Chỗ nào không giống nhau?”

“Em đánh anh đó là tình thú, là biết không chế sức lực.” Thịnh Nịnh sợ anh hiểu lầm mình có khuynh hướng bạo lực, cố gắng giải thích: “Em cũng không nỡ đả thương anh.”

Bỗng dưng người đàn ông mỉm cười, nắm lấy tay cô và nói: “Em có thể làm anh bị thương nếu em không khống chế sức lực hả?”

Bị xem thường, Thịnh Ninh tức hộc máu, lại muốn đuổi nắm đấm nhưng lại nghĩ nắm đấm của cô đối với anh mà nói là giống như bông thật, vì thế đem mặt tiến về phía trước, nâng mặt anh hung hăng cắn vào miệng anh một cái.

Ôn Diễn nhíu mày, đau đớn hừ một tiếng.

Cô cũng hừ một tiếng, chỉ có đi đầu là hừ đặc ý sau đó nhếch miệng hỏi anh: “Bị thương chưa?”

Ôn Diễn vượt v3 môi, ánh mắt tối tăm nhìn cô ngay sau đó dùng tất cả động tác chân tay thay thế ngôn ngữ.

Anh im lặng lại rõ ràng rành mạch dùng thân thể của mình nói cho Thịnh Ninh, nếu như hai người đầu không cố ý không chế vậy thì đến tột cùng người bị thương sẽ là ai.

Người đàn ông này thực sự muốn mạng của cô.

Từ khoảnh khắc hôm nay anh xuất hiện trước mặt cô, Thịnh Ninh đã cảm thấy như vậy.

Từ lúc anh hơi hợt nhẹ nhàng băng qua mang theo vết thương trên trán, từ giây phút anh vừa mạnh mẽ không cho cô đổi ý.

Mặc kệ.

Như thế nào cũng tốt, quản gì mà ông ngoại bà ngoại của anh, cô chỉ muốn nhanh chóng biến anh thành người của mình.

Anh không không chế, cô không muốn không chế nữa.

Thịnh Ninh dùng sức đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh, thu lấy hơi thở hỗn loạn hỗn hển của anh vào tai mình.

Hai người đầu bị đánh về động tình của đối phương trên chọc đến mất hết tâm lẫn hồn, biến hóa trên thân thể rõ ràng mười phần, Thịnh Ninh ng ã trên b ền rửa tay, thừa nhận hơi thở và lực lượng Ôn Diễn bao phủ

đến, phía sau cô là gương, một tấm gương rõ ràng phản chiếu ra lưng cô, trong tiếng hừ nhẹ của cô Ôn Diễm nhìn vào chỗ đó qua gương một cái.

Ngoại trừ hình ảnh này cực kỳ khiến người ta động lòng, anh híp mắt nhìn kỹ, yết hầu quay cuồn, nhanh chóng phát hiện ra một chỗ tốt của gương.

Anh bế Thịnh Ninh ra khỏi bồn rửa mặt, đỡ cô đứng dậy sau đó ấn vai cô, dẫn cô quay người lại và đối diện với gương.

Đèn trong phòng tắm trắng sáng, đặc biệt trong khách sạn này hoàn toàn xem xét nhu cầu tẩy trang và dưỡng da của phụ nữ, xung quanh gương cũng lắp đèn, trên tường bên cạnh còn lắp công tắc, khi bật công tắc lên, đèn còn sáng hơn vài phần, để anh và Thịnh Ninh có thể nhìn rõ cảnh tượng trước mắt hơn.

“Bánh Trôi, em có nhìn thấy nó không?”

Ôn Diễm dán vào bên tai cô, giọng nói khàn khàn, thờ d ố c cực kỳ nặng nề còn có một nụ cười “bẩn”.*

*荤腥: Dịch ra là ăn mặn, nhiều thịt:))

“Một đôi Bánh Trôi nhỏ.”

Thịnh Nịnh không cho phép anh nói thêm nữa, tức hộc máu đi cắn miệng anh.

Đột nhiên Ôn Diễm càng cười lớn hơn.

Bản năng xấu xa của một người đàn ông lại quấy phá, anh thực sự yêu chết cái vẻ ngoài giận dữ và xấu hổ của Thịnh Nịnh nhưng Ôn Diễm không biết rằng đôi khi nam giới còn quyến rũ hơn nữ giới, khuôn mặt đẹp trai và động tình của anh, đôi mày nhăn lại đôi mắt nhắm nghiền và vết ửng hồng kéo dài từ cổ đến sau mang tai khiến cô được anh mê hoặc đến quên lối về.

Thật ra, theo ý kiến của Ôn Diễn phòng tắm là một nơi tốt, dù đàn ông có truy ền thông hay cỡ hủ đến đâu thì dưới tình huống này cũng mất hết lý trí, gì mà tam cương ngũ thường* gì mà phong độ quý ông, đầu óc chỉ có một suy nghĩ suy thất điên bát đảo** duy nhất, bản đến mức không chịu nổi, cũng dơ đến mức không chịu nổi.

*Tam cương: Quân - Th ần; Phụ - Tử; Phu - Thê.

Ngũ thường: Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín.

** Thất điên bát đảo: Ở tình trạng hết sức bối rối, hoảng loạn.

Chương 107

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh kịch liệt phản đối, bày tư thế nếu anh tiếp tục làm loạn ở đây cô sẽ cắn lưỡi tự sát cho anh xem.

Ôn Diễn chỉ muốn cô, không muốn mạng cô nhưng vẫn thỏa hiệp tất đên r ồi ôm cô đi ra khỏi toilet.

Bánh Trôi được anh ấn chặt, lần này anh không hỏi ý kiến của cô mà trực tiếp thăm dò phía dưới.

Lưu luyến lạp đi lạp lại ở nơi nước sốt nhân thịt của Bánh Trôi.*

*Bánh Trôi là chỉ Thịnh Nịnh. Còn bánh trôi là chỉ bánh trôi bình thường.

Lớp vỏ bên ngoài của bánh trôi khác với sủi cảo, thường được làm từ bột nếp, sau khi nấu chín lớp vỏ bên ngoài sẽ trở nên nửa trong suốt, hương vị cũng sẽ trở nên tròn trịa hơn.

Sau khi bánh trôi nhân bột trắng được bóc vỏ ngoài, nhân thịt bên trong trộn lẫn với nước sốt chảy ra.

Ôn Diễn cho rằng mình không thích ăn bánh trôi, anh chê nó ngọt quá, bình thường chỉ có vào lễ Tết Nguyên Tiêu mới ăn vài cái cho có không khí, để thể hiện cảm giác nghi thức vượt qua ngày lễ truyền thống.

Nhưng vào giờ phút này anh thừa nhận suy nghĩ và hành động của mình trước sau khác nhau.

Anh cực kỳ giống một người đàn ông hư hỏng không biết xấu hổ, ngoài miệng thì trấn an cô, đôi tay lại âm phụng dương bất vi* lại vô cùng đáng xấu hổ tra tấn Thịnh Nịnh.

*Dương phụng âm vi (阳奉阴违): Ngoài thì thuận, trong thì chống; trước mặt phục tùng sau lưng chống lại; Bằng mặt không bằng lòng; Lá mặt lá trái. Tức là ngoài miệng Ôn Diển an ủi cô mà đôi tay lại làm ngược lại, đi tra tấn người ta.

Trước mắt là một món lầy lội rồi tinh rồi mù, không ai có thể từ chối một món ngon nở rộ như vậy được.

Thịnh Nịnh không kìm lòng nổi mà hét một tiếng, trong mắt xẹt qua ánh sáng lấp lánh, đáy mắt người đàn ông phiếm hồng, cổ họng nuốt một cái, lòng bàn tay nhẹ nhàng lau miệng, ngẩng đầu khó nhin nâng cằm cô lên rồi m*t hôn, tình nồng dâng trào ai cũng không khống chế được, hung ác mãnh liệt tác động gắt gao lên từng đầu dây thần kinh, bữa ăn khuya này bắt đầu từ lúc mưa nhẹ dịu dàng kết thúc lại trở thành mưa rền gió dữ khiến người ta run rẩy, cuối cùng thực tủy biết vị.*

*Thực tủy biết vị: Nghĩa đen chính là khi ăn tủy rồi chúng ta đều cảm thấy mùi vị của nó rất ngon nên ăn rồi lại muốn ăn tiếp. Nghĩa bóng ám chỉ trải qua chuyện gì đó một lần, lại muốn tiếp tục làm chuyện đó lần nữa.

Vốn dĩ thời gian quyết định ăn khuya tương đối muộn, rạng sáng mới nảy tình ý, giai đoạn trước vì Ôn Diển phải trấn an Thịnh Nịnh nên tốn không ít thời gian, mãi cho đến khi trời tờ mờ sáng mới nghỉ ngơi, mùa hè vốn ban ngày tới sớm nên có vẻ giống như là giày vò cả đêm.

Chờ tắm rửa dọn dẹp xong, sắc trời đã sáng.

Thịnh Nịnh rất buồn ngủ nhưng lại không ngủ được, cả người ở trong trạng thái vừa buồn ngủ vừa hưng phấn.

Ngay từ đầu cô còn không chia chăn cho anh, hai người trốn trong chăn đánh nhau một trận, cuối cùng Thịnh Nịnh lại bị làm anh nháo đến chân mềm nên “bại trận”, cả người bị Ôn Diển dùng cả tay lẫn chân ôm chặt vào trong ngực.

Người đàn ông sau khi được thỏa mãn đã rất dễ nói chuyện, vì để cho Thịnh Nịnh yên tâm ngủ còn hứa hẹn lần sau nghe cô.

Mắt Thịnh Ninh mở to nhìn anh: “Thật sự nghe em sao?”

Lúc trước ở trong toilet, cô ngồi trên bồn rửa tay lạnh lẽo, toàn bộ chân bị đẩy ra còn bị anh cúi đầu nhìn chăm chăm, nước xông xáo chảy ra ngoài, cô không chịu nổi, Ôn Diễm thì ngược lại rất hưng phấn, hô hấp thở nặng đến mức như dùi trống đánh.

Nếu như nghe lời của cô thì ai quản anh có chịu được hay không, vậy chắc chắn là dựa theo suy nghĩ của cô tới rồi.

“Ừm.” Giọng nói của anh trầm thấp, thổi hơi thở ấm áp bên tai cô, buồn cười nói: “Em thích kiểu gì?”

Cô thì thầm một câu gì đó bên tai anh.

Ôn Diễm cho rằng mình nghe lầm: “Mặc cái gì?”

Bỗng Thịnh Ninh ngậm miệng lại, biết chắc chắn anh không hiểu được sở thích kỳ quái này của mình, mắt nhắm nghiền lại, từ bỏ ý tưởng này.

“Thôi quên đi, coi như em chưa nói.”

Ôn Diễm mím môi, rất không hiểu kiểu sở thích này của cô, khẽ trách mắng: “Sao có thể mặc quần phục ở những nơi như thế chứ.”

Thịnh Ninh bị anh nói như vậy, cũng cảm thấy mình hơi hơi bị 3n thái nhưng lại không muốn thừa nhận, vì thế trợn mắt một cái, hơi táo bạo nói: “Không mặc thì không mặc, đừng có giở cái giọng giáo viên chủ nhiệm dạy em, chỉ có anh chính trực nhất, cũng không biết lúc ai đó orgasm* còn liên tiếp hỏi em có thoải mái hay không, giả vờ cái rắm.”

Cực khoái (orgasm) còn có tên gọi khác là cao trào tình d, lên đỉnh.

Sắc mặt Ôn Diễm cười nhạt, không nhẹ không nặng vỗ mông cô: “Không được nói tục.”

Thịnh Ninh: “...”

Dù cô có nói tục đến đâu cũng không bẩn như những gì anh vừa làm đâu.

Đúng là nhà tư bản ra vẻ đạo mạo bắt đầu thiết lập hai người khác nhau ở trên giường và dưới giường.

-

Bu Ồn ngủ càng làm người ta khó chống đỡ hơn là tình d*c, một giấc ngủ này trực tiếp ngủ đến chiều hôm sau.

Thịnh Nịnh lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Vừa nghe máy, đầu dây bên kia giống như c ần cọng rơm cứu mạng kêu to.

“Nịnh Nịnh!”

Là giọng nói của Thịnh Khải Minh, Thịnh Nịnh tỉnh táo ngay tức khắc.

Vì không đánh thức Ôn Diễm, cô vội vàng rời giường, khoác áo choàng tắm r ồi đi ra ngoài phòng ngủ.

Bởi vì ngày hôm qua bị vạch trần chân tướng ngoại tình của năm đó trước mặt hàng xóm láng gi ềng nên Thịnh Khải Minh ra bên ngoài ở khách sạn một đêm, sáng sớm hôm sau đi làm lại được thông báo mình bị đuổi việc, nguyên nhân không rõ, ông ta không thể không đi hỏi lãnh đạo, lãnh đạo cũng chỉ uyển chuyển nói ông ta đắc tội với người khác.

Ông ta loáng thoáng đoán được đại khái là do vợ cũ trò quỷ r ồi.

Công việc không còn, Thịnh Khải Minh chỉ có thể bắt lấy cơ hội cuối cùng, đó chính là giới thiệu Thịnh Nịnh cho con trai trưởng khoa, chỉ cần thành công, coi như ông ta và trưởng khoa là thân thích, không có công việc này, còn có thể nhờ trưởng khoa sắp xếp công việc tiếp theo cho ông ta.

“Nịnh Nịnh, giúp bố đi, coi như bố cầu xin con, bây giờ nhà bố cũng không về được, công việc cũng không còn nữa.” Nghe giọng nói của Thịnh Khải Minh vô cùng già nua: “Con đi ăn một bữa cơm với người ta, cho dù là giả bộ cũng được, được không?”

Thấy Thịnh Nịnh không nói lời nào, Thịnh Khải Minh lại ôn tồn nói: “Con trai trưởng khoa của bố vẫn luôn nhớ thương con, vì con mà ngay cả mấy mối xem mắt khác cũng không đi, nếu người ta đã nhìn trúng con như vậy, dù sao bây giờ con cũng đã đến tuổi bạn trai mà còn chưa có bạn trai, bố cũng vì tốt cho con.”

Thịnh Nịnh thản nhiên nói: “Đừng giả vờ được không?”

Thịnh Khải Minh ghen một chút: “Giả vờ gì mà giả vờ hả con?”

“Ông giới thiệu đàn ông cho tôi, rốt cuộc là vì tốt cho ông hay là tốt cho tôi, trong lòng ông rõ nhất.”

“Sao con có thể nói vậy với bố! Bố không tìm bạn trai cho con thì chẳng lẽ bố đi tìm cho mình sao?”

Giọng điệu của Thịnh Bình bình tĩnh: “Tôi có bạn trai rồi.”

“Có rồi?” Thịnh Khải Minh không ngờ câu trả lời này, cho rằng Thịnh Nịnh là lấy cớ trốn không đi xem mắt, giọng điệu nghi ngờ: “Bạn trai con làm gì? Điều kiện thế nào? Chẳng lẽ còn tốt hơn người bố giới thiệu cho con sao?”

“Đâu chỉ là tốt, vừa cao vừa đẹp trai vừa có tiền, còn dịu dàng chăm sóc tôi, so với bạn trai tôi người mà ông giới thiệu như cái rắm.” Thịnh Nịnh lạnh lùng nói: “Muốn xem mắt thì ông tự đi mà xem, đừng tưởng loại đàn ông nào tôi cũng nhìn trúng.”

Thịnh Nịnh khiến Thịnh Khải Minh á khẩu không nói nên lời, cuối cùng đành phải bán đáng thương cho con gái: “Nịnh Nịnh, con thật sự mặc kệ bố sống chết sao?”

“Lúc trước khi ông phản bội gia đình này, sao lại không nghĩ tới mình sẽ có ngày hôm nay.” Thịnh Nịnh bình tĩnh nói: “Bố, ông đáng đời.”

Rốt cuộc Thịnh Khải Minh không nói nên lời nào nữa.

Ninh Thanh sẽ không dễ dàng buông tha cho Thịnh Khải Minh, Thịnh Khải Minh cũng rất rõ ràng, nếu không ông ta sẽ không khấn trương hy vọng cô đi xem mắt với con trai trưởng khoa nào đó.

Nhưng kết cục của Thịnh Khải Minh như thế nào không còn liên quan đến cô nữa.

Dù sao nhiều năm như vậy cô nghĩ mình cũng không có bố, làm nên nhiều năm như vậy rồi, bây giờ triệt để cắt đứt quan hệ bố con cũng không phải là rất khó.

Thịnh Nịnh không để ý tới tiếng đau khổ cầu xin của Thịnh Khải Minh nữa, trực tiếp cúp điện thoại sau đó dứt khoát cho tất cả thông tin liên lạc của Thịnh Khải Minh vào danh sách đen.

Sau khi giải quyết chuyện này xong, cả người Thịnh Nịnh đều thở phào nhẹ nhõm.

Phía sau bỗng truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Thì ra trong mắt em anh tốt như vậy.”

Toàn bộ thân thể cô run lên, chậm rì rì quay đầu lại.

Ôn Diển mặc áo choàng tắm cùng loại với cô, cứ ôm ngực lười biếng dựa vào bên cửa, đang nhìn nhả mà lạnh nhạt nhìn cô như vậy.

Khóe miệng Thịnh Nịnh giật giật, cứng ngắc hỏi anh: “Anh tỉnh lúc nào vậy?”

Giọng điệu Ôn Diển bình thản: “Lúc em nói anh vừa cao vừa đẹp trai vừa có tài.”

“...”

Rõ ràng là đang đùa giỡn cô mà.

“Anh nghe lén em nghe điện thoại, đáng xấu hổ! Em khinh bỉ anh.”

Ôn Diễm cười rất nhẹ: “Em khen anh mà anh không thể nghe hả?”

Nói không lại anh, Thịnh Nịnh không để ý tới anh nữa, vòng qua anh định đi, kết quả bị người đàn ông ôm lấy từ phía sau, hai chân trụi lơ lửng, lại bị anh dễ dàng kéo về

Một tay Ôn Diễm không tốn nhiều sức mà vòng eo Thịnh Nịnh, một tay vén tóc Thịnh Nịnh rồi cúi đầu hôn lên gáy cô.

Cả người Thịnh Nịnh mềm nhũn, tay người đàn ông đã đi tới dây áo choàng tắm của cô.

Không thể không nói, đối với nam nữ trưởng thành mà nói kiêu thân mặt cục hạn này đúng là chất xúc tác hâm nóng tình cảm.

Rèm cửa sổ bị kéo lên, cũng không biết là áo choàng tắm của ai rơi trên mặt đất trước, Thịnh Nịnh cắn môi, trên tay vẫn nắm chặt điện thoại.

Đột nhiên điện thoại vang lên vào lúc này.

Ôn Diễm cau mày dừng động tác, Thịnh Như như mới tỉnh ở trong mộng, vội vàng đẩy anh ra một bên nghe điện thoại.

Là Ninh Thanh gọi tới.

“Gõ cửa phòng con sao lại không có ra mở cửa? Con dậy chưa?” Ninh Thanh hỏi qua điện thoại.

Thịnh Nịnh yêu đương quên hết tất cả, cũng quên mất mẹ cô ở cùng khách sạn với cô.

Cúp điện thoại, Thịnh Nịnh vội vàng thu dọn một thân chật vật của mình, cuối cùng chờ cô dọn dẹp cho mình xong, mới chú ý tới trong phòng còn có một người không thu dọn được.

Cô ho một tiếng, nói: “Mẹ em đến gặp em, nếu không thì anh đợi một chút trong phòng ngủ nhé?”

Ôn Diễm nghe ra lời ngậm của cô: “Em bảo anh trốn?”

Bị vạch trần suy nghĩ trong lòng như vậy, Thịnh Nịnh cười hai tiếng, khen ngợi nói: “Không hổ là tổng giám đốc Ôn nhà mình.”

“Mẹ em tới tìm em, vì sao anh phải trốn?” Giọng điệu Ôn Diễm không lo: “Giờ không gặp thì về sau sớm muộn gì cũng phải gặp.”

Trong thời gian ngắn Thịnh Nịnh chưa hiểu được ý tứ của anh, sững sờ hỏi: “Vì sao phải gặp?”

Đột nhiên Ôn Diễm nhíu mày, hạ thấp giọng hỏi cô: “Nên làm đã làm hết rồi, chẳng em không cần anh chịu trách nhiệm?”

“Đây là thời đại nào rồi, còn chơi kiêu này nữa.” Thịnh Nịnh là một người phụ nữ mới của thế kỷ hai mươi mốt, đúng là bị lý do của anh làm cho kinh hãi, vì thế vô cùng cởi mở chân thành nói: “Anh yên tâm đi, chuyện đôi bên tình nguyện, em sẽ không lấy cớ này để bắt anh phải chịu trách nhiệm.”

Biểu cảm của cô càng chân thành, sắc mặt Ôn Diễm lại càng âm trầm.

Đúng là cô gái này có đủ phóng khoáng, cần được thì buông cũng xuống, mặc quần vào sẽ không nhận người.

Anh không muốn nói nhiều với cô, lấy tư thế của cấp trên lại đi ra, nặng nề ra lệnh như giao nhiệm vụ công tác: “Hai bên tình nguyện thì em cũng phải chịu trách nhiệm với anh.”

“...”

“Em đi mở cửa cho mẹ em, anh trốn đi, đừng để bị mẹ em nhìn thấy, nếu không em sẽ không chịu trách nhiệm đâu.”

Trong ánh mắt Ôn Diển là vẻ không tin “Tiểu vương bát đản em dám uy hiếp anh”, Thịnh Nịnh run rẩy đóng cửa phòng ngủ lại.

Ninh Thanh đã chờ ngoài cửa rất lâu, chờ khi Thịnh Nịnh mở cửa cho bà thì mau chóng nhận ra trên người con gái có gì đó sai sai.

Trên mặt còn hơi ửng đỏ, ánh mắt sáng ngời, môi hồng nhuận, giống như là nhìn sung hơn ngày hôm qua.

Sau khi bước vào, Ninh Thanh liếc mắt nhìn cửa phòng ngủ đang đóng chặt.

Mấy năm nay một mình bà sống phóng khoáng, ở phương diện nam nữ cũng như vậy.

Thịnh Nịnh cho rằng mẹ cô không phát hiện ra, không ngờ mẹ cô mới là tài xế già đời thật sự..

Ninh Thanh thẳng thắn hỏi: “Hôm qua bạn trai con đến tìm con hay là giấu giếm sau lưng cậu ta đi hẹn người đàn ông khác?”

Thịnh Nịnh vì Thịnh Khải Minh nên ghét hai chữ giấu giếm sau lưng theo bản năng, lập tức tròn mắt không nghĩ ngợi đã phủ nhận: “Con không có!”

“Cậu ta có dùng bao cao su không?” Ninh Thanh hỏi.

Thịnh Nịnh hoảng sợ mở to hai mắt.

Bị mẹ ruột hỏi vấn đề này, cả người cô giống như bị sét đánh.

“Cậu ta không dùng?” Ninh Thanh thấy Thịnh Nịnh không trả lời, lập tức nhíu mày bất mãn nói: “Cậu ta không biết uống thuốc rất có hại với cơ thể con gái sao? Sau này cậu ta không dùng thì tuyệt đối con đừng để cho cậu ta làm biết chưa?”

Mặt Thịnh Nịnh sắp thiêu đốt, miễn cưỡng nói: “... Có dùng.”

Lần đầu tiên là Ôn Diễm tự đeo, sau đó thậm chí anh còn đưa thứ kia cho cô, thấp giọng yêu cầu cô đeo nó cho anh.

Mắt và tay cô mất zin rồi.

Thịnh Nịnh bị hỏi rất ngỡ ngàng, còn mẹ cô là tài xế già này lại bình tĩnh cả mười phần.

“Gọi bạn trai con ra ngoài đi.” Ninh Thanh nói: “Cũng không phải là yêu đương vụng trộm, là nam nữ trưởng thành hẹn hò bình thường, có gì mà phải trốn tránh.”

Thịnh Nịnh: “...”

-

Nhiều năm như vậy Ninh Thanh cũng quen biết không ít các thanh niên tài năng trẻ tuổi nhưng khi nhìn thấy Ôn Diễm vẫn không nhận được mà đánh giá thêm vài lần.

Ngoại hình tương đối đẹp trai đoan chính, một thân khí chất lạnh lùng và phong độ này, làm cho Ninh Thanh nghĩ thậm chí thật không hổ là cháu ngoại của Hạ Chí Chính.

Tuy rằng nguyên quán Ninh Thanh ở Tô Hồ, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng phát triển về phía bắc nhưng bà biết nhà họ Ôn.

Năm đó Hạ Chí Chính còn đang ở trong chức vị quan trọng vì con gái út Hạ Thanh Thư của ông mà sắp xếp liên hôn, thanh niên tài năng tuấn tú bên Tô Hồ bị chọn qua một lượt cũng không chọn hài lòng, cuối cùng vẫn là nhà họ Hạ tự mình tìm, kết quả nhìn trúng Ôn Hưng Dật ở Yến Thành xa xôi, không để ý suy nghĩ của con gái mà gả sáng bên kia.

Ninh Thanh tự nhận là có gia cảnh ưu ái, tại đây bố cũng coi là nhân vật có uy tín danh dự nhưng người bình thường không cách nào có thể tưởng tượng được thứ gọi là tầng lớp thượng lưu này vẫn tồn tại một chuỗi dây mắt xích đáng khinh bỉ.

-

Ở trong mắt Hạ Chí Chính, căn bản nhà họ Ninh không tồn tại.

Nếu Ôn Diển không phải bạn trai của con gái bà thì có lẽ Ninh Thanh còn phải gọi anh một tiếng tổng giám đốc Ôn.

Ôn Diển cũng tuyệt đối sẽ không lẽ phép gọi bà là bác gái như bây giờ.

Sau khi nói chuyện khách sáo mấy câu, Ninh Thanh gọi Thịnh Nịnh đến phòng bà lấy cho bà vài giấy tờ.

Đương nhiên trong lòng Thịnh Nịnh hiểu là bà lấy có bảo con gái tránh đi một chút.

Trước khi Thịnh Nịnh đi, lo lắng nhìn Ôn Diển.

Chờ Thịnh Nịnh đi, Ninh Thanh đi thẳng vào vấn đề “Lần này Thịnh Nịnh về là tới tìm bác mượn tiền, con bé nói muốn mua nhà nhưng muốn mua một căn hộ thuộc thương hiệu bất động sản đứng tên Tập đoàn các cháu.”

Ôn Diển mau nhanh nghĩ đến: “Là vườn hoa Bác Thần?”

Ninh Thanh ừ một tiếng, vẻ mặt nghi ngờ nói: “Bác không nghi ngờ tại sao cháu không dứt khoát đưa căn hộ đó cho nó, nó muốn mua nhà bác cũng mua cho nó được. Nhưng bây giờ cháu cũng làm bất động sản, hẳn là hiểu rõ ràng sự khác biệt giữa quyền sở hữu nhà ở và quyền sở hữu căn hộ nhỏ hơn là người ngoài ngành như bác, con bé muốn mua nhà, tại sao cháu không nhắc nhở nó nên mua một ngôi nhà?”

Ôn Diển nhíu mày, thản nhiên nói: “Căn hộ kia cháu đã tặng cho cô ấy.”

Ninh Thanh: “Vậy tại sao con bé còn muốn mua?”

Mặt mũi Ôn Diển phức tạp lắc đầu: “Cháu cũng không rõ lắm.”

Bầu không khí lâm vào trầm mặc, Ninh Thanh hiểu được Ôn Diển cũng không biết lý do Thịnh Nịnh muốn mua căn hộ kia.

Cho nên hẳn là căn nhà kia không phải là Ôn Diển cho con gái cái vô ngoài, Ninh Thanh thoáng thở phào nhẹ nhõm, đổi đề tài khác hỏi: “Cháu thích Nịnh Nịnh không?”

Ôn Diển gật đầu: “Đương nhiên.”

Ninh Thanh hỏi một câu hỏi mà mà tất cả người làm mẹ đều sẽ hỏi: “Cháu có ý định kết hôn với con bé không? Hay chỉ là yêu đương giết thời gian?”

Ôn Diển nhớ tới thái độ cằn được thì buông được của Thịnh Nịnh, không khỏi giật giật môi, vì thế thừa dịp Thịnh Nịnh không có ở đây, quá lạ nói: “Nịnh Nịnh cô ấy nghĩ như thế nào cháu không biết, còn cháu nghiêm túc với cô ấy.”

Ninh Thanh nghe ra trong lời nói của anh có ẩn ý, cảm giác như là trong lòng con gái bà không chịu trách nhiệm.

Bà ho một tiếng, gạt bỏ những suy đoán này, tiếp tục nói về bản thân.

“Tuy rằng bác rất không muốn thừa nhận điểm này nhưng bác phải thừa nhận, trong hôn nhân phụ nữ thường ở thế yếu, bác không muốn mạo hiểm nữa cho nên từ sau khi ly hôn với bố Nịnh Nịnh vẫn không tái hôn nữa, nhưng nếu Nịnh Nịnh muốn cố gắng xây dựng gia đình, bác cũng không thể can thiệp vào lựa chọn của nó.”

“Lúc trước bác giới thiệu cho con bé một cậu bé, cậu bé đó là bạn học Trung học của con bé, bác và mẹ nó cũng biết nhau, rất quen thuộc với nhau, con bé và cậu bé đều rất thích hợp từ mọi mặt nhưng con bé thích cháu cho nên không thành với cậu bé đó.”

“Không phải bác hạ thấp con gái của mình, đúng là Nịnh Nịnh trêu cao cháu, các cháu không thích hợp.” Ninh Thanh nói: “Bác không cần nghĩ cũng biết chắc chắn nhà cháu sẽ không đồng ý cho hai đứa ở bên nhau, bên Yến Thành bác không rõ lắm, nếu bên ông ngoại cháu cháu xử lý không tốt, Nịnh Nịnh sẽ rất vất vả.”

“Người trẻ tuổi yêu đương bác không phản đối nhưng nếu cháu không thể bảo đảm rõ ràng cho tương lai của Ninh Ninh, bác hy vọng hai đứa có thể dừng lại đúng lúc, cháu đi tìm cô gái thích hợp với cháu, cũng để Ninh Ninh đi tìm một cậu bé thích hợp với con bé.”

Ninh Thanh không hề vui mừng nhảy cẫng vì con gái quen bạn trai có đi đâu kiện mà ngược lại bà phản đối.

Chỉ là bà không có phản đối rõ ràng, vẫn lưu lại vài phần đường lui.

Mà bên Thịnh Ninh biết mẹ cô muốn đẩy cô tránh đi, căn bản cũng không phải muốn cô tìm giầy tờ gì, vì thế cô cứ tùy tiện đi dạo dưới lầu khách sạn, không bao lâu đã về.

Lúc về Ninh Thanh đã rời đi rồi.

Ôn Diễm còn ngồi trên sofa, thấy cô trở về, vẫy vẫy tay với cô: “Bánh Trôi, lại đây nào.”

Thịnh Ninh đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, ngay sau đó được người đàn ông ôm vào trong ngực.

“Hôm nay nghe được bố mẹ em đầu giới thiệu đối tượng cho em.” Ôn Diễm thản nhiên nói.

“Em không đồng ý với họ.” Thịnh Ninh giải thích: “Em không phải là người ăn trong bát còn nhìn trong nồi.”

Ôn Diễm hỏi: “Bạn học Trung học mà mẹ em muốn giới thiệu cho em, có phải là người đã ăn cơm mấy lần trước đó với em rồi không?”

Thịnh Ninh gật đầu: “Ừm.”

Anh thì thầm: “Mẹ em nói cậu ta phù hợp với em hơn anh.”

“Phù hợp hơn.” Thịnh Ninh nhỏ giọng nói.

Ôn Diễn nhíu mày, néo mặt cô nói: “Vậy sao em không đi thích cậu ta?”

Thịnh Nịnh tránh ra, cảm thấy người đàn ông này hơi phiền, cứ lặp đi lặp lại chuyện của Lục Gia Thanh, cô đã giải thích với anh một vạn lần.

“Chỉ là trước kia có thiện cảm với cậu ấy thôi, chuyện này rất bình thường mà.”

“Thiện cảm?” Ôn Diễn nheo mắt lại, lạnh lùng một tiếng: “Vậy sao lại không ở bên nhau đi? Còn ở bên người không phù hợp như anh làm gì.”

“Anh quản em à?” Thịnh Nịnh khó chịu nói: “Sao anh lại tiêu chuẩn kép như vậy chứ, dù sao em với cậu ấy cũng không thành công, anh và mình tình nữ kia đã từng ở bên nhau, em có nói gì đâu?”

Ôn Diễn sừng sốt một chút, không hiểu: “Minh tinh nữ nào?”

“Giả ngu đúng không?” Thịnh Nịnh trợn trắng mắt: “Ôn Lệ chứ ai.”

Ngay tức khắc biểu cảm Ôn Diễn một lời khó nói hết: “... Anh đi với nó?”

“Không phải sao, không phải anh còn tặng người ta bộ lễ phục định chế trăm vạn à?”

Người đàn ông hoang mang một lát, đợi sau khi phản ứng lại là cô hiểu lầm, thế nhưng bật cười một cái.

“Em ngốc hả?” Anh vừa tức vừa cười gõ lên trán: “Anh với nó mà ở bên nhau chẳng phải là loạn luân sao?”

Thịnh Nịnh ngây người vài giây, sau đó bỗng dưng há to miệng.

Không thể nào.

Bên này Ôn Diễn đã gọi điện thoại cho người gọi là minh tinh nữ kia, vì phòng ngừa cô không tin, còn bấm loa ngoài.

Sau khi kết nối chính là giọng nói vui vẻ bên kia: “Cậu ơi, tìm cháu có việc sao gì sao?”

Thịnh Nịnh: “...”

“Không có việc gì.” Ôn Diễm bu ãn cười vừa thưởng thức biểu cảm đại ra của cô vừa nói với người trong điện thoại: “Hỏi cháu một chút chúng ta có phải là cậu cháu ruột không?”

“Ý gì vậy?” Giọng điệu Ôn Lệ căng thẳng, bắt đầu suy đoán: “Chẳng lẽ nhà họ Ôn chúng ta còn có bí mật thân thế nhà giàu nào cháu không biết sao?”

“Suy nghĩ nhiều, là ruột.” Ôn Diễm nói: “Có một đứa ngọc nói chúng ta là bạn trai bạn gái cũ, cậu đi chứng minh cho mình một chút.”

Ôn Lệ sửng sốt một chút, lúc này lời nói cực kỳ kịch liệt: “Bịa đặt, chắc chắn là bịa đặt, ai tạo ra tin đồn thế này hả? Lúc trước bịa đặt cháu ngoại tình với em trai, giờ lại bịa đặt cháu ngoại tình cậu cháu, thái quá, hơn nữa dù đàn ông trên đời này cũng không phải chết hết, dù cháu muốn ngoại tình cũng không đến mức tìm người trong nhà chứ, đây không phải là loạn luân sao?”

“Em muốn ngoại tình với ai?”

Bỗng dưng trong điện thoại truyền đến tiếng người đàn ông bình tĩnh chất vấn.

Thịnh Nịnh cảm thấy hơi quen quen nhưng không nhớ ngay được, cho đến khi Ôn Diễm nói với cô: “Chồng nó.”

Thịnh Nịnh bừng tỉnh hiểu ra,

Minh tinh nam tên là Tống Nghiêñ.

Ngay sau đó đột nhiên giọng điệu Ôn Lệ trở nên đứng đắn, giống như thề

“Đàn ông trên đời này có chết hay không cũng không liên quan gì đến cháu, bởi vì đời này cháu chỉ yêu thầy Tống nhà cháu mà thôi.”

Môi Ôn Diễm giật giật, cô gái duy nhất của nhà họ Ôn này, thiên kiêu vạn sủng lớn lên, kết quả lại bị chồng quản nghiêm.

Thật sự là nói ra đầu mất mặt.

“Lời này nói ngầm với chồng cháu đi, đừng nói với cậu.” Ôn Diễm dãn mặt kiên nhẫn: “Cậu cúp máy đây.”

Ôn Lệ lập tức ngăn cản nói: “Chờ một chút, người bịa đặt kia cậu cậu đi tố cáo hắn đi, cậu không tố cáo hắn thì đưa tên đó cho cháu biết, cháu tố cáo hắn, loại người này phải biết họa từ miệng mà ra là như thế nào.”

Thịnh Nịnh hoảng sợ mở to hai mắt, túm lấy cánh tay Ôn Diễm liêu mạng lắc đầu.

Cô chỉ suy đoán trong lòng, yên lặng ghen mà thôi, lại không thông báo với truyên thông, đây không thể tính là bịa đặt được đâu,

Ôn Diễm nhướn mày, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Mợ cháu tạo tin đồn, sao cậu tố cáo đây.”

Bên kia trăn mặc vài giây, ngay sau đó là một tiếng thét chói tai thật lớn.

Ôn Lệ: “?!!!”

Ôn Lệ: “Cái gì!! Mợ?? Cậu tìm mợ cho cháu rỗi hả?! Mẹ nó, trong Tây Du Ký đầu lừa gạt người khác, người nhảy ra trong tảng đá nhảy ra không phải Tôn Ngộ Không là mợ cháu a...”

Dưới ánh mắt vừa xấu hổ vừa phẫn nộ của Thịnh Nịnh, Ôn Diễm không kịp giải đáp nghi hoặc của cháu gái mà trực tiếp cúp điện thoại.

Ôn Diễm cười như không cười nhìn chằm chằm Thịnh Nịnh.

“Có thừa nhận mình ngốc hay không?” Anh hỏi.

Thị Nịnh kiên trì lắc n ầu: “Lúc đ ầu là Cao Nhị nói, em chỉ là không cần thận nghe lời cậu ấy nói thôi.”

Ôn Di ển nhếch môi: “Cô ấy nói em cũng tin không phải cũng ngốc sao?”

Thị Nịnh nghiêng r ăng nghiêng l ợi: “Ai biết anh còn trẻ như vậy lại có một đ ứa cháu ngoại g ái lớn bằng em chứ.”

“Ừm, giờ tìm có còn nói anh còn trẻ.” Ôn Di ển thản nhiên nói: “Lúc trước là ai máng anh già r ồi không biết.”

“Được, em ngốc được chưa?” Thị Nịnh ra hiệu dừng lại: “Bây giờ em biết cô ấy là cháu ngoại g ái của anh, chuyện này qua đi.”

“Em nói qua thì qua?”

“Vậy anh muốn gì?”

Ánh mắt Ôn Di ển hài hước, nhìn vẻ mặt cô có thể chịu chết bất cứ lúc nào, không n ỡ đùa nữa.

“Kêu anh một tiếng cậu đi.”

Thị Nịnh lập tức ghét bỏ từ chối.

Hai người náo loạn trên sofa một lát, cô càng kháng cự anh càng hăng hái.

Cuối cùng Ôn Di ển nâng mặt cô, lại cắn mũi cô, cố ý thấp giọng uy hiếp: “Kêu hay không? Không thì anh tố cáo em b ịa đặt.”

Thị Nịnh đành phải ồm ồm kêu một tiếng: “...Cậu.”

Ôn Di ển ừ một tiếng, rút cuộc buông tha cho cô.

Anh sửa tóc cho cô, nói thêm: “Chỉ có đi đâu anh có hai đứa cháu ngoại không bớt lo r ấi, em vẫn nên kêu anh bằng xưng hô khác đi.”

Thịnh Nịnh biết xưng hô là gì, cô im lặng, không đáp lời kiên quyết không gọi cách xưng hô của anh.

Ôn Diễm thấy cô ngậm chặt miệng, nhéo nhéo môi thịt cô, nhẹ giọng cười nhạo: “Bây giờ mạnh miệng làm gì chứ, chờ em trở thành phu nhân Ôn, không muốn kêu cũng phải kêu.”

Thịnh Nịnh phì phò nói: “Cho vay trước, hỡ bầy của chủ nghĩa tư bản!”

“Vậ anh nói với em một sự thật.” Ôn Diễm cười hai tiếng, nói: “Anh tặng em thêm một căn nhà, không phải là nhà quy ền tài sản nhỏ, là nhà ở, em tự chọn đi.”

Không hiểu sao lại được tặng một căn nhà, Thịnh Nịnh bất an hỏi: “Sao đột nhiên lại tặng nhà cho em?”

Ôn Diễm lại hỏi cô: “Vườn hoa Bác Th ần kia anh đã nói rõ là đưa cho em, hợp đ ồng cũng có hiệu lực, vì sao em vẫn muốn mua?”

Thịnh Nịnh dừng lại, muốn nói gì đó nhưng lại nói không nên lời.

Đúng là hành động cô muốn mua căn nhà mà anh đã tặng cho rất kỳ quái, không riêng gì vấn đề quy ền sở hữu.

Mặc kệ dù là nguyên nhân gì, cô muốn chuyện nhà cửa này, không cần mẹ cô đến, Ôn Diễm có thể làm được.

“Trước kia em nói anh không hiểu sự lo lắng của người bình thường như em, nói căn nhà có thể mang lại cảm giác an toàn cho em.” Ôn Diễm dừng một chút, nói: “Đúng là anh không hiểu lắm, chỉ có đi đâu em muốn cảm giác an toàn, anh có thể cho em.”

Ôn Diễm vượt v3 gáy cô, nhẹ giọng trêu chọc nói: “Cô nhóc mê ti ền như em thật là, cũng không phải anh không có năng lực tặng em một căn mới

đâu, cần gì phải nhìn chăm chăm vào căn hộ kia.”

-

Ôn Diễm nói muốn tặng nhà cho cô, Thịnh Nịnh không đồng ý.

Cô nói muốn đi toilet, vừa vào đã khóa cửa gọi điện thoại cho Thịnh Thi Mông.

Cũng may rốt cuộc điện thoại của Thịnh Thi Mông cũng sửa xong.

“Chị không biết vì sao anh ấy lại tặng nhà cho chị, nhưng chị không muốn lừa anh ấy nữa.” Thịnh Nịnh suy nghĩ một chút, hơi áy náy hỏi: “Chị có thể nói cho anh ấy biết không? Chị vẫn lo lắng chờ chuyện phòng ốc bị Ôn Diễm biết, em với Ôn Chinh sẽ không có cách nào...”

“Chị, chị nói với tổng giám đốc Ôn đi, em và Ôn Chinh không có khả năng rã.” Thịnh Thi Mông ngắt lời Thịnh Nịnh: “Chuyện căn nhà kia một ngày không nói rõ ràng, ai cũng không dám cam đoan một ngày nào đó sẽ biến thành bom hay không.”

Thịnh Nịnh không kịp phản ứng: “Không có khả năng là có ý gì?”

“Em đã nói dối anh ấy quá nhiều.” Thịnh Thi Mông thở dài nói: “Anh ấy lừa em, em lừa anh ấy, cuối cùng lừa được cho dù nói rõ ràng cũng không dám ở bên nhau nữa, bởi vì không biết khi nào mình sẽ bị lừa, em không muốn chị và tổng giám đốc Ôn cũng biến thành như vậy.”

Trong lúc Thịnh Nịnh gọi điện thoại cho Thịnh Thi Mông, bên Ôn Diễm cũng nhận được điện thoại của Ôn Chinh.

“Có chuyện gì vậy?”

“Có phải trước đây anh đã tặng Thịnh Nịnh một căn hộ không?”

Ôn Diễm ừ một tiếng.

Ôn Chỉnh tr ần mặc một lát, nghe giọng điệu có vẻ không thích hợp:
“Căn hộ anh đưa cho Thịnh Nịnh là vườn hoa Bác Th ần sao?”

Ôn Di ễn s ửng sốt một chút: “Sao em biết?”

“Anh đừng để ý làm sao em biết được, anh tặng Thịnh Nịnh căn hộ kia là trước khi bên nhau, chắc không phải là tặng không công chứ?” Giống như Ôn Chỉnh cực lực muốn xác định gì đó, hỏi rất gấp: “Có phải đi ều kiện anh tặng căn hộ đó là em chia tay với Thịnh Thi Mông hay không?”

“... Phải.”

Đột nhiên Ôn Chỉnh nở nụ cười.

“Thật đúng là như vậy.”

Ôn Di ễn không hiểu mô tê, ấn giữa mày hơi không kiên nhẫn hỏi: “Rốt cuộc em muốn nói cái gì?”

Giọng Ôn Chỉnh phức tạp: “Giờ Thịnh Thi Mông đang ở đó, mấy ngày nay em đến trường cô ấy tìm cô ấy nhưng không tìm thấy, nghe bạn cùng phòng của cô ấy nói cô ấy đã chuyển đến đó, bạn cùng phòng còn nói cô ấy ở cùng chị gái.”

Vẻ mặt Ôn Di ễn hơi thu lại, nghe trong giọng nói không thấy cảm xúc gì: “Sau đó thì sao?”

“Anh có nghĩ qua không, anh dùng căn hộ để Thịnh Nịnh chia rẽ em với Thịnh Thi Mông, vì sao Thịnh Thi Mông lại ở đó?”

Chương 108

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Diển không nói gì.

Hai anh em không phải là kẻ ngốc, có những lời nói không cần nói quá rõ ràng thì trong lòng mình cũng có thể liều mạng đoán ra được.

Mà nếu suy đoán này là thật thì ngược lại chứng minh hai người họ ngốc bao nhiêu.

“Thật ra em vốn không có ý định hỏi anh, cũng không phải em không tra chuyện này được.” Ôn Chinh dừng một chút, trầm giọng nói: “Nếu anh yêu cô ấy thật sự, dự định đối nghịch với ông ngoại vì cô ấy thì đi hỏi cô ấy đi, nghe cô ấy giải thích cho anh, để cô ấy nói rõ ràng chuyện này cho anh, nếu anh có thể chấp nhận thì tốt, còn không thể chấp nhận... Em cũng không muốn thấy thấy anh tiếp tục coi tiền như rác.”

“Tóm lại đừng trở nên giống em và Thịnh Thi Mông, thẳng thắn một chút, nếu không càng về sau biết thì một đi không trở lại.”

Nói đến đây, Ôn Chinh cười cười, hơi tự giễu lại hơi bất đắc dĩ nói: “Thật ra em vẫn muốn ở bên cô ấy nhưng em không biết nên tiếp tục như thế nào, em lừa cô ấy rất nhiều, cô ấy cũng lừa em rất nhiều.”

Cúp điện thoại, Ôn Diển ngồi trên sofa suy ngẫm thật lâu, ý tứ trong mắt không rõ.

Cho đến khi Thịnh Nịnh đi toilet về, nói có chuyện muốn nói với anh.

Người đàn ông lấy lại tinh thần.

“Em nói đi.”

Thịnh Nịnh hít sâu một hơi, giọng nói không cao, giọng điệu lại kiên định: “Căn hộ vườn hoa Bác Th ần kia, thật ra em mượn tiền mẹ để mua nó là có lý do hết.”

Ôn Di ễn nhẹ giọng nói: “Lý do là Thịnh Thi Mông biết hợp đ ồng giữa chúng ta.”

Ngữ điệu của anh hòa hoãn, những lời nói ra lại khiến nội tâm Thịnh Nịnh run lên: “Ngay từ đ ầu, người em tính kế không phải là hai người họ mà là anh, đúng không?”

Bản thảo Thịnh Nịnh nghĩ sẵn bị phá sản, không có cách nào nói tiếp.

“Em sợ sau này anh biết sẽ thu h ồi căn hộ cho nên muốn mua nó?”

Thịnh Nịnh lắc đ ầu, giải thích từng câu từng chữ: “Em không muốn giữa chúng ta luôn tồn tại một quả bom nổ hẹn giờ.”

“Nếu em biết nó là bom nổ hẹn giờ.” Ôn Di ễn nhíu chặt mi, không chế tâm trạng hết sức dùng giọng điệu thông thả chậm rãi nói: “VẬY vì sao lúc trước vẫn không nói cho anh biết, hay là em cảm thấy che lại là có thể làm cho nó biến thành bom rỗng?”

Thịnh Nịnh vội vàng lắc đ ầu: “Em sợ bên Ôn Chinh không chấp nhận được, cái ấy và Thi Mông...”

Ôn Di ễn ngắt lời cô: “VẬY em cảm thấy anh có thể chấp nhận sao?”

Cô khàn giọng, từ từ lắc đ ầu, thành thật nói: “Em không biết, nhưng cho dù anh có thể chấp nhận nó hay không, chắc chắn em sẽ nói cho anh biết, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.”

Người đàn ông kéo môi: “Nếu anh không thể chấp nhận, em phải làm sao bây giờ?”

Vẻ mặt Thịnh Nịnh hoảng hốt.

Trước câu nói này của Ôn Diễm, cô cho rằng mình còn giấu Ôn Diễm đến tận bây giờ hoàn toàn là vì Thịnh Thi Mông.

Nhưng hôm nay mới phát giác, cô giấu đến bây giờ, một mặt là vì Thịnh Thi Mông, mặt khác cũng là lo lắng sau khi thẳng thắn với Ôn Diễm, anh sẽ không chấp nhận được.

Ngay từ đầu khi đồng ý ở bên nhau với Ôn Diễm, vốn chỉ là không muốn giày vò mình nữa, từ ngày hai người ở bên nhau, Thịnh Nịnh đã chuẩn bị tâm lý tương lai sẽ tách ra.

Nhưng cô không nghĩ tới Ôn Diễm và cô khác nhau, anh không cùng ôm suy nghĩ mới lựa chọn ở bên nhau với cô, anh suy xét về sau này, suy nghĩ đến tất cả những khó khăn mà hai người sẽ phải đối mặt trong tương lai, từ ngày đầu ở bên cô cũng không nghĩ tới muốn chia tay.

Anh đã vứt bỏ tất cả những đi ầu cấm kỵ và cho cô một trái tim bình đẳng.

Cho nên càng ngày càng thích anh, càng ngày càng sợ hãi sẽ thật sự tách ra khỏi anh, cho đến khi anh vì một cuộc điện thoại của mình mà chạy tới bên cạnh mình.

Cảm xúc khi đó trút xuống vào khoảnh khắc đó nói với Thịnh Nịnh rằng: Cô yêu Ôn Diễm, rất yêu người đàn ông này.

Mà chính Thịnh Nịnh rất rõ ràng, hai người vẫn bất bình đẳng như trước.

Chỉ cần một ngày cô còn lừa gạt anh, thì mối tình này vĩnh viễn không thể bình đẳng.

Nhưng cô lại sợ anh không chịu nổi sự lừa gạt và tính kế của cô, trong cơn tức giận sẽ chia tay với cô, khi gọi điện thoại cho Thịnh Thi Mông, một là đang trưng cầu ý kiến của Thịnh Thi Mông, hai cũng là đang thuyết phục chính mình.

“VẬY em sẽ nói cho anh biết.” MÔI Thịnh NỊnh hơi run rẩy, rỮ MẮT xuống nhưng vẫn cố gắng nói rõ ràng: “Em, em thích anh, cho nên chuyện hợp tác lấy căn hộ với Thi Mông trước đó chắc chắn là em không thể giấu anh.”

“Em không muốn giữa chúng ta trở nên giống như hai người họ, nói cũng không phân biệt được câu nào là thật hay câu nào là giả.” ĐỘT NHIÊN Thịnh NỊnh hơi sợ hãi nắm lấy cánh tay anh, nói lắp bắp nhưng lại vô cùng thẳng thắn: “Ngay từ đầu đúng là em, đúng là muốn có một ngôi nhà, anh giống như một chiếc bánh rơi từ trên trời xuống, em không nghĩ gì khác, chỉ muốn kéo thêm chút lông dê từ chỗ anh, em không biết bây giờ em sẽ đối với anh như vậy...”

Căn bản là cô cũng không nghĩ tới hôm nay, cũng căn bản không nghĩ tới mình lại yêu Ôn Diển.

Nghe thấy cô nói trắng ra như vậy, Ôn Diển nhắm mắt lại, bỗng nhiên trút giận, một tay dùng sức ấn giữa mày dùng sức xoa bóp, một tay nắm lấy bàn tay Thịnh NỊnh nắm cánh tay anh.

Dường như mười ngón tay siết chặt cũng không đủ, anh lại ôm Thịnh NỊnh vào trong ngực, bàn tay siết chặt bả vai mỏng manh của cô.

Trước khi yêu cô, Ôn Diển từng hung hăng cảnh cáo cô không nên giở trò với mình, nếu không cô tự gánh hậu quả, tất cả những gì anh cho cô đều không phải là cho không, nếu như cô lừa gạt anh, Ôn Diển có cách khiến cô chịu khổ.

Cho nên ngược lại anh không cần dùng bất kỳ tâm cơ nào, bởi vì Thịnh NỊnh chẳng có tí uy hiếp nào trong mắt anh cả, cô có đùa giỡn thông minh nhỏ như thế nào, trước sau cũng là bên yếu thế.

Nhưng mà anh đánh giá chính anh quá cao cũng quá xem Thịnh NỊnh quá nhẹ.

Anh không ngờ anh yêu cô.

Nếu Ôn Diển vẫn là Ôn Diển trước kia thì Thịnh Nịnh tuyệt đối không gánh nổi cái giá phải trả khi lừa gạt anh.

Chỉ là thời cơ cô thắng thắn và thời cơ anh biết đâu rất rất không tốt, thế mà lại là sau khi anh giao hết thể xác và tinh thần, nghĩ phải cho cô cảm giác an toàn, sau khi tình nòng nà thì việc nên làm đâu đã làm, đang tính toán cho cô tất cả bảo đảm và hứa hẹn về tương lai.

Giống như một đòn cảnh tỉnh, tức giận cũng thật sự tức giận nhưng tức giận cũng không có cách khiến cô trả giá đắt giống như lúc tính toán ban đầu.

Nếu cứ vạch trần nhẹ nhàng bằng quơ như vậy, lại hơi không cam lòng, kiêu ngạo trong xương tủy đâu giống như biến thành cỏ hèn hạ.

Khi hai người im lặng, luôn có một thứ gì đó đến để phá vỡ sự yên tĩnh.

Một cuộc điện thoại gọi tới, rõ ràng là người đang ở Thượng Hải nhưng vẫn sống dưới ánh mắt của người nhà.

Cho dù Ôn Diển đứng dậy nghe điện thoại nhưng Thịnh Nịnh vẫn nghe thấy tiếng gằn giận dữ trong điện thoại trong nháy mắt khi anh chưa kịp đi tới.

Đó là giọng nói bố anh Ôn Hưng Dật.

“Rốt cuộc con ở bên ông ngoại con nói gì với ông ngoại con đó!”

Cô nhìn Ôn Diển nhú mày, cảm xúc còn chưa tan bớt từ cuộc trò chuyện với cô vừa nãy, sắc mặt mệt mỏi, trong mắt mày thâm thúy còn quanh quẩn phiền muộn dày đặc.

Nói chuyện với bố xong, Ôn Diển hỏi cô: “Khi nào em định về Yên Thành, anh mua vé máy bay cho em”

“... Còn anh thì sao?” Thịnh Nịnh hỏi: “Anh không về sao?”

“Anh còn có việc phải xử lý.” Ôn Diễm nhẹ giọng nói: “Em trở về trước đi.”

“Chuyện của căn hộ kia...” Thịnh Nịnh cẩn thận hỏi.

Ôn Diễm cũng không trả lời mà cười khở nói: “Chúng ta vì em mà đi tới bước này, em muốn anh làm sao bây giờ?”

Chóp mũi Thịnh Nịnh lập tức chua xót, nước mắt tuôn trào.

Không có tranh cãi kịch liệt, cũng không có lời nói tổn thương người, không có đối chọi gay gắt và không ai nhường ai, thậm chí là bình tĩnh bình thản, Ôn Diễm cho cô cơ hội để giải thích, không lớn tiếng chất vấn, cũng không chỉ trích cô lừa gạt và giấu diếm anh.

Cho nên lúc kết thúc cũng rất bình tĩnh, giống như tử thủy vi lan.*

*Một vũng nước chết. Một ẩn dụ cho một tình huống vô hồn, trì trệ.

Tử thủy: Nước chết: Nước bị đóng và không chảy.

Vi lan: Những gợn sóng nhỏ xíu, sóng ngầm.

Tên chương mình ghi là Nước chết sóng ngầm.

-

Đột nhiên Ôn Diễm tới tìm Thịnh Nịnh, không mang bất kỳ hành lý nào theo, lúc rời khỏi thành phố Thượng Hải cũng là một mình nói đi là đi.

Đến ngày hôm sau, Thịnh Nịnh cũng thu dọn hành lý đơn giản mình mang tới chuẩn bị trở về Yến Thành, trước khi chuẩn bị rời khỏi Thượng Hải, cô tìm mẹ tâm sự.

Thịnh Nịnh nghĩ chính là, có lẽ Ninh Thanh sẽ cho cô một ít đờngghị.

Cô cũng từng có cuộc sống ưu ái, cũng từng làm công chúa, thật ra chênh lệch thân thế giữa cô và Ôn Diễm cũng không nhiều như vậy.

Có lẽ Ninh Thanh sẽ cho cô một chút tự tin.

Thế nhưng câu đầu tiên của Ninh Thanh đã dập tắt hy vọng của cô.

“Đàn ông trên đời này nhiều như vậy, cần gì phải lãng phí thời gian của mình vào một người ngay từ đầu biết là không thích hợp.”

“Hoàn cảnh trưởng thành của hai đứa khác nhau, tính cách và gia thế đều kém quá nhiều, trong cuộc sống không có cộng hưởng, giống như mẹ và bố con, khi cảm giác mới mẻ phai nhạt, hầu như tình yêu cũng tiêu tan không còn, với sự khác biệt như vậy thì một khi không có tình yêu bồi đắp sẽ làm cho hai người sống rất mệt mỏi.”

“Gia thế và địa vị xã hội của cậu ta cao hơn con rất rất nhiều, ngay từ đầu con đã không có vốn liếng bình đẳng với nó, quyền lên tiếng vĩnh viễn ở chỗ nó, gia đình như nó, nhìn bên ngoài thì giả vào nhà cao cửa rộng nhưng con lại phải hy sinh rất nhiều, là người phụ thuộc vào nó, dần dần nó sẽ biến thành tất cả cuộc sống của con, mà con thì lại không phải tất cả của nó.”

“Nếu như khi đó Ôn Diễm không còn yêu con nữa.” Ninh Thanh hỏi hiện thực tàn nhẫn: “Bé ơi, tới đó con làm sao bây giờ?”

Thị Nịnh á khẩu không nói nên lời, thậm chí cô không nói bốn chữ “Anh ấy sẽ không” nên lời.

Có quá nhiều nhân tố trong thực tế sẽ ảnh hưởng đến nội tâm một người, ngay cả khi bây giờ yêu thương bao nhiêu, thế còn tương lai thì sao?

“Nhưng con thật sự yêu anh ấy.” Thị Nịnh thấp giọng nói.

“Lúc trước vì mẹ và bố, còn có chuyện của cô giáo Thạch làm cho con cảm thấy trên đời này không có thứ tình cảm gì là thật sự đáng tin cậy, thậm chí còn không đáng tin cậy bằng tiền, lúc trước mọi người yêu con bao nhiêu.” Thị Nịnh dừng lại, đột nhiên cúi đầu xuống, che mắt ghen ngào nói: “Thì lúc không cần con thì hẳn tâm bấy nhiêu.”

Ninh Thanh sửng sốt.

Lâu lắm rồi bà đã không nhìn thấy con gái mình khóc.

Hình như từ lần đó đưa con bé về cho Thịnh Khải Minh, con bé đuổi theo xe của mình rồi khóc lóc té ngã, trong mấy năm nói chuyện gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, Ninh Thanh chưa từng thấy Thịnh Nịnh khóc nữa.

Bà cho rằng Thịnh Nịnh đã trưởng thành, cô đã nhìn thấu chuyện năm đó cho nên không khóc nữa.

Tuy nhiên, đối với một đứa trẻ, thời thơ ấu phải chịu đựng những tổn thương, đặc biệt là do người thân gây ra, có lẽ cả đời cũng không thể chữa khỏi được.

“Con không biết sau này Ôn Diễm có giống mọi người hay không.” Thịnh Nịnh hít mũi, quật cường nói: “Con cũng rất sợ sau này anh ấy sẽ giống như hai người, nhưng ít nhất bây giờ con không muốn từ bỏ anh ấy.”

Ninh Thanh thấy Thịnh Nịnh không nói gì, yên lặng lấy một thẻ ngân hàng từ trong túi ra rồi đưa tới trước mặt Thịnh Nịnh.

“Mật mã là sinh nhật của con, số tiền trong này tuyệt đối đủ để con mua một căn nhà không tũ ở Yên Thành rồi, muốn tiêu như thế nào thì tự quyết định, nếu con cần mua nhà ở Thượng Hải thì nói với mẹ, mẹ sai người chọn một căn nhà tốt cho con.”

Hai mắt Thịnh Nịnh đắm lệ mông lung ngẩng đầu lên.

“Mấy năm nay vì mẹ bước ra từ cuộc hôn nhân thất bại, xem nhẹ con.” Ninh Thanh dừng một chút, hơi tự giễu nói: “Mẹ vẫn cảm thấy chỉ cần cho con tiền tài để bõ thường, coi như là có thể không làm con thất vọng.”

Hốc mắt Ninh Thanh hơi ướt, nghiêm túc nói: “Mẹ biết làm mẹ không phải làm như vậy, xin lỗi con.”

“Bé, mẹ không ép con từ bỏ nó nhưng lựa chọn bây giờ của con là đúng hay sai, mẹ cũng không có cách nào đảm bảo, cuộc đời là của con, mẹ hy vọng con có thể chân chính tính toán cho chính mình, nếu Ôn Diển thật sự yêu con, không cần con nói, nó cũng sẽ tính toán tất cả vì tương lai của hai đứa.”

Chuyến bay ra nước ngoài của Ninh Thanh trước Thịnh Ninh, sau khi nói xong, bà rời khỏi khách sạn một bước.

Thời tiết giữa mùa hè oi bức, Thịnh Ninh ngồi ở sảnh khách sạn vừa ngồi đi đầu hòa vừa giết thời gian.

Tựa vào sofa cũng không có việc gì làm khác, dứt khoát lấy điện thoại ra làm đề thi viết của công chức.

Cũng không biết là không học được hay là thất thần, liên tiếp làm hai mươi đề tự chọn thế mà sai một nửa, Thịnh Ninh bỏ điện thoại xuống, đỡ trán thở dài.

Điện thoại reo lên, Thịnh Ninh phiến não nhìn cuộc gọi tới, là một cuộc gọi xa lạ, nguồn số hiển thị chính là Hàng Thành.

Cô bắt máy, là một giọng nói của một cô gái khá dễ chịu và dịu dàng.

“Xin chào, xin hỏi cô là cô Thịnh Ninh phải không?”

Stịnh Ninh nói đúng vậy, vừa định hỏi cô ấy là ai, cô gái đã nói tên tuổi nhà cửa: “Tôi tên là Hồ Dung, được ông ngoại Ôn Diển dặn dò, ông cụ muốn mời cô đến làm khách tại Hàng Thành.”

“...”

“Ông cụ rất tò mò với cô, muốn gặp mặt cô nói chuyện phiếm, chỉ là bên Ôn Diển lại có thái độ hơi hiểu lầm với ông cụ cho nên một mực ngăn cản, chúng tôi cũng không thể liên lạc với cô được.” Giọng điệu Hồ Dung dịu dàng: “Cô Thịnh, nếu cô thật lòng muốn ở bên nhau với Ôn Diển, cũng

không thể lúc nào cũng để anh ấy một mình đối mặt với người nhà, cô nói có đúng không?”

Nếu như là trước đó, chắc chắn Thịnh Ninh sẽ không đi bữa H ồng Môn Yến này.

Ôn Diển nói tất cả đều do anh đối mặt, vậy thì do anh đến.

Nhưng cô nhìn thấy vết thương trên trán mà anh mang từ Hàng Thành tới cùng với lúc anh nghe điện thoại với bố mình, chịu đựng dáng vẻ mệt mỏi chỉ trích từ bố.

Vừa nói muốn tặng cô một căn nhà mới, quay đầu thì biết chân tướng căn hộ trước đó nhưng vẫn không nỡ chỉ trích cô.

Thịnh Ninh cắn môi, ừm nói: “Tôi đi.”

“Được, vậy tôi phái người đi đón cô tới.”

Lần này Hồ Dung đặc biệt tới đón Thịnh Ninh đi qua, sau khi Thịnh Ninh nói cho cô ấy biết địa điểm không bao lâu, cô ấy đã lái xe tới.

Từ ánh mắt đầu tiên khi Thịnh Ninh nhìn thấy Hồ Dung đã biết đây là một đứa con cưng của trời, xuất thân ưu việt như Ôn Diển, ăn mặc tinh tế khéo léo mười phần, ngay cả ý cười trên mặt cũng không phát hiện nửa phần giả dối.

Hồ Dung cũng đang đánh giá Thịnh Ninh.

Cô gái nhã nhặn xinh đẹp, cho dù khí thế sinh viên trên người còn chưa mất đi nhưng tuổi trẻ cũng chính là vốn liếng lớn nhất của cô.

Nghe ông cụ Hạ khen cháu ngoại của mình nhiều lần, cô ấy vốn tưởng rằng Ôn Diển sẽ không giống với những người đàn ông khác, kết quả cũng thích cô gái trẻ tuổi.

Hồ Dung thu hồi ánh mắt đánh giá, lễ phép mỉm cười với Thịnh Ninh: “Cô Thịnh, mời lên xe đi.”

Nếu đi từ Thượng Hải đến Hàng Thành bằng cao tốc mà không kẹt xe, thật ra thời gian rất nhanh, mặc dù bây giờ chính là ngày nghỉ hè của học sinh nhưng trên đường cao tốc cũng khá thuận lợi.

Đọc theo đường đi, Hồ Dung và Thịnh Nịnh cũng nói chuyện khá nhiều nhưng không nhắc tới Ôn Diển, đều là đề tài cá nhân, còn thuận tiện hỏi làn da của Thịnh Nịnh được chăm sóc như thế nào.

“Cô chỉ sử dụng các sản phẩm chăm sóc da thôi sao?” Hồ Dung hâm mộ nói: “Vẫn là còn trẻ thật tốt, không giống tôi, nhất định phải thường xuyên đi làm dưỡng da.”

Nhìn gương mặt đã trắng nõn hơn phần lớn các cô gái trẻ tuổi này, Thịnh Nịnh nghĩ thậm chí còn có tiền thật tốt.

Hồ Dung hâm mộ Thịnh Nịnh tuổi trẻ không cần tốn quá nhiều tâm tư chăm sóc mà Thịnh Nịnh lại hâm mộ Hồ Dung có tiền để chăm sóc, tóm lại mỗi người hâm mộ, nói chuyện cũng không cảm thấy có giới hạn.

Xe từ trên cao tốc xuống sau đó lại lái vào nội thành, Thịnh Nịnh cho rằng Hồ Dung sẽ trực tiếp dẫn cô đến nhà ông ngoại Ôn Diển, lại không nghĩ tới cô ấy dẫn cô đến một trung tâm thương mại khá lớn trước, sau đó dẫn cô đến một studio tạo hình trong trung tâm thương mại.

“Là bạn bè của tôi mở.” Hồ Dung nói: “Đêm nay ông cụ tổ chức một bữa tiệc riêng ở nhà, ông ấy cố ý bảo tôi giúp cô ăn mặc thật tốt.”

Thịnh Nịnh không hiểu ý đồ của ông ngoại Ôn Diển nhưng nếu cô đã tới, cũng không nghĩ tới việc lâm trận bỏ trốn.

Rất cuộc trình độ mở studio không giống người bình thường, chờ Thịnh Nịnh trang điểm xong, cô ấy vẫn ngồi trên sofa đọc tạp chí chờ cô, lúc Hồ Dung ngẩng đầu lên, trực tiếp nhìn đến ngay người vài giây.

“Thế nào?” Stylist kiêu ngạo nói: “Không phụ lời căn dặn của cô cả Hồ đúng không?”

Hồ Dung cười nói: “Rất đẹp, về sau cậu trang điểm cho mình tinh nào, đảm bảo lần đó nghìn nát những người khác đi thăm dò.”

“Nếu có tay thợ thì cũng không được, ít nhất ngoại hình và khí chất cũng phải chống đỡ được kỹ thuật của thợ mới được.” Stylist vừa sửa sang lại sợi tóc cho Thịnh Nịnh vừa lầm bầm nói: “Thật ra thợ muốn làm cho Ôn Lệ lâu rồi, vẫn muốn tạo hình trang điểm cho cô ấy.”

“Vậy cậu cố lên.” Hồ Dung nói: “Thợ dẫn cô gái này đi trước.”

Trước khi đưa Thịnh Nịnh rời đi, stylist kéo Hồ Dung nhỏ giọng hỏi bên tai cô ấy.

“Cô gái này là ai? Trước kia thợ chưa từng thấy á.”

Hồ Dung: “Bạn gái của đối tượng xem mắt thợ.”

Đột nhiên Stylist mở to mắt: “Mẹ kiếp? Đối tượng xem mắt thả chim bồ câu nhiều lần cho cậu hả?”

“Đúng vậy, cho thợ rất nhiều chim bồ câu nhưng ông nội thợ vẫn là chưa từ bỏ ý định, một lòng muốn cho thợ đi dán ngược.” Hồ Dung nhún nhún vai, tự cười nhạo nói: “Ai bảo thợ không phải cháu trai, thôi đi nhé.”

Sắc trời dần dần nặng nề, hoàng hôn tiếp cận, đến gần giờ cơm chiều, xe chạy đến nhà họ Hạ.

Cả tòa nhà mang phong cách kiến trúc Trung Quốc, trang trọng trang nghiêm, hai bên cửa sắt có người phụ trách canh gác, lái qua một con đường bê tông được hai bên bóng râm vây quanh, xe dừng ở cửa chính.

“Đi thôi.” Giọng nói Hồ Dung dịu dàng: “Đừng khẩn trương.”

Thịnh Nịnh đi xuống xe theo Hồ Dung, sau khi xuống xe, cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà còn chưa vào cửa đã khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên, lại nhìn bước chân Hồ Dung thong dong tao nhã đi trước mặt cô.

“Cô Hồ.” Đột nhiên Thịnh Nịnh gọi cô ấy lại.

Hồ Dung quay đầu lại: “Làm sao vậy?”

Thịnh Nịnh không biết vì sao mình lại gọi cô ấy lại.

Cô tự biết ngu xuẩn nhưng vẫn ôm hy vọng gì đó hỏi cô ấy: “Cô cũng là cháu ngoại gái của Ôn Diển sao?”

Chương 109

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đầu tiên Hồ Dung sửng sốt một chút nhưng sau khi nhìn biểu cảm phức tạp của Thịnh Nịnh lại mau nhanh hiểu được.

Rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái trẻ.

Cô ấy không định giấu Thịnh Nịnh, cười nói: “Cô Thịnh, hỏi cái này có ý nghĩa gì đâu, hẳn là cô biết tôi là ai của anh ấy mà.”

“Trước mắt là đối tượng xem mắt, nếu cuối cùng Ôn Diển cũng không lay chuyển ông ngoại anh ấy được thì tôi là vợ chưa cưới của anh ấy.

Thịnh Nịnh gật gật đầu: “À.”

Bởi vì đã sớm đoán được cho nên trong lòng cũng không bất ngờ.

Chỉ là có một chút khó chịu.

Cô theo Hồ Dung vào nhà họ Hạ, từ trước cửa chính đến huyênh quan, lại cho đến khi đến gian giữa, không gian truyền thống Trung Quốc càng chậm rãi tiến dần lên, cột cửa khảm hoa phụ trách phân chia nâng đỡ không gian trần ổn dày nặng, đến gian nhà chính mới rộng rãi sáng sủa.

Nơi này có tranh chữ đờcổ nhưng không nhiều, lại bày biện vừa đúng, ở trung tâm thị giác treo một bức tranh hoa điều* theo lối vẽ tỉ mỉ đến từ học giả tiếng tăm.

*Tranh hoa và chim.

Tối nay ở đây có một bữa tiệc riêng, khách được mời không nhiều lắm nhưng ít hay nhiều Thịnh Nịnh cũng không thấy chênh lệch mấy, bởi vì Ôn Diển không có ở đây, một người cô cũng không biết.

Phần lớn đều là người trung niên, ăn mặc mườì phần tùy ý nhưng đều đơn giản hào phóng.

Một nơi hoàn toàn xa lạ, một nhóm người hoàn toàn xa lạ và những người xa lạ này biết nhau, họ nói chuyện rất vui vẻ và đưa mắt tò mò đánh giá về Thịnh Nịnh.

Tình huống như vậy khiến Thịnh Nịnh không khỏi cảm thấy câu nệ và khấn trương, ngay cả tay chân cũng không biết nên đặt ở đâu, cũng chỉ có thể đi theo bên cạnh Hồ Dung mới quen hôm nay.

Một người đàn ông trung niên chủ động đến: “Ày, đây là bạn của Tiểu Dung chúng ta hả?”

“Vâng, bạn cháu xinh đẹp, phải không?”

“Xinh đẹp xinh đẹp.” Người trung niên hỏi: “Bạn cháu họ là gì? Bố mẹ con bé làm việc ở đâu?”

Hồ Dung cười tủm tủm nói: “Họ Thịnh, còn lại bác cũng đừng hỏi thăm, cô ấy không phải người bên chúng ta, chỉ là cháu đơn thuần dẫn bạn tới đây ăn cơm thôi.”

Người trung niên cười bảo Thịnh Nịnh tùy ý sau đó trở về ghế trên ghế.

“Cô là gương mặt mới cho nên tò mò với cô, cô cứ nói chuyện bình thường, không muốn trả lời thì đừng trả lời.” Hồ Dung nói: “Có cần tôi giới thiệu những người này cho cô không?”

Thịnh Nịnh gật gật đầu: “Làm phiền cô Hồ.”

“Không có việc gì nên làm cả mà. Bữa tiệc hôm nay chủ yếu là một số thân thích họ hàng bên ông ngoại Ôn Diển, còn có một ít bạn bè của ông nội tôi, ông ngoại anh ấy và ông nội tôi còn đang chơi cờ trên lầu, chờ lúc ăn cơm sẽ xuống.”

Bữa cơm riêng tư này, đều là thân thích bạn bè của nhà họ Hạ và nhà họ Hồ, sắc mặt Thịnh Nịnh trắng bệch, cảm thấy châm chọc.

Đợi đến giờ ăn cơm, mọi người dời bước đến phòng ăn, rốt cuộc hai đại phụ huynh cũng lộ diện.

Hai người già có tóc bạc, thân hình thẳng tắp, đều là áo sơ mi quần dài đơn giản, nói chuyện rất vui vẻ đi từ trên lầu xuống.

Vị trí của Thịnh Nịnh được sắp xếp bên cạnh Hồ Dung, ngoại trừ mấy người biết chuyện, những người khác đều coi cô là bạn bè của Hồ Dung.

Hôm nay Thịnh Nịnh ăn mặc rất đẹp, chỉ riêng ngoại hình mà nói, cô là người nổi bật nhất trên bàn cơm này.

Giống như một chiếc bình hoa được bày ra, mà người trên bàn cơm này đã sớm quen với đủ kiểu bình hoa xinh đẹp, lúc nhìn thấy Thịnh Nịnh cũng chỉ nhìn thêm hai lần, ngay sau đó dời tầm mắt đặt ở trên người đáng giá để nói chuyện phiếm trao đổi.

Không ai bài xích cô, càng không có người hỏi đông hỏi tây về bối cảnh gia thế của cô, một đám người này chìm nổi trong danh lợi, có thể ngồi trên bàn cơm này, tất cả họ đều luyện thành một thân bản lĩnh vui buồn không lộ mặt.

Trước sau họ vẫn duy trì khách sáo và lễ phép với Thịnh Nịnh, ông cụ Hạ Chí Chính bảo cô cứ tùy ý, muốn ăn gì thì gấp nấy, không cần khách sáo, ông nội của Hồ Dung thấy trước sau gì Thịnh Nịnh cũng chỉ ăn mấy món ăn trước mặt mình còn cố ý xoay bàn giúp cô, thân thiết bảo Hồ Dung gấp thức ăn mới cho Thịnh Nịnh.

Ở tầng lớp này thường mặc định một ít lễ nghi xã giao và quy tắc, Hồ Dung ngồi bên cạnh cũng nhắc nhở cô.

Không có cảm giác khoảng cách, lại nhắc nhở Thịnh Nịnh khắp nơi, mình và nơi này không hợp nhau.

Rốt cuộc có người hỏi về công việc của Thịnh Ninh, Thịnh Ninh thành thật nói tình huống của mình, người họ vừa nghe cô muốn thi vào Bộ Ngoại giao thì lập tức hứng thú.

“Bộ Ngoại giao? Bộ Ngoại giao tốt nha, Cục trưởng Từ trẻ nhất của bọn họ á, trước đây tôi và bố cậu ấy còn là đồng nghiệp nhưng người ta có năng lực làm việc mạnh mẽ, thăng tiến nhanh hơn tôi nhiều, con trai lớn của ông ấy cũng có tiền đồ, hình như giờ làm ở thành ủy?”

Chủ đề từ Bộ Ngoại giao nhảy đến thành ủy ngay tức khắc, dù cho xoay như thế nào thì đều có người có thể chấp nhận đề tài mới.

Chuyện gì Thịnh Ninh cũng không biết, chuyện gì cũng không hiểu, cô chỉ biết mình muốn thi Bộ Ngoại giao, Cục trưởng Từ kia rất đẹp trai, trên mạng có rất nhiều video phát biểu của anh ta, còn đối với bối cảnh gia đình anh ta thì hoàn toàn không biết.

Nhưng những người này cũng không thêm đề ý Cục trưởng nổi tiếng trên mạng như thế nào, thứ họ quan tâm vừa vặn chính là thứ Thịnh Ninh không có khả năng biết.

Mãi cho đến khi ăn bữa cơm này xong, rốt cuộc tâm tư Thịnh Ninh trước sau tự do trên bàn cũng hiểu được vì sao ông ngoại Ôn Diễm lại muốn tìm cô đến ăn bữa cơm này.

Bình thường cô gặp những người ngoài mặt bản thủ đôi mắt danh lợi thì tính là gì, đây mới là thượng lưu chính cống ra oai phủ đầu.

Không cần nói một câu nào, chỉ dùng một bữa cơm đã nói cho cô biết.

Cô và Ôn Diễm là hai thế giới.

Mà thậm chí Thịnh Ninh còn không có cơ hội phủ nhận, bởi vì sự câu nệ và luống cuống của cô đã đưa ra đáp án cho Hạ Chí Chính.

Ăn cơm xong, Hạ Chí Chính bảo Thịnh Ninh đến phòng sách để nói chuyện.

“Cô Thịnh, cơm chiều có được không?”

Thịnh Nịnh thành thật trả lời: “Nhờ phúc cô Hồ, cô ấy rất quan tâm cháu.”

Hạ Chí Chính cười cười, yên tâm gật đầu: “Vậy thì tốt rồi.”

Nhưng ngay sau đó ông nói: “Điều này chứng tỏ tôi chọn vợ cho Ôn Diễm không tệ.”

Thịnh Nịnh trầm mặc chững đờ, ngày thường cô lá mặt lá trái đầu là mưa riu qua mắt thợ trước ông cụ này, còn không bằng không nói lời nào.

Hạ Chí Chính cũng không thêm để ý đến sự trầm mặc của Thịnh Nịnh, dù sao bình thường ông nói chuyện với tiểu bối, tiểu bối chỉ cần chăm chú nghe là được.

“Nghe nói bố mẹ cô ly hôn khi cô còn rất nhỏ?”

Thịnh Nịnh gật đầu: “Dạ.”

“Bên mẹ cô có điều kiện tốt hơn nhưng cô lại theo bố và mẹ kế lớn lên.” Giọng điệu Hạ Chí Chính hoà ái: “Trước và sau khi bố mẹ cô ly hôn đã mang đến cuộc sống chênh lệch cho cô, đối với cô lúc đó rất không dễ chịu đúng không?”

Thịnh Nịnh thừa nhận: “Rất khó chịu.”

Vào lúc đó, nhu cầu vật chất đối với cô không kém gì bất kỳ nhu cầu tinh thần nào.

Vì vậy, cô phải cố gắng tiết kiệm tiền, trong khi những đứa trẻ cùng tuổi vẫn đang mong đợi phần thưởng của bố mẹ, cô đã suy nghĩ về việc muốn sống một mình, suy nghĩ bao nhiêu tiền mới có thể nuôi sống bản thân.

Hạ Chí Chính lại hỏi: “Nếu như cô và cháu ngoại của tôi ở bên nhau thì cuộc sống của cô lại phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, còn biến hóa còn lớn hơn khi cô con nhỏ, cô có thể chấp nhận chênh lệch này không?”

“Cháu có thể chấp nhận chênh lệch này hay không quan trọng, chủ yếu là ngài không chấp nhận được không phải sao?” Thịnh Ninh rũ mắt xuống, giọng điệu bình tĩnh: “Ngài không cần làm cho mình phải đứng dưới góc độ của cháu để nhìn nhận vấn đề.”

Hạ Chí Chính khẽ dừng lại, giọng nói vẫn thân thiết hiền hậu: “Ôn Diễn có tặng một căn hộ cho cô phải không?”

Thịnh Ninh ngơ ngẩn, bỗng đứng ngẩn đầu lên.

“Tạm thời tôi còn không biết mục đích Ôn Diễn tặng nhà cho cô khi mới quen biết không bao lâu là gì, Ôn Diễn cũng không chịu nói.” Ánh mắt Hạ Chí Chính sắc bén nhìn Thịnh Ninh: “Nhưng cô nhận lấy, đây là kết quả. Nếu hai người chỉ yêu nhau, nó tặng cô bao nhiêu căn hộ tôi cũng không có ý kiến.”

“Tôi không có cách nào không cảm thấy hoài nghi mục đích thật sự của cô khi tiếp cận Ôn Diễn, hy vọng cô có thể hiểu được.”

Thịnh Ninh á khẩu không nói nên lời.

Cô có thể giải thích với Ôn Diễn nhưng không cách nào giải thích với người khác ngoài anh.

Nói không phải vì ti tiện, ai tin chứ.

Ngay từ đầu mình vốn là hướng về ti tiện, cho dù bây giờ cô nói cô bên nhau với Ôn Diễn không phải vì ti tiện, đừng nói Hạ Chí Chính không tin, ngay cả chính cô cũng không tin.

Quá dối trá, quá giả tạo.

Cô phát hiện mình thật sự không thích hợp làm nữ chính phim thần tượng gì, thậm chí vào lúc này còn không nói nên lời, không phản bác được một câu mạnh mẽ.

Dường như những giá trị thanh cao, thứ gọi là tình yêu đích thực và tự do, không đáng để đề cập đến trước quy ền lực t ền tài.

“Bố mẹ cô ly hôn từ nhỏ, cho nên v ề mặt tình cảm có thể họ không thể đưa ra một lời khuyên tốt cho cô. Môn đăng hộ đối vào thế kỷ hai mươi mốt, cũng không phải là cổ hủ như người trẻ tuổi các cô suy nghĩ, bối cảnh gia đình chỉ là một những lý do khiến hai người không thích hợp mà thôi.”

Đi ều Hạ Chí Chính nói tiếp theo giống như lời Ninh Thanh nói, cho dù bây giờ kiên định nhưng theo thời gian trôi qua, ai có thể cam đoan tương lai được.

Đương nhiên Hồ Dung có thể gả cho Ôn Di ễn, cô ấy có nhà mẹ đẻ cho cô ấy sức mạnh, cô ấy có gia thế và đi ều kiện có thể cân bằng lẫn nhau với Ôn Di ễn, đương nhiên không cần phải lo lắng sau khi cuộc hôn nhân này trở thành hiện thực sẽ biến thành lông gà đ ầy đất, chính bản thân mình sẽ trở thành tay trắng.

Thịnh N ịnh không phải.

Cô lựa chọn Ôn Di ễn, tương đương với việc từ bỏ chính mình.

Cho dù mang danh hiệu “Phu nhân Ôn” phong quang sống cả đời, cô vẫn là chim sẻ bay lên đ ầu cành, sẽ không được mọi người trong nhà anh đối đ ối đ ối một cách bình đ ẳng, không ai nhớ rõ cô tên là gì, càng không có sự nghiệp và cuộc sống của mình.

Ngày sau người bên ngoài nhắc tới, Thịnh N ịnh không phải là Thịnh N ịnh mà chỉ là phu nhân Ôn.

“Nhãn hiệu” của cô không còn là chính mình, mà là Ôn Di ễn.

Một khi Ôn Di ễn thay đ ổi, thứ gì đi ều gì cô cũng không còn, dựa vào ngoại hình nhan sắc được đàn ông yêu mến, chờ sau khi mất đi thậm chí ngay cả vốn vì mình đánh bạc cũng không có.

“Cô Thịnh, hai người không thích hợp.” Hạ Chí Chính nói: “Tôi không muốn ép hai người phải tách ra, như vậy chỉ là phản tác dụng. Tôi nhìn ra được cô là một đứa trẻ rất có ý tưởng cũng rất độc lập, tôi chỉ hy vọng cô có thể tự mình suy nghĩ rõ ràng, tôi đã già rồi, không muốn nói chuyện gì mà yêu với không yêu với người trẻ tuổi các cô cậu nữa, bây giờ có lẽ cô sẽ cảm thấy tôi cố chấp nhưng chờ cô sống lâu sẽ biết, khi còn trẻ theo đuổi thứ gọi là tình yêu đích thực, thật ra chẳng có ý nghĩa gì.”

“Con người có thể sống cuộc sống của mình rõ ràng đã không dễ dàng, tuy rằng tiền là vật ngoài thân nhưng chỉ cần cô kiên định, nó có thể bảo đảm cả đời của cô, nhưng tình yêu thì sao?”

Hạ Chí Chính thản nhiên nói: “Sẽ thay đổi, tôi sống nhiều hơn cô hơn nửa đời người, tôi đã thấy nhiều rồi.”

Đối với lời Hạ Chí Chính mà nói, Thịnh Nịnh lui không thể lui, cũng tránh không thể tránh.

Đối với cô mà nói giống như một bữa cơm nguội tù, mình không hợp với nơi này, làm cho cô sinh hoài nghi.

Cho nên Ôn Diễm vẫn chắn trước mặt Thịnh Nịnh, không cho Hạ Chí Chính có cơ hội tiếp xúc với Thịnh Nịnh, duy chỉ có lần này, là Thịnh Nịnh tự mình tới.

Hai bên bố mẹ còn chênh lệch hơn hai người, càng biết chênh lệch của hai người, dòng dõi chỉ là thứ yếu, thứ trí mạng hơn là vì hoàn cảnh trưởng thành và trình độ giáo dục khác biệt thế cho nên hoàn toàn không có kinh nghiệm sinh hoạt cộng hưởng.

Mọi người đều nói rằng hai người không phù hợp.

Mọi người đều không coi trọng hai người.

Tình yêu là không đủ để lấp đầy khoảng cách lớn do sự khác biệt giữa hai bên khi mà bạn muốn sống với người ấy ở trong tương lai.

Cho dù Thịnh Nịnh có tương lai không giới hạn, có thể thi vào Bộ Ngoại giao, có thể một đường thăng chức nhưng phải mất bao nhiêu năm, lại cần bao nhiêu sức lực mới bồi dưỡng, đến khi nào Hạ Chí Chính mới có thể thấy sự giúp ích của cô.

Những gì Hạ Chí Chính cần là bây giờ cháu dâu có thể mang lại lợi ích trực tiếp cho nhà họ Hạ, cháu gái của bạn tốt là Hồ Dung chính là đáp án tốt nhất.

Vì thế ông nói ra lợi thế cuối cùng với Thịnh Nịnh: “Chờ sau khi cô thi đậu vào Bộ Ngoại giao, nếu như cô có chí hướng chính trị, nếu không ghét bỏ tôi là lão già đã về hưu thì có thể tới tìm tôi bất cứ lúc nào, đương nhiên, nếu như cô ngại phiền tới đây tới tìm tôi, tôi có thể cho người ở Hàng Thành sắp xếp một căn nhà cho cô.”

Trong lòng Thịnh Nịnh cười khở.

Đây mới là chiêu mềm chiêu cứng chính cống chứ không phải như thứ cô tưởng tượng “Cho cô năm trăm vạn chia tay cháu tôi”.

Cô còn rất trẻ, chưa từng trải qua sóng to gió lớn, kinh nghiệm cuộc sống cũng không đủ, đối với đạo lý lớn rõ ràng chính xác như vậy từ trong miệng người lớn tuổi, rốt cuộc vẫn rơi vào trong trạng thái hoang mang ngán ngủi và tự phủ nhận.

-

Sau khi Hồ Dung tiễn ông nội và các chú bác đi, lại đi qua tiều sảnh đi đến hậu viện nhà họ Hạ.

Trước khi đi, ông nội dặn dò nhiều lần cô ấy phải nắm chắc Ôn Diển, quan tâm Ôn Diển nhiều hơn một chút, còn bảo cô ấy đợi lát nữa ăn cơm tan tiệc xong, nhớ mang chút đồ ăn đi qua cho người ta.

Hồ Dung để cho phòng bếp hâm nóng đồ ăn rồi tự mình đưa qua cho Ôn Diển.

Trong hậu viện ngoại trừ vườn hoa mà ông cụ Hạ thường ngày dùng để nghỉ ngơi ngăn người thì đi về phía bên cạnh còn có một gian phòng, nơi đó là từ đường của nhà họ Hạ.

Ngày hôm qua sau khi Ôn Diễm trở về từ Thượng Hải, người vẫn luôn ở trong từ đường chưa từng đi ra, ngay cả bữa cơm tối nay ông cụ Hạ cũng không cho anh đi ra.

Lúc ấy Hồ Dung không có mặt, vẫn là nghe ông cụ Hạ tự mình kể lại.

Ôn Diễm tặng cô gái kia một căn hộ, từ lúc hai đứa nó quen nhau. Không rõ lý do nhưng cũng bởi vì căn hộ này mà khiến cho cái nhìn của ông cụ Hạ đối với Thịnh Ninh xuống dốc không phanh.

Trong lòng Hạ Chí Chính nghĩ đem căn hộ này ra nói, có thể làm cho Ôn Diễm tỉnh táo một chút sau đó nhận ra mục đích chân chính của Thịnh Ninh khi bên nhau với anh.

Nhưng Ôn Diễm vẫn lãnh đạm như trước, ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí còn nói lời ngu xuẩn như “Ngay từ đầu cô ấy không động tình cảm, đúng là vì tiền, đi đâu này cháu có thể hiểu được”.

Trong mắt Hạ Chí Chính nhìn đứa cháu trai khôn khéo, giống như trở thành một kẻ ngốc.

Khi tình cảm chân thật xuất hiện, thậm chí còn cố chấp hơn em trai ăn chơi trác táng của nó nữa, cũng càng làm cho Hạ Chí Chính thất vọng.

“Thật là ngu ngốc! Rõ ràng là cô gái kia nhìn vào tiền cháu, cô ta nói gì mà cháu còn tin!”

Hạ Chí Chính thấy Ôn Diễm vẫn bướng bỉnh, trực tiếp dùng bài vị tổ tông trong từ đường ép anh thỏa hiệp.

Cuối cùng tranh chấp không dứt, Hạ Chí Chính trực tiếp hô to: “Được! Anh cứ quỳ xuống, quỳ xuống đi! Nếu không thì quỳ xuống đến khi anh

suy nghĩ rõ ràng mới thôi, nếu không thì quỳ đến lúc tôi bảo người đưa anh đến bệnh viện mới thôi!”

Cho nên lúc Hồ Dung bước vào từ đường, Ôn Diễm còn đang quỳ tại chỗ.

Nếu tính từ ngày hôm qua mà nói, đây đủ tính toán đâu ra đây quỳ một ngày, phàm là người có tố chất thân thể không được tốt lắm, có khi đã hôn mê lâu rồi, làm sao còn có thể giống như anh sống lưng cao ngất, quỳ thẳng tắp chứ.

Cô ấy đi đến bên cạnh Ôn Diễm: “Muốn ăn một chút gì không?”

Ôn Diễm thản nhiên liếc cô ấy, lắc đầu.

Sắc mặt anh tái nhợt, không có màu máu gì, mặt mày đẹp trai rõ ràng lạnh lùng rồi lại lộ vẻ yếu ớt.

Hồ Dung nhìn anh, đột nhiên nghĩ đến chính mình trước kia, hỏi: “Ôn Diễm, anh có biết tôi chia tay với bạn trai như thế nào không?”

Cũng không đợi Ôn Diễm nói chuyện, cô ấy lại tự mình nói: “Thật ra tôi không tham như anh, chỉ có đi đâu lúc ấy tôi rất tuyệt tình cương quyết, vì chính người nhà và anh ấy tin tưởng, tôi còn nói nếu không phải anh ấy thì cả đời này tôi không gả.”

“Nhưng anh ấy lại không phải nếu không phải tôi thì không cưới.” Hồ Dung cười cười: “Anh ấy nói tôi và anh ấy không giống nhau, tôi có thể đánh cược mà anh ấy không thể đánh cược, gia đình tôi quá phức tạp, cho bố mẹ anh ấy một áp lực quá lớn.”

“Khi tôi đã làm tất cả vì anh ấy mà từ bỏ thì anh ấy lại sợ, lại lùi bước cho nên từ bỏ tôi.”

Ôn Diễm mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

“Nếu bạn gái anh cũng rút lui, anh tiếp tục thế nào đây?”

“Anh thích sự độc lập và lý trí của cô ấy, thích sự quật cường của cô ấy, những điểm cô ấy hấp dẫn anh cũng chứng tỏ cô ấy sẽ không cam lòng dựa dẫm vào anh, cô ấy sẽ nghĩ đến sau khi ở bên anh, sẽ bởi vì anh mà đối mặt với cái gì.” Hồ Dung nói: “Nếu cô ấy không chịu thỏa hiệp vì anh, tất cả những gì anh làm bây giờ chỉ là tự cảm động mà thôi.”

Ôn Diển mím chặt môi không nói gì.

Hồ Dung thấy anh trước sau không dao động, khẽ thở dài.

“Hắn là bây giờ cô ấy đã nói chuyện với ông ngoại của anh xong rồi, anh đoán xem cô ấy sẽ thỏa hiệp cho anh không?”

Bỗng dưng Ôn Diển nâng mắt lên nhìn cô ấy: “Cô ấy tới rồi à?”

“Tới rồi.” Hồ Dung gật đầu: “Đã ăn một bữa cơm luôn rồi.”

Đầu gối Ôn Diển vừa giơ lên đã muốn đứng lên, lại bởi vì thời gian quỳ quá dài nên căn bản là không đứng dậy nổi, toàn bộ gân như dưới đầu gối đều mất hết cảm giác căng đau chết lặng, lão đảo lại quỳ trở lại trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ khó nhìn, chống đất, trên trán lập tức túa từng giọt mồ hôi.

Người đàn ông cúi đầu khom lưng trên mặt đất chậm lại một lát, cuối cùng cố nén đau đớn ở đầu gối miễn cưỡng đứng lên.

Hồ Dung vội vàng muốn đỡ, Ôn Diển chỉ giơ tay lên nói không cần.

Cho tới bây giờ người đi đầu đi mạnh mẽ lần đầu tiên đi chậm chạp vật như vậy, thậm chí còn đi vài bước cần phải nghỉ ngơi một chút.

Cũng may lúc muốn lên lầu, người anh vội vàng muốn tìm đi từ trên lầu xuống.

Thịnh Nịnh đang hoảng hốt thì nhìn thấy hai người đứng dưới lầu, mặt mày ngẩn ra.

Hồ Dung nhìn thấy Thịnh Nịnh xuống lầu, đúng lúc nói: “Hai người nói chuyện đi.”

Và sau đó rời đi rất nhanh.

Chờ Hồ Dung rời đi, Thịnh Nịnh không thể tin hỏi: “... Anh có ở nhà hả?”

Vậy tại sao anh không xuất hiện trong bữa ăn tối?

Sắc mặt Ôn Diễm tái nhợt, giọng điệu trầm thấp nóng nảy: “Sao em lại tối? Không phải anh đã nói tất cả mọi thứ anh yêu cầu em không lo sao?”

Thịnh Nịnh há miệng, dừng một chút mới nhỏ giọng nói: “Em, em cảm thấy mình luôn phải tới gặp gia đình anh một lần.”

Ôn Diễm nhíu mày, đột nhiên trách mắng nói: “Vậy em tới đây có thể giúp gì cho anh? Một sinh viên mới tốt nghiệp như em có thể làm gì?”

Thịnh Nịnh bị anh đột ngột trách cứ khiến cô sợ tới mức rụt bả vai lại, cúi đầu cắn môi, sắc mặt cũng dần dần trở nên quẫn bách.

Từ lúc cô vừa vào cửa đã bị áp lực đè nén cảm xúc đến cực điểm, trong khoảnh khắc nhìn thấy Ôn Diễm, vốn tưởng rằng bắt được cọng rơm cư trú, lại bị anh trách cứ một trận.

Nếu anh ở trong nhà này, tại sao anh không xuất hiện.

Ngược lại còn tức giận cô không chào hỏi tự tiện xuất hiện ở chỗ này, không khỏi khiến Thịnh Nịnh nhớ tới mình không hợp với toà nhà này, không hợp với bất cứ ai không toà nhà này, tất cả oan ức tủi thân hoàn toàn bùng nổ ở giây phút này.

“Hôm nay em tới mới biết, suy nghĩ lúc trước của em là đúng.” Thịnh Nịnh nhìn anh, trong giọng nói ẩn chứa một sự kiên cường: “Em chỉ là một người bình thường, nơi này rất áp lực, ngay cả em đứng ở chỗ này cũng cảm thấy khó thở.”

Trái tim Ôn Diễm sinh đau, cơn đau ở đầu gối vốn xem nhẹ khi nhìn thấy cô cũng đau lên lần nữa.

Anh nắm tay vịn cầu thang, kéo môi, cố gắng duy trì thân hình cao ngất nói: “Áp lực sao? Nhưng anh lớn lên trong hoàn cảnh này.”

“Có phải anh cũng khiến em cảm thấy áp lực đúng không?” Ôn Diễm cũng nhìn cô, thấy vẻ mặt khó chịu của cô, anh khàn giọng hỏi: “Có phải em muốn từ bỏ anh không?”

Thị Ninh ngẩn ra, nhất thời không nói gì.

Sự do dự nhất thời của cô khiến Ôn Diễm tự nhiên cảm thấy bản thân lúc nào cũng thật sự tự cảm động.

Anh đã nói với Thị Ninh nhiều lần là không được từ bỏ anh.

Anh biết cô nhận tiền chứ không nhận người nhưng lúc cô lùi bước do dự, lưỡng lự như người có thể bị bỏ rơi, anh cảm thấy lạc lõng, bơ vơ mất mát, bất đắc dĩ.

Câu hỏi chất vấn của người đàn ông gần như là nói từ kẽ răng.

“Anh đã nói chuyện căn hộ, đã làm tới mức này, vì sao em vẫn...”

Dù vậy, anh vẫn không thể nở lòng trách móc nặng nề

Thử hiểu tâm trạng của cô lúc đó, những tính toán kỹ lưỡng đó, không có gì là không thể, cũng không có gì là không thể tha thứ.

Miền là Thị Ninh yêu anh.

Lòng ngực Ôn Diễm phập phồng, đột nhiên anh bực bội hỏi: “Anh đã làm sai chuyện gì, mà khiến em không tin tưởng anh?”

Điều anh đang cố gắng duy trì một cách tuyệt vọng là một mối quan hệ mà cô có thể rút lui bất cứ lúc nào, không còn đường sống cho bản thân nhưng Thị Ninh có thể buông tay bất cứ lúc nào.

“Em không có.” Thịnh Ninh nhớ lại tình cảm mà cô bị người lớn phủ nhận trong những ngày qua, cô nắm lấy tay vịn, run giọng nói: “Em chỉ cảm thấy không an toàn.”

Đột nhiên Ôn Diễm cau mày, nắm chặt tay vịn cầu thang, mồ hôi túa ra từ trên trán, sắc mặt còn tái nhợt hơn trước.

Đầu gối đau thấu tim càng lúc càng không chịu nổi, Ôn Diễm kiên trì hồi lâu, hiện giờ đứng cũng không nổi, chỉ có thể chậm rãi ngã xuống bậc thang, giọng điệu giống như dáng người cao lớn trong khoảnh khắc núi đổ thành sụp.

Hốc mắt Ôn Diễm ửng đỏ, vô lực yếu ớt xấu hổ nhẹ giọng nói: “Vậy em có từng nghĩ tới, anh cũng cần cảm giác an toàn từ em chưa?”

Chương 110

Tải ebook: dtv-ebook.com

Môi Thịnh Nịnh ngập ngừng, vốn định nói gì đó, lại đột nhiên nhìn thấy Ôn Diễm ng ỡ xuống c ầu thang.

Sắc mặt hai người đ ều không tốt, vừa r ỡ cũng nắm tay vịn c ầu thang cho nên Thịnh Nịnh cũng không phát hiện ra ngay đ ược, sau khi nhìn thấy lớp m ờ hôi dày đặc trên trán anh mới giật mình phát hiện không đ úng.

Cô nhăn mũi và lập tức ng ỡ x ồm xuống hỏi anh ngay: “Anh làm sao thế?”

Ôn Diễm không muốn nói, còn kh ố s ử vì cô chùn bước, mím môi không nói gì.

“Rốt cuộc là làm sao vậy hả?” Thịnh Nịnh nâng mặt anh lên, lại đưa tay sờ trán anh: “Bị bệnh ư?”

Đến g ần nhìn mới phát hiện chỗ nào cũng không thích hợp hết, mặt mày bu ồm r ầu n ồng đậm, ngay cả màu môi cũng trắng b ạch.

Ôn Diễm nghiêng đ ầu, giơ tay ngăn cản cô, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì.”

“Trông anh giống như là bộ dạng không có việc gì sao?”

Thịnh Nịnh nhìn bốn phía, trong phòng khách lớn như vậy lại không có ai.

Giống như cả nhà họ Hạ đ ều biết, c ần cho Thịnh Nịnh và Ôn Diễm có không gian nói chuyện riêng.

Nếu không có sự bức bách cứng rắn, dường như cảm giác áp bức của gia đình này lớn hơn công tâm*, khiến chính Thịnh Nịnh quyết định từ bỏ.

*Công tâm: Đánh vào mặt tư tưởng/ tâm lý chiến/ tấn công tâm lý.

Thịnh Nịnh muốn đỡ người đàn ông dậy trước.

“Em đỡ anh ng ồi lên sofa trước, sau đó đi gọi người nhà anh đưa anh đến bệnh viện.”

Ôn Diễm cũng thật sự không chịu nổi nữa, ng ồi ở trên cầu thang chật vật không chịu nổi, vì thế tùy ý Thịnh Nịnh đỡ mình dậy.

Bả vai cô yếu mỏng, sức lực cũng không lớn, không đỡ được Ôn Diễm cao hơn cô nhiều như vậy.

Ánh mắt người đàn ông lập loè, không dám dựa hẳn vào, hơn phân nửa trọng lượng vẫn dựa vào hai chân để chống đỡ, đi trên đường đầu gối đau đớn kim châm muối xát.

Cuối cùng cũng dìu người ng ồi xuống ghế sofa, Thịnh Nịnh nói: “Em đi gọi người đến.”

Cô vừa đứng dậy, đột nhiên Ôn Diễm đưa tay kéo cô qua.

Thịnh Nịnh ngã vào lòng anh, hai tay người đàn ông khép lại, ôm chặt lấy cô.

Cũng không phải là cái ôm mạnh mẽ mà che chở, người đàn ông vùi mặt vào cổ cô, hơi thở ấm áp ản nhấn đánh vào làn da yếu ớt của cô.

“Em không nên tới.” Giọng nói của anh khô khốc, khàn khàn mà trầm thấp: “Hôm nay anh không ở bên em, sợ không?”

Thịnh Nịnh nhỏ giọng nói: “Sợ.”

“Anh cũng sợ.”

Về phần sợ gì, Ôn Diễm không nói.

Cuộc cãi vã chỉ vài phút, hai người đ ồng thời thua trận.

Không kịch liệt nhưng cả hai đều biết rằng họ vẫn cần phải bình tĩnh lại.

Không thể cho nhau cảm giác an toàn, e là nói thêm gì nữa sẽ khiến cảm xúc đối phương kích động, không cần thận mà nói ra hai chữ kia với mình.

Thịnh Nịnh cảm thấy chắc chắn Ôn Diển bị bệnh rồi, tuy rằng anh không nói.

Cô còn hơi ích kỷ, không muốn đi gọi Hồ Dung tới đây, cũng không muốn đi gọi ông ngoại Ôn Diển, chỉ có thể nhìn xem có tìm người nhà khác được hay không.

Chỉ có đi đâu là Thịnh Nịnh không quen thuộc với cấu tạo của nhà họ Hạ, thiếu chút nữa cho rằng mình bị lạc đường rồi, sau đó càng đi càng vào bên trong, thật sự không gặp ai hết, còn có cảm giác như mình chạy một mình thoát khỏi mật thất.

Bản thân cô cũng không biết mình đi như thế nào mà đến một hành lang hẻo lánh nhất nhà họ Hạ.

Cuối hành lang này chỉ có một gian phòng, Thịnh Nịnh vừa định xoay người trở về, ngay sau đó nhìn thấy một nam một nữ đứng ở cuối hành lang này.

Người đàn ông đờ người phụ nữ lên tường, Thịnh Nịnh trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt rồi vội vàng lui người núp vào.

Cô biết hai người này, khi ăn cơm Hồ Dung có giới thiệu với cô.

Bây giờ chắt* của Hạ Chí Chính đều làm việc ở Thượng Hải, vừa lúc hôm nay trở về thăm ông cụ, hai người này là chắt và chắt dâu của chắt của Hạ Chí Chính.

*Tầng tôn: Chắt, tức là cháu bốn đời. Gọi Hạ Chí Chính là ông cố.

Nhìn qua khá xứng đôi, thật ra lại không phải là một đôi, chắt dâu đã lớn lên ở nhà họ Hạ từ nhỏ, lớn lên thuận lợi suôn sẻ đính hôn với nhà họ Hạ, còn chưa qua cửa nhưng mọi người nhà họ Hạ đã coi cô ấy là con dâu cháu dâu, ch ờng chưa cưới của cô ấy bận rộn nên hôm nay không đến được, là do cô ấy và chú em* tương lai của mình tới đây.

*Tiểu thúc tử: Em trai ch ờng.

Mặc dù chỗ ng ồi của hai người trên bàn ăn được xếp cạnh nhau nhưng toàn bộ quá trình không hề nói năng.

Mà cuộc đối thoại bây giờ giữa hai người họ lại dọa Thịnh Nịnh.

“Cậu có xấu hổ hay không! Thả tôi ra!”

“Anh không biết xấu hổ chẳng lẽ em không có? Muốn gả cho anh hai anh làm chị dâu anh sao, vậy tất cả những chuyện phát sinh trước đó giữa hai chúng ta đều không t ồn tại đúng không?”

Biểu cảm Thịnh Nịnh khó chịu, chỉ cảm thấy tòa nhà này không chỉ làm cho người ta cảm thấy áp lực mà những người họ Hạ này cũng đáng sợ hơn người bình thường.

Không so sánh thì không đau thương, giờ phút này cô chân thành cảm thấy Ôn Diển là người bình thường nhất trong cái nhà này.

Thịnh Nịnh lấy lại tinh thần lại bất chấp tất cả, lập tức chạy về

Cũng may cô còn nhớ rõ đường trở về đi như thế nào, ch ờ lúc chạy trở lại phòng khách, trong phòng khách ngoại trừ Ôn Diển đã có thêm hai người.

Một người là Hồ Dung, một người là người ông cụ Hạ nói phải phụ trách đưa cô trở về

:“Đã liên lạc với bệnh viện giúp anh r ồi, tốt nhất anh nên gọi bác sĩ đến khám đi.”

Lúc Thịnh Nịnh đi tới, vừa lúc nghe thấy Hồ Dung nói với Ôn Diển.

Quả nhiên anh bị bệnh.

Thịnh Nịnh mím môi, muốn hỏi rốt cuộc anh có chuyện gì vậy.

Mà lúc này người phụ trách đưa cô trở về được Hạ Chí Chính phân phó, vừa đến phòng khách lại không thấy Thịnh Nịnh, bây giờ rốt cuộc cũng nhìn thấy cô, lập tức nói: “Cô Thịnh, xe ở ngay trước cửa, đi thôi.”

Thịnh Nịnh nhìn về phía Ôn Diển theo bản năng.

Ôn Diển ấn giữa mày, nói với người nọ: “Trực tiếp đưa cô ấy ra sân bay.”

“Anh đã nhờ người mua vé máy bay cho em rồi, về trước đi.” Giọng điệu Ôn Diển bình tĩnh: “Chờ anh về Yến Thành lại liên lạc với em.”

Về phần khi nào trở về Yến Thành, anh không nói.

Cho nên Thịnh Nịnh cũng không biết anh nói liên lạc lại là khi nào.

-

Thịnh Nịnh là người ngủ dậy sớm nhất về Yến Thành, lúc xuống máy bay đã là đêm khuya, là trợ lý Trần đến đón cô.

Rõ ràng lần trước gặp trợ lý Trần chỉ là cách đây không lâu nhưng trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày này, đi Thượng Hải một chuyến, lại đi Hàng Thành một chuyến rồi lại trở về Yến Thành, lúc này cô có cảm giác giống như cách mấy đời.

“Anh sẽ đưa em về căn hộ nhé?” Trợ lý Trần hỏi cô.

Thịnh Nịnh: “Làm phiền rồi.”

Trên đường đi xe, trợ lý Trần muốn nói lại thôi hơi nhiều lần, nhưng nhìn biểu cảm Thịnh Nịnh không đúng lắm nên thế nào cũng hỏi không ra

miệng được.

Chờ sắp lái xe đến căn hộ, anh ta mới hạ quyết tâm hỏi: “Tổng giám đốc Ôn có khỏe không?”

“Anh ấy bị bệnh rồi.” Thịnh Ninh nói.

“Hả?” Đầu tiên là trợ lý Trần kinh ngạc sau đó hơi tự trách thờ dài nói: “Xem ra tổng giám đốc Ôn vẫn lên mạng.”

Thịnh Ninh không hiểu: “Lên mạng gì?”

“Em không biết hả?” Trợ lý Trần nói: “Không phải gần đây bên chúng ta chuẩn bị chính thức ký hợp đồng với thương nhân Đức sao, không biết từ đâu xuất hiện một nhóm công nhân nhà máy bia cũ đã nghỉ việc mấy năm trước đến để bảo vệ quyền lợi.”

Vốn chuyện này không náo loạn đến chỗ Ôn Diển, Tập đoàn có bộ phận quan hệ công chúng có chuyên môn pháp lý, nếu bên nhà máy kia thật sự có chuyện gì trụ sở chính không biết thì sẽ cho người đi đi điều tra rõ ràng nhưng trong khoảng thời gian này không biết là ai thúc đẩy sau lưng, thế nhưng lại ầm ĩ ồn ào lên trên mạng, nhiều người tự truy tìm thông giống như đoàn kiến, đều gửi thông cáo về nhà máy bia.

“Em cũng biết mạng lưới hiện tại mà, nghe gió chính là mưa, mấy năm trước nhà máy bia cũ đã chuyển đến gần biển đảo bên kia, thật ra những công nhân bảo vệ quyền lợi đã nghỉ việc bình thường từ mấy năm trước, tổng giám đốc Ôn lựa chọn hợp tác với thương nhân Đức cũng vì không muốn để cho địa điểm cũ của nhà máy cũ bỏ hoang, cũng để cho công nhân ở lại địa điểm cũ có thể tiếp tục việc làm, kết quả lại bị những phương tiện truy tìm thông kia nói là giúp thương hiệu nước ngoài chiếm lĩnh thị trường trong nước, đè ép không gian sống của thương hiệu trong nước.”

“Trang cá nhân của tổng giám đốc Ôn trên mạng vẫn không công khai nhưng có người biết chuyện, cắt câu lấy nghĩa, phát tán chuyện ngài ấy từng làm quân nhân rồi vì chuyện hối lộ mà bị bắt buộc xuất ngũ ra ngoài.” Trợ lý Trần càng nói lông mày càng nhíu lại: “Nói trước kia ngài ấy ăn

lượng thuê cũng ăn vào trong bụng chó, chớp mắt đã trở thành nhà tư bản hiểm độc.”

Còn có mấy lời mắng khó nghe mà trợ lý Trần không nói ra được, vẫn là Thịnh Ninh dùng điện thoại kiểm tra mới biết được.

Nói rằng anh phụ lòng sự b ồi dưỡng của đất nước, nói rằng người anh đ ầy mùi ti ền, nói anh là con chó sùng ngoại.

Nhục mạ liên quan đến công kích thân thể đâu đâu cũng có, lớt cũng lớt không hết, càng nhìn tay Thịnh Ninh lại càng run rẩy, thậm chí còn trả lời lại mấy bình luận.

“Đừng trả lời lại, sao một mình em trả lời hết được, có quan hệ công chúng r ấ.” Trợ lý Trần ngăn cản.

Bộ phận quan hệ công chúng của Tập đoàn không phải là ăn chay, thậm chí công ty còn đi tìm một công ty có quan hệ công chúng chuyên nghiệp nhưng không biết rốt cuộc là ai quạt gió thêm củi ở sau lưng khiến dư luận không những không ngừng nghỉ mà ngược lại càng ngày càng mãnh liệt.

Trợ lý Trần không muốn Thịnh Ninh kích động đối đ ầu với cư dân mạng cho nên không nói.

Thật ra Thịnh Ninh biết cho dù trả lời cũng vô dụng nhưng cô nhìn những lời lăng mạ và công kích kia, thật sự nhịn không được muốn bảo vệ Ôn Diễm, sau đó nhanh chóng nhận được cái giá là mấy tin nhắn mắng cô là chó tư bản nuôi.

"Chủ tịch Ôn vì chuyện này mà vừa nóng vừa tức, mấy ngày nay vẫn gọi điện thoại cho anh." Trợ lý Trần nói.

Vừa dứt lời, điện thoại lại vang lên.

“Nhìn kìa, lại tới nữa kìa.”

Trợ lý Trần bắt máy, cách tai nghe Bluetooth Thịnh Ninh cũng có thể nghe thấy tiếng gằn giận dữ của bố Ôn Diển.

“Chủ tịch Ôn ngài chú ý thân thể, đừng tức giận.”

“Tôi đã liên lạc với tổng giám đốc Ôn rồi, tổng giám đốc Ôn nói bên Hàng Thành còn có việc, tạm thời không trở về được.”

“Ngài ấy bảo tôi chăm sóc cho cô Thịnh, tôi vừa đón cô Thịnh ở sân bay, lúc này đang trên đường đưa cô ấy về nhà.”

Ôn Hưng Dật biết cô Thịnh chính là Thịnh Ninh.

Chuyện của Thịnh Ninh và Ôn Diển, Ôn Hưng Dật chẳng hay biết gì, vẫn là ông vợ ông cụ Hạ Chí Chính chuyển lời cho ông.

Ngày Hạ Chí Chính nói cho ông biết, Ôn Hưng Dật trực tiếp mất ngủ cả đêm, ngày hôm sau gọi Ôn Chỉnh đến bên người không nói hai lời đã trực tiếp giáo huấn anh ta vào chỗ chết, hét lớn hỏi con trai có phải trên thế giới này chỉ còn lại cô gái họ Thịnh hay không, Bách Gia Tính* nhiều như vậy, vì sao lại cứ ôm khư khư họ Thịnh mà thích thế,

*Bách gia tính (chữ Hán: 百家姓, nghĩa là họ của trăm nhà) là một văn bản ghi lại các họ phổ biến của người Trung Quốc.

Còn cần cây gậy lê hoa vàng điêu khắc hoa văn còn nạm ngọc của mình chào hỏi người Ôn Chỉnh mấy cái, mới miễn cưỡng hả lòng hả dạ.

Ôn Chỉnh bị bố đánh đến xỉu ngang, còn oan ức tủi thân yếu ớt phản bác, là con quen biết thích họ Thịnh trước, Ôn Diển là đi theo gió, muốn thì đánh Ôn Diển chứ đánh con làm gì hả.

Kết quả Ôn Hưng Dật càng tức giận, nói không có con, anh trai con có thể quen biết một người họ Thịnh khác chắc?

Ôn Chỉnh không còn gì để nói nữa.

Chỉ có hai đứa con trai, tất cả đều bị họ Thịnh bắt cóc đi hết.

Thậm chí Ôn Hưng Dật cảm thấy có phải kiếp trước mình đắc tội với họ Thịnh nào đó hay không, sau đó bị người ta nguy ền rửa mang đến tới kiếp này.

Ngoại trừ chuyện của Thịnh Nịnh, Hạ Chí Chính còn nói một chuyện khác với Ôn Hưng Dật.

Liên quan đến chuyện Ôn Diễn đối họ.

Hạ Chí Chính có ý nghĩ này không phải là ngày một ngày hai, ông ấy nói Ôn Diễn không thông cho nên mới không thể không nói với Ôn Hưng Dật.

Ở trong điện thoại bố vợ nói với Ôn Hưng Dật rất chân thành, nói gì mà để Ôn Diễn làm ăn, thật là đáng tiếc, nếu là do ông ngoại như ông ấy sắp xếp, cuộc sống của Ôn Diễn tuyệt đối không chỉ dừng lại ở đây.

Ôn Hưng Dật bảo trợ lý Trần chờ lệnh bất cứ lúc nào sau đó mới cúp điện thoại.

Ôn Chinh ng ắ bên vội vàng hỏi: “Anh trai con về chưa?”

“Chưa về” Ôn Hưng Dật híp mắt, giọng điệu không rõ: “Đoán chừng là bị ông ngoại con giữ lại bên đó r ắ, cho nên nó mới vội vàng đưa bạn gái về trước.”

“G ần đây chuyện của anh hai con, tám chín chính là kiệt tác bên ông ngoại con.”

Ôn Hưng Dật khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, từ số không khởi nghiệp lăn lộn đến bây giờ, ông đã trải qua quá nhi ều, dư luận vừa truy ền đến lỗ tai ông, g ần như là lập tức nghĩ đến bên Hàng Thành.

Lúc trước Ôn Diễn đi học trường quân đội, chính một tay Hạ Chí Chính sắp xếp, về sau Ôn Diễn vì lý do này mà xuất ngũ, Hạ Chí Chính vẫn cảm thấy đáng tiếc.

Ôn Hưng Dật tr ần mặc một lát, đột nhiên hét lớn một tiếng, trong giọng nói vừa đau lòng vừa trách cứ: “Thằng nhóc thúi kia, thật coi như mình có nhiều năng lực, có năng lực đến mức khiêng lên cả một mảnh trời! Ông ngoại nó đã bức nó đến mức này, nó cũng không nói cho thằng cha của nó biết!”

“Ông ngoại con thật sự là sống lâu, cái gì cũng dám nghĩ.” Ông tức giận đến nở lỗ mũi: “Còn đổi họ? Đổi họ con mẹ nó thì có!”

Ôn Chinh l ầm b ầm nói: “Nhưng còn không phải là đổi thành họ mẹ sao.”

Ôn Hưng Dật lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Ôn Chinh, sau đó quyết đoán sửa miệng: “Đổi họ cái rắm!”

Bố d ảm m ắng bố vợ trước mặt con trai nhưng con trai không thể m ắng ông ngoại trước mặt bố, Ôn Chinh ho một tiếng, không phụ họa tiếng m ắng của bố, nghiêm túc đưa ra nghi vấn của mình: “Ông ngoại còn tự trọng nam khinh nữ nặng như vậy, cũng không phải chỉ sinh một đứa con gái là mẹ con, con cháu chắt nhiều như vậy, vì sao lại nhìn ch ằm ch ằm anh con không buông?”

“Sinh nhiều như vậy có ích lợi gì, b ùn lo ăng cũng không trát được trường à. Hai anh em của nhà cháu cả ông già ngược lại rất có tiền đ ồ, kết quả vì một đứa con gái tranh đến vỡ đ ầu chảy máu, nghe nói đến bây giờ thằng em đang d ính d áng tới cô gái đã trở thành chị dâu của mình, việc xấu trong nhà không truyền ra ngoài, ông ngoại con không có mặt mũi kia chỉ có thể li ều mạng che giấu không cho người ngoài biết, thật coi như bố cũng không biết.” Ôn Hưng Dật lạnh lùng cười: “Từ nhỏ anh con đã nghe lời, nói chuyện làm việc đ ều bố còn có ông ngoại con chân truyền, đi ều duy nhất khiến ông ngoại con không vừa lòng chính là nó họ Ôn bắt không phải họ Hạ, đương nhiên ông già muốn anh con đổi tên sau đó sẽ danh chính ngôn thuận biến thành cháu trai nhà họ Hạ.”

Ôn Chinh không nghĩ tới bố anh ta già vừa về hưu, suốt ngày nằm ở trên giường chơi cờ nghe hát hài hước ch âm bi ếm chọc cười, thế mà tin tức còn nhanh nhạy như vậy, ngay cả loại scandal gia tộc này cũng biết.

Có lẽ là do tính cách của bố vợ và con rể quá giống nhau, mạnh mẽ chuyên quyền độc đoán cho nên Hạ Chí Chính vừa thưởng thức với đề phòng đứa con rể Ôn Hưng Dật này, mà cho đến bây giờ Ôn Hưng Dật cũng chưa từng thích ông bố vợ Hạ Chí Chính này, trước kia khi vợ Hạ Thanh Thư còn sống, ông không tiện nói rõ, bây giờ vợ đã đi nhiều năm như vậy, oán hận kéo dài của ông với bố vợ cũng không cần ghen nữa.

Sau khi Ôn Hưng Dật chôn bố vợ xong, liếc mắt nhìn đứa con trai nhỏ, đột nhiên khịt mũi nói: “Nghĩ như vậy, anh em con nhìn trúng hai chị em khác nhau, nhưng nỡ nào úp vung này, ít nhất cũng không có chuyện anh em quay lưng ném cái mặt già của bố, cũng coi như vạn hạnh trong bất hạnh.”

Ôn Chính: “...”

Môi anh ta giật giật: “Con cướp phụ nữ của anh con, con không muốn sống nữa chắc.”

Ôn Hưng Dật không hề để ý mặt mũi nhìn đứa con trai nhỏ của mình, trợn mắt chằm chọc nói: “Đúng vậy, đến lúc đó còn phụ nữ còn chưa cướp được, đã bị anh con xẻo thịt.”

Ôn Chính thấy bố có thời gian để nói đùa, mím môi, ngập ngừng hỏi: “Vậy thì bố, về anh trai con và Thịnh Nịnh...”

“Bố không có thời gian, bố cũng không có thời gian quản bốn đứa con chơi trò gì. Việc quan trọng nhất lúc này là nhanh lên, con đi chuẩn bị phi cơ đi, bố phải đi Hàng Thành ôm anh trai con về! Bố, Ôn Hưng Dật là con rể của Hạ Chí Chính, không phải người coi tiền như rác như ông già, ông ấy muốn tìm người nối nghiệp cho nhà họ Hạ thì bảo đám con trai của ông già sinh, đừng có lăm le con trai bố!”

“Một ông già về hưu không ở nhà đánh cờ chơi chim mà còn lo chuyện bao đồng, thật sự nghĩ mình là Ngọc Hoàng Đại Đế chắc, nghĩ đến việc một tay che trời đúng không. Bố nể mặt mẹ con mới coi ông già như là bố vợ, ông ta thì ngược lại, cướp con trai của bố.”

Ôn Hưng Dật càng nói càng tức giận thêm, càng nói càng dong dài, miệng lưỡi đàn ông phương Bắc cũng không phải để trưng cho đẹp, có thể nói cho tai người ta đóng kén.

“Ôn Diên họ Ôn, nó là con trai bố. Cho dù có người không để ý nó với cô gái tên Thịnh Nịnh kia thì cũng là bố không để ý, đến lượt ông già già đó nói không để ý chắc?”

Editor: Ôn Hưng Dật với Ôn Chính cương xiu:))

Chương 111

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Chinh nghe cũng không dám đáp lại, chỉ hy vọng lúc bố anh ta đối mặt với ông ngoại cũng có thể dũng cảm như vậy.

Thân thể Ôn Hưng Dật không tốt lắm, mỗi ngày đều có hộ lý chăm sóc cẩn thận, bác sĩ tới nhà cũng cần cù cần mẫn, bình thường nằm trên giường há miệng đương nhiên có thể nói không ngừng, bây giờ phải ngồi máy bay đi nơi khác, anh ta càng lo lắng hơn những nhân viên y tế kia.

Phòng ngừa trên đường xảy ra bất kỳ tình huống gì, một mình Ôn Hưng Dật ra ngoài đã mang theo toàn bộ một đội y tế nhỏ, ngồi máy bay nhà nước còn không bằng ngồi máy bay tư nhân vì thế ông vung tay lên, bảo Ôn Chinh đi sắp xếp cho mình.

Quá trình xin cất cánh tương đối phiền phức, còn phải cấp giấy chứng nhận sức khỏe, tiền cũng tiêu nhiều hơn nhưng từ khi thân thể Ôn Hưng Dật bệnh nhẹ tới nay, trước kia vì phô trương cố ý mua máy bay Gulfstream* nhưng để ở đó không bay đi đâu, mỗi năm tốn năm ngàn vạn phí bảo trì, còn phải trả phí đỗ máy bay cho sân bay, hai con trai của ông cũng không có yêu cầu gì về vấn đề bay, không nói đến chuyện phô trương, cảm thấy mua vé máy bay thuận tiện hơn là đi máy bay tư nhân nhiều hơn cho nên cũng không thích dùng.

*Gulfstream Aerospace Corporation là một công ty máy bay của Mỹ và là công ty con thuộc sở hữu hoàn toàn của General Dynamics. Gulfstream thiết kế, phát triển, sản xuất, tiếp thị và dịch vụ máy bay phản lực kinh doanh. Gulfstream đã sản xuất hơn 2.000 máy bay kể từ năm 1958.

Bây giờ vất vả lắm mới ra khỏi cửa, có phiền phức đến đâu cũng phải đi máy bay riêng, bận rộn tới tới đi lui vài ngày, cuối cùng một đám người cũng đưa ông già ngoan cố này lên máy bay.

Hộ lý trên máy bay vừa đo huyết áp cho Ôn Hưng Dật, không có vấn đề gì, ông cụ lập tức đứng lên.

Nhân viên y tế đi theo có tiền lương, mệt mỗi một chút cũng vui vẻ, Ôn Chinh bận rộn mấy ngày lại không có lương cũng không có tiền công, còn phải ngồi trên máy bay nghe bố anh ta bật loa.

“Con xem đời này ông ngoại con có dám phô trương lớn như thế này không?” Ôn Hưng Dật hừ hừ hai tiếng: “Về hưu rồi cũng không dám phô trương lớn như vậy, có khi quay đầu đã có người tố cáo ông già rồi bị Ủy ban Kỷ luật mời uống trà.”

Cũng may chuyến bay không xa, Ôn Chinh gãi gãi lỗ tai, chờ máy bay vừa hạ cánh lập tức lấy lý do không muốn bị ông ngoại nhắc tới, muốn đi nơi khác giết thời gian nên vứt bỏ bố già của mình một cách vô tình.

Ôn Hưng Dật là con rể của Hạ Chí Chính từ ngàn chọn vạn tuyển, sự thật chứng minh đúng là ánh mắt của Hạ Chí Chính cực kỳ không tệ, khởi nghiệp hai tay trắng làm được đến ngày hôm nay, dám liều dám nghĩ, ánh mắt thương nghiệp nhạy bén, thủ đoạn to gan cần thận, hơn nữa đúng là độ may mắn không tệ, năm trước phú hào có danh tiếng, sau đó lớn tuổi thành công lui về vườn, giao Tập đoàn cho con trai, an tâm làm thái thượng hoàng của mình.

*Người giàu và có thế lực trong một địa phương (cũ).

Giàu và thế lực ở nông thôn thời phong kiến. Giai cấp phú hào.

Ông cố ý từ Yến Thành tới, đương nhiên nhà họ Hạ phải mở rộng cửa lớn nghênh đón.

Đi qua cửa nhà kiêu Trung Quốc, Ôn Hưng Dật ghét nhất là bậc thang, chống nạng đi cực kỳ bất tiện, hận không thể phá cửa nhà bố vợ.

Bố vợ và con rể đều vì lớn tuổi cả nên đi lại không tiện, cũng không biết bao nhiêu năm không gặp rồi, Hạ Chí Chính cũng rất rõ ràng con rể mang tình trạng thân thể cố ý tới đây là có ý gì.

Hai ông già bố tới con lui khách sáo vài câu, Ôn Hưng Dật không nói nhằm nữa, trà cũng không uống ngụm nào mà đi thẳng vào vấn đề, muốn con trai.

“Ôn Diễn ở nhà ông ngoại cũng khá lâu rồi, chỗ Yến Thành của tôi còn có một Tập đoàn lớn như vậy, từ trên xuống dưới có bao nhiêu người chờ nó sắp xếp, đã đến lúc phải về.”

Hạ Chí Chính ngồi trên vị trí chủ ngược lại lại không vội, thành thơi uống một ngụm trà nói: “Nào, trước tiên nếm thử trà xanh Lục An của bố đi, vận chuyển bằng đường hàng không từ Hoán Thành tới đây đây.”

“Ông ngoại thẳng bẻ, hẳn là bố biết tôi chạy từ xa tới đây không phải chỉ vì uống trà.” Ôn Hưng Dật hoàn toàn không chấp nhận, trực tiếp chỉ rõ: “Ôn Diễn đâu rồi?”

Hạ Chí Chính buông chén trà xuống, đột nhiên nở nụ cười: “Hai bố con thật sự giống nhau như đúc.”

Ông ấy cũng lập tức cũng không khách sáo nữa, nói dăm ba câu muốn để Ôn Diễn ở lại Hàng Thành.

“Bố kêu nó đổi họ, một mặt là vì nhà họ Hạ, mặt khác cũng là suy nghĩ tương lai của Ôn Diễn.”

Môi Ôn Hưng Dật giật giật: “Nếu bố thật sự thương Ôn Diễn thì sẽ không dùng những thủ đoạn đen tối kia bức nó thỏa hiệp, cũng sẽ không giữ khư khư nó ở Hàng Thành, ngay cả bố nó như tôi cũng không cho gặp.”

Sau đó ánh mắt ông sắc bén hẳn lên, nhìn thẳng bố vợ nói: “Ông ngoại nó, năm đó bố gả Thanh Thư vẫn còn là một cô bé cho một trung niên thành niên góa vợ như tôi, còn luôn miệng nói là vì tốt cho cô ấy, sau khi cô ấy gả cho tôi cuộc sống có tốt hay không, tôi làm chừng còn rõ ràng hơn người bố như bố, lợi ích chính là lợi ích, đừng dùng tình thương làm lá chắn.”

Vừa nghe Ôn Hưng Dật nhắc tới con gái, giọng nói Hạ Chí Chính trở nên kích động: “Thanh Thư sống không tốt, không phải là bởi vì cậu vẫn nhớ người vợ đầu của mình nhiều năm như vậy sao?”

“Vận khí vợ đầu cậu không tốt, vượt qua những ngày tháng khổ cực trước đó với cậu, lại chết ở năm cậu vừa mới phát đạt nhưng vận khí của con bé đó cũng tốt, nếu như không phải chết trong năm đó, cậu còn chưa báo đáp nó, cũng không tiếc nuôi nhớ nhưng nó đến mức nhiều năm không quên như vậy.”

“Nếu như vợ đầu cậu còn sống, cậu có dám cam đoan giữa hai người sẽ không thay đổi sao?”

Đối với chất vấn của Hạ Chí Chính, Ôn Hưng Dật ngược lại lại bình tĩnh.

“Đúng là trước kia tôi muốn có lợi nhuận cao, luôn cảm thấy tiền kiếm như thế nào cũng không đủ, vì chuyện này có lỗi không biết bao nhiêu người...”

Lúc ấy vợ đầu bệnh nặng, Ôn Hưng Dật vì để cho bà vui vẻ, đưa ra lời hứa hẹn sẽ không cưới vợ nữa.

Kết quả bà nằm trên giường bệnh cười với ông, nói không có khả năng, người đàn ông bình thường có thể vì vợ chết mà ở một mình hai ba năm cũng đã xem như đủ có tình có nghĩa rồi.

Ôn Hưng Dật hỏi vợ đầu có yêu cầu gì với mình, bà nói, tuy rằng trong lòng bà hy vọng đời này ông chỉ có một mình người vợ là bà nhưng bà vẫn bảo ông đừng vì mình mà không cưới nữa, ông còn khỏe mạnh, còn sẽ sống nhiều năm như vậy, nếu như vì bà mà một mình vậy thì cũng quá cô độc.

Mà Ôn Hưng Dật lại bướng bỉnh muốn chứng minh tình cảm của mình với vợ đầu, nhiều năm trôi qua vẫn không cưới nữa, cho đến khi ông vì lợi ích và việc làm ăn, vi phạm lời hứa của mình với mình, cưới Hạ Thanh Thư.

Sau đó Hạ Thanh Thư cũng qua đời, Ôn Hưng Dật hoàn toàn chặt đứt ý nghĩ tìm bạn đời nữa.

Bây giờ ông chỉ muốn chăm bọn nhỏ của mình đến một ngày ông nhắm mắt.

“Bây giờ tôi già rồi, tiền cũng kiếm đủ rồi.” Ôn Hưng Dật nói: “Cái khác tôi không cần, chỉ cần con trai tôi, cho nên chuyện Ôn Diển đổi họ là không có khả năng, cho dù tôi không quản nó được, sau này nó thích làm gì thì làm vậy, tôi cũng sẽ không giao nó cho nhà họ Hạ.”

Ánh mắt Hạ Chí Chính dần dần lạnh, trầm giọng hỏi: “Vậy cậu không định nhận bố vợ như tôi?”

Ôn Hưng Dật không để ý lắm, quay đầu nhìn thẳng: “Ông ngoại nó, bây giờ bố cũng là một lão già vèhư như tôi, có bản lĩnh thì có thể làm gì?”

Hạ Chí Chính vỗ bàn nói: “Cậu đừng quên, công ty của cậu có thể từ Yến Thành đi thẳng xuống phía nam thuận lợi như vậy, là ai giúp cậu.”

“Việc làm ăn của tập đoàn bố muốn bao nhiêu, tôi có thể để Ôn Diển nhường, còn những thứ khác không có cách nào nhường được.” Ôn Hưng Dật thản nhiên nói: “Bố thử xem có thể cướp Ôn Diển từ tay tôi không.”

Hạ Chí Chính bị con rể nói đến mức khoé mắt nứt ra, tức giận quá chỉ có thể vuốt ngực thở dốc.

Nói chuyện với Ôn Hưng Dật giống như đang đá một miếng sắt cứng hơn Ôn Diển.

Mà sự cố chấp cứng ngắc cương quyết là do bố anh di truyền cho anh, một khi giẫm lên đến cùng sẽ chạm đáy bắn ngược lại.*

*Mình nghĩ là giống với câu thỏ cùng đường cũng cắn ngược lại á. Mọi người hiểu nôm na thế hí.

Sau khi từ nhà họ Hạ đi ra, Ôn Hưng Dật đi thẳng đến bệnh viện, thuận tiện còn gọi điện thoại cho Ôn Chinh, bảo anh ta nhanh chóng lăn đến bệnh viện thăm anh trai mình.

Trên đường đến bệnh viện, Ôn Hưng Dật một mực suy nghĩ tổ chất thân thể con trai mình cũng không tệ, bình thường cũng rất ít khi bị cảm, đến tột cùng là bệnh gì, thế mà để cho thằng bé cố ý đến bệnh viện để tính dưỡng.

Kết quả vừa đến bệnh viện, vừa lên lầu, phát hiện khoa Ôn Diễn nằm là khoa ngoại xương khớp.

Ôn Hưng Dật mang tâm trạng phức tạp đi vào phòng bệnh, hiển nhiên Ôn Diễn nằm trên giường bệnh không dự đoán được chuyến thăm đột ngột của bố, vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì bị bệnh nên khí chất bình thường vênh vác hung hăng yếu đi không ít, mặt mày an tĩnh xinh đẹp, trầm mặc một lúc lâu mới hỏi ra một câu: “Sao bố lại tới đây?”

*Thịnh khí lảng nhân: Vênh vác hung hăng/ cả vú lấp miệng em/ lên mặt nạt người.

Ôn Hưng Dật cũng nhớ rõ đã bao nhiêu năm rồi mình chưa từng thấy con trai lớn như vậy.

Giống như từ sau khi Hạ Thanh Thư qua đời, Ôn Diễn cũng không lộ vẻ cần người ta chăm sóc quan tâm như vậy nữa.

Về sau thân thể Ôn Hưng Dật chậm rãi không chịu nổi, Ôn Diễn lại chuyển sang quan tâm chăm sóc bố, hình như chính anh lại chưa bao giờ sinh bệnh, cũng chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi.

Ở Hàng Thành nhiều ngày như vậy, bình thường người không sinh bệnh thế mà đi nằm viện, Ôn Hưng Dật không cách nào tưởng tượng trong mấy ngày qua con trai đã trải qua những gì, vẫn cảm thấy người bố như mình quá quá không xứng đáng, đến quá muộn.

Ôn Hưng Dật thành thật nói: “Vì chuyện con đổi họ mà đến, bố với ông ngoại con cãi nhau một trận.”

“Con không đổi.” Ôn Diễn thản nhiên nói: “Nhà họ Ôn cần con.”

Ôn Hưng Dật ghen hòng, nhẹ nhàng hỏi anh: “Vậy còn chính con thì sao? Nếu để con chọn, không cần lo hai ông già bố, con chọn bố hay chọn ông ngoại?”

Ôn Diễn sừng sốt một chút.

Giống như trẻ em bình thường được hỏi kiểu câu hỏi này, là lúc mới mấy tuổi, chẳng hạn như thích bố hoặc thích mẹ, thích ông hay thì bà, đâu là mấy câu vô nghĩa bố mẹ người lớn thích hỏi.

Cho tới bây giờ Ôn Diễn chưa từng được hỏi kiểu vấn đề này, bởi vì các bố mẹ người lớn cũng không quan tâm anh thích ai hơn.

Bố anh chỉ để ý đến vợ đầu đã mất chị gái, mẹ anh chỉ để ý anh có thể giúp bà đạt được sự chú ý của bố hay không, ông ngoại anh chỉ để ý anh có thể mang đến lợi ích cho nhà họ Hạ hay không thôi.

Mà Ôn Diễn giống như luôn luôn có sự khoan dung vô tận đối với người nhà, kiểu khoan dung này giống như mạng lưới ùn ùn kéo đến lại vô hình, lại giống như bóng dáng yên lặng đi theo sau lưng, trầm mặc chu đáo tỉ mỉ cẩn thận, rất khó để người nhà phát hiện.

Mấy năm nay Ôn Hưng Dật luôn thích thúc giục mấy đứa nhỏ về nhà để ăn một bữa cơm, nhìn Ôn Diễn giống như chỉ là người chấp hành lời nói của bố nhưng thật ra nội tâm của anh cũng rất chờ mong.

Tuy rằng tình cảm giữa họ cũng không tốt lắm, ngăn cách và hiểu lầm cũng sâu nhưng anh vẫn dùng cách của mình để bảo vệ họ.

Miễn là họ có thể tốt đẹp là đủ rồi, anh không cần phải hiểu cảm thông và đáp lại.

Bây giờ người cũng lớn như vậy, thế nhưng lần đầu tiên được bố hỏi kiểu vấn đề này.

Câu hỏi này rất ngây thơ ấu trĩ nhưng rất ấm lòng.

Ôn Diễm rũ mắt, môi nhếch lên cười nói: “Chọn bố.”

Toàn bộ khuôn mặt già nua của Ôn Hưng Dật mềm nhũn xuống trong nháy mắt, đưa tay nhéo nhéo bả vai Ôn Diễm.

“Vậy con đừng ý bố, bên ông ngoại của con không được một mình cứng rắn chống cự.”

“Được.”

“Hai bố con ta cùng nhau.”

“Được.”

Hai bố con thương lượng xong, lúc này Ôn Hưng Dật mới thân thiết hỏi bệnh tình của Ôn Diễm: “Rốt cuộc là con bị bệnh gì? Sao mà phải vào khoa ngoại xương khớp? Con bị ngã ở đâu sao?”

...

Đúng lúc Ôn Chinh vừa chạy tới, bố anh ta đang dạy dỗ người khác.

Khi còn bé toàn là anh ta bị dạy dỗ, anh hai anh ta đứng nhìn ở bên cạnh nhìn, bây giờ phong thủy luân chuyển, rốt cuộc cũng đến lượt anh trai anh ta bị dạy dỗ, anh ta đứng bên xem náo nhiệt.

Thật sự là Thiên Đạo luân hồi tốt, Ôn Chinh không nói hai lời lập tức xông vào phòng bệnh.

Anh ta còn không biết trước khi mình tới, trong phòng bệnh vẫn là một mảnh tình bố con ấm áp dịu dàng, nhưng giờ phút này Ôn Hưng Dật lại khôi phục hình tượng ông già nóng nảy thường ngày, mắng Ôn Diễm trên giường bệnh mắng đến te tua.

“Giỏi! Đời này cũng chưa từng thấy con quỳ cái ông già này, giờ lại quỳ một ngày vì một đứa con gái, quỳ đến mức vào bệnh viện!”

“Anh nhanh chóng đổi sang họ Hạ đi, không cần họ Ôn nữa! Thật mất mặt tôi!”

Giờ phút này Ôn Chỉnh chỉ cảm thấy mình nghe được tin tức khó lường gì đó, bước lên tò mò hỏi: “Anh, anh quỳ vì Thịnh Nịnh hả?”

Ai ngờ Ôn Hưng Dật lập tức dõng dạc bắt đầu đả kích chôn đấm đứa con trai út: “Anh đừng cười anh của anh, anh cũng cũng không kém anh của anh bao nhiêu đâu! Bao lớn rồi mà còn bỏ nhà ra đi vì một đứa con gái, anh cho rằng anh ra dáng đàn ông lắm à?”

Sắc mặt Ôn Chỉnh chậm lại, bắt đầu hồi hận vì sao mình nhất định phải xông vào xem náo nhiệt.

Về mặt Ôn Hưng Dật hận sắt không rèn thành thép thờ dài: “Hai đứa thật là, bố sinh hai đứa con trai thì có ích lợi gì, đứa nào đứa nấy yêu vào đâu biến thành hai thằng ngốc, mặt đàn ông đều bị hai anh làm mất hết rồi đó, sớm biết như vậy lúc trước không bằng bố sinh hai đứa con gái cho rồi.”

Ôn Chỉnh lẩm bẩm nói: “Sinh nam hay nữ bố cũng có quản được đâu.”

Ôn Hưng Dật ghét nhất lúc ông dạy dỗ có người cãi lại ông, ông nâng nạng lên gõ lên người Ôn Chỉnh: “Còn dám nói! Thằng nhóc nhà anh lại muốn bị đánh phải không?”

Ôn Diển thấy Ôn Chỉnh bị đánh, châm chọc nhướng mày, còn kéo khoe môi dưới.

Ôn Chỉnh nhìn thấy anh trai mình mặc quần áo bệnh nhân còn có thể bày ra bộ dạng ngạo mạn kiêu căng kia, trong lòng khó chịu đến cực hạn, không cam lòng yếu thế quá đành nói: “Là đàn ông mà quỳ vì một đứa con gái, anh đứng là đàn ông trong đàn ông, trong chúng ta không ai ra dáng đàn ông hơn anh cả.”

Ôn Diễn: “...”

“Câm miệng!” Trong bệnh viện không được lớn tiếng ồn ào, Ôn Hưng Dật đành phải nghẹn lại, ấn huyết thái dương trầm giọng nói: “Đợi về nhà, bố xử lý hai anh!”

Cái nơi Hàng Thành này một ngày ông cũng không muốn ở lại nữa, ai biết nếu tiếp tục ở lại thì đứa con trai tài giỏi khôn khéo của ông sẽ thành dạng gì chứ.

Chuyện con trai quỳ vì cô gái kia, tuy rằng nghe có vẻ rất mất mặt đàn ông nhưng không chấp nhận thì chuyện này cũng xảy ra, dạy dỗ mắng cũng mắng rồi, Ôn Hưng Dật cũng không còn cách nào khác.

Chờ Ôn Chính ra ngoài làm thủ tục, lúc này Ôn Hưng Dật mới đau lòng oán hận Ôn Diễn, nói: “Con làm đến mức này vì con bé đó, vậy người ta thì sao? Con đừng tưởng rằng bố không biết, con bé đó đã phải mông về Yên Thành lâu rồi.”

Giọng Ôn Diễn bình tĩnh: “Cô ấy không biết.”

“...” Ôn Hưng Dật trực tiếp sa mạc lời.

Lúc ông ở tuổi của Ôn Diễn, đích thực cũng cảm thấy tình yêu tốt đẹp, hơn nữa càng lãng mạn nồng nàn.

Ông đã từng rất yêu vợ đầu nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp vì lợi ích.

Cho nên khi Hạ Chí Chính hỏi ông nếu năm đó vợ đầu không chết, ông có thể thay đổi hay không, Ôn Hưng Dật không trả lời thẳng.

Bởi vì ông không biết.

Ai biết nếu vợ đầu không chết trong năm ông quý trọng ngưỡng mộ bà nhất, nếu như bà còn sống, có thể ông cũng biến thành loại đàn ông có tiền liền ghét bỏ vợ xấu xa hay không, ai biết được cuộc hôn nhân của ông và

vợ đầu có thể đi tới cuối đường hay không, hay là cũng bị chuyện mâu thuẫn trong cuộc sống mà biến thành lông gà đậy đất nhìn nhau.

Theo tuổi tác, ánh mắt cũng dần dần thực tế, Ôn Hưng Dật cũng càng ngày càng nghi ngờ đối với thứ tình yêu này.

Cho nên ông không tin tình yêu của cháu gái, không tin tình yêu của con trai út, cũng không tin tình yêu của con trai lớn.

Bởi vì đi đầu này sẽ thay đổi, ngay cả chính ông cũng vậy.

Nhiều năm trôi qua, nỗi nhớ vợ đầu của ông càng ngày càng nhạt, trong mộng cũng càng ngày càng không nắm được bóng dáng rõ ràng của bà.

Có lẽ chờ đầu óc hồ đồ một chút, sẽ quên mất bộ dạng của bà là thế nào.

Ôn Hưng Dật thản nhiên hỏi: “Đáng không?”

“Có lẽ không đáng giá.” Ôn Diễm nói: “Nhưng con nhận ra.”

Trước kia không muốn lãng phí thời gian sức lực trong tình cảm, nếu biết không thể đi đến cuối cùng, vậy hà tất gì phải lãng phí thời gian bắt đầu.

Lúc trước nghĩ trước nghĩ sau, không biết rồi rắm và áp lực biết bao nhiêu lần, thật ra khi đó trong lòng cũng đã rất rõ ràng người kia có thích hợp hay không.

Cho dù cãi vã và mâu thuẫn làm cho người ta kiệt sức nhưng vẫn luyện tiếc, vẫn muốn yêu cô, cho dù chỉ có một chút khả năng cũng không muốn buông tay từ bỏ dễ dàng.

Ôn Hưng Dật vừa lắc đầu vừa thở dài, cuối cùng chậm rãi chống nạng đi ra khỏi phòng bệnh.

Ôn Chinh không làm thủ tục tốt trở về, phát hiện bố đứng ở cửa phòng bệnh, cau mày không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Bố? Sao bố lại đứng dậy?” Anh ta tiến lên hỏi.

“Gọi điện thoại cho cô gái họ Thịnh kia.” Ánh mắt Ôn Hưng Dật bình tĩnh: “Chờ trở về Yên Thành, bố muốn tìm nó nói chuyện.”

Ôn Chinh không phản ứng kịp ngay được: "Cô gái họ Thịnh nào?"

Ôn Hưng Dật cười lạnh hai tiếng: “Dù sao cũng không phải người đá con.”

“...”

-

Khi nhận được điện thoại của bố Ôn Diễm, mấy ngày nay Thịnh Thi Mông đi cùng với Thịnh Nịnh.

Ban ngày Thịnh Nịnh ở nhà đọc sách học tập, buổi tối đến giờ là lên giường ngủ.

Mãi đến khi Thịnh Thi Mông thỉnh thoảng tỉnh dậy lúc nửa đêm, mới phát hiện thật ra căn bản Thịnh Nịnh không ngủ, nếu không chính là ngần người với điện thoại, nếu không thì lên mạng tìm kiếm tin tức Ôn Diễm đối thoại với người khác

Hôm nay Thịnh Nịnh nói với cô ấy là muốn ra ngoài, nói là muốn đi gặp bố Ôn Diễm.

“Chị đừng đi.” Thịnh Thi Mông lo lắng nhìn Thịnh Nịnh: “Em gặp ông cụ rồi, trước mặt ông ấy em không nói được lời nào.”

Thịnh Nịnh lắc Đầu: “Chị phải đi.”

Hai chị em từng người kéo qua kéo lại, cuối cùng tâm trạng Thịnh Nịnh còn chưa sụp đổ, ngược lại Thịnh Thi Mông gần như sắp khóc ra, kéo tay Thịnh Nịnh không cho cô đi: “Chị đã khó chịu ở chỗ ông ngoại Ôn Diễm một lần rồi, đừng đi chịu ngược nữa được không? Người đàn ông này, chúng ta không chọn được không?”

“Nhưng chị tiếc.” Thịnh Ninh nhẹ giọng nói.

Thịnh Thi Mông há môi lấp bắp nói: “Thật ra thất tình đầu là như vậy, thời gian dài là sẽ tốt lên...”

“Lúc trước chị cho rằng anh ấy bị bệnh.” Thịnh Ninh cắn môi nói: “Kết quả bố anh ấy nói cho chị biết, đó là do anh ấy quỳ, anh ấy không nói cho chị biết, một chút chị cũng không biết, còn có chuyện trước đây anh ấy xuất ngũ bị người ta cắt râu lấy nghĩa bị người ta mắng, chị cũng không biết.”

Cô nói đến đây bỗng dừng nghẹn ngào, cúi đầu che mắt, tự trách nói: “Trên thực tế, bản thân chị chưa bao giờ cho anh ấy một cảm giác an toàn, dựa vào gì mà chị lại dám oán giận anh ấy không cho chị.”

Một mặt cô thừa nhận nỗ lực của anh, một mặt cô bận tâm đến cảm nhận của mình.

Thật ra từ đầu tới cuối Ôn Diễm đều kiên định lựa chọn cô, người không kiên định chính là cô.

Đột nhiên Thịnh Thi Mông hít sâu một hơi, nâng mặt Thịnh Ninh lên nhìn ánh mắt cô nói: “Chị đi đi, em mua rượu ngon chờ chị về, đến lúc đó em uống với chị, uống nôn cũng không sao cả, dù sao chúng ta còn trẻ, quản anh ấy con khỉ gió.”

Ôn Hưng Dật phái xe tới đón Thịnh Ninh đến nhà họ Ôn, Thịnh Thi Mông đưa cô xuống lầu.

Nhà họ Ôn vẫn xa hoa như trước nhưng có lẽ đã đi tới nhà họ Hạ, cũng đã gặp ông ngoại Ôn Diễm cho nên khi tới nơi này, lúc gặp bố anh, Thịnh Ninh đã chuẩn bị tâm lý, vẻ mặt bình tĩnh, cũng không câu nệ.

Ôn Hưng Dật và Hạ Chí Chính làm cho người ta có cảm giác giống nhau nhưng lại khác nhau.

Giống nhau ở khí chất nhưng khác nhau trong cách nói chuyện.

“Tôi khác ông ngoại nó, những lời sáo rỗng kia chắc hẳn cô đã nghe một lần ở chỗ ông già rồi, tôi cũng lười nói cho nên không nói nữa.”

Ông đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Lúc trước ở chỗ ông ngoại nó, cô đã đồng ý chia tay Ôn Diễm đúng không?”

“Cháu không đồng ý.” Thịnh Ninh lắc đầu.

Ôn Hưng Dật nhíu mày, không xác định hỏi: “Cô không đồng ý?”

Thịnh Ninh lại lắc đầu: “Dạ không có.”

Lúc ấy đúng là trong lòng cô do dự rất nhiều, giống như trong đầu có một đũa nhỏ không ngừng nói lời ông ngoại Ôn Diễm nói rất rất có lý.

Nhưng cô không biết tại sao, cô biết trước mặt là một bức tường không thể phá hủy nhưng cô vẫn đâm đầu vào.

Cô không nói lời phản bác nào, cũng không muốn thuyết phục ông ngoại của Ôn Diễm, cô chỉ nhẹ nhàng lắc đầu nói trừ khi Ôn Diễm bảo cô chia tay, nếu không cô sẽ không buông tay.

Cô gái trông giống như một cành lá hương bồ có thể dễ dàng bẻ gãy nhưng thân rễ lại cứng cáp đến không ngờ.

Hạ Chí Chính không ngờ cô lại cứng đầu như vậy, thở dài kêu cô suy nghĩ lại sau đó cho người đưa cô rời đi.

Trong lòng Ôn Hưng Dật cười nhạt.

Ông già đó lại gặp thêm một miếng sắt cứng, đáng đời.

“Anh ấy rất trân trọng gia đình, nếu ngài không đồng ý thì cháu nghĩ dù cố gắng kiên trì thế nào, cuối cùng chúng cháu cũng phải chia tay.” Thịnh Ninh cười khổ một tiếng hỏi: “Cháu có thể yêu cầu ngài một điếu trước không?”

Thậm chí Ôn Hưng Dật còn chưa nói lý do tại sao ông lại yêu cầu cô đến nói chuyện thì cô gái đã tự mình đưa yêu cầu.

Không biết vì sao, đột nhiên ông cong môi gật đầu: “Cô nói đi.”

Thị Ninh suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ nhàng kiên định nói: “Đó là, cháu hy vọng về sau ngài và người nhà có thể quan tâm đến anh ấy nhiều hơn.”

Ôn Hưng Dật sững sờ, nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

“Cái này hả?”

“Dạ, cháu hy vọng về sau ngài có thể đồng hành cùng anh ấy nhiều hơn và đừng để anh ấy một mình.”

Thực ra dĩ nhiên Ôn Diển rất dễ, chỉ có người đi chơi đi cùng anh trong ngày lễ Tết, chơi ném tuyết, đắp người tuyết vào trời đông tuyết rơi với anh, lúc anh bận rộn với công việc đến chẳng phân biệt sáng tối thì có thể gọi điện cho anh, không cần nói cũng không sao, ngủ say cũng không thành vấn đề, chỉ cần nghe anh nghe tiếng ngáy tiếng thở đều đặn sẽ có cảm giác như chính mình có người bầu bạn.

Anh sẽ tặng cô nguyên một xe hoa hồng chỉ vì một đoá năm mười tám đồng, anh sẽ tặng cô một chiếc nhẫn nam kim cương chỉ vì một chiếc nhẫn trơn. Chỉ vì một chút đáp lại của cô mà anh sẽ dâng hiến trái tim chân thành của mình.

Sự nỗ lực, sự trả giá của anh luôn luôn được nhân lên.

Anh là một người tốt như vậy, anh không nên ở một mình.

Thị Ninh cúi đầu, kiên chế tiếng nức nở của cô, không ngừng nắm chặt bàn tay đang chôn ở dưới bàn: “Chỉ như vậy thôi, không có yêu cầu nào khác, làm ơn.”

Ôn Hưng Dật nhìn Thịnh Ninh, hơn nửa ngày cũng chưa nói chuyện, mãi cho đến khi ông xuy một tiếng

“Thằng nhóc thúi, may mắn mà không quỳ vô ích.” Ông cụ bĩu môi, hừ nói: “Xem như cô gái như cô còn có lương tâm.”

Chương 112

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngoại trừ câu này, mấy lời Ôn Hưng Dật muốn nói đầu vì cô gái này mà nói không nổi nữa.

“Năm nay cô tốt nghiệp đại học đúng không?” Đột nhiên ông hỏi.

Thịnh Nịnh hít mũi, gật đầu.

“Tìm việc chưa?” Ôn Hưng Dật lại hỏi: “Hay là trước đây cô từng thực tập dưới tay Ôn Diễm nên muốn làm tiếp?”

“Dạ không có.” Thịnh Nịnh thành thật trả lời: “Cháu định tham gia kỳ thi quốc gia nửa cuối năm.”

“Ồ, thi công chức à?” Ôn Hưng Dật không rõ ý tứ hỏi: “Ông ngoại nó bảo cô thi?”

“Không, đó là suy nghĩ của riêng cháu.” Thịnh Nịnh giải thích: “Thật ra năm ngoái cháu muốn thi rồi nhưng vì có việc nên chậm trễ mới kéo dài đến kỳ thi năm nay.”

Ôn Hưng Dật gật đầu: “Vậy cũng không còn nhiều thời gian, cô đã chuẩn bị chưa?”

“Vẫn luôn chuẩn bị.” Thịnh Nịnh cũng không biết bố Ôn Diễm hỏi cái này làm gì nhưng nếu người hỏi cô thì cũng trả lời: “Trước khi ngài gọi điện thoại cho cháu, cháu vẫn đang đọc sách.”

Bỗng dưng Ôn Hưng Dật lại bất mãn nhíu mày: “Khoảng thời gian này Ôn Diễm bị ông ngoại nó giam ở Hàng Thành không trở về được, thế mà cô còn có thể chuyên tâm chuẩn bị thi?”

Vừa nói đến chuyện này, Thịnh Nịnh này lại cúi đầu, cắn môi nói: “Cháu không biết...”

Chuyện gì Ôn Diễn cũng không nói với cô.

Cô cho rằng ngày đó anh thúc giục cô nhanh chóng trở về Yên Thành, trước khi hai người tách ra anh đã nói với cô sẽ “Liên lạc lại”, là lời tạm biệt trá hình.

Mà Ôn Hưng Dật nghe giọng điệu của cô lại nhe răng, không thể không thở dài thật sâu: “Quên đi, đứa nhỏ này vốn đã như vậy rồi.”

Mở miệng nhưng không nói gì cả.

Bị bệnh không nói, buồn không nói, gặp phải vấn đề không nói, không muốn một mình cũng không nói.

Tiếp theo lại hỏi một chút về kế hoạch cuộc sống sau này của Thịnh Nịnh, sau khi Ôn Hưng Dật hiểu rõ thì vung tay lên, bảo cô trở về tiếp tục chuẩn bị cho kỳ thi quốc gia sau đó kết thúc cuộc nói chuyện này.

Trước khi đi, Thịnh Nịnh vẫn không nhận được mà hỏi về Ôn Diễn.

Rất muốn gặp anh nhưng cô biết xác suất lớn là ông cụ sẽ không đồng ý, vì thế chỉ dám cẩn thận hỏi một câu anh như thế nào.

“Đầu gối của nó đã không sao rồi, người vẫn còn ở công ty, gần đây tương đối bận rộn.” Ôn Hưng Dật nói dễ hiểu: “Nó với ông ngoại nó có một chút mâu thuẫn.”

Ông cụ nói sơ sơ, rõ ràng là không muốn nói chuyện nhiều, Thịnh Nịnh cũng không tiện hỏi.

Lúc cô đi từ nhà họ Ôn ra, cả người vẫn còn ngốc.

Gọi cô qua, cuối cùng hỏi cô những chuyện râu ria không quan trọng này, cũng không tỏ thái độ gì, cũng không nói gì cụ thể.

Cô về nhà, Thịnh Thi Mông đã chuẩn bị rượu ở nhà xong xuôi chờ cô trở về, kết quả vừa nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của Thịnh Nịnh, vẻ mặt không khóc cũng không cười, cũng hơi hơi sừng sốt.

“Chị, chị bị bố anh ấy mắng ngốc r ấ hả?”

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Không có.”

“Vậy ông ấy có đ ồng ý cho chị và tổng giám đốc Ôn ở bên nhau không?”

“Không biết.” Thịnh Nịnh nói: “H ản là không đi.”

Dù sao thái độ của ông ngoại Ôn Diễm rất rõ ràng, tính theo vai vế thì bố Ôn Diễm vẫn là con rể, bình thường con rể đ ều sẽ nghe bố vợ.

Thịnh Thi Mông giờ chai rượu lên, hỏi: “Vậy, còn uống rượu không?”

Nhìn vẻ mặt của chị gái cô hình như cũng không phải đau lòng tổn thương muốn chết đến mức c ần mượn rượu giải s ầu.

“Không uống, uống nh ều không đọc sách được.” Thịnh Nịnh nói: “Chị lên l ầu đọc sách tiếp đây, nếu em muốn xem TV thì bật loa nhỏ chút.”

Thịnh Thi Mông: “...”

Chờ Thịnh Nịnh lên l ầu, lúc này Thịnh Thi Mông mới hậu tri hậu giác đứng dưới hỏi lên trên: “Chị ơi, chị thất tình r ấ cho nên tức giận quyết định sau này chuyên tâm làm sự nghiệp à?”

“Cũng không h ản, còn có một nguyên nhân khác là bố Ôn Diễm bảo chị chuẩn bị kỳ thi cho tốt.” Giọng điệu nghiêm túc của Thịnh Nịnh truyền từ trên l ầu xuống: “Dù sao chị cũng phải thi trước mới được.”

“... Ngộ nh ỡ thì sao?” Cô nói thêm.

Sau khi Thịnh Ninh rời đi không bao lâu, Ôn Hưng Dật gọi điện thoại cho Ôn Diễm vẫn còn ở công ty.

“Nói thế nào rồi?”

Con gái qua đời nhiều năm, bố vợ và con rể muốn “chia nhà”, con rể làm ăn lớn, bố vợ lại sư tử há mồm, phàm là ở gia đình bình thường nào đoán chừng cũng là chuyện nhà có lý không rõ ràng, chỉ là hai nhà Hạ Ôn không phải gia đình bình thường, người bình thường đều tính chuyện không rõ ràng, hưởng chi hai nhà họ.

“Nói chuyện một ngày nhưng không có tiến triển, ngày mai lại nói.” Ôn Diễm nói không có cảm xúc gì: “Nhà họ Hạ muốn việc làm ăn ở phía nam Trường Giang của chúng ta bao gồm cả khu vực đồng bằng châu thổ sông Châu Giang.”

Ôn Hưng Dật trực tiếp châm chọc cười ra tiếng: “Gần đến Thượng Hải cũng nhường rồi, dù sao không cho chúng ta lấy cũng không trông mong sau này ở bên kia có thể thuận lợi đến mức nào, cả phía nam Trường Giang, ông ngoại con xem hai bố con ta coi tiền như rác à?”

Ôn Diễm ừ một tiếng, thản nhiên nói: “Tiêu hao trước.”

“Con quyết định đi.” Ôn Hưng Dật nói: “Trước kia chia sổ sách với đối tác ít nhất cũng phải mất một tuần, sao lên bàn đàm phán mà xuống dễ như vậy được, hưởng chi là ông ngoại con.”

“Bố còn có chuyện gì khác không?” Nghe tiếng nói trầm thấp của Ôn Diễm hơi hơi mệt mỏi: “Nếu không có chờ lát nữa con có một cuộc xã giao, sắp chuẩn bị đi rồi.”

Ôn Hưng Dật ho một tiếng, cố ý bình tĩnh nói: “À, hôm nay bố có kêu cô gái Thịnh Ninh kia đến nhà.”

Ôn Diễm lập tức trầm giọng: “Bố có chuyện gì thì nói với con, đừng làm phiền...”

Không đợi Ôn Diễm nói xong, giọng điệu Ôn Hưng Dật khó chịu ngắt lời anh: “Bố làm phiền con bé đó? Được, những lời thật lòng mà hôm nay nó nói với bố, một chữ con cũng đừng hòng nghe được.”

Bên kia im lặng một lát, hỏi: “Lời nói gì thật lòng vậy ạ?”

Ôn Hưng Dật trợn trắng mắt ở nơi con trai không nhìn thấy.

“Nó nói nếu bố cũng không đồng ý cho hai đứa ở bên nhau, dù hai đứa có kiên trì thế nào thì đoán chừng cuối cùng cũng phải chia tay.”

Ôn Hưng Dật dừng một chút, nghe Ôn Diễm trầm mặc không nói, mới chậm rì rì nói câu tiếp theo.

“Nó nói cho dù sau này hai người thật sự chia tay, cũng hy vọng người nhà và bố có thể ở bên con nhiều hơn.”

“Nó không muốn để con một mình.”

Nói tới đây, đột nhiên Ôn Hưng Dật thở dài, hơi hoài niệm nói: “... Bà ngoại Lệ Lệ cũng từng nói mấy lời này với bố.”

Cho nên trong nháy mắt đó, Ôn Hưng Dật nghĩ đến vợ đầu.

Không ai không muốn trở thành sự tồn tại duy nhất trong lòng người yêu, vợ đầu cũng vậy, bà nói trong lòng bà rất hy vọng sau khi mình chết Ôn Hưng Dật đừng cưới thêm nữa.

Nhưng bà vẫn không nỡ để chồng mình một mình đối mặt với những năm tháng không có mình, bà không muốn để ông một mình như vậy.

“Cho dù là trước mặt ông ngoại con, nó cũng chưa từng từ bỏ con, cô gái này cũng quật cường như con.”

“Bố suy nghĩ hẳn là điều kiện ông ngoại con đưa ra cho nó rất phong phú đi, ai biết cô gái này lại khó đuổi đi như vậy.” Ôn Hưng Dật ngạo mạn hừ một tiếng nói: “Nếu bố bảo hai đứa chia tay vậy thì phải hạ vốn gốc mới được.”

Ôn Diển vẫn không nói gì cuối cùng cũng mở miệng.

“Vâng, cô gái này rất tham tiền.”

Trần thấp, khàn khàn nhưng khó nén giọng điệu mềm mại.

Ôn Hưng Dật mắng: “À, tham tiền có lý đúng không?”

“Nghe nó nói nó muốn thi công chức, cho nên bố bảo nó chuyên tâm chuẩn bị thi trước.” Ôn Hưng Dật nói: “Chuyện của hai đứa bố còn chưa gặt đầu dâu, con dâu nhà mình cũng không làm dễ như vậy, nó còn phải khảo sát tiếp, sau này rồi nói, trước tiên con cứ đối phó ông ngoại của con cho tốt, nếu không chờ đến lúc đó ông ngoại còn lại tìm con bé để nói chuyện, đau lòng vẫn là con, biết chưa?”

Bỗng dưng Ôn Diển cười rộ lên, ý cười trong trẻo, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

-

Trong miệng hai bố con đàm phán về chuyện nhà họ Ôn và nhà họ Hạ kéo dài hơn một tháng, hai bên rất có tư thế muốn tiếp tục giày vò nhau nhưng mà hai anh em sáng ngời của nhà họ Hạ, trong đó chuyện trái ngược đạo lý luân thường là quan hệ em trai chồng và chị dâu vốn được Hạ Chí Chính che giấu kín mít, lại không biết tại sao bỗng dưng bị một truyền thông nhỏ nào đó lan truyền bùng nổ.

Trước khi phạm vi truyền bá mở rộng, nhà họ Hạ nhanh tay lẹ mắt đề chuyện này xuống nhưng Hạ Chí Chính bị chất trai và chất dâu của ông trực tiếp làm tức giận vào bệnh viện, thậm chí còn liên lụy đến những scandal xấu xa gièm pha năm đó của bố chất trai, nhà họ Hạ hào hoa phong nhã trước mặt người ngoài bỗng chốc rối loạn ngay tức khắc, Hạ Chí Chính cũng không rảnh bận tâm đến chồng con gái đã mất và cháu ngoại.

Người khởi xướng vô cùng đặc ý với điếu này, thậm chí còn khoe khoang với con trai mình.

“Ông ngoại con có thể tìm người lật chuyện năm đó con bị quân đội xử phạt cắt câu lấy nghĩa, chẳng lẽ bố không thể tìm người nhà bọn họ cắt câu lấy nghĩa làm văn chắc?”

“Người nhà họ Hạ bọn họ, trên mặt thì sáng sủa, thật ra bên trong xương cốt đã thối rữa lâu rồi.” Ôn Hưng Dật nói: “Nói trắng ra, không có lấy một người bình thường.”

Ôn Diển theo sát bước chân của ông bố khởi xướng, không ngừng gây áp lực lên Hạ Chí Chính, thiếu chút nữa sắp xếp bàn đàm phán vào phòng bệnh riêng biệt của Hạ Chí Chính rồi.

Rốt cuộc chịu đựng đến Quốc Khánh, khi tất cả mọi người cả nước đang hưởng thụ ngày lễ kéo dài bảy ngày, Hạ Chí Chính đang nằm trong phòng bệnh gật đầu đồng ý hợp đồng cắt đứt với nhà họ Ôn.

Đến lúc này nhà họ Ôn nhường bản đồ thương mại của sáu tỉnh gần biển, hai nhà triệt để cắt bào đoạn nghĩa*, sau này có hợp tác làm ăn thì là bạn bè, không có làm ăn thì coi như là người xa lạ.

*Cắt bào đoạn nghĩa – cắt áo đoạn nghĩa: cắt đứt tình nghĩa

Cả mùa hè này cuối cùng cũng kết thúc những cuộc đàm phán lặp đi lặp lại này.

Mà Thịnh Nịnh cũng vừa lúc hoàn thành báo danh thi quốc gia năm nay, cách thời gian thi chỉ còn một tháng, cô cũng không biết như thế nào, liêu mạng học tập, rõ ràng là lần đầu tiên thi, thế mà hết lần này tới lần khác lại làm tư thế đánh một trận sống mái.

Cũng trong trận chiến sống mái này, Thịnh Nịnh lại nhận được điện thoại của bố Ôn Diển.

Ôn Diển lại bị bệnh phải nhập viện.

“Nó nhất định phải ở bên nhau với cô, tôi không đồng ý cho nên tôi cũng không muốn nhận đứa con này nữa.” Giọng nói ông cụ mười phần

lãnh đạm: “Bây giờ nó bị bệnh nằm viện, tôi không tìm hộ lý cho nó, cũng không trả viện phí, sau này nó chết hay sống tôi cũng mặc kệ, nếu cô còn đờng ý bên nhau với nó thì về sau cô quản nó đi.”

Lúc Thịnh Nịnh nhận được cú điện thoại này, Thịnh Thi Mông cũng có mặt, trợn mắt há hốc mồm ngay tại chỗ.

“Ông cụ này cũng quá vô tình đi, đến mức này luôn hả?” Thịnh Thi Mông lẩm bẩm nói: “Khi đó em và Ôn Chỉnh ông ấy cũng không nhẫn tâm như vậy, sao đến chỗ tổng giám đốc Ôn thì lại...”

Thịnh Nịnh cũng không đợi Thịnh Thi Mông nói xong, ném bài thi viết mới viết một nửa ra ngoài.

“Chờ em với! Em đi với chị.” Thịnh Thi Mông vội vàng thay giày ra ngoài, đuổi theo Thịnh Nịnh hô to: “Chị đừng gấp, chạy trên đường vượt đèn đỏ lại xảy ra tai nạn xe cộ, vậy thì máu chó quá đó!”

Cuối cùng vẫn là Thịnh Thi Mông lái MINI của mình đưa Thịnh Nịnh đến bệnh viện.

Đến bệnh viện Thịnh Nịnh đi thẳng vào phòng bệnh, mặc dù Thịnh Thi Mông cũng muốn quan tâm đến thân thể tổng giám đốc Ôn một chút nhưng cô ấy vẫn cảm thấy trước tiên không nên làm phiền chị gái, cho nên ngoan đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, còn tri kỷ giúp chị gái đóng cửa lại.

Tuy rằng chờ ở cửa nhưng Thịnh Thi Mông cũng thực sự rất tò mò, vì thế nhón chân nhìn về phía kính quan sát.

“Mông Mông?”

Thịnh Thi Mông bị dọa đến giật nảy mình, đột nhiên quay đầu lại.

Ôn Chỉnh đang cầm một giỏ trái cây thăm khám bệnh cũng hơi hoảng hốt nhìn cô ấy.

Từ sau khi chia tay cũng không biết bao lâu chưa gặp nhau rồi, thế mà bây giờ gặp mặt lại có loại cảm giác giống như cách cả thế kỷ.

Thịnh Thi Mông há miệng, hơi hơi không biết nên mở miệng như thế nào.

Bình thường nói dối anh ta nhiều, bây giờ không nói dối, thế nhưng ngay cả nói cũng không nói được.

Ôn Chinh mím môi, khụ một tiếng hỏi cô ấy: “Sao em lại đến đây?”

Thịnh Thi Mông chỉ chỉ phòng bệnh: “... Nghe nói tổng giám đốc Ôn bị bệnh, tôi với chị tôi đến thăm anh ấy.”

“Không phải chị em sắp thi sao? Sao còn rảnh lại đây.” Ôn Chinh hỏi.

“Thi cử có quan trọng đến đâu cũng phải tới đây.” Cũng bất chấp tâm trạng hơi xấu hổ khi nhìn thấy bạn trai cũ, Thịnh Thi Mông đau lòng chị gái và tổng giám đốc Ôn, tình yêu đích thực không dễ dàng gì, vì thế sâu kín thở dài nói: “Anh nói nếu ngay cả lần cuối cùng này cũng không gặp, chẳng phải là tiếc nuối cả đời sao?”

“Đừng nói lung tung à nha, không phải bệnh nặng gì đâu.” Ôn Chinh dỗ khóc dỗ cười: “Chỉ là mấy ngày nay làm việc tăng ca liên tục dẫn đến mệt mỏi quá độ, thân thể anh trai anh vẫn không tụt, vốn bác sĩ nói nghỉ ngơi hai tuần ở nhà là được rồi nhưng bố anh có tiền lại không có chỗ sử dụng nên nhất định phải bắt anh ấy nằm viện.”

Trong phút chốc trên mặt Thịnh Thi Mông tràn ngập mê mang và không hiểu: “...”

Cô ấy nhanh chóng phản ứng lại, muốn đi vào phòng bệnh nói cho Thịnh Nịnh biết sự thật, kết quả lại bị Ôn Chinh giữ lại.

“Vất vả lắm chị em mới dành thời gian tới đây, tốt xấu gì cũng để cho hai người họ một thế giới riêng.”

“Đây không phải là vấn đề thế giới riêng của hai người được không?”
Thị Thi Mông cố chấp hất cánh tay Ôn Chỉnh ra, vẫn mở cửa.

Cửa vừa mới mở ra được một nửa đã nghe thấy Thị Nịnh rống giận dữ.

“Em thi công chức còn chưa thi đậu, mỗi tháng cũng không có tiền lương, anh đã bị bệnh nằm viện, có phải anh cố ý chỉnh em không!”

Nhưng ngay sau đó là một câu hứa hẹn tương đối bình dân.

“Chỉ có đi ầu anh yên tâm, sau này em có cơm ăn tuyệt đối không cho anh nhịn đói, bố anh không cần anh, em nuôi anh.”

Thị Nịnh nhún nhún mũi, xốc chần lên nắm lấy tay Ôn Diễm, nói đứt quãng trước sau khác nhau, nghĩ đến chỗ nào thì nói đến chỗ đó.

Nói đến phía sau, cô giơ tay lau nước mắt, lại nói: “Trước đây em không nên sợ trước sợ sau như vậy, rõ ràng thích anh còn từ chối anh nhiều lần như vậy, rõ ràng anh đã đối xử tốt với em như vậy, em còn không tin anh, luôn lo lắng sau này liệu anh sẽ thay lòng đổi dạ.”

“Trước kia là em đặt tiền bạc nặng quá, như vậy đi, chỉ cần anh có thể khoẻ lại, về sau trong lòng em anh đứng thứ nhất, tiền đứng thứ hai.”

Thị Thi Mông đứng ngoài cửa biểu cảm phức tạp, lúc này đi vào không được, không đi vào cũng không xong.

Ôn Chỉnh và Thị Thi Mông đứng xem ngoài cửa, cũng không biết đây là tình huống gì, anh trai tặng ca một mối, như thế nào lại biến thành lời tỏ tình lớn thế kỷ của Thị Nịnh đây.

Ngoài ra, điện tâm đồ và mặt nạ phòng độc này đến từ đâu, khiến một phòng bình thường trông giống như phòng ICU* thế này.

*Chăm sóc tích cực, ICU, hay còn gọi chăm sóc đặc biệt, là khu vực điều trị cho các bệnh nhân nặng, có đội ngũ bác sĩ, y tá chuyên khoa theo

dõi thường xuyên từng bệnh nhân. Tại đây, máy móc được sử dụng để theo dõi mọi chỉ số của bệnh nhân, từ nhịp tim, thân nhiệt đến tỉ lệ oxy trong máu.

Môi anh ta giật giật nói: “... Anh hai anh thật là xấu.”

“Bả vai bu òn cười tới run lên, ý vào chị em khóc tới hai mắt đầm lệ hoa mắt không nhìn rõ, còn giả vờ ngủ không chịu tỉnh.”

Chương 113

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Đề em đi nộp viện phí cho anh trước đã.”

Đột nhiên Thịnh Nịnh nhớ tới chuyện này, buông tay Ôn Diễm ra định đứng dậy đi nộp tiền.

Rốt cuộc người đàn ông trên giường bệnh cũng không thể giả vờ được nữa, trong khoảnh khắc cô buông tay nhanh chóng giơ tay lên nắm lấy đầu ngón tay cô, lúc Thịnh Nịnh sững sờ thì anh lại nắm chặt toàn bộ bàn tay của cô trong lòng bàn tay mình một lần nữa, ngón tay cái thô lỗ không ngừng vuốt v3 mu bàn tay hơi lạnh của cô.

Tay kia tháo ống thở ra, anh mở đôi mắt xinh đẹp, hơi cong mắt cười nhìn cô.

Thịnh Nịnh trợn mắt há hốc mồm, vừa rồi tâm trạng cô quá kích động, lúc này còn chưa kịp phản ứng, run rẩy nói: “Y học, y học kỳ tích...”

“Em đi gọi bác sĩ!”

Sau đó, cô muốn đi lại bị người đàn ông kéo về đè lên giường bệnh sau đó ôm chặt vào lòng.

Anh không nhịn được cười, vừa cười vừa nói bên tai cô: “Anh không sao.”

Gần đây ngày nào Thịnh Nịnh cũng ở nhà viết đề thi, có đôi khi nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên toàn là bài kiểm tra. Ôn Hưng Dật vừa gọi điện thoại cho cô, lại dùng giọng điệu lãnh đạm vô tình, lúc ấy ngay cả phản ứng cô cũng không phản ứng kịp, trực tiếp chạy tới.

Rốt cuộc hậu tri hậu giác phản ứng kịp, lúc này trong đầu Thịnh Nịnh mới ầm ầm nổ tung.

“Ôn Diển anh đùa em! Mẹ nó anh...”

Cô định mắng ác độc một chút nhưng cuối cùng vẫn đổi thành hung dữ: “Sao mẹ nó lại tệ như vậy hả!”

Thịnh Nịnh thay đổi giọng điệu và biểu cảm vừa đau lòng vừa hối hận vừa r ối, tròng mắt như muốn nứt ra, nổi trận lôi đình, dùng sức giãy giụa muốn đẩy Ôn Diển ra.

Thực sự không đẩy lại, cô đổi thành dùng tay đấm vào lưng anh.

Tuy rằng trước kia cũng bị cô dùng nắm đấm đánh qua, chỉ có đi ầu là giống như lúc trước cô đã nói, cô có khống chế sức lực, phần lớn đi ầu là dọa anh mà thôi, không phải đánh thật nhưng lần này lại khác, cô hạ quyết tâm đi đánh, Ôn Diển nhú mày nhưng không hé răng, bướng bỉnh ôm cô, để cô tùy ý giải tỏa lửa giận.

Thịnh Nịnh đánh đến mức ngay cả tay mình cũng đau mà anh vẫn không buông ra, rốt cuộc cô không còn sức đánh nữa, buông tha và chậm rãi buông tay xuống.

“Làm em sợ muốn chết.” Cô bĩu môi, giọng điệu từ tức giận chuyển thành ghen ngào: “Em còn tưởng rằng anh bị bệnh nan y nữa.”

Đi ầu trách phim truyền hình bình thường thật sự quá dễ gây hiểu lầm, đi ầu hình thành tư duy cố định trong đi ầu cô r ối.

Ôn Diển dịu dàng nói: “Không có, chỉ là gần đây bận rộn mệt mỏi thôi.”

Sau đó anh buông cô ra, dùng đi ầu ngón tay lau đi nước mắt cho cô.

“Có đau không?”

“Có đau không?”

Cô hỏi anh bị đánh có đau không, anh hỏi cô có đau tay không.

Cả hai đồng thanh một vấn đề, Thịnh Nịnh im lặng trước sau đó oán hận nói: “Đau chết anh luôn đi, đáng đời, ai bảo anh lừa gạt em.”

Ôn Diễm nhướn mày: “Đây không phải là ý tưởng của anh.”

Không đợi Thịnh Nịnh nói gì, cửa toilet trong phòng bệnh đột ngột mở ra, mặt mày Ôn Hưng Dật nóng nảy đi từ bên trong ra.

Ôn Hưng Dật dùng ngón chỉ vào Ôn Diễm trên giường rồi rống lên: “Thằng nhóc thú! Anh dám nói là anh không muốn? Anh không muốn tôi còn có thể ép anh nằm trên giường giả bệnh chắc?”

Ôn Diễm thấy bố đi ra, khẽ nhếch môi, giọng điệu bình tĩnh: “Con cũng không nói bố, là tự bố đã đi ra rồi.”

Mà Thịnh Nịnh hoảng sợ, không thể tin nhìn ông cụ.

Vậy lời cô vừa nói, đâu được ông cụ nghe thấy hết rồi?

Cô cho rằng trong phòng bệnh chỉ có một mình Ôn Diễm, nghĩ chỉ nói cho một mình Ôn Diễm nghe thôi, ai ngờ lại có một Trình Giáo Kim* đi từ trong toilet ra.

*Ý chỉ kỳ đà cản mũi.

Thịnh Nịnh cắn môi, nhiệt độ trên mặt nhanh chóng tăng lên, cảm giác tê liệt từ lòng bàn chân dâng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Cô muốn đi ra ngoài, vì thế nhìn về phía cửa phòng bệnh, kết quả lại nhìn thấy hai khuôn mặt đang trốn sau cửa phòng bệnh nửa mở, vẻ mặt hóng chuyện, vừa nhìn thấy Thịnh Nịnh nhìn về phía mình thì lập tức rụt đầu như rùa đen.

Thịnh Nịnh không tiện trách cứ người họ Ôn kia, cô đành phải lấy người quen hỏi: “Thịnh Thi Mông! Em đang làm gì!”

Hai cha con trong phòng bệnh cũng bị cô rống đến nhìn về phía cửa phòng bệnh.

“Không làm gì không làm gì hết.”

Thị Thị Mông cách cửa biện giải cho mình, sau đó lại nghe thấy giọng nói của một người đàn ông có ý cười khó nhin: “Tôi chứng minh, đúng là không làm gì cả.”

Ôn Diển nhíu mày, anh cũng không tiện trách cứ em gái Thị Thị Nịnh, chỉ có thể tr ần giọng nói với người đàn ông nghe lén ngoài cửa: “Ôn Chinh, mang theo bạn gái của em làm gì thì làm đi.”

Ôn Chinh: “Được r ồi.”

Sau đó ngoài cửa lại truy ền đến tiếng thanh minh trước khi Thị Thị Mông bị kéo đi: Tổng giám đốc Ôn, tôi không phải bạn gái anh ta, tôi chia tay với anh ta lâu r ồi.”

...

Hai người nghe lén ngoài cửa thức thòi lẩn đi, chỉ còn lại ông bố trong phòng bệnh này, Ôn Diển và Thị Thị Nịnh đều không tiện trách cứ.

“Cháu còn tưởng rằng ngài là một người rất đứng đắn.” Thị Thị Nịnh cảm môi, cũng không dám nói nặng lời nhưng trong lòng vẫn rất oán hận: “Đùa cháu vui không?”

Về mặt cô gái trẻ tuổi khó xử như vậy, muốn trách lại không dám trách cứ sâu kín nhìn ông, một đôi mắt hạnh vừa bị nước mắt thấm ướt lúc này còn ướt át trừng đến tròn trịa, làm cho một lão già gần tám mươi như Ôn Hưng Dật bỗng dưng hơi không biết làm sao.

“Đây không phải là ý tưởng của tôi, là cháu ngoại gái nó đưa ra.” Ôn Hưng Dật hừ nhẹ một tiếng, bĩ môi nói: “Bình thường con nhóc này đóng phim truy ền hình quá nhiều, nói cho tôi biết như vậy có thể khảo nghiệm chân tình của cô đối với Ôn Diển.”

Mà sự thật cái chiêu khảo sát thật lòng này là do Ôn Hưng Dật nghĩ ra, đầu tiên ông cụ nói với Ôn Diển, sau khi bị Ôn Diển nhìn một cái nhàn nhạt

xem thường bị đả kích, sau đó gọi điện thoại cho cháu gái, kết quả cũng bị Ôn Lệ ghê gớm một trận.

Ông ngoại, bây giờ cháu quay phim truyền hình cũng không phổ biến kịch bản này nữa, chất liệu kịch xuất phát từ cuộc sống, ông là nhà cao cửa rộng giàu có, tốt xấu gì cũng nghĩ ra chiêu mới đi.

Ôn Hưng Dật lại bị đả kích, cuối cùng bày tư thế người lớn ra, mạnh mẽ thông qua đề án này.

Ôn Diễm vốn không muốn phản ứng với bố già nhưng Ôn Hưng Dật lại không rõ ý tứ nói với anh, nếu cô gái Thịnh Nịnh kia thật sự yêu anh, nhất định sẽ rất sốt ruột, chẳng lẽ anh không muốn nhìn bộ dạng lo lắng của cô ấy vì anh sao?

Không ai hiểu con trai mình bằng bố, cuối cùng bố già vẫn thuyết phục con trai.

Thịnh Nịnh vẫn mím môi không nói lời nào, ánh sáng xấu hổ và giận dữ trong mắt càng lúc càng cháy.

“... Cô nhóc cô thật là, trừng tôi làm gì, theo cô nói người nghĩ chiêu này cũng đâu phải tôi à.”

Ôn Hưng Dật gạt mắt sang một bên, ho một tiếng, vì chuyển đề tài khác nên lấy một thứ đồ rục trong túi quần áo đưa cho Thịnh Nịnh.

“Cầm lấy.”

Đó là một bao lì xì.

Thịnh Nịnh chớp mắt mấy cái, không phản ứng kịp: “Còn chưa ăn Tết mà, ngài đưa lì xì cho cháu làm gì?”

“Tôi cũng không nói đây là bao lì xì Tết.”

“Vậy đây là gì?”

“Sao đưa nhỏ này lại chậm hiểu thế hả, ngay cả cái này có ý gì cũng không biết?” Ôn Hưng Dật nhíu mày, cũng lười giải thích rồi trực tiếp đưa cho Ôn Diễm: “Con bé không nhận, con nhận thay nó trước đi, sau này con giải thích với nó.”

Ôn Diễm nhận lấy phong bao lì xì*, Ôn Hưng Dật vung tay lên: “Được rồi, bố về nhà trước, con thay quần áo xong cũng nhanh chóng trở về đi, đừng chiếm giường bệnh viện.”

*Mình đọc ở đâu đó nói là bạn trai dẫn bạn gái về nhà ra mắt, bố mẹ bạn trai sẽ tặng bao lì xì cho bạn gái, mong là đúng haha.

Ông cụ phải mông chuân bị rời đi, trước khi đi lại hỏi Thịnh Ninh một câu: “Cháu đang thi đúng không?”

Thịnh Ninh gật đầu: “Dạ.”

“Nhà mình còn chưa có công chức.” Ôn Hưng Dật liếc cô: “Thi không đậu thì tôi lấy lại lì xì đó.”

Thịnh Ninh còn chưa hiểu rõ cuộc bao lì xì này có ý gì thì đã bị uy hiếp muốn lấy lại, chỉ có vẻ mặt mơ màng nhìn ông cụ rời đi.

Ôn Diễm thấy cô ngẩn người, dùng bao lì xì vỗ nhẹ vào mặt Thịnh Ninh: “Nhóc tham tiền, nơi này còn giả bộ không cần, không cần thiết à?”

Thịnh Ninh cũng không yên tâm về phong bao lì xì này, luôn cảm thấy bên trong còn ẩn giấu âm mưu gì đó.

Kết quả chứng minh cô suy nghĩ nhiều rồi, Ôn Diễm tháo bao lì xì giúp cô, tổng cộng một trăm tờ tiền trăm tệ, ngoài ra còn có một tờ một tệ, số tiền lì xì cộng lại chính là một vạn lẻ một tệ.*

*Mình tra mạng thì ghi thế này:

Phong tục cưới xin, nói tóm lại, giá cô dâu mà nhà trai đưa cho nhà gái phải là 10,001 tệ, theo số gọi là vạn dặm, ngụ ý cô gái được nhà trai chọn là

tốt nhất.

Thị Nịnh không biết bao lì xì này có ý gì, cũng không tiện hỏi Ôn Diễn, sợ phong bao lì xì này có ý là “rời khỏi con trai tôi” sau đó cô vẫn dùng điện thoại tra thử.

Được rồi, không có nghĩa là “rời bỏ con trai tôi”.

Thị Nịnh yên tâm.

-

Ôn Diễn vốn không có bệnh nặng gì, ngày Thị Nịnh đến thăm anh cũng xuất viện.

Anh không trở về nhà họ Ôn mà là đi dinh thự Kinh Bích trước.

Đó là chỗ ở của một mình anh, sẽ không có người làm phiền sẽ không có người nghe lén, cả người Thị Nịnh được Ôn Diễn kéo vào trong ngực. Ôn Diễn ngồi trên sofa, cô ngồi trên đùi Ôn Diễn, Ôn Diễn dựa vào lưng sofa, Thị Nịnh dựa lưng vào anh.

Những lời nói trong phòng bệnh, đến bây giờ Thị Nịnh vẫn chưa lấy lại tinh thần, cảm thấy quá xấu hổ.

“Mấy ngày nay tui mình không gặp nhau, em đã làm gì?” Ôn Diễn tìm đề tài phá vỡ trầm mặc, thấp giọng hỏi cô: “Hử? Nói cho anh biết đi?”

Đúng là Thị Nịnh không có gì để nói thật, bởi vì mấy ngày nay cô chỉ an tâm chuẩn bị thi ở trong căn hộ, vì thế chỉ nói một câu có thể tóm tắt tất cả những ngày này.

“Cố gắng như vậy?”

“Ừm, ngoại trừ bố anh bảo em chuẩn bị thi cho tốt, còn có một nguyên nhân khác, đó chính là nếu tui mình chia tay thật.” Thị Nịnh thành thật nói: “... Ít nhất em cũng vẫn sự nghiệp, anh nói đúng không?”

Anh thản nhiên đề nghị: “Đúng vậy, có sự nghiệp là chuyện tốt.”

Thị Nị lại hỏi anh: “Còn anh thì sao? Anh làm gì mà mệt nhọc quá độ vậy?”

Ôn Diển nói đại khái trong khoảng thời gian này mình đã làm cái gì, không nói kỹ nhưng câu nói cuối cùng lại rõ ràng có lực.

“Bên kia buông tha anh rồi.”

“Cảm giác an toàn em muốn, bây giờ anh có thể cho em.”

Ôn Diển cúi đầu hôn lên đỉnh tóc của cô, dịu dàng ấm áp hỏi: “Tuy rằng thời gian dài một chút, em còn đề nghị ở bên anh tiếp không?”

“Em định đề nghị.” Thị Nị mỉm môi nói: “Nhưng hôm nay anh hợp tác với bố anh là đưa em cho nên em phải suy nghĩ lại đã.”

Người đàn ông giống như thỏa hiệp gật đầu.

“Vậy cho em một phút để suy nghĩ.”

“Này.” Đột nhiên Thị Nị ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh: “Làm ơn cất cái giọng tư bản của anh đi.”

Đáy mắt Ôn Diển mềm mại, đột nhiên hỏi cô: “Vậy nếu chuyện hôm nay là thật, anh không phải là nhà tư bản, những lời em nói còn tính không?”

Nếu bố anh không cần anh, cô sẽ nuôi anh.

Sau này anh chính là người đứng thứ nhất trong lòng cô, ngay cả tiền cô thích nhất cũng phải đứng thứ hai.

Cô không ngần ngại gật đầu: “Tính chứ, chào mừng anh đến với gia đình vô sản.”

Ôn Diển nhếch môi.

“Vậy chỉ sợ không gia nhập được.” Anh hỏi: “Sao em không đến với anh?”

“Làm tư bản có cái gì tốt.” Thịnh Nịnh bĩu môi: “Thanh danh không tốt, còn bị người ta mắng.”

Nghe cô nói bị mắng, Ôn Diển nhanh chóng đoán được: “Em lên mạng xem r ấi sao?”

“Lên r ấi.” Thịnh Nịnh nhỏ giọng nói: “Em biết anh có quan hệ công chúng nhưng em không nuốt cục tức này nổi, còn giúp anh mắng lại đó.”

Nói đến đây, đột nhiên cô lại ủ rũ mắt xuống: “Sau đó tài khoản của em bị tố cáo vì nhục mạ.”

Lúc này Ôn Diển thật sự nở nụ cười, ra vẻ trách cứ nhéo yêu mũi cô nói: “Ngốc hử, tổn hại người ta còn bất lợi cho mình.”

“Em giúp anh mắng được không?” Về mặt chó cắn Lữ Động Tân** nhìn anh: “Em cũng chịu không nổi, huống chi anh.”

** Thành ngữ “Chó cắn Lữ Động Tân”: Ý chỉ không hiểu được lòng tốt của người khác. Mọi người có thể lên mạng search ha, dài quá í ạ

Ôn Diển không nói gì.

Thật ra lúc trước trên mạng có một ít chỉ trích, anh cũng không cảm thấy là có chuyện gì.

Bên bố và cảnh sát Lê đã liên lạc với các sinh viên cùng khóa với anh cùng quân khu, dù là áy náy hay là tự trách cũng được, họ ra mặt nói chuyện, lúc ấy chân tướng sự việc đã được khôi phục lại.

Dù Ôn Diển anh từng là quân nhân, hay là doanh nhân bây giờ, đều là người đường đường chính chính, bị những người mù mắt vu oan hãm hại, cũng không ảnh hưởng gì đến anh.

Nhưng Thịnh Nịnh thương anh.

Cô cảm thấy mình không thể làm gì được nhưng cô lại làm rất nhiều.

Cô đang bảo vệ anh với một sự mềm mại nhỏ bé.

“Anh chịu được.” Ôn Diễm nhẹ giọng nói: “Nếu ngay cả cái này mà anh cũng chịu không nổi, sau này em chịu tủi thân oan ức, anh còn che chở em như thế nào đây?”

“Anh che chở em nhưng cho tới bây giờ anh cũng không nói với em, toàn là người khác nói cho em biết.” Thịnh Nịnh nói: “Anh nói với em, anh sẽ không được nhận công à?”

Anh theo lời cô hỏi: “Vậy bây giờ anh mời em nhận công với anh còn kịp không?”

“Kịp.” Thịnh Nịnh dùng sức gạt đầu.

“Sau này mỗi năm Giáng Sinh em sẽ trải qua cùng anh, em sẽ thường xuyên mua hoa hồng cho anh, tuyết rơi cũng sẽ chơi ném tuyết với anh, mỗi ngày đều nói cho anh nghe những lời tình cảm âu yếm.”

"Cho nên cho dù sau này phải phải chuyện gì, đều gánh vác với nhau, được không?" Cô dùng sức ôm lấy cổ anh, áp sát toàn bộ thân thể mềm mại vào người anh, nghiêm túc nói: “Đừng gánh vác một mình nữa, em không muốn anh một mình.”

Ôn Diễm sững sờ, trong nháy mắt cổ họng khẽ nhúc nhích, dùng sức nhắm mắt lại, lại không đuổi được những chua xót đột nhiên dâng trào trong khóe mắt.

Như thế này thì làm sao bảo anh bỏ, nữ không yêu cho được.

Anh không dám liên lạc với cô trước khi tất cả mọi chuyện lắng xuống.

Ôn Diễm sợ không giải quyết xong, bên nhà họ Hạ kia lại làm khó cô, lại để cô trải qua một lần nữa.

Cô còn trẻ như vậy, còn nhỏ hơn cháu ngoại gái anh hai tuổi, chính anh luôn miệng nói muốn che chở cô nhưng vẫn khiến cô chịu tủ thân oan ức.

Trong khoảng thời gian này, Ôn Diễm hiểu được sự lùi bước và khiếp đảm của cô, thất vọng nhưng không nỡ trách cứ nhưng thật ra cô không có.

Cô nhút nhát nhưng cô không bao giờ lùi bước, cô không bao giờ từ bỏ anh.

Đây chính là cảm giác an toàn mà cô dành cho Ôn Diễm.

Mà trong khoảng thời gian đó, Thịnh Nịnh cho rằng “Liên lạc lại” của anh chính là tạm biệt, cô cho rằng ngày đó Ôn Diễm trách cứ cô tự tiện tới, là trách cứ cô xen vào việc của người khác, mà Ôn Diễm cũng cho rằng cô lùi bước.

Trong khoảng thời gian đó, hai người đều cho rằng phía trước là một con đường chết, thậm chí khi lâm tường đối phương đã từ bỏ, cũng vẫn đang chờ đợi cùng nhớ nhung.

Trên thế giới này có rất nhiều người như vậy, mỗi ngày gặp biết bao nhiêu người nhưng người này là khác biệt duy nhất.

Thực ra, hai người đều khao khát tình yêu nhưng trước khi gặp người này, dường như họ chưa từng gặp tình yêu.

Họ đều cảm thấy chữ tình quá nặng nên ngại ngần không dám nói ra.

Nhưng ngay cả khi không nói một lời về việc yêu nhau đến nhường nào thì mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút mỗi giây đều nhớ về nhau, hướng chi là đối phương.

Hướng chi là đối phương, người tham dự mọi thứ liên quan tới nhau.

“Được, anh sẽ không gánh vác một mình nữa, anh sẽ nói cho em biết.” Anh ôm chặt Thịnh Nịnh, vùi đầu vào hõm vai cô, khàn giọng nói: “Bánh

Trôi, những ngày không được gặp em không lâu trước đây, anh nhớ* em đến mức chịu không nổi.”

Nói xong, anh đột ngột ngẩng đầu lên khỏi hõm vai cô, ôm chặt gáy cô rồi hôn cô một cách quý trọng thắm thiết và say đắm.

* 想: Tưởng: Có nghĩa là “nhớ” hoặc “muốn”, khum biết tác giả nói nghĩa nào hehe

Chương 114: Hoàn chính văn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Nịnh ngoan ngoãn nhắm mắt đáp lại anh.

Lúc hôn môi Ôn Diễm có thói quen dùng hai tay nâng mặt Thịnh Nịnh lên, bản thân anh cũng không ý thức được, hoàn toàn là động tác theo bản năng.

Một đôi tay to cứ trân trọng nâng mặt cô như vùng đất quý, người đàn ông hơi nghiêng đầu, dán sát vào môi cô, hôn hơi hung dữ.

Lâu rồi không gặp nhau, cũng lâu rồi không như vậy, nụ hôn càng trở nên dữ dội, thăm dò lẫn nhau, gần như nghẹt thở.

Chỉ hôn môi thôi đã khiến đầu óc Thịnh Nịnh hơi choáng váng, thế cho nên nụ hôn đi xuống từ khi nào cũng không biết.

Lúc hôn nhau tay không biết đặt ở đâu cho nên đặt ở nơi muốn đặt nhất, sau đó anh cúi đầu ôm hai bé bánh trôi kia mà hôn m*t nhưng tóm lại là không giải quyết được, tình đến chỗ nồng đậm, suy nghĩ muốn cô cứ vậy mà dâng lên.

“Ở chỗ này được không?” Anh hỏi: “Hay là anh ôm em vào phòng ngủ nhé?”

Ánh mắt Ôn Diễm đã sâu thăm u ám xuống, mạnh mẽ không cho cô có đường để từ chối, chỉ hỏi ý kiến của cô về lựa chọn địa điểm.

Không dân chủ chút nào, Thịnh Nịnh giả chết.

“...”

Ôn Diễm nhớ tới dáng vẻ vừa xấu hổ vừa tức giận muốn chết của cô trong toilet lần trước, cười rất nhỏ: “Vẫn là phòng ngủ đi thôi.”

Sau đó ôm lấy cô, để cho hai chân cô quấn eo của mình, hai tay anh dễ dàng nâng cô lên và đi vào phòng ngủ.

Khoảng thời gian trước Ôn Diễm vẫn luôn bận rộn, không gặp Thịnh Nịnh, mỗi ngày đối phó với mấy người đó trên bàn đàm phán, bởi vì phiền lòng, thời gian còn lại để xã giao cũng rã rời, vất vả lắm mới được nghỉ phép, lại được người mình yêu chân tình tỏ tình một phen, tình yêu gấp gáp cần giải tỏa đương nhiên là hung hăng giày vò Thịnh Nịnh.

Rèm cửa sổ tự động chậm rãi kéo lên, tính che nắng cực tốt, anh bật đèn đầu giường, nheo mắt lại, không chịu buông tha mỗi một biểu cảm thay đổi trên mặt Thịnh Nịnh chút nào, theo tần suất đắm vào, mỗi một biểu cảm nhíu mày cắn môi anh đều phải thu hết vào đáy mắt, mỗi một tiếng rên nhỏ nhắn rên ra anh cũng phải thu hết vào đáy tai sau đó hôn lên tịch thu toàn bộ.

Đôi mắt lãnh đạm kia nhiễm một màu đỏ nhạt, tất cả đều là bởi vì phản ứng lúc này của Thịnh Nịnh khiến anh rung động nồng nàn.

Sau đó hai chân Thịnh Nịnh mềm nhũn, ngủ thiếp đi, cũng không biết ngủ bao lâu lại tỉnh lại.

“Anh làm gì... Ừm.”

Cuối câu là tiếng rên dài mềm mại, chính cô cũng sửng sốt, cắn môi không dám nhúc nhích.

Ôn Diễm nâng cánh tay lên, thân hình cao lớn giống như bóng ma bao phủ cô, anh nhìn cô từ trên xuống dưới, nhìn chăm chăm không chớp mắt, ánh mắt sâu thẳm.

“Em ngủ tiếp đi.” Giọng nói của anh như mất tiếng.

“Lúc này mà còn ngủ thì có quý mới ngủ được.” Thịnh Nịnh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vây vừạ vậ.” Ôn Diễn cười thành tiếng, sau đó khàn giọng hỏi ở bên tai cô: “Em phối hợp xoay người nhé? Anh muốn thử từ phía sau, được chứ?”

Anh bảo Thịnh Nịnh dùng hai tay đặt lên đầu giường, lúc sắp lên đ ỉnh điểm thì lại lật cô lại, nhìn về mặt ản nhấn lại nũng nịu xinh đẹp của cô, lúc này mới tính xong chuyện.

Sau mấy l ần l ần qua l ần lại, Thịnh Nịnh hoàn toàn mất sức, nằm trên giường nhưng không nhắm mắt cũng không ngủ, cả người chính là trạng thái hi ền giả.*

*Người có tài cao đức trọng

Cô vừa mới nhận ra thói quen của Ôn Diễn, thuận miệng hỏi một câu: “Anh luôn nhìn mặt em làm gì?”

Ôn Diễn vuốt v 3 mái tóc của cô, giọng điệu mệt mỏi: “Hả? Nhìn biểu cảm của em.”

Đầu tiên Thịnh Nịnh sưng sờ, chờ phản ứng lại r ồi bỗng dưng vùi đầu vào trong chăn.

Anh đào cô ra khỏi chăn, biết rõ cô hiểu còn cố ý nói bên tai cô: “Biết khi đó trông em như thế nào không?”

Thịnh Nịnh há lại dễ dàng nhận thua như vậy, trước kia khi hai người còn chưa bên nhau cô dám đối anh, huống chi là bây giờ.

Vì thế cô nhanh chóng đóng trạng thái hi ền giả lại, mở trạng thái đấu thú ra, mạnh mẽ đánh ngã anh r ồi cũng bắt đầu quấy rối trên người anh.

Cô không cam lòng yếu đuối mà nói: “Em cũng phải nhiều biểu cảm của anh.”

Trên người mình được đề bởi một người mảnh khảnh m ềm mại, về mặt Ôn Diễn nhu hòa mà hưởng thụ.

Anh cũng không ngăn cản, dứt khoát mặc cô chơi đùa, dù sao cũng giống như gãi ngứa.

Nhưng biểu cảm của anh càng không để ý thì lại càng khơi dậy ý chí chiến đấu của Thịnh Ninh hơn, đừng hấp bánh mà tranh nhau lấy hơi*, không bao lâu sau Ôn Diễm đã bị cách không có quy tắc trình tự của cô làm cho nghẹn ra một tiếng kêu r3n.

*Câu này được dùng để mô tả bạn là một người có sự tự tin và bản lĩnh. Nếu ai đó nói với bạn: “Đừng làm bánh hấp mà hãy tranh giành lấy hơi.” Đi ầu đó có nghĩa là càng có nhiều người nói rằng bạn không thể làm tốt mọi việc, bạn càng phải làm đi ầu đó. Làm đi ầu đó thật tốt!

Mặt anh ẩm ướt nhắm mắt lại, cổ họng kích thích, cắn môi dưới, lúc mở mắt ra bên trong có khống chế cũng có đắm chìm, cũng có vẻ mặt hết cách không n ề hà với cô.

Thịnh Ninh hơi ngăn người.

Thấy r ấ.

Đúng là không cách nào hình dung được đặc ý vì làm anh mê muội trong nháy mắt đó nhưng rất đáng tiếc, một giây sau cô đã bị anh bắt lấy tay cảnh cáo.

“Không muốn làm tiếp thì thành thật một chút.”

Thịnh Ninh lập tức buông tay, sau đó trước khi người đàn ông lại phủ người tới, tìm được áo khoác của mình ở bên giường sau đó lấy điện thoại ra khỏi túi.

“Giờ em muốn làm bài thi trắc nghiệm, anh đừng làm rộn em.” Thịnh Ninh cũng cảnh cáo anh: “Nếu đến lúc đó em thi không đậu thì do anh hết.”

Ôn Diễm: “...”

-

Thịnh Nịnh là một cô gái có lực hành động rất mạnh, cô nói muốn làm đề thì phải làm đề, cho dù buổi tối hôm nay là ở lại dinh thự Kinh Bích, cũng vẫn sét đánh không động dựa theo kế hoạch học tập mà đánh hai bộ đề chọn lọc như ngày thường.

Ngày hôm sau cô nhịn đau rời khỏi tầng trệt xa hoa của Ôn Diển, trở về căn hộ nhỏ của mình.

Kỳ thi công chức năm nay được lên kế hoạch vào cuối tháng mười một, kỳ thi này rất trùng hợp, Yến Thành cũng có tuyết đầu mùa năm nay vào tháng này

Sáng sớm, trong vòng bạn bè của Thịnh Nịnh đã trở nên náo nhiệt, rất nhiều người đều quay video nhỏ ngoài cửa sổ đăng cho vòng bạn bè, nói cho những người khác hôm nay tuyết rơi nè.

Thịnh Nịnh cũng quay một đoạn video nhỏ nhưng không đăng vòng bạn bè mà là gửi cho Ôn Diển trước.

Thịnh Nịnh: “Chơi ném tuyết!”

Kết quả Ôn Diển trả lời lại không nhiệt tình như cô.

Ôn Diển: “Chuyên tâm thi, thi xong rồi nói sau.”

Cô lại hỏi anh chờ hôm nay cô thi xong có muốn ra ngoài chơi ném tuyết hay không, anh nói hôm nay bận không rảnh.

Thịnh Nịnh cũng biết công việc anh bận rộn nhưng vẫn hơi thất vọng, nhiệt tình bị dập tắt nên dứt khoát không để ý tới anh nữa.

Sau khi bạn cùng phòng Quý Vũ Hàm tốt nghiệp thì làm xã súc mấy tháng, một phen hùng tâm tráng chí đầu bị cấp trên “cực phẩm” và công ty rác rưởi tiêu hao đến hầu như không còn, vì thế cũng quyết định chuyển

sang tham gia kỳ thi công chức, trường thì của cô ấy và Thịnh Ninh vừa vặn là cùng một trường vì thế hẹn nhau xuất phát.

Bởi vì tuyết rơi, Thịnh Thi Mông sợ chị gái mình xảy ra chuyện trên đường, ngã một cái ném giấy tờ tùy thân gì đó vì thế chủ động làm tài xế cho cô.

Xuất phát từ căn hộ lại đi đón Quý Vũ Hàm, chờ xe chạy đến trường thi, còn dư rất nhiều thời gian.

“Chị, chị Vũ Hàm, thi cố lên.” Thịnh Thi Mông ra hiệu cổ vũ cho các cô: “Bát cơm sắt* đang chờ các chị ở phía trước.”

*"Bát cơm sắt" là cụm từ chỉ công việc trong các cơ quan nhà nước tại Trung Quốc với mức thu nhập ổn định cũng như lương hưu khi về già.

Đầu tiên Quý Vũ Hàm cổ vũ trước cho mình sau đó lại vỗ vỗ bả vai Thịnh Ninh nói: “Đồng chí Thịnh Tiểu Ninh, trận thi này không chỉ quyết định tương lai và sự nghiệp của con, còn quyết định đến chuyện lớn đời người của cậu, nếu cậu thi đậu, ngoại trừ có một bát cơm sắt thì còn có thể thuận tiện gả vào nhà giàu, đúng là làm một việc được hai lợi ích, đến lúc đó cậu nhớ mời tớ uống rượu mừng, đời này tớ còn chưa từng thấy tiệc cưới nhà giàu chính cống là như thế nào đâu, tất cả đều dựa vào cậu đó.”

Thịnh Thi Mông vừa nghe Quý Vũ Hàm nói tiệc cưới nhà giàu, trái tim thiếu nữ yên lặng đã lâu kia lại bắt đầu nhảy dựng lên, thậm chí bắt đầu ảo tưởng, chủ động báo danh nói: “VẬY em muốn làm phù dâu cho chị.”

Vẻ mặt Thịnh Ninh mê hoặc: “... Tớ không nói là tớ sẽ kết hôn à.”

“Không phải, cậu nghĩ đi, ngộ nhỡ nếu đến lúc đó cậu bị Bộ Ngoại giao phái đi làm việc ở đại sứ quán nước ngoài, vừa đi là đi cả mấy năm.” Quý Vũ Hàm phân tích cho cô: “Không phải tớ nghi ngờ tình cảm của hai người nhưng chuyện tình yêu nước ngoài rất khó mà kiên trì, hơn nữa đi ầu kiện như tiên sinh Ôn...”

“Lớn đẹp trai thì thôi, còn có tiền như vậy, càng khó giữ mình trong sạch, đây không phải là hormone di động.”

Quý Vũ Hàm buồn bã nói: “Nghe chị em khuyên một câu đi, gắt gao nhất người ta lại, đừng tiện nghi cho những người khác biết không?”

Thịnh Nịnh cau mày, hơn nửa ngày cũng không nói gì.

Lúc này loa phát thanh công cộng trong trường thi nói có thể vào phòng thi, Thịnh Thi Mông nói buổi chiều thi xong sẽ đón các cô đến trung tâm thương mại ăn cơm tối, lại nói với hai người một câu cố lên sau đó mới rời đi.

Bởi vì lời nói của Quý Vũ Hàm nên làm cho buổi chiều Thịnh Nịnh đang viết phần thân của luận văn, vốn đang ngăn người suy nghĩ câu kéo đột nhiên lại nghĩ đến Quý Vũ Hàm.

Đến bảy giờ rưỡi tối thì thi xong, lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối sầm lại, tối đen như mực không chịu nổi, toàn bộ đều dựa vào đèn đêm chiếu sáng thành phố.

Thịnh Thi Mông vừa tan tằm là lái xe chạy tới liên, ở ngoài trường thi chờ các cô thi xong, sau khi đón được người lại chạy thẳng tới trung tâm thương mại gần nhất.

Trong trung tâm thương mại lớn cửa hàng gì cũng có, lúc Thịnh Nịnh đi ngang qua cửa hàng trang sức thì dừng lại.

Thịnh Thi Mông và Quý Vũ Hàm vốn đang thảo luận bộ phim mới tháng mười nào đẹp, bộ nào không đẹp, đột nhiên bị Thịnh Nịnh gọi lại.

“Hai người vào xem nhẫn với tớ đi?”

Trong nháy mắt hai người ngừng thảo luận, hào hứng đến mức giống như chính mình muốn mua nhẫn, mười phần nhiệt tình đi vào cửa hàng trang sức với Thịnh Nịnh.

Tháng mười mới nào có thơm ngon như cầu lương Thịnh Nịnh cho ăn đâu.

Vì nhất Ôn Diễm, Thịnh Nịnh có thể xem như đã bỏ vốn, lúc trả tiền khiến Quý Vũ Hàm cũng không nhịn được mà thán phục nói: “Mẹo đó là giai cấp vô sản, thế mà cậu lại giàu có như vậy, cậu không xứng làm bạn bè với tớ nữa.”

Thịnh Thi Mông cũng còn tốt, trước kia ở bên Ôn Chỉnh được rèn luyện cho nên biểu cảm tương đối bình tĩnh.

“Bạn trai cô thật là hạnh phúc nha.” Nhân viên quầy chuyên danh đã được đào tạo nghề chuyên nghiệp, giờ phút này hai mắt đều là tình yêu màu hồng: “Bạn gái xinh đẹp như vậy cầu hôn anh ấy, tôi cam đoan đến lúc đó anh ấy nhất định sẽ vui đến ngất xỉu.”

Thịnh Nịnh hơi hoài nghi, thật sự sẽ ngất xỉu sao?

Tuy rằng không tin lắm nhưng vẫn vì những lời nói nhân viên quầy chuyên doanh mà cong mắt.

Mua nhẫn xong đi ra, Thịnh Thi Mông và Quý Vũ Hàm kẹp Thịnh Nịnh ở giữa, không ngừng đưa ý tưởng cho cô làm thế nào để cầu hôn lãng mạn nhất.

Thịnh Nịnh nghe thấy đầu đầu to cuối cùng vẫn là một cuộc điện thoại cứu cô.

Ôn Diễm gọi tới, Thịnh Thi Mông và Quý Vũ Hàm lập tức cầm miệng, ý bảo cô mau bắt máy đi.

“Thi xong chưa em?” Ôn Diễm hỏi cô qua điện thoại.

“Thi xong rồi, cũng vừa mới cơm nước xong.”

“Anh cũng vừa mới bận rộn xong.” Ôn Diễm nói: “Em ăn ở đâu, anh tới đón em.”

Thịnh Nịnh còn đang suy nghĩ muốn cầu hôn anh như thế nào, kết quả anh đã gọi điện thoại tới, không hiểu sao cô lại cảm thấy mất tự nhiên, muốn nói không cần, kết quả Thịnh Thi Mông lập tức lôi kéo Quý Vũ Hàm bỏ chạy.

“Bai chị, em đưa chị Vũ Hàm về nhà, chị bảo tổng giám đốc Ôn đưa chị về nhà đi, không về nhà cũng được!”

Thịnh Nịnh: “...”

-

Gửi địa chỉ cho Ôn Diển, Ôn Diển bảo cô tùy tiện đi dạo trước, trên đường tuyết rơi, anh lái xe tới đây cần chút thời gian.

Thịnh Nịnh không đi dạo, dứt khoát đi ra khỏi trung tâm thương mại, gần bên ngoài trung tâm thương mại chính là một quảng trường lớn được hoạt động tự do, ngày tuyết rơi, đã nhuộm quảng trường thành một cảnh tượng trắng xóa, rất nhiều người chơi ném tuyết ở đây.

Cô đi đến quảng trường, rồi gặp hai người tuyết mini để chơi sau đó có hai người bạn nhỏ đến khen người tuyết của cô làm đáng yêu nên cô tặng người tuyết cho hai bạn nhỏ này.

Lúc Ôn Diển đến gọi điện thoại cho cô nhưng bởi vì trên quảng trường có quá nhiều người, cho nên Thịnh Nịnh bảo anh đứng ở một nơi dễ thấy, ví dụ như dưới tấm biển sau đó mình đến tìm anh.

Anh vốn đã khiến người ta chú ý, đứng dưới tấm biển của địa danh quảng trường chờ cô, đẹp trai cao gầy, một thân áo khoác màu đen được cắt may khéo léo, có vẻ cả người vừa cứng nhắc vừa lạnh lùng, gần như Thịnh Nịnh tìm được anh trong nháy mắt/

Sao lại đẹp như vậy?

Hèn gì Quý Vũ Hàm đề nghị cô nhanh chóng bắt nhất anh.

Ngay khi Thịnh Nịnh đi về phía anh, cô nhìn thấy anh bị hai cô gái trông cũng bằng tuổi cô để bắt chuyện.

Hai cô gái cũng mặc áo khoác lông vũ, giống như một chiếc bánh trôi như cô.

Ôn Diển cúi đầu nói gì đó với hai cô gái, ngay sau đó dùng cầm chỉ Thịnh Nịnh cách đó không xa.

Hai cô gái rời đi, lúc này Thịnh Nịnh mới chậm rãi đi tới.

“Vẫn là em ăn mặc tròn trịa đẹp hơn.” Người đàn ông cúi đầu nhìn cô, xoa đầu cô: “Giống như bánh trôi.”

Ngược Thịnh Nịnh tê dại, bĩu môi nói: “Đương nhiên là vậy rồi.”

Anh nhướn mày ý tứ không rõ, nói: “Đi thôi, anh đặt nhà hàng bên thương mại quốc tế rồi, đi qua nhanh thôi.”

“Nhưng em ăn tối rồi.”

“Không phải đến đó để ăn cơm tối.”

“Vậy đến đó làm gì?”

Ôn Diển chậm lại, không trả lời trực tiếp, hơi nói qua loa: “Không phải em đi là biết sao.”

“Vậy anh chờ một chút.” Cô gọi anh lại.

Ôn Diển rũ mắt nhìn cô, Thịnh Nịnh do dự thật lâu, nghĩ thầm dù sao mình cũng không có tể bào lãng mạn như vậy. Chắc chắn kế hoạch cầu hôn của Thịnh Thi Mông và Quý Vũ Hàm dành cho cô cô không làm được.

Cô vốn có lực hành động mạnh, nhẫn nại như vậy cũng mua rồi, hận không thể nhanh chóng đưa anh xem.

Lúc trước không nghĩ tới nhưng một khi ý nghĩ cầu hôn đứng lên, sẽ khó mà đè xuống được nữa.

Cô muốn kết hôn với Ôn Diển.

Muốn được nghênh đón thứ gọi là điểm cuối của tình yêu với anh.

Hơn nữa cô muốn xem anh có vui mừng đến ngất xỉu thật hay không.

Quyết định xong, Thịnh Nịnh lấy hộp nhẫn từ trong áo lông vũ đưa ra cho anh: “Cho anh này.”

Ôn Diển nhìn thấy cái hộp nhỏ này, đầu óc cũng ngốc, không phản ứng kịp: “Cái gì vậy?”

“Tựanh mở ra xem đi.”

Ôn Diển mở ra, có một chiếc nhẫn kim cương nam nằm trong hộp nhung đen thiên nga.

“Em đoán chắc là ngón áp út của anh nhỏ hơn ngón giữa một chút cho nên mua kích thước nhỏ nhất của ngón giữa.” Thịnh Nịnh nói: “Anh không đeo vừa, nói em đi đổi lại.”

Lúc cô nói lời này, trái tim vẫn bất an đập loạn trong lồng ngực, vừa chờ mong phản ứng của anh vừa sợ phản ứng của anh.

Nhưng phản ứng của Ôn Diển lại rất bình thản, chớp chớp mắt, biểu tình hơi hoảng hốt, anh không đeo vội vàng mà nhẹ giọng hỏi cô: “Sao lại mua nhẫn cho anh?”

“Quan hệ bạn trai bạn gái không bị pháp luật ràng buộc cho nên em định cho quan hệ tụi mình thăng cấp một chút, dùng pháp luật triệt để nhất anh lại.”

Thịnh Nịnh ho một tiếng, mất tự nhiên nói: “Anh cảm thấy ý tưởng này của em thế nào?”

Kết quả vừa nói xong cô đã hối hận.

Ở đâu lại có ai nói lời cầu hôn như vậy chứ, quá không lãng mạn.

Nhưng nhất thời cô cũng không nghĩ ra cách nói tốt hơn, vốn mua nhẫn là ý định nảy sinh nhất thời, đứng cầu hôn ở giữa quảng trường cũng là ý định nảy sinh nhất thời.

Nhưng nếu đã cầu hôn, đương nhiên là cô hy vọng anh có thể đồng ý.

Hồi lâu Ôn Diễm không nói gì, Thịnh Nịnh cũng khẩn trương không chịu nổi nhưng theo sự trăn mặc của anh trong một thời gian dài, trái tim cô cũng trăn xuống.

Thì ra cầu hôn người ta là cảm giác này, thật sự rất sợ bị từ chối, cuối cùng hôm nay mình cũng trải nghiệm được rồi.

Nhân viên chuyên doanh lừa gạt cô, cô ấy nói chắc chắn bạn trai sẽ vui tới mức ngất xỉu, kết quả Ôn Diễm không những không ngất đi mà ngược lại còn bình tĩnh không chịu nổi.

Trong lòng Thịnh Nịnh yên lặng chờ đợi, miệng bán hàng, quý gạt người.

“Làm sao bây giờ, bố trí vô ích rồi.” Ôn Diễm hơi bối rối ấn giữa mày rồi đột nhiên nói.

Thịnh Nịnh không hiểu: “Bố trí cái gì?”

“Nhà hàng, hiện trường cầu hôn.” Anh nói: “Anh vốn tính là sẽ đón em tới.”

Sau đó anh cũng lấy một chiếc hộp nhưng nhỏ từ trong túi áo khoác của mình, thở dài, mở chiếc hộp ra, bên trong là chiếc nhẫn kim cương nữ tương đối có trọng lượng.

Thật ra sau khi bố đưa bao lì xì một vạn lẻ một tệ kia cho Thịnh Nịnh, trong đầu Ôn Diễm đã có ý nghĩ này.

Kéo dài đến bây giờ là không muốn để cho cô bị phân tâm, muốn bảo cô chuyên tâm chuẩn bị thi.

Thành tích học tập của cô gái này luôn luôn không tệ, người cũng cố gắng tiến lên cho nên đối với việc thi công chức của cô, gần như anh không có bất kỳ lo lắng nào.

Cho nên định ngày cô thi xong đã sắp xếp đi đâu ngạc nhiên vui vẻ, cố ý bận vào buổi chiều để đến nhà hàng rồi bố trí với nhân viên công tác đến tối mới xong xuôi, kết quả bị Thịnh Ninh đột ngột giết một cái trở tay không kịp, tất cả ngạc nhiên vui vẻ đều uổng phí.

Thịnh Ninh mở to hai mắt, không biết nên nói cái gì.

Vừa rồi tất cả thất vọng trong nháy mắt biến thành bất ngờ vui sướng.

Gì hả, anh cũng định ngỏ lời cầu hôn cô sao?

Hơn nữa anh chuẩn bị đầy đủ hơn cô nhiều, còn đặt nhà hàng trước, không giống cô, trực tiếp cầu hôn trên quảng trường như vậy, ngay cả lời cầu hôn cũng không lãng mạn.

Nhìn trọng lượng của viên kim cương, cô nuốt nước miếng, cảm thấy mình thật không đưa tay ra được, muốn rút tay theo bản năng và muốn lấy lại chiếc hộp.

Vẻ mặt Ôn Diễm nghiêm lại, nắm lấy cánh tay cô rồi trầm giọng hỏi: “Làm gì vậy? Muốn đổi ý hả?”

“Không phải.” Giọng điệu Thịnh Ninh phức tạp: “Chiếc này của anh lớn như vậy, có vẻ như chiếc nhẫn của em... không có mặt mũi lắm.”

Anh cũng không thêm để ý, thản nhiên nói: “Một người đàn ông như anh đeo viên kim cương lớn như vậy làm gì, chiếc này của em là đủ rồi.”

Sau đó người đàn ông kéo tay cô, tháo chiếc nhẫn trên ngón giữa bên trái của cô và đeo chiếc nhẫn kim cương có trọng lượng mười phần trên

ngón áp út của cô.

Sau khi đeo nó cho cô: “Hãy đeo cho anh.”

“À.” Thịnh Nịnh ngỡ ngác lấy chiếc nhẫn ra, cũng học theo anh, lấy chiếc nhẫn ban đầu ra rồi đeo chiếc mới lên ngón áp út của anh.

Ngón áp út của hai người tựa vào nhau, Ôn Diễm cong khóe môi lên, nhìn chăm chăm hơn nửa ngày, ngón cái tinh tế vuốt v3 đầu ngón tay cô.

“Vậy...”

Trong lòng Thịnh Nịnh cũng vui mừng nhưng vẫn hơi rối rắm hỏi: “Vậy tụi mình là ai cầu hôn ai vậy?”

“Em cầu hôn anh.” Giọng nói Ôn Diễm trong trẻo, khẽ cười nói: “Ai bảo em không nhận được tính tình như vậy chứ.”

Thịnh Nịnh mím môi, gật gật đầu: “Được rồi, vậy em cầu hôn anh.”

Thấy cô thỏa hiệp, Ôn Diễm ngạo mạn đi lên, cao quý ừ một tiếng.

Thịnh Nịnh nhìn dáng vẻ của anh, trong lòng rất khó chịu nhưng không có cách nào, ai bảo cô lấy nhẫn ra trước chứ.

Cô cố tình hỏi: “Em cầu hôn anh, anh còn chưa trả lời em, anh phải nói anh đồng ý gả cho em.”

“Anh một thằng đàn ông gả cho em?” Môi Ôn Diễm giật giật, bộ dạng không muốn phản ứng với cô: “Có phải trời quá lạnh làm cho đầu óc em choáng váng không đó?”

Thịnh Nịnh cắn răng, oán hận nói: “Em khờ mà anh còn bị em ăn sạch, anh còn khờ hơn em.”

Ôn Diễm bị lời nói của cô ghen lại, lạnh lùng à một tiếng để bảo vệ tôn nghiêm đàn ông của mình.

Đôi mắt Thịnh Ninh sáng ngời, hợp tình hợp lý nói: “Anh mau nói đi.”

Ôn Diễm không chịu nói, xoay người muốn đi rồi lại bị cô ngăn lại.

Khi cô gái Thịnh Ninh này ở trước mặt Ôn Diễm thì vừa tùy hứng gì thì làm nấy nhưng lúc không nói lý cũng thực sự không nói lý, Ôn Diễm hung dữ cô, cô còn hung dữ hơn anh mà anh lại không nỡ đánh thật cho nên không có cách nào với cô.

Người đàn ông chặc một tiếng, giống y chang như bị ác bá bức hôn, lòng không cam lòng tình nguyện nói chữ kia ra: “Gả, được chưa?”

Thịnh Ninh khó chịu thái độ của anh, cố ý nói: “Không nghe rõ.”

Anh nghiêm mặt nói: “Có phải em được đăng chân lên đăng đầu, đúng không?”

“Gả hay không gả! Chân thành chút đi!” Thịnh Ninh không sợ hãi chút nào, hung dữ hỏi:

“Em nói anh biết em thi ở Bộ Ngoại giao, tương lai rất tốt, em đừng ý cưới anh thì anh còn mừng thắm đi, còn ngạo kiêu* với em làm gì nữa.”

*Ngạo kiêu có nghĩa là ngoài mặt thì tỏ vẻ lạnh lùng, ương bướng nhưng bên trong là kiểu người ôn nhu dịu dàng, có phần ngại ngùng, xấu hổ, có thể hiểu đơn giản là “Ngoài lạnh trong nóng”.

Ôn Diễm: “...”

“Anh không gả thì thôi, trả nhẫn cho em.” Thịnh Ninh nói: “Em cần trả họ.”

Anh đưa tay về phía sau, Thịnh Ninh chộp vào khoảng không nhưng cô không bỏ qua, lại đi ra phía sau anh để lấy nhẫn.

Hai người cứ đi vòng vài vòng như vậy, Ôn Diễm cảm thấy thật sự ấu trĩ, sắc mặt hơi mỉm cười, thở dài nói: “Cô gái này, ngoài miệng không chiêm miếng tiện nghi của anh thì không bỏ qua đúng không?”

Thị Nịnh cũng khỏng giả vờ, thoải mái thừa nhận: “Anh biết mà còn cứng miệng cãi bướng làm gì nữa.”

“Được, gả cho em.” Ôn Diễn thỏa hiệp: “Sau này phải đối xử tốt với anh biết không, phu nhân Ôn.”

“Được tiên sinh Ôn.” Thị Nịnh thực hiện được, nhếch miệng cười: “Chỉ có đi đâu chúng ta chơi ném tuyết xong rồi nói sau.”

Sau đó cô bất ngờ không kịp đề phòng ngã xuống, nắm lấy một nắm tuyết ném về phía quần áo của anh.

Ôn Diễn lập tức sửng sốt, sau khi phản ứng lại Thị Nịnh đã chạy xa, anh cười rộ lên theo, toàn bộ khuôn mặt mắt mũi miệng đẹp trai cũng vì nụ cười này mà dịu dàng nhẹ nhàng đến không chịu nổi.

Thị Nịnh không thấy rõ biểu cảm của anh, đắc ý hô với anh: “Nào, trước mặt tuyết không có vợ chồng.”

Bỗng dưng Ôn Diễn thu ý cười, phối hợp với cô cố ý nghiêm mặt kéo môi nói: “Ba ngày không đánh leo lên nóc nhà lật ngói, chờ đó cho anh.”

Ngay sau đó chân dài của anh bước lên, đuổi theo Thị Nịnh.

Người đàn ông cao gầy mặc áo khoác màu đen lạnh lùng đi về phía này, làm cho người ta có cảm giác áp bách mười phần, Thị Nịnh không dám dừng lại, sợ bị bắt, bỏ chạy nhanh vèo vèo.

Trận tuyết đầu mùa này còn chưa ngừng, ùn ùn kéo đến rơi xuống thế mặt đất giống như muốn nhuộm toàn bộ thế giới thành một mảnh trắng.

Trong cảnh tuyết đầy trời này, trên quảng trường người tới người đi, tất cả mọi người đều đang chơi ném tuyết, đều đang đuổi theo đùa giỡn lẫn nhau, người đàn ông dễ dàng bắt được Bánh Trôi của mình sau đó giơ cánh tay lên, giả vờ muốn đánh cô.

Cô sợ tới mức lập tức rụt cổ lại, nhanh chóng đội mũ áo lông vũ lên đầu, ý đồ tránh né tấn công.

Người đàn ông nhìn dáng vẻ sợ hãi của cô, hừ lạnh một tiếng, ném tuyết trong tay xuống, hai tay nắm lấy mép mũ lông vũ của cô, dưới cái mũ rộng thùng thình, ở góc nhìn chỉ có hai người họ có thể nhìn thấy, cúi người cúi đầu hôn cô.

Từ giây phút bắt đầu yêu người này chính là canh bạc lớn nhất, trái với nhận thức từ trước đến nay, có lẽ giây phút này còn rất yêu, có lẽ một giây sau sẽ không còn yêu nữa, hoặc có lẽ phần tình yêu này sẽ biến thành hiện thực hoang vắng vào một ngày nào đó trong tương lai, sẽ biến thành ký ức đau đớn tra tấn giày vò nhau trong tương lai.

Nhưng vẫn quyết định đánh cược một phen.

Bởi vì muốn cùng chung sống cả đời với cô cho nên anh chấp nhận đánh cược một phen, bởi vì là anh cho nên cô cũng chấp nhận đánh cược một phen.

Dâng hiến toàn bộ tình yêu cho người này, giao tương lai mấy chục năm sau không biết năm tháng cho người này.

Đó là kết thúc.

Nhưng cũng là một bắt đầu khác.

(Hoàn chính văn)

Chương 115

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kỳ thi quốc gia thu hút sự chú ý của mọi người đã kết thúc đầy hào hùng vào cuối năm mới, vài ngày sau Tết Nguyên Đán, trang web chính thức của Bộ Ngoại giao đã công bố danh sách các thí sinh lọt vào danh sách các bài kiểm tra và được xếp hạng từ cao xuống thấp theo kết quả thi viết của các môn học công lập.

Thị Nịnh vẫn rất tự tin vào kết quả thi quốc gia của mình nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác hồi hộp nhỏ khi tra thành tích, sau khi thấy giao diện thành tích và thứ hạng thể hiện, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Thị Thi Mông rất quan tâm đến thành tích của cô, trước khi có kết quả, cô ấy cứ ba ngày lại hỏi cô một lần, giờ có thành tích rồi, Thị Nịnh chụp ảnh gửi cho cô ấy liền.

“Bà mệ nó!”

“Chín trăm người thi thứ tám, chị em trâu bò quá!”

Thị Nịnh hài lòng nở nụ cười.

Mấy tháng nay vất vả học tập, một là vì triển vọng và tương lai của mình, hai là vì lòng hư vinh ở giây phút này.

Học tốt là không sai, làm học bá được người khác ngưỡng mộ luôn là sáng khoái nhất.

Cô lại gửi ảnh chụp màn hình cho Ôn Diễm xem, phản ứng bên Ôn Diễm không kích động như Thị Thi Mông, ngược lại nói một câu ý tứ không rõ ràng.

“Xem ra không chuyên tới đây ở với anh vẫn rất có ích.”

Bình thường anh bận rộn với công việc, vốn có thể dành thời gian hẹn hò rất ít, vì thế muốn tránh lãng phí thời gian hẹn hò cho nên muốn Thịnh Nịnh chuyển đến ở dinh thự Kinh Bích nhưng Thịnh Nịnh lấy lý do chuẩn bị thi cử không đồng ý, lý do là: Đàn ông chỉ ảnh hưởng đến sự nghiệp của em.

Ôn Diễn cực kỳ cạn lời, chỉ có đi đầu là vẫn tùy cô.

Qua kỳ thi quốc gia, đây cũng chỉ coi như là vượt qua cửa ải đầu tiên, tiếp theo còn có một vòng phỏng vấn thi viết, trong vòng này lại sàng lọc ba phần tư thí sinh, phần còn lại tiến vào thi lại, thông qua tuyển chọn công khai và lựa chọn và đi đầu động công khai, cuối cùng xác nhận danh sách hơn một trăm người trong kế hoạch tuyển sinh, đây mới thực sự mới là chính thức thông qua cầu độc mộc.*

*Cầu độc mộc là cây cầu được tạo thành từ một cây gỗ. Hiểu theo nghĩa trừu tượng là một con đường khó khăn, nguy hiểm....một con đường mà ko biết bản thân sẽ rơi xuống vào lúc nào..

Nhưng mà không hiểu xui xẻo kiểu gì mà thời gian thi vòng thi mới được sắp xếp không lâu sau Tết, cũng không biết xui xẻo gì kiểu mà khi Thịnh Nịnh thi xong lại xúc động cầu hôn Ôn Diễm, đem quan hệ của hai người từ bạn trai bạn gái chính thức thăng cấp lên cho nên Tết năm nay phải đến thăm hỏi nhà họ Ôn.

Bởi vì chuyện ly hôn chia tài sản mà gần đây bố Thịnh Khải Minh náo loạn bận tối mắt tối mũi với Thạch Bình, bên Thạch Bình có luật sư của Ninh Thanh “trấn thủ”, vị luật sư này có tiếng tăm cao và hành nghề nhiều năm, năm đó thật sự cũng dùng một cái miệng ép Thịnh Khải Minh cút ra khỏi nhà, hôm nay luật sư này lại giúp Thạch Bình, cho dù Thịnh Khải Minh có cuồng loạn đến đâu cũng không làm nên chuyện.

Thịnh Nịnh không còn người bố này lâu rồi, tự nhiên lễ Tết cũng không định trở về Thượng Hải, Ninh Thanh lại không ở trong nước, Ôn Diễm muốn thăm hỏi cũng không biết nên đi đâu để thăm hỏi, cuối cùng vẫn nói chuyện trực tuyến với mẹ vợ đại nhân.

Việc mua máy bay để về quê sau năm mới và năm sau không dễ mua, Ninh Thanh tỏ vẻ sẽ cố gắng trở về, cũng đi thăm hỏi nhà họ Ôn một chuyến.

Sau khi thương lượng với Ninh Thanh xong, vào ngày hai mươi chín Tết, Ôn Diễm chính thức nghỉ phép, dự định đón Thịnh Ninh đến nhà họ Ôn ăn Tết.

Ngoài việc mang theo hành lý mấy ngày nay của mình, Thịnh Ninh còn mang theo một cái cặp, bên trong là notebook và tài liệu thi cử.

Ngay cả bình thường Ôn Diễm làm việc hành trình đầy đủ cũng bị tư thế này của cô hù dọa, không nhịn được hỏi: “Ăn Tết cũng không rảnh sao?”

“Không có cách nào, cạnh tranh quá lớn.” Thịnh Ninh ngẩng đầu lên từ trong điện thoại, so sánh với anh: “Anh có biết tỷ lệ cạnh tranh của một vị trí năm ngoái là bao nhiêu không? Một chọi một trăm rưỡi, đáng sợ như vậy đó.”

Ôn Diễm bị giọng điệu nghiêm túc này của cô làm chọc cười, tuy rằng lái xe nhìn chăm chú phía trước nhưng lại có thể tự bỏ não tới biểu cảm tròn tròn mắt của cô vào giờ phút này, không chút để ý nói: “Thi không đậu thì đến công ty anh làm việc cho anh cũng được.”

Thịnh Ninh bĩu môi: “Không cần.”

“Thế nào? Chướng mắt à?”

“Không phải, lý tưởng của em không phải ở đó.” Thịnh Ninh nói: “Mục tiêu cuối cùng của một giai cấp vô sản thực sự không phải là gia nhập giai cấp tư sản, quá nông cạn quá tục tũn, em muốn cống hiến cho sự nghiệp vĩ đại của tổ quốc hết mình.”

Nói lời hay ý đẹp này xong, Thịnh Ninh lại cúi đầu tiếp tục học thuộc lòng từ vựng của mình.

Ôn Diễm: “...”

Những người đàn ông chuyển nghề từ quân nhân sang nhà tư bản luôn cảm thấy mình bị nội hàm nhưng không có bằng chứng.

Chờ xe chạy đến nhà họ Ôn, lúc này Thịnh Nịnh còn khẩn trương hơn lần trước, sau khi xuống xe hơi hơi co quắp đứng tại chỗ, thậm chí còn không biết nên bước chân nào trước.

“Đi thôi.” Ôn Diễm nói: “Có anh đây.”

“Vây lát nữa bố anh hỏi gì đó, em không trả lời được hoặc gì đó, anh nhớ cứu em đó.”

“Ừm.”

“Lúc ăn cơm em ngượng ngừng gấp thức ăn quá xa, đến lúc đó anh nhớ nhìn mắt em mà gấp thức ăn cho em đó.”

“Ừm.”

Thịnh Nịnh vẫn khẩn trương, túm lấy tay áo Ôn Diễm nói: “Anh nhất định phải ở bên cạnh em đó, không được để em một mình.”

“Biết, mẹ em dặn dò anh rồi.”

Ôn Diễm an ủi mãi, rốt cuộc mới khiến Thịnh Nịnh tạm thời yên tâm.

Cô vừa sờ đến cửa lớn, người bên trong đã đi ra chào đón, ngay sau đó là một tiếng “mợ” trong trẻo dễ nghe.

Là Ôn Lệ cháu gái Ôn Diễm.

Hôm nay mình tinh lớn mặc áo quần gia đình, không trang điểm, nhìn không có hào quang lộng lẫy bắn chóa chóa bốn phía như bình thường ở trên màn hình nhưng vẫn xinh đẹp như trước.

Nếu không phải cô cháu ngoại gái này lớn hơn cô hai tuổi, một tiếng mợ ngọt ngào như vậy, Thịnh Nịnh không cho bao lì xì cũng ngượng ngừng.

Ôn Diễm nhíu mày: “Chỉ nhìn mợ không nhìn thấy cậu à?”

“Ừ ầy cậu ơi, cháu nhìn khuôn mặt này của cậu bao nhiêu năm rồi.” Ôn Lệ chạy đến bên cạnh Thịnh Nịnh, trực tiếp ôm lấy cánh tay Thịnh Nịnh: “Mợ đến, cháu dẫn mợ đi thăm thành viên nhà mình một chút.”

Thịnh Nịnh bị Ôn Lệ kéo trực tiếp vào trong nhà, quay đầu lại hơi luống cuống nhìn Ôn Diễm.

Ôn Diễm an ủi: “Anh đi theo, đừng sợ.”

Ông cụ còn đang ở trên lầu chưa xuống, hai người đàn ông ngồi trên sofa đang dùng điện thoại chơi trò chơi trực tuyến, thấy có người tới đứng thời ngừng đầu lên.

Thịnh Nịnh không đu idol, bình thường cũng rất ít khi lên mạng ăn dưa nhưng thỉnh thoảng đi dạo phố ở trung tâm thương mại cũng nhìn thấy có mình tinh đang làm hoạt động offline gì đó, cũng sẽ tò mò đi qua xem một chút sau đó cảm thán mình tinh đúng là mình tinh, ngoại hình và khí chất thật sự hơn hẳn những người thường, đặc biệt như là hạc giữa bầy gà.

Hôm nay gặp ba mình tinh liên tiếp, toàn bộ một bữa tiệc thị giác và đi đầu tuyệt vời nhất là cô là mợ của ba mình tinh này.

Ôn Lệ chỉ vào một trong những người đàn ông trên ghế sofa nói: “Đây là Tống Nghiên, chồng cháu, diễn viên, ảnh đế, siêu lợi hại.”

“Xin chào.” Người đàn ông được vợ khen nhếch môi đáp lại: “Cô Ôn cũng rất lợi hại.”

Ôn Lệ nhếch miệng cười, lại chỉ vào một thanh niên khác nói: “Đây là em trai cháu, Từ Lệ, ca sĩ nhỏ tuyến mười tám.”

Từ Lệ lập tức trả lời: “Chị mới tuyến mười tám, diễn viên giỏi lắm à?”

“Mở mấy buổi biểu diễn coi như mình không phải tuyến mười tám à?” Ôn Lệ kéo môi: “Chào không? Gọi mợ đi.”

“Em gọi không nổi.” Từ Lệ nhìn Thịnh Ninh, vẻ mặt bực bội nói: “Lúc này hơn em mấy tuổi chứ? Sao em gọi được.”

“Vậy không gọi mợ, em gọi bằng chị à? Gọi chị, thế cậu mình thì làm sao bây giờ?”

Thịnh Ninh vừa định nói không gọi cũng không sao, ngay sau đó Ôn Lệ lại nói: “Em còn trách mợ nhỏ tuổi à? Còn không phải do cậu mình à, cậu không tìm một người nhỏ tuổi hơn em cũng không tệ r ồi.”

Từ Lệ lập tức vật n ổi: “Vậy chị kêu anh Nghiên gọi trước đi, đến bây giờ anh ấy ngay cả tiếng cậu cũng không gọi ra được, chị xem anh ấy có gọi được hai chữ mợ* này hay không?”

*Mợ có hán việt là Cữu mụ, nên là 2 từ.

Vẻ mặt Tống Nghiên chậm lại, vừa vặn giả vờ bắt gặp Ôn Diễm đang cười như không cười nhìn mình.

Tuổi tác chênh lệch không nhiều nhưng không ngang hàng rất phiền phức, ai bảo Ôn Diễm có vai vế cao nhất chứ.

Tống Nghiên dời ánh mắt ra, sắc mặt không tốt lắm.

Hai chị em Ôn Lệ vẫn cãi nhau đến khi ông cụ xuống lầu mới yên tĩnh.

“Nói nhao nhao cái gì! Ở trên lầu mà ông cũng nghe thấy hai chị em cháu nhao nhao!”

Hai chị em không dám ngỗ nghịch ông ngoại, ngoan ngoãn câm miệng.

“Gặp mợ mấy đứa r ồi đúng không?” Ông cụ hất cằm: “L ần đầu tiên gặp mặt phải có quy củ, gọi mợ chưa?”

Ôn Lệ lập tức tranh công: “Mợ vừa vào là cháu kêu li ền.”

Từ Lệ bĩu môi, vẫn ngoan ngoãn lên: “Mợ.”

Chỉ có đi đâu sau đó chờ ông ngoại đi rồi, cậu ấy vẫn tìm cô nói, hỏi sau này nếu ông ngoại với cậu không ở đây có thể gọi cô là chị hay không.

Thịnh Nịnh hơi kinh ngạc, trong ấn tượng của cô Từ Lệ bình thường đứng trước ống kính rất cao ngạo lạnh lùng, không ngờ lại đáng yêu như vậy.

“A Nghiên.” Ông cụ thản nhiên nhìn về phía cháu rể.

Tổng Nghiên giương môi, cuối cùng rũ mắt khẽ gọi một tiếng: “Mợ.”

Thịnh Nịnh thật cẩn thận nói ôi chao một tiếng, trong lòng đã vô sỉ điên cuồng vui vẻ.

Mẹ ơi, Tổng Nghiên gọi cô là mợ, tam kim ảnh để gọi cô là mợ!!!

Vai vế cao là thật sự sáng khoái.

Gần như ông cụ xuống lầu chính là muốn ăn cơm trưa, một gia đình lớn cùng ăn trưa với ông cụ rồi lại chuyển đến phòng khách nói chuyện phiếm, hôm nay ông cụ hứng thú không hiểu sao lại không muốn ngủ trưa, nói muốn chơi mạt chược vì thế lôi kéo mấy tiểu bối đánh với ông.

Từ Lệ không biết chơi mạt chược cho nên ngồi bên cạnh ngồi xem với tiếp tục chơi điện thoại của mình, còn lại một nhà ra một cái vừa vặn gom góp được một bàn mạt chược, ông cụ góa vợ chỉ có thể chơi một mình, câu độc thân Ôn Chinh cũng chỉ có thể chơi một mình luôn.

Mạt chược này thật sự nghiện, đánh một hồi tất cả mọi người hăng hái, ăn cơm tối xong lại tiếp tục đánh.

“Lúc nào cậu út mới mang mợ út về cho cháu thế hả?” Ôn Lệ vừa đánh vừa hỏi: “Cậu cần ông ngoại giúp không? Kỹ năng chơi bài của cậu xấu đui, tìm một người biết chơi bài để chơi thắng tiền kìa.”

Ông cụ lập tức châm chọc nói: “Cậu út cháu chỉ nghĩ cô gái họ Thịnh chứ có nghĩ mợ nào khác đâu, ba cái đụng một cái.”

“Rất tốt mà, vui càng thêm vui.” Ôn Lệ nói: “Ông ngoại, hai đứa con trai của ông tìm một thông gia, duyên phận đó.”

“Duyên cái rắm, cô gái kia đá cậu út cháu lâu rồi!” Ông cụ càng nói càng tức giận: “Người ta đá rồi mà còn nghĩ tới cái này. Thật đúng là muốn một cái nữa phối với một cái nắp đúng không? Con từng nghĩ qua chưa, nếu hai người con cũng thành vậy sau này nhà mình xưng hô được à! Quá lộn xộn! Con đi theo nó kêu là chị Thịnh Nịnh hay là nó đi theo con gọi là anh Ôn Diễm?”

Ôn Chinh: “...”

Anh thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này, đành phải yên lặng đánh ra một tấm bánh nhĩ.

“Đụng vào.” Ôn Diễm cầm bài, thản nhiên nhếch môi: “Có triển vọng.”

Mí mắt Ôn Chinh giật giật, không cam lòng yếu thế nói: “Anh có triển vọng, chẳng phải vẫn là bị chị dâu ăn sạch à?”

Đột nhiên Ôn Diễm nhướng mày, kiêu căng nói: “Cô ấy cầu hôn anh.”

Kỹ thuật của Thịnh Nịnh không tốt lắm, đang nghiên cứu bài của Ôn Diễm, nhìn anh đang gom góp một tấm lớn, đột nhiên bị anh cue đến mình.

Những người khác trên bàn bài đồng thời giơ một dấu “?” thật lớn rồi ăn ý nhìn về phía Thịnh Nịnh.

Thịnh Nịnh rất ngượng ngừng gật đầu: “Ừm.”

Ông cụ hừ một tiếng, lúc này mới miễn cưỡng hài lòng nói: “Nhìn thấy chưa? Con cái nhà họ Ôn chúng ta phải giống như anh trai con, phải để cho người ta một lòng một dạ với mình, chứ không phải như mấy đứa bây đi dán ngược người ta, nhìn hai người xem, một người suốt ngày trong mắt không có cái gì khác ngoài chèn ọ ọ, còn một người thì bị đá còn nhớ người ta, thật mất mặt bố.”

Sau đó ông cụ lại chuyển sang Từ Lệ đến nay chưa từng yêu đương, ân cần dạy dỗ nói: “Tiểu Lệ, sau này cháu đừng học theo cậu út với chị cháu, cháu phải học tập cậu cả của cháu, phải làm cho cô gái người ta yêu cháu đến mức không chịu nổi, biết không?”

Mắt Từ Lệ cũng không nhắc lên, trong lòng nghĩ nói yêu đương chó má gì chứ độc thân là vui vẻ nhất, ngoài miệng lại đáp: “Vâng, biết rồi.”

Vì thế vào giây phút này, Thịnh Ninh đồng thời nhận được hai biểu cảm vừa tiếc hận vừa khó chịu đến từ Ôn Chinh và Ôn Lệ.

Sao mẹ (chị) lại không nhận được như vậy hả, sao mẹ (chị) lại đi cầu hôn cái loại người như cậu cháu (anh em) trước chứ? Mẹ (chị) chờ đi, sau này tên đó có thể lấy chuyện này ra khoe khoang cả đời mẹ (chị) tin không.

Thịnh Ninh: “...”

Đã bắt đầu hối hận.

Cô vội vàng cứu thể diện của mình: “Tuy rằng là tôi cầu hôn trước nhưng hôm đó anh ấy cũng dự định cầu xin tôi, anh ấy còn đặt nhà hàng trước rồi.”

Biểu cảm Ôn Lệ lập tức trở nên rực rỡ xán lạn hẳn, làm bộ khó hiểu chớp chớp mắt nhìn về phía Ôn Diễm.

“Ồ? Cậu? Trước đây không phải cậu nói là phụ nữ chỉ biết ảnh hưởng đến công việc của cậu thôi sao? Tại sao bây giờ ngay cả cầu hôn cũng làm hả?”

Ôn Chinh điên cuồng gật đầu, hát đôi với cháu ngoại gái: “Ồ ồ không biết trước kia là ai nói cầu hôn ở nhà hàng của tui là quê mùa mà, kết quả tới chỗ mình cũng chả có mối mẻ.”

Sắc mặt Ôn Diễm đen thui, nhìn Thịnh Ninh, lạnh lùng phản bác một tiếng: “Đó cũng là do em chờ không kịp.”

Thịnh Nịnh lập tức đáp lại: “Cho dù là em không chờ được mà c ầu hôn, vậy tỏ tình thì sao? Anh tỏ tình trước với em phải không?”

“Wow! Cậu ơi! Cậu mà cũng chủ động tỏ tình hả! Ha ha ha ha ha!!”

“Anh ơi! Trâu bò!”

Ôn Lệ lập tức lại hỏi: “Mợ, cậu cháu tỏ tình với mợ thế nào?”

Thịnh Nịnh cẩn thận nhớ lại, học theo gương mặt Ôn Diễm, trầm thấp nói: “Tôi thích em, em không nhìn ra sao?”

Sau đó nhún vai: “Như vậy đó.”

“Tỏ tình mà còn chảnh như vậy, cậu, không hổ là cậu!”

“Anh được lắm, chảnh như vậy không sợ bị đánh à?”

Thịnh Nịnh gật đầu: “Tôi thật sự tát anh ấy một cái.”

“Ha ha ha ha ha cậu ơi là cậu cậu cũng có hôm nay!”

“Hay cho anh ra về người lớn dạy chúng em! Thiên Đạo luân hồi quá tốt, trời cao nào tha cho ai, đây chính là báo ứng.”

Cứ bị lôi chuyện cũ rích mà nói, Ôn Diễm tức giận đến huyết thái dương nhảy dựng nhưng lại không có cách nào phản bác.

Ba mươi Tết, trong phòng khách đang chiếu Đêm hội mùa xuân không thú vị dùng để làm nhạc nền, mà trên bàn bài nhà họ Ôn lại cực kỳ náo nhiệt.

Ông cụ ôm ngực im lặng tức giận điên người.

Gia môn bất hạnh! Gia môn bất hạnh!

Ông là một người đàn ông chính cống như vậy, vì sao con sinh ra trước mặt phụ nữ đều không có tiền đ ồng như vậy!

Mà lúc này biểu hiện của Ôn Lệ và Ôn Chính không còn có thể dùng từ hưng phấn để miêu tả nữa.

Lúc này trong đầu họ chỉ có hai suy nghĩ:

1. Chùa kia linh quá, mai mình đi xin chữ ký luôn.
2. Mợ (chị dâu) ngoan, nói nhiều nói nhiều chút, tương lai hai mươi năm sau cũng có chuyện để lấy ra cười nhạo cậu (anh).

So với đám người họ Ôn hoạt bát sôi nổi, rõ ràng hai người họ kia có phần kiêu hơn.

“Yêu đương đáng sợ quá, ngay cả cậu em cũng trở nên như thế này.” Từ Lệ khẽ nói với Tống Nghiên: “Anh Nghiên, em quyết định đời này không cần yêu đương.”

“Gặp được người mình thích sẽ không nhịn được nữa.” Tống Nghiên nghiêng đầu cười với em vợ: “Hơn nữa anh còn thấy cậu em rất thích thú.”

Sắc mặt Ôn Diễm tối sầm lại, vẻ mặt phần nộ như muốn ăn thịt người nhưng lỡ tai lại bị ba đứa vương bát đản này hợp sức phá phách đến đỏ bừng, xoa giữa mày thờ dài.

Chương 116

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ôn Chinh và Ôn Lệ hai tên tiểu vương bát đản cười anh thì thôi đi, dù sao đúng là hai người họ từng bị Ôn Diễm dạy dỗ không nhẹ, vất vả lắm nhìn Ôn Diễm thua trong tay một cô gái trẻ tuổi, còn đôi tình đôi nết vì cô gái này, nào là tỏ tình nào là cầu hôn nên đương nhiên phải cười nhạo một phen.

Nhưng ngay cả Thịnh Nịnh cũng vậy, đúng là đối xử tốt với cô ưỡng phí quá mà.

Ôn Diễm chặc chặc, Thịnh Nịnh còn đang lải nhải nói, anh trực tiếp ôm gáy cô rồi kéo cô tới trước mặt mình, dùng giọng điệu chỉ có hai người mới nghe thấy: “Chờ đó.”

Trầm thấp, mang theo sự uy hiếp và đặc biệt mạnh mẽ của người đàn ông.

Bỗng dưng Thịnh Nịnh trợn to mắt, vội vàng cầm miệng lại.

Ôn Lệ nhanh chóng phát hiện mọi chuyện có gì đó không ổn, nhíu mày thầm thì với Ôn Diễm: “Cậu, có phải vừa mới uy hiếp mọi cháu không? Đàn ông dám làm không dám để người khác biết thì anh hùng hảo hán cái gì chứ.”

“Cháu hóng hớt như vậy không đi làm paparazzi đi làm diễn viên làm gì.” Ôn Diễm lạnh nhạt nói, sờ một tấm bài rồi nhìn một cái sau đó tao nhã ngả bài trước mặt: “Ừ, thanh một màu.”

Mấy người nhìn Ôn Diễm đẩy ngã chiếc bánh lớn một màu chính tên này, Ôn Chinh trực tiếp hô: “Móa, thừa dịp chúng ta cười nhạo anh vụng trộm nghe bài, vô sỉ.”

Ôn Lệ cũng nói: “Thừa dịp chúng ta phân tâm thắng bài, gian trá quá.”

Ôn Diễm nhẹ nhàng trợn trắng mắt, nhếch môi nói: “Dù sao mặt và tí ền cũng phải vớt một cái, nếu không đâu giống như hai đứa à.”

“Thế nào? Cứ như vậy mà không thấy được anh trai con, cậu cháu tốt sao? May mắn mà không giao công ty cho hai đứa bây.” Ông cụ đứng về phía con trai lớn, khoe khoang trừng mắt nói: “Mỗi năm có thể lấy chút hoa hồng cổ đông kia là nhờ ai? Thắng hai đứa có một tí tí ền mà cũng không vui.”

“... Ông ngoại, ông là một nông dân, sao lại đi giúp địa chủ nói chuyện thế hả chời.”

“Gì nông dân địa chủ, đây cũng không phải đấu địa chủ, cho dù cậu cháu là địa chủ thì vị trí này cũng là ông truyền cho nó, biết chưa?”

Ôn Lệ bĩu môi, xì một tiếng sau đó bảo ch ồng lên, tiếp tục đánh thay mình.

“Lên thầy Tống ơi, lên đánh ngã địa chủ.”

“Còn lên nữa à. Cháu nên đóng cửa và thả chó đi.” Ôn Chinh phụt cười nhạo thành tiếng, cũng gọi Từ Lệ đang chơi điện thoại ở bên cạnh: “Từ Lệ, lên nào, cháu đánh thay cậu út mấy vòng đi, thắng tính cháu thua tính cậu.”

Nhưng cho dù đổi thành người khác, diễn viên và ca sĩ cũng không cáo già xảo quyệt như nhà tư bản, Ôn Diễm lại thắng mấy vòng, ngay cả ông cụ cũng chơi xấu để không cho anh lên bàn.

Ôn Diễm bảo Thịnh Nịnh thay anh, kết quả tuy xâu chuỗi tí ền nhỏ Thịnh Nịnh có kỹ năng bài chưa tốt lắm nhưng đầu óc cũng giống như Ôn Diễm, đặc biệt giỏi tính kế, nhất là chuyện liên quan đến tí ền bạc. Sau khi lên bàn, có Ôn Diễm ở bên cạnh làm quân sư cho cô, hơn nữa tay c ầm bài của cô cũng không đen, mấy vòng tiếp theo lại là người thắng lớn nhất.

“Mánó, mợ, mợ tiếp tay cho giặc.” Ôn Lệ bất mãn nói: “Hản là mợ nên bên này mới đúng.”

“Thật không hổ là vợ chồng, nếu không phải biết chị đang thi công chức.” Ôn Chinh chặc chặc nói: “Em còn tưởng rằng là nhà tư bản lớn cưới một nhà tư bản nhỏ về nhà nữa.”

Thị Nịnh thẳng nhiên ngượng ngùng, lặng lẽ túm lấy quần áo Ôn Diển ở dưới bàn bài.

“Em phóng khoáng thoải mái dùng sức thắng đi.” Ôn Diển không để ý: “Có anh ở đây, hai người bọn nó cũng chỉ dám mở miệng nói thôi.”

“...”

“...”

Khác với hai tiểu bối, ông cụ thua nhiều, trực tiếp gạch bài không chơi nữa, ồn ào muốn lên lầu ngủ, cuối cùng ván bài này mới hoàn toàn kết thúc.

Ngay từ đầu ấn tượng của Thị Nịnh với nhà họ Ôn chỉ xuất phát từ ba bố con họ Ôn, Ôn Hưng Dật chuyên quỳ yên độc đoán, Ôn Diển ngạo mạn lạnh lùng và Ôn Chinh phong lưu trác táng.

Nói tóm lại, là cực kỳ xấu.

Lại không nghĩ tới sau khi thêm hai người cháu ngoại, hai người họ lên lút ở chung như vậy, ồn ào nhốn nháo ồn ào cãi nhau, cả đêm qua hạt dưa không cúp mấy hạt mà nước trà dì giúp việc pha thì uống hết sạch.

Tính cách người nhà họ Ôn đều tùy ông cụ, nhất mạch tương thừa* miệng độc và ngạo kiêu, bình thường nếu tiếp xúc không nhiều sẽ cảm thấy tính cách người nhà này cũng không tốt lắm, ngạo mạn chán ghét, giống như trời sinh đã thích cãi nhau với người khác nhưng người thích bọn họ sẽ đặc biệt bao dung.

*Nhất mạch: cùng hệ; cùng dòng. Tương thừa: tiếp tục; kế thừa. (Cha truyền con nối í)

Ví dụ như Tống Nghiê, thua vài vòng nên Ôn Lê không vui, đùa giỡn tính tình nhỏ, cậu, ông ngoại và em trai của cô ấy đều lười phản ứng với cô ấy, chỉ có mỗi Tống Nghiê là người làm ch ồng kiên nhẫn dỗ dành cô ấy như em bé.

Lại so sánh với Thịnh Nị, trước kia cô cảm thấy Ôn Diễ là nhà tư bản chán ghét đến cực điểm, bây giờ hai người hợp tác ở trên bàn bài r ồi thắng ti ền thì cảm thấy sức mạnh gian trá của nhà tư bản này thật đẹp trai.

Sự khẩ trương và co quắp ngay từ đầu của Thịnh Nị khi bước vào cửa đã dần biến mất trên bàn bài náo nhiệt này, chơi đến cuối cùng thậm chí còn hơi tiếc kết thúc.

Tâm trạng Ôn Diễ cũng không tệ, thứ anh hưởng thụ chỉ là quá trình đánh bài thắng ti ền, không hứng thú với số ti ền nhỏ thắng được kia vì thế đầu thưởng cho Thịnh Nị.

Mọi người đánh không lớn, đánh cả một buổi chiều đến bây giờ, trên cơ bản thì có thắng có thua, tổng cộng cũng không thắng mấy trăm đ ồng nhưng cho dù chỉ có mấy trăm đ ồng, Thịnh Nị cũng cảm thấy rất vui vẻ, ng ồi đếm ti ền trên sofa đếm hết lần này đến lần khác, cảm nhận được sức hấp dẫn của mặt chược thật sâu.

Ôn Diễ ng ồi bên cạnh cô, tay nhàn vừa chống cằm, r ồ mắt yên lặng nhìn cô đếm ti ền, nhìn cô vui vẻ không khép miệng lại được vì mấy trăm đ ồng, chính anh cũng theo đó nhếch khóe môi cười đến nuông chiều.

“Tham ti ền, em đếm mấy lần r ồi, đếm không chán đúng không?” Ôn Diễ nói” “Gì mà đi thi Bộ Ngoại giao chứ, đi ngân hàng làm kế toán còn tốt hơn.”

“Đếm ti ền của người khác vô nghĩa lắm.” Thịnh Nị nói.

Ôn Diễ nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay ở nhà anh, còn khẩ trương không?”

Thịnh Nị mím môi cười, lắc đầu.

“Lúc trước là ai nói với anh, không cho anh rời khỏi mình nửa bước.” Ôn Diễm véo mặt cô, khẽ cười nói: “Đi hợp tác với hai đứa nhóc để vả mặt anh, rốt cuộc em gả cho ai thế?”

Rõ ràng hôm nay lúc mới tới, Thịnh Nịnh còn rất câu nệ, Ôn Diễm không rời cô một tấc cứ ng ửi với cô. Bởi vì cô khẩn trương cho nên rất dính Ôn Diễm, lúc ăn cơm ng ửi sát bên cạnh Ôn Diễm, Ôn Diễm không gấp thức ăn giúp cô thì cô chỉ ăn cơm trắng trong chén, anh đi toilet cũng hận không thể đi theo.

Nhà họ Ôn có dì giúp việc nhưng Thịnh Nịnh nghĩ hôm nay lần đầu tiên tới cửa, thế nào cũng phải làm việc nhà biểu hiện một chút nhưng bị ông cụ ngăn lại nói không cần, lúc Ôn Diễm nói chuyện phiếm với ông cụ, cô cũng không tiện chơi điện thoại nên dính vào bên cạnh anh ngăn người túm đầu ngón tay chơi đùa.

Bình thường Thịnh Nịnh khôn khéo thế nào, rốt cuộc cũng còn trẻ, khẩn trương là chuyện rất bình thường. Tuy Ôn Diễm muốn xóa bỏ sự khẩn trương của cô nhưng lại không thể không thừa nhận, mình thật sự rất hưởng thụ được cô dính chặt.

Khi bạn gái lần đầu tiên đến nhà, dáng vẻ khẩn trương ngoan ngoãn căng thẳng, trong mắt bạn trai thực sự rất đáng yêu.

Sau đó bây giờ Thịnh Nịnh đã hoàn toàn không khẩn trương, lại làm cho Ôn Diễm mất đi niềm vui bị cô dính chặt.

Chính anh cũng không nhận ra giọng điệu của mình hơi chua lèm.

Hai người tựa vào sofa nói chuyện, người dẫn chương trình Đêm hội mùa xuân trên TV nói chuyện cười lúng ta lúng túng, mùi vị Tết nhân nhật làm cho người ta cảm thấy lòng mình ấm áp nhưng bầu không khí nhỏ bé này lại rất nhanh bị người nào đó cắt đứt.

Ôn Lệ ng ửi đại xuống sofa, ghé qua lại hỏi: “Nói thì thầm gì đó? Cho cháu nghe với.”

Thịnh Nịnh lúng túng gãi gãi mặt, Ôn Diễm híp mắt lại, giọng điệu không tốt phất tay đuổi người: “Về phòng cháu đi.”

“Thế nào? Tết năm trước, cậu ngồi bên cạnh cháu và thầy Tống làm bóng đèn.” Ôn Lệ có dịp báo thù, đặc ý nói hợp tình hợp lý: “Bây giờ cậu biết lúc ấy mình đáng ghét bao nhiêu chưa?”

Ôn Diễm: “...”

Ôn Lệ thấy cậu không còn gì để nói, thế nhưng bắt đầu ra lệnh cho cậu: “Cậu tránh một chút đi, cháu có chuyện muốn nói với mẹ.”

Ôn Diễm nhú mày: “Nói chuyện gì mà không thể nói trước mặt cậu.”

“Chuyện con gái, cậu cũng muốn nghe à?” Ôn Lệ hỏi.

Mặt mày Ôn Diễm khẽ biến, sau khi được Thịnh Nịnh đồng ý thì đứng dậy rời đi.

Kết quả chuyện Ôn Lệ muốn nói với Thịnh Nịnh cũng không phải chuyện con gái gì, hơn nữa còn liên quan tới Ôn Diễm.

Ôn Lệ nói rất nhiều chuyện còn bé của mấy người họ với Thịnh Nịnh, tuy Ôn Diễm là cậu, vai vế cao nhưng bởi vì sinh muộn, không lớn hơn tiêu bồi mấy tuổi, người ngoài không biết, còn tưởng rằng anh là anh hai Ôn Lệ.

Nhưng làm sao anh hai lại có thể làm cho người ta có cảm giác áp bách mạnh mẽ như thân phận cậu, làm sao có thể giống như trường bồi vững vàng che chở cô ấy.

“Trước kia cậu luôn cãi nhau với cháu, cháu cảm thấy bị cậu ấy quản thật sự rất phiền.” Ôn Lệ nói: “Mỗi lần cháu đều làm cậu ấy tức giận không nhẹ nhưng cậu chính là một con hổ giấy, nhiều nhất chỉ nói hung dữ trên mặt cháu mấy câu chứ trước nay chưa bao giờ làm gì nặng cả.”

“Chuyện cháu thỏa thuận kết hôn với thầy Tống, nếu như không phải cậu âm thầm hỗ trợ gạt ông ngoại, có khi ông ngoại cháu đã nổi điên lâu rồi.”

Thị Nịh trợn tròn mắt: “Thỏa thuận kết hôn?”

Cô cho rằng đó chỉ là những người ăn dưa thúi thôi, cho tới bây giờ chưa từng tin, không ngờ kết quả lại là thật?!

Ôn Lệ lập tức dặn dò: “Cháu coi mẹ là người một nhà mới nói cho mẹ biết đó, mẹ đừng bán đứng cháu với thầy Tống đó nghe.”

Thị Nịh gật đầu: “Yên tâm.”

“Cháu thật sự rất thích cậu, vụng trộm nói cho mẹ biết, khi còn bé giáo viên ngữ văn cho đề viết văn, để cháu viết về người nhà mà mình yêu thích nhất, thật ra cháu viết về cậu.”

Ôn Lệ hừ lên, ý đồ dùng giọng điệu không quan tâm che dấu gương mặt của mình: “Nhưng cháu không muốn cậu biết cháu thích cậu hơn là thích ông ngoại nên đổi thành ông ngoại.”

Thị Nịh cố gắng ghen cười, không dám chọc thủng tiểu ngạo kiêu Ôn Lệ.

“Cậu cháu thật sự là một người đàn ông siêu tốt, cho dù ngoài miệng nói không tha cho người khác, tính cách cũng hơi kém, bình thường còn thích bày cái mặt già, chỉ cần mẹ chịu bao dung điếm này của cậu ấy, thật ra nội tâm của cậu ấy không lạnh lùng một chút nào.” Ôn Lệ nắm tay cô nói: “Tuy rằng nhìn nhà cháu có hơi cổ hủ lại phong kiến, thật ra mấy năm nay thông qua nỗ lực của cháu đã tiến bộ rất nhiều, hơn nữa có mẹ, chúng ta tranh thủ làm nhà giàu mẫu mực trong gia đình nhà giàu.”

Thị Nịh bị nói sững sốt, cô là đi kết hôn mà, sao lại gánh vác trọng trách cải tạo gia đình nhà giàu rồi?

“Chúng cháu đâu sẽ đối xử tốt với mẹ.” Ôn Lệ dùng đôi mắt xinh đẹp có vài phần giống Ôn Diễm nhìn Thịnh Ninh: “Mẹ, sau này mẹ cũng đối xử tốt với cháu, được không?”

Thịnh Ninh không kháng cự được đôi mắt như vậy, dùng sức gật đầu: “Ừm.”

Nói lời này xong, Ôn Lệ muốn trở về phòng với chồng trải qua thế giới hai người, trả lại Thịnh Ninh cho cháu.

Ôn Diễm: “Nói gì với cô ấy đó, nói lâu như vậy.”

“Nói xấu cháu.” Ôn Lệ chặc một tiếng: “Khuyên mẹ mau quay đầu lại là bờ, chờ có giấy chứng nhận kết hôn, muốn đổi ý cũng không kịp.”

Sắc mặt Ôn Diễm trầm xuống, Ôn Lệ thiếu đánh lắc lắc đầu với anh rồi chuồn về phòng mình.

Sắp đến không giờ, Ôn Hưng Dật ông cụ không chịu nổi giờ này nên đã lên giường nghỉ ngơi, hôm nay tâm trạng Ôn Lệ giống như đặc biệt tốt, gọi mấy người trẻ tuổi trong nhà phát gậy tiên nữ rồi tới hậu viện nhà họ Ôn để đốt pháo hoa.

Vừa đến không giờ, theo tiếng pháo hoa bốc lên trên bầu trời và cây gậy tiên nữ nhàn nhạt sáng ngời trong tay đốt cháy, mấy tiểu bối nhà họ Ôn nói một tiếng chúc mừng năm mới cho nhau rồi chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Sau khi mấy người trước trở về phòng, lúc này Thịnh Ninh nhận được điện thoại chúc mừng năm mới từ Thịnh Thi Mông.

“Chị chị chị, chúc mừng năm mới!”

Thịnh Thi Mông nói rất nhiều lời chúc phúc, Thịnh Ninh cũng chúc cô ấy một năm mới vui vẻ, Ôn Diễm hỏi cô là ai gọi tới.

“Em gái em.”

Ôn Chinh đi phía sau hai người họ, sau khi nghe được hai người nói chuyện thì bỗng dừng âm thầm đi tới hai bước.

“Là Mông Mông sao?” Anh ta dùng môi thì thầm hỏi Thịnh Nịnh.

Thịnh Nịnh gật đầu, đột nhiên nói với người trong điện thoại: “Ôn Chinh ở bên cạnh chị, em có muốn nói gì với người ta không?”

Ôn Chinh vừa định nói không cần, Thịnh Thi Mông lại nói cũng được.

Thịnh Nịnh đưa điện thoại cho Ôn Chinh.

Anh ta hơi cẩn thận nhận lấy điện thoại, không dám lên tiếng trước.

“Ôn Chinh.” Thịnh Thi Mông cười nói: “Chúc mừng năm mới.” Ôn Chinh vừa định nói gì đó, Thịnh Thi Mông lại nói một câu: “Chúc năm mới anh đừng gặp được người nói dối như tôi nữa.”

Những lời muốn nói đều bị kẹt ở cổ họng, Ôn Chinh cũng ra vẻ thoải mái trả lời: “Em cũng vậy, chúc mừng năm mới.”

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Chinh trả lại điện thoại cho Thịnh Nịnh.”

“Cô ấy vẫn để ý.” Trước khi trở về phòng, Ôn Chinh nhẹ giọng nói với Thịnh Nịnh: “Thật ra tôi đã không ngại những thứ đó lâu rồi.”

-

Sau khi trở lại phòng Ôn Diễm, Thịnh Nịnh vừa vào cửa đã bị Ôn Diễm ôm lấy.

Hai từ “chờ đó” mà anh nói hóa ra là ở đây.

Khoảng cách thân mật, anh thuận miệng hỏi Thịnh Nịnh: “Vừa em mới ước nguyện vọng gì?”

Thịnh Nịnh vẫn là bộ dáng kia, nói: “Nguyện vọng nói ra thì không linh.”

Tuy nhiên, cô đã cho anh một nhắc nhở nhỏ: “Mặc dù nguyện vọng năm trước của em không trở thành sự thật nhưng em nghĩ rằng nguyện vọng năm mới năm nay của em chắc chắn sẽ trở thành sự thật.”

Ngay cả nguyện vọng năm ngoái của cô là gì Ôn Diễm cũng không biết, huống chi năm nay.

Nếu cô không muốn nói, vậy anh cũng sẽ không hỏi cho đến cùng.

Thịnh Nịnh ôm eo anh lẩm bẩm nói: “Em thật sự không nghĩ tới, từ sau khi bố mẹ em ly hôn, năm mới hạnh phúc nhất lại là ở nhà anh.”

Ôn Diễm không nói gì, mà thu vào cánh tay ôm chặt cô.

Thật ra anh cũng nói không rõ cụ thể năm nay khác với những năm trước như thế nào nhưng anh đã bắt đầu chờ mong Tết của năm sau.

Hai người ôm một lát, Ôn Diễm cúi đầu từ trên môi cô, ý tứ muốn làm gì rất rõ ràng.

Thịnh Nịnh vốn cảm thấy cũng đã đến lúc hưởng thụ chút niềm vui giữa người trưởng thành, mãi đến khi được ôm lên giường mới đột nhiên kinh hãi nói: “Thảm r ối, chơi mệt chược chơi quá u mê, nhiệm vụ học tập hôm nay của em còn chưa hoàn thành.”

Sau đó cô đi lấy điện thoại của mình.

“Ngày mai không được à” Ôn Diễm đè cô lại, nhú mày nói: “Cũng không tốn quá nhiều thời gian.”

“Đã là ngày mai r ối.” Thịnh Nịnh nói.

Ôn Diễm: “Vậy thì buổi sáng.”

“Như vậy cũng không được, chắc chắn buổi sáng em không dậy nổi, anh lâu quá...” Về mặt Thịnh Nịnh xấu hổ: “Tiết kiệm thời gian này, em có thể ôn thêm mấy chục chữ từ vựng.”

Ôn Diễn: “...”

Trong lúc sơ ý bị cô nịnh hót, tuy rằng không nhận ra nhưng Ôn Diễn cũng không nói cho cô biết, hung hăng xoa đầu cô rồi đứng dậy: “Em học đi, anh ra ngoài xem TV.”

“Anh coi gì trên TV hả?”

“Chừ thì anh có thể coi gì?” Ôn Diễn hơi cúi kính: “Đêm hội mùa xuân.”

Thịnh Nịnh cảm động đến không chịu nổi, vì không muốn làm phiền cô mà anh đi xem Đêm hội mùa xuân được phát lại lần hai.

Đây không phải tình yêu thì là gì.

Giọng nói cô chắc nịch: “Anh yên tâm, chắc chắn em sẽ thi đậu.”

“Tốt nhất em nên thi đậu.” Ôn Diễn giật giật khóe môi.

Nghe có vẻ như là một lời uy hiếp và giám sát nhưng thực ra câu cuối cùng anh không nói ra là, nếu không thì anh ghen chết mất.

Chương 117

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày đầu tiên của ngày mừng một Tết, cả nhà họ Ôn ngoại trừ ông cụ dậy sớm ra, tất cả mọi người đều ngủ nướng.

Ngay cả Ôn Diễm từ trước đến nay luôn ổn định thời gian nghỉ ngơi cũng ngủ nướng.

Lúc ăn sáng chỉ có một mình ông cụ ngồi ở bàn ăn, đối mặt với bàn cơm trống không, ăn bữa sáng này càng ngày càng tức.

“Rốt cuộc người trẻ tuổi bây giờ xảy ra chuyện gì vậy? Một đêm không ngủ ban ngày không dậy nổi, ngay cả bữa sáng cũng không ăn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cơ thể cũng chơi chết! Ngay cả ông già nửa chân đã bước vào trong quan tài như tôi cũng không bằng!”

Đến gần mười một giờ sáng, dì giúp việc trong nhà đã chuẩn bị cơm trưa rồi, mấy tiểu bối mới lục tục xuống nhà.

Mỗi đứa xuống, ông cụ nói âm dương quái khí* một câu.

*Tính tình cô quái, làm cho người ta không biết đâu mà đoán định

Cháu gái và cháu rể là những người dậy sớm nhất.

Sau khi hai người nghe ông cụ căn nhắc xong thì ngồi trên ghế sofa xem TV với ông cụ, hôm nay đài truyền hình vẫn đang phát lại Đêm hội mùa xuân tối qua nhưng vẫn không ai xem, TV lại mở ra như vậy, chỉ có thỉnh thoảng màn ảnh có nghệ sĩ nào từng hợp tác hoặc có quan hệ không rõ xuất hiện, Ôn Lệ mới thuận tiện tán gẫu vài câu công việc với Tống Nghiên.

Người chiến thắng cuối cùng của cuộc thi ngủ nướng ngày Tết không phải là Ôn Chinh hay Từ Lệ, hiếm khi năm nay lại thay đổi người.

Ôn Chinh và Từ Lệ đều ngáp ngán ngáp dài xuống lầ, kiểu tóc của người là kiểu tóc trào lưu c ần nhi ều tóc và dài, bình thường sau khi tạo kiểu chăm chút xong nhìn rất trào lưu rất đẹp trai, hôm nay dậy quá trễ không làm tóc kịp nên nhìn tóc rất rối bời.

“Đi! Chải tóc lại cho tôi! Hai thằng đàn ông đội hai cái đ ầu ỗ chim không xấu hổ à!” Ông cụ ra lệnh: “Không chải kỹ tôi trực tiếp dùng tông đơ cạo hai đ ầu đ ừa bây, tin không?”

Không còn cách nào khác, hai cậu cháu đành phải chải đ ầu.

Ôn Lệ buộc tóc đuôi ngựa cao đơn giản cười đến vô cùng vui sướng khi người gặp họa.

“Lạ quá, ngay cả Ôn Chinh và Từ Lệ hai người này đ ầu dậy r ấ.” Rốt cuộc người chướng mắt cũng rời đi, ông cụ lẩm bẫm nói: “Sao cậu cháu còn chưa dậy?”

Ôn Lệ vừa cắn hạt dưa vừa nhún vai nói: “Không biết.”

Ông cụ suy nghĩ nửa ngày, hạ thấp giọng hỏi: “Cháu nói coi không phải cậu cháu chưa đám cưới mà đã đ ể một đ ừa cháu cho ông r ấ chứ?”

Tống Nghiên vốn đang yên lặng uống trà bỗng dựng nghẹn một chút, biểu cảm Ôn Lệ phức tạp, không biết sao ông ngoại nghĩ đến chuyện này.

“Không thể nào, cậu cháu là người truy ền thống như vậy, làm sao có thể lên xe trước sau mới bù vé chứ.”* Ôn Lệ lắc đ ầu.

*Giống ăn cơm trước keng á.

Ông cụ vừa may mắn vừa thất vọng mà mím môi.

Đến g ần ăn cơm trưa, rốt cuộc hai người cũng khoan thai đến muộn.

Phản ứng của người nhà họ Ôn đ ầu rất bình thường, hỏi hai người rửa mặt tốt chưa, chuẩn bị ăn cơm, ngược lại chính Thịnh Nịnh cảm thấy rất ngượng ngùng.

Cô càng ngỡ ngàng, lại càng oán trách Ôn Diển.

Trước khi đi ngủ, cô ngàn lần vạn lần dặn dò Ôn Diển, bảo anh nhất định phải gọi mình dậy sớm một chút, bình thường ở nhà lười biếng không quan trọng nhưng đây là ở nhà họ Ôn, nhất định không thể dậy quá trễ.

Kết quả vào buổi sáng, đồng hồ báo thức vừa vang lên, Ôn Diển trực tiếp bấm tắt, Thịnh Nịnh mơ mơ màng màng tỉnh lại hỏi anh mấy giờ, lại bị người đàn ông ôm vào trong ngực còn nói còn sớm tiếp tục ngủ đi.

Sau đó cứ vậy trực tiếp ngủ đến trước bữa trưa.

Nhìn tình thế hai người cũng không tốt lắm, vì thế vốn dĩ Ôn Lệ không hoài nghi nguyên nhân hai người thức dậy muộn cũng hơi hơi hoài nghi.

Không phải cô ấy sẽ chào đón em trai họ hay em gái họ chứ?

Ông cụ cũng nghĩ như vậy, miệng Ôn Diển tương đối cứng, cho dù là bố cũng cạy không ra cho nên ông bảo cô gái duy nhất trong nhà là Ôn Lệ đi hỏi bóng hỏi gió, tìm Thịnh Nịnh hỏi thăm một phen.

“Hỏi rồi.” Ôn Lệ nói: “Năm sau mẹ sẽ thi cho nên hôm nay mẹ ấy dậy muộn là vì buổi tối học muộn.”

“Vậy cậu cháu thì sao?”

“Bởi vì không muốn làm phiền mẹ học tập cho nên hôm qua xem TV ở trong phòng khách tới hơn ba giờ, cũng dậy muộn.”

“...” Mặt mày ông cụ phức tạp, cuối cùng vẫn là gạt đầu miễn cưỡng nói: “Được rồi, có chí thì lên là tốt.”

Vốn dĩ bao lì xì năm mới cho Thịnh Nịnh đã được chuẩn bị sẵn rồi, cuối cùng ông cụ lại thêm sáu ngàn sáu trăm sáu mươi sáu mươi sáu tệ nữa, có nghĩa là kỳ thi thuận lợi.

Qua mừng một Tết, mừng ba Ôn Diễn với Ôn Chinh phải đi làm, mừng bốn Tết hai vợ chồng Ôn Lệ với Từ Lệ nhận được lời mời tiệc Nguyên Tiêu của đài truyền hình nên cũng phải sớm kết thúc kỳ nghỉ để trở về làm việc, tuy rằng trong lòng ông cụ không nở nhưng bọn nhỏ đều có công việc riêng, ông cũng không thể không thả người đi.

Duy chỉ còn lại Thịnh Nịnh là thí sinh chuẩn bị thi cử, vốn dĩ cô cũng là mừng ba Tết sẽ đi theo Ôn Diễn, kết quả bị ông cụ bắt ở lại nhà họ Ôn để hỗ trợ ứng phó với họ hàng thân thích đến tận nhà chúc Tết.

Lúc đầu Ôn Diễn không đồng ý, những người khác cũng cảm thấy không hợp quy tắc, ông cụ mất hứng vừa oán giận vừa bán thảm, cuối cùng vẫn là Thịnh Nịnh mềm lòng, đồng ý ở nhà họ Ôn thêm vài ngày.

Cứ một họ hàng thân thích tới cửa chúc Tết, ông cụ liền đẩy Thịnh Nịnh ra để giới thiệu, Thịnh Nịnh vốn còn tưởng rằng mình sẽ như đứng đồng lửa như ngãi đồng than rất mất tự nhiên, kết quả ông cụ đúng là chỉ để cho cô lộ mặt sau đó tùy tiện nói chuyện hai câu rồi để cho cô trở về phòng.

Thỉnh thoảng có họ hàng thân thích ngăn cản nói lại muốn nói chuyện phiếm thì cũng bị ông cụ một câu từ đẩy đi.

“Năm sau vợ Ôn Diễn phải đi thi, ngãi đây nói những câu vô ích với chúng ta còn không bằng tranh thủ thời gian đọc sách nhiều hơn một chút.”

Cho dù là ở nhà họ Ôn, mỗi ngày Thịnh Nịnh vẫn đọc sách học tập ở trong phòng như cũ, chỉ một ngày ba bữa thì ông cụ mới gọi cô xuống lầu ăn cơm, thời gian còn lại hoàn toàn không khác gì một mình mình.

Thịnh Nịnh ở nhà họ Ôn đến mừng bảy Tết, Ôn Diễn đến đón Thịnh Nịnh về.

“Thi thật tốt có nghe thấy không?” Trước khi đi, ông cụ dặn dò Thịnh Nịnh: “Da trâu bác đầu khoe khoang ra ngoài rồi, nói sau này vợ Ôn Diễn sẽ làm việc ở Bộ Ngoại giao, con đừng làm bác mất mặt.”

Thịnh Nịnh dùng sức gật đầu: “Bác yên tâm ạ.”

Trên đường ngồi xe trở về Ôn Diển hỏi Thịnh Nịnh mấy ngày nay ở nhà có tự nhiên không, Thịnh Nịnh liền nói thành thật tình huống mấy ngày nay.

Khóe miệng Ôn Diển giật giật.

Thật ra ông già cũng không cần nhiều, chính là muốn lúc bình thường ăn cơm có người ăn cùng ngồi cùng hoặc là lúc một mình rảnh rỗi không biết nên làm cái gì thì có thể nhớ tới trong nhà còn có người là được.

-

Có vẻ như kỳ nghỉ năm mới dài dòng đã trôi qua.

Năm sau, Thịnh Nịnh chính thức tham gia thi viết do cơ quan công chức thống nhất sắp xếp, ngày danh sách thi vòng hai được công bố, cô lên mạng tra cứu, cuối cùng tìm được số giấy chứng nhận dự thi của mình ở đầu danh sách.

Còn một bước cuối cùng nữa.

Học kỳ đầu tiên của cô tốt nghiệp vì vấn đề của giáo viên hướng dẫn đã bỏ lỡ kỳ thi tuyển chọn do Bộ Ngoại giao sắp xếp ở trường, bây giờ vất vả lắm mới vượt qua được cửa ải này, cô không muốn xảy ra bất kỳ sai sót nào nữa.

Thịnh Nịnh hít sâu một hơi, càng thêm cố gắng bắt đầu chuẩn bị thi vòng hai,

Kỳ thi vòng hai được chính thức công bố vào đầu tháng ba, nội dung kiểm tra bao gồm kiểm tra chất lượng tâm lý và kiểm tra trình độ chuyên môn, trong đó bài kiểm tra trình độ chuyên môn được chia thành bài kiểm tra viết và kiểm tra miệng, cùng với vòng phỏng vấn cuối cùng, khoảng thời gian gần một tuần.

Nói cách khác, trong vòng một tuần này, Thịnh Ninh cần phải duy trì một trăm phần trăm chuyên chú đối mặt với mỗi kỳ thi.

Vào cuối tháng ba, cuộc phỏng vấn cuối cùng cũng kết thúc lúc sáu giờ chiều.

Dù kết quả như thế nào, tóm lại áp lực kéo dài nửa năm này cuối cùng cũng đóng dấu chấm hết tại đây.

Ôn Diễn cố ý kết thúc công việc sớm, đỗ xe ở cửa học viện chờ cô thi xong.

Đi ra từ phòng thi, Thịnh Ninh đã không còn sức lực suy nghĩ cái khác, trằn mặc ngủ ã trong xe, sắc mặt cũng không tốt lắm, Ôn Diễn hỏi cô có muốn đi ăn cơm không, cô lắc đầu, nhẹ giọng nói tạm thời còn ăn không vô.

Ôn Diễn không miễn cưỡng, lái xe dẫn cô đến quảng trường công viên gần nhất, muốn dẫn cô tản bộ thoải mái một chút.

Cuối tháng ba gió buổi tối còn mang theo một tia mát mẻ nhưng mùa đông đã hoàn toàn phai nhạt, thời tiết này không lạnh không nóng, rất thích hợp để đi ra ngoài.

Trên quảng trường rộng lớn như vậy cũng có không ít cư dân ở gần đó cũng đang tản bộ, di nhảy múa trên quảng trường đã tập hợp xong, người dẫn đầu đang đi đều chỉnh âm thanh, bọn nhỏ cầm đồ chơi dạ quang của mình đuổi theo đùa giỡn nhau.

Hai người vốn đi rất tốt, bỗng nhiên Thịnh Ninh lại dừng bước, dang tay ôm lấy eo anh từ phía sau.

“Cuối cùng em cũng thi xong rồi.” Cô nói: “Đau đớn quá.”

Áp lực trong khoảng thời gian này quá lớn, cảm xúc đè nén không dám bày tỏ ra bên ngoài, cho đến bây giờ giờ giờ mới hoàn toàn thoải mái.

Mà cô đã là người trưởng thành, áp lực thi cử không chỉ là thành tích, còn về triển vọng và tương lai của mình.

Ôn Diễm cũng không thể đi về phía trước nên tìm một cái ghế rồi ngồi xuống.

Lẳng lẳng mặc cho cô ôm một lát, lúc này Ôn Diễm mới nhẹ giọng mở miệng: “Đừng tạo áp lực cho mình quá lớn.”

Mấy ngày nay cơ hội anh và Thịnh Ninh gặp mặt không nhiều lắm, thỉnh thoảng dẫn cô ra ngoài ăn cơm nhưng cô vẫn nghĩ đến kỳ thi.

Thịnh Ninh không phải không biết nghỉ ngơi kết hợp làm việc nhưng vẫn không khỏi cảm thấy khẩn trương.

“Nhưng mà anh, còn có người nhà anh, em gái em, bạn bè em, mọi người đều muốn em thi đậu, em không muốn để mọi người thất vọng, cũng không muốn làm cho mình thất vọng.”

Cô mím môi, bỗng dưng rất trẻ con hỏi: “Nếu em không thi đậu, anh còn thích em không?”

Một mặt là sợ thi không tốt làm cho những người xung quanh cảm thấy thất vọng, mặt khác cũng không thể tránh khỏi là bởi vì mặt mũi, sợ cố gắng lâu như vậy cuối cùng lấy giỏ trúc mức nước công dã tràng, bị người nói nhỏ bàn tán nghị luận ở sau lưng.

*Lấy giỏ trúc mức nước: Giỏ trúc không kín, mức bao nhiêu cũng xì hết ra ngoài, ý nói công dã tràng.

Ôn Diễm hiểu cảm giác áp lực này của cô, dưới áp lực cường độ cao như trước cho đến bây giờ thần kinh mới được thả lỏng, cực kỳ cần người bên cạnh có thể đi cùng, nói cho cô biết dù kết quả tốt xấu, cũng không sao hết.

“Ngốc sao em?” Ôn Diễm nói: “Em thi đậu hay không thì cũng là phụ nhân Ôn, chuyện này không thay đổi.”

Có những lời được anh hơi mạnh mẽ an ủi, Thịnh Ninh nghĩ thầm dù sao mình cũng đã dốc hết toàn lực, không thi đậu cũng không tính là tiếc nuối.

Trước khi có kết quả vòng thi thứ hai, cô còn tự an ủi mình, không có việc gì, nhiều người ưu tú như vậy, tất cả mọi người đều là cạnh tranh công bằng, cho dù thua những người đó cũng không tính là mất mặt.

Từ kỳ thi quốc gia chọn ra chín trăm người, lại từ chín trăm người người chọn ra hai trăm người, cuối cùng trong hai trăm người này chọn ra một trăm rưỡi người cuối cùng.

Chỉ có đi đầu cũng may Thịnh Ninh là một người trong một trăm năm mươi này, hơn nữa thành tích tương đối đứng đầu.

Cũng không biết là vào trang web chính thức bao nhiêu lần rồi, bây giờ lời nói của Bộ trưởng còn được thể hiện trên trang web chính thức của kỳ thi.

“Các thanh niên bạn trẻ thân mến:

Chào mừng các bạn đến với sự nghiệp ngoại giao của tổ quốc.

Đây là một sự nghiệp thiêng liêng, cao cả, công tác đối ngoại đầy thách thức, cần phải vượt qua khó khăn mà tiến lên, ở một điểm khởi đầu mới trong lịch sử ngoại giao Trung Quốc ngày nay đã tạo ra một sân khấu rộng lớn cho đông đảo thanh niên ưu tú báo đáp tổ quốc, thể hiện tài năng, tầm nhìn giá trị cuộc sống”.

Mà đến khoảnh khắc này. Thịnh Ninh mới cảm giác rõ ràng những lời này giống như là nói với cô.

“Đồng chí Thịnh Ninh, chúc mừng đồng chí thông qua cạnh tranh công bằng trở thành một thành viên của Bộ Ngoại giao, hy vọng trong tương lai đồng chí có thể đóng góp trí tuệ và sức mạnh của mình để xây dựng ngoại giao nước lớn với đặc điểm của Trung Quốc!”

Sau khi tất cả các thủ tục kiểm tra sức khỏe và kiểm tra chính trị được thông qua, cô nhận được một cuộc gọi từ Phòng Cán bộ, nhận được một lá thư chính thức, từ năm ngoái đến năm nay, hơn nửa năm, bao nhiêu kỳ thi lớn và nhỏ, học tập chăm chỉ cuối cùng sự đền đáp cũng đã đến.

Trước tiên Thịnh Ninh gọi điện thoại cho Ôn Diễm, đầu tiên Ôn Diễm cúp máy, cô đoán được có thể anh đang bận nhưng tâm trạng cô thật sự quá kích động cho nên không gọi điện thoại nữa mà là nhắn tin cho anh.

Ôn Diễm đang họp, Thịnh Ninh gọi điện thoại tới cũng không thể nghe máy, cô lại đổi thành wechat.

Anh cho rằng cô có việc gấp gì đó, nghĩ có nên nghe một chút hay không.

Kết quả lúc do dự, đầu ngón tay không cẩn thận đụng phải tin nhắn thoại, giọng nói hào hứng của Thịnh Ninh cứ bay ra như vậy.

“Em thi đậu thi đậu rồi!!!”

“Em thi đậu Bộ Ngoại giao rồi!!!”

“Giờ em ở dinh thự chờ anh, tan tầm anh trở về mau nha!! Đêm nay em sẽ b ả thường tốt cho anh mấy ngày nay cấm dục!!”

Anh nhanh chóng tắt điện thoại nhưng không kịp.

Vốn nội dung phía trước còn không có gì, chờ anh về nhà cũng không sao nhưng câu nói cuối cùng thật sự bất ngờ không kịp đề phòng, trực tiếp đem lý trí của Ôn Diễm đánh cho nát bét.

“...”

Những người khác trên bàn hội nghị cũng không biết nên phản ứng như thế nào, phản ứng quá lớn, sợ ngày mai mình đi vào công ty bằng chân trái cũng bị ngòm củ tỏi.

Không có phản ứng, đánh rắm mới không có phản ứng! Họ cũng không điếc!

Trong phòng hội nghị lớn như vậy, cứ lâm vào tĩnh mịch ngẩn ngui như vậy.

Chương 118

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mà Thịnh Nịnh lại không hề hay biết tình huống xấu hổ bên Ôn Diển chút nào, vẫn thật sự chờ đợi hồi âm của anh.

Cũng không biết qua bao lâu, cô nhận được hai chữ trả lời ngắn gọn.

“Chờ.”*

*Chữ “chờ” bên tiếng Trung có hai chữ.

Mặc dù không nghe thấy giọng điệu của anh, cũng không nhìn thấy biểu hiện của anh nhưng với sự hiểu biết của Thịnh Nịnh về người đàn ông này, khi anh nói hai từ này hơn phân nửa là tức giận rồi.

Quả nhiên, đúng như Thịnh Nịnh mong muốn lại không bằng Thịnh Nịnh mong muốn, hôm nay Ôn Diển tan tằm trở về dinh thự hung hăng xử cô.

Thịnh Nịnh nhảy nhót đi tới trước mặt anh chào đón anh về nhà, nở nụ cười xán lạn nhất với anh.

Mà mặt Ôn Diển lại không chút thay đổi, cởi áo khoác âu phục trên người, sau khi thay giày xong thì một tay khiêng người đi vào phòng ngủ.

“Này!” Thịnh Nịnh giãy giụa hô: “Tốt xấu gì tui mình đi ăn cơm tối trước á!”

Nhưng vô dụng, so với lúc trước Ôn Diển thường cho cô thời gian dài để dao động*, lần này hiển nhiên là anh đang nói cho cô biết, rõ ràng mỗi lần trước anh cho cô nói dao động là vì lấy lòng Thịnh Nịnh mà thôi, một khi người đàn ông hưng phấn, có thể trực tiếp rút súng ra là chuyện trong một giây, thật sự không cần cái gọi là dao động trước này.

*漫长前摇: Mạn trường tiền dao. Mạn trường: Dài dằng dặc. Tiền dao: Dao động trước

Vị trí địa lý và độ cao của dinh thự đều tuyệt vời, chỉ cần nhìn ra ngoài cửa sổ là có thể nhìn bao quát gồm cảnh đêm Yến Thành trong khu vực này, chỉ tiếc rèm cửa bị tàn nhẫn kéo qua, chặn phong cảnh ngoài trời.

Nhưng phong cảnh giờ này trong phòng cũng là phong cảnh kì diệu không thua nửa phần, áo của Thịnh Nịnh miễn cưỡng treo hồ trên người, không che được chỗ quan trọng còn không bằng không che, không chịu đựng nổi mà sắp phá vỡ tiếng r3n rĩ bị ép ra khỏi miệng.

Trong khung cảnh cảnh xuân mê người, dưới ngọn đèn nhấp nhô là cây cối xanh um tươi tốt, thế ngoại đào nguyên* được tàn nhẫn nghiền qua giống như cũng màu với nước và trời.

*Nơi tách biệt với thế sự, ở đó dân sống yên lành hạnh phúc.

Cuối cùng khi hoa đào nước chảy nhuộm ướt ga trải giường, vũ khí của Ôn Diễm cũng bị bức phải giao nộp.

Thịnh Nịnh không còn sức lực, nằm nghiêng trên giường, còn đang nhẹ nhàng thở dốc.

Tuy rằng rất thoải mái nhưng cũng đúng là mệt mỏi, giữa chừng có một lần cô hơi không chịu nổi nhưng Ôn Diễm vẫn không dừng sức lực cũng như tần suất đâm nát cô như cũ.

Thịnh Nịnh cảm nhận được sự tức giận của anh cho rằng anh gặp phải chuyện gì đó không vừa lòng trong công việc, vì thế hơi nóng nảy nhắc nhở anh không nên mang đến tình cảm cá nhân vào công việc, như vậy sẽ có vẻ tổng giám đốc như anh rất không có phong phạm doanh nhân.

Cô không nói còn tốt, vừa nói lại làm cho Ôn Diễm nhớ tới cảnh tượng chiều nay ở phòng hội nghị, cúi đầu hơi ác độc cắn miệng cô sau đó nói cho cô biết hôm nay giọng nói cô gửi tới đều bị cấp dưới tham dự hội nghị nghe được hết r ấi.

Bỗng chốc hai mắt Thịnh Nịnh mở to, xấu hổ đến mức không nói nên lời.

Xưa nay người Trung Quốc luôn luôn kín đáo, mặc dù nói những đi đâu giữa người lớn nên mọi người đều hiểu nhưng nếu mà nói ngoài miệng, hầu hết mọi người không có da mặt đó.

Cô và Ôn Diễm âm thầm như thế nào đều là sự riêng tư giữa hai người, nói lời cợt nhả một chút cũng không sao cả, còn có thể thúc đẩy tình cảm nhưng bởi vì gần đây cô bận ôn tập chuyện thi cử đến sát đầu mẻ trán, bây giờ vất vả lắm mới thi đậu công chức cho nên thừa dịp cao hứng nói chuyện lảng lơ một chút, kết quả còn bị người khác nghe sạch.

Chỉ có đi đâu may mắn là cô chỉ bị người ta nghe thấy giọng nói, mà Ôn Diễm không còn mặt mũi ngay tại chỗ.

Khó mà tưởng tượng làm sao mà anh có thể đối mặt với nhiều đôi mắt trong phòng hội nghị như vậy.

“Sao lúc anh họp lại làm việc riêng xem WeChat chứ.” Thịnh Nịnh căng da đầu vút nãy: “Cái này thì trách ai được chứ?”

Tiểu vương bát đản này, đúng là trốn tránh trách nhiệm là hạng nhất.

Ôn Diễm thản nhiên nói: “Được, vậy sau này nếu anh không trả lời tin nhắn của em trước tiên, em đừng làm gì với anh.”

“... Như vậy sao được.”

“Sao không được?”

“Được rồi, lỗi của em.” Thịnh Nịnh cảm thấy anh có thể làm chuyện này, đành phải yếu đuối nhận sai: “Sau này em cam đoan sẽ không bao giờ nói nữa.”

“Có thể nói.” Ôn Diễm dừng một chút, nói: “Lần sau anh sẽ chú ý.”

Nói đi nói lại vẫn là nguyên nhân anh không nên phóng khoáng ở nơi công cộng, mới hại mình mất hết mặt mũi trước mặt cấp dưới, có liên quan gì tới cô đâu?

Thịnh Nịnh cạn lời, cảm thấy mình nhận tội này đúng là vô tội.

-

Sau khi thi công chức thông qua, thừa dịp mấy tháng rảnh rỗi này, ông cụ xem qua hoàng lịch ngàn chọn vạn lựa chọn ngày lành tốt nhất cho Thịnh Nịnh và Ôn Diễm, ở ngày đó đi nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Chuyện kết hôn nói lãng mạn cũng lãng mạn, nói tục tằn cũng tục tằn, lãng mạn là lãng mạn của hai người, tục tằn là sự tục tằn của cả gia đình.

Nhà họ Ôn là gia tộc bề phái truyền thống cũ, trong mấy năm nay cái đầu mục nát của ông cụ Ôn Hưng Dật cũng hơi thay đổi tư tưởng vì mấy đứa nhỏ cháu trai cháu gái phản nghịch, cộng thêm để tránh cho mình nếu nghĩ luẩn quẩn không ra bị tức chết nhưng làm sao tư tưởng thay đổi dễ dàng như vậy cho nên trong xương cốt vẫn là truyền thống.

Mặc dù là thế kỷ hai mươi mốt, xưa nay chuyện lớn cả đời người của con cháu là chuyện lớn quan trọng nhất trong lòng các bậc phụ huynh, tam môi lục sính* là nhất định phải làm.

*Tam thư lục lễ có một tên gọi khác là Tam môi lục sính, đây là nét văn hóa trong hôn lễ xưa của người Trung Quốc.

Tam thư lục lễ nghĩa nôm na là ba bức thư sáu lễ mà nhà trai làm chủ. Tam thư gồm Sính thư, Lễ thư và Nghênh thân thư. Lục lễ là chỉ 6 lễ gồm: Nạp thái, Vấn danh, Nạp cát, Nạp chinh, Thỉnh kỳ, Thân nghênh.

Ôn Diễm là đứa con trai lớn mà ông coi trọng nhất, con trai lớn muốn cưới vợ, chuẩn bị đơn giản là không có khả năng đơn giản, tiết kiệm tí tiền gì, cũng không phải là không có tiền, làm một hôn lễ đơn giản sẽ bị người ta cười thúi mũi.

Đương nhiên ông cụ nghĩ hết cách long trọng, chỉ riêng lễ hỏi, ông đã đưa một con số khiến Thịnh Nịnh ghen họng cứng lưỡi.

Chính Thịnh Nịnh bị dọa sợ, mẹ cô còn muốn làm của h ỏi môn đ ồ cưới cho cô, vốn là muốn tham khảo bên nhà trai, kết quả bà phát hiện mình không tham khảo nổi.

Vì thế Ninh Thanh cố ý bay đến Yên Thành để mặt đối mặt thương lượng có chuyện kết hôn với ông cụ.

Cuối cùng thương lượng nửa ngày cũng không thương lượng ra kết quả gì, ông cụ nói đ ồ cưới bà thích cho hay không thì lễ hỏi cũng nhiều như vậy, ngại nhiều cũng không có cách nào hết, cứ cao giọng như vậy.

Tốt xấu gì Ninh Thanh cũng xuất thân từ gia đình trung lưu, tâm cao khí ngạo*, tính cách người phụ nữ hiện đại, làm sao có thể nhịn được thông gia của người đàn ông lớn như Ôn Hưng Dật.

*Tâm cao khí ngạo: kiêu ngạo, thường chỉ tính cách những con người có tài.

Hơn nữa thứ đ ồ cưới này, địa vị xã hội càng cao, gia đình càng truy ền thống càng có ti ền lại càng đ ể ý, vì không đ ể con gái gả qua mà bị người ngoài nói là trèo lên cành cao, nhất định phải chuẩn bị.

Hai thông gia không quen nhìn nhau, một bên là đàn ông Yên Thành chính cống, một bên là người phụ nữ hiện đại sinh ra và lớn lên tại Thượng Hải, cứ trực tiếp đấu khẩu như vậy.

“Người thành phố Thượng Hải thật sự rất nhiều chuyện, cứ ở chỗ này so đo chi li với tôi mãi, tôi xin hỏi nhà chúng tôi thiếu chút ti ền đ ồ cưới của cô sao?”

“Lão tiên sinh nói chuyện lớn tiếng như vậy làm gì chứ, à dưới chân hoàng thành tài đại khí thô* to lắm nha.”

*Tài đại khí thô(财大气粗): 1. Giàu có hào sảng (tài sản giàu có, phong thái bất phàm) | 2. Phô trương giàu có; ỷ vào giàu có khinh thường người khác

Cuối cùng vẫn là làm con cái ra mặt khuyên giải.

“Bố coi trọng con gái của bà ấy, muốn làm chuyện hôn nhân chuyện lớn này làm cho to, mẹ nó thì ngược lại, còn không vui.” Ôn Hưng Dật oán giận Ôn Diễn: “Được, thật sự cho bố tức chết mà.”

Ôn Diễn: “...”

Mà sau khi nói chuyện không thành công Ninh Thanh cũng oán giận Thịnh Nịnh: “May mắn Ôn Diễn không giống bố nó, nếu không con muốn gả cho một người đàn ông như vậy, cho mẹ một trăm vạn mẹ cũng không đồng ý.”

Stịnh Nịnh: “...”

Mặc dù nói chuyện không vui vẻ lắm nhưng tóm lại làm bố mẹ vẫn hy vọng con cái mình tốt, chỉ cần con cái vui vẻ, không hợp thì không hợp, dù sao một năm cũng không gặp mặt nhau được mấy lần.

Nơi muốn chuẩn bị hôn lễ thật sự quá nhiều, Thịnh Nịnh ngây thơ cho rằng trước khi nhậm chức vào làm việc trong kỳ nghỉ hè có thể giải quyết xong, kết quả ngay cả việc huấn luyện của cô cũng xong, đến tháng chín chính thức đi làm mà hôn lễ còn chưa xong.

Stịnh Nịnh vốn nghĩ không có gì bất ngờ, đời này cô cũng có thể kết hôn một lần này cho nên dù thế nào cũng phải hơi cảm giác tham gia nhưng bất đắc dĩ đi đâu kiện làm việc không cho phép. Công việc của cô vốn là ở Phòng Nghiệp vụ, bởi vì trên lý lịch viết rõ ràng biết ba ngoại ngữ, trước đó còn từng làm phiên dịch đồng thời cho một hội nghị quốc tế vì thế trong một số cán bộ mới được tuyển dụng, Phòng Dịch thuật chọn trúng cô, lại tiến hành kiểm tra nội bộ một lần cuối cùng sắp xếp cô ở Phòng Dịch thuật.

Từ đó thực sự mở ra kiếp sống sự nghiệp dịch thuật không nhìn thấy ánh mặt trời.

Công việc đ̣ng truy ̣n này là ngh ề nghiệp hàng đ̣u trong ngành dịch thuật, vừa hao tổn thể lực vừa hao tổn tinh thần, cần rất nhiều huấn luyện và thực chiến, công việc này rất vẻ vang, đặc biệt là làm việc cho quốc gia nhưng đ̣ng thời cạnh tranh cũng cực kỳ lớn, mỗi năm b ồi dưỡng nhiều nhân tài dịch thuật như vậy nhưng cuối cùng người chân chính có thể lên màn ảnh ng ồi sau lưng lãnh đạo cũng chỉ có mấy người xuất sắc.

Phụ trách đưa người mới đ̣u đến từ công việc ở tuyến đ̣u, yêu cầu tương đối nghiêm khắc, g ần như là sát hạch nửa tháng một lần.

G ần sát hạch, mỗi một ngày g ần như là Thịnh Nịnh chịu đựng được, căn bản là không có tâm trạng suy nghĩ chuyện hôn lễ nữa mà Ôn Diễm cũng bận rộn, một người đàn ông như anh cũng không muốn rối rắm từng chi tiết trong hôn lễ cho nên chuyện này cứ thuận theo chuyển đến trên đ̣u anh em chị em của hai người họ.

Vì thế Thịnh Nịnh nhờ Thịnh Thi Mông quyết định chi tiết hôn lễ giúp cô.

“Nếu hai anh chị đ̣u bận rộn, vậy bên tổng giám đốc Ôn không có người đi cùng em sao?” Thịnh Thi Mông lo lắng: “Không phải chỉ có một mình em quyết định tất cả chứ? Em không dám đâu, đến lúc đó nếu làm hôn lễ không tốt chẳng phải là em chịu toàn bộ trách nhiệm à, cũng phải có người bị mắg cùng em chứ?”

“Yên tâm, có người chia sẻ với em.” Thịnh Nịnh nói: “Hơn nữa em rất quen người này.”

Bỗng dưng Thịnh Thi Mông có dự cảm không tốt lắm.

Quả nhiên, người gọi là người quen này chính là Ôn Chinh.

Hôm nay cô ấy cố ý xin nghỉ việc đi chọn váy cưới cho chị gái, kết quả bởi vì hai bên hẹn cửa hàng vào cùng một thời gian cho nên cô ấy đ̣ng

phải Ôn Chinh.

Vốn ngay từ đầu mà biết Ôn Chinh là người đại diện cho tổng giám đốc Ôn thì Thịnh Thi Mông không muốn tới r ồi.

Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo Thịnh Nịnh là chị của cô, chị cô giao nhiệm vụ quan trọng như vậy cho cô, cô cũng không thể vì tránh né bạn trai cũ không đ ồng ý đi, tình chị em nhiều năm đó không khỏi cũng quá plastic* r ồi.

*Nhựa, đồ giả, giả tạo. Giống chị em plastic mà mình có giải thích ở chương nào đó mình quên r ồi.

“...”

Dùng mắt thường cũng thấy Ôn Chinh mất tự nhiên, đoán chừng giờ phút này cũng suy nghĩ giống như cô nhưng dù sao cũng là do anh ruột nhờ vả cho nên cũng không cách để từ chối.

Trước mặt bạn trai (gái) cũ chọn váy cưới, mẹ nó cũng quá xấu hổ r ồi.

Sau đó vừa vào cửa hàng còn bị nhân viên làm việc tiến lên coi như là cô dâu chú rể.

“Xin hỏi hai người là tiên sinh Ôn và cô Thịnh có hẹn trước phải không? Trông hai vị xứng đôi quá ạ.”

Đúng là hai người họ là tiên sinh Ôn và cô Thịnh thật nhưng không phải tiên sinh Ôn và cô Thịnh kia.

Ôn Chinh: “...”

“Không phải, chúng tôi là người nhà.” Thịnh Thi Mông lập tức làm rõ: “Tôi là em gái của cô dâu, anh ấy là em trai của chú rể.”

Nhân viên làm việc tỉnh ngộ hiểu ra à một tiếng sau đó lập tức xin lỗi.

“Thực xin lỗi ạ, bình thường chúng tôi hay tiếp đãi các vợ chồng trẻ tuổi như hai vị cho nên hiểu lầm.”

“...”

“...”

Cũng may nhân viên làm việc có tâm tư kín đáo, nhìn ra giữa em trai chú rể và em gái của cô dâu không “quen thuộc” lắm, không có đề tài gì để nói chuyện cho nên lập tức xốc nhiệt tình mười hai vạn phần rồi dẫn hai người đi vào, còn hỏi rất nhiều chuyện về cô dâu chú rể, lúc này mới phá vỡ xấu hổ.

Hôm nay Thịnh Thi Mông đến làm ánh mắt của Thịnh Nịnh nhưng Thịnh Nịnh rất yên tâm với cô cho nên cho cô toàn quyền quyết định chọn lễ phục.

“Em quyết định đi, chị tin tưởng ánh mắt của em.”

Nhưng váy cưới không phải loại sẵn có mà là định chế*, phần lớn các mô hình và phong cách cần cô dâu hoàn thành ở bên này, cô dâu đưa ra yêu cầu và ý tưởng của riêng mình sau đó gửi cho các nhà thiết kế ở Paris để làm bằng thủ công.

*Hàng đặt theo yêu cầu.

Vì thế nhân viên làm việc lấy cho Thịnh Thi Mông vài quyển mẫu thiết kế, hỏi cô thích cái nào.

“Không có mẫu thật sao?”

Nhân viên làm việc xin lỗi nói: “Có nhưng hôm nay cô dâu không đến, vì vậy không có cách nào để cô ấy mặc thử.”

Thịnh Thi Mông đành phải chụp mấy tấm ảnh này, hỏi Thịnh Nịnh thích kiểu nào.

Quả nhiên Thịnh Ninh hỏi cũng giống cô, muốn xem mẫu thật Thịnh Thi Mông nói nếu không hôm khác chị tự mình đến mặc thử xem sao.

“Em mặc thử một chút đi, dù sao chiều cao cân nặng của em không khác chị mấy, chị nhìn người em là biết hiệu quả.”

Thịnh Thi Mông: “?”

Cái này cũng được hả?

Chỉ có đi đâu chị cô ấy cũng không ngại, cô ấy cũng không có gì để ý.

Tuy Thịnh Thi Mông là một người theo chủ nghĩa không kết hôn nhưng không kết hôn không có nghĩa là không thích váy cưới.

Dù là váy cưới bồng bênh của chiffon, hay là váy cưới đuôi cá bên người làm nổi bật khí chất, rất ít cô gái có thể chống lại sự hấp dẫn của váy cưới.

Thịnh Thi Mông nhìn những chiếc váy cưới xinh đẹp kia, nói không muốn thử cũng quá đối trá rồi.

Nhân viên làm việc cười tủm tỉm nói: “Nếu chị quyết định thay cô dâu, sau đó bên em sẽ làm kiểu tóc cho chị, chị cũng mang khăn voan đội đầu xem thử nhé? Chị cảm thấy kiểu nào có hiệu quả tốt thì chọn kiểu đó.”

Thịnh Thi Mông gật đầu, nhìn về phía Ôn Chinh còn đang ngồi trên ghế chọn lễ phục cho anh trai, đi về phía anh rồi nhẹ nhàng gõ gõ bàn trước mặt anh.

Ôn Chinh ngẩng đầu lên: “Làm sao vậy?”

“À, tôi đi vào thử váy cưới cho chị thôi.” Ánh mắt Thịnh Thi Mông di chuyển: “Cần chút thời gian, anh chờ tôi ở bên ngoài đi.”

Ôn Chinh ngăn người, gật đầu: “À, em đi đi.”

Thị Thị Mông đi vào trong phòng thử váy cưới, Ôn Chính ngăn người một lát rồi lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Ôn Diễm.

Anh đã sớm chụp ảnh mấy mẫu lễ phục kia cho Ôn Diễm nhưng không biết Ôn Diễm đang làm gì, vẫn không trả lời tin nhắn của anh.

Gọi điện thoại qua, Ôn Diễm mới bắt máy, nói vừa rồi có chuyện nên không trả lời tin nhắn được, lễ phục do Ôn Chính quyết định là tốt rồi.

Ôn Chính không nói gì: “Vây tốt xấu gì anh cũng cho em chút ý kiến đi? Đây là lễ phục anh mặc trong hôn lễ đó.”

Giọng điệu Ôn Diễm vẫn không mặn không nhạt: “Xem Thị Thị Mông chọn gì cho chị gái cô ấy đi, em chọn một món đồ phù hợp cho anh là được.”

Dù sao trong hôn lễ này, cô dâu mới là nhân vật chính, chứ rồi chỉ điem quyết thôi, mặc đi nữa cũng không được mặc hoa hòe chích chèo.

Ôn Chính ho khan một tiếng hỏi: “Vây anh có muốn em mặc thử giúp anh một chút, cho anh xem hiệu quả thân trên không?”

“?” Ôn Diễm khó hiểu: “Cả người em cũng không có mấy lạng thịt, số đo khác người anh, có gì mà xem đâu?”

Giọng điệu của Ôn Chính nghẹn lại, lòng tự trọng bị đánh trúng, lập tức vắn lại: “... Anh mẹ nó đang xem thường ai vậy? Gần đây em đã luyện ra cơ bụng rồi đấy.”

Cuối cùng, anh ta lại nhận được một lời cười nhạo vô tình từ anh trai mình: “Ồ.”

Chương 119

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Thật sự rất đẹp.”

Gương được trang trí toàn diện trong phòng thử đồ thể hiện mọi góc độ cho người thử.

Hai mắt nhân viên làm việc phát sáng, luôn không ngừng khen ngợi, Thịnh Thi Mông nhìn mình trong gương rồi đưa tay do dự sờ sờ chiếc nơ vừa được nhân viên làm việc sửa sang lại, không thể tránh khỏi sinh ra một ý nghĩ.

Khó trách nhiều người khao khát hôn nhân như vậy.

Mặc chiếc váy cưới này vào, ngay cả chính cô cũng không nhắm mắt được.

“Nào, em mang khăn voan đội đầu cho chị, chị xem hiệu quả tổng thể sau khi phối với khăn voan.”

Nhân viên làm việc cẩn thận lấy một chiếc khăn voan có khảm trên châu nhỏ, giơ cánh tay mang lên thay Thịnh Thi Mông, dùng kẹp nhỏ cố định xong lại giúp cô sửa sang kiểu tóc lại, cuối cùng còn đặc biệt tri kỷ chọn khuyên tai và vòng cổ cho cô.

“Chị xem chị thích không?” Nhân viên làm việc hỏi: “Có thể gửi cho cô dâu xem chứ?”

À à phải phải.

Mình thử váy cưới giúp chị gái.

Thịnh Thi Mông vội vàng dùng điện thoại quay một đoạn video động gửi cho Thịnh Nịnh xem.

“Vì để cho chị xem toàn bộ hiệu quả còn cố ý tạo hình nữa.”

“Trời đất cảm động tình chị em, phải cho em một bao lì xì đó nha?”

“Gõ chén cầu thưởng.jpg.”

Chỉ chốc lát sau Thịnh Ninh đã trả lời lại.

“Rất đẹp, rất hợp với em.”

Thịnh Thi Mông: “?”

Thịnh Thi Mông: “Thích hợp với em có ích lợi gì là chị kết hôn mà.”

Thịnh Ninh: “Vây em thử thêm vài chiếc nữa đi.”

Sau đó phát cho Thịnh Thi Mông một bao lì xì, xem như là phí vất vả.

Thịnh Thi Mông nhận lì xì, nói đổi với nhân viên làm việc.

Mà hiển nhiên nhân viên làm việc cảm thấy giờ cô gái này mặc cái này cũng đã rất tuyệt vời, thậm chí muốn quay video đăng lên tài khoản video ngắn của phòng làm việc của họ dùng để tuyên truyền, đến lúc đó chắc chắn tin nhắn hỏi thăm sẽ bùng nổ luôn.

Không đành lòng cứ giúp Thịnh Thi Mông đổi bộ khác như vậy, nhân viên làm việc hỏi cô có muốn cho em trai chú rể bên ngoài xem thử hay không.

Thịnh Thi Mông khó hiểu nói: “Cho anh ta xem làm gì?”

“Bình thường cô dâu đến cửa hàng bên em thử váy cưới đều là đi với bạn thân hoặc là đi cùng chồng mà, ánh mắt đàn ông và phụ nữ không giống nhau, như vậy cũng thuận tiện chọn một bộ hài lòng nhất.”

“Hơn nữa em thấy vị tiên sinh kia ăn mặc rất tinh tế đẹp đẽ, hẳn là có ánh mắt rất tốt đi.”

Thị Thị Mông nghĩ tốt xấu gì mình cũng chọn váy cưới cho Thị Thị Nịnh, hỏi ý kiến nhiều người cũng không sai.

Cô gặt đầu, nhân viên làm việc mỉm cười ngay lập tức, nói: “Váy chị đứng đây một lát, em đi mời ngài ấy tới.”

Váy cưới quá lớn đi lại không tiện, đương nhiên phải muốn đàn ông tới xem.

Một lát sau, nhân viên làm việc thò đầu từ bên ngoài rèm vào, khuôn mặt tươi cười thành một bông hoa mặt trời.

“Ngài ấy cũng vừa mới đi thay bộ lễ phục, em có nhìn một chút, rất xứng đôi với chiếc váy này của chị, em kéo rèm nhé.”

Sau đó rèm thử đồ cực lớn được mở kéo ra từ giữa hai bên, người cách rèm đồng thời nhìn thấy đối phương.

Thị Thị Mông chỉ nhìn Ôn Chính một cái rồi nghiêng đầu.

Vốn là gương mặt dài tri thức đẹp trai, tuy rằng bình thường có cà lơ phất phơ nhưng mặc lễ phục màu trắng đứng đần cộng thêm nơ đen, đúng là hơi hơi có dáng vẻ đoan chính thanh tuấn* như vậy.

*Người tài giỏi xuất chúng, cốt cách cao sang nhiều người nể phục, bản tính thông minh, ngoại hình thu hút tuấn tú.

Nếu như bạn trai cũ là một nhân vật, vậy đại khái Ôn Chính chính là tuyệt phẩm nhất trong tất cả các nhân vật cô thu thập được.

“Đây là bản thảo mới nhất mà nhà thiết kế gửi từ Paris, bên em tặng ca thêm giờ để cắt từ bản thủ công, rất được hoan nghênh.” Nhân viên làm việc lại ngẩng xồm xuống sửa sang làn váy thay Thị Thị Mông, cũng hỏi Ôn Chính: “Tiên sinh ngài cảm thấy thế nào?”

Trước kia Ôn Chính khen Thị Thị Mông không ít lần, hơn nữa anh còn rất biết khen.

Nụ cười dịu dàng phối hợp với giọng nói dễ nghe, cho dù là “Cục cưng của anh thật xinh đẹp”, cũng có thể bị anh nói trêu chọc.

Trước đó Thịnh Thi Mông cũng từng nghe rất nhiều lần cho nên cho dù lúc này Ôn Chỉnh khen cô lên trời, cô cảm thấy nội tâm của mình cũng sẽ không dao động quá nhiều.

Nhưng mà lần này phản ứng của Ôn Chỉnh lại rất đơn giản.

Lụa mềm mại và dệt chiffon xuất hiện tầng tầng lớp lớp váy cưới, khăn voan nhẹ nhàng uyển chuyển tràn ngập, anh bình tĩnh nhìn, không có nhướng mày cũng không cố ý hạ thấp giọng mà là nhẹ nhàng nhếch môi, nói một câu: “Rất đẹp.”

Trong lòng Thịnh Thi Mông căng thẳng, bởi vì nghiêng đầu mà lỗ tai hướng về phía Ôn Chỉnh càng nóng hơn một chút.

Không có tương lai!!!

Không phải chỉ là hai từ đẹp thôi à! Bình thường đầu nghe chán r ồi, tim đập rộn cái sợt lông!!!

Nhân viên làm việc thật sự cảm thấy nhìn hai người quá xứng đôi, ý nghĩ muốn kéo CP cản cũng không cản được, to gan kêu Ôn Chỉnh đi qua, nói là muốn chụp ảnh chung cho hai người họ.

Nếu mà không chụp ảnh lưu lại kỷ niệm thì thật sự quá đáng tiếc, những thứ tốt đẹp không thể chỉ nhìn mà nhất định phải nghĩ cách giữ lại mới được.

Thịnh Thi Mông muốn nói không cần, Ôn Chỉnh đã đi về phía cô.

Anh đứng bên cạnh cô, cao hơn cô hơn nửa cái đầu, nhân viên làm việc lịch sự hỏi hai người có thể đứng sát hơn một chút hay không.

Thịnh Thi Mông cảm thấy hơi mất tự nhiên, Ôn Chỉnh lại ôm eo cô từ sau lưng.

Tay anh giấu trong chiếc nơ trang trí không lồ sau lưng váy cưới, nhân viên làm việc không nhìn thấy nhưng Thịnh Thi Mông lại có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh thông qua lớp vải mỏng bên hông bên người.

Cô ngược mắt lên nhìn anh.

Ôn Chinh ho một tiếng, cúi đầu nói nhỏ kiêu bí mật bên tai cô.

“Cô ấy cho rằng hai ta không quen biết.”

“Nhưng rõ ràng hai ta quen biết đến mức quen không được, em nói đúng không?”

Lỗ tai Thịnh Thi Mông ong ong, nhanh chóng lui sang một bên vài bước, kết quả không chú ý trên người mình còn mặc váy cưới rườm rà, không cẩn thận đạp phải vạt áo, cả người lão đảo muốn té ngã.

Cô nhanh chóng khoanh cánh tay cố gắng giữ thăng bằng, vẫn là Ôn Chinh nhanh tay lẹ mắt đỡ cô ổn định mới tránh được té ngã.

Ý cười của Ôn Chinh từ trong nháy mắt này cho đến khi thử váy cưới xong cũng chưa dừng lại.

Thế nào Thịnh Thi Mông cũng không chịu thử váy cưới nữa, nói gì cũng phải đi về.

Nhân viên làm việc ngoại trừ chụp ảnh hai người, thật ra còn quay một đoạn video nhỏ, vừa vặn ghi lại khoảnh khắc hai người nói nhỏ với nhau.

Sau đó, nhân viên làm việc hỏi hai người có thể gửi lên nền tảng video ngắn hay không rồi bị hai người từ chối cùng một lúc.

Nhân viên làm việc cảm thấy tiếc nuối nhưng vẫn để ý hai người để lại một bức ảnh chung, như vậy cũng có thể làm tài liệu tham khảo cho cô dâu và chú rể.

Thịnh Thi Mông không nói nhiều, vội vàng rời khỏi cửa hàng.

“Mông Mông.”

Ôn Chỉnh đuổi theo từ phía sau rồi gọi cô lại.

Thịnh Thi Mông mím môi, quay đầu lại: “Còn có việc gì không?”

Tính Ôn Chỉnh tốt bụng hỏi: “Hôm nay em có lái xe tới không? Anh đưa em về nhé?”

“Không cần, tôi lái xe tới.” Cô chỉ chỉ xe của mình, đột nhiên lại giống như nhớ tới gì đó, mạnh mẽ lại buông tay xuống.

Mà Ôn Chỉnh đã nhìn thấy chiếc MINI của cô.

Đó là xe anh đưa cho cô, lúc trước Thịnh Thi Mông nói muốn trả, anh không muốn còn cho rằng cô sẽ mang đi bán, không nghĩ tới cô vẫn đang dùng.

“Nơi tôi đi làm cách ga tàu điện ngầm tương đối xa, lái xe tiện hơn đi tàu điện ngầm nhiều.” Giống như Thịnh Thi Mông biết anh đang suy nghĩ gì, cố ý giải thích: “Hơn nữa bây giờ thị trường ô tô secondhand không tốt, bán đi sẽ bị lỗ.”

“Không có việc gì, em cứ lái đi.” Ôn Chỉnh nói: “Nếu một ngày nào đó em muốn đổi xe mới, nói với anh một tiếng là được.”

Thịnh Thi Mông nhướn mày, rất không hiểu những lời này của anh.

“Chẳng lẽ mỗi lần chia tay với bạn gái cũ anh cũng bao trọn gói* cho người ta à?”

*包售, mình cũng không chắc lắm.

Ôn Chỉnh cười nói: “Làm sao có thể, anh cũng không phải kẻ tiêu tiền như rác.”

“Vậy thì anh...”

“Anh bao trọn gói với bạn gái cũ muốn đuổi theo một lần nữa thôi.”

Thị Nịnh Thị Mông sừng sốt.

Anh điên à?

Hai người diễn kịch lẫn nhau đầu diễn đến mức này, bây giờ đã chia tay, còn diễn sao? Nghiện rồi à?

Mà lời Ôn Chinh nói đến đây thì dừng lại, nếu Thị Nịnh Thị Mông có xe vậy thì đương nhiên không cần anh đưa về.

Chờ Ôn Chinh rời đi, Thị Nịnh Thị Mông đứng trong gió lộng xôn tại chỗ một lát.

Suy nghĩ của cô ấy rối loạn đến khi về tận nhà, mãi cho đến khi Thị Nịnh đi làm về muộn, thấy Thị Nịnh Thị Mông quần áo không thay trang điểm cũng không tẩy, cả người ngơ ngác ngồi trên sofa, ôm gối ôm, trên TV phát tin tức quốc tế bình thường tuyệt đối cô ấy sẽ không xem.

Thị Nịnh ngồi xuống bên cạnh cô ấy, gọi cô ấy vài tiếng thì Thị Nịnh Thị Mông mới chú ý tới chị gái đã trở về.

“Thử váy cưới thế nào?” Thị Nịnh hỏi.

Thị Nịnh Thị Mông nhú mày, bất mãn nói: “Không được tốt lắm, thử váy cưới vẫn là chị tự đi thử đi, em thử, hợp với em thì có ích lợi gì, cũng không phải em kết hôn.”

“Nhưng chị thực sự rất bận rộn.” Thị Nịnh cũng thở dài: “Tuần sau chị lại sát hạch.”

“Xin nghỉ phép với lãnh đạo các chị đi à.” Thị Nịnh Thị Mông nói: “Chuyện kết hôn lớn như vậy, em không tin lãnh đạo các chị không có tính người như vậy.”

“Không liên quan gì đến lãnh đạo, chủ yếu là chị không muốn đến lúc đó thành tích sát hạch quá kém.” Thị Nịnh cho rằng đây là lúc cô chuẩn

bị hôn lễ cho mình, trong lòng cũng hiểu, vì thế nói: “Nếu cuối tuần chị rảnh thì chị sẽ đi thử một chút.”

Thị Thị Mông cắn môi, gật đầu: “Ừm.”

“Nhưng chuyện bố trí hội trường này, vẫn là muốn phiền em lo liệu giúp chị với.” Thị Thị Nịnh hỏi: “Cái này không thành vấn đề gì chứ?”

“Cái này không sao cả.” Thị Thị Mông do dự một lát, vẫn là hỏi: “Bên tổng giám đốc Ôn thì sao? Hay là Ôn Chính quyết định giúp anh ấy nữa?”

“Đúng vậy.” Thị Thị Nịnh gật đầu, đột nhiên nhớ tới gì đó, hỏi cô ấy: “Hôm nay lúc em đi thử váy cưới đã gặp Ôn Chính chưa? Ôn Diễm nói hôm nay Ôn Chính cũng đi xem lễ phục chú rể giúp anh ấy.”

Thị Thị Mông: “...”

Cô ấy không trả lời lời Thị Thị Nịnh, nói gần nói xa: “Vấn đề chuyện bố trí hội trường có Ôn Chính là người một nhà là được rồi.”

“Vấn đề thì làm sao được, ánh mắt đàn ông quá kém với phụ nữ, giống như chị với Ôn Diễm...”

Kết quả Thị Thị Nịnh nói được một nửa, đài tin tức quốc tế trên TV lại vừa vặn phát sóng đến cuộc họp báo thường kỳ của Bộ Ngoại giao cách đây không lâu, cô lập tức dừng lại, nhanh chóng lấy máy tính bảng và bút cảm ứng trong túi ra, bắt đầu ghi chép tại chỗ.

Thị Thị Mông không nói nên lời.

Chuyện hôn lễ còn chưa bàn bạc xong, chị gái cô ấy lại bận rộn công việc rồi.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể chờ chị gái cô ấy bận rộn xong rồi nói sau thôi.

Dù sao cũng không có việc gì làm, Thịnh Thi Mông thuận tiện xem hạp báo với chị gái.

Sự chú ý của chị gái cô ấy đều nằm ở những gì người phát ngôn nói, mà Thịnh Thi Mông cũng không thích cái này, sự chú ý cũng chỉ có thể đặt ở trên người phát ngôn.

Một thân âu phục chuyên nghiệp, trên sống mũi mang một cặp kính không gọng, nhìn qua nhã nhặn lịch sự.

“Người phát ngôn này đẹp trai quá.” Thịnh Thi Mông nói: “Là lãnh đạo chị đó hả?”

“Một trong những nhiệm vụ sát hạch tuần tới của chị chính là phiên dịch bản thảo tiếng Trung của người phát ngôn này, chị luyện tập trước, xem thói quen ngôn ngữ của anh ta, đừng ỡn ào.”

Vẻ mặt Thịnh Nịnh nghiêm túc, mấy chữ viết trên máy tính bảng Thịnh Thi Mông hoàn toàn không hiểu quy luật, đó là nhật ký đồng truyền, các loại phác họa và ký hiệu, cũng không nhìn được mấy chữ tiếng Anh nhưng một đoạn văn lớn của người phát ngôn được tối giản hàm súc ở bên trong đấy.

Thịnh Thi Mông quyết đoán cầm miệng.

Chờ người phát ngôn nói xong đoạn này, Thịnh Nịnh mới buông lỏng mày ra, trả lời câu hỏi của Thịnh Thi Mông vài phút trước.

“Không hẳn, đây là lãnh đạo Phòng Báo chí, chuyên phụ trách kiều hạp báo công khai này.” Thịnh Nịnh nói: “Lúc đi làm chị đã gặp qua vài lần, còn đẹp trai hơn trên TV.”

“Thật sao?”

“Ừm, nhưng đã kết hôn.”

“Sao chị lại nhấn mạnh chuyện đã kết hôn với em chứ.” Thịnh Thi Mông bĩu môi nói: “Em chỉ đơn thuần thưởng thức trai đẹp mà thôi, lại không có suy nghĩ không an phận gì.”

Thịnh Nịnh nhún nhún vai à một tiếng.

“Có phải em không muốn gặp Ôn Chinh phải không?” Cô nói: “Vào hôn lễ, chị định để hai người làm phù dâu và một phù rể, phải làm sao bây giờ?”

“Em không có ý đó, chắc chắn làm phù dâu và phù rể không thành vấn đề, nhưng chính là.” Thịnh Thi Mông do dự nửa ngày, nói: “Hôm nay lúc em với anh ta r ấ bị coi thành cô dâu với chú rể.”

Thần kinh của Thịnh Nịnh tương đối lớn*, không hiểu ý của Thịnh Thi Mông: “Cho nên thì sao?”

*Ý là thần kinh thô á.

“Cho nên em rất xấu hổ đó!” Thịnh Thi Mông nói: “Chị ngẫm lại đi, em đi thử váy cưới với bạn trai cũ!”

Thịnh Nịnh vô tội nói: “Nhưng chị không có bạn trai cũ.”

“...” Thịnh Thi Mông trực tiếp lấy điện thoại ra cho Thịnh Nịnh xem: “Xấu hổ nhất chính là tụi em còn chụp ảnh cùng nhau, mẹnó, v ề tình em thử váy cưới thay chị còn có thể tha thứ, anh ta mặc lễ phục là muốn làm gì chứ? Chẳng lẽ tổng giám đốc Ôn cũng bảo anh ta làm mẫu mặc thử chắc?”

Thịnh Nịnh nhìn ảnh chụp trên điện thoại, sừng sốt.

Không thấy xấu hổ, mà thấy giống như kim đ ồng ngọc nữ.

Hơn nửa ngày sau, cô không chắc chắn hỏi: “Hai người có tái hợp không?”

Thịnh Thi Mông vô cùng tức giận nói: “Chị nghiêm túc một chút được không? Em đang chờ bới, không phải tư vấn tình cảm với chị”

Thịnh Nịnh: “...”

Mà cùng lúc đó bên Ôn Chỉnh cũng đem tấm ảnh này cho anh hai xem.

Ôn Diển bận rộn bên ngoài cả một ngày, vừa mới xã giao xong trở về, tâm trạng không tốt lắm, cả người mệt mỏi sau đó đã bị Ôn Chỉnh quấn lấy xem ảnh chụp.

“Đẹp trai đúng không?” Ôn Chỉnh nhướn mày hỏi.

Ôn Diển và Thịnh Nịnh phản ứng không khác nhau lắm, cũng sửng sốt sau đó hỏi ngược lại: “Hai người tái hợp à?”

Trong mắt Ôn Chỉnh hiện lên một tia sáng nhỏ, mím môi cười: “Còn chưa có.”

Ôn Diển: “...”

-

Em trai em gái không có ai đáng tin cậy cả, lãng phí thời gian cả ngày, rốt cuộc chọn bộ lễ phục nào cũng không đưa ra tham khảo, một người ở đó rồi rầm nghi hoặc, một người ở đó sớm nhảy nhót như chim sẻ, cuối cùng vẫn là Thịnh Nịnh và Ôn Diển hai con người bận rộn phải dành thời gian rảnh rỗi để tự mình đến cửa hàng hoàn thành lễ phục.

Trước đó nhân viên làm việc đã tiếp đãi em trai và em gái của cô dâu chú rể, sau đó nhìn thấy cô dâu chú rể phiên bản thật, rốt cuộc lời nói hai vị xứng đôi quá trời quá đất cũng nói ra miệng, có thể thoải mái biểu hiện, toàn bộ hành trình đều là ánh mắt yêu thương, không ngừng nói.

“Hai vị thật sự xứng đôi quá!”

“Quả thực chính là trời sinh một đôi!”

“Hôm nay bên em thật sự là quá may mắn, vậy mà có thể tiếp đãi được đôi vợ chồng xứng đôi như ngài với chị đây!”

Thối một cái rắm c ầu v òng lớn, nhân viên làm việc nói mục đích cuối cùng của mình: “Xin hỏi cửa hàng của bên em có thể gửi ảnh của hai vị lên n ền tảng để quảng cáo không?”

Không đợi Thịnh Nịnh nói gì, Ôn Diễm đã dùng lý do khiến người ta không thể không từ chối: “Vợ tôi là công chức, không tiện lắm, xin lỗi.”

Lời nói của nhà tư bản, Thịnh Nịnh dám cam đoan là tuyệt đối là anh không muốn lộ mặt trên n ền tảng mạng nên mới lấy công việc của cô ra làm lá chắn mà thôi.

Rốt cuộc Thịnh Nịnh cũng hiểu được vì sao Thịnh Thi Mông lại cảm thấy xấu hổ khi đến thay cô r ồi.

Sau khi chọn lễ phục xong, phía Paris làm việc suốt đêm, rốt cuộc cũng thuận lợi vận chuyển bằng đường hàng không vài ngày trước hôn lễ.

Hôn lễ được ấn định vào cuối thu kỳ nghỉ Quốc khánh tháng mười, thời tiết ở Yến Thành cũng không quá lạnh, hơn nữa kỳ nghỉ Quốc khánh tất cả mọi người đều được nghỉ, là một khoảng thời gian rất thích hợp để kết hôn.

Ông cụ nói muốn làm lớn chính là muốn làm lớn, trực tiếp bao cả hội trường khách sạn, cụ thể rốt cuộc có bao nhiêu bàn ông cụ không đếm được, dù sao cũng là bảo khách sạn chuẩn bị đầy bàn, không nói bên cô dâu có bao nhiêu bạn bè người thân, Tập đoàn họ Ôn to lớn, chắc chắn đến lúc đó còn không có chỗ mà ng ồi.

Kết quả bên Ninh Thanh cũng phân cao thấp với thông gia, nghĩ th ần đ ồ cưới không bằng ông chẳng lẽ mời khách còn không bằng ông sao, mặt mũi cô dâu là bà - người mẹ này bảo vệ, vì thế trong ngày hôn lễ nhìn toàn hội trường toàn là khách, người cô dâu chú rể quen biết còn không quá mười bàn, còn lại tất cả đều là bố chú rể với mẹ cô dâu phô trương mời tới.

Cô dâu xinh đẹp đang trang điểm trong phòng, không c ần đứng bên ngoài đón khách, chỉ là chú rể hơi bối rối, cứ cách một thời gian thì muốn

hỏi bố già sĩ diện với mẹ vợ vị khách khứa này là ai.

Cao Nhị được mời làm khách bên nhà trai nhưng cô không đi với bố mình mà là đi cùng với trợ lý của Ôn Diễm.

Lý do là Ôn Diễm sắp xếp cho Cao Nhị ở bàn chính của khách, thuộc về bàn bạn tốt, chỉ đứng sau bàn họ hàng trực tiếp của cô dâu chú rể.

Ngay từ đầu khi biết mình được sắp xếp ở bàn bạn thân, Cao Nhị rất tức giận.

“Giết người không dao!”*

*Nguyên văn là 杀人诛心 – “sát nhân tru tâm”, đây là một cụm thành ngữ trong tiếng Trung, ý nói rằng thay vì giết chết một người về mặt thể xác, chẳng bằng hủy hoại người đó về mặt tinh thần, ở đây ý là khen thủ đoạn của quân sư Ngô thâm độc, mình xin dịch như trên cho thuần Việt.

“Đồ đàn ông này thật sự là giết người không dao!”

“Dem nữ phụ như tôi làm bia đỡ đạn, còn để cho tôi ngồi bàn chính để chứng kiến hạnh phúc của hai người họ!”

Bố cô ấy thì ngược lại, cực kỳ vui vẻ, ước gì con gái ngồi ở bàn chính, hận không thể cả thế giới đều biết con gái họ Cao ông với tổng giám đốc Ôn là bạn tốt.

Cao Nhị và trợ lý Trần cùng nhau đưa bao lì xì rồi được mời vào hội trường.

Hội trường rất lớn, trang trí cực kỳ xa hoa, hai người đi về phía trước một hồi lâu mới đi tới vị trí bàn chính.

“Trợ lý Trần, Cao Nhị, bên này bên này nè!”

Thịnh Thi Mông vừa nhìn thấy hai người bọn họ lập tức hưng phấn vẫy tay.

“Phải không? Sao em cũng ng ỡ đây? Không phải em nên ng ỡ ở bàn của người thân sao?”

“Em ng ỡ nói chuyện với chị Vũ Hàm, đây là bạn cùng phòng của chị em.” Thịnh Thi Mông giới thiệu cho hai người: “Chị Vũ Hàm, đây là Cao Nhị, là bạn tốt em và chị gái em quen biết lúc thực tập ở công ty anh r ẽ.”

Cao Nhị lập tức không phục nói: “Đã từng là bạn bè, đã qua r ẽ, làm gì ền nói đúng một chút, cảm ơn.”

Quý Vũ Hàm mờ mịt nhìn v ề phía Thịnh Thi Mông, hỏi ý gì, Thịnh Thi Mông nháy mắt nói: “Mạnh miệng đó.”

Chỉ chốc lát sau bàn này lại có một phụ nữ trẻ tuổi đi tới.

Không ai biết người phụ nữ này nhưng vóc dáng to lớn, khuôn mặt cũng xinh đẹp.

“Xin chào, tôi là Linda, là bạn tốt của cô dâu.”

“Sau khi tham gia hôn lễ xong có muốn đến quán bar nhảy Disco cùng nhau không?”

Quý Vũ Hàm và Cao Nhị đồng thời nhìn v ề phía Thịnh Thi Mông, dùng ánh mắt hỏi cô ấy, chị em kết bạn với bạn bè nhảy Disco từ khi nào vậy?

Thịnh Thi Mông cũng mờ mịt lắc đầu.

Không biết nơi.

Nhưng ngay sau đó một khách mới đi v ề phía bàn này càng làm cho các cô mê hoặc, một người đàn ông trung niên tươi cười khả ái.

“Xin chào các bạn, tôi là Ngô Kiến Nghiệp, đây là danh thiếp của tôi.”

“Trước đây tôi làm trong lĩnh vực bất động sản, chưa được bao lâu thì được tổng giám đốc Ôn cất nhắc lên trụ sở chính, gần đây nếu các bạn có nhu cầu mua nhà có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào nếu muốn, mua nhà

nhiều phòng, mua nhà khu trường học hay nhà phố thương mại, dù muốn nhà cao tầng nhỏ hay nhà siêu cao tầng, dù diện tích tiết kiệm hay diện tích rộng, cho dù bạn muốn một môi trường yên tĩnh hay sôi động, dù bạn có bất kỳ nhu cầu nào đối với các trung tâm mua sắm, trường học, bệnh viện, tàu điện ngầm, xe buýt và các phương tiện khác nhau xung quanh, bạn đều có thể trao đổi với tôi.”

“ ...”

Bàn này thực sự là có đủ đầu trâu mặt ngựa mà.

Chương 120

Tải ebook: dtv-ebook.com

Gần như một bàn không biết ai này khá náo nhiệt, mãi cho đến khi đám cưới bắt đầu.

Mở đầu của đám cưới là đoạn video trên màn hình lớn, có rất nhiều khách mời không có mặt gửi lời chúc phúc, nhà trai và nhà gái đều có mối quan hệ riêng, tương đối có thể diện.

Khi trên màn hình xuất hiện hai vợ chồng Ôn Lệ và Tống Nghiên còn khiến cho không ít khách khứa chấn động.

Tuy rằng ngoài miệng Ôn Lệ xưng hô là tiên sinh Ôn và phu nhân Ôn nhưng giọng điệu lại rất hiền hòa, vừa nhìn là biết là tương đối quen thuộc với cô dâu và chú rể, khách khứa không biết chuyện mau nhanh nghĩ đến Ôn Lệ cũng họ Ôn, trong lòng cũng có suy đoán.

Khi cô ấy nói “Chúc hai người ngọt ngào ân ái giống như cháu và thầy Tống”, cô luôn cảm thấy thành phần của khoe tình yêu lớn hơn là thành phần gửi lời chúc phúc.

Lúc trước Cao Nhị hiểu lầm Ôn Lệ là bạn gái cũ của Ôn Diễm giờ phút này đã hoàn toàn quên mất lúc trước mình vô trách nhiệm với Thịnh Nịnh bao nhiêu, chỉ lo về mặt hâm mộ nhìn cặp vợ chồng mình tinh có ngoại hình thiên tiên* này.

*Tiên trên trời.

“Tuyệt vời, gen nhà họ đỉnh quá, không có ai xấu hết.” Cao Nhị lặng lẽ nói với trợ lý Trần bên cạnh mình: “Tự nhiên em cảm thấy may vì mình bị coi là bia đỡ đạn, không nếu em gả cho Ôn Diễm, ở nhà anh ấy cũng có vẻ quá tầm thường rồi.”

Trợ lý Trần hoàn toàn không biết nên tiếp lời như thế nào, chỉ có thể khô cằn nói: “Không đến mức không đến mức đó đâu.”

Mà Thịnh Thi Mông lại vừa vui vừa lo, hối hận vì mình lọt hố quá muộn, may là sau này cặp vợ chồng mình tinh chính là cháu ngoại gái và cháu rể của chị gái mình, bỏ bốn lên năm cũng là cháu ngoại gái và cháu rể của nàng, cơ hội ăn kẹo còn rất nhiều.

Bởi vì cô ấy là phù dâu nên biết trước tất cả các quá trình đám cưới, lúc này cố ý chuồn ra xem video chúc phúc của hai vợ chồng Ôn Lệ, chờ đoạn video của hai vợ chồng vừa phát xong thì lập tức chạy về phía cô dâu.

Phía sau còn có lời chúc phúc từ bạn bè làm việc bên chú rể, Tập đoàn Hưng Dật bắt đầu khởi nghiệp làm ngoại thương cho nên hôm nay còn có khách nước ngoài tới, đương nhiên trong video chúc phúc cũng không thể thiếu khách nước ngoài.

Trong số đó có các nhà đầu tư nước ngoài Đức vừa đạt được thỏa thuận hợp tác với Tập đoàn năm ngoái, chỉ có đi đầu nhà đầu tư nước ngoài người Đức quay video với con gái mình.

Đầu tiên thương nhân nước ngoài nghiêm túc nói một đồng lời phía chính phủ, đến lúc con gái của ông là Doris đã hoạt bát hơn nhiều, cuối cùng còn cố ý nói một câu tiếng Trung mới học.

“Yancy, Nicy, tân hôn hạnh phúc, trăm năm hảo hợp, chúng ta vĩnh viễn là friends.”

Hai từ phía trước là tên tiếng Anh của cô dâu và chú rể.

Tất cả các video đã được phát xong, đám cưới được coi là chính thức bắt đầu.

Ánh đèn sân khấu chiếu rọi, ngẩng nhìn chỗ băng khô lượn lờ, cô dâu từ từ đi xuống cầu thang xoắn ốc được hoa đăng quấn quanh.

Bởi vì một gia đình đơn thân nên cô dâu được mẹ dắt tay.

Tim Thịnh Nịnh đập rất nhanh, nhạc n ền vào sân khấu là do cô tự chọn, xuất phát từ một bộ phim điện ảnh cô rất thích khi còn là thiếu nữ.

Ôn Diễn mặc lễ phục màu đen đứng chờ cô ở cuối thảm đỏ được rải đ ầy cánh hoa.

Trịnh trọng trang nghiêm, thẳng tắp giỏi giang nhưng biểu cảm trên mặt là ấm áp dịu dàng kiên nhẫn, mãi cho đến khi nhận lấy tay Thịnh Nịnh từ chỗ Ninh Thanh, MC ở trên sân khấu nói lời mở đ ầu, Ôn Diễn hơi khom lưng v ề phía Thịnh Nịnh, chỉ dùng giọng nói hai người có thể nghe được hỏi cô: “Khôn trương không?”

Thịnh Nịnh lặng lẽ ừ một tiếng.

“Anh cũng hơi hơi.”

Nhưng ngay sau đó anh cố tình trêu ghẹo cô nói: “Váy của em dài như vậy, thật sợ em giẫm lên váy mà ngã đó.”

Hiếm khi Thịnh Nịnh không hồ báo cáo ch ần với anh, ngược lại còn nghiêm túc gật gật đ ầu, phụ họa theo anh: “Em cũng sợ, cho nên vừa r ồi cũng không dám đi quá nhanh.”

Hai người nghiêng đ ầu nhìn đối phương, cách khăn voan trắng trao đổi một ánh mắt “Cũng thế cũng thế”, Thịnh Nịnh không nhin được mà cười ra tiếng.

“V ề sau cũng không c ần sợ.” Ôn Diễn nắm chặt tay cô: “Có anh dắt em đi.”

Trên mu bàn tay là độ ấm đáng tin cậy của anh, Thịnh Nịnh thật sự không căng thẳng, giống như âm nhạc trong nhạc n ền.

Watching you stand alone (Khi thấy em đứng một mình)

All of my doubt (Tất cả mọi nghi ngờ của anh)

Suddenly goes away somehow (Chẳng hiểu sao đ ầu tan biến)

Mà câu trả lời của anh cũng ở đây.

Darling, don't be afraid (Em yêu này, đừng lo lắng)

... I will love you for a thousand more

... Anh sẽ luôn yêu em như mọi khi, yêu em một ngàn năm nữa.*

*Đây là bài hát A Thousand Years của Christina Perri.

Trong đám cưới luôn phải có một chương trình nhỏ để trợ hứng, kể cả cô dâu chú rể cũng yêu cầu toàn bộ công việc nhỏ cho nên khi Thịnh Nịnh cần micro nói muốn hợp tác với Ôn Diễm hát một bài hát cho mọi người nghe, nghe có vẻ không phải là tiết mục mới mẻ gì nhưng đúng là khiến rất nhiều người hiểu rõ cô dâu chú rể đều giật mình.

“Anh trai anh hát à? Anh hát gì vậy? Đoàn kết chính là sức mạnh không?” Ôn Chinh mờ mịt hỏi.

Nhưng sự thật chính là đi đầu kinh hãi như thế, anh trai anh ta đã nhận lấy cây đàn guitar người khác đưa từ dưới đài lên rồi bắt đầu chỉnh dây.

Chuyện Ôn Diễm biết chơi nhạc cụ, Ôn Chinh biết, dù sao trước kia ở trong bộ đội cũng không có hoạt động giải trí đặc biệt gì, một đám đàn ông không cần huấn luyện cũng có lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, mỗi người dùng nhạc cụ chơi bài bản là lựa chọn không tồi.

Thịnh Thi Mông nhíu mày: “Không phải chứ? Không phải là hát những bài lãng mạn sao?”

“Vậy em cảm thấy anh trai anh sẽ đi đôi với lãng mạn sao?” Ôn Chinh hỏi ngược lại.

Thịnh Thi Mông: “...”

Tuy nhiên, cả hai người họ đều nghĩ sai rồi.

Bài hát là do Thịnh Nịnh chọn, còn Ôn Diễm thì giúp đỡ đàn, phát âm tiếng Anh là do Thịnh Nịnh giúp Ôn Diễm khâu trừ, Ôn Diễm vốn có nền tảng nói r ữ cho nên sửa phát âm không tính là chuyện khó gì.

Cả đời chỉ đám cưới một l ần, vẫn phải nên làm một việc gì đó khác người.

Ví dụ như chưa từng học hệ thống kiến thức lý thuyết âm nhạc, cũng rất ít khi hát trước mặt người khác, hai người song ca một bài, đem đám cưới này khắc sâu hơn một chút trong trí nhớ.

Cũng may hai người đều không phải là âm si*, tuy rằng cũng không có nhiều kỹ xảo giọng hát nhưng âm sắc và tình cảm có thể bù đắp tất cả.

*Si mê âm nhạc.

Thịnh Nịnh mở đầu trước.

“I've been living with a shadow overhead (Em đã sống trong những ngày bao quanh chỉ là bóng tối)”

I've been lonely for so long (Em đã cô đơn bấy lâu)”

Mà giọng hát của Ôn Diễm theo sát phía sau, giọng nói bắt người tr ần thấp, làm vành tai người ta tê dại.

“I've been looking for someone to shed some lights (Em đã tìm kiếm một hình bóng có thể tỏa sáng đời em)”

Not somebody just to get me through the night (Chứ không phải một người chỉ đưa em qua màn đêm ng ắn ngủi)”**

Hai người một người mặc váy cưới trắng tinh khiết, một người cởi âu phục màu đen trên người, xắn ống tay áo sơ mi lên, yên lặng rũ mi mắt, lực chú ý đều ở trên đầu ngón tay thon dài.

Thịnh Thi Mông không nhin được mà muốn thét chói tai, Ôn Chinh đứng bên cạnh cô ấy, còn tưởng rằng người cô ấy không thoải mái, cúi đầu

hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Đẹp trai quá.” Thịnh Thi Mông che miệng, vừa khóc vừa cười: “Anh rề tôi thật sự quá đẹp trai.”

Ôn Chinh: “...”

Biết chơi đàn và hát một bài hát tiếng Anh thì đẹp trai?

Đến phần điệp khúc cuối cùng, cô dâu và chú rể đã hoàn toàn buông bỏ.

“All I wanna do is find a way fall into love (Tất cả những gì em muốn là rơi vào bể tình)”

And if I open my heart for you (Và nếu em mở trái tim mình dành cho anh)

I am hoping you'll be there for me in the end (Em hy vọng anh sẽ là người bên em đến giây phút cuối cùng)

...

You know that I'll be there for you in the end (Anh biết không, em sẽ ở bên cạnh anh đến giây phút cuối cùng)”***

(**), (***) : Way Back Into Love của Hugh Grant ft. Haley Bennett.

(*), (**), (***) : Nguồn Vietsub là kênh youtube Thành Nguyễn

Ca khúc hoàn tất, dưới đài đầu là tiếng vỗ tay.

Mà Cao Nhị ngồi dưới đài đã khóc đến khóc không thành tiếng.

“Hu hu hu hai người họ xứng đôi quá.” Cô ấy vừa khụt khịt mũi vừa nói với Trần Thừa ở một bên: “Đàn anh, em thua thảm quá.”

Trần Thừa cũng không phân biệt được rốt cuộc đàn em khóc vì thất tình hay là khóc vì nhìn thấy tổng giám đốc Ôn và vợ quá xứng đôi quá hạnh

phúc.

Nước mắt của một người phụ nữ có thể dùng để thể hiện bất kỳ cảm xúc.

Anh ta ngẩng đầu muốn nhìn trời, lại chỉ nhìn thấy trần nhà của hội trường, bất đắc dĩ thở dài rồi đưa tay vỗ vỗ bả vai Cao Nhị: “Được rồi, được rồi, không khóc, đợi lát nữa tổng giám đốc Ôn hai người họ sẽ tới mỗi bàn mời rượu đó.”

Vừa nghe cô dâu chú rể muốn tới mời rượu, Cao Nhị nhanh chóng lấy gương từ trong túi ra nhìn kỹ phần trang điểm mắt, đáng tiếc ánh đèn hội trường quá lãng mạn quá tối tăm nên căn bản là nhìn không rõ, vốn là muốn kêu bạn cùng phòng Quý Vũ Hàm hoặc bạn Linda của Thịnh Nịnh tới xem trang điểm mắt giúp cô ấy, kết quả hai người đều đang hỏi thăm chuyện mua nhà với Ngô Kiến Nghiệp, những người khác càng không quen, cô ấy đành phải cặm ghế đến gần Trần Thừa.

Trần Thừa trốn về phía sau theo bản năng.

“Làm gì vậy?”

“Đàn anh, anh xem trang điểm mắt của em còn đẹp hay không, có cần em đi toilet trang điểm lại hay không?”

Trần Thừa à một tiếng, tiến lại gần nhìn.

Ánh mắt Cao Nhị vừa mới ướt đẫm nước mắt, có vẻ hơi đi ềm ệm đáng thương, Trần Thừa sửng sốt, nghĩ thầm cô cả không tim không phổi này lại có một ngày cũng có thể liên quan tới thành ngữ đi ềm ệm đáng thương.

Trần Thừa đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên Cao Nhị lại nói một câu không đầu không đuôi: “Nhìn gần đàn anh cũng đẹp trai phết đấy.”

Anh ta hoàn hồn, trên mặt nóng lên rồi nhanh chóng lui về phía sau.

Cao Nhị cũng cảm thấy lời nói vừa rồi có vẻ mình hơi ngả ngớn, gãi đầu, hơi mất tự nhiên đem ghé lại yên lặng di chuyển về vị trí cũ.

-

Tiệc cưới kéo dài đến khuya.

Nhà họ Hạ cũng tự mình tới nhưng khi tiệc cưới sắp kết thúc mới khoan thai tới muộn.

Họ Hạ đối trá với người khác, nhận đứng thứ hai không ai dám nhận đứng thứ nhất, vì bên ngoài nên ông cụ mới đưa thiệp mời cho bọn họ, kết quả thế mà bọn họ dám tới thật.

Người tới còn trùng hợp chính là người lúc ấy ký hợp đồng với nhà họ Ôn.

Lúc ấy, ông cụ vì muốn con trai lớn Ôn Diễm về từ bên Hạ Chí Chính nên đã nhường không ít việc làm ăn ở phía nam Trường Giang, mà người tiếp quản những việc làm ăn này chính là Hạ Minh Lan, trưởng chất của Hạ Chí Chính.

Mẹ của Ôn Diễm là Hạ Thanh Thư, là con gái út của thế hệ đó, Hạ Minh Lan là đời thứ tư nhà họ Hạ kéo dài từ đời Hạ Chí Chính, tuổi chỉ nhỏ hơn Ôn Diễm vài tuổi nhưng cũng phải gọi Ôn Diễm một tiếng chú họ.

Nhà họ Hạ là quân nhân thế gia, yêu cầu đối với tiêu bối đầu là đoan chính cao ngất, ví dụ như Ôn Diễm, mà tuy rằng Hạ Minh Lan ưu tú nhưng từ nhỏ đã thường xuyên bị bệnh, cả người nhìn tuấn tú yếu ớt, điển hình là mệnh công tử không chịu khổ không chịu mệt được, Hạ Chí Chính vẫn không hài lòng lắm.

Lúc ấy Ôn Diễm và Hạ Minh Lan đàm phán giảng co ở trên bàn rất lâu, anh trước sau vẫn lãnh đạm, mà Hạ Minh Lan trước sau lại dụi dằm ấm áp, cuối cùng vẫn là nhà họ Hạ xảy ra scandal, Hạ Minh Lan mới không thể không lùi lại một bước.

Thịnh Nịnh vừa nhìn thấy anh ta thì nhớ tới cô vợ chưa cưới của anh ta, còn có em trai anh ta cho nên chào hỏi cũng rất mất tự nhiên.

Ngược lại Ôn Chỉnh với cô dâu chú rể đi mời rượu, rất không khách khí hỏi: “Minh Lan, sao lại không mang vợ chưa cưới cháu theo cùng?”

Hạ Minh Lan trả lời: “Mấy ngày nay cô ấy bận rộn công việc, không rảnh được.”

“Vậy cháu nên đi cùng với người ta à, cũng không phải nhà họ Hạ chỉ có một mình cháu đâu.” Ôn Chỉnh cà lơ phát phơ nhượng mày: “Hay là nói cháu để vợ chưa cưới cho em trai chăm sóc r ấ?”

Ai cũng nghe hiểu một câu hai nghĩa này, đổi lại bình thường Ôn Diển đã mở miệng trách cứ nhưng hôm nay lại vừa lúc điếc, mặt không chút thay đổi không nói gì.

Thịnh Nịnh cũng không dám nói chuyện, dùng sức đem lỗ tai dựng thẳng nghe.

Kết quả chẳng những Hạ Minh Lan không nổi bão, ngược lại mặt không đổi sắc nói: “Thời sinh viên hai người họ có quen biết nhau một thời gian, tương đối hiểu nhau, nhờ em trai cháu chăm sóc, cháu cũng có thể yên tâm.”

Ôn Chỉnh sửng sốt, Thịnh Nịnh sửng sốt, kể cả Ôn Diển chưa bao giờ cảm thấy hứng thú với chuyện của người khác cũng giật giật môi không rõ ý tứ.

Hạ Minh Lan nhã nhặn cười, giọng điệu dịu dàng hỏi ngược lại: “Quan trọng là bây giờ vợ chưa cưới của cháu lựa chọn ai, không phải sao?”

Vợ chưa cưới và em trai có quá khứ, thậm chí ngay cả chuyện này anh ta cũng không ngại.

Đây có phải là thứ gọi là sự tự tin của ch ồng cả không?

Lúc Thịnh Nịnh đến Hàng Thành đã gặp em trai và vợ chưa cưới của anh ta, một người cao gầy trong trẻo lạnh lùng, một người dịu dàng điềm đạm, trên bàn cơm cũng không nói qua mấy câu, nhìn đầu đoan trang, cũng không dễ tiếp cậ.

Nếu như không có bắt gặp hai người họ ở cuối hành lang cộng thêm những lời hoang đườg và ngả ngớn, có lẽ Thịnh Nịnh sẽ cảm thấy nhà họ Hạ vẫn có mấy người bình thường như vậy.

Biểu cảm của Thịnh Nịnh rất hơi mất tự nhiên, Hạ Minh Lan còn tốt giọng hỏi một câu cô dâu làm sao vậy.

Ôn Diễn và Ôn Chinh không trả lời.

Còn có thể như thế nào, bị nhà họ Hạ mấy người đạp vớ tam quan* rồi.

*Tam quan là một từ gốc Hán (Hán tự: 三观) thường dùng để nói về cách mà một người nhìn, đấnh giá về các sự vật, sự việc trong thế giới. Tam quan được cấu thành từ 3 yếu tố gồm: Thế giới quan hay vũ trụ quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan.

Chờ họ Hạ rời đi, tiệc cưới cũng chính thức kết thúc.

Vốn sau khi tiệc cưới kết thúc còn có hoạt độn, đó chính là náo độn phòng nhưng bởi vì chú rể là Ôn Diễn cho nên căn bản là không ai dám náo.

Ngay cả Ôn Chinh cũng không dám náo, ông cụ càng không muốn náo, ông ước gì một đám người nhanh chóng lặn đi, đừng quấy rầy con trai ông và vợ nó đứng đấnh độn phòng.

Ông cụ nói: “Hai đứa đã mệt cả ngày rồi, buổi tối nghỉ ngơi cho khoẻ, tiền quà các thứ thì mai đếm, nếu không thì đếm cả đêm cũng không xong.”

Đang lúc ông cụ nói chuyện, Ôn Chính không có việc gì, nhìn thấy bên giường có mấy cái hộp nhỏ nên đi tới mở ra.

Một hộp nhiều thứ bằng vàng.

“Quê vậy, toàn là vàng, tốt xấu gì cũng có ngọc ngà đá quý chứ trời.”
Ôn Chính than thở.

Thị Nhi cũng cảm thấy tất cả số vàng này hơi quê nhưng cô ấy thật nhất gan không dám nói ra, trong lòng chỉ yên lặng gật đầu đồng ý với lời của Ôn Chính.

“Vàng rất tốt, vàng có giá trị tốt nhất.” Thị Nhi nói rất thành thật: “Hơn nữa làm trang sức bằng vàng phải tính phí gia công, chị nghĩ vàng thỏi là tốt nhất, còn tiết kiệm phí gia công. Về sau trong nước nếu có bị khủng hoảng tài chính, mình vẫn có thể kiếm tiền mà không bị lỗ.”

Ông cụ không ngờ con dâu trẻ mình lại có tầm nhìn xa như vậy, không khỏi bật ngón tay cái khen ngợi: “Nói hay, không hổ là vợ Ôn Diễn.”

Ôn Diễn nhìn Ôn Chính bằng ánh mắt “Em có thể hiểu nhóc tham tiền này bằng anh sao?”.

Ôn Chính: “...”

Vậy đây là đi kết hôn hay đi đầu tư hả chời?

Chương 121

Tải ebook: dtv-ebook.com

Quá trình nên đi hoàn tất, phòng tân hôn nên được để lại cho nhân vật chính tối nay.

Ông cụ dặn dò con trai và con dâu vài câu rồi ngáp ngắn rời đi trước, đến bây giờ Thịnh Thi Mông vẫn còn hơi hơi sợ ông cụ cho nên cố ý tránh, sau khi được chị gái và anh rể đồng ý thì rời khỏi phòng ngủ chính, vòng quanh phòng tân hôn tham quan khắp nơi.

Nhà họ Ôn ra tay bố trí phòng tân hôn, có khu vực tốt nhất, trang trí cũng là hoa thêu trên gấm*, mà có đôi khi thứ hấp dẫn các cô gái, trùng hợp chính là những thứ gọi là công phu bên ngoài này.

*Dệt hoa trên gấm; thêu hoa trên gấm; thêu gấm thêu hoa (ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn)

Thịnh Thi Mông nghĩ thầm nếu sau này anh rể không ở nhà, chị gái cần người ở lại qua đêm, cô ấy vô cùng vui vẻ tới đây làm bạn.

Sau khi tham quan phòng tân hôn, cô cũng chuẩn bị rời đi.

Đang định trở về phòng ngủ chính chào hỏi chị với anh rể, không ngờ bên trong còn có một bóng đèn.

Sao Ôn Chỉnh còn chưa đi?

Thịnh Thi Mông không muốn gì khác, nói thẳng: “Chị ơi, em về nhà nha.”

“Hôm nay em đỡ rượu giúp chị, không lái xe được thì về thế nào?”
Thịnh Nịnh nói: “Em đang ngủ ở phòng ngủ phụ đi.”

Tuy rằng Thịnh Thi Mông cũng rất muốn qua đêm ở trong biệt thự cao cấp nhưng vẫn cực kỳ thức thời lúc đầu: “Thôi, em về nhà ngủ.”

Đêm tân hôn, em vợ ngủ trong nhà của cặp vợ chồng mới cưới là gì.

“Anh đưa em về đi, xe em thì ngày mai lại tới một chuyến rồi lại lái trở về là được.”

Ôn Chỉnh nói: “Anh gọi tài xế tới đây, đáng tin cậy hơn người lái thay nhĩ ầu.”

Thịnh Thi Mông không có cách nào từ chối.

Rốt cuộc an toàn là trên hết, không có gì quan trọng hơn an toàn cả.

Sau khi Thịnh Thi Mông và Ôn Chỉnh rời đi, trong phòng tân hôn hoàn toàn chỉ còn lại đôi vợ chồng mới cưới.

Thịnh Nịnh ngửa đầu, nằm liệt trên giường.

“Đi tắm đi.” Ôn Diễm đứng ở mép giường nhìn cô, không chút để ý kéo cà vạt ra.

Thịnh Nịnh bị động tác vô tình kéo cà vạt này của anh làm cho trái tim tê dại, nhỏ giọng hỏi: “Anh không mệt sao?”

“Em nói xem?” Cởi cà vạt ra, Ôn Diễm lại bắt đầu cởi nút cổ tay áo: “Hơn phân nửa khách khứa đầu là anh chiêu đãi.”

Anh rũ mắt xuống, bởi vì hôm nay có phù rể hỗ trợ đỡ rượu cho nên không uống say, mặt mày nhạt nhẽo, ánh mắt vẫn trong trẻo tỉnh táo.

Thịnh Nịnh nuốt nuốt nước miếng: “Vậy anh còn...”

Sau đó Ôn Diễm bắt đầu cởi nút áo sơ mi, vừa tiếp động tác trên tay vừa nói: “Còn gì nữa? Rốt cuộc em có tắm không?”

“..”

Thịnh Nịnh mím môi không nói gì.

Người đàn ông nhìn cô, thấy cô không nhúc nhích, cũng không có ý đi tắm rửa một chút nào, thu ánh mắt rồi đi về phía tủ quần áo bên kia, mở cửa lấy áo ngủ của mình ra.

“VẬY ANH TẮM TRƯỚC.”

Anh đi vào phòng tắm trong phòng ngủ chính rồi đóng cửa lại.

Thịnh Nịnh hậu tri hậu giác cảm thấy anh cởi cà vạt cởi quần áo là muốn tắm rửa chứ không phải muốn làm chuyện đó với cô.

Cô không thể không tự luyến hồ thẹn vài phút.

Chờ Ôn Diễm tắm sạch xong, Thịnh Nịnh còn ngẩn trước gương trang điểm chậm rãi cởi tóc.

Người đàn ông rất không hiểu tốc độ của cô, đi ra phía sau cô và hỏi: “ĐÊM NAY EM KHÔNG TÍNH NGỦ SAO?”

Thịnh Nịnh ngược mắt lên nhìn qua gương nhìn anh.

“EM THỨC DẬY LÚC BỐN GIỜ SÁNG ĐỂ CÓ ĐƯỢC MỘT THÂN NÀY, ANH CHO RẰNG EM GIỐNG ANH À? CHÊ EM CHẬM, ANH ĐI NGỦ TRƯỚC ĐI.”

Ôn Diễm thở dài, tay vuốt vuốt đỉnh tóc của cô, phía trên còn có mấy viên ngọc trai trang trí không lấy xuống, anh hỏi cô lấy thế nào.

Thịnh Nịnh: “TRỰC TIẾP KÉO XUỐNG LÀ ĐƯỢC.”

Chiếc kẹp dùng để cố định ngọc trai quấn quanh mấy sợi tóc của cô, Thịnh Nịnh không có kiên nhẫn, trực tiếp thô bạo kéo xuống mà Ôn Diễm lại kiên nhẫn từng chút từng chút cởi tóc cô ra rồi lấy ngọc trai xuống.

Bởi vì kiểu tóc theo tạo hình, sau khi cởi tóc ra toàn bộ rối bù xù nổ tung, Ôn Diễm không nhịn cười được, xoa xoa đầu cô nói: “XÙ XÙ.”

Lực ở đầu ngón tay anh rất nhẹ, giống như là mát xa da đầu, Thịnh Ninh hơi hưởng thụ nhắm mắt lại, chờ tóc hoàn toàn tản ra thì cô mới lưu luyến mở mắt.

Ôn Diển cười cô cô cũng không tức giận, lại bảo anh giúp tẩy trang.

“Như thế nào, sau khi kết hôn ngay cả tẩy trang cũng không làm hử?”
Anh hỏi: “Hay cố ý yêu cầu anh hầu hạ?”

“Cố ý.” Thịnh Ninh trực tiếp thừa nhận: “Sau khi kết hôn, sau này đây cũng là nghĩa vụ của anh.”

Ôn Diển cong khóe môi, làm theo.

Vừa dựa theo chỉ dẫn của phu nhân hầu hạ người tẩy trang, tuy rằng thân thể rất thuận theo nhưng cái miệng kia vẫn không tự giác theo thói quen mà khẽ cười nhạt: “À, vậy sau này chuyện ăn cơm mặc quần áo của em cũng là nghĩa vụ của anh phải không?”

Thịnh Ninh: “Chắc chắn là vậy rồi.”

Ôn Diển: “Anh thấy em đây không phải là kết hôn, là trực tiếp biến thành bạn nhỏ thì có.”

Thịnh Ninh nhún nhún vai hỏi: “Vậy em biến thành bạn nhỏ, anh không vui sao?”

Ôn Diển nướng mày, tay cầm bông tẩy trang nhẹ nhàng lau trên gò má cô.

“Tuy rằng đàn ông đều thích tuổi trẻ nhưng anh cũng không muốn cưới một người bạn nhỏ về nhà.”

“Anh không nói sớm.” Thịnh Ninh nhếch miệng nói: “Ván đã đóng thuyền rồi ha ha ha.”

Bốn giờ sáng đã dậy trang điểm nhưng bởi vì bận rộn đám cưới cả ngày nên đến nay anh vẫn chưa cần thận nhìn kỹ nhiều lần.

Ngay cả nụ hôn sau khi trao đổi lời thề trong đám cưới, dưới sự dẫn dắt của Thịnh Nịnh, anh cũng chỉ nhẹ nhàng chạm vào khóe môi cô.

Hôm nay Thịnh Nịnh là cô dâu, trang điểm phải hoàn hảo, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Bộ dạng dào dạt đầy ý của cô nhìn rất thiếu đánh, mặt mày phấn chấn, mặt mũi miệng tươi đẹp nhã nhặn dưới lớp trang điểm làm nổi bật có vẻ quyến rũ.

Ánh mắt Ôn Diễm hơi tối.

Chờ tẩy trang gần xong, Thịnh Nịnh đứng dậy chuẩn bị đi tắm rửa.

Vừa mới đi ra không được hai bước thì bị người ta ôm lấy từ phía sau, tay anh khoác lên dây áo phía sau váy cô.

Hơi kéo một chút, trước ngực bọc chặt như được thở hỗn hển giải phóng ngay lập tức.

“Bạn nhỏ kia có thể tắm không?” Ôn Diễm thản nhiên hỏi ở bên tai cô: “Có muốn anh tắm giúp em không?”

“...”

Thịnh Nịnh tắm là được Ôn Diễm tắm giúp, cô bị anh tắm đến mặt đỏ tai hồng ở trong phòng tắm, cửa đình mở rộng ra, dù người đàn ông có mặt mỗi đến đâu cũng không chống cự được dáng vẻ này của cô, đúng là mặt mũi cả thế xác lẫn tinh thần trong đám cưới.

Hai người nói chuyện câu có câu không, nói chuyện đám cưới hôm nay, nói chuyện khách khứa. trong đám cưới.

“Đúng rồi, hôm nay Cao Nhị có nói chuyện với em.” Thịnh Nịnh nói.

Ôn Diễm thản nhiên ừ một tiếng.

“Làm lành chưa?”

“Um, cô ấy nói vốn là muốn đợi mình tìm được một người bạn trai đẹp trai và giàu có hơn anh, sau này mới làm lành với em, như vậy có thể khoe khoang trước mặt em.” Thịnh Nịnh nói tới đây thế mà lại nở nụ cười.

Anh lười biếng hỏi: “Cô ấy tìm được rồi à?”

Cũng không phải thật sự quan tâm Cao Nhị tìm được hay không, mà là một kiểu phản ứng theo bản năng của người đàn ông đối với chuyện “Có đàn ông đẹp trai giàu có hơn mình”.

“Không có, chỉ có đi đâu cô ấy nói cô ấy có mục tiêu rồi, xa tận chân trời gần ngay trước mắt, mình bị mù nên mới không phát hiện.”

Ôn Diển hỏi một câu hỏi giống như Thịnh Nịnh: “Ai thế?”

Thịnh Nịnh lắc đầu: “Không biết, cô ấy chưa nói, cô ấy nói lần này phải đợi đuổi kịp rồi mới nói với em, nếu không đến lúc đó nếu không đuổi kịp, chẳng phải là rất mất mặt sao?”

Cô gái Cao Nhị này đúng là nghĩ sau nói vậy, nghĩ chuyện gì thì chưa bao giờ giấu che, thậm chí trong đám cưới hôm nay, khi nhìn thấy hai người trao nhẫn và nói lời thề, cô ấy còn kích động hơn người trên sân khấu, vì tình yêu của người khác mà cảm động đến rơi lệ.

Sau đó cô ấy uống quá nhiều, nói thật với Thịnh Nịnh, thật ra trong lòng cô ấy đã sớm nhìn thấy chuyện của Thịnh Nịnh và Ôn Diển, chẳng qua là bởi vì hơn một năm nay vẫn không gặp được một người đàn ông nào có thể khiến tim đập thành thịch. Ôn Diển có giới thiệu mấy người cho cô ấy nhưng cô ấy cũng không có cảm giác cho nên vẫn cứ xoắn xuýt, nhất định phải chờ mình là hoa có chủ mới có thể thoải mái xuất hiện trước mặt Thịnh Nịnh và Ôn Diển, nói cho hai người họ biết, mình mới không phải là bia đỡ đạn, cô ấy có kích bản nữ chính của riêng mình.

Cô ấy nói Thịnh Nịnh tội mình làm lành đi, tớ không giận cậu nữa.

Thịnh Nịnh không nói gì, ôm lấy cô ấy rồi nói tốt.

Sau đó nhóm nhỏ ba người các cô yên lặng thật lâu cuối cùng cũng náo nhiệt lên, hơn nữa hôm nay nhóm nhỏ ba người thành công lại gia nhập một thành viên mới là Quý Vũ Hàm, biến thành nhóm nhỏ bốn người.

Thịnh Nịnh không biết bây giờ trong nhóm nhỏ bốn người rất náo nhiệt, Cao Nhị và Quý Vũ Hàm đang điên cuồng suy đoán xem Thịnh Nịnh đang đếm tiền lẻ hay đang sinh hoạt vợ chồng.

Hai người lại lải nhải nói rất nhiều, cuối cùng thật sự không chịu nổi đôi bên đồng ngủ, trong phòng ngủ tắt đèn.

Không biết tại sao trong bóng đêm Ôn Diễm lại mở con người đen kịt, gọi Thịnh Nịnh mấy tiếng cũng không có đáp lại.

Anh nói: “Hôm nay em rất xinh đẹp.”

Dừng lại trong vài giây, anh nói tiếp: “Anh yêu em.”

Vốn tưởng rằng Thịnh Nịnh sẽ không nghe thấy nhưng không ngờ đột nhiên cô phụt cười thành tiếng.

Sắc mặt Ôn Diễm trầm xuống, hơi không được tự nhiên hỏi: “... Em vẫn chưa ngủ à?”

“Vốn sắp ngủ.” Thịnh Nịnh thẳng thắn nói: “Là anh đánh thức em dậy.”

“...” Ôn Diễm cứng ngắc xin lỗi: “Xin lỗi, ngủ đi.”

Sau đó anh nghiêng người đưa lưng về phía cô.

Nhưng lúc này có một thân thể mềm mại tiến lại gần từ sau lưng sau đó ôm lấy anh.

Trái tim Ôn Diễm tê rần, thân thể lại không nhúc nhích.

Thịnh Nịnh giống như đang ôm một con búp bê hình người cao lớn, vùi đầu vào sau lưng anh dùng sức hít một hơi hương vị thuộc về anh, mát lạnh sạch sẽ, hơn nữa còn mang theo mùi sữa tắm giống như cô.

Rất thoải mái.

Khi một người đàn ông ôm trọn lấy người phụ nữ sẽ thấy thoải mái, một người phụ nữ cũng sẽ cảm thấy như vậy khi mình ôm trọn lấy một người đàn ông.

Tay cô ôm lấy vòng eo gầy nhưng có lực của anh, Thịnh Ninh bá đạo gác chân lên người anh.

“Bỏ chân ra, đừng đè anh.” Ôn Diễm khẽ khịt mũi.

“Thật ra, em cũng quá xấu hổ không dám nói ra.” Thịnh Ninh biết anh ngại vì tỏ tình bị bắt tại trận và không cứu được tư thế thái độ tư bản cao ngạo, vì vậy cô suy nghĩ một lúc, trịnh trọng đáp lễ: “Em yêu anh.”

Ngày thường hai người họ rất bướng bỉnh, dù đã trở thành vợ chồng nhưng cũng rất ít khi nói lời yêu.

Kết quả anh lại không dễ dàng buông thả cho lời yêu từ người yêu mạnh miệng cứng đầu vất vả lắm mới nói được, nhẹ giọng hỏi: “Yêu bao nhiêu?”

“Siêu yêu.”

“Thế là nhiều hay ít?”

Thịnh Ninh dừng lại, đột nhiên hỏi: “Anh còn nhớ tập thơ em dịch trước đây không?”

“Kim cương chỉ là một trò lừa bịp.”

Một viên kim cương không hẳn là một viên kim cương quý báu trong mắt người đời, có thể nó chỉ là một viên đá được bao phủ bởi những lời nói dối.

Nhưng mà người đời vẫn lừa nó như lừa vịt, giống như em yêu anh.

Cho dù anh là một viên kim cương quý giá hay một cục đá hèn mọn.

Cho dù anh chân thành hay đạo đức giả, lý tưởng hay tầm thường, vật quý chính hãng hay hàng hóa hạng hai.

Tình yêu đã rũ bỏ hết bụi trần trong mắt em, tình yêu đã vượt qua mọi trở ngại vì anh.

Bởi vì em yêu anh.

Người em yêu, người trong lòng em, đã thắng ngàn ngàn vạn vạn vật hoàn mỹ khác.”

Trong cỗ hợng Ôn Diễn phát ra một nụ cười trần thấp trong bóng tối.

Thịnh Nịnh nghĩ thầm, anh dễ dẫ dành thậт đấy.

Chương 122

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi kết hôn, Thịnh Ninh được nghỉ kết hôn ba ngày theo quy định, ba ngày sau lại trở về đơn vị để làm việc.

Đạo lý đối nhân xử thế là một mắt xích rất quan trọng trong công việc, mặc dù công chức là một bát cơm sắt nhưng vẫn phải duy trì mối quan hệ tốt với đồng nghiệp, khi đó mới được thoải mái ở trong đơn vị được.

Trong nhà có một người chồng làm tổng giám đốc, còn có một bố chồng làm chủ tịch, nói về đạo lý đối nhân xử thế là cấp bậc thầy rồi, tự nhiên là sẽ nghĩ đến chuyện này giúp cô.

Không cần Thịnh Ninh quan tâm, bọn họ cũng đã chuẩn bị đủ kẹo mừng giúp Thịnh Ninh, bảo cô đi làm thì mang đi tặng cho đồng nghiệp, gặp người nào thì tặng người đó, cũng không cần quan tâm có quen biết có thân thiết người này hay không, tất cả mọi người đều vui vẻ đồng ý dành một chút không khí vui mừng của vợ chồng mới cưới, phần tâm ý nhỏ này nhất định sẽ thu.

Không giống như kẹo mừng bán trên thị trường thông thường, chocolate nhập khẩu với món tráng miệng ngọt, một số đồng nghiệp sau khi ăn thì tới hỏi Thịnh Ninh là mua ở chỗ nào.

Vừa nghe thấy kẹo mừng này là do ông xã Thịnh Ninh giúp đỡ chuẩn bị, một nữ đồng nghiệp lớn tuổi đã sinh con lập tức phát ra tiếng chặc chặc hâm mộ, nói thẳng lúc trước mình kết hôn, thứ gì chuyện gì cũng là tự mình chuẩn bị, bên nhà chồng có tiền coi như ông lớn chứ đừng nói là chuyện vặt vãnh như chuẩn bị kẹo mừng này.

“Cho nên mới nói tiêu chuẩn để cân nhắc một người phụ nữ giả có được hay không, không phải là bên nhà chồng kia có bao nhiêu gia tài của cải mà

là họ có chịu phí tâm với con dâu như mình hay không, nếu không cho dù có tiền đến mấy cũng sống những ngày không dễ chịu.”

“Cũng không phải là mình không kiếm tiền được nhưng người đối tốt với em như thế này, có nhiều tiền cũng không mua được.”

Đông nghiệp từng đi đám cưới của Thịnh Nịnh đầu đã gặp chồng và người thân nhà chồng của cô, so với việc hâm mộ ông xã Thịnh Nịnh đẹp trai có thể kiếm tiền hoặc là nhà chồng giàu có, dùng những lời dung tục để hình dung đó chính là hào môn thì thứ các đồng nghiệp nữ càng hâm mộ chính là trong đám cưới lúc đó, vẻ mặt Thịnh Nịnh tràn đầy hạnh phúc và ngọt ngào cùng với cái nhìn dịu dàng hàm súc nhưng nghiêm túc của chồng mỗi khi nhìn về phía cô.

Những kẹo mừng chia cho đồng nghiệp trong đơn vị là do nhà chồng Thịnh Nịnh chuẩn bị, mà từ chi tiết này đủ để có thể nhìn ra, Thịnh Nịnh gả đến tốt đến mức nào.

Mấy nữ đồng nghiệp đã kết hôn chia sẻ kinh nghiệm sau khi kết hôn của mình cho Thịnh Nịnh nghe, dạy cô cách duy trì cảm giác mới lạ mới mẻ trong hôn nhân, cách đối xử với chồng với nhà chồng như thế nào, đó đều là những lời khuyên nhỏ trong gia đình, vun vát nhưng nhiệt tình.

Thịnh Nịnh còn trẻ, cũng biết kinh doanh hôn nhân không phải là chuyện dễ dàng, vì thế chăm chú lắng nghe.

Lúc này Thịnh Nịnh cũng mở miệng xã giao, bình thường cũng chỉ tán gẫu công việc với đồng nghiệp, bây giờ thì nói từ kẹo mừng tới củi gạo đầu muối.

Hôm đó đi làm về, Thịnh Nịnh thực hành một chút, tuy rằng Ôn Diễm cảm thấy không hiểu sự ân cần của vợ nhưng thân thể lại rất thành thật vô cùng hưởng thụ.

Ngày hôm sau đi làm, đồng nghiệp truy vấn thụ kinh nghiệm tò mò hỏi Thịnh Nịnh như thế nào rồi, ngoài miệng Thịnh Nịnh hàm hồ nói rất dễ

dùng, trong lòng lại yên lặng bổ sung, quá dễ dùng cho nên cô hơi chịu không nổi.

Sau đó lại qua mấy ngày, bầu không khí tâm hồn của Thịnh Ninh biến mất khỏi phòng làm việc, đồng nghiệp lại khôi phục lại trạng thái làm việc bình thường, Thịnh Ninh lại bị chủ nhiệm tìm.

Hôm nay chủ nhiệm gọi cô, Thịnh Ninh vốn tưởng rằng công việc của mình có chuyện gì đó, kết quả chủ nhiệm hỏi tới hơi ngỡ ngàng.

“Mấy ngày trước cô có tặng túi kẹo mừng ở đơn vị chúng tôi, bánh ngọt nhỏ ở đó, Từ Tư của Bộ Thông tin nhờ tôi hỏi xem cô mua ở đâu? Vợ anh ấy rất thích ăn, cứ nhớ hoài.”

Thịnh Ninh là người của Phòng Dịch thuật, bình thường không tiếp xúc nhiều lắm với bộ phận khác nhưng hôm đó khi tặng kẹo mừng, trên cơ bản là gặp người nào tặng cho người đó, vừa lúc trước khi tan tãn thì gặp Cục trưởng Từ của Phòng Báo chí, tuy rằng không quen, người ta cũng không biết cô nhưng vẫn to gan tặng cho vị lãnh đạo này một phần kẹo mừng.

Người Từ Tư rất tốt, tuy rằng là lãnh đạo nhưng không có cái giá lãnh đạo, không giống với tổng giám đốc nhà cô kia, chẳng những sáng khoái nhận lấy kẹo mừng, còn chúc mừng cô tâm hồn vui vẻ.

Thật không nghĩ tới phu nhân của Từ Tư cũng sẽ thích đến mức nhờ chúng đến hỏi.

Thịnh Ninh rất vui vẻ, vợ Từ Tư thích kẹo mừng cô tặng như vậy, chỉ là...

“Chiếc bánh ngọt nhỏ kia là cửa hàng bánh ngọt thủ công do cháu gái của chúng tôi giới thiệu, chuyên làm hộp quà đồ ngọt cho một số studio minh tinh.”

Bởi vì nó rất phổ biến trong vòng cho nên chỉ nhận đặt đơn hàng lớn còn cần phải đặt trước.

“Không phải bán lẻ bên ngoài có thể mua được sao?” Chủ nhiệm gật gật đầu nói: “Vậy thì thôi, tôi quay đầu lại giải thích với Từ Tư đi, không sao đâu.”

Chủ nhiệm không để ý, chắc chắn Từ Tư cũng sẽ không để ý nhưng Thịnh Nịnh càng nghĩ càng để ý.

Cô tan tành về nhà đã nói chuyện này với Ôn Diển, tìm anh - người có chức vị cao để nghị thử xem, xem mình có cần cố ý đi giúp Từ Tư lấy một phần bánh ngọt nhỏ hay không, tuy nói là đưa cho phu nhân Từ Tư nhưng đây cũng coi như là biến tướng giao tiếp tốt với Từ Tư.

Mỗi tối Thịnh Nịnh đều dành thời gian xem hợp báo, tính chất công việc của cô chính là phải duy trì thu thập tin tức thời sự và thuật ngữ chính trị mới nhất, đối với dịch thuật mà nói, kỹ năng chuyên môn quan trọng, kiến thức cũng quan trọng không kém.

Vừa vặn người phát ngôn cuộc họp báo hôm nay chính là Từ Tư, Thịnh Nịnh chuyển video tới trước mặt Ôn Diển, nói là lãnh đạo này nhờ chủ nhiệm của bộ phận cô muốn bánh ngọt nhỏ.

“Đẹp trai đúng không?” Thịnh Nịnh nói: “Chính là bởi vì lãnh đạo này, tỷ lệ báo cáo thi đấu hàng năm của MFA* tụi em càng ngày càng thái quá, anh có biết là em đã đánh bại bao nhiêu người mới chen vào không?”

*Mình tra thì ra hai cái này:

1. Một Master of Fine Arts (MFA hoặc MFA) là một mức độ thiết bị đầu cuối trong mỹ thuật, trong đó có nghệ thuật thị giác, văn bản sáng tạo, thiết kế đồ họa, nhiếp ảnh, làm phim, khiêu vũ, sân khấu, khác biểu diễn nghệ thuật và trong một số trường hợp, quản lý nhà hát hoặc quản lý nghệ thuật. Đó là bằng cấp sau đại học thường yêu cầu hai đến ba năm học sau đại học sau khi lấy bằng cử nhân, mặc dù thời hạn nghiên cứu khác nhau tùy theo quốc gia hoặc trường đại học.

2. Xác thực đa yếu tố là phương thức xác thực điện tử trong đó người dùng chỉ được cấp quyền truy cập vào trang web hoặc ứng dụng sau khi

trình bày thành công hai hoặc nhiều bằng chứng cho cơ chế xác thực: kiến thức, sở hữu và nội dung.

Sau đó, cô làm một động tác khoa trương.

“Còn em thì sao?” Ôn Diễm thu hồi ánh mắt, thản nhiên hỏi cô: “Em cũng quyết định thi MFA vì anh ta?”

Thịnh Nịnh thành thật: “Đó thì không phải nhưng chắc chắn có một phần ảnh hưởng.”

Ôn Diễm à một tiếng.

“Không làm việc dưới tay anh ta, rất tiếc nuôi đúng không?”

“Cũng được, ông lớn của Phòng Dịch thuật của tụi em cũng ở chung khá tốt.” Nói tới đây, Thịnh Nịnh nhìn vị nhà mình này: “Rõ ràng là lãnh đạo giống nhau, người ta cũng có không cảm giác nhìn từ trên cao xuống.”

Ôn Diễm chỉ làm cấp trên cho phu nhân nhà mình một thời gian ngắn ngủi mấy tháng thì không hiểu sao lại bị giẫm lên, nhúu mày khẽ cười nói: “Anh nhìn từ trên cao xuống, không phải cái đũa vua nịnh nọt nhà em vẫn vội vàng lấy lòng anh sao?”

Thịnh Nịnh bĩu môi, cũng không phủ nhận.

“Vậy em từng làm dưới tay lãnh đạo tổng giám đốc Ôn, rốt cuộc em có cần tặng một phần bánh ngọt nhỏ cho lãnh đạo hay không?”

“Em gọi điện thoại cho Lệ Lệ đi.” Ôn Diễm nói: “Con bé làm được thì đưa cho em.”

“Được rồi.”

Nhận được đề nghị của lãnh đạo tiền nhiệm, Thịnh Nịnh vội vàng gọi điện thoại cho cháu ngoại gái.

Ở đầu dây bên kia, cháu ngoại gái tỏ vẻ là chuyện nhỏ, cô ấy và ông bà chủ cửa hàng quen đến mức không quen hơn được nữa, nếu phu nhân lãnh đạo của mọi không sợ ăn nhiều bánh ngọt nhỏ sẽ béo lên thì muốn ăn bao nhiêu thì làm bấy nhiêu.

Thịnh Nịnh vui vẻ phấn chấn cúp điện thoại, cười nói với Ôn Diển: “Chắc chắn vợ Từ Tư sẽ rất vui.”

Sau đó lại ngâm nga bài hát đi rửa mặt.

Nhìn bộ dạng lấy được lòng lãnh đạo mà vui vẻ của cô, đột nhiên Ôn Diển phát hiện hình như làm ch ồng cô còn không bằng làm lãnh đạo.

Trước kia khi làm lãnh đạo của cô, dù cô nhìn anh khó chịu hơn nữa thì trên mặt còn có thể giả vờ, bây giờ kết hôn trực tiếp lộ ra nguyên hình, nên tùy hứng thì tùy hứng, nên tức giận thì tức giận, có đôi khi còn giơ nắm đấm bông nhỏ của cô để uy hiếp anh.

Chỉ có đi đầu lúc ngủ, dưới sự uy hiếp thấp giọng của Ôn Diển, Thịnh Nịnh ngại ngùng xấu hổ gọi ch ồng vài tiếng.

Êm tai hơn khi cô gọi là tổng giám đốc Ôn nhi ầu.

Cho dù bây giờ đã không nghe được mông ngựa của cô nhưng người đàn ông vẫn cảm thấy, so với làm cấp trên cho cô thì anh làm ch ồng cô thích hợp hơn.

-

Sự thật chứng minh Thịnh Nịnh đi nước cờ này rất đúng, vợ của Từ Tư rất thích ăn chiếc bánh ngọt nhỏ thủ công này.

Từ Tư cưng vợ, lúc gặp mặt trong một cuộc họp nào đó, còn cố ý nói lời cảm ơn với Thịnh Nịnh

Sau khi nói lời cảm ơn xong, Từ Tư hỏi cô: “Tôi thấy lý lịch của cô, cô cũng học tiếng Tây Ban Nha à?”

“Vâng ạ.” Thịnh Ninh gật đầu: “Ngài Từ Tư cũng vậy sao?”

“Đúng vậy, chỉ có đi lâu rồi chưa nói, hơi xa lạ rồi.” Từ Tư nói: “Trình độ của cô cao hơn tôi nhiều.”

Lúc trước khi chọn cán bộ mới, ngoại trừ chức vụ của mấy Phòng Nghiệp vụ, các bộ phận còn lại cũng suy nghĩ chọn mấy người trẻ tuổi ưu tú từ những lý lịch này đi rèn luyện tại bộ phận của mình.

Nói về kỹ năng ngoại ngữ, Thịnh Ninh đã tham gia nhiều cuộc thi hùng biện tiếng Anh toàn quốc, cô còn học ba ngoại ngữ, tiếng Đức hơi yếu có thể giao tiếp hàng ngày, trình độ tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha rất cao, hơn nữa còn có kinh nghiệm đồng trụ trì, người trẻ tuổi như vậy mà chỉ làm phương diện hành chính thì hơi đáng tiếc, nhất định là phải sắp xếp đến vị trí đối diện để thể hiện tốt nhất giá trị của một nhân tài.

Đúng là vì đi lâu này, mà Phòng Dịch thuật phát hiện ra cô.

Mà bây giờ nhờ cái bánh ngọt nhỏ này, Từ Tư thành công chú ý tới đồng chí Tiểu Thịnh của Phòng Dịch thuật này.

“Không có không có, trình độ của ngài cao hơn tôi nhiều.” Thịnh Ninh vô cùng khiêm tốn nói: “Tôi còn đang học tập, kém xa các tiền bối như ngài lắm.”

“Đó là bởi vì cô còn trẻ, cố lên thật tốt nhé.” Giọng điệu Từ Tư dịu dàng: “Hy vọng có thể nhìn thấy cô ở nơi cao hơn.”

Phòng Dịch thuật này không khác bộ phận khác nhiều lắm, các khảo hạch đặc biệt nhiều, bắt đầu từ bản dịch cơ bản nhất đến hỏi đáp và phát biểu của các nhà ngoại giao lãnh đạo các nước khác trong buổi họp báo, ở tốc độ nhanh nhất, một chữ không rời xuống đất dùng các ngôn ngữ khác để miêu tả chính xác ra.

Những cuộc khảo hạch và huấn luyện này giống như leo núi vậy, quá trình sức cùng lực kiệt, hoàn cảnh áp lực cao và cạnh tranh kịch liệt, người ưu tú thật sự quá nhiều cho nên muốn lộ diện là không dễ dàng.

Nhưng một khi leo lên trên một khoảng cách nào đó, khi quay đầu lại nhìn xuống sẽ phát hiện mình có thể nhìn cao hơn xa hơn.

Trong năm thứ tư của mình tại MFA, Thịnh Ninh đã giành được một trong những ghế thông dịch viên cho một hội nghị cấp cao quốc tế với tư cách là một dịch giả cao cấp.

Cô cắt đi mái tóc dài, chỉ để tóc ngắn mềm mại ngang vai, mặc bộ âu phục màu đen khéo léo và ngẩng ở vị trí của mình, khí chất nhã nhặn, trang điểm nhẹ nhàng, ánh mắt sạch sẽ kiên nghị.

Trẻ trung, vô cùng xinh đẹp nhưng thứ hấp dẫn hơn ngoại hình của cô chính là khả năng làm việc tuyệt vời và chuyên môn của cô.

Nhưng vì lý do nghề nghiệp, trên mạng không có quá nhiều tài liệu về dịch giả cao cấp mới này.

Nhưng chức năng của Internet rất mạnh mẽ, nhanh chóng có cư dân mạng biết được “lịch sử” của cô, thậm chí còn tìm ra cô đã tham gia quá trình ghi hình hội nghị trong thời gian cô còn đi học và tham dự dịch sách tiếng nước ngoài.

Từ sự ngây ngô ban đầu cho đến sự trưởng thành như bây giờ, lần đầu tiên xuất hiện tại các hội nghị chính trị quốc tế có thể thông dong bình tĩnh như vậy.

Sau khi kết thúc một cuộc họp báo, các phóng viên thích trò chuyện với người phát ngôn thuận miệng hỏi người phát ngôn về dịch giả mới.

“Vấn đề công việc hay vấn đề cá nhân?” Từ Tư hỏi.

Phóng viên rất xấu hổ: “Cư dân mạng quan tâm, ngài biết đấy.”

Từ Tư lập tức hiểu được, tính tình tốt cười cười nói: “Hiểu.”

Sau đó vẫy vẫy tay với Thịnh Ninh ở một bên: “Phiên dịch Thịnh, cô đến đây một chút.”

Thịnh Nịnh thấy lãnh đạo gọi cô, lập tức đi tới: “Từ Tư?”

“Phóng viên có vấn đề muốn hỏi cô.” Từ Tư cười tủm tỉm nói.

Thịnh Nịnh nhìn về phía nữ phóng viên lớn tuổi hơn mình, nữ phóng viên lập tức nói: “Là vấn đề mà cư dân mạng quan tâm.”

...

Cuộc phỏng vấn của Tiêu Thái Đan này rất nhanh đã được lan truyền lên mạng, giải đáp nghi ngờ cho mọi người.

“Tôi đã kết hôn.” Sau hiện trường cuộc họp ồn ào, Thịnh Nịnh ngại ngùng nói với phóng viên.

Chỉ có đi đầu dưới sự ám chỉ của Từ Tư, cô vội vàng bổ sung một câu: “Nhưng MFA của chúng tôi có rất nhiều trai xinh gái đẹp chưa lập gia đình, cho nên chào mừng bạn đến với kỳ thi.”

“Kết hôn???”

“Đừng nghĩ nữa, trên cơ bản thì người như này đã bị người ta đặt trước lúc còn đi học rồi.”

“Được rồi, tui tuyên bố Bộ Ngoại giao mất đi tui (Tuy rằng thi không đậu nhưng tui muốn làm bộ bức bách này)”

Cư dân mạng biết được cũng chỉ giới hạn ở cái tên mới nổi phiên dịch Thịnh đã kết hôn, cái khác hoàn toàn không biết.

Thứ gọi là một người đặc đạo cả nhà khoe khoang, Thịnh Thi Mông cần video làm việc của Thịnh Nịnh, đặc biệt kiêu ngạo nói với đồng nghiệp trong công ty: “Đây là chị của tớ.”

Ông cụ cũng để ảnh trong điện thoại, mỗi lần đi bệnh viện kiểm tra lại đều phải nói với mỗi bác sĩ ông gặp được: “Con dâu tôi này.”

Lúc uống rượu Ôn Chỉnh cũng không uống công nói với đám bạn xấu kia của anh ta: “Chị dâu tôi này.”

Mà hai chị em Ôn Lệ và Từ Lệ lại bởi vì đặc thù nghề nghiệp, ông ngoại và cậu năm lần bảy lượt ra lệnh cảnh cáo không được tiết lộ chuyện Thịnh Ninh là vợ của hai người, vốn gần đây Thịnh Ninh nhận được sự chú ý cao, tuyệt đối không thể để cô thật sự dính vào những thứ lộn xộn trong giới giải trí.

Lần đầu tiên hai chị em Ôn Lệ và Từ Lệ cảm thấy không hợp với cái nhà này vì nghề nghiệp của mình.

Trong những người trong nhà này, thật ra người có tư cách khoe khoang nhất là chồng của Thịnh Ninh.

Nhưng Ôn Diễm làm người tương đối khiêm tốn, không thích khoe vợ với người khác, người biết chuyện biết rõ gần đây vợ anh nhận được sự chú ý nên lấy chuyện này trêu ghẹo anh trên bàn xã giao.

Nếu không phải vợ anh tiết lộ là đã kết hôn thì không biết trên mạng còn có bao nhiêu người đang gọi cô là vợ đâu.

“Chỉ có đi đâu sao vợ cậu không đeo nhẫn cưới hả, nếu trên ngón áp út có đeo nhẫn thì cũng không có nhiều chuyện như vậy đâu?”

Ôn Diễm im ắng, thoát nhìn không thèm để ý trên mạng có bao nhiêu nam nữ gọi phu nhân anh là vợ.

Nhưng uống khá nhiều rượu, lúc xã giao xong tài xế đến đón anh, nhìn trên mặt tổng giám đốc Ôn có men say nên ân cần hỏi anh có muốn đi mua thuốc giải rượu giúp anh hay không.

“Không cần, trong nhà có.” Ôn Diễm trực tiếp ngẩng thẳng ghế sau, vịn trán nói: “Trực tiếp đưa tôi về nhà đi.”

Xe chạy về nhà, tài xế lại hỏi Ôn Diễm có muốn gọi phu nhân xuống lầu đón anh không.

Ôn Diễn không nói gì, tài xế gọi điện thoại cho phu nhân.

Nhưng nửa phút, tài xế hơi khó xử nói: “Phu nhân không nghe điện thoại, nếu không tôi đỡ ngài lên l`âu nhé?”

Ôn Diễn lắc đầu, tự mình xuống xe về nhà.

Đèn trong nhà đầu bật sáng, lúc này Thịnh Nịnh đã về nhà.

Cô đã về nhà mà không trả lời điện thoại của anh?

Sắc mặt Ôn Diễn không tốt lắm, đi vào phòng ngủ trước, trong phòng ngủ không có ai, lại chú ý tới cửa phòng sách đang khép hờ sau đó trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Thịnh Nịnh đang dùng máy tính hoảng sợ, đột nhiên quay đầu.

Màn hình máy tính rất sáng, cách vài mét cũng không thấy rõ cô đang làm gì.

Nhìn cô rất khẩn trương, nói bằng giọng môi với anh: “Đi mau.”

Còn dùng sức phất phất tay, đuổi anh rời đi.

Ôn Diễn nhìn thái độ của cô thì rất khó chịu, lười biếng dựa vào khung cửa hỏi: “Sao không nghe điện thoại của anh?”

Vẻ mặt Thịnh Nịnh bất đắc dĩ, vẫn nhỏ giọng nói: “Lát nữa r`ồi nói được không? Anh ra ngoài trước đi.”

Đột nhiên Ôn Diễn cười lạnh một tiếng.

“Thấy trên mạng có nhiều người gọi em là vợ, cho nên không nhận ch`ông của em sao?”

“Mở một cuộc họp mà thôi, nhẫn cưới cũng có cản trở gì em đâu? Sao lại tháo xuống?”

Liên tiếp mấy câu hỏi làm khó Thịnh Nịnh, Thịnh Nịnh bị hỏi đến á khẩu không nói nên lời mặt lại đỏ tai lại h ồng, mạnh mẽ phủ lên notebook trước mặt.

Ôn Diễn thấy động tác tắt máy tính của cô rất kiêu ngạo, nhếch môi tr ầm giọng hỏi: “Em còn tức giận với anh nữa à?”

Vẻ mặt Thịnh Nịnh sắp tức giận khóc hung hăng trừng mắt nhìn anh.

“Em vừa mới họp.” Cô ôm mặt, chết không có gì luyến tiếc: “Cuộc họp trực tuyến.”

Cô tháo tai nghe ra, chỉ vào tai nghe miệng nói: “Anh có biết những người lãnh đạo vừa r ồi cười vui vẻ đến mức nào không?”

Đặc biệt là Từ Tư, còn ghen cười có lòng tốt đ ề nghị cô “Phiên dịch Thịnh, cô logout trước đi, giải quyết mâu thuẫn gia đình của cô trước đi”.

Sau khi Thịnh Nịnh lên án, lần này Ôn Diễn hoàn toàn tỉnh rượu, hơi kinh ngạc nhấc mí mắt lên nhìn cô, không còn lời nào để nói.

“Anh xong r ồi.” Thịnh Nịnh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sau này tốt nhất anh đừng để em gặp anh đang họp online ở nhà, chuyện này hai ta chưa xong đâu.”

Ôn Diễn vốn định xin lỗi nhưng sau khi nghe được kế hoạch trả thù ác liệt như vậy của Thịnh Nịnh, lại nhìn dáng vẻ hai vợ chồng ai cũng đừng mong sống tốt, dáng vẻ bất chấp, rất có tư thế muốn đ ồng quy vu tận* với anh ở nơi công sở.

*Cùng chết chung

Anh há môi, trả đũa ngược lại: “Người lớn cả r ồi, đừng ấu trĩ như vậy được không?”

Thịnh Nịnh mất bình tĩnh, hét lớn: “Ai ấu trĩ! Rốt cuộc là ai ấu trĩ!”

“Nhẫn cưới của tụi mình cao cấp như vậy, kim cương lớn như vậy, không thích hợp đeo trong những tình huống nghiêm túc này, em tạm thời tháo ra không đeo không được sao! Anh giận gì chứ!”

Sau đó, cô giơ tay lên cho anh thấy: “Anh coi giờ em có đeo hay không!”

Trần mặc một lát, Ôn Diễm gạt mắt sang một bên, mặt không chút thay đổi nói: “Trước kia là ai nói vĩnh viễn không ngại kim cương lớn, nhìn chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy cũng không đi nổi, giờ thì chê nó quá lớn?”

“...”

“Có phải sau này sẽ chê anh quá giàu có, che mất ánh sáng xã hội chủ nghĩa trên toàn thân em phải không?”

“...”

Vì vậy mới nói chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa xã hội không thể cùng tồn tại nếu không mâu thuẫn gia đình cũng không cần tới.

Chương 123

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau đêm đám cưới của Thịnh Nịnh và Ôn Diễm kết thúc, Thịnh Thi Mông ngồi trên xe của Ôn Chính về nhà.

Người lái thay là một ông chú địa phương rất hay nói, luôn luôn tìm đề tài lái nhải nói chuyện phiếm với chủ xe Ôn Chính, mà Thịnh Thi Mông thì một tay nâng cầm, nhìn ánh đèn neon sáng trưng ngoài cửa sổ xe mà ngẩn người.

Mỗi lần chú lái thay nói chuyện một câu, Ôn Chính liền tiếp lời qua loa, cuối cùng bị chọc nói tiếng Bắc Kinh lười biếng.

Giọng nói của anh rất dễ nghe, thêm vài phần phô trương và lười nhác mệt mỏi so với giọng trầm thấp của Ôn Diễm.

Làm cho Thịnh Thi Mông vô thức nghĩ đến cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa cô và Ôn Chính.

Thật ra Thịnh Thi Mông vẫn không thích kiểu đàn ông như Ôn Chính.

Cô thích những người sạch sẽ, nhẹ nhàng, cười rộ lên sẽ làm cho mọi người cảm thấy thoải mái và ấm áp.

Sau khi vào thực tập tại Tập đoàn Hưng Dật, Thịnh Thi Mông đã nghe qua sự tích của cậu hai này trong miệng các nữ đồng nghiệp khác, là một người đàn ông rất biết chơi, nhất là chơi đùa với tình cảm, anh thích sưu tầm tem các kiểu phụ nữ khác nhau, chỉ riêng bạn gái cũ có danh phận là có thể xếp hàng từ Yên Thành đến Paris, chứ đừng nói đến những hồng nhan tri kỷ không danh không phận kia.

Nhưng so với tổng giám đốc Ôn không dễ tiếp cận, công ty vẫn có không ít cô gái đặt mục tiêu lên đầu cậu hai trẻ tuổi này.

Người bên ngoài đầu cho rằng những cô gái này gốc nghềch, biết rõ là một tên cặn bã còn người trước ngã người sau ngã nhưng ngược lại các cô nàng rất khôn khéo, lại không hềhy vọng được gả vào hào môn, nói chuyện yêu đương với công tử có tiền, nói ra cũng không mất mặt, còn có thể kiếm được một khoản, cho dù chia tay cũng không thiệt thòi.

Ngay từ đầu Thịnh Thi Mông không có ý nghĩ này, nguyên nhân rất đơn giản, người đàn ông như Ôn Chỉnh không dễ khống chế.

Nghe nói trước kia có một nữ đồng nghiệp ôm ý nghĩ như vậy đi thông đồng với Ôn Chỉnh, đúng là người thông đồng nhưng không bao lâu sau đã bị một Ôn Chỉnh dụ dỗ ấm áp bắt làm tù binh, lúc chia tay cả người đầu sụp đổ, Ôn Chỉnh phải mông chạy lấy người, còn cô gái kia lại bị thất tình mà cuồng loạn, thậm chí còn đi tìm tổng giám đốc Ôn tố cáo, kết quả ngược lại bị tổng giám đốc Ôn sa thải.

Khi đó Ôn Chỉnh lấy thân phận cố đồng đến Tập đoàn để họp, lúc đó Thịnh Thi Mông đang theo đuổi Ôn Diển nhưng không có kết quả, còn nghi ngờ mị lực của mình nữa.

Tại đại hội đồng cổ đông, Thịnh Thi Mông và một sinh viên thực tập khác được bố trí phụ trách giao trà, giao nộp tài liệu tại cuộc họp.

Đầu tiên Thịnh Thi Mông chú ý tới chính là Ôn Diển ngồi ở vị trí chủ, nhìn bộ dạng lãnh đạm đến cực điểm của anh, nghĩ thầm không trêu chọc được, có nên quay về nguyên trạng đánh cược một phen hay không, dùng phương pháp cũ kỹ nhất, lúc bưng trà cố ý để đổ một chút trên âu phục thủ công của anh ấy.

Mà hiển nhiên động tác của một sinh viên thực tập khác nhanh hơn cô, kinh ngạc hô “Xin lỗi”, trong lòng Thịnh Thi Mông cạn lời, vốn định xem rốt cuộc cách này có hữu ích hay không, kết quả mục tiêu của sinh viên thực tập kia không phải là Ôn Diển.

Là Ôn Chỉnh ngồi ở vị trí phó.

Ôn Chỉnh còn chưa nói gì, Ôn Diển mở miệng trước.

“Đi ra ngoài.” Ôn Diễm lạnh lùng nói: “Đề giám đốc của các cô gọi một người sẽ rót trà vào.”

Trong lòng Thịnh Thi Mông may mắn, cũng may cô chậm một bước, không dùng chiêu này.

Sinh viên thực tập kia bị tổng giám đốc Ôn nghiêm túc ít khi nói cười dọa sợ, lập tức đỏ mắt.

“Thôi mà anh.” Ôn Chinh tốt tính cười cười: “Một cô gái nhỏ mà thôi, đừng làm khó người ta, em đi lau lại là được.”

“Em có mấy bộ quần áo cho người ta hát?” Ôn Diễm giật giật cằm, vẫn nói với sinh viên thực tập: “Đi ra ngoài.”

Sau đó toàn bộ hội nghị kết thúc, ngay cả người Ôn Diễm Thịnh Thi Mông cũng không dám đến gần, sợ mình sẽ trở thành người tiếp theo.

Bởi vì một sinh viên thực tập bị đuổi ra ngoài cho nên sau khi hội nghị kết thúc, chỉ có một mình Thịnh Thi Mông thu dọn bàn, hiếm khi Ôn Diễm không phải là người rời đi đầu tiên, chờ các cô đồng khác đầu rời đi, anh ấy vẫn ngồi bất động im lặng ở vị trí của mình, cứ nhìn Thịnh Thi Mông thu dọn như vậy.

Tim Thịnh Thi Mông đập hơi nhanh, không biết tổng giám đốc Ôn có ý gì.

Thật ra cô đuổi theo Ôn Diễm vẫn rất hàm súc kín đáo, chỉ có đi đâu chính là luôn luôn tạo ra cơ hội tình cờ gặp nhau ở khắp nơi, Ôn Diễm có phát hiện nhưng vẫn không có phản ứng gì.

Chẳng lẽ hôm nay cô cố ý tránh Ôn Diễm, ngược lại có tác dụng khiến anh ấy chú ý tới mình?

“Cô giỏi hơn cô ấy một chút.” Đột nhiên Ôn Diễm nói.

Thịnh Thi Mông ra vẻ khó hiểu: “Hả? Tổng giám đốc Ôn ngài nói gì vậy?”

Ôn Diễm giật giật môi: “Không hiểu sao?”

Thịnh Thi Mông vô tội lắc đầu.

“Vậy coi như tôi tự mình đa tình.” Rõ ràng là anh ấy lười lãng phí thời gian với cô, đứng dậy thản nhiên ném xuống một câu: “Đi chỗ tài vụ nhận tiền b ả thường đi.”

Thịnh Thi Mông: “...”

Sinh viên thực tập làm đổ nước lên người Ôn Chỉnh kia chỉ bị tổng giám đốc Ôn đuổi ra khỏi phòng họp mà thôi, hôm nay cô không làm gì cả mà lại bị cưỡng ép sa thải?

Vẻ mặt Thịnh Thi Mông buồn bực, kết quả nhà đã dột còn gặp mưa suốt đêm*, vốn định đi toilet gọi điện thoại cho Thịnh Ninh oán giận một chút, vừa vặn đụng phải sinh viên thực tập và Ôn Chỉnh đang tán tỉnh ở cửa hành lang.

*Đã nghèo khó khổ sở, khó khăn lại gặp thêm rủi ro, trở ngại.

Ôn Chỉnh dùng giọng Bắc Kinh lười biếng trêu chọc sinh viên thực tập kia.

“Cố ý đúng không?”

Sinh viên thực tập thẹn thùng phủ nhận: “Mới không phải đâu.”

“Không phải cố ý, chính là ngoài ý muốn?”

“Ừm vậy, ngài đừng nghĩ nhiều.”

“À, vốn tôi còn nghĩ nếu em cố ý thì lấy số WeChat gì đó.” Ôn Chỉnh ra vẻ thất vọng nói: “Kết quả em không có ý đó với tôi, vậy thì thôi.”

Chính xác bóp điếm yếu của sinh viên thực tập, sinh viên thực tập ỏn ẻn thừa nhận.

Ôn Chỉnh biết rõ sinh viên thực tập đang câu mình, anh không những không phản cảm mà còn thuận thế cắn móc sau đó ngược lại dùng hoa ngôn xảo ngữ câu được sinh viên thực tập.

*Lời nói khéo léo, đẹp đẽ, hoa mỹ nhưng vô nghĩa, giả tạo.

Sinh viên thực tập cứ từ người đi câu trở thành người bị câu như vậy.

Đoán chừng không bao lâu, Ôn Chỉnh chán sẽ ném móc câu mà sinh viên thực tập còn tưởng rằng mình câu được chàng công tử này.

Thịnh Thi Mông quá hiểu rõ kịch bản này, đành phải yên lặng kỳ vọng sinh viên thực tập có thể chống đỡ lâu một chút, đừng nào tàn đến độ bị người ta đùa giỡn xoay vòng vòng, còn ngốc nghếch cho rằng mình là thợ săn kia.

Kết quả khiến người ta thật thất vọng, không quá một tuần, mấy ngày Thịnh Thi Mông chuẩn bị rời khỏi công ty, sinh viên thực tập đổ mắt nộp đơn từ chức cho nhân sự.

Trong thời gian thực tập lương không cao, chủ động nghỉ việc ngay cả tiền b ả thường cũng không có, Thịnh Thi Mông lắc đầu thở dài, cảm thán con gái thật sự không thể yêu nào.*

*Bộ não tình yêu là một từ thông dụng trên Internet và một cách nghĩ rằng tình yêu là trên hết. Những người đặt tất cả sức lực và sự quan tâm vào tình yêu và người yêu một khi họ đã yêu có thể được mô tả là có “bộ não tình yêu”.

Cho dù yêu nào cũng đừng tìm Ôn Chỉnh như vậy chứ, tìm một người đàn ông đáng tin chút chứ, đầu óc nghĩ sao thế này.

Sau đó nghe những người khác trong tổ hóng hớt nói, là sinh viên thực tập tự mình muốn từ chức, cậu hai vốn còn muốn b ả thường cho cô ấy,

bảo nhân sự chuyển cô ấy sang nhân viên chính thức.

Con mẹ nó.

Cô đuổi theo Ôn Diễm lâu như vậy, chỉ là bị anh ấy nhìn ra ý đồ mà thôi, không quấy rầy cũng không vượt qua giới hạn, ai biết người đàn ông này lại có tinh thần sạch sẽ nặng như vậy, cô sẽ bị cuốn gói, sinh viên thực tập dùng chiêu thức què mùa đổ nước trên người Ôn Chinh, kết quả có thể làm nhân viên chính thức.

Vốn tưởng rằng nghỉ việc là chuyện chắc chắn, kết quả hôm nay vừa vặn, dù sao cũng muốn chạy lấy người, Thịnh Thi Mông dứt khoát trốn việc, ngồi trong quán cà phê dưới lầu của công ty dùng notebook làm bài tập, vừa vặn xuyên qua cửa sổ thoáng nhìn thấy Ôn Chinh đến mua cà phê.

Chờ chuông ở cửa vang lên bởi vì động tác đẩy cửa, trong lòng Thịnh Thi Mông tính toán, cầm lấy điện thoại, một tay dùng thìa khuấy cà phê rồi cố ý làm bộ oán giận với người khác.

“Tớ thẫn thẫn cậu hai lâu như vậy, kết quả người ta chỉ có một tách trà đã...” Cô ưỡn ỏi nói: “Tớ thật sự quá nhát gan, rõ ràng là tớ thích anh ấy trước, làm sao bây giờ? Tớ bị người ta cướp cơ hội rồi, tớ rất muốn từ chức à.”

Cô ra vẻ vừa ghen tuông vừa thất vọng, lải nhải không ngừng kể lại mình thích Ôn Chinh bao nhiêu, bị người ta nhanh chân lên trước lại có bao nhiêu khổ sở cho đến khi rốt cuộc sau lưng cũng có hơi thở của đàn ông đến gần.

Mùi Xạ Hương trộn lẫn với sự lạnh lùng của Tuyết Tùng, như gần như xa mà lại gợi cảm khác lạ, điển hình là mùi hương của đàn ông cận bã, khác hoàn toàn với một Ôn Diễm chừng chạc lãnh đạm.

Thịnh Thi Mông giả vờ không phát hiện, tiếp tục nói: “Tớ không cần thích anh ấy nữa.”

Ôn Chỉnh khom lưng, tay vươn ra từ phía sau, chống lên bàn trước mặt cô, cúi đầu cà lơ phất phơ nói bên tai cô.

“Đừng, lúc này tôi mới biết, để cho tôi vui vẻ thêm một chút à.”

Thịnh Thi Mông buông tay, điện thoại cộp một tiếng rơi xuống đất, cô quay đầu lại nhìn, đụng vào một đôi mắt cười như không cười.

Mắc câu r ấ.

Cô nghĩ vậy.

Sau đó tất cả đều rất nước chảy thành sông, công tử ca cà lơ phất phơ và sinh viên thực tập không rảnh việc đời cứ mập mờ không rõ hơn nửa tháng như vậy, mỗi ngày đều nói ngủ sớm ngủ ngon, cho dù không còn gì để nói cũng phải gửi icon cho có cảm giác t ần tại, rốt cuộc khi nhận thấy Ôn Chỉnh có điểm tăng cấp, khi anh lại hẹn cô đi ra, Thịnh Thi Mông nắm lấy cơ hội đâm thủng giấy cửa sổ.

“Nếu biết sớm hắt nước có tác dụng với anh.” Thịnh Thi Mông lẩm bẩm: “Lúc trước em sẽ không để cô ấy thực hiện trước.”

Nếu các cô gái đã thực hiện bước này, vậy thì không có đạo lý để cho cô tay không trở về.

Ôn Chỉnh dùng ngón tay gõ gõ chóp mũi cô, thấp giọng hỏi cô: “Vậy bây giờ tôi để cho em thực hiện được còn kịp không?”

Lời này ám chỉ ý tứ mười phần, cũng giống như đang đổ dành cô.

Thịnh Thi Mông không đ ồng ý lập tức mà ngược lại mở to hai mắt, sau đó lại ra vẻ khó hiểu nói: “Nhưng em còn chưa bắt đầu đuổi theo anh nữa.”

“Em nghiêm túc muốn yêu đương với anh, không phải muốn chơi đùa với anh.” Cô nghiêm túc nhìn anh, giọng điệu do dự nói: “Nếu anh chỉ muốn chơi đùa mà thôi, vậy thì thôi quên đi, dù sao yêu th ần một người cũng không phải là nhất định phải có kết quả.”

Phần lớn đàn ông đều thích gốc bạch ngọt, nhất là gốc nghêch ở trước mặt mình.

Quả nhiên Ôn Chỉnh sừng sốt, tiếp theo thiếu chút nữa không cười ngã trên người cô.

“Cô gái, sao em lại gốc như vậy, em không theo đuổi tôi nhưng tôi đã đuổi theo em hơn nửa tháng, nhìn không ra hở?”

Anh nắm lấy tay cô, nâng lên môi mình hôn: “Bây giờ cũng xem là thổ lộ với em rồi, yêu đương với tôi không? Loại nghiêm túc đó ấy.”

Thịnh Thi Mông vui mừng kêu lên, ôm Ôn Chỉnh liên tục hỏi mình không nằm mơ đúng không, yêu thật của cô thế nhưng đã trở thành sự thật.

Ôn Chỉnh cong mặt nói: “Ừm, chúc mừng, trở thành sự thật rồi.”

Cứ như vậy, Thịnh Thi Mông trôi chảy bảo vệ thân phận sinh viên thực tập của cô, cũng trôi chảy chuyển mục tiêu từ Ôn Diển sang Ôn Chỉnh.

Ôn Chỉnh là một người rất giỏi tạo ra sự lãng mạn, mà Thịnh Thi Mông lại là người rất biết cố vũ.

Thông thường trong một bất ngờ, người tạo ra bất ngờ sẽ khao khát một số kiểu phản hồi hơn là người nhận được bất ngờ.

Vui vẻ năm mươi phần trăm vậy thì biểu hiện ra vui vẻ một trăm phần trăm, vui vẻ một trăm phần trăm vậy thì phải biểu hiện ra vui vẻ hai trăm phần trăm, làm cho anh cho rằng những bất ngờ không mới lạ với mình lại làm cô cảm động bao nhiêu, làm cho anh có thể đạt được cảm giác thành tựu tràn đầy ở trước mặt mình.

Vì thế Ôn Chỉnh càng ngày càng tăng cấp, cũng đối với cô càng ngày càng tốt.

Vì thế Thịnh Thi Mông cũng càng ngày càng quen với sự dịu dàng này của anh, thậm chí có đôi khi ngay cả chính cô cũng không phân biệt được thật hay giả.

Cô không phân biệt được anh có mấy phần thật lòng với cô, cô cũng không phân biệt được mình có mấy phần thật lòng với anh.

Đến cuối cùng khi lời nói dối bị chọc thủng, hai người không thể kết thúc, đành phải chia tay.

Thịnh Thi Mông bị Ôn Chỉnh đánh thức.

Cô ngủ thiếp trên xe, ngủ một giấc đã tới nhà.

“Cám ơn.”

Cô cởi dây an toàn và định xuống xe.

Ôn Chỉnh cũng xuống xe theo.

“Anh đưa em đến cửa nhà.” Ôn Chỉnh nói: “Gần đây anh đọc tin tức xã hội, có cô gái đi thang máy mà cũng có thể gặp phải b3n thái.”

Thịnh Thi Mông bị hù dọa, cho dù chỗ ở của mình có cao cấp đến đâu, trị an tốt đến đâu thì cũng không thể cam đoan nhất định sẽ không có b3n thái lui tới.

Cô không cự tuyệt, đi thang máy cùng Ôn Chỉnh.

Không gian thang máy của căn hộ không lớn nhưng giữa hai người vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

Cho dù giữ vững khoảng cách, thứ cảm giác mất tự nhiên này vẫn quẩn chặt lấy mình.

Ôn Chỉnh phá vỡ sự im lặng đầu tiên, đột nhiên hỏi: “Có phải khi nãy trên xe em mơ không?”

Thị Thị Mông cả kinh, ngờ ngạc hỏi: “Tôi có nói mớ sao?”

“Ừm.” Ôn Chính nhướn mày nói: “Em kêu tên anh.”

Thị Thị Mông há môi, một câu cũng không nói nên lời.

Ôn Chính nghiêng đầu nhìn cô nửa ngày, sau đó nở nụ cười: “Lừa em đó.”

“Chỉ có đi đâu giờ anh đã biết, em mơ thấy anh.” Anh lại nhẹ nhàng bổ sung một câu.

Ý thức được mình bị đùa giỡn, Thị Thị Mông cứng rần ném một câu thì thế nào.

“Không như thế nào cả. Thật ra sau khi hai tụi mình chia tay, anh cũng từng mơ thấy em rất nhiều lần.” Anh nhún vai, nhẹ nhàng nói: “Cho nên, bây giờ trong lòng anh mới dễ chịu một chút.”

Nghe giọng điệu của anh có vẻ rất phóng khoáng nhưng Thị Thị Mông lại cảm thấy nghe ra hơi đáng thương.

Không thể phủ nhận, mối tình này có tác dụng chậm nhưng quá mạnh mẽ, thế cho nên trong thực tế còn chưa nghĩ đủ, ngay cả trong mơ cũng đang suy nghĩ.

“... Thời gian dài sẽ tốt hơn thôi.” Thị Thị Mông vụng về an ủi.

Thật sự là châm chọc, lời nói âu yếm giả dối thường ngày thì nói mây bay nước chảy, lời thật lòng an ủi lại vụng về như vậy.

“Vậy em tốt chưa?” Ôn Chính hỏi: “Tụi mình cũng chia tay nhau một năm rồi.”

Thang máy lên đến tầng, theo tiếng ding, Thị Thị Mông rất nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Vậy sao em còn chưa có bạn trai mới?”

Cô không trả lời, bước nhanh ra khỏi thang máy, còn Ôn Chinh thì đuổi theo từ phía sau.

Mãi cho đến trước cửa căn hộ, Thịnh Thi Mông chuẩn bị bấm mật mã, bỗng dừng Ôn Chinh giơ tay chặn màn hình mật mã.

“Nếu như theo lời em nói, căn bản là anh không phải là mối tình đầu khắc cốt ghi tâm của em, chỉ là một trong rất nhiều mối tình của em, lúc này em đã sớm nói về người tiếp theo.”

Anh dừng một chút, giọng điệu nhẹ nhàng, hỏi lại hơi bức bách: “Hay là nói cho dù không phải khắc cốt ghi tâm, em cũng cần hơn một năm mới có thể chào đón mối tình tiếp theo?”

Thịnh Thi Mông ngửa đầu nhìn anh.

“Còn anh thì sao? Sao anh không có bạn gái mới?” Cô hỏi anh: “Không phải trước đây anh thay bạn gái rất cần cù siêng năng sao?”

Ôn Chinh không để ý mà cười cười, sau đó hỏi ngược lại cô: “Em nói xem?”

“...”

Trước kia chị gái cô và anh trai anh nhìn nhau không vừa mắt như vậy, đến bây giờ cũng đã kết hôn rồi.

Mà sau khi hai người chia tay, còn ở trạng thái hơn một năm trước trì trệ không tiến bước, trong lòng không quên được, lại không biết nên làm thế nào để tái hợp.

Thịnh Thi Mông không biết nên trả lời thế nào.

Hai người im lặng hồi lâu, bỗng dừng hàng xóm bên cạnh mở cửa ra.

“Cục cưng em thật sự muốn về nhà, mẹ em gọi điện đến thúc giục nhiều lần rồi, nếu không trả lời bà ấy thật sự sẽ đánh em đó.”

“Vậy em nói em qua đêm ở nhà bạn thân, ở lại cùng anh đi mà cục cưng, nhé?”

Cùng là một đôi nam nữ trẻ tuổi, hiển nhiên hai người họ chuyên chú tán tỉnh không ngờ có người ở cửa.

Sau khi đôi nam nữ hàng xóm nhìn thấy Thịnh Thi Mông và Ôn Chỉnh, lúng túng nặn ra một tiếng cười sau đó cô gái lại không đi được, hai người lại đi vào rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Không hiểu sao Thịnh Thi Mông lại nghĩ đến trước kia cô cũng nói chuyện với Ôn Chỉnh bằng giọng điệu này, hai người cục cưng ơ cục cưng hời, buồn nôn sến súa chết.

Cô lắc đầu, ý đồ vứt bỏ ký ức trong đầu, thừa dịp Ôn Diễm cũng đang ngủ sờ, bấm mật mã mở khóa.

Thịnh Thi Mông biết Ôn Chỉnh nhất định sẽ vào nhà.

Cô đẩy hai cái, không đẩy nổi nên vẫn để anh vào.

Thịnh Thi Mông không bật đèn kịp, hai người cứ xô đẩy trong bóng tối nửa ngày.

Quần áo ma sát phát ra tiếng soàn soạt, trong lòng bị làm cho tê tê dại dại, Thịnh Thi Mông không biết anh muốn làm gì, trong lòng đang suy nghĩ nếu thật sự xảy ra chuyện gì, đó rốt cuộc là anh bá vương ngạnh thượng cung* hay là cô lạt mềm buộc chặt.

*“Bá vương ngạnh thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cố về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Nói tóm lại cường gian.

Nhưng thật ra Ôn Chỉnh không làm gì cả, sau khi cô từ bỏ không đẩy anh nữa, anh cũng chỉ ôm lấy cô sau đó thở dài nói: “Mông Mông, lâu lắm rồi em không gọi anh là cục cưng.”

Hầu hết đàn ông cũng thích được gọi là cục cưng, họ cũng tận hưởng cảm giác được phụ nữ cưng chiều.

Muốn hỏi khi nào yêu cô, thật ra Ôn Chinh cũng không rõ lắm.

Lúc ở cùng một chỗ với cô rất vui vẻ, cực kỳ vui vẻ, ban đầu cho rằng cô gái này trời sinh đã phù hợp với anh, phù hợp với tính cách của anh, phù hợp với sở thích của anh, phù hợp với tất cả những điều không hoàn hảo của anh.

Về sau mới phát hiện tất cả là giả, sự phù hợp của cô đối với anh toàn là diễn kịch.

Cả người anh bị đả kích nặng nề, vì thế sa sút tinh thần trong một thời gian dài.

Nhờ phúc của Thịnh Thi Mông, rốt cuộc anh cũng cảm nhận được cảm nhận của những người bạn gái cũ trước kia.

Anh thực sự thua rồi.

Vốn tưởng rằng đó chỉ là bởi vì thua nên không cam lòng nhưng hơn một năm nay, trước sau anh vẫn không có cách bắt đầu mối tình mới với cô gái khác.

Không phải không biết người này không tốt, cũng không phải không biết người này hư tình giả ý nhưng sau khi biết những thứ này, ngược lại càng thêm quên không được.

Thịnh Thi Mông biết điều này cho nên cũng không keo kiệt xưng hô nhưng bây giờ cô hơi kêu không ra miệng được, thở dài hỏi: “Bây giờ tôi gọi anh là cục cưng, anh không cảm thấy giả sao?”

“Giả, nhưng anh chính là không cam lòng.” Ôn Chinh cắn răng nói: “Lần đầu tiên anh bị người ta lừa thành như vậy, hơn một năm, trong lòng anh vẫn không thể qua được.”

“Mông Mông, hai tụi mình diễn lâu như vậy, không có giây phút nào em mơ hồ với anh, nói một câu thật lòng với anh sao?”

Chương 124: Hoàn toàn văn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thịnh Thi Mông không muốn lừa gạt anh.

“Từng có.”

Ôn Chinh giãn mày trong bóng đêm, đang muốn nói cái gì đó, ngay sau đó lại nghe được câu tiếp theo của Thịnh Thi Mông.

“Nhưng Ôn Chinh, anh không sợ những lời này của tôi lại là lừa gạt anh sao?”

Ôn Chinh không trả lời ngay lập tức.

Nhưng tâm tư Thịnh Thi Mông nhạy bén, cô cười cười, nói: “Anh xem, anh có di chứng r ã.”

“Anh...”

Anh cả nửa ngày cũng không nói gì.

Thịnh Thi Mông nói: “Tôi cũng vậy. Nếu tôi thực sự chơi với anh, tôi sẽ không ở đây để giả vờ với anh, giả vờ là hơn một năm nay không quên được anh.”

Cô cũng không phân biệt được Ôn Chinh đối với mình là thật hay giả, biết rõ người này là một playboy không đáng tin cậy, có đôi khi vẫn mơ hồ.

Trước kia cô cười những cô gái kia, gặp phải một người có tiền sẽ trêu chọc không cần giữ được, bây giờ cô cũng tự mình kiểm chứng, không trách trái tim phòng vệ của các cô gái kia quá yếu, chỉ trách người đàn ông này quá giáo hoạt.

“Anh không cam lòng, tôi cũng không cam lòng.” Thịnh Thi Mông dừng một chút, thành thật mà nói: “Nói một câu nông cạn, đi đầu kiện của anh quá tốt, ánh mắt của tôi đã bị anh kéo cao, bây giờ anh bảo tôi tìm đại một người đàn ông yêu đương, đúng là tôi không làm được.”

Chỉ là không cam lòng mà thôi, con người chính là thực tế như vậy.

Trước kia ở trường còn có thể ôm một ít ảo tưởng phim thần tượng không thực tế, nhưng Thịnh Thi Mông cũng ra ngoài làm việc một năm, nam nữ đô thị chỉ dùng thời gian vì công việc, nào có nhiều thời gian rảnh rỗi nói về tình yêu như vậy, hưởng chi thuần khiết hay không thuần khiết.

Bỗng dưng Ôn Chỉnh cười châm chọc.

“Trước kia anh cũng không biết em sẽ nói chuyện như vậy.”

“Những lời đó của trước kia là đầu cố ý giả vờ ở trước mặt anh.” Thịnh Thi Mông nói: “Bởi vì tôi biết như vậy mới có được anh.”

Cô không còn gì để giấu diếm nữa, tự nhiên nói chuyện không chừa lối thoát.

Thịnh Thi Mông rất rõ ràng, nếu cô thật sự là một cô gái không có kinh nghiệm yêu đương, đoán chừng Ôn Chỉnh đã không kiên nhẫn lâu rồi.

Ôn Chỉnh đã chứng kiến quá nhiều cô gái, anh thích cô gái đơn thuần, thảnh thơi ngọc cũng được nhưng nếu chỉ có đơn thuần và ngọc, sẽ rất nhanh chóng làm anh cảm thấy phiền chán.

Ngay từ đầu cô giả bộ đơn thuần ngây thơ kia, hấp dẫn đến Ôn Chỉnh.

Về sau bộ dạng toàn tâm toàn ý thích anh làm cho cảm giác hư vinh người đàn ông Ôn Chỉnh được thỏa mãn nhưng vẻn vẹn điểm ấy còn chưa đủ để động anh, cô che giấu dưới bề ngoài đơn thuần là vẻ hiểu chuyện và sẵn sàng, vừa vặn có chỗ tốt ngây thơ cùng với dịu dàng hoàn mỹ lại giả tạo, đây mới là nơi chân chính để động anh.

Thị Thị Mông còn đang nói từng bước đi từng bước câu anh cho anh như thế nào, Ôn Chỉnh càng nghe mà nhú chặt, cũng càng cảm thấy khó chịu.

Anh không phải không biết đi đâu đó.

Nhưng là...

Trong lòng Ôn Chỉnh xoay chuyển trăm ngàn lần, cuối cùng nghe không nổi nữa, nóng nảy nói: “Thị Thị Mông em trâu bò lắm, đúng là ông đây bị em chơi tới ngu người rồi.”

Sau đó then quá hóa giận cúi đầu hôn cô.

Thị Thị Mông không từ chối, thuận thế đưa tay vòng quanh cổ Ôn Chỉnh, không còn ra vẻ ngược ngùng như trước nữa, thành thạo hôn lại.

Anh không còn săn sóc cô nữa, trước kia cho rằng cô là một cô gái đơn thuần, sợ dọa cô cho nên không dám quá mãnh liệt.

Mà Thị Thị Mông cũng không một mực đón ý hòa với anh nữa, mà là hăng hái, giống như là ganh đua cao thấp ở giữa môi răng với anh xem cao hơn, bản lĩnh của ai lớn hơn, kỹ thuật hôn môi của ai tốt hơn.

Hai người đều đang tranh đấu, muốn nói cho đối phương biết mình mới là kẻ chân chính lợi hại, tiếng hôn kịch liệt ở trong hoàn cảnh tối tăm giống như bị phóng đại gấp trăm lần, kích thích tất cả cảm quan tri giác, rất nhanh liền châm lên một ngọn lửa trong thân thể.

Ôn Chỉnh đẩy cô lên tường, thân thể bám chặt vào cô.

“Em rất ranh.” Anh mím môi hơi đau đớn khi bị cô m*o, thở dài một tiếng nói.

Thị Thị Mông thản nhiên hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao, còn giả vờ là thỏ trắng thanh thuần với anh à?”

Ôn Chỉnh hừ cười một tiếng, sau đó lại tiếp tục hôn.

Quan hệ giữa hai người cứ xoay chuyển tại chỗ hơn một năm như vậy, anh vẫn không quên được cô.

Cô cũng vậy.

Nhưng hai người họ đều sợ hãi.

Giờ phút này tâm lý có sợ đến đâu, cũng không ngăn được khát vọng trên thân thể trong nháy mắt này.

Làm đi.

Dù sao ai cũng không quên được ai, cùng lắm thì sau này làm làm pháo hũ*, vậy cũng không cần sợ.

*Bạn thân trên giường, hoặc bạn tình.

Hai người chỉ lo hôn môi anh m*t tôi tôi m*t anh, không có lời nói trao đổi, trong đầu lại không hện mà cùng nghĩ lên ý nghĩ này.

Thất lung đầu cõi một nửa, cuối cùng Ôn Chỉnh vẫn cứng rắn ngừng lại.

Thân thể Thịnh Thi Mông không có sức lực trượt xuống theo góc tường, Ôn Chỉnh cũng ngã xồm xuống, ôm cô đi đầu chĩnh hô hấp.

“Có phải em rót canh mê hồn cho anh không?” Anh cười ha ha bên tai cô, hô hấp nóng bỏng: “Chút suy nghĩ của người đàn ông của anh đầu dùng trên người em.”

Hai gò má Thịnh Thi Mông nóng bỏng, nhắm mắt nói: “Tôi còn không có bản lĩnh lớn như vậy.”

“Chia tay hơn một năm, em tìm người đàn ông khác chưa?” Thói hư tật xấu người đàn ông quấy phá, Ôn Chỉnh không cam lòng hỏi cô.

Thịnh Thi Mông: “Tìm rồi.”

D*o vọng chiếm hữu của đàn ông chính là không nói đạo lý như vậy, Thịnh Thi Mông không muốn nói thật khiến anh thực hiện được.

Anh trả thù cắn một miếng vào cổ yếu ớt của cô.

Thịnh Thi Mông á một tiếng, đưa tay muốn đẩy anh ra.

Anh không buông, càng dùng sức ôm chặt Thịnh Thi Mông hơn.

“Tìm thì tìm đi, hỏi vấn đề ngu xuẩn này coi như là anh hèn hạ.”

Bình tĩnh qua đi, anh ôm cô đi đến ghế sofa, đặt cô xuống sau đó tự mình đứng thẳng lưng, gài thắt lưng lại.

Thịnh Thi Mông hơi không dám tin nhìn anh: “... Không làm nữa à?”

Làm cái gì, đầu khô củi bốc lửa đến mức này.

Trước kia thế mà cô không phát hiện anh tự chủ tốt như vậy.

“Nếu hôm nay hai tụi mình ngủ như vậy, vậy đến sáng mai, hai tụi mình sẽ có quan hệ gì?” Ôn Chinh liếc cô: “Bạn trai bạn gái? Hay là bạn tình một đêm?”

Thịnh Thi Mông: “...”

Anh giật giật môi, đưa tay ấn lên đầu cô còn thuận tiện xoa xoa.

“Đi đây, ngủ ngon.”

Đúng là Ôn Chinh cứ đi thật như vậy, để lại một Thịnh Thi Mông tim đập không ngừng ng ỡ ngẩn người trên sofa.

Anh đang khắc chế làm gì, trước kia cũng không biết là dẫn cô đi đặt phòng bao nhiêu lần, còn có gì mà phải khắc chế nữa.

Anh lại dụ dàng làm gì, lời nói cũng đã nói rõ đến phần này, làm sao anh còn có thể ôm hy vọng với cô, ngay cả nhu cầu sinh lý bản năng nhất

cũng có thể cứng rắn ngừng lại.

N ngọn lửa trong lòng Thịnh Thi Mông chột dấy lên sau đó bị dập tắt, không biết là tức giận hay bất đắc dĩ, sau khi Ôn Chỉnh rời đi, cô mất ngủ cả đêm.

-

Ôn Chỉnh và Thịnh Thi Mông rất rõ ràng, hai người họ đều cần phải suy nghĩ kỹ một chút.

Nam nữ trong rừng sắt thép đều có công việc và cuộc sống riêng, yêu đương không phải là thực phẩm tinh thần duy nhất, cơ hội ở bên nhau rất khó, lý do chia tay lại đầy dất.

Vụ ly hôn của Thạch Bình và Thịnh Khải Minh diễn ra hơn nửa năm, rốt cuộc cũng sắp kết thúc.

Yến Thành đã sớm có tuyết rơi, mà lúc này thời tiết Thượng Hải còn ẩm thấp lạnh lẽo, nhiều nhất là mưa gây phiền nhiễu, ngay cả nửa điểm bông tuyết cũng không thấy.

Thịnh Nịnh đã sớm mặc kệ bố cô ấy, đương nhiên không cần phải trở về Thượng Hải, Thịnh Thi Mông lại không thể mặc kệ mẹ cô, vì thế trước khi mở phiên tòa cuối cùng còn cố ý xin nghỉ phép về quê với Thạch Bình.

Trước khi phiên tòa bắt đầu hai bên đã gặp nhau một lần nhưng âm ỉ ồn ào đến khó chịu.

Thịnh Nịnh gọi điện thoại tới hỏi chuyện ly hôn thế nào, Thịnh Thi Mông thật sự bị Thịnh Khải Minh làm tức giận không nhẹ, cho dù ông ta là bố ruột của Thịnh Nịnh thì cô vẫn giải tòa đem mấy lời nói không biết xấu hổ của Thịnh Khải Minh trong quá trình nói chuyện đều oán giận cho Thịnh Nịnh nghe.

Thịnh Nịnh nói qua điện thoại: “Nếu không thì chị đi qua một chuyến nhé?”

“Không cần, không cần thiết, dù sao bố chị cũng biết nói ngoài miệng thôi, cũng không dám thật sự làm chuyện gì.”

“Vậy nếu ông ta vô đã mẽ lại sút* sao?” Thịnh Ninh nói: “Chị vẫn đi một chuyến thì hơn.”

*Mình có giải thích ở chương nào rồi thì phải, kiểu bất chấp tất cả á, tao mất rồi tao cũng không sợ gì nữa. (Chắc vậy hihi)

“Chị đừng đến, thật sự có việc nhất định em sẽ báo cảnh sát.” Thịnh Thi Mông vẫn nói không cần: “Không phải em nói, nhưng nếu bố chị vô đã mẽ lại sút thì chị đến cũng vô dụng đi, hoạ may anh về tới thì mới có khả năng.”

Kết quả Thịnh Ninh hỏi lại: “Vậy chị bảo Ôn Diễm đi một chuyến nhé?”

“Đừng đừng đừng, anh về bận rộn công việc, không cần phải vì chút việc nhà này của em mà cố ý chạy tới đây một chuyến.”

Thịnh Thi Mông thật sự không muốn làm phiền Thịnh Ninh tới đây, Thịnh Ninh nhìn thấy Thịnh Khải Minh tuyệt đối sẽ không vui được, chỉ tổ tăng thêm phiền não mà thôi.

Có luật sư của Ninh Thanh “hộ tống”, vụ ly hôn này kiện tụng ra tòa, dưới hoàn cảnh trang nghiêm, Thịnh Khải Minh không nháo nổi, vụ kiện kéo dài hơn nửa năm này, ngược lại vào thời khắc cuối cùng này vô cùng thuận lợi.

Trong pháp luật không có nhiều nhiều đạo lý đối nhân xử thế cho nên vĩnh viễn tỉnh táo hơn người khác.

Thịnh Thi Mông đỡ Thạch Bình ra khỏi tòa án.

Tâm trạng Thạch Bình kích động, hai chân lại hơi nhũn ra, cho dù thời tiết âm trầm như thế, nhiệt độ cũng thấp nhưng lúc này đi ra khỏi tòa án này tự đáy lòng bà cảm thấy ấm áp và giải thoát.

Mà Thịnh Khải Minh thua thảm hại, không có việc làm không có tiền, cuối cùng ngay cả phòng ốc cũng không cứu được, ông ta biết sau lưng Thạch Bình có Ninh Thanh làm chỗ dựa, cho dù trong lòng có tức giận cũng không dám nói gì.

Người đàn ông trước kia khiến Ninh Thanh và Thạch Bình yêu thương đã sớm không còn dáng vẻ đẹp trai dịu dàng như năm đó nữa, tóc xù xì, râu cũng nhiều ngày cũng không cạo, nhìn qua tương đối chật vật.

Hai mẹ con Thạch Bình đi ở phía trước, Thịnh Khải Minh nhất thời tức giận nên đuổi theo.

Ông ta không nói Thạch Bình, bởi vì ông ta biết nhược điểm duy nhất của Thạch Bình chính là con gái.

“Mày là do tao nuôi lớn, họ là tao cho mày, tên cũng là tao lấy cho mày.” Thịnh Khải Minh hung hăng trừng mắt nhìn Thịnh Thi Mông, hung hăng phỉ nhổ một ngụm xuống đất: “Sói mắt trắng, giống chị mày như đúc.”

Thịnh Thi Mông thản nhiên nói: “Họ là tôi đi theo họ chị tôi, tên cũng là lấy theo chị tôi, hơn nữa chị tôi đã đoạn tuyệt quan hệ với chú, cho nên chú Thịnh, mặc kệ họ của tôi là gì cũng không liên quan gì đến chú.”

Thịnh Khải Minh chỉ có một đứa con gái là Thịnh Nịnh, con gái chủ động đoạn tuyệt quan hệ với ông ta, đó chính là khúc mắc vừa tức giận vừa thất vọng trong lòng ông ta, cứ bị Thịnh Thi Mông vạch trần trước mặt như vậy, trong miệng ông ta hùng hùng hổ hổ, trực tiếp muốn phất tay tát Thịnh Thi Mông một cái.

Ánh mặt Thạch Bình căng thẳng, nhanh chóng chắn trước mặt con gái.

“Mông Mông!”

Cách đó không xa có một giọng người đàn ông cực kỳ tức giận vang lên, Thịnh Thi Mông nhìn qua, trong thời gian ngắn không dám tin mở to hai mắt.

Người đàn ông mang một thân sương gió mệt mỏi, trên cổ áo và mái tóc đầu còn có dấu vết gió lạnh tàn phá bừa bãi qua đi.

Thế nào cô cũng không nghĩ tới, chị không đến, anh rõ không tới, người tới lại là Ôn Chỉnh.

Ôn Chỉnh hai ba bước đã đi tới trước mặt hai mẹ con.

“Bố ghê của em, không phải ruột thịt đúng không?” Ôn Chỉnh nói: “Vây hản là anh có thể đánh nhỉ.”

Thịnh Thi Mông sững sờ a một tiếng, còn chưa kịp gạt đầu, Ôn Chỉnh đã ỷ vào sức trẻ cường tráng của mình mà trực tiếp vung tới.

Bây giờ thân thể của Thịnh Khải Minh đã sớm đánh không lại người đàn ông trẻ tuổi, cuối cùng chỉ có thể chật vật không chịu nổi rồi bỏ chạy.

Thạch Bình không biết người đàn ông trẻ tuổi này, mờ mịt hỏi Thịnh Thi Mông.

“Mông Mông, bạn con à?”

Ôn Chỉnh cũng là lần đầu tiên gặp mẹ Thịnh Thi Mông, anh thật sự đến quá vội vàng, vội vàng sửa sang lại áo khoác trên người rồi gọi dì một tiếng.

Cả người Thịnh Thi Mông vẫn còn khiếp sợ, Thạch Bình hỏi cô, cô cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Thạch Bình nhìn bộ dạng con gái này, cũng không hỏi nữa.

“Hiếm khi bạn con tới tìm con, con đi với bạn con đi, mẹ tự mình bắt taxi về nhà cũng được.”

Cuối cùng vẫn là Ôn Chỉnh gọi một chiếc xe cho Thạch Bình, cùng Thịnh Thi Mông đưa Thạch Bình rời đi trước.

Thị Mông không hỏi vì sao Ôn Chỉnh lại tới, Ôn Chỉnh cũng không nói vì sao mình lại tới.

Không quan trọng không cần phải hỏi, đi đâu quan trọng là anh thực sự đến rồi.

Quan trọng là anh đến vừa vặn như vậy, khiến Thị Mông rất không biết phải làm sao.

Đã từng lúc hai người diễn kịch với nhau, anh đối xử tốt với cô, mà bây giờ không còn những lời ngọt ngào kia nữa, chỉ là vừa vặn xuất hiện vào lúc này, trái tim cô còn mơ hồ hơn với trước kia.

Hai người đi thẳng dọc theo một con đường bên ngoài tòa án, không có mục đích, cứ đi lên cầu vượt như vậy.

“Cảm ơn.” Thị Mông nói.

Ôn Chỉnh ừ một tiếng, dựa vào lan can cầu vượt, nhìn chằm chằm xe cộ dưới gầm cầu rồi ngăn người.

“Vừa rồi bố ghê em muốn đánh em, sao em cũng không trốn hả?” Anh thản nhiên mở miệng, giọng điệu hơi trách cứ: “Nếu không phải là anh đúng lúc, không phải em sẽ bị ông ta đánh sao.”

Bầu trời xám xịt không sức sống, mặt Thị Mông cũng tái nhợt không kém.

“Trong thời gian ngắn không phản ứng kịp.”

“Trước kia tôi và mẹ tôi đều dựa vào ông ấy nuôi cho nên không dám phản kháng, đã nuôi thành thói quen rồi.”

Cô không nói hết nhưng Ôn Chỉnh lại nghe hiểu.

Anh nói: “Không sao đâu, chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa.”

Thị Thi Mông vẫn không tin tưởng đàn ông, không tin trên đời này có thứ gọi là đàn ông tốt.

Từ bố đẻ không thể nhớ rõ khuôn mặt đến bố ghẻ đối trá, đến cả mỗi tình đầu khắc cốt ghi tâm của cô.

Không hề giấu diếm quá khứ của mình nữa, nhìn như đơn thuần nhưng dưới cái túi da này là tất cả quá khứ bi thảm mà hoang đường, cô đầu muốn nói cho anh nghe.

Cũng không phải muốn bán thân, bảo anh đáng thương cho mình, chỉ là muốn thẳng thắn với anh, đem trái tim hoàn toàn mở xẻ cho anh xem, để cho anh nhìn thấy nơi mình chôn cất vết thương nhất.

Đi đâu gì anh cũng không cần làm, chỉ cần im lặng nghe cô nói, giống như cô có thể cảm giác được trái tim mình bình yên lại, giống như vết thương của mình cũng đang dần khép lại.

Hai tay Thị Thi Mông chống lên lan can, ra vẻ thoải mái vừa vung chân vẽ lung tung trên mặt đất vừa nói với anh những đi đâu này.

“Cậu hai Ôn, bây giờ anh biết anh sinh ra trong hào môn, còn có một người anh trai gánh vác mọi thứ cho anh, may mắn tốt bao nhiêu chưa?” Thị Thi Mông nghiêng đầu nhìn anh: “Có phải đột nhiên không nhớ hận tôi không, dù sao tôi thảm hơn anh rất nhiều.”

Ôn Chính không nói gì, anh đuổi tay ôm lấy cô sau đó đau khổ ôm cô vào lòng.

Anh không giỏi an ủi người khác nên chỉ vỗ lưng cô một cái.

“Anh không có tư cách ghét bỏ em.” Anh khàn khàn nói: “Nếu thật sự muốn nói xem ai trong tội mình là kẻ khốn nạn hơn, anh là kẻ còn khốn nạn hơn em.”

Thị Thi Mông nắm lấy vạt áo khoác, hơi tham lam muốn được sưởi ấm.

“Em cũng không khá hơn là bao.” Cô thì thẫn, nhắm chặt mắt lại: “Em đã nói dối anh rằng đây là lần đầu tiên em yêu đương.”

Dù sao thì cả hai đều là lũ khốn nạn.

Một kẻ lừa đảo tình cảm không hơn không kém, đáng đời bị đối phương lừa.

Nhưng anh nói một cách dửng dưng: “Căn bản là anh không quan tâm đến những thứ đó, em quen bao nhiêu người đàn ông trước khi gặp anh thì liên quan gì tới anh.”

Thịnh Thi Mông thì thẫn: “Em đây còn theo đuổi anh trai anh mà.”

Ôn Chính cau mày, hiển nhiên không vui vì Thịnh Thi Mông từng theo đuổi anh trai mình nhưng anh vẫn lười biếng nói: “Theo đuổi thì theo đuổi đi, dù sao em cũng không thành công.”

“Đi đâu anh muốn là bây giờ em toàn tâm toàn ý với anh, nếu yêu anh, sau này em đừng tìm người đàn ông khác, anh cũng không tìm người phụ nữ khác, tụi mình nghiêm túc đứng đắn bắt đầu một mối quan hệ nghiêm túc.” Anh rũ mắt xuống, nghiêm túc nhìn cô, vẻ mặt cũng không còn cà lơ phớt lơ như ngày xưa nữa: “Chuyện đã xảy ra trước đây đều không quan trọng, từ giây phút này, tụi mình sẽ không bao giờ nói dối nhau nữa, có được không em?”

Chóp mũi Thịnh Thi Mông nhú lại.

“... Anh nghiêm túc chứ?”

Ôn Chính hoàn toàn không biết giận.

“Anh còn chưa nghiêm túc sao? Chị gái em gọi điện thoại một cú, anh chưa chuẩn bị gì mà chạy bay tới đây rồi.”

Nói xong, cả hai đồng thời im lặng.

Lúc này, bầu trời bắt đầu có tuyết rơi.

Dự báo thời tiết hôm qua cho biết có tám mươi phần trăm khả năng sẽ có tuyết rơi ở Thượng Hải vào hôm nay nhưng người dân địa phương cho rằng thứ gọi là tuyết rơi ở phương nam, chỉ là một chút hạt gạo mà thôi.

Nhưng lần này thì không, nó thực sự giống như những cánh hoa lê, những bông tuyết nhỏ nhỏ trắng trắng, uyển chuyển nhẹ nhàng rơi xuống.

Hết bông này đến bông khác, nó đều đặn rơi xuống.

Ôn Chính đã quen nhìn thấy tuyết rơi, đã sớm không hiểmlạ, ánh mắt của anh chỉ nhìn Thịnh Thi Mông, trong veo sạch sẽ.

“Thịnh Thi Mông, tụi mình hãy quen biết lại lần nữa đi.”

Nếu không thể quên được cũng không cam lòng, đơn giản là đừng nghĩ nữa.

Hãy cho nhau một cơ hội, bắt đầu từ sự quen biết đơn giản nhất và gần bó nhất giữa người với người.

Hãy bắt đầu với những rung động và nhịp đập vụng về nhất, không tính kế hay lừa dối, hãy trung thực thẳng thắn với nhau, cũng đừng quan tâm ai yêu ai hơn, ai là người vượt trội trong mối quan hệ này, hãy để tất cả thuận theo tự nhiên.

Sợ gì chứ, chả có gì phải sợ cả.

Thịnh Thi Mông mỉm cười, một làn sương trắng lượn lờ phun ra từ môi cô.

“Được.”

[Kết thúc]